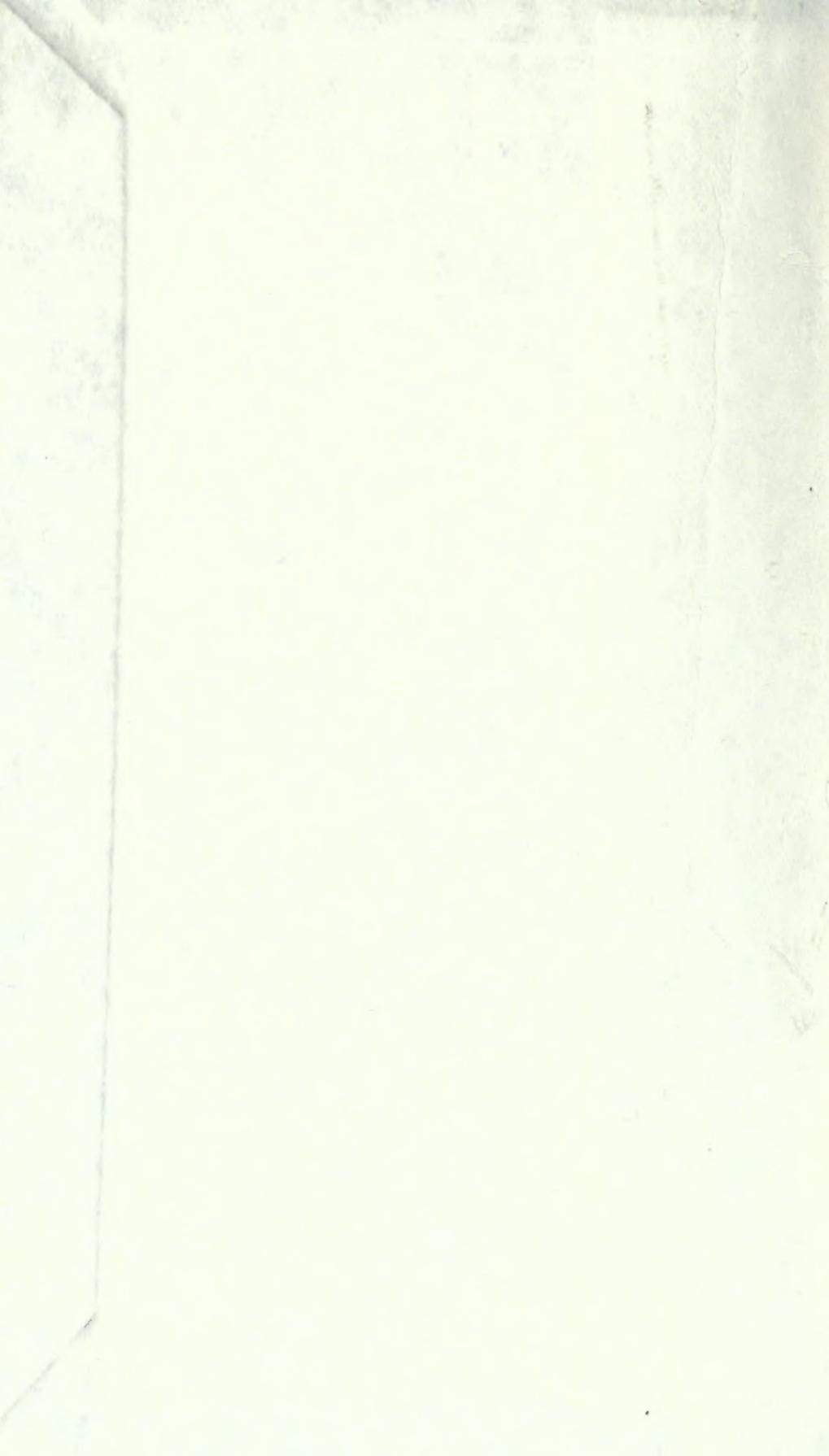

UNIVERSITY OF TORONTO

A standard linear barcode consisting of vertical black lines of varying widths on a white background.

3 1761 00879036 2

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

(66)

6746

I

CORPUS

SCRIPTORUM HISTORIAE

BYZANTINAE.

EDITIO EMENDATOR ET COPIOSIOR,

CONSILIO

B. G. NIEBUHRII C. F.

INSTITUTA,

OPERA

EIUSDEM NIEBUHRII, IMM. BEKKERI, L. SCHOPENI,
G. ET L. DINDORFIORUM ALIORUMQUE PHILOLOGORUM
PARATA.

31861

IOANNES MALALAS.

BONNAE

IMPENSIS E. D. WEBERI
MDCCCXXXI.

7
61
DF
503
C6
v.28

IOANNIS MALALAE
CHRONOGRAPHIA

EX RECENSIONE

LUDOVICI DINDORFII.

ACCEDUNT CHILMEADI HODIQUE ANNOTATIONES ET
RIC. BENTLEII EPISTOLA AD IO. MILLIUM.

BONNAE
IMPENSIS E D. WEBERI
MDCCXXXI.

PRAEFATIO

LUDOVICI DINDORFII.

Ioannis Malalae Chronographiae unus est codex Oxoniensis Baroccianus, ex quo descriptam ab Edmundo Chilmeado, quum is morte praeventus esset, edidit Humfredus Hodius eique ita praefatus est ut mihi de codice et Chilmeado nihil, pauca de scriptore et huius editionis ratione dicenda supersint. Ioannis libro Oxoniensi quum et initii pars non exigua et sub finem non constat quanta perierit, illius iacturam sarsit Chilmeadus ex alio eiusdem bibliothecae chronographo manuscripto, quem Georgium monachum esse, vulgo Hamartolum dictum, sibi persuasit Hodius: mihi ipsum exordium cum Georgii particula ab Allatio edita non ita convenire visum est, quin scriptorem Oxoniensem Georgium an quem alium haberi oporteat eius iudicio relinquere maluerim cui integrum certe partem ab Chilmeado editam cum Georgio contendendi copia et animus fuerit. Quum enim chronographorum Byzantinorum alter alterius simia sit, si qui per aliquot paginas ad verbum secum consentiunt, non est cur existimemus non esse homines inter se diversos. Extremae autem Malalae partis detimento quum incertum reddatur concluderitne ille cum Iustiniano an ulterius deduxerit chronographiam suam, eoque maior oriatur dubitatio quando ipse putandus sit vixisse, Hodius omni ope contendit ut saeculo nono ineunti admoveret scriptorem tantae inscitiae et barbariae quanta in aevum Iustiniano propinquum cadere ei non posse videretur. Quumque

Ioannes Damascenus, quem saeculo octavo medio extinctum constat, oratione tertia de Imaginibus in fabula quadam narranda Malala utatur auctore, ita eius testimonium eludit ut orationem illam posse suppositam esse dicat. Quae quam levia sint facile apparet. Ioannis Damasceni orationes tertiam inter et secundam tantum intercedit rerum omnium similitudo ut si altera a quo scripta esset nesciretur, ab eodem ambas homine profectas esse nemo qui legeret non esset suspicaturus. Sed etiamsi certissime demonstrari posset tertiam non esse Ioannis, ea re ne minimum quidem eius de Malalae aetate testimonium mutaretur. Utramque enim eodem scriptam esse tempore illo quo anathema adversus Leonem Episcopi Orientis minabantur quidem sed nondum pronunciabant ex eo recte collegit Lequienus vol. I. p. 306. quod eadem in utraque verba sunt p. 332. et p. 346. *καν̄ ἄγγελος καν̄ βασιλεὺς εὐαγγελίζηται υμᾶς παρ̄ ὁ παρελάβετε, οὐλεῖσατε τὰς ἀκοὰς· ὅκνῳ γὰρ τέως εἰπεῖν, ως ἔφη ὁ Θεῖος ἀπόστολος, ἀνάθεμα ἔστω, ἐκδεχόμενος τὴν διόρθωσιν.* Hodius vero quod addit, si minus totam orationem illam, certe locum e Malala excerptum fieri posse ut aliquis interpolaverit, verbo monuisse sufficit non meliori cum ratione dictum esse quam quae de Clementis, Theophili, Hesychii aetate suae opinioni commoda hariolatur: ad quae quod responderi posse quivis intelligit respondit Lequienus p. 368. De ipsis autem Malalae ingenio summaque et inscitia et, si cum scriptoribus paullo antiquioribus conferatur, sermonis barbarie qui ita sentiat ut indigna arbitretur homine Syro saeculi sexti septimive cum vulgo loquenti, ipsam rem Byzantinam oportet ignoret. Aliter iudicarunt viri rerum Byzantinarum perissimi, Reiskius et Gibbonus: quorum alter Histor. cap. XL. annot. 11. Malalam brevi post Iustinianum scripsisse assentitur Iortino Animadvers. vol. IV. p. 383.: qua ipsa libri illius parte ego me aegre fero carere; Reiskius autem ita scribit in Commentario ad Constanti-
num praclare nuper aucto p. 855. „*Μετότερος* pro

μειζων iam apud Malalam T. II. p. 236. 1., de cuius auctoris aetate Iustiniano aequali dubitare non debebat Hodyus ob dictionis sordes. Istius iam saeculi et ratiocinia inepta erant et dictio monstrosa. Ex quo Christiani doctores turbare publicam rem inutilibus questionibus, omissisque studiis litterarum humaniorum ad speculationes ridiculas, et quas ne ipsi quidem intelligerent, prolabi coeperunt, periit omnis in cogitando rectitudo, in dictione perspicuitas, cura et nitor. Non tam barbaris barbariem, quam Christianis debemus. Vide, quantus tumor, quanta peregrinitas in Codice Theodosiano, quam non anilis saepe Procopius, omnium sibi aequalium absque controversia optimus, quam coacta et Latinissans eius dictio. Affectatum artificium, per quod oratio Cimmeriis tenebris fieret obscurior, laudi erat, et tanto quisque doctior, quanto Cassiodorum et similes superaret. Sed hoc in transitu. Soloecismi hi, quales sunt *μειζότερος* et similia, fuerunt quidem nunquam non in usu apud vulgum, sed scriptores vel parum elegantiae memores ab iis sibi abstinebant. Christiani doctores ex quo cooperunt homilias suas tales in lucem edere, quales ex ambone effuderant, periit omnis honor litteris. Malalae, ut ad eum redeam, ex ipso nomine constat aetas. *Malala*s est nomen Syriacum. Sermo Syriacus obtinebat in Syria usque ad initia Muhammadanismi. Eo surgente, Saracenis Syria rapientibus, exegerunt Syriasmum, eiusque loco Arabismus omnia obundabat, Syriasko in ecclesiarum Christianarum angustias concluso. Debuit ergo Malala eo adhuc aevo vixisse et scripsisse, quo sermo Syriacus in usu erat. Pro rhetore Arabes non *Malal*, sed ~~مَلَك~~ *Chathib* dicunt.“ Quibus addi licet in rebus locisque Syriae describendis nusquam ne tenuissimum quidem vestigium apparere mutati in ea per Arabes rerum qui sub Byzantinis fuerat status. Caeterum apud Ioannem Damascenum quod Malala vocatur *Ιωάννης Ἀντιοχείας*, non patriarcham, sed civem Antiochensem intelligendum esse assentior Hodio Proleg. s. viii: quomodo dictum *Ar-*

τιόχου Κολοφῶνος in opusculo MS. Oxoniensi fefellit Bentleium Epistola ad Millium p. 8.

Hactenus de Malala. Editio nostra quum integra reddere deberet quae annotasset Chilmeadus, nec feren-dum videretur bis etiam apponi tot levissimorum mendorum correctiones, ego annotationes eius disperitus bifaria-
riam sum ita, ut meis insererem quas utiles ad crisin du-
cerem, caeteras ad calcem relegarem. Ipse quae scri-
bendi vitia viderentur correxi aut notavi: saepe autem ambiguum esse quae librario, quae ipsi imputanda sint tali scriptori, sponte intelligitur. Futilitatem homini-
nis per partes aliquot censura sua dignatus est Bent-
leius, omnem refelli nemo ferat.

Editio Oxoniensis quum tam sit negligenter impressa ut integros versus omissos prodat interpretatio Latina p. 108. et 145., operaे pretium facturus sit qui libri Barocciā iterum conferendi laborem suspicere tanti putet. Mihi haec etiam ratio fuit non tangendae interpretationis Chilmeadi, quae nunc codicis instar est. Abieci vero quos Hodius addiderat Indices Scriptorum et Vo-
cum Dictionumque ab Ducangio omissarum mancos et tenues, novis eorum loco substitutis.

Denique annotamus editionem Oxoniensem prodiisse dupli-
ci titulo annum 1691. praeferente inscriptam,
cui in alio quo utor exemplari tertius additur anno 1692.
insignitus; Venetam ob vitiorum multitudinem pror-
sus inutilem a. 1733.

Scribebam Lipsiae idibus Octobribus MDCCCXXX.

D E
AUTORIS COGNOMINE
P R A E M O N I T I O .

MALALA Cognomen Syriacum. Ita scribi a Graecis potuisse: magis tamen convenire cum illorum Analogia ut Μαλάλας scribatur; sicque scriptum fuisse videri. Ab Autore Prolegomenorum praefertur Syrorum genuinum ac originarium Nomen MALALA. Quod ostenditur optime congruere usui linguae Latinae. Eo RHETOREM significari. Hoc multorum Literatorum fuisse Cognomen. Quo sensu sic Autor appellatus sit.

*In verbis Joannis (quem appellant) Damasceni et Constantinè Porph. e quibus conceptus est, qui praemittitur, Titulus, utrum Autoris Cognomen Μαλάλα (seu Μαλέλα) in Casu, ut loquuntur, Genitivo a Μαλάλας (seu Μαλέλας) ut Βαρνάβα a Βαρνάβας, Σονίδα a Σονίδας, descendat; an, ut peregrinum et extraneum vocabulum, sit potius *Indeclinabile*, haud certo satis apparet. Nos secuti autoritatem Virorum maximorum, quotquot hactenus hujus Cognominis mentionem fecerunt, Gerardii et Isaaci Vossiorum, Usserii, Dufresnii, aliorumque complurimorum, pro *Indeclinibili* accepimus. Neque hoc sane temere. Nam quamvis videatur haud licere per Graecorum Analogiam Virilia Nomina apud eos in **A** terminari; non tamen abhorret ab eorum usu, ut Nomina Virorum *Orientalia* et *Barbara* absque ulla Graeca Terminatione, aut *Casuum* variatione, Graeco ore proferantur. Neque quisquam ignorat quam ament *Orientales* (e quibus erat noster *Chronographus*) sua Nomina et Cognomina in **A** formare.*

Id elucet istis Exemplis quae exhibent passim monumenta S. Paginae. Idem indicant Nomina et Cognomina Arabica, *Abdalla*, *Hanifa*, *Nahala*, *Taphala*, *Mashalla*, aliaque id genus millia: Ilinc Jesus illis est *Isa*, Darius *Dara*, Kosroes *Kezra*, Basilius *Basila*, ut apud *Said Ebn Batrik*. De Syris denique ipsis, popularibus nostri Autoris, quod eadem gaudeant terminatione, consulatur Catalogus *Scriptorum Syriacorum a Sobensi Metropolita conscriptus*. Celebrantur ibi *Maruta*, *Barsoma*, *Hanana*, *Dan. Resaina*, *Abrah. Catina*, *Greg. Sussatra*, cum multis aliis, pars magna Catalogi. Sed quorsum haec? Monuisse sufficerit, esse plane *Syriacum* Autoris nostri Cognomen, et in A apud eos desinere constare. Quam soleant autem *Graeci*, peregrina hujusmodi Nomina cum nativis Terminationibus in *Graeciam* suam recipere, exemplorum demonstrat multitudo innumerabilis. In prima acie ex Jo. *Cantacuzeno* stat *Ιωάννης Περάλτα*. Illene recentior, et non ex *Heroibus antiquis?* Cave agas de eo *Triumphos*. En quot et quantos Satellites habeat despabilis hicce *Περάλτα*. Apud *Seriem Chronologicam*, perductam ad *Alexium Comnenum*, quam edidit doctissimus *Petavius*, occurrit *Κωνσταντῖνος ὁ Δοῦκα* Imp. Apud *Bartholomeum Edessenum* memoratur *Μεβία*, et Arabicus *Hanifa* ab eodem dicitur *Χανιφά*, quod nomen quamvis habeatur apud eum in Casu Gen. tamen positum fuisse pro *Indeclinabili*, cum ex ipso *Accentu*, tum ex aliis Nominibus sequentibus, dilucide appareat. In *Anonymi Confut. Muhammedis*, hujus Assecla *Βασιρά* commemoratur: *προσεκολήθη δὲ τῷ Μουχαμέτ τις Ιακωβίτης ὄνόματι Βασιρά*. Ibidem occurunt *ὁ Αύδια* et *Αύδαλλα* (*Abdalla*) Muhammedis alii Sodales. Hoc notent doctissimi Viri qui pernegant nomen *Abdalla* apud Graecos unquam cadere in A. Eidem rursus Autori, ut et *Nicetae Choniatae* in *Thesauro*, Angelorum 2. Muhammedis sunt Nomina Propria *Τζέφα* et *Μαρούα*. Sic *Euthymio Zigabeno* *Τζετζαφά* (male) et *Μαρούα*. Audiatur *Agathias*, probatissimus Scriptor, de Rege Persarum *Vararane*, *Σεγανσαὰ* δὲ ἐπεκλήθη, et mox, εἰκότως ὁ παῖς *Σεγανσαὰ* ἐπωνόμαστο. Ideem rursus de alio *Vararane*, Persarum itidem Rege, ὃς δὴ καὶ *Κερμασαὰ* ὠνομάζετο. Accedat his *Eratosthenes*, antiquissimus ille, Graecorumque Grammaticorum princeps; in cuius *Catalogo Regum Thebaeorum* nobis militat Rex *Κομαεψθά*: vocabulum factum ex

Φθὰ sive Φθᾶ (ne Librario id vitio vertatur,) quod Aegyptiis Nomen *Vulcani* fuit, sicque scribitur *Porphyrio* in *Casu Nominali*. Addo insuper *Ημοῦλα*, cognomen suisce apud ipsos Alexandrinos Patriarchae. Audi testem luculentum *Theophanem* in *Chronographia*; *Ιωάννης ὁ ἐπίκλην Ημοῦλα*. Sic apud Victorem Tun. *Joannes cognomento Hemula*. Quam hoc illustre exemplum! Qui poteris istius vim evitare? Num culpam Librario impinges? Vah Effugium! Eadem *Theophani Ελεσβᾶ* est Nomen Regis Aethiopum: quod quamvis legatur in *Casu non Recto*, esse tamen *Indeclinabile* fidem facit *Accentus*. At audias insuper alia. In Graeca Scripturarum Versione quid apertius aut usitatus? *Μαθουσάλα*, *Σισάρα*, *Σάλα*, *Ιεδδούα*, *Ράδα*, *Αζαρία*, sexcenta alia. Neque ista solum in S. Scripturae Versione hanc Terminationem sortita sunt, sed cum ea evolarunt ad omnes Graecos, et in usum vulgarem abierunt. Nonne A mutabatur apud posteros Graecos in ΑΣ? De aliquibus, concedo: de omnibus, pernego. Testimonium dicat *Matthaeus Evangelista*. Celebrantur ab eo ὁ Ζαρὰ, ὁ Αβιὰ, ὁ Ασά. Praeter *Fl. Josephum* qui ex Bibliorum Graeca Versione sua non scripsit, cedo mihi vel unum, cui Patriarcharum annosissimus ille, *Μαθουσάλας* non *Μαθουσάλα*, appelletur, etsi Nomen illius apud tot Scriptores passim memoretur, et, propter longaevitatem, vel in vulgi ore ubique terrarum ferebatur. *Μαθουσάλα* ille nominatur a *Theophilo Antioch. Africano*, *Eusebio*, *Syncello*, Autore *Chronici Pasch. Nicephoro Patr. Cedreno*, *Glyca*, *Hamartolo* nostro, *Anonymo Petaviano*, aliis. Post hocce exemplum, quid attinet alia afferre, quae apud eosdem Autores, cum *Philone Jud. Joele* et *Theodoreto* in *Hist. leguntur*, *Σισάρα*, *Σάλα*, *Θάρρα*, *Σεβατακά*, *Σιβᾶ*, *Ανανία*, caeteraque pleraque similia? Ita me Musae ament, ut ex animo me taedet ac piget tam diu demorari in minutis hisce puerilibus: tamen gratia eorum, qui dubitent, hic alia quaedam exempla subjungam, quorum eadem est analogia ac ratio. Ο *Παυβώ*, ὁ *Χαλὲ*, ὁ *Μαδὶ*, et germana apud Ecclesiasticos Scriptores, ignorata sunt nullis nisi quibus sub ferule manus est. *Αλέξιος ὁ Μωσῆλε*, magnatum Graecorum quidam, apud *Georgium Mon. in Novis Imp. Glycas*; ὁ μέντος *Θεόφιλος γαμβρὸν εἶχεν Αλέξιον*, οὐδ *Μωσῆλε τὸ ἐπώνυμον*. Apud Continuatorem *Constantini Porph. Historiae Basillii Macedo-*

nis, memoratur *Ρωμανός* ὁ Μωσελὲ, ex Graecis magnatibus alias. Apud alium *Iξιδ* *Μοναλαβί*. Sic apud *Codinum* et *Glycam* *Μιχαὴλ* ὁ *Ραγγαβὲ*, Graecorum ipse Imperator: *Cedreno*; *Μιχ.* ὁ *Ραγγαβὲ* ἡ προσηγορία. Consimilia alia in vocales cadentia, quae ex S. Scripturis in usum communem recepta sunt, non numero, ne videar conscribere Judaeorum *Exercitum* aliquem, *Salomonis* fortasse aut *Jehosophati*. Nec innumera ista recenseo, quae passim apud Graecos Historicos praeter normam sermonis Graecanici *Consonantibus* clauduntur. Hoc tantum observo de Pseudoprophetae Turcarum Nomine, quod quamvis apud Graecos Scriptores tam frequens istius sit mentio, ne semel tamen, quod sciam, Graeca terminatione donatur. *Μονάμεδ*, *Μωάμεθ*, *Μωάμετ*, *Μονχονμέτ*, *Μονχαμέτ*, *Μάμεθ*. etc.

Haec lusimus (Lector eruditus) in Grammaticis, non Grammatici; quippe Nos qui *Μαλάλα* pro *Indeclinabili* sumpsimus, *Erroris* ingentis contra Usum Graecorum insimulant Viri doctissimi: quem dicunt, non pati, ut Nomen *ullum* Virile, quantumvis *Barbaricum*, apud eos in A terminetur. Si ulterius instant (ut faciunt) et ab ipso *Accentu*, quod in syllaba *penultima* statuatur, posse duci argumentum existimant; convertantur retro oculi, ad, *Μεβία*, *Περάλτα*, *Μαρούα*, *Ημοῦλα*, *Ιεδδούα*, *Σισάρα*, *Αξερία*, *Αναρία*, *Μαθουσάλα*. Quibus addi et alia possint: *Ωχαία*, *Αβδία*, *Σαραβία*, centum alia in S. Scripturis germanissima. Neque alia est ratio euntium in alias Vocales, *Ραμεσσεμένω* in Serie quadam Regum Aegyptiorum, *Ιεφθάε*, *Ιωδάε* etc. aut terminatorum Consonantibus, *Αβιμέλεχ*, *Ιάρεδ*, *Ιάφεθ*, *Ισσάχαρο*, *Γελίμερο*, *Τατίμερο*, etc.

Sic liberos Nos, et praedictos summos Viros ab omni peccatio contra usum Graecorum, praestitimus. Progredianur ulteriorius: et ut fuit ostensum, repugnare nihil, quominus potuerit *Casu Recto* scribi *Μαλάλα*, sic breviter nunc inquiramus, an *reipsa* ita scribi consueverit. Sane haec etsi ita se habeant, et quamvis appareat *potuisse* scribi *Μαλάλα*; *Mihi* tamen non deest quod facile cuivis persuadeat, non ita *revera*, sed *Μαλάλας* scriptum fuisse. Nempe hoc id evincere videtur, quod a *Tzetze Chiliasta*, qui pro a, e ubique substituit, non ut *Indeclinabile*, sed prorsus ad exemplum et ingenium Graeci sermonis, *Μελέλης* scribatur. Idem inde videtur verisimile admodum fieri,

quod quamvis non *semper* peregrinis hujusmodi Nominibus assumentur Graeca Terminatio, constat tamen id usu *saepissime* venire. Sic quoque inter Recentiores (ut missa faciamus infinita) *Ἀλληλούϊα* vocabulum, cum pro Nomine Virili, ut in Codice quodam MS. usurpatur, scribi *Ἀλληλούιας* animadvertisimus. Λοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ *Μαρδάριος* μοναχὸς ἐπίκλην ὁ *Ἀλληλούιας*. Haec (Lector) scripsimus olim ad Amicos eruditissimos: ii tamen (quod plane miramur) ita contra Nos instituunt Disputationem, quasi contendissemus, non modo *potuisse* in *Recto* scribi *Μαλάλα*, sed et *reipsa* sic scriptum fuisse, scribique sic *debuisse*.

Hoc itaque ponatur de *Graecanica* Terminatione. Videamus jam de *Latinis*. An illi *Malalas* seu *Malelas* sribent cum Graecis? An potius sequentur *Syrorum* Originariam? Certe Graecam *Ego* non moror, cum appareat *Originaria*, et ista usu vulgari non *jamjam* sit stabilita. Mihi placet Syrorum *genuinum* vocabulum **MALALA**: nam eandem terminationem in *Virorum Nominibus* quam maxime amant Latini, ut in *Seneca*, *Nasica*, *Messalla*, aliisque sexcentis. Cum certo nobis innotescat *genuinum* vocabulum **MALALA**, cum exakte id conveniat Linguarum nostrarum Analogiae, cum insuper haec Terminatio jam usu communi obtinuerit; quid nobis, amabo, quid, precor, si *Graeci* τῷ *A* suum Σ addebat? Quis aquam ex *rivulo* hauriet quando adest ipsa *fontana*, eaque et usui et palato convenientior? Quis sciens dicet *Abdallas* aut *Abdelas* (quae Graecis est usitator Terminatio) et non cum Arabibus *Abdalla*? At objicis nobis: Cum arrideat usque adeo Nomen *Syriacum*, cur a *Graecis*, non *Syris*, derivatur Autori *Praenomen*? cur dicitur Praenomine *JOANNES*, et non, ut se habet *Syriace*, *JUHHANAN*? Ne sibi Trophaea hic aliquis temere statuat: en tibi, Responsum: nempe, quia *JOANNES* Praenomen *Latinum* jam factum est. At quo me ferunt hae nugae? **MALALA** aut **MALALAS** pro arbitrio dicant Eruditi. Suam alii sententiam sequantur. Ego sane non ero solitus de ejusmodi Ineptiis. Et qui istoc *Seldenianum*, Περὶ παντὸς τὴν ἔλευθερίαν, saltem in *Philologicis*, Mihi ipsimet vendico, aequum est ut aliis eandem *libertatem* concedam. Hoc tantum submoneo; eo usque, in *Nominibus Virorum*, A Terminatione delectatos fuisse *Latinos*, ut in illis ipsis, quae a Graecis

proxime acceperint, τὸ Ἀς Graecorum in A frequentissime immutent. Hoc apparet fere semper fecisse *Latinorum* antiquiores: Neque desunt exempla post illa etiam tempora, quibus, *Graecia* tota in Romanum se effundente, contrarius mos invalescere coepit; neque ea profecto in Nominibus solum *Servorum* aut *Liber-tinorum*, vel, *viventium in Latina civitate*, quod omnino precastro statuunt Viri docti. Hinc apud *Solinum*, *Justinum*, *Orosium*, *Hieronymum* in *Chronico Eusebiano*, PERDICCA Rex Macedonum. (An ille Romanus *Libertinus*? an vixit in *Latina civitate*?) Hinc rursus apud *Orosium*, ARUBA Rex Molossorum, et ALCETA frater Perdiccae. Hinc apud *Amm. Marcellinum*, HORMISDA, Nomen Regum aliquod Persarum, quod Ορμίσδας tamen scribitur Graecis, quibus ferunt acceptum Latini; ut apud *Theophylactum Simocattam*, *Syncellum*, *Theophanem*, *Zonaram*, *Cedrenum*, *Nicephorum* in *Breviario*, alios. Hinc Papae Nomen HORMISDA in *Pontificali Anastasii*, et in ipsis ejus *Epistolis*. Liceret, cum compluribus aliis, τὸ MIDA, ex D. *Hieronymo*, aliisque eo vetustioribus, ad haec adjicere: sed de lana *Grammaticorum* caprina, plus satis.

A Nominis *Terminatione* ad ipsum Nomen, e coeno in flores, mi Lector, jam transeamus. Hinc suum Cognomen sortitus est noster JOANNES, quod in barbaro suo seculo *Rheticam* qualis qualis prositebatur; nempe eam docendo, *Paedagogus* suo seculo dignus; vel *Causas* in *Foro* agendo, *Scholasticus* seu *Advocatus*. Nam MALALA (seu MALELA, ut scripsimus nos, ex pronunciatione aliquanto faciliori, et receptiori, sed minus recta) in Lingua *Syriaca* est RHETOR seu ORATOR, SOPHISTA sive SCHOLASTICUS. Ex qua profecto Professione, animadvertere licet, permultis olim Literatis Viris consueuisse haerere *Cognomina*. Visne Exempla? Ecce nobis complura in promptu sunt. Claruerre Cognomine RHETORUM, *Demochares*, *Priscus*, *Zacharias*, *Procopius*, *Diodorus*, et *Joannes* alias antiquior *Antiochenus*. SOPHISTARUM floruere Cognomine, *Callinicus*, *Abas*, *Eusebius*, *Metrophanes*, *Malchus*, *Eutropius*, *Eustochius*, *Nicostratus*, *Polemon*, *Bemarchius*, alii. Sic SCHOLASTICORUM Cognomento sunt insigniti, *Agathias*, *Evagrius*, *Epiphanius*, *Socrates*, et *Sozomenus*. Hi omnes, ut MALALA noster, (nam alias sciens prudensque taceo) Scriptores *Historiarum*. Eo usque

convenit *Rhetoricae Professio* cum studio *Historias* scribendi! Verum siste, Lector, paulisper! Nolim abeas de hisce ex omni parte securus. Quidni alia ex causa Cognomen MALALAE seu RHETORIS adeptus sit Noster? Non te celabo, fuisse etiam RHETOREM in Ecclesia Orientali sic dictum Officialem. Hinc Θεόδωρος Διάκονος Ρήτωρ apud *S. Maximum Confes.* qui et *Rhetorem* eum simpliciter solet appellare. Hinc aucti quoque *Rhetorum* titulo *Michael Thessalonicensis* apud *Ephraemium* in Chronico inedito; *Manuel Holobolus*, cujus extant in membranis Poemata in laudem *Michaelis Palaeologi* Imp. *Joannes Diaconus*, Scriptor Vitae *Josephi Hymnographi*; et (ut alios prætereamus) *Georgius Contis* (is nuperus erat) in Codd. manu exaratis: Γεώργιος Κόντις ὁ Ρήτωρ τῆς Μητροπόλεως Αἰνου, καὶ ἔνδικος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. In Codd. aliis 2. Οπερ βιβλίον ἔστι Γεωργίου Ρήτορος Αἰνου. Hinc quoque in Ecclesia Dignitas, τῶν Ρητόρων Μαΐστωρ, seu Διδάσκαλος· et Μέγας Ρήτωρ. Μανονὴλ ὁ μέγας Ρήτωρ, qui scripsit contra Latinos, celebratur in Volumine MS. Sic *Eustathius* ille celeberrimus, Archiep. postmodum *Thessalonicensis*, in titulo *Orationis* MS. ad Imp. appellatur Διδάσκαλος τῶν Ρητόρων· Idem in inscriptione Epistolae, quae ejus Commentarii in *Dionysii Periegesin* praesigitur, Μαΐστορος τῶν Ρητόρων titulo ornatur. *Rhetor* hoc sensu sumptus, appellatur quandoque *Sophista*. In *Scholiis* recentioribus ad *Pindarum*: Παρὰ τοῦ ἡμετέρου Σοφιστοῦ ἦτοι μυσταγωγοῦ, κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. Utrum hoc sensu, RHETORIS seu MALALAE appellatione decoratus sit noster *Chronographus*, penes Doctos esto judicium.

Jam ad alia, Lector, procedas: At priusquam procedas, *Votorum* quorundam mihi Testis esto; et olim, si unquam violavero, Monitor: *Votorum* quorundam eruditis Viris, proh dolor! hucusque ignotorum; sed quae Ego perpetuo a primis Literis, ut facio, feci ex Corde.

PRAEMONITIO.

Faxit Numen,

Ut vel aeterno Ego silentio inter non scribentes delitescam, vel
semper ut Virum *Ingenuum, liberalis ac generosae Educationis,*
verae Philosophiae studiosum decet, scribam:

veritatis unicae Indagator,

absque omni Styli acerbitate,

mitis, urbanus, candidus,

Ad id quod indecens est adeo non pronus, ut nec movendus:

Nugarum denique contemptor.

*) In seqq. *Prolegomenis*, pro, MALELA, quod olim placebat, ex originali scriptura *Syriaca* et Jo. *Damasceno* legatur passim MALALA.

HUMFREDI HODII
DE AUTORE
PROLEGOMENA.

SYLLABUS CONTENTORUM.

Joannes Antiochenus Malela *Chronog. eruditis tantum non ignotus*. Extitisse alium Jo. Antiochenum Chronographum, cuius edidit Excerpta ex collectione Constantini Porphyrogenneti Valesius, qui male cum Malela confundi solet. i, ii. Jo. Antiochenus Chronog. a quibus Autoribus citatus. iii. Eum quem adducunt Scriptores Graeci, a Malela diversum, et cum altero praedicto eundem videri. iv. Extare in quibusdam Bibliothecis Jo. Antiocheni Collectanea cum a Collectaneis Jo. Antiocheni Valesianis, tum etiam a Malelae Chronographicis diversa. In Bibliotheca Paris. extare Excerpta ex Chronicō Jo. Antiocheni, qui idem fuisse videtur cum Joanne Valesiano, sed Excerpta ista a Valesianis distincta sunt. De Jo. Antiocheno περὶ ἀρχαιολογίας Scriptore: etiamnum illum superesse, et eundem videri cum Joanne Valesiano, a Malela saltem esse diversum. Fama de Jo. Malela in Gallia delitescente. Exortam inde fuisse, quod cum altero illo Jo. Antiocheno Chronographo eruditii illum confuderint. v. Jo. Antiochenum περὶ ἀρχαιολογίας habere multa cum Jo. Malela communia. vi. De aliis Joannibus Antiochenis Chronographis. Ge. Vossius, et Phil. Labbaeus notati. vii. Jo. Malelam non fuisse Patriarcham Antiochenum. Notantur Interpretes Jo. Damasceni; Gothofredus, Baronius, alii. De variis Joannibus Antiochenis Patriarchis. In Albo Patriarcharum Antiochenorum reperiri Joannem nullum, qui eadem aetate, qua vixit Malela, floruerit. viii, ix. Fran. Combensisii hallucinatio, Malelam nostrum confudentis cum Jo.

Antiocheno *Presbytero*, cuius meminit Gennadius, ac cum Jo. Diacrinomeno. x, xi. *Videri eum inter Orthodoxos potius quam Haereticos esse annumerandum*. xii. Recensentur alii Joannes Antiocheni. De Jo. Mela Patriarcha *Alexandrino*. xiii. De Jo. Maleliae *aetate*. Non fuisse coaevum Justiniano ejus nominis primo, quod volunt Chilmeadus et alii: sed ad seculum nonum esse potius conjiciendum, vel diu saltem post tempora Justiniani floruisse. xiv. ad xxxix. Scripsisse post Justinianum exinde apparet, quod quot annos ille regnaret commemorat. xv. Quod nec in vivis sub Justiniano extiterit demonstratur ex citatione *Actorum publicorum Civitatis suae propriae de re ibidem sub Justiniano gesta*. xvi. ex erratis ejus multis et gravissimis de rebus Justinianaeis. xvii. aliisque indiciis luculentis. xviii, xix, xx. Malelam cum Justiniani Legato non fuisse collocutum, quod existimat Chilmeadus, sed Librum tantum ejus legisse; et eum non alium fuisse a Nonnoso. xxi. Quod nec vixerit ante aetatem septimam exeuntem probatur ex citatione Clementis Chronographi, quem ostenditur scripsisse post annum 685. xxii. Quod nec floruerit ante initium seculi noni conficitur ulterius ex citatione Theophili Chronographi, quem probatur obiisse anno Christi 785. xxiii. Hunc male a nonnullis confundi cum Theophilo Antiocheno, ad Autolycum scriptore. Producitur Fragmentum MS. ex Hesychio de Christi Nativitate, in quo citantur Clemens, Theophilus, et Timotheus Chronographi. Hesychium illum ex ipso Malela scripsisse videri. xxiv. Eusebii *Chronicon* quod a Malela solet citari, non esse genuinum. xxv. Quod vixerit Malela non ante seculum nonum, confirmatur tum aliunde, tum ex locutionis barbarie. xxv, xxvi, xxvii. Proponuntur Argumenta quae illius antiquitatem videantur astruere. Inter alia; citari eum in Oratione tertia pro Imaginibus Jo. Damasceno adscripta: et in multis Narrationibus cum Chronico Paschali sive *Alexandrino*, ante annum, ut creditur, 630. composito, ad verbum consonare, quae a Chronicis Autore e Malela Chilmeado et aliis videntur desumptae. xxix. *Istarum Narrationum Index*. xxx. Argumentis hisce respondeatur. xxxi, etc. non satis constare Fragmentum illud Malelai quod habetur apud Orat: pro Imag. praedictam, ab ipso Orationis Autore fuisse descriptam: et esse praeterea cur suspicemur non fuisse Jo. Damasceni istam Orationem. xxxii. Ad Argumentum

de Chronico Paschali sive Alex. respondetur, 1º Chronicon illud habere quamplurima interpolata. xxxiii, xxxiv. nec 2º, satis constare ex Malela fuisse desumpta ea quae apud Paschale consonantia reperiuntur. Malelam ex aliis Historicis ad verbum exscribere solitum demonstratur ex ejus Tautologiis. xxxv. et citatione Scriptorum Latinorum, quorum quidem ne Linguam intellexerit. Illius errores spissi de rebus Romanorum. xxxvi. In plerisque praeterea istarum Narrationum, quae ex Malela de promptae creduntur, apud Paschale haberi nonnulla quae cum Malelianis minime concinunt, et quaedam quae plane repugnant. xxxvii. Malelam, ubi loquitur de rebus antiquioribus tanquam sua memoria existentibus, verba tantum suorum Autorum proferre. Id Scriptoribus minorum gentium et aetatis sequioris solenne esse. xxxviii.

De Anonymi Excerptis Chronographicis, quae in hac Editione Malelae praemittuntur.

Ea esse Georgii Hamartoli. Excerpta alia ex Chronico Hamartoli ubi edita reperiantur. xl.

De Editione, et Edmundo Chilmeado Interpretate. xlii, xliii.

PROLEGOMENA.

JOANNES ANTIOCHENUS Chronographus, quem jam Tibi damus eruditore Lector, ab Imp. Constantino Porphyrog. cognominatus MALELA, ab alio¹⁾ MALALA, a tertio²⁾ MELELES; quis fuerit, aut qualis, aut quando demum vixerit, literatis Vi-

¹⁾ In Orat. 3. de Imaginibus Jo. Damasceno adscripta.

²⁾ Jo. Tzetze Chil. 5. Hist. 29. Chilmeadus, cuius Apographum secuti sunt Editores, cum non legisset Constantinum Porph. qui Malela scribit, scriptio nem Damascenianam retinet. Nos Constantinianam praeferimus, quoniam in syllaba 2. cum ea convenit Tzetziana. Is. Vossius in Libro Variarum Observ. ac aliis, minus recte, et absque Autore, Mallela scribunt.

ris hoc usque parum innotuit. Viris illis praeclaris et eruditiss. qui in hoc studiorum genere singulari quodam honore emicuerunt, *Ger. Jo. Vossio*¹), *Phil. Labbaeo*²), et *Leoni Allatio*, fuit notus nomine tenus: Neque amplius sane de eo compertum habuere, nisi quod illius hoc Chronographicum opus evolvissent, doctissimi illi Nostrates, qui in eum ex professo diligentiam suam et studia impenderunt, *Edmundus Chilmeadus* et *Joannes Gregorius*.

II. Solent nostrae gentis Scriptores, cum *Joannem Malelam* ex Bibliothecae Bodleiana MS. Codice adducunt, sub simplici titulo *Joannis Antiocheni*, quasi nullus alias extaret *Joannes Antiochenus*, *Chronographus*, eum memorare: sic Viri predicti eruditi, *Chilmeadus* et *Gregorius*, sic *Stanleius*³), *Langbainius*⁴), *Seldenus*⁵), *Pearsonus*⁶), *Fellus*⁷); eximia Nomina. Caeterum constat (quod salvo tantorum Virorum honore sit dictum) plures olim extitisse *Joannes Antiochenos*, *Chronographos*, et ad hunc usque diem, exparte saltem superesse alium, qui *Joannes Antiochenus* simpliciter apud veteres Scriptores audire consuevit, cum *Joannes noster Malela* aut nunquam aut raro sine sui Cognominis adjectione commemoretur. Notasse hoc poterant Viri illi magni ex Imp. Constantini Porphyrogenneti praecitati Collectaneis *de Virtutibus et Vitiis*, quae *Henricus Valesius*, annis abhinc plusquam 50. in lucem edidit⁸): in quorum Prooemio, ubi recensentur Scriptores illi ex quibus desumpta sunt ista Excerpta, *Joannes Malela Chronographus* a *Joanne Antiocheno Chronographo*, sic vulgo dici solito, expresse distinguitur. *Ἐλοὶ δὲ ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων χρονικῶν*,

¹) de Hist. Graecis lib. 3.

²) Delineatione Apparatus Historiae Byzantinae.

³) In Historia Philosophiae, Thaletis vita.

⁴) In Schedis MSS.

⁵) De Synedriis l. 1. c. 8. p. 122.

⁶) Prolegomenis ad Hieroclem Philosophum,

⁷) Praefatione ad Theophili Antiocheni Librorum ad Autolycum editionem Oxoniensem.

⁸) An. 1634.

- α'. Ιωσήπου ἀρχαιολογίας
- β'. Γεωργίου Μοναχοῦ
- γ'. Ιωάννου τοῦ ἐπίκλητος Μαλέλα χρονικῆς
- δ'. Ιωάννου Αντιοχέως χρονικῆς etc.

Sunt autem haec Excerpta ex Annalibus infra subjectis. 1. ex Josephi Antiquitatum libris. 2. ex Georgio Monacho. 3. ex Chronicō Joannis cognomento Malelāe. 4. ex Joannis Antiocheni Chronicō. etc. Hoc miror fugisse doctissimum et diligentissimum Ger. Vossium, qui, quamvis observet, in Librorum suorum *de Historicis Graecis* Editione posteriore, Joannem Malelam ex illorum Scriptorum fuisse numero; de altero tamen Joanne Antiocheno *Chronographo*, tanquam in eodem Volumine celebrato, mentionem nullam facit. Posterioris hujus Excerpta satis ampla et prolixa in Volumine dicto sunt edita sub hoc titulo: *Ex τῆς Ιωάννου Αντιοχέως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Αδάμ.* *Ex Joannis Antiocheni Historia Chronica ab Adamo.* ad finem his verbis appositis. Τέλος τῆς ἱστορίας Ιωάννου μοναχοῦ. *Finis Historiae Joannis Monachi.* Sed desiderantur ista quae ex Joanne nostro Malela excerpta sunt, a Valesio consulto rejecta, eo quod (ut ipse dicit) praeter tres quatuorve fabulas de Minoe, Antiopa, ac Bellerophonte, easque illepidō sermone textas, nihil bonaे frugis continent. Quamvis in loco Constantini Porphyrogenetti citato Joannem nostrum Malelam ex urbe Antiochensi fuisse ne quidem innuatur, sed a Joanne Antiocheno distinguatur: illum tamen ex ea fuisse Civitate apertissime liquet ex *Oratione 3. pro Imaginibus, Joanni Damasceno vulgo adscripta*, ubi quidem dissertationem Antiochenus nuncupatur: neque solum ex ista Oratione, verum etiam ex ipsa *Chronographia*, quae cum tota juxta Aeram Antiochenam instituitur, ac res spectantes ad istam Civitatem speciatim prae omnibus aliis enarrat atque persequitur, Autorem *Antiochenum* manifesto videtur referre.

III. Ex Joanne Antiocheno de rebus ad Antiquitatem speclantibus apud alios Scriptores Graecos aevi recentioris non raro producuntur testimonia. In Georgio Codino¹⁾ de Originibus Constantinop. de Portus Bosporii appellatione eum reperi citatum.

¹⁾ p. 57.

Ab *Isaaco Tzetze* in locis duobus *Scholiorum* in *Lycophronem* advocatur; in primo¹⁾, de ratione cur *Cecropi*, Regi Athenarum, nomen *Διφυῆς* fuerit impositum; quod cum ante ejus tempora, conjugio nullo apud Atticos inito, Patres suos non noscerent Liberi, ille, lege de nuptiis sancita, effecerit, ut non solum *Materes* sed et *Patres* suos cognoscerent. ταῦτα γοῦν αὐτὸν λέγονται Διφυῆς, ἡ ὡς εὑρόν ἐν Ιωάννῃ Αντιοχεῖ, ὅτι πρότερον etc. In altero²⁾ de *Palladio Trojano* ab *Asio* quodam Mathematico Telesmatice confecto, et Regi Troi ab eodem donato, ut, quam diu in urbe Troja servaretur, inexpugnabilis ea tutaque permaneret. Illius verba in medium hic adducere non incommodum erit. Ιωάννης δὲ ὁ Αντιοχεὺς οὐκ ἔξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ασιον³⁾ δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὠροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐνθα ἀν τοῦτο μένει πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον· χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτον Παλλάδιον τῷ Τρῷ. Caeterum Joannes Antiochenus scribit, non ex coelo Palladium decidisse, sed Asium quendam Philosophum ac Mathematicum id egregio horoscopo praedixisse, non expugnatum iri civitatem in qua Palladium custodiretur; et tale Palladium Troi dono dedit. His adde Joannem Tzetzem, Isaaci citati Fratrem, qui in *Historiarum Chiliadibus*, Chil. 2. Hist. 33. inter illos Scriptores qui de Cleopatra Aegypti Regina in Operibus suis fuerint commentati, Jo. *Antiochenum* recenset. Et rursus in Chil. 6. Hist. 61. de Pentheo ab Agave occiso, et istius fabulae explicatione, eundem citat. Historiae hujus Tzetzianae titulus sic se habet: Περὶ τοῦ ὁ Αντιοχεὺς Αγανὴν, τὸν νῖστον προδιδοῦσαν εἰς θάνατον. Quod Interpres sic vertit: De eo, quod Antiochenus Agavem filium prodentem in mortem. Post versus aliquot de Bacchis et Nepotibus Cadmi, haec subnectuntur.

¹⁾ p. 24.

²⁾ p. 64.

³⁾ Eadem fere repetuntur p. 66. ubi redundant, et absunt a Cod. MS. Bibl. Bodl. quae habentur de *Asio* et *Apollodoro* lin. 5. a vocibus ὡς *Ασιος* μαθ. ad lin. 14. *Bernardi Bertrandi Latina versio* quae redundant in Graecis agnoscit; sed ea quae sequuntur post voces ἔξ οὐρανοῦ τοῦτο πεσεῖν lin. 20. ad vocem παταπέπτων, lin. 26. quae revera a Tzetzze scripta sunt, in ea desiderantur.

O Εύριπίδης μυθικῶς οὕτω ταῖς Βάκχαις γράφει.

O δ' Ιωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που, λέγει. etc.

Euripides fabulose sic de Bacchis scribit

Joannes autem Chronicus fabulam exponens, ait,

Peniheus atque Labdacus, magis autem Peniheus,

Interfectis reliquis Nepotibus¹⁾ Cadmi,

Actaeone quidem ipso a propriis canibus,

Learcho et Melicerta a Patre Matreque,

Habuit spem obtinendi sceptrā atque sedes.

Ut autem audivit Bacchum Cadmi Nepotem nothum,

Regnum affectare, comprehensum in vincula conjectit;

Solvens autem precibus matris suae, occiditur ejus dolis.

Quapropter fabulam finxerunt, a Matre occisum fuisse.

Sic in alio Opere MS. quod habetur inter Codices Baroccianos Bibliothecae Bodleianaee, in *Allegoricis scil. Fabularum Homericarum Expositionibus*, ab eodem citatur de Paridis Trojani inter Deas judicio, nempe fabulam istam inde ortam fuisse, quod de *Prudentia, Fortitudine, et Cupiditate*, earumque inter se comparatione, *Librum* quendam conscripserit Paris, oratoriae artis peritus.

Καὶ δήτωρ²⁾ δὲ γενόμενος γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα

Εἰς ἐν δὲ τοῦτο σύγγραμμα τὰς τρεῖς Θεὰς συγκρίνει,

Τὴν Αθηνᾶν, τὴν φρόνησιν τὴν Ήραν, τὴν ἀνδρείαν.

Καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ φημι τὴν Αφροδίτην.

Η καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τὴν νίκην τὰ πρωτεῖα,

Ως Ιωάννης χρονικὸς Αντιοχεύς που γράφει,

Αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τ' ἄλλα παραλιμπάνων.

Γάμον Πηλέως, Θέτιδος, Ερμῆντε³⁾ καὶ τὸν Δία,

Τὴν Ιδην οὖπερ ἔκρινε Θεὰς τὰς Θρυλλουμένας.

Ο Τζέτζης δ' ἀπαντα λεπτῶς ἀλληγορεῖ. Καὶ πρόσχες.

¹⁾ ἔγγόνων, quod Interpres ibi male vertit *filios*, ut et infra ἔγγονον filium.

²⁾ Sic in Codice MS. Baroc. num. 24. et in alio qui habetur num. 194. In tertio quodam qui habetur num. 131. post mentionem, non Paridis, sed Eumeli Alcestidis F. occurrunt hi versus. Sed male ut ex re ipsa appetet.

³⁾ MSS. 24. et 194. *Ερμῆτε* MS. 131. *Ερμῶντε*.

Quorum hic est sensus: *Et arte eloquentiae pollens, cum alia multa scribit, tum comparationem Dearum trium, Minervae Prudentiae, Junonis Fortitudinis, et Veneris Cupiditatis; quarum ultimam caeteris praetulit: ut scribit Joannes Antiochenus Chronographus. Qui illud duntaxat allegorice exponit, alia missa faciens, nempe nuptias Pelei et Thetidis, Mercurium, et Jovem, et Idam ubi de Deabus illis judicium fecerit. Verum Tzetzes ea omnia subtiliter allegorizat.. Et attende.*

IV. In locis hisce describendis, idcirco prolixii fuimus, ut exinde commodius (quod ex usu nostro fuerit,) exquiri possit, utrum iste *Jo. Antiochenus*, cujus Scriptores citati testimonio utuntur, sit idem cum nostro *Jo. Malela*, an potius cum altero illo, supra memorato, cujus extant apud Imp. *Constantinum Porphyrogenetum Excerpta*. *Ger. Vossius*, qui, ut supra monuimus, de Excerptis *Jo. Antiocheni* apud Imp. *Constantini Porph. Collectanea extantibus*, nihil ommino commemorat, *Jo. Antiochenum*, quem citat de Aegypti Regina Cleopatra¹⁾ *Jo. Tzetzes*, eundem fuisse conjectatur cum *Jo. Malela*. In qua sententia eum sequitur *Allatius*²⁾, et *Joannes noster Gregorius* in *Animadversiobibus MS.* in Autorem nostrum. Ego potius in sententiam contrariam propendo, et non solum eum, quem citat in loco illo, caeterisque supra adductis, *Jo. Tzetzes*, sed et eum, quem citant ejus Frater *Isaacus*, et *Geor. Codinus*, eundem fuisse cum altero illo, cujus extant Excerpta³⁾, haud aegre mihi persuado. De *Codino* sane hoc satis constat. Nam locum istum,

¹⁾ Nam de caeteris locis quae supra a nobis citata sunt is nihil observat.

²⁾ Qui nec ipsi in loca quae supra produximus caetera legendo incidenterant.

³⁾ In Excerptis illis habetur perioche bene magna de Paride Trojano, in qua tamen nihil occurrit de illius Libelli in Veneris Encomium scriptione, de qua allegat *Jo. Antiochenum* *Jo. Tzetzes*. sed dici ad hoc potest, solere in illis Excerptis *Constantinum Porph.* non omnia quae ipsius Autores in singulis narrationibus scripsere, ad verbum exhibere, sed eorum enarrationes contrahere et ex illis pro libitu nonnulla elidere. Vide tamen quae diximus in Diatribâ nostrâ *De Scriptor. Graecis variis cap. i.* ubi de Antiocheno Chronog. Monacho.

quem ex suo *Jo. Antiocheno* adducit, apud nostrum *Jo. Malelam* frustra quaequieris. Reperiuntur quidem apud *Malelam* omnia¹⁾ ea loca, quae ab utroque *Tzetze* ex *Jo. Antiocheno* citantur; et de Fabula insuper ista, quae est de interitu Penthei, animadvertere licet, non solum proferri apud *Malelam* eandem illius allegoricam expositionem, verum etiam ab eo de fabula ista advocari *Euripidem* in *Bacchis*, ut etiam de eadem in loco praedicto citatur a *Tzetze* Chiliastra. Hinc cuivis in promptu esse possit argumentum sibi satis speciosum efformare, non alium quam nostrum *Joannem*, a duobus illis Scriptoribus per *Joannem Antiochenum* designari: argumentum (inquam) satis spesiosum, et si alicui ista opinio probabilior videatur, cum eo non ego contendam: Me tamen non ita haec movent quin potius in diversa persistam sententia. Quis enim in Graeciae sequioris et posterioris monumentis tam parum versatus est, ut non sciat illorum Scriptores fere eadem ubique literis demandare, seque mutuo et alias Scriptores liberaliter admodum exscribere atque expilare consuescere? Et quis non videt vel ex ipsis, quae extant, *Jo. Antiocheni Monachi* Excerptis, eum multis in locis eadem cum *Joanne nostro Malela* in literas retulisse? Quem latet illius Chronographiam de eisdem plane cum *Maleliana* fabulosis rebus tractasse? Hisce insuper addo, mihi esse exploratissimum, nihil aliud esse *Joannis nostri Malelae* Chronographiam quam ex aliis Autoribus decerptam rerum *farraginem*: solere eum verbatim ex aliis transcribere, et Autores etiam ab illis citatos, quasi ipse legisset, citare. Quid itaque mirum si praedictae Narrationes in illo reperiantur, licet ex alio aliquo Scriptore citatae sunt? Quominus autem existimem illum a Scriptoribus praedictis intellegi, id certe obstat, quod videtur collendum ex Imp. *Constantini Porph.* Collectaneis toties laudatis, non solitum eum fuisse sub simplici appellatione *Joannis Antiocheni* commemorari; sed ab altero illo per suum *cognomen* *sejungi* fuisse consuetum. Accedit quod et ipse *Jo. Tzetzes* in alio loco²⁾), ubi eum commemorat, non illum appellat *Joannem Antiochenum*, sed *Joannem*

¹⁾ De Cecrope 86. Palladio 137. Cleopatra 280. etc. Pentheo 51.
Paridis Libris 115.

²⁾ Chil. 5. Hist. 29.

Melelem, eodem prorsus modo quo ab Imp. *Constantino* praecitato nominatur simpliciter *Joannes Malela*. His adde, quod cum eum *Tzetzes* commemorat, mentionem de illo facere videatur tanquam de Autore a se non ante memorato; cum antea tamen in eodem Opere *Joannem Antiochenum* citasset: *Ταῦτα μὲν Ιωάννης τις* (hoc noto) *Μελέλης χρονογράφος*. *Haec tradit Joannes* quidam *Meleles Chronographus*.

V. Haec cum ita se habeant, Lectori liberum esto judicium, utrum idem sit iste *Jo. Antiochenus*, qui a *Tzetze* utroque citatur, cum *Joanne* nostro *Malela*, an cum altero illo cuius extant Chronographica Excerpta. Si placet postremum, tum dici oportet, Excerptorum istorum scriptorum post *Georgium Chronographum* vixisse, adeoque sub Imperio *Heraclii*, quod Viri erudit hactenus statuerunt, non floruisse: Nam expresse asserit *Tzetzes* Chiliasta *Jo. Antiochenum* a se memoratum post *Georgium Chronographum* (*Syn cellulm* intellige, vel *Hamartolum*) claruisse. Si prius arrideat; tum idem erit dicendum de *Malela* nostro: de cuius aetate nos infra. Pro comperto est interim, non solum extare apud Imp. *Constantini Porphyrogenetti Collectanea* ex *J. Antiocheni Monachi Chronographia Fragmenta*; verum etiam hodieque in Bibliothecarum scriniis asservari, cum alia et omnino diversa ex eo Excerpta, tum et ipsam alibi Chronographiam integrum; vel aliud saltem Archaeologicum opus *Joanni Antiocheno* tributum. A doctissimo *Alemanno*, in Notis Historicis ad *Historiam Arcanam Procopii*, proferuntur fragmenta duo de Imp. *Justiniano* ex *Jo. Antiocheni* (quae appellat) *Collectaneis*: quae quidem diversa fuisse a *Jo. Antiocheni* Collectaneis *Constantinianis*, cum in illis de *Justiniano* nihil quicquam legatur, necesse est. In Volumine Graeco MS. Bibliothecae Regiae Parisinae num. MMCCXVI. inter varios Tractatus diversi argumenti occurruunt Excerpta ex *Jo. Antiocheni Chronico*: id quod colligitur ex Indice Tractatum illius Voluminis, qui habetur Graece inter Stephani Le Moyne *Varia Sacra*, sub titulo *Indicis Antonii Eparchi* (Corcyraei) *Legati*, ex cuius dono circa medium seculi praeteriti in illustrissimo illo Librorum MSS. Gazo-phylacio Volumen illud repositum est. In illo Indice num. LXIX. sic legitur: *Ιωάννου Αντιοχέως ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ συντάγματος ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως κόσμου*. *Jo. Antiocheni* quaedam ex

illius *Chronico quod incipit a principio creationis mundi*. Memorantur Excerpta eadem apud *Analecta* ex ejusdem Bibliothecae Catalogis *Labbaeana*; et ab eruditissimo *Dufresnio*, in Notis ad *Chronicon* (quod inscribit) *Paschale*, aliquoties laudantur. Ex cujus quidem citationibus, quae Autoris exhibent verba, deprehenditur, cum diversa esse Excerpta ista ab Excerptis supradictis *Constantinianis*; tum etiam Chronographiam istam a nostra *Maleliana* fuisse diversam. A Claris. *Salmasio*, in Notis ad *Scriptores Historiae Augustae*, et in *Plinianis Exercitationibus in Solinum*, et similiter a *Leone Allatio* in Notis ad *Eustathii Antiocheni Hexaemeron*, producuntur complura loca ex Jo. *Antiocheno* (sive *Antiochensi*) περὶ ἀρχαιολογίας: hoc quoque diversum fuisse a *Joannis nostri Malelae Chronographia*, quamvis et illa Περὶ ἀρχαιολογίας non improprie possit inscribi, quae ex eo in medium afferuntur, manifestum redditur. Ut omnino fallantur eruditi illi Viri, qui *integrum Opus Joannis nostri Malelae* in Gallia etiamnum servari (id enim ab aliquibus accepi) docuerunt. Id illis haud dubio fraudi erat, vel quod Opus Περὶ ἀρχαιολογίας cum *Chronico Maleliano* idem esse putaverint, vel quod illa Excerpta, quae extant in Codice Regis Galliarum, opus *integrum fuisse*, et nostri Autoris, crediderint. Pro certo mehercule hoc constat, ne ipsi Gallorum doctissimo, percelebri illi *Dufresnio*, τῷ χαλκεντέρῳ, in manus unquam venisse *Joannis nostri Chronicon*; qui tamen fortasse in Codd. Graecis MSS. supra omnes hujus aevi mortales versatus est. *Joannem Malelam* quotiescumque is commemorat, (ut citat quidem aliquoties in Notis ad *Chronicon Paschale*, et *Annales Joannis Zonarae*, et in *Mediae et Infimae Graecitatis Glossario*) testimonia ejus aliunde non depromit, quam ex aliis Scriptoribus, qui Exemplar nostrum *Oxoniente* evolverant, et inde nonnulla excerpserant: quod ipse in aliquibus locis aperte propositetur. Utrum Opus praedictum *Joannis Antiocheni Περὶ ἀρχαιολογίας* sit idem cum *Chronico* toties memorato, cuius apud *Constantini Collectanea* jam extant Excerpta, ii melius poterunt judicare, quibus datur facultas cum hisce illud conferendi. Est interim admodum verisimile: sic enim *Josephus Historiam suam Judaicam*, et *D. Halicarnassensis Opus suum Historiae Romanae*, *Ἀρχαιολογίαν* inscripserunt; quorum posteriorem sub titulo, *Dionysii Περὶ ἀρχαιολο-*

γίας, eodem modo ab eodem *Salmasio*, in Notis ad *Scriptores Augustos*, citatum legisse memini. Neque agit id Opus Περὶ Ἀρχαιολογίας de rebus solum vetustioribus et aevi fabulosi, sed et rerum recentiorum Historiam, et ipsorum Imperatorum Romanorum gesta complectitur. Hoc evincunt Excerpta ista, quae apud *Salmasium*, in Notis novissime citatis, ex eo proferuntur; nimirum de morte Imp. *Adriani*¹), et insigni Mausoleo in honorem illius erecto; de *M. Antonino*²), quod, aerario in bellis exhausto, Ornamentorum Imperialium auctionem in foro fecerit; de *Numeriani* Imp.³) excaecatione et interitu; deque *Carini*⁴) insigni crudelitate, quod eos, qui puerum olim pueri lusissent ac derisissent, Imperator jam factus non dimiserit inultos.

VI. Si aliud et diversum fuisse comperiatur, tum locus erit suspicioni, non Chronicon illud *Jo. Antiocheni* cuius extant Excerpta apud *Porphyrogennetum*, sed ipsum id Opus a *G. Codino* et *Tzetze* utroque fuisse designatum ubi citant *Jo. Antiochenum*. Sin idem fuisse (quod omnino crediderim) evolventibus appareat, ex illis locis quae ex eo adducunt *Salmasius*, et *Allatius*, id ulterius et clarius astruetur, quod supra posuimus, *Jo. Antiochenum Monachum* et *Joannem* nostrum *Malelam* in eisdem Narratiunculis solere concinere; et ideo nihil repugnare quo minus cum *Monacho* idem esset *Joannes* ille *Antiochenus* qui a *Tzetzis* Fratribus laudatur, quamvis reperiantur apud ipsum *Malelam* res illae pro quibus citatur. A *Leone Allatio*⁵) ex *Jo. Antiocheno* Περὶ Ἀρχαιολογίας, inter alia, citantur loca, de *Hesiode* quodam, quod Graecos edocuerit literas; et de expositione *Fabulae super Endymione*, quod per mysticas quasdam *Orationes* a *Luna* nomen Dei addiscere voluerit, quodque illud per somnium edoctus non amplius est experrectus. Quae ambae *Narrationes* apud *Malelam*⁶) quoque leguntur. A *Salmasio*

¹) to. 1. p. 180.

²) p. 354.

³) to. 2. p. 791.

⁴) p. 795.

⁵) in *Eust. Hexaem.* p. 300. et 303.

⁶) p. 70. et 73.

in *Plinianis Exercitationibus*¹⁾ ex eodem Opere, inter alia loca, proferuntur fragmenta, de Hippodromo Urbis Romae a Romulo extructo; de ejusdem diversis partibus, et Populi distinctionibus; de Factionum in Circo per greges et pannos discolores divisione ab Oenomao Rege instituta; deque Circi, juxta numerum Planetarum, 7. spatiis, et, ad imitationem 12. Zodiaci Signorum, 12. ostiis. Quae omnia quoque apud *Malelam*²⁾ nostrum fabulosum occurrunt; sicut et ista quae ex eodem citantur in Notis ad *Scriptores Historiae Augustae*, de Tabula Iusoria a Palamede inventa, et de Palladio Trojano ab Asio Philosopho excogitato; quae una est quidem ex istis Narratiunculis, pro quibus citatur ab Is. Tzete Jo. *Antiochenus*. Illius verba sic se habent: *Tὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ρωδίον ἦν μικρὸν ὑπὸ Ασίου τινὸς φιλοσόφου πατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.* Et si quis cupiat ejus verba de Tabula Palamedis Iusoria cum Malelianis³⁾ componere, ea haec sunt. *Ο Παλαμήδης διὰ τῆς τάβλας τὸν γῆνον κόσμον ἤνιξατο. τὸν ρωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κάσων· διὰ τοῦ ψηφοβόλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπτὰ ποκκίων, τὰ ἐπτὰ ἄστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τοῦ πύργου τὸ ὑψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ δίδοται πᾶσι καλά τε καὶ φαῦλα.* Sic citantur a Dufresnio⁴⁾ *Excerpta MSS.* ex *Chronico Jo. Antiocheni*, inter alia, de variis rebus quae in Nostro⁵⁾ etiam comparent: de Homericae fabulae super Marte et Venere a sole deprehensis expositione, ex *Palaephato*, qui idem a Nostro etiam adducitur; de *Mercurii Trism.* dictis de Divina Natura, ex ipsius Operibus; de Rege Aegyptiorum nominato *Karacho*, seu *Maracho*, Sostri (sive Sesostri) succedente, et ab illo fuisse oriundos succedaneos Aegyptiorum Reges; de Medusa et Perseo, docuisse hunc Persas τὰς ἐπὶ Γόργονας τελετάς· de anno Aegyptiorum antiquo sub Vulcani et Solis temporibus; de Sose et Thuli (sive Thuachi) aliisque Aegyptiorum Regibus; de Oraculo denique de SS.

¹⁾ p. 902, 903, 908.²⁾ p. 218. ad 223.³⁾ p. 129.⁴⁾ Notis ad Chron. Pasch. p. 498. 499. etc.⁵⁾ p. 25, 26, 27, 29, 30, 43.

Trinitate Regi Thuli in Africa dato. Citantur etiam ab eodem¹⁾ eadem, de Pico Jove, de Regina Semirami, deque Nino et Thurra ei succedente; quae Narrationes, quamvis nunc in Nostro, quippe desunt in principio pleraque, non inveniantur, tamen non dubitandum videtur, quin in illis, quae jam desiderantur, repertae fuerint, ut quidem occurrunt in illis, quae ex *Chronico Paschali* sive *Alexandrino* in eo²⁾ supplentur. Locum unum ex supra memoratis, de veteri Aegyptiorum anno, ut cum *Malelianō*³⁾ a Lectore curioso (si placeat) conferantur, me non pigebit adscribere. Εβασίλευσεν Αἴγυπτιον ὁ νιός αὐτοῦ Ήλιος ἡμέρας δυοξ'. ὧς εἶναι ἔτη ιβ'. καὶ ἡμέρας εξ'. οὕτε γὰρ εἰδῆσαν τότε Αἴγυπτοι ή ἄλλοι τινες ἐνιαυτὸν ψηφίσαι. ἀλλ' οἱ μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης ἐνιαυτοὺς ἐψήφιζον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῆς ἡμέρας· οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτου ἐπενοήθη τὸ ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσι.

VII. Atque haec de diversis *Joannibus Antiochenis*, *Chronographis*, ne temere, ut solet, cum altero illo *Joanne Antiocheno*, *Chronographo*, sive *Archaeologo*, confundatur *Malela* noster, hic dicta sunt. Extiterunt alii *Joannes Antiocheni*, *Chronographi*; ut *Joannes Rhetor*, qui Historiam suam sub Imp. *Justino* Seniore terminavit; et, si fides *Arabibus*, *Joannes ipse Chrysostomus*, ex Presbytero *Antiocheno* Patriarcha Constantiopolitanus, cuius nomine jam apud eos, et eorum lingua, circumfertur *Chronicon*. De quibus nos agimus in alio Opere. Celebratur a *Ger. Vossio*⁴⁾, et *Phil. Labbaeo*⁵⁾, alias *Joannes Antiochenus Chronographus* sive *Historicus*, quem dicunt floruisse post tempora *Justiniani* senioris, et *Evagrio* Historiae Ecclesiasticae Scriptori coetaneum fuisse, et ab eo commemorari. At longe falluntur eruditii illi Viri; non enim ex urbe *Antiochiae*, sed ex *Epiphaniensi*, fuit iste *Joannes Historicus*, ut demonstrat in Notis ad *Evagrium* clariss. *Hen. Valesius*, et plenius nos in

¹⁾ p. 497.

²⁾ p. 19, 20, 21.

³⁾ p. 25.

⁴⁾ *De Hist. Graecis.*

⁵⁾ *Delin. Apparatus Hist. Byz.*

Opere¹⁾ alio modo memorato. Jam ut, hisce omissis, ad caetera, quae spectant ad nostrum Autorem, procedamus, et de ejus Conditione ineamus disquisitionem: sunt qui illum existimant ipsius Episcopatus *Antiocheni Insulis*, dum vixit, fuisse ornatum. In hac opinione fuere interpres *Jo. Damasceni* (quem appellant) *Libri tertii pro Imaginibus*, quique illos sunt secuti alii non exigui nominis. Fragmenti, quod in Libro citato ex Chronographo nostro producitur, inscriptio sic se habet: *Ἐκ τῆς χρονογραφίας Ἰωάννου Αντιοχείας τοῦ καὶ Μαλάλα περὶ τῆς αἰμοδόσιού σης* etc. Quam in hunc modum vertit *Fran. Zinus*: *Ex temporum descriptione Joannis Antiochiae Pontificis, qui et Malala dictus est, de muliere quae sanguinis fluxum perpessa fuerat.* Hujus Tituli interpretationem *Jac. Billius*, dum *Zini Versionem* in aliis castigat, absque reprehensione praeterit: sic *Jac. Gothofredus*, ad *Philostorgii²⁾ Historiam Eccles.* de Christi statua Paneadica verba faciens: *Quod (inquit) Joannes Damascenus de Imaginibus Orat. 3. refert ex Chronicō Joannis Antiochiae Episcopi, cognomento Malala.* Eadem sententiam et interpretationem amplexi sunt illustrissimus *Baronius³⁾* in *Annalibus*, et *Joannes noster Gregorius* in *Animadversionibus MSS.* super *Malala*, ac alii.

VIII. Utrum ipse *Orationis* praedictae *de Imaginibus* Author, per, *Ιωάννου Αντιοχείας*, *Joannem* nostrum *Antiochiae* fuisse *Antistitem* voluerit, quod Autores citati arbitrati sunt, pro certo haud facile statuerim: hoc interim est admonendum, istiusmodi loquendi formula non semper necesse esse ut *Episcopi* intelligentur, tametsi per illam in *Catalogis Conciliorum* designari *Episcopi* soleant; sed posse etiam *Cives* alios quoscunque per eam denotari. Hoc videtur exploratum habuisse *Godefridus Tilmannus*, qui in sua *Orationis* praedictae Versione, *Joannis Antiocheni*, simpliciter habet. At quaecunque fuerit sententia ipsius Autoris; nos tamen nullo pacto descendere possumus in eorum opinionem qui ex Sede *Antiochenorum* Patriarchali *Chronogra-*

¹⁾ *Diatriba de Scriptoribus Graecis Variis*, cum prophanis tum Ecclesiasticis, maxime ex Codd. MSS. nondum edita. cap. 1.

²⁾ l. 7. c. 3.

³⁾ ad an. 31. num. 75.

phum nostrum arcessunt; verum suppetit nobis argumentum, idque quidem (ni fallor) firmissimum ac irrefragabile, ad illam dignitatem eum nunquam fuisse evectum. Non hic adnotabo citari illum a *Tzetze* Chiliasta tanquam hominem obscurum et ignotum: *Ταῦτα μὲν Ιωάννης τις Μελέλης χρονογράφος*. ubi illud vocabulum, τις, obscuritatis nota et indicium videatur: hoc, inquam, non adnotabo, quippe vix negari possit quin de Viris etiam nominatissimis et maximis vox ista interdum apud veteres usurpata reperiatur. Sic (ut alios missos faciam) de *Theodoreto*, Episcopo Cyri doctissimo celebratissimoque, *Theodorus Abbas et Philosophus* in *Argumento Synodi Ephesinae*: *Εὐρέθη δὲ μετὰ Ιωάννου Θεοδώρητός τις, ἐλλογιμώτατος Κύρου ἐπίσκοπος πόλεως ἀνατολικῆς*. Sic ad verbum *Leontius Scholasticus* in *Libro¹⁾ de Sectis*, ex *Abbate Theodoro* (ut opinor) exscribens: *Εὐρέθη δὲ μετὰ Ιωάννου Θεοδώρητός τις, ἐλλόγιμος Κύρου ἐπίσκοπος ἀνατολικῆς*. Abunde erit, si ex ipso Patriarcharum Antiochenorum Catalogo demonstremus, fuisse nullum illius Civitatis Episcopum nominatum *Joannem*, qui in illa aetate, qua scripserit *Malela*, floruerit. Age itaque, videamus quot fuerunt *Joannes Antiocheni* Patriarchae, et fuisse nullum eodem tempore intervallo, quo vixerit *Malela*, ostendamus. In *Nicephori Patriarchae CP.* Patriarcharum *Antiochenorum* Catalogo, (qui *unum numero supra sexaginta* complectitur, et perducitur usque ad Patriarcham *Anastasium juniorem*, qui martyrium subiit circa annum incarnationis Dominicae 608. seu, ut alii volunt, 611.) recensentur *Joannes* duo. Eorum *primus*, apud omnes Scriptores Ecclesiasticos propter Schisma in *Synodo Ephesina* commemoratus, et Epistolis aliquot suis notissimus, fuit ordine Patriarcharum *39us.* et anno D. 438. e vivis excessit, postquam Patriarchatum per 18. annos gubernasset. *Secundus* fuit ordine *47us.* successor *Petri Fullonis*, sub Zenone Imp. A. D. 476. post menses 3. ejectus. Post duos hos *Joannes*, quos nemo non videt *Joannem* nostrum *Malelam* aetate antecessisse, cum floruerint ante imperium *Justiniani* ejus nominis Primi cuius gesta a *Malela* celebrantur, non alias *Joannes* in Antistitum *Antiocheno-*

¹⁾ Act. 4. p. 509.

rum sèrie occurrit ante seculum a nato Christo *undecimum*. In illo seculo, nimirum quo tempore recuperata fuit urbs *Antiochenorum*, expulsis Saracenis, a Christianis nostris Occidentalibus, id est A. D. 1098. Cathedram illam tenuisse *Joannem* quendam, sanctissimum Confessorem, apud *Gul. Tyrium*¹⁾, in *Historia Belli Sacri*, memoriae proditur. Is, ut dicit idem *Tyrius*, evoluto vix biennio post Urbem recuperatam Sede sua semet abdicavit et Constantinopolim abiit. Vergente ad exitum insequente Seculo, nempe a Domini nostri Nativitate *duodecimo*, Thronum Patriarchalem *Antiochiae* tenebat *Joannes* alias; idem ille, qui olim in *Oxia*, Propontidis Insula, *Monachicam* exercuerat vitam, cujusque extat, inter clariss. *Cotelerii* Ecclesiae Graecae Monumenta, *Oratio in Monasteriorum donationes Laicis factas*. In Conciliorum Voluminibus habetur Opusculum *Joannis* cuiusdam Patriarchae *Antiocheni* de superioritate inter Concilium et Patriam: at recens is fuit, et non ante seculum 15. neque Graecis est annumerandus, sed Latinis, neque quidem revera, sed titulo tantum fuit Patriarcha. Utrum inter hos duos *Joannes* posteriores, currentibus seculis 13. et 14. in Throno *Antiocheno* sedaret ullus, necne, non habeo dicere; neque nostra quicquam refert; *Joannem* enim *Malelam* ante seculum *decimum* floruisse, in liquido est. Itaque ut ante eum floruerunt illi duo quos primo memoravimus, sic omnes hi novissime recensiti eo longe fuerunt recentiores. In Scripto quodam manu exarato Bibliothecae Oxon. Περὶ μεταθέσεως Ἀρχιερέων· de translatione Episcoporum, quod anno circiter 1400. compositum est, fit mentio *Jo. Antiocheni* Patriarchae cognomento *Codonati*, qui inde translatus sit ad Sedem Metropolitanam *Tyri*. Non aliud hic fuit quam *secundus* illorum quos memorat *Nicephorus* Patriarcha CP. quem diximus ejectum a Zenone Imp. Eum enim *Codonatum* fuisse cognominatum, testimonium perhibet *Victor Tununensis*. Ab *Anastasio Caesariensi*, in Tractatu *De jejunio Deiparae*, *Joannes* quidam Patriarcha *Antiochenus*, tanquam tunc cum ipse scribebat Ecclesiam illam regens, celebratur: quo seculo is claruerit, non habemus usque adeo exploratum, ut pro certo et indubitate decernere

¹⁾ l. 6. c. 23.

possimus: hoc tamen certissimum et exploratissimum, eum ante *undecimum* seculum, vel medium saltem praecedentis; in illius Ecclesiae Cathedra non praesedit: nam autor est idem *Anastasius*, excepisse eum in Sede ista *Theodosium*, Petri successorem; at ante (ad minimum) medium *decimi* Seculi fuisse nullum in illa Ecclesia *Theodosium* qui *Petro* successerit, constat. Neque multum quidem videtur dubitandum, quin idem is fuerit, vel cum illo *Joanne* Patriarcha supradicto, cuius apud *Gul. Tyrium* habetur mentio, vel saltem (quod minus¹) arridet) cum *Monocho Oxiensi*.

IX. Si cui oboriantur suspicio, inter *Anastasium Juniorem* Patriarcham, in quo terminatur Catalogus *Nicephorianus*, et Seculum *decimum*, ante quod appareat floruisse *Malelam*, in Cathedra *Antiochensi* sedisse *Joannem* aliquem, qui idem cum *Malela* potuerit esse: is adeat velim *Eutychii* Patr. Alexandrini *Annales*, illisque praefixam Chronologiae ejus *Synopsin*. Recensitos ibi reperiet illius intervalli Patriarchas universos, *Joanne* nullo inter illos celebrato. Eiusdem rei fidem facit Catalogus alius, quem, ex Arabicо aliquo Autore (ut opinor) transscriptum, ab Amico nostro multo nomine venerando, *Edvardo Bernardo*, Viro in omni doctrinae genere singularis praecellentiae, accepimus. Illius Patriarchas praedicti intervalli, quia discrepat aliquantulum ab *Eutychiano*, Lectoris oculis hic non gravabimur subjicere.

	A. D. quo an. desin.		A. D. quo an. desin.
num.		num.	
58. <i>Anastasius alter</i>	9. 607.	66. <i>Theodoreetus</i>	17. 812.
59. <i>Vacat sub Persis et Macedonius</i>	31. 638.	67. <i>Jobus</i>	31. 843.
60. <i>Macarius</i>	8. 646.	63. <i>Nicolaus</i>	26. 869.
61. <i>Theophanes</i>	5. 651.	69. <i>Stephanus et Thaddaeus</i> {	22. 891.
62. <i>Thomas</i>	12. 663.	70. <i>Symeon</i>	12. 903.
63. <i>Georgius</i>	20. 683.	71. <i>Elias</i>	28. 931.
64. <i>Vacat sub Saracenis et Theophylactus</i>	21. 704. 18. 772.	72. <i>Vacat Dein Theodosius et alii Viri obscuri.</i>	4. 935.
65. <i>Theodorus</i>	50. 754. 23. 795.		

¹) Vide Diatr. de Script. Graec. Var.

X. Ut errorem committunt Scriptores praenotati, cum *Malelam* nostrum in Patriarcharum Antiochenorum Albo reponunt, sic errorem plane diversum de illo erravit *Franc. Combefisius*. Is in *Manipulo de Originibus rerum Constantinopolitanarum*, Joannem nostrum Antiochenum Malelam, cuius nomen ex *Oratione*, quam vocant, *Jo. Damasceni de Imaginibus* supra citata ei innotuerat, eundem fuisse decernit cum Joanne illo *Antiocheno*, ex Grammatico Presbytero, quem tradunt *Gennadius Mass.*¹⁾ et *Marcellinus Comes*²⁾ contra Haeret. *Eutychianos* librum condidisse. Qui error, ut facile refellitur, cum Chronicon *Malelianum* ultra tempus Joannis praedicti pertexatur; ita facile quoque illi condonatur, cum Chronicon ipsum videre ei nunquam datum est. Suum autem Chronicon composuit *Marcellinus A. D. 534*. id est imperii Justiniani octavo, et Catalogum suum *Scriptorum Ecclesiasticorum*, in quo mentionem facit praedicti *Jo. Antiocheni Presbyteri*, concinnavit *Gennadius*, imperium administrante *Anastasio A. D. 495°*, hoc est, annis ante imperii Justiniani, a *Malela* nostro celebrati, exitum circa lxx.

XI. Conjecturam aliam nihilo magis foelicem eodem in loco de Chronographo nostro facit *Combefisius*; ut eundem eum fuisse cum praedicto *Joanne Presbytero*, sic et eundem omnino fuisse cum *Joanne Historico cognomento Diacrinomeno*, i. e. *Eutychiano*; sic enim Schismatici *Eutychiani* nuncupari consueverant. Floruit iste *Joannes ὁ Διακρινόμενος* ante nostrum *Joannem*, et ante ipsius Justiniani tempora sub praedicti *Anastasii* imperio, citante eum *Theodoro Lectore in Hist. Eccles.* qui ipse scripsit sub *Justino* seniore, decessore *Justiniani*, Anastasiique successore. Neque reperiuntur apud nostrum Chronographum quae ex illo *Joanne* nominato *Diacrinomeno* a *Scriptoribus Graecis* proferuntur. De eo qui plura volet, is adeat nostram *Diatribam* (ad quam Lectorem jam saepius amandavimus) *De Scriptoribus Graecis variis cum prophanis tum Ecclesiasticis, maxime ex Codd. MSS.* quae lucem brevi visura est: ubi legere licebit nonnulla de eo haud vulgaria.

¹⁾ *De Script. Eccles.*

²⁾ *Chronico.*

XII. Utrum omni *Haereseos* labo immunis esset noster *Chronographus*, an potius faveret praedictorum *Eutychianorum* partibus, adeo ut mereatur, cum dicto *Joanne Historico*, ὁ Αἰα-
χωρόμενος audire; si quidem inquirere operaे pretium: non de-
sunt quae fidem faciunt, inter Scriptores eum *Orthodoxos* esse
potius annumerandum. Imperatoris quippe *Justiniani* fidem,
dogmatibus Haereticorum, quos Edictis ille damnaverat, opposi-
tam, *Orthodoxam* appellat. *Haeresium* (inquit) *sectatores quo-*
cunque Romani Imperii finibus exceedere jussit, indulta tamen eis
per tres menses licentia si qui per id tempus Fidem Orthodoxam
amplecteteretur. Sic alio in loco de *Justiniano*: *Sub illius* (inquit)
imperio Haeresibus variis interdictum est. Inter istas vero nomi-
natim fuisse *Eutychianae* interdictum, ex Edictis 5° et 6° apud
Codicem Justinianaeum in *Titulo 1°* fit conspicuum. Datur alius
quidem in eo locus, qui forsan nonnullis videatur argumentum
subministrare, eum *Eutychianorum* opinionibus tinctum fuisse;
locus scilicet iste ubi habet sermonem de *Vitaliani* rebellione
contra Imp. *Anastasium*, *Eutychianum*, in fidem *Catholicam* sae-
vientem, et Episcopos *Orthodoxos* e Sedibus suis deturbantem;
quem *Vitalianum* ait *Victor Episcopus Tununensis* contra illum
arma cepisse propter *Fidei Catholicae subversionem*, et *Synodi Chalcedonensis damnationem*, remotionesque *Orthodoxorum Episcoporum* atque *successiones Haereticorum*. De illa *Vitaliani* re-
bellione verba faciens, et in fugam eum actum enarrans *Chrono-*
graphus noster sic subjungit: *Καὶ ἐνίκησε ὁ Σωτῆρ Χριστὸς καὶ*
ἡ τοῦ βασιλέως τύχη. *Hanc vero victoriam conciliavit* Salvator
Christus et *Imperatoris fortuna.* Quae verba videantur indicare
zelum ejus contra causam *Vitaliani*, et ipsius fuisse opinionem,
pro Imperatore tanquam pro *Veritate Christum* dimicasse. At
ut cunque hoc nonnullis prima fronte videatur, exinde tamen ni-
hil potest jure inferri; dici enim ista a *Malela* potuere, quia ar-
ma rebellia contra Principem suum *Vitalianus* sumpserat. Sic
alii profecto Scriptores *Orthodoxi* de bello a *Vitaliano* moto,
tanquam de re improbanda loquuntur, quamvis bene de eo sen-
sisse videatur citatus *Victor.* *Cyrillus Scythopolitanus* in *Vi-*
*ta S. Sabae*¹⁾ illius rebellionem damnare videtur, sed aliquanto

¹⁾ cap. 57.

tectius; συνεχόμενος δὲ βασιλεὺς Αναστάσιος ὑπὸ τοῦ Βιταλιανοῦ βαρβαρικῶν ὄχλησεων. *Detentus Imp. Anastasius a Vitaliani barbaricis motibus. Evagrius*¹⁾ apertissime: Τυραννεῖ (inquit) τὸν Αναστάσιον Βιταλιανός. Et, eodem in loco, ait eum meditatum fuisse ut imperium occuparet.

XIII. Praeter varios hosce *Joannes Antiochenos* huc usque memoratos, quos esse diversos a *Joanne nostro* ex dictis certissime cognoscitur; observata sunt nobis inter legendum nomina aliorum non paucorum. Eorum primus est *Jo. Antiochenus Archipresbyter*, *Publiae Diaconissae et Abbatissae Filius* sub *Imp. Juliano Apostata* clarus. Secundus est *Jo. Maxentius, Presbyter* (ut volunt) *Ecclesiae Antiochenae* sub *Justino* seniore, cuius extant in *Bibliotheca Patrum Opuscula aliquot*. Tertius est *Jo. Antiochenus Presbyter*, contra *Faustum Semipelagianum Scriptor*, ab *Adone Viennensi* laudatus; nisi idem hic esset (quod facile quidem concedo) cum praedicto *Jo. Maxentio*. Quartus est *Jo. Antiochenus Laurae S. Sabae* in *Palaestina Monachus, Diaconus et Canonarcha*, secta *Origenista*, imperante *Justiniano*. Quintus est *Jo. Scholasticus*, ex *Presbytero Antiocheno Patriarcha Constantinopolitanus* sub ejusdem *Justiniani exitu*: cuius extant *Collectio Canonum*, et *Capita Ecclesiastica*; quemque aliqui perperam confundunt cum *Jo. Antiocheno Chronographo*, cuius extant *Excerpta in Collectione Constantini Porphyrogennetti*. Sextus est *Joannes de Antiochia vulgo dictus, Arrianus, unus ex Magistris Muhammedis Pseudoprophetae*, quo tempore imperavit *Heraclius*. Hisce adjiciendi sunt, nisi iidem fortasse fuerint cum aliquo jam dictorum, *Joannes Monachus et Presbyter Antiochiae*, cui in Codice quodam MS. attribuitur *Oratio de Domini Transfiguratione*, eadem cum illa, quam nomine *Jo. Damasceni* in illius Operibus evulgatam habemus: et *Jo. Antiochenensis*, cuius nomen in alio quodam MS. Tractatui *De Conjurationibus* praefixum reperitur. De omnibus hisce, sicut et de illis plerisque quos in superioribus memoravimus, nos fusius et plenius in *Diatriba* supra memorata *De Scriptoribus Graecis variis, Capitibus duobus primis*, ex professo disseruimus. Hic

¹⁾ Hist. Eccles. l. 3. c. 43.

eos recensitos volui, ut quot et quinam extiterint illius nominis non nescius sit Lector, et, si quis ex illis cum Chronographo nostro idem esse videatur, ei proprio suo judicio uti liceat, modo et mihi liceat uti meo. Nihil opus est ut hisce subjiciam, a *Diancono Liberato*¹⁾ memorari Episcopum quendam *Alexandriae*, cuius nomen sit nostri Scriptoris quam simillimum, *Joannem cognomento Mela*; quem dicit fuisse *Dioscoritam*, hoc est *Diancrinomenum* sive Synodi *Chalcedonensis* adversarium. Eundem eum fuisse cum Nostro Jo. *Malela* suspicabitur nemo paulo eruditior. Floruit enim ante tempora Justiniani, et, ut autor est ipse *Liberatus*, secundus erat in Antistitum *Alexandrinorum* successione a *Petro Mongo*, Athanasii Haeretici successor, et alterius *Joannis Machiotae* (sive *Niciotae*) cognominati decessor. Incoepit, juxta *Chronicon Orientale*, Ecclesiae Alexandrinae praesidere A. D. 488. et Sedem tenuit per annos 8. et quod excurrevit. *Kircherus* in *Catalogo Patriarcharum Alexandrinorum* refert illius initium ad annum Christi 506. Ad quem annum ponitur a *Baronio* non initium ejus, sed exitus.

XIV. De Chronographo nostro (benigne Lector) quis fuit et qualis, vel potius sane quis et qualis non fuit, inquisivimus hactenus. Jam postulat ratio nostri instituti, ut ad alia progradiamur, et qualis sit Scriptor, deque ejus aetate, temporeque quo scripsit, ineamus disquisitionem. Floruisse eum sub imperio Justiniani ejus nominis Primi, quod anno D. 527°. inceptum est, et 565° terminatum, inter illos eruditos Viros, qui Chronicci ejus exemplar MS. pervolverint, inolevit hucusque sententia. Sic statuunt prō certo et indubitato *Chilmeadus* simul Interpres et *Gregorius*; sic quoque *Vir summus Gul. Lloydius*, Antistes *Asaphensis* hodiernus, qui et eum existimat anno Justiniani circiter xxv. scribere desiisse. Hoc edocti nos sumus a Clariss. *Antonio Pagi* in *Annales Card. Baronii*²⁾: in quo Opere eximio de Chronographo nostro ex Patris praedicti Literis ad se missis mentionem faciens *Vir ille eruditissimus; Vixit*, inquit, *sub Magno Justiniano et videtur anno ejus xxv. aut circiter scribere*

¹⁾ Breviarium cap. 18.

²⁾ ad an. D. 107.

desiisse. Ita clarissimus Gul. Lloydius, Episcopus Asaphensis, e secta Protestantium, vir solidissimi Criterii. In egregio perutilique Opere, de Scriptoribus Ecclesiasticis, quo Orbem sibi Literarium obstrinxit Vir eruditissimus Gul. Cavaeus nostras, ad aetatem Justiniano sequiorem demittitur, ita tamen ut eo imperante in vivis esse potuerit, et ad annum Christi 601. conjicitur.

XV. Cum ait celeberrimus *Pagius* certiores se factum ab Episcopo *Asaphensi*, Chronographum nostrum anno *Justiniani* **xxv.** aut circiter scribere desiisse, eum non possum non suspicari duabus in rebus memoria fuisse lapsum: nam **1°**, mihi facile persuadeo scripsisse doctissimum Praesulem de anno *Justiniani*, non **xxv^o.** sed **xxxv^o.** Usque enim ad annum illius Imperatoris **xxxv^m.** Chronographiam nostram, prout jam in MS. habetur, perduci, tam certum est quam quod certissimum: et desinit quidem in anno illius imperii vel **xxxviii^o.** vel saltem **xxxvii^o.** Subest quoque suspicio hoc tantum Eum sibi voluisse, in isto circiter anno *desinere* nostrum Exemplar, non illo anno Autorem *scribere* desiisse: nam unde id colligi potuerit, nihil uspiam, vel leve, occurrit, cum in *fine* Exemplar esse *mutilatum*, vel luce ipsa clarius appareat. Habetur Exemplar inter Codd. *Baroccianos*, Membrana, et manu antiqua annorum (ut fas est conjicere) plusquam 600, exaratum. Ex Voluminis MS. crassitie, collendum facile videtur non multas Schedas in calce desiderari, et vix id deductum fuisse ultra mortem *Justiniani*: sed ad hoc Volumen non aliud olim pertinuisse, vel ipsum olim non fuisse in duo divisum, unde liqueat? Certe constat opus totum multa olim passum fuisse; et *Schedas* omnes aliquando jacuisse per injuriam temporis a se invicem solutas. Hoc indicat praesens Voluminis conditio, *Schedis* variis in locis a posteriore Bibliopego miserrime transpositis. Utcunque de hisce res habeat: quod intra annos a *Domini nostri Nativitate* 900. scripsit noster *Chronographus*, extra ommem dubitandi aleam ponitur, cum extarent ex Opere illius excerpta, inter Collectanea *Constantini Porphyrog. Imp.* qui natus est anno 905°. et anno circiter 959°. de- natus: et non scripsisse sub ipso *Justiniani* imperio, sed postquam ille diem suum supremum obiisset, hoc est post annum 565. eodem certitudinis gradu nobis elucescit, id aperte indicantibus

verbis illis quae de *Justiniano* in initio libri 18. leguntur: Εβασίλευσεν ὁ Θεοτόπιος Ιουστινιανὸς ἡτη λη', καὶ μῆνας ξ', καὶ γμένας ιγ'. *Imperium tenuit Divinissimus Justinianus annos xxxviii. menses vii. et dies xiii.* Hoc solum in controversiam potest vocari, an sub *Justiniano* floruerit, et paulo post ejus aetatem *Chronographiam* suam condiderit? Sunt quidem, quae facile cuivis non satis attento possint persuadere, eum paulo post *Justinianum* suum Opus concinnasse; sed et alia sunt multa a nobis observata, quae suspicionem non immerito creant enim seculo isto fuisse recentiorem: Quin et sunt quae subindicent eum ad tempora longe sequiora esse detrudendum. Ut de ejus aetate veritatem possit indagare Lector, deque ejus autoritate judicium facere, nos quicquid occurrit notarum et indiciorum aetatis, ob oculos hic congeremus, ac in trutina simul collocabimus. Et primum quidem ea, quae contra illius vetustatem tantam videantur facere, afferamus et in lance ponamus; deinde quae illam videantur astruere, ex adverso ponderemus; et si quid admittant haec responsonis, prout aequos rerum aestimatores decet, videamus.

XVI. Quod Autor noster sub *Justiniano Seniore*, non solum non scripserit, sed et neque in vita extiterit, in primo loco, argumenti firmissimi vigorem id habere videtur, quod de Urbis suae *Antiochiae* nomine sub *Justiniano* in *Theopolim* mutato, et de populi tunc temporis Acclamationibus, verba faciens¹), de illorum Acclamationibus non loquitur ipse ex sua scientia et memoria, sed ad publica ipsius Civitatis *Registra* provocaat. Οὐοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς Χαρτίοις εὐρέθη τῶν τὰ ἄκτα γραφόντων τῆς αὐτῆς πόλεως, ὅτι ἔκραζον κληδόνα διδόντες εἰς τὸ μετακληθῆναι τὴν αὐτὴν πόλιν. *Ad novum vero hoc nomen, in Chartis eorum qui Acta publica hujus Civitatis conscripsere, inventum est, quod bene eidem ominantes acclamarunt Incolae.* Sane si ipsius memoria contigissent istae Acclamations, quamvis forsitan memorare potuisset in *Registra* Civitatis publica fuisse relatas, illa tamen de eis hoc modo et forma non allegasset. Si vel ipse, vel sui Aequales istiusmodi Acclamations suis propriis auribus per-

¹) Parte 2. p. 179.

cepissent, an *fuisse Acclamations Acta Publica* citasset? Si quaenam voces fuerunt acclamatae, et quoties fuisse acclamatum, enarrasset, non fuisse mirandum eum *Acta Publica*¹⁾ de illis appellasse. At simpliciter *fuisse a bene ominus acclamatum*, si vel ipse, vel sui Coaetanei, audissent, qui potuit *Registra* citare?

XVII. Argumentum^{2)m.} exinde peto, quod de rebus gestis sub imperio *Justiniani*, tot et tanti errores in illius *Chronographia* committantur, ut omnino repugnet eum illis vixisse temporibus. Ut, multis praeteritis, nonnullos hic loci, qui nobis sint majoris momenti, in medium producamus: Bellum illud quo Regi *Lazorum* contra *Persas* per Ducem *Irenaeum* etc. suppetiae latae sunt, Is refert ad imperium *Justiniani*²⁾, et ad ejus Consulatum^{2m}. Indictionemque^{6m}. quae in annum illius imperii^{2m}. incurrit; quod tamen non gestum fuisse ab Imp. *Justiniano*, sed ab ejus Decessore *Justino*, ex *Procopio Caesariensi*³⁾, ejusdem aevi probatissimo Scriptore, colligere licet. *Edictum Justiniani de Episcopis, Orphanotrophis, Oeconomis, et Xenodochiariis, ne nisi de iis quae ante munus susceptum habuerint bonis, Testamentum emitterent, conjicit* Is ad annum *Justiniani*^{2m}⁴⁾. errore non minus quam annorum 13. Designatur enim *Novella Justiniani cxxxri^a*⁵⁾. quae emissa est xv. *Kal. Aprilis Basilio Cos.*⁶⁾ ut ex ejus extremo conspicitur, id est anno illius impe-

¹⁾ De Populi Acclamationibus in Acta Publica referendis, adi Casaubonum in *Vulcatii Gallicani Avidium Cassium* p. 466. etc. et Gretserum lib. 3. Observ. in Codinum de Officiis Urbis CP. c. 6. p. 215. ad 218.

²⁾ p. 153.

³⁾ De bello Pers. l. 1. c. 12.

⁴⁾ Conferantur p. 159. cum 153, 155, 176, 180.

⁵⁾ Vide Caput illius XIII.

⁶⁾ Apud *Helvicum*, et alios Chronologos, annus iste Consularis qui incurrit in annum *Justiniani* 2. et 3. seu Indictio 7. Consulatu *Basili* insignitur: at male. Consul enim solitarius illius anni nominatus est non *Basilius*, sed *Decius*, uti patet ex Fastis *Marcellini Comitis, Victoris Tun. et Chronic Paschalis sive Alexandrini*; atque ita nominatur ab Autore nostro p. 186, 187. et ab ipso Imp. *Justiniano* in *Constitutione de Emend. Codicis*.

tri^{xv^{to} jam desinente. Ad annum *Justiniani 2^m.*¹⁾ de Constitutionibus quibusdam *Novellis* ab eo tunc temporis promulgatis mentionem Noster faciens, inter eas recenset Constitutionem *De jure haereditario Liberis Naturalibus concedendo, juxta Legem ab Imp. Anastasio latam*; quae edita quidem est non ante imperii *Justiniani annum XIII.* Quamvis enim super ista materia habeatur Lex *Justiniani* in *Codice Tit.* xxvi. l. viii. ipsius 2° Consulatu, i. e. anno imperii 2° data; vix tamen videtur dubitandum quin a nostro Autore designetur Lex alia de re eadem posterior, amplior, et celebrior, quae in *Authentico* inter *Novellas* numeratur LXXXIX^a, et anno illius Imperii XIII, *Consulatum gerente Apione*, data est; in qua quidem expressa habetur mentio de Lege circa rem eandem ab Imp. *Anastasio* emissā, ut de eo mentionem in Lege a se designata fuisse factam non obscure subindicit *Autor*. Ad eundem annum de *Puellis ex Lenonum* turpissima servitute ab Imperatrice *Theodora* liberatis, prohibitusque *Lenociniis*, commemorat²⁾; quod tamen dubitaverit nemo, quin statim contigerit ante tempus illud, quo *Lege* ab Imperatore adversus *lenocinia* provisum est: at *data est* Lex illa *Kal. Decemb. Belisario Cos.* Imperatoris anno *nono*; et inter *Novellas* numeratur XIV^a. Ad eundem annum, nempe *Justiniani 2^m*, et ante *Consulatum Decii*, qui anno illo ad exitum vergente incepit, referuntur a Nostro³⁾ *Codicis Justinianae Editio*, qui editus tamen est ineunte *Justiniani anno 3.* sub ipso *Decii Consulatu*, vi. *Idus Aprilis*; uti liquet ex *Constitutione* de eo *confirmando*. Ad praedicti *Decii Consulatum*⁴⁾ conjicitur ab eo *Edictum contra Aleatores*; quod postea temporis fuisse evulgatum, ex eo licet colligere, quod inscriptum sit (extat illud in *Codice lib. 3. tit. 43.*) ad *Joannem (Cappadocem) Praetorio Praefectum*; nam ad eam dignitatem electus est *Joannes Cappadox* non ante *Consulatum* sequentem, quem gessere *Lampadius et Orestes*, vel}

¹⁾ Confer p. 169. cum p. 153, 155, 174, 180.

²⁾ Confer p. 273. cum sequente, ubi mentionio Indictionis 7. et cum caeteris jam cit.

³⁾ Conferatur p. 183. cum 153, 155, 176, 180, 186, 187. ubi commemoratur Consulatus *Decii* tanquam initus post *Codicis Editionem*.

⁴⁾ p. 186.

praeteritum vel exiturum: suffectus est enim in locum *Juliani*, quem *Praetorio Praefecti* Magistratum administrasse exituro *Lampadii et Orestis Consulatu*, comprobatur ex *Codicis libro 1. tit. 5. Lege xix.* quae dirigitur *Juliano P. P. V. Kal. Decemb. Lampadio et Oreste Coss.* Eidem rei ipse Noster testimonium adhibet, qui postquam locutus fuisse de Legatis Romanorum sub exitu mensis *Septembris*¹⁾, *Lampadio et Oreste Coss.* ex Perside post pacem sancitam redeuntibus, deque Romanorum et Persarum in bellum iterum ruentium praelio commisso ad flumen Euphratem *Aprilis die xix*²⁾, addit, tempore circiter eodem³⁾ *Julianum Praetorio Praefectum*⁴⁾ dignitate sua exutum fuisse, et *Joannem Cappadocem* in locum ejus suffectum. De Antiochia a Rege Persarum Chosroe expugnata mense *Junio Indict. 3.* hoc est anno Justiniani 14° verba faciens, subnectit, eodem tempore⁵⁾ *Belisarium contra Gothos emissum fuisse etc.* quod contigit tamen ante captam a Chosroe Antiochiam plus annis 4. solidis. Incoeptum est enim a *Belisario Bellum Gothicum* circa annum Justiniani nonum absolutum sive *decimum* inchoatum, ut annus illius 14th et *Indictio* praedicta *tertia* cum anno istius belli *quinto* connectantur: id quod videre est in *Procopii Historia de bello isto concinnata*. Circa quidem id tempus ex Italia reversus est *Belisarius* cum *Vitige* Rege Gothorum captivo facto, cuius rei ibidem *Chronographus* noster meminit: atque hoc videatur erroris ansam ei praebuisse; putavit enim, ut videtur, intra paucos menses et incoeptum fuisse bellum et *Vitigem* Constantinopolim adductum. Hisce omnibus erratis adde, quod *Cometa insignis*, qui *Procopio teste*⁶⁾, anno Justiniani xiii. apparuit, ad annum illius iv, *Consulatum sc. Lampadii et Orestis*, a no-

¹⁾ Conferatur p. 190 cum 188.

²⁾ p. 202.

³⁾ *Praetorio Praefectum* fuisse *Joannem* illum anno post *Consulatum Lampadii et Orestis* liquet ex *Cod. l. i. Lege xxi.* quae dirigitur *Joanni P. P. et data est V. Kal. Aug. post Consulatum Lampadii et Orestis.*

⁴⁾ p. 205.

⁵⁾ p. 222.

⁶⁾ Conferatur *Capitis 3. libri 1. de bello Persico finis cum initio capitum 2. seqq.*

stro prodatur ¹): quo nec se nec suos Aequales *Cometam* istum vidisse liquidissimo demonstrat. Accedit quod *Nycteparchi* potestatem abrogatam et pro eo *Praetorem* creatum ad *Joannis Cappadocis Consulatum* (i. e. ad annum Imperatoris 12.) coniiciat ²); quod tamen *triennio* ante, nempe *Cos. Belisario*, factum est, ut appareat ex *Novella* XIII. Quibus adjicienda est fabula ista, quam de Rege *Axumitarum* memoriae tradit ³), eum tempore Justiniani contra Regem *Homeritarum* in bellum profectum. quia Negotiatores *Christianos* in Auxumitarum regiones transeuntes bonis omnibus et vita is spoliaverat, vovisse, si *Homeritensem* bello superavit *Christianum* se futurum; (*Pro Christianis enim, inquit, adversus eum arma sumo;*) et parta Victoria Legatos ad Justinianum misisse, ut *Episcopus sibi Clericique darentur, a quibus Christianae Religionis rudimentis et Mysteriis imbutus, sacro Baptismatis lavacro intingeretur*. Hoc totum a vero longissime abhorrere testatissimum fit ex *Procopio*: nam autor est ille, Regem *Axumitensem*, etiam ante id bellum Religionis *Christianae* fuisse cultorem, idque quidem quam ferventissimum; *Χριστιανός τε ὁν καὶ δόξης τῆσδε ὡς μάλιστα ἐπιμελούμενος*. Et ut constat esse alienum ab omni veritate, ita si quis penitus ad illud attendat, rationem et modum fabulandi apud recentiores Scriptores Graeculos usitatum, resipere patebit. Committere non possum, quin hic subjungam, quod in vita *Justinis Thracis*, Justiniani Decessoris, annis paucis ante hujus initium de *Euphrasio* suae Civitatis Patriarcha, scriptum reliquit; suffectum eum in locum defuncti *Pauli*, *Orthodoxos*, quos vocant, graviter persecutum fuisse, plurimis eorum etiam neci traditis. Quale hoc erroris portentum! quam absurdum, et ἀσύγκριτο! quam absurdum est, *Euphrasium Orthodoxum Orthodoxos* neci tradidisse! quam absurdum est eum, qui idecirco quod fuerit *Orthodoxus* ad Thronum illum promotus erat, sub *Orthodoxo* Imperatore *Orthodoxos* fuisse persecutum! Quis nescit *Haereticos* istos quos Imp. *Anastasius* ad Sedium Episcopaliū

¹) Confer. p. 190. cum 183.

²) p. 221.

³) p. 164.

honorem evexerat, a *Justino* fuisse dejectos et deturbatos? Et quis non cognoscit sub eo solos floruisse *Orthodoxos*? Sane talis et tantus error hic esse videtur, ut a nostro Autore de sua Civitate nullo modo potuisset committi, si vel ipse tunc temporis vixisset, vel cum aliis ullis, qui vixerant illa aetate, fuisse versatus. Neque alia quidem de causa id scriptum fuisse videtur, quam quod Narrationem ex Autore aliquo *Eutychiano* exscrisevit; qui Autor, cum ipse esset *Eutychianus*, per *Orthodoxos* designarit, non illos qui revera fuerunt *Orthodoxi*, sed qui tales sunt habiti apud *Eutychianos*; hos namque ab *Euphrasio* persecutionem fuisse passos, ad verisimilitudinem quam proxime accedit.

XVIII. Quod in caeteris istis locis tam insigniter a vero deflexerit noster Chronographus, id in causa fuisse videtur, partim quod Scriptores malos atque recentiores sit secutus, partim quod ipse negligentius et incuriosius transcriperit, partim denique quod conjecturis suis et hariolationibus in temporibus rerum et gestorum statuendis usus sit. Secutum eum fuisse Autores alios non minus in rebus sub imperio *Justiniani* gestis enarrandis quam in gestis aliorum celebrandis, ut conficitur ex erroribus notatis, sic et aliis luculentis indiciis redditur confirmatum. Unde aliter factum est, quod a Mensibus unius anni, ad menses alias absque ulla annorum diversitatis significatione transgredietur, nisi quod ex aliis Historicis suas Narrationes transcribens, intermedia quaedam, quae non fuerunt omittenda, oscitanter omiserit? Sic post mentionem *Septembbris Mensis*¹⁾ (sub Lampadii et Orestis consulatu) ad *Aprilēm*²⁾ (sequentem) aliumque *Septembrem* progreditur³⁾ sine ulla diversi anni mentione. Unde aliter contigit quod in alio loco⁴⁾ res gestas *Septembbris* mensis ante gesta *Augusti* ejusdem anni in literas retulerit, et mensem *Septembrem* ante *Augustum* ponat; unde, inquam, hoc potuit contingere, nisi quod ex Autoribus diversis dum sua desumebat, primo verba illius posuerit qui *Septembris* mensis gesta celebrarat, et postea verba alterius, qui de actis mensis *Augusti*

¹⁾ p. 190

²⁾ p. 202.

³⁾ Lege p. 188. ad 221.

⁴⁾ p. 230. ad annum Justinnai 26.

scripserat? Unde fieri potuit, quod inepte de re eadem mentionem bis faciat, nisi quod ex Autoribus variis exscripserit, et de re eadem diversorum expresserit verba? Sic profecto de *Codicis Justinianae compilatione eadem*¹⁾, in uno loco²⁾: *Idem Imp. leges, et Novellas etiam ipse edidit, quas in urbes emisit.* Et rursus³⁾: *Eodem tempore Leges omnes veteres in Codicem unum coactae sunt, et alias ipse de suo edidit, et per singulas urbes emisit.* Sic etiam eandem fabulam⁴⁾, quam ante posuerat in libris praecedentibus, de urbe *Palmyra* a fato Goliathi nominata, repetit. Taceo hinc factum quod eundem montem, quem *Garizi* antea nominarat⁵⁾, hic in Vita Justiniani nominaret *Argarizin*⁶⁾.

XIX. Utut sit de aliquibus notatorum locorum: id tamen pro quo contendimus ex aliis redditur manifestissimum; et ex dictis videtur satis demonstrari, non aevi illius, quo floruit *Justinianus*; fuisse Scriptorem nostrum. Quibus omnibus demum addatur, res quasdam illius aetatis ab eo silentio penitus praeteriri, ut *Concilium V. Generale*⁷⁾, et *Belisarii Expeditionem* quandem per insigntem adversus Chosroem Persarum Regem in Oriente post captam *Antiochiam* saevientem; quae nullo pacto videtur omissurus, si illis temporibus ipse florisset.

XX. Neque silentio hic praetereundum, quod quamvis de Patria sua *Antiochia*, dum res describit *Justini* et *Justiniani*, non pauca memoriae tradit, nihil tamen, ne γενε, vel de se vel de sua *Familia*, quo eum tunc temporis vixisse innuatur, com-

¹⁾ Fuit duplex *Codicis Editio*, sed de una et eadem bis loquitur *Malela*.

²⁾ p. 168.

³⁾ p. 183.

⁴⁾ p. 152.

⁵⁾ p. 93.

⁶⁾ Quomodo etiam ab aliis nuncupatur, ab ἡρ mons et *Garizin*.

⁷⁾ Ne quis suspicetur potuisse *Malelam* in illis quae desiderantur, de istis scribere; desinit Chronographia nostra prout eam nunc habemus in anno Justin. 37. et celebratum est *Concilium V. Gen.* anno illius 27. *Indictione* 1. de qua p. 231. et contigit dicta *Belisarii expeditio* circa annum Justiniani 14. illis circiter temporibus quae tractantur p. 222, 223. De illa multa habet *Procopius de Bel. Pers.* l. 2. c. 14. ad 21. pag. 122. ad 141.

paret. Dum describit tremendum illum terraemotum qui annis circiter 2. ante Justiniani initium contingebat, quo (ut dicit) *Antiochia desolatio facta est, cui nulla superfiuit domus praeter quam quae ad montem fuerunt, et quo periere ccl. circiter mortaliū millia;* dum alium describit terrae motum qui Justiniani anno 2. accidebat, quo (ut ait) *interiere animarum v. millia, et illi qui supererant, in alias urbes sese receperunt;* haec (inquam) describens, ut nihil de *se ipso*, sic neque de *suis*, vel verbum unum habet. Cum admodum tamen videatur probabile; eum aliquid de *se suisve* mentionis in ejusmodi locis fuisse injectum.

XXI. Haud me latet, *Edmundum Chilmeadum in Latina Versione* sic loca nonnulla interpretari quasi Malela se vixisse sub imperio Justiniani innuerit. De Legatione ab Imp. Justiniano ad Indorum Axumitarum Regem, ad annum Justiniani 4^{m.} vel 5^{m.}¹⁾ sermonem habens Malela, describit habitum, quo induitus est Rex Axumitarum cum Legatus reciperetur, ex ipsius Legati narratione: ὡς δὲ ἔξηγήσατο ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ινδῶν βασιλεὺς, ὑφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ινδῶν παταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε. etc. Quae sic in sua Versione reddidit Chilmeadus; *Habitus autem Regis Indici pompaque solennis, quibus Legatum Romanum (uti ex ipsius ore didicimus) exceperit, erant hujusmodi. Nudus erat etc.* At gravissime laborat haec Chilmeadiana interpretatio. Nihil aliud enim sibi voluit Chronographus, quam quod ista ex ipsius Legati relatu addidicerit. Illius verba nihil aliud sonant: et quod non ex colloquio cum Legato, sed ex scripta narratione, quae tradit acceperit, ex verbis paulo post sequentibus demonstratum habemus. Post narratum enim quo modo Rex Indorum ornatus et stipatus fuerit, procedit Chronographus ad explicandum receptionis Legati modum, his verbis: *Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτὴς Ρωμαίων, πλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐπέλευσε*

¹⁾ Post mensem Septembrem Consulatus Lampadii et Orestis. Conferantur p. 188. cum 190. et 194. Mentio fit postea de mense Aprili p. 202. et iterum de alio Septembri quo obiit Coades Rex Persarum p. 212. postea de Indictione 10. quae incurrit in annum Justiniani 6. p. 213.

ο βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με καὶ ἀναγένεται πρὸς αὐτὸν etc. *Introductus autem Legatus Romanus, in genua procidens, Regem veneratus est. Sed me surgere jussit et proprius accedere. Dum scribit ex Libro Legali Malela, Pronomen, Me, quod, de sese sermonem habens, Legatus posuerat, oscitanter (pro more) retinet. Sed quid in re tam aperta prolixī sumus? Fuit ipse Nonnosus Abrami F. qui praedictam obiit Legationem, neque Malela noster aliunde sua hausit quam ex ejus Historia suarum Legationum. De qua vide Photium in Bibliotheca Cod. 3. In alio loco¹), in vita Justiniani Decessoris Justinianī, de exundatione Scirti fluminis, qua urbs Edessa cum domibus et incolis absorpta est, facta narratione, subiecta sunt haec verba. Ελεγον δὲ οἱ περισωθέντες, καὶ οἰκοῦντες τὴν αὐτὴν πόλιν, ὅτι καὶ etc. Quae perperam sic interpretatur Chilmeadus: dixerunt autem qui superstites adhuc urbem incoluerunt etc.*

XXII. Ut ex hisce, quae hactenus discussa sunt, satis evidens et liquidum videtur, sub Imperio Justiniani non vixisse nostrum *Chronographum*; ita sunt inter ea, quae si quis attentius expendat et consideret, haud sibi persuadere poterit; quin inter Scriptores multo recentiores sit accensendus. Hoc evincere quoque videntur argumenta alia. Ex eo quod *Clementem Chronographum* in testimonium advocat, eum non vixisse ante seculum octavum, non sine magna probabilitate videtur confidendum. Videtur enim iste Clemens Chronographus vixisse non ante *Servatoris* annum 685. Atque hoc colligimus ex *Anonymi Graeci Demonstrationibus* (quas inscribunt) *Chronographicis*, seu *Collectaneis de Antiquitatibus Constantinopolitanis*, a quo citatur (ut omnino videtur) de Imp. Constantino Pogonato, qui vitam cum morte commutavit anno Christi praedicto, nempe 685°. Scribens²) enim ille *Autor Anonymus* de statua quadam in urbe CP. nuncupata *Tauro*, et dicens eam *Theodosii Senioris* fuisse, subdit: Κλήμης δὲ τὰς ὁμοίας καὶ πολυμόρφους μαρμαρίνας Κωνσταντίνου εἶναι φάσκει, τοῦ νέοῦ Κωνσταντίου. Clemens vero similes variaeque formae marmoreas statuas Constantini, Con-

¹) p. 142.

²) p. 32.

stantii F. esse ait. Quibus verbis *Combefisius*, in *Notis*, designari existimat *Constantinum Pogonatum*, *Constantis* (ut vulgo solet nominari) *Filiū*: atque ita mehercule appellatum eum ab aliis nos observavimus. *Constantinus Porphyrogennetus De Administr. Imperii*¹): *Ἐπὶ Κωνσταντίνου νιόν Κωνσταντίου τοῦ καὶ Πορφυρογένεων*. *Constantino Constantii F. qui et Pogonatus nominatus est*. Fuit quidem, quod et omnibus notum, *Constantinus ipse Magnus Constantii (Chlori) Filius*: verum eum hic loci ne intelligamus hoc omnino obstare videtur, quod nusquam Is alibi a laudato Autore nominetur *Constantinus Constantii F.* quamvis de eo mentionem creberrime faciat, sed semper vel simpliciter *Constantinus*, vel *Constantinus Magnus*, *Κωνσταντῖνος ὁ μέγας*. Atque ita profecto saepius nuncupatur intra paucas post locum citatum lineas; ut alium et diversum fuisse eum ab illo qui vocatur *Constantinus Constantii F.* quam clarissime subinnuatur.

XXIII. Ut ex hoc argumento Scriptorem nostrum ante seculi *Octavi* initium non floruisse videtur comprobari; ita quoque exinde videtur *probabiliter* inferri posse, vel eo tempore fuisse juniorem. Quamvis enim concedatur *Clementem* praedictum exente circiter Centuria *septima* monumenta sua literis consignasse: (nam vel illum etiam suspicari licet floruisse post tempus istud) illum tamen citare videtur *Chronographus* noster, non tanquam sui temporis Scriptorem, sed ut antiquiorem. Ut hoc vel exinde videtur conficiendum, ita suppetit nobis argumentum aliud, ex quo, si vix aliquid aliud occurreret, videretur tamen posse demonstrari, eum illo tempore fuisse recentiorem, et non vixisse nisi post initium Centuriae *nonae*. Argumentum hoc duco ex ejus citatione *Theophili Chronographi* sive *Historici*. Clarius enim *Theophilum Chronographum*, sive *Historicum*, paulo ante seculum *octavum* absolutum, constat ex *Abulpharajii Historia Arabica Dynastiarum*²), qui docet eum sub *Irenes* Imperatricis uxoris *Leonis Porphyrogennei*, temporibus, anno *Hegirae* 169. hoc est, anno Christianorum 785. e vivis excessisse. Ait eum

¹) cap. 48. p. 172.

²) p. 147, 148.

fuisse *Christianum*, *Thomae F. Astrologum Rohensem* (i. e. Edes-senum) *Astrologorum Ahmodii Saracenorum Chalifae principem*, *e secta Maronitarum qui in monte Libano sunt*; et *Historiam egregiam condidisse*. Sic in alio loco¹⁾ *Historiam ejus sive Chronologiam de annis ab O. C. ad initium usque Seleucidarum Epochae advocat*. Hunc eundem fuisse cum *Theophilo Historico* sive *Chronographo* quem adducit *Chronographus* noster, non est, ut opinor, cur dubitet aliquis, praesertim cum floruerit in eadem circiter terrarum plaga. Et ne quis suspicetur *Theophilum Abulpharajianum* non *Graecum* fuisse Scriptorem, sed *Syriacum* (quod tamen si detur, nihil tamen obstaret quo minus idem esset cum *Maleliano*, cum illius *Chronographia Syriace* scripta, in *Graecum* sermonem traduci potuerit) jam extant in variis *Euro-pae* Bibliothecis *Astrologica* quaedam illius Opera sermone *Graecanico* contexta, id docentibus *Catalogis* (quos vidi) MSS. codicum Bibliothecarum variarum; in quibus celebrari solent *Theophilii Astrologica*. Qualia quidem scripsisse praedictum *Theophilum*, ut per se satis evidens videtur, cum *Astrologus* professione, uti tradit *Abulpharajius*, idque summus et clarissimus esset; ita constat autoritate *Abumaschiris*²⁾, Scriptoris item Arabici, qui in Libro *de Mysteriis* inedito, inter varios *Graecos Astrologicos* Scriptores, *Alexandrum*, *Stephanum*, *Aristotalem*, et *Hermetem*³⁾ annumerat *Theophilum Filium Thomae*. Quid? quod *Theophilum* praedictum *Chronographum Edessenum Sermonis Graeci peritia polluisse*, ex ipso edoceamus *Abulpharajo*⁴⁾: ab eo enim additur eundem istum *Homeri Poetae libros de Excidio urbis Ilii e Lingua Graeca in Syriacam quam elegan-tissime vertisse*. Sic *Joannes Mansur Damascenus*, quamvis ipse similiter in Aula *Saracenorum Chalifae* inter illius *Consiliarios* floruerit, ea tamen, quae edidit, Opera sermone *Graecanico* adornavit.

XXIV. In proclivi fortasse fuerit suspicari, *Clementem* supradictum *Chronographum* quem citat *Chronographus* noster,

¹⁾ p. 63.

²⁾ Apud Hottingerum de Bibliothecis orient. p. 255.

³⁾ Supposititii qui *Graecus* erat.

⁴⁾ p. 148. et 26.

non aliud fuisse a *Clemente Alexandrino*, qui in Libris *Stromateon* in rebus *Historicis* atque *Chronologicis* multus est; atque ita *Theophilum Chronographum*, quem idem solet testem appellare, non aliud fuisse quam *Theophilum Episcopum Antiochenum*, Librorum trium ad *Autolycum Scriptorem*: in quorum Librorum ad *Autolycum* tertio de rebus *Chronologicis* non pauca literis produntur, et series annorum ab O. C. ad Autoris usque aetatem perpetuo filo deducitur; quin et Liber ille a *Lactantio Firmiano* sub Titulo *Libri de temporibus* (i. e. *Chronologici*) laudatur. Evidem ita eruditissimus *Oxoniensis Editor dictorum Librorum ad Autolycum*, ὁ νῦν ἐν ἀγίοις, in *Praefatione*, absque ullo rei examine, pro concesso habet, a *Chronographo* nostro designari illum, quotiescumque ex *Theophilo Chronographo* testimonia proferuntur, quia sc. nihil inaudierat de *Theophilo Chronographo* alio. Ut vero diluatur omnis hujusmodi suspicio, hoc unum imprecentiarum monebimus, res istas quas producit ex *Clemente et Theophilo Chronographis Historicus noster*, in *Clementis Alex.* et *Theophili Antiocheni Operibus* non omnino reperiri. Hos eosdem Scriptores, *Clementem et Theophilum Chronographos*, ab *Hesychio quodam in Homilia sive Sermone De Nativitate Christi*, in Fragmento quod extat apud *Anastasii Nicenai* (seu potius *Sinaitae*) *Quaestiones Theologicas* ex *Gentiani Herveti Latina Interpretatione* in *Bibliotheca Patrum* editas, citatos invenimus: at non est cur id contra illa, quae supra posuimus, de illorum *Chronographorum* aetate in argumentum a quoquam trahatur. Nulla enim necessitas postulat, ut *Hesychius praedictus pro eodem habeatur cum Hesychio Patriarcha Hierosolymitano*, qui seculo *sexto* exeunte sive *septimo* ineunte floruisse putatur; cum tot in *Ecclesia Graecorum* multo recentiores *Hesychii* claruerint. Imo vix mihi dubium, quin *Joanne nostro Malela* recentior sit iste *Hesychius*, et ex illo ipso exscripsit ea quae citatum Fragmentum exhibit. Hoc ut penes sit judicium Lectoris, et quia conductit ad numeros nostri Exemplaris *Malelianos* aliquantulum emendandos, me non pigebit oculos hic adducere; *Graecis* insuper attextis ex *Bibliothecae Bodleianae MS.*¹⁾ Codice, quae nondum²⁾ lucem aspexere.

¹⁾ Membranaceo in folio inter Codd. Baroc. num. 206. p. ηιδ'.

*Hσυχιον ἐκ τοῦ εἰς τὴν³⁾ Ex Hesychio in Christi
Χριστοῦ γέννησιν. Natalem.*

Ἐν γὰρ τῷ μβ' ἔτει τῆς βασιλείας Αὐγούστου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ κέ', ἡμέρᾳ ᷂', ὡρᾳ ἑβδόμῃ⁵⁾ τῆς ἡμέρας, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου Μαρίας, ἔτους κατὰ Αντιοχεῖς ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔως τῆς Χριστοῦ γεννήσεως καὶ σταυρώσεως⁵⁶⁾. συνάγεται γὰρ ἀπὸ Αδὰμ, ἔως Φαλὲκ τιοῦ Εβερ, ἔτη γ. καὶ ἀπὸ Φαλὲκ ἔως μβ'. ἔτους τῆς βασιλείας Αὐγούστου ἔτη αξέξ⁸⁾. καὶ λοιπὸν συνανεστράφη ὁ σωτὴρ τοὺς ἀνθρώπους ἔτη λγ'. ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Αδὰμ ἔως τῆς Χριστοῦ γεννήσεως καὶ σταυρώσεως ἔτη ᷂ πλήρη. ὁ γὰρ Φαλὲκ κατὰ τὴν προφητείαν Μωσέως, τὸ ἥμισυ λέγεται τοῦ χρό-

Nam in 42.⁴⁾ anno Imperii Augusti, mensis Decembris 25. die 6. hora 7. diei, natus est Dominus noster Jesus Christus secundum carnem, ex Maria virgine; anno secundum Antiochenos a creatione mundi usque ad Natalem Christi et crucifixionem 6000. colliguntur enim ab Adam usque ad Phalec filium Heber anni 3000. et a Phalec usque ad 42.⁷⁾ annum regni Augusti, anni 1067. et deinde conversatus est Servator cum hominibus annos 33. adeo ut sint ab Adam usque ad Natalem Christi anni 6000 pleni. Phalec enim ex Prophetia Mosis dicitur dimidium temporis Christi

²⁾ Haec postquam chartis illeveramus, mihi venit ad manus *Paschalis sive Alexandrini Chronicus Editio Dufresniana* in Gallia nuperrime adornata, in cuius Appendice quam subtexuit *Dufresnius*, reperitur Graece hoc ipsum *Hesychii* fragmentum ex Codice Regis Galliarum, qui eosdem omnes Tractatus cum nostro Oxoniensi complectitur. Non viderat *Dufresnius* Latinam editionem Fragmenti *Hervetianam*, sed existimavit se prorsus ignotum edidisse.

³⁾ Χριστοῦ] Agnoscitur quoque ab *Hervetiana* edit. sed in *Dufresn.* deest.

⁴⁾ Sic quoque *Dufresn.* Sed *Hervet.* 22.

⁵⁾ Sic *Dufresn.* *Hervet.* *Decembris 25. die Sexto, hora tertia.*

⁶⁾ ᷂. 6000] Sic infra saepius; concinente ubique *Dufresniana*. *Hervetiana* hic et ubique habet 5000.

⁷⁾ *Hervet.* hic loci 32. ut *supra* 22.

⁸⁾ αξέξ. 1067.] Sic quoque *Hervet.* sed apud *Dufresn.* επέξ. 5967. Scribe βαξέξ. 2967.

νου τῆς Χριστοῦ ἐπιφανείας. ὥσπερ γὰρ τὸν ἀνθρωπὸν τῇ σ' ἡμέρᾳ πλάσας ὁ Θεὸς καὶ ἐξ αὐτῆς ὑπέπεσεν τῇ ἀμαρτίᾳ, οὗτος καὶ τῇ σ'¹) ἡμέρᾳ τῆς χιλιάδος, ἐπὶ τῆς γῆς ἦλθεν καὶ ἔσωσεν αὐτόν. Τοῦτο γὰρ δῆλοῖ καὶ ἡ θεία γραφὴ λέγουσα· ἡμέρα κυρίου ὡς χιλιαὶ ἔτη. ἅτινα καὶ Κλήμης, καὶ Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος, οἱ θεοφιλέστατοι χρονογράφοι ἔξεθεντο, ὅμοφωνήσαντες ὅτι τῇ σ'²) χιλιάδι τῶν ἐναυτῶν ἐφάνη ὁ κύριος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν³) σ' ἡμερῶν τῆς πλάσεως τοῦ Αδὰμ, ἐνσάμενος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. ἔτεροι δέ φασιν, τῷ ,εφ' ἔτει ἦλθεν ὁ κύριος. ἀλλ' οὐ πολλοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο. ἐν δὲ τῷ σ' ἔτει πάντες οἱ ἀκριβεῖς συγγραφεῖς συμφωνοῦσιν⁴) φανῆναι τὸν κύριον. εἰ γὰρ καὶ διαφωνοῦσιν περὶ τούτου τινὲς, ἀλλ' ἡ προφητικὴ φωνὴ ἀληθεύει, μᾶλλον διδάσκουσα εἰς τὸ σ' ἔτος φανῆναι τὸν κύριον.

Haec si quis committat cum illis quae habet *Jo. Malela* in initio Libri 10^{mi}, nihil prius mehercule ei comparebit, nihil ma-

¹) Καὶ τῇ σ'. ἡμέρᾳ τῆς χιλιάδος] Sic quoque *Dufresn.* at *Hervet.* *quinto die millenario.*

²) τῇ σ'. χιλιάδι] Sic etiam *Dufresn.* *Hervet.* *in quinto millenario.*

³) Τῶν σ'. ἡμερῶν] Apud *Dufresn.* quoque leguntur sed in *Hervet.* desiderantur, quae habet: *convenienter numero formationis Adam.*

⁴) συμφωνοῦσιν φανῆναι etc.] Sic quoque *Hervet.* apud *Dufresn* corrupte: συμφωνοῦσιν περὶ τούτου τινὲς, ἀλλ' ἡ προφητικὴ φωνὴ ἀληθεύει μᾶλλον διδάσκουσα etc.

apparitionis. Quomodo enim cum hominem sexto die fixisset Deus, is deinceps cecidit in peccatum; ita etiam sexto die millenario venit in terram et servavit eum. Hoc enim ostendit etiam divina Scriptura dicens; *Dies Domini sicut mille anni.* Quae quidem et Clemens et Theophilus, et Timotheus Dei amantissimi Chronographi exposuerunt, consentientes quod in sexto millenario annorum apparuit Dominus, convenienter numero 6. dierum formationis Adam, et servavit genus hominum. Alii autem dicunt venisse Dominum anno 5500. Sed non multi in hoc conveniunt. In 6000. autem anno omnes accurati Scriptores convenienter apparuisse Christum. Nam etsi de eo nonnulli dissentiant, vox tamen Prophetica est vera, quae magis docet apparuisse Dominum anno 6000.

nifestius, quam quod *Malelae* sint ipsissima verba in compendium redacta. Si placeat alicui, ex eodem Chronographo scripsisse cum *Jo. Malelam*, tum *Hesychium* illum, quicunque is sit, eum verba Autoris ipsissima, hunc stylo contractiori; fruatur is, velim, judicio suo: nobis potius arridet sententia prior, quippe hunc *Hesychium* non suisse Scriptorem recentem, i. e. non vixisse post seculum *nonum*, nihil uspiam librorum occurrit quod clarum faciat. Quod in *Anastasii Quaestionibus Theologicis* Fragmentum supra descriptum reperiatur, ne aliquem id in errorem inducat. Non enim ab ipso *Anastasio* in Opus suum *Quaestiorum Theologicarum* translatum fuit illud Fragmentum, sed in Additamentis seu Appendice habetur; ut multa sunt alia ex Scriptoribus recentioribus *Quaestionibus Anastasianis* cum adjecta, tum inserta. Consule nostram *Diatribam de Scriptoribus Graecis variis*: ubi de praedictis *Anastasii Quaestionibus* suissime tractatum est, et *Quaestiones* duntaxat 24. priores revera fuisse *Anastasii*, caeteras omnes esse adjectitias; et in ipsis prioribus 24. permulta esse interpolata, ex Codd. MSS. luculenter est demonstratum. Vide etiam ibidem de *Hesychio* praedicto, in Capite de *Hesychiis Variis*; necnon de *Clemente* et *Theophilo* supradictis, in Capitibus de variis *Clementibus* et *Theophilis*: ubi fusius et plenius de illis disseruimus.

XXV. Argumentis hisce de aetate Scriptoris nostri, ex eo videtur accedere confirmatio, quod quotiescumque *Chronologiam Eusebii Caesariensis* adducit, non verum citat sive genuinum *Eusebii Chronicon*, sed *Chronicon* quoddam *supposititium*, sub *Eusebii* nomine circumferri solitum. Quod tale fuit apud Graecos recentiores *Chronicon* quod falso *Eusebii* Nomen prae se ferrebat, quamvis id a nullo virorum eruditorum sit hactenus observatum, et quod illud, quo usus est noster *Chronographus*, non fuit genuinum *Eusebii* Opus, Nos in Libro citato, in Capite de *Eusebiis variis*, ostendimus.

XXVI. Neque prorsus videtur contemnendum, quod in *Actis Concilii Nicaeni secundi* anno Christi 778. celebrati, ubi e libris cuiusvis generis summo opere conquiruntur ab Episcopis *Iconolatris* quaecunque pro cultu suo censerentur facere, et Scriptorum plurimorum sententiae et traditiones de *Imaginibus* congeruntur; quod, inquam, in illius *Concilii Actis*, ubi tot

de *Imaginibus* Scriptores allegantur, de Autore nostro¹⁾), qui in medium producit insignem Narrationem, et ipsum (si fides) Faeminae *Haemorrhōsae* ad Herodem Regem de Statua *Christo* in urbe *Paneade* ponenda *Libellum* supplicem, silentium altissimum agatur, idque quamvis de Statua ista *Paneadica* proferantur ex Scriptoribus aliis Narratiunculae minoris longe momenti.

XXVII. Conjecturam denique nostram de aetate Jo. *Malelae*, eum seculo *nono* scripsisse, vel aevo saltem *Justiniani* multo recentiorem fuisse, egregie confirmare videtur ipsum Hominis Ingenium et conditio. Quis enim Historicum tam nugacem, tam expertem judicio, sibi ipsi tam inconstantem, qui partibus Chronographiae suae plerisque omnibus quae Christum praecedunt, et in aliis multis eum subsequentibus, nihil aliud est fere, quam, quod appellat *Cedrenum* Scaliger, *quisquiliarum stabulum*: quis talem, inquam, tamque ineptum *Chronographum* eruditioribus illis *Justiniani*, aut *Justini junioris*, temporibus; *Procopii Caesariensis* et *Agathiae*, probatissimorum Historicorum, temporibus, condignum censeat? Profecto si liceat ex ingenio Hominis et eruditione conjecturam et judicium facere; seculo isto *nono*, miserrimo omnium et tenebrisissimo, perdignus Scriptor erit pronunciandus. Adjiciatur insuper istius *Stylus* et ipsum loquendi genus, quod ab omni sane elegantia nusquam non abhorret; quodque locis quamplurimis plane *barbarum* esse illi fatebuntur qui eum perlegerint; indignum proculdubio aetate politiore *Justiniani*, praedicto *nono* seculo dignissimum. Neque hoc mehercule affirmo, meopte solo judicio innixus. Sed accedit suffragium|Viri longe eruditissimi *D. Edvardi Bernardi*: quem memini mihi dixisse plus abhinc *decennio*, quum ex occasione de *Malela* nostro, tunc mihi prorsus ignoto, injectus esset inter confabulandum sermo, (nam ad *balbutientem* nostram Eruditionem se demittere tunc temporis non recusavit Vir summi Candoris et Humanitatis, sed, *Socratis sapientis* ad instar, cum *Puero* nonnunquam ludere gavitus est) mirari se si *seculum Justiniani* tanta linguae barbarie ab antiquis degenerarit.

¹⁾ De Orat. 3. Pro *Imaginibus* Jo. *Damasceno* qui paulo ante Concilium istud obiit ascripta, in qua citatur Noster de statua *Paneadica*, Vide sis quae infra dicuntur.

XXVIII. Si cuiquam placeat eundem fuisse cum nostro *Jo. Malela Jo.* illum *Antiochenum*, quem solent citare *Joannes et Isaacus Tzetzae*, id ulterius erit confirmationi, sive potius demonstrationi; cum affirmat (ut supra fuit notatum) *Jo. Tzetzes Joannem* illum, quem citat, *Antiochenum* post *Georgium Chronographum* scripsisse. Dixi supra, apud *Jo. Tzetzem* ibi esse intelligendum, vel *Georgium Syncellum Chronographum*, qui paulo ante finem *octavi* seculi e vivis excessit, vel saltem *Georgium Hamartolum*, qui paulo post medium seculi *noni* Chronographiam suam elucubravit. Non ignoro citari ab Anonymo quodam Graeculo Chronographo inedito, Chronographiam *Georgii Pisidis*; neque nescio floruisse *Georgium Pisidem* sub ipso Imp. Heraclio ante medium seculi *septimi*: at vero cum strictius ac accuratius rem perpendo, vix possum sane ego dubitare, quin *Georgium* alium cum *Georgio Piside* confuderit iste Anonymus: nec videtur praeterea *Jo. Tzetzes Georgium Pisidem* nominaturus simpliciter *Georgium Chronicum*. Nam solet ille cum ab aliis vulgo, tum ab ipso eodem *Tzetzē*¹⁾ in eodem *Chiliadum Opere*, expresso cognomine, appellari *Georgius Pisides*, vel, ut verius dicam, sine ullo Praenomine, simpliciter *Pisides*. At de hisce non sumus in praesentia solicii; nam (ut jamjam fuit indicatum) nos potius existimamus, a *Joanne* nostro *Malela* diversum fuisse *Joannem* istum *Antiochenum*, qui a *Tzette* utroque laudatur.

XXIX. Atque haec sunt illa argumenta varia, quibus nos haud aegre adducti fuimus, ut credamus Autorem nostrum, non solum non vixisse sub *Justiniano*, sed illo fuisse multo sequiorum; et ad seculum potius *nonum* quam *sextum* esse referendum censeamus. Venitur jam ad ista argumenta quae illius antiquitatem videantur astruere: quorum *nodi* si solvi possunt sine *vi et sectione*, non aegre in nostram sententiam concessuri sunt illi qui aequa velint veritatis lance res aestimare. Argumentum *primum*, quo probari posse videatur illius Antiquitas, ex eo petendum videatur, quod res sub imperio *Justiniani* gestas fusori longe Minerva persecutur; et in iis celebrandis, non *annum* so-

¹⁾ Vide Diatr. de Script. Gr. variis, ubi de *Jo. Antiocheno Monacho Chronographo*.

Ium, sed et *mensem* et *diem* mensis valde particulatim adhibeat. Arg. secundum ex eo quis arcessierit, quod Imp. *Constantinum*, *Theodosium*, et *Leonem Seniores*, ab illorum Nominum *junioribus* Imperatoribus, per Epitheta τοῦ μεγάλου i. e. *Senioris*, et τοῦ μικροῦ, id est *junioris*, distinguere solitus sit; sed de *Justiniano* ejus Nominis *primo*, τοῦ μεγάλου Epitheton non unquam usurpat: quod eum scripsisse ante *Justinianum juniores*, qui imperium est auspicatus anno aerae Dominicae 685°, videatur ostendere. Ad haec adjicias, quod (ut semel iterumque jamjam fuit observatum) ex eo nominatim citetur Fragmentum apud Librum pro *Imaginibus* tertium *Jo. Damasceno* tributum; nam vita sua defunctus est *Jo. Damascenus* circa annum D. DCCL. unde astrueretur *Autorem* nostrum, si non scripsisse ante finem seculi *sexti*, ante finem tamen *sequentis* in vivis extitisse. Argumentum *quartum* ex eo conficiatur, quod in locis plerisque verbatim ei cum *Chronico Paschali* sive *Alexandrino* (ut vulgo solet appellari) conveniat, adeo ut ex eo *Chronici* Compilator videatur exscripsisse, demonstrantibus variis indicis non Nostrum vice versa ex *Chronico* ista hausisse. Sic sane Autorem *Paschalis* ex *Jo. Malela* scripsisse ea, in quibus convenient, decreverunt hactenus omnes eruditii, suffragante etiam celeberrimo *Dufresnio* in Notis ad *Paschale*, ubi *Malelae* Narrationem de morte *Juliani Apostatae*, quam legerat excerptam e nostro Codice, cum *Paschalis* Narratione confert. Vulgo autem a Viris eruditis creditur, compilatum sive continuatum fuisse *Paschale* sub imperio *Heraclii*, ante annum D. 630. quod ostenderet Nostrum ante annos post mortem Justiniani 40. scripsisse, nempe ante existum seculi *sexti* vel in ipso *septimi* initio, ad quod refertur a clariss. *Cavaeo*. Non rem ingratam eruditio Lectori, nec a nostro instituto alienam, me existimo facturum, si Indicem istarum Narrationum, in quibus, vel totis vel saltem partim, inter Nostrum et *Chronicon* praedictum sit ad verbum convenientia, hic subtexam.

XXX. Occurrunt apud nostrum Chronographum quae habentur apud *Chronicon Paschale* juxta editionem in Folio *Dufresnianam*

Pag. 38. de Danae et Perseo¹⁾ a vocibus, ὁ Πῆνος ὁ καὶ Ζεὺς, ad p. 41. voces Βαβυλωνίων χώρας;

P. 41. de Inacho²⁾, Jo, Tauro, Phoenice, Agenore, Hercule Tyrio etc. a vocibus, ἐν δὲ τοῖς, ad p. 44. voces, ὁ σοφάταρος ἔξειθετο;

P. 45. de Sole³⁾ Vulcani F. Sesostre, et Hermete Trism. a vocibus Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡραίστον, ad p. 48. voces ἐβασίλευσαν Αἰγυπτίων οἱ λοιποὶ; [sic cuncta fere a p. 38. ad p. 48. cum Malelianis eadem sunt, sed non eodem ordine descripta. Neque dubium videtur quin ista universa de Pici sepulchro, Fauno, et Vulcano, quae habentur p. 44. et 45.⁴⁾ apud Malelam etiam legerentur: id docet initium Maleiae mutilatum, quod recte ex Chronico Paschali a Chilmeado suppletum est. Dicendum videtur idem de omnibus istis quae habentur de Semo, Saturno, Pico, Zoroastre, Nino etc. p. 36, 37, 38. post voces Περὶ Αστρονομιῶν. Quae ad eundem Maleiae secundum Librum vindentur omnino pertinuisse.]

P. 109. ad 114. de urbe Roma⁵⁾, Romulo et Remo, Ludiisque Circensibus;

P. 117. de Chlamydbus Romanorum⁶⁾;

P. 191. 192. de Pharo turri⁷⁾, Mole extorta inter insulam Pharum et urbem Alexandriam, Antonio contra Cleopatram misso, Sosibio Antiocheno, et Caesaris Augusti Titulis;

P. 246, 247. de Tito Vespasiano⁸⁾ Hierosolymam urbem devastante;

P. 250, 251. de Apollonio Tyaneo⁹⁾, et Asclepio ab Imp. Domitiano perempto, deque Domitiani interitu;

¹⁾ Edit. Rader. p. 90. ad 96. Mal. p. 39. ad 45.

²⁾ Edit. Rad. p. 46. ad 102. Mal. p. 30. ad 39.

³⁾ Edit. Rad. p. 106. ad 110. Mal. 25. ad 30.

⁴⁾ Edit. Rad. p. 102. 104.

⁵⁾ Edit. Rad. p. 258. ad 268. Mal. p. 216. ad 229.

⁶⁾ Edit. Rad. p. 274. Mal. p. 38, 39.

⁷⁾ Edit. Rad. p. 456, 458. Mal. p. 280, 281. 290, 291.

⁸⁾ Edit. Rad. p. 582. 4. Mal. p. 336. 7.

⁹⁾ Edit. Rad. p. 590. 592. 4. Mal. p. 344. 5. 6.

P. 262. de Marci¹⁾ Imp. Edicto de Liberis intestatis, et ingratis;

P. 263. de Artabano Antiocheno²⁾;

P. 265. de Byzantio³⁾ condito, et balneo publico Zeuxippo nominato;

P. 275, 276. de S. Gelasino Martyre⁴⁾;

P. 284, 285. de Constantini M. Operibus⁵⁾ in urbe Constantinopoli, de illo primo omnium Impp. insignito Diademeate pretiosis ex lapillis facto, de urbis Natali et *Fortuna*, deque Constantinopoli avulsa ab Europae provincia;

P. 297. ad 303. de Martyrio⁶⁾ S. Domitii, Juliani Imp. interitu, ejus morte S. Basilio per somnum revelata, et imperio Joviano tradito, de Legatione ad hunc Persarum Regis, Pace per Arintheum facta, urbe Nisibi Persis dedita, vicoque Nisibeno condito, de Valentiniano in Olymbriam relegato, posteaque Imperatore facto, deque publico contra Salustum Edicto, de Magnatibus injuriarum reis, Rhodano flammis tradito, Imperatrice proscripta, et Valentiniani obitu;

P. 310. ad 313. de Theodosii Imp.⁷⁾ cum Eudocia nuptiis, hujus Fratribus ad honorem promotis, et dignitatibus Paulino concessis;

P. 316. ad 319. de Paulino interfecto⁸⁾, et Eudociae in urbibus Antiochiae Hierosolymaeque gestis, de Attila Hunnorum Rege, Cyro Patricio, terraemotu Constantinopoli, et morte Imp. Theodosii;

P. 321. ad 335.⁹⁾ de morte S. Symeonis Stylitae¹⁰⁾), Iso-

¹⁾ Mal. p. 369.

²⁾ Edit. Rad. p. 614. Mal. p. 381.

³⁾ Edit. Rad. p. 620. Mal. p. 384. 5.

⁴⁾ Edit. Rad. p. 642. Mal. p.

⁵⁾ Edit. Rad. 262. 4. 6. Mal. parte 2. p. 5. ad 9.

⁶⁾ Edit. Rad. p. 690. 692. 694. 698. 700. 702. Mal. p. 16. 22. 24. etc. 29. 31. etc.

⁷⁾ Edit. Rad. p. 720. 2. 4. 6. Mal. p. 52. etc.

⁸⁾ Edit. Rad. p. 732. ad 738. Mal. p. 56. etc. ad 72.

⁹⁾ Edit. Rad. p. 742. ad 772.

¹⁰⁾ Mal. p. 75.

casio Philosopho¹), Diebus Dominicis pro sacris haberi jussis²), Aspare et Ardaburio³) neci traditis, Arrianisque a Leone⁴) Imp. persecutionem passis, de imbre⁵) Cineris⁶), incendio⁷) Constantinopoli, Zenone in imperii⁸) consortium a Leone⁹) Juniore assumpto, Leonis obitu, Verina Zenonis Socru¹⁰), deque Basilisco et Marco¹¹) Imperatoribus, de Zenonis et Basilisci¹²) bello, Armato, Samaritanis¹³) et Faemina Romana¹⁴) Juvenalia, et Theodorici morte, de Comite¹⁵) Mauriano, Pelagio, et tumultu Factionis¹⁶) Prasinorum, de urbe Doras¹⁷), Areobindo¹⁸), Anastasii¹⁹) Imp. Visione, et Justino ad imperium²⁰) evecto, de Amantio²¹) et Andrea e medio sublatis, Apione etc.²²) ab exilio revocatis, et de Cometa²³), de Rege Lazorum²⁴), Coadis Persarum²⁵) Regis ad Justinum Imp. legatione, et Hunnorum Rege²⁶) Zilgui sive Zilgibi, de Justiniano²⁷) denique in imperii consortium assumpto.

Sic omnes fere historiae et *Narratiunculae*, quae in paginis circiter 80. apud *Paschale*, continentur, in hacce *Chronographia nostra* vel prorsus verbatim, vel pene, reperiuntur.

XXXI. Argumenta haecce, quamvis leviter illa exponendi non exigua probabilitatis specie muniri omnia, et Demonstratio-
nis vigorem obtinere aliqua videantur, ea tamen si proprius inspiciamus, et ad examen revocata momento suo ponderemus, non tantum habere valoris videbuntur, ut illis compellamus in receptam opinionem pedibus concedere. Quod enim ad *primum spectat*; quid mirum si vita *Justiniani* resque gestae sub ejus imperio, multo fusius, quam aliorum, memoriae demandentur, cum tantam scribendi materiam praebuerint, et per annos ferme 39. is vitam suam protraxerit, Imperator longaeus et percelebris? et quid mirandum si non solum *annos*, sed et *menses* et *dies*, gestorum plerisque adhibeat? Id scil. fecit, non quia tunc temporis vixit, et illis intersuit, sed quia sic fecerant sui Autores; quemadmodum etiam in illis, quae praeeunt, Imperatorum Vitis

¹) Mal. p. 77. ²) 78. ³) ib. ⁴) 79. ⁵) ib. ⁶) ib.
⁷) ib. ⁸) p. 84. ⁹) 85. ¹⁰) 87. ¹¹) 88. ¹²) ib.
¹³) 93. ¹⁴) 95. ¹⁵) 103. ¹⁶) 108. ¹⁷) 115. ¹⁸) 126.
¹⁹) 127. ²⁰) 130. ²¹) 131. ²²) 132. ²³) ib. ²⁴) 134.
²⁵) 136. ²⁶) 137. ²⁷) 147. 151.

non raro facit. Quod ad *secundum* attinet: ut *Justinianum* a se celebratum nusquam vocat $\tauὸν μέγαν$ sive *seniorem*, sic neque *Justinum* illius Decessorem eo titulo usquam donavit, quamvis certum sit eum non ante imperium *Justini Junioris* suum opus elucubrasse: ut itaque non valet argumentum hoc de *Justino Juniori*, sic neque repugnat quin Opus suum conscriberet post imperium *Justiniani junioris*.

XXXII. Ad *tertium* respondemus, quod si concedatur Librum *tertium pro Imaginibus*, qui *Jo. Damasceni* nomine praemunitur, revera ab eo fuisse contextum, de illius tamen argumenti valore non immerito possit dubitari. Etenim quis adeo in operibus antiquorum hospes, ut non cognoscat quam solent eorum Libri a Lectoribus interpolari? Quis nescit in more cum Lectorum tum Librariorum fuisse, cum in Libris testimonia aliorum congesta reperirent, de suo, si quid occurrerit, adjicere et inserere? Nonne docent hoc Scripta priscorum infinita, et ista praesertim in quibus coacervantur, ut in Libro praedicto *de Imaginibus tertio*, absque ulla orationis connexione, Antiquorum fragmenta? Exemplo sint hujus rei *Anastasii Sinaitae Theologicae Quaestiones*, de quibus modo diximus; et (ut alia mittam) quae tractant de eadem materia, de *Imaginum sc. veneratione, Concilii Nicaeni secundi Acta*: in quorum *Actione 4.* ubi Scriptorum variorum pro *Imaginibus* congeruntur loca, in aliquibus Exemplaribus habentur Testimonia varia praeter ea quae revera in Synodo ista recitata sunt. Sic in Codice antiquo Bibliothecae *Vaticanae* (uti monitum Nota¹) marginali ad Concilii *Acta*) occurunt Patrum pleraque *sententiae*, quae neque reperiuntur in ullo alio Codice, neque ordini Interlocutionum respondent. Sic quoque in Synodi istius Editione Graeca reperitur *narratio ex Vita S. Jo. Jejunatoris*, Patr. CP. quam neque agnoscant Exemplaria Graeca alia, neque *Vetus Editio Latina*²). Dixi, si concedatur Librum *tertium pro Imaginibus* qui *Jo. Damasceni* nomine praemunitur revera ab illo fuisse contextum: quia (ut licet mihi quod res est dicere) non desunt quae mihi persuadeant,

¹) to. 7. p. 272.

²) p. 767.

Tractatum istum, *Jo. Damasceni* nomine falso denotari; ut alii sunt varii de eodem Argumento Tractatus ei falso ascripti; nempe Graeculis sequioribus illi tribuentibus quicquid sere habuerunt pro doctrina *Iconolatriae* ab Autoribus anonymis conscriptum, propter Nomen magnum quod *Imaginum* Defensione is sibi compararat. De Tractatibus istis Variis, et quid nobis suppetat argumenti peculiaris contra Librum praedictum, videatur in nostra *Diatriba de Script. Graecis variis*.

XXXIII. Quod ad *ultimum Argumentum de Chronico Alexandrino*, cuius Autor vulgo censetur sub Heraclio Imp. vixisse, et eorum quae tradit pleraque ex nostro Autore depropnsisse; id quoque admittit Responsum duplex. Nam primo, si demus, (quod aliqui tamen magni nominis Viri addubitant) ab Autore sub Heraclio florente ad finem fuisse perductos *Paschalis Numeros*, quis tamen praestabit a *Chronographo ipso*, et non ab illius Interpolatoribus, fuisse inserta ista quae in *Nostro* etiam reperiuntur? Quis non persentit infinitis pene interpolationibus *Paschale* illud *Chronicon* esse refertum? Nonne alte hoc *clamant* illius *Tautologiae*? Nonne dicunt clarissime *Contradictiones*? Si Editionem celeberrimi *Dufresnii* inspicias, docebit ea, apud Codicem *Holstenianum* permulta deesse loca quae in edito apparent, et inter ista, desiderari eorum multa quae *Chronico Paschali* edito cum *Nostro* Autore convenient. Sic omnia ista absunt a Cōdice *Holsteniano* quae comprehenduntur inter pag. 25. a vocibus *Ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνημονεύσαμεν*, usque ad pag. 48. ad voces *Ἀλγυστίων οἱ λοιποὶ* in quibus sunt omnia illa, quibus convenit nostro Autori cum vulgato *Paschalis* Exemplari, de rebus Graecorum et Aegyptiorum fabulosis. Sic et deest pars magna illius loci qui agit de Urbe Roma, Romulo, et Remo, Ludisque Circensibus, pars sc. tota intermedia quae tractat de Pisensium Rege Oenomao, Ludisque ab eo et Romulo institutis, a vocibus, *καὶ ὑπὸ τῶν τεσσάρων στοιχείων* pag. 110. D. usque ad illas, *καὶ μεγάλην ἔχθραν εἶχον πρὸς ἀλλήλους τὰ μέρη*. pag. 112. D. quae in nostro *Chronographo* leguntur a pag. 218. lin. 28. ad pag. 223. lin. 20. Deest quoque in Codice *Holsteniano* pars major illius loci qui est de Hierosolymorum per Titum expugnatione, quāque *Nostrum* inter et *Paschale* convenient; scil. omnia illa quae habentur a vocibus, *Πάσας δὲ ἐπαρχίας*, ad *ἔως τῆς νῦν*

Ιστοριας apud Nostrum p. 337. lin. 7. ad pag. seq. lin 11. Neque solum Exemplar *Paschalis* evulgatum fragmentis multis *ad ditius* abundat, sed et ipsum Exemplar *Holstenianum* in aliis locis *insititia* sua habet. Ut omittam ea quae non sunt hujus loci: quod caetera ista cuncta de *Romulo* et *Roma* in loco praedito, quae in Codice etiam Holsteniano leguntur quaeque Noster quoque Autor agnoscit, *Paschali* fuerunt inserta, hinc satis probabile argumentum dicitur, quod dicatur in isto loco, a *Romulo* et *Remo* aedificatum fuisse Romae *Capitolium*, cum tamen in alio paulo post loco referatur prorsus contrarium, nempe *Numam Pompilium anno regni sui quarto Capitolium a fundamenis extruxisse*. Νουμμᾶς Πομπήλιος τετάρτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν Ρώμῃ πτίζει τὸ Καπετώλιον ἐκ θεμέλιων. Sic apparet tres istas *Periochas* quae habentur apud *Paschale* cum Nostro concinentes, de *Cleopatra*, turri *Pharo*, *Sosibio Antiocheno*, et *Titulis* illis quibus *Caesar Augustus* gavisus est, usque ad vocem, *Αὐτοκράτωρ*, ab Interpolatore aliquo fuisse infarcitas. Hoc inde colligitur, quod neque cohaerent inter se prout ibi leguntur, neque cum *Periocha* sequente. In earum enim *prima* resertur contra *Cleopatram* et *Aegyptios* a Romanis missum fuisse cum exercitu *Antonium*; et in *secunda* mox subjungitur *Sosibium* quendam, Antiochenum Senatorem, *Augustum Caesarem* Roman redeuntem fuisse comitatum: Romam unde redeuntem? nempe ab *Aegypti* debellatione, ut ex Nostro Scriptore fit manifestum. At de ejus contra *Aegyptios* expeditione fit antea nihil mentionis. Sic in *tertia* periocha recensentur Tituli *Augusti Caesaris tanquam jam solius* sine ullo Collega imperium administrantis; et tamen in Paragraphe *sequente* fit mentio Illius in *Aegyptios* expeditionis eorumque expugnationis; a quo tempore supputata est ejus *Monarchia*, ut et ibidem agnoscitur. Αὔγουστος ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον etc. *Augustus in Aegyptum veniens, regionem illam capit; extincto Ptolemaeorum regno, quod annis duraverat 296.* Novi maximum Jos. Scaligerum pro *Antonii* Nomine, in loco notato, ubi dicitur eum contra *Cleop.* et *Aegyptios* missum, rescripsisse *Augustum*, adeoque pro *Antonio* *Augustum* substitui in nova *Dufresnii* Latina versione. Verum temere id factum a Viris eruditis. Quamvis enim *Antonius* contra *Cleopatram* a Romanis nunquam missus est, ita legerat tamen apud suum Auto-

rem *Paschalis* Interpolator. Hoc ex *Nostro* luculentissime apparet, in eo quippe non solum idem Nomen *Antonii* habetur, sed et additur, eum in *Aegyptum descendantem*, et *Alexandriam obsidione cingentem*, a *Cleopatra*, ipsi antea nota cum *Julium Caesarem* in *Aegyptum* esset comitatus, adulatoriis literis sollicitatum fuisse, et captum illius amore cum ea matrimonium inuisse, et suis Romanis bellum intulisse.

XXXIV. Ex hisce liquet nullo pacto concludi, loca *ulla* ex illis in quibus convenient *Noster* et *Paschale*, a primo *Paschalis* Autore fuisse exarata. Nec omnino videtur ambigendum, quin in illa etiam parte quam addidit Continuator, quae ab anno *Constantii* xviii. incipit, sint pleraque historiae et Narrationes insertae. Ne addam et esse suspicandum, illa ipsa loca ubi *Heraclius* Imp. *Imperator noster* nuncupatur, non alia fuisse quam Scriptoris alicujus, qui sub illo Imperatore floruerit, verba in *Chronicon* illud ab *Interpolatore* translata. Hoc solum videtur a quovis pro certo concludendum, ante annos plus minus *DCC.* in *Chronico* isto fuisse descripta quae in *eo* simul et *Nostro* leguntur. Hoc quidem ex *eo* colligitur, quod reperiantur ea prout in impressis jam exhibentur, in alio *Paschalis* Exemplari pervetusto Bibliothecae *Vaticanae*, quod ab annis *DCC.* Viris eruditissimis *Jo. Mabillonio* et *Michaeli Germano*, Benedictinis Gallis, videbatur scriptum, uti docet *Dufresnius* in *Praefatione*, qui eos, ut Codicem illum inspicerent, dum *Romae* commorarentur, rogaverat. De *Chronico* hocce *Paschali* sive *Alexandrinno*, de illius aetate, Autore, et Continuatore, et quaenam existant in *eo* supposititia, occasionem nos habuimus ex professo disserendi in alio Opere nondum edito, *De Scriptoribus Rerum Aegyptiarum*, in Libro sc. illius *tertio*, in quo speciatim tractamus de Scriptoribus rerum *Alexandrinarum* sive *Ptolemaicarum*, ut agitur in libro *primo* de Scriptoribus rerum *Historicarum* illius Gentis vetustiorum, in *secundo* de illis qui res illorum *Theologicas* sive *Philosophicas*, *Visendas*, *Naturales*, et *Artificiales*, Scriptis suis ex professo celebrarunt, in *quarto* de Scriptoribus rerum illius Gentis ad *Judeos*, *Christianos* et *Muhammedanos* attinentium. In Libro hoc *quarto* ejusdem Operis (ut obiter hoc liceat monere, ne forsitan minus prudentibus *silentium* nostrum pro *argumento* cedat) ad examen revocavimus ea, quae adversus

Dissertationem nostram contra Historiam Aristae de lxx. Interpretibus, Responsonis loco reposuit vir clarissimus et summus Is. Vossius, ὁ μακαρίτης· quamque nihil is respondit, ostendimus.

XXXV. Respondemus secundo, neque satis constare rem plusquam perfuntorie intuenti, Autori nostro accepta esse reseenda ista, quae in eo simul et Chronico *Paschali* comparent. Cui enim non liquet, *Autorem* nostrum ex Scriptoribus aliis verbatim exscribere solitum? Hoc ex illis clarissime elucescit quae inepte *tautologus* repetit: hoc apparet ex aliis istis quae supra protulimus, ubi ejus errores de rebus sub *Justiniano* gestis perstrinximus. Neque solum de rebus sub *Justiniano* transactis *tautologum* agit, sed et aliis in locis ejusdem oscitantiae manifestus est. In Libro 13. de Constantini M. in urbe CP. Operibus sermonem habens, de *Hippodromi* extruptione bis commemorat. Sic et scribit bis in libro 9. de Aegypto Romanorum ditioni ab Augusto Caesare subjugata. Ait eum in paelio navali juxta Epirum Antonium interfecisse, et Reginam Aegypti Cleopatram in vincula conjectisse; solventem inde et in Aegyptum pergentem, regionem illam in potestatem suam¹⁾ redigisse, et victoriam triumpho celebrasse: tum eum subjungit Europam totam praetervectum, Byzantium venisse, Galatiam, Lydiam, Pamphyliam, Phrygiam Pacatianam, et Lycaoniam Romanorum imperio subjecisse: inde illum in Syriam profectum, Antiochiam adiisse de Victoria sua adversus Antonium et Cleopatram ibidem triumphaturum: Laodiceam hinc contendisse, et ibidem quoque de Victoria sua triumphum egisse: deinde post pauca haec sequuntur: A Palaestina in Aegyptum progressus, eam subjugavit, cumque in Romanam servitutem subegisset, Alexandriam ingressus, de Victoria sua triumphavit. Civitati autem huic primum praefectum ex suis dedit, nomine Cornelium Gallum, quem et Augustalis dignitate, nominis sui insigni, cohonestavit.

XXXVI. Apparet idem, vel ipso sole clarius, ex eo quod solet Scriptores Latinos, *Florum*, *Livium*, *Lucanum*, *Plinium*, *Servium*, *Salustum*, *Suetonium* *Tranquillum*, et *Virgilium*,

¹⁾ p. 285, 286, 287.

in testimonium adducere, cum Opera tamen illorum eum oculis suis nunquam conspexisse, et ne quidem *linguam* illorum intellexisse, sit certissimum. Quod bonos illos et graves Romanorum Scriptores non legisset, apertissime convincunt supina ejus Romanarum rerum ignorantia, et errores plusquam *aniles*. Ut *stabuli* ejus multa alia *stercora* relinquamus intacta, ne Lectorem offendant: quam suave est istud quod de *Cicerone* et *Salustio ipso*, quem alibi citat, memoriae tradit, fuisse illos *Romanos Poetas!* Hisce temporibus floruerunt *Cicero* et *Salustius*, sapientissimi Romanorum Poetae. Quam lepidum est illud quod habet de Julio Caesare, eum *Magnum Pompeium in Aegypto comprehendisse et interfecisse!* et iterum illud quod de duratione illius imperii ineptit; imperium Romanum illum tenuisse per *annos xviii!* Quam illud ridiculum, quod habet de *M. Antonio*, eum missum fuisse a Senatu Romano contra Cleopatram Aegypti Reginam, et in Aegyptum descendantem, *Alexandriam* urbem obsidione cinxisse! Quam absurdum, quod habet de *Lucullo*, eum missum fuisse adversus *Tigranem* ab *Augusto Caesare!* Quam denique sapit Lectorem praedictorum Scriptorum Romanorum, quod scribit de *Claudio Caesare*, eum *Urbem Brettaniam, non procul ab Oceano condidisse!* Sic in *urbem* (si Superis placet) nostro *Graeculo* abiit magna nostra *Britannia*, apud omnes Scriptores *Romanos Insularum* celebratissima; ignorantia Hominibus *Orientalibus*, et illis quibus penitus ignoti sunt *Historici Latini*, propria et peculiari. Ita sane *Rabbi Abrahamus Zacuth, Salmanicensis*, in libro *Juchasin*, sive *Genealogiarum*, de *Angliae extictione* mentionem facit. Eum adducit *Rabbi Ganzius* in *Germinis Davidis*, sive *Chronologiae*, parte secunda ad annum Milenarii tertii 830. Et scripsit *Juchasin* pag. 136. *hoc tempore extractam esse Ausoniam, Paduam, et Angliam.* Ita *Urbem*¹⁾

¹⁾) Epigraphe literarum Hebraice conscriptarum, in hanc sententiam se habuit interprete doctiss. Edv. Bernardo: *Recte perveniat σὸν Θεῷ hoc scriptum in Angliam urbem et ad synagogam filiorum Israel, Samaritarum* (sic Anglos esse existimarent) *quos conservet Dominus.* Et Arabice alia Epigraphe. Tradatur domino Roberto Huntingtono, Europaeo, cum cura, qui tradendum curet *Synagogae Filiorum Israel, Samaritarum*, qui habitant in urbe England in Europa regione.

England appellant *Samaritani Sichemita* in Literis quas nuper miserunt ad *Populum Anglicanum*, per Virum dignissimum *Rob. Huntingtonum*, Collegii *Dubliniensis* in Hybernia Praesidem ho- diernum. Quod praeterea ne linguae quidem *Latinae* scientia ulla polluerit *Chronographus* noster, ut e Graecis fuerunt per- pauci qui *Latinae* linguae peritia sese instruxerunt, ex duobus vel tribus locis dilucide conficitur. In uno ait vocem Latinam, *Consilia*, significare *diem largitionis*: *Κονσίλια*, ἀπερ ἐμηνεύεται, παροχῆς ημέρα. Quam egregie et docte! In alio ubi verba facit de 4 Circi diversis Factionibus a Romulo (ut dicit sed fal- so) introductis, et diversis coloribus distinctis, nempe *Prasina*, *Veneta*, *Russea* et *Alba*; ait *Prasinam* (i. e. *Viridem*) a Romulo sic vocatam fuisse quasi *permanentem*; *Prasinum* enim, inquit, significat *permanens*, a verbo *praesenteuo* deductum, quod signi- ficat παραμένειν *permanere*. Praeclare (*Jupiter*) ac perite! In eadem de *Romulo* narratione dicens eum cum *Remo* a *Lupa* nu- tritum vulgo perhiberi, addit fabulam istam exinde exortam, quod a muliere quadam agresti reperti fuerint et enutriti: *In ea enim regione*, inquit, *usque adhuc etiam rurestres illas ovium cu- stodes*, lupas vocant, *ut quae inter lupos vitam suam transigunt*. At quis, quae, hominum unquam audivit, vocem *Lupam* apud Latinos eo sensu usurpari? Et quis non persentit id a nescio quo Nugatore fuisse acceptum? Audiatur *Titus Livius*, quem noster *Nugarum Consarcinator* tanquam lectum a se in illa de *Romulo* Narratione, alibique locorum, adducit. *Sunt qui Laurentiam vulgato corpore Lupam*¹⁾ *inter Pastores* vocatam putent: *inde locum fabulae ac miraculo datum*.

¹⁾ Hinc liquet non *mulieres rurestres*, sed *meretrices* appellatas fuisse *Lupas*. Sic sane apud *Plautum* vox ista pro *meretrice* reperitur usurpata, et inde *lupanar* et *lupanarium* pro *prostitulo*. ὡ δημο- οιενούσῃ ποτὲ τὴν τοῦ σώματος ὥραν, ait *D. Halicarnassensis*, οἱ περὶ τὸ Παλάντιον διατριβούσες ἐπίκλησιν ἔθεντο Λούπαν. Εστὶ δὲ τοῦτο Ελληνικόν τε καὶ ἀρχαῖον ἐπὶ ταῖς μισθαρούσαις τὰ Αφροδίσια τιθέμενον, αὐτὸν εὐπρεπεστέρα κλήσιν ἔταιρας προσα- γορεύονται. Cui (*Laurentiae*) ob *vulgatum* quondam corpus *Palatini* montis incolae cognomen *Lupae* indiderunt. Ea Graecis prisa est appellatio *venalem voluptatem Veneream* *prostituentium*; *quas nunc speciosiore vocabulo ἔταιρας* (quasi *amicas* et *sodales*) vocare solent.

XXXVII. Ut ex hisce appareat Autorem nostrum ex Scriptoribus aliis verbatim exscribere solere, adeoque non esse necessarium ut illa quae habentur in *Chronico Pas.* cum illius verbis consonantia, ex illo existimentur sumpta; sic alia sunt quedam peculiaria argumenta quae illa speciatim non fuisse ex eo descripta confirmant. Hoc in primis notandum, in aliquibus illorum locorum, quae cum in *Nostro* tum in *Chronico Paschali* habentur, advocari Scriptores *Latinos*; quos ex dictis conspicuum redditur eum ipsum nunquam legisse. Sic in Narratione de *Romulo* et *Roma* praedicta citantur *Virgilius*, *Plinius*, *Livius*, itemque *Licinius Romanorum Chronographus*: pro quorum secundo et tertio apud *Chronicon Pasch.* ex corruptione leguntur *Apollonius* et *Silvius*. In loco qui agit de *Chlamydbus Romanorum* citatur (*Suetonius*) *Tranquillus*, qui et loco eodem apud *Chronicon Pasch.* adducitur, idque addito nomine *Suetonio*, quod a *Nostro* non agnoscitur. Observandum secundo, quod in multis eorum locorum quae in *Nostro* simul et *Paschali* occurrent, quamvis partim ad verbum convenient, habentur tamen apud *Paschale* nonnulla quae nulla vel vi vel arte ex *Nostro* potuerint elici. In aliquibus Narrationibus, ut in illis de *Valentiniani* ad Imperium elevatione, de *pluvia Cinerum* sub *Leone*, deque morte *Justini*, quo *mense quo die* contigerint apud *Paschale* memoriae consignatur, cum tamen de *tempore* apud *Nostrum* mentio nulla. Quin et sunt quae¹⁾ conjiciuntur apud *Paschale* ad certos annos

S. Hieronymus in *Chronico Eusebiano*; *Quae* (*Laurentia*) propter pulchritudinem et rapacitatem corporis quaestuosi Lupa a Vicinis appellabatur. Unde ad nostram memoriam meretricum cellulae Lupanaria dicuntur.

¹⁾ Quae habet Noster de *Hierosolymorum* per *Titum* expugnatione, ea conferuntur apud *Paschale* ad annum Assumptionis Dominicae XXXIX. et *Vespasiani solius Consulatum*: Τοιανοστῷ ἐννάτῳ έτει etc. cum tamen in *Nostro* expresse perhibeatur contigisse id gestum anno post Christum assumptum XXXVIII. *Commodo* et *Ruso Coss.* qui quidem *Consulatum* gerebant, autore *Cassiodoro*, post captam Hierosolymam triennio. De illis *Paschale* omnino silet. Cujus Narrationis praeterea pars magna in *Codice Holsteniano* (uti ante ostensum est) desideratur. Ad eundem annum in *Paschali* refertur cum *Cyri Patrii* dedecus, tum *terraemotus*, qui imperante *Theodosio* juniore con-

et certos Consulatus, quas ad alios annos et alios Consulatus fuisse referendas ex *Nostro* quis facile collegisset. Sic exempli gratia, quae habet *Noster* de urbis Constantinopolis extunctione, ea conjiciuntur apud *Paschale* ad *Januarii et Justi Consulatum*, quae tamen a *Nostro* disertim referuntur ad *Consulatum Gallicani et Symmachi*. His adde, quod ista Narratio quae habetur de *Cyro Patricio*, quamvis aliis in partibus prorsus eadem verba exhibeat, a *Maleiana* tamen in aliquibus locis longiuscule reddit. Sic plura, apud *Paschale* quam in *Nostro* leguntur de isto *Terraemotu* Constantinopolitano, qui sub imperio Theodosii Junioris accidebat, et in ista similiter Narratione quae habetur de Oppido *Daras*. De hac praeterea Narratione animadvertere licet, hoc modo incipere periocham: Οὗ ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος etc. ubi ista particula, ὅτι, (ut et adnotat *Dufresnius*) liquidissimo videtur demonstrare, descriptam fuisse Periocham ex *Historiarum Collectione* aliqua, quae loca ex *Historiographis* excerpta continebat: qualis est *Collectio Constantini Porphyrog. Imp. de Virtutibus et Vitiis*, et altera illa ejusdem de *Legationibus*; qualia sunt etiam *Collectanea Photiana* ex *Historia Eccles. Philostorgii*, aliisque Antiquorum Operibus apud ejus *Bibliothecam*; ut et illa *Nicephori Callisti* quae habentur MS^{ta} inter Codices Oxon. aliaque complura: in quibus, praesixam particulam, ὅτι, fere singulae habent *periochae*. Haec abunde sufficient Narrationum Exempla. Quae alia occurrunt¹⁾ plura supersedeo hic descri-

tigit, Constantinopolitanus, tum etiam Narratio alia de *Theodosii* Imp. morte, quae annis diversis contigisse non obscure subindicat *Noster*. Narratio de Zenone Imp. ex Isauria Constantinopolim redeunte in *Paschali* conjicitur ad *Consulatum Illi*: Τούτῳ τῷ Φρέι etc. quod tamen a *Nostro* expresse dicitur contigisse *Theuderico* (sive *Theodericho*) Consulatum gerente, cuius Consulatus juxta ipsum *Paschale* in sextum post annum incurrit. Sic Narratio ista quae habetur apud utrumque, de *Tzathio Lazorum Rege*, refertur in *Paschali* ad *Consulatum Symmachi et Boethii* ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ etc. cum tamen in *Nostro* statim ante mentio habeatur *Consulatus Vitaliani*, qui cum anno ante secundo apud ipsum *Paschale* connectitur.

¹⁾ Quae leguntur ad imperium Severi apud *Chronicon Paschale* de urbe *Byzantio*, *Barbysio*, *Phedalia*, et *Fortuna Urbis Ceroe*, quamvis maximam partem habeantur apud *Nostrum* eadem, desideratur tamen

bere, ne Lectori judicij limatioris fastidio sim. Ex hujusmodi
sane *Mustaceis Laureolam* non quaero.

XXXVIII. Sic ex dictis (nisi maxime fallor) apertissime colligitur de aetate *Chronographi* nostri nihil astrui posse ex eo quod reperiantur apud *Chronicon Paschale* cum illius Narrationibus ad verbum consonantia. Ne ab aliquo praeterea trahatur in argumentum, quod de rebus quae vetustiores videantur, tanquam usque ad suam memoriam perdurantibus loquatur; hic monitum velim Lectorem, non illius ipsius, sed *Autorum*, quos ille secutus est, esse omnia ista, ἐως ἄρτι, et ἐως τῆς νῦν, et similia, quae toties repetita occurrunt. Hoc ex illis quae jamjam disseruimus nemo est qui non facile collegerit, et idem ex plerisque ipsorum locorum elicias. Sic hujusmodi farinae Scriptoribus aliis nihil magis usitatum et solenne, quam ejusmodi judicij mali indicis Scripta sua deturpare, risuque et nauseae Lectorum cordatorum exponere. Hoc viris eruditis sat notum (opinor) ac exploratum; sed non solum scribo Eruditis: sunt itaque quae-dam afferenda Exempla. Apud *Dorotheum* supposititium in *synopsi de Vita morteque Prophetarum*, de *Jeremia* in Aegypto sepulto, et ab Aegyptiis in magna veneratione habito quia eos per preces a Crocodilorum infestatione liberasset, verbis factis, subjungitur: unde quotquot Deo sunt fideles, usque hodie illo in loco preces fundunt etc. Quae verba ipsissima reperiuntur apud *Chronicon Pasch. ad Olymp. lxx.* ubi totus fere *Dorothei Libellus* exscribitur, non tamen tanquam illius, sed nomine ejus suppresso; apud Libellum etiam de *Vitis prophetarum*, qui *S. Epiphanius* Nomen praefert; necnon apud alium *Anonymous MS. de xvi. Prophetis* in Bibliotheca Regia Parisina, et *Symeonem Lo-*

apud illum eorum pars prior satis prolixa. Habet quidem *Noster* in alio loco, de *Barbysio*, *Phedalia*, *Byza*, et *Fortuna urbis Ceroe* nonnulla, nimurum in regno Constantini *M. caeterum* ea quae in *Paschali* describuntur, non fuisse ex istis desumpta, perspicue illi constabit, qui illa inter se contulerit: sunt enim haec et in verbis dissimilia et in rebus copiosiora. Adde porro narrationem quae habetur de *Diogeniano*, et *Philoxeno*, una cum Apione a Justino Imp. ab exilio revocatis; in qua apud *Paschale* appellantur illi *Ex-Magistri*: cum tamen a *Malela* *Senatores* solum nuncupentur.

gothetam in Chronico MS. quorum verba in medium proferuntur a clariss. Dufresnio in *Notis ad Chronicum Pasch.* Dorotheus idem in loco eodem Ημεῖς δὲ (inquit) ἡκούσαμεν etc. Nos vero ex *Antigoni et Ptolemaei posteris*, *Viris aetate gravibus*, accepimus, *Alexandrum Macedonem* etc. Quae et ipsissima reperiuntur, quasi singuli ipsi ista *audivissent*, apud *Chronicon Paschale*, Autorem citati Libelli MS. de xvi. *Prophetis*, et eundem *Symeonem Logothetam*. Apud eundem *Logothetam*, *Chronicon Pasch.* et *Pseudo-Epiphanium* inveniuntur et ista *Pseudo-Dorothei*, de Aegyptiis in eodem capite: *Quapropter ad hunc usque diem ut Deam colunt Virginem pueroram, et infantem in praesepi adorant*: ut et alia loca plura consimilia. Neque multum quidem videtur dubitandum quin et ipse *Pseudo-Dorotheus* praedicta loca ex Autoribus antiquioribus ad verbum exscriperit. Eum audisis in vita *Isaiae* (Latine brevitatis causa.) Quoties igitur una cum *Isaia veniebant* (ad Siloam Judaei) ut aquam haurirent, illa exibat, unde ad hunc usque diem in magni miraculi argumentum etiamnum subito erumpit. Postquam autem id per *Isaiam* peractum est, hunc magnifice ac studiose juxta Siloam Judaeorum populus sepelit, ut ejus precibus aquae perinde copia iis suppetaret, cum praeterea ut ita agerent, ex Oraculo iis praeceptum esset. Jacet autem ejus sepulchrum juxta regum tumulos. Solomon quippe Davidis sepulchra ita constituit, ut Orienti Sion obversarentur, quae aditum habet a Gabaon procul ab urbe, stadiis xx. quem quidem aditum obliquum ac occultum ita confecit ut a nemine perciperetur, adeo ut ejus introitus etiam hodie ignotus sit plerisque sacerdotibus atque toti populo. ἔως τῆς σήμερον τοῖς πολλοῖς ἀγνοουμένη τῶν ἱερέων καὶ ὅλω τῷ λαῷ. Quae verba Scriptorem, qui vixerit ante Judaeorum e patria extirpationem, videntur referre. Habentur autem et verba ista, usque hodie, quae in hoc quoque loco bis occurrunt, apud *Chronicon Paschale*, *Pseudo-Epiphanium*, et *Logothetam*; nempe locum similiter istum ex *Pseudo-Dorotheo*, sed tacito Nomine, exscribentes. Istiusmodi Exempla sexcenta alia apud *Suidam*, *Cedrenum*, aliquosque Scriptores minorum gentium et aetatis sequioris, illis passim se obvia dabunt qui Libros diligentius cum studio et fructu evolvant: ut dubium sit nullum quin idem de *Nostro* dicendum sit.

XXXIX. Ne alicui porro pro Autoris nostri antiquitate argumento id esse videatur, quod illius *Chronographiam* usque adeo dignatus sit *Constantinus Porph.* Imp. ut excerpta ex illa inter Eclogas suas reponeret; hisce omnibus denique addatur, quod constat Imp. *Constantinum Porphyrogenetum* non solum ex Scriptoribus probatae antiquitatis, verum etiam ex istis qui tempora proxime sua praecedebant, in Eclogis suis exscribere fuisse solitum. Sic hausit excerpta ex altero illo *Jo. Antiocheno Chronographo Monacho*, qui non videtur, meo saltem judicio, ante seculum *nonum*, vel medium vel ad exitum vergens, scripsisse. Sic etiam, in *Excerptis* illius *de Legationibus Romanorum ad Exteros*, quae nondum vulgata sunt, habentur quaedam ejusdem argumenti ex *Historia Georgii Monachi Hamartoli*, qui post medium seculi *noni* Historiam suam adornavit.

XL. Jamque Opus exegi, erudite Lector, de aetate *Chronographi* nostri; quale sane non audeam dicere, neque ante velim fidenter aliquid decernere, quam mihi sint suffragatura doctiorum judicia. Longum (*fateor*) et prolixum exegi, quoque multo contractius fortasse tu optasses; at *triplicem* quidem ob causam consultum duxi tam late et fuse de illius aetate disquisitionem instituere. Primo, quia quae nos statuimus, cum receptae ipsius *Interpretis* et Virorum aliorum doctorum sententiae refragentur, videbantur debere confirmari quanto maximo possent argumentorum robore: ne forsan nonnullis videremur, *arundineo* ense *magnos* et *robustos* Viros impetisse, et *clypeo* mere *papyraceo* eorum *ictus* excepsisse. Neque defuit porro ipsi *Autori*, quod maximam nostram diligentiam et deposcere et mereri videbatur; siquidem nullus sit Scriptor *Historicus*, cuiuscunque subsellii, quin magni intersit, rerum scil. traditarum Scriptorumque citatorum causa, quod ad seculum sit conferendus. Et *Turrim* aedificaturum quis sapiens (*precor*) imprudentiae postulat, quod de primo *fundamenti Lopide*, licet *vili* in sua natura, ubi sit *jaciendus*, solicitus est? Accedit quod illa quae in medium a nobis allata sunt, praeterquam quod faciant ad aetatem ejus investigandam, sunt talia quae alio nomine videbantur omnino mereri in hujusmodi *Praefatoria Dissertatione* locum obtinere, quippe quae inserviant ad illius autoritatem, quam exi-

qua sit, et qualis sit Scriptor, demonstrandum, et observationes non paucas contineant quae alias ad eum satis spectant. Sic si nobis minus succedat quod de ejus aetate contendimus, tamen nobis non minus foeliciter est successurum quam *Chymicis* solet, qui non minus *quaestus* ex ipsis *Mediis* adipisci solent, quam ex illa ipsa re ad quam videntur praecipue collimasse, et quamvis illos id penitus fugiat, ad quod sua studia praesertim direxerint, multa tamen, quae laboris et operaे sit justum pretium, in ipsa via patefaciunt.

XLI. Jam reliquum est (Lector candidissime) ut, *Joanni Malelae* vale dicto, ad Autorem alterum, qui ei in hac Editione, ex ordinatione doctissimi *Chilmeadi*, praefigitur, nos conferamus; et postea de hac Editione, et dignissimo *Interprete* ipso, te monitum pauca faciamus. Quod spectat ad ista quae huic Editioni praemittuntur *Chronologica*, sub titulo *Autoris Anonymi Excerptorum Chronologicorum*: non alia sunt ea quam *Chronici Georgii Monachi cognominati Hamartoli* sive *Peccatoris* principium. Hoc nobis fit compertissimum: nam idem est horum initium cum initio *Chronographiae Georgii Hamartoli*, quod ex Codice MS. a L. *Allatio* in *Diatriba de Georgiis* exhibetur. Χρονικὸν σύντομον ἐπι διαφόρων χρονογράφων τε καὶ ἐξηγητῶν συλλεγὲν, καὶ συντεθὲν ὑπὸ Γεωργίου Αμαρτωλοῦ Μοναχοῦ. Βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων ἢ ημέρᾳ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν Αδὰμ] κατ' εἰκόνα, καὶ ὅμοιωσιν αὐτοῦ ὁ δὲ Αδὰμ ἐγέννησεν νιοὺς τρεῖς. *Breve Chron. e diversis Annalium Scriptoribus et expositoribus decerpsum, concinnatumque a Georgio Monacho Peccatore. Liber generationis hominum ab eo die, quo Deus Adamum ad imaginem et similitudinem suam creavit, exorditur. Adamus tres suscepit Filios. etc.* Neque solum ex initio appetet, verum etiam ex *Praefatione* quae Initio in Codice MS. unde¹⁾ sua *Chilmeadus*

¹⁾) Volumen MS. quo usus est *Chilmeadus* (quamvis ille, ubi reperiatur, Lectorem non fecit certiorem) invenio inter volumina Graeca MSS. *Barocciana Bibliothecae Oxoniensis Publicae* num. 194. Chartaceum est illud, et inter varia diversi argumenti fol. νγ'. absque ullo vel nomine *Autoris* vel *Operis Titulo*, sic incipit: Πολλοὶ τῶν ἐξ φιλόσοφοι καὶ φιλόλογοι etc. prout habet *Allatius*. Continen-

descripsit, praemittitur; quae eadem est omnino cum illa quam ibidem ponit *Allatius* ex *Georgio Hamartolo*. Extat integrum Opus in variis Europae Bibliothecis, et scribit *Allatius* se illud Editioni parasse, et e Graeca lingua in Latinam vertisse. Si quis cupiat alia illius legere, jam edita sunt ex eo excerpta a variis varia. A *Jac. Greisero*, in libro *de Cruce*, publicatur ex eo Fragmentum Graece et Latine de *Cruce adinventa*. A *Dion. Petavio* in Appendice ad *Nicephori Constantinopolitani Breviarium Historicum*, evulgatur ex eodem *Graece* longiusculum fragmentum de imperio *Heraclii*, sub falso nomine *Georgii Syncelli*. Ex eodem Latine edidit *Syntagma* (quod inscribit) *de statu morientium* *Matthaeus Raderus*, quod sententias et fragmenta multorum antiquorum Patrum complectitur. Ab eodem *Raderus* in alio opusculo, nempe *Annotationibus ad Viridarium Sanctorum ex Meneais Graecorum*, ex eo Latine eruitur fragmentum aliud satis prolixum de *Miraculo* facto in urbe *Carthagine* sub imperio *Heraclii*. Producitur ex eodem aliud, sed breve, per *Petrum Lambecium* in lib. 2. *Comm. de Bibliotheca Vindobonensi*, de Imp. *Theodosio*. Ex eodem etiam Excerpta dederunt *Leo Allatius* in Libro *de Ecclesiarum Consensione*, *Jo. Meursius* in *Glossario Graeco-barbaro*, et *Dufresnius ὁ Θαυμάσιος* in *Glossario Mediae et infimae Graecitatis*, et (nisi me fallit me-

tur in illo multa alia praeter ea quae exscripsit *Chilmeadus*. In initio habentur quae posuit in initio *Chilmeadus* usque ad pag. 6. voces ῥῆς φησιν Ιώσηπος. Dein ea sequuntur quae, a *Chilmeado* transposita, leguntur pag. 18. de Nebrodo etc. ab hisce verbis: Μετὰ ταῦτα γέγονε τις γῆγας etc. (pro quibus de suo, ob loci transpositionem haec scribere placuit *Chilmeado*: ἐν δὲ τοῖς προερχομένοις χρόνοις γέγονε) usque ad pag. 21. voces Νίνον μεγάλης βασιλεύσας. Post haec prosequitur Autor Assyriorum, Aegyptiorum, et Graecorum antiqua tempora fabulosa, una cum origine Urbis *Romae*, et *Alexandri M. gestis*; ejusdem farinae omnia, nihil non fabulosum. Inde rursus ad Adamum recurritur, et positis de *Mose* nonnullis, quod omnibus Graecorum Sapientibus vetustior esset, proceditur ad ista quae habentur in editis, a vocibus: Σὴδ δὲ γενόμενος ἐτῶν σε'. pag. 6. usque ad calcem paginae 17. voces: τὰ πάντα ἔτη σε'. quae claudunt nostrum Exemplar, quod folia tantum 5. comprehendit, supersedente (ut videtur) Librario reliqua transcribere.

moria) in *Notis ad Annales Joannis Zonarae*. De eo qui plura vellet, adeat is *Allatii Opus de Georgiis praecitatum*; et *Diatribam nostram de Scriptoribus Graecis Variis*, ubi fuse ac cumulate de eo disseritur, et multis in rebus castigantur *Allatiana*. De illo hic loci hoc solum subjungam, vixisse eum eodem cum *Malela* seculo, id est Christi incarnati nono, et Chronicon suum perduxisse non modo ad initium *Michaelis Theophili F.* quod decernunt doctorum nonnulli, sed usque ad ejus mortem, hoc est usque ad annum 866.

XLII. Quod hanc Editionem *Joannis Maleiae* et Interpretem attinet; jam aetas fere integra elapsa est, nempe annus plusquam 37^{tus}, ex quo hoc ad praelum adornatum est Opus. De Opere tunc praelum expectante et de laudibus *Chilmeadi* Interpretis et Annotatoris, haec habet *Edvardus Bis-saeus* nostras in *Notis ad Nic. Uptonum de Militari Officio*, anno D. 1654. excusis, in quibus ex *Malela* Narrationem de Imp. *Juliani* interitu descripsit. Qui Liber (inquit) apud me est, et annum jam integrum Typographum desiderat: illum transtulit *Vir doctissimus Edmundus Chilmeadus*, cuius immatura mors eo nomine flebilior est, quod expectatissimis tanti ingenii laboribus nos privaverit. Effulsit olim, dum vixit, *Edmundus Chilmeadus* inter illustiores literarum laude Academicos; praeter rei Antiquariae et Criticae peritiam, quam fecit hoc Opus testatissimum, insignis Mathematicus, Musicus ornatissimus, Orator compitus, et linguarum complurimarum callentissimus, cum doctrinam quas vocant tum *Gallicae*¹⁾ et *Italicae*. Natus fuit

¹⁾ E quibus in sermonem vernaculum libros aliquot dedit conversos. Ex *Italica speciatim convertit* quae in Operum ejus Indiculo evulgato non accensetur, *Historiam Rituum*, *Consuetudinum*, et *ratio-nis vitae Judaeorum hodiernorum per orbem terrarum*, conscriptam a *Leone Modena*, Rabbino Veneto; Ed. Londini an. 1650. in 8. Scripsisse etiam perhibetur *de Sonis* et *de Musica Veterum*: quod opus prorsus idem fuisse nullus dubito: et extat id quidem, sub titulo, *De Musica antiqua Graeca*, ad finem *Arati Oxonii* anno 1672. excusi; una cum ejusdem *Annotationibus* in *Odas Dionysii*. Ea transmisit ex Hibernia, ubi inter schedas Reverendissimi *Usserii* latuerunt, summus noster *Amicus*, celeber. *Hen. Dodwellus*, qui et misit una cum illis Latinam *Dionysii Interpretationem* ex eadem *Chilmeadi* manu: verum hanc omiserunt Editores, qui Graeca solitaria

in Agro *Glocestriensi*, in pago *Stow super Woldam* dicto, et in hac Academia nostra in *Collegio Magdalenensi* tyrocinium suum posuit; post *Aedis* (sic *Collegium* vocamus) *Christi Sacellanus* evasit, adjuncto illi *Sodali* et *Symmysta Joanne Gregorio*, Viro alio pariter omnigena eruditione instructissimo. Inde anno MDCLVIII. propter fidelitatem erga Regiam Majestatem *Parliamentaria* Visitatione ejectus, ad illas angustias est redactus, ut necesse habuerit ex *Musica* (heu! quam infoeliciter *Musarum Alumnus!*) sibi tenuem victum comparare, ex stipe viz. conventus Hebdomadalnis, quem, adscitis sibi sociis quibusdam Symphoniacis, *Londini* instituerat. Neque ei tamen desuit munificientia clarissimi viri, *Edvardi Bissaei*, Equestri honore postmodum insigniti, quem modo laudavimus; quam experti sunt etiam, et alii calamitate temporum afflicti, et *Joannes* praedictus *Gregorius*. Animam Deo reddidit xix. Febr. anno MDCLVIII. aetatis circiter XLIV. Haec de eo traduntur ab Amico nostro, Viro Antiquitatum *Anglicarum*, et praesertim ad Scriptores attinentium, peritissimo, deque Matre sua *Academia* eximie merito, *Antonio a Wodo*, in *Historia et Antiquitatibus Academiae nostrae*. Non opus est ut aliquid addatur de *Chronographo* nostro, ut Lectori et Orbi Literario commendatum faciamus: hoc solum dixisse sufficerit, in publicum jam Opus prodire, quod a viris eruditis a totidem annis magnopere fuit expetitum ac exoptatum; Opus continens quamplurima, quae, nisi in manus e latebris suis ederetur, vel Virorum maximorum scientiam fugissent omnino, inque tenebris prorsus latuissent. Et quis, quaeso, *Litteratorum*, *Saxum* antiquum quod multa ignota patefacit, idcirco quod *rude* et *scabrosum* sit, quod a minus perito *artifice* Characteres insculptos habeat, contemptui duceret? Quis potius non gauderet e *terra* jam *erui* tale? Et quis *eruenti* non grata se obstrictum agnosceret?

malebant. Illius honorifica fit mentio apud *Praefationem* ad D. *Hen. Holcrofti*, Equitis, Versionem *Anglicanam* Historiarum *Procopii Cæsariensis*, ubi dicitur illius judicio et censurae Versionem istam fuisse submissam, cumque Graecis collatam et correctam fuisse. Ei multum praeterea debet *Bibliotheca* nostra *Oxoniensis* ob Catalogum quem adornavit Librorum Graecorum MSS. *Baroccianorum*.

XLIII. E memoria mihi pene exciderat quod innuimus in initio hujus Dissertationis, non solum praedictum *Edm. Chilmeadum*, sed et *Jo. Gregorium*, quem modo concelebravimus, in Chronographum nostrum diligentiam et studium collocasse; et quod alibi ejus in eundem *Animadversiones* commemoraverim. Hac denique de re monendus est Lector, quod antequam *Chilmeadus* adornandum hoc Opus in se suscepisset praeparaverat praelo Excerpta¹⁾ quaedam exinde collecta *Joannes* praedictus *Gregorius* (is obiit anno MDCXLVI.) adjectis quibusdam, quas in illa elucubravit, *Animadversionibus*. Illi soli refertur acceptum, quod, cum nostrum Exemplar Chronographiae *Malelianae* et principio et fine esset mutilatum, esse *Malelae* tamen hoc Opus, jam nobis compareat. Hoc ei foeliciter compertum est ex collatione fragmenti de *Muliere Haemorrhousa*, quod in *Oratione 3. pro Imaginibus Jo. Damasceno* tributa ex *Chronico Malaliano* producitur. Confirmatum est idem ex fabulis istis²⁾), quas profert sub nomine *Jo. Melelis Chronicus Tzetzes Chiliasta* in *Chil. 5. Hist. 29. et 30.* Quae omnia quidem in hacce *Chronographia* nostra memoriae consignantur. His de rebus agit *Gregorius* in Praefatiuncula quam *Animadversionibus* praemisit. De Autore nihil aliud habet. Hoc autem illius *Animadversionum* Opusculum videtur *Chilmeadus* in animo habuisse, loco Prolegomenorum, suae Editioni praemittere; nam in loco quodam suarum *Annotationum* ad *Jo. Gregorii de Auctore Prolegomena*, Lectorem amandat. Et idem quidem Rei nostrae *Typographicae* hujusque Editionis *Curatoribus* in proposito primum erat; verum tandem cum Typis fuissest absoluta pars magna Operis, placuit illis *Me* tanta dignatione, quanquam longe immerentissimum, decorare, ut rogarent, istis insuper habitis, in meipsum suscep-

¹⁾ In illius vita quam *Anglice* habemus ejus posthumis Opusculis praefixam, falso subindicatur, Opus totum, cum Latina versione et perpetuis Commentariis, ab eo fuisse, ut typis committerentur, ornatum.

²⁾ De *Sisypho Coo*, quod *Teucro* fuerit *Scriba*, et sub illo cum militasset, de illis quae ipse viderat, *Iliada* conscripserit, quodque postea *Homerus* ex ea suam contexuerit; et de *Dicty Cretensi*, quod in bello Trojano comitatus sit *Idomenea*, et de belli gestis Historiam composuerit, quam etiam secutus sit *Homerus*.

rem provinciam, et de meo *Prolegomena* nova prodeunti jam Operi procuderem. Haec cedens (mi Lector) illorum hortatui, sum *audacter* aggressus, an *prudenter*, alii judicabunt: utcunque sit; si quid laudis mereatur in negotio arduo et prorsus intentato, operam navasse; Me veniam saltem a Doctis meritum non prorsus despero. Sane in *Novum* quandam *Orbem*, et aliam quasi *Americanam* (utinam et *divitem!*) navigium meum trajeci: si in *rupes* aut *salebras* offenderim, *Navigator* nondum *undarum* sciens, Me velim errantem peritiores corrigant, et in viam reducant, cupientem semper discere, semper auscultaturum.

— — — *Haec si vera videtur,*
Dede manus: aut si falsa est, accingere contra.

IΩANNΟΥ ΜΑΛΑΛΑ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ANONYMI CHRONOLOGICA.

Bίβλος γενέσεως ἀνθρώπων ἡ ἡμέρᾳ ἐποίησεν δὲ θεὸς τὸν Ἀδὰμον καὶ εἰκόνα καὶ ὅμοιωσιν αὐτοῦ. οὗτος μὲν οὖν δὲ πρῶτος ἐγένετο ἄνθρωπος παρὰ θεοῦ, ὃ ὄνομα Ἀδάμ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὔα. ἔρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς δὲ θεός. δὲ δὲ Ἀδὰμον ἐγένεντον

V 1

5 ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ νίοντας τρεῖς, τὸν Καΐνον, τὸν Ἀβέλον, καὶ τὸν Σήθον, καὶ θυγατέρας δύο, τὴν Ἀζουρὰν καὶ τὴν Ἀσονάμην. καὶ δὲ μὲν Ἀδὰμον κατὰ κέλευσιν θεοῦ ἐπέθηκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς τετραπόδοις καὶ πετεινοῖς καὶ ἀμφιβίοις καὶ ἐρπετοῖς καὶ λιθίσις καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις· τὸ δὲ αὐτοῦ ὄνομα καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἄγγελος κυρίον εἶπεν αὐτοῖς. καὶ δὲ μὲν Καΐνον ἐλαύθε γυναικαῖς τὴν πρώτην ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἀζουράνην, Σήθον δὲ τὴν δευτέραν Β. Ἀσονάμην· καὶ δὲ μὲν Ἀβέλον παρθένος τε καὶ δίκαιος ὑπῆρχε καὶ ποιητὴν προβάτων, ἐξ ᾧ θυσίας προσσαγαγὼν τῷ θεῷ καὶ δεχθεὶς ἀναιρεῖται, φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καΐνου.

B

Inscribit editio Oxoniensis Χρονογραφία Ἰωάννου Ἀντιοχέων, τοῦ καὶ Μαλάλα. Cui, cum sit ἀκέφαλος, praefixa sunt Anonymi cuiusdam Excerpta Chronologica, ab Orbe Condito deducta, necdum edita.

1. *Bίβλος*] Conf. Genes. cap. V. 1. 3. θεοῦ codex, θεῷ Οχ. ibid. Εὔα Chilmeadus, Εβα editio Oxoniensis. 5. αὐτοῦ Ch., αὐτῆς Οχ. 6. Ἀσονάμ Οχ., Ασονάμ cod. 11. αὐτοῦ Ch., αὐτῆς Οχ.

Liber generationis hominum quo die creavit Deus Adamum ad imaginem et similitudinem suam. Hic scilicet primus hominum a Deo conditus est; Adamus autem vocatus est; uxorem vero habuit Ewam: Masculum et foeminam Deus creavit eos. Adamus autem ex uxore sua tres genuit filios, Cainum, Abelum, et Sethum; filiasque duas, Azuram et Asuam. Adamus autem ex jussu divino nomina indidit omnibus quadrupedibus, volatilibus, amphibiis, reptilibus, piscibus, liberisque suis. Ipse vero uxorque nomina sua a Dei angelo acceperunt. Cainus autem sororem suam primegenitam, Azuram, uxorem habuit, Sethus vero Asuam natu minorem. Caeterum Abelus virgo justusque erat, et pastoriciam exercebat: de gregibus autem suis victimas Deo offerens, et ab eo acceptus, a fratre suo Caino per invidiam occisus est.

Ο δὲ Καΐν γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μετὰ τὴν καταδίκην χειρόνως βιώσας, πρῶτος μέτροι καὶ στάθμαια καὶ γῆς ὅρους ἐπενόησεν· εἴτα κτίσας ἐν γῇ Ναΐδ πόλιν κατέναυτι· Ἐδέμι ἐπωρόμασεν
 v 2 αὐτὴν εἰς ὄνομα τοῦ νιοῦ αὐτοῦ· Ἔνώς, καὶ εἰς ἐν συνελθεῖν τὸν
 οἰκείοντας αὐτοῦ ἀναγνύσας εἰς πολέμους ἔαντὸν ἀπησχόλει. κατὰ δὲ 5
 ταῦτα τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτὸν πεσούσης ἀπέθανεν, ὡς ἔνιοι φασιν,
 ἔτεροι δὲ ὅτι Λαμέχ αὐτὸν ἀπέκτεινεν. ἀλλ' ὁ μὲν Καΐν ἐγέννησε
 τὸν Ἔνώς, ὁ δὲ Ἔνώς τὸν Γαϊδάδ, ὁ δὲ Γαϊδάδ τὸν Μαλελεήλ,
 Ο 3 ὁ δὲ Μαλελεήλ τὸν Μαθονσάλα τὸν Λαμέχη,
 ὃς καὶ δύο γυναικας ἀγόμενος, Ἐλδὰν καὶ Σελάν, ἐγέννησε τὸν 10
 Ἰοβῆλ καὶ τὸν Ἰουβᾶλ καὶ τὸν Θοβέλ. ὁ δὲ μὲν Ἰοβῆλ κατέδειξε
 κτηνοτροφίαν, ὁ δὲ Ἰουβᾶλ κατέδειξε ψαλτήριον καὶ πιθάραν, ὁ
 δὲ Θοβέλ σφυροκοπίαν χαλκοῦ καὶ σιδήρου. καὶ ὁ μὲν ἐν σκηναῖς κατοικεῖν κτηνοτροφεῖν τε καὶ γεωργεῖν ἥρετίσατο, ὁ δὲ κι-
 B θαρῷδίας καὶ τραγῳδίας τοῖς δαιμονικοῖς ἐπιτηδεύμασι προσεπε- 15
 νόησεν, ὁ δὲ ἔιφη τε καὶ ὅπλα χορηγεῖν εἰς πολέμους ἐμηχανήσα-
 το. τὸ οὖν γένος Καΐν μέχρι τούτου ἀξιωθὲν μηήμης τοῦ ἀρι-
 θμοῦ τῶν πατέρων ἀποκρίνεται, ἵνα μήτε τοῖς πρώτοις ἢ
 συνταττόμενος μήτε τῶν ἕξης ἀφηγούμενος. τὸ τούτον „πᾶς
 ὁ ἀποκτείνας Καΐν ἐπτὰ ἐκδίκουμενα παραλύσει“ τοιαύτην ἔχει 20
 τὴν λύσιν· ἔκαστος μὲν τῷ ἑαυτοῦ ἄμαρτήματι ἀποθανεῖται, σὺ

5. κατὰ] Fort. μετὰ. 10. Ἐλδὰν] Sic et p. 3. E. (ed. Venetae,
 quam semper cito). Ἄδαν Genesis IV. 19. s. Eadem Σελάν et
 Ἰωβῆλ. 15. Vid. Bentleii Epist. ad Millium p. 44. 18. μήτε
 — μήτε] μὴ καὶ — μηδὲ Ox., μηδὲ — μηδὲ Iulius Pollux Histor.
 phys. p. 54. ed. Hardt. 19. πᾶς] Genes. IV. 15. 21. ἑαυτοῦ]
 ἑαυτῷ Ox.

Cainus autem agriculturae intentus erat: post condemnationem vero deterior factus, mensuras, pondera et limites primus excogitavit. Urbe deinde in terra Naid, e regione Eden, extructa, Enos, a filii sui nomine, vocavit eam: coactisque in unum suis omnibus, bellis operam dedit. Aedis deinde ruina oppressum periisse eum volunt nonnulli: alii vero a Lamecho eum perhibent interemptum. Caeterum Cainus genuit Enosum; Enos vero Gaidadum; Gaidadus Maleeleem; Maleleel Mathusalam; a quo Lamechus genitus est; qui duabus ductis uxoribus, Elda et Sela, Jobelum, Jubalum, et Thobelum progenuit. Jobelus autem armentarius fuit: Jubalus vero psalterium excogitavit et citharam, at Thobelus aere et ferro tractando occupatus fuit. Ille itaque in tentoriis degens, armentis nascendis atque agriculturae sese devovit: alter tragoeadiarum et comoediuarum, daemonicis addictus studiis, primus auctor fuit: Hic vero gladii, armisque in belli usum fabricandis operam dedit. Atque hactenus quidem Caini progenies memoratu digna, a numero tamen Patriarcharum excluditur; adeo ut nec ipse primis Patribus annumeretur; nec, ceu generis sui auctor, deinceps recenseatur. Illud vero: *Omnis qui occiderit Cain septuplum punietur*, hoc modo intelligendum est. Unus-

δὲ ὁ τοῦ φόνου κατάρξας καὶ τοῖς ἄλλοις ὑφηγητῆς τοῦ ἀμαρτήματος γενόμενος ἐπτὰ ἑκδικούμενα παραλύσεις, τουτέστιν ἐπταπλασίως τιμωρηθήσῃ καὶ πύμπολλα. σύνηθες γάρ τῇ γραφῇ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐπταπλασίονα κεχρησθαι, καὶ ἔστιν ἀδιορίστον 5 πλίθους σημαντικόν, ὡς τὸ „ἀπόδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν ἐπτα-
πλασίονα“ καὶ τὸ „ἡ στείρα ἔτεκεν ἐπτά“ καὶ „οὐ λέγω σοι οἵς ἐπτάκις, ἀλλ’ ἔως ἐβδομήκοντα ζ“. ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρὰ τοῦ Κάιν τετολμημένοις πρῶτον ἀμάρτημα φθόνος, β' δόλος, γ' φό- 10 νος, δ' ὅτι ἀδελφοῦ, ε' ὅτι πρῶτος φόνος, σ' ὅτι γονεῦσι πέν-
θος ἐποίησεν, ζ' ὅτι θεῷ ἐψεύσοτο· ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Κάιν οἵς
ἀμαρτήματα. αἱ δὲ εἰς κόλασιν αὐτοῦ παρὰ τῆς θείας δίκης ἐπε-
νεγκέσσαι τιμωρίαι εἰσὶν αὗται. α' ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἀπό σου,
β' ἐργῷ τὴν γῆν, γ' οὐ προσθήσει τοῦ δοῦναί σοι τὴν ἰσχὺν αὐ-
τῆς, δ' στένων καὶ τρέμων, μετὰ τὴν ἐδίωσην, ἔση ἐπὶ τῆς γῆς,
15 οἵς ἦν αὐτὸς ἀπεκάλυψεν ὁ Κάιν, εἰπών, Εἰ ἐκβάλλῃς με νῦν
ἀπό σου καὶ ἀπὸ προσώπου σοῦ κρυβήσομαι, ζ' τὸ μηδὲ κρύ-
πτεσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ σημειώ προδήλω πᾶσι δηλοποιε-
σθαι· ἔθετο γάρ, φησί, κύριος ὁ θεὸς τῷ Κάιν σημεῖον τοῦ μὴ
ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὐρίσκοντα αὐτόν.
20 'Ο δὲ Ἀδάμ οὐκ ἐτῶν ἦν, ὅτε ἐγένησε τὸν Σήθ. οὗτος ὁ
Σήθ πρῶτος ἔξεῦρε γράμματα Ἐβραϊκὰ καὶ σοφίαν καὶ τὰ σημεῖα

5. ἀπόδος] Psalm. LXXVIII. 12. 6. ἡ στείρα] Samuel. I. 2. 5.
ibid. οὐ] Matth. XXVIII. 22. 12. αὗται] Conf. Genes. IV. 11. s.
14. τὴν] τῆς Ch. V. p. 25. A. 15. ἐκβάλλῃς] ἐκβάλλεις Genes.
IV. 14. 17. δηλοποιεῖσθαι Ch., δηλοποιῆσθαι Ox. 18. φησί] Genes. IV. 15.

quisque pro peccato suo morietur: Tu vero, qui homicidium primus pa-
trasti, aliisque hujus sceleris auctor primus extitisti, septuplum punieris;
id est, septemplices gravesque dabitis poenas. Scripturis enim solenne
est numerum hunc pro multiplici ponere; indefiniti enim numeri nota est:
ut in illo loco; *Redde vicinis nostris septuplum: et, Sterilis peperit se-
ptem: et, Non dico tibi, usque septies; sed usque septuagies septies.* In
facinore vero hoc a Caino perpetrato, peccatum I, erat Invidia: II, Fraus:
III, Homicidium: IV, Quod in fratrem commissum est: V, Quod homici-
dium primum erat: VI, Quod parentes luctu affecit: VII, Quod Deo men-
titus est. Haec quidem septem sunt Caini peccata. Poenae vero, qui-
bus a Justitia Divina castigatus est, sunt istae: I, *Maledicta terra pro-
pter te: II, Operaberis terram: III, Non dabit tibi vires suas: IV, Geme-
bundus et pavefactus; ibidemque V, eris super terram: VI, quam Caimus
ipse indicavit his verbis; si ejeceris me a te et a facie tua abscondar: VII,
Quod nec occulta fuit haec poena, sed signo notabili omnibus mani-
festata: dictum enim est; Posuitque Dominus in Cain signum, ut non in-
terficeret eum omnis qui invenisset.*

Adamus autem, annos natus ccxxx genuit Sethum. Sethus vero iste
primus invenit literas Hebraicas, et sapientiam, signa item coelestia, an-

τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς τροπὰς τῶν ἐνιαυτῶν καὶ τὸν μῆνας καὶ τὰς ἑβδομάδας, καὶ τοῖς ὑστροῖς ἐπέθηκεν δύναματα καὶ τοῖς πέντε πλανήταις, εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον, καὶ τὸν μὲν α' πλανήτην ἀστέρα ἐκάλεσε Κρόνον, τὸν δὲ β' Δία,
O 5 τὸν δὲ γ' Ἀρεα, τὸν δὲ δ' Ἀφροδίτην, τὸν δὲ ε' Ἐρμῆν· τὸν δὲ
E γὰρ δύο φωστῆρας ἥλιον καὶ σελήνην ὁ θεός ἐκάλεσε.

Σὴθ δὲ ὡς ἐτῶν σε' ἔγεννησε τὸν Ἐνὼς ἕτερον, ὃς ἥλιπισεν
 ἐπικαλεῖσθαι τὸν κύριον. μετὰ τοῦτον οἱ αὐτοῦ ἀπόγονοι καὶ ὁ
 Σὴθ, προμηγνθέντες ἄνωθεν, ἔγραφον τὰ μέλλοντα περὶ τοῦ
 κατακλυσμοῦ ἐν λιθίναις καὶ ὅστρακίναις πλαξί, σημαίνοντες ὅτι 10
 ἀναλωθῆναι καὶ φθαρῆναι μέλλει τὸ πᾶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἢ ὑπὸ
V 3 ὕδατος, καὶ εἰ μὲν ἵπο πυρός, σωθήσονται τὰ γράμματα ἐν
 ὅστρακίναις πλαξί, εἰ δὲ ὑπὸ ὕδατος, ἐν λιθίναις. Ἐλθόντος
 δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ἀπαντας ἀπολέσαντος, μόνος ἐσώθη Νῶε
 καὶ οἱ νίοι αὐτοῦ καὶ αἱ θυγατέρες πρὸς δευτέρου ἀνυπαίνισιν κό- 15
 σμον. μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν Καϊνάν, ὁ νιὸς Ἀρφαξάδ, συν-
 εργάψατο τὴν ἀστρονομίαν, εὐρηκὼς τὴν τὸν Σὴθ καὶ τῶν αὐ-
 τοῦ τέκνων ὀνομασίαν, ὡς εἴρηται, τῶν ἀστέρων ἐν πλανὶ λιθ-
O 6 τῇ γεγραμμένην· ἡτις στήλη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εἰς τὸ Σίρι-
 δος ὄρος ἔμεινε, καὶ ἔστιν ἡώς ἄρτι, ὡς φησιν Ἰώσηπος. 20

Ἄδαμ τοίνυν κατὰ τὸν σοφώτατον καὶ θεῖον ὑποφήτην

4. Δία Ch., Διαν Οχ. 7. τὸν male positum. Conf. vol. II. p. 7. D.
 14. ἀπολέσαντος Ch., ἀπολέσας Οχ. 18. τέκνων τὴν Οχ. ibid. καὶ
 ante τῶν delendum vidit Ch. 20. [Ιώσηπος] Arch. I. 2. 3., ubi est
 Σνοριάδα. De pravo Σίριδος conf. Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar.
 p. 60.

norumque conversiones, menses etiam, et septimanas: stellis etiam nomina invidit, et quinque Planetis, tantum ut ab hominibus dignoscerentur: quorum I, Saturnum nominavit; II, Jovem; III, Martem; IV, Venerem; V, Mercurium; duobus enim Luminaribus, Soli nempe et Lunae, Deus nomina imposuit.

Sethus vero, annum agens quintum supra ducentesimum, Enosum alterum genuit; qui speravit vocari Dominus. Hujus posteri, atque Sethus, coelitus edocti, de futuro diluvio scripserunt in tabulis tum lapideis, tum latericis, innuentes mundum universum consumptum iri, vel ab igne, vel ab aqua; et si ab igne, literas hasce tabulas latericias, sin ab aqua, lapideas incolumes praestituras. Superveniente itaque diluvio, cunctaque obruente, solus Noa, cum filiis et filiabus suis, in orbis novi instauracionem, servatus est. Post diluvium vero Cainan, filius Arphaxad, inventa hac Sethi, filiorumque ejus tabula lapidea astrorum, uti dictum est, nominibus inscripta, Astronomicam scientiam conscripsit. Columna vero haec post diluvium in Sirido monte reperta est; superestque ad hunc usque diem, uti Josephus testatur.

Adamus itaque annos natus ccxxx, uti tradit sapientissimus ac divi-

Μωϋσῆν γενόμενος ἐτῶν σλ' ἐγέννησε τὸν Σήθ, θνήσκει δὲ κατὰ **B** τὴν παραβάσεως ἡμέραν· χιλιονταετίας γὰρ τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας ἔχουσης τὸ διάστημα, πλ' ἔτη μόνον ζήσας τελευτῇ. τοῦτον λέγεται ταφῆται κατὰ τὴν τῶν Τερροσολύμων γῆν, ὃς φησιν Ἰώσηπος.

5 Σήθ δὲ γενόμενος ἐτῶν σέ εγέννησε τὸν Ἐνώς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψζ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη πζβ'. περὶ οὗ εἰρηται „εἰσῆλθον οἱ νιὸι τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων,“ ἡτοι τὰς ἀπὸ τοῦ Κάιν. Θεὸν γὰρ αὐτὸν οἱ τότε ἀνθρώποι προσηγόρευον διὰ τὸ ἔξενορεῖν τὰ Ιουδαικὰ γράμμα-
10 τα, τὰς τῶν ἀστέρων ὄνομασίας, καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὴν πολ-
λὴν αὐτοῦ εὐσέβειαν θαυμάσαντες, ὥστε καὶ πρῶτον ἐπικαλεῖ-
C σθαι θεὸν καὶ ὄνομάζεσθαι, καθὰ καὶ τῷ Μωϋσεῖ λέγει κύριος,
„θεὸν δέδωκά σε τῷ Φαραὼ,“ καὶ περὶ τῶν ἐναρέτων καὶ πνευ-
ματικῶν καὶ τῶν ιριτῶν ἔφη, „θεὸν οὐ κακολογήσεις καὶ ἀρ-
15 χοντας τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἔρεις κακῶς.“ εἰκότως οἱ τοῦ Σήθ
καὶ τοῦ Ἐνώς καὶ Ἐνώχ παιδες νιὸι Θεοῦ καὶ νιὸι τῶν θεῶν κα-
O 7 τὰ τὸν Σύμμαχον νοείσθωσαν, οἵτινες ἀλόντες ἀκολασίᾳ πρὸς
τὰς θυγατέρας Καΐν εἰσῆλθον, ἐξ ᾧ οἱ ἐκ τῆς καταλήλου μιαι-

1. Μοϋσῆν Οχ. Est Genes. V. 3. 5. Σήθ δὲ γενόμενος — p.
16. 19. in codice sequuntur post illa p. 8. A. Νίνον μεγάλης βα-
σιλεύσας. vid. Hodii Proleg. XLI. 1. Transposuit Chilmeadus, quem
imitandum duxi. 7. εἰρηται] Genes. VI. 4. 11. ὥστε restitui
ex Suida v. Σήθ, ὅς γε Οχ. ibid. πρῶτον] πρῶτος Οχ. 12. ὄνομά-
ζεσθαι Suidas, ὄνομάζειν Οχ. ibid. τῷ Μωϋσῇ] τὸ Μωϋσῆ Οχ.
Vide Exod. VII. 1. 14. ἔφη] Exod. XXII. 28. ibid. ἀρχον-
τας] Sic et Theodoretus vol. I. p. 60. Sch., ἀρχοντα Exodus et
Suidas. 15. Σήθ καὶ cod., Σήθ Οχ. 17. ἀλόντες Ch., Suidas,
ἀλῶντες Οχ. 18. ἐκ τῆς Ch. cum Suida v. μιαιγαμεῖται, τῆς Οχ.
et Suidas v. Σήθ. ibid. καταλήλου — γίνονται Ch. cum Suida,
κατ' ἀλλήλου — γένονται Οχ.

nus Propheta Moses, Sethum genuit: mortuus autem est ipso transgressionis die. Quum enim dies apud Deum mille annorum sit spatium, Adamus annis DCCCLXXXI tantum exactis, diem suum obiit: sepultum vero eum tradunt in regione Hierosolymitana, uti testatur Josephus.

Sethus autem annos natus ccv, genuit Enosum; et deinceps vixit annos DCCVII, et mortuus est: omnes itaque anni ejus fuerunt DCCCXII. De hoc dictum est: *Ingressi sunt filii Dei ad filias hominum*; nempe ad mulieres a Caino oriundas. Deum enim eum appellarent illius aevi homines, tum ob literas Hebraicas, et astrorum nomina ab illo excogitata; tum ob insignem ejus pietatem. Hic etiam primus Dei nomine appellatus est; juxta illud quod Moysi dicit Dominus: *Constitui te Deum Pharaonis*. De virtute etiam illustribus, et spiritualibus hominibus, et de Judicibus populi dixit, *Diis non detrahes, et principibus populi tui non maledices*. Merito itaque Sethi, Enosi, et Enochi filii, secundum Symmachum, filii Dei et Deorum, dicti intelligentur; qui amore filiarum Caini flagrantes,

γαμιλας γίνονται γίγαντες, διὰ μὲν τὸν δίκαιον Σὴθ ἵσχυροὶ καὶ μέγιστοι, διὰ δὲ τὸν ἄδικον καὶ βέβηλον Κάιν πονηροὶ καὶ κάκιστοι.

Ἐνώς δὲ γενόμενος ἐτῶν ρῷ ἐγέννησε τὸν Καΐναν, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψι', καὶ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ ἀπέθανε 5 ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ηδί.

Μαλελεήλ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξέ' ἐγέννησε τὸν Ἰάρεδ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψλ', καὶ ἀπέθανε ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ωἱέ'.

Ἰάρεδ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξβ' ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ω', καὶ ἀπέθανε, περὶ οὗ εἴρηται ἡ μετάθεσις, 10 ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ηδξβ'.

O 8 Ἐνώχ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξέ' ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ωβ', καὶ ἀπέθανε ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ηδξδ'.

Ἄλμεχ δὲ γενόμενος ρπη' ἐγέννησε τὸν Νῶε, καὶ μετὰ τοῦτο 15 ἔζησεν ἔτη φξέ', καὶ ἀπέθανε ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ψνγ'.

4. Ἐνώς δὲ γενόμενος ἐτῶν ρμί] „Omnia hic mendosa et mutila: verisimile est hoc modo scripsisse Auctorem. Ἐνώς γενόμενος ἐτῶν ρμί, ἐγέννησε τὸν Καΐναν· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψιέ, καὶ ἀπέθανε ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ηδί. Καΐναν δὲ γενόμενος ἐτῶν ρό, ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψύ, καὶ ἀπέθανε ἔζησας τὰ πάντα ἔτη ηδξ'.“ Ch. V. Genes. V. 9. s. 5. Μαλελεήλ Οχ. 10. περὶ — μετάθεσις post Ἐνώχ pone. 12. καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ωβ'] „Iterum confusa omnia: locus tamē iste ab oscitantibus librariis foedissime mutilatus, hoc modo fortasse ex Eusebio restituendus. καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ', καὶ μετέτιθη, ἔζησας τὰ πάντα ἔτη τξέ. Μαθουσάλα δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξέ, ἐγέννησε τὸν Αλμεχ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ωβ', καὶ ἀπέθανε, ἔζησας etc. Sed videamus etiam lxx. hoc loco.“ Ch. V. Genes. V. 22. s. 16. ψνθ] „Numerus iste mendosus est: scribendum ψνγ', secundum Auctoris computum.“ Ch. V. Genes. V. 31.

ad eas ingressi sunt: ex quibus pollutis nuptiis Gigantes nati sunt, propter justum quidem Sethum, robusti et procerissimi; propter Cainum vero iniquum et profanum, improbi pessimique.

Enosus autem annos natus cxi., genuit Cainanum; et deinde vixit annos DCCXL, et genuit Maleleelem, et mortuus est, cum vixisset annos DCCCCX.

Maleleel vero annos natus CLXV, genuit Jaredum, et deinceps vixit annos DCCXXX, et mortuus est, cum vixisset annos DCCCXCV.

Jaredus autem annos natus CLXII, genuit Enochum, (qui translatus esse dicitur:) et deinde vixit annos DCCC, et mortuus est, cum vixisset annos DCCCLXII.

Enochus vero annos natus CLXV, genuit Mathusalam, et deinde vixit annos DCCCI, et mortuus est, cum vixisset annos DCCCCLXIX.

Lamechus autem annos natus CLXXXVIII, genuit Noam, et deinceps vixit annos DLXV, et mortuus est, cum vixisset annos DCCLIX. Duorum

τὸν Λάμεχ ἡ γραφὴ μνημονεύει, ἔνα μὲν τὸν ἀπὸ τοῦ Κάιν, Ε
Ἐτερον δὲ τὸν πατέρα Νῶε· γεγέννηται γὰρ Νῶε διὰ Λάμεχ οὐκ
ἐκ τοῦ Καίν τοῦ καὶ πεφονευκότος ἄνδρα καὶ νεανίσκον, ἀλλ᾽ ἐκ
μεταγενεστέρου καὶ ἐξ ὅμωνύμου τοῦ ἀπὸ Σήθ. ἐκεῖνος γὰρ λέγει
5 „ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοὶ καὶ νεανίσκον εἰς μώλωπα
ἐμοὶ.“ καὶ ὡς δύο φόνους πεποιηκὼς καὶ τῶν δύο τὰς γυναικας
εἰληφὼς, Ἐλδὰν καὶ Σελάν, ἑαυτὸν καταμέριφεται ἐβδομηκον- V 4
τάκις ἐπτὸν ἀξιον εἶναι κολάσεως, διτὶ ἐκ Κάιν μέν, φησὶν, ἐκδι-
κεῖται ἐπτάκις, ἐκ δὲ Λαμέχ ἐβδομηκοντάκις ἐπτά, διὰ τοῦτο
10 μειζόνως κολάζεται, ὥσπερ καὶ ὁ Λάμεχ οὗτος πέπονθε· τοῦ δι-
καιού γὰρ Ἐνὼχ ἀδελφοὺς ἀνεῖλε, τοῦ πίστει διὰ τούτων προσευ-
χαμένου μὴ ἴδειν τοιοῦτον θύνατον, καὶ ἀκονσθεὶς μετετέθη. ἦν
δὲ Ἐνὼχ ἐκ τοῦ δικαίου Σήθ, ἐξ οὐ χριστὸς κατάγεται, γενεα- O 9
λογούμενος κατὰ τὴν τοῦ θείου καὶ εὐσεβοῦς Λονκᾶ ἀναπόδισιν
15 ἔως τοῦ Σήθ καὶ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τοῦ θεοῦ.

Νῶε δὲ γενόμενος ἐτῶν φ' ἐγέννησεν νίοὺς τρεῖς, τὸν Σήμη,
τὸν Χάμ, τὸν Ἰάφεθ. μετὰ δὲ ἐτη φ' τοὺς ἑαυτοῦ τεχθῆναι B
νίοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν κιβωτόν, ὑπάρχων ἐτῶν χ', καὶ οὗτοι γί-
νεται ὁ κατακλυσμός. καὶ ἐν τῷ ἐνὶ καὶ χ' ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ
20 ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐζησεν ἐτη

2. τὸν πατέρα Ch., τοῦ πατρὸς Ox.

4. λέγει] Genes. IV. 23. s.

10. κολάζεται cod., κολάζηται Ox. ibid. οὗτος] „Forte legen-

dum οὗτος.“ Ch. 12. μετετέθη cod., μετατήθη Ox. 14. Λον-

κᾶ] III. 38. ἀναπόδισιν cod., ἀναπόδησιν Ox. 17. τοὺς] „Ar-

ticulus τοῦ hoc loco deesse videtur.“ Ch. 19. ἔτει Ch., ἔτη Ox.

vero Lamechorum meminit scriptura; unius, a Caino oriundi; alterius,
qui Noae pater erat. Noa enim natus est, non a Lamecho qui a Caino
ortum duxit; qui etiam virum occidit et adolescentulum; sed a posteriore
eiusdemque cognomine qui ex Sethi posteris erat. Ille enim dicit:
„Occidi virum in vulnus meum, et adolescentulum in livorem meum.“
Et quod duo homicidia perpetrasset, occisorumque uxores ambas, Eldam
et Selam, sibi accepisset, ipse septuagies septemplicis punitionis se di-
gnum profitetur. „Septuplum enim (inquit) ultio dabitur de Cain; de
Lamech vero septuagies septies.“ Atque ideo majorum poenarum dignus
censebatur Lamechus, (quas etiam passus est) eo quod Enochii justi fra-
tres e medio sustulisset; qui ex fide idecirco Deum precatus est, ne ipse
tali morte periret: precibus itaque ejus auditis, translatus est. Enochus
vero ortum duxit a justo Setho, a quo Christus oriundus est; cuius ge-
nealogiam divinus et sanctus Lucas recenset, retro eam deducens adusque
Sethum, Adamum, et Deum.

Noa vero anno natus, tres genuit filios, Semum, Chamum, et Ja-
phetum. Exacto autem anno centesimo post filios hosce natos, Noa in
arcam ingressus est, annos natus dc, propter aquas diluvii. Anno autem
vitae suae dc, ex arca egressus est: post diluvium vero vixit annos cccl,

τν', καὶ ἀπέθανεν ζήσας τὰ πάντα ἔτη θν'. ἐπειδὴ δέ ποτε δικαίωνυμός ἐπιαύσατο, δι μὲν φόβος ἐνεδίδον λοιπόν, ἐπετείνετο δὲ τὰ τῆς ἀδυνατίας αὐτῷ σφόδρα, καὶ τὸ προφητικὸν ἔπαισχεν, δι περὶ τῆς ἡμέρας κυρίου φησὶν Ἀμώς, „δι τρόπον ἐὰν ἐκφύγῃ ἀνθρώπος ἀπὸ προσώπου λέοντος καὶ ἐμπέσῃ αὐτῷ ἡ ἄρκος καὶ εἰσ- 5 θλῆ ἐις τὴν οἰκλαν αὐτοῦ καὶ ἀπερείσῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν τοῖχον καὶ δάκη αὐτὸν ὅφις,“ ὡντα συνέβαινε τότε. καὶ γὰρ τῆς

Σειράς τοῦ προκύψαντα καὶ τῆς δυσώδους καὶ στενοχωρούμενης
O 10 εἰρκτῆς ἐκείνης ἀπαλλαγέντα, χειμῶν ἔτερος διεδέχετο τοῦ προτέρου οὐχ ἡττων, τὴν ἀπορίαν καὶ ἀπώλειαν ἐννοήσας τοῦ γένους. 10

Σὴμ δὲ μετὰ δύο ἔτη τοῦ κατακλυσμοῦ, γενόμενος φίλος ἑτῶν, ἐγέννησε τὸν Ἀρφαξάδ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη φ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὸ πάντα ἔτη χθ'.

Ἀρφαξάδ δὲ γενόμενος φίλος ἐγέννησε τὸν Καΐναν, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη νγ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη φλη'. 15

Καΐναν δὲ γενόμενος ἑτῶν φίλος ἐγέννησε τὸν Σάλα, καὶ μετὰ

1. τ]' „Scribendum τν', ut ex Textu sacro et Auctoris ipsius computatione manifesto appareret.“ Ch. V. Genes. IX. 28. 4. Ἀμώς] V. 19. 5. εἰσέλθῃ] εἰσέλθοι Οχ. 6. ἀπερείσῃ] ἀπερίσοι Οχ., ἀπερείσοι Ch. 7. συνέβαινε Ch., συνέβενε Οχ. 8. στενοχωρούμενης cod., στενοχωρούμενης Οχ. 9. ἐνείνης addit cod., om. Οχ. 10. ἡττων Ch., ἡττον Οχ. ibid. ἐννοήσαντα Ch. 14. Ἀρφαξάδ δὲ γενόμενος φίλος etc.] „Omnia hic mendosa: Legendum, Ἀρφ. δὲ γενόμενος ἑτῶν φίλος, ἐγέννησε etc. et deinde pro v'. scribe νγ'. uti habet LXX versio, quam Graeci ubique sequuntur: ex istis enim numeris rite conficiuntur numerus totalis annorum ΔΧΧVIII, quem auctor nobis exhibet. Cæterum de Cainan hoc insititio nihil dicemus: Nodus iste summa jambudum exercuit ingenia, nequid explicatur.“ Ch. Reposui φίλος et νγ'. 16. Καΐναν δὲ γενόμενος ἑτῶν φίλος,] „Nec aliis, nec sibi in hisce calculis constat Auctor noster. LXX seniores Cainan cxxx annorum fuisse cum Salam generaret, et deinde vixisse annis CCCXXX affirman: quibus numeris compositis, anni CCCCLX, non CCCLXVII, uti Noster habet, conficiuntur.“ Ch.

et mortuus est, cum vixisset annos DCCCCL. Diluvio tandem cessante, timorem quidem omnem deinceps depositum; caeterum maxima eum cepit animi dejectio; et Propheticum illud omnino passus est, quod de die Domini ab Amoso dictum est: „Quomodo si fugiat vir a facie leonis, et occurrat ei ursus; et ingrediatur domum, et innitatur manu sua super parietem, et mordeat eum coluber:“ eodem modo tunc temporis evenit. Ex arca quippe egressum, et foetido illo arctoche carcere liberatum, tempestas alia priore nequaquam mitior eum exceptit; cum generis sui angustias, ipsamque adeo deletionem ob oculos jam haberet.

Semus vero, post annum secundum a diluvio, vitae suae anno cii, genuit Arphaxadum; et deinde vixit annos D, et mortuus est, ubi vixisset annos DCL.

Arphaxadus autem annos natus cxxxii, genuit Cainanum, et deinde vixit annos cccc, et mortuus est, cum vixisset annos DXXXVIII.

Cainanus vero annum agens cix, genuit Salam, et deinceps vixit an-

τοῦτο ἔζησεν ἔτη τλ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη τξζ'. τὸν δὲ Σάλα ὁ πατὴρ αὐξῆθέντα γράμματα ἔξεπαιδεύεις· καὶ δὴ ποτε ὁ Σάλα πορευθεὶς ἀποικίαν κατισκέψασθαι, ἐλθὼν κατὰ Δ γῆν Χαλδαίων γράμματα ἐπί τινων διακεχαραγμένα πετρῶν ἐντυ-
5 χών· τὰ δ' ἦρα τῶν Ἐγρηγόρων παράδοσις· ταῦτα δὲ ἐγγρα- O 11 φάμενος ὁ Σάλα αὐτός τε ἐν αὐτοῖς ἔξημυρτανε καὶ τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἀποικίαν ἔξεπαιδεύειν. ὁ δὲ Σάλα γενόμενος ἐτῶν ολ' ἑγένητος τὸν Ἐβερό, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ν' τρία, καὶ ἀπέ-
θανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη φλγ'.

10 Ἐβερό δὲ γενόμενος ολδ' ἑγένητος τὸν Ἱεκτὰν καὶ τὸν Φάλεκ. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐβεροῦ ἐννοοῦσιν οἱ ἀνθρωποι πύργον κατασκευάσαι οὐ-
ραυομήκη πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κατακλυσμοῦ, ὡς τοῦ θεοῦ ἐπι-
βούλευοντος αὐτοῖς· ἥσαν γὰρ πάντες μιᾶ φωνῇ. Νεβρῶδ δὲ
οἱ γύιας, Χονσαὶ τοῦ Αἰθίοπος νίος, προσέτασσε καὶ εἰς βρῶσιν E
15 ἀγρεύων ἔχορήγει ζῶα. ὁ δὲ Ἐβερός, οἱ τοῦ Σάλα νίος, ἐπείγειν
ἐγκεχείριστο τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πύργου καὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὁ
ἐστι σύγχυσις. τῶν δὲ πάντων ἐπὶ τὴν τοῦ πύργου καὶ τῆς πό-
λεως δομησάντων οἰκοδομὴν ἀρχηγοὺς εἶχεν οἱ', μόνος δὲ Ἐβερός
οὐ συνέθετο τῇ τούτων ἀλογίστῳ ἔργουσιᾳ· διὸ καὶ πάντων αἱ
20 γλῶσσαι συνεχέθησαν, τῶν συντεθειμένων εἰς οἱ' γλῶσσας διαι- V 5
ρεθέντων κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρχόντων αὐτῶν· τούτῳ μόνῳ O 12

4. διαπεχαραγμένα Pollux p. 66. pro ἐντυχών ponens εὐφίσκει,
διαπεχαραγμένων Ox. Idem mox παραδόσεις — τοὺς ἄλλους —
ἔξεπαιδεύειν. 9. φλγ' Ch., φγ' Ox. 14. Χονσαὶ] Χονσ Ch.
Χονσὲ Theod. Melit. 15. ἔχορήγει cod., ὄχορήγει Ox. 20. συν-
εχέθησαν vel συνεχέθησαν Ch., συνεχέθησαν Ox. ibid. συντε-
θειμένων Ox., συντεθημένων cod.

nos cccxxx, et mortuus est, cum vixisset annos ccclxxvii. Caeterum Sala
jam grandior factus literis a patre imbutus est. Egressus autem, ad ex-
plorandum habitandi locum, in Chaldaeam venit: ubi incidens in tabulas
quasdam lapideas literis inscriptas, (ab Eggeroris hae traditae sunt) eas-
dem Sala describens et ipse in eis peccavit, et alios etiam iisdem imbut
ineptiis. Sala autem annos natus cxxx, genuit Heberum; et deinde vi-
xit annos ccccciiii, et mortuus est, cum vixisset annos diii.

Heberus vero, annos natus cxxxxiv, genuit Jectanum et Phalecum.
Heberi autem tempore consilium inierunt homines turris extruendae, cuius
culmen ad coelum pertingeret, ad evitanda scilicet diluvia; ac si Deus eis
insidias structurus esset: erant enim omnes labii unius. Nebrodus autem
gigas, Chusi Aethiopis filius, coepti hujus aliis auctor erat, feras etiam
ex venatione captas eis in victimum suppeditans. Extractionem vero tum
turris, tum urbis Babyloniae (quae Confusionem sonat) urgere jussus
est Heberus Salae F. Populo autem universo ad turrim hanc, urbemque
extruendas convenienti, praefecti erant lxxii: solus scilicet Heberus isto-
rum stulto conatus non est adsensus; unde cum reliquorum omnium ser-
mo, secundum praefectorum numerum, in linguis lxxii divisus esset, so-

τῷ Ἐβρεῳ θεὸς οὐχ ὑστέρησε τὴν ἀρχαὶ φωνὴν. οὐθενὶς οἱ ἀπομεινάντες ἐν τῇ προτέρᾳ γλώσσῃ Ἐβραιὸς αὐτὴν ἐπωνύμιαν κατὰ τὴν τοῦ κρατήσαντος αὐτὴν ἐπωνυμίαν Ἐβρεός εἰς τὸ γένος τῶν Ἐβραιῶν, οἵτινες πατρωνυμικῶς καὶ φερωνύμιως Ἐβραιοὶ καλοῦνται. διὸ καὶ τῇ τῶν Ἐβραιῶν γλώσσῃ ἔχοντο οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, 5 καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Νῶe καταγομένους καὶ τὸν δεύτερον Ἀδάμ, τὸν Χριστὸν λέγω, τῇ τῶν Ἐβραιῶν φωνῇ δῆλον κατὰ τὸν πρῶτον πάντων Ἀδάμ χρώμενον, ὡς τὸ ἐφαδὺ καὶ ταλιθὰ κοῦμι καὶ λιμὰ σαβαχθανὶ καὶ τὰ ὄμοια. καὶ μέντοι 10 καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὰ τῶν παλαιῶν ὄντατα ἐναργὲς τεκμήριον

Β τοῦ ταύτην εἶναι φωνὴν τὴν πρὸ τῆς συγχύσεως, καὶ ταύτη τὸ ζητούμενον ἔρμηνεύεται, ἐφ' ὃν κατ' οὐδεμίαν ἔστι γλῶσσαν τὸ σημανόμενον ἐπιλύσασθαι, οἷον τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῶν λοιπῶν αἱ προσηγορίαι δι' ἑτέρας οὐδεμίας ἔρμηνεύονται, εἰ μὴ διὰ τῆς Ἐβραικῆς καὶ μόνης. ταύτην γὰρ τὴν γλῶσσαν καὶ Συριακὴν λέ-15 γονσιν, ὡς ὁ πολυμαθὴς οὗτος μαρτυρεῖ Ὡριγένης, ἔρμηνεύων ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου καὶ ἔξις Συριακὴν εἰπὼν τὴν Ἐβραιῶν

Ο 13 διάλεκτον, ἐπειδὴ γὰρ Συρίαν τὴν Ἰουδαίαν καὶ Σύρους οἱ παλαιοὶ τοὺς Παλαιστίνους ὄντας ὄντας. ὁ μὲν οὖν πύργος ὄκοδομήθη ἐπὶ Ἐβρεῷ ἐν ἔτεσι τεσσαράκοντα, καὶ ἔστι πεχαλασμένος τὰ 20

1. οὐχ]	οὐκ Ox.	2. Ἐβραιὲς]	Exspectares Ἐβραιᾶ. Conf. p.
12. E. vol. II. p. 14. B.	65. B. 78. D.	4. πατρωνυμικῶς	Ch., πα-
τρονυμιῶς	Ox.	8. πάντων	τρονυμιῶς
— λιμάσα	οὐδεμίαν	cod.	9. ταλιθα-
χούμη —	βαχθανὴ	Vid. Marc. VII. 34. V. 41. XV. 34.	κούμη —
10. τεκμήριον	οὐδεμία Ox.	18. γὰρ]	περ?
Ch., τεκμήρια	Ox.	20. πεχαλασμένος	19. ὄκοδο-
μήθη	Ox.	neglecto etiam τὰ.	μήθη —

lum Heberum Deus antiqua lingua non privavit. Atque ideo qui linguam hanc retinuerunt, Hebraeam eam vocarunt, juxta nomen Heberi, qui in genus Hebraeorum eam propagavit, qui etiam appellatione patris nomini conveniente, Hebrei dicti sunt. Adami itaque posteri Hebraea lingua usi sunt. Abrahamum et Noae filios, sed et Adamum etiam secundum, Christum dico, eadem Hebraea lingua, qua Adamus primus, usum fuisse manifestum est; ut ex hisce verbis appareat: *Ephata, Talitha Cumi, Lama sabachthani*, et similibus. Quin et ab antiquorum neminiibus argumentum clarum peti potest, hanc esse linguam, qua usi sunt homines ante Confusionem. Siquando enim de horum quibusvis quaestio facta est, ex hac sola lingua solutionem habere potest: sicut Adami aliorumque nomina ex nulla alia lingua quam Hebraea explicari possunt. Linguam hanc Syriacam etiam appellatam esse testatur doctissimus Origenes, in Commentariis suis super Biblia Syriaca; ubi Syriacam dialektum Hebraeorum esse asserit. Syriam enim, Judaeam, et Syros, Palaestinios antiqui vocarunt. Turris itaque Heberi tempore quadraginta annorum spatio extorta est; cuius etiam adhuc supersunt vestigia quaedam,

ἵχνη αὐτοῦ φυλασσόμενα μόνον ἀνὰ μέσον Ἀσούνδ καὶ Βαθυλῶνος.
ἡν δὲ εὐλγ'.

Φάλεκ δὲ γενόμενος ἐτῶν οἱ λέγενησε τὸν Ραγαῦ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔγινεν ἔτη σφ', καὶ ἀπέθαυε ζήσας τὰ πάντα ἔτη τιθ'.

5 Γίνονται οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ ἔως τοῦ κατακλυσμοῦ ἐτη βρεῖβ',
καὶ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἔως τῆς συγχύσεως τῆς πυργοποιίας
καὶ τῆς τελευτῆς Φάλεων, δέστι μερισμώς, ἐτη φλεῖ.

Καὶ οὕτω γίνεται διαιρεσιμὸς ἵτοι διασπορὰ τῶν νῦν Νῶε
καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν γεννηθέντων· διόπερ καὶ μέροπες ἐκλήθησαν
10 ἀπό τε τῆς μεμερισμένης φωνῆς ἀπό τε τοῦ μερισμοῦ τῆς γῆς.
ὅ μέρτοι Σῆμι ἐγέννησε τὸν Ἐλάμ καὶ Ἀσούνδ καὶ τὸν Ἀρφαξάδ D
καὶ τὸν Λούδ, ὁ δὲ Χάμι τὸν Χοὺς καὶ τὸν Μεσραΐμ καὶ τὸν Φούνδ
καὶ τὸν Χανάν, ὁ δὲ Ἰάφεθ τὸν Γάμεο καὶ τὸν Μαγάνη καὶ τὸν
Θηρὰν καὶ τὸν Ἰωῶν καὶ τὸν Ἰεκτὰν καὶ τὸν Θόβελ καὶ τὸν Μο- O 14
15 σὸχ καὶ τὸν Μαδαΐ, ἀφ' οὗ Μῆδοι γενόμενοι καὶ τῶν Βαβυλω-
νίων κρατήσαντες, ἡ χώρα Μηδία προσηγορεύθη κυρίως καὶ φε-
ρωνίμως.

Μετὰ γοῦν τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν τοῦ πύρογον διάλυσιν μετα-
στέλλονται οἱ τρεῖς νίοι τοῦ Νικε πάντας τοὺς ἐξ αὐτῶν γενομέ-
20 νους, καὶ διδόσασιν αὐτοῖς ἔγγραφον τῶν τόπων τὴν καταγέμησιν,

3. ἐγένετος Ch., καὶ ἐγένετος Ox. *ibid.* Παγαῖν cod., Πασᾶν Ox.
 5. βοσβέρο] Numeri superiores annos efficiunt 2242, quot vulgo solent ab Adamo ad diluvium computari. Hic Africanum sequitur.
 12. Λούδο] „Aram hic omittitur.“ Ch. *ibid.* Μεσοποτίμῳ] Μεσοπότημον Ox. 13. Χανάν] Χαναάν Ch. *ibid.* Ιάφεθ cod., Ιάφεδ Ox.
 14. Ἰωάνναν] Ιωάνναν Ox. 16. φερουνύμως Ch., φερονύμως Ox.
 18. γοῦν cod., οὖν Ox. 20. τῶν τόπων Pollux p. 70., τὸν τόπον Ox.

aere compaginata, inter Assur et Babylonem sita: sunt autem numero **CCCCXXXIII.**

Phaleucus vero annos natus cxxx genuit Ragauum; et deinde vixit annos ccix, et mortuus est, cum vixisset annos cccxxix.

Ab Adamo itaque ad diluvium anni numerantur **MMCLXII**: a diluvio, ad linguarum confusionem obitumque Phaleci, (cujus nomen Divisionem sonat) anni **XXXVI**.

Atque hoc modo dissipati sunt Noae filii, eorumque posteri: unde et *M̄goz̄es* appellati sunt, tum ob vocem eorum divisam, tum ob terram inter eos distributam. A Semo nati sunt Elam, Assur, Arphaxad, et Lud. A Chamo, Chus, Mesraim, Phut et Canan. A Japheto autem Gomer, Magog, Theras, Jovan, Jectan, Thobel, Mosoch et Madai, a quo Medi orti sunt, qui Babylonicum tenuerunt imperium, a quorum etiam nomine Media regio proprie dicta est.

Post Confusionem igitur, turrisque eversionem, Noae filii tres, prognatis suis omnibus ad se vocatis, unicuique eorum loca, climata, regio-

ἥνπερ ἐκ τοῦ πατρὸς Νῶε παρειλήφασι, καὶ λαγχάνονσιν ἔκαστω καὶ ταῖς ἔκαστον φυλαῖς καὶ πατριαῖς τόπον καὶ κλίματα Ε καὶ χώρας καὶ νῆσους καὶ ποταμοὺς κατὰ τὴν ὑποκειμένην ἐκθεσιν, καὶ κατακληροῦνται τῷ μὲν πρωτοτόκῳ νίῳ Νῶε Σὴμ ἀπὸ Περσίδος καὶ Βάκτρων ἥντις Ἰνδικῆς καὶ Ρινοκονδρούρων τὰ πρὸς 5 ἀνατολήν, τῷ δὲ Χάμ ἀπὸ Ρινοκονδρούρων ἥντις Γαδείρων τὰ πρὸς νότον, τῷ δὲ Ιάφεθ ἀπὸ Μηδίας ἥντις Γαδείρων τὰ πρὸς βορρᾶν.

V 6 Αἱ δὲ λαχοῦσαι χῶραι τῷ μὲν Σὴμ εἰσὶν αὗται, Περσίς,
O 15 Βακτριανή, Ὑρανία, Βαβυλωνία, Κορδυαία, Ασσυρία, Με-10
σοποταμία, Ἀραβία ἡ ἀρχαία, Ἐλυμοῖς, Ἰνδική, Ἀραβία ἡ
εὐδαιμων, πολη Συρία, Κομμαγηνὴ καὶ Φοινίκη πᾶσα καὶ πο-
ταμὸς Εὐφράτης· τῷ δὲ Χάμ Αἴγυπτος, Αἰθιοπία ἡ βλέπονσα
κατ' Ἰνδούς, ἐτέρᾳ Αἰθιοπίᾳ, διθεν ἐκπορεύεται ὁ ποταμὸς τῶν
Αἰθιόπων, ἐρυθρὰ βλέπονσα κατ' ἀνατολάς, Θηβαῖς, Αιβύνη 15
ἡ παρεκτείνονσα μέχρι Κυρήνης, Μαρμαρίς, Σύρτις, Αιβύνη
ἄλλῃ, Νομιδία, Μασσορίς, Μαντιτανία ἡ κατέναντι Γαδεί-
ρων· ἐν δὲ τοῖς κατὰ βορρᾶν τὰ παρὰ θάλασσαν ἔχει Κιλικίαν,

2. πατριδῆς Ch., Pollux, πατριὰς Ox. 3. νῆσους cod., νέσους Ox.
5. 6. Ρινοκονδρούρων Ox. 7. νότον Ch., νῶτον Ox. ibid. Ιά-
φεθ cod., Ιάφηθ Ox. 10. Κορδυαία] Κορδήνα Ox. 12. ποι-
λη Συρία] Κοιλησορία Ox. ibid. Κομμαγηνὴ (Κομμαγηνὴ) Ch.,
Κομμαγηνὴ Ox. 13. βλέπονσα] malim ἡ addi ex Syncello p. 48. D,
Polluce p. 72. 15. Θηβαῖς Ch., Pollux, Syncellus et Chron. Pasch.
p. 29. D. Θήναις Ox. 16. Σύρτις] Σύρτης Ox. 17. Νομιδία Ch.,
Νομιδία Ox. ibid. Μασσορίς] Μασσορίς Syncellus,
Μασσορής Ox. 18. τοῖς Syncellus, Pollux p. 74., Chron. Pasch.,
τοῖς Ox. ibid. θάλασσαν Syncellus, Pollux, θάλασσα Ox.

nes, insulas, fluviosque adsignarunt; singulis tribubus et familiis eorum
facta distributione quam a patre Noa scriptis proditam acceperunt.

Semo itaque, Noae filio primogenito, sorte obtigerunt regiones omnes
orientales a Perside et Bactris, usque ad Indianam et Rhinocorutos.

Chamo vero partes Meridionales, a Rhinocoritis ad Gades usque.

Japheto autem obtigit, quicquid a Media est, septentrionem versus
usque ad Gades.

Regiones vero, quae Semo sorte obvenerunt, sunt haec: Persis, Ba-
ctriana, Hyrcania, Babylonia, Cordena, Assyria, Mesopotamia, Arabia
vetus, Elymais, India, Arabia Fœlix, Coelesyria, Commagena, Phoeni-
cia tota, et fluvius Euphrates.

Chamo obtigerunt Aegyptus, Aethiopia, quae Indianam spectat, Ae-
thiopia altera, unde profluit Aethiopum flumen, Erythra, quae orientem
respicit, Thebais, Libya ad Cyrenem protensa, Marmaris, Syrtis, Libya
altera, Numidia, Massyris, Mauritania, quae Gadium est e regione. Bo-
ream autem versus mari adjacentes regiones habuit Ciliciam, Pamphy-

Παμφυλίαν, Πισιδίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Φρογύλαν, Καμαλίαν, Ανχίαν, Καρίαν, Ανδίαν, Μυσίου ἄλλην, Τρωάδα, Αἰολίδα, Βιθυνίαν, τὴν ἀρχαίν Φρογύλαν, καὶ νήσους ὁμοίως Βαρδανίαν, Κορτην, Κύπρον, καὶ ποταμὸν Γειών τὸν καὶ Νεῖ- Ο 16
5 λον παλούμενον· τῷ δὲ Ιάφεθ Μῆδία, Ἀλβανία, Ἀρμενία μικρά τε καὶ μεγάλη, Καππαδοκία, Παμφλαγονία, Γαλατία, Κολχίς, Βόσπορος, Μαιῶτις, Δέρβη, Σαρματίς, Τανγριανής, Βασταρνίς, Σκυθία, Θράκη, Μακεδονία, Δαλματία, Μολοσσή, Θεσσαλία, Δοκοὺς, Βοιωτία, Αἰτωλία, Αττική, Αχαιΐα,
10 *Πελλήνη, ἡ παλούμενη Πελοπόννησος, Ἀρκαδία, Ἡπειρώτις, Πλλυρίς, Ανχυτίς, Ἀδριακή, ἐξ ἣς τὸ Ἀδριακὸν πέλαγος· ἔχει δὲ παὶ νήσους Βρεττανίαν, Σικελίαν, Εὔβοιαν, Ρόδον, Χλον, Λέσβον, Κύθηραν, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ιθάκην, Κέρκυραν, καὶ μέρος τι τῆς Ἀσίας, τὴν παλούμενην Ιωνίαν, καὶ πο-* C
15 ταμὸν Τίγριν τὸν διορίζοντα μεταξὺ Μῆδίας καὶ Βαβυλωνίας.

1. *Πισιδίαν Ch., Πισσιδίαν Οχ.* *ibid. Λυκαονίαν Ch., Λυκανίαν Οχ.* *ibid. παὶ Μαλίαν]* *Καββαλλίαν Syncelli MS. A, Καμαλίαν Chron. Pasch. Scripsi Καμαλίαν cum Theodoro Meliteno. v. Ducang. ad Chron. Pasch. p. 30. A. Verum autem est Καββαλίαν.*
2. *Καρίαν Ch., Καρνίαν Οχ.* 3. *Βιθυνίαν Ch., Βηθυνίαν Οχ.* Post τὴν ἀρχαίαν interpungit Ox. contra codicem. 6. παὶ addit cod., om. Ox. 7. *Μαιῶτις Syncellus p. 50. B, Chron. Pasch. p. 27. D, Cedrenus p. 14. r. C, Μαλάτης Οχ.* *ibid. Σαρματίς, Τανγριανής, Βονταρνίς Οχ., quorum postremum correxi ex Chronico Pasch. p. 27. D, Polluce p. 74., Syncello p. 50. B, qui Βαστρανή, et Libro generat. post Chron. Pasch. p. 414. b, qui Bastarnia. Conf. Ducang. ad Chron. P. p. 492. B.* 9. *Βοιωτία*] *Βοιωτία Οχ.* 10. *Πελλήνη*] *Πεληνή Οχ. v. Bentleyum Epist. p. 71. ibid. Ἡπειρώτις Syncellus et alii, Ἡπειρώτης Οχ.* 11. *Ανχυτίς Chron. P. p. 27. C, Sync., Ecl. MS. apud Ducang. l. c., Αχρίτης Οχ.* 12. *Εὔβοιαν Ch., Εὔοιαν Οχ.* 13. *Κύθηραν Chron. Pasch. p. 28. A, Κύθηραν Οχ.* *ibid. Ζάκυνθον Ch., Ζάπινθον Οχ.* *ibid. Κεφαληνίαν Οχ.* 14. *τὴν παλούμενην Ιωνίαν Ch., Pollux, Syncellus, Cedrenus, τὸ παλούμενον Ιωνία Ch. Chron. P., τῆς παλούμενης Ιωνίας Οχ.* 15. *Τίγριν cod., Τίγρον Οχ.*

liam, Pisidiām, Mysiam, Lycaoniam, Phrygiam, Camaliām, Lyciam, Cariām, Lydiām, Mysiam alteram, Troadēm, Aeoliām, Bithyniam veterem, Phrygiam: insulas etiam has; Sardiniam, Cretam, Cyprūm; et fluvium Geon, qui Nilus etiam dictus est.

Japheto obvenerunt Media, Albania, Armenia minor majorque, Capadocia, Paphlagonia, Galatia, Colchis, Bosporus, Malates, Derbe, Sarmatia, Tauriana, Butarna, Scythia, Thracia, Macedonia, Dalmatia, Molossia, Thessalia, Locris, Boeotia, Aetolia, Attica, Achaia, Peleña, quae et Peloponnesus dicta est, Arcadia, Epirus, Illyricum, Lychnitis, Adria, unde mari Adriatico nomen factum. Insulas vero habuit Britanniam, Siciliām, Euboeām, Rhodum, Chium, Lesbūm, Cytheram, Zacynthum, Cephaleniam, Ithacām, Corcyram, Asiae quoque partem quae Jonia vocatur: fluvium vero habuit Tigrim, qui Medium a Babylonia distin̄iat.

Toύτων οὖν τῶν κληροδοτηθέντων ὁ τοῦ Χὰμ νίδις Χαναὰν

O 17 ἐδὼν τὴν πρὸς τῷ Αἰθάνῳ γῆν ὡς ἀγαθή τε καὶ εὐφορος καὶ κατὰ πολὺ τῆς ἑαυτοῦ διαλλάττονσα γῆς, τυραννικῶς καθήρπασεν αὐτήν, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Σὴμ οἰκήσους ἔξήλασε, καὶ οὕτω πᾶσα ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Χαναὰν προσηγόρευενται. κάντευθεν τοίνυν 5 ὁ δίκαιος ηριτής μετὰ ταῦτα τοῖς ἐκ τοῦ Σὴμ νίδις Ἰσραὴλ ἀπέδωκεν αὐτὴν διὰ Ἰησοῦ τοῦ Νανῆ, καθὼς καὶ τῷ Ἀβραὰμ προεπηγγείλατο.

'Ραγαῦ δὲ γενόμενος ἐτῶν ριβ' ἐγέννησε τὸν Σερούχ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ'·, καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη τλθ'. 10

D Σερούχ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρι' ἐγέννησε τὸν Ναχώρ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ', καὶ ἀπέθανεν ἀ καὶ ζήσας τὰ πάντα τλ'.

'Ο δέ γε Ναχώρ, ὁ νίδις Σερούχ, γενόμενος ἐτῶν οθ' ἐγέννησε τὸν Θύρδα, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ριθ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ση'. 15

Θύρδα δὲ γενόμενος ἐτῶν ο' ἐγέννησε τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ναχὼρ καὶ τὸν Ἀράν, τὸν πατέρα τοῦ Λώτ, ὃς καὶ ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θύρδου, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ριέ' ὁ Θύρδας, καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη σε'.

O 18 **V 7** 'Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις γέγονε τις γίγας, τούνομα 20

2. τῷ] τὸ Οχ. 3. διαλλάττονσα] διαλλαττούσης Οχ. v. Theodorus Melit. p. 79. 6. τοῖς — νίδις Ch., τοὺς — νίδιν̄ Ox. 12. ἀ καὶ ζήσας τὰ πάντα] Scribendum videtur ζήσας τὰ πάντα ἔτη. 14. ριθ' Οχ., ριβ' cod.: ριθ' ponit etiam Chron. Pasch. p. 48. B., plerique ριθ'. 20. ΛΟΓΟΣ ΔΕΤΤΕΡΟΣ inscripsit Ch. Idem ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις pro eo quod in codice est μετὰ ταῦτα. Vid. ad p. 7. 5.

Facta itaque hac partitione, Chami filius Chanaan, animadverso terram Libano vicinam bonam esse, et fertilem, suaque multo meliorem, per vim eam sibi arripuit, Semique posteros ex ea ejecit: quo factum, ut universa terra illa promissionis, Chanaanis regio vocaretur. Judex itaque justus eam postea Israelitis, qui a Semo oriundi erant, per Jesum Navae F. tradidit, sicut Abrahamo promiserat.

Ragagus autem annos natus cxxxii genuit Seruchum; et deinde vixit annos ccvii, et mortuus est, cum vixisset annos cccxxxix.

Seruchus vero annos natus cxxx, genuit Nachorem, et deinde vixit annos cc, et mortuus est, cum vixisset annos cccxxx.

Nachor autem Seruchi F. annos natus lxxix, genuit Tharam; et deinde vixit annos cxxix, et mortuus est, cum vixisset annos ccviii.

Thara vero, annos natus lxx, genuit Abrahamum, Nachorem, et Aramum, patrem Loti: qui etiam ante patrem suum Tharam diem obiit. Thara autem vixit posthaec annos cxxxv, et mortuus est, cum vixisset annos ccv.

Temporibus autem praedictis gigas erat, ex Chami posteris, nomine

Νεβρώδ, νιός Χοῦς τοῦ Αιθίοπος, ἐκ φυλῆς Χάμ, ὃς πτίσας τὴν Βαβυλῶνα πόλιν καὶ πρῶτος καταδεῖξας κυνηγίαν καὶ μαγείαν Περσῶν ἐπράτευσε, διδάξας αὐτοὺς ἀστρονομίαν καὶ ἀστρολογίαν, τῇ οὐρανῷ κυνήσει τὰ περὶ τοὺς τικτομένους πάντα 5 δῆθεν σημαινούτα· ἀφ' ὧν Ἑλλήνες τὴν γενεθλιαλογίαν μαθόντες ἥρξαντο τοὺς γενομένους ὑπὸ τὴν τῶν ἀστρῶν κίνησιν διαφέρειν. οὐκοῦν ἀστρονομία τε καὶ ἀστρολογία καὶ μαγεία ἀπὸ Μαγονταίων, ἥτοι Περσῶν, ἥρξαντο· οἱ γὰρ Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἡγγωνίων προσαγορεύονται, οἵ γε τὸν Νεβρώδ λέγουσιν ἀπο-
10 θεωθέντα καὶ γενόμενον ἐν τοῖς ἀστροῖς τοῦ οὐρανοῦ ὃν καλοῦσιν Ὡρίωνα, περὶ οὗ φησι Μωσῆς ὅτι γέγονεν ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Βαβυλῶν καὶ Χαλάνη ἐν γῇ Σεναάῃ, ὅθεν ἔξηλθε Φιλι- O 19 στιεὶμι ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σήμη τοῦ Ἀσσούρος, ἀφ' οὗ Ἀσσύριοι. B

Καὶ κρατήσας τὴν Συρίαν καὶ τὴν Περσίδα καὶ τὰ λοιπὰ μέ-
15 ρη τῆς ἀνατολῆς ἀνεφάνη καὶ ἄλλος, νιός τυνος Οἰρανοῦ λεγο-
μένου καὶ Ἀφροδίτης, γυναικὸς αὐτοῦ, γιγαντιαῖος, ὀνόματι Κέρνος κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος· γενόμενος δὲ
καὶ οὗτος δυνατὸς πάνυ καὶ πολλοὺς ὑποτάξας καὶ κυριεύσας
πρῶτος κατέδειξε τὸ βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώ-
20 πων., ὃς καὶ βασιλεύσας πρῶτος Συρίας ἔτη νε' ὑπέταξε πᾶσαν

5. σημαινούτα] Scribe σημειούμενος. 7. Μαγονταίων cod., Μα-
γονταίων Oxf. 8. ὑπὸ cod., ἀπὸ Oxf. 11. Ὡρίωνα Ch., Ὡ-
ρίωνα Oxf. ibid. Μωσῆς] Genes. X. 10. 12. Φιλιστείμ cod.,
Φιλιστείμ Oxf. „ὅθεν ἔξηλθε Φιλιστείμ etc.] Ista non sunt hujus
loci, quem hoc modo legendum puto: ὅθεν ἔξηλθεν ἐν τῇ φυλῇ
τοῦ Σήμη ὁ Ἀσσούρος, ἀφ' οὗ Ἀσσύριοι. Vide Genes. cap. 10. ver.
10. et 11.“ Ch. Verba ὅθεν ἔξηλθε Φιλιστείμ leguntur Genes. X.
14. Conf. etiam Chron. Pasch. p. 36. B. 14. μέρη cod., μέλη Oxf.

Nebrodus, Chusi Aethiopis filius. Babylonem urbem hic extruxit; arteque venandi et Magia adinventis, ipse Persis primus imperavit, Astronomia et Astrologia eos imbuens, et motu coelesti observato, omnia ex natali die mortalibus praedicens, a quibus Graeci Genethialogiam accipientes, de natalitiis secundum astrorum motum judicare primum coeperunt. Astronomia itaque et Astrologia et Magia a Magusaeis, seu Persis ortae sunt. Persae enim Magog ab indigenis appellantur: qui etiam Nebrodum in coelitum ordinem relatum, eumque esse quem inter sidera Orionem vocant asserunt. De hoc dicit Moses: *Principium regni ejus Babylon et Chalane in terra Sennaar: unde exivit Assur, Semi F. a quo Assyrii dicti sunt.*

Exitit et alias gigantaeae statura, Coeli cuiusdam et Veneris filius, Saturnus, a Planetae nomine dictus: qui Syriam, Persidem, reliquasque Orientis regiones sibi subjectas habuit. Hic, cum ad potentiam magnam esset evectus, imperioque suo multos subjecisset, primus regnandi modum, aliosque sub jugum mittendi ostendit: Qui cum Syriae regno primus per annos LVI potitus fuisset, Persidem sibi omnem facto a Syria

τὴν Περσίδα, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Συρίας. ἔχων δὲ γυναικα Σεμίραμιν, τὴν καὶ Ρέαν καλούμενην παρὰ Ἀσσυρίους, ἔσχεν καὶ νιόνδις δύο καὶ θυγατέρου μίαν, καὶ τὸν μὲν προσηγόρευσε Δία
C εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος, τὸν δὲ ἐπωνόμασε Νίνον, καὶ τὴν θυγατέραν Ἡραν, ἣν καὶ ἔλλαβεν εἰς γυναικα Πίκος ὁ καὶ Ζεύς,
 τὴν Ἰδίαν ἀδελφήν.

Μετὰ δὲ Κρόνον ἐβασίλευσε Νίνος, ὁ νιός αὐτοῦ, ἔτη νβ'. ὃς γε τὴν Ἰδίαν μητέρα Σεμίραμιν λαβὼν εἰς γυναικα, νόμιος ἐγένετο
O 20 Πέρσαις λαμβάνειν τὰς ἑαυτῶν μητέρας καὶ ἀδελφὰς διὰ τὸ καὶ τὸν Δία λαβεῖν τὴν Ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἡραν ὁ καὶ Πίκος 10 λεγόμενος. ὁ δὲ Νίνος ἐπικρατής γενόμενος τῆς Συρίας, καὶ πτίσας πόλιν μεγίστην σφόδρα, πορείας δόδον ἡμερῶν τριῶν, ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς ὄνομα αὐτοῦ Νινεύην, καὶ πρῶτος ἐν αὐτῇ βασιλεύει. ἐξ οὗ ἐγένετο καὶ Ζωρόστρος ὁ περιβόητος Πέρσων ἀστρονόμος. ὃς μέλλων τελευτᾶν ἦνχετο ἵπο οὐρανίου πυρὸς 15
D ἀναλωθῆναι, εἰπὼν τοῖς Πέρσαις, Ἐὰν καύσῃ με τὸ πῦρ, ἐκ τῶν καιομένων μου δοτέων λάβετε καὶ φυλάξατε, καὶ οὐκ ἐκλείψει τὸ βασίλειον ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν, ἔως οὗ φυλάττεται τὰ δοτᾶ μου. καὶ εὐξάμενος τῷ Ὡρίωνι ὑπὸ ἀερίου πυρὸς ἀνηλάθη, καὶ λαβόντες οἱ Πέρσαι ἀπὸ τῶν τεφρωθέντων δοτέων αὐτοῦ ἔχονται 20 φυλάττοντες ἔως ὅρτι.

1. 8. Σεμίραμιν Ch., Σεμήραμιν Ox. 3. 5. θυγατέρα Ch., θυγατέραν Ox. 3. 10. Δία Ch., Διαν cod., Δάιν Ox. 4. Νίνον hic et infra Ox. 10. ὁ καὶ Πίκος λεγόμενος] Dele vel scribe τὸν καὶ Πίκον λεγόμενον. 14. καὶ ante Πέρσων delevi cum Chron. Pasch. p. 37. C, Cedreno p. 16. B. 19. Ὡρίωνι Ch., Ὡρίου Ox. 20. τεφρωθέντων Ox., τεφροθέντων cod.

initio subjecit. Uxor huic fuit Semiramis, apud Assyrios Rhea appellata: ex qua filios duos et filiam habuit: illorum vero alterum Jovem, iuxta Planetae nomen, alterum Ninum vocavit: filiae autem nomen erat Juno; quam etiam frater ejus Picus, qui et Jupiter dictus est, in uxorem duxit.

Post Saturnum regnavit filius ejus Ninus, annis LII, qui matrem suam Semiramidem habuit uxorem: unde Persis lex nata matres et sorores in tori consortium asciscendi; eo quod Jupiter Picus etiam sororem suam Junonem duxisset uxorem. Ninus autem Syriae regno potitus, urbem condidit magnam itinere trium dierum, quam a nomine suo Niniven vocavit, in qua etiam primus regnavit. Ex hujus stirpe prodiiit Zoroaster, celeberrimus ille Persarum Astronomus; qui moriturus votis expetebat, ut ab igne coelesti exureretur; Persisque haec praecepit: „Si me coelestis ignis consumpserit, crematorum ossium meorum reliquias sumite et servate; nec regnum a regione vestra tolletur quamdiu ossa mea custodietis.“ Invocato itaque Orione, ab igne coelesti absemptus est: Persae autem, quod ille praeceperat executi, ossium ejus reliquias collegerunt; quas etiamnum custodiunt.

Μετὰ δὲ Νίνον ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Θούρας τις τοῦνομα ἔτη λ', ὃν καὶ μετωνόμασαν Ἀρεα εἰς ὅνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Ὡτινὶ Ἀρεὶ πρῶτον στήλην ἀναστέσαντες Ἀσσύριοι καὶ V 8 ὡς θεὸν μέχρι τοῦ νῦν προσκυνοῦντες καλοῦσι περοιστὶ Βάσι 5 θεόν, τουτέστιν Ἀρης πολεμικός. οὗ καὶ Λαυρὴλ μέμνηται ὡς προσκυνούμενον παρὰ Περσῶν καὶ λατρευομένον.

Μετὰ δὲ Ἀρεα ἐβασίλευσε Λάμης ἔτη κ'. μετὰ δὲ Λάμην O 21 ἐβασίλευσε Σαυδανάπαλος ὁ μέγας ἔτη λε', καὶ ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ Περσέως. οἱ δέ γε κόλακες καὶ μιμηταὶ τῆς ἐκείνου φιλοσαρκίας 10 καὶ γαστριμαργίας καὶ οἰστρηλασίας ἐπέγραψαν ὡς ἐξ αὐτοῦ δῆθεν τῷ τύφῳ αὐτοῦ τοιάδε. Τόσ' ἦχω ὃσδε ἐφύβρισα καὶ ἔφαγόν τε καὶ ἔπιον καὶ μετ' ἔρωτος τερπνοῦ ἐποιτεύσαμην. παθόντα δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται· καὶ γὰρ νῦν σπόδος εἰμὶ Νίνον μεγάλης βασιλεύσας.

15 'Ο δὲ ἀδελφὸς τοῦ Νίνον Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς βασιλεύων B τῆς Ἰταλίας ἐπέμεινεν. ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις οὔτε πόλις οὔ-

5. Λαυρὴλ] XII. 11. τόσ' ἔχω ὃσδε ἐφύβρισα etc.] „Habemus hic Epigrammatis metri partem in prosam conversam. Extat Epigramma hoc Epigram. l. 3. Ep. 152. cuius primum distichon sic se habet.

Τόσοσ' ἔχω, ὃσσοσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τέσπην ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πεῖνα λέλειπται.

ubi pro ἐδάην, Scholiastes legit ἐπαθον, uti noster habet: et pro λέλειπται, Athenaeus habet λέλυνται. Caeterum neutra harum lectionum Auctori nostro usui esse potest, cum dixisset potius λέλειψε, vel λέλοιπε. Atquē huc usque habes (Lector) Excerptorum Chronologicorum Auctorem Anonymum; ex quo ea tantum mutuati sumus quae apud Jo. Malalam desunt. Paginam sequentem ex Chr. Alex. descripsimus; scilicet ut omnia rite connectantur. Atque hoc facientes, non tam commodato accipimus, quam nostra reposcimus. Cum enim sequentia αἰτολεξεῖ ex nostro descripta videantur, non est quod de praecedentibus in eadem, saltem Pici Jovis, Mercurii, et Vulcani historia, dubitemus.“ Ch. 15. seq. Πίκος Ch., Πήκος Chron.

Post Ninum vero Assiriis imperavit Thuras quidam, annos xxx, quem etiam Martem, a Planetae nomine, appellarunt. Huic Assiriis primam excitantes statuam, eumque etiamnum pro Deo colentes, lingua Persica Baalem deum vocant; id est, Martem bellatorem. Hunc etiam a Persis cultum, et pro Deo habitum fuisse, memorat Daniel.

Post Martem regnavit Lames, annis xx: post hunc vero regnum habuit Sardanapalus ille magnus, per annos xxxv; qui a Perseo occisus est. Hujus adulatores, et carnalitatis ejus, ingluviei, libidinisque imitatores, tumulo ejus, tanquam ab ipso prolata, haec inscriperunt. Ea habeo, quae petulanter profudi, edi, bibi, dulcique amori indulsi: multa vero et beata expertus, omnibus destitutor. Cinis enim nunc sum, qui Ninivae olim imperavi.

Caeterum Jupiter Picus, Nini frater, Italiae regnum tenuit. Ea tempestate nec urbs ulla, nec domicilium erat in occidente; sed simpli-

τε διοίκησίς τις ἦν ἐν τῇ δύσει, ἀλλὰ ὑπλῶς ὥκεῖτο πᾶσα ἡ γῆ
ἐκείνη ἀπὸ τῶν μετοικησάντων ἐκεῖ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ιάγεθ,
νιοῦ Νῶε.

Ἐγένετο δὲ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἔτη ωκείοντος, ἡρατῶν τὴν δύσιν καὶ
ο 22 βασιλεύων αὐτῆς. καὶ ἔσχεν νιόντας πολλοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ 5
τῶν εὐπρεπῶν γυναικῶν. ἔσχεν δὲ αὐτὸς Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς νιὸν
δούματι Φαῦνον, ὃν καὶ Ἐρμῆν ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου
ἀστέρος.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ αὐτοῦ Πίκον τοῦ καὶ Λιὸς ἐβασί-
C λευσεν ὁ νιὸς αὐτοῦ Φαῦνος ὁ καὶ Ἐρμῆς τῆς Ἰταλίας ἔτη 10
τριάκοντα πέντε, ὃς ἦν ἀνήρ πανοῦργος καὶ μαθηματικός· ὅστις
ἐφεῦρεν τὸ μέταλλον τοῦ χρυσού ἐν τῇ δύσει πρῶτος καὶ τὸ χω-
νεύειν. γνοὺς δὲ ὅτι διαφθοροῦνται αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ οἱ
ἀπὸ τῶν γυναικῶν ὃν ἔσχεν Πίκος ὁ καὶ Ζεύς, ὃντος πατήρ·
ἡβούλοντο γὰρ αἵτον φορεῦσαι, ὡς ὄντες πολλοί, περὶ πονέοντοι
μήκοντα· μετὰ γὰρ πολλῶν συμμιγνύμενος γυναικῶν ἐτεκνοποίη-
σεν ὁ Ζεύς· πολὺ χρυσοί τοις ἐγκοπλωσάμενος εἰς ὑπερβολὴν ἀνεγά-
ρησεν, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χάμ,
νιοῦ Νῶε, οἵτινες ἐδέξαντο αὐτὸν ἐν τιμῇ. καὶ διέτριψεν ἐκεῖ
D ὑπερηφανῶν πάντας, καὶ φορῶν τὴν χρυσῆν στολὴν ἐφιλοσόφει 20
παρὰ τοῖς Αἴγυπτοις, λέγων αὐτοῖς μαντείας μελλόντων· ἦν γὰρ
φύσει σφύδρα λογικός· καὶ προσεκύνοντας αὐτόν, λέγοντες θεὸν
Ἐρμῆν, ὡς λέγοντα τὰ μέλλοντα καὶ διακονοῦντα αὐτοῖς ἐκ τοῦ

9. Πήκον τοῦ Οχ., τοῦ Πήκον Chron. p. 44. C.

cem agrestemque vitam illarum partium incolae, qui ex Japheti, Noae filii, stirpe profecti erant, agebant.

Vixit autem Jupiter Picus annos cxx, Occidentis rex; multosque filios ac filias ex praestantibus forma mulieribus suscepit: inter quos enim natus est filius, nomine Faunus, quem etiam a Planetae nomine, Mercurium vocavit.

Defuncto vero Jove Pico, Italiae regnum per annos xxxv administravit filius ejus Faunus, qui et Mercurius dictus est. Subtilis erat hic ingenii, artiumque Mathematicarum peritus; qui et aurum primus in Occidente reperit, ejusque conflandi rationem. Verum cum intellexisset se apud fratres suos patri Jovi de variis pellicibus natos invidia laborare; (ejus enim interimendi consilium ceperant; ut qui numero essent circiter septuaginta: Jupiter enim cum plurimis consueverat mulieribus, liberosque multos ex eis suscepserat) ingenti auri pondere convasato, Italiaque relicta, in Aegyptum se contulit, ad gentem a Chamo Noae filio oriundam; a qua perhonorifice exceptus est. Qui dum ibi degeret, prae se contempserat omnes; vestemque ferens auream, philosophabatur apud Aegyptios, futuraque eis praedicebat: Natura enim perquam erat ingeniosus. Adorarunt itaque eum, et Deum Mercurium appellarunt; ut qui fu-

θεοῦ τῶν μελλόντων τὴν ἀπόκρισιν καὶ παρέχοντα αὐτοῖς χρήματα. ὅντινα καὶ πλούτοδότην ἐκάλουν, ὡς τὸν χρυσὸν θεὸν δυομάζοντες.

"Οτε οὖν αὐτὸς Ἐρμῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἤλθεν, ἐβασίλευσε ο 23
5 τῶν Αἴγυπτίων τότε ἐκ τοῦ γένους τοῦ Χάμ ὁ Μεστράῖμ. οὐ-
τινος τελευτήσαντος ἐποίησαν οἱ Αἴγυπτοι τὸν Ἐρμῆν βισιλέα.
καὶ ἐβασίλευσε τῶν Αἴγυπτίων ἔτη λαθ' ἐν ὑπερηφανίᾳ.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τῶν Αἴγυπτίων ὁ Ἡφαιστος ἡμέ-
ρας μηπ', ὡς γενέσθαι ἔτη δ', μῆνας ᷂, ἡμέρας γ'. οὐκ ἥδεισαν Ε
10 γὰρ τότε ἐνιαυτοὺς μετρεῖν οἱ Αἴγυπτοι, ἀλλὰ τὴν περίοδον τῆς
ἡμέρας ἐνιαυτοὺς ἔλεγον. τὸν δὲ αὐτὸν Ἡφαιστον θεὸν ἐκάλουν·
ἥν γὰρ πολεμιστῆς καὶ μυστικός. ὅστις ἐλθὼν εἰς πόλεμον συνέ-
πεσεν σὺν τῷ ὄπιψι αὐτοῦ, καὶ πληγεὶς ἔμεινε χωλεύων.

"Ο δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος νόμον ἔθηκε τὰς Αἴγυπτίας γυναικας
15 μοναρχεῖν καὶ σωφρόνως διάγειν, τὰς δὲ ἐπὶ μοιχείαν εὑρισκο-
μένας τιμωρεῖσθαι. καὶ τὴν χαριστήσαν αὐτῷ οἱ Αἴγυπτοι, διότι Υ 9
πρῶτον νόμον σωφροσύνης τοῦτον ἐδέξαντο.

"Ο δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος ἀπὸ μυστικῆς τινος εὐχῆς τὴν δέκατην
βῆν ἐδέξατο ἐκ τοῦ ὄντος εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὅπλα.
20 ὅθεν καὶ ἐπικρατῆς σιδήρου ηγρέθη εἰς τὸν πολέμους ἀπεθέω-

4. καὶ ante ἐβασίλευσε delendum vidit Ch. 5. Μεστρέμ Chon.
9. γίνεσθαι Ox. ibid. ἥδεισαν Ch., εἰδῆσαν Chon.

tura praeuntiaret, illisque a Deo responsa de futuris velut internuntius
referret, opesque eis subministraret: unde et Opum Largitor Aureusque
Deus vocatus est.

Mercurio vero in Aegyptum veniente, Aegyptiis regnavit Mesremus,
ex Chami gente oriundus: cui fatis functo Aegyptii Mercurium suffece-
runt regem: qui annis xxxix superbe admodum imperitavit.

Post hunc Aegyptiis imperavit Vulcanus per dies CΙΟDCLXXX, sive
annos IV, menses VII, et dies III. Nesciebant enim tum temporis Aegy-
ptii annos definire; sed diei circuitus pro annis numerabant. Vulcanum
porro hunc Deum appellarunt; bellicosus enim erat et ingeniosus: qui
in bellum profectus, cum una cum equo suo corruisset, exinde claudi-
cavit.

Hic Vulcanus lege condita sanxit, uti foeminae Aegyptiae unico
contentae viro vitam caste agerent; adulterae autem deprensae uti poe-
nas darent. Gratanter hoc a Vulcano tulerunt Aegyptii, quod primam
hanc continentiae legem accepissent.

Idem Vulcanus mystica quadam precula forcipem ex aere, ad arma
e ferro fabricanda, impetravit: unde et Ferri Domitor in belli usum fa-
ctus est. In Deorum itaque numerum, ob legem continentiae latam, et

σαν οὖν αὐτόν, ὃς σωφροσύνην νομοθετήσαντα καὶ τροφὴν ἀνθρώποις διὰ κατασκευῆς ὅπλων εὔρηκότα καὶ ἐν τοῖς πολέμοις δύναμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα· πρὸ γὰρ αὐτοῦ ἡρώων καὶ λιθοῖς ἐπολέμουν.

quod mortalibus ex armorum fabricatione victus parandi rationem ostendisset, simulque ad potentiam in bellis victoriamque adipiscendam viam aperuisset, relatus est. Ante ipsum enim fustibus et lapidibus praeliabantur.

IΩΑΝΝΟΥ ΜΑΛΑΛΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Mετὰ δὲ τελευτὴν Ἡφαίστου ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ νιὸς αὐτὸς τοῦ Ἡλίου ἡμέρας δύος, ὡς εἶναι ἔτη ιβ' καὶ ἡμέρας ής· οὐ γὰρ ἥδεσαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἡ ἄλλοι τινὲς ἀριθμὸν ψηφίσαι, ἄλλοι οἱ μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης ἐψήφιζον εἰς ἐνιαυτούς, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφιζον· οἱ γὰρ τῶν ιβ'

Inscriptio libri periit cum ipso eius initio. Chilmeadus quam posuit, Χρονογραφία Ἰωάννου Μαλάλα, sumpsit ab Ioanne Damasceno ed. Leq. vol. I. p. 368., qui ἐκ τῆς Χρονογραφίας Ἰωάννου Ἀντιοχείας τοῦ καὶ Μαλάλα afferens locum de haemorrousa p. 100. seq. operis auctorem prodidit Gregorio. v. Hodii Proleg. XLIII. Minus accurata videtur quam habet praefatio Eclogarum Constantini Porphyrogeniti p. 5. ed. Vales. Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα χρονική vel *Io. Malae historiae* in earundem Eclogarum codice Turonensi apud Haenelium Catalog. p. 483. Post λόγος δεύτερος, quae et ipsa desunt codici, addenda notatio temporum hoc libro comprehensorum.

1. Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡφαῖ[στου, ἐβασίλ.] „Huc usque Chr. Alex. Author; deinceps Antiochenum ipsum habes.“ Ch. 2. δύος Ch., Chron. Pasch. p. 45. D, Ioannes Antioch. apud Ducangium p. 499., δυς Ox. 3. ἡ ἄλλοι τινὲς ἀριθμὸν] ἡ ἄλλοι τινὰ ἀριθμὸν Chron. Pasch., ἡ ἄλλοι τινὲς ἐνιαυτὸν Ioannes.

CHRONOGRAPHIA JOANNIS MALALAE.

Post mortem vero Vulcani, regnavit ad Aegyptum filius ejus Sol, per spatium 4407 dierum: ex quibus emergunt anni duodecim, cum diebus 97. Illis enim temporibus nec Aegyptii, nec alii ulli alium ab hoc habuere computandi modum: sed revolutiones hi Lunares, illi vero dierum periodos pro annis enumerabant. Modus vero per duodecim menses sup-

μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπεροήθησαν, ἔξοτε ἐπωνομάσθη τὸ
O 26 ὑποτελεῖς εἶναι τὸν ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. ὁ δὲ αὐτὸς
 Ἡλιος, ὁ νίδιος Ἡφαίστου, ἣν φιλότιμος δυνατός· δοτις ἐδιδά-
 χθη ὑπό τυντος ὡς γυνὴ τις Αἰγυπτία τῶν ἐν εὐπορίᾳ καὶ ἀξίᾳ
 οὖσῶν παρ' αὐτοῖς ἐρῶσύ τυντος ἐμοιχεύειο ὅπ' αὐτοῦ. καὶ 5
 Σ ἀκούσας ὁ Ἡλιος ἐζήτησεν αὐτὴν πιάσαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐ-
 τοῦ Ἡφαίστου τομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῇ· καὶ λαβὼν στρατιώ-
 τας ἐκ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς
 γίνεσθαι νυκτῶν, ἐπιδόψιας αὐτῇ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος
 αὐτόθι, εὗρεν αὐτὴν μετὰ ἄλλον καθεύδονταν τοῦ ἐρωμένον παρ' 10
 αὐτῆς. ἤντινα εὐθέως καταγαγὼν ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ
 τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος· καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν
 τῇ γῇ τῆς Αἰγύπτου· κἀκεῖνον δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεῖλε, καὶ εὐχαρι-
 στήθη. περὶ οὖν ἴστορεῖ ποιητικῶς Ὁμηρος ὁ ποιητὴς ὡς ὁ Ἡλιος,
 φησίν, ἥλεγχε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεῖ· Ἀφρο- 15
 δίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας ἀπὸ τοῦ Ἡλίου βα-
D σιλέως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ ἀληθές, ὡς προγέγραπται, Παλα-
 φατος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν Ἡλίου βασιλέως, νιοῦ Ἡφαίστου,
 βασιλεύει τῶν Αἰγυπτίων Δῶσις, καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ 20
 βασιλεύειν "Οσιρις, καὶ μετὰ "Οσιριν βασιλεύειν "Ωρος, καὶ
 μετὰ "Ωρον βασιλεύειν Θοῦλις, ὃς πιρέλυτε μετὰ δυνάμεως πολ-

1. ἐπωνομάσθη] ἐνομίσθη Chron., ἐπενοήθη Ioannes. 3. φιλό-
 τιμος] φιλόσοφος Chron. 5. οὖσῶν Hodius ex Chron., οὖσα Oxf.
 6. Post ἀκούσας omisi ἀπ' αὐτοῦ cum Chron.

putandi tum demum obtinuit, cum Regibus vectigales fieri coeperunt Mortales. Sol vero, Vulcani F. potens fuit et gloriae cupidus: Qui a quodam edictus, foeminam quandam Aegyptiam, opibus et dignitate florarentem, cum quodam amasio suo adulterii consuetudinem habere; in studiis habuit illam prehendere, quo Legem a Patre latam praestaret inviolatam. Certior itaque factus, tempus quo congressuri erant jam instare; delectis militibus stipatus, noctu illam adoritur: deprensamque, per absentiam viri cum Amasio suo decumbentem, extraxit: et per omnem Aegyptum circumferri jussit, graviter in illam animadvertisens. Moechum vero ipsum morte multavit: quo facto gratiam sibi conciliavit; Aegypti vero omnes uti Castitatem colerent, effecit. De his autem Homerus Poëta, more suo, fabulatur, ubi tradit; Solem deprehendisse Venerem cum Marte noctu cubantem. Per Venerem vero intelligit coēundi libidinem, a sole rege reprehensam: rem ipsam vero uti a nobis exposita est, Palaephatus sapientissimus Chronographus literis consignavit.

Post mortem vero Solis Vulcani filii, Aegyptiū imperavit Sosis: post hunc regnavit Osiris; Osiridem exceptit Horus: et Horum Thulis. Hic ingenti instructus exercitu, omnem circa regionem, usque ad Oceanum,

λῆς πᾶσαν τὴν γῆν ἔως τοῦ Ὡρεαροῦ. καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφειν ἥλ- Ο 27
θεν ἐπὶ τὴν Ἀφρικὴν χώραν εἰς τὸ μαντεῖον ἐν ὑπερηφανίᾳ· καὶ V 10
Θνοιάσας ἐπινθάνετο λέγων, Φρόσον μοι, πυρισθενές, ἀψευ-
δές, μάκαρ, δὲ τὸν αἰθέριον μετεγκλίνων δρόμον, τίς πρὸ τῆς
5 ἡμῆς βασιλείας ἡδυνήθη ὑποτύξαι τὰ πάντα, ἢ τίς μετ' ἡμέες; καὶ
ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς οὗτος. Πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος καὶ
πνεῦμα σὺν αὐτοῖς· σύμφυτα δὲ πάντα καὶ εἰς ἐν ἴόντα, οὐ
κρύτος αἰώνιον. ὡκέσι ποσὶ βάδιζε, Θνητέ, ἄδηλον διατύνων
βίον. καὶ εὐθέως ἔξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου, συσκενασθεὶς ὑπὸ¹⁰
10 τῶν ιδίων [εὐθέως] ἐσφάγη ἐν τῇ Ἀφρικῇ. ταῦτα δὲ παλαιὰ
καὶ ἀρχαῖα βασιλεία τῶν Αἴγυπτίων Μαγέθων συνεγράψατο· ἐν
οἷς συνγράμμασιν αὐτοῦ ἐμφέρεται ἄλλως λέγεσθαι τὰς ἐπωνυ-
μίας τῶν πέντε πλανητῶν ἀστέρων. τὸν γὰρ λεγόμενον Κρόνον B
ἀστέρα ἐκάλουν τὸν λάμποντα, τὸν δὲ Λίὸς τὸν φαέθοντα, τὸν
15 δὲ Ἄρεος τὸν πνηφόδη, τὸν δὲ Ἀφροδίτης τὸν κάλλιστον, τὸν δὲ
Ἐρμοῦ τὸν στήλιοντα· ἅτινα μετὰ ταῦτα Σωτάτης δὲ σοφώτατος
ἡγούμηνεσε.

Καὶ λοιπὸν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐβασιλεύεσσεν Αἴγυ-
πτίων πρῶτος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ Σῶστροις· δοτις δηλισάμε- Ο 28
20 νος ἐπολέμησεν Ἀσσυρίοις, καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς καὶ τοὺς Χαλ-
δαιόντας καὶ Πέρσας ἔως Βαβυλῶνος. δόμοίως δὲ ὑπέταξε καὶ τὴν
Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην πᾶσαν καὶ τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μυ-

3. πνρισθενές Chron. et MS. apud Bentleium Epist. p. 11. XV.,
πνρισθένη Ox. De sequenti oraculo vide annotationem ad Chron.
10. εὐθέως om. Chron. et Cedrenus p. 20. B. 15. πνηφόδη Chron.,
πνηφόην Ox. 16. Σωτάτης] Σωτάδης?

in potestatem suam redegit. In reditu autem suo per Africam iter faciens, Oraculum superbis adiit; Sacrisque peractis, Pythium in haec verba tentavit. „Dic mihi, Ignipotens, Veridice, Beate, aetherium cursum qui flectis; Quis, ante Me, omnia sibi subjicere potuit; aut quis, post Me, poterit? Respondit Oraculum. Primum Deus: deinde verbum; cumque his Spiritus. Congenita sunt haec omnia, in unumque fiunt; cuius potestas aeterna est. Fac cito discedas Mortalis, quem Fata manent incerta.“ Ille vero statim Fano egressus, per insidias interemptus est a suis in Africa. Haec autem de regibus Aegypti antiquissima Monumēta Manetho tradidit: cuius etiam ex scriptis appareat aliter olim appellatos fuisse quinque Planetas. Quem enim alii Saturnum, illi Lampontem nominabant: Jovem, Phaethontem: Martem Pyroem: Venerem, Callistum: et Mercurium, Stilbontem: quae nomina post temporis sapientissimus Sotates exposuit.

Posteris autem temporibus regnavit ad Aegyptum, ex Chami filiis, primum Sostris. Hic expeditionem in Assyrios adornavit; quibus etiam, una cum Chaldaeis Persique, Babylonem usque, in potestatcm suam redactis; Asiam quoque et Europam omnem, Scythiam etiam Mysiamque

σιαν. καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐκ τῆς
C χώρας τῆς Σκυθίας ἐπελέξατο ἀρδῷν τευνίσκων πολεμιστῶν χι-
λιάδας i.e. οὖστανας μετανάστας ποιήσας ἐκέλευσεν αὐτοὺς οἰκεῖν
ἐν Περσίδι, δόσας αὐτοῖς χώραν ἐκεῖ οἵαν αὐτοὶ ἐπελέξαντο. καὶ
ζητειναν ἐν Περσίδι οἱ αὐτοὶ Σκύθαι ἐξ ἐκείνου ἔως τῆς νῦν· οἵτι-
τες ἐκλήθησαν ἀπὸ τῶν Περσῶν Πάρθοι, ὃ ἐστιν ἐρμηνευόμενον
Περσικῇ διαλέκτῳ Σκύθαι· οἱ καὶ τὴν φορεσίαν καὶ τὴν λαλιὰν
O 29 καὶ τοὺς νόμους Σκυθῶν ἔχοντων ἔως τῆς νῦν, καὶ εἰσὶ μαχιμά-
τατοι ἐν πολέμοις, καθὼς Ἡρόδοτος ὁ σοφάτατος συνεγράψατο.

¹⁰ Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ προειρημένου Σώστρου ἦν
Ἐρμῆς ὁ Τρισμέγιστος ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ φοβερὸς ἐν σοφίᾳ· ὃς
ἐφράσε τρεῖς μεγίστας ὑποστάσεις εἶναι τὸ τοῦ ἀρρένων καὶ δη-
D μιουργοῦ ὄνομα, μίαν δὲ θεότητα εἶπε· διὸ καὶ ἐκλήθη ἀπὸ τῶν
Αἰγυπτίων Τρισμέγιστος Ἐρμῆς. ἐμφέρεται γὰρ ἐν διαφόροις
αὐτοῦ λόγοις πρὸς Ἀσκληπιὸν εἰρηκώς περὶ θεοῦ φύσεως ταῦτα.
15 εἰ μὴ πρόνοιά τις ἦν τοῦ πάντων κυρίου ὥστε μοι τὸν λόγον τοῦ-
τον ἀποκαλύψαι, οὐδὲ ὑμᾶς τοιοῦτος ἔρως κατεῖχεν, ἵνα περὶ²⁰
τούτου ζητήσατε· οὐ γὰρ ἐφικτόν ἐστιν εἰς ἀμυνήτους τοιαῦτα μυ-
στήρια παρέχεσθαι, ἀλλὰ τῷ νοῦ ἀκούσατε. Ἐν μόνον ἐστὶ τὸ
φῶς νοερὸν πρὸς φωτὸς νοεροῦ· καὶ ἦν ἀεὶ νοῦς νοὸς φωτεινός,

1. τῆς] τὸν Oxf. 6. ἀπὸ] ὑπὸ Larcher. ad Herod. vol. I. p. 402.
frustra. 12. δημιουργοῦ] Adde θεοῦ cum Chron. et Cedreno.
15. Ἀσκλήπιον Oxf. hic et 112. A. 16. μοι] Sic et Chron., με Cy-
rillus c. Julianum I. p. 35. C ed. Spanh. 18. ζητήσετε Oxf., ζητή-
σητε Cyr., ζητήσεται Chron. ibid. εἰς addidi ex Cyrillo et Chron.
19. ἐν μόνον praecedentibus iungit Chron., om. Cedrenus et Suidas v.
Ἐρμῆς. ibid. ἐστὶ τὸ] ἦν Cyrilus p. 35. A, Chron., Cedrenus, Sui-
das. 20. ἦν] ἐστιν Cyrilus. ibid. φωτεινός Ch., φωτινός Oxf.

subegit. Reversurus autem a Scythis in Aegyptum, selegit ex flore ju-
ventutis eorum quindecim Millia: quos in Persidem translatos, sedes ibi
figere jussit; data eis, quam ipsi delegissent, regione. Exinde vero ad
hoc usque tempus Scythae Persidem habitarunt: qui a Persis etiam Par-
thi dicti sunt: quod lingua Persica Scythae sonat. Retinuerunt au-
tem adhuc Parthi isti vestitum, linguam legesque Scytharum; et in bel-
lo fortissimi sunt: sicuti scriptum reliquit sapientissimus Herodotus.

In diebus autem supradicti regis Sostris, floruit Mercurius Trismegistus, Aegyptius, vir eruditio[n]is stupenda, qui pronunciavit, Dei Creatoris ineffabile nomen tres esse maximas Personas, Deitatem vero unam. Unde et ab Aegyptiis, Mercurius Trismegistus, i. e. Termaximus appellatus est. Invenitur enim in variis ejus scriptis ad Aesculapium, de Dei natura verba faciens, in hunc modum. „Si non daretur Providentia Numinis omnia gubernantis, per quam hoc ipsum mihi revelatum esset; non utique tantus vos ardor incessisset de hoc quaerendi. Neque possibile est Profanos hujusmodi proferre Mysteria: sed mentem adverteite. Una tantum est Lux intelligens, ante Lucem intelligentem; et semper erat

καὶ οὐδὲν ἔτερον ἦν ἢ ἡ τούτου ἐνότης, ἀεὶ ἐν αὐτῷ ὥν ἀεὶ τῷ ο 30
αὐτοῦ νοῦ καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. ἐκτὸς τούτου
οὐ θεός, οὐκ ὄγγελος, οὐδὲ δαιμων, οὐκ οὐσίᾳ τις ἄλλη· πάν-
των γὰρ κύριος καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν. Ε
5 δὸς γὰρ λόγος αὐτοῦ προελθὼν παντέλειος ὥν καὶ γόνιμος καὶ δη-
μιουργός, ἐν γονίμῳ φύσει πεσών, ἐν γονίμῳ ὑδατί, ἔγκυον τὸ
ὑδωρ ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἰρηκὼς ηὔξατο λέγων, Ὁρκίζω σε, οὐ-
ρανέ, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, ἔλαος ἔσο· δρκίζω σε, φωνὴ
πατρός, ἦν ἐφθέγγετο πρώτην, ἥτικα κόσμον ἀπαντα ἐστηρί- v 11
10 ξατο βουλῇ. φωνὴν πατρός, ἦν ἐφθέγγετο πρώτην, τὸν μο-
νογενῆ λόγον αὐτοῦ. ταῦτα δὲ καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ
βασιλέως ὑπὸ τοῦ δοσιωτάτου Κυρίλλου συναγθεῖσιν ἐμφέρεται,
ὅτι καὶ δὸς Τρισμέγιστος Ἐρμῆς ἀγνοῶν τὸ μέλλον τριάδα ὁμοού-
σιον ὅμολόγησεν.

15 Ο δὲ Σῶστρις βασιλεὺς μετὰ τὴν νίκην καταλαβὼν τὴν Αἴ-
γυπτον τελευτῇ· καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν τῆς τῶν Αἴγυπτίων
χώρας Φαραὼ δὸς καὶ Μαραχὼ καλούμενος. καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ
γέρους ἐβασίλευσαν Αἴγυπτίων οἱ λοιποί.

1. ἦ addidi ex Chron. et Cedreno, ἥ om. Cyrillus, ἦ Suidas. *ibid.*
ἐαντῷ Cyrus, αὐτῷ Ox., Chron., Cedrenus. *ibid.* τῷ ἐαντῷ
Cyrillus et Cedrenus, τῷ αὐτῷ Ox., ἐν τῷ αὐτῷ Chron. 7. Ius-
tiorandum caeteris emendatius scribunt Iustinus Cohort. XV. 78. Οὐ-
ρανὸν ὄρκίζω σε θ. μ. σοφὸν ἔργον, αὐδὴν ὄρκίζω σε πατρός, τὴν
φθέγγετο πρῶτον, ἥτια π. ἀ. ἐαῖς στηρίξατο βουλαῖς, et qui ἦν
φθ. πρώτην Cyrillus. Quae apud Malalam corrupta et interpolata
sunt, repetuntur pleraque ab Chron., Cedreno, Suida. 11. αὐτοῦ]
adde φῆσι ex Cyrillo p. 33. B, omissum etiam in Chron.

Mens Mentis lucida: et nihil aliud erat, quam hujus unitas, in seipso
semper existens, eademque semper Mente, luce, ac spiritu omnia com-
prehendens. Extra hanc, nec Deus, nec Angelus, nec daemon, nec alia
aliqua Essentia. Omnia enim Dominus et Deus est; et omnia sub ipso
et in ipso sunt. Ejus enim verbum, quod ab ipso prodiit, undique per-
fectum cum esset, et in foecunda natura opifex; in genitalem incidens
undam, foecundam undam effecit.“ His ita dictis, in haec verba pre-
catus est. „Adjuro te Coelum, Magni Numinis sapiens opificium, propi-
tiare. Adjuro te Vocem illam Patris, quam tum primum effatus est, cum
Mundum universum consilio suo stabilivit: Vocem Patris, quam primam
edidit, verbum suum unigenitum.“ Afferuntur vero ista a sanctissimo
Cyrillo, in scriptis suis adversus Julianum Imperatorem: nempe quod
Mercurius Trismegistus futuri licet ignarus, unam tamen Trinitatis Es-
sentiam professus sit.

Porro rex Sostris, post victoriam partam, reversus in Aegyptum,
fato concessit. Post quem, Aegypti regnum obtinuit Pharaoh, qui et Ma-
racho: ex quo oriundi sunt succedanei Aegyptiorum Reges.

B Έν δὲ τοῖς προειρημένοις τοῦ Πίκου Διὸς χρόνοις ἐπὶ τὰ δυ-
O 31 τικὰ μέρη ἀναφαίνεται τις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ ἐν τῇ χώρᾳ
 τῶν Ἀργείων, ὁνόματι Ἰναχος· ὅστις πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ
 χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κτίζει πόλιν ἐκεῖ εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, ἐτίμα
 γάρ αὐτήν, ἦν ἐκάλεσεν Ἰώπολιν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι μυστικῶς τὸ 5
 ὄνομα τῆς σελήνης τὸ ἀπόκρυφον Ἰὼ λέγοντιν ἔως ἀρτι. ἔκτισε
 δὲ καὶ ἱερὸν ἐν τῇ πόλει τῇ σελήνῃ, ἀναστήσας αὐτῇ στήλην χαλ-
 κῆν, ἐν ᾧ ἐπέγραψεν, Ἰὼ μάκαιρα λαμπαδηφόρε. ὃ δὲ αὐτὸς
 Ἰναχος ἡγάγετο γυναικα Μελίαν ὀνόματι· ἐξ ἧς ἐσχε παῖδας
 τρεῖς, Κάσον καὶ Βῆλον καὶ Θυγατέρου, ἣν ἐπωνόμασεν Ἰὼ εἰς 10
 ὄνομα τῆς σελήνης· ἦν γὰρ ἡ κύρη εὐπρεπεστάτη πάνω. τότε
C ὃ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἀκούσας περὶ τοῦ Ἰνάχου ὅτι ἔχει θυγατέρα
 παιρθένον εὐπρεπή, ὃ βασιλεὺς τῶν δυτικῶν μερῶν πέμψας ἤρ-
 πασε τὴν Ἰά, Θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, καὶ ταῦτην φθείρει, καὶ
 ἔγκυον ποιήσας ἐσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, ἥντινα ἐκάλεσε Λιβύην. 15
 ἡ δὲ Ἰὼ ἐπαγθῶς ἔτερεν ἐπὶ τῷ συμβάντι αὐτῇ, καὶ μὴ θέλοντα
 συνεῖναι τῷ Πίκῳ, διαλαθοῦσα αὐτὸν καὶ πάντας καὶ τὴν θυ-
 γατέρα αὐτῆς ἔνσυσσα, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς Ἰναχον αἰσχυνομέ-
 νη, ἔφυγεν, εἰς Αἴγυπτον καταπλεύσασα. καὶ εἰσελθοῦσα ἐν
O 32 τῇ χώρᾳ τῆς Αἴγυπτου ἡ Ἰὼ ἐκεῖ δῆμη· καὶ μαθοῦσα μετὰ χρό- 20
 νον ὅτι Ἐρμῆς βασιλεύει τῆς Αἴγυπτου, ὃ νιὸς Πίκου Διός, καὶ
 φοβηθεῖσα τὸν αὐτὸν Ἐρμῆν, φεύγει ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν εἰς

1. Πήκον Οχ. sic et infra. 2. ἀνεφαίνεται Οχ. 5. Ἰώπολιν
 Chron. p. 41. B. Ἰόπολιν Οχ. 6. seq. Ἰὼ Οχ. 8. μάκαιρα Ch.
 cum Chron., μάκερα Οχ. 10. Κάσον] Κάσσον Οχ.

Praedictis autem Pici Jovis temporibus ad occidentem regnan'is in-
 notescere coepit ex Argivorum regione quidam, cui nomen Inachus, ex
 Japheti gente oriundus. Primus hic Argivis imperavit, urbemque condi-
 dit, quam a Lunae nomine, cui cultum exhibuit, Jopolim vocavit. Ar-
 givis enim usque adhuc in Mysteriis suis reconditum Lunae nomen Jo-
 est. Fanum quoque in ea urbe condidit, Lunae sacrum; et ex aere sta-
 tuam ei erexit, cum hac Inscriptione. *Io, Beata, Lucifer.* Inachus
 autem iste in uxorem sibi accepit Meliam; ex qua tergeminam suscepit
 prolem, Cassum, Belum, filianque, quam a Lunae nomine Jo vocavit;
 forma enim erat Virgo laudatissima. Picus interim, qui et Jupiter, qui
 partibus Occidentalibus imperavit, ubi inaudisset Inacho filiam esse, pul-
 cherrimae formae virginem; per emissarios raptam compressit, gravidam-
 que fecit; et ex ea filiam habuit, quam Libyam nominavit. Io autem
 illatam sibi injuriam indigne ferens, diutius cum Jove Pico consuetudi-
 nem habere designata est: derelictaque filia, Patris etiam conspectu ob-
 pudorem evitato, clam omnibus in Aegyptum profuga navigavit, ibique
 sedem fixit. Ubi cum per aliquod tempus mansisset, edocta est, Regiam
 ibi potestatem habere Mercurium, Jovis Pici filium. Metuens igitur sibi
 ab eo, ex Aegypto in Syriam fuga evasit, ad Montem Silpium; ubi

τὸ Σίλπιον ὄρος· εἰς ὅπερ Σέλενος ὁ Νικάτωρ ὁ Μακεδῶν ἔκτισε **D**
 πόλιν μετὰ χρόνους καὶ ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἴδιου αὐτοῦ
 νιοῦ Ἀντιόχειαν τὴν μεγύλην. ἀπελθοῦσα δὲ εἰς τὴν Συρίαν ἡ
 Ἰώ ἐκεῖ ἐτελεύτησεν, ὡς Θεόφιλος ὁ σοφάτατος συνεγράψατο.
 5 ἔτεροι δὲ ἔξερντο ὅτι ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐτελέντα ἡ Ἰώ. ὃ δὲ
 Ἰναχος, ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς ἐπεμψε τοὺς ἀδελ-
 φους αὐτῆς καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν Τριπτόλεμον καὶ Ἀρ-
 γελούς μετ' αὐτῶν, ὅπινες πανταχοῦ ζητήσαντες οὐχ ἐνδον αὐ-
 τῆν· γνόντες δὲ οἱ Ἀργεῖοι Ἰωπολῖται ὅτι ἐτελέντα εἰς γῆν Συρίαν
 10 ἡ Ἰώ, ἐλθόντες ἔμειναν ἐκεῖ πρὸς μικρόν, κρούοντες εἰς ἔκυστον
 οἴκον αὐτοῦ καὶ λέγοντες, Ψυχὴ Ἰοῦς σωζέσθω. καὶ ἐν δράμασι
 χρηματισθέντες εἰδόν δάμαλιν, λέγονταν αὐτοῖς ἀνθρωπίνῃ φω- **E**
 νῇ ὅτι Ἐνταῦθά είμι ἔγὼ ἡ Ἰώ. καὶ δινπνισθέντες, τὴν τοῦ
 δράματος δύναμιν θαυμάζοντες ἔμειναν. καὶ λογισάμενοι ὅτι **O** 33
 15 ἐν τῷ ὄρει αὐτῷ κεῖται ἡ Ἰώ, κτίσαντες αὐτῇ ἱερὸν φρησαν ἐκεῖ
 εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, κτίσαντες καὶ πόλιν ἑαυτοῖς, ἥν ἐκάλεσαν
 Ἰώπολιν· ὅπινες ἐκλήθησαν παρὰ τοῖς αὐτοῖς Σύροις Ἰωνῖται
 ἔως τῆς νῦν. οἱ οὖν Σύροι Ἀντιοχεῖς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἀφ'
 οὗ οἱ Ἀργεῖοι ἐλθόντες ἐζήτησαν τὴν Ἰώ ποιοῦσιν οὖν τὴν μητή- **V** 12
 20 μητραν, κρούοντες τῷ καιρῷ αὐτῷ κατ' ἔτος εἰς τοὺς οἴκους τῶν Ἐλ-
 λήγιων ἔως ἄρτι. διὰ τοῦτο δὲ οἱ Ἀργεῖοι ἔμειναν αὐτοὶ ἐκεῖ εἰς
 τὴν Συρίαν, ἐπειδὴ ἐκελεύσθησαν ἀπολυσόμενοι ἀπὸ τῆς Ἀργείων
 * χώρας ὑπὸ τοῦ Ἰνύχου βασιλέως, τοῦ πατρὸς τῆς Ἰώ, ὅτι Εἰ μὴ

3. Ἀντιοχεῖαν Ox. 15. ὠκεσαν Ox. 17. Ἰώπολιν Chron., Ἰό-
 πολιν Ox. 21. αὐτοὶ Ch. cum Chron., αὐτοῖς Ox. 22. τῆς
 Chron., τῶν Ox.

posterioris temporibus Seleucus Nicator Macedo urbem condidit, quam a filii sui nomine Antiochiam Magnam appellavit. At vero Jo vitam suam in Syria, quo profugerat, finivit; sicuti scriptum reliquit sapientissimus Theophilus. Alii vero tradiderunt, in Aegypto eam obiisse. Inachus autem pater Jus, ad eam inquirendam fratres ejus. misit et propinquos, nec non et Triptolemum, cum Argivis aliis: qui eam ubique vestigantes, non invenerunt. Edocti vero Argivi Jopolitae, eam in Syria defunctam; illuc ventitantes, aliquandiu ibi commorati sunt; domosque singulas pulsantes, dixerunt: *Salva sit Jus Anima.* Acceptoque per insomnium Oracle, visi sunt sibi videre buculam, humana voce ita se alloquentem: *Hic ego sum Jo.* A somno vero excitati, vimque Visionis secum reputantes, omnino censuerunt, eam in monte Silpio sepultam jacere. Exstructo igitur ibi Fano, sedes illic posuere; urbemque condiderunt, quam Jopolim nominarunt: unde et ipsi a Syris, ad hunc usque diem, Jonitae vocantur. Syri autem Antiocheni, ex eo tempore quo illuc advenerunt Argivi, Jo queritantes, in perpetuam rei memoriam, ritu anniversario, domos Graecorum pulsant, in hunc usque diem. Quod autem Argivi illuc in Syria sedes suas posuerint, in causa fuit rex Inachus, pater Jus;

ἀγάγητε τὴν θυγατέρα μου Ἰώ, μὴ ὑποστρέψητε ἐπὶ τὴν Ἀργείων χώραν. ἔκτισαν οὖν ἐκεῖ οἱ αὐτοὶ Ἰωνῖται ἱερὸν Κρόνου εἰς τὸ Σύλπιον ὄρος.

Ἡ δὲ Λιβύη, ἡ θυγάτηρ τῆς Ἰώ καὶ τοῦ Πίκον τοῦ καὶ Διός, ἔγαμήθη τινὶ ὀνόματι Ποσειδῶνι· ἐξ ὧν ἐτέχθησαν ὁ 5 Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος καὶ Ἐννύλιος, παιᾶνες τρεῖς. ὁ δὲ Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος πατέλαιβον τὴν Σφίλαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς 10 Βούνης, εἰ ἔτι ζῇ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, εἴπερ εἰσίν· ἵσσαν γὰρ αὐτῶν συγγενεῖς. καὶ μηδένα εὑρηκότες, ὑπέστρεψαν. καὶ ὁ μὲν Βῆλος ἐπὶ τὴν Αἴγυντον ἀπῆλθε, κάκει γαμήσας τὴν Σίδα 15 ο 34 ἔσχεν νίοντος δύο, Αἴγυντον καὶ Λαυραίν. ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἐπὶ τὴν Φοινίκην ἐλθὼν ἥγαγετο τὴν Τυρῷ· καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Τύρον εἰς ὄνομα τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς. ἐβασίλευσεν οὖν ἐκεῖ, καὶ ἔσχεν νίοντος ἐκ τῆς Τυρῷ, τὸν Κάλμον καὶ τὸν Φοινίκα καὶ τὸν Σίρον καὶ τὸν Κίλικα, καὶ θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Εὐρώπην. 15 καὶ βασιλεύει ὁ Ἀγήνωρ τῶν μερῶν ἐκείνων ἔτη ἔγ'. τὴν δὲ Εὐρώπην οἱ ποιηταὶ ἔξερθεντο θυγατέρα εἶναι τοῦ Φοίνικος, τοῦ νιοῦ Ἀγήνωρος βασιλέως, μὴ ὅμοισσαντες τοῖς χρονογράφοις.

• **C** ἐπιδόριψας δὲ τῇ πόλει Τύρῳ Ταῦρος ὁ τῆς Κορήτης βασιλεύς, νυνμαχίᾳ πολεμήσας παρέλαβε τὴν αὐτὴν Τύρον πόλιν ἐσπέρας· 20 καὶ ποιηδέντος ἐλαύειν αἰγαλώτους ἐκ τῆς πόλεως πολλούς· ἐν οἷς ἐλαύει καὶ τὴν Εὐρώπην, θυγατέρα τοῦ Ἀγήνωρος βασιλέως. ὁ δὲ Ἀγήνωρ καὶ οἱ νίοι αὐτοῦ ἐπολέμουν ἐπὶ τὸ λίμιτον· τοῦτο

10. Σίδα] Σίδαν Chron. et Hamartolus MS. apud Hodium. 12. Τύρῳ Οχ. 23. τοῦτο Ταῦρος] „Supple ex Chr. Alex. καὶ γνοὺς τοῦτο Ταῦρος, aut aliquid tale.“ Ch.

qui eis in mandata dederat, ex Argis soluturis; uti, non nisi Jo filia inventa, in Argivorum terras reverterentur. Itaque etiam condiderunt ibi Jonitae templum Saturno, in monte Silpio.

Libya autem, Pici Jovis et Jus filia, Neptuno cūdam nupta, tres ei filios peperit; quibus nomina, Agenor, Belus, et Enyalius: ex quibus Agenor et Belus in Syriam profecti sunt, exploraturi, an in vivis adhuc esset Jo, cum fratribus ejus; et qui illis sanguine conjuncti essent. Nemeine autem invento, redierunt: et quidem Belus in Aegyptum proiectus, in uxorem accepit sibi Sidam; ex qua duos suscepit filios Aegyptum et Danaum. Agenor vero Phoeniciam se recipiens, Tyro uxorem duxit: a cuius nomine, Civitatem ibi a se extrectam, Tyrum vocavit. Ubi et imperium tenens ex Tyro filios suscepit Cadmum, Phoenicem, Syrum, et Cilicem: filiamque unicam, cui Europae nomen indidit. Regnavit autem Agenor in regionibus iis per annos LXIII. Poetae vero Europam Phoenicis, Agenoris filii, filiam faciunt, a Chronologis dissentientes. Taurus autem, rex Cretae, Tyrum invasit; commissisque navalī praelio, urbem cepit, ad vesperam: qua spoliata, captivos inde abduxit plurimos; inter quos et Europa erat, Agenoris regis filia. Cum enim Agenor filiique

Ταῦρος ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς ἔξαιρην ἐπέδριψε τῇ χώρῃ διὰ ο^ο 35
θαλάττης· ἡστίνος ἐσπέρας μνήμην ποιοῦνται οἱ Τύριοι ἔως τῆς^{*}
νῦν, λέγοντες Κακὴν δψιτήν. ἀπήγαγε δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν
ἴδιαν πατρίδα ὁ Ταῦρος, ἥτιτα καὶ γυναικαὶ ἔλαβε, παρθένον
5 οὖσαν καὶ εὐπρεπή· καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ὄνομα αὐτῆς
Εὐρώπεια. ἐξ ἣς ἔσχεν νίὸν τὸν Μίνω, καθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ
σοφάτατος ποιητικῶς συνεγράψατο, ὃς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς δ
εἰς Ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἥψατει. ἔκτισε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Κρήτῃ
νήσῳ ὁ αὐτὸς Ταῦρος βασιλεὺς πόλιν μεγάλην, ἣν ἐκάλεσε Γόρ-
10 τυναν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ μητρὸς τῆς ἐκ γένους Πίκον Διύς.
τὴν δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως τύχην ἐκάλεσε Καλλινίκην εἰς ὄνομα τῆς
σφαγιασθείσης παρ' αὐτοῦ κόρης. ὁ δὲ Ἀγήρωρ βασιλεὺς ἐλθὼν
ἐκ τοῦ πολέμου ἐν τῇ Τύρῳ, καὶ μαθὼν τὴν γενομένην παρὰ τοῦ
Ταύρου ἔξαιρην ἔριδόν τε καὶ ὑρπαγήν, εὐθέως ἔξεπεμψε τὸν
15 Κύδιμον διὰ τὴν Εὐρώπην μετὰ χρημάτων πολλῶν καὶ στρατοῦ.
μέλλων δὲ τελευτᾶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀγήρωρ διετάξατο πᾶσαν
ἢν ὑπέταξε γῆν μερίσασθαι τοὺς τρεῖς αὐτοῦ νίούς. καὶ ἔλαβεν ο^ο 36
δὲ Φοῖνιξ τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν, καλέσας τὴν ὑπ' αὐ-
τὸν γενομένην γῆν Φοινίκην· ὅμοιως δὲ καὶ ὁ Σύρος, εἰς τὸ ἴδιον
20 ὄνομα καλέσας τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν Συρίαν· ὡσαύτως
δὲ καὶ ὁ Κίλιξ τὸ ἐπιλαγχάνον αὐτῷ κλῖμα ἐκάλεσε Κιλικία εἰς τὸ
ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

6. Εὐρώπεια] Εὐρώπη Οχ. 7. ὅς Ch., Chron., ὥς Οχ. 9. Γορ-
τύναν Οχ. 18. Φοίνιξ Οχ. 21. ἐπιλαγχάνον Ch., ἐπιλαγχά-
νων Οχ. ibid. Κιλικία] Κιλικίαν Ch., Chron. Conf. ad p. 5. A.

ad limites bellis aliis distinerentur; Taurus interim, qui hoc resicerat,
per maris viam irrumpens, Tyrios inopinos opprimit. Memoriam autem
vesperae illius Tyrii usque adhuc recolentes, Vesperam Infaustam appellant.
Taurus vero Europam in patriam suam abduxit: cumque Virgo es-
set egregiae formae, pro uxore eam habuit: regionesque eas omnes, ab
ejus nomine, Europeas vocavit. Filium etiam ex ea habuit, cui Minos
nomen. De his vero sapientissimus Euripides Poetice scribens, enarrat,
raptam Europam fuisse a Jove in taurum verso. Idem rex Taurus urbem
magnam condidit in Creta insula, cui nomen Gortynam dedit, a Matre
sua, ex genere Pici Jovis oriunda: Urbis vero Fortunam a Virginis a se
mactatae nomine Calliniken vocavit. Agenor autem a bello redux, ubi
de subitis Tauri incursionibus, urbisque direptione edoctus fuisse;
sine mora Cadmum emisit, magna pecuniarum vi et exercitu instructum, uti
Europam curaret reducem. Moriturus deinde Rex Agenor mandavit, uti
tota regio, quam sibi subjugaverat, inter tres filios suos distribueretur.
Phoenix igitur Tyrum accepit, partesque vicinas: regionemque omnem
sibi subditam Phoeniciam vocavit. Similiter etiam Syrus partem, quam
ipse sortitus erat, a nomine suo Syriam appellavit. Cilix etiam sortem
suam a nomine suo, Ciliciam nuncupavit.

⁷Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ Φοίνικος ἦν Ἡρακλῆς

V 13 ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τίριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογχύλην·
ἐωριζόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως εἶδε
ποιμενικὸν κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μι-
κρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιοειδές, καὶ τὸν ποιμένα, νομίζοντα 5
αἷμάσσειν τὸν κύνα, λαβόντα ἀπὸ τῶν προβάτων πόκον ἐρέας καὶ
καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνὸς καὶ
βάπτοντα τὸν πόκον. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, προσεσχηκὼς μὴ εἶναι αὐτὸ-
αἷμα, ἀλλὰ βάμματος παραξένον ἀρετήν, ἐθαύμασε· καὶ γνοὺς
ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ἐστὶ τὸ κατιὸν βάμμα τοῦ πόκου, εἰληφὼς 10

O 37 ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον ὡς μέγα δῶρον τοῦτο προσήγαγε τῇ
βασιλεῖ τῆς Τύρου Φοίνικι. καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ
τῆς ξένης χρόας τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὴν τούτου εὑρεσιν
B ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν καὶ
γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικόν· καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶ- 15
τος ἐκ πορφύρας περιβόλαιον, καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὴν αὐτοῦ
βασιλικὴν ξεσῆτα, ὡς ξένην θέαν. καὶ ἔκτοτε ἐκέλευσεν ὁ βα-
σιλεὺς Φοίνιξ μηδένα [τῶν] ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ὄντα βασιλείαν τολ-
μᾶν φορεῖν τὴν τοιαύτην ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης οὖσαν
φορεσίαν, εἰ μήτι αὐτὸν καὶ τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς 20
Φοίνικης, διὰ τὸ γινώσκεσθαι τὸν βασιλέα τῷ στρατῷ καὶ πάντι
τῷ πλήθει ἐκ τῆς θαυμαστῆς καὶ παραξένου φορεσίας. πρώην

1. ἦν addidit Ch., Chron. 7. στόματος Ch., Chron., πόμα-
τος Ox. 12. θέᾳ Ch., Chron., θέαν Ox. 18. Φοίνιξ Ox. ibid.
τῶν om. Chron. 19. ἐνάρετον Ch., Chron., ἐνάρεστον Ox.

Phoenicis autem sub regno floruit Hercules ille, Tyrius Philosophus,
qui purpuram invenit. Cum enim forte per littus Tyrium obambularet,
pastorium vidit canem, qui ostreum, (quod Conchyle dicitur, parvum-
que genus est testudinis marinae,) edebat. Pastor interim sanguinare
canem existimans; lana, ab ove rapta, quod ab ore ejus profluebat, ab-
sterrit, lanamque tinxit. Hercules autem cum observasset, sanguinem
illud non esse; sed peregrini scilicet alicujus liquoris vim, obstupuit: et
cum ex Conchyli tinteturam illam lanam expressam sciret; exceptam a pa-
store lanam Phoenici, Tyriorum regi, tanquam munus insigne, detulit.
Qui et ipse attonus novi coloris aspectu, simul etiam inventum admirata-
tus, lanam Conchylis liquore tingi jussit, sibique regiam inde vestem pa-
rari. Primus ergo ipse purpuream Chlamydem gestavit, quae quidem Ve-
stis Regia, tanquam inusitatum spectaculum, omnibus in admirationem
cedebat. Exinde vero edicto cavit rex Phoenix, ne quis ex suis subdi-
tis praeclaro hoc terrae marique debito gestamine uti praesumeret, praec-
ter ipsum Regem et Regis successores: ut ex novo hoc et mirabili ge-
stamine exercitus, omnisque adeo populus, Regem suum agnoscerent.
Namque ante hoc tempus, ignotum fuit mortalibus tingendi artificium;

γὰρ οὐκ ἔγίνωσκον οἱ ἀνθρώποι βάπτειν χρόας ἴματίων, ἀλλὰ τὰς τῶν προβάτων ἔρέας, οἷαι καὶ ἡσαν, ταύτας ἐποίουν ἴμάτια καὶ ἐφόρονν. καὶ οἱ βασιλεῖς δὲ τὰς αὐτὰς χρόας τῆς τυχούσης C ἔρέας ἴμάτια ἐφόρονν, καὶ οὐκ εὐχερῶς ἐγνωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ 5 πλήθει οἱ βασιλεῖς. λοιπὸν οὖν οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς, ἣτοι ἄρηγες καὶ τοπάρχαι, ἀκηκοότες τοῦτο, οἱ μὲν περιβόλαια, οἱ δὲ φίβλιας χρονῖς καὶ μανδύας ἐπενόησαν ἑαυτοῖς, πορφύρεα ἢ ρόύν O 38 σεα βάπτοντες αὐτὰ ἀπὸ βοτανῶν τινῶν, καὶ ἐφόρονν διὰ τὸ γινώσκεσθαι τῷ ἰδίῳ πλήθει, καθὼς Παλαιάφατος ὁ σοφώτατος 10 συνεγράψατο. μετὰ οὖν χρόνους πολλοὺς οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Φοινίκην ὑποτάξαντες χώραν τὸ ἔξ ἀρχῆς ἀναδειχθὲν ἐκ τῆς κοιχύλης ἀληθινὸν σχῆμα βασιλικὸν ἐφόρεσαν, ὅπερ ἐκάλεσαν ὁμαϊστὶ τόγαν· ἥντινα καὶ ὑπατοι Ῥωμαίων ἔως τῆς νῦν φοροῦσι. Νομιμᾶς δὲ ὁ καὶ Πομπήλιος, βασιλεύσας Ῥωμαίων μετὰ τὸν D 15 Ῥῶμον καὶ τὸν Ῥῆμον, δεξάμενος πρεσβευτὰς ἐκ τῆς χώρας τῶν λεγομένων Πελασγῶν, φοροῦντας χλαμύδας ἔχοντας ταβλία ρούσεα, καθάπερ οἱ ἀπὸ τῆς τῶν Ἰσανδρων χώρας, καὶ τερραφθεῖς τοῦ σχήματος, πρῶτος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπενόησε χλαμύδας φορεῖσθαι, τὰς μὲν βασιλικὰς πορφυρᾶς, ἔχοντας ταβλία χρυσᾶ, τὰς δὲ τῶν 20 συγκλητικῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν ἀξίαις καὶ στρατείαις χλαμύδας ἔχοντας σήμαντρον τῆς βασιλικῆς φορεσίας ταβλία πορφυρᾶ, δηλοῦντα ἀξίαν Ῥωμαϊκῆς πολιτείας καὶ ὑποτυγήν, κελεύσας μηδέ-

2. κἄν] καὶ Chron. 14. Πομπήλιος] Πομπήλιος cum Chron. p. 117. A Ch. 18. χλαμύδας Chron. et Cedrenus p. 19. B, χλαμύδα Ox. 19. πορφύρας Ox. et mox πορφύρα. 22. κελεύσας Ch., Chron., κελευούσας Ox.

sed ex ovium vellere, quale a natura fuit, simplici vestes conficiebant. Sed et Regiae etiam vestes velleris colorem simplicem referebant; neque facile erat populo Principem suum dignoscere. Ex eo itaque tempore Imperatores alii Regesque et Dynastae, qui de his aliquid inaudierant, comparabant sibi, hi quidem indumenta, alii fibulas aureas, et Mantela purpurea, vel russa, succis herbarum infecta; quae gestare solebant, ut a populo dignoscerentur: quemadmodum scriptis tradidit sapientissimus Palaephatus. Longo autem post tempore, Romani, Phoenicia in potestatem suam redacta, ex vera illa antiquitusque inventa purpura, regium sibi amictum parabant; quem lingua sua *Togam* dixerunt: quam et adhuc usque Consules Romani gestare solent. Numa autem, qui et Pompeianus, qui post Romulum et Remum Romanis imperavit; cum ad eum Pelasgorum Legati venissent, Chlamydas gestantes clavis russis distinctas, (quales etiam Isauri ferre consueverunt;) ornato delectatus, primus auctor fuit Romanis, uti Chlamydas gestarent, Reges quidem purpureas, clavis aureis distinctas; Senatus vero, et Magistratus, militiaeque Praefecti, purpuratos clavos; insignia nempe Regii ornatus, quae Romani Imperii dignitatem et Subjectionem indigitarunt: edixitque, ne-

O 39 να συγχωρεῖσθαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ πυλάτιον πρὸς αὐτὸν δίκαια τοῦ σχήματος τῆς αὐτῆς χλαμύδος, καὶ οὐ συνεχώρουν τινὰ εἰσελθεῖν οἱ φυλάττοντες τὸ πυλάτιον, εἰ μὴ ἐφόρει χλαμύδα ἔχονσαν τις Ε λοτιμίαν βασιλικῆς ἐσθῆτος, καθὼς ὁ σοφάτατος Τραγκύλλος, Φωμαίων ἴστορικός, ταῦτα συνεγράψατο.

'Ο δὲ Σύρος, ὁ νίδιος τοῦ Ἀγήνορος, ἀνὴρ ἐγένετο σοφός, ὃς συνεγράψατο Φοινικικῆς γράμμασι τὴν ἀριθμητικὴν γιλοσοφίαν· ὑπέθετο δὲ ἀσωμάτων εἶναι ἀρχάς, καὶ σώματα μεταβάλλεσθαι καὶ τὰς ψυχὰς εἰς ἄλλογενή ζῶα. οὗτος πρῶτος ἔξεθετο ταῦτα, ὡς Κλήμιος ὁ σοφάτατος συνεγράψατο.

V 14 Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἐγένετο Φάλεκ, νίδιος Ἐβρεος, ἀνὴρ θεοσεβῆς καὶ σοφός, ζήσας ἔτη τλθ', περὶ οὖν Μωσῆς ὁ προφήτης συνεγράψατο. ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἥως τοῦ Φάλεκ ἔτη γ κατὰ τὴν προφητείαν.

'Ο δὲ προερχόμενος Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐν τοῖς ἀνωτέροις 15 χρόνοις ἔσχε μετὰ τὸν Ἐρυζῆν καὶ τὸν Ἡρακλέαν καὶ ἄλλον νιόν, τὸν Περσέα, ἀπὸ εὐπρεποῦς γυναικὸς ὀνόματι Δανάης, θνατὸς τοῦ Ἀροιστον τοῦ καταγομένου ἐκ τῆς Ἀργείων χώρας· περὶ οὓς ἔμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφάτατος ἐν τῇ συντάξει τοῦ αὐτοῦ δράματος ἐν κιβωτίῳ τινὶ βληθεῖσαν καὶ όφεῖσαν τὴν Δα-

O 40 νάνην, ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μεταβληθέντος εἰς χρονόν. ὁ δὲ Β σοφάτατος Βούττιος, ἴστορικὸς χρονογράφος, ἔξεθετο ὡς ὁ αὐτὸς

10. *Κλήμιος*] *Κλήμης Cedrenus p. 19. C.* 12. *Μωσῆς*] *Genes. XI. 17. 18. 16. μετὰ Chron. p. 38. C., πατὰ Οχ. ibid. Ἡρακλέα Ch., Ἡρακλέαν Οχ. 20. καὶ ὄφεισαν] βληθῆναι πατὰ θάλασσαν Chron. 22. *ἴστορικὸς*] ὁ *ἴστορικὸς* καὶ Chron.: conf. p. 33. A. *Βούττιος* autem Malalae est *Βρούττιος*.*

quis Regiam postea non Chlamydatus ingrederebatur. Sed neque Palatini satellites quenquam sine Chlamyde, insigne Regium prae se ferente, in Palatium intromittebant: sicuti haec scriptis mandavit sapientissimus Tranquillus, Romanorum Historiographus.

Syrus vero, Agenoris filius, vir fuit sapiens. Hic Phoenicum lingua Philosophiam Arithmeticam conscripsit: Principia item corporea esse statuit; Corporea autem ipsa, sicut et animas in alia animantia migrare, primus docuit: uti prodidit sapientissimus Clemens.

Hisce temporibus erat Phaleucus, Eberi filius, qui vixit annos trecentos triginta novem: de quo Moses Propheta scripsit. Ab Adamo igitur ad Phalecum usque, secundum Prophetiam, anni numerantur **mmm.**

Praedictus autem Picus, qui et Jupiter, de quo superius, filium habuit praeter Mercurium atque Herculem Perseum quoque, quem ex muliere formosa, cui nomen Danaë, Acrisi Argivi filia, suscepit. De qua sapientissimus Euripides in Tragoedia fabulatur, vitiatam illam fuisse a Jove, in aurum transformato: ideoque arcula inclusam, in mare projectam fuisse. Buttius autem sapientissimus Historiographus in Chronicō suo

Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς οὐσαν ταύτην ἐν κουβουκλείῳ παρακειμένῳ
 τῇ θαλάσσῃ πολλῷ χρυσῷ πείσας ἡδυνήθη προτρεψάμενος· ἥρ-
 τια ἀρούσας ὡς πάνταν εὐπρεπῆ ἔφθειρεν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσχεν
 νιὸν ὄνόματι Περσέα, τὸν προειρημένον. ὅντανα πτερωτὸν γρά-
 φονσι διὰ τὸ ἐκ παιδόθεν περίγοργον εἶναι τὸν παιδα· ὅθεν καὶ
 ὁ τούτον πατήρ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐδίδαξεν αὐτὸν πράττειν καὶ
 τελεῖν τὴν μαγγανείαν τοῦ μυστερίου σκύδοντας, διδάξας αὐτὸν πάν-
 τα τὰ περὶ αὐτοῦ μυστικὰ καὶ δυσσεβῆ πλανῆματα, λέγων αὐτῷ
 δτι Νικᾶς πάντας τοὺς πολεμίους ἐξ αὐτοῦ καὶ τοὺς ἔχθρούς σου
 10 καὶ πάντα ἀνθρώπον ἐναντίον καὶ πάντας τοὺς βλέποντας ἐν αὐ-
 τῷ τῷ προσώπῳ τυφλονυμένους καὶ μένοντας ὡσεὶ νεκροὺς καὶ κα-
 τασφαζομένους ὑπό σου. καὶ λοιπὸν ὁ Περσέας πεισθεὶς τῷ ἴδιῳ **C**
 πατρὶ Πίκῳ τῷ καὶ Διὶ, εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον μετὰ τε-
 λευτὴν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Πίκου τελείας ἡλικίας γενόμενος, ἐπεθύ-
 15 μησε τῆς τῶν Ἀσσονίων βασιλείας, διαφθορούμενος τοῖς τέκνοις **O 41**
 τοῦ Νίρου, τοῦ θείου αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. καὶ
 χρηματισθεὶς ἀπῆλθεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λιβύης· καὶ κατὰ τὴν
 ὁδὸν ὑπῆρχε τῷ αὐτῷ Περσεῖ μία παρθένος, κόρη χωρική,
 ἀγορίας ἔχουσα τὰς τρίχας καὶ δρθαλμούς. καὶ στήσας ἐπηρώ-
 20 τησεν αὐτὴν λέγων, Τί σου τὸ ὄνομα; ἢ δὲ εἶπε μετὰ παδόησίας
 Μέδονσα· καὶ κρατήσας αὐτῆς τὰς τρίχας ὡς ἐβάσταζε λογχοδρε-
 πάνῳ ξίφει ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κάραν. καὶ λαβὼν ὁ Περσέας
 εὐθέως ἐτέλεσε τὴν αὐτὴν κάραν μυστικῶς, καθὼς ἐδιδάχθη
 ὑπὸ τοῦ ἴδιου πατρὸς Πίκου τῆς μυστερίς μαγγανείας τὴν πλά- **D**

9. πολεμίους Ch. cum Chron. et Cedreno p. 22. B, πολέμους Ox.
 19. ἐπερώτησεν Ox.

scriptum reliquit, Jovem Picum in cubiculo quod mare spectabat com-
 morantem eam, utpote pulcherrimam, vi auri magna, sibi conciliasse;
 raptamque inde, compressisse; filiumque ex ea habuisse Perseum, quem
 diximus. Hunc alatum perhibent, eo quod a pueris summa esset corpo-
 ris agilitate: unde et pater ejus Jupiter Picus nefandi illius Scyphi pa-
 randi magicum ei artificium aperuit, quaeque ad eum pertinent mysticas
 illum et impias edocuit imposturas; Hujus ope, inquiens, vinces tuos
 inimicos et adversarios omnes: et quicunque Caput hoc aspexerint, oc-
 caecati et quasi mortui a te percussi videbuntur. Perseus igitur, Jovis
 Patris dicto audiens fuit: qui, post eum mortuum, adolescentior factus.
 regnum Assyriorum in animo habuit: quippe hoc invidebat patrueibus
 suis, Nini filiis. Accepto autem oraculo, in Libyam profectus est: per
 iter vero occurrit ei virgo quaedam Indigena, oculis capillisque fera.
 Constitit ad visum Perseus, et percontatus eam, Quod, inquit, tibi no-
 men est? Respondit illa imperterrita, Medusa. Tum Perseus, compre-
 hensa verticis coma, falcato quem ferebat ense caput illi amputavit: quod
 arreptum, Incantamentis magicis et infandis, juxta ac a Patre eductus

την· ἥγτινα ἐβάσταξεν εἰς ἴδιαν βοήθειαν πρὸς πάντας ἐχθροὺς καὶ πολεμίους εἰς τὸ ὑποτύπους εἰς ἀναιρεῖν. τὴν δὲ κάραν ἐκάλεσε Γοργόνα διὰ τὸ δέξν τοῦ βοηθήματος καὶ διὰ τὸ ἐνεργὲς πρὸς τοὺς ὑπεναντίους. κακεῖθεν περάσας ἤλθεν ἐπὶ τὴν τῆς Αἴθιοπλας χώραν, ἦτις ἐβασιλεύετο ὑπὸ τοῦ Κηφέως, καὶ εὐρηκὼς 5 ἔκει ἱερὸν Ποσειδῶνος, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ εἶδεν ἐν τῷ ἱερῷ

O 42 παραμένονταν κόρην, κατὰ τάγμα τοῦ ἴδιου αὐτῆς πατρὸς τοῦ Κηφέως ἐκδοθεῖσαν, τὴν λεγομένην Ἀνδρομέδην παρθένον. καὶ ταύτην ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ φεύγος αὐτὴν ὡς εὐπρεπῆ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. καὶ καταπλεύσας ἀνεγώρησεν ἐκ τῆς χώρας 10

E ἔκεινης· ἐρχόμενος κατὰ τὴν Ἀσσυρίων χώραν κατίντησεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λυκαονίας· καὶ γνόντες εὐθέως ἀντιστάντες ἐπολέμησαν αὐτῷ· καὶ χοησάμενος τῇ βοηθείᾳ τῆς κάρας τῆς Γοργόνης ἐνίκησε τοὺς Λυκάονας. καὶ εὑρηκὼς κώμην λεγομένην Ἀμύρδαν ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν, καὶ ἐστησεν ἑαυτῷ στίλην ἔξω τῶν 15 πυλῶν, βαστάζονταν τὸ ἀντεικόνισμα τῆς Γοργόνης, καὶ θυσίαν ποιήσας ἐκάλεσε τὴν τύχην τῆς πόλεως Περσίδα εἰς τὸ ἴδιον αὖτοῦ 20 δινομοῦ· ἦτις στίλη ἦως τοῦ παρόντος ἴσταται ἔκει. ἥγτινα πόλιν ἐκάλεσε τὸ Ἰκόνιον, διότι πρώτης νίκης εἰπόνα σὸν τῇ Γοργόνῃ ἔκει ἔλαβεν. ὑπέταξε δὲ καὶ τὰς ἄλλας χώρας μηδενὸς ἀντισταμένον. ἐρχόμενος δὲ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν καὶ Κιλικίαν, καὶ ἀντιστάσεις αὐτοῦ πολεμίων ὑπομένοντος, ἐχρηματίσθη ταῦτα διτὶ Ἀπὸ τοῦ ἴδιου ὅππον ἀποβὰς τὸν σὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς εἰς

11. ἐρχόμενος] καὶ addit Chron. 13. κόρης] κάρας Ch. cum Chron. 19. πρὸ τῆς νίκης εἰπόνα τὴν τῆς Γοργόνης Chron.

fuerat, caeremoniis praeparavit; sibique in auxilium habuit, ad inimicos hostesque omnes devincendos tollendosque. Caput autem hoc Gorgonem appellavit; ob auxiliandi celeritatem et singularem quam habuit contra adversarios efficaciam.

Illiue autem discedens in Aethiopiam venit, quae tum temporis Cephœo parebat; ubi repertum Neptuni templum ingressus virginem ibi vidit, Cephei patris jussu expositam, nomine Andromedam. Hanc e fano extraxit; et, quod venusta esset, devirginavit, et in uxorem accepit. Inde vero solvens, et Assyriam versus iter faciens, in Lycaoniam devenit. Hoc autem Lycaonibus cognito, armis eum repellere conati sunt: quos tamen beneficio capitatis Gorgonii profligavit: repertoque vico, cui Amandra nomen erat, ex eo civitatem condidit; et erecta sibi pro portis statua, Gorgonis effigiem ferente, sacrisque peractis, Urbis Fortunam, juxta nomen suum, Persidem vocavit: statua vero haec etiam hodie ibi spectatur. Urbem hanc Iconium appellavit: ibi enim posuerat Icona, in signum primæ victoriae, Gorgonis ope, a se partae. Sed et alias etiam regiones subegit, nemine repugnante. Dumque per Isauriam et Ciliciam iter moveret, hostiumque impetus varios sustineret, dabatur ei Oraculum hoc: *Ubi ex equo descendens, calcancum pedis in terram defixeris,*

τὴν χθόνα πήξας νίκην λάβοις. καὶ κατελθὼν ἐκ τοῦ Ἰδίου Κππον
ἐν τῇ λεγομένῃ κώμῃ Ἀνδρασῷ, ἐκεῖ τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς ἔπηξεν·
καὶ νικήσας τῇ χρήσει τῆς Γοργόνος, ἐποίησε τὴν αὐτὴν κώμην Ο 43
πόλιν, ἥντινα ἐκάλεσε Ταρσὸν ἐκ τοῦ χρησμοῦ τοῦ Ἰδίου αὐτοῦ
5 ποδός, θνοιάσας κόρην ἀδαῆ ὄνύματι Παρθενόπην εἰς ἀποκα-
θυρισμὸν τῆς πόλεως. καὶ εὐχαριστήσας ὅρμησεν ἐκεῖθεν διὰ B
τοῦ Ἀργαίου ὄρους κατὰ Ἀσσυρίων· καὶ νικήσας αὐτοὺς καὶ φο-
νεύσας τὸν Σαρδανάπαλον, βασιλέα αὐτῶν, τὸν ἐκ τοῦ γένους
αὐτοῦ καταγόμενον, ὑπέταξεν αὐτούς, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῶν
10 ἔτη νγ', καὶ ἐπ' ὄνύματι αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας, ἀφελό-
μενος ἀπὸ Ἀσσυρίων τὴν βασιλείαν καὶ τὸ ὄνομα. καὶ ἐφύτευσε
δένδρα, καὶ ἐκάλεσε περσέας· οὐ μόνον δὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς
Ἀιγαίοις μέρεσιν ἐφύτευσε τὰς περσέας εἰς μνήμην ἔαντον.
ἐδίδαξε δὲ καὶ τοὺς Πέρσας τὴν τελετὴν τοῦ μυσεροῦ καὶ ἀθέου
15 σκύπους τῆς Μεδούσης· ὥντιναν ἐκάλεσε τὴν χώραν Μῆδων διὰ
τὸ μάθημα.

'Ο δὲ αὐτὸς Περσεὺς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώ-
ρας ἔτη πολλά, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρᾳ διάγονοιν ἐκ τοῦ C
Ἀργονοῦ Ἰωνῖται, ἥλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σιλ-
20 πιον ὄρος, ὡς πρὸς Ἰδίους συγγενεῖς· σύτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ
πύσης τιμῆς προσεκύνησαν· γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰω-
πολῖται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, κα-

1. λάβοις] λάβης Cedrenus p. 22. C. 5. ἀδαῆ Chron., ἀδαῆν
Ox. 7. Ἀργαίου] Ἀργέου Ox. 9. αὐτοῦ Ch. cum Chron.,
αὐτῶν Ox. 14. τοῦ] τὴν Ox. 21. Ιπποκεῖται Ox.

victoriam inde reportabis. Ex equo itaque descendens, ad vicum dictum Andrasum, pedis ibi calcaneum fixit in terram: capiteque Gorgonio fre-
tus, victoriam sibi comparavit. Ex vico igitur illo urbem aedificavit; nomenque ei, ex pedis sui oraculo, Tarsum indidit; mactata virgine illi-
bata, Parthenope dicta: in urbis expiationem. Gratiis deinde persolutis,
in Assyrios arma movit, per Argeum montem; quos, occiso rege eorum
Sardanapalo, ex genere ejus oriundo, devictos in potestatem suam rede-
git: quibus imperavit per annos LIII. Quin et a nomine suo Persas eos
vocavit; nomine pariter regnoque Assyrīi adempto. Arbores etiam illic
sevit, quas Persicas vocavit: quas non ibi solum, sed et per Aegyptum
etiam, in sui memoriam disseminavit. Docuit praeterea Persas infanda
populi Medusaei mysteria; atque inde eos Medos, regionemque eorum
Medianam, vocavit.

Perseus autem cum per plures annos imperium Persidis tenuisset, cer-
tior factus Jonitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo
concedit ad Silpium montem, eos, tanquam sanguine sibi conjunctos, vi-
sitarit. Ab his autem honorifice exceptus est; ut qui scirent, eum
genus suum ab Argivis Jopolitis duxisse: summa itaque laetitia affecti,

Ο 44 ρέντες ἀνύμυρον αὐτόν. χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρήσατος πολὺ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τῇ Ἰωνίτῳ πόλει τοῦ λεγομένου Λράκοντος, νῦν δὲ Ὁρόντον, ἥτησε τοὺς Ἰωνίτας εὖξισθαι· καὶ ἐν τῷ εὐχεσθαι αὐτοὺς καὶ μυσταγωγεῖν κατηνέγδη σφαῖρα πυρὸς κεραυνοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἷτις ἐποίησε παν-5 θῆραι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπισχεθῆναι ὁρεῖθρα. καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως Δ ἀνῆψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἔβασταζεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἐλεγεν αὐτοῖς ἑωρακέναι ἐκ τοῦ 10 οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ἔως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. ὃ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰωνίταις ἰερόν, ὃ ἐπιπόμασε πυρὸς ἀθαρύτον. δόμοιως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἰερὸν πυρός, καταστήσας ἐκεῖ διακονεῖν αὐτῷ εὐλαβεῖς ἄνδρας, οὓςτινας ἐκάλεσε μάγοντς. ταῦτα δὲ Παν-15 σαρίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

Καὶ μετὰ καιρὸν ἐλθὼν ὁ Κηφεὺς βασιλεὺς κατ' αὐτοῦ ἐκ Ο 45 τῆς Αἴθιοπίας, ὁ πιτήρ τῆς Ανδρομέδας, ἐπολέμησεν αὐτῷ· Ε ἦν δὲ ὁ Κηφεὺς ἐκ τοῦ γῆρας μὴ βλέπων. καὶ ἀπούσας ὁ Περσεὺς ὅτι πολεμεῖ αὐτῷ, ὀργισθεὶς πάνυ, ἐξῆλθε κατ' αὐτοῦ βα-20

5. κεραυνοῦ] κεραυνίον Ch. *ibid.* πανθῆραι Ch. cum Chron., πανθῆραι Ox. 7. τῷ γεγονός] „Scr. Πηλ τὸ γεγονός, sive potius ἐπὶ τῷ γεγονότι, uti legit Chr. Alex.“ Ch. 11. κατενεχθέντα] κατενεχθῆραι Chron. Forma quae hic est redit p. 25. A, 45. B, 86. C, E, 89. D, E, 91. E, 93. B, 94. C, 99. D, 112. D. vol. II. p. 26. D, 41. C, D, 44. C, 47. E, 70. B. *ibid.* τιμῇ Ch. cum Chron., ὑμῖν Ox.

Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, cum Draco fluvius, qui est nunc Orontes, Jopolim praeterfluens, supra modum imbris auctus esset; Perseus Jonitas, uti preces funderent, hortatus est: quibus precantibus, sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis, e coelo delapsus, tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perseus stetit, et ex igne illo ignem statim accendens, apud se religiose asservavit: quem in Perside, regnum suum, secum tulit: Persas etiam edocuit divinos honores eidem exhibere; utpote quem de coelo se delapsum videre asserebat. Persae itaque ignem usque adhuc colunt, pro Numine habentes. Ipse autem Perseus Jonitis fanum condidit, igni aeterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside Igni extruxit; ubi illius Ministros posuit sanctos quosdam viros, quos Magos nominavit. Scripta autem reliquit haec Pausanias, sapientissimus Chro-nographus.

Postea temporis bellum movebat contra Perseum Cepheus Rex Aethiopum, Andromedae pater. Erat autem Cepheus, ex senio, oculorum acumine privatus: Perseus vero ubi audisset, bello se ab eo peti, ingenii corruptus ira, contra illum egressus, Gorgonium caput secum tulit, il-

στάζων τὴν κάραν, καὶ ὑπέδειξεν αὐτῷ αὐτήν. καὶ ὁ Κηφεὺς μὴ βλέπων ἐπέβαινεν αὐτῷ ἔφιππος· ὃ δὲ Περσεὺς ἀγνοῶν ὅτι οὐ καθορᾷ, ἔλογίσατο μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν κάραν ἵς κατεύχε Γοργόνος· καὶ στρέψας αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν προσέσχεν αὐτῇ· καὶ τυ-
5 φλωθεὶς ἔμεινεν ὥσει νεκρός καὶ ἀνηρέθη. καὶ λοιπὸν ἐβασίλευ-
σε Περσῶν ὃ νίδις τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, προβλη-
θεὶς ἐκ τοῦ ιδίου αὐτοῦ πάππου τοῦ Κηφέως, τοῦ βασιλέως τῆς
Αἰθιοπίας· ὅστις ἐκέλευσε, καὶ ἐκάθη ἡ μνερὰ κεφαλὴ τῆς
Γοργόνος, καὶ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τὴν ιδίαν αὐτοῦ χώραν. καὶ
10 ἔμεινε λοιπὸν τὸ γένος τοῦ Περσέως βασιλεῦον τῆς Βαβυλωνίας
χώρας.

^{V 16} Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις ἀνωτέροις χρόνοις κατέλαβε τὴν Βοιωτίαν χώραν ἐκ τῆς Φοινίκης Κάδμος, ὃ Ἀγήνορος νίός· ὅπτινα ἐπεμψεν ὁ αὐτοῦ πατὴρ εἰς ἄναξήτοις καὶ ἀνάδρυσιν τῆς
15 Εὐρώπης, ἀδελφῆς αὐτοῦ. καὶ μαθὼν ὃ αὐτὸς Κάδμος ὅτι βα-
σιλεύει τῆς Κορήτης, ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν ὥρμησε· καὶ διατρίψας
εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὰ Φοινίκων ἀγνοοῦντας γράμ-
ματα, καὶ ἐτίμουν αὐτὸν καὶ ἐποίησαν αὐτὸν βασιλέα τῆς Βοιω-
τίας· ἦν γὰρ καὶ εὐειδῆς τῇ θέᾳ· ὅστις βασιλεύει τῶν Βοιωτῶν
20 ἔτη ἔβ'. καὶ ἡγάγετο γυναῖκα ἐκεῖθεν ὀνόματι Ἀρμονίαν· ἐς
ἥς ἔσχε Θυγατέρας ἔξ, Ἰνώ καὶ Ἀγαύην καὶ Σεμέλην καὶ Εὐρυνό-
μην καὶ Κλεανθῶν καὶ Εὐρυδίκην· αἵτινες ἐλέγοντο προϊοῦσαι αἱ

10. βασιλεῦον Ch. cum Chron., βασιλεύοντος Ox. 13. Βοιωτίαν]
Βοιωτείαν Ox. hic et infra. 17. Φοινικῶν Ox. 21. Ινῶ Ox.
et mox Κλεανθῶν. ibid. Εὐρυνόμην et Εὐριδίκην Ox.

lique obvertit. Cepheus autem minime videns, concitato equo in ipsum irruit: Perseus vero quem latebat Cepheum caecutire, existimans Gorgonium caput non ultra vires suas exerere, sibimet illud obvertit: quod dum intuetur, occaecatus ipse stetit atque sic interemptus est. Persarum deinde Rex, Persei ex Andromeda filius, ab avo suo Cepheo factus est: qui etiam jussit, ut abominandum illud Gorgonis caput igne absumetur: quo facto, regnum suum repetivit. Abhinc igitur Persei genus Babylonie regnavit.

Temporibus autem supradictis, Cadmus, Agenoris filius, Phoenicia relicta, Boeotiam occupavit: a patre enim missus fuerat, ut Europam sororem inventam liberaret. Certior autem factus eam in Creta regnare, versus Boeotiam properavit: ubi diutius commoratus, Phoenicum literas eos, illarum antea ignaros, docuit. Cadmum itaque summo in honore haberunt, Regemque eum Boeotiae constituerunt, erat enim speciosus forma. Regnavit igitur ad Boeotiam Cadmus per annos LXII, ubi uxori sibi sumpsit, nomine Harmoniam; ex qua sex suscepit filias, quarum nomina, Ino, Agave, Semele, Eurinome, Cleantho, et Eurydice;

Καδμιάδες. κτίζει δὲ καὶ πόλιν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ μεγάλην, ἥντινα ἐκάλεσεν εἰς ἕδιον δύομα *Καδμείαν*. καὶ βασιλεύει ὁ αὐτὸς Κάδμος ἔκει· ἀνεκαλέσατο δὲ ἐκ τῆς ἔξορίας τὸν Τειρεσίαν, Βοιώτιον ὃντα φιλόσοφον, τὸν Θηρολέτην, ὃντα πλούσιον καὶ χρήμασι καὶ ἀξίᾳ καὶ σοφίᾳ. δοτις παρεισήγαγε δόγμα τοῖς Ἑλλησι 5 τὸ αὐτομάτως φέρεσθαι τὰ πάντα καὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον· καὶ οἱ ἱερεῖς συνεσκευάσαντο αὐτόν, καὶ ἔξωρίσθη εἰς τὸ ἱερὸν Δαφναίον Ἀπόλλωνος, ὡς γυναικάδεις ἔχων φρένας, καὶ πολυπραγμονοῦντα πᾶς μιγνυμένη γυνὴ μετὰ ἀνδρὸς συλλαμβάνει, καὶ ἡ φύσις τοῦ ὀίματος μερόζεται εἰς δοτέαν καὶ σύγκασι 10 φλέβας καὶ νεῦρα καὶ αἷμα, καὶ ζωογονεῖται βρέφος καὶ τίκτεται.

O 47 ἄτινα ὁ σοφῶτας Κεφαλίων συνεγράψατο. ὁ γὰρ σοφῶτας Σοφοκλῆς δρῦμα ἔξερετο καὶ ποιητικῶς εἶπεν ὅτι τὴν Παλλάδα εἶδε λονομένην καὶ γυνὴ ἐγένετο· ὁ Τειρεσίας, φησί, τὴν σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ ἔζητησε γυνῶναι καὶ οὐκ ἡδυνήθη· ὅθεν ἔξερετο 15 ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ταῦτα ἀληθείας **D** εἶναι· εἴς ἐστιν ὁ Θεός, δις τὸν οὐρανὸν ἔτενες καὶ γαῖαν μικρὰν πόντον τε χαροποῦ οἰδίμα καὶ ἀνέμων βίας· Θηγτοὶ δὲ πολὺ καρδίᾳ πλανώμενοι, ἴδρυσάμεθα πηγαψχάς θεῶν ἀγάλ-

1. *Καδμιάδες*] *Cadmiades* Cedrenus p. 23. C. 2. *Καδμείαν Cedrenus, Καδμίαν OX.* 8. *Δαφναίον Ch., Cedrenus, Δαφνέον OX.* 9. *πολυπραγμονοῦντα*] Cedrenus εἰς γυναικὸς μεταβληθῆναι φύσιν καὶ πολυπραγμονεῖν αὐτῇ πᾶς etc. 11. καὶ αἷμα] „Cedrenus habet, καὶ τὰ λοιπά, rectius ut opinor.“ Ch. 18. *τε χαροποῦ*] δὲ *χαρωποῦ OX.* 19. *ἰδυσάμεθα πηγαψχάς — θεῶν OX.* De turpi fragmento Sophocleo v. Bentleii Epist. p. 12.

quae etiam *Praecellentes forma Cadmiades* vocabantur. Urbem etiam magnam in Boeotia condidit, quam ex nomine suo Cadmiam vocavit; ubi et sedem Regni posuit: Quin et Tiresiam, Boeotorum Philosophum, ab exilio revocavit. Erat hic Venationibus deditus, ditissimus opibus, vir sapiens item magnique nominis; qui et Graecos docuit, omnia fortuito ferri, Mundumque nulla Numinis providentia gubernari. Qua de causa conspiratione in illum a sacerdotibus facta, in Daphnaei Apollinis templum relegatus est: ut qui essaeminati esset animi. Plus satis enim curiose rimabatur, quo pacto faemina ex maris concubitu concipiat: quomodo item fieri potuit, ut sanguinis natura in ossa, carnes, venas, et nervos, in sanguinem denique ipsum distribuatur; et quonam modo foetus in utero vivus efformetur, et in lucem prodeat. Sicuti de eo prodidit sapientissimus Cephalion. Poetice enim de eo locutus est in Dramate suo sapientissimus Sophocles: nempe Tiresiam, Minervam lavantem cum vidisset, in mulierem conversum fuisse. Sed et addit, eundem Tiresiam Summi Opificis sapientiam sollicite indagasse; quam tamen assequi non potuit: unde et Sophocles ipse, in scriptis suis, ista pro veris protulit. *Est unus Deus, Qui Coeli machinam solique condidit;* *Cocrulea ponti terga,* et *infraenes Notos:* *At nos miselli, pectore errantes vago, Calamitatum finxitimus solatia,* *Formas Deorum sareas, ligneas, Aurove ductas*

ματα ἐκ λίθων καὶ ξύλων ἡ χρυσοτεύχτων ἡ ἐλεφαντίνων τύπονς,
Θνσίας τε τούτοις καὶ κενὰς πανηγύρεις τεύχοντες εὐστέβεῖν νομί-
ζομεν. μοναρχίαν γάρ ἐδόκει δοξάζειν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς.

‘Ο δὲ Κάδμος ἔξεδωκε τὴν ἑαυτοῦ Θνγατέρα τὴν Ἀγαύην
5 Ἐχίονι τινὶ συγκλητικῷ· δοτις Ἐχίων ἔσχεν ἐξ αὐτῆς νιὸν ὀνό-
ματι Πενθέα, ἄνδρα συνετὸν καὶ ἐν φρονήσει καὶ ἐν πᾶσι. τὴν
δὲ Σεμέλην, τὴν ἄλλην αὐτοῦ Θνγατέρα, εὐπρεπεστάτην οὖσαν O 48
πάνυ, ἐφίλησέ τις ὀνόματι Πολυμήδων, νιὸς Αἰθερίωνος συγ-
κλητικοῦ, ἐκ τοῦ γένους καταγομένου τοῦ Πίκου Διός· ἦν προ-
10 τρεψάμενος ἐφθειρεν, ἀφ' ἧς ἔσχεν νιόν. καὶ ἐν τῷ ἔχειν αὐ-
τὴν ἐν γαστρὶ τὸν παιδα χειμῶνος ὅντος ἐγένοντο ἀστραπαὶ
μεγάλαι καὶ βρονταὶ· καὶ ἐθροήθη ἡ κόρη Σεμέλη, καὶ τὸ μὲν
βρέφος παρενθὺς ἐγέννησε μηρῶν ἐπτά, αὐτὴ δὲ μὴ ὑπενέγκασσε
τοὺς πόνους ἐτελεύτησε· καὶ ἐπειψεν ὁ Κάδμος τὸ βρέφος εἰς V 17
15 τὴν Νυσίαν χώραν, κακεῖ ἐτράφη· διὰ τοῦτο δὲ συνεγράψατο ὅτι
ὅ Ζεὺς τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς μητρικῆς αὐτοῦ γαστρὸς ἐν τῷ ἰδίῳ
κόλπῳ ἐφύλαξε, διότι μέρος ζωῆς ἔσχε παρὰ τὸν χρόνον τῆς γεν-
νήσεως αὐτοῦ ἐκτρωθεὶς, καθὼς Παλαιφατος ὁ σοφώτατος συν-
εγράψατο. ὅντινα δὲ αὐτοῦ πάππος Κάδμος Νύσιον ἐκάλεσεν,
20 ἀλλ’ οἱ λοιποὶ ὡς θαύματά τινα ποιοῦντα ἐκ τῆς ἥλιακῆς εὐχῆς
Διόνυσον μετεκάλεσαν, ὡς ἐκ γένους ὅντα πατρῷον, καὶ ἀπε-

1. ἡ alterum addidi. 2. καινὰς Ox. 5. Αἴχιον — Αἴχιων Ox.
15. διὰ τοῦτο συνεγράψατο] „διὰ τοῦτο δὲ, scribendum censeo.
Fabulae hujus auctoris nomen hic excidisse videtur; nisi forte συν-
γράψαντο, in plurali legendum sit; quod verisimilius.“ Ch.

*fusili, aut eburneas. His dum immolamus, dum statu Augustos die Red-
dimus honores, esse nos remur pios. Sophocles enim sensisse videtur,
unum esse universi Imperatorem.*

Cadmus autem Agavem filiam Aechioni cuidam, viro nobili, locavit: qui ex ea filium habuit nomine Pentheum, virum sagacem et in omnibus prudentem. Semelem vero, filiam alteram, egregiae formae virginem, amavit quidam nomine Polymedon, Aetherionis F. ex Jovis Pici genere: qui eam in amorem suum illectam compressit, et ex ea filium habuit. Semele autem dum puerum in utero gereret, ingens accidit tempestas, horrendos coeli fragores et fulgura emittens: quibus perterrefacta mulier, foetum statim edidit septimestrem. Cumque puerperii dolores sufferre non potuisse, expiravit ipsa: infantem vero Cadmus in Nysiam regionem misit enutriendum. Quoniam vero foetus, ante legitimum tempus exclusus portionem aliquam vitae suaे extra communem usum a Deo sortitus est; ideo fabulantur, eum, per reliquum tempus materno utero debitum, in ipso Jovis sinu asservatum fuisse: sicuti scriptum reliquit sapientissimus Palaephatus. Nomen autem puero avus ejus, Cadmus, Ny-
sium dedit: alii vero Dionysum vocarunt, tanquam ex genere Jovis Pa-

Θέωσιν αὐτὸν εὑρηκότα δὶς ἀμπέλου τροφὴν ἀνθρώποις. Ξέ-

θετο γάρ καὶ περὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς γεωργικῆς τινα· ἔμαθε

B ο⁴⁹ δὲ καὶ μυστικά τινα καὶ ἐγένετο ἀνήρ σοφὸς καὶ ἐν μυσταγωγίαις
δι αὐτὸς Διόνυσος, καὶ ἐποίει φαντασίας τινὰς θαυμάτων. ὅστις
καὶ πρὸς Πέρσας καὶ πρὸς Ἰνδὸν καὶ εἰς πολλὰς χώρας ἀπῆλθε,
καὶ πολεμῶν φαντασίας τινὰς θαυμάτων ἐδείκνυεν, ἔχων καὶ
στρατὸν μεθ' ἑαυτοῦ πολύν. ὁ δὲ Κάδμος γεγηρακὼς παρεχώ-
ρησε τῆς διοικήσεως τῆς βασιλείας τῶν Βοιωτῶν τῷ νῦν τοῦ Ἐκλο-
νος, τῷ Πενθεῖ, τῷ ἐκγόνῳ αὐτοῦ· ὅστις ἐπηρεῖτο παρὰ τῶν
συγκλητικῶν καὶ παρὰ πάντων. ὁ Κάδμος δὲ λαβὼν τὸν Τειρε-
σίαν διῆγεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τὸ Κιθαιρώνιον ὄρος
τὸν πολὺν χρόνον.

C τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐγήρασεν
δι αὐτοῦ πάππος, ἥλθει ἐπὶ τὴν Καδμείαν πόλιν μετὰ πολλῆς
ἀξίας καὶ ὀπλων, ὀφελῶν βασιλεῦσαι. καὶ ἐῳδακὼς αὐτὸν φα-
ντασίας τινὰς ποιῶντα καὶ ὀπλίτας ἔχοντα, καὶ προσκαλούμενον 15
πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ τὰς συγγενικὰς διδάσκοντα μυ-
σταγωγίας ἡλιακῶν βακχευμάτων, ὃς ἐλεγον βάκχας, ὧσαύτως
δὲ καὶ τὸν πολίτας καὶ τελετάς τιναν εὐχῶν διδάσκοντα ἡλια-

O 50 κῶν πρὸς τὸ πεῖσμα τὸν Βοιωτὸν δύνασθαι αὐτὸν ἀντέχεισθαι

6. καὶ πολέμων φαντασίας τινὰς θαυμάτων ἐδείκνυεν] „Forte le-
gendum, καὶ πολεμῶν, φαντασίας τ. θ. ἐ. Cedrenus habet, καὶ
φαντασίας τινὰς θαυμασίων ἔργων καὶ πολέμων etc.“ Ch. 7. πα-
ρεχώρησε τῆς διοικήσις] „Scr. διοικήσεως. Cedrenus habet, ὃ καὶ
τὴν διοικησιν τῆς βασιλείας ὑστερον παρεχώρησε Κ.“ Ch. 8. Αλ-
ζιονος Οχ. 9. Πένθει — ἐπαινεῖτο Οχ. 11. Κιθαιρώνιον Οχ.

trii; et quod ex Carmine solari Magico mirabilia quaedam efficeret.
Quin et in Deorum numerum retulerunt eum, eo quod, ex vite, mortali-
bus alimentum suppeditasset: de cuius usu, sicut et de Agriculturae le-
gibus, nonnulla exposuit. Sed et mysticis etiam rebus operam dedit,
indeque vir sapiens et Mysteriorum peritus evasit, et Imposturis suis
mortaliū perstrinxit oculos. Profectus etiam ingenti cum exercitu, ad-
versus Persas Indosque, plurimas item regiones alias, admiranda quaedam
in praeliis exhibuit Praestigiarum specimina. Cadmus autem aetate
jam provectior factus, Boeotiae regnum Pentheo Nepoti suo, Echionis
filio, reliquit: hunc enim primores regni, omnisque adeo populus magna
laude prosecuti sunt. Cadmus autem ipse comitem sibi adjungens Tire-
siā, per tempus longum, ad Cithaeronem montem, in Boeotorum regio-
ne vitam transegit, Dionysus vero ubi intellexisset Cadmum avum jam
consenuisse, pervenit ipse in urbem Cadmiam, cum exercitu, et celebri-
tate magna, Boeotiae regnum sibi asserturus. Pentheus autem cum praes-
tigias operantem, armatisque instructum observasset; et quod convoca-
tis qui sanguine illi juncti fuerunt omnibus, cognatas docuerit mysticos
modos furorum Solarium, quas ideo Bacchus nominavit: similiter et Boeo-
tis etiam peculiarum quarundam Solarium Initiationes tradiderit; quo

τῆς βασιλείας, κεκοσμημένον ὄπλῳ καὶ στρατῷ, οὓς, φησί, σκίδ-
τους ἐκύλει, ὡς γοργοὺς καὶ ἔξαλλομένους· ἵσαν γὰρ ἐν τῇς Βεσ-
σικῆς χώρας, καὶ σοφίᾳ μυστικῇ πεπαιδευμένοι· ταῦτα γνοὺς δὲ
Πενθεὺς ἐφθόνει αὐτῷ, ἀκούσας δὲ τὴς βασιλείας τῶν Βοιωτῶν
5 τῶν ἐπιθυμεῖ· καὶ γενόμενοι ἔχθροι συνέβαλον πόλεμον ἐν τῇ
πόλει· καὶ δὲ Πενθεὺς νικήσας αὐτὸν παρέλαβεν αὐτόν, καὶ δήσας
ἔφύλαξεν αὐτὸν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κάδμου, τοῦ πάππου αὐ-
τῶν. ἡ δὲ Ἀγαύη, ὡς θεία αὐτοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως,
πείσασα τὸν ἕδιον νῦν ἐποίησεν αὐτὸν ἀπολῦσαι αὐτόν. ὅστις
10 ἀπολυθεὶς ἐβούλευετο πᾶς ἀνέλῃ τὸν Πενθέα· καὶ ὀπλισάμενος
μετεστέλλετο τὴν Ἀγαύην, καὶ ἥτησε φιλιωθῆναι αὐτὴν τῷ Πεν-
θεῖ καὶ ἄμα αὐτῷ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Κάδμον. ἡ δὲ πολλὰ
ποιήσασα τῷ Πενθεῖ, τῷ ἔαυτῇς νῦν, ἐπεισεν αὐτὸν φιλιωθῆ-
ναι αὐτῷ καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Κάδμον, δὲτι ἐλυπήθη πρὸς αὐ-
15 τούς, τῆς Ἀγαύης συνταξαμένης ἄμα αὐτοῖς ἀπιέναι καὶ πειθεῖν τὸν
τὸν ἕδιον πατέρου. ὁ δὲ Διόνυσος ὠργίζετο κατὰ τοῦ Πενθέως,
ὡς δεθὲὶς καὶ λοιδορούμενος παρὸς αὐτοῦ· ἔλεγε γὰρ πᾶσιν δὲτι ἐν
πορνείας ἐτέχθη ὁ αὐτὸς Διόνυσος. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐριπί-
δης μετὰ χρόνους εὑρηκὼς τὸ τοιοῦτον σύγγραμμα τῶν Βακχῶν
20 ἐξέθετο δόγμα, ὡς ἀπὸ Πενθέως εἰπὼν ταῦτα· Σεμέλη δὲ λο-

1. συλτονος] Vid. Lobeck. Aglaopham. p. 1311.
τὸν Ch. Tum Ox. τοῦ Πενθέος et mox Πενθέος.

11. αὐτὴν] αὐτοῦ
20. Πενθέως] Immo Semelae sororum.

persuasos haberet eos, posse se Boeotorum regnum sibi asserere; ut qui
instructus esset exercitu, et militibus ejusmodi, quos ob corporis agilitatem
et saltandi peritiam Scirtos vocare se dixit: [erant enim ex gente
Bessica, et mysteriorum insuper cognitione imbuti:] Pentheus, inquam,
certior de his factus; audiens etiam Boeotiae regnum eum affectare, odio
Dionysum prosecutus est: et inimicitias invicem contractis, in ipsa urbe ad
pugnam deventum est. Pentheus autem praelio vitor, Dionysum comprehen-
dit; inque vincula conjectum, in Cadmi avi adventum asservare statuit.
Agave autem Penthei mater, et Dionysi matertera, precibus obtinuit
a filio suo, ut captivum liberaret. Liberatus Dionysus secum in
animo volitat, quomodo Pentheum e medio tollat. Armis itaque paratis,
Agavem accersit; rogatque eam, ut in gratiam cum Pentheo rediens,
Cadmum una adirent. Quod a filio Pentheo obtinuit tandem mater: quae
promisit sese etiam eis comitem fore, ad patrem demulcendum, qui ab
utroque, quod fecerant, moleste tulit. Illud autem Dionysio stomachum
movit, quod in vincula a Pentheo conjectus, contumeliose etiam exce-
ptus fuisset. Sparserat enim ille in populum, Spurium esse Dionysum,
ex adultera natum. Unde et longo post tempore Euripides, qui de Dio-
nyso tale quid scriptum invenerat; in Tragoedia quam Bacchus voca-
vit, ista de Dionysio profert, sub Penthei persona. Sed Semele com-

χενθεῖσα ἐκ βροτοῦ τινος εἰς Ζῆνα φέροντα τὴν ἀμυρτίαν λέγει.

V 18 φιλιωθέντων δὲ αὐτῶν ἐκέλευσε τῷ Ἰδίῳ στρατῷ ὁ Διόνυσος προλαβεῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν στερψὶ τόπῳ καὶ συσχεῖν τὸν Πενθέα. ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτοὺς ἔξιέναι μετὰ δλίγων ἀνδρῶν ἤλθεν ὁ Διόνυσος πρὸς αὐτόν· καὶ λοιπὸν ὁ Πενθέας, ἀγνοῶν τὸ σκέμα-5 μα, καὶ αὐτὸς δλίγονς μεθ' ἑαυτοῦ ἐλαβεῖ ἄνδρας· καὶ ἡ Ἀγαύη ἦν μετ' αὐτῶν. ἐν δὲ τῷ αὐτοὺς ἀπιέναι ἐπέδροιψεν αὐτῷ ὁ στρατὸς τοῦ Διονύσου, καὶ συνέσχον τὸν Πενθέα· καὶ εὐθέως ἐκέλευσεν ὁ Διόνυσος ἀποτμηθῆναι αὐτόν, καὶ τὴν κεφαλὴν δοθῆναι τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὡς ὑβριζόνσῃ τὸν αὐτὸν Διόνυσον. καὶ 10 ὑπέστρεψεν ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Καδμείαν ἐις τὸ βασιλεῦσαι. διὰ τοῦτο δὲ λέγοντι τὴν Ἀγαύην ἀποκεφαλίσασαν τὸν ἴδιον αὐ-

B τῆς νίον, διότι ἔπεισε τὸν Πενθέα φιλιωθῆναι τῷ Διονύσῳ καὶ

O 52 αὐτίᾳ γέγονε τοῦ θυνάτου τοῦ ἴδιου αὐτῆς νίον. οἱ οὖν συγκλητικοὶ καὶ πολῖται τῆς Καδμείας πόλεως οὐκ ἐδέξαντο τὸν αὐτὸν 15 Διόνυσον διοικῆσαι τὴν βασιλείαν αὐτῶν, λέγοντες ὅτι τὸν ἴδιον ἔξαδελφον ἐφόνευσε μὴ ὡν βασιλεύς· ἐὰν βασιλεύσῃ, ἀπολεῖ τὴν Βοιωτίαν. καὶ προετρέψαντο παρακαλέσαντες τὸν Λυκοῦρον, ἄγδρα σοφόν, εἰπόντες αὐτῷ τὰ συμβάντα. καὶ ὠπλίσατο καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκβάλλει αὐτὸν ἐκ τῆς Καδμείας πόλεως καὶ τῆς Βοιω-20 τίας. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσατο καὶ αὐτοῦ,

1. λέγει] „Scr. λέχονς, ex Euripide in Prolog. Bacch. v. 29.“ Ch.

11. Καδμίαν Ox. et mox bis Καδμίας. 17. ἀπολεῖ Ch., ἀπολεῖ

— Βοιωτείαν Ox. et mox Βοιωτείας. 19. ὠπλίσατο] „Scr.

ὠπλίζετο, sive ὠπλίσατο, uti infra habetur.“ Ch. 21. ὅτι ὠπλί-

σατο καὶ αὐτοῦ.] „Verba ista transposita, locoque non suo appa-

rent. Itaque legendum censeo: Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι

ὠπλίσατο καὶ αὐτοῦ, ἐφνυε etc.“ Ch. Ponebantur post Εοιωτίας.

pressa ab aliquo mortali, in Jovem retulit culpam stupri. Pace igitur inter eos composita, Dionysus mandavit militibus suis, uti praeoccupatis viae angustiis, parati essent Pentheum adoriri. Ad iter itaque eis se accingentibus, Dionysus paucis stipatus ad Pentheum venit; qui, nihil insidiarum suspicatus, et ipse modico instructus satellitio, cum Agave comite exibat. Dum vero iter faciunt, incident in Dionysi exercitum; qui Pentheum adorti, comprehendunt: caputque ei, ex Dionysi mandato, statim detruncant, matrique ejus deferunt; ob contumeliam scilicet ab ea Dionyso illatam. Quo facto in urbem Cadmiam revertitur Dionysus regnum capessiturus. Hinc Poetae fabulantur, Agavem filio suo caput amputasse, eo quod Pentheum Dionyso concilians, filii sui necis causa fuisset. Cives autem Primoresque urbis Cadmiae Dionysum regem suum habere noluerunt; dicentes eum, qui, privatus dum esset, patruelem neci dedisset, si ad regni fastigia fuerit provectus, ipsam Boeotiam funditus eversurum. Lycurgum itaque, verum sapientem, cui rem totam aperiunt, in auxilium suum vocant: qui contra Dionysum arma sumens, ex urbe illum, atque etiam ex Boeotorum iubibus exterminat. Quod ubi

ζήνυε τὸν Λυκοῦργον· καὶ εἰς Δελφοὺς ὑπελθὼν ἐκεῖ τελευτῆν· καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῷ· καὶ τὰ δόπλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δείναρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. ὡσαντίως δὲ καὶ ὁ σοφώτατος Φιλόχορος τὰ αὐτὰ συνεγράψατο, ἐν ᾧ ἐκδέσει εἶπε περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου, ἔστιν ἴδειν τὴν ταφὴν αὐτοῦ ἐν Δελφοῖς παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν. βάθρον δέ τι εἶναι ὑπονοεῖται ἡ σορός, ἐν ᾧ γράφεται, Ἐνθάδε κεῖται θανὼν Διόνυσος ἐκ Σεμέλης. δομοίως δὲ καὶ ὁ σοφώτατος Κεφαλῶν τὰ δέκα αὐτὰ ἐν τῷ ἴδιῳ συγγράμματι ἔξθετο.

Μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἐβασιλεύειν δὲ Νυκτεύς. οὗτος ἔχει θυγατέρα, ἵερειαν τοῦ ναοῦ Ἡλίου, ὀνόματι Ἀντιόπην· ἥτις ἐδιδάχθη τὴν ἡλιακὴν ἐντομήν, ἥτοι μυσταγωγίαν τῶν Διονυσιακῶν βακχευμάτων, κακεῖθεν 15 ἐλέγετο βάκχη. ὁ δὲ αὐτῆς πατήρ, ὁ Νυκτεύς, εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Λύκον, βασιλέα τοῦ Ἀργοντος· ὅστις Λύκος βασιλεὺς εἶχε συγκλητικὸν δνόματι Θεόβοον, νιὸν γενόμενον Βρόντονός τινος, ἔξαδέλφου τῆς Δίονκης, ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πίκον Διὸς καταγομένον. ὁ αὐτὸς δὲ Θεόβοος ὁ συγκλητικὸς κατὰ τάγμα ἐλθὼν ἐκ 20 τοῦ Ἀργοντος ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἡλίου πάρακοιηθῆναι, καὶ ἐωρακὼς τὴν ἵερειαν Ἀντιόπην, εὐπρεπεστάτην οὖσαν καὶ εὐμήκη, ἐβλήθη

3. Δείναρχος Bentleius p. 72., Δήμαρχος Oxf. 7. βάθρον — γράφεται Siebelis. ad Philoch. p. 21., βόθρον — γράφει Oxf. 11. Βοιωτείας Oxf. 12. ἔχει] „Forte εἶχε.“ Ch. 17. Θεόβοον — Βρόντονος] Θεόβοον — Βρόντωνος Cedrenus p. 24. C, Θεοβόωντος Ioannes Antiochenus apud Ioannem Tzetzam Hist. I. 13.

Dionysus intellexisset, fuga rebus suis consuluit, et Delphos profectus, diem illic supremum obiit: ubi etiam reliquiae ejus in loculo positae sunt, in fano, ubi ipse arma sua suspenderat, sicut memoriae prodidit sapientissimus Demarchus, de hoc nostro Dionysio scribens. Eadem etiam habentur apud sapientissimum Philochorum; qui in scriptis suis testatur, Dionysi sepulchrum, suis etiam temporibus, Delphis extitisse; juxta Apollinem Aureum: pro loculo autem foveam quandam habuisse, in qua istiusmodi scriptum legere erat Epitaphium. *Dionysus, Semeles Filius, hic jacet sepultus.* Haec autem ipsa tradidit etiam in scriptis suis sapientissimus Cephalion.

Cadmo autem Boeotorum rege defuncto, regnavit Nycteus. Erat ei filia, nomine Antiopa; solis in templo sacerdos, cuius etiam edocta preculas, mysticos nempe illos Bacchandi ritus, exinde Baccha dicta est. Pater autem ejus Nycteus fratrem habuit, Lycum nomine, Argivorum regem. Habuit hic in regno suo virum Nobilem, nomine Theoboum Brontonis cuiusdam Dirces patruelis, ex genere Pici Jovis oriundi, filium. Theobous autem iste, ex voto veniens ab Argis in templum solis ut ibi recubaret, Antiopam sacerdotem illic conspectam deperibat; ut quae vir-

εἰς ἔρωτα αὐτῆς· καὶ παραμείνας ἐν τῷ ἱερῷ προσφύσει τοῦ τάγματος τῆς εὐχῆς, ὡς συγγενῆς αὐτῆς, ὑπονοθεέντας ἔφθειρεν αὐτὴν καὶ ἔγκυον ἐποίησε· καὶ φοβηθεὶς τὸν Νυκτέα, βασιλέα τῆς Βοιωτίας, ἀνεκώρησεν εἰς τὴν ἴδιαν αὐτοῦ χώραν. μαθὼν δὲ ὁ Νυκτεὺς βασιλεὺς, ὃ ταύτης πατήρ, ὅτι ἔφθάρη, ἔλαβεν αὖτην ἐκ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἔξετάσυς αὐτὴν ἔμαθε παρόντας τὸν φθορέαν Θεόθουρον ὅτι ἐκ τῶν συγκλητικῶν ἐστι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λύκου καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς γένος. ἄγνοῶν δὲ ὁ Νυκτεὺς, ὃ πατήρ αὐτῆς, ὅτι ἔγκυος ἐστιν, ἔπειταν αὐτὴν εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν ἀδελφόν, τὸν Λύκον, βασιλέα τοῦ Ἀργονός, ἵνα ἔξετάσῃ καὶ αὐτὸς τὸ πρᾶγμα τῆς φθορᾶς αὐτῆς, καὶ εἰ ἀληθές ἐστιν ὅτι ἐκ τοῦ Ἀργονός ἐστιν ὁ αὐτῆς φθορεύεις, καὶ αὐτὴν τιμωρήσηται, ὡς φθαρεῖσαν ἰερειαν οὗσαν, καὶ ἐκεῖνον δὲ ἀμύνηται, ὡς τοιοῦτόν τι τολμήσαντα κατὰ ἰερατικοῦ σώματος. ὃ δὲ βασιλεὺς Λύκος εἰσαγαγὼν τὴν αὐτὴν Ἀντιόπην εἰς ἔξετασιν, καὶ ἐωρακὼς αὐτῆς τὴν εὐπρόσεπταν, καὶ μαθὼν ὅτι ἔγκυος ἐστιν, ἡλέησεν αὐτὴν, λέγων ὅτι δεῖ περιμεῖναι, ἄχρις ὃν τέκη, καὶ τότε τιμωρήσουσθαι αὐτὴν, ὡς ἰερατικὸν ὑβρίσουσαν σχῆμα. ὃ δὲ αὐτὸς Λύκος βασιλεὺς εἶχε γυναικα τὴν Δίοκην· καὶ παραδοὺς αὐτῇ τὴν Ἀντιόπην εἶπεν αὐτὴν φυλάττεσθαι παρόντα, ἄχρις ὃν τέκη. Βόρας δὲ Λύκος βασιλεὺς ἦν θεῖος τῆς Ἀντιόπης. ἡ δὲ αὐτῇ Ἀντιόπη ἐγέννησε δίδυμα, οὓς στίνας ἐκάλεσεν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. καὶ

4. Βοιωτείας Οχ. 22. Ἀμφίονα Οχ. ibid. Ζῆθον Ch., Ζῆθαν Οχ.

go esset forma staturaque pulcherrima. Commoratus vero templo, tanquam sub specie religionis, ut qui virginis etiam sanguine esset conjunctus; in amorem suum illectam eam vitiavit gravidamque fecit. Metuens deinde sibi a Nycteo, Boeotorum rege, in patriam suam reversus est. Nycteus autem, virginis pater de his certior factus, filiam suam fano extractam examini subjecit; et compertum habens, vitiatam fuisse eam a Theoboo, qui Lyci fratrī ex Primoribus erat, uxoriique suae sanguine conjunctus: filiam suam, nescius tamen eam jam tum praegnantem esse, ad Lycum fratrem, Argivorum regem, misit; ut ipse etiam, examine facto de stupro, inquireret nempe an Author ejus esset ex Argivis suis aliquis: quod ita esse si comperisset; ut Antiopa poenas daret violatae pudicitiae, quod hoc sacerdos commisisset: in illum vero gravius ut decerneretur, qui tale aliquid in personam sacram ausus fuerit. Rex autem Lycus cum de Antiopa Quaestionem habere statuisset, observata ejus forma; et edoctus etiam gravidam eam esse, misericordia motus, manere eam jussit usque dum partum edidisset, poenas deinde laturam temerati sacerdotii. Interim rex Lycus Antiopam, cuius etiam erat avunculus, Dircae uxori custodiendam tradidit, usque dum partum ederet. Parturiens autem Antiopa gemellos enixa est; quibus nomina dedit, Amphionem et Zethum. Infantes autem in lucem editos exponi rex jussit, in vico Ras-

ἔρδοίσησαν γεννηθέντα τὰ βρέφη κατὰ κέλευσιν τοῦ Λύκου βασιλέως ἐν τῇ κώμῃ τῇ λεγομένῃ Ῥασθέα πλησίον τοῦ Κιθαιρωνίου ὅρους. οὖστινας παιδις οὔκτον χάριν ἔλαβε παρὰ τῶν ὁπτόντων τὰ αὐτὰ βρέφη Ὁρδίων τις γεηπόνος, ἄπαις ὁν, γνοὺς δὲ τέκνα ὑπῆρχον τῆς ἱερείας Ἀντιόπης· ἥδει γάρ αὐτήν, ὡς ἱερειαν· καὶ ἀνεθρέψατο αὐτά. μετὰ δὲ χρόνον πολέμου κινηθέντος τῇ Ἀργείων χώρᾳ, ἔξηλθεν ὁ Λύκος βασιλεὺς ἐπὶ τὸν πόλεμον· καὶ ἔχοντος πολεμῶν. ἡ δὲ Λίρκη, τοῦ Λύκου βασιλέως γυνή, λογισαμένη δὲι οὐκέτι μετὰ τὸν τοκετὸν ἐτιμωρήσατο τὴν αὐτὴν
 10 Ἀντιόπην, ἀλλ ἐίσεν αὐτήν, ὡς ἐρῶν αὐτῆς καὶ λάθρᾳ μιγνύ· **C** μενος μετ' αὐτῆς, ὡς εὐπρεπεστάτης, λαβοῦσα αὐτὴν μετὰ δλίγων στρατιωτῶν ὡς ἐπὶ χώραν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ Κιθαιρωνίου ὅρος ἐν τῇ κώμῃ ὃπου οἱ αὐτῆς νίεῖς ἦσαν ἀνατραφέντες. τοῦτο δὲ **O 56** ἀγνοοῦσα ἡ Λίρκη, καὶ ἔξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ταῦρον
 15 ἄγριον, καὶ πῆξασα δῆδα ἐν τοῖς αὐτοῦ κέρασι, τὴν Ἀντιόπην ἐκέλευσε δεθῆναι, καὶ τὸν σχοῖνον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ταύρου εἰλιγῆναι, καὶ οὕτως ουρῆναι τὴν Ἀντιόπην ὅπὸ τοῦ ταύρου καὶ ἀπολέσθαι. καὶ ἀκούσαντες πάντες οἱ τοῦ αὐτοῦ κτήματος τὸν μέλλοντα γίνεσθαι τῆς Ἀντιόπης θάνατον καὶ τὸν αὐτῆς δλοιν-
 20 γμούς, ἔξηλθον ἐκ τοῦ Δέρας Θέας χωρίου οὕτως λεγομένου· ἦσαν δὲ ἐν πλήθει πολλοὶ ἐν αὐτῷ ἄγροικοι· ὧσαύτως δὲ καὶ οἱ **D**

2. Ῥασθέα Οχ. *ibid. Κιθαιρωνίου Οχ. Sic et 12.* 3. ὁπτόντων *Ch., ὁνπτόντων Οχ.* 6. *κιν. Ch., κιν. Οχ.* 10. *εἰλαστεν Ch., ἔαστεν Οχ.* 18. *ἀπωλέσθαι Οχ.* 20. *ἐκ τοῦ Δέρας Θέας* *, Supra Ῥασθέα vocata est: forte legendum, ἐκ τοῦ δῆ Πασθέας χωρίον.* [“] *Ch. Inmo dele δέ.*

thea dicto, non procul a Cithaerone monte. Caeterum misertus eorum Ordio quidam agricola, puerulos accepit ab eis, quibus eos exponendi cura commissa erat: cumque prole careret ipse, atque etiam sciret, eos matrem habere Antiopam, quam sacerdotem esse cognoverat, suppeditavit ipse infantibus alimoniam. Postea temporis grassante bello per Argivorum regionem, rex Lycus in militiam proiectus est: cumque bello longiuscule detenus fuisset; uxor ejus Dirce existimans, Antiopam, cum puerperii doloribus jam soluta, poenas adhuc nullas luisset, conjugi suo (cui, ob formam gratissimam esse eam suspicabatur,) in clandestinos reservatam concubitus: paucis stipata militibus, eam sibi sumit comitem, tanquam in rus secederet; et versus Cithaeronem tendens montem, in vicum, ubi Antiopae filii enutriti erant, devenit. Verum Dirce, cum hoc ignoraret, Taurum sylvestrem ex regione illa adduci jussit; cuius cornibus facem adaptans, collo ejus fune circumligato, Antiopam ei alligari jussit, ut a Tauro sic distracta periret. Audientes vero, qui in vico illo habitabant, destinatum Antiopae supplicium, ejusque ejulatus; egressa est numerosa rusticorum turba, (quos plurimos Rasthea vicus ha-

δύο νιοὶ τῆς Ἀντιόπης ἡσαν μετ' αὐτῶν ἄμα τῷ ἀναθρεψαμένῳ
αὐτοὺς Ὁρδίων γεωργῷ. καὶ παιρεκάλουν τὴν Δίοκην μὴ τοιού-
τῳ μόρῳ ἀνελεῖν αὐτήν· ἡ δὲ ἐξεῖπεν αὐτοῖς ὅτι οὐδεια ἦν τοῦ
Ἡλίου, καὶ ἐφθάνορη καὶ ἐγέννησε δύο παῖδας ἐκ πορνείας, καὶ
δεῖ αὐτήν τιμωρηθῆναι. καὶ ἀκούσαντες οἱ τῆς Ἀντιόπης νιοὶ,
5 Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, παρὰ τοῦ ἀναθρεψαμένου αὐτοὺς Ὁρδίω-
νος ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῶν ἔστιν ἡ μέλλουσα τιμωρεῖσθαι, ἡ Ἀντιό-
πη, συναθροίσαντες πᾶσαν τὴν ἀγροικικὴν χώραν, ἄμα αὐτοῖς

O 57 ἀπελθόντες ἐφόνευσαν τοὺς στρατιώτας. καὶ λαβόντες τὴν Δίο-
κην ἀφείλοντο ὃ ἐφόρει βασιλικὰ κοσμήματα, καὶ ἔλυσαν τὴν Ἀν-
τιόπην. καὶ λυθεῖσα τῶν δεσμῶν ἡ Ἀντιόπη ἐπέτρεψε τοῖς ἰδίοις

E αὐτῆς παισὸν, Ἀμφίων καὶ Ζῆθω, φονεῦσαι τὴν Δίοκην· καὶ
λαβόντες τὴν Δίοκην ἔδησαν εἰς τὸν αὐτὸν ἄγριον ταῦρον, καὶ
συρρεῖσα ὑπὸ τοῦ ταύρου ἡ Δίοκη ἀπώλετο. ὁ δὲ ταῦρος ἐκ τῆς
Ἐλασίας ἐδίψησε, καὶ εὐρών πηγὴν ἔστη πιεῖν· καὶ κοπεῖσα ἡ 15
σχοῖνος εἷσε πλησίον τῆς πηγῆς τὸ λείφανον τῆς Δίοκης· καὶ
ἐκλήθη ἡ αὐτὴ πηγὴ ἐξ ἐκείνου ἔως τῆς νῦν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἡ
Δίοκη. καὶ λοιπὸν ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων ἔλαβον τὴν ἑαυτῶν

V 20 μητέρα, τὴν Ἀντιόπην, καὶ ἔφυγον ἐπὶ τὴν ἴδιαν χώραν αὐτῶν,
τὴν Βοιωτίαν· καὶ ἐκεὶ ἀναφανέντες ἐγνώσθησαν τοῖς Βοιωτοῖς. 20
ὁ δὲ αὐτῶν πάππος ὁ Νυκτεύς, ὁ βασιλεὺς τῆς αὐτῆς Βοιωτίας
χώρας, γεγήρακε, καὶ νόσῳ βληθεὶς τελευτᾷ. καὶ λοιπὸν μετὰ
τὴν τελευτὴν τοῦ Νυκτέως βασιλέως οἱ τῆς Βοιωτίας πάντες ἤτη-

8. ἀγροικικὴν] ἀγροιμὴν Ox. 12. Ἀμφίων Ox. Sic et infra.

bebat,) inter quos etiam erant Antiopae filii ambo, et qui eos enutriversat, Ordio agricola. Cumque una omnes Dircem rogarent, uti Antiopa tali saltem fato non periret; instabat illa, Antiopam, cum solis sacerdos esset, castitatem suam violasse, et ex illico concubitu filios duos peperisse; atque adeo supplicii hujus dignam esse. Amphion autem et Zethus, ubi ab altore suo Ordione didicissent, matrem suam esse Antiopam, quae supplicio tradenda esset: collectis in unum rusticis in circuitu omnibus, egressi sunt cum eis: et occisis militibus, comprehensam Dircem regalibus suis ornamentis spoliarunt, Antiopamque vinculis solvunt. Soluta illa, filiis suis, Amphioni et Zetho, imperat, uti Dircem e medio tollerent: illi vero correptam illam Tauro illi feroci aliigant, a quo raptata, periit. Taurus autem, ex cursu, sitivit; et reperto fonte, bibiturus astitit. Contigit autem, ut rupto fune, Dirces cadaver prope fontem istum relictum jacuerit: unde ab indigenis fons iste, Dirce, usque adhuc vocatus est. Post haec Zethus et Amphion matrem Antiopam sibi sumentes, in Boeotiam patriam suam fugerunt: ubi deinde Boeotis innotuerunt. Nycteus autem, avus eorum, Boeotiae rex, aetate jam grandior ex morbo interierit: post cuius obitum, Boeoti omnes Amphionem et Zethum rogabant, uti Nycteo regi, a quo genus ducebant, ipsi in regno succederent. Itaque Reges salutati Musici hi, Amphion et Zethus, Boeotis im-

σαν αὐτοὺς βασιλεῦσαι αὐτῶν τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον, ὡς ἐκ γέρους βασιλικοῦ ὑπάρχοντας τοῦ Νυκτέως. καὶ ἀνηγορεύθησαν βασιλεῖς, καὶ ἐβασίλευσαν ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆθος τῆς Βοιωτίας χώρας οἱ μονοσικοί. καὶ εὐθέως Ἀμφίων ὁ λυρικὸς κτίζει πόλιν 5 μεγάλην πάνω, δωδεκάπυλον, τὴν πρώην μὲν οὖσαν κάμην λε-

Ο 58

γομένην Ἐνχιλίαν· ἦν ὀνόμασιν οἱ αὐτοὶ ἀδελφοὶ πόλιν Θήβας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτῶν πατρὸς κατὰ κέλευσιν τῆς αὐτῶν μητρός, Β τῆς Ἀντιόπης. καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη πολλὰ τῶν Θηβῶν· καὶ λοι-
πὸν ἐκλήθη ἡ αὐτὴ χώρα Θῆβαι. ὁ δὲ Λύκος βασιλεύς, ὁ τῆς 10 Δίονης ἀνήρ, ὁ Θεῖος αὐτῶν, ἐτελεύτα ἐν τῷ πολέμῳ. ἅτινα συνεγράψατο Κεφαλίων μετὰ ἀληθείας· ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐρι-
πίδης ποιητικῶς ἔξειθετο δρᾶμα ὡς ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς Σάτυρον [με-
ταβληθεὶς] ἐφθειρε τὴν Ἀντιόπην, κάκεῖθεν ἐγεννήθη ὁ Ζῆθος 15 κατὰ γένετα τὸν πατέρα αὐτῶν Θεόβοον ἐκ τοῦ Πίκον Λιὸς εἶπεν,
ὅτι ὁ Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς Σάτυρον, ὁ ἐστι κατὰ τὴν Βοιωτῶν γλώσσαν εἰς ἄλλο σῶμα εὐτελέστερον, ἐφθειρε τὴν Ἀντιόπην.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζῆθον ἐβασί-
λευσαν οἱ ἐκ τοῦ γέρους αὐτῶν τῶν Θηβῶν ἔως τῆς βασιλείας Ο 59
20 τοῦ Οἰδίποδος, νιοῦ Λαίου καὶ τῆς Ιοκάστης. ὅστις Λύιος,

6. *[Ἐνχιλίαν]* Scripsisse videtur *'Εγχέλειαν*. Nota est fabula de Cadmi et Harmoniae ad *'Εγχελεῖς*, gentem Illyricam, secessu. Unde for-
tasse explicandum hoc de primo Thebarum nomine commentum.
11. *[Εὐριπίδης]* V. Valekenar. Diatr. in Eur. fr. p. 62. C. 12. με-
ταβληθεὶς supplevi ex Cedreno p. 25. A, τρεφθεὶς addebat Bent-
leius p. 16. 18. *'Αμφίωνος* Ox. 20. *'Ιοκάστης* Ox. con-
stanter.

perabant. Amphion autem Lyricus urbem statim amplissimam condidit, duodecim portas habentem, quae antea vicus erat, Enchilia dictus. Ur-
bem hanc matris ex jussu, a Theoboi patris nomine, Thebas vocarunt fratres: ubi etiam per multos annos regnarunt. Tota deinde in circuitu regio, ab Urbe, Thebae appellata est. Rex interim Lycus, Dirces con-
jux, et eorum avunculus, in bello mortuus est: sicuti ista secundum ve-
ritatem prodidit Cephalion. Sapientissimus enim Euripides Poëtarum more scribit in Fabula, vitiatam fuisse Antiopam a Jove, in Satyrum verso; atque inde natos Zethum et Amphionem, Musicos. Jovem vero, in Satyrum conversum Antiopam vitiasse dicens, Metempychosin refert; cuius juxta Transmigrationem, Theobous, gemellorum parens, ex Jove Pico oriundus fuit: *Satyrus* enim, Boeotorum dialecto, corpus aliquod vilius designat.

Amphionem vero et Zethum exceperunt, in regno Thebanō, poste-
ri eorum; usque ad Oedipum, Laii et Jocastae filium. Laius enim, The-
banorū rex, filium habuit, nomine Joccām, eum nempe, qui postea vo-
catus est Oedipus. Laius autem oraculo monitus, eum cum propria ma-

βασιλεὺς Θηβῶν, ἔσχεν νίδον Ἰώκων, μετακληθέντα τὸν αὐτὸν προειρημένον Οἰδίποδα. καὶ χρησμοδοτηθεὶς ὅτι τῇ ἴδιᾳ αὐτῷ μητρὶ Ἰονάστῃ συμμιγήσεται, ἐκέλευσε τοῖς παραμένοντιν αὐτῷ στρατιώταις λαβεῖν τὸν αὐτὸν Οἰδίποδα εἰς τὰς ὕλας, καὶ βληθῆναι τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐν ἔνλῳ γλυφέντι καὶ ἔχοντι δύνας καὶ 5 ἥλωθῆναι τὸ ἔνλον· ἐξ αὐτοῦ οὖν ἐπινενόηται ὁ λεγόμενος πυρὰ τοῖς στρατιώταις ἔως τῆς νῦν κοῦσπος· καὶ ποιήσαντες ὡς ἐκελεύσθησαν οἱ στρατιώται εἴσαν τὸν Οἰδίποδα εἰς τὰς ὕλας, ὅπως
D θηριόβρωτος γένηται. καὶ ἐλθὼν τις ἄγροικος ὀνόματι Μελίθοιος ἐπὶ τὴν ὕλην κόψαι ἔνλα, εὗρεν αὐτὸν συρόμενον ἐπὶ τὴν 10 γῆν καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ δγκαθέντας. καὶ λαβὼν ἐν ᾧ ἐβίσταζεν ἀξίνη ἔκλασε τὸ ἔνλον ὃπου ἐσφάλητο οἱ αὐτοῦ πόδες, καὶ
O 60 λαβὼν αὐτὸν ἀνεθρέψατο, καλέσας αὐτὸν Οἰδίποδα διὰ τὸ οἰδάνειν τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο γενναῖος αὐξηθεῖς. ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀνεφάνη γυνή τις κῆρα ὀνόματι Σφίγξ, δυσειδής, 15 πατάμασθος, χωρική· ἡτις μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἴδιον αὐτῆς ἀνδρὸς συναγαγοῦσα πλῆθος ἀγροίκων ληστῶν ὅμοφρόνων αὐτῇ ἐν τῇ ἴδιᾳ αὐτῆς κώμῃ τῇ λεγομένῃ Μωάβῃ, κειμένη δὲ μεταξὺ δύο δρέων, ἔχόντων ἐν μέσῳ στενὴν ὁδὸν μίαν μόνην, καὶ κα-
E θημένη ἐν τῇ μιᾷ κορυφῇ τοῦ ὁροντοῦ, ἔχονσα τὴν ἄμα αὐτῇ λῃ- 20 στρικήν χεῖρα, καὶ πάντας τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους καὶ πραγματευτὰς ἐφόνευσε καὶ τὰ αὐτῶν πάντα ἐκομίζετο. ἡτις περιβόητος ἐγένετο εἰς τὰς Θήβας, καὶ πολλῶν ἔξελθόντων τῶν στρα-

1. Ἰώκων] Ἰονᾶν Cedrenus, Ἰόναστον Valckenarius ad Phoeniss. v. 27. 4. λαβεῖν] Fort. βαλεῖν.

tre rem habiturum esse, militibus adstantibus imperat, uti Oedipum filium in sylvas deportarent; pedesque ejus in foramina ligni perforati immitentes, clavis munitum redderent. Hinc autem habemus tormenti illius inventum, quod a militibus usque adhuc *Cuspis* vocatur. Milites autem regis dicto audientes, Oedipum in sylvis exposuerunt, a feris devorandum. In sylvam autem veniens Rusticus quidam nomine Meliboeus, ut ligna caederet; puellum invenit in terra voluntatem pedibusque tumefactum. Ille vero securi, quam in manu habebat, lignum illud, quo pueri pedes impediti erant, confringens, puerum deduxit, domique secum enutrivit; Oedipum, a pedum tumore appellans: qui postea adolescentior factus, egregiam prae se ferebat indolem. Erat autem in regione illa mulier quaedam agrestis, nomine Sphinx; deformata illa quidem, et mammosa vidua: quae, post mariti obitum, multitudinem coegerat latronum agrestium suique similium, ex vico suo, Moabe dicto; qui medius jacebat inter duos montes, inter quos unicus erat angustus aditus. Illa vero occupato altero montis vertice, cum praedonibus suis, negotatores et viatores quoscunque illac praeterentes interfecit, quaeque habuerunt omnia diripiuit: unde fama illius per Thebas totas percrebuit.

τηγῶν, καὶ μετ' αὐτῶν στρατὸς πολὺς ἐκ τοῦ Λαίου βασιλέως, καὶ ταύτης οὐδεὶς ἡδυνήθη περιμενέσθαι διὰ τὸ ἵσχυρὸν τῶν δρέων καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄγροίκων ληστῶν τῶν μετ' αὐτῆς συμμετείπομένων τὰ τῶν παριόντων ξένων καὶ πολιτῶν. ὁ δὲ Οἰδίπονς 5 τέλειος γενόμενος ἔμαθεν ὅτι ἀπὸ τῆς πόλεως κατάγεται τῶν Θηβῶν· καὶ ἀκούσας ὅτι γυνὴ τις ὀνόματι Σφίγξ, ληστρίς, ἐλυμαίνετο πάντας τοὺς ἐπὶ τὰς Θήβας ἐρχομένους, καὶ στενὸν τὴν πόλιν· σοφὸν οὖν τι βουλευσάμενος εἰς τὸ ἀναιρεῖν τὴν Σφίγγα 10 ζήλιον ἐκ τοῦ κτήματος ὃν μετ' αὐτῷ ὄγροίκους γενναῖον, ὡς, φρηστή, θέλων ἄμα τῇ Σφίγγῃ ληστεύειν. καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτὴν αὐτῶν αὐτὴν συλληφτεύειν αὐτῇ· ἡτις θεασαμένη τοῦ νεωτέρου τὴν θέαν καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· καὶ ἐπήρχετο καὶ αὐτὸς τοῖς παριοῦσιν. εὑρηκὼς δὲ καιρὸν ὅτε οὐκ ἔσχεν ὅχλον ληστῶν μετ' αὐτῆς, λαβὼν λόγχην ἀνείλεν αὐτὴν, 15 καὶ ἀφείλετο πάντα τὰ αὐτῆς, φονεύσας ἄμα τοῖς αὐτῆς πολλούς. καὶ εἰσήγαγε τὸ λείψανον αὐτῆς ἐν τῇ τῶν Θηβῶν πόλει, ὡς ὁφελῶν κομίσασθαι ἄμα τοῖς αὐτοῦ χρήματα ἀπὸ τοῦ βασιλέως Λαίου. καὶ θαυμάζοντες πάντες οἱ Θηβαῖοι πολῖται ἀνύμνοντν αὐτὸν καὶ ἔκραζον αὐτὸν βασιλέα τῶν Θηβῶν γενέσθαι. καὶ

1. στρατὸς πολὺς] στρατοῦ πολλοῦ Ch., μήτε στρατοῦ μήτ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως Λαίου ἰσχύοντος κατ' αὐτῆς Cedrenus p. 25. B. Eo duce legendum videatur στρατοῦ πολλοῦ καὶ τοῦ Λαίου βασιλέως ταύτης. V. tamen ad p. 54. A. 2. ὄχισιν Oxf. 7. τὰς] τῆς Oxf. ibid. στενὸν] ὡς ἀποστενοῦσθαι τὰς Θήβας δὶ αὐτῆς Cedrenus. Fort. στενὸν. conf. vol. II. p. 15. C. 15. τοῖς αὐτῆς] Immo τῶν αὐτῆς. πολλοὺς τῶν μετ' αὐτῆς Cedrenus.

Itaque rex Laius duces suos primarios, cum copiis magnis contra Sphingem emittit; sed frustra fuerunt omnes, tum propter inexpugnabiles montium angustias, cum propter latronum agrestium multitudinem, quos ciuium advenarumque spoliorum participes ipsa sibi adjunxit. Oedipus autem jam adulter factus, ubi inaudisset mulierem quandam praedatricem, nomine Sphingem, infestissimam esse omnibus Thebas euntibus; adeoque urbem ipsam, unde ipse se oriundum intellexerat, in angustias redigere; vafrum quoddam protinus iniit consilium, unde Sphingem e medio tolleret. Comparatis itaque sibi ex vicinia illa, ubi educatus fuerat, rusticorum generosioribus, initurus, ut ipse prae se ferebat, cum Sphinge latrocinandi societatem; Sphingem adit, in latrociniis sodalitum admitti petens. Illa vero conspecto juvenis decore et sociorum ejus, ipsum sociosque excipit, unde et ipse Viatores etiam aggressus est. Sed oblata occasione, absente latronum turba, arrepta hasta ipsam confudit: pluribus etiam ex latronibus una imperfectis, bona eorum omnia abripuit. Sphingis deinde cadaver Thebas adduxit, praemium facti a rege Laio sibi suisque expectans. Et quidem Thebani, admiratione ducti, celebrabant eum, regnoque Thebanorum dignum praedicabant. Hoc autem

ἡγανάκτησεν δὲ βασιλεὺς καὶ τῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐπειψε στρατὸν καὶ αὐτῶν· καὶ γενομένου ἐμφυλίου πολέμου ἔξηλθεν ὁ Λάιος ἀπολογήσασθαι αὐτοῖς· καὶ ὑιρείσης καὶ αὐτοῦ συγέτας ἐφορεύθη ὁ Λάιος· καὶ λοιπὸν ἡ Ἰοκάστη, μὴ θέλονσα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας, εὐθέως ἀγαγοῦσα τὸν Οἰδίποδα ἐποίησεν 5
C αὐτὸν βασιλέα, μαθοῦσα δὲ οὐκ ἔχει γνωῖκα· καὶ ἐγαμήθη αὐτῷ πρὸς Θεραπέαν τῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς συγκλήτου· καὶ ἐβασιλεύσε τῶν Θηβῶν ὁ Οἰδίπος ἔτη ιθ', καὶ τῆς Ἰοκάστης
O 62 ἀγνοούσης καὶ τοῦ Οἰδίποδος δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχε· καὶ ἔσχε δύο νιός παρ' αὐτῆς, τὸν Ἐτεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην, καὶ 10 θνατέρους δύο, Ἰσμήνην καὶ Ἀντιόνην. μετὰ δὲ χρόνον τινὰ ἐπηρώτησεν ἡ αὐτὴ Ἰοκάστη τὸν Οἰδίποδα πόθεν ἐστὶ καὶ τίς αὐτοῦ πατήρ; ὁ δὲ εἶπε τὸν Μελίθεον τὸν ἀναθρεψάμενον αὐτόν. καὶ μεταστειλαμένη τὸν Μελίθεον τὸν ἀναθρεψαντα αὐτὸν ἔμαθε παρ' αὐτοῦ δὲ οὐκ ἐστιν αὐτοῦ νιός, ἀλλ' εὑρεν αὐτὸν εἰς τὰς 15 ὕλας. καὶ ἐπερωτήσασα τὸν χρόνον, ἔγνω δὲ νιός αὐτῆς ἐστι·
D καὶ εἶπεν αὐτῷ· καὶ ἀκούσας ὁ Οἰδίπος ἐλαβεν ἥλους, καὶ πήξας τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς τελευτᾶ, ἐάσας τὸ βασιλεῖον τοῖς δυσὶν αὐτοῦ νιόῖς, ἐγιαντὸν παρ' ἐνιαυτὸν βασιλεύειν κελεύσας· οἵτινες εἰς ἔχθραν ἐλθόντες διὰ τὴν βασιλείαν, ἐπολέμησαν 20 μετ' ἀλλήλων, καὶ ἔαντοὺς ἐσφαξαν μονομαχήσαντες. ὁ γάρ
O 63 Πολυνείκης, ἐκβληθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας καὶ διωχθεὶς ἀπὸ τῶν

10. Πολύνικον — Ἰσμενὴν Οχ. 12. ἐπερωτησεν Οχ. 14. ἀναθρεψάμενα Ch., ἀνθρεψάμενα Οχ. 22. Πολυνίκης Οχ.

a civibus Rex indigne ferens, exercitum contra eos emisit. Grassante autem bello civili, egressus ipse est, uti purgatione aliqua cives demulceret: cum interim contorto in eum spiculo vulneratus interiit. Jocasta vero, ne e regno dejiceretur in curis habens; insuper etiam ut apud Primores, populumque gratiam iniret; Oedipum quem innuptum esse rescierat, conjugem sibi accipiens, regem designavit. Thebanorum itaque regnum tenuit Oedipus, per annos xix, nescientibus interim Jocasta, Oedipoque, illam hujus esse matrem. Habuit autem ex ea duos filios, Eteocleem et Polynicem; totidemque filias, Ismenen et Antigonam. Post vero tempus aliquod interjectum, quaequivit ab Oedipo Jocasta, unde esset? Et a quo ortus parente? respondit ille de Enutritore suo, Meliboeo. Hunc igitur accersendum curat regina, discitque ab illo, nequam ejus esse filium Oedipum; sed in sylvis expositum, ab eo reperatum. Illa vero de tempore sciscitata eum, Oedipum esse filium suum cognovit. Haec ubi a Jocasta accepisset Oedipus, sumptis clavis, eos oculis suis impungens, mortem oppetiit: regnumque filii duobus alternis annis administrandum reliquit. Sed fratribus, diu inter se concordes esse, Regnum non permisit: itaque invicem belligerantes, singulari ex certamine mutuis vulneribus occubuerunt. Polynices enim ab Eteocle fratre

Θηβῶν ἀπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους, ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὃ πῆλθεν εἰς τὸ Ἀργος· καὶ ἡγάγετο γυναικαὶ τὴν θνατέρα Ἀδρούστον τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργοντος. καὶ προτρεψάμενος τὸν Ἀδρούστον βασιλέα καὶ ἄλλους βασιλεῖς μετὰ πλήθους στρατοῦ κατὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ ἥλθε κατὰ τῶν Θηβῶν· οἱ δὲ προτραπέντες καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπιστρατεύσαντες ἤσαν αὐτοί, Ἀδρούστος, Καπανεύς, Ἀμφιάραος, ΕΠαρθενοπεύς, Ἰππομέδων. καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν, ὡς εἴρηται, τελευτησάντων, ἀνεγώρησαν οἱ βασιλεῖς μετὰ τῶν ἰδίων στρατευμάτων ἐπὶ τὰς αὐτῶν κάρρας, καὶ ἐλύθη ἡ βασιλεία τῶν Θηβῶν, 10 ἦτοι Βοιωτῶν, κατασχοῦσα ἔτη τέστ'. τὰ δὲ προγεγραμμένα ταῦτα πάντα ὁ σοφώτατος Παλαιάρατος ἀληθῆ ἔξεθετο. ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐρυπίδης ποιητικῶς ἔξεθετο δρᾶμα περὶ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ τῆς Σφιγγός. τὰ γὰρ τῶν Θηβῶν βασίλεια Ἀφροικανὸς ὁ χρονογράφος ἔξεθετο.

15 Ἐν δὲ τοῖς ἀνωτέρω προγεγραμμένοις [χρόνοις] ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ ἐγενήθη ὁ Σερούχ· ὅστις ἐνήρξατο πρῶτος τὸ τοῦ ἑλληνισμοῦ δόγματος διὰ τῆς εἰδωλολατρίας, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλον συνεγράψατο, διὰ τὸ τοὺς πάλαι γενομένους Ο 64

1. Ἐτεοκλέους Οχ. 5. οἱ] ὁ Οχ. 6. αὐτοῖς] Fortasse prae-stat oñtou. ibid. Καπανεύς] καὶ, ππανεύς Οχ., καὶ Κα-πανεύς Ch. ibid. Ἀμφιάραος Οχ. 7. Παρθενοπεύς] Scribe Παρθενοπαῖος. 15. προγεγραμμένοις] χρόνοις supplevit Ch. ex Cedreno p. 45., qui postea sic pergit: ὅστις πρῶτος ἤρξατο τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ δόγματος τῆς εἰδωλολατρίας. Apud Malalam fortasse scribendum: πρῶτος τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ τοῦ δόγματος τῆς εἰδ. 16. Ἰάφεθ] Debuit Σήμ. Disputavit de hoc errore Schurz-fleischius Notit. Bibl. Vinar. p. 52. 17. Εὐσέβιος] Nempe Malalianus: v. Hodii Proleg. XXV. Mai. ad Euseb. p. 170. Schurzfl. l. c. p. 296.

regno pulsus, et ab ipsis etiam Thebis ejectus; Argos profectus, Argivorum regis, Adrasti filiam, in uxorem duxit. Quo etiam, unaque aliis regibus, in auxilium suum adscitis; magno instructus exercitu, in fratrem, Thebasque arma movit. Reges autem, quorum auxiliis in hoc bello usus est, fuerunt Adrastus, Capaneus, Amphiarus, Parthenopeus, et Hippomedon. Fratribus autem, uti supra dictum, pereuntibus; Reges cum exercitibus suis, quisque in regionem suam, recesserunt. Tales habuit exitus Thebanum, sive Boeotorum regnum; cum durasset annos CCCLXIX. Ista autem omnia superiorius tradita, juxta rei veritatem, literis mandavit sapientissimus Palaephatus. Quae enim Euripides in Dramate suo de Oedipo, Jocasta, et Sphinge scriptis, Poetice intelligenda sunt. De Thebanorum Dynastiis memoriam habes etiam apud Africanum Chronographum.

Temporibus autem quae superius dicta sunt extitit Seruchus, ex Japheti stirpe oriundus. Invexit hic cultum Idololatricum, dogmatisque, Hellenismi dicti, auctor fuit: uti scriptis tradidit Eusebius Pamphilus. Majoribus enim suis, qui Imperatores aut duces in bello fuissent; qui-

πολεμιστάς, ἡγεμόνας, ἥ πράξαντάς τι ἀνδρεῖον ἥ ἀρετῆς ἐν τῷ βίῳ τοῦ μημονεύεσθαι εἶναι ἄξιον, μάλιστα τοὺς ποιήσαντας διὰ δυνάμεως τίνος μυστήρια, ὡς ὅντας αὐτῶν προπάτορας, ἀνδριῖσι
B στηλῶν ἐτίμησαν, καὶ πάντες ὡς εὐεργέτας εἰς θεὸν προσεκύνονταν,
 καὶ ἐθνοῖς αὐτοὺς τιμῶντες, ὅτι ἀγαθὸν εὐρηκότες, ἥ διὰ τέ-5
 χρης ἥ διὰ κτίσματος ἥ διὰ σοφίας ἥ δι' ἄλλης οἵας δήποτε ἀρετῆς ἐλθόντας, οὕστινας ἀπεθέωσαν, καθὼς Φηγῆνος ὁ σοφώτατος
 συνεγράψατο τῶν ἀποθεωθέντων ὄντοτα. οἱ δὲ μετὰ ταῦτα
 ἀνθρώποι, ἀγνοοῦντες τὴν τῶν προγόνων γνώμην, ὅτι ὡς προπάτορας καὶ ἀγαθῶν ἐπινοητὰς ἐτίμησαν μνήμης καὶ μόνης χάριν, 10
 ὡς θεοὺς ἐπουρανίους ἐτίμουν καὶ ἐθνοῖς αὐτοῖς, οὐχ ὡς γενομένους ἀνθρώπους θνητοὺς καὶ δομοιοπαθεῖς. περὶ ὧν ἐν ταῖς
C συγγραφαῖς αὐτοῦ λέγει καὶ ὁ Διόδωρος ὁ σοφώτατος ταῦτα ὅτι
 ἀνθρώποι γεγόνασιν οἱ θεοί, οὕστινας οἱ ἀνθρώποι ὡς νομίζοντες δι' εὐεργεσίαν ἀθανάτους προσηγόρευον· τινὰς δὲ καὶ ὄνομά-
O 65 των προσηγορίας ἐσχηκέναι καὶ κρατήσαντας χώρις. τοῦτο δὲ
 ἐποίουν οἱ ἀνθρώποι ἀγνοίᾳ πλησθέντες. ἢν δὲ τὸ τῆς ἀποθεώ-

1. πολεμιστάς] Verba male habita sic reponit Cedrenus: αὐτὸς γὰρ Σερονὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοὺς πάλαι γενομένους ἥ πολεμιστὰς ἥ ἡγεμόνας καὶ τι πράξαντας ἀνδριας ἥ ἀρετῆς ἄξιον ἐν τῷ βίῳ τοῦ μημονεύεσθαι καὶ ὡς ὅντας αὐτῶν προπάτορας ἀνδριᾶσι στηλῶν ἐτίμησαν. Chron. Pasch. p. 48. τοὺς πάλαι παρ' αὐτοῖς τετιμημένους, ἥ τυραννους ἥ ἡγεμόνας ἥ τινάς τι δράσαντας ἐν τῷ βίῳ μνήμης δοκοῦν ἄξιον δέ ἀλεκῆς τε ἥ σώματος εὐρωστίας. Scribendum videtur ἥ ἡγεμόνας ἥ πράξαντάς τι ἀνδρεῖον — τοῦ μνημ. εἶναι ἄξιον δοκοῦν. 6. δι' ἄλλης Ch., διαλλαγῆς Ox.
2. θνητοὺς Ch., θνητῶν Ox. 15. προσηγόρευον] θεούς praeponit Wesselius ad Diodorum vol. II. p. 634. 76. 17. πλησθέντες] πλανηθέντες Wesselius, qui haec Diodori verbis attribuisse videtur.

que magnum aliquod sive virtutis, seu artis specimen memoratu dignum edidissent; maxime autem eis, qui vi quadam occulta, mysticum aliquod operati fuissent; statuas honoris causa erexerunt. Quin et ab omnibus summa in veneratione habitos, tanquam de Diis ipsis optime meritos; in Deorum numerum retulerunt, adorantes eos et sacra facientes; ut qui boni alicujus, vel ab arte sua aut fabrica aliqua, sive denique sapientia, aut singulari aliqua virtute eorum comparati mortalibus authores fuerunt, sicuti scripsit Rhiginus, apud quem etiam Deorum Indigitum habentur nomina. Posteri vero, eorum consilium ignorantes; (nempe, ut eos, tanquam generis sui auctores, et bonorum inventores, nec aliam ob causam, honoribus istiusmodi prosecuti fuerint:) istos, non ut homines mortales, et iisdem passionibus obnoxios venerati sunt; sed victimas immolantes, divinum illis cultum praestiterunt. Atque hoc referendum est, quod in scriptis suis habet sapientissimus Diodorus, ubi dicit: *Homines ab Hominibus facti sunt Dii, existimantibus illos propter bona opera immortalitatem consecutos. Itaque eorum nonnullis nomina dederunt; et regionibus suis Tutelares Deos designarunt. Hoc autem ab hominibus, igno-*

σειως σχῆμα τοῦτο. ἐν τοῖς ἱερατικοῖς αὐτῶν βιβλίοις τὰ ὄνόματα αὐτῶν ἐτάσσετο, ὅτε ἐτελεύτησαν, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἑορτὴν καὶ θυσίαν αὐτῶν ἐπετέλουν ἐν οἷς ἔκειντο μνήμασι, λέγοντες εἰς τὰς τῶν μακάρων μήσους εἶναι τὰς αὐτῶν ψυχὰς καὶ 5 μηκέτι κρίνεσθαι ἢ κατέσθαι πνῷ. καὶ διέμειναν ἔως τῶν χρόνων Θάδδα, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀβραάμ. ἦν γὰρ Θάδδα ἀγαλμα- D τοποιὸς πλαστονοργῶν, ἀπὸ λίθων καὶ ἔνδλων θεοὺς ποιῶν καὶ πιπράσκων, καὶ πλάνην ἀγαλμάτων καὶ εἰδωλολατρίας εἰσῆγε τοῖς O 66 ἀνθρώποις διὰ ἀπεικονισμάτων τῶν προγόνων αὐτῶν, μάλιστα 10 τῶν εὑρηκότων τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας· οἵς συνέτρεχον σπουδαίως οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι καὶ Φρύγες οἱ ἐκ τῆς Ἑλλάδος· ταύτης γὰρ τῆς θρησκείας ὑπῆρχον. ἥσαν γὰρ καὶ αὐτοὶ ἀγαλμάτων ποιηταὶ καὶ μυστηρίων ἔξηγηταὶ καὶ τελεσταί· ἀφ' ᾧν μάλιστα εἰς Ἑλληνας ἡχθη ἢ αὐτὴ θρησκεία, ἀπὸ τίνος 15 Ἑλληνος ὄνόματι, νίον καὶ αὐτοῦ Πίκον Διός, μυστικά τινα ποιοῦντος ἀνδρὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι κατοικησάντων, ἐκ τῆς φυλῆς E ὃντος τοῦ Ἰάφεθ, νίον Νᾶε τοῦ τοίτον. Ἱωνες δὲ οἱ ἐκ τῆς Ἰώ τούτων [γὰρ] ἀρχηγοὶ ἐγένοντο· ἥσαν γὰρ διδαχθέντες ἐκ τοῦ Ἱωανέως γίγαντος τοῦ οἰκοδομήσαντος σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν πύρ-

1. βιβλίοις] βασιλείους Ox., ταῖς ἱερατικαῖς βίβλοις Cedrenus, Suidas v. Σερούχ. 2. ὅτε Ch., ὅτι Ox. 5. διέμειναν] ταῦτα post Ἀβραάμ addit Cedrenus p. 46. A, τοῦτο δὲ διέμεινε Suidas, καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε Ioannes Antioch. p. 778. ed. Vales. Aut igitur διέμεινεν scriendum aut addendum ταῦτα. 13. τελεσταί] τελεσται Ox. 17. Ἱωνες Cedrenus p. 46. B et Chron. Pasch. p. 49. A, Ιωνὶ Ox. Cum iisdem delendum γάρ et quae post Ἰωponebatur interpunctio.

rantia plenis, factitatum est. Ritus autem homines in Deos referendi iste fuit. Statim post mortem, referebantur in sacros Commentarios Defunctorum nomina; quo tempore etiam festum eis celebrabant, sacrificia peragentes ad sepulchra, quibus recondebantur: dicentes animas illorum in Beatorum Insulas migrasse; judicio aut flammis deinde non obnoxias, Duravit autem mos iste usque ad Thara tempora, qui Abrahami pater fuit. Erat enim Thara statuarius; qui ex lapidibus et lignis Deos efformavit, et venales habuit: quiique ex fabrifactione imaginum, in Majorum memoriam, (illorum praecipue, qui literarum atque artium inventores fuerunt;) simulachrorum cultusque Idololatrici superstitionibus homines implicavit. Horum vestigiis insistebant Aegyptii, Babylonii, et in Graecia Phryges, qui et ipsi omnes erroribus hisce dediti, fabricatores imaginum fuerunt; Initatores item et Mysteriorum Interpretes. Ab istis in Graeciam dimanavit error, promovente Hellene quodam, Helladis incola; qui Mysta fuit, atque Jovis Pici filius, ex genere Japhetii, Noae filii tertii, oriundus. Jones autem, quorum generis princeps fuit Jo, eorum duces erant: edocti vero sunt a Joane Gigante, qui unus erat ex

γον· ἀντινων καὶ γλῶσσαι διεμερίσθησαν, διὸ καὶ μέροπες κέ-
κληται οἱ ἀνθρώποι διὰ τὸ μερισθῆναι αὐτῶν τὰς λαλίας εἰς
πολλὰς γλώσσας καὶ φωνάς. οὖστινας μεμφόμενος ὁ Χερονήσιος

O 67 Πλούταρχος ἡ παλαιὰ φιλοσοφία παρ' Ἑλλησι καὶ βαρβάροις ἔξ-
θετο ὡς πλάνην ἀγαλμάτων τινὲς εἰσάγοντιν· αὐτὸς δέ, φησί, 5

V 23 τοὺς κατ' οὐρανὸν φωστῆρας θεοποιεῖν ἔδοξε, τὸν ἥλιον καὶ τὴν
σελήνην παρεισάγων, ὡς ἡ τῶν Αἴγυπτίων θεολογία ἔχει, αὐ-
τοὺς τὸν σύμπαντα κόσμον διοικεῖν τρέφοντας καὶ αὐξάνοντας τὰ
πάντα τῇ τρίτῃ κινήσει τῶν ἐ πλανητῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἀστρο-
θεσίας κατὰ γένεσιν καὶ ὑέρᾳ. τὸν δὲ Πλούταρχον τὸν Χερο- 10
νήσιον Πορφύριος ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ ἔδόξασε.

3. *Χερονήσιος*] „*Χερόνησος* habet Cedrenus: verum Plutarchus
non *Χερόνησος*, sed *Χαιρωνεὺς*, Chaeronensis erat, ex Chaeronia
Phocidis urbe.“ Ch. 4. ἡ παλαιὰ φιλοσοφία] τῇ παλαιᾷ φιλο-
σοφίᾳ Ch. Conf. Wyttensbach. praefat. ad Plutarchum vol. I. p.
58. Cedrenus: οἵς τισ μέμφεται ὁ *Χερόνησος* Πλούταρχος, ὡς
πλάνην ἀγαλμάτων τινῶν εἰσάγοντι τοὺς κατ' οὐρανὸν φωστῆρας
θεοποιούμενοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὡς ἡ τῶν Αἴγυπτίων
θεογονία περιέχει. αὐτὸν γάρ λέγει τὸν σύμπαντα etc. 9. τῇ
τρίτῃ κινήσει] „Forte legendum τῇ τριμερεῖ κ. uti habet Cedrenus.“
Ch. 11. *Πορφύριος* Ch., *Πορφύριον* Ox. ibid. φιλοσόφῳ
χρονογραφίᾳ] V. Wyttensb. l. c. p. 45.

Turris Babylonicae molimina tentantibus: quorum etiam dispertitae sunt
linguae; unde et Meropes dicti sunt homines, quod sermo eorum in di-
versos loquendi modos atque idiotismos divisus fuerit. Plutarchus autem
Cherronesius, ubi disserit de Veteri Graecorum Barbarorumque Phi-
losophia, illos quidem reprehendit; utpote qui simulachrorum superstitiones
introducederunt. Ipse autem Luminaria illa coelestia, solem, atque
Lunam juxta Aegyptiorum Theologiam, pro Diis potius habenda censem,
ab illis enim universum mundum administrari dixit; eadem etiam nutri-
mentum rebus omnibus atque augmentum praebere; triplici illo quinque
Planetarum motu, caeterisque astrorum positionibus, secundum genera-
tionem atque aërem. Plutarchum autem hunc Cherronesium Porphyrius
in Philosophica sua Chronographia celebravit.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ο 68

ΧΡΟΝΩΝ ΘΕΟΓΝΩΣΙΑΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Ο δὲ Ἀβραὰμ θεογνωσίαν ἐπιγνούς, καὶ λογισάμενος ὅτι τὰ βάγαλματα, ἃ ἐποίει ὁ πατὴρ αὐτοῦ Θύρδας, ἀνθρώπων τεθνηκότων ὑπάρχει, καὶ οὐκ ἔχοντα τιμᾶσθαι αὐτοὺς ὡς θεοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ, γενομένους γῆν καὶ κόνιν· κατεγίνωσκεν οὖν τῷ ἰδίῳ πατρὶ Θύρδᾳ λέγων, Τί πλανᾶς τοὺς ἀνθρώπους διὰ κέφδος; οὐκ ἔστι γὰρ ἄλλος θεός, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ δημιουργός τὰ δρῶμενα ταῦτα πάντα· καὶ λαβὼν ἔκλασε τὰ ἀγάλματα πάντα, καὶ ἀνεγάρησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλον, ὁ σοφὸς χρονογράφος, ἔξεθετο.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀβραὰμ ἦν καὶ ὁ Μελχισεδέκ, ἀνὴρ ο 69 θεοσεβής, ζευκός, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους Σίδον, νιοῦ Αἴ-
γύπτου, βασιλέως τῆς Αιρύνης χώρας· ἐξ οὗ Αιγύπτιοι κέκλην-

9. *Εὐσέβιος*] Nihil horum Eusebius: v. ad p. 22. A.

LIBER TERTIUS

DE ABRAHAMO, AD DEI NOTITIAM
PERVENIENTE.

Abrahamus vero, cum ad Dei notitiam jam pervenisset, secumque reputasset, Imagines, a Thara patre fabricatas, hominum esse defunctorum; ideoque nec eos, pulvis cum sint cinisque, pro Diis coelestibus esse colendos; talibus ipsum verbis increpare ausus est: *Ut quid (inquiens) turpis lucri causa, mortales in errorem ducis? Unus quippe Deus est Coelestis, qui ista formavit quac videmus omnia.* Dictoque citius Imagines confregit omnes: patreque derelicto, Mesopotamiam versus ducit iter: uti Eusebius Pamphili, sapiens Chronographus scriptis tradidit.

Abrahāmi temporibus floruit Melchisedecus, inter gentes Dei cultor, ex stirpe Sidi, filii Aegypti Libyae regis, a quo Aegyptii nomen sortiti

ται. ὅστις Σίδος ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπελθὼν παρέλαβε τὴν χώραν τῶν λεγομένων Χαναναίων ἔθνικῶν, τοῦτ' ἐστὶ τὴν νῦν λεγομένην Παλαιστίνην. καὶ ὑποτάξας αὐτὴν ὥκησεν ἐκεῖ ἐν αὐτῇ· καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Σίδονα εἰς ὄνομα Ἰδιον, ἡτις νῦν ἐστιν ὅπο τὴν Φοινίκην χώραν. καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Σίδονος 5 κατήχθη ὁ Μέλχι, ὁ πατὴρ τοῦ Σεδέκη, γενόμενος ἴερεὺς καὶ βασιλεὺς ἐπειλήθη Μελχισεδέκης, ὃς προγέγραπται. οὗτος οὖν ὑπῆρχεν ἵερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χαναναίων, καὶ ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὅρει τῷ λεγομένῳ Σιών, ἡντινα ἐκάλεσε Σαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰ-
Δρήνης πόλις. καὶ ἐβασιλεύειν ἐν αὐτῇ ἔτη ωγ', καὶ τελευτῆ, δι-10 καιος καὶ παρθένος, καθὼς Ἰώσηπος ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ λέξε-
Ο 70 θετο. καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος, οἱ δοσιώτατοι ἐπίσκοποι, τὰ αὐτὰ εἶπον.

Ἀπὸ οὖν τοῦ κατακλυσμοῦ ἔως Ἀβραὰμ ἔτη εἰσὶν ωγ', ἀπὸ δὲ τῆς πνεγοποιίας ἔτη εἰσὶν φργ'. καὶ ἐγένετο μετέπειτα ἀπὸ 15 Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ, τοῦ νιοῦ, καὶ Ἰακώβ, τοῦ ἐκγόνου αὐτοῦ, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῶν, ἐξ ᾧ εἰσὶν Ἐβραῖοι, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀβραὰμ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθνους διὰ περιτομῆς εἰληφότες. ἐστὶν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἔως τοῦ Ἀβραὰμ ἔτη σψμε'.

'Ο δὲ Ἀβραὰμ ἦν ἐτῶν ϕ', ὅτε ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ 20

6. γενόμενος ἴερεὺς] „Locus iste mutius apparet; ὅστις suppleendum videtur; quod etiam non ad Melchi, sed ad Sedecum referendum.“ Ch. 11. Ἰώσηπος] Is Arch. I. 10. 2. haec tantum: ὁ τῆς Σόλινμα πόλεως βασιλεὺς Μελχισεδέκης· σημαίνει δὲ τοῦτο βασιλεὺς δίαιτος. 15. πνεγοποιίας Οχ. ibid. ἐγένετο] Ἰουδαϊσμὸς ad-dit Ch. 18. εἰληφότος Ch. 19. σψμε'] Numerus vitiosus.

sunt, oriundus. Sidus enim iste Aegyptius, Cananaeorum regionem, quae nunc Palaestina vocatur, bello aggressus, in potestatem suam redegit; Urbeque, quam in nomen suum, Sidonem appellavit, (quae temporibus hisce Phoeniciae est ditionis,) extructa, ibidem sedes posuit. Ex postbris autem Sidi hujus erat Melchi, Sedeci pater: qui Rex cum esset, et Sacerdos; Melchisedecus cognominatus est, ut supra scriptum est. Cananaeis igitur, quorum Rex idemque sacerdos erat, urbem, quam Salem, id est, Pacis urbem, vocavit, in monte Sion condidit: ubi, cum annos CXIII regnasset, justus et caelebs diem suum obiit: sicuti Josephus in Antiquitatibus; Joannes item et Cyrillus, sanctissimi Episcopi, tradiderunt.

A Diluvio itaque, ad Abrahamum, anni numerantur octingenti nonaginta tres: a Turris autem Constructione, anni DXXIII. Ab Abrahamo denique; et Isaaco filio et Jacobo nepote, semineque illorum, (ex quo Circumcisionis characterem suscepit Abrahamus,) Ebraeorum gens originem suam ductura est. Ab Adamo autem, ad Abrahamum, anni effluxerunt MMDCCXLV.

Abrahamus vero, centum annos natus, genuit Isaacum; Isaacus vero

Ίσαιαν τὸν Ἰακώβ τὸν λεγόμενον Ἰσραήλ. ἐκλήθησαν δὲ οἱ Ἰου- V 24
δαιοὶ ἀπὸ Ἰούδα τοῦ τετάρτου νιοῦ τοῦ Ἰακώβ· ἔσχε γὰρ νιοὺς
δώδεκα. ἡ δὲ τοῦ Ἰούδα φυλὴ ἐκράτει τῶν Ἰουδαίων καὶ διώ-
κει· ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔσχον.

5 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ ἀνεφα-
νετό τις ὀνόματι Ἡσίοδος· ὅστις ἔξενδρε τὰ Ἑλλήνων γράμματα,
καὶ συντάξας γράμματα ἔξειθετο τοῖς Ἑλλησι πρῶτος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀβραὰμ ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων ὁ ἐκ Ο 71
φυλῆς τοῦ Σήμ, νιοῦ Νῶε, Ἐνδελεχός, βασιλεύσας αὐτῶν πρῶ-
10 τος μετὰ τὸ ἐκλεῖψαι τὸ γένος τοῦ Περσέως. καὶ ἦλθε πάλιν τὸ
βασίλειον εἰς τοὺς Ἀσσυρίους.

Ἀλγυπτίων δὲ ἐβασίλευσε πρῶτος βασιλεὺς τῆς φυλῆς τοῦ Β
Χάμ, νιοῦ Νῶε, Φαραὼ, ὁ καὶ Ναραχὼ καλούμενος. τὰ οὖν
πρὸ τούτου παλαιὰ βασίλεια Ἀλγυπτίων ἔξειθετο Μανεθὼν ὁ σο-
15 φώτατος, ὃς προείρηται. τὰ δὲ μεταγενέστερα βασίλεια Ἀλγυ-
πτίων, λέγω δὲ ἀπὸ τοῦ Ναραχὼ καὶ κάτω, συνεγράψατο οὖν
ταῦτα Θεόφιλος ὁ σοφώτατος χρονογράφος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀβραὰμ ἐβασίλευσεν Ἀλγυπτίων ὁ ἐκ
τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ Ναραχὼ. ἥγόρισε δὲ ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν
20 Πετεφρῆς, ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ αὐτοῦ Φαραὼ βασιλέως, τὸν
Ἰωσήφ, νιὸν τοῦ Ἰακώβ· ὅντινα ἐπώλησαν οἱ αὐτοῦ ἀδελφοὶ τοῖς
Σαρακηνοῖς, διαφθορούμενοι αὐτῷ, ὃς φιλούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰδίου

4. ἔσχεν Οχ. 6. [Ἡσίοδος] Ἰσίοδος Οχ. Conf. Ioannes Antioch.
apud Allatium ad Eustathii Hexaëm. p. 300. 18. ἐβασίλευσεν Ἀσ-
συρίων, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σήμ, Ναραχὼ.] „Mendum manife-
stum: lego itaque; ἐβασίλευσεν Ἀλγυπτίων, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ
Ναραχὼ.“ Ch. 22. φιλούμενον] φιλουμένῳ Ch. Sed v. ad p. 54. A.

Jacobum; qui et Israel dictus est. Judaei autem a Juda, ex xii Jacobi
filii quarto, cuius tandem tribum penes erat Ebraeorum regnum, nomen
habuerunt.

Hisce temporibus Isiodus quidam ex Japheti stirpe oriundus, Grae-
cas literas invenit; atque in ordinem redigens, Graecos eas docuit pri-
mus.

Abrahami vero temporibus, Assiriis imperavit, primus post deletum
Persei genus, Endelechus, ex posteris Semi Noae filii: Imperiumque ad
Assyrios tandem rediit.

Aegyptiorum autem regnum tenuit primus ex posteris Chami, Noae
filii, Pharaoh, qui et Naracho dictus est. Antiquas vero Aegyptiorum
Dynastias ante hunc Narachonem, descriptis Manetho sapientissimus; uti
supra dictum est: posteriores vero, ab hoc scilicet Narachone, et dein-
ceps, a Theophilo sapientissimo Chronographo memoriae traditae sunt.

Abrahami igitur temporibus Aegyptiis imperavit, ex Chami posteris,
Naracho: Petephres autem, Regis Pharaonis coquorum princeps, Jose-
phum, Jacobi filium, a Saracenis, quibus fratres ejus, invidia moti quod

πατρός· ἦν δὲ ὁ Ἰωσὴφ ὡραιος τῇ θέᾳ. ὅστις Ἰωσὴφ ἤδηνευσε

C τὸ δραμα τῷ βασιλεῖ Φαραὼ, ὅπερ εἶδεν ἐνεκεν τοῦ μέλλοντος
O 72 γίνεσθαι λιμοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς πᾶσαν γῆναν ἐπὶ ἔτη ζ.
 καὶ θαυμάσας ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ Ἰωσὴφ φρόνησιν, ἤλευθέρωσεν
 αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἀξίαν μεγάλην καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ 5
 ἀρχιερέως Ἡλιουπόλεως τῆς οὔσης ἐν Αἴγυπτῳ εἰς γυναικα, κε-
 λεύσυς αὐτὸν διοικεῖν τὴν Αἴγυπτον πᾶσαν ἐπὶ ζ ἔτη καὶ ἔχειν
 ἔξονσιαν ὡς βούλεται πράττειν. ὅστις Ἰωσὴφ κτίζει ὠρεῖα, καὶ
 ἀποτίθεται σῖτον ἐν αὐτοῖς τῶν ἐπτὰ ἑναυτῶν, καὶ ἐχορήγησε
 πανταχοῦ δὲ ἑντοῦ τὴν τε ἀγορασίαν καὶ τὴν ἔξοδον τῆς πρά- 10
 σεως, ποιήσας ὡς ἡβουλήθη αὐτός. καὶ τῆς λιμοῦ γενομένης
 εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἥλθον οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς Χαναὰν
D εἰς Αἴγυπτον ἀγοράσαι σῖτον. καὶ ἐπιγνοὺς αὐτὸν Ἰωσὴφ ἐκέ-
 λευσε κρατηθῆναι αὐτούς, καὶ ἐθάρρησεν αὐτοῖς ὅτι ἀδελφὸς αὐ-
 τῶν ὑπάρχει, καὶ ἡνάγκασεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν καὶ ἀγαγεῖν πρὸς 15
 αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν μικρότερον τὸν Βενιαμὶν καὶ τὸν
 πιτέρα αὐτοῦ Ἰακὼβ καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ πᾶσαν. οἱ δὲ
 ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπελθόντες ἤγεικαν πρὸς τὸν Ἰωσὴφ τὸν πατέρα
O 73 αὐτῶν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν τὸν Βενιαμὶν καὶ τὴν συγγένειαν
 αὐτῶν πᾶσαν, ὀνόματα οέ ἀρρενικῶν τε καὶ θηλυκῶν. καὶ ἐφό- 20
 τησεν αὐτὸν Ἰωσὴφ ἐκεῖ, καὶ ὕκησαν τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ ἔτη πολ-
 λά· καὶ ἐγένετο πλῆθος ἀπειρον ἔξ αὐτῶν τῶν Ἐβραιῶν, οἰκοῦντα
 ἐν Αἴγυπτῳ ἔως Μωσέως τοῦ κελευσθέντος ὑπὸ Θεοῦ ἐκβύλαι

4. ἤλευθέρωσεν Ch., ἐλευθέρωσεν Oxf.

14. ἐθάρρησεν] Conf. vol. II. p. 83. C.

Sed v. ad p. 15. D.

6. Ἡλιουπόλεως Oxf.

22. οἰκοῦντα] οἰκοῦν-

ταν Ch. Sed v. ad p. 15. D.

patri charus esset, venum dederant, (erat enim forma pulcherrimus,) emit. Josephus vero cum Pharaonis de septenni fame, Aegyptum omnemque penitus regionem invasura, somnium interpretatus esset, prudentiam hominis Rex admiratus, libertate prius donatum summo habuit in honore; filiamque Pontificis Heliopoleos, Aegypti urbis, in uxorem dedit; concessa etiam ei potestate, Aegyptum totam per septennium pro libitu administrandi. Extructis itaque horreis, Josephus septem annorum proveniunt iisdem condidit; curamque totius emptionis venditionisque ipse inse recepit. Fame autem per terram universam grassante Josephi fratres e terra Chanaan in Aegyptum, frumenti coemendi causa, descendebant: quos ubi vidit Josephus, fratribus usus fiducia, ipsos comprehendit jussit, missosque tandem faciens, uti Benjaminum fratrem suum natu minorem et Jacobum patrem, totumque denique familium eorum sibi adducerent, mandavit. Illique abeuntes, jussa ejus executi sunt: patremque suum, et Benjaminum fratrem, omnemque adeo utriusque sexus cognationem, numero LXXV secum ducentes, a Josepho habitandi in Aegypto locum acceperunt. Unde cum post multos annos in immensam cre-

τὸν λαὸν τῶν Ἐβραιῶν ἐκ τῆς γῆς Αἰγύπτου, καθὼς ταῦτα πάντα ἐντέλεαται ἀριθμῶς ἐν τοῖς Ἐβραικοῖς συγγράμμασιν. E

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῶν βασιλέων τῶν προγεγραμμένων ἀνεφύη τις ἐν τῇ Καρίᾳ χώρᾳ γιγαντογενής φιλόσοφος ἐκ τῆς φυλῆς στοῦ Ἰάφεθ, ὁνόματι Ἐνδυμίων· ὅστις μυστικὰς εὐχὰς λέγων εἰς σελήνην ἦτει αὐτὴν μαθεῖν παρ' αὐτῆς τὸ θεῖκὸν ὄνομα ἐν ὁράματι. καὶ ἐν τῷ αὐτὸν εἴχεσθαι ἥλθεν εἰς ὑπονομαντείαν καὶ ἤκουσε τὸ θεῖκὸν ὄνομα ἐν δούματι· καὶ οὐκέτι ἀνέστη, ἀλλ' ἐστὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἔως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν, οὗτος ὅντα νεκρὸν V 25
10 δονούμενον· καὶ καθ' ἔκαστον ἔτος ἀνοίγοντι τὴν αὐτοῦ σορὸν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ δρῶσι τὸ λείψανον αὐτοῦ δονούμενον νεκρόν, ὡς λέγοντες. ἅτινα συνεγράψατο Αὐλέας ὁ σοφώτατος· περὶ οὗ, φησί, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμίωνα ἰστοριογράφοντες.

15 Ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀβραὰμ ἔως τῆς ἔξοδου τῶν νιῶν Ἰσραὴλ O 74 μετὰ Μωσέα ἀπὸ Αἰγύπτου γενεὰί ε', ἔτη νμγ'. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἔως τῆς γενέσεως Μωσέως εἰὸν ἔτη αυπδ'. ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ ἔως τῆς γεννήσεως Μωσέως εἰὸν ἔτη δλς'. ἔζησε δὲ Μωσῆς ἔτη δρ'. καὶ διώκοντι τὸν Ἰσραὴλ μετὰ Μωσῆν Ἰησοῦς B 20 ὁ τοῦ Νανὴ καὶ Φινεές. ἀπὸ οὖν Ἀδὰμ ἔως τῆς τελευτῆς Μωσέως καὶ Ἀσωὸν εἰὸν ἔτη δρνς'.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ἰησοῦ τοῦ Νανὴ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰά-

12. Αὐλέας] V. Bentlei. p. 69. 13. Ἐνδυμιῶνα Ox. 16. Μωσέα] Μωσέως Ch. V. p. 2. C. 17. αυπδ'] Numerus falsus. 20. Φηνέες Ox.

vissent multitudinem; a Mose tandem, Dei jussu, educti sunt: sicuti in Hebraicis scriptis ista verissime traduntur omnia.

Temporibus autem Regum supradictorum, extitit in Caria Philosopher quidam, a Gigantibus ortum dicens, de stirpe Japeti, nomine Endymion. Lunam is precibus quibusdam mysticis, nomen uti Divinum sibi per visionem aperiret, sollicitavit: interque precandum sopitus, Divinum nomen per somnum audivit; nec tamen amplius experrectus est. Caeterum cadaver ejus etiamnum in Caria habetur; ubi quotannis sepulchrum ejus aperientes, corpus ejus, uti fama est, motu agitatum tuentur: sicut Auleas sapientissimus, scriptis tradidit. Atque hinc, Endymionis amore captam fuisse Lunam, orta est fabula.

Ab Abrahamo itaque ad populi Israëlitici, duce Mose, ex Aegypto egressum, generationes quinque; anni vero numerantur **cccxciii.** A Diluvio autem, ad Mosen natum, anni habentur **mccccxxxvi.** Ab Adamo vero, ad eundem natum, anni sunt **mmmmxxxvi.** Moses autem vicesimo supra centesimum vitae suae anno mortuus est: post cujus obitum Respublica Israëlitica a Jesu, Nave F. et Phinee administrata est. Ab Adamo igitur, ad Mosis et Aaronis obitum anni effluxerunt **mmmmclvi.**

Josuae aetate in Attica regnavit, ex stirpe Japeti Ogyges quidam

φεθ ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς χώρας τις ὀνόματι Ὡγύγης, αὐτόχθων, ἔτη λβ'. καὶ γέγονε κατακλυσμὸς μέγας ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, καὶ ἀπώλετο αὐτὸς καὶ πᾶσα ἡ χώρα ἐκείνη καὶ πᾶσα ψυχὴ οἰκοῦσα τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀττικῆς καὶ μόνης. καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου ἔρημος καὶ ἀοικητος ἡ αὐτὴ χώρα ἐπὶ ἔτη σό', 5 καθὼς ἐν τοῖς Ἀφρικανοῦ ἐμφέρεται συγγράμμασιν.

C Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τῆς ἐξ Αἰγύπτου μελλούσης γίνεσθαι ἔξοδον τῶν νιῶν Ἰσραὴλ μετὰ Μωσέως ἐβασίλευσε τῆς τῶν Μολοσ-

O 75 σῶν χώρας αὐτόχθων τις ὀνόματι Ἀίδης· ὃς ἐγάμησε τὴν λεγομένην Μελινδίαν· ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θνητέρα εὐπρεπή, ἣν ἐκάλεσε 10 Περσεφόνην· τὰς δὲ εὑμόρφους γυναικας οἱ Μολοσσαῖοι τῇ ἴδιᾳ γλώσσῃ κόρας ἐκάλουν. ταύτην δὲ ἔδοξε φιλεῖν ἔρωτι ὁ Περίθοις, συγκλητικὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀίδου βασιλέως, νεώτερος ὧν καὶ εὐπορος· καὶ κατὰ σύνταξιν τῆς κόρης ἡ βουλήθη τυκτὸς ἄρρενος αὐτήν. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ αὐτῆς πατήρ, Ἀίδης βασιλεὺς, ἕντες 15 μάθη· καὶ βουλευόμενος ἐν τῷ λεληθότι ἀμύνασθαι τῷ αὐτῷ Περίθῳ, ὡραίοις προφασίσηται πρὸς πάντας, ὃν εἶχε ποιμενικὸν κύνα ὄγριον μέγαν, ὃν καὶ Τοκέρβερον ὀνόμαζον διὰ D τὸ τριῶν κυνῶν ἔχειν κεφαλὴν καὶ μέγεθος σώματος, ἀπέκλεισεν ἔξω ὃπου ἡ κόρη διῆγε. μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν τῆς αὐτῆς μητρός, ἀγνοούσης τοῦτο τῆς κόρης, καὶ τοῦ Περίθου παραγενομένου τυκτὸς καὶ εἰσελθόντος εἰς ἀρπαγὴν τῆς κόρης, ὥρμησεν ὁ κύων καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. ἀκούσασα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κόρη τῆς τα-

1. Ὡγύγης] Γνωώμης Οχ. 7. τῆς] ταῖς Οχ. 16. τῷ αὐτῷ Περίθῳ] τὸν αὐτὸν Περίθον Ch.

indigena, annos xxxii: quo tempore ingens in ea regione accidit diluvium; quo Ogyges ipse, omnisque adeo anima, per totam Atticam, solamque, fluctibus obruti, perierunt. Exinde vero, per annos cclxx deserta prorsusque inhabitabilis remansit Attica: sicut Africanus scriptum reliquit.

Quo tempore vero Israelitae ex Aegypto cum Mose egressuri erant, Molassis imperavit Aides quidam, indigena: cui ex uxore Melindia filia pulcherrima nata est, quam Proserpinam vocavit. Molossi vero mulieres forma speciosas, proprio idiomate, Κόρας vocitabant. Puellae hujus amore captus Perithous, ex Aidae regni Primoribus quidam, juvenis opulentus; ipsam nec invitam, noctu surripere in animo habuit. Quo cognito Rex indignatus, in animo suo secum volvit, quonam pacto Perithoum, ipse tamen ut facti inscius videretur omnibus, ulcisceretur. Canem itaque pastoralem quem habuit ferocem, et ob corporis capitisque, trium instar canum, magnitudinem, Tricerberum nominatum, puellae pro foribus constituit. Matre itaque ejus dudum mortua, puella rei totius penitus ignara, in Perithoum noctu virginis raptum aggredientem irruit canis, ipsumque interfecit. Proserpinam quoque ipsam, ad tumultum ex-

ρωχῆς, ἔξηλθε, καὶ ἐφόρευσε καὶ αὐτὴν ὁ κύων· περὶ οὗ, φησι,
λέγοντιν δὲ τὸν Πλούτωνα ἡρπασε τὴν κόρην· ἄτιτα Παλαιώτας ὁ
σοφώτατος συνεγράψατο.

Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Μωσέως ἐβασίλευσε τῶν Ἀσσυρίων οἱ 76
5 Ἐρεχθεύς, τῶν δὲ Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Πετισώνιος ὁ καμῳ-
δὸς Φαραὼ. οὗτος εἶχε μάγους μεθ' ἑαυτοῦ δυνατούς, τὸν Ἰαν-
νὴν καὶ τὸν Ἰαμβρόν. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπληθύνθη τὸ Ε-
γένος τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰακώβ
τοῦ ἐλθόντος ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τὸν νίδον αὐτοῦ Ἰωσήφ ἥντας Μω-
10 σέως ἡγομένου αὐτῶν καὶ Αἰαρῶν ἀδελφοῦ αὐτοῦ. δοτις Μω-
σῆς ἔλαβε γυναῖκα Αἰγυπτίαν, τὴν Θυγατέραν Ἰοθόρη, τοῦ ἀρχιε-
ρέως τῶν Ἑλλήνων, ἀνδρὸς τιμωμένου ἀπὸ Φαραὼ βασιλέως καὶ
τῶν Αἰγυπτίων. ὁ δὲ αὐτὸς Μωσῆς ἦν πεπαιδευμένος πᾶσαν
σοφίαν Αἰγύπτου· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους ᾧς οἱ 26
15 γενομένους πολλούς, καὶ ἀνήγαγον τῷ Φαραὼ περὶ αὐτῶν, καὶ
ἐκέλευσε Φαραὼ βασιλεὺς ποιεῖν τοὺς Ἰουδαίους τοῖς Αἰγυπτίοις
ἔργατεις καὶ βάλλειν πλίνθους ἀνάγκῃ. εἴ τις οὖν ἐὰν ἐβούλετο
τῶν Αἰγυπτίων κτίσαι εἴτε οἰκον εἴτε ἀγρόν, αὐτοὺς ἡγάγακε
ποιεῖν ἔργατεις καὶ πλίνθους, καὶ ἐστέναζον κοπιῶντες οἱ Ἰου- οἱ 77
20 δαῖοι πάντες. καὶ προσεσχηκὼς Μωσῆς καὶ ὁ τούτον ἀδελφὸς
Αἰαρὼν τὸν ἀναστεναγμὸν τῶν νιῶν Ἰσραὴλ, ηὔξαντο τὸν Θεόν·
καὶ ἐκέλευσε Μωσῆς κύριος ὁ Θεὸς εἰσελθεῖν πρὸς Φαραὼ βασιλέα
Αἰγύπτου, καὶ εἰπεῖν αὐτῷ, Ἀπόλυτον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ λα-

5. παμφδὸς] καὶ Cedrenus p. 46. C. Vide Bentleium p. 45.
23. εἰπεῖν Ch., Cedrenus p. 46. D, εἰπεῖν Ox.

currentem, dilaniavit: inde nata fabula, Plutonem Proserpinam rapuisse:
uti sapientissimus Palaephatus ista tradidit.

Mosis autem temporibus Assyriis imperavit Erechtheus; Aegyptiis ve-
ro Petissonius, qui et Comoedus Pharaoh. Magos secum iste habuit prae-
cellentes, Jannem et Jambrem. Eo autem regnante, Judaeorum gens in
Aegypto valde aucta erat, a Jacobi usque in Aegyptum ad Josephum F.
descensu, ad eorum eductum per Mosem fratremque Aaronem. Uxorem
autem sibi duxit Moses Aegyptiam, Jothoris Graecorum Pontificis filiam,
viri apud Pharaonem Aegyptiosque omnes summo in honore habiti. Mo-
ses autem omni Aegyptiorum scientia institutus erat: Aegyptii vero Ju-
daeos, numerosiores jamjam factos, formidare coeperunt. Quod ubi Pha-
raoni notum fecissent; Judaeos Aegyptiis operarios se praestare, lateri-
tiamque exercere Rex jussit. Si quis igitur Aegyptiorum aut domum
extruere, aut praediolum adornare in animo habuit, a Judaeis lateres
operamque simul eorum exigebat. Cumque sub oneribus suis ingemuisse
totam Judaeorum gentem animadvertisserint Moses, et frater ejus Aaron,
Deum supplices adorabant. Praecepit autem Mosi Dominus, ut ad Pha-
raonem regem Aegypti introiret, suoque nomine mandaret, ut Populum

τρεῦσαι αὐτῷ. καὶ λαβὼν Μωσῆς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Ἀα-
Β φῶν εἰσῆλθε πρὸς Πετισσῶνον Φαραὼ, βασιλέα Αἴγυπτου· εἶχε
γὰρ παδόησταν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ Ἰοθόρ, τοῦ ἱερέως
τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὡς ἡγούμενος τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνήγγειλεν
αὐτῷ τὴν τοῦ Θεοῦ κέλευσιν καὶ διὰ τοῦ λέγει ὁ Θεός ὁ ποιῆσας τὸν 5
οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς
ἵνα ἀπολύσῃς τὸν λαὸν αὐτοῦ λατρεῦσαι αὐτῷ. ὁ δὲ Φαραὼ
ἀκούσας λέγει αὐτῷ, Εἰ ἀληθεύεις διὰ τοῦ Θεοῦ σου ἐκέλευσέ σοι
εἰπεῖν μοι ταῦτα, ἵδον εἰσὶν Αἴγυπτοι μετ' ἐμοῦ ποιοῦντες θαύ-
ματα. ἐὰν νικήσῃς αὐτοὺς αἰτούμενος τὸν Θεόν σου, παρέχω 10
σοι ἄπειρον ἐκέλευσέ σοι ὡς λέγεις. καὶ ἔστησεν ἐνωπίον ἀλλήλων
τὸν Ἰαννῆν καὶ τὸν Ἰαμβρὸν καὶ τὸν Μωσέα καὶ Ἀαρὼν. καὶ
ἐκάθητο Φαραὼ καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ· καὶ ἐποίησαν οἱ περὶ

ο 78 **C** Ἰαννῆν καὶ Ἰαμβρὸν διὰ γοητείας τὴν ὁύβδον αὐτῶν ὅφειν, καὶ
ἐπήρχετο τῷ Μωσῇ. καὶ εὐξάμενος Μωσῆς ἔδοιψε καὶ αὐτὸς 15
ἥν κατεῖχε ὁύβδον εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο καὶ ἡ αὐτοῦ ὁύβδος
ὅφις μέγας πάντα, καὶ κατέπιε τὸν ὅφειν ὃν ἐποίησαν Ἰαννῆς καὶ
Ἰαμβρὸς· καὶ ἐνίκησε Μωσῆς, καὶ ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ
πάντες. ὅμοιώς δὲ καὶ ποταμὸν ὑδάτων διαγεστάτων ἐποίησαν
ὁ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρὸς γενέσθαι αἷμα παρονοσίᾳ τοῦ βασιλέως 20
καὶ πάντων. καὶ ηὔξατο Μωσῆς, καὶ πάλιν ἐγένετο ὑδατα κα-
θαρὰ τὰ τοῦ ποταμοῦ ὁέντατα, ὡς ἥν πρώην. ἐποίησαν δὲ
καὶ ὄλλα τινὰ κατέναντι ἀλλήλων· καὶ ἐνίκησεν αὐτοὺς Μωσῆς.

19. ποταμὸν] ποταμῶν Οχ.

Israëliticum, ut eum colat, dimitteret. Moses igitur, cum fratre Aarone, ad Petissonium Pharaonem, Aegypti regem, ingressus, (istam enim libertatem et ut Jothoris Graecorum Pontificis gener, et Judaeorum etiam dux, sibi vendicavit:) Dei mandatum ei his verbis exposuit. Deus, qui coelum, terram, mareque, et quaecunque sunt in illis formavit omnia, jubet, uti populum suum, ut illum colat, demittas. Respondit Pharaoh: si vere Deus tuus ista mihi dicenda mandavit: ecce sunt mihi Aegyptii mirifici, quos tu si Dei tui ope viceris, mandata ejus executurus sum. Ex adverso itaque constitutis, hinc Janne et Jambre, illinc Mose et Aarone, Pharaoh, nobilibus suis stipatus, consedit. Jannes vero et Jambres, virgam suam in Serpentem, Praestigiis suis, converterunt: qui, cum Mosem invasurus esset, Deum precatus, et ipse baculum suum, in terram projectum, in serpentem praegrandem, qui Jannis Jambrisque illum alterum absorpsit penitus, commutavit: victoriaque, stupente Rege satellitioque omni, penes Mosem erat. Jannes deinde et Jambres fluminum limpidissimorum aquas, coram Rege omnibusque, in sanguinem verterunt: Moses vero, fusis in Deum precibus, pristinum nitorem eidem restituit. Sed et alia quaedam ad invicem operati sunt miracula; quibus tamen Moses vicit omnibus. Pharaonem itaque accedens Moses;

καὶ λέγει τῷ Φαραὼ Μωσῆς, Ἰδοὺ εἰδες τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ. ἀπόλυτον ὑμᾶς, ἵνα αὐτῷ λατρεύσωμεν. ὁ δὲ Φαραὼ συντασθεμένος αὐτῷ ἀνεβάλλετο· καὶ ηὔξατο Μωσῆς τὸν Δ Θεὸν ὥστε πέμψαι αὐτῷ πληγὰς καὶ τοῖς Αἴγυπτίοις, ἵνα ἀναγ-
5 κασθῇ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀπολῦσαι τὸν Ἰσραὴλ. καὶ ἐπειψεν ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐπτάπληγον ὄργήν, ὥστε τὸν βασιλέα παρακαλέσαι τὸν Μωσέα καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ὅτι Εὗξαι τῷ Θεῷ σου ἵνα ὁνσθῇ ἡ χώρα αὐτῇ τῶν τοσούτων κακῶν, καὶ ζῆ κύριος ὁ Θεός σου, οἱ δὲ 79 κωλύσω σε λαβεῖν τὸν λαόν σου τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὸ λατρεῦσαι
10 ὑμᾶς αὐτῷ. ταῦτα δὲ ἐν ταῖς Ἐβραϊκαῖς ἔμφρεται γραφαῖς. ὁ δὲ Μωσῆς ἀκούσας ταῦτα παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐξῆλθεν εὐέσ-
σθαι τῷ Θεῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰπε τοῖς Ιουδαίοις, Ἀπέλυσεν ὑμᾶς πάντας ὁ βασιλεὺς ἐξελθεῖν λατρεῦσαι τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Πετισσώ-
15 τεῖον τὸ περιβότον· καὶ ποιήσας θυσίαν ἐπηρώτα τὴν Πυθίαν λέγων, Σαφήνισόν μοι τίς ἐστιν πρῶτος ὑμῶν καὶ μέγας θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ; καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς οὗτος. Ἐστι κατ' οὐρανοῦ μεγάλοιο βεβηκὸς φλογὸς ὑπερβάλλον αἴθριον, ὀνειρον, ἀθάνατον πῦρ, ὃ τρέμει πᾶν, οὐδανός, γαιῶν τε καὶ θάλασσα, τυρ-
20 τάριοι τε βύθιοι δακμονες ἐρχόμεναν. οὗτος ὁ θεὸς αὐτοπάτωρ,

6. ἐπτάπληγον ὄργήν] „Rectius Cedrenus, δεκάπληγον ὄργήν· de-
cem enim Aegypti plagae.“ Ch. 7. εἰπεῖν Ch., Cedrenus, εἰπεν Οχ.
14. Μέμφη] Μέμφει Ch., Cedrenus. Sed v. p. seq. v. 6. ibid. μαν-
τεῖον Cedrenus, μαντείαν Οχ. 17. ἔστι Cedrenus p. 41. C, ἔσται
Οχ. 18. βεβηκὸς Cedrenus, βεβηκώς Οχ. 19. ταυτάροι τε βύ-
θιοι τ. βύθιοι τε Ch., Cedrenus. 20. ἐρχόμεναν Ch., Cedrenus,
ἐρχόμεναν Οχ.

Ecce, inquit, Potentiam Dei Israelis cum videris, missos nos facito, ut ipsum colamus. Pharaoh itaque fidem suam datam, cum tamen non prae-
stiterit; Moses a Deo precibus contendit, ut calamitatibus in ipsum Aegyptiosque immissis, Regem ad populum Israeliticum dimittendum adi-
gat. Immisit igitur Deus Aegyptii septemplicem iram; adeo ut a Mose petierit Pharaoh, uti tantorum malorum liberationem a Deo impetraret; ita vivit, inquiens, Dominus Deus tuus, ut ego non impediam, quo minus tu populusque tuus Israeliticus Deo vestro cultum praestetis. His dictis, Moses egressus, Deum Israelis precatus est. Judaeisque dein annunciat, habere eos omnes a Rege concessam, ad cultum Deo praestandum, ex-
eundi licentiam. Ista autem in Hebraicis scriptis traduntur. Petissonius autem Pharaoh rex Memphis statim, celeberrimum illud Oraculum con-
sulendi causa, profectus: sacrificque peractis, Pythiam in haec verba in-
terrogat. „Effare mihi, quis inter vos primus est, magnusque Deus Israelis?“ tulitque hoc responsum. „A coelo descendet, flammam aethe-
reum superans, perennis, immortalis Ignis. Hunc tremunt omnia, coe-
lum, terra, mareque, Daemonesque Inferni. Deus iste sui pater, et sine

V 27 ὑπάτωρ, πάτηρ νίδις αὐτὸς ἔαυτοῦ, τρισόλβιος· εἰς μικρὸν δὲ μέρος ἀγγέλων ἡμεῖς. μαθὼν ἄπιθι σιγῶν.

Ο 80 Ο δὲ βασιλεὺς Φαραὼ ἀκούσας ταῦτα παρὰ τῆς μαντείας, ἐκέλευσε πλάκα λιθίνην γλυφῆναι τὸ παρὸν τοῦ χρησμοῦ δοθέντα ὑπέλινε τὸν ὄντα ἐν τῷ ιερῷ Μέμφης, ὅθεν ὁ Νεῖλος ποταμὸς πορεύεται. ὁ δὲ βασιλεὺς Φαραὼ ἀπὸ τοῦ μαντείου κατελθὼν εὐθέως ἀπέλινε τὸν Ἰσραὴλ καὶ Μωσέα καὶ Ααρών. καὶ ἔξηλθεν ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων ἐξ Αἴγυπτου ἀπας, καὶ ἐλαύθον ὡς ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν Β Αἴγυπτῶν γνωσκῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμια καὶ ὄργυνδον ἀπειρον. 10 καὶ μετὰ τὸ ἔξελθεν αὐτοὺς μετεμελήθη Φαραὼ, ὁ βασιλεὺς Αἴγυπτου, διδαχθεὶς ὅτι καὶ κόσμια καὶ ὄργυνδον καὶ χρήματα ἔχορήσαντο καὶ ἔφργαν. καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἄριμάτων αὐτοῦ καὶ πάσης τῆς ἐνόπλου δυνάμεως· καὶ κατέφθασεν αὐτοὺς παρὰ τὴν Θάλασσαν. καὶ στραφέντες οἱ Ἰσραηλῖται, καὶ 15 ἐωρακότες τὸν βασιλέα Φαραὼ καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ ὅπισθεν ἔρχομενον καὶ τὴν Θάλασσαν ἐμπροσθεν ἔαυτῶν, ἀνεβόησαν κραυγῇ μεγάλῃ πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁ προηγούμενος Μωσῆς τὸν λαὸν ἐκρούσει τῇ ὁύβδῳ τοῖς θαλασσίοις ὕδαισι, καὶ ἐγένετο ξηρά, καὶ ἐβάδιζον. καὶ ἀπομείνας Μωσῆς ὅπισθεν τοῦ λαοῦ παντὸς 20 καὶ στραφεὶς εἰς τὰ ὄπισθα αὐτοῦ, ἐκρούσει πάλιν τῇ ὁύβδῳ εἰς τὴν Σ ξηρὰν γῆν, καὶ ἐγένετο Θάλασσα κυματινομένη. καὶ κατεποντί-

2. ἄπιθι Ch., Cedrenus, ἄπειθι Ox. 4. πλάκα λιθίνην γλυφῆναι] „Ser. πλακὴ λιθίνη, uti habet Cedrenus: aut supple εἰς.“ Ch. 6. Μέμφης] Μέμφιος Ch. 9. ἐν χρήσει Ch., ἐγχρήσει Ox. 10. ἀνθρώπων] ἀνθρῶν? 12. κόσμια] κόσμα Ox.

patre; filiusque ipse sui pater beatissimus. Quantilli autem Nos ex Angelis? edocitus vero Tu, tacitus discede.“

Haec cum ab Oraculo audisset rex Pharaoh, tabulae lapideae inscribi jussit; extatque eidem insculptum hoc responsum, in Templo Memphitico, qua Nilus fluvius perfluit, in hunc usque diem visendum. Inde autem digressus Pharaoh, populum Israeliticum, cum Mose et Aarone, statim dimisit; qui ornatum ab Aegyptiis argentumque multum mutuati, universi ex Aegypto discesserunt. Pharaoh autem Rex, ubi Ebraeos, ab Aegyptiis ornamenta, argentum, divitiasque mutuatos, effugisse intellexisset, facti eum poenituit, acceptisque curribus suis, militiaque omni eos insecuritus, juxta mare tandem assecutus est. Israelitae itaque respiacentes, cum se, a fronte, mari, a tergo, Pharaone ejusque exercitu cinctos vidissent; sublato clamore magno, Dei opem implorarunt. Moses vero eorum duxor virga sua mare percussit; statimque aquae ejus exaruerunt: expectansque dum populus universus per siccum transisset; retrorsum tandem conversus, virga sua terram aridam percussit iterum; quo facto, in locum suum redierunt maris fluctus; et Petissonium Pha-

σθη ὁ Πετισσώνιος Φαραώ, ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ τὰ ἄρματα αὐτοῦ καὶ πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ πόντον κύματα ἐκάλυψεν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ. τὸν δὲ ο^ο 81 λαὸν τῶν Ἰουδαίων μετὰ Μωσέως καὶ Ἀαρὼν διέσωσεν ὁ κύριος 5 βαδίζοντας ἐν θαλασσοῖς κύμασιν ὡς ἐν ἔηρᾳ γῇ, ἐξ Αἰγύπτου φεύγοντα μετὰ χιλιάδων χλ', καθὼς καὶ ὁ αὐτὸς Μωσῆς συνεγράψατο ἐν τῇ σοφωτάτῃ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ.

6. μετὰ χιλιάδων χλ'] „Numerus non convenit cum scriptura, Num. 1. v. 46. numerantur χιλιάδες χιλιάδες. id est 603550.“ Ch.

raonem, Regem Aegyptiorum, cum omnibus suis, exercituque toto penitus obruerunt. Populum vero Judaeorum, cum Mose et Aarone, ex Aegypto fugientem, per maris fluctus, ceu per terram aridam, transire in columem fecit Dominus. Erant autem numero sexcenties tricies millenni; sicut Moses ipse, in sapientissima sua Chronographia, conscripsit.

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΡΓΕΙΩΝ ΧΩΡΑΣ.

ο 82 **T**ῶν δὲ Ἀργείων μετὰ τὸν Ἰναχὸν ἐβασίλευσεν ὁ Φορωνένς καὶ ὅλοι πολλοὶ ὡς τῆς βασιλείας Ανγκέως τοῦ ἀγαγομένου τὴν Ὑπερμνήστραν γνναῖκα τῶν Δανιοῦ θυγατέρων. δότις Ανγκένς πολεμήσας τῷ Δαναιῷ βασιλεῖ τοῦτον ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καθὼς Ἀρχιλόχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν Ανγκέως ἐβασίλευσε Τριόπας ἐν τῇ Ἀργείων χώρᾳ ἔτη ε'. καὶ τῷ αὐτῷ πέμπτῳ

ο 83 ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ κατελύθη ἡ βασιλεία τῶν Ἀργείων, καὶ

v 28 κατέσχον τὴν βασιλείαν αὐτῶν οἱ Σικνώνιοι. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία, ἥτοι τοπαρχία, τῶν Ἀργείων ἔτη φμδ', καθὼς καὶ Αιόδωρος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. τῶν δὲ Σικνώνιων τῶν ννὶ λεγομένων Ἐλλαδικῶν ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Αἴγιαλεὺς ἔτη γβ',

2. Ανγγέως Οχ. Sic et 3. 6. 3. Ὑπερμνήστραν Ch., ὑπὲρ μνήστραν Οχ. 7. Τριόππας Οχ. 9. Σικνώνιοι Οχ., correxit Ch.

L I B E R Q U A R T U S
DE ARGIVORUM REGNI TEMPORIBUS.

Argivorum regnum, post Inachum, Phoroneus obtinuit; et post eum plures alii, ad Lynceum usque, qui Hypermnestram, Danae filiam, in uxorem duxit. Lynceus enim Danae bellum inferens, ipsum et vita et regno filiaque spoliavit: sicuti scriptis tradidit sapientissimus Archilochus. Lynceo successit Triopas; qui cum quinque tantum annos Argivorum regnum tenuisset, solutum tandem est, atque ad Sicyonios delatum; postquam **D**XLIX durasset annos; uti sapientissimus Diodorus scriptum reliquit. Sicyoniis autem, qui nunc Helladici vocantur, Aegialeus primus

καὶ λοιπὸν ὅλοι βασιλεῖς καὶ ἔως Ζενέππου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν ἦτη λβ'. καὶ λοιπὸν οἱ ἵερεῖς αὐτῶν ἐδιόκουν τὴν χώραν, καὶ κατέσχεν ἡ βασιλεία αὐτῶν ἦτη γραπέ', καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

5 Ἡ δὲ δύσις, ὃ ἐστι τὰ ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν, ἣν τότε ἀβασίλευτος, διοικουμένη δὲ ἀπὸ τῶν νιῶν Πίκον τοῦ καὶ Διὸς καὶ τοῦ γένους αὐτῶν. ἐν οἷς χρόνοις ἐτελεύτησε Μωσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τῇ ἑρήμῳ· καὶ ἐδιοίκει τὸν Ἰσραὴλ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Νανῆ, ὡς προείρηται. δόστις πολεμῶν παρέλαβε τὴν Ἱερικῶν καὶ τὴν ἀνω-

10 τέων εἰρημένην πόλιν Ἱερουσαλήμ, ἥντινα μετεκάλεσεν ὁ αὐτὸς Ἰησοῦς, νιὸς Νανῆ, Ἱεροῦν. αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὴν χώραν ὕκησε τὴν λεγομένην πόλιν Συχέμ, μετακαλέσας αὐτὴν Νεάπολιν. καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν Ἰησοῦ, νιὸν Νανῆ, τοῦ ποιήσαντος περᾶσαι τὸν λαὸν τῶν Ιουδαίων τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατὰ κέ-
15 λευσιν θεοῦ καὶ ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν τῆς Παλαιστίνης χώραν καὶ σάλ-
πιγγι μυστικῆ λῦσαι τὰ τείχη Ἱερικῶν, μετὰ δὲ τοῦτον ἤγειτο τοῦ Ἰσραὴλ Φινεές· μετὰ δὲ Φινεές ἐδιώκουν τὸν Ἰσραὴλ οὐκιται,
ἐπιλεγέντες ἐκ τοῦ λαοῦ.

Ἐν δὲ τοῖς τούτων χρόνοις ἦν παρὸς Ἐλλησιν ὁ Προμηθεὺς
20 καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς καὶ ὁ Ἄτλας καὶ ὁ πανόπτης Ἀργος, ὃν ἔκα-
τοτόφθαλμον ἐκάλουν διὰ τὸ περίβλεπτον εἶναι τὸν ἄγδρον καὶ

1. οἵτε] καὶ Schurzfleischius Not. Bibl. Vin. p. 193. Sed haec scripto-
ris imputanda sunt stupori, cuius paria exempla notabimus p. 37. A.
68. A. 2. λβ'] λα' Eusebius utroque libro, Cedrenus p. 81. D, Syn-
cellus p. 151. D. 7. οἷς Ch., οἷοι Ox. 8. 11. 13. Νανὴ Ox.
15. καὶ ἐλθεῖν Ch., κατὰ ἐλθεῖν Ox.

imperavit, annos LII. Post hunc alii Reges fuerunt XXVI, usque ad Zeuxippum; qui imperium tenuit annos XXXII. Deinde vero Respublica eorum a sacerdotibus administrata est. Duravit hoc Regnum annos DCCCCXXCV, uti sapientissimus Africanus literis prodidit.

Partes autem Occidentales Italiaque tunc temporis regem nullum habuerunt; sed a Jovis Pici filiis, posterisque eorum administrabantur; quo tempore Moses et Aaron, in deserto fatis cesserunt, populo Israeliticō praefuit Jesus, Nave F. ut supra dictum est. Hic Jerichuntem bello cepit, urbemque Jerusalem ante dictam; quam et Jebum vocavit: totaque circum regione in potestatem suam redacta, urbem Sychem ipse incoluit, Neapolim jam nominans. Post mortem Jesu, Nave F. qui, Deo jubente, populum Israeliticum, per Jordanem fluvium, in Palaestinam transire, tubaque mystica Jerichuntis moenia corruere fecit; Israelitis praefuit Phinees: quem Judices tandem, numero XIII, e populo electi, subsequuti sunt.

Temporibus hisce inter Graecos innotuerunt Prometheus, Epime-
theus, Atlas, Argusque perspicacissimus; (quem, ab oculorum ingenii-

γοργόν, καὶ Δευκαλίων, ὁ νῖδος Ἐλληνος τοῦ Πίκου. ὁ δὲ Ἀρ-
γος αὐτὸς εὗρε τὴν τεχνικὴν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη· ὁ δὲ Ἀτλας ἡρ-
μήνευσε τὴν ἀστρονομίαν· διὰ τοῦτο λέγοντιν ὅτι τὸν οὐρανὸν
βιαστάζει, διότι τὰ οὐρανοῦ ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· ὁ δὲ Προ-
μηθεὺς τὴν γραμματικὴν ἔξενφε φιλοσοφίαν· περὶ οὖ λέγοντιν 5

O 85 ὅτι ἀνθρώπους ἐπλαττε, καθ' ὃ ἴδιωτας ὄντας ἐποίησεν ἐπιγινώ-
σκειν διὰ φιλοσοφίας καὶ τῷ πρώην χρόνῳ εἰδέναι τὰ συμβάντα·
ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς τὴν μουσικὴν ἔξενφεν· ὁ δὲ Δευκαλίων τὰ τοῦ
κατακλυσμοῦ τοῦ μερικοῦ ἔξεθετο, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφύλου
δοσοφάτατος συνεγράψατο.

10

D Μετὰ δὲ τὸ ἀποθανεῖν τοὺς κριτὰς τῶν Ιουδαίων ἥγειτο τοῦ
λαοῦ Βαράχ ὁ τοῦ Ἀβινοέμ. ἦν δέ τις γυνὴ προφῆτις ὀνόματι
Δειββῶρα, ἣτις ἐλεγε τοῖς Ιουδαίοις πάντα τὰ μέλλοντα.

'Ἐν δὲ τοῖς καιροῖς ἐκείνοις ἦν καὶ παρ' Ἐλλησι μάντις Σι-
βυλλα· καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις Αἴγυπτίων ἐβασίλευσε Φαραὼ 15
ὅ καὶ Ναραχώ· τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ τις, ὅστις
ἐξ Αἴγυπτου κατήγετο· ἦν δὲ παμμεγέθης, διὸ καὶ διφυῆς αὐτὸν
ἐκάλουν. οὗτος δὲ πρῶτος βασιλεὺς ἐγένετο Ἀθηναίων μετὰ τὸν
κατακλυσμὸν τῆς Ἀττικῆς· μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν τῆς Ἀττι-
κῆς εἰς Ἀθηναίους ἤλθε τὸ βασίλειον. ἡ μόνον δὲ αὐτὸς ἐβασί- 20

1. Ἐλληνος Bentleius p. 73., Ἐλενος Ox. 2. τεχνικὴν] τεκτο-
νικὴν Ch. Conf. Schurzfleisch. Not. Bibl. Vin. p. 126. 9. Εὐ-
σέβιος] V. ad p. 22. A. 12. Ἀβινοέμ Ch., Ἀμινοέμ Ox. 14. μάν-
τις Ch., μάρτυς Ox. et Σιβύλλα. 17. παμμεγέθης Ch., πανμεγέ-
θης Ox.

que acumine, vocarunt Centumoculum:) Deucalion item Heleni F. Pici
nepos. Argus autem occidentalibus Technicam primus monstravit: Atlas
Astronomicam tractavit scientiam; unde quod in Coelestium contemplatio-
ne versatus esset, coelum ab eo gestari, fabulati sunt. Prometheus
Grammaticam invenit: hunc homines effinxisse fabulantur, eo quod, ru-
des cum fuerint, Philosophiae ope ad eventuum futurorum praescientiam
eos adduxerit. Epimetheum Musices autorem fuisse perhibent: Deuca-
lion vero Diluvii particularis historiam contexuit: uti Eusebius Pamphili
literis tradidit.

Post extintos Israelitarum judices, eis praefuit Barachus, Abinoami
F. quo tempore etiam inter Judaeos floruit Prophetissa quaedam, nomine
Debora; quae ipsis futura omnia praedixit.

Temporibus etiam illis apud Graecos innotuit Sibylla, vaticinatrix;
eodem etiam tempore Aegyptiis imperavit Pharaoh, qui et Naracho.
Athenis autem, ubi post Atticum diluvium sedes erat Regia, primus Ce-
crops quidam, ab Aegypto oriundus regnavit: hunc, ob corporis magni-
tudinem, Duplicem vocarunt. Is, quam primum regnare coepit, legem
tulit, uti mulieres, quaecunque virgines imperio suo subditae erant, sin-
gulae singulis nuberent viris. Nymphas autem, in sanctione sua, virgi-

λευσε Κέκροψ Ἀθηναίων, ἐκέλευσε νομοθετῆσαι τὰς γυναικας Ε
τὰς ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ οὖσας ἐν ᾧ εἰσι παρθένοι γαμεῖσθαι Ο 86
ἐνὶ ἀνδρὶ· ἄστινας ἐκάλεσε νύμφας ἐν τῇ νομοθεσίᾳ αὐτοῦ διὰ
τὸ πηγαῖς δοικέναι τὰς παρθένους κόρας, αἱ τίκτοντι καὶ ἀπὸ
5 ἀδήλων πόδων πηγάζοντι γύλα. πρὸ γὰρ τῆς βασιλείας αὐτοῦ
πᾶσαι αἱ γυναικες τῶν Ἀττικῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς πλη-
σίον χώρας θηριώδει μῆξει θυμόνυντο, ἔκαστω συγγινόμεναι τῷ
ἀρεσκομένῳ αὐταῖς, ἐὰν κάκείη ἡβούλετο· καὶ ἐκαλεῖτο ἡ ἀρ- V 29
παζομένη γυνὴ οὐδενός, ἀλλὰ τοῖς πᾶσι προσήχοντο, διδοῦσαι
10 ἔαντάς εἰς πορνείαν. καὶ ὅσας ἡβούληθη τις κρατῆσαι αὐτὰς
ἡμέρας, κατ' οἶκον παρέμενον αὐτῷ τρεφόμεναι· καὶ εἰ ἥθελε,
πάλιν ἀπέλλυσεν αὐτὴν τοῖς βούλομένοις. τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἀττι-
κῆς εἰρχθη, τὸ μὴ ἀναγκάζεσθαι αὐτὰς συνεῖναι ἀνδρὶ πρὸς ὃν
βούλονται· οὐδεὶς οὖν ἦδει τις ἣν νίδος ἡ Θηγάτηρ, καὶ ἐδίδον τὸ
15 τεγχὲν ᾧ ἡβούλετο ἀνδρὶ συμμιγέντι αὐτῇ, εἴτε ἄδρεν εἴτε θῆλυ
ἔτεκε, καὶ ἔχαιρον δεχόμενοι. ὁ δὲ Κέκροψ ἐκ τῆς Αἰγύπτου
καταγόμενος ἔξεφώνησε τὸν νόμον τοῦτον, εἰρηκὼς ὅτι ἡ Ἀττικὴ
χώρα διὰ τοῦτο ἀπώλετο. καὶ λοιπὸν ἐσωφρόνησαν πᾶσαι, καὶ
ἀνδρύσιν ἔξενγγνον ἔαντάς αἱ ἄγαμοι παρθένοι, ἡ δὲ πορνευθεῖ-
20 σα ἔγαμεῖτο ἐνὶ ᾧ ἡβούλετο ἀνδρὶ· καὶ ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι Β
τὸν τοῦ βασιλέως νόμον· ὡς δὲ καὶ τινες ἔξέθεντο ὅτι διὰ τοῦτο Ο 87
αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ, ὅτι ἔξενγένισε τὰ τέκνα τοῦ εἰ-
δέναι τοὺς ἔαντῶν γονεῖς. ἐβασιλεύσε δὲ ὁ Κέκροψ τῶν Ἀθη-

7. Θηριώδη Ch., Θηριώδη Ox.

nes hasce vocavit; eo quod, Fontium instar, per meatus corporis occulitos, a partu lac emitunt. Ante hunc enim regem, mulieres Atticae conterminaeque omnes belluino more miscebantur, pro libitu suo, cum quibuscunque cupientibus. Subinde vero viiatae mulieres, nullo proprio viro destinatae, ad omnes aequē ventitantes, cuilibet prostituerunt sese. Cuique etiam licitum erat, ut amasiam quotquot sibi visum esset diebus, domi secum retineret: pro arbitrio deinde suo, quibuscunque volentibus eam dimitteret. Caeterum Atticis deinceps prohibitus fuit mos iste, mulieres, cum quopiam volente, consuescere cogendi. Exinde enim factum est, ut nemo ibi hominum sciret, quis suus filius, aut quae filia fuerit. Natum enim infantem, sive masculum, sive foeminam, mater, pro libitu, cuicunque deferebat ex amasiis suis: donumque is laetabundus accepit. Cecrops vero iste Aegyptius, legem supradictam sancivit; innuens ob hoc ipsum Atticam aquis olim obrutam fuisse. Exinde itaque castitatem coluerunt mulieres omnes; virginibus viris propriis se jungentibus: quae vero ante viiatae fuerant, virum. quem vellent, sibi elegerunt. Hoc regis Edictum demirati sunt Athenienses; qui, ut nonnulli tradiderunt, ob hoc etiam illum Διοφῆν, sive Duplicem vocarunt; eo quod prolem eis nobiliorem reddidisset, efficiendo, ut quilibet parentum suum utrumque dignosceret. Cecrops autem Athenis regnavit annos L. hunc exceptit Cra-

ναίων ἔτη ν', καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε Κραναὸς ἔτη θ'. ἐν ἑκένοις δὲ τοῖς χρόνοις Σαπφὼ πρώτη μουσικὴ ἐγνωρίζετο. καὶ μετὰ Κραναὸν ἐβασίλευσε Φορωνεὺς· καὶ ἄλλοι ἔως Κοδρῶνος, βασιλεύσαντος αὐτῶν ἔτη κα'. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία αὐτῶν ἔτη νθρ'. 5

'Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῶν ἀρχόντων ἐνομοθέτει Ἀθηναίους
C πρῶτος ὀνόματι Δράκων, καὶ μετ' αὐτὸν Σόλων, καὶ ἐλυσε τὸν
νόμοντος Δράκοντος Σόλων. καὶ πάλιν ἐνομοθέτησε Θαλῆς ὁ Mi-
O 88 λήσιος. καὶ πάλιν ἐβασίλευσεν αὐτῶν πρῶτος Αἰσχύλος ἔτος κα',
καὶ μετὰ Αἰσχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν Ἀχαιῶν ἔτη δύο· περὶ οὗ 10
Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος δρᾶμα ἔξεθετο. καὶ μετὰ Ἀχαιῶντα
ἐβασίλευσαν αὐτῶν ἄλλοι ιτ' ἔως Ἀρεξίωνος, ὃς ἐβασίλευσεν αὐ-
τῶν ἔτη ιθ'. καὶ κατέλιθη ἡ βασιλεία τῶν Ἀθηναίων, κρατή-
σασα ἔτη ηὗ, καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος χρονογράφος
ἔξεθετο. 15

Μετὰ δὲ βραχὺ ἥγήσατο τοῦ Ἰσραὴλ Γεδεών. ἐν αὐτῷ δὲ
τῷ χρόνῳ ἦν Ὁρφεὺς ὁ Θράξ, ὁ λυρικὸς Ὅδρουσιος, ὁ σοφώ-
D τατος καὶ περιβόητος ποιητής· ὅστις ἔξεθετο θεογονίαν καὶ κό-
σμον κτίσιν καὶ ἀνθρώπων πλαστονογίαν, εἰρηκὼς ἐν τῇ ἀρχῇ
τοῦ συντάγματος αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῆς Ἰδίας αὐτοῦ ἐνθυμήσεως οὐκ 20
ἔξεθετό τί ποτε περὶ θεοῦ ἢ τῆς κοσμικῆς κτίσεως, ἀλλ' εἰπεν ὅτι

2. πρώτη μουσικὴ] πρώτη Cedrenus p. 82. C, alter altero magis pervertens epigramma Platonis, quo decimam Musam dixerat Sapphonem. Quod vidit Schurzleischius Not. Bibl. Vin. p. 249.
8. Θάλλης Ox. 9. κα'] ἐν καὶ μῆνας ίξ (ξ) Cedrenus p. 82. D.
10. Vid. Bentleius p. 17. 17. Ὅδρουσσις Ox., Ὅδρυσιος Ch. Simile Μολοσσαῖος p. 25. B. Repetendus etiam articulus.

naus, et imperavit is annos ix. Hisce autem temporibus Sappho, Poetria prima, innotuit. Post Cranaum regnavit Phoroneus aliisque, usque ad Codrum; qui regnum tenuit per annos xxi. Duravit itaque regnum eorum annos ccccxcii.

Archontum autem temporibus, Draco Atheniensibus leges primus dedit: quas Solon, successor ejus, abrogavit. Alias deinde condidit Thales Milesius. Athenarum rursus regnum deinceps invasit primus Aeschylus, per annum unum: post Aeschylum, regnavit Acmaeon per biennium: de quo sapientissimus Euripides tragoidiam condidit. Post Acmaeontem regnarunt octodecim alii; usque ad Arexionem, qui regnavit annos xii, et dissolutum est Regnum Atheniensum, cum durasset annos DCCCVII, iuxta traditionem Africani sapientissimi Chronographi.

Paulo post tempore Israeli dux fuit Gedeon: huic contemporaneus erat sapientissimus Orpheus Lyricus Odryssius ex Thracia, celebratissimus Poëta. Hic Deorum Origines, mundi etiam hominumque creationem exposuit: praefatus in principio Operis sui, se nihil, ex proprio instinctu, de Deo, aut Mundi opificio, protulisse: verum se precibus suis ob-

αἰτησαμένου διὰ ίδίας αὐτοῦ εὐχῆς μαθεῖν παρὰ τοῦ Φοίβου Τι-
τᾶνος ἡλίου τὴν θεογονίαν καὶ τὴν τοῦ κόσμου κτίσιν καὶ τις
ἐποίησεν αὐτήν. ἐμφέρεται γάρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει διὰ ποιητι-
κῶν στίχων οὕτως.

5 Ω ἄντος, Λητοῦς νιέ, ἐκατηβόλε, Φοῖβε κραταιέ,
ω δέσποτα, ἡμέρας νιέ, δ τὰ πάντα πόδρωθεν ταῖς ἀκτῖσι σου
τοξεύων, ἀμίλαντε καὶ δυνατέ,

πανδερκές, Θητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ὅ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, Θητῶν καὶ ἀθανάτων βασιλεύων,

O 89
E

10 Ἡλιε γρονσέασιν ἀειρόμενε πτερούγεσσιν,

Ἔλιε τιμίαις εἰς τὸν ἀέρα ὑψούμενε πτέρυξι,

δωδεκάτην δὴ τήνδε παρὰ σεῖο ἔκλυνον δυφήν,

δωδεκάτην δὴ ταύτην παρὰ σον ἥκουσα Θείαν φωνήν,

v. 30

σεῖο φαμένον, σὲ δ' αὐτόν, ἐκηβόλε, μάστυρα θείην.

15 σοῦ εἰρηκότος μοι, σὲ δὲ αὐτὸν τὸν ἀπὸ μακρόθεν λάμποντα τίθημι. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς περὶ τούτου εἶπε στίχους διὰ τὸς Ὁρφεύς· ἔφρασε δὲ ᾧς ἐκ τῶν προειδομένων στίχων ποιητικῶν ἔξειθετο· καὶ οὐκ ἐνεδέχετο ἐντάξαι τὸ πλῆθος τῶν στίχων

1. αιτησαμένον Cedrenus p. 57. B, ἡτησάμην οὐ Ox. 2. ἡλιον Cedrenus, ἡελίον Ox. 5. Ὡ] 'O Ox. 10. χρωσάεισιν] χρω-
σίοισιν Ox. Fallitur Bentleius p. 5. ibid. ἀειρόμενε Cedrenus,
ἀέφομενε Ox. 11. τιμιας Cedrenus, τιμίοις Ox. 12. δὴ Cedre-
nus, δὲ Ox. hic et 13. 14. θείην Cedrenus, θείη Ox. 16. τι-
θηι] Adde μάστυνα.

tinuisse a Phœbo Apolline, uti haec sibi aperiret; nempe *Theogoniam*,
sive Deorum Natales, Universi etiam opificium: in quo ejus opere ex-
tant etiam haec carmina sequentia.

Rex Phoebe, arcipotens Latonae maxima proles.

id est:

O Domine, proles Diei, qui omnia e longinquo radiis tuis perstrin-
gis, Immaculate et Praepotens.

Omnia qui lustras, hominesque Deosque gubernas.

id est:

O tu, cui omnia visibilia sunt; et cui Mortales et Immortales obtemperant.

O sol, auratis qui dividis aera pennis.

id est:

O Sol, qui pennis honorandis in sublime aeris eveheris.

Jam duodenum a Te ferit hoc praecordia verbum.

id est:

Duodecies jam a Te exaudi vi divinam vocem.

Dictique, Arcitenens, ipsum Te nuncupo testem.

id est:

Tuorum verborum te quidem eminus irradientem in testimonium ponere. Plures etiam alios, hac de re, versus compositus Orpheus: loquitur autem eodem modo ac in recitatis versibus: versus autem ejus reliquos, propter eorum multitudinem, in opus hoc nostrum congerere, non licuit:

ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ. ἔστι δὲ ἅπερ ἔξεθετο Ὁρφεὺς ταῦτα. ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη τῷ χρόνῳ ὃ αἰθήρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθεὶς, καὶ ἐντεῦθεν κάκεῖθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦν ζοφερὰ πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυψε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα, σημαίνων

Β τὴν νύκτα πρωτεύειν, εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι, καὶ προγενέστερον δὲ καὶ δημιουργὸν ἀπάντων καὶ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ καὶ τῆς νυκτὸς καὶ

Ο 90 πάσης τῆς ὑπὸ τὸν αἰθέρα οὖσης καὶ καλυπτομένης κτίσεως· τὴν δὲ γῆν εἶπεν ὑπὸ τοῦ σκότους ἀόρατον οὖσαν· ἔφρασε δὲ ὅτι τὸ φῶς ὁγῆσαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν, 10 εἰπὼν ἐκεῖνο εἶναι τὸ φῶς τὸ ὁγῆσαν τὸν αἰθέρα τὸ προειρημένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς

Ο 91 μαντείας ἔξεῖπε, Μῆτιν, Φάνητα, Ἐρικεπαῖον· ὅπερ ἐρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βούλη, φῶς, ζωδοτήρ· εἰπὼν ἐν τῇ αὐτοῦ

С ἐκθέσει τὰς αὐτὰς τρεῖς θείας τῶν ὄνομάτων δυνάμεις μίαν εἶναι 15 δύναμιν καὶ κράτος τοῦ μόρου θεοῦ, ὃν οὐδεὶς δρᾶ, ηστινος δυνάμεως οὐδεὶς δύναται γνῶναι ἰδέαν ἢ φύσιν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμεως τὰ πάντα γεγενῆσθαι, καὶ ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, ἔξοσίους καὶ ἀστρα πάντα καὶ γῆν καὶ θάλασσαν, τὰ δράμενα ἐν αὐτοῖς πάντα καὶ τὰ ἀόρατα. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων

2. τῷ χρόνῳ] τῷ κόσμῳ Cedrenus, omisit Suidas v. Ὁρφεύς.

4. πάντα Cedrenus, Suidas, πάντας Ox. 5. προτεύειν] πρω-

τεύειν Ch., προτερεύειν Cedrenus et Suidas. 11. τὸν π. Ox., τὸ π.

Cedrenus. 13. Μῆτιν, Φάνητα, Ἐρικεπαῖον Bentleius p. 2.

μή τινα φάναι τὰ ἔρικεπαὶ Ox. 17. εἰδέαν Ox., ἰδέαν Cedre-

nus. 20. τὸ δὲ τὸν ἀνθρώπων εἶπεν] „Cedrenus habet, τὸ δὲ

τῶν ἀνθρώπων γένος εἶπεν etc.“ Ch. Quod restitui. V. ad p. 15. D.

sensus vero eorum istiusmodi est. Dicit Orpheus; a principio Deum Aetheram condidisse; Aetherem autem Chaos undique cinxisse; obscuram etiam caliginem omnia, quae sub Aethere erant, cooperuisse: hinc innuens, Noctem esse priorem. Insuper addit in Expositione illa, Quendam esse praeterea Incomprehensibilem omnibusque superiorem ac priorem; omniumque conditorem, tam Aetheris ipsius, quam Noctis, totiusque fabricae illius, quae sub Aethere sepulta jacebat. Terram autem dicit, sub tenebris invisibilē jacuisse: Lucem vero, Aethere perrupto, terram omnemque illam fabricam illuminasse. Lucem autem eam Aetherā perrumpentem, Illum esse, quem superius diximus omnibus superiore esse: cuius nomen Orpheus, ex Oraculo edocutus, edixit, Neminem effari: Eri-cepeo: quod vulgari idiomate signat nobis, consilium, Lumen, Vitae-datorem. Dicit autem in eadem Expositione, tres illas divinas horum nominum Potentias unam esse vim et virtutem Dei unius Invisibilis; cuius Potentiae nemo unquam assequi potuit aut Ideam aut naturam: ex illa autem omnia profluxisse, Principia nempe incorporea, Solem, Lunam, Potestates, et Astra omnia, terram item, et mare, quae in illis visibilia sunt ac invisibilia omnia. De Homine autem eodem modo, ac Moses

πων γένος εἶπεν ὃντες αὐτοῦ τοῦ θεοῦ πλασθέντα ἐκ γῆς καὶ ψυχὴν ὃντες αὐτοῦ λαβόντα λογικήν, καθὼς Μωσῆς ὁ πάνσοφος ἔξερετο ταῦτα. ὃ δὲ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ συνέταξεν ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων, μᾶς δὲ θεότητος, τὰ πάντα ἔγει-
5 νετο, καὶ αὐτός ἐστι τὰ πάντα.

Περὶ δὲ τοῦ ταλαιπώδον γένους τῶν ἀνθρώπων ὃ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἔξερετο ποιητικῶς στίχους πολλούς, ὃν μέρος εἰσὶν οὗτοι.

Θῆρές τε οἰωνοί τε βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα,
ἔρμηνεία. Θηρία, δρεά τε, τῶν ἀνθρώπων τὰ καταναλισκό-
10 μενα ἔθνη,

ἄγθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μὴ διὰ μηδὲν
ἔρμηνεία. τὸ βάρος τῆς γῆς, εἶδος κατεσκευασμένον, μηδὲ διὰ
τί ἐγεννήθησαν μηδὲ διὰ τί ἀποδημούσκουσιν

εἰδότες, οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι

15 γινώσκοντες. ἔρμηνεία. οὔτε κακοῦ ἐρχομένον κατ' αὐτῶν αἱ-
σθανόμενοι,

φράδμονες, οὔτε ποῖον μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος
ἀσφαλίσασθαι, οὔτε ἀπὸ μακρόθεν πολὺ ἀποστρέψαι ἐκ τοῦ
κακοῦ,

20 οὔτε ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι καὶ εἰρξαι

2. λαβόντα Ch., λαβῶντα Ox. 8. τ' ἀλιτήρια Bentleius p. 5.,
τ' ἀλιτώσια Cedrenus, ταλεῖτε οἷα Ox. 11. μὴ διὰ] μηδα-
μὰ Bentleius p. 5. 12. κατεσκευασμένον Ox. 17. οὔτε
ποῖον] οὐτ' ἀποθεν Bentleius p. 6. ibid. μάλ' ἀποστρέψαι
Cedrenus, μάλλα προτρέψαι Ox.

ipse sapientissimus, pronunciavit; dicens, hunc, ipsius Dei opera, ex terra efformatum, animam ab eo accepisse, Ratione praeditam. Idem Orpheus in eodem libro scripsit, a tribus istis Nominibus, una vero natura Divina, omnia facta fuisse; Deumque ipsum esse omnia.

Miserias autem generis Humani descriptis idem Orpheus versibus quamplurimis; ex quibus hi sunt.

Bruta volatilia atque hominum nequissima turba.

Interpretatio. Bruta et volatilia vocat mortuos.

Idola efficta et telluris inutile pondus.

Interpret. Terrae onus, simulachra quaedam efficta, quae nascendi ac moriendi leges ac rationem prorsus ignorant.

Quique mala haud norunt sibi praesentire futura.

Interpret. Quibus malorum impendentium nullus est sensus.

Nec, longe amotae quae sunt, effugere noxas;
id est:

Neque sciunt avertere infortunia, procul adhuc existentia.

Praesentisve Boni studiis attendere gnari.

id est:

οὐτε ἀγαθοῦ ἐρχομένου ὑποστρέψαι ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ κρατῆσαι
καλὸν

ἴδοιες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

V 31 ἔμπειροι. ἔρμηνεία. ἀλλ᾽ ὡς ἔτυχεν [ἄμα] ἀμιθεστάτως φέ-
ρονται, μηδὲν προεννοούμενοι. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς στίχους 5
ἔξεθετο δι αὐτὸς σοφώτατος Ὁρφεύς. ταῦτα δὲ πάντα ἔξεθετο δι
σοφώτατος Τιμόθεος χρονογράφος, λέγων τὸν αὐτὸν Ὁρφέα
πρὸ τοσούτων χρόνων εἰπόντα τριάδα διμούργησαι
τὰ πάντα.

O 93 Μετὰ δὲ Γεδεῶν ἥγετο τοῦ Ἰσραὴλ Θᾶλας. ἐν δὲ τοῖς και- 10
ροῖς τοῦ Θᾶλα ἦν ἐν τῇ Φρογίᾳ χώρᾳ Μαρσύας δι φιλόσοφος,
ὅστις ἐφεῦρε διὰ μονσικῆς αὐλοῦς ἀπὸ καλάμων. καὶ ἀπενοεῖτο
ἀποθεῶν ἑαυτὸν καὶ λέγων, Εὗρον τροφὴν ἀνθρώποις διὰ τοῦ
μέλους τῶν μονσικῶν καλάμων. ὅκει δὲ δι αὐτὸς Μαρσύας εἰς

B τοὺς ἰδίους ἀγροὺς τὸν ἀπαντα χρόνον· ὅστις Μαρσύας θεοχο- 15
λωτηθεὶς ἔξεστη τοῦ ἰδίου νοός, καὶ παραφρονήσας ἔργοις ἔν-
τὸν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπώλετο· ὅντιτα ποταμὸν οἱ τῆς αὐτῆς
χώρας Μαρσύαν καλοῦσιν ἔως τῆς νῦν. περὶ οὖν ἱστοροῦσιν οἱ
ποιηταὶ ὅτι πρὸς ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος ἥλθε· τοῦτο λέγοντοι, φη-
σίν, ὅτι οὗτος βλασφημήσας ἔξεστη τοῦ ἰδίου νοός καὶ ἐφονεύ- 20
θη, καθὰ καὶ δι σοφώτατος Νίνος συνεγράψατο. καὶ δι σοφώ-

3. ἀδαήμονες Cedrenus, ἀδήμονες Ox. 4. ἄμα delendum. 8. δη-
μιουρογῆσαι Ch. cum Cedreno, δημιουρογῆσαν Ox. 11. Μαρσύας
sempor Ox. 13. ἀποθεῶν Ch., ἀπὸ θεῶν Ox. Conf. Suidas v.
Μαρσύας. 15. θεοχολοτηθεὶς Ox. 21. Νίνος Ox.

Neque uti bona obveniunt, quae mala sunt declinare; et, quod pul-
chrum est amplecti.

Irrita sed cunctos agitant conamina.

Interpret. Sed temerario impetu, susque deque feruntur, nihil omni-
no praesentientes.

Plurimos item alios versus edidit sapientissimus iste Orpheus. Haec
autem omnia habemus e Timotheo, sapientissimo Chronographo; qui
observavit, Orpheum, tot retro seculis pronunciasse, Trinitatem Con-
substantialem omnia formasse.

Post Gedeonem Israeli praefuit Tholas: cuius temporibus floruit in
Phrygia Marsyas Philosophus. Hic Musicae gnarus, fistularum fabricam
ex calamis excogitavit. Inde elatior factus, Dei nomen sibi arrogavit:
Alimenta, inquiens, *hominibus harmonica Fistularum modulatione inveni*.
Hic vitam suam totam in praediolis suis transegit: Caeterum Deo tandem
infensus cum esset, mente captus est; insaniaque percitus in fluvium se
projecit, ibique periit. Fluvium autem hunc incolae Marsyam ad hunc
usque diem vocant. Marsyam hunc cum Apolline certasse fabulantur
Poëtae; eo quod, ob blasphemiam in Deum, vesania percitus interierit:

τατος δὲ Λονκιανὸς ἐμνημόνευσε τῆς ἱστορίας ταύτης, ὅστις εἰπεν αὐτὸν ἀπὸ Κολχίδος εἶναι.

Ἐν δὲ τοῖς καιροῖς τοῦ Θῶλα ἦν Ἡρακλῆς ὁ ἥρως καὶ οἱ Ἀργοναῦται οἱ περὶ Ἰάσονα τὸν Θεσσαλὸν καὶ Κάστορα καὶ Πολυλυδεύκην καὶ Ὑλαν καὶ Τελαμῶνα καὶ τοὺς λοιπούς. οἵτινες ^C _O 94 ἀνιώντες τὸν Ἐλλήσποντον ἐπολεμήθησαν ἔξαίρηντος ὑπὸ Κυζίκου, βασιλέως τῆς Ἐλλησπόντου. καὶ συγκρούσαντες ταυμαχίᾳ ἐφόρευσαν τὸν Κύζικον βασιλέα· καὶ εἰσελθόντες νυκτὸς πιρέλαβον τὴν Κύζικον, μητρόπολιν τῆς Ἐλλησπόντου ἐπαρχίας. καὶ με-
10 μαθηκότες ἀπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν συγκλητικῶν ὅτι Κύζικος ἔστιν ὁ σφαγεὶς παρὸς αὐτῶν, ἐπένθησαν δὶς αὐτόν, διτι συγγενῆς αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἔφερε τὸ γένος. καὶ ἥτοι τον συγγενώμην τῇ τῶν ἀμφοτέρων ἀγνοίᾳ, καὶ ἀπολογησάμενοι πρὸς τούτους ἔκτισαν ἐν τῇ αὐτῇ Κυζίκῳ πόλει μετὰ τὴν νί-
15 κην ἰερόν. καὶ ἀπελθόντες οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὸ μαντεῖον, ἔνθα λέγεται τὰ Πύθια θεομά, καὶ ποιήσαντες θυσίαν ἐπηρώτησαν ^D λέγοντες ταῦτα. Προφήτευσον ἡμῖν, προφῆτα, Τίταν, Φοῖβη Ἀπολλον, τίνος ἔσται δόμιος οὗτος, εἰ τί δὲ ἔσται; καὶ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμὸς παρὸ τῆς Πυθίας οὗτος. Ὅσα μὲν πρὸς ἀρετὴν
20 καὶ κόσμον ὅρων ποιεῖτε. ἐγὼ δὲ ἐφετεύω τρεῖν ἔνα μοῦνον ὑψηλέστατα θεόν, οὐδὲ λόγος ἄρθριτος ἐν ἀδαι κόρῃ ἔγκνος ἔσται. ^O 95 οὗτος ὁσπερ τέξον πυριφόρον μέσον διαδραμών ἀπαντα κόσμον,

2. Κολχίδος Cedrenus p. 84. C, χαλχίδος Ox. 4. Ἰάσωνα Ox.

16. ἐπερώτησαν Ox. 18. εἰ — ἔσται om. Cedrenus. 20. ἐφετεύω

τρεῖν Cedrenus p. 119. C, ἐπεδηνένω τοῖς Ox. 21. ἀδαι Ch. cum Cedreno, ἀδαι Ox. ibid. ἔγκνος Ch. cum Cedreno, ἔγκνος Ox.

uti scriptum reliquit sapientissimus Ninus. Historiae etiam hujus meminit sapientissimus Lucianus; qui, a Chalcede eum fuisse, asserit.

Temporibus autem Tholae, innotuerunt Hercules Heros et Argonautae; nempe Jason Thessalus, Castor et Pollux, Hylas et Telamon, aliquique: qui, Hellesponto trajecto, a Cyzico, Hellesponti rege, bello statim impediti sunt. Navali itaque pugna commissa; Cyzicum regem interfecerunt; noctuque egressi, primariam Hellespontiacae ditionis urbem, Cyzicum, ceperunt. Edicti vero a Civibus urbisque Primoribus, Cyzicum illum esse, quem interfecerant, summo affecti sunt dolore; eo quod sibi genere propinquus fuisse, et a regione sua oriundus. Erroris itaque mutui postulata venia, culpam deprecati sunt: fanum denique in urbe Cyzico condiderunt. Argonautae vero Oraculum, ad Pythias Thermas situm, profecti, sacrisque rite peractis, Apollinem interrogarunt, dicentes. „Die nobis vates, Titan, Phoebe, Apollo, cui dicandum est hoc Fanum; et quale erit.“ Hujusmodi autem a Pythia tulerunt responsum. „Vos quidem, quae ad virtutem et decorem incitant, prosequimini. Ego itaque trinum unum Deum, solum in alto regnante illum vobis denuncio. Cujus immortale verbum paritura est virgo intacta: quod,

ζωγρεύσας πατρὶ προσάξει δῶρον. αὐτῆς ἔσται δόμος, Μαρία δὲ τοῦνομα αὐτῆς. καὶ γράψαντες τὸν χοησμὸν οἱ ἡρωες ἐν λιθῷ, ἥτοι μαρμάρῳ, χαλκέοις γράμμασιν, ἔθηκαν εἰς τὸ ὑπέρθυρον τοῦ ναοῦ, καλέσαντες τὸν οἶκον Πέιρας μητρὸς Θεῶν. δοτις Ε οἶκος μετὰ χρόνους πολλοὺς ἐγένετο ἐκκλησία τῆς ἀγίας καὶ θεοτόκου Μαρίας ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἐκ τῆς Ἑλλησπόντου ἔξοριμήσαντες κατέπλευσαν ἐπὶ τὰς Πρινικίπιονς νήσους· κάκεῖθεν ἀνῆλθον τὸν Χαλκηδόνος πλοῦν, περῆσαι βούλόμενοι τὸν ἀνύπλον τῆς Πορτικῆς θαλάσσης. καὶ ἐπολεμήθησαν πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἀμύκον·¹⁰ καὶ φοβηθέντες τοῦ ἀρδός τὴν δύναμιν κατέφυγον ἐν κόλπῳ τινὶ

V 32 κατάλσῳ, δασυτάτῳ πάντι καὶ ἀγρίῳ· καὶ ἐθέασαντο ἐν ὅπτασιᾳ δύναμιν τινὰ ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προσπελάσασαν πρὸς αὐτὸν ἀνδρός φοβεροῦ φέροντος τοῖς ὕμοις πτέρυγας ὡς ἄετον, δοτις ἔχοημάτισεν αὐτοῖς τὴν κατὰ τοῦ Ἀμύκον νίκην. οἵτινες θαδῷ-¹⁵

O 96 σαντες συνέβαλον τῷ Ἀμύκῳ· καὶ νικήσαντες αὐτὸν καὶ εὐχαριστοῦντες ἔκτισαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὃν τὴν δύναμιν ἔωράκασιν ἰερόν, στήσαντες ἐκεῖ ἔκτύπωμα τῆς παρὸς αὐτῶν θεαθείσης δυνάμεως, καλέσαντες τὸν αὐτὸν τόπον ἥ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Σωσθένην, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν· δοτις τόπος οὗτας κέληται ἔως 20 τῆς νῦν. ὅπερ ἱερὸν μετὰ τὸ βασιλεῦσαι Βυζάντιον ἐθέάσατο

3. μαρμάρῳ Ch., μαρμάρῳ Ox. *ibid.* εἰς τὸ Cedrenus, αὐτὸ Ox. 8. Πρινικίπιονς Ox. *ibid.* ἀνῆλθον τὸν Χαλκηδόνος πλοῦν] „ἐπὶ, aut prapositio hujusmodi alia hic deesse videatur.“ Ch.

ceu sagitta flammifera, medium penetrabit orbem, totumque captivum obtinens, Patri dono dabit: Virginis huic sacranda est domus; Maria vero nomen ejus.“ Responsum hoc aereis literis marmore exaratum, illi in superiori portae Fani limine posuerunt; Domumque ipsam Rheae matris Deorum vocarunt. Quae quidem Domus, longo post tempore, Zenone imperante, in Ecclesiam S. Virginis Deiparae, Mariae, facta est.

Argonautae vero ex Hellesponto solventes, ad Principes Insulas iter direxerunt: hinc vero abeuntes, et Chalcedonensem Pontici maris Trajectum transire volentes, ab Amyco, ipsos armis petente, prohibiti sunt. Cuius quidem formidantes potentiam, in sinum quendam, desertum satis atque incultum, nemoribusque obsitum, subduxerunt sese. Ecce autem spectrum quoddam coelitus delapsum, visu terribile humerisque pennas gerens aquilinas, sibi appropinquare conspicati sunt. Ab hoc autem divinitus admoniti de victoria, quam ab Amyco reportaturi erant, vires resumebant: praelioque cum eo commisso Amycum devictum interfecerunt. Grata deinde solventes, templum condiderunt, loco eodem, quo spectrum ipsis sese exhibuerat; statuam etiam erigentes, quae speciem visae a se potestatis referebat. Fanum autem ipsum, ab salute ibi parata, Sosthenium nominarunt: quo nomine etiam ad hunc usque diem locus iste vocatur. Templum hoc deinde, cum Byzantium imperii sedes fieri

ἀπελθὼν ἀσφαλίσασθαι αὐτὸν Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεύς· ὃς γενόμενος χριστιανός, καὶ τῷ ἐκτυπώματι τῆς στήλης προσεσχητοῦ πώς τῷ ἑστῶτι ἐκεῖ, εἶπεν ὅτι ἄγγέλου σημεῖον σχῆματι μοναχοῦ παρὰ τοῦ δόγματος τῶν χριστιανῶν. καὶ ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ τόπῳ καὶ τῷ κτίσματι, καὶ εὐξύμενος γνῶναι ποίας ἐστὶ δυνάμεως ἄγγέλου τὸ ἐκτύπωμα, παρεκοιμήθη τῷ τόπῳ. καὶ ἀκούσας ἐν δύσματι τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως, εὐθέως ἐγερθεὶς ἐκόσμησε τὸν τόπον, ποιήσις κατὰ ἀνατολὰς εὐχήν. καὶ ἐπωνόμασε τὸ εὐπήριον, ἦτοι τὸν τόπον, τοῦ ἄγιον ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ. O 97

10 Οἱ δὲ Ἀργοναῦται μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀμύκου ἐκεῖθεν ἔξορμήσαντες ἐπὶ τὴν Ποντικὴν ἀνέπλευσαν διὰ τὸ χρύσεον δέρας. C οἵτινες ἐλαβον αὐτὸν καὶ τὴν Μήδειαν, τὴν τοῦ Λέτον θυγατέρα, βασιλέως τῆς Σκυθίας, ἀπὸ Κολχίδος χώρας· ὃθεν ἰστορεῖται τὰ κατὰ Ἰάσονα καὶ Γλαύκην, τοῦ Κρέοντος θυγατέρα, βασιλέως 15 τῆς Θεσσαλίας, τὴν καὶ ἐμπρησθεῖσαν ἐκ συμβάντος τινὸς ἄμα τῷ πυτρὶ ἐν τοῖς ὑμεταίσι, καὶ τὰ ἄλλα τῆς ιστορίας, ἀτινα δ σοφώτατος Ἀπολλώνιος ὁ ἰστορικὸς συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ Θῶλαν ἤγειτο τοῦ Ἰσραὴλ Αἰγλῶμ ὁ Ζαβονλωνίτης· ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις ἦν παρὸς Ἑλλησι μάντις ἄλλη, 20 Σιβύλλα ἡ Ἐρυθραία. ἐν οἷς χρόνοις ἐβασίλευσε τῆς Φρονγίας ὁ Τρῶος, ὃς ἐγένετο πατὴρ Ἰλίου καὶ Γανυμήδονς. οὗτος ἔκτισε πόλεις δύο, τὴν Τροίαν εἰς ὄνομα ἴδιον καὶ τὸ Ἰλιον εἰς D

1. αὐτῷ Ox.
12. Μήδειαν Cedrenus, Μηδίαν Ox. Tum scribe Alītov.
14. καὶ post Γλαύκην delevit Ch.
20. Σιβύλλα Ox.
22. Τροίαν Ox.

coepit, instauravit Constantinus M. Imperator, qui Christianus factus, statuae figuram ibi posita, ubi, itinere illac facto, forte observasset; Angeli speciem, in habitu Monachi Christiani statim agnovit. Attonitus vero ad loci structuraeque reverentiam; precibus scire petiit, qualisnam esset Angelicae Virtutis Effigies. Discumbens vero in eo loco, per somnum edoctus est Angeli nomen: expperrectus itaque, locum statim adornavit; fusique ad Orientem versus precibus, locum illum in Oratorium fecit, Sancto Michaeli Archangelo sacrum.

Argonautae vero, post Amycum victim, illinc discedentes, in mare Ponticum advecti sunt, indeque ad Colchidem, aurei velleris causa: quod et inde secum reportarunt, una cum Medea, Aetae Scytharum regis filia. Hinc orta sunt, quae de Jasone, et Glaуca, Creontis Thessalorum regis filia, traduntur, quae casu quodam, cum patre suo, inter ipsa Nuptiarum solennia, igne consumpta periit: quaeque alia huc faciunt nonnulla, quae scripta nobis reliquit Apollonius, sapientissimus Historiographus.

Thola mortuo, Israeli praefuit Aeglam Zabulonites. Illis autem temporibus apud Graecos floruit Sibylla alia, Erythraea dicta: quo tempore etiam Phrygiae imperavit Tros, Ili et Ganymedis pater. Hic vero duas condidit urbes; Troiam, a nomine suo, et Ilium, ab Ilo, filio natu-

ὄνομα Ἰλίου τοῦ μετέζονος αὐτοῦ νιοῦ. ὅστις πληρώσας τὰ τεί-
O 98 κῃ τῶν πόλεων, τὸς τοπαρχοῦντας, ἵτοι βασιλεύοντας, τῆς Εὐ-
 ρώπης χώρας πάντας προετρέψατο δίχα τοῦ Ταντάλου, βασιλέως
 τῆς Μυκηναίων χώρας. καὶ πρὸς τοῦτο ἐλυπήθη ὁ Τάνταλος,
 καὶ ἔσχεν ἔχθραν μεγάλην πρὸς αὐτόν· ἦν δὲ ταξάμενος ὁ Τρῶος 5
 πρὸ τοῦ ἀρχεσθαι κτίζειν τὰς πόλεις δῶρα πέμπειν καὶ θυσίας
 ποιεῖν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην χώραν. ὅστις
 πληρώσας τὰ τείχη μετὰ δύο ἔτη ἐπειψε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελ-
 φὸν τὸν μικρότερον, τὸν λεγόμενον Γανυμήδην, ὃν ἡγάπα, ὡς
 εὐπρεπῆ καὶ μικρότερον, εἰς τὸ ἀπενέγκαι τὰ δῶρα εἰς τὸ ἱερὸν 10
E τοῦ Διὸς καὶ πληρῶσαι τὴν θυσίαν τοῦ τάγματος, δεδωκὼς αὐτῷ
 ἄνδρας ν'. καὶ ἀντιπεράσας τὴν θάλασσαν ἀπήρχετο ἐπὶ τὸ ἱερὸν
 τοῦ Διός. μαθὼν δὲ ὁ Τάνταλος, νομίσας ὅτι κατασκοπῆσαι
 ἥλθε τὴν Εὐρώπην χώραν, ἐπειψε πολλοὺς ὀπλισμένους, καὶ
 ἥρπασαν τὸν Γανυμήδην πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ ἱερὸν καὶ τοὺς μετ' 15
 αὐτοῦ. ὁ δὲ Γανυμήδης ἐκ τῆς δειλίας ἡρῷωστησεν· ἐπηρώτησε
 δὲ αὐτὸν ὁ Τάνταλος λέγων, Ἐν ἀλλοτρίοις βασιλεοῖς πᾶς ἐτόλ-
V 33 μησας ἐλθεῖν κατάσκοπος; καὶ εἶπεν αὐτῷ ὅτι Οὐσίας χάριν τοῦ
O 99 Διὸς ἥλθον ἐγώ καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Τάνταλος,
 ἐκέλευσεν αὐτῷ περιμεῖναι καὶ ἀνεθῆναι διὰ τὴν νόσον. ὁ δὲ αὐτῷ 20
 τὸς Γανυμήδης τρεῖς ἡμέρας ἀδρῶστήσας τελεντῷ· καὶ ἐκέλευ-
 σεν ὁ Τάνταλος ἀποδοθῆναι ἢ ἡνεγκε δῶρα καὶ τὴν θυσίαν εἰς
 τὸ ἱερὸν τοῦ Διός· καὶ τὸ λείψανον δὲ τοῦ αὐτοῦ Γανυμήδους

6. ἄρχεσθαι Ch., ἄρχεται OX. 8. ἀδελφὸν] νιὸν Ch. 14. ἀ-
 πλισμένους Ch., ὀπλισμένους OX.

majore vocatum. Ubi vero urbium moenia ad exitum perduxisset, Reges Europaeos omnes, praeter Tantalum, Mycenarum regem, ad se vocavit: quod aegre ferens Tantalus, Troem deinceps infensissimum habuit. Tros autem, ante jacta urbium fundamina, Jovis Europaei Templo victimas et dona missurum se voverat. Biennio itaque post moenia absoluta, filium suum minorem, Ganymedem, (quem, quod formosus esset, et minoris, valde charum sibi habuit,) satellitibus stipatum mittit, ut Jovi Europaei dona adferret; et, ex voto Patris, sacra perageret. Ille igitur mari trajecto ad Templum Jovis iter instituit. Quod ubi inaudisset Tantalus, suspicatus eum Europae exploratorem supervenisse, plurimos statim armatos emisit, qui Ganymedem sociosque rapuerunt, antequam Jovis Fanum attigissent. Ganymedes autem metu correptus, in morbum incidit: interrogatus autem a Tantalo, qua tandem spe fretus aliena regna exploratum venire ausus sit? respondit, suscepti itineris causam sibi sociisque solam esse, ut Jovi sacra facerent. Quo audito, Tantalus manere illum jussit, morbiique sui curam habere. At vero Ganymedes, ubi triduum infirmitate sua laborasset, animam efflavit. Tantalus autem dona quae attulerant victimasque, ad Jovis fanum deportan-

τεθῆναι ἐσω ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς πρὸς τιμὴν. οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντες ποιήσαντες αὐτῷ σορόν, ἔθηκαν αὐτὸν ἐπιγράψαντες ἐν αὐτῷ, Τρῶος, βασιλεὺς Ἀσίας, σὺν τῇ θυσίᾳ τὸν ἐνταῦθα κείμενον Γανυμήδην, νίδν αὐτοῦ, ἀνέθετο Διὶ. τοῦτο δὲ 5 ἐποίησεν ὁ Τάνταλος πρὸς θεοπατέαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· B οὐκ ἦν γὰρ ἔθος Ἑλλησι Θάπτειν ἔνδον ἵεροῦ οἴκου λείψανον θυητοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ μὴ κοινοῦσθαι τὰ θεῖα. ταῦτα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Λίδυμος ὁ ἴστορικὸς χρονογράφος. λέγοντοι οὖν τινες τὸν Γανυμήδην ἀρπαγέντα ὑπὸ ἀε- 10 τοῦ διὰ τὸ συμβὸν αὐτῷ δεξύτατον τοῦ θανάτου.

Μετὰ δὲ Τρῶον ἐβασίλευσε τῶν Φργῶν ὁ Πλιος· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐλαλεῖτο ἡ νίκη τοῦ ἀγῶνος Πέλοπος τοῦ Λυδοῦ καὶ Οἰνομάου τοῦ Πισιλού, ἐπιτελεσθεῖσα ἐν τῇ ἥλιακῇ ἐορτῇ· ἄτινα συνεγράψατο Χύραξ ὁ ἴστορικός.

15 C Μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτους ἦν κριτῆς καὶ ἱγούμενος τοῦ Ο 100 Ισραὴλ Σαμψών, ἀνὴρ γενναῖος καὶ μυστικὸς καὶ θαύματα ποι- ᾱν, καθὼν ἐν τῇ Ἐβραικῇ ἐμφέρεται συγγραφῇ. ἐν οἷς χρόνοις ἐβασίλευσε τῆς Αἰγύπτου χώρας ὁ Λάπαθος· ἔσχε δὲ νίονς δύο, τὸν Ἀχαὸν καὶ τὸν Λάκωνα. μέλλων δὲ τελευτᾶν ἐκέλευσε τοῖς 20 ἑαυτοῦ νιοῖς διαιρεφίσασθαι τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν εἰς δύο· δοτις Ἀχαὸς μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀπο-

12. Πέλωπος — Πεισαίον Οχ. 13. ἥλιακῇ Ch., Ἡλιακῇ
Ox. 18. ἐβασίλευσε τῆς Αἰγύπτου χώρας ὁ Λάπαθος] „Scri-
bend. cum Cedreno [p. 120. C], τῆς Εὐρώπης χώρας.“ Ch.
19. τὸν Ἀχαὸν] „Ita etiam infra. Cedrenus tamen eum Ἀχαιὸν vo-
cat.“ Ch. 21. Ἀχαὸς] Ἀχαὸν Ox.

da curavit: Ganymedis etiam reliquiis in eodem Jovis templo, honoris causa, inhumatis. Qui autem socii erant itineris, Monumentum ei extinxerunt, hoc inscriptum Epitaphio. „Tros Rex Asiae, Ganymedem filium, heic jacentem, cum victimis, Jovi sacravit.“

Hoc vero a Tantalo factum est, ut officiis hisce Patrem ejus sibi conciliaret: alias enim Graecis hominibus receptum non fuit, ut Mortalis cuiusvis reliquiae intra sacrum Aedem recondenterentur; ne sic Divina poluererentur. Et ista quidem memoriae mandavit Didymus sapientissimus Historicus Chronographus. Hinc nonnulli fabulantur, Ganymedem ab Aquila raptum fuisse, eo quod morte obierit repentina.

Post Troem, ad Phrygiam regnavit Ilus: quo tempore celebribatur Triumphus ille Agonisticus Pelopis Lydii, contra Oenomaum Pisaeum, in Festo solis agitatus: sicuti haec nobis tradidit Charax Historiographus.

Post haec Israeli Dux fuit et Judex Sampson; vir strenuus et mysticus, mirandaque faciens; uti habetur in Hebraicis Scriptis: Quo tempore etiam Aegyptiis imperavit Lapathus. Duos hic habuit filios; Achaeum et Laconem: moriturus itaque jussit, regnum suum regionemque filios duos inter se dividere. Achaeus igitur, patre demortuo, re-

μερίσας τὴν χώραν πᾶσαν εἰς δύο ἔδωκε τῷ αὐτοῦ ἀδελφῷ Λάκωνι τὸ ἥμισυ τῆς χώρας ἐκ τῆς πατρικῆς αὐτῶν βασιλείας. καὶ ἐκάλεσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην χώραν εἰς ὄνομα Ἰδιον Λακωνικήν· καὶ ἐβασίλευσε Λάκων ἔτη λγ', καὶ πτῖζε πόλιν ὀνόματι Γιθιλλαν εἰς τὴν πάραλον. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσαν Λακώνων 5

D ἄλλοι πολλοὶ ἦσαν τῆς βασιλείας τοῦ Θεστίου, βασιλέως Λακώνων· ὃς ἐκτισε πόλιν εἰς ὄνομα Θεστίαν παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Εὐρωταν. καὶ ἐσχεν ὁ αὐτὸς Θέστιος θυγατέρας τρεῖς, εὐπρεπεῖς πᾶσαν ὑπερβολήν, τὴν Λήδαν καὶ τὴν Κλυτίαν καὶ τὴν Μελανίπην· αἵτινες ἐκαλοῦντο προϊοῦσαι Λακωνίδες. τὴν δὲ Λήδαν ἔξεδωκεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Θέστιος πρὸς γάμου τινὶ ὀνόματι

O 101 Τυνδαρίῳ· ὅστις μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Θεστίου ἐβασίλευσε τῆς τῶν Λακώνων χώρας. ἐσχε δὲ θυγατέρα ἐκ τῆς Λήδας ὁ αὐτὸς Τύνδαρος ὀνόματι Κλυταμνήστραν· ἥτινα μετὰ χρόνον αὐξηθεῖσαν ἡγάγετο γυναικαὶ Αγαμέμνων, ὁ βασιλεὺς τῆς Μυκηναίων 15 χώρας. ἡ δὲ ἐπορεύθη μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος νεωτέρου συκλητικοῦ, ὀνόματι Κύκνου, νιοῦ Ἐδερίωνος, βασιλέως τῆς

E Ἀχαΐας, τοῦ καταγομένου ἐκ τοῦ Πίκου Λιός, Τυνδαρίου, τοῦ τῆς Λήδας ἀνδρός, ἀγροοῦντος τὴν μοιχείαν. ἡ δὲ Λήδα ἐπορεύθη μετεωριζομένη ἐν προαστείᾳ Ἰδίῳ κειμένῳ παρὰ τὸν Εὐρώ-20 ταν ποταμόν, καὶ ἔγκυος γενομένη ὑπὸ Κύκνου τοῦ μοιχοῦ, νιοῦ Ἐδερίωνος βασιλέως, ἔτεκεν ἐν ἐνὶ τοκετῷ βρέφη τρία, Κύστο-

4. ὀνόματι Γιθιλλαν] „Cedrenus Γαθνηίαν vocat.“ Ch. Est Γύ-
θειον. 5. εἰ OX. 8. εὐπρεπεῖς πᾶσαν ὑπερβολήν] „Prae-
positio hic excidit; supple εἰς, uti habet Cedrenus εὐπρεπεῖς εἰς
ὑπερβολήν.“ Ch. 13. θυγατέρα Ch., θυγατέρας OX.

gionem totam in duas partes distribuens, fratri suo Laconi alteram trahidit. Is vero regionis partem, quae sibi obtigerat, a nomine suo, Laconiam vocavit: ubi et urbem maritimam condidit, quam Githilliam appellavit: et regnavit ibi per annos xxxiii. Post hunc ad Laconiam regnabant plurimi alii, usque ad Thestium, Laconum regem; qui, juxta ripam fluminis Eurotae, urbem extruxit; quam ex nomine suo, Thestiam vocavit. Habuit autem Thestius iste filias, admirandae formae, tres; Ledam scilicet, Clytiam et Melanippen, quae et pulcherrimae Laconides appellabantur. Ex his Ledam pater locavit cuidam, nomine Tyndaro; qui, post mortem Thestii, Laconibus imperavit. Tyndarus autem ex Leda filiam habuit, nomine Clytaemnestram; quam post temporis adultiorem factam, in uxorem duxit Mycenarum rex, Agamemnon. At vero Leda, inscio marito, vitiata est a nobili quodam juvene, nomine Cygno, filio Ederionis, Achaeorum regis, a Jove Pico oriundi. Vitiabatur autem Leda in aedibus suis suburbaniis, ad Eurotam fluvium sitis, ubi oblectationis causa tunc temporis morabatur. Gravida autem facta a Cygno, Ederionis regis F. uno partu

ρα καὶ Πολυδεύκην καὶ Ἐλένην. ἡτις Ἐλένη εἶχε φοβερὸν κάλλος, ἦν ἔξεδωκε μετὰ ταῦτα δὲ αὐτὸς Τυνδάριος εἰς γάμον Μενελάῳ, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀργείων, συντρόφῳ τοῦ Ἀγαμέμνονος, V 34
καθὼς Παλαιόπατος δὲ σοφώτατος συνεγράψατο, ὅτι μάτην οἱ
5 ποιηταὶ ἴστοροῦσι ποιητικῶς λέγοντες ὅτι δὲ Ζεὺς γέγονε κύκνος
καὶ Λήδαν ἥσχυνε.

Τῆς δὲ τῶν Φρονγῶν χώρας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σαμψῶν O 102
ἔβασιλενεσε Λάρδανος, νιὸς Ἰλίου.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἔβασιλενε τῶν Ἐλλήνων, τοῦτο
10 ἐστὶ τῆς Ἐλλάδος, τὶς ὀνόματι Ἀβας ἔτη κύ'. καὶ μετ' αὐτὸν
ἔβασιλενεν δὲ Προστος ἔτη ιζ'. τούτους ἡ γυνὴ ἡ Σθενέβοια, ἦ
καὶ Ἀντεια, ἐφίλησε τὸν Βελλεροφόντην· καὶ προσέπεμψεν αὐτῷ
τινας, καὶ οὐκ ἐπεισθῆ, λέγων ὅτι χαμεύρετόν με εὗρεν δὲ βα-
σιλεὺς Προστος πρὸ τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ ἀνεθρέψατο καὶ τι- B
15 μῆς με ἡξίωσεν νίον συνεσθίειν αὐτῷ· καὶ πράξω τι τοιοῦτον
κατ' αὐτοῦ; οὐκ ἔστι νόμος Ἐλλησι. καὶ τοῦτο ἀκούσασα ἡ
Σθενέβοια, λογισαμένη μήποτε, ὡς ἔχων παθόησίαν νίον πρὸς
αὐτόν, εἴπη αὐτῷ ὅτι προσέπεμψεν αὐτῷ τινας ὡς ἐρῶσα αὐτοῦ,
λύθρῳ εἴπε τῷ Ιδίῳ ἀνδρὶ ὅτι ἐρῆ μον δὲ Βελλεροφόντης καὶ
20 ἐπέρχεται μοι, καὶ μὴ φάρμακόν μοι δώσει καὶ θάνω φυλάττου-
σύ σοι σωφροσύνην, ὡς ἀνδρὸς ἐρῶσα, φοβοῦμαι. καὶ λέγει

12. Ἀντεία OX. 13. χαμεύρετον] χαμαιεύρετόν με εὗρε καὶ ἀνε-
θρέψατο verba adespota apponit Suidas vol. III. p. 652. vel ex
Malala vel ex Antiocheno Ioanne altero. 21. φοβοῦμαι Ch., καὶ
φοβοῦμαι OX.

tres inde edidit infantes; Castorem, Pollucem, et Helenam, mirandae
formae virginem: quam postea Tyndarus Menelao, Argivorum regi, Aga-
memnonis connutritio, in uxorem dedit: uti memoriae prodidit sapientissi-
mus Palaephatus: illud etiam testatus, frustra se Poetas habuisse, in
fabula illa, de Leda, a Jove in Cygnum verso, compressa.

Sampsonis autem temporibus, in Phrygia regnavit Dardanus, Il-
filius.

Eodem etiam tempore ad Graeciam regnavit Abas quidam, per an-
nos xxxii, post eum, Proetus, annos xvii. Hujus uxor Stheneboea, quae
et Antia dicta est, Bellerophontem deperibat; mittit igitur qui eum sol-
licitarent; sed Bellerophon, votis ejus annuere nolens respondit, Proetus,
inquiens, antequam Rex esset, me expositum reperit, et apud se domi
enutritivit; nec minus charum habuit convictorem, quam si filius ejus fuisset;
Egone igitur, ut in hunc virum tale aliquid committerem? Absit
hoc ab homine Graeco. Haec ubi audisset Stheneboea (metuens, ne
forte libertate, quam apud Proetum tanquam filius habuit, usus, se ab
uxore ejus ad amplexus suos sollicitatum esse aperiret:) clam apud vi-
rum criminatur eum; Bellerophon, inquiens, perdite me amans, involat
in amplexus: timeoque, ne ab ejus veneficio brevi peritura sim; dum
tui amans, castitatem meam tibi incolumem praesto. Proetus vero re-

O 103 αὐτῇ δὲ Προίτος, Νόμος ἐστὶν Ἐλλησι μὴ ποιεῖν κακῶς τῷ συνεσθίοντι. ἀλλὰ πέμπω αὐτὸν πρὸς τὸν ἴδιόν σου πατέρα Ιοβάτην, μεθ' οὗ οὐδέποτε ἔφαγε, γράμματα αὐτῷ φονεῦσαι αὐτὸν ὡς ἐπί-
C βουλον τῆς ἐμῆς βασιλείας καὶ σοῦ αὐτῆς. ὁ δὲ ποιήσας οὕτως ἔδωκεν αὐτῷ γράμματα, σφραγίσας αὐτὰ βασιλικῇ σφραγίδι. 5 καὶ λαβὼν τὰ γράμματα δὲ Βελλεροφόντης, ἀγνοῶν τὴν κατασκευὴν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ιοβάτην βασιλέα, καὶ εἶδεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀρίστῳ. καὶ μαθὼν ὁ Ιοβάτης ὅτι ἥλθεν, ἐκάλεσεν αὐτόν, καὶ ὡς φιλούμενον παρὰ τοῦ Προίτου, γαμβροῦ αὐτοῦ, ὡς νιὸν ἐκέλευσε συνεσθίειν αὐτῷ. καὶ δεξάμενος τὰ 10 γράμματα καὶ ἀναγνοὺς τὰ γραφέντα αὐτῷ, καὶ εἰδὼς ὁ Ιοβάτης ὅτι συνέφαγεν αὐτῷ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι μᾶλλον κατηγορεῖ-
O 104 ται οὗτος· εἰ γὰρ συνήδει κακῷ, οὐκ ἂν ἡ δίκη ἐποίησεν αὐτὸν φαγεῖν μετ' ἐμοῦ, ὅτι νόμος ἐστὶν Ἐλλησι τῷ συνεσθίοντι μὴ **D** ποιεῖν κακῶς. καὶ τὰ αὐτὰ ἔγραψε τῷ ἴδιῳ γαμβρῷ καὶ τὰ λοι- 15 πά, καθὼς συνεγράψατο Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ποιητής, πληρώσας τὸ δρᾶμα.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Προίτου ἐβασίλευσεν ὁ δεύτερος **A**κρίσιος ἔτη λα', καὶ λοιπὸν μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Οἰνομάου ἐβασίλευσεν ὁ Πέλοψ ἔτη λβ', ἐξ οὗ καὶ Πελοποννήσου ἐκλήθη- 20 σαν οἱ Ἑλλαδικοί. ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν, ἥντινα καὶ Πελοπόν-

2. Ιοβάτην semper Ox., Ιοβάτην Cedrenus. 16. Εὐριπίδης]
 Vid. Bentlei. p. 20. 18. δεύτερος] De hoc disputat Schurzfl.
 Not. Bibl. Vin. p. 165. 20. Πέλωψ Ox., Πέλωψ Cedrenus.
 ibid. Πελοποννήσου Ox. 21. Πελοποννησον Ox.

spondens; Injuriam, inquit, illis, quibuscum comedenterint, inferre, Graecis Religio est: caeterum Jobati, patri tuo, quicum nunquam comedit, eum mittam; per literas eum rogans, uti hunc e medio tollat; ut qui tibi regnoque meo struxit insidias. Ad hunc igitur modum fecit Proetus, et literas Bellerophonti tradidit, Regio sigillo obsignatas; quas ille nihil dolli suspicatus, Jobati desert. Incidit autem in Jobatem, forte tum prandentem; qui, audito Bellerophontem advenisse, quem Proetus gener filii loco charum habuit, illum in mensae consortium adhibuit. Deinde literis acceptis perfectisque, Jobates, cum in mensae etiam consortium eum vocasset; Indubie (inquit apud se) homo iste inique insimulatur: si enim alicujus in eo mali conscientia fuisse, communi uti mensa Justitia ipsa non sivisset. Apud Graecos enim, injuriam ei, quicum comedenterint, inferre, nefas habetur. Juxta haec igitur genero suo rescripsit Jobates; et quae sequuntur apud Euripidem, qui hac de re Tragoediam scripsit.

Proeto autem successit in regno Acrisius secundus per annos xxxi. et deinde Pelops, post victoriam contra Oenomaum a se partam; qui regnavit annos xxxii. a quo Graeci postea Peloponesii dicti sunt: qui

νησον ἐκάλεσεν· ἔκτοτε καὶ Πελοποννήσιον ἐκλήθη τὸ βασίλειον
Ἐλλάδος.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἦν ὁ Δημόκριτος, φιλοσοφούμενα εἰ
διδάσκων· ὅστις καὶ ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ συγγραφῇ ἔξεθετο
5 ταῦτα ὅτι δεῖ τὸν θέλοντα φιλόσοφον γενέσθαι ἀσκεῖν σωφρονεῖν,
πάντων ἀπέχεσθαι κακῶν, πάντα δὲ δρθῶς νοεῖν καὶ πράττειν,
καὶ ὅτε οὕτως φιλοσοφήσει, τότε μαθήσεται τὸ ἐνναγραμμιον
ὅντα καὶ ὄψεται τὸν νίδον τὸν Θεοῦ λόγον τὸν ἀπαθῆ, παθητὸν
μελλοφανῆ. φέρεται δὲ ταῦτα εἰς τὸ σύγγραμμα Θεοφίλου τοῦ 105
10 σοφωτάτου χρονογράφου.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐφιλοσόφει Ἰπποκράτης, ιατρικὴν V 35
φιλοσοφίαν ἐκτιθέμενος.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Πέλοπος ἐβασίλευσεν ὁ Ἀτρεὺς ἔτη
καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Θυέστης ἔτη 15', καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀγαμέ-
15 μνων ἔτη ιη', καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ Λίγισθος ἔτη ζ'. κα-
τέσχεν οὖν ἡ βασιλεία τῶν Ἑλλήνων, ἣτοι Πελοποννησίων, ἔτη
ρεῖδ'.

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις ἀνωτέρῳ χρόνοις τῆς Κρήτης ἐβα-
σίλευσε πρῶτος ὁ Μίνωος, ὁ νίδος τῆς Εὐρώπης· ὅστις καὶ ἐθα-
20 λασσοκράτει πολεμήσας Ἀθηναῖοις καὶ νόμους ἐτίθη· περὶ οὗ,
φησί, Ηλάτων ὁ συφώτατος ἐν τοῖς περὶ νόμων ὑπομνήμασιν
ἐμνημόνευσεν. ἐν οἷς χρόνοις ἦσαν ὁ Δαιδαλος καὶ ὁ Ἰκαρος, B

14. Θυεστῆς Οχ. 19. ἐθαλασ. Ch., ἐθαλλασ. Οχ.

et urbem quoque condidit, quam Peloponesum vocavit: unde postea Graecorum regnum Peloponesiacum vocabatur.

Eodem tempore floruit Democritus Philosophus: qui etiam in scriptis suis Philosophicis docuit debere eum, qui Philosophus evadere cupit, exercere, temperare se, et ab omnibus vitiis abstinere; omnia etiam recte intelligere, ac facere: ubi autem hoc pervenerit, edocebitur Nomen illud novem literis scribendum; et videbit filium Dei verbum illud impassibile, olim etiam Passibile futurum. Extant autem haec apud Theophilum, sapientissimum Chronographum.

Eisdem temporibus etiam floruit Hippocrates Philosophus, qui Medicinam docuit.

Post Pelopem, in regno successit Atreus; et regnavit annos xx. Hunc exceptit Thyestes, qui regnavit annos xvi. post hunc regnavit Agamemnon, annos xviii. huic successit Aegisthus, et regnum tenuit, annos vii. Duravit itaque regnum Graecorum nempe Peloponesiacum, annos CLXIV.

Supradictis autem temporibus, ad Cretam primus regnavit Minos, Europae filius: qui, cum mari dominatus esset, Atheniensibus bellum intulit, legesque illis imposuit. Hujus vero sapientissimus Plato meminit, in Libris ejus de Legibus. Circa eadem tempora celebres fuerunt Dae-

Ο 106 Θρυλούμενοι ἔνεκεν τῆς Πασιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως καὶ τοῦ Ταύρου τοῦ ροταρίου αὐτῆς· ἐξ οὗ ἔτεκε μοιχευθεῖσα νίδν τὸν κληθέντα Μινώταυρον, μεσάσαντος τῇ μοιχείᾳ τῆς πορνείας τοῦ Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἰκύρου. ὁ δὲ Μίνωος βασιλεὺς τὴν Πασιφάην ἀποκλείσας ἦν τῷ κονθονκλείῳ μετὰ δύο 5 δοντίδων παρεῖχεν αὐτῇ τροφήν, καὶ εἴσασεν αὐτὴν ἐπει, μηκέτι ἔωρακὼς αὐτήν. καὶ ἐκείνη θλιβομένη, ὡς λυθεῖσα τῆς βασιλικῆς ἀξίας, νόσῳ βληθεῖσα ἐτελεύτα· ὁ δὲ Δαιδαλος καὶ ὁ Ἰκαρος ἐφονεύθησαν· ὁ μὲν Ἰκαρος φεύγων τῆς φρουρᾶς, ὡς πλέει, ἐποντίσθη, ὁ δὲ Δαιδαλος ἐσφάγη. περὶ δὲ τῆς Πασιφάης ἔξ-10 θετο δρᾶμα ὁ Εὐριπίδης ὁ ποιητής.

C Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις Ἡρακλῆς ὁ τελεστῆς ὁ μυστικὸς ἄθλους ποιήσας, ἀπελθὼν ἐν τῇ Αιθύνῃ χώρᾳ συνέβαλε τῷ Ἀντέωνι, καὶ αὐτῷ ὅντι μυστικῷ, ποιοῦντι δὲ γῆμά τινα. καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτόν· ὅστις Ἡρακλῆς, με-15 τὰ τὴν νίκην νόσῳ βληθεὶς, ἐαντὸν εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ ἐτελεύτα.

Ο 107 περὶ οὗ Δίδυμος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. τοῦ δὲ Ἰλίου τότε ἔβασινεν μετὰ Δάρδανον Δαομέδων, ὁ αὐτοῦ νίος.

Μετὰ δὲ Σαμψών ἡγεῖτο τοῦ Ἰσραὴλ Ἦλι ὁ ἵερεύς.

Ἐν δὲ τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ἐτελεύτα ὁ Ἀνδρόγονος, ὁ νίος 20 τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης· ὥσαν-

11. Vid. Bentlei. p. 27. 14. γῆμα] Fortasse conserenda quae sunt p. 42. D extr. γητείας, i. e. γοντείας, τινας Schurzfleischius Not. Bibl. Vin. p. 65. parum probabiliter.

dalus et Icarus, ob Pasiphaen, Minois regis uxorem; Taurumque, scribam ejus; quocum rem habuit Pasiphae, filiumque ex eo, Minotaurum, peperit; adulterii conscius, atque illud etiam promoventibus, Daedalo et Icaro. Rex vero Minos uxorem suam in cubiculo, una cum duabus ancillis, victu necessario adhibito, includi jussit; nec post illud temporis unquam in conspectum viri venit. Caeterum, quod regia dignitate exuta esset, excrucians se, in morbum incidit, et sic vitam finivit. Daedalus autem et Icarus deinde perierunt; hic quidem, rupto carcere, inter navigandum, mari demersus est; Daedalus vero gladio occisus. De Pasiphae vero fabulam conscripsit Euripides Poeta.

Iisdem temporibus Hercules ille, aerumnis suis clarus, Initiator et Mysta, Libyam profectus, cum Anteone, qui ipse mysta fuit, Terrestresque quasdam artes exercuit, congressus est. Quem cum vicisset Hercules, occidit: post victoriam vero, morbo correptus, seipsum in ignem conjectit; ubi absumptus periit. Haec autem a Didymo sapientissimo conscripta sunt. Regnavit ad Ilium tunc temporis, post Dardanum, filius ejus Laomedon.

Israelēm vero, post Sampsonem, judicavit Eli sacerdos.

Temporibus autem supradictis mortuus est Androgeus, Minois Cretae regis ex Pasiphae filius. Mortuus est etiam Minos ipse: qui moritu-

τως δὲ καὶ αὐτὸς Μίνωος ἐτελεύτησε, καὶ ἐκέλευσε μέλλων τε- D
 λευτᾶν βασιλεῦσαι τῆς Κρήτης τὸν Μινώταυρον. καὶ μετὰ τὴν
 τούτου τελευτὴν τοῦ Μίνωος ἐβασίλευσε τῆς Κρήτης ὁ Μινώ-
 ταυρος, ὁ Πασιφάτης νίδος καὶ Ταύρου τοῦ νοταρίου αὐτῆς. καὶ
 5 ὅρθιν λογιζόμενοι οἱ συγκλητικοὶ τῆς Κρήτης τὸ βασιλευθῆναι
 ὑπὸ τοῦ Μινώταυρον, ὡς μοιχογεννήτον, συσκευάζονται αὐτῷ
 καὶ προτρέπονται τὸν Θησέα, ὡς γενναῖον, τὸν νίδον τοῦ Αἰγέως,
 βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὸ πολεμῆσαι αὐτῷ, συνταξάμενοι
 προδίδειν τὸν Μινώταυρον καὶ τὴν χώραν πᾶσαν, καὶ διδόναι
 10 αὐτῷ καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ εἰς γυναικα, τὴν Άριάδνην, τὴν ἐκ
 Πασιφάτης καὶ τοῦ Μίνωος βασιλέως· εἶχε γὰρ ἀπὸ τῆς Πασι-
 φάτης καὶ τοῦ Μίνωος τὸν Άνδρογον καὶ τὴν Άριάδνην. καὶ
 ἦλθε κατ' αὐτοῦ ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἔξαιρην, καὶ πάντες Ε
 15 ἔσαντες τὸν Μινώταυρον οἱ συγκλητικοὶ καὶ ὁ στρατὸς ἔδοξαν
 φεύγειν τὴν πόλιν Γόρτυναν. καὶ γνοὺς ὁ Μινώταυρος τὴν προ-
 δοσίαν ἔφυγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Λαβύρινθον χώραν· καὶ ἀνελθὼν O 103
 ἐν ὅρει εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον κρυπτόμενος. καὶ καταδιώξας αὐ-
 τὸν ὁ Θησεὺς ἔμαθεν ὑπὸ τίος ποῦ κρύψαται· ὅντινα ἐκβαλὼν
 ἐφόρευσεν εὐθέως. καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει Γορτύνη ἐθριάμ- V 36
 20 βενεστε τὴν κατὰ τοῦ Μινώταυρον νίκην· καὶ εὐφημεῖτο ἀπὸ τῶν
 συγκλητικῶν καὶ ἀπὸ πάσος τῆς χώρας. καὶ ἦτησεν αὐτὸς ἀπελ-
 θεῖν πρὸς τὸν Αἴγεα, τὸν αὐτοῦ πατέρα, ἵνα καὶ πρὸς αὐτὸν
 θριαμβεύσῃ τὴν νίκην. πρὸς τοῦ δὲ αὐτὸν καταπλεῦσαι πρὸς
 τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπελθὼν τις ναύτης ἀνήγγειλε τῷ βασιλεῖ

15. Γορτύνων Οχ. 20. εὐφημεῖτο] ἐφημεῖτο Οχ.

rus, successorem sibi in regno constituit Minotaurum. Post Minoem itaque mortuum, Cretae regnum tenuit Minotaurus, Pasiphaes ex Tauro, Notario suo, filius. Verum regni primores probro sibi ducentes, si ex Adulterio natum regem haberent; in eum conspirarunt: Theseumque, Aegei Thessaliae regis filium, virum strenuum, adhortati sunt promittentes se Minotaurum, regionemque totam proditiones; et Ariadnam, sororem ejus, Minois regis ex Pasiphae filiam in uxorem illi datus. Suscep- perat enim ex Pasiphae rex Minos Androgeum et Ariadnam. Statim itaque Theseus in Cretam, adversus Minotaurum, proficiscitur. Proceres autem, cum exercitu toto, simulata fuga, Minotaurum, urbemque Gortynam deseruerunt. Minotaurus vero proditionem sentiens, et ipse fugit in Labyrinthum regionem: ubi cum ad montem pervenisset, speluncam quandam subintrans delituit. Theseus autem eum insecurus, et a quodam edoctus ubi latitavit; e latebris extractum statim interfecit. Vi- citor itaque in urbem Gortynam reversus, triumphum de Minotauro egit, magnamque apud Proceres subditosque omnes comparavit sibi gloriam. Proceres etiam rogavit, uti ad patrem Aegeum secum prolecti, triumphum etiam illic celebrarent. Theseus vero, antequam patriam versus

*Ἄλγει, τῷ πατρὶ τοῦ Θησέως, δῖτι ἔξεργυνεν ἐκ τῆς πόλεως ὁ Μινώταυρος· καὶ ὑπέλαβεν δῖτι ἄλλην αὐτῷ ἐποιησαν οἱ Κρῆτες· ἔξεργεντο γὰρ περὶ αὐτῶν, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ ἔργιψεν ἐντὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπώλετο. ἐλθὼν οὖν ὁ Θησεὺς εὗ-
B φεν αὐτὸν τελευτήσαντα· καὶ πεισθεὶς τῇ ἴδιᾳ συγκλήτῳ περιε- 5 φρόνησε τῆς βασιλείας τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεύ- σαντος τοῦ ἴδιου πατρὸς τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἡγάγετο γυναικα
τὴν Ἰλίαν τὴν λεγομένην Φαίδραν. ἡ δὲ Ἀριάδνη εἰσελθοῦσα
O 109 ἐν τῷ ἵερῷ τοῦ Διὸς ἔμενεν ἱέρεια παρθένος, ἔως οὖν ἐκεῖ ἐτε-
λεύτησε.*

*'Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐθρυλλεῖτο ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ὁ ψεύ-
στης πόθος τῆς Φαίδρας ὁ πρὸς Ἰππόλυτον, τὸν πρόγονον αὐτῆς,
νιὸν δὲ Θησέως ἐκ παλλακῆς· περὶ ἣς ὁ σοφώτατος Εὐροπίδης
μετὰ ταῦτα συνεγράψατο δρᾶμα ποιητικῶς. μετὰ οὖν νέῃ
τοῦ τελευτῆσαι τὴν Πασιφάην ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν Φαίδραν, κα- 15
C θῶς ὁ σοφώτατος Δομητῆνος ὁ χρονογράφος ὑπεμνημάτισε. τῇ
δὲ θέᾳ ἦν ἡ Φαίδρα τελεία, εὔστολος, μακρόψις, σώφρων. ὁ
δὲ Ἰππόλυτος τῇ θέᾳ ἦν τέλειος, εὐσθενής, μελάγχοος, κονδό-
θρις, ὑπόσιμος, πλατόψις, ὀδόντας ἔχων μεγάλους, σπανὸς
τὸ γένειον, κυνηγέτης, σώφρων δὲ καὶ ἡσυχος. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ 20
βασιλεὺς ἀκούσας τὰ θρυλλούμενα ἐν τῇ πόλει περὶ τῆς αὐτοῦ
γυναικὸς Ἰλίας Φαίδρας, ἐλυπεῖτο πρὸς αὐτήν· καὶ ἀγανακτήσας*

1. *Ἀλγέι* Ox. 2. *ἄλλην*] *ἄλλην* Ch, δόλῳ Cedrenus, unde et ἀπά-
την duci potest. 3. *ἔργιψεν* Ox. 8. *Ἰλίαν*] Inepte pro *ἴδιαν*.
Sic et 22.

vela dedisset, antevertit nauta quidam; qui Aegeo, Thesei patri nuncia-
vit, Minotaurum ex urbe aufugisse. Suspiciatus itaque pater, dolose
cum eo egresso Cretenses, (quorum fraudes etiam in proverbia abierant;
Cretenses semper mendaces:) seipsum in mare projectit et periit. Theseus itaque reversus, patrem extinctum invenit, et consiliariis suis ita
suadentibus, Cretensium regno, cum Ariadna, spreto, (cum Patre de-
functo, in Thessaliae regno jam successurus esset,) uxorem sibi accepit
Iliam, quae et Phaedra dicta est. Ariadna vero, in Jovis templum se
recipiens, ibi ad mortem usque virgo sacris vacavit.

Illi temporibus increbuit fama mendax, de amoribus Phaedrae et
Hippolyti privigni, Thesei ex pellice filii: de quibus postea sapientissi-
mus Euripides Drama conscripsit. Acciderunt autem ea, quae de Phae-
dra traduntur, LII annis, post mortuam Pasiphaen: sicuti a sapientissimo
Dominino Chronographo memoriae proditum est. Erat autem Phaedra,
formam quod spectat, statura justa, ornata, facie oblonga, moribus ho-
nestis: Hippolytus vero statura etiam justa, robustus, colore nigro, ca-
pillo brevi, subsimus, acie lata, dentibus grandioribus, barba rara, ve-
nationi deditus, animo sapienti et sedato. Rex Theseus vero, ubi au-
disset quae de uxore Ilia Phaedra disseminabantur in populum, moleste

κατὰ τοῦ ἰδίου νιοῦ Ἰππολύτου οὐκ ἔδειξεν αὐτοῖς· λαβὼν δὲ ταῦρον λευκὸν ἔδωκεν αὐτὸν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι, καταράμενος οἱ 110 τὸν νιὸν αὐτοῦ Ἰππόλυτον καὶ αἰτούμενος κακῶς αὐτὸν ἀπολέσθαι. καὶ συνέβη μετὰ μῆνας τρεῖς ἐν τῷ ἔξελθεῖν τὸν Ἰππόλυτον εἰς θήραν ἔφιππον καὶ διώξαι σύναγρον, τοῦ ἵππου αὐτοῦ οἱ προσκόψαντος ἔξεσελλίσθη καὶ ἐπεσε χαμαλ, κατέχων τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ εἰλιγέντος τοῦ λωρίου ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἐσύρη ὑπὸ τοῦ ἵππου· πληγὴν δὲ λαβὼν ἐν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ εἰσηγέχθη ὑπὸ τῶν δούλων εἰς τὴν πόλιν ἐν τῷ παλατίῳ· 10 καὶ τῇ ἔκτῃ ἡμέρᾳ ἐκ τῆς πληγῆς τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τελεντῷ· ἦν δὲ ἐτῶν κιβ'. ὁ δὲ Θησεὺς βισιλεὺς πενθῶν αὐτὸν ἔξεπε τῇ Φαιδρᾳ τὴν ἐνυτοῦ λύπην, δνειδίζων αὐτήν, εἰρηκὼς αὐτῇ καὶ τὸ θρυλλούμενα ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ γάρᾳ ἐνεκεν τοῦ Ἰππολύτου καὶ αὐτῆς. ἡ δὲ Φαιδρα ἀκούσασα ταῦτα ἔξωμόσατο αὐτῷ μὴ εἰδέναι 15 τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἀποκειμένην αὐτῷ καὶ μάτην τὴν λοιδορίαν ταύτην τοὺς τῆς πόλεως φημίσαι ὑπονοήσαντας. ὁ δὲ Θησεὺς μὴ πεισθεὶς αὐτῇ, αἰσχυνόμενος δὲ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐτὴν ἀπὸ ὅψεως, κελεύσας μηκέτι αὐτῷ δοῦσθαι, λυπούμενος δὲ καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ νιοῦ· ἐφίλει γάρ αὐτόν. ἡ δὲ Φαιδρα 20 δρα, ὡς πάντα σώφρων, θλιβομένη δὲ καὶ διὰ τὴν ψευδῆ κατηγορίαν τῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς γάραις, καὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸν ἀποδιωγμὸν αἰσχυνομένη, ἐνυτῇ ἀπεχρήσατο, καὶ τελεντῷ οὖσα ἐτῶν λθ', καθὼς

5. ἔφιππον] ἐφ' ἵππον Οχ., ἔφιππος διώκων Cedrenus.

7. εἰ-

λιγέντος Ch., εἰλιγέντος Ox. V. p. 19. C.

haec in ea tulit: commotus etiam ira in filium suum Hippolytum, illis quidem rem non aperit: caeterum sumpto sibi tauro albo Neptuno illum immolavit; filiumque Hippolytum execratus, diris devovit. Hippolytus vero post tres menses venatum egressus, dum eques aprum insequitur, equo forte caespitante excussus, ad terram pronus cadit; et habenis laevae manus digitis implicatis, ab equo rapiebatur: caput vero inde vulneratum, servi ad urbem deferentes, in palatium duxerunt: ubi sexto post die, ex capitibus vulnera interiit, annum agens vicesimum secundum. Rex vero Theseus lugens illum, dolores suos Phaedrae aperit: Hippolytum etiam illi in os injicit, exprobrans ea, quae de consuetudine illorum populus undique dictitabat. Phaedra, ubi haec audisset, juramento adhibito, sibi cum eo quid tale unquam intercessisse negavit: quin et rumeores, ab imperito vulgo de Hippolyto jactatos, falsos esse vanosque omnino adjuravit. Theseus autem fidem ei nequaquam adhibens; pudefactus etiam, quod Primores suos haec latere non potuissent, e conspectu suo eam amovit, visumque suum fugere eam jussit in perpetuum. Ipse interim satum filii sui, quem unice dilexit, misere lugebat. Phaedra vero, innocentiae suaे sibi conscientia; aegre etiam ferens, se, ob falsum populi rumorem, a conjuge suo ejectam esse; pudore victa, sibimet ipsi mortem consivit, annum agens trigesimum nonum: sicut ista literis pro-

Κεφαλίων δ σοφώτατος συνεγράψατο ταῦτα, λέγων ὅτι μάτην πε-
ν 37 ἃ τῆς σώφρους Φαιδρας τὸν κατὰ Ἰππόλυτον πόθον ἐμνθόλ-
γησαν, ποιητικῶς περὶ τῆς αὐτῆς πλασύμενοι.

'Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐβασίλευσε τῶν Λακεδαιμονίων
πρῶτος Ἐνδυσθεὺς ἔτη μβ', καὶ ἄλλοι βασιλεῖς μετ' αὐτὸν η', διοῦ 5
ἐβασίλευσαν ἔτη σμξ'. καὶ ὁ Ἀλκμαιος ἔτη λζ'. καὶ κατέσχεν
ἡ βασιλεία Λακεδαιμονίων τὰ πάντα ἔτη τκε', ὡς Ἀφρικανὸς ὁ
σοφώτατος συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ Ἡλεὶ τὸν προφήτην τῶν Ἰουδαίων πρῶτος ἐβασί-
λευσε τῶν Ἰουδαίων Σαούλ, ὁ τοῦ Κίς, ἐκ φυλῆς Βενιαμίν, ἔτη 10
κ', ἐν Γαβαῶν τῇ πόλει. τῶν δὲ Κορινθίων μετὰ τοὺς Λακε-
δαιμονίους ἐβασίλευσε τότε Ἀλήτης ἔτη λε', καὶ ἄλλοι βασιλεῖς
Βια' ἔτη σοζ'. καὶ ὑστερον ἐβασίλευσεν * ἔτος α'. κατέσχε δὲ
ἡ βασιλεία Κορινθίων τὰ πάντα ἔτη τιγ'.

Ο 112 Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σαούλ ἐπενόησαν πρῶτον ἀγῶνα οἱ Πι- 15
σαιοι Ὄλυμπίων, τότε τὴν ἑορτὴν ἐπιτελέσαντες τὴν κοσμικὴν τῷ
Διὶ Ὄλυμπῳ, περὶ ᾧ ὁ σοφώτατος Ἀφρικανὸς ἐχρονογράφησεν.

'Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐγένετο ἴερεὺς τῶν Ἰουδαίων Σαμονὴλ
δι προφήτης· καὶ προεβάλετο κατὰ κέλευσιν θεοῦ βασιλέα τὸν
Δαβὶδ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἰδνους, τὸν νίὸν τοῦ Ιεσσαλ. 20

5. Ἐρυθρεὺς Οχ., Εἰρηνεὺς Ch., Cedrenus. *ibid. η'* Debebat
ξ, quod reponit Schurzfleisch. Not. B. V. p. 226. V. ad p. 28. A.
6. καὶ ὁ Ἀλκμαιος] „Hic Ἀλκαμένης vocatur apud Eusebium.“ Ch.
12. Ἀλήτης] Ἀλέτης Οχ. 13. ἐβασίλευσεν *] ἐβασίλευσαν προ-
τάνεις, ἐκαστος ἔτος ἐν Schurzfleischius l. c. p. 222. 15. Πισ-
σαιοι Οχ. 19. προεβάλετο] προεβάλλετο Οχ.

didit sapientissimus Cephalion: qui Poëtas etiam perstrinxit, ob ea quae
de castissimae Phaedrae et Hippolyti amoribus, vanissime fabulati sunt.

Circa illa tempora Lacedaemoniis regnavit primus Eurystheus, per
annos XII. et post eum reges alii VIII., per CCXLVI annorum spatium: de-
inde Alcmaenus, annos XXXVII. Duravit igitur regnum Lacedaemoniorum
per annos CCCXXV, sicut scriptum reliquit sapientissimus Africanus.

Post Eli Prophetam, regnavit primus ad Judaeam Saulus, filius Cis
ex tribu Benjamin, annis XX, in urbe Gibeah. Everso Lacedaemonio-
rum imperio, Corinthiis regnavit Aletes, per annos XXXV, aliisque deinde
reges XI, per annos CCCLXXVII. postea etiam regnavit * per annum
unum. Duravit igitur regnum Corinthiorum annis CCCXIII.

Iisdem Sauli temporibus, Pisaei primum Certamen Olympicum insti-
tuerunt; Jovi Olympio festivitatem illam universalem celebrantes. De his
vero scripsit in Chronographia sua sapientissimus Africanus.

Eodem tempore Judaeorum Sacerdos erat Samuel Propheta; qui ex
præcepto Dei, Davidem, Jesse filium, Judaeorum Regem constituit.

*E*n δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Δαβίδ ἐβασίλευσε τοῦ Ἰλίου, ἥτοι τῆς Φρογῶν χώρας, Πρίαμος, νὺν δὲ Λαομέδοντος. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ τότε καὶ τὸ Ἱλιον καὶ τὸ Λάροδανον καὶ ἡ Τροία καὶ πᾶσα ἡ χώρα τῆς Φρογίας πορθεῖται ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν. ἐν οἷς ίστορεῖται Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος καὶ οἱ λοιποὶ σὺν τῷ Νεοπολέμῳ Πόντῳ, ὅσοι ἐπεστράτευσαν κατὰ τοῦ Ἰλίου διὰ τὴν ὑπὸ Πάριδος τοῦ καὶ Αλεξάνδρου κλοπὴν τῆς Ἐλένης. ἐτρώθη γὰρ εἰς αὐτήν. ἡ γὰρ Ἐλένη ἦν τελεία, εὔστολος, εὐμασθος, λευκὴ ὥσει χιών, εὐφρόνης, εὐρινος, εὐχαράκτηρος, οὐλόθροιξ, ο 114 ὑπόξενανθος, μεγάλους ἔχοντα δραματούς, εὐχαρής, καλλίφρωνος, φοβερὸν θέαμα εἰς γυναικας· ἣν δὲ ἐνιαυτῶν κείται. ἡ δὲ ἀρχὴ τῶν καιῶν τοῦ ἀπολέσθαι τὴν Τροίαν καὶ πᾶσαν τὴν Φρογῶν χώραν καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς εὑρέθη ἡ πρόφασις αὐτη.

Inscr. Τροϊκῶν Οχ. 7. Πάριδος Ch., Πάρνδος Οχ.

LIBER QUINTUS DE TROIANIS TEMPORIBUS.

*D*avidis temporibus regnavit ad Ilium, sive Phrygiam, Priamus, Laomedontis filius. Eo regnante, Ilium Dardanumque, Troja simul, omnisque Phrygum terra, a Graecis devastata sunt: quorum duces celebriores fuerunt, Agamemnon et Menelaus, cum Neoptolemo Pyrrho, caeterisque, qui arma contra Ilium moverunt, ob Helenae raptum, cuius amore Paris, qui et Alexander, captus fuerat. Erat enim Helena statura justa, decora, papillis formosis, nivis instar alba, pulchris superciliis, eleganti naso, vultu optimo, crine crispo et subflavo, oculis grandiusculis, grata, voce suavi, stupendum denique ob formam inter foeminas spectaculum; annum autem tunc temporis agebat vigesimum sextum. Causa vero, quae Troiae, Phrygiae regionibus, regnisque omnibus ruinam invexit, hujusmodi fuisse perhibetur.

Τοῦ Πάριδος γεννηθέντος ὑπὸ τῆς Ἐκάβης, Πολίμιος, ὁ τούτου πατήρ, ἀπελθὼν ἐν τῷ μαντείῳ τοῦ Φοίβου ἐπινθάνετο περὶ τοῦ τεχθέντος αὐτῷ νιοῦ. καὶ ἐδόθη αὐτῷ ὁ χρησμὸς οὗτος. Ἐτέχθη σοι νιὸς Πάρις, παῖς δύσπαιρος, τρυποντούτης γενύμενος δὲσει τὰ βασιλεία Φρογῶν. καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ Πολίμιος εὐ-
θέως μετωνόμασεν αὐτὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐπειψεν αὐτὸν ἐν
V 38 ἀγρῷ δνόματι Ἀμάνδρᾳ, γαλακτοτροφῆναι παρὰ γεηπόνῳ τινί,
O 115 ὅχρις οὖ διέλθῃ τὰ τριάκοντα ἔτη, ἀπερ ὁ χρησμὸς εἶπεν, ἐάσας τὸν αὐτὸν Ἀλέξανδρον τὸν καὶ Πάριδα Πολίμιος, ὁ αὐτοῦ πατήρ, ἐν τῷ ἀγρῷ· ποιήσας δὲ τεῖχος ἐν τῷ αὐτῷ ἀγρῷ μέγα ἐκά-
λεσεν αὐτὸν πόλιν τὸ Πάριον. καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ Πάρις ἀνατρε-
φόμενος καὶ ἐν αὐτῷ διάγων καὶ ἀγαγινώσκων· δοτις ἐλλόγιμος καὶ ἐνπαίδεντος ἐγένετο, καὶ ἔξεθετο λόγον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὴν Ἀφροδίτην, λέγων μεῖζον αὐτῆς θεὰν μὴ εἶναι μήτε τὴν Ἡραν μήτε τὴν Ἀθηνᾶν. τὴν γὰρ Ἀφροδίτην τὴν ἐπιθυμίαν εἶπεν εἰ-
ται· ἐκ τῆς ἐπιθυμίας οὖν πάντα τίκτεσθαι εἶπεν ἐν τῇ ἐαντοῦ
B ἐκθέσει. διὰ τοῦτο ἴστοροῦσιν ὅτι ὁ Πάρις ἔκριτε μεταξὺ Παλ-
λάδος καὶ Ἡρας καὶ Ἀφροδίτης καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ ἔδωκε τὸ μῆ-
λον, ὃ ἔστι τὴν νίκην, εἰπὼν ὅτι ἡ ἐπιθυμία, ὃ ἔστιν ἡ Ἀφρο-
δίτη, πάντα τίκτει καὶ τέκνα καὶ σοφίαν καὶ σωφροσύνην καὶ τέ-
20

7. Ἀμάνδρᾳ] Μανδρῷ Cedrenus, unde Μάνδρος Wesselius ad Hieroclem p. 664., aliter opinor iudicaturus, si Ἀμάνδραν Lycaoniae commemoratam p. 14. E recordatus esset. *ibid.* γαλακτο-
τροφῆναι] γαλακτοτροφῆναι Cedrenus. Infra p. 75. C, ubi γαλα-
κτοτροφέντας est, Chron. Pasch. γαλακτοτροφῆναι. 14. μεῖζο-
να Ch., μῆζονα Ox.

Nato ex Hecuba Paride, pater ejus Priamus oraculum Apollinis consuluit, quid de filio sibi nato sperandum esset. Responsum vero vates hoc dedit. *Natus est tibi filius Paris puer infaustus: qui, tricesimum attingens annum, exitium regnis Phrygiis allaturus est.* Haec ubi audisset pater, mutato statim nomine Alexandrum eum vocavit: et amandatum eum in agrum quandam, Amandram vocatam, agricultae cuidam enutriendum tradidit, usque dum impleti essent anni illi xxx. Oraculo designati. Priamus itaque, filio in agro relicto, muro magno agrum hunc cinxit, urbemque Parium vocavit. Paris itaque hic educatus est, aetatem suam bonis artibus impendens. Ingeniosus itaque, et eruditus evasit, et Orationem Laudatorium in Venerem compositus, praedicans eam Deabus omnibus superiorem, ne exceptū quidem Junone, aut Minerva. Cupiditatem enim Venerem esse dixit: ex Cupiditate autem omnia procreari. Inde de eo orta fabula, arbitrum illum constitutum fuisse, inter Palladem, Junonem, et Venerem; Veneri autem detulisse victoriam, dato illi malo aureo. Dixit enim Venerem, id est, cupiditatem, omnia procreare, liberos, sapientiam, temperantiam, artes, aliaque omnia, tam in

γρας καὶ τὰ ὄλλα πάντα ἐν λογικοῖς καὶ ἀλόγοις· μεῖζον δὲ αὐτῆς καὶ βέλτιον μὴ εἶναι. ἐξέθετο δὲ καὶ ὑμνον εἰς αὐτὴν τὸν λεγόμενον κεστὸν ὁ αὐτὸς Πάροις. μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸ λβ' ἔτος λογισάμενος ὁ Πρίαμος ὅτι παρῆλθεν ὁ χρόνος τοῦ δοθέντος χρη- O 116 5 σμοῦ περὶ τοῦ Πάροιδος τῶν λ' ἐνιαυτῶν, πέμψας ἥγαγεν ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ τὸν αὐτὸν Ἀλέξανδρον τὸν καὶ Πάροιδα μετὰ πάσης τιμῆς· ἐφίλει γὰρ αὐτὸν. καὶ ἐξῆλθεν ὁ αὐτὸς Πρίαμος εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ καὶ οἱ συγκλητικοὶ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ C αὐτοῦ πάντες καὶ πάντες οἱ τῆς πόλεως. καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ 10 Τροίᾳ ὁ αὐτὸς Πάροις τῷ λγ' αὐτοῦ ἔτει μηνὶ ἔανθικῷ τῷ καὶ ἀποιλλίῳ. καὶ ἐωρακὼς αὐτὸν ὁ Πρίαμος οὗτος εὐπρεπῆ καὶ τῇ Θέᾳ καὶ τῷ σθένει καὶ τῇ διαλέκτῳ, ἐκέλευσεν αὐτῷ λαβεῖν δῶρα καὶ ἀπελθεῖν θυσίασι ἐν Ἑλλάδι Δαφνιώ Απόλλωνι, λέγων ὅτι ἡλέησέ μου τὸ γῆρας καὶ παρήγει τὰ κακά. ἵδον γὰρ παρῆλθεν ὁ χρόνος τοῦ χρησμοῦ. καὶ ποιήσας τῷ αὐτῷ Πάροιδι πρὸς πάντας τὸν βασιλεῖς, ἦτοι τοπύρχας, τῆς Εὐρώπης χώρας γράμματα ὁ Πρίαμος βασιλεύς, ὡστε δέξασθαι τὸν αὐτοῦ νίὸν Πάροιδα τὸν καὶ Ἀλέξανδρον ἀπίόντα εἰς εὐχὴν θυσίασι τῷ Απόλλωνι, ἀπέλνυσε τὸν αὐτὸν Πάροιδα, πέμψας καὶ τοῖς βασι- D 20 λεῦσι δι' αὐτοῦ δῶρα. καὶ ἐξῆλθε τῷ δαισίῳ τῷ καὶ ἰονίῳ μηνὶ ι' μετὰ ν' καὶ ζ' ἡμέρας τῆς ἐν τῇ Τροίᾳ παρονοίας αὐτοῦ, καὶ ἀποπλεύσας μετὰ πολλῶν δώρων βασιλικῶν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἄνδρας Φρύγας νεανίσκους φ'. καὶ κατήντησεν ἐν τῇ πόλει O 117

1. μεῖζον — βέλτιον] μείζων — βελτίων OX. 17. νίον OX.
19. ἀπέλνυσε] ἀπέλευσε OX. 20. δαισίῳ] δεσίῳ OX.

brutis, quam ratione praeditis; neque ea majus esse, nec melius quicquam. Sed et Hymnum etiam in laudem ejus composuit Paris, quem *Cestum* appellavit. Priamus itaque, exacto tandem anno post tricesimum secundo, praeinitum Oraculo tempus jam praeteriisse ratus; mittit qui filium Alexandrum, quem apprime dilexit, ex agro illo honorifice educerent. Quin et rex ipse Priamus, Proceribus, fratribus, et civibus suis omnibus stipatus, ad eum recipiendum exivit. Paris itaque Trojam ingressus est, anno aetatis suaee tricesimo tertio, mense Xanthico, sive Aprili. Quem cum vidit Priamus tam aspectu, robore, et facundia ornatum, jussit eum dona accipere, ut in Graeciam proficiscens, Daphnaeo Apollini sacra ficeret: dicens; Deus senectutis meae misertus mala denunciata avertit: tempus enim Oraculi jam praeterlapsum est. Priamus igitur Paridem demisiit, datis illi muneribus pro omnibus Europae regibus; quos etiam per literas hortatus est, ut filium Paridem, sive Alexandrum, Oraculum Apollinis adeuntem, ut sacra ex voto ficeret, pro dignitate exciperent. Paris itaque post LVII dies, quibus Troiae commoratus est, decimo octavo Desii, sive Junii mensis die discedit, acceptisque sibi donis regis quamplurimis, et ascitis, ex flore iuuentutis Phrygiae, c. comitibus, inde solvens navigavit. Pervenit vero ad urbem quandam Grae-

τῇ λεγομένῃ Σπάρτῳ τῆς Ἑλλάδος, τῇ βασιλευομένῃ, ἵτοι τοπαρχούμενῃ, ὑπὸ Μενέλαιου, νίοῦ Πλεισθένους· δότις Μενέλαιος ἀνετράφη εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἀτρέως, βασιλέως τῶν Ἀργείων, ὅμα Ἀγαμέμνονοι, νιῷ αὐτοῦ· κακεῖθεν ἐλέγοντο οἱ δύο Ἀτρεῖδαι. ὁ δὲ Μενέλαιος ἔτοιμος ἦν ἀποπλέειν εὐθέως ἐν τῇ Κορήτῃ ὥμα 5
E τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ, ὁφείλων θυσίασαι τῷ Διὶ καὶ τῇ Εὐρώπῃ ἐν τῇ Γορτύνῃ, πόλει τῆς Κορήτης, ὅτε ἥλθεν ὁ Πάροις ἐν τῇ Σπάρτῳ πόλει πρὸς αὐτόν. ἔθος γὰρ εἶχεν ὁ Μενέλαιος ποιεῖν ξορτάς καὶ θυσίας ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατ' ἔτος εἰς μηῆμην τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐκ γένους αὐτῆς. δεξάμενος δὲ τὸν Ἀλέξανδρον 10 τὸν καὶ Πάριδα καὶ γράμματα τοῦ βασιλέως Πριάμου τῆς Φρογίας καὶ Ἀστοις καὶ τὰ βασιλικὰ δῶρα τὰ παρ' αὐτοῦ δοθέντα,
O 118
V 39

περιεπτύξατο τὸν Πάριδα Ἀλέξανδρον, καὶ εὐμενῶς δεξάμενος αὐτόν, ὃς ὕδιον νίόν, ἐν πάσῃ τιμῇ ἀφώρισεν αὐτῷ ἐν τῷ ὕδιῳ παλατίῳ δίαιταν καὶ παντοῖα ἀναλόματα καὶ τοῖς αὐτοῦ καὶ πᾶ- 15 σαν θεραπεύειν, εἰληκὼς αὐτῷ διατρῆψαι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὅσας ἐκν ῥούληται ἡμέρας, αὐτῶν αὐτὸν μείναντα ἀνεθῆναι διὰ τὴν τοῦ πλοὸς ἀθυμίαν καὶ εἰδ² οὕτως ἀπελθεῖν πληρῶσαι τὸ τάγμα τῆς θυσίας εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ εὐθέως ὁ Μενέλαιος καταστήσας αὐτὸν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν 20 Κορήτην, ἔσας αὐτὸν εἰς τὸ ὕδιον παλάτιον.

Ἐν τῷ δὲ διάγειν τὸν Μενέλαιον ἐπὶ τὴν Κορήτην θυσιάζοντα Διὶ Ἀστερίῳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ ἐν τῇ Γορτύνῃ πόλει συνέβη τὴν

2. Πλισθένους Οχ.

ciae, nomine Spartam, ubi regnabat Menelaus, Plisthenis filius. Qui quidem Menelaus apud Atreum Argivorum regem, una cum Agamemnone, regis filio, enutritus fuerat, unde Atridae ambo vocati sunt. In ipso enim Paridis adventu in Spartam urbem, expeditionem agitabat Menelaus, una cum consanguineis suis propediem soluturus, in Cretam insulam; ut ibi sacra Jovi et Europae faceret, in urbe Gortyna. Positum nempe hic in more sibi habuit, anniversarium uti Festum et sacrificia circa illud tempus quotannis institueret, Europae in memoriam. Lectis itaque literis, muneribusque acceptis, quae Priamus rex Phrygiae miserat; Alexandrum sive Paridem, amplexus est: nec minus honorifice eum exceptit, quam si filius suus fuisset. Constituit itaque ex suis, qui ministrent ei sociisque; et pararent mensam, aliaque omnia necessaria, seorsim in Palatio suo. Quinetiam licentiam ei concessit, in urbe illa diebus quotquot vellet, commorandi; usque dum vires suas, navigatione exhaustas, resumere potuerit: deinde vero ut abiret, ad destinatum Sacrificium Apollinis templo ex voto peragendum. Paridem itaque cum rebus ita omnibus instructissimum in Palatio suo curasset Menelaus, navi conscensa, in Cretam projectus est.

Interim vero, dum Cretae commoraretur Menelaus, Jovi Asterio, et Europae sacra peragens in urbe Gortyna; quodam die contigit, Helenam

Ἐλένην κατελθεῖν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ παλατίου αὐτῆς εἰς τὸ Β
ἴωρισθῆναι μετὰ τῆς Αἴθρας τῆς συγγενίδος τοῦ Μενελάου ἐκ
Πέλοπος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐκ γένους τῆς Εὐρώπης. ὁ
δὲ Πάρις παρακύψας εἰς τὸν παράδεισον καὶ προσεσχηκὼς τῷ
5 καύλει τῆς Ἐλένης καὶ τὴν νεότητα, βληθεὶς ἔρωτι εἰς αὐτὴν καὶ
διὰ τῆς Αἴθρας τῆς συγγενίδος Μενελάου τῆς Πελοπίδος καὶ τῆς O 119
Κλυταιμνήστρας ἐκ γένους τῆς Εὐρώπης ὑπονοθεύσας τὴν Ἐλέ-
νην, ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἔφυγε διὰ τῶν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ πλοίων
ἐκ τῆς Τροίης μετὰ χρημάτων λιτρῶν τριακοσίων καὶ κόσμου
10 πολλοῦ πολυτίμουν καὶ ὀργύρουν ἄμα τῆς Αἴθρας τῆς ἐκ γένους
τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας τῆς ἐκ γένους Εὐρώπης
καὶ ἐ δονλίδων κονθικονλαρίων αὐτῆς. καὶ ἀντεπέρασεν εἰς C
τὴν Σιδῶνα, κἀκεῖθεν πρὸς τὸν Πρωτέα, βασιλέα τῆς Αίγυ-
πτου, μηκέτι ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ποιήσας
15 τὴν θυσίαν ἐν Ἑλλάδι. μεμαθηκότες δὲ οἱ φυλάττοντες τὸ πα-
λάτιον Μενελάου στρατιῶται τὴν τῆς Ἐλένης φυγὴν, φοβούμε-
νοι εἰ θέως ἔξεπειψων στρατιώτας τρεῖς ἐκ τῆς πόλεως Σπύρο O 120
τον τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Γορτύνῃ πόλει τῆς Κορήτης ἀπαγγελοῦν-
τας τῷ Μενελάῳ βασιλεῖ τὴν κλοπὴν τῆς Ἐλένης τὴν ὑπὸ Πάρι-
20 δος, καὶ ὅτι μετ' αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὴν Αἴθραν τὴν συγγενίδα
αὐτοῦ καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. καὶ ἀπέμεινεν ἀκούσας ὁ Με-
νέλαιος ὡς ἔξηχος· πολὺ γὰρ ἐλυπήθη διὰ τὴν Αἴθραν· ἦν γὰρ

3. 7. 11. Κλυταιμνήστρας] Κλυμένης, quam ponit Ioannes Antio-
chenus p. 785. Errorem suum Malalas repetit et auget v. 21.
5. τὴν νεότητα] τῇ νεότητι Ch. 21. τῆς Κλυταιμνήστρας] Im-
mo τὴν Κλυμένην.

in hortum Palatii sui descendere, cum Aethra, Menelai cognata ex Pe-
lope, et Clytaemnestra, ab Europa genus ducente, ut sese ibi oblecta-
ret. Paris autem in hortum forte despiciens, Helenam vidit; et obser-
vata forma ejus, juventutis flore, amore ejus captus est: atque Aethrae,
Menelai cognatae praedictae, ope usus, Helenam corrupit: et fuga de-
mum rebus suis consulens, navesque, quas a Troia secum adduxerat,
conscendens; ipsam, cum ccc. pecuniarum librīs, ornatuque multo pre-
tiōso, atque argento, comitante eam Aethra, Pelopis et Clytaemnestrae
cognata, ab Europa oriunda, cum quinque ancillis cubiculariis, avexit.
Sacrificioque in Graecia destinato et Apollinis templo insuper habitis,
in adversam Sidonem navigavit; indeque solvens, in Aegyptum venit, ad
regem Proteum. Milites vero, Menelai regis palatii custodes, ubi de
Helenae fuga edocti fuerant; animis consternati, sine mora tres milites,
ab urbe Sparta, in Gortynam Cretae mittunt, qui regi Menelao nuncia-
rent, raptam esse a Paride Helenam; unaque abductam Aethram, regis
et Clytaemnestrae cognatam. Haec ubi audivit Menelaus, furore quasi
quodam correptus est: ira etiam in Aethram vehementi commotus est; ut

D ἔχονσα ὑπόληψιν παρ' αὐτῷ σώφρονος πάνυ. καὶ εὐθέως καταπλεύσας ὑπέστρεψεν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐν πόλει Σπάρτῳ, πανταχοῦ πέμπων εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἐλένης καὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μετ' αὐτῆς... καὶ οὐχ εὗρον.

Mετὰ δὲ χρόνον ἥλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὁ Πάρις ἔχων τὴν 5 Ἐλένην καὶ τὰ χρήματα καὶ τὸν πλοῦτον ὅλον τὸν αὐτῆς. ὁ δὲ Πρίαμος καὶ ἡ Ἐκάβη ἔωρακότες τὴν Ἐλένην μετὺν Πάριδος καὶ διτὶ τοιοῦτον εἶχε κάλλος θαυμάζοντες, ἐπνιθάνοντο παρ' αὐτῆς τίς εἴη ἡ τίνων ἀπόγονος. ἡ δὲ Ἐλένη ἐφη Ἀλεξάνδρου τοῦ καὶ **O 121** Πάριδός εἰμι συγγενής, καὶ μᾶλλον προσήκειν Πριάμῳ καὶ τῇ 10 Ἐκάβῃ, καὶ οὐ τῷ Πλεισθένοντος νιῷ Μενελάῳ. Δαναοῦ γὰρ ἐφῆ Ε καὶ Ἀγήνορος τῶν Σιδονίων καὶ ἐκ γένους τοῦ Πριάμου καὶ αὐτὴν ὑπάρχειν ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐκ Πλησιόνης γὰρ τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς ἐγενήθη ὁ Ἄτλας καὶ ἡ Ἡλέκτρα, ἐξ ἣς δὲ Δάρδανος βασιλεύς, ἐξ οὖν δὲ Τρῶος καὶ οἱ τοῦ Ἰλίου βασιλεῖς. 15 καὶ διὰ Φοίνικα, τὸν Ἀγήνορος νιόν, οὗτοις ἐγένετο ἀπόγονος Λίνας βασιλεύς, ὁ Ἐκάβης πατήρ. ἐκ τοῦ γένους δὲ τοῦ Λίνα καὶ ἡ Λήδα ἔλεγεν εἶναι. ταῦτα δὲ εἰποῦσα ἡ Ἐλένη τῷ **V 40** Πριάμῳ καὶ τῇ Ἐκάβῃ ἤτησεν αὐτοὺς ὀρκώσασα μὴ προδοθῆναι, καὶ λέγονσα μηδὲν τῶν Μενελάου εὐληφέναι, ἀλλὰ τὰ ἴδια 20

10. εἰμι] εἶναι Cedrenus.

Cedrenus, Πλησιώνης Ox.

ibid. συγγενής Ox.

Utrumque nihil est: Pleione fuit At-

lantis non mater sed coniux.

13. Πλησιώνης

Ox. Conf. Bentley. p. 73.

qui de illius castitate spem sane optimam sibi conceperat. Statim itaque navem conscendens, in Graeciam revertitur; et Spartam veniens, in omnes partes dimittit, qui Helenam, cum Paride, caeterisque requirant, sed nusquam invenerunt.

Post aliquod vero temporis spatium, Paris ex Aegypto rediens Helenam cum pecuniis, divitiisque ejus omnibus, secum advexit. Priamus autem et Hecuba, ubi Helenam cum Paride conspexerunt, egregiam foeminae formam mirati; quaenam esset, et a quibus orta parentibus, eam sciscitati sunt; respondit Helena, se Alexandri, sive Paridis, cognatam esse; magisque ad Priamum et Hecubam, quam ad Menelaum, Plisthenis filium, se pertinere. Quippe a Danao, et Agenore, Sidoniis, aequa ac Priamum, se genus ducere affirmavit. Ex Plesiona enim, Danai filia, nati sunt Atlas et Electra: Electrae autem filius fuit rex Dardanus; a quo Tros et Troiani reges. Addidit praeterea, regem Dynam, Hecubae patrem, genus suum repetere a Phoenice, Agenoris F. a Dyna autem, Ledam etiam suam traxisse originem. His itaque verbis Priamum et Hecubam alloquuta Helena, juramento ab eis confirmari petuit, se ab illis proditum non iri; juramento etiam testata eis, se nihil omnino a Menelao surripuisse, bona vero sua solum secum tulisse. Tum vero He-

μόνα ἔλεγεν ἔχειν. καὶ λοιπὸν ἡ Ἐκύβη περιλαβοῦσα αὐτὴν κατεφίλει καὶ πλειόνα πάντων αὐτῆς ἀντείχετο.

Γνόντες δὲ οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον τὴν τῆς Ἐλένης ἐπὶ τὴν Τροίην μετὰ Πάριδος παρουσίαν, ἔπειψαν πρέσβεις 5 ἀποδοθῆναι τὴν Ἐλένην· ὥχλει γὰρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Κλυταιμήστρα τῷ ἴδιῳ ἀνδρὶ Ἀγαμέμνονι, τῷ βασιλεῖ τοῦ Ἀργονος, διὰ τὸ ἐλθεῖν τὴν Ἐλένην, τὴν αὐτῆς ἀδελφήν· ἡτις καὶ ἐποίησε πρὸς αὐτὴν γράμματα καὶ ἔδωκε Μενελάῳ ὅφειλοντα πεῖσαι τὴν O 122 Ἐλένην. καὶ ἦλθεν ὁ Μενέλαος πρὸς Πρίαμον ζητῶν τὴν Ἐλένην, τὴν ἑαυτοῦ γυναικα, πρὸ τοῦ πολέμου· καὶ οὐκ ἐπεισθῆ- B σαν οἱ Πριαμίδαι δοῦναι αὐτήν. καὶ λοιπὸν ἐπεστράτευσαν κατὰ τοῦ Πλίου οἱ Ἀτρεῖδαι βασιλεῖς, προμάχοντος, ἡτοι τοπάρχας, προτρεπόμενοι. καὶ ἐδυσώπησαν τὸν Πηλέα καὶ τὴν αὐτοῦ γυναικα, τὴν Θέτιν, καὶ τὸν αὐτῆς πατέρα Χείρωνα, τὸν φιλόσοφον βα- 15 σιλέα, πυρασχεῖν αὐτοῖς τὸν Ἀχιλλέα, νίὸν τῆς Θέτιδος καὶ τοῦ αὐτοῦ Πηλέως, ἔκγονον δὲ Χείρωνος. ὅστις Χείρων πέμψας ἤγαγεν αὐτόν· διῆγε γὰρ μετὰ Λυκομήδοντος βασιλέως, τοῦ πενθεροῦ τοῦ αὐτοῦ Ἀχιλλέως, πατρὸς δὲ τῆς Δηιδαμείης, ἐν τῇ νήσῳ. καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῶν Ἀτρειδῶν ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεύς, 20 ἔχων ἴδιον στρατὸν τῶν λεγομένων Μυρμιδόνων τότε, νῦν δὲ λεγομένων Βονλγάρων, τριῶν χιλιάδων, ἀμα Πατρόκλῳ στρατοπεδάρχῃ καὶ Νέστορι· οἵτινες ἐδυσωπήθησαν παρὰ Χείρωνος C καὶ Πηλέως καὶ Θέτιδος συνεῖναι τῷ Ἀχιλλεῖ. ἀπῆλθε δὲ ὁ

cuba amplexa eam osculata est, aliisque omnibus deinde chariorem habuit.

Edocti vero Agamemnon et Menelaus, Helenam cum Paride ad Troiam pervenisse; Legatos mittunt, qui reddi Helenam postularent. Et quidem soror ejus Clytaemnestra maxime hoc urgebat viro suo Agamemnoni, Argivorum regi: quin et literas etiam Menelao dedit, Helenae tradendas, quibus redditum ejus suadere nitebatur. Ante bellum itaque susceptum, Menelaus ad Priamum contendit: uxorem Helenam sibi reddi postulans. Priamidae autem cum eam reddere renuerent omnino, in Trojanos arma protinus sumpserunt Atridae; regulis etiam vicinis in belli societatem conductis. Sollicitatis itaque Peleo et uxore ejus Thetide, Chironem etiam, Regem et Philosophum, Thetidis patrem exoratum haberunt, ut Achilles, Pelei et Thetidis F. sibi daretur socius. Eum itaque Chiron accersit, ex Insula, ubi apud regem Lycomedem, socerum suum, Deidamiae patrem, cominorabatur. Achilles itaque comitem sese Atridis adjunxit; secum habens in exercitu suo ^{mmm} Myrmidonum: (ita olim dicti, qui nunc Bulgari) inter quos Nestor fuit, et Patroclus, castorum praefectus: impetrantibus hoc ab his Chirone, Peleo, et Thetide, ut Achillem comitarentur. Exivit igitur Achilles, Argivis Myrmi-

Ἄχιλλεὺς μόνος μετὰ τοῦ ἴδιου στρατοῦ ἐπὶ τὸ Τλιον τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Μυρμιδόνων. προετρέψαντο δέ, ἵτοι ἐδυσώπη-

Ο 123 σαν, οἱ αὐτοὶ Ἀτρεῖδαι βασιλεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς, ἵτοι τοπάρχας, καὶ προμάχους τοὺς ἀπὸ ἑκάστης χώρας τῆς Εὐρώπης, ἔκαστον μετὰ τοῦ ἴδιου στρατοῦ καὶ τῶν νηῶν. καὶ ἀπέ-5 πλευσαν πάντες συναχθέντες ἐν Αὐλίδι χώρᾳ οὕτῳ λεγομένῃ. χει-
μῶνος δὲ γενομένου καὶ τοῦ μάντεως Κάλχαντος εἰρηκότος θυ-
σίαν ὅφελειν δοῦναι τὸν Ἀγαμέμνονα Ἀρτέμιδι τῇ θεῇ τῆς χώ-
ρας ἐκείνης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα· δὲ ὁ δὲ Ὁδυσσεὺς ἀπελθὼν διὰ
δόλου ὡς ἀπὸ γραμμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὸ Ἀργος ἦνεγκε 10
Δ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἰφιγένειαν. καὶ ἑωρακὼς αὐτὴν ὁ Ἀγαμέ-
μνων ἐλθοῦσαν ἔκλαυσε πικρῶς· φοβηθεὶς δὲ τὸν στρατὸν καὶ
τοὺς τοπάρχας, ἔξεδωκεν αὐτὴν ἐπὶ θυσίαν Ἀρτέμιδι. καὶ ἐν
τῷ ἀπιέναι αὐτὴν εἰς τὸ ἱερὸν Ἀρτέμιδος καὶ σφαγῆναι ἐλαφος
ἔκοψε τὴν ὄδὸν διαδραμοῦσα ἐμπροσθεν ἐν μέσῳ τῶν βασιλέων 15
καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς παρθένου Ἰφιγένειης.
καὶ ἑωρακὼς αὐτὴν ὁ ἱερεὺς καὶ μάντις Τὴν ἐλαφον πάσαντες
ἄξατε εἰς θυσίαν ἀντὶ τῆς παρθένου τῇ Ἀρτέμιδι. καὶ ληφθεῖ-
σα ἡ ἐλαφος ἐσφάγη τῇ Ἀρτέμιδι· τὴν δὲ Ἰφιγένειαν ἀποδέωκε
τῷ ἴδιῳ πατρὶ Ἀγαμέμνονος· ἥτινα δὲ Ἀγαμέμνων εἴσεν ἐκεῖ ἐν 20
τῷ ἱερῷ Ἀρτέμιδος ἱέρειαν. καὶ λοιπὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς
Ε ἐκεῖ ἐπὶ πάντων ὁ Ἀγαμέμνων ἐκ τοῦ ἔξπεδίτον· κακεῖθεν ὀρμή-
σαντες ἥλθον ἐπὶ τὴν Τροίαν.

1. τὸ] τῷ Οχ. 17. μάντις] Deest εἶπεν. 20. εἴασσαν Οχ.

donibusque suis solis stipatus, adversus Ilium. Sed et Atridae quosque etiam undique per Europam Duces atque reges solicitantes, hortati sunt, uti classibus suis et exercitu instructi, in societatem belli hujus venirent. Congregati itaque sunt omnes in Aulide regione, indeque iam soluturi; cum, tempestate oborta, Calchas vates edixit, oportere Agamemnonem filiam suam loci istius Numini, Dianaee, immolare. Ulisses igitur, simulatis ab Agamemnone literis, Argos profectus est; atque inde filiam ejus, Iphigeniam, abduxit. Quam pater Agamemnon ubi vidit, acerbe flevit: metuens autem sibi ab exercitu regibusque, tradit illam Dianaee Victimam. Cum autem duceretur virgo ad Dianaee templum, ut immolaretur; ecce, omnium in conspectu, regum, et sacerdotis, exercitus, virginisque, cerva viam scindebat medium percurrens. Quam ubi vidit sacerdos; hanc (inquit) comprehensam, loco virginis, date Dianaee victimam. Cervam itaque captam, hostiam fecerunt; et Iphigeniam patri suo Agamemnoni reddiderunt: quam tamen pater ejus relictam, sacerdotem in Dianaee templo constituit. Exinde itaque Rex ibi omnium ab exercitu factus est Agamemnon: illinc vero exinde abeuntes, in Troiam profecti sunt.

Ἐλθόντων δὲ τῶν αὐτῶν Ἐλλήνων ἐπὶ τὴν Τροίαν, ἀντέ- O 124
 στησαν αὐτοῖς οἱ Τρῷες καὶ οὐ συνεχάρησαν αὐτοῖς παραβαλεῖν.
 καὶ πολλῶν σφαγέντων ἔξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ
 Πρωτεστῆλαος ἐσφάγη, πρόμαχος Δαναῶν, καὶ οὐ παρεχώρησαν
 5 οἱ Δαναοί, ἔως οὖν περιεγένοντο. καὶ κατέβησαν ἐπὶ τὴν παρά-
 λιον γῆν τῆς Τροίης καὶ ἔδησαν τὰ πλοῖα σκοινίοις. ἐσπέρας δὲ V 41
 γενομένης εἰσῆλθον οἱ Τρῷες ἐν τῇ πόλει καὶ ἡσφαλίσαντο τὰς
 πόρτας· μέσῃ δὲ νυκτὶ Κύκνος τις ὄνόματι, ἐκ γένους ὑπάρχων
 τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ πλησίον ὑπάρχων, ἀκούσας τὴν τῶν Ἐλ-
 10 λήνων εἰς τὴν Τροίαν παρονσίαν, ἐξελθὼν ἐκ τῆς Νέαν Ἀνδρου
 πόλεως μετὰ πλήθους πολλοῦ πολεμικοῦ ἐπέδριψεν αὐτοῖς· καὶ
 γενομένης συμβολῆς νυκτὸς φονεύεται ὑπὸ Ἀχιλλέως ὁ αὐτὸς Κύ-
 κνος καὶ ἐπεσαν οἱ μετ' αὐτοῦ πρὸς ἡμέρας. καὶ λοιπὸν ἔδοξε
 τοῖς Δαναοῖς παραλαβεῖν τὰς πόλεις τὰς πλησίον τοῦ Ἰλίου καὶ
 15 τῆς Τροίης, ὡς συμμαχούσας Πριάμῳ· καὶ ποιήσαντες συνωμο-
 σίας, ὅτι πάντα τὰ παρ' αὐτῶν παραλαμβανόμενα ὕγονσιν εἰς
 μέσον τῶν βασιλέων καὶ προμάχων καὶ τοῦ στρατοπέδου, ἀφορτ- B
 ζοντοι τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα καὶ Διομήδην.
 καὶ εὐθέως ἐξώρμησεν ὁ Διομήδης καὶ παραλαμβάνει τὴν πόλιν O 125
 20 τοῦ αὐτοῦ Κύκνου προμάχον, τὴν Νέαν Ἀνδρου, καὶ τὴν χώραν
 αὐτῆς προαιδεύει· παραλαβὼν δὲ καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ νιούς, Κώ-
 βην καὶ Κόκυρον, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὄνόματι Γλαύκην,
 οὖσαν ἐνιαυτῶν οὐ, ἐνπρεπῆ, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς

4. καὶ supervacuum: sic et p. seq. v. 1. 10. 20. Νέαν Ἀνδρου]
 Νεάνδρον Cedrenus. 15. συνομοσίας Ox.

Graecos vero ad Troiam appropinquentes, Troiani erumpentes pro-
 pulsabant, ut ad litus eorum ne appellerent. Multi igitur utrinque ceci-
 derunt; inter quos fuit Protesilaus, ex Graecorum auxiliariis. Caeterum
 Graeci nihil cedentes, sed oram Troiae maritimam tandem occupantes,
 naves suas funibus alligarunt: nocte vero ingruente, Troiani urbem re-
 petiverunt, portas suas obfirmantes. Nocte vero media Cygnus quidam,
 Priami cognatus, nec longe ab urbe habitans, audito Graecorum ad Tro-
 iam adventu; egressus ipse ex urbe Neandro cum copiis magnis, Grae-
 cos adoritur: commissoque per noctem praelio, ab Achille occisus est,
 profligatusque est exercitus ejus, antequam dies illuxerat. Consilium ita-
 que Graeci inierunt, Ilio Troiaeque in proximo circumiacentes urbes
 praeoccupandi; ut quae Priami partes suscepissent. Juramentis itaque se
 invicem obstringentes, spolia quaecunque in medium coram Regibus ex-
 ercitique universo se producturos; secernebantur in hoc Achilles, Ajax
 Telamonius, et Diomedes. Derepente igitur Diomedes Neandro Cygni
 Trojanorum propugnatoris urbe occupata, regionem ejus depraedatur;
 filisque ejus duobus, Cobe et Cocarcho, filiaque Glaуca, (xi annorum
 virginе, egregiae formae,) captivis abductis, Regis regionisque ejus

χώρας, καὶ ἄγει ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ παντός. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς εὐθέως ἀπελθὼν μετὰ τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Μυρμιδόνων, τοῦτο ἔστι τοῦ ἴδιου στρατοῦ, ἐπέρχεται τῇ Λέσβῳ πόλει καὶ τῇ χώρᾳ αὐτῆς τῇ βασιλευομένῃ ὑπὸ Φόρβαντος, συγγενέως Πριάμου· ὅστις καὶ πολλὴν ἔχθραν εἶχε μετὰ τῶν Ἑλλήνων. παραλαβὼν

C δὲ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Φόρβαντα φονεύει, καὶ λαμβάνει πάντα τὰ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Διομήδαν ἄγει· ἦν δὲ ἡ κόρη λευκή, στρογγυλόψις, γλαυκή, τελεία, ὑπόξυνθος, ὑπόσιμος, οὖσα ἐνιαυτῶν καβ', παρθένος· ἥλθε κομίσας τὰ ἐκ Λέσβου πάντα εἰς τὸν στρατὸν τῶν 10 Ἑλλήνων. καὶ λοιπὸν δρμήσας πάλιν ἔξηλθεν ἐπὶ τὸν Εὔξεινον πόντον, καὶ ἀφανίζει τὴν χώραν πραιτερών, καὶ παραλαμβάνει τὴν Ανδρησὸν πόλιν, καὶ φονεύει κρατοῦντα αὐτῆς τὸν Ἡετίωνα βασιλέα, καὶ λαμβάνει τὴν γυναῖκα αὐτοῦ αἰγυμάλωτον, τὴν Χρύ-

O 126 σον θυγατέρα, ἱερέως Ἀπόλλωνος, Ἀστυνόμην, τὴν μετακλη-15 θεῖσαν Χρυσηίδα, καὶ τὸν αὐτοῦ πλοῦτον καὶ τῆς χώρας, καὶ

D ἄγει εἰς τὰς ναῦς· ἦν δὲ ἡ αὐτὴ Ἀστυνόμη ἡ καὶ Χρυσηὶς πορ-
δοειδής, λεπτή, λευκή, ξανθόκομος, εὐρινος, μικρόμασθος, οὖ-
σα ἐνιαυτῶν 19'. ἐφόνευσε δὲ καὶ ὃν προετρέψατο στρατὸν ὁ
Ἡετίων τῶν λεγομένων Κιλικίων τῶν ἐλθόντων εἰς συμμαχίαν 20
αὐτοῦ καὶ τῶν Τρώων. κάκειθεν ἔξορμήσας ἔρχεται πρὸς τοὺς
παῖδας Βοϊσον, γενομένους ἔξαδέλφου Πριάμου, ἐν τῇ λεγομένῃ
Λεγῷ πόλει· καὶ πραιτερών τὴν χώραν αὐτῆς πᾶσαν μένει πο-

5. μετὰ] Fort. πατὰ. 11. Εὔξεινον Οχ. 22. Βοϊσον] Βοϊσον
scripsi hic et p. seq. v. 2. 102. 1. cum Cedreno. 23. Λεγῷ πόλει]
Λεγοπόλει Οχ. et p. seq. v. 4. 6. Λεγονπόλεως et Λεγῷ.

bona omnia abripuit, inque medium exercitū produxit. Achilles interim, cum Argivis et Myrmidonibus suis egressus, Lesbūm urbem aggreditur, regionemque totam circumiacentem, quae Phorbanti paruit, ex cognatis Priami, Graecis pariter infensissimo. Occupatis autem urbe regione-que, Achilles Phorbantem ipsum interfecit; regnoque ejus spoliato, filiam Diomedam captivam abduxit. Erat autem virgo candida, vultu rotundo, caesiis oculis, statura justa, capillis subflavis, subsima, annos vero xxii nata. Redux vero Achilles, reportatam a Lesbo praedam ad Graecorum exercitum deferebat. Rursus etiam egressus, ad Pontum Euxinum, regionem illam devastat, praedamque abigit. Quin et Lyrnesum urbem cepit; Eetione rege, qui loci dominus erat, e medio sublato: cuius etiam uxorem Astynomen, (quae et Chryseis dicta est,) Chrysae, Apollinis sacerdotis, filiam, captivam abduxit: abreptas etiam regis ipsius et regionis opes ad naues reportavit. Erat autem Astynome, quae et Chryseis, statura curta, gracilis, candida, flavicoma, naso eleganti, mamillis parvis, annos vero xix nata. Sed et Exercitū Cilicum, quem sibi asci-
verat, Trojanorum in auxilium, Eetion, Achilles profligavit. Exinde ve-
ro discedens, Legopolim petiit: agebant hic Brissaidæ, Brissi, Priami

λιορχῶν τὴν πόλιν καὶ κτείνει πολλοὺς ἄνδρας καὶ παραλαμβάνει τὴν πόλιν καὶ τὴν Βρισου ὥνγατέρα αἰχμάλωτον, τὴν Ἰπποδάμειαν, τὴν μετακληθεῖσαν Βρισηίδα, οὖσαν γυναικα τοῦ Μενέτου, βασιλέως τῆς Λεγοῦ πόλεως, ἀνελὼν τὸν αὐτῆς ἀδελφούς, ⁵Ανδρον καὶ Θύντα. ὁ δὲ Μενέτης, ὁ τῆς Ἰπποδαμείας τῆς καὶ Βρισηίδος ἀνήρ, οὐκ ἦν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Λεγῷ, ἀλλὰ ἦν Εὐπελθῶν προτρέψασθαι βοήθειαν εἰς συμμαχίαν Φρυγῶν ἀπὸ τῆς Αυκίας καὶ Αυκαονίας. δοτις Μενέτης βασιλεὺς κατέψθασεν εὐθέως μετὰ τῆς βοήθειας τῶν Αυκίων καὶ Αυκαονίων μετὰ τὸ **O 127**

10 παραληφθῆναι τὴν αὐτοῦ χώραν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν αὐτοῦ γυναικα Ἰπποδάμειαν τὴν καὶ Βρισηίδα. καὶ οὐ παρεχώρησεν, ἀλλ’ εὐθέως ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοῦ ἅμα τοῖς μετ’ αὐτοῦ συμβυλῶν οὖν μάχεται μετὰ Ἀχιλλέως πικρῶς, ἔως **V 42** ἐβλήθη δόρυτι ὑπὸ Εὐρυτίωνός τιος τῶν ὄντων μετὰ Ἀχιλλέως

15 ἔξυόχων τοῦ διαιρέοντος αὐτῷ στρατοῦ, καὶ ἀπώλοντο οἱ μετ’ αὐτοῦ τοῦ Μενέτου πάντες. ἡ δὲ Ἰπποδάμεια ἡ καὶ Βρισηίς ἦν μακρή, λευκή, καλλίμασθος, εὔστολος, σύνοφρος, εὔρινος, μεγαλόφθαλμος, πεχολλαῖσμένα ἔχουσα βλέφαρα, οὐλόθριξ, ὀπισθόκομος, φιλόγελως, οὖσα ἐνιαυτῶν κα’. ἥντινα ἔωρακώς ὁ **20** Ἀχιλλεὺς ἐπόθησε· καὶ πεσὼν εἰς ἔρωτα αὐτῆς, λαβὼν ἀποκρύψει αὐτὴν ἐν τῷ ἴδιῳ παπυλεῖῳ, μὴ ἀγαγῶν αὐτὴν εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων· τὰ δὲ χορήματα καὶ τὴν Ἀστυνόμην Χρυσηίδαν καὶ πάντα τὰ ἄλλα ὑγιαγεν ἔγγιστα τῶν προμάχων καὶ τοῦ στρα-

13. „οὖν redundant.“ Ch.
18. πεχολλαῖσμένα] „Forte scriben-
dum, πεκολλαῖσμένα.“ Ch.

18. πεχολλαῖσμένα] „Forte scriben-
dum, βλέφερα OX.

9

patruelis, filii. Vastata vero undique regione illa, urbi ipsi imminebat, obsidione eam cingens. Plurimis autem occisis, et occupata urbe, Hippodamiam, quae et Briseis vocata est, Brissi filiam, Menetis Legopoli-tani regis uxorem, captivam abduxit; fratresque ejus, Andrum et Thyanthem, e medio sustulit. Menetes autem ipse tunc temporis Legopoli quidem aberat, in auxiliis ex Lycia et Lycaonia pro bello Trojano comparandis occupatus. Statim vero a captis ab Achille regione, urbe, et uxore Hippodamia, Menetes cum copiis suis a Lyciis et Lycaonibus redux; nihil itineri cedens, laborioso licet, Achilleum cum copiis ipse defessus aggreditur; praelioque commisso fortiter cum eo dimicavit, usque dum lancea percussus ab Eurytione quodam ex ducibus Achillei exercitus, interfectus est ipse, cum toto exercitu. Erat autem Hippodamia, quae et Briseis, procula, candida, mamillis pulchris, decora, junctis superciliis, naso pulchro, oculis grandioribus, palpebris adhaerentibus, crispa, crinibus a tergo flexis, jocunda, annos nata xxi. Hujus amore captus Achilles, eam tentorio suo secreto sibi habuit, nec ad exercitum adduxit. Caeterum opes Astynomenque, quae et Chryseis est, aliaque omnia quae bello ceperat, coram regibus exercituque toto in medium pro-

Β τοῦ καὶ τῶν βασιλέων. γνόντες δὲ πάντες διὰ τὴν Βοίσου θυ-
Ο 128 γατέρα, γυναικα δὲ τοῦ Μενέτου, διὰ ἀπέκρυψεν αὐτὴν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς μετὰ τοῦ ἐφόρει κοσμίου, ἐλυπήθησαν πρὸς αὐτὸν καὶ ὡρ-
γίσθησαν καὶ ἀντοῦ, διότι ἐπιώρκησε διὰ τὸν εἶχε πρὸς αὐτὴν
ἔρωτα. καὶ πάντες ἔλοιδύοντες αὐτὸν διὰ ἀπέκρυψεν αὐτὴν, καὶ 5
συναγθέντες ἐν κομβέντῳ ἐκάλυπταν τὸν αὐτὸν Ἀχιλλέα τοῦ ἐπιδ-
ρίπτειν καὶ παραλαμβάνειν πόλεις καὶ πραιτεύειν χώρας, ἄλλονς
ἀντ' αὐτοῦ καταστήσαντες τὸν Τεῦκρον, τὸν ἀδελφὸν Αἴαντος
τοῦ Τελαμώνιον, καὶ τὸν Ἰδομενέα. οἵτινες παρέλαβον τὴν Κύ-
προν καὶ τὴν Ἰσαυρίαν καὶ τὴν Λυκίαν πραιτεύσαντες καὶ ἀπολέ- 10
σαντες αὐτάς. ὁ δὲ Τελαμώνιος Αἴας ὁρμήσας τὸν Θρακοὺς
τοὺς ἐν Χερῷονήσῳ ἐποιλιόρκει καὶ τὸν Πολυμῆστορα τὸν βασιλέα
C αὐτῶν. ὁ δὲ Πολυμῆστωρ φοβηθεὶς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀλκῆν, χρυ-
σὸν αὐτῷ πολὺν δοὺς καὶ σῖτον ἐνὸς ἐνιαυτοῦ εἰς ἀνάλωμα τοῦ
Ἀχαικοῦ στρατοῦ, καὶ ἔκδοτον δοὺς τὸν νίὸν τοῦ Πριάμου τὸν 15
μικρότερον πάντων, Πολύδωρον ὀνόματι, παρατεθέντα αὐτῷ
πιρὴν τοῦ Πριάμου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ χορηγάτων πολλῶν·
ἡγάπα γὰρ τὸν Πολύδωρον, ὡς μικρότερον πάντων, ὁ Πριάμος,
καὶ ὡς εὐπρεπῆ· διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῃ χώρᾳ αὐτὸν παρέ-
θετο, ἵνα μὴ ὡς παιδίον ταράττηται, ἀκούων πολέμων· ποιῆ- 20
Ο 129 σας ὁ αὐτὸς Πολυμῆστωρ συνθήκας μετὰ τοῦ Αἴαντος ἐγγράφως
μὴ συμμαχεῖν Πριάμῳ. καὶ ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ὁρμήσας ὁ Αἴας ἦλ-

4. ἐπιόρκησε Οχ. 6. κομβέντῳ] κομβενῷ Οχ. 11. Θρακοὺς]
Θρῆκας Ch. 13. ἀλκὴν Ch., ὀλκὴν Οχ. 21. ἐγγράφους Ce-
drenus p. 127. A.

tulit. *Ubi vero omnibus innotuisset, Achilleum Brissi filiam, Menetis vero regis uxorem, cum ornatu ejus omni, apud se celasse; aegre hoc in eo tulerunt; iraque in eum commoti sunt, quod ob amorem, quam erga eam habuit, perjurus factus fuisse: quin et conviciis eum excepérunt, celeratam amasiam ei exprobrantes. Sed et a congregatis in Concilio ducibus interdictum est Achilli, ne amplius esset in urbibus vel occupandis, vel invadendis; neve regiones praedatum ut exiret: suffectis in locum ejus, Teucro, Ajacis Telamonii fratre, et Idomeneo: qui Cyprum, Isauriam, Lyciamque, captas et vastatas, praedati sunt. Ajax vero Telamonius egressus, Thraces in Cherroneso regemque eorum, Polymestorem, aggreditur. Polymestor autem Ajacis vires reformidans, magnum auri pondus ei obtulit; tantumque frumenti, quantum Achaico exercitu in annum sufficeret, suppedavit. Sed et Polydorum quoque, Priami filium natu minimum, quem pater ejus Polymestori, cum ingenti pecuniarum pondere, enutriendum commiserat, Ajaci tradidit. Nempe rex Priamus Polydorum summopere sibi charum habuit; ut qui formosus esset, natuque minimus: itaque in aliena regione enutritum voluit, ne qui tenellus erat, armorum strepitu territaretur. Sed etiam Polymestor Ajaci foedus scriptum pepigit, se Priamo opem non laturum. Inde discedens Ajax, in*

Θε πρὸς τὸν Τεύθραντα βισιλέα, καὶ συμβαλὼν αὐτῷ πόλεμον
ξίφει ἀναιρεῖ αὐτόν· ἐκπορθήσις δὲ τὴν τούτου πόλιν καὶ τὰ αὐτὸν πάντα λαβών, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τέκμησσαν ὥγει καὶ τὸν αὐτοῦ πλοῦτον καὶ πάντα νυκτὸς ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας. ἦν δὲ 5 ἡ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὔστολος, μελάγχροος, εὐόφθαλμος, λεπτόρινος, μελάνθριξ, λεπτοχαράκτηρος, παρθένος, οὖσα ἔτῶν εἰς. τὸν δὲ Πολύδωρον, τὸν νιὸν τοῦ Πριάμου, οἱ Δαναοὶ στήσαντες κατέναντι τοῦ τείχους ἐδήλωσαν τῷ Πριάμῳ πέμψαι τὴν Ἐλένην καὶ λαβεῖν τὸν Πολύδωρον νιὸν αὐτοῦ καὶ γενέσθαι εἰρή-
10 νην· ἐπεὶ φονεύομεν αὐτόν. καὶ οὐχ εἴλοντο ***

*** οεν ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἐπτὰ πλανητῶν κατὰ μοιρικὴν τύχην ἐπαγόντων τοῖς ἀνθρώποις χαρᾶς καὶ λύπας, δρίσις τὴν τύβλιαν τὸν γήινον κόσμον, τὸν δὲ δυνοκαίδεκα κάσοντα τὸν ζω-
15 δικὸν ἀριθμόν, τὸ δὲ ψηφόβολον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐπτὰ κοκκία ο 130 τὰ ἐπτὰ ὕστρα, τὸν δὲ πύργον τὸ ὑψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ ἀνταποδίδοται πᾶσι καλὺ καὶ κακύ.

Μηριόνης κονδοειδής, πλατύς, λευκός, εὐπάγων, μεγαλό-
φθαλμος, μελάγκρος, οὐλόθριξ, πλατόψις, στρεβλόρινος, περίοργος, μεγαλόψυχος, πολεμιστής.

20 Ίδομενεὺς διμοιριαῖς, μελάγχροος, εὐόφθαλμος, εὐθετος, ν 43

2. αὐτοῦ] αὐτὰ Οχ. 10. οὐλ οὐχ εἴλοντο **] „Lacuna ista ex Cedreno, aliqua ex parte, et Isac. Porphyrogenneta, de prae-termissis ab Homero, suppleri possit.“ Ch. 11. οεν ἐκ τῆς κινήσεως] „De Palamede loquitur Tabulaque Lusoria ab eodem inventa: de quibus vide Suidam, Cedrenum, Isac. Porphyrogennetam, qui ex Autore nostro ista descriptsse videntur. De Ludo hoc vide etiam Xylandri et Jacobi Goar in Cedrenum Annotata.“ Ch.
13. κάσσον Cedrenus p. 125. C, κάσσον Οχ. 20. διμνοιαῖος Οχ.

Regem Teuthrantem profectus est: quocum commisso praelio, gladio eum sustulit: urbeque ejus spoliata, opibus direptis omnibus, filiam ejus Tecmessam divitiasque omnes per noctem ad Graecorum castra devexit. Erat autem Tecmessa, formam quod spectat, bene ornata, colore nigro, oculis pulchris, naso tenuiori, capillo nigro, facie tenui, et virgo, xvii annos nata. Polydorum vero, Priami filium, e regione muri constituentes, Priamo significant, uti Helena reddit, et Polydoro vicissim accepto, pax mutua fieret: sin minus Polydorum se neci datus. Abnuentibus autem ***** invenit ex motu septem Planetarum; unde gaudia subinde ac dolores, juxta Fortunae sortem, Mortalibus inducuntur. Instituit etiam, ut Tabula esset Mundus terrestris; Casus vero duodecim Zodiaci numerus: Psephobolum vero, et quae in eo fuerunt tesserae septem, septem stellae: Turris vero Coeli altitudo; unde bona omnibus et mala sua rependuntur.

Meriones erat curtus, latus, candidus, barbatus, oculis magnis, pupillis nigris, crispus, ructu lato, naso obunco, acer, magnanimus, bellator.

Idomeneus erat statura mediocrem superante, colore nigro, oculis

ἰσχυρός, εὔριος, δασυπάγων, εὐκέφαλος, οὐλόθριξ, ἀποεντομένος πολεμιστής.

Φιλοκτήτης εὐμήκης, εὐθετος, μελάγχροος, σύνοφρος, γενναιος, εὐόφθαλμος, εὔριος, μελάνθριξ, πολύθριξ, φρόνιμος, τοξότης εὔστοχος, μεγαλόψυχος. 5

Αἴας δὲ Λουρδὸς μακρός, εὐσθενής, μελίχορος, στραβός, εὔριος, οὐλόθριξ, μελάνθριξ, δασυπάγων, μακρόψις, τολμηρὸς πολεμιστής, μεγαλόψυχος, καταγύναιος.

O 131 Πύρρος δὲ καὶ Νεοπτόλεμος εὐῆλιξ, εὐθώραξ, λεπτός, Β λευκός, εὔριος, πυρόθριξ, οὖλος, ὑπόγλυκος, μεγαλόφθαλ-10 μος, ξάνθοφρος, ξανθοαρχιγένειος, στρογγυλόψις, προπετής, τολμηρός, εὐσκυλτος, πικρὸς πολεμιστής. οὗτος δὲ ὑπῆρχεν τίδες τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ Δαιδαμείης, θυγατρὸς Λυκομήδους, ὅστις μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ίδιου πατρὸς ἔξεπέμφθη ὑπὸ Θέτιδος καὶ Πηλέως, [ῶς] πάππου αὐτοῦ, αἰτηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὡς τοῦ 15 Ἀχιλλέως δόλῳ φονευθέντος, ἐκδικῆσαι τὸ πατρῷον αἷμα. καὶ ὁ πλισάμενος ἐπεστράτευσεν εἰς τὸ Ἰλιον σὺν ναυσὶν καὶ ἐκ τοῦ Πηλέως λαβὼν ἴδιον στρατὸν Μυρμιδόνων, τὸν ἀριθμὸν ἥκινον. καὶ ἀποπλεύσας κατέλαβε τὴν Τροίαν, καὶ εὗρεν εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ ίδιου πατρὸς Ἀχιλλέως Ἱπποδάμειαν τὴν καὶ Βρισηίδα, φύ-20

Σ λακα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως πάντων. ἦντινα ἀποδεξάμενος εἶχεν ἐν

4. μελάγθριξ·Ox. 10. οὐλός Ox. hic et 105. 11. 106. 11. 16.

11. ξανθόφρος Ch., ξανθόφρονξ Ox. 13. Δαιδαμείης Ox.

15. ως dele. 16. ἐκδικῆσαι Ch., ἐκδηκῆσαι Ox. 20. φύλακε

Ch., φύλακα Ox.

pulchris, membris bene compositis, validus, naso eleganti, barba hirsuta, capite decoro, crine criso, audax bellator.

Philoctetes, procerus, membris bene compositis, colore nigro, superciliis junctis, strenuus, oculis venustis, naso eleganti, capillo nigro multo que, sapiens, jaculandi peritus, magnanimus.

Ajax Locrensis, procerus, robustus, flavus, strabus, eleganti naso, criso nigroque capillo, barba hispida, facie oblonga, audax bellator, magnanimus, mulierosus.

Pyrrhus, qui et Neoptolemus, corpore magno, pectore firmo, gracilis, candidus, naso eleganti, capillo rufo et criso, oculis subcaesiis grandiusculisque, flavis superciliis, barbae lanugine rufa, facie rotunda, praeceps, audax, impatiens, bellator acerrimus. Filius erat hic Achillis, ex Deidamia, Lycomedis filia, qui patris post mortem, Graecis id efflagitantibus, ob Achillem fraude sublatum, paterni sanguinis in vindictam profectus est, a Thetide atque Peleo avo missus. Navibus itaque xxii, exercituque MDCL Myrmidonum, a Peleo instructus, adversus Ilium arma movit: solvens autem, atque litus Trojanum appulsus, patris tentorium petivit; ubi Hippodamiam, sive Briseidem, rerum omnium, quae Achillis fuerant, custodem invenit. Hanc itaque amplexus, summo habuit in ho-

πολλῆ τιμῇ, αἰτήσας αὐτὴν φύλακα εἶναι καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐν τῇ πατρῷ αἱ σκηνῆ. καὶ μετ' ὅλιγον καιρὸν τελευτῇ ἡ Βρισηὶς νόσῳ βληθεῖσα.

Κάλχας κορδοειδῆς, λευκός, δλοπόλιος καὶ τὸ γένειον, πο- O 132
5 λύθριξ, μάντις καὶ οἰωνοσκόπος ἄριστος.

Τῆς δὲ Τροίης οἱ ἄριστοι ἀνδρες οὗτοι.

Πρίαμος τῇ ἡλικίᾳ εὐμήκης, μέγας, καλός, πνηφόροος,
ὑπόγλαυκος, μακρόδιος, σύνοφρος, εὐόφθαλμος, πολύς, κα-
τεσταλμένος.

10 Ἐκτωρ μελάγχροος, μακρός, πάνυ εὔογκος, δυνατὸς ἐν ἴσχυΐ,
εὐρινος, οὐλος, εὐπώγων, στραβός, ψελλός, εὐγενής, φοβερὸς D
πολεμιστής καὶ βαρύφωνος.

Δηίφορος διμοιριαῖς, εὐθάραξ, εὐόφθαλμος, ὑπόσιμος,
μελάγχροος, πλατόψις, γεννυῖος, εὐπώγων.

15 Ἐλενος μακρός, εὐθετος, λευκός, ἴσχυρός, ξανθός, οἰνο-
παιεῖς τοὺς διφθαλμοὺς ἔχων, μακρόδιονος, ἀρχιγένειος, ὑπόκυρ-
τος, φρόνιμος, πολεμιστής.

Τρωίλος μέγας, εὐρινος, ἀπλόθριξ, μελίχρονος, εὐόφθαλ-
μος, μελάνθριξ, δισυνπώγων, ἴσχυρὸς πολεμιστής καὶ δρόμαξ.

20 Πάρις δ καὶ Άλεξανδρος, εὐῆλιξ, εἰσθενής, λευκός, εὐ- O 133
ρινος, εὐόφθαλμος, μελάγκορος, μελάνθριξ, ἀρχιγένειος, μα- E

8. πατεσταλμένος Ch., πατεσταμένος Οχ. 13. διμοιριαῖς Ch.,
διμυριαῖς Οχ. 18. Τρωίλος Οχ. 19. 21. μελάγχριξ Οχ.

nore; eamque, uti suis etiam in tentorio paterno prospiceret, obtestatus est. Non longo autem post temporis Briseis, in morbum incidens, interiit.

Calchas erat curta statura, candidus, capite mentoque canus, co-
matus, vates, atque augur optimus.

Trojanorum vero primarii erant hi.

Priamus, qui statura erat procerus, corpore magno, formosus, ru-
bicundus, oculis subcaesiis, nasutus, superciliis junctis, oculis venustis,
canus, animo sedato.

Hector erat colore nigro, procerus, mole corporis ingens, praestans
viribus, naso eleganti, crine crispo, barbatus, strabus, blaesus, genero-
sus, voce graviori, in bellō tremendum.

Deiphobus, statura mediocrem superante, pectorosus, oculis venustis,
subsimus, colore nigro, facie lata, vir strenuus, barbatus.

Helenus, procerus, membris compositis, candidus, validus, flavus,
oculis vini colorem referentibus, nasutus, lanuginem primam emittens,
subcurvus, sapiens, bellator.

Troilus, corpore magno, naso pulchro, capillitio molli et porrecto,
cute flava, oculis venustis, capillo nigro, barba hispida, robustus bella-
tor et cursu velox.

Paris, qui et Alexander, statura procera, robustus, candidus, naso
eleganti, venustis oculis, pupillis nigricantibus, capillitio nigro, lanugine

κρόψις, κάτοφρονς, μεγαλόστομος, εὐχαρής, ἐλλόγιμος, εὐκίνητος, τοξότης εὔστοχος, δειλός, φιλήδονος.

Alnēlaς κονδοειδής, παχύς, εὔστηθος, ισχυρός, πυρδάκης, πλατόψις, εὔρινος, λευκός, ἀναφάλιας, εὐπώγων.

V 44 Γλαῦκος ισχυρός, φρόνιμος, εὐσεβής.

Ἀντήνωρ μακρός, λεπτός, λευκός, ξανθός, μικρόφθαλμος, ἀγυνλόρινος, δόλιος, δειλός, ἀσφαλής, πολνίστωρ, ἐλλόγιμος.

'Εκάβη μελέχροος, εὐόφθαλμος, τελεία, εὔρινος, ὥραια, φιλότιμος, εὐόμιλος, ἡσυχος.

Ἀνδρομάχη διμοιριαία, λεπτή, εὔστολος, εὔρινος, εῦμα- 10 σθος, εὐόφθαλμος, εὐφρόνης, οὐλη, ὑπόξανθος, δηισθόκομος,

O 134 μακροχαράκτηρος, εὐτράχηλος, γελασίνας ἔχοντας ἐν ταῖς παρειαῖς, εὐχαρής, γοργή.

*Κασσάνδρος κονδοειδής, στρογγυλόψις, λευκή, ἀνδροειδής
B τὴν πλάσιν, εὔρινος, εὐόφθαλμος, μελάγκορος, ὑπόξανθος, 15 οὐλη, εὐτράχηλος, δηγόμασθος, μικρόπους, ἡσυχος, εὐγενής, ιερατική, μάντις ἀκριβής καὶ πάντα προλέγουσα, ἀσκητική,
παρθένος.*

*Πολυξένη μακρή, καθαρία, λευκὴ πάνν, μεγαλόφθαλμος,
μελάνθροις, δηισθόκομος, εὔρινος, εὐπάρειος, μικρόσιμος, ἀν- 20
θηρόχειλος, μικρόπους, παρθένος, εὐχαρής, ὥραια πολύ, οὖσα*

10. εὔρινος Ch., εὔριος Ox. 11. εὐόφρονς Ox. 20. μελάγ-
θροιξ Ox. *ibid.* εὐπάρειος Ox.

prima, facie oblonga, demissis superciliis, ore patulo, lepidus, facundus, agilis, jaculandi peritus, meticulosus, voluptatis amans.

Aeneas, curtus, crassus, pectorosus, robustus, rufus, vultu lato, naso eleganti, candidus, recalvaster, barbatus.

Glaucus, robustus, prudens, pius.

Antenor, procerus, gracilis, candidus, crine flavo, oculis exiguis, na-
so adunco, versutus, timidus, cautus, multiscius, facundus.

Hecuba erat crine flavo, oculis venustis, statura justa, eleganti na-
so, formosa, ambitiosa, affabilis, quieta.

Andromache, statura erat mediocrem superante, gracilis, decora, na-
so elegante, mamillis pulchris, oculis et superciliis venustis, crispa, sub-
flava, occipite comato, facie oblonga, collo venusto, vultu ridibundo,
lepidi, et ingenii acuti.

Cassandra, curta, ore rotundo, candida, structura corporis virili,
naso decora, oculis venustis, pupillis nigricantibus, subflava, crispa,
collo venusto, mammosa, pedibus parvis; quieta, ingenua, sacerdos, va-
tes insignis, omniumque praescia, et virgo sacra.

Polyxena, procera, munda, candidissima, oculis grandibus, capillo
nigro, et retrorsum detorto, naso pulchro, pulchris genis, subsima, labiis
roseis, pedibus parvis, virgo suavis, et formosa admodum: quae xviii

ἐνιαυτῶν ιη' ἐσφάγη, καθώς ὁ σοφώτατος Δίκτυς ὁ ἐκ τῆς Κορήτης ὑπεμνημάτισε μετὰ ἀληθείας τὰ προγεγραμμένα καὶ τὰ λοιπά πάντα τῶν ἐπὶ τὸ Ἰλιον ἐπιστρατευσάντων Ἑλλήνων. ἦν γὰρ μετὰ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ προμάχου τῶν Δανῶν τοῦ κατελθόντος 5 εἰς τὸν πόλεμον ἄμα τοῖς ἄλλοις Ἀχαιοῖς· συγγραφεὺς γὰρ αὐτοῦ C τοῦ Ἰδομενέως ἐτύγχανεν ὁ αὐτὸς Δίκτυς καὶ ἔωρακὼς ἀκριβῶς τὰ τοῦ πολέμου καὶ συγγραψάμενος, ὡς παρὸν τότε ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις μετὰ Ἑλλήνων. δότις ἐξέθετο καὶ τοὺς προτραπέντας ὑπὸ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενέλαου βασιλέων καὶ τοὺς ὅπλισα-
10 μένους καὶ κατελθόντας μετὰ τοῦ στόλου ἐπὶ τὸ Ἰλιον, ἔκαστον O 135
ἔχοντα ἴδιον στρατὸν καὶ ναῦς. δότις πρὸ πάντων ἐξώρμησεν
Ἀγαμέμνων, νίνος Ἀτρέως, Μυκηναίων βασιλεύς, σὺν νησὶν φ',
καὶ εἰς λόγον ἀποτροφῆς τῶν στρατοπέδων νῆας λ', Μενέλαος καὶ
Λήιστος καὶ Ἀρκεσίλαος καὶ Προθοήνωρ καὶ Κλονίος σὺν νησ-
15 σὶν ν', Ἐλεφήνωρ ἐξ Εὐβοίας σὺν νησὶν ξ', Μενέλαος δὲ νίδις
Πλεισθένος, ὁ τῆς Σπάρτου βασιλεύς, σὺν νησὶν ξ', Διομήδης D
ἐξ Ἀργονοῦς νησὶν π', Ἀσκύλαφος καὶ Ἰάλμενος σὺν νησὶν λ',
Σχεδίος καὶ Ἐπιστροφος σὺν νησὶ μ', Μέγης ἐκ Δολικῆς τῆς Ἐλ-
λάδος σὺν νησὶ μ', Αἴας Τελαμώνιος ἐκ τῆς Σαλαμίνος σὺν
20 νησὶ μ', Νέστωρ σὺν νησὶν η', Θόας σὺν νησὶ μ', Ἀγήνωρ
καὶ Τευθίδης σὺν νησὶν ξ', Πρόθωρος καὶ Μαγνίτωρ σὺν νησὶ μ',
Εὔμενος σὺν νησὶν ια', Νηρεὺς ἐκ Μυκήνης σὺν νησὶ γ',

1. Quae de Dicty Malalas, ex eo repetit Tzetzes Histor. V. 30.

12. Μυκηνέων Ox. 14. Navium catalogi vitia turpissima exagi-tavit Bentleius p. 74. s. ibid. Κλόνιος Ox. 19. Σαλαμίνον] Σαλαμίνος p. 51. B, 55. D.

annos nata, occisa est; sicuti sapientissimus Dictys Cretensis quae superius dicta sunt, quaeque dicturi sumus omnia de rebus Graecorum ad Ilium gestis, fideliter descripta memoriae mandavit. Erat enim Dictys iste Idomeeni, (qui cum Graecis in bellum hoc descenderat,) amanuensis; atque, simul cum eo, bello interfuit: quarum itaque testis oculatus ipse fuerat, res gestas diligenter in historiam retulit. Qui vero ab Agamemnon et Menelao regibus Graecorum in partes vocati advenerunt, quisque cum exercitu navibusque suis, a Dicty memorantur hunc in modum. Primus omnium erat Agamemnon, Atrei filius, Mycenarum rex, cum navibus centum, praeter alias xxx onerarias. Menelaus, Leistus, Arcesilaus, Prothoenor, et Clonius, cum navibus l. Elpenor ex Euboea, cum navibus lx. Menelaus, Plisthenis filius, rex Spartae, cum navibus lx. Diomedes ex Argis, cum navibus xx. Ascalaphus, et Jalmenus, cum navibus xxx. Schedius, et Epistrophus, cum navibus xl. Meges ex Doliche Helladica, cum navibus xl. Ajax Telamonius ex Salamine, cum navibus xl. Nestor, cum navibus xc. Thoas, cum navibus xl. Agenor et Teuthides cum navibus lx. Prothous, et Magnitor, cum navibus xl. Eumenus, navibus xi. Nereus, ex Mycene, cum navibus iii. Chalias ex

Χαλλας ἐκ Τούκης σὸν νηνσὶ μ', Λεοντεὺς καὶ Πολυπήτης σὸν νηνσὶ μ', Αμφιγενεῖας ἐξ Ἰλίου σὸν νηνσὶ μγ', Μενεσθεὺς ἐξ Ἀθηνῶν νηνσὶ ν', Ἰδομενεὺς καὶ Μηριώνης ἐκ Κρήτης σὸν νην-

O 136 E σὶν π', Ὁδυσσεὺς ἐκ Κεφαληνίας Ἰθάκης σὸν νηνσὶν ιβ', Τλη-
πόλεμος σὸν νηνσὶν θ', Αἴας ὁ Λοκόδος σὸν νηνσὶν θ', Ἀχιλ-5
λεὺς ἐκ τοῦ Ἀργον οὐ Ελλάδος σὸν Πατρόκλῳ σὸν νηνσὶν ν',
Πρωτεστίλαος καὶ Ποδάροκης σὸν νηνσὶ μ', Παλαμήδης σὸν νην-
σὶν ιβ', Φιλοκτήτης ἐκ Μαθόνης σὸν νηνσὶν κβ', Σώρθης, Φί-
λιππος, Ἀντιφος σὸν νηνσὶν οη'. αἱ πᾶσαι νῆτες τῶν Ἐλλήνων
μον'. οἱ ἀπέλενσαν κατὰ τὰ ἴδια μανδάτου πρῶτον εἰς τὴν Αὐ-10

V 45 λίδα χώραν, κάκεΐθεν ἐπιστάντες τῇ χώρᾳ τῶν Φρονγῶν ἔξεπόρ-
θησαν τὰ αὐτῶν βασίλεια, ὡς προγέρωποι, παραλιαζόντες
Πρίαμον βασιλέα καὶ φονεύσαντες αὐτὸν καὶ Ἐπάθην βασιλίδα,
τοὺς δὲ αὐτῶν πιῦμας αἰχμαλώτους εἰληφότες καὶ πάντα τὰ βα-
σίλεια διαρρασάμενοι ὑπέστρεψαν εἰς τὰς ἴδιας χώρας. κατέσχεν 15
οὖν ἡ βασιλεία Ἐφέσον τῆς Ἀσίας πύσης καὶ Τροίης τῆς Φρονγίας
τὰ πάντα ἔτη αιδ'.

O 137 Μετὰ οὖν τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίης πάντες οἱ Ἀχαιοὶ μερισά-
μενοι τὴν πραῖδαν καὶ τὰ χοϊμάτα, ἔξορμοις βούλόμενοι ἐπὶ
τὰς ἴδιας πατρίδας, τὰς ναῦς ἔαντων ἐτοιμάσαντες, ἔνοι μὲν 20
B ἀπέλενσαν, φανεροὶ δὲ προσέμενοιν, Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου
καὶ Ὁδυσσέως καὶ Διομήδους εἰς μάχην ἐλθόντων. ὁ γὰρ Τε-

8. *κβ'*] Omissoe nonnulla videtur Ox.: vide interpretationem lati-
nam. 21. Τελαμονίου Ox.

Tricca, cum navibus xl. Leonteus, et Polypetes, cum navibus xi. Am-
phigenias, ex Ilio, cum navibus xlvi. Menestheus ex Athenis, cum na-
vibus L. Idomeneus, et Meriones, ex Creta, cum navibus xxv. Uli-
ses, ex Ithaca Cephaleniae, cum navibus xii. Tlepolemus, cum navibus
ix. Ajax Locrensis, cum navibus ix. Achilles, et Patroclus, ex Argis
Helladis, cum navibus L. Protesilaus, et Podarces, cum navibus xi.
Palamedes, cum navibus xii. Philoctetes, ex Mothonē, cum navibus xii.
Nereus, ex Perrhebis, cum navibus xxii. Sorthes, Philippus, atque
Antiphus, cum navibus lxxviii. Sunt autem omnes Graecorum naves
numero **MCCL**. Graeci vero, juxta ac inter se decretum fuerat, navibus
conscensis, in Aulidem regionem primum delati sunt: inde vero Phrygiam
aggressi, vastatisque Phrygum regionibus, uti superius dictum, Priamum
regem, Hecubamque reginam neci dederunt: liberisque eorum abductis,
opibusque Phrygum direptis omnibus reversi sunt quisque in regionem
suam. Duravit itaque regnum Ephesinum, quod Troiae Phrygianeae fuit,
atque Asiae totius, in universum annos **CCMXIX**.

Troja capta, Argivi praeda omni pecuniisque inter se divisis clas-
sem adornabant, in patriam quisque suam reversuri. Solventibus igitur
nonnullis, remanserunt tamen plurimi, ob contentionem inter Ajacem Te-
lamonium, Ulissem, ac Diomedem, obortam. Ajax enim Telamonius Pal-

λαμώνιος Άιας ἔζητει λαβεῖν τὸ βρέτας, ὅπερ ἐστὶ τὸ Παλλάδιον, ζώδιον τῆς Παλλάδος μικρὸν ἔντινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον εἰς νίκην, φυλάττοντα τὴν πόλιν ἔνθα ἀπόκειται ἀπαράληπτον. τὸ δὲ αὐτὸν Παλλάδιον ἔδωκε τῷ Τρώῳ βασιλεῖ μέλοντι κτίζειν τὴν πόλιν Ἀσίος τις, φιλόσοφος καὶ τελεστής. καὶ οἱ 138 ὑπὲρ εὐχαριστίας ὁ Τρώος βασιλεὺς εἰς μνήμην αὐτοῦ τὴν ὅπ' αὐτὸν οὖσαν χώραν πᾶσαν τὴν πρώην λεγομένην Ἐπίτροπον [ἢν] μιετεκάλεσεν Ἀσίαν. τοῦτο δὲ τὸ βρέτας Ὁδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἔκλεψαν κατὰ γνώμην τοῦ Ἀντήνορος, ἔξαρχον τῶν Τρώων, 10 οὗτος δὲ γνή, δύναμι Θεανώ, ἣν ἴέρεια τῆς Παλλάδος, ὅπου τὸ αὐτὸν βρέτας ἀπέκειτο, εἰσελθόντες νυκτὸς οἱ περὶ τὸν Ὁδυσσέα καὶ Διομήδην ἐν τῇ Τροίῃ, καὶ παρακοιμηθέντες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Παλλάδος, ὅτε τὰς ἔօρτας τῶν ἀναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες καὶ οἱ Ἑλληνες. ἐποίησαν δὲ τοῦτο οἱ Δαναοί, ἐπειδὴ ἐδόθη 15 αὐτοῖς χοησμὸς ὅτι Οὐδὲν ματὸν ὑμᾶς παραλυσεῖν τὴν Τροίην, εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον ἀφέλησθε. καὶ ἔζητει λαβεῖν αὐτὸν ὁ Τελαμώνιος Άιας εἰς τὴν Ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, λέγων, Ἐμοὶ ἔχρεώστηται· ἔκαμον γὰρ Ἀχαιοῖς. ἀρκεῖ μοι γὰρ ἡ παρὰ Ἐκτροπος εἰς οἱ 139 ἐμὲ γεναμένη παραίτησις ἐν τῇ παρ' ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν μονομαχίᾳ. 20 καὶ πάλιν ἐποίησα ἔφοδον ἐπὶ τὴν πύλην τοῦ Ἰλίου, μόνος διώξας τοὺς Τρώας, καὶ σώσας τὰς ἥμας πάντων ὑμῶν Ἑλλήνων, καὶ πολλοὺς τῶν Τρώων ἥρωας ἄνδρας βαλὼν οὐκ ἐτρώθην. ἀρκεῖ

7. αὐτὸν Cedrenus p. 130. D., αὐτοῦ Ox. *ibid.* Ἐπίτροπον]
Ἐπίδροπον Cedrenus. Verum est Ἡπειρον, quod praebet Suidas v.
Παλλάδιον. *ibid.* „ἢν redundant.“ Ch. 9. Ἀντήνορος Ch.,
Ἀντήνωρος Ox. 16. ἀφέλησθε] ἀφέλεσθαι Ox.

ladium quaerebat sibi; nempe, parva illa Palladis statua lignea, quae ritu (ut aiunt) mystico parabatur, in victoriam scilicet, et ut urbem in qua servabatur, inexpugnabilem praestaret. Palladium istud Asius quidam, Philosophus ac Mysta, Troi regi obtulerat, urbis fundamenta jacturo: cuius in gratiam rex Tros, universam ditionem suam, Epitropum ante vocatam, Asiam, Asii Philosophi in memoriam, denominavit. Palladium hoc Ulisses ac Diomedes, nocturno tempore Trojam ingressi, Palladis ad fanum obdormientes, interim dum a Graecis Phrygibusque Festa Anathematum celebrarentur, clam abstulerunt: hoc autem ex consilio Antenoris, qui ex Trojanorum ducibus erat: et cuius uxor, Theano, sacerdos Palladi inserviebat, ubi Palladium hoc reponebatur. Nimirum Graeci ex Oraculo edocti fuerant, Trojam non aliter occupari posse, nisi Palladium illud inde surriperetur. Deposcebat autem hoc sibi Telamonius Ajax, uti in patriam suam deportaret. Quippe mihi (inquit) merito debetur, qui pro Achivis tot sustinui. Satis equidem mihi esset, cui Hector singulari certamine congressurus, cedebat impar. Sed etiam propulsatis hostibus, ego Ilii ad portas viam solus aperui, vestrumque omnium navibus conservatis, complures Trojanorum Heroas, necdum sau-

δέ μοι, νομίζω, καὶ τοῦτο πρὸς δόξαν, τὸ ἀγάγαι τὸ σῶμα τοῦ Αχιλλέως εἰς τὰς σκηνὰς ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Θυμβρίου Ἀπόλλωνος.

Ο δὲ Ὄδυσσεὺς ἀνθίστατο αὐτῷ λέγων δὲ τῷ Ἔγῳ αὐτῷ λαμβάνω εἰς τὴν ἐμὴν πόλιν· οὕτε γάρ πλέον μον κέκυηκας Ἑλλήσιν. ἐξ ἀρχῆς γάρ μετὰ τὴν τῆς Ἐλένης ὑπὸ Πάριδος κλοπὴν εἰς τὸ 5 Τλιον ἔξωμησα σὺν Παλαμήδῃ καὶ Μενελάῳ βασιλεῖ. δομοίως δὲ καὶ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἡρωας ἐγὼ πανταχόθεν προσεκαλεσάμην. ὕστατως δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἐγὼ κατειρ-

Ε γασάμην. συμβολῆς γάρ, ὡς ἔστε, Τρώων καὶ Ἑλλήνων γενομένης, καὶ πολλῶν πεσόντων, ἴσταμένων τῶν τὰ πρῶτα φερόντων 10

O 140 τῆς Τροίης καὶ ὑμῶν τῶν ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ πρὸς ἄλλήλους ἐπικειμένων κρῖναι τὸν πόλεμον, ἐγὼ προετρεψάμην τὸν ἡρωα Φιλοκτήτην κατὰ Πάριδος προκαλέσασθαι τοξικὴν μονομαχίαν. καὶ ἔξαφνης διὰ μέσον τῶν βασιλέων ὁ Φιλοκτήτης ἔξελθὼν προκαλεῖται τὸν Πάριδα εἰς μονομαχίαν τοξικήν. ἀκούσας δὲ ὁ 15

V 46 Πάρις ἔξωμησε καὶ αὐτὸς κατέναυτι αὐτοῦ τοξότης καὶ ὑμα Δηιφόβῳ, ἀδελφῷ αὐτοῦ. ἔξελθὼν δὲ διεμέτρησα αὐτοῖς διαστήματος τόπον, ποῦ ἔχοην αὐτοὺς ἑστάναι. καὶ λαβόντων αὐτῶν κλῆρον ἔλασε τῷ Πάριδι πρώτῳ τοξεῦσαι· ὅλψας δὲ ὁ Πάρις ἀποτυγχάνει· θαρσεῖν δὲ Φιλοκτήτη κρύσας, ἀντετέξενσεν ὁ Φιλοκτήτης, καὶ διαπείσει τοῦ Πάριδος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. καὶ εὐθὺς δευτέραν ἀκοντίσας τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν ἐπήρωσεν.

2. Θυμβρίου Ch., Θρυμβίου Ox. Conf. p. 54. D. 4. μοῦ] Immo
ἔμοῦ. 13. 15. προσκαλ. Ox. 22. εὐθὺ Ox.

ciatus ipse vulneravi. Sed et abunde mihi est in gloriam, quod Achillis corpus, Thymbraei Apollinis fano extractum, ad castra deduxi.

Caeterum Ulisses contra locutus: Quin potius hoc mihi debetur, quod in urbem meam deportarem. Laboribus enim Meis non Tu majoribus Argivos demeristi. Ab ipsis enim belli primordiis post raptam a Paride Helenam, ego adversus Ilium, cum Palamede et Menelao rege, arma movi. Reges ego Heroasque undique accersitos, in partes vocavi: sed et Paridi necis auctor ipse fui. Cum enim, (uti nostis) praelio inter Trojanos Graecosque commisso, plurimi utrinque ceciderunt, instantibus interim et urgentibus invicem utriusque aciei Ducibus, ut bellum decerneretur; Heroem Philoctetem ego hortatus sum, uti Paridem ad singulare certamen sagittis tentandum provocaret. E vestigio igitur Regum per medium egressus Philoctetes, ad pugnam sagittariam Paridem provocat: quo Paris auditio, egressus et ipse est, una cum fratre Deiphobo sagittarius. Tum ego stationis intervallum illis dimensus sum. Paris itaque, cui sortito obvenerat, uti prior hoc faceret, sagittam emisit; sed a scopo aberravit. Philoctetes autem, me interim adhortante, bono ut esset animo, sagitta vicissim Paridem impetens, manum ejus sinistram transadigit: statimque alteram emittens sagittam, dextro eum

οἰμώζοντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀποστραφέντος, πέμψας ἑτέραν σαγίτ-
των τοὺς αὐτοῦ πόδας φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφυρῷ, καὶ πλέτει ὁ Πάρις.
καὶ φεύγοντι πάντες, ἀρπάσαντες τὸ σῶμα Πάριδος· καὶ ἐν τῇ
πόλει εἰσελθὼν ἐκάλεσε τοὺς τρεῖς νιὸντας αὐτοῦ, οὓς εἶχεν ἐκ τῆς
5 Ἐλένης, τὸν Βούνιμον καὶ Κορυθαῖον· οὕστινας ἔω- B 141
ρακὼς μικρὸν ἄπνοος ἔμεινε καὶ διὰ μέσης νυκτὸς τὴν ψυχὴν
ἔδωκε. καὶ ἐωρακοῦσα αὐτὸν ἡ προτέρα γυνὴ αὐτοῦ Οἰνόη ἐαν-
τῇ ἀπεχρήσιτο ἀγχόνῃ. καὶ ἐλαύθε τὴν Ἐλένην γυναῖκα Δηίφο-
βος, ὃ ἄλλος νιὸς τοῦ Πριάμου, ὃς ἡκρωτηριώσθη ὑπὸ Μενε-
10 λίουν βασιλέως, ὡς πάντες ἐπίστασθε. καὶ Πολυξένην δὲ ἐγὼ
συμβουλεύσας ἤξαι πρὸς τύμφον Ἀχιλλέως σφαγιωσθῆναι ἐπὸ
τοῦ ἥρωος Πύρδου. καὶ ἀνακρύξας Ὁδυσσεὺς ἔφη, Τίνος ἀν-
τάξιός εἴμι, κατασκευάσας δλέσθαι Πάριδα πρὸς ἐκδίκησιν Με-
νελίουν καὶ Ἀχιλλέως καὶ τῶν Ἑλλήνων πάντων;
15 Καὶ εὐφήμησεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμενων καὶ πολλοὶ τοῦ στρατοῦ. C
καὶ πάλιν Ὁδυσσεὺς εἶπεν, Οὐ σιγήσομαι καὶ τὸν λοιπὸν μον-
κινδίνοντας, οὓς ἄμα Διομήδη ὑπέστην, ὅτε τὸ θεῖον βρέτις ἀφε-
λέσθαι ἦβοντα ἥθημεν, πῶς ἐν Πλιῷ διατρίβοντες σὺν τοῖς βαρβά-
ροις καὶ τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς ἀπαντα νυκτὸς εἰς τὸ στρατόπε-
20 δον ἐξερχόμενοι ἀπηγγεῖλαμεν ὑμῖν τοῖς βασιλέσσι, διηγούμενοι O 142
ἄτινα καὶ τὴν εἶπω. Θυσίαν γὰρ τότε ἐπιτελούντων τῶν Τρώων

5. Ἰδαῖον Ch. Cedrenus p. 130. C. Ἰδέον Ox. 9. ἡκρωτηρ. Ch.,
ἥροτ. Ox. 15. εὐφήμησεν] εὐφήμισεν Ox. 17. Διομήδη]
V. ad vol. II. p. 57. B. ibid. ὅτε] ὅτι Ox. 21. θυσίαν]
θυσιῶν Ox., θυσίας Ch.

oculo vulneravit. Ejulavit interim Paris, jam terga datus, cum Philoctetes, tertia sagitta emissa, pedes ejus juxta malleolos transfixit: ce-
ciditque tandem Paris. Rapto igitur ejus corpore, fugam capessunt Tro-
jani; in urbem vero delatus filios suos tres, quos ex Helena suscepérat,
Bunium, Corythaeum, et Ideum, ad se vocavit: quos ubi adstare sibi
parvulos conspexit, exanimis remansit; sub noctem vero medium, spiri-
tum efflavit. Quem videns uxor ejus, quam priorem habuit, Oenoë,
mortem sibi laqueo concrivit. Helenam vero in uxorem sibi accepit Dei-
phobus, alter Priami filius, qui extremis membris a Menelao rege muti-
latus est: uti satis hoc vobis omnibus notum. Consilium et id meum fuit,
uti Pyrrhus Heros Polyxenam ad Achillis tumulum jugularet. Tum vero
Ulisses, elata voce, Quis mihi (inquit) aequiparandus est, qui Paridi
exitium adstruxi, in Menelai, Achillis, et Graecorum omnium vindictam?

Huic igitur Agamemnon, exercitusque pars magna acclamavit. Tum
vero Ulisses; sed neque reticendum (inquit) mihi existimo, quod ulte-
rius periculorum subivimus, ego ac Diomedes, Palladium surripiéntibus:
quomodo (inquam) Trojae cum Barbaris agentes quaecunque eis accide-
rant, de his omnibus, castra per noctem repetentes, vos Duces certio-
res fecerimus; quae nunc etiam repeteret libet. Trojanis pro tempore

κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἀναθημάτων, συμβαίνει σημεῖον γενέσθαι τοιοῦτον εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. βάλλοντι πῦρ εἰς τὸν βωμὸν διὰ τὴν θυσίαν· τὰ δὲ οὐκ ἔκαλοντο. καὶ **D** πολλάκις προσφερομένου τοῦ πυρὸς καὶ μὴ καιομένου, πίπτει τὰ ἐν τῷ βωμῷ πάντα εἰς τὸ ἔδαφος. γινομένων δὲ καὶ ὄλλων ση-
μείων, οἱ Τρῶες εἰδότες λέγοντιν οὐκ ἀγαθὸν αὐτοῖς εἶναι τὸν οἰωνόν. καὶ ἀναγκάζοντι τὸν Ἀντήνορα οἱ ἔξαρχοι τῶν Τρῶων καὶ ὁ Πριάμος καὶ ὁ στρατὸς ὥστε ἐξελθεῖν πρὸς ὑμᾶς τοὺς βασι-
λεῖς καὶ διὰ τῆς ἴδιας πρεσβείας πεῖσαι τοὺς Δαναοὺς ὑμᾶς λα-
βεῖν λύτρα καὶ διαλῦσαι τὸν πόλεμον. καὶ ταῦτα πάντα ἰστορη-
σαντες ἡμεῖς ἐξελθόντες ἀνηγγείλαμεν πᾶσιν ὑμῖν. ὁ δὲ Ἀντή-
νωρ κατέφθασεν ἐξελθὼν εἰς πρεσβείαν, καὶ ἔφη ταῦτα ὡς ἐκ
Πριάμου καὶ τῶν λοιπῶν. Βασιλεῖς Ἑλλήνων ὄντες, φίλων ἔργα
διαπούξασθε καὶ μὴ πολεμίων. πάντα ἐπάθομεν ὅσα ἔχομεν πα-
E θεῖν τοὺς ἡμαρτηκότας. ἀνδ' ὦν γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πά-
ρις Μενέλαον ἡδίκησε δίκας δέδωκε τὸ Ἰλιον· καὶ μαρτυροῦσιν
O 143 οἱ τάφοι τῶν ἐν ταῖς μάχαις ἀπολομένων. οἱ οὖν περιλειφθέντες
ἡμεῖς λύτρα φέρομεν ὑμῖν ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ πατέρων, ὑπὲρ παι-
δῶν. ἀλλ' Ἑλληνες ὄντες τοὺς τότε ἀπειθεῖς, νῦν δὲ ἱκέτας, σώ-
σατε, χορημάτων τυπονυμένων. πεισθέντες δὲ ὑμεῖς πάντες τοῦ 20
V 47 Ἀντήνορος, ἐξεπέμψατέ με καὶ σὺν ἐμοὶ τὸν Διομήδην πρὸς Προλα-
μον τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῶν χορημάτων. εἰσελθόντων δὲ ἡμῶν

6. εἰδότες] Immo ἰδόντες. 7. Ἀντήνορα Ch., Ἀντήνωρος Οχ.
17. ἀπολωμένων Οχ. Eiusdem περιληφθ. corredit Ch. 20. ὑμεῖς
Ch., ἡμεῖς Οχ. Eadem Ἀντήνωρος.

Festa Anathematum celebrantibus, interim dum sacra in urbe peragerentur, Apollinis ad aram portentum accidit hujusmodi. Ignem altari, sacrificio immolando, rite admovebant: illud vero non comburitur. Saepeiusculeque repetitus ignis, non exarsit tamen: quin et ea, quae altari imponebantur, omnia in terram decenterunt. Accessere his etiam alia prodigia quae Trojani animadverentes, adversum sibi aliquid denunciari dixerunt. Antenor itaque, Priamo rege, ducibus, exercituque Trojano id ab eo flagitantibus, ad vos Reges missus est legatus; nempe Danaos exoratum, uti pacem ipsis pretio constituto reddatis. Quorum omnium nos notitiam assequuti, castra repetentes vobis indicavimus. Antenor autem, Legatione suscepta, Trojanorum, et Priami nomine, orationem habuit hujusmodi. Graecorum qui reges estis, non amplius quae hostium, sed amicorum quae sunt, facite. Delictorum nostrorum, quas debuimus, poenas dedimus. Pro injuria enim a Paride Menelao facta, luit Ilium: quod caesorum in bello sepulchra satis testantur. Ex vobis pretium, quo nos bello residui liberos nostros, patriam, Deosque redempturi sumus. Quin igitur, Graeci cum sitis, supplices nunc vestros, olim qui contumaces, pretio liberetis. Nobis vero omnibus Antenori annuentibus, missi sumus ad Priamum, ego ac Diomedes, ut de pecuniarum pondere statueremus.

ἐν τῇ Τροίῃ πρὸς Πρίαμον, καὶ πολλῶν κινηθέντων, ἐτυπώσαμεν
δοθῆναι ὑμῖν χρυσίου τάλαντα β' καὶ πρὸς τούτοις ἵσα ἀργύρου.
καὶ ἐπανήλθαμεν πρὸς ὑμᾶς ἀπαγγεῖλαντες τὰ δόξαντα. καὶ ἐκο-
μισμέθα τὰ τυπωθέντα, πάντας ὑμᾶς ἐνορκώσας ἐν ταῖς θυ-
σίαις μὴ ἀποπλεῦσαι ἐξ Ἰλίου, ποὶν ἀν ποιήσαντες τὸν δούριον
Ἴππον ἀρμοδίοις ἔνλοις καὶ κοσμήσαντες αὐτὸν πάσῃ ἀρετῇ δό-
ξομεν ἀποπλέειν ἀντικρυντες εἰς τὴν Τένεδον, καλούτες τὰς σκηνὰς
ἡμῶν, καὶ νομίσαντες οἱ βάρβαροι ὅτι ἐξωρμήσαμεν, μένωσιν
ἀνετοὶ εὐωχούμενοι, καὶ ωντὸς ὑποστρέψαντες ἀπὸ τῆς Τενέδου Ο 144
10 καὶ εἰσελθόντες, πνρίκανστον τὴν πόλιν ποιήσαντες καὶ Πρίαμον Β
ἀνελόντες ἀποδώσομεν τὴν Ἐλένην εἰς τὰ βασιλεια τοῦ Πλεισθέ-
νους. καὶ τῆς ἡμῆς βουλῆς κρατησάσης παρέσχον ἡμῖν οἱ θεοὶ
νίκην κατὰ τῶν βαρβάρων. ὑμεῖς οὖν, οἱ βασιλεῖς καὶ ἥρωες,
κριταὶ γένεσθε τῶν ἡμῶν καμάτων.

15 Καὶ ἀντεποιοῦντο τοῦ Ὀδυσσέως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Διομή-
δης καὶ ὁ τούτων στρατός, τοῦ δὲ Τελαμωνίου Αἴαντος ἀντεί-
χετο ὁ Νεοπτόλεμος Πύρρος, ὃς ἐκ γένους αὐτοῦ ὑπάρχων, καὶ
ὁ τούτου στρατός. πολλῶν δὲ ἄλλων κινηθέντων μεταξὺ αὐτῶν
ἄχρις ἐσπέρας, τέλος ἐδοξεν ὥστε λαβεῖν ἐν παραθήκῃ ἥως τῆς
20 ἐπιφωσκούσης ἡμέρας τὸν Διομήδην τὸ Παλλάδιον καὶ τοῦτο φυ- Σ
λάζαι, καὶ ἔκαστον αὐτῶν ἀνεθῆναι, ἵνα κατὰ τὴν ἐξῆς τύπος
δοθῇ τίνι ἐξ αὐτῶν χρὴ δοθῆναι τὸ Παλλάδιον. ὁ δὲ Αἴας, γε-

2. β Ch., β Ox. 6. δόξομεν] δόξωμεν Ch. 8. ἐξωρμήσα-
μεν Ch., ἐξωρμήσαμεν Ox. 9. ἀνετοὶ] ἀνεντοὶ Ox.

Trojam vero ad Priamum ingressi, multisque invicem agitatis, decrevimus tandem uti auri talenta duo, totidemque praeterea argenti, vobis darentur. Deinde vero ad castra reversi, de pactis vos certiores fecimus, designato simul pecuniarum pondere vobis contradito. Quin etiam sacrificia vobis peragentibus, juramento obstrinxii universos, prius ab Ilio ne solveritis, quam Equo Durio, aptissimis lignorum juncturis et artificio omni affabre compacto, Tenedum versus, insulam appositam, navigare videremur, tentoriis nostris incendio datis: ut Barbari interim existimantes discessisse nos, secure agerent, Genio indulgentes: Nos vero, nocte ingruente, a Tenedo reversi, Trojam ingredreremur, urbeque in flamas versa, Priamo rege sublato, Helenam, receptam in Plisthenis regna, tandem deduceremus. Consilio itaque meo ubique obtinente, Dii victoriam nobis in Barbaros dederunt. Proinde vos Reges atque Heroes, rerum a nobis gestarum appello Judices.

Agamemnon itaque et Diomedes, horumque exercitus, ab Ulisis parte steterunt: Pyrrhus autem Neoptolemus, cum suis, ab Ajacis Telamonii; utpote qui genere ei propinquus esset. Caeterum multis aliis inter duces ad vesperam usque agitatis, tandem visum est, uti Palladium Diomedes apud se depositum servaret, in mane proximum; uterque interim ut quiesceret, donec mane proximo decerneretur, cui pro meritis

νόμερος κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Διομήδους,
ἀνεχώρησεν εἰς τὸν Ἰδιον αὐτοῦ πατνεῶνα· καὶ διὰ νυκτὸς σι-
δῆρῳ ἐσφάγη ὁ Αἴας. καὶ τῇ πρωὶ ηὔρεθη τὸ λείψανον αὐτοῦ·
καὶ ἐστασίασεν ὁ στρατὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ Πύρρου κατὰ τοῦ Ὀδυσ-
σέως, θέλων αὐτὸν φονεῦσαι. καὶ λαβὼν τὰ Ἰδια πλοῖα ὁ Ὀδυσ-
σεὺς ἔφυγεν, ἀποπλεύσας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν Θάλασσαν. καὶ δια-
O 145 τρίψας ἐκεῖ καιρὸν ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν, βονόμενος εἰς τὴν Ἰθά-
κην πόλιν εἰς τὴν Ἰδιαν αὐτοῦ πατρίδα μετὰ τῶν Ἰδίων ηῆν αὐ-
D τοῦ καὶ τοῦ Ἰδίου στρατοῦ. καταντήσας δὲ εἰς χώραν λεγομέ-
νην Μαρωνίδα, ἀντίστασιν ὑπέστη ἀπὸ τῶν τῆς χώρας. καὶ 10
πολεμήσας ἐνίκησεν αὐτούς, καὶ πολλῶν χρημάτων κύριος ἐγένετο.
καὶ ὑπολαβὼν ὅτι εἰς οἰανδήποτε χώραν καταντῶν πάντως [ὅτι]
καὶ τὸν τῆς αὐτῆς χώρας νικᾶ καὶ τὸν πλοῦτον ἐκάστης αὐτῷ χώ-
ρας ἀπαντώσης κομίζεται, καταφθάσας τὴν Λατοφάγων λεγο-
μένην χώραν συνέβαλε μετ' αὐτῶν πόλεμον. καὶ ἐνίκησαν αὐτὸν 15
οἱ τῆς αὐτῆς χώρας μικροῦ δεῖν δλέσαι πάντας· κάκεῖθεν φυγῶν
ἀνήχθη χειμαζόμενος μετὰ πλεῖστον πλοῦν εἰς τὴν λεγομένην Σι-
κίλιαν ηῆσον, τὴν νῦν λεγομένην Σικελίαν. ἡ δὲ ηῆσος αὐτῇ ἦν
μεγάλη πάνυ, διηρημένη εἰς τρεῖς ἀδελφοὺς μεγάλους καὶ δυνα-
E τοὺς καὶ τὰ ἀλλήλων φρονοῦντας, λέγω δὴ εἰς Κύκλωπα καὶ Ἀν-
τιφάντην καὶ Πολύφημον, νιοὺς γεναμένους τοῦ Σικάνου, βα-
σιλέως τῆς αὐτῆς ηῆσον. ἥσαν δὲ οἱ αὐτοὶ τρεῖς ἀδελφοὶ ἄνδρες
O 146 χαλεποὶ καὶ μηδέποτε ξένους ὑποδεχόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἀναιροῦντες.

10. ἀνθίστασιν Ox. 12. ὅτι dele. 13. αὐτῶν Ox. 19. διηρημένη Ch.,
διειρημένη Ox. 20. Ἀντιφάντην] Ἀντιφάτην: monuit Bentl. p. 73.

Palladium daretur. Ajax itaque Ulissi, Agamemnoni, ac Diomedi offensus, in tentorium suum se recēpit: ubi per noctem gladio occisus est; invento ibi luce proxima cadavere. Ajacis itaque Pyrrhique exercitus adversus Ulisem insurgebant, eum interfecturi. Verum is, diductis navibus suis, fugaque sibi consulens, in mare Ponticum cursum dirigit: ubi per aliquod tempus commoratus, in patriam deinde suam urbemque Ithacam cum classe et exercitu redire, in animo habuit. Per Maronidem vero regionem iter facienti, restiterunt incolae: quos vicissim impetens Ulisses, devicit, atque opum multarum dominus evasit: spemque concipiens, quamcumque regionem appulerit, obvios quosque se debellaturum, divitiasque ipsorum deportaturum, cum Lotophagis quoque, in quorum regionem incidit, proelia commisit. Sed ab iis devictus, cum non multum aberat, quin copiae ejus ad unum omnes exciderentur, fugam capessit, et longa demum navigatione fractus Sicilam insulam, quae nunc Sicilia vocatur, appulit. Amplissima erat haec insula, quam inter se divisam tres fratres occuparunt, Cyclops, Antiphantes, et Polyphe-
mus; qui Sicani, insulæ istius regis, filii, potentes fuerunt, et magni nominis viri, quique res suas curarunt mutuo. Erant autem tres hi moribus efferis; nec peregrinis excipiendis, quin ipsis potius occidendi de-

καὶ καταντήσας σὺν ταῖς ναυσὶν αὐτοῦ καὶ τῷ στρατῷ ὁ Ὀδυσ-
σεὺς εἰς τὸ διαφέρον μέρος τῷ Ἀντιφάντῃ συνέβαλε πόλεμον μετὰ
τοῦ Ἀντιφάντου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ τῶν λεγομένων Λαι-
στρονυγόνων. καὶ κτείνοντις ἵκανον ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὀδυσ-
5 σέως· καὶ λαβὼν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς ἀποπλεύσας ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς
ἄλλο μέρος τῆς ρήσου, τὸ διαφέρον τῷ Κύκλωπι, ἕνθα τὰ Κυ-
κλώπια λέγεται ὅρη. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Κύκλωψ ἤλθε κατ' αὐ-
τοῦ μετὰ τῆς ὡδίας βοηθείας· ἦν δὲ μέγας τοῖς σώμασι καὶ δυσ-
ειδής· καὶ ἐπελθὼν ὑφρω τῷ Ὀδυσσεῖ παραβαλόντι ἐπὶ τὴν δια-
10 φέρουσαν αὐτῷ γῆν κατέκοψεν αὐτοῦ πολλούς, καὶ συλλαβόμενος
τὸν Ὀδυσσέα καὶ τινας τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ὁ Κύκλωψ, λαβὼν
ἔνα τῶν ἄμα αὐτῷ συλληφθέντων ὀνόματι Μικκαλίωνα, ἄνδρα
γενναῖον καὶ ἀριστεύσαντα ἐν τῇ Τροίῃ καὶ ὄντα ἡγούμενον τοῦ
στρατοῦ τοῦ Ὀδυσσέως, ὄντινα κρατήσας τῆς κόμης τῆς κεφα-
15 λῆς ἐπ’ ὄψεις τοῦ Ὀδυσσέως καὶ πάντων τῶν μετ’ αὐτοῦ ὥς ἐβά· B
στιζε ἔισι οἱ νεντέρισεν, ὡς μαχησάμενος αὐτῷ. τοὺς δὲ λοι-
ποὺς ἀπέκλεισε, βουλόμενος κατὰ μέρος τοὺς πάντας φονεῦσαι.
ὅ δὲ Ὀδυσσεὺς προσπεσὼν αὐτῷ ἐπεισεν αὐτὸν διὰ χρημάτων O 147
πολλῶν καὶ ἔινων ἀπολύσαι αὐτὸν καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας αὐτῷ
20 ὄνδρους. πεισθεὶς δὲ μόλις ὁ Κύκλωψ διὰ τῆς τῶν χρημάτων δό-
σεως, ἐπηγγεῖλατο περὶ ἐσπέρουν ἀπολύειν αὐτόν· καὶ αὐτὸς βον-
λόμενος ἐν τῇ νυκτὶ αὐτῇ ἀπελθεῖν καὶ φονεῦσαι αὐτὸν καὶ τοὺς
αὐτοῦ καὶ ἀφελέσθαι πάντα ὃν ἐπιφέρεται πλοῦτον καὶ τὰς ναῦς

3. Λεστρονυγόνων Οχ. Correxit Ch. 6. Malim Κυκλώπεια.

ditissimi. Ulisses autem, cum classe et exercitu appropinquans, in eam insulae partem incidit, quae Antiphanti paruit; quocum et Lestrigoniis ejus proelio commisso, cum complures ex suis excisis vidisset Ulisses, navibus consensis inde fugam capessit, aliam insulae partem adorturus; eam scilicet, quae Cyclopi subjecta, montes habet Cyclopis dictos. Hoc ubi audisset Cyclops, copiis collectis in illum profectus est: (Erat autem corporis mole praegrandi et vultu deformi:) Ulissem vero ditionibus suis incubantem, ex improviso aggressus, exercitum ejus late prosternit, Ulissemque ipsum et alios ex exercitu ejus nonnullos manu cepit. Inter quos Miccalion erat quidam, generosi vir animi; quique strenuum sese ducem ad Trojam praestiterat. Hunc Cyclops, capillito arreptum, Ulissi, omniumque sociorum in conspectu, gladio suo exenteravit, ut qui ausus est ir Cyclopem arma movere. Reliquos autem custodiae mandavit, quos singillatim confidere in animo habuit. Ulisses vero procidens ei ad pedes rogavit supplex, uti se residuumque sibi exercitum, pretio magno, muneribusque interpositis, missos ficeret. Sed vix eo ita adductus Cyclops, dimissionem promittebat, ubi advesperaceret: fidemque suam liberavit; animo tamen egrediendi per noctem intempestat, ut Ulisse, sociisque occisis, opum quocunque attulerat cum navi-

αὐτοῦ, περὶ ἐσπέραν ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ. ἡ μόνην δὲ ἀπελύθη Ὁδυσσεύς, δειλῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀμύτητα εὐ-
C θέως ἀπέπλευσεν ἐκ τῶν μερῶν αὐτοῦ. ἐπιδόίψας δὲ νυκτὸς ὁ Κύκλωψ καὶ μὴ εὑρηκὼς τὸ πλοῖον, ἐκ τῆς μανίας εἰς τὴν θάλασ-
 σαν ὅπερεσθαι λιθοὺς ἐκέλευσε, μήπως ἔνδον τῆς γῆς ἐμεθώμη- 5
 σαν. νυκτὸς δὲ βαθείας οὔσης καὶ σκότους καλύπτοντος τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἀγνοοῦντες δὲ καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, παρέβαλον εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς, διαφέροντα τῷ Πολυφήμῳ,
 ἀδελφῷ τοῦ Κύκλωπος καὶ τοῦ Ἀντιφάντον. ὅστις Πολύφημος
 μαθὼν ὅτι τινὲς κατέπλευσαν νυκτὸς καὶ παρέβαλον εἰς τὴν δια- 10
 φέρουσαν αὐτῷ χώραν, εὐθέως λαβὼν τὴν ἑαυτοῦ βοήθειαν, ἐλ-
 θῶν κατὰ τοῦ Ὁδυσσέως συνέβαλεν αὐτῷ πόλεμον. καὶ πᾶσαν
 τὴν νύκτα ἐπολέμουν, καὶ ἐπεσον ἀπὸ τοῦ Ὁδυσσέως πολλοί.

D Πρωίας δὲ γενομένης προσῆγαγεν ὁ Ὁδυσσεὺς καὶ τῷ Πολυφήμῳ
O 148 ἔτινα καὶ προσέπεισεν αὐτῷ, εἰπὼν ὅτι ἀπὸ τῶν Τρωικῶν τόπων 15
 ἐλήλυθε πεπλανημένος ἀπὸ πολλῆς κυμάτων ἀνάγκης, ἀπαριθμή-
 σας αὐτῷ καὶ τὰς συμβάσους αὐτῷ κατὰ θάλασσαν διαφόρους
 συμφοράς. ὅστις Πολύφημος συμπαθήσας αὐτῷ ἥλέσεν αὐτόν,
 καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν καὶ τὸν αὐτοῦ, ἔως οὖν ἐγένετο ἐπιτήδειος
 ὁ πλοῦς. ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Πολυφήμου ὀνόματι Ἐλπη ἔρω- 20
 τικῶς διετέθη πρός τινα εὐπρεπῆ ἄνδρα τῶν μετὰ τοῦ Ὁδυσσέως
 ὀνόματι Λείωνα· καὶ ἐπιτηδείον ἀνέμου πνεύσαντος ταύτην
 ἀφροπάσαντες ἔξωρμησαν ἐκ τῆς Σικελίας γῆσον. ἦτινα ὁ σο-

1. μόνον Ch., μένον Ox. 2. δειλυῶν Ox., δειλιῶν Ch.

bus diriperet. Ulisses autem quamprimum liberatus est, a tam truculento homine misere sibi metuens, exinde solvens, ab oris ejus statim discessit. Cyclops vero per noctem adorturus eos, ubi evasisse naves perceperisset, in furem adactus, saxa in mare praecepitari jussit, ne forte interius alicubi stationem alteram occupassent. Nox autem erat intempesta, terraque tenebris involuta erat, cum Ulisses sociique, locorum imperiti, in alteram illam insulae partem, quae Polyphemi erat, Cyclopis et Antiphantis fratris, inciderunt. Polyphemus, audito ad terram suam nonnullos per noctem appulisse; collectis viribus suis, Ulissem aggressus est, praelioque inter eos per totam noctem commisso, ex Ulisseis ceciderunt quamplurimi. Mane autem facto, Ulisses etiam Polyphemo dona obtulit; procidensque ei ad pedes, Ego, inquit, Trojanis ab oris, ultima maris discrimina expertus, hoc in partes vestras errabundus adveni: simulque enumeratis quae sustinuerat periculis, Polyphemum ita delinibat, ut missus ejus Ulissem sociosque hospitio exceperit; usque dum navigandi tempestas idonea instaret. At vero Polyphemi filia, Elpe dicta, Lionem quandam ex Ulisis sociis, virum formosum, adamavit. Secundos itaque nacti ventos, abrepta ea, inde ex Sicilia solverunt: uti haec sapientissi-

φώτατος Σίσυφος ὁ Κῶος ἔξέθετο. ὁ γὰρ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα ἔξέθετο περὶ τοῦ Κύκλωπος ὅτι τρεῖς εἶχεν ὀφθαλμούς, Ε σημαίνων τὸν τρεῖς ἀδελφούς, ὡς συμπαθοῦντας ἀλλήλοις καὶ διαβλεπομένους τοὺς ἀλλήλων τόπους τῆς νήσου καὶ συμμαχοῦντας καὶ ἐκδικοῦντας ἀλλήλους, καὶ ὅτι οὖνῳ μεθύσας τὸν Κύκλωπα ἐκφυγεῖν ἡδυνήθη, διότι χρήμασι πολλοῖς καὶ δώροις ἐμέθυσε τὸν αὐτὸν Κύκλωπα ὁ Ὁδυσσεὺς πρὸς τὸ μὴ κατεσθίειν τὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι λαβὼν Ὁδυσσεὺς λαμπάδα πυρὸς ἐτύφλωσε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ τὸν ἔνα, διότι τὴν θυγατέρα τὴν V 49 μονογενῆ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυφήμου, Ἐλπην, παρθένον οὖσαν, λαμπάδι πυρὸς ἐρωτικοῦ κανθεῖσαν, ἥσπασε, τοῦτ' ἐστὶν O 149 ἔνα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κύκλωπος ἐφλόγισε, τὸν Πολύφημον, τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἀφελόμενος. ἦντινα ἐρμηνεῖαν ὁ σοφώτατος Φειδίας ὁ Κορίνθιος ἔξέθετο, εἰρηκὼς ὅτι ὁ σοφὸς Εὐριπίδης 15 ποιητικῶς πάντα μετέφρασε, μὴ συμφωνήσας τῷ σοφωτάτῳ Ὄμήρῳ ἐκθεμένῳ τὴν Ὁδυσσέως πλάνην.

‘Ο δὲ Ὁδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σικελίας ἤλθεν εἰς τὰς Αἰολίας νήσους· καὶ ἐδεξιώθη παρὰ τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῶν νήσων. ὅστις μέλλων τελευτᾶν διένειμε τὰς δύο νήσους ταῦς θυγατράσιν 20 αὐτοῦ, καὶ ἡσαν βασιλίδες τῶν δύο νήσων. ἡ δὲ Κλοκη ὑπῆρ- B χεν ίέρεια Ἡλίου, δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἴδιου πατρὸς ἐκ νηπιόθεν ἀνατραφῆναι εἰς τὸ ίερὸν ἐν τῇ νήσῳ τῇ λεγομένῃ Αιαίᾳ· ἥτις αὐ-

4. Διαβλεπομένονς Ch., διαβλεπομένων Ox. 11. λαμπάδι] λαμπάδα Ox. 18. Αἰόλου Ox. 22. Ἐέρι Ox.

mus Sisyphus Cous scripta reliquit. Sapiens enim Euripides, in Drama-te suo de Cyclope, fabulatur, tres eum oculos habuisse: nempe sic in-nuens nobis tres fratres illos; qui sui curam invicem habentes, singuli quae omnium esset in insula prospexerint, singulorum omnes vel in sup-petias, vel vindictam paratissimi. Fabulatur idem, Ulissem, inebriato Cyclope, sic e manibus ejus evassisse: nempe inebriavit eum Ulisses ingenti pecuniarum pondere donisque; ne se sociosque absumeret. Idem autor est, Ulissem stipite praeusto oculum unicum Cyclopi eruisse: nem-pe quod fratris Polypheui filiam virginem, quam unicam habuit, Cupi-dineis accensam flammis, abripuerit: ob hanc causam, unum Cyclopi (Po-lyphemo scilicet,) ex oculis extinxisse dicitur, uti haec enarravit sapien-tissimus Phidias Corinthius: qui semper etiam addit, Euripidem haec omnia Poëticæ tradidisse, nec eadem de Ulissis erroribus, ac sapientissi-mus Homerus, perhibuisse.

Ulisses vero, a Sicilia solvens, ad Aeolias pervenit insulas: quarum Rex, Aeolus, hospitio eum exceptit. Hic vero moriturus, insulas illas duas filiabus suis distribuit, quae Reginae illis imperitabant. Erat autem Circe solis sacerdos; quam pater Aeolus a teneris annis Deo sacraverat, in templo ejus, ad Eeam quod erat insulam, enutriendam: ubi adolesce-

ξηθεῖσα ἐγένετο μυστικὴ μάγος· ἦν δὲ εὐπρεπής πάντων. ἡ δὲ ταύτης ἀδελφὴ Καλυψώ, διαφθορούμενη αὐτῇ, ἔχθραν εἶχε
O 150 πρὸς αὐτὴν μεγάλην, λέγοντα, φησί, Διὰ τί ἀρνεῖται τὸν ἴδιον πιτέρα τὸν Ἀτλαντα καὶ λέγει ἔαντὴν θνητάρα Τιτᾶνος Ἡλίου; καὶ ἐφοβεῖτο αὐτὴν ἡ Κίρκη, ἐπειδὴ ἡ Καλυψώ εἶχε πλῆθος ἀν-5 δρῶν γεννατῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς νήσῳ, μήποτε δργιζομένη ἐπέλθοι καὶ κακῶς αὐτῇ χρίσεται. λοιπὸν ἡ Κίρκη, ὡς μὴ δυνα-
 μένη τινὰς προτρέψασθαι εἰς συμμαχίαν καὶ παρασυλακήν ἔαν-
C τῆς, κατασκευάσασα διὰ βοτανῶν τινῶν φάρμακον, τὸν πα-
 ριόντας, φησί, ἔνοντος ἐδεξιοῦτο καὶ διὰ ποτοῦ δόσεως ὑποταγὴν 10 φίλτρου δεινοῦ καὶ παραμονῆς καὶ λήθης πατρίδος ἰδίας τὸν πί-
 νοντας ἔρεντος ἐποίει συνεῖναι αὐτῇ· καὶ πάντες αὐτῇ εἰς ὑπερβο-
 λὴν παρέμενον εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον ληθαργοῦντες τῆς ἔαντῶν πα-
 τρίδος, καὶ συνῆγε πολλούς. μιθοῦσα δὲ ἡ Κίρκη τὰ πλοῖα
 τοῦ Ὄδυσσέως ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ καταντῆσαι, ἐκέλευσε καὶ τὸν 15 ἰδίους δεξιώσασθαι σπουδαίως τὸν Ὄδυσσέα καὶ τὸν αὐτοῦ στρα-
 τόν· ἥβούλετο γὰρ ἔχειν αὐτὸν καὶ τὸν αὐτοῦ ὡς πολεμικοὺς
 εἰς συμμαχίαν ἔαντῆς. ὁ δὲ Ὄδυσσεὺς ἢ μόνον παρέβαλεν ἐν τῇ
 αὐτῇ νήσῳ, εἰδὲ πολλοὺς ἄνδρας ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ ἀπὸ διαφό-
D ρων πατρίδων· ἐπιγνοὺς δέ τινας ἄνδρας ἐκ τοῦ Ἀχαιϊκοῦ ὄντας 20 στρατοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐληλυθότας ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων, Τί-
 νος χάριν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ οἴκεῖτε; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἐκ τοῦ

8. παρὰ φυλακὴν Οχ. 13. παρέμεινον Οχ. 18. παρέλαβεν Οχ.

tior facta, mysticam Hierophantam profecit, egregiae formae virgo. Huic vero soror Calypso infensissima erat, odioque summo eam prosecuta est: Quare, (inquiens) Atlantem patrem suum abnuens, Titanis solis scilicet filiam se venditat? Metuebat igitur Circe a Calypsone sorore ne quando ab ea, ad iram commota, (ingens enim ei praesto erat in insula sua virorum strenuorum multitudo,) impedita, pessime haberetur. Itaque cavens sibi Circe, cum non aliter auxiliarios sibi custodesque adsciscere potuisset, extractis herbarum quarundam viribus, Philtrum sibi potentissimum vi venefica paravit; cuius magisterium esset, ut haustu sumentibus patriae suae oblivionem et commorandi illic desiderium una incuteret. Pharmacum istud ubi eo convenientibus, quos plurimos hospitio exceptit, advenis propinandum dedisset; patriae suae quisque oblitus, in insula hac exinde commorati sunt: Hoc igitur usa artificio, mulier quam multos ad se pellexit. Ubi vero inaudisset, Ulissis naves ad insulam suam appulisse; in mandata suis dedit, uti ipsum exercitumque ejus honorifice tractarent. Ulissem enim sociosque, ut qui viri essent bellicosi, in societatem suam adsciscere cupiebat. Ulisses vero, ubi primum ad Circes insulam appulit, multos ibi vidi, diversarum gentium, homines peregrinos: quorum nonnullos, qui ex Graecorum exercitu fuerunt, recognoscens sibi appropinquantes; Quid (inquit) vobis in causa esset, ut sedes vestras in hac insula poneretis? Tum illi: Nos, inquit, ex Grae-

Ἄχαιοῦ ὑπάρχομεν στρατοῦ, καὶ θαλαττίων κυμάτων βίᾳ προσ-
επελύσαμεν τῇ νήσῳ ταύτῃ, καὶ πόμα λαβόντες μαγικὸν ὑπὸ τῆς
βασιλίδος Κίρκης, ἔφωτι δεινῷ βληθέντες εἰς αὐτὴν ταύτην ἔχομεν
νῦν πατρίδα, ἔξειπόντες καὶ ἄλλα τινά. καὶ ταῦτα ἀκηκοώς ὁ
5'Οδυσσεὺς, συντάξας πάντας τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἐκέλευσεν αὐτοὺς
μηδενὸς μετασχεῖν τῶν ἐπιδιδομένων αὐτοῖς παρὰ τῆς Κίρκης εἴτε
βρωμάτων εἴτε πομάτων διὰ τὸ μαγγανεῖαν τινὰ ἔχειν αὐτά, ἀλλὰ
ἐκ τῆς παρουσχεθείσης αὐτῷ ἐκ τοῦ Αἰόλου βασιλέως σιταρχίας Ε
καὶ τῶν πρώην ὅντων ἀποθέτων ἐν τοῖς πλοίοις βρωμάτων τε καὶ
10 πομάτων ἔξι αὐτῶν μεταλαμβάνειν. τῆς δὲ Κίρκης προσενεγκού-
σης αὐτῷ καὶ τῷ στρατῷ αὐτοῦ καὶ τοῖς ταύταις τροφὰς βρωμά-
των καὶ πομάτων, οὐκ ἐδέξαντο παρ' αὐτῆς τὸ παρόπαν. καὶ
μαθοῦσα τοῦτο ἡ Κίρκη ὑπέλαβεν εἰδέναι τὸν Ὁδυσσέα τινὰς μν-
στικὰς μαγείας καὶ προγνόντα αὐτῆς τὰ βούλεύματα, καὶ πέμ-
15 ψασα μετεστελλατο αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἥλθε πρὸς αὐτὴν με-
τὰ ὀπλικῆς βοηθείας καὶ ἀπονοτας Ἀχαιῆς, ἀγαγὼν αὐτῇ δῶρα
Τρωικά. ἡ δὲ ἑώρακνία αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἥτησεν αὐ-
τὸν προσμεῖναι τῇ νήσῳ, ὃχρις οὖ διέλθῃ ὁ τοῦ χειμῶνος καιρός, O 152
δεδωκνία αὐτῷ ἐν τῷ ἱερῷ ὄρκους μηδὲν ποιεῖν εἰς βλάβην αὐτοῦ
20 ἡ τινος τῶν ἄμα αὐτῷ. καὶ πεισθεὶς ὁ Ὁδυσσεὺς διέτριψε μετ'
αὐτῆς δλίγον καιρόν, συμμιγεὶς αὐτῇ πρὸς γάμον, ἐκείνης βον-
ληθείσης· περὶ ἣς Κίρκης ἔξειθεντο ταῦτα οἱ σοφώτατοι Σίσυφος
Κῶδος καὶ Δίκτυς ἐκ τῆς Κορήτης. ὁ δὲ σοφώτατος Ὅμηρος ποιη-

8. Αἰόλον Οχ. 16. ὄπλιτικῆς?

corum sumus exercitu: verum tumultuosis undarum procellis jactati, in-
sulam hanc appulimus; ubi ex hausto quodam magico, quem Regina Cir-
ce nobis propinandum dedit, incredibili ejus amore correpti, insulam hanc
nunc habemus patriam. Haec atque alia retulerunt: quibus auditis, Uli-
sses, convocatis ad se suis omnibus, in mandata illis dedit; ut de eo quod
supererat annonae, quam Rex Aeolus illis suppeditaverat; commeatuque,
quem navigiis olim reposuerant, quisque sibi, ubi opus fuerit, sumeret
in victimum: de iis autem, quae, beneficiis incantata, comedenda illis, vel
bibenda Circe traderet, omnino nihil desumerent. Circe vero ubi haec
intellexisset, rata Ulissem, artis Magicae non ignarum, consilia sua praes-
sensisse; ad Fanum eum accersendum curavit. Accersitus ille, exercitu
suo stipatus, Graecaque sua fretus confidentia, accedit, munera Trojana
Reginae adferens. Circe vero, ubi Ulissem sociosque conspexit; roga-
vit eum, uti insulam hospes teneret, usque dum tempus hibernum praesi-
titerit: interposito etiam ibidem juramento, inviolatum se illum sociosque
praestituram. Dictis ejus audiens Ulysses, commorabatur illic per
tempus aliquod; Circesque consuetudine (ipsa sic volente,) usus est: uti
haec de Circe sapientissimi Sisyphus Cous et Dictys Cretensis, memo-
riae prodiderunt. Verum sapientissimus Homerus Poëtarum more fabu-

τικῶς ἔφρασεν ὅτι διὰ πόματος μαγικοῦ τοὺς συλλαμβανομένους πρὸς αὐτὴν ἄνδρας μετεμόρφου, ποιοῦσα τοὺς μὲν λεοντομόρφους, τοὺς δὲ κυνοκεφάλους, ἄλλους δὲ συνομόρφους, ἐτέρους δὲ ἀρκομόρφους καὶ χοιροκεφάλους. ὃ δὲ προγεγομμένος σοφὸς Φειδαλίος ὁ Κορίνθιος ἔξεθετο τὴν ποιητικὴν ταύτην σύνταξιν, 5 ἔρμηνεύσας οὕτως. ὅτι τῇ Κίρκῃ οὐδὲν ἥρμοιζε πρὸς ἣν ἡβούλετο ἐπιθυμίαν πολυογλίαν ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους θηριομόρφους, ἄλλὰ τρόπον σημαίνων ὁ ποιητὴς τῶν ἀντερωντῶν ἄνδραν, ὅτι ὡς θηρία ἐποιεῖ αὐτοὺς ἐκεῖ ἡ Κίρκη βρύχειν καὶ μαίνεσθαι καὶ λυσσᾶν ἐκ πόθου, καθὼς ἐκέλευσεν ἡ Κίρκη. φυ-10 σικὸν γὰρ τῶν ἐρώντων ἀντέχεσθαι τῆς ἐρωμένης καὶ ὑπεραποθνήσκειν· τοιοῦτοι γὰρ ὑπάρχουσιν οἱ ἐρώντες. ἐκ γὰρ τῆς ἐπι-O 153 θυμίας ἀποθηριοῦνται, μηδὲν ἔμφρενον λογιζόμενοι, ἄλλα ἄλλοιούμενοι τὰς μορφὰς καὶ τῷ σώματι ὡς θηριόμορφοι γίνονται καὶ τῇ θέᾳ καὶ τοῖς τρόποις, ἐπερχόμενοι τοῖς ἀντερωσταῖς· φυ-15 σικὸν γὰρ τοὺς ἀντερωστὰς δρᾶν ἄλλήλους ὡς θηρία καὶ πρὸς ἄλλήλους ἐπερχομένους ἄχρις φόνου. οἱ καὶ διαφόρως ἔχουσι πρὸς τοὺς τῆς τοιαύτης ἐπίθυμίας τρόπους· οἱ μὲν γὰρ ὡς κύνες ἐπέρχονται τῇ μίξει, πολλὰ συμμιγνύμενοι, οἱ δὲ ὡς λέοντες τὴν δομὴν καὶ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν ζητοῦσιν, ἄλλοι δὲ ὡς ἄρκτοι 20

2. μετεμόρφου] μετεμορφοῦ Ox.	5. Φειδαλίος ὁ Κορίνθιος]
, Φειδίας supra dictus est.“ Ch.	8. τῶν ἀναιρούντων ἀνδρῶν] „Legō, ἀντερωντῶν, Rivalium.“ Ch.
Ch., ἐρώτων Ox.	11. ἐρώντων Ch.
νον] ἐνφρασιν Ox.	12. ἐρώντες] ἐρώτες Ox.
	13. ἔμφρε-
	νον, διαφόρων Ox.
	17. διαφόρονς ἔχουσι] „Forte legen-
	dum, διαφόρως ἔχουσι.“ Ch.

latur, Circem, poculi Magici haustu, concurrentes illuc advenas transformasse; Leonum aliis, aliis canum, eis vero suum, illis ursorum, non nullis etiam porcorum formas, vel capita induentibus. Supradictus autem Phidalius Corinthius, fabulam hanc enarrans; Nequaquam (inquit) illud Ciri in libidinem suam cessisset, si concursitantes hominum turbas in belluas mutasset: sed amoris insania correptos homines Poeta indigitabat; quos belluarum more frenientes, pro libitu suo Circe furiis agitavit, ob desiderium ipsius in rabiem efferatos. Eiusmodi enim Amor habet impetum naturale, ut in rem desideratam, morte etiam spreta, praeceps involet. Quippe Cupidinis ex vi, quasi in Bruta migrant homines, nihil rationi consentaneum agitantes; sed humanam exuti speciem, corpora, formas, et mores etiam belluinos prae se ferunt, dum proci mulieribus inhiant. Illud etiam a Natura est, ut Rivaes belluino impetu in se invicem ferantur, ad exitium usque se invicem impetentes. Verum cupiditatibus hisce non uno modo se habent, lascivientes: alii enim, canum more, frequentius coeunt: alii, leones quod solent, ipsum praesentis pruritus impetum solummodo explere sibi quaerunt: alii denique, sicut ursi,

μιαρῶς κέχοηνται τῇ συνονοσίᾳ. καὶ μᾶλλον σαφέστερον οὗτος καὶ ἀληθινότερον ἡρμήνευσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκθέσει.

Απὸ δὲ τῆς νήσου τῆς Κίρκης ἔξορμήσας ὁ Ὁδυσσεὺς ἀνήγθη εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, ὑπὸ ἀνέμων ἐρανίων ἐκριφεῖς· ὅντις 5 να ἐδέξατο καὶ ἡ Καλυψώ, ἡ ἀδελφὴ τῆς Κίρκης, καὶ πολλῆς θεραπείας ἤξιωσεν αὐτόν, συμμιγεῖσα αὐτῷ καὶ πρὸς γάμον. κἀκεῖθεν ἀνήγθη, ἔνθα λίμνη ὑπῆρχε μεγάλη πλησίον τῆς Θαλάσσης, λεγομένη ἡ Νεκυόπομπος, καὶ οἱ οἰκοῦντες ἐν αὐτῇ ὕπορες μάντεις· οἵτινες ἔξεπον αὐτῷ πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ 10 καὶ τὰ μέλλοντα. καὶ ἀναγθεὶς ἐκεῖθεν χειμῶνος μεγάλου γενομένου θαλάσσης ἐχρίπτεται εἰς τὰς Σερενίδας οὕτω καλονυμένας πέτρας, αἱ ἐκ τῶν χρονομάτων τῶν κυμάτων ἥχος ἀποτελοῦσιν ἴδιον. κἀκεῖθεν ἔξειλήσας ἥλθεν εἰς τὴν καλονυμένην Χάρονβδιν, εἰς τόπους ἀγρίους καὶ ἀποτόμους· κἀκεῖ πάσας τὰς ὑπολειφθεῖταις αὐτῷ ναῦς καὶ τὸν στρατὸν ἀπώλεσεν, αὐτὸς δὲ ὁ Ὁδυσσεὺς **E** μόνος ἐν σανίδι τοῦ πλοίου ἐν τῷ πελάγει ἐφέρετο, ἀναμένων τὸν μετὰ βίας θάνατον. τοῦτον δὲ ἐωρακότες τινὲς ἀποπλέοντες ναῦται Φοίνικες τηχόμενον ἐν τοῖς ὑδασιν ἐλεήσαντες διέσωσαν, καὶ ἥγαγον αὐτὸν ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ πρὸς τὸν Ἰδομενέα, ἔξαρχον Ἑλλήνων. καὶ ἐωρακὼς τὸν Ὁδυσσέαν ὁ Ἰδομενεὺς γυμνὸν καὶ δεόμενον, συμπαθῶς φερόμενος, δῶρα αὐτῷ πλεῖστα δεδωκὼς σὺν στρατῷ καὶ στρατηγῷ αὐτοῦ καὶ δύο νῆσος καὶ δια-

V 51
2. 3. ἀληθινότερον ἡρμήνευσεν — ἔξωρμήσας **Ox.** Correxit Ch.
11. εἰς τὰς Σερενίδας] „Σειρῆνας vocant Cedrenus et Isac. Tzetzes.“ Ch.

turpiter coeunt, conspurcantes sese: uti haec pluribus enarravit, juxta rei veritatem, Auctor iste, in scriptis suis.

Ulisses vero a Circis insula solvens, adverso mari jactatus, in insulam illam alteram delatus est: ubi a Calypsone, Circis sorore, honorifice exceptus, consuetudinem etiam cum ea habuit. Delatus inde, ad stagnum ingens, Necyopompum vocatum, prope mare situm, pervenit. Hujus incolae, qui vaticiniis praecellebant, omnia quae ei acciderant, quaeque eventura erant aperuerunt. Inde solvens, saeviori maris impetu agitatus, ad Serenidas quas vocant rupes ferebatur: quae fluctuum ex allisione, sonitum quendam peculiarem efficiunt. Has cum evasisset, ad Charybdin quem vocant sinum delatus, incidit ibi in loca praeerupta et scopulis aspera: ubi residuis navibus exercituque in mari demersis, solus ipse navis tabulæ insidens, pelago fluctuabat, mortem miseram nunquam non expectans. Verum praeternavigantes illac Phoenices, videntes illum marinis undis fluctuantem, misericordia moti, fluctibus eripuerunt: et in Cretam insulam adductum, Idomeneo, Graecorum ex ducibus, tradiderunt. Idomeneus ubi Ulissem conspexit, nudum atque indigum; summopere misertus ejus, muneribus abunde donatum, Duce etiam exercitu-

O 155 σώζοντας αὐτόν τινας, ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Ἰθάκην. ἀτίνα καὶ ὁ σοφὸς Λίκτινος παρὰ τοῦ Ὁδυσσέως ἀκηκοώς συνεγράψατο.

‘Ομοίως δὲ καὶ ὁ Διομήδης λαβὼν τὸ Παλλάδιον ἐξώρμησεν ἀπὸ τῆς Τροιας εἰς τὴν Ἰδίαν πατρίδα.

‘Ο δὲ Ἀγαμέμνων ἔχων τὴν Κασσάνδραν, ἦν ἐπόθει, ἐπέ-5
ρασε τὸ τῆς Ῥόδου πέλαγος, βουλόμενος ἐπὶ Μυκηναῖων πόλιν
δρομῆσαι.

Λοιπὸν δὲ Πύρρος ἑωρακὼς πάντας ἀποπλεύσαντας, τεφρώ-
σις τὸν Τελαμῶνιον Αἴαντα καὶ λαβὼν ἐν ὑδρίᾳ ἔθαψε μετὰ
Β τιμῆς μεγάλης πλησίον τοῦ τύμβου τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ἔξαδέλ- 10
φου αὐτοῦ, πατρὸς δὲ τοῦ Πύρρου, εἰς τόπον λεγόμενον Σίγριν.

‘Ο δὲ Τεῦχρος, δὲ ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου, κα-
τέφθασεν εὐθέως, ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος, πόλεως τῆς Κύ-
πρου, πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐντε τὸν Πύρρον.
καὶ μεμαθηκὼς παρ' αὐτοῦ τὰ συμβάντα, ἀκούσας δὲ καὶ τὴν 15
γεναμένην τιμὴν τῶν λειψάνων τοῦ Αἴαντος, ἐπαινῶν καὶ ἐπενχό-
μενος τῷ Πύρρῳ ἔφη, Οὐδὲν ξένον πεποίκηας· ἐκείνης γὰρ τῆς
Ἀχιλλέως θείας φρενὸς ὑπάρχεις νίος. λείψανα γὰρ τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται δὲ χρόνος, ἡ δὲ ἀρετὴ καὶ θανοῦσα λάμπει.

O 156 C καὶ παρακαλεῖ δὲ Πύρρος τὸν Τεῦχρον ἄμα αὐτῷ μεταλαβεῖν βρω- 20
τοῦ καὶ ποτοῦ. καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ, ὃς ὅντα ἐκ τοῦ ἴδιου γέ-

9. ὑδρίᾳ Ch., ὑδρίαν Oxf. 17. ἐκείνης — φρενός] Euripides Heraclid. v. 541. ἀλλ᾽ ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρενὸς πέφυνας Ἡρακλῆς. 18. λείψανα] Euripides Androm. v. 772. κηρυσσομέ-
νοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων τιμὰν καὶ πλέος οὗτοι λείψανα τῶν
ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος, ἀ δ' ἀρετὰ καὶ θανοῦσι λάμ-
πει. Quae Malalas, cui λείψανον est cadaver, depravat, dum sibi
accommodat. 21. πότον Oxf.

que et navibus duabus et satellitibus quibusdam instructum, Ithacam de-
misit: uti haec sapiens Dictys, ab Ulysses ipso edoctus, memoriae mandavit.

Consimiliter etiam Diomedes, accepto secum Palladio, Trojam reli-
quit, in patriam suam reversurus.

Agamemnon vero Cassandra, quam amabat, potitus, trajecto Rhodiorum pelago, Mycenas suas repetivit.

Pyrrhus autem, ubi caeteros omnes discessisse animadvertisit; ipse Ajacis Telamonii cineres in urnam repositos, ad Sigrin quam vocant, prope tu-
mulum Achillis, Pyrrhi patris, Ajacis autem patruelis, honorifice recondidit.

Teucus autem, Ajacis Telamonii frater, qui ejus in auxilium ex Salamine, Cypri urbe advenerat; in Pyrrhum incidens, edoctusque ab eo de eis quae acciderant; certior etiam factus, quanto ille cum honore Ajacis reliquias terrae mandaverat, laudavit Pyrrhum; et Fausta ei omnia precatus, „Nihil, inquit, non te dignum fecisti; qui divinae illius Achil-
lis Mentis haeres es. Nempe Heroum Reliquias aevum absumit: ast splen-
det post funera Virtus.“ Tum vero Pyrrhus Teucrum rogavit, uti se-
cum coenaret. Inter coenandum vero eum rogavit Pyrrhus, (cui gene-

νους, τὸν Τεῦκρον δὲ Πύρρος ἦτε διηγεῖσθαι αὐτῷ πάντα ἐξ ἀρχῆς τὰ συμβάντα τῷ αὐτοῦ πατρὶ, φήσας ἀγνοεῖν τὸ ἀκριβές. δὲ δὲ Τεῦκρος ἡρξατο λέγειν οὕτως.

Οἱ πᾶς αἰών οὐκ ἔξαλεψει τὴν Ἀχιλλέως κατὰ Ἐκτορος νίκην· δὲς μαθὼν Ἐκτορα τυκτὸς βουλόμενον ἀπαντῆσαι τῇ βασιλίδι Πενθεσιλείᾳ, προποιήσις λάθρᾳ ἄμα τῷ Ἰδίῳ στρατῷ καὶ ἑαυτὸν σὺν αὐτοῖς ἀποκρίψας, τὸν ποταμὸν διαβαίνοντα τὸν Ἐκτορα κτείνει καὶ ἀπαντας τοὺς αὐτῷ ἐπομένους, ἔνα μόνον καταλιπὼν ζῶντα· ὅντα χαιροκοπήσις Πριάμῳ ἐπεμψεν ἄγγελον λοῦντα τὸν Ἐκτορος θάνατον. καὶ τὰ συμβάντα μηδενὸς τῶν Ἑλλήνων γνόντος, ἥγαγε τὸ τοῦ Ἐκτορος λείψανον εἰς δάπεδον πρὸ αὐγον· καὶ ἐν δίφρῳ ἀναρτήσας αὐτὸν τοὺς ἵππους ἔλαυνοντος Αὐτομέδοντος σὺν αὐτῷ μαστιγόπληκτον αὐτοῦ τὸ σῶμα ὃ σὸς γενέτης ποιῶν οὐκ ἐπαύετο. ἀκούσις δὲ Πριάμος τὸν τοῦ Ἐκτορος μόρον, ἀλόλυξε, καὶ πάντες σὺν αὐτῷ· καὶ τοσαύτῃ βοὴ ἐγένετο ἐκ τοῦ πλήθους τῶν Τρώων, ὥστε καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ταραχθῆναι. καὶ οἱ Ἑλληνες δὲ χαιρούντες ἀντεβόησαν ὅμοιως· καὶ ἔλεονται αἱ πόλεις τοῦ Ἰλίου. ὃ σὸς γενέτης ἐπετέλεσεν ἀγῶνος ἕστην τοῖς βασιλεῦσι καὶ πᾶσι, πολλὰ φιλοτιμησάμενος. τῇ δὲ ἔξῆς ἡμέρᾳ δὲ Πρέλαμος πένθιμον φορῶν σχῆμα, ἕξας μεθ' ἑαυτοῦ Πολυνένην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, παρθένον, καὶ Ἀνδρομάχην, τὴν Ἐκτορος γυναικα, καὶ Ἀστυνάκτα καὶ Λιοδάμαντα, νιοὺς αὐτοῦ νηπίους, παραγίνεται πρὸς τοὺς

23. Λαομέδοντα Cedrenus p. 127. D.

re etiam conjunctus erat,) uti altius ab origine rem repetens, quae patri suo acciderant enarraret omnia; nihil adhuc certi de his accepisse se asserens: His itaque Teucus exorsus est.

Victoriam illam, quam Achilles de Hectore reportavit, nulla aetas oblivioni datura est: qui ubi audisset, Hectorem de nocte Penthesileae Reginae obviam iturum, praeoccupato ejus itinere, se suosque in insidiis collocavit; Hectoremque, cum suis omnibus, flumen trajicientibus, internecioni dedit; unico dempto, quem stragi superesse voluit, manibus abscessis, Priamo remittendum, cui Hectoris mortem annunciaret. Pater autem tuus ante lucem, Graecis interim quae acciderant omnia nescientibus, Hectoris intermortuum corpus, currui alligatum, et ab equis, quos ipse cum Automedonte agitavit, circumtractum, quam potuit maxime ad terram allisit. Priamus autem auditō Hectoris fato, ejulare, cum suis omnibus: tantusque est in Trojano populo clamor editus, Graecis interim triumphum suum clamoribus reciprocis celebrantibus, ut Volucres etiam Coeli consternarentur. Tum vero statim obseratae sunt Ilii portae. Pater autem tuus, instituto certaminis festo, Duces exercitumque totum munieribus plurimis donavit. Priamus autem die sequente, veste indutus lugubri, et assumpta secum filia Polyxena, virgine innupta, et Hectoris uxore Andromache, cum filiolis ejus duobus, Astyanacte et Laodaman-

Ἐλληνας, ἀγαγὼν μεθ' ἔαυτοῦ καὶ κόσμον πολὺν καὶ χρυσὸν καὶ
ἄργυρον καὶ ἐσθῆτα. οὐσης δὲ σιγῆς ἐν τοῖς ἡγεμόσι τῶν Ἑλλή-
νων, πλησίον δὲ αὐτοῦ γενομένου, ἐθαύμαζον πάντες τὴν εἰ-
τολιμίαν τοῦ αὐτοῦ Πριάμου, καὶ ἀπαντῶσιν αὐτῷ βούλόμενοι

V 52 μαθεῖν τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. ἔωρακὼς δὲ αὐτοὺς ὁ Πρίαμος, 5
ἔαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ὁίψας, κόνιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φέρων
καὶ δεόμενος αὐτῶν συνικέτας γενέσθαι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὑπέρ
τοῦ σώματος τοῦ Ἐκτορος. οἰκτείρει δὲ αὐτὸν Νέστωρ καὶ Ἰδο-
μενεὺς αὐτῷ γενέσθαι συνικέτας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὑπέρ τοῦ σώ-
ματος τοῦ Ἐκτορος, ὅπινες ἐδυσώπησαν τὸν σὸν πατέρα περὶ τοῦ 10
Πριάμου. καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ·
ὅ δὲ Πρίαμος εἰσελθὼν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ πλωτὸς ἵκε-
τεύων, ὕστατως δὲ καὶ Ἀνδρομάχη σὺν τοῖς παισίν, ἥ δὲ Πο-

O 158 λυξῆνη περιπλακεῖσα τοῖς ποσὶ τοῦ σοῦ γενέτον περὶ τοῦ αὐτῆς
B ἀδελφοῦ Ἐκτορος, δονλεύειν ἐπαγγειλαμένη καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, 15
εἰ ἀποδῷ τὸν νεκρόν. οἱ δὲ βασιλεῖς τὸ γῆρας αὐτοῦ οἰκτείρουσι τε
παρεκάλουν ὑπέρ Πριάμου. ὁ δὲ σὸς γενέτης Ἀχιλλέας πρὸς αὐ-
τοὺς ἔφη, Κρατεῖν αὐτὸν ἐξ ἀργῆς ἔδει τῶν παίδων καὶ μὴ συνεξα-
μαρτάνειν· ἀλλ᾽ εἰχεν αὐτὸν ἔρως τῶν ἀλλοτρίων χορημάτων· οὐ
γὰρ Ἐλένης γνωσικὸς τὴν ἐπιθυμίαν εἶχεν, ἀλλὰ τῶν Ἀτρέως καὶ 20
Πέλοπος χορημάτων τὸν πόθον εἶχε. δότε οὖν δίκιας ἀνθ' ὧν ἡσε-
βήσατε· σωφρονιζέσθωσαν οὖν δι' ὑμᾶς Ἐλληνες καὶ βάρβαροι.

Οἱ δὲ πειθούσιν αὐτὸν λύτρῳ λαβόντα τὸν νεκρὸν παραχω-

12. πλωτός] πτωτός? 23. Οἱ] Ὁ Οχ.

te, Graecos adiit, adferens secum, praeter vestes et Ornamenta, auri
quoque et argenti plurimum. Priamo autem appropinquante, silentium
derepente Graecorum Ducibus oboriebatur, Priami fiduciam admirantibus. Tum vero obviam ei procedebant, adventus causam sciscitaturi:
quos Priamus ubi conspexit, ad terram procidens, pulveremque in capite
gestans, obtestabatur eos, uti secum precatores Achillem interpellarent,
de Hectoris corpore reddendo. Cujus miserti Nestor et Idomeneus, pre-
cibus ejus annuerunt; Achillemque, uti Hectoris corpus redderet, solli-
citarunt. Pater vero tuus eorum precibus motus, Priamum in tentorium
accersit: ingressus autem Priamus, Achilli supplex ad pedes, una cum
Andromache filisque ejus, procidebat. Polyxena vero patris tui pedes
amplexa, ultro spondebat, se, modo fratris corpus redderet, in perpe-
tuum ei subservitaram. Tum qui aderant Duces, Priami senectutis mi-
seri, pro eo fiunt supplices. Parens autem tuus; „Oportuerat, inquit,
Priamum filios suos maturius coercuisse, neque se sceleris eorum dedisse
participem. Verum tenebat eum rerum alienarum Cupido: nec tam He-
lenam uxorem, quam Pelopis et Atrei divitias appetebat sibi. Male
igitur a vobis factorum poenas date; vestroque exemplo habeant haec
sibi Graeci Barbarique in documentum.

Duces autem suadebant, uti accepto redemptionis pretio, cadaver

ρῆσαι· ὁ δὲ τὰ τοῦ βίου τεφνὰ ἐννοήσας, τὸν Πρίαμον ἀνίστησι καὶ Πολυξένην καὶ Ἀνδρομάχην, καὶ κελεύει τῷ Πριάμῳ λούσασθαι καὶ σίτον καὶ οἶνον γεύσασθαι ἅμα αὐτῷ· ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν παραχωρήσειεν αὐτῷ τὸν νεκρόν. ὁ δὲ Πρίαμος φόβῳ 5 κατεχόμενος καὶ ἐπίδι τῶν μελλόντων, ταπεινῶς παραγίνεται ὑπὸ Πολυξένης παρακρατούμενος πρὸς Ἀχιλλέα τὸν σὸν γενέτην καὶ βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μετέσχε. καὶ πολλῶν λαληθέντων ἀνέστησαν· καὶ τεθέντων τῶν λύτρων ἐπὶ τῆς γῆς, ἵδων ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ πλῆθος τῶν δώρων, τὸν τε χρυσὸν καὶ τὸν ὕργυρον δέχεται καὶ O 159 10 ἐκ τοῦ ἴματισμοῦ μέρος, τὰ δὲ λοιπὰ Πολυξένη χωρισάμενος ἀπέδωκε τὸν νεκρόν. ὁ δὲ Πρίαμος παρακαλεῖ τὸν Ἀχιλλέα Πολυξένην παρὸν αὐτῷ καταλιπεῖν· ὁ δὲ εἰπεν αὐτῷ εἰς τὸ Ἰλιον αὐτὴν ἀγαγεῖν, εἰς ἄλλον καιρὸν τὰ κατ' αὐτὴν ἀναβαλλόμενος. D

'Ο δὲ Πρίαμος ἀγελθῶν εἰς τὸ δόχημα, ἔχων τὸ σῶμα τοῦ 15 Ἐκτορος ἅμα τοῖς σὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσῆλθε· καὶ τεφρώσαντες τὸ σῶμα τοῦ Ἐκτορος θάπτοντον αὐτὸν ἔξω παρὰ τὸ τεῖχος τοῦ Ἰλίου, πενθήσαντες αὐτὸν πικρῶς.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ παραγίνεται ἡ Πενθεσίλεια ἐκ τῆς ἀντιπέραν Χερδόνησον, πολὺ πλῆθος ἐπαγομένη Ἄμαζόνων καὶ ἀνδρῶν 20 γενναίων. μαθοῦσα δὲ Ἐκτορα ἀναιρεῖσθαι, ὑποστρέψειν ἥπειγετο· Πάρις δὲ τοῦτο μαθών, ἐπεισεν αὐτὴν μένειν, χρυσὸν δοὺς αὐτῇ πολύν. ἀνεθεῖσα δὲ μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μεθ' ἡμέρας

7. ποτοῦ Ox. 19. Χερδόνησον Ch., Χερονήσον Ox. ibid. καὶ Ch., κατ' Ox. 20. ἀναιρεῖσθαι] Immo ἀνηρῆσθαι.

illis concederet. Hic vero vitae jucunda secum reputans, Priamum, Polyxenam, et Andromachen in pedes erigit; Priamo praeterea mandans, ubi lavasset, uti panem, vinumque apud se sumeret; non aliter ei corpus traditum se, minatus. Priamus autem, inter spem metumque futuri suspensus; a Polyxena sustentatus, humiliiter intravit, cibum et potum cum patre tuo capturus. Ubi multis invicem sermone agitatis, surgebant tandem; redemptionisque pretium in medio positum est. Videns autem Achilles donorum multitudinem, acceptis sibi auro et argento vestibusque aliquot, reliqua Polyxenae, una cum cadavere reddidit. Roganti autem Priamo, uti Polyxenam quoque sibi servaret; Achilles illam in urbem secum deducere jussit Priamum; hac de re cum eo alias acturus.

Priamus itaque currum concendens, Hectorisque cadaver secum ferens, urbem cum suis repetit: ubi in cineres conversum corpus, juxta Ilii muros extra urbem magno cum luctu, reconsiderunt.

Interim vero ex opposito Chersoneso aderat Penthesilea, Amazonum et bellicosorum virorum exercitu numeroso stipata. Certior autem facta de Hectoris morte, in redditum protinus se parat: verum Paris, hoc auditio, auro multo eam de instituto suo dimovebat. Illa igitur, cum se

E δλίγας δπλισαμένη σύν τῷ πλήθει ἔξέρχεται ἐπὶ τὸ δάπεδον.
διαιρεθέντος δὲ τοῦ στρατοῦ αὐτῆς εἰς δύο μέρη, ὑσταται οἱ
μὲν τοξόται τὸ δεξιὸν λαβόντες μέρος, οἱ δὲ ὄπλιται πεζοί, πλείω

O 160 τῶν ἵππων ὅντες, τὸν μέσον ἔχοντες τόπον· ἡ δὲ Πενθεσίλεια
μέσον τῶν ἵππων ὑπῆρχε σύν τῷ σίγνῳ. καὶ λοιπὸν οἱ Δαναοὶ 5
τάξαντες ἑαυτοὺς ἀνθίστανται, τοῖς μὲν τοξόταις ὁ Μενέλαος
καγώ Τεῦκρος καὶ Μηριόνης καὶ Ὁδυσσεύς, τοῖς δὲ ὄπλιταις

V 53 Διομήδης, Ἀγαμέμνων, Τληπόλεμος καὶ Ἰάλμενος καὶ Ἀσκά-
λαφος, τοῖς δὲ ἵππευσιν ὁ σὸς γενέτης Ἀχιλλεὺς καὶ οἱ Αἴαντες
οἱ δύο, καὶ ὁ Ἰδομενεὺς δὲ καὶ ὁ Φιλοκτήτης καὶ οἱ λοιποὶ ἥγε- 10
μόνες ὡμα τοῖς αὐτῶν στρατοῖς. καὶ πτείνω ἐγὼ Τεῦκρος πολὺ¹
πλῆθος, ὥστε ἐπαινεθῆναι με, ὡς ἀριστεύσαντα, τοὺς δὲ ὄπλι-
τας ἀφανίζοντιν οἱ Αἴαντες, ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰσελθόντες. ὁ δὲ
σὸς πατὴρ Ἀχιλλεὺς μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχων, ἀπεβλέπετο τὴν
Πενθεσίλειαν, ζητῶν ἀποκτεῖναι αὐτὴν μαχομένην πικρῶς. καὶ 15
πλησίον ἵππου αὐτῆς φθύσας, δόρατι κρούσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ
ἵππου καταβάλλει, καὶ ἔτι ζῶσαν αὐτὴν ἔλκει πεσοῦσαν ἐκ τῆς
B κόμης. καὶ ἔωρακότες αὐτὴν πεσοῦσαν οἱ λοιποὶ τοῦ στρατοῦ
αὐτῆς εἰς φυγὴν ἐτράπησαν· τῶν δὲ Τρώων τὰς πύλας κλεισάν-
των διὰ τοὺς φεύγοντας, οἱ Ἑλληνες ἡμεῖς τοὺς περιλειφθέντας 20

4. τὸ μέσον ἔχοντες τόπον] „Scr. τὸν μέσον ἔχοντες τόπον: sed
locum istum aliter mendosum suspicor, et pro, μεσὸν, λαιὸν repone-
nendum censeo, uti habet Cedrenus: διχῇ δὲ τὸν αὐτῆς διελοῦσα
στρατὸν, καὶ ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς τὸν τοξότας, τῷ λαιῷ δὲ μέρει
τοὺς ὄπλιτας πεζοὺς, πλείους τῶν ἵππων ὅντας, ἐπτάξασα, ἡ Πεν-
θεσίλεια μέσον τῶν ἵππων ἦν ἐν τῷ σίγνῳ.“ Ch.

suosque paucos per dies refecisset; copiis tandem suis instructa, in campum progressa est. Diviso autem in partes duas exercitu, sagittarii ad dextram steterunt: pedites autem gravis armaturae, quos Equitibus plures habuit, ad laevum collocavit; equitibus in medio positis: inter quos ipsa, cum signo, constituit. Aries vero Graecorum ita ordinata est, ut sagittariis hostium Ego Teucus, Menelaus, Meriones, Ulisses; gravis autem armaturae peditibus, Diomedes, Agamemnon, Tlepolemus, Jalmenus, et Ascalaphus opponeremur: Equitibus vero pater tuus Achilles, Ajax uterque, Idomeneus, Philoctetes, caeterique Duces cum suis pugnam dererunt. Et quidem Ego Teucus plurimos interfeci, adeo ut strenuum me virum omnes perhibuerint. Gravis autem armaturae milites Ajaces, medii in eos irrumptentes, profligarunt. Pater autem tuus, medius inter eos, Reginae ipsi invigilans, occasionem venabatur, quomodo eam, acriter sane pugnantem, e medio tolleret. Itaque propius ei accedens, hasta eam impetebat; et ex equo deturbatam, dum in casu erat, coma arreptam distrahebat. Cadentem vero eam videntes reliqui ex exercitu ejus, fugam omnes capessebant. Cumque urbis portae a Trojanis obserratae fuissent, ut omnem aufugiendi spem suis adimerent; nos, hostium

ἐπιδιώξαντες παρὰ τὸ τεῖχος κτείνομεν, ἀποσχόμενοι τῶν γυναικῶν Ἀμαζόνων, ἀστινας δὲ στρατὸς ἡπας δεσμεύσας ἐμερίσατο. Ο 161 τῆς δὲ Πενθεούλειας ἔτι ἐμπνεούσης βονλὴ ἡμῖν ἐνέστη ὥστε ζῶσαν εἰς τὸν ποταμὸν ὁμιῇγαν ἢ κνοὶν εἰς βρῶσιν παραδοθῆναι· δὲ 5 Ἀγιλλεὺς ἦτει ἡμᾶς θανοῦσαν ταφῆναι· καὶ γνόντα τὰ πλήθη ἐφώνησαν εἰς τὸν ποταμὸν ὁμιῇγαν. καὶ εὐθέως ὁ Διομήδης ἐπιλαβόμενος αὐτῆς τῶν ποδῶν εἰς τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν βάλλει· καὶ θνήσκει παραγρῆμα.

Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας δὲ Τιθών τις ὀνόματι ὑπὸ τοῦ Πριάμου παρακληθεὶς παραγίνεται, ἄγων Ἰνδὸν ἐρίπουν καὶ πεζοὺς καὶ Φοίνικας μαχιμωτάτους μετ' αὐτῶν καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Πολυνδάμαντα. καὶ τοσοῦτον ὑπῆρχε πλῆθος ὅσον οὔτε τὸ Ἰλιον οὔτε τὸ δάπεδον ἂπαν ἐδέχετο. καὶ διὰ ταντικοῦ στόλου ἡλθον πολλοὶ Ἰνδοὶ καὶ οἱ αὐτῶν βασιλεῖς· ἐδιψκοῦντο δὲ τασσόμενοι 15 πάντες οἱ βασιλεῖς καὶ πᾶς δὲ στρατὸς ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ Μέρινος, βασιλέως Ἰνδῶν. εἶχε δὲ ὁ Μέρινων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πλοῦτον πολὺν εἰς τὰς ναῦς. καὶ ἀναπαύσαντες ἑαυτοὺς ἐξῆλθον εἰς τὸ δάπεδον, ἕιφη παράξενα φοροῦντες καὶ σφενδοβόλα καὶ ἀσπίδας τετράγωνους. καὶ σὸν αὐτοῖς μιγέντες οἱ τοῦ Ἰλίου σύμμαχοι καὶ οἱ Πριάμου παῖδες καὶ ὁ Μέρινων ἡλθεν ἐν ἀρματι ἐπο- 20 χούμενος εἰς τὸ πεδίον. ὀπλισθέντες δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες προηρχόμεθα, πάντα δεινῶς ἔχοντες· Ιδόντες γὰρ καὶ ἡμεῖς οἱ

5. γνόντα Ch., γνώντα Ox. 12. οὔτε] οὐδὲ Ox. 18. σφενδόβολα Ox. 19. „Ιλείον] Scr. Ἰλίον.“ Ch. Sic iam Ox.

reliquias insecuri, sub ipsis urbis moenibus trucidavimus; ab Amazonibus interim abstinentes; quas, in vincula conjectas, exercitus omnis inter se divisit. De Penthesilea autem ipsa anhelante adhuc, decretum a nobis erat, ut vel in flumen projiceretur; vel dilanianda canibus objiceretur: Caeterum postulabat Achilles, mortuam sepulturae tradi: quo audito, in fluctus projici eam instabat exercitus. Diomedes itaque pedibus arreptam, in Scamandrum praecipitavit; ubi statim suffocata periit.

Paucis autem post diebus, advenit in suppetias, a Priamo vocatus, Tithon quidam; cumque eo Indi, pedites equitesque; Phoenices etiam bellicosissimi, cum rege eorum Polydamante. Tanta autem erat multitudo eorum, ut nec Ilium; nec totus undique campus eam capere potuerit. Sed et navium quoque apparatu supervenerunt Indorum quamplurimi, cum Regibus. Totus autem exercitus regesque Memnonis Indorum regis sub auspiciis militabat, viri potentissimi, quique plurimis divitiis naves suas onustas habuit. Hi, ubi paululum se refecissent, in campum descenderunt; enses quisque Barbaricos, fundas, et quadrata scuta gestantes: quibus etiam se adjunxerunt commitlones Trojani Priamique filii. Memnon autem ipse curru vectus, in campum procedebat. Nos etiam Graeci arma sumentes, mala interim omnia nobismet ominantes, egredimur tamen; ad hostium enim conspectum ipsum nosque Duces.

ἥγεμόνες καὶ ὁ ἡμῶν στρατὸς ἐθαμβήθημεν. καὶ μετὰ πρωνυμῆς οἱ Τρῷες ἄμα τῷ Μέμνονι καὶ τοῖς λοιποῖς ἐπέρχονται ἡμῖν· καὶ δεχόμεθα τὴν ὅρμὴν αὐτῶν καὶ πολλοὶ τρουματίζονται. πιπτόντων δὲ πολλῶν ὄχλων ἐξ ἡμῶν, ἡμεῖς οἱ ἥγεμόνες Ἑλλήνων ἀνεχωροῦμεν μὴ ὑποφέροντες τὴν τοῦ πλήθους βίᾳν· εἶχον δὲ καὶ 5 τὰς ἡμῶν ναῦς καῦσαι οἱ βάρβαροι, εἰ μὴ νῦν ἐπῆλθε. τῆς δὲ νυκτὸς γενομένης, συνελθόντων Ἑλλήνων ἄμα τῷ ἴδιῳ στρατῷ, καὶ συναγαγόντες τὰ σώματα τεφροῦμεν. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ βού-
E λενόμεθα τίς τῶν βασιλέων δύναται ἀντιστῆναι καὶ ὄρμῆσαι κατὰ τοῦ Μέμνονος, τῶν ἄλλων εἰς τὰ πλήθη ἀσχολούμένων καὶ μα-10 χομένων. κλήρον δὲ γενομένου πάντων ἡμῶν ἥγεμόνων κληροῦ-
 ται κατά τινα τύχην Αἴας δὲ Τελαμώνιος, ὁ ἐμὸς ἀδελφός. καὶ πρὸν ἡ ἥλιον ἀνελθεῖν ἐξερχόμεθα οἱ Ἑλληνες ὀπλισύμενοι πάν-
 τες, ὅμοιως δὲ καὶ οἱ Τρῷες καὶ ὁ Μέμνων, βασιλεὺς Ἰνδῶν,
 καὶ πάντα τὰ πλήθη αὐτῶν. καὶ συμβολῆς γενομένης καὶ πολ-15
V 54 λῶν πεσόντων, ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Αἴας κελεύσας τοῖς βασιλεῦσι τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἄλλους ἀμύνασθαι Ἰνδοὺς καὶ Τρῷας, ὄρμῆ κατὰ τοῦ Μέμνονος, βασιλέως Ἰνδῶν, τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, τοῦ σοῦ
O 163 γενέτου, ὄπισθεν συνεπισχύοντος τῷ Αἴαντι, ἔαντὸν ἀποκρύ-
 πτων. ὁ δὲ Μέμνων προσεισχηκὼς τῷ Αἴαντι κατ' αὐτοῦ ὄρμή-20

19. ἀποκρύπτων] ἀποκρύπτοντος Ch. Quem fugerat structurae bar-
 baries Malalae eique similibus frequens. Vid. p. 21. A, 24. B, 130.
 D, vol. II. p. 65. B, 69. B, 73. D, 76. D. Apud Pollucem p. 270.
 codicis scriptura ἦγαγεν ἐκ τῆς ἥλιονπόλεων οὐσαν τῆς Φονγύλας non
 in Ἡλιονπόλεως οὐσης cum Hardtio convertenda, sed scribendum
 Ἰλίου, πόλιν οὐσαν. Alia huius generis v. apud Hasium ad Leonem
 p. 198. B, 255. D.

exercitusque consternati sumus. Clamore itaque sublato, Trojani cum Memnone reliquisque nos aggressi sunt; quorum vim primam suscepimus; multis hinc inde vulneratis. Ubi vero quamplurimi ex nostris cecidissent, nec amplius Barbarorum impetui sustinendo essemus, ad naves recessimus. Sed et illas etiam, nisi nox superveniens inhibuisset, Barbari cremassent. Nocte autem ingruente, exercitum recolligentes, occisorum cadavera combussimus. Consilium quoque eadem nocte initum, quis inter Reges nostros par Memnoni congregeretur; caeteris interim copias ejus impigre adorientibus. Sortibus autem inter Duces omnes ductis, Ajaci Telamonio, fratri meo, hoc (fatis ita volentibus) sortito obtigit. Ante igitur solis ortum, Graeci in aciem armati omnes progredimur; sicut et Trojani, cum Indorum rege Memnone, exercituumque omni. Praefilio autem commisso, multisque cadentibus, frater meus Ajax; signo Graecorum duabus dato, uti Trojanos Indosque reliquos propulsarent; ipse Memnonem, Indorum regem, adortus est; Heroë interim Achille, patre tuo, clam eum a tergo corroborante. Memnon vero, ubi Ajacem sibi appro-

σαντι, καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἄρματος εὐθὺς πλησίον ἐγένετο· καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι πειράζουσιν. ὁ Αἴας δὲ πρῶτος ἀνατρέπει τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ τῷ δόρατι στρέψας, ἐπιπεσὼν αὐτῷ βαρέως. τῶν δὲ ὅντων ἐγγὺς τοῦ Μέμνονος ἐπελθόντων τῷ Αἴαντι ἐν τῷ 5 ἔχειν τὸν Μέμνονα, ἵδιων ὁ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεύς, τὸ δόρον αὐτοῦ **Β** βαλὼν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ αὐτοῦ Μέμνονος, γυμνωθέντος τοῦ τένοντος, κτείνει αὐτὸν ἀνελπίστως. καὶ πεισόντος αὐτοῦ αἰφνιδίως γίνεται θόρυβος καὶ φυγὴ τῶν βαρβάρων· καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλλῆνες γρόντες καὶ πλησθέντες θάρσους πάντας τοὺς Αἰθίοπας 10 κτείνομεν. Πολυδάμαντος δὲ ἐπὶ τὸν Αἴαντα ἐπιβάντος, ὁρμήσας ὁ Τελαμώνιος Αἴας καὶ αὐτοῦ, δόρατι πλήξας τὸν βονθῶνα αὐτοῦ ἀναιρεῖ αὐτόν. Θανόντος δὲ κάκείνου καὶ ἄλλων πολλῶν, **Ο 164** οἱ Αἰθίοπες φεύγοντες ἀνηροῦντο, τῶν ἵππων αὐτοὺς καταπατούντων. καὶ ἐπλήσθη τὸ δάπεδον νεκρῶν, καὶ γέγονεν ἐσπέρα· 15 ἥτησαν οὖν οἱ Τρῶες περὶ τῶν νεκρῶν ἔνδοσιν. καὶ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων συνθεμένων ἀμφότεροι ἐποιήσαμεν πυρὸς καὶ ἐτεφρώ- **σ** σαμεν τοὺς νεκρούς. καὶ ἀσφαλισάμενοι οἱ Τρῶες τὰς πύλας ἔμειναν πενθοῦντες διὰ τοὺς αὐτῶν προμάχους καὶ διὰ Μέμνονα. δλύων δὲ ἡμερῶν διαδραμούσῶν, τοῦ σοῦ γενέτον Ἀχιλλέως προ- 20 καλονυμένον ἄμα ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν Τρῶας, ἔξηλθεν ἥγονο- μενος τῶν βαρβάρων ὁ Πάρις καὶ Ληφόβος ἀδελφοί· ἥσαν δὲ μετ' αὐτῶν οὖν τῷ πλήθει Λυκάων καὶ Τρωΐλος, παῖδες καὶ αὐτοὶ Πριάμον. καὶ ὁρμήσας πάλιν Ἀχιλλεύς, ὁ σὸς γενέτης, μεθ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων πάντων καταδιώκει τοὺς βαρβάρους· καὶ

pinquantem animadvertisit, e curru statim descendens, propius accessit. Tum vero hastis se invicem petebant: primusque Ajax peracriter eum aggressus, scutum ejus, hasta impulsum, obliquavit. Derepente igitur qui Memnoni proximi erant, Ajacem, eum urgentem, adorti sunt: quod ubi vidit pater tuus Achilles, denudatum Memnonis jugulum hasta traje- cit; ipsumque, omnium praeter spem, occidit. Memnone sic prostrato, tumultus ingens in Barbaris ortus est, fugam sine mora capessentibus: nos contra, revocatis animis, Aethiopas ad unum omnes excidimus. Tum vero Polydamantem, Ajacem adorientem, Ajax vicissim petebat: juxtaque inguina confossum, de medio sustulit. Occisis vero eo plurimisque aliis, Aethiopes in ipsa fuga perierunt, Equitibus eos proculcantibus: totusque campus cadaveribus plenus est. Nocte vero ingrante, Trojani nobis- cum de Mortuis sepeliendi egerunt: nobis autem illis annuentibus, ro- gos utrinque extruximus, mortuosque cremavimus, Trojani autem Ilii por- tis obseratis ducum suorum Memnonisque fatum deflerunt. Paucis ita- que diebus interjectis, patre tuo Achille nobisque Achivis Trojanos ad praelium provocantibus; egressi sunt Paridis Deiphobique sub auspiciis: cumque his Lycaon, Troilusque, et ipsi Priami filii, in aciem deve- runt. Pater itaque tuus Achilles, cum nobis omnibus, in praelium de- scendens, Barbaros profligavit; quorum plurimi inter fugiendum in Sca-

φεύγοντες ἐπεσον εἰς τὸν Σκύμανδρον ποταμὸν πολλοὶ καὶ ἀπώλοντο, καὶ ζῶντες δὲ φανεροὶ ἐλήφθησαν. ἀναιρεῖ δὲ Ἀχιλλεὺς Δ τοὺς Πριάμου παῖδας, Τρωίλον καὶ Λυκόνα, τοὺς δὲ λοιποὺς ἡμεῖς οἱ Ἀχαιοί. καὶ μέγα πένθος ἐν τῷ Ἰλίῳ περὶ Τρωίλον ἦν· ἦν γὰρ ἔτι νέος καὶ γενναῖος καὶ ὥραῖος.

Μετὰ δέ τινας ἡμέρας ἐνίσταται ἡ τῶν ἀναθημάτων ἑορτή, καὶ ἀνοχὴ γέγονε τοῦ πόλεμου, Θυσιῶν γενομένων, Θύσιτων τῷ Ο 165 Θυμβριῷ Ἀπόλλωνι ἐν τῷ ἄλσει τῷ ἀπὸ μικροῦ ὅντι τῆς πόλεως τῶν Λαυρῶν καὶ τῶν Τρώων. καὶ ἐξιλθούσης Πολυξένης μετὰ Ἐκάρης εἰς τὸ ἱερὸν Ἀχιλλεὺς ταύτην ἐθαύμασεν ἐωρακώς. 10 Πολύμος δὲ ἐωρακώς τὸν Ἀχιλλέα, πέμπει τινὰ Ἰδαιῶν ὄντας Ε πρὸς αὐτὸν λόγους φέροντα περὶ τῆς Πολυξένης ἐν τῷ ἀναπατεῖν τὸν Ἀχιλλέα ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον. καὶ ἀκούσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν περὶ αὐτῆς λόγον ἀνήφθη· ἐωρακότες δὲ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες τὸν Ἰδαιῶν ἰδιάζοντα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐν θορύβῳ 15 πολλῷ ἐγενόμεθα, ὡς τοῦ σοῦ γενέτου Ἀχιλλέως προδιδόντος ἦμας. καὶ ἐπέμψαμεν πρὸς αὐτὸν ἀπόκρισιν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ μονοῦ Αἴαντος καὶ Διομήδους καὶ Ὄδυσσέως, ἵνα αὐτῷ παραγγέλλωσι μὴ θαρρέειν ἐντὸν τοῖς βαρθύροις μόνον. οἱ δὲ ἀπελθόντες περιέμειναν αὐτὸν ἔξω τοῦ ἄλσους, ἵνα αὐτῷ εἴπωσι τὴν ἀπό- 20 Β 55 κρισιν. ὁ δὲ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεὺς συντάσσεται τῷ Ἰδαιῷ λαμβάνειν Πολυξένην πρὸς γάμον. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Πάρις παραγίνε-

4. Addidi prius ἦν. 7. ἀνοχὴ et mox ἀπὸ Ch., ἀνωχὴ — ἀπῶ

Ox. ἀνωχὴ deterius Toupius Emend. in Hesych. vol. II. p. 390.

11. πέμπει Ch., πέμποντα Ox. 13. μόνον Ch., μένον Ox.

18. Διμήδους Ox.

mandrum fluvium delapsi, interierunt; plurimi etiam vivi capti sunt. At vero Priami filii, Troilus et Lycaon, Achillis manu ceciderunt: reliqui a nobis interfici. Ingens autem Trojanis, Troili ob casum, luctus incessit; ut qui juvenis admodum magnique animi fuit et formae eximiae.

Post aliquot vero dies bellum intermissum est utrinque; ob Anathe-matum, quod imminebat, festum: quo Graeci pariter ac Trojani in lu-co, qui prope aberat ab urbe, Apollini Thymbrio sacra faciebant. Polyxenam ibi, templum una cum Hecuba ingredientem, conspicatus Achilles, formam ejus obstupuit. Videns autem Priamus Achillem, qui per lucum solus obambulabat; Idaeum quandam misit, qui cum Achille de Polyxena sermones haberet. Achilles autem, Idaei nuncium ubi audisset, Polyxenae amore accensus est: Nos autem Idaeum observantes cum Achille secreto agentem, conturbati animis, a parente tuo nobis metuere coepimus; ne forte proditionem agitaret. Missi sunt igitur, cum fratre meo, Diomedes et Ulisses, qui innuerter ei, ne ita fidenter se Barbaris committeret solum. Illi autem abeuntes, adventum ejus ex luco praestolabantur, nuncium illud ei allaturi. Interim pater tuus Achilles promissum dederat, de Polyxena ducenda: cui paulo etiam post, Paris, cum fratre

ται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα κρύφα καὶ ὁ Δηίφοβος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρακαλοῦντες αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Πολυξένης. καὶ δέχεται αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς κατ’ ἴδιαν ἀγνώστως, μηδὲν ὑποπτεύσας φαῦλον διὰ τὸ ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλσει εἶναι. καὶ ὁ μὲν Πάρος ὁ 166
 5 δρις ὡς ὅρκῳ βεβαιῶν τὰ μετ’ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως εἰρημένα παρὰ τὸν βωμὸν ἴσταται. περιπλακέντος δὲ τοῦ Δηιφόβου τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ὁ Πάρος ἀπὸ τῶν πλευρῶν, αὐτοῦ καταφιλοῦντος αὐτόν, ἐβάπτισεν ὁ ἐπεφέρετο ἔιρος. τοῦ δὲ Δηιφόβου κατασχόντος τὸν Ἀχιλλέα, δευτέραν ἐπιφέρεται πληγὴν ὁ Πάρος τῷ 10 Ἀχιλλεῖ, καὶ λοιπὸν ἔκλυντος ἐγένετο καὶ ἐπεσε. καὶ ἔξερχονται Βοΐοὶ περὶ Πάριδα καὶ Δηιφόβον ἀνυπόπτως δι’ ἄλλης ἔξόδου τοῦ ἄλσους· ὡς δὲ μικρὸν ἀπεῖχον, δρόμῳ πολλῷ χρησάμενοι ἀπῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ὄδυσσεὺς ἔφη πρὸς Αἴαντα καὶ Διομήδην ὅτι Οὐκ ἀγαθὸν τι εἰσὶν ἔργασάμενοι οὗτοι· 15 εἰσέλθωμεν πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. εἰσελθόντες οὖν εἰς τὸ ἄλσος ὅρασι τὸν σὸν γενέτην Ἀχιλλέα κείμενον παρὰ τὸν βωμὸν εἰς τὸ ἔδαφος καθημαγμένον καὶ ἔτι ἐμπνέοντα. εἶπεν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ ἔμος ἀδελφὸς Αἴας, Ἡν ἄρα ἀληθῶς ὅστις ἀνθρώπων ἥδυνατο κτεῖναι σε ἀλλῇ διαφέροντα πάντων; ἀλλ’ ἡ σὴ προπέτεια ἀπώλεσέ σε. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς εἶπε, Λόλῳ εἰργάσαντό με Πάροις καὶ ΣΔηιφόβος διὰ Πολυξένην. καὶ ἐτελεύτησε. νεκρὸν δὲ γενόμενον, οἱ 167 βαστάσαντος αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ Αἴαντος ἐπ’ ὅμων, φέρουσιν εἰς τὰς σκηνάς. Ἰδόντες δὲ οἱ Τρῶες ἔξερχονται.

14. ἔργασάμενοι Ch., εἰργάσαμενοι Οχ. 17. καθημαγμένον Ch., κατημαγμένον Οχ.

Deiphobo, clam intervenit; nempe de nuptiis eum interpellaturus: quos et seorsim exceptit Achilles, doli ignarus, nihilque mali suspicatus, eo quod Apollinis essent in luco. Et quidem Paris ad Aram constituit, tanquam quae inter se pacta fuerant, juramento firmatus. Interim vero dum se mutuo tenebant amplexu Deiphobus et Achilles; Paris a latere veniens, Achillem gladio quem ferebat transadigit. Sed et repetito vulnere confossum, dum a Deiphobo distineretur, Achilles, concidit exanimis. Paris autem, et Deiphobus, per diverticulum luci viam sibi inventientes, clam omnibus evaserunt: paululumque progressi, citato cursu iter in urbem accelerabant. Quos cum conspexit Ulisses, Ajacem ac Diomedem allocutus; „Non est (inquit) boni aliquod, quo occupati sunt isti: quin igitur Achilli prospiciamus.“ Lucum itaque ingressi, patrem tuum vident cruentatum, humi juxta altare prostratum, et extremos jam spiritus anhelantem. Dixit autem ei frater meus Ajax; „Quisquamne igitur te, mortalium fortissime, interficere poterat? Quin potius tua tibi temeritas exitio fuit.“ „Immo, inquit Achilles, Paris me Deiphobusque, Polyxenam praetexentes, dolo circumvenere.“ Nec plura locutus, expiravit. Mortuum itaque, humeris suis impositum, ad castra deferebat frater meus Ajax: quo viso, erumpunt continuo Trojani, Achillis corpus,

ται, ὡνα ἀρούσαντες αὐτοῦ τὸ σῶμα αἰκίσωνται. ἡμεῖς δὲ οἱ Ἑλληνες ἴδόντες τὸ γενόμενον ἐν ἀμηχανίᾳ πολλῇ ἐγενόμεθα· καὶ τερφοῦμεν αὐτοῦ τὸ σῶμα, καὶ βαλόντες ἐν ὑδρίᾳ θάπτομεν σιγῇ.

Ο δὲ Πύρρος ἀκούσας ἐστέναξε πικρῶς· καὶ προσεσχηκὼς ὁ 5 Τεῦχος ἐπαινῶν αὐτὸν ἔφη, Τίς δυνατός ἐστι τὰς σὺς ἀρετὰς ἔξεπεν; ἐκ πατρὸς αἷμα φέρεις Πηλέως βασιλέως πόλεως μὲν Φθίας, χώρας δὲ Θετταλίας, ἐκ μητρὸς δὲ αἷμα φέρεις Λυκο- 10 Δ μήδονς, βασιλέως τῶν Σκυρίων. εἰς ἐκδίκησιν δὲ πατρὸς ἅπαν τὸ Ἰλιον καὶ τὴν Τροίαν ἀπώλεσας. καὶ ἀναστὰς περιεπλάκη τῷ 15 Πύρρῳ ὁ Τεῦχος, καὶ ἥτησεν αὐτὸν τοὺς τοῦ Αἴαντος, τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ, λαβεῖν νίούς, τὸν Αλαντίδην τὸν ἀπὸ Γλαύκης, τῆς προτέρας γυναικὸς Αἴαντος, καὶ τὸν Εὐρυσάκην τὸν ἀπὸ τῆς Τεκμήσσης, καὶ αὐτὴν Τέκμησσαν· καὶ παρέσχεν αὐτῷ ὁ Πύρρος. καὶ λαβὼν ὁ Τεῦχος εὐθὺς ἀπέπλενσεν ἐπὶ τὴν Σα- 15 λαμῆνα.

Ομοίως δὲ καὶ ὁ Πύρρος λαβὼν τὸν ἴδιον στόλον ἀπέ-
πλενσε, καὶ πᾶς ὁ Ἀχαιῶν στρατὸς καὶ οἱ ἥρωες ἀπῆλθον εἰς
O 168 τὰς ἴδιας πατροίδας. ταῦτα δὲ Σίσυφος ὁ Κῶος συνεγράψατο ἐν
τῷ πολέμῳ ὑπάρχων σὺν τῷ Τεύχῳ. ἥντινα συγγραφὴν εὐρη-
Ε 20 κώς Ὁμηρος ὁ ποιητὴς τὴν Ἰλιάδα ἔξεθετο, καὶ Βεργίλλιος τὰ
λοιπά. ἄτινα καὶ ἐν ταῖς τοῦ Αἴαντος ἐμφέρεται συγγραφαῖς,

14. Τεκμήσσης Ch., Τεκμίσσης Ox. 19. De Sisypho quae fabula-
tur Malalas repetit ex eo Tzetzes Histor. V. 29.

ut in id saevirent, abrepturi. Caeterum nos, casu hoc, summis in angustiis positi, cadaver pyris exustum urnaque reconditum terrae taciti mandamus.

Adhuc Pyrrhus profunde ingemuit: sed laudavit eum Teucus: intentisque in eum oculis: „Quisnam (inquit) par tuis virtutibus praedicandis videtur; qui a patre Pelei, Phthiae Thessalorum regis; a matre vero Lycomedis, Scyri regis, sanguinem ostentas? quique, Patris in vindictam, Trojam totumque Ilium exitio dedisti?“ Surgens deinde Teucus, Pyrrhum amplexus est; qui eum vicissim rogavit, uti fratris sui Ajaxis filios, Aiantidem, ex Glauca, priore Ajaxis uxore; et EurySacem, ex Tecmessa; Tecmessamque ipsam sibi acciperet. Eos itaque a Pyrrho sibi traditos, in Salaminem insulam, statim solvens, Teucus deinceps.

Pyrrhus itidem omnisque Graecorum exercitus, et Heroes, cum classe quisque sua, patriam suam repetierunt. Ista vero scriptis tradidit Sisyphus Cous, qui, cum Teucro, bello interfuit: cuius in Historiam Homerum Poëta post temporis incident, Iliadem suam condidit; sicuti et suam quoque postea Virgilius Aeneidem. Haec eadem Dictys etiam Cre-

ὅπερ πόνημα μετὰ πολλὰ ἔτη Ὄμήρου καὶ Βεργίλλου ηὔρεθη ἐπὶ Κλαυδίου Νέρωνος βισιλέως ἐν κιβωτίῳ.

Ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρώην ἀκούσασα διὰ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ὅτι τὴν Κασάνδραν φιλεῖ, καὶ 5 ἀφορμὴν εὑρηκοῦσα, δέδωκεν ἑαυτὴν εἰς μοιχείαν τῷ Αἴγισθῳ τῷ V 56 συγκλητικῷ, νῦν τοῦ Θυέστου. καὶ ἀκούσασα τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλονσαν ἐπὶ τὴν Μυκηναίων παρονοίαν, ἐβούλευσατο μετὰ τοῦ Αἴγισθου πῶς ὀφεῖται δόλῳ φονευθῆναι ἐρχόμενος ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ τοῦ Αἴγισθου. καὶ καταφθάσαντος τοῦ Ἀγα-
10 μέμνονος ἐν τῇ Μυκηναίων πόλει, καὶ δεχθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ Αἴγισθου, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἴδιον πα-
λάτιον ἐσφύγη. καὶ ἐποίησεν εὐθέως ἡ γυνὴ αὐτοῦ βασιλέα τὸν Αἴγισθον, καὶ ἐγαμήθη αὐτῷ νόμῳ. καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Ἐνιγόνην· ἥτις μετὰ θάνατον τοῦ πα-
15 τρόδος καὶ τῆς μητρὸς φοβηθεῖσα τὸν Ὁρέστην ἑαυτὴν ἀγχόνῃ ἀναιρεῖ. ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ἡ πόλις καὶ ὁ στρατὸς ἐμίσει O 169 τὸν Αἴγισθον· ἀκούσας δὲ ὁ Ὁρέστης, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος νιός, B τὴν τοῦ ἴδιου πατρὸς ἐπὶ τὴν Μυκηναίων πόλιν παρονοίαν, ἥλ-
θει ἀπὸ τοῦ Σχοινέως, ὃτινι ἔδωκεν αὐτὸν μέλλων ἐπὶ τὸν πό-
20 λεμόν ἐλθεῖν ὁ Ἀγαμέμνων ἀνατραφῆναι ὑπὸ αὐτοῦ καὶ παι-
δευθῆναι. καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ κρύψα ἐξεπεν-
αὐτῷ ὅτι βούλευεται ὁ Αἴγισθος ἀνελεῖν αὐτόν. καὶ βούλευομέ-
νον τοῦ Ὁρέστου τί δεῖ αὐτὸν πρᾶξαι, ἐν τῷ μεταξὺ παραγίνεται

14. Ἐνιγόνην] „Lego, Ἐριγόνην: ita enim eam vocat Dictys Cretensis, unde ista desumpta magna ex parte videntur.“ Ch. Hoc scribendum Ἡριγόνην. 15. ἀγχόνῃ] ἀγνόνῃ Ox. 19. Σχοινέως Ox.

tensis memoriae prodidit: cuius Scripta, longe ab Homeri et Virgilii seculis, Claudii Neronis sub temporibus, in arcula reperta traduntur.

Clytaemnestra autem, Agamemnonis uxor, auditio Conjugis sui erga Cassandram amore; occasione oblata, et ipsa etiam cum Aegistho, viro nobili, Thyestis F. consuetudinem habuit. Certior autem facta, jam instare Agamemnonis in Mycenas reducis adventum; consilium cum Aegistho habuit, quonam pacto adveniens ab Aegistho e medio dolo tolleretur. Agamemnon itaque ad Mycenas reversus, a civibus suis, Primoribus, ipsoque Aegistho acceptus est: palantium vero suum ingressus, occisus est. Uxor itaque ejus regem statim salutat Aegisthum; cui juxta leges nupta, filiam ei peperit, quam Erigonem vocavit: quae, patris sui et matris post mortem, ab Oreste metuens sibi, laqueo sibi mortem consivit. Senatus vero omnisque adeo cum exercitu populus Aegisthum odio habuerunt. Caeterum Orestes, Agamemnonis filius, ubi inaudisset patrem suum Mycenas reversum esse; Schyneo relicto, (cui pater, in bellum profecturus; enutiendum eum et instituendum tradiderat,) Mycenas repetiit. Reverso clam ei soror ejus indicavit, paratas vitae ejus ab Aegistho fuisse insidias. Oresti autem volventi secum quomodo ab insidiis istis prae-

ὅ Στρόφιος εἰς τὴν Μυκήνην, ἐκ γένους ὑπάρχων τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀμα τῷ νίῳ αὐτοῦ Πυλάδη τῷ συνανεγνωκότι. καὶ μαθὼν
ὅ Στρόφιος τὰ συμβάντα τῷ Ἀγαμέμνονι, συνεβούλεύετο τῷ
C Ορέστη πόλεμον ποιῆσαι πρὸς τὸν Αἴγισθον. καὶ λαβὼν Ὁρέστην ἔρχεται εἰς τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον μαθεῖν περὶ τοῦ Ὁρέστην.
καὶ λαμβάνει χρησμὸν ὅτι δεῖ τὸν Ορέστην κτεῖναι τὴν μητέρα καὶ τὸν Αἴγισθον. εἶτα γίνεται μαθεῖν καὶ Ὁρέστης εἰς περισώζεται κτείνας αὐτούς. καὶ ἐδόχθη ἀντῷ ὅτι προτίθεται τῶν πατρῶν καὶ τῆς Πελοποννήσου πάσης.

Καὶ παρεκάλεσε τὸν Στρόφιον ὑποστρέψαι εἰς τὴν Ἰδίαν αὐτῷ
O 170 τοῦ πατρίδα, ἐάσαντα αὐτῷ τὸν νίὸν αὐτοῦ τὸν Πυλάδην· καὶ πεισθεὶς ὁ Στρόφιος ἐποίησεν οὕτως. καὶ λοιπὸν ἡλθον εἰς τὴν Μυκηναίων πόλιν ὁ Ὁρέστης καὶ ὁ Πυλάδης κατὰ τὸν χρησμόν· καὶ λάθρᾳ εἰσῆλθε πρὸς τὴν Ἡλέκτραν, ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ παρακαλεῖ αὐτὴν πεῖσαι τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν δέξαια-15 σθαι αὐτόν· ἡτις Ἡλέκτρα ἔπεισε τὴν Ἰδίαν μητέρα, καὶ ἐδέξατο τὸν Ὁρέστην. καὶ παρακληθεῖσα ἡ Κλυταιμνήστρα ἐδυσώπησε τὸν Αἴγισθον· καὶ δεχθεὶς παρὰ τοῦ Αἴγισθον ὁ Ὁρέστης μανόμενος ἐκαρτέρει, βούλόμενος ἐκδικῆσαι τοῦ Ἰδίου πατρὸς τὸ αἷμα, λέγων πᾶσιν ὅτι Ἐμόν ἐστι τὸ βασιλειον. καὶ εὑρηκὼς 20 καιρὸν ἔσφαξε τὴν Ἰδίαν μητέρα καὶ τὸν Αἴγισθον βασιλέα, τὸν αὐτοῦ πατρώον. καὶ εἰς ἔξχλαν ἡλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ-

13. κατὰ] μετὰ Ox. 22. ἔξηγιαν Ch., ἔξιχίαν Ox.

caveret sibi, intervenit Strophius, Agamemnoni cognatus; qui Mycenae advenerat cum Pylade, filio suo, qui cum Oreste enutritus simul literisque imbutus fuerat. Strophius autem certior factus de eis quae Agamemnoni acciderant; consilium cum Oreste habuit, de armis adversus Aegisthum sumendis. Una igitur Apollinis oraculum adeuentes, quid de Oreste futurum esset, sciscitantur. Vates respondit: Oportere Orestem matrem suam et Aegisthum de medio tollere. Praeterea interrogante Oreste, an Parricidiis suis supervicturus esset? Immo, respondit Oraculum; Paternas etiam ditiones Peloponnesumque totam occupabit Orestes.

Strophium itaque rogavit, uti Pylade filio secum relicto, ipse in patriam suam rediret. Annuente vero Strophio, Orestes, post Oraculum acceptum, una cum Pylade, Mycenae reversus est. Ad sororem vero Electram clam ingressus, ab ea petivit, uti Clytaemnestram matrem in gratiam secum redire suaderet. Hoc ei effectum dedit soror: quin et Clytaemnestra, precibus ejus ad id adducta, Aegisthum etiam, ut Orestem exciperet, obnixe rogavit. Ab Aegistro autem receptus Orestes, furore tamen correptus est, Paterni sanguinis vindictam totus agitans; regnumque illud suum esse, omnibus ostentans. Tempus vero nactus opportunum, matrem suam Aegisthumque de medio sustulit: quo facto, in insaniam prolapsus est. Caeterum cum furor ejus quandoque remitteret,

έαντὸν γενόμενος, καὶ ποτὲ μὲν ἐφρόνει καὶ διῆγεν ἐν ἀνέσαι,
ποτὲ δὲ ἡμιάνετο. πρὸς Θεραπείαν τῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς συγ-
κλήτου, ὅτι ἐφίλουν τὸν Ὁρέστην καὶ αὐτὸν ἡβούλοντο βασι-
λεῦσαι, οἱ ἱερεῖς ἀγρεύσαντες τὸν Ὁρέστην καὶ ἀποκαθαρίσαν-
5 τες ἔξιεώσαντο αὐτὸν τοῦ μητρώον φόρον τοῦ μαίνεσθαι· καὶ
ἀπαγαγόντες ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς τὸν Ὁρέστην, ἐφ' ᾧ ὁ
Ἄρειος πάγος ὑπῆρχε, τῆς δίκης ἀκούσαντος μεταξὺ Οἰακος τοῦ
μετὰ τοῦ Τυνδαρίου τῆς Κλυταμνήστρας καὶ τοῦ Ὁρέστου.
ὅστις Μενεσθεὺς ἔξειπε ψῆφον δικαίως τὸν Ὁρέστην ἐκδικῆσαι
10 τὸν φόρον τοῦ ἱδίου πιτρός, μάλιστα καὶ διὰ τὰς ἄλλας γυναι-
κας, ὅπως μή τις ἔτέρᾳ γυνῇ τοιοῦτόν τι δεινὸν ἐργάσηται. ταῦ-
τα Δίκτυς ἐν τῇ ἔκτῃ αὐτοῦ ὁμιψῳδίᾳ ἔξειθετο.

Οἱ οὖν ἱερεῖς λαβόντες τὸν Ὁρέστην ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ
Ἄρειον πάγου μετὰ τὴν ψῆφον ἀπήγαγον ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ
15 ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος παραμεῖναι, ἵνα τὴν μανίαν ἀποθέμενος
βασιλεύσῃ. ὁ δὲ Ὁρέστης ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱερόν, ἔχων τὰς ἴδιας
φρένας, ἀμα τῷ Πυλάδῃ, καὶ ποιήσας θνοίαν, ἦτε τὴν Πυ-
θίαν ἐκφυγεῖν τῆς μανιώδονς νόσου. καὶ ἐδόθη αὐτῷ διὰ τῆς
Πυθίας κρητιδὸς διὰ στίχων, ὃ ἐστι τῇ κοινῇ διαλέκτῳ οὕτως.

2. πρὸς Θεραπείαν τῶν τῆς πόλεως] „Locus iste haud usquequaque
sanus appareret: ego legendum censeo, πρὸς Θεραπείαν οὖν τῶν τῆς
πόλεως; uti sensus sit connexio.“ Ch. 5. τοῦ μητρώον φέρον
τοῦ μαίνεσθαι] „τοῦ μαίνεσθαι superflua videntur, nec hujus esse
loci: Insaniam enim nondum suam depositurus erat Orestes; uti ex
sequentibus patet.“ Ch. 7. τῆς δίκης ἀκούσαντος μεταξὺ Τά-
κος] „Locus mutilus: judicis enim nomen manifesto deest: legendum
itaque, τῆς δίκης ἀκούσαντος τοῦ Μενεσθέως, μεταξὺ Τάκος etc.
Menestheus enim infra causam hanc audivisse dicitur.“ Ch. ibid.
Οἰακος Bentleius p. 75., Τάκος Ox.

per vices vero vehementius eum vexaret; sacerdotes senatuī populoque,
(qui magni Orestem habuerunt, regemque sibi summopere expetebant,) rem gratam facturi, purgarunt eum; et expiato Parricidii criminē, Deos ei propitiō reddiderunt. Quin et deducto eo ad Minervae templū, juxta quod Areopagus situs erat; coram judice Menestheo causa agitata est; inter Hyacem; qui Tyndarii et Clytaemnestrae partes egit, et Orestem. Menestheus autem sententiam pro Oreste tulit; justissime eum Patris caedem vindicasse, affirmans: uti exemplo hoc ab hujusmodi facinoribus mulieres in posterum absterreantur. Ista vero a Dicty scripta, in Rhapsodia ejus sexta, habentur.

Porro sacerdotes Orestem, tribunali Areopagitico exemptum, Delphos etiam, Apollinis ad templū deduxerunt; uti commoratus ibi aliquod temporis, insaniam deponeret, regnoque suo par reddebetur. Orestes autem una cum Pylade, Apollinis templū ingressus, tumque compos sui, sacra peregit; Pythiam precatus, uti insaniae morbo liberaretur. Responsum vero tulit hujusmodi, metro datum: quod communī oratione sic se habet.

O 171
E

O 172

V 57

Ορέστα, οὐκ ἄλλως σε δεῖ ἀργαλέας νόσου μανίαν ἀποθέσθαι,
εἰ μὴ περάσους Πόντου κύματα Σκυθίης τε γαῖαν καταλάβοις

Β Αὐλίδος τε χώραν. ἐν ιερῷ Ἀρτέμιδος ληφθεὶς σωθήσῃ ἐκ βω-
μῶν· κάκεῖθεν ἐκφυγῶν ἐκ χθονίης βαρβάρων χθόνα περάσους

Ο 173 καταλάβης Συρίης γοῖαν σειομένην, αὐλάνος Σιλπῆς τε ὅρους 5
ἄντικρους ενδρήσεις Μελάντιον τοῦνομα ἔχον ὅρος, ἐνθα μέγις
ἐστὶν ναὸς Ἐστίας. ἐκεῖ λυσσώδη μανίαν ἀποτίθει· θᾶττον ἴδι.
ταῦτα ἔφη ἡ γλυτεῖαι.

Καὶ τοῦτο χρησμοδοτηθεὶς δὲ Ὁρέστης ἐσημειώσατο· καὶ εὐ-
θέως καταπλεύσας ἄμα τῷ Πυλάδῃ κατέφθασεν ἐπὶ τὴν Αὐλί- 10
δα χώραν τῆς Σκυθίας. καὶ ἀνελθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου,
προσέσχεν δὲ Ὁρέστης ἕρον ἐστὼς ὡς ἀπὸ μιλίων δύο τῆς θα-
λάττης καὶ θανόντων ἀνθρώπων ἐδόμιμένα δστέα. καὶ λέγει
Σ Πυλάδῃ δὲ Ὁρέστης, Δοκεῖ σοι θεᾶς εἶναι τάδε μέλαθρα, ἐνθα
σὸν νησὸν ἥκαμεν; δῶρο δὲ καὶ τῶν θανόντων ζένων τὰ δστέα. 15
καὶ προσεσχηκὼς Πυλάδης λέγει τῷ Ὁρέστῃ, Φύγωμεν, ἐὰν σω-
θησόμεθα. δὲ δὲ Ὁρέστης ἔφη, Οὐ φεύγομεν· οὔτε γὰρ φεύγειν
εἰώθαμεν οὐδὲ τὸν χρησμὸν κακιστεύσομεν.

Τούτους δὲ ἑωρακότες βονκόλοι ἔδραμον πρὸς τὴν Ἰφιγέ-

1. ἀργαλέως Οχ.	2. καταλάβοις] καταλάβης Cedrenus p. 134.
B. 3. Αὐλίδος τε Cedrenus, Λύσαιδος δὲ Οχ.	4. χθονίης] χθονὸς Cedrenus.
5. Σιλπῆς] Σιλπίον Cedrenus.	8. ταῦτα
ἔφη] „Malleum legere, cum Cedreno, ταῦτα ἔφην.“ Ch.	14. Λο-
πεῖ] Eurip. Iph. T. v. 69. 16. Πυλάδης — Ὁρέστη] Immo Orestes Pyladi. ibid. Φύγωμεν] v. 103. 17. Ὁρέστης] Pylades.	χίμοεις
18. οὐδὲ] Fort. οὐτε.	

„Orestes, non aliunde est, ub ab insaniae tuae morbo convalescas, nisi
trajectis Ponti fluctibus, Oras Scythicas appuleris. Ubi Aulidis ad ter-
ram in Dianaē templo captus, destinatum altari sacrificium, evades ta-
men: orisque Barbaricis eruptus, mari transmisso, tremulamque Syriae
regionem pertingens, Silpioque monti oppositam planitiem, Melantium ad
montem pervenies; ubi Fanum extat Vestae magnum. Rabiosam ibi in-
saniam depositurus es: fac cito discedas. Quae te manent Fata, di-
ximus.“

Orestes autem Oraculo annotato sine mora solvit inde: Aulidem Scy-
thiae, una cum Pylade, profecturus. Ubi quamprimum appulissent, pe-
destrique itinere duo circiter millaria progressi fuissent; Orestes fanum
conspexit, circae mortuorum hominum ossa projecta. Pyladem itaque
Orestes compellans; „Haeccine, inquit, tibi Deae quam petimus delu-
bra esse videntur? Quin advenarum hic occisorum ossa plane conspicimus.
Imo video, inquit Pylades; et capessenda hinc fuga est, si salvi esse ve-
limus. Nequaquam, respondit Orestes: nec enim fugere consuevimus.
Sed nec Oraculum improbare licet.“

Accurrentes interim qui forte conspexerant illos bubulci ad Iphige-

νειαν, λέγοντες αὐτῆς, Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστροης κόρη,
ἥκαισι δύο νεανίσκοι παρὰ τὴν Κυανέαν. ἡ δὲ πρὸς αὐτούς, Πο- O 174
ταποί; τίνος γῆς; τὸ τοῦνομα ἔχονσιν οἱ ἔνοι; ἐπηρώτα γὰρ
πάντας ἡ Ἰηγένεια τοὺς συλλαμβανομένους καὶ ἀγομένους εἰς
5 θυσίαν ἀπὸ οἵας εἰσὶ χώρας, καὶ τότε αὐτοὺς ἔσφαζε, βονλομένη D
μαθεῖν περὶ τοῦ ἴδιου πατρὸς αὐτῆς Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν αὐ-
τοῦ καὶ περὶ τοῦ κατὰ Φρυγῶν πολέμου τὸ ἐγένετο. οἱ δὲ βονκό-
λοι λέγοντιν αὐτῆς, Ἐτερος πρὸς τὸν ἐτερον ἔφη, Πυλάδη· τοῦ δὲ
συζύγου τὸ ὄνομα οὐκ ἴσμεν· οὐδὲ γὰρ ἔφη. ἡ δὲ πρὸς αὐτούς,
10 Τί γὰρ κοιτῶν βονκόλον ἐν θαλάττῃ; οἱ δὲ εἶπον, Βοῦς ἥκαμεν
νήψαι ἐν ἀλίᾳ δρόσω. καὶ πέμψασα Σκύθας συνέσχειν αὐτούς·
καὶ ἥχθησαν εἰς θυσίαν δέσμοι· καθὼς ὁ σοφάτατος Εὐρυπίδης
ξέθετο δρᾶμα ποιητικῶς, ἢν μέρος δλίγον ἔστι ταῦτα.
Καὶ δεσμευθέντων αὐτῶν, ἐκέλευσεν ἀφορισθῆναι τὸν ἕνα,
15 καὶ ἀγθῆναι τὸν ἄλλον εἰς θυσίαν. καὶ ἀφώρισαν παρὰ μίαν οἱ E
Σκύθαι τὸν Ὁρέστην· τὸν δὲ Πυλαδηνὸν ἡγαγον πρὸς θυσίαν παρὰ
τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος. καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ἡ Ἰηγένεια
ποίας ἢν εἴη χώρας. ὁ δὲ ἔφη, Χώρας μὲν Ἑλλάδος, πόλεως
δὲ Μυκήνης, ὁ δυστυχῆς πάρειμι. ἡ δὲ ἀκούσασα τὴν χώραν O 175
20 καὶ τὴν πόλιν, ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ αὐτῆς πατέρος, ἐδάκρυσε.
νομίσασα δὲ δι τὸν πόλην τῶν βονκόλων ἐδιδάχθησαν, λέγει αὐτῷ,

1. λέγοντες] v. 241. s. Vid. Bentl. p. 41. 3. ἐπηρώτα Ch., ἐπε-
ρώτα Ox. 5. ἔσφαζε] ἔσφαξε Ox. 11. ἐν ἀλίᾳ] ἐναλίᾳ v.
255. 13. δρᾶμα Ch., δράμμα Ox.

niam: O virgo, (inquit) Agamemnone et Clytaemnestra prognata, ad-
sunt duo Juvenes, mari advecti. Illa vero de nomine, qui, quales, et
unde essent, interrogavit. Solebat enim Iphigenia comprehensos, et ad
sacrificia ducendos hospites, prius quam aliquis mactaretur, de patria in-
terrogare, nempe si sic de patre suo Agamemnone, suisque, ut etiam de
Trojano bello quid factum esset, edisceret aliquid. Interroganti autem
respondebant bubulci; „Alter (dicentes,) alterum vocavit, Pyladem: so-
cii vero ejus nomen ignoramus nec enim indicavit ipse. Scilicet (inquit
Iphigenia) quid vobis bubulcis cum mari negotii intercessit? Nos (re-
sponderunt) boves illuc deduximus, uti rore marino abluerentur.“ Tum
vero Scythes quosdam mittit Iphigenia, qui comprehensos illos, ad sacri-
ficium vinctos ducerent: uti haec sapientissimus Euripides in Dramate suo
poëtice conscripsit: unde nos pauca ista desumpsimus.

Vinctis autem ambobus, unum eorum Iphigenia seponi jussit, alte-
rum vero ad sacrificia duci. Scythaes igitur Oreste seorsim posito, Pyla-
dem ad Dianaē altare deduxerunt. Interroganti autem Iphigeniae, cujas
esset? „Infoelix, inquit, patria Graecus sum, urbe Mycenensis.“ Illa
vero, ad regionis urbisque, ubi pater suus regnavit, nomen auditum,
illachrymavit: Existimans tamen, haec eum a bubulcis edoctum, interro-

V 58 Εἰ ἐκ Μυκήνης παρεγένον, οἵδας καὶ τίς ἐν αὐτῇ βασιλεύς. ὁ δὲ εἶπεν, Ἀγαμέμνων ἦν πρώην. ἡ δὲ πάλιν πρὸς αὐτόν, Εἰ τὸν Ἀγαμέμνονα ἡκρίβωσαι, τίς ἡ τούτου γυνή, καὶ τίνας ἔξ αὐτῆς παιδας ἔσχεν; ὁ δὲ εἶπεν, Ἐσχεν ἐκ Κλυταιμνήστρας Ὁρέστην καὶ Ἡλέκτραν καὶ Ἰφιγένειαν, ἣτις, ὡς λέγοντι, θυσία προσήχθη Αρτέμιδι, καὶ ἡ θεός ἐδόνσατο αὐτήν· καὶ οὐκ ἐγνώσθη ποῦ ὑπάρχει. ἔσχε δὲ καὶ Χρυσόθεμιν καὶ Λαοδίκην θυγατέρας. ἡ δὲ ἀκούσασα ταῦτα ἐκλενσεν αὐτὸν λυθῆναι τῶν δεσμῶν.

O 176 καὶ γράψασα εἰς δίπτυχον ἐπέδωκεν αὐτῷ, εἰποῦσα, Ἰδοὺ τὸ ζῆν ἡ θεός σοι παρέσχε δι' ἐμοῦ. ἐπόμοσαι κατ' αὐτῆς ὅτι τὸ δι-10 πτυχον τοῦτο ἐπιδίδως τῷ Ὁρέστῃ καὶ κομίζεις μοι παρ' αὐτοῦ B γράμματα. ὁ δὲ ἐπωμόσατο αὐτῇ ὅτι Εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ διδῶμι αὐτὸν καὶ πρὸς σὲ αὐτὸν φέρω. καὶ λαβὼν τὸ δίπτυχον ἔζηλθε πρὸ τοῦ ἱεροῦ, ὃπου ἐφυλάττετο ὁ Ὁρέστης, καὶ ἤτησε τοὺς Σκύθας λαλῆσαι αὐτῷ. καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτῷ τὸ δίπτυ-15 χον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἐλθὲ πρὸς τὴν σὴν ἀδελφήν. καὶ ἔμειναν οἱ Σκύθαι θαυμάζοντες τὸ συμβάν· καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν ἄμα τῷ Πινδάδῃ πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν. καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Πινδάδης, Ἰδε ὁ Ὁρέστης· καὶ οὐκ ἐγνώσισεν αὐτόν. νομίσασα δὲ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτός, λέγει, Οἱ έμοις ἀδελφὸς τοῦ Πελοπέλου γένους σή-20 μαντρον ἔχει ἐλαίαν ἐν τῷ ὄμψῳ. προσεσχηκεῖ δὲ ἐπὶ τὸν ὄμο-

1. παρεγένονς Ox. 3. ἡκρίβωσαι] ἡκρίβωσας Ch. ἡκρίβω-
σατο est p. 97. C. 9. γράψασα Cedrenus p. 134. C., γράψεις OX.
16. ἔλθε Ox. 19. ὅτι] ὅτε Ox. 21. ἐλαίαν] V. Bentlei. p. 42.

gavit porro: „Si modo (dicens) Mycenarum ex urbe huc advenisti, utique non te latet Regis nomen. Imo (inquit) Agamemnon is erat olim. Tum illa: Agamemnonem si bene noveris, dic (inquit) uxoris nomen; quosque ex ea liberos suscepit. Respondit ille: uxorem habuit Clytaemnestram; ex qua Orestem suscepit, Electram, et Iphigeniam; quae Diana (uti fertur) in victimam destinata, a Dea liberata est; nec, ubi nunc agit, cuiquam notum est. Habuit etiam Agamemnon filias alias, Chrysothemim et Laodicen.“ Haec ubi audisset Iphigenia, jussit eum vinculis solvi: literisque interim scriptis dixit ei: Vitam ecce tibi, per me, Dea indulxit: per eandem itaque jurabis, te literis hisce Oresti traditis, responsum ab eo mihi reportaturum. Ille vero, juramento interposito, Literas (inquit) has Oresti proprias in manus tradam: ipsumque ad te huc adducam.“ Simulque literis acceptis, egreditur ad locum, ubi pro templo seorsim asservabatur Orestes; et impetrata a Scythis colloquendi venia, literisque ei traditis, Quin etiam (inquit) ad sororem tuam ingredere. Scytha autem super his attoniti, Orestem una cum Pylade introduxerunt. Tum vero Pylades Iphigeniae, Ecce tibi, inquit, Orestem. Illa vero fratrem non agnovit; ipsumque non esse suspicata; „Meus, inquit, frater olivam humeris signatam, Pelopei generis insigne, uti habeat, oportet.“ Humeris itaque inspectis, et in dextra scapula Pelopidarum cha-

πλάτην αὐτοῦ τὸν δεξιὸν εἶδε τὸ Πελόπειον σύσσημον ἔχοντα αὐτόν· καὶ περιεπτύξατο τὸν Ὁρέστην, καὶ ἐκέλευσεν ἀνενεγθῆ· C
ταὶ τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ναύτας· καὶ νεωλκή-
σατες αὐτὰ ἔμειναν τὸν χειμῶνα.

5 Τοῦ δὲ θέρους καταφθάσαντος, τὴν Ἰφιγένειαν καὶ τὸ δλό-
χευσον ὕγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος λάθρῳ λαμβάνων δὲ Ὁρέστης καὶ
ὁ Πυλάδης ἔφυγον διὰ ὅν εἶχον ιδίων πλοίων· καὶ ἀντεπέρασαν O 177
ἐπὶ τὴν χώραν τῶν Ἀδιαβηνῶν. κάκεῖθεν ἥλθον εἰς τὴν ἀνατο-
λὴν εἰς τὸ Σαρακηνικὸν λίμιτον· καὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν χώραν τῆς
10 Παλαιστίνης ἐπὶ τὴν Τρικωμίαν. καὶ προσεσχηκότες οἱ τῆς
Τρικωμίας τὸ ἱερατικὸν τῆς Ἰφιγενείας σχῆμα, ἐδέξαντο αὐτὴν
ἐν τιμῇ· καὶ διέτριψον ἑκεῖ, τοῦ Ὁρέστον ληφθέντος ἑκεῖ καὶ D
μαινομένου. κτίσαντες δὲ οἱ Τρικωμῖται ἵερὸν Ἀρτέμιδος μέγα,
παρεκάλεσαν τὴν Ἰφιγένειαν θυσιάσαι Ἀρτέμιδι κόρην παρθένον,
15 καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπιθεῖναι τῇ κώμῃ· ἡντινα κόρην ὄνοματι
Νύσσαν προσαγαγόντες αὐτῇ ἐποίησαν θυσίαν Ἀρτέμιδι. καὶ
ποιήσαντες τῆς σφαγιασθείσης κόρης στήλην χαλκῆν τυχαίας, ἐκά-
λεσε τὴν πόλιν τὴν πρώην οὖσαν κώμην πόλιν Νύσσαν ἡ Ἰφι-
γένεια εἰς ὄνομα τῆς ὑπὲρ αὐτῆς σφαγιασθείσης κόρης, ποιήσασα
20 αὐτῇ καὶ βωμόν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε ταῦτα· Τοὺς ἐκ Σκυθίης φεύ-
γοντας δέχνυσσο, θεὰ πόα Νύσσα. ἦτινα ἔως νῦν ἐγγέρωπται.

1. τὸν] τὸ Οχ., τὴν — τὴν δεξιὰν Ch. 9. λίμιτον] λίμητον Οχ.
15. ἐπιθεῖναι] ἐπιθῆναι Οχ. 17. τυχαίας Toupius Emend. in
Hesych. vol. III. p. 475., τυχέας Οχ. 21. πόᾳ] πόᾳ annotationi
suae praefixit Ch. Fort. πότνια vel πότνα.

ractere deprehenso, Orestem arripuit in amplexus; jubensque simul, nau-
tae ut appellerent, navesque in navale subducerentur, per hyemem totam
eos hospitio exceptit.

Aestate autem ineunte, Orestes, una cum Pylade, clam abreptis Iphi-
genia, et Dianaē quod ex auro solido erat simulachro, consensis navi-
bus, fuga inde suaserunt, in terram Adiabenem trajicentes. Inde vero
Orientem versus, ad Saracenicōs fines, tandemque in Palaestinā regio-
nem, ad Tricomiam pervenerunt. Tricomiae vero Sacerdotalem Iphige-
niae habitum ubi conspexerunt, honorifice illam exceperunt: Oreste vero
in insaniam suam relapso, per tempus aliquod ibi commorati sunt. Tri-
comitae vero fanum ingens Dianaē extruentes, Iphigeniam rogarunt, uti
virginem quam destinaverant, Dianaē victimam faceret; nomenque ejus,
quod Nyssam habuit, vico imponeret. Sacris itaque rite peractis, im-
molatae Virginī statuam aeream posuerunt, urbis in *Fortunam*: quique
vicus ante fuerat, in urbem factum, Iphigenia, Sacratae Virginis in no-
men, *Nyssam* vocavit: Altari etiam eidem extructo, inscripsit ista. *Ex*
Seytharum terra fugientes exceptit, Dea Poa Nyssa. quae quidem ibidem
inscripta adhuc videntur.

O 178 Τοῦ δὲ Ὁρέστον ἀναλαβόντος τὰς ἰδίας φρένας, ἡ Ἰφιγένεια
E εἶδεν ἐν ὅράματι ἔλαφον λέγονταν αὐτῇ, Φεῦγε ἐκ τῆς χώρας
 ἑκείνης. καὶ ἀναστᾶσα τῷ πρωὶ ὑμα τῷ Ὁρέστῃ καὶ τῷ Πυ-
 λάδῃ ἔφυγεν ἐπὶ τὴν πάραλον τῆς Παλαιστίνης· κακεῖθεν ἀπο-
 πλεύσαντες ἥλθον ἐπὶ τὴν Συρίαν κατὰ τὸν χρησμόν. 5

V 59 Ο δὲ βασιλεὺς τῆς Σκυθίας ὀνόματι Θόας ἀκούσας ὅτι
 τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὀλόχρυσον ἔλαβεν ἡ Ἰφιγένεια καὶ
 ἔφυγεν, ἔξεπιμψε Σκύθας πολλοὺς καταδιώκοντας αὐτήν, εἰρη-
 κὼς αὐτοῖς ὅτι Μή ὑποστρέψητε εἰς τὴν Σκυθίαν, εἰ μὴ τὸ ἄγαλ-
 μα τὸ ὀλόχρυσον τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάγητε μοι μεθ' ἑαυτῶν. οἱ 10
 δὲ καταδιώκοντες καὶ ἐπιζητήσαντες πανταχῇ ἔφθασαν τὴν
 Παλαιστίνην χώραν καὶ τὴν πρώην λεγομένην Τρικωμίαν πό-
 λιν Νύσσαν. καὶ μαθόντες ὅτι κατῆλθον οἱ περὶ τὴν Ἰφιγέ-
 νειαν καὶ τὸν Ὁρέστην ἐπὶ τὴν πάραλον καὶ εὐθέως ἀπέπλευσαν,

O 179 τερροφθέντες τῆς τοποθεσίας καὶ τῆς πόλεως Νύσσης καὶ τοῦ 15
 ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὸν βασιλέα δὲ αὐτῶν φοβούμενοι,
 ἔμειναν αὐτοὶ ἐκεῖ οἰκοῦντες, μετακαλέσαντες τὴν πόλιν εἰς ἴδιον
 ὄνομα Σκυθῶν πόλιν.

B Ο δὲ Ὁρέστης ὑμα τοῖς σὺν αὐτῷ κατέλαβε τὴν Συρίαν·
 καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ πλοίου ἐπηρώτα ποῦ ἐστι τὸ Μελάντιον 20
 ὅρος καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἑστίας; καὶ εὑρηκώς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ

6. Σκυνθείας Οχ., correxit Ch. 14. ἐπὶ τὴν παραλαβὸν εὐθέως
 ἀπέπλευσαν τερροφθέντες τῆς τοποθεσίας] „Locum hunc mendosum
 ita restituendum censeo: ἐπὶ τὴν πάραλον, καὶ εὐθέως ἀπέπλευσαν.
 τερροφθέντες τῆς τοποθ.“ Ch.

Oreste vero in sanam mentem reverso, Iphigeniae per insomnium
 obversabatur cerva, quae dicebat ei: *Fuge ex regione ista.* Primo ita-
 que mane surgens, una cum Pylade et Oreste, in maritima Palaestinae
 fugam adornavit: abinde vero, morem oraculo gerentes, in Syriam navi-
 garunt.

Scytharum autem rex Thoas, ubi audisset, Iphigeniam abrepto se-
 cum Dianaē simulachro aureo aufugisse; Scythas multos emittit, qui eam
 insequerentur; praeterea interminatur, in Scythiam, nisi reportato secum
 Dianaē simulachro aureo, ne redirent unquam. Egressi igitur, Iphige-
 niā ubique requirebant; et Palaestinam tandem appulsi, ad urbem Nyssam;
 Tricomiam antea vocatam, pervenerunt. Edocti vero, Iphigeniam
 cum Oreste, in maritima fugientes, abinde vela dedisse; loci illius Dia-
 nae templi Nyssaeque urbis amoenitate capti, praetereaque metuentes
 sibi a Rege suo, sedes ibi posuerunt; urbemque, a nomine suo, Scytho-
 polim vocarunt.

Orestes vero, una cum suis, Syriam appulsus est; navibusque egres-
 sus, de Melantio monte, deque Vestae templo, incolas interrogabat. Quo
 invento, templum ingressus est; sacrificisque peractis, per tempus aliquod

ίερῷ· καὶ θυσίαν ποιήσας παρέμεινεν ἐκεῖ παρακόμιμερος.
καὶ ἀπαλλαγεὶς ὁ Ὁρέστης τῆς χαλεπωτάτης νόσου ἀνεχώρησεν
ἐκ τοῦ ἱεροῦ· καὶ κατελθὼν ἐν τοῖς ἡείδροις τῶν δύο ποταμῶν
τῶν λεγομένων Μελάντων ὑπὸ τῶν Σύρων, διότι ἐκ τοῦ Μελαν-
τίου ὄφους κατέρχονται, ἀπελούσατο. καὶ περόμας ὁ αὐτὸς Ὁρέ-
στης τὸν Τυφῶνα ποταμόν, τὸν νυνὲ λεγόμενον Ὁρόντην, ἥλθεν
ἐπὶ τὸ Σίλπιον ὄφος, προσκυνῆσαι τοὺς Ἱωνίτας. οἱ δὲ τὴν Συ-
ρίαν οἰκοῦντες Ἀργεῖοι Ἱωνῖται, ἀκηρούτες ὅτι τῆς νόσου ἀπηλ-
λάγη ὁ Ὁρέστης, ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς χώρας κα- C
10 τῆς ἦγετο καὶ ἐξ αἰματος βασιλικοῦ ὑπῆρχε. καὶ ἀπάντησαντες αὐ-
τῷ ἐγνώρισαν τοὺς ὄντας μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐστίας. Ο 180
καὶ ἐπερωτήσαντες αὐτούς, Τίς ἐστιν οὗτος; εἶπον αὐτοῖς ὅτι
‘Ο Ὁρέστης ἐστι, καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν φέρομεν. οἱ δὲ Ἱωνῖται
εὐθέως ἡσπάσαντο αὐτόν, εἰρηκότες αὐτῷ, Ὁρέστα, ποῦ τὴν
15 μανίαν ἀπέθον; ὁ δὲ Ὁρέστης, φοβούμενος ἔτι τῆς νόσου τὴν
δργήν, οὐκ ἀπεστράψῃ καὶ ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸ ἱερὸν ἢ τὸ ὄφος
ὅπου ἐδόνεσθη τῆς νόσου, ἀλλὰ κουφίσας τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα
ὑπεράνω τῆς αὐτοῦ κορυφῆς τῷ δακτύλῳ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ὑπέ-
δειξεν αὐτοῖς τὸ ὄφος καὶ τὸ ἱερόν, εἰρηκώς αὐτοῖς ὅτι ‘Ἐν
20 ἑκείνῳ τῷ ὄφει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς θείας Ἐστίας τὴν χαλεπήν μα-
νίαν ἀπεθέμην. καὶ εὐθέως οἱ Ἱωνῖται ποιήσαντες τῷ αὐτῷ Ὁρέ- D
στη στήλην χαλκῆν τῷ σχήματι αὐτῷ ὃ ὑπέδειξεν αὐτοῖς, ὑπερ-
άνω κιονος ἴστιται εἰς μνήμην καὶ δόξαν τῆς χώρας καὶ τοῦ
ἱεροῦ καὶ τῆς Ἐστίας, σημαίνοντες τοῖς μετὰ ταῦτα ποῦ ὁ

2. χαλεπωτάτης Ch., χαλαιπωτάτης Ox.

commoratus est illic discumbens, donec a morbo suo gravissimo liberatus est. Tum vero egressus, in fluenta descendit fluminum duorum, (quae Syris Melantia dicta sunt; quod a Melantio monte scaturiant,) abluturus se. Trajecto autem post Typhone fluvio, nunc Orontes vocatur, ad montem Silpium pervenit, Jonitis salutem dicturus. Argivi autem Jonitiae, Syriam incolentes, ubi audissent ex morbo convaluisse, eum adie-
runt: ut qui eadem qua illi gente oriundus esset, regioque prognatus sanguine. Obviam vero procedentes ei, cum quosdam ex comitibus e Vestae templo agnovissent; illos allocuti, „Quisnam (inquiunt) hic est? respondent illi: Orestes est; quem huc ad vos perduximus. Jonitiae vero, cum illum salutassent; Dic nobis, (inquiunt) Orestes, ubi vesaniam tuam exuisti?“ Orestes vero morbi illius rabiem adhuc horrescens, non con-
vertens sese, montem et templum salutis monstravit: sed manu dextra super caput levata, loca illis ista ita indigitavit; „in illo (inquiens) monte, in Vestae templo, rabiem gravem deposui.“ Jonitiae igitur statuam aeream, Orestis ad figuram, qua loca ista eis indicans steterat, columnae superimposuerunt; regionis illius Vestaeque in honorem, perpo-
tuamque rei memoriam. Quae statua aerea etiam ad hunc usque diem

Ορέστης τὴν λυσσώδη μανίαν ἀπέθετο, ἡτις στήλῃ χαλκῇ ἔως
 τῆς νῦν ἴσταται, μετακαλέσαντες οἱ Ἰωνῖται καὶ τοῦ Μελαντίου
 ὅρους τὸ ὄνομα Ἀμανόν. ὁ δὲ Ὁρέστης προσκυνήσας τοὺς Ἰω-
 νίτας κατῆλθεν εἰς τὴν πάραλον τῆς λεγομένης πρῷην Παλαιο-
 πόλεως, νῦν δὲ Σελευκέας· καὶ εὑρηκὼς νῆας ἐκεῖ, ἀπέπλευσε⁵
 μετὰ τῆς Ἰφιγενείας καὶ τοῦ Πυλάδον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. καὶ
 Ο 181 ζεῦξας πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἡλέκτραν τῷ Πυλάδῃ,
 Ε κατέσχε τῆς Μικηναίων χώρας ἔως θανάτου. οἱ δὲ Σύροι προσε-
 σχηκότες τὸ σχῆμα τῆς στήλης τοῦ Ὁρέστου, καὶ μαθόντες παρὰ
 τῶν Ἰωνιτῶν τὸν τρόπον, δρυισθέντες ἐπεκάλεσαν αὐτὸν δρα-¹⁰
 πέτην, διότι τοιούτου ἀγαθοῦ συμβάντος αὐτῷ ἐν τῇ αὐτῶν χώ-
 ρᾳ, καὶ ἐκφυγόντος τὴν τοιαύτην ἀπειλήν, στραφεὶς καὶ προσε-
 σχηκὼς καὶ ἀνυμνήσας τὰ θεῖα καὶ εὐχαριστῶν οὐχ ὑπέδειξε
 τοῖς Ἰωνίταις τὸ ἱερὸν τῆς Ἐστίας, ἀλλὰ δραπετεύσας τὸν λογι-
 V 60 σμόν, ἀντ’ εὐχαριστίας ἀποστρεφόμενος τῷ δικτύλῳ τῆς χει-¹⁵
 ρὸς αὐτοῦ ὑπέδειξε τὸ ἱερὸν καὶ τὸ ὄρος, ὃπου τῆς ἀνημέρου
 μανῆς ἀπαλλαγεὶς ἐσώθη. ἡτις στήλῃ τοῦ Ὁρέστου ὁ δρα-
 πέτης καλεῖται παρὰ τοὺς Ἀντιοχεύσιν ἔως τοῦ παρόντος· πρὸ²⁰
 γὰρ μικροῦ τῆς πόλεως ἐστιν ὁ αὐτὸς ἀνδρὶς τοῦ Ὁρέστου.
 Β ταῦτα δὲ ὁ σοφὸς Δομηνίκος συνεγράψατο.

Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν Τροίας παρ³ Ἐλ-
 λησιν ἐθαυμάζετο πρῶτος Θέμις δινόματι· ἔξηνδρε γὰρ οὗτος τρα-
 γικὰς μελωδίας καὶ ἔξειθετο πρῶτος δράματα. καὶ μετὰ τοῦτο

7. Πυλάδῃ] φυλάδῃ Οχ. 23. τοῦτο] Fort. τοῦτον. De hoc lo-
 co vid. Bentleius p. 44. s. 49. 69.

ibidem visitur. Sed et Jonitae Montem quoque Melantium *Amanum* di-
 xere: posteri scilicet uti scirent, ubinam Orestis rabiosam suam insaniam
 deposuerat. Orestes autem, Jonitis salutatis, in maritima Seleuciae (quae
 Palaeopolis olim dicta) descendit: ubi navibus inventis, una cum Iphige-
 nia Pyladeque in Graeciam reversus est. Ibi vero tradita in uxorem
 Pyladi sorore Electra, Mycenis ipse ad mortem usque imperabat. Syri
 autem Orestis statuam advertentes, causamque ab Jonitis edocti; Indigne
 ab eo ferentes, *Fugitivum* vocitabant; eo quod, qui tantum beneficium
 in terra illorum asseditus fuerat, ejusmodi malis eruptus, non Deo gra-
 tias agens, acceptum illud Numini retulisset; nec redire dignatus, Ve-
 stae templum Jonitis attentior monstrarisset: sed quam recolere semper
 debuit, rei memoriam turpiteraversatus, Montem templumque, ubi ef-
 feratam suam insaniam deposuerat, dígito tantum a tergo monstrasset.
 Statua vero Orestis ista, non procul ab urbe posita, *Drapetes*, sive *Fu-*
gitivus, ab Antiochenis ad hunc usque diem appellatur: uti haec sapiens
 Dominicus conscripta reliquit.

Secutis vero post Trojam captam temporibus, apud Graecos floruit
 Themis quidam; qui de Cantilenis Tragicis et Dramaticis inveniendis
 primus magnam sibi nominis gloriam comparavit. Illum sequebatur Mi-

Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας τραγικοὺς χοροὺς δραμάτων συνεγράψατο. καὶ λοιπὸν τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἐξ αὐτῶν οἱ 182 Εὐριπίδης εὗρὼν πολλὰς ἴστορίας δραμάτων συνεγράψατο.

Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε Δαβὶδ ὁ τοῦ Ἱεσουσαὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ 5 ἔτη τεσσαράκοντα καὶ μῆνας δύο· ὅστις ἀνενέωσε τὴν πρώην πόλιν λεγομένην Σαλὴμ καὶ μετὰ Ἱεροῦν, μετακαλέσας αὐτὴν Ἱερουσαλήμ.

"Ἐστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἥως Δαβὶδ ἔτη δύψει·

Μετὰ δὲ Δαβὶδ ἐβασίλευσε Σολομών, νῦν δὲ Δαβὶδ, ἔτη μ'. 10 Ὅστις ἔκτισε τὸ ἱερὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, πήξας τὰ Χερονβίμ καὶ Σεραφίμ εἰν αὐτῷ τῷ ναῷ χαλκᾶ· ὃς ἐνήρξατο πρῶτος κτίζειν Ἰουδαίοις ἵερά· οὐκ εἶχον γάρ. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν τῷ λιμίτῳ πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Παλμοῖραν διὰ τὸ πάλαι μοῖραν γενέσθαι τὴν κώμην τῷ Γολιάθ τῷ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φορευθέντι. C

15 "Ἐστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἥως Σολομῶντος ἔτη δύψει·

Καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν Σολομῶντος ἐβασίλευσαν ἄλλοι· ἐν οἷς ἐβασίλευσεν Ἀχαύβ, βασιλεὺς Ἰουδαίων. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς 183 τοῦ βασιλείας ἦν ὁ προφήτης Ἡλίας ὁ Θεσβίτης, ὃστις ἀνελήφθη.

20 Ἐβασίλευσαν δὲ καὶ ἔτεροι ἥως Ἐζεκίον· ἐν οἷς χρόνοις ἤκμαζεν ὁ σοφὸς Ὁμηρος ὁ ποιητὴς ὁ συγγραψάμενος τὸν πόλεμον τῶν Τρώων καὶ Δαναῶν.

1. δραμάτων] „Scr. δραμάτων.“ Ch. Sed id ipsum exhibet Ox.
4. Καὶ λοιπὸν] Continuat p. 37. B. 13. Παλμοῖραν] Malim
Πάλμυραν scribere, ut vol. II. p. 35. B.

nos, hunc Auleas; qui Tragicos quoque Fabularum Choros conscripsit. Posterius demum Euripides, in plurima ab his scripta incidens, et ipse etiam Tragoediis operam dedit.

Israeli autem imperavit David, Iesse filius, annos XL, cum II mensibus. Urbem hic quae Salem imprimis, deinceps vero Jebus dicta est, instauratam, Hierosolymas nominavit.

Caeterum ab Adamo, ad Davidem, intercesserunt anni Mmmmdcclv.

Post Davidem regnavit filius ejus Salomon, annos XL. Primus hic Iudeis templum, cujusmodi aliquid necdum habuerant, extruxit; defixis inibi Cherubinis et Seraphinis aereis. Extruxit etiam in finibus Iudeaeae urbem, quam Palmiram appellavit; nimirum quod locus iste Goliatho fatalis olim fuisse, quem pater ejus ibi prostraverat. Ab Adamo igitur, ad Salomonem anni sunt Mmmmdccxcv.

Salomoni in regno successit, post alios, Achabūs; cujus per imperium floruit Elias Thisbites Propheta; qui et in coelum assumptus est.

Achabo succedebant reges alii, ad Ezechiam usque: quo tempore claruit Homerus poëta, bellorum inter Trojanos Graecosque conscriptor.

*'Εστιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμι ἔως Ἐζεκίου, βασιλέως Ἰουδαίων, ἐτη
εοῖς'. ἦν δὲ τότε ἐπὶ Ἐζεκίου προφήτης τις τῶν Ἰουδαίων
Ἡσαίας.*

- D *'Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ
αὐτοῦ Ἐζεκίου, βασιλέως Ἰουδαίων, ἀνέβη Σεναχηρέιμ, βασι-5
λεὺς Ἀσσυρίων, ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς Ἰουδαίας τὰς ὄχυράς, καὶ
ἔλαβεν αὐτάς. καὶ ἀπέστειλε βασιλεὺς Ἀσσυρίων Ῥαψάκην ἐκ
Λύχεις εἰς Ἱερουσαλήμ πρὸς βασιλέα Ἐζεκίαν μετὰ δυνά-
μεως πολλῆς. καὶ ἐστη ἐν τῷ ὑδραγωγῷ τῆς κολυμβήθρας τῆς
ἄνω ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφέως. καὶ ἔξῆλθε πρὸς αὐ-10
τὸν Ἐλιακεὶμ ὁ τοῦ Χελκίου ὁ οἰκονόμος καὶ Σομνᾶς ὁ γραμ-
ματεὺς καὶ Ἰωάς ὁ τοῦ Ἀσùφ ὁ ὑπομηματογράφος. καὶ
εἶπεν αὐτοῖς Ῥαψάκης, Εἴπατε Ἐζεκίᾳ, τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς
Ἀσσυρίων. Τίνι πεποιθὼς εἶ; μὴ ἐν βούλῃ ἡ ἐν λόγοις χειλέων
E παράταξις γίνεται; καὶ ἐπὶ τὴν ὁμέλδον τὴν καλαμίνην τὴν τε-15
Θλασμένην ταύτην ἐπ' Αἴγυπτον; ὃς ἐὰν ἐπ' αὐτὴν ἐπιστηριχθῇ,
O 184 εἰσελεύσεται εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ. οὕτως ἐστὶ Φαραὼ βασιλεὺς
Αἴγυπτον καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ. εἰ δὲ λέγετε, Ἐπὶ¹
κύριον τὸν θεὸν ἡμῶν πεποιθαμεν, νῦν μίγθητε τῷ κυρίῳ μου,
τῷ βασιλεῖ Ἀσσυρίων· καὶ δώσει ὑμῖν δισκιλίους ἵππους, εἰ δυ-20
V 61 νήσεσθε ἀναβάτας ἐπ' αὐτοὺς δοῦναι. καὶ πῶς δυνήσεσθε ἀπο-
βλέψαι εἰς πρόσωπον τοπάρχου ἐνός; οἰκέται εἰσὶν οἱ πεποιθότες
ἐπ' Αἴγυπτον εἰς ἵππον καὶ ἀναβάτην. καὶ νῦν μὴ ἄνευ κυρίου*

4. Conf. Esaiae cap. 36. Reg. IV. 18.
Reg. Ch., οὗτος Οχ.

17. οὗτος εἰμι Εσαΐα,

Ab Adamo autem ad Ezechiam, anni numerantur ~~MMMMM~~COLXVI. Ezechiae temporibus, apud Judaeos prophetavit Isaias quidam.

Et factum est in decimo et quarto anno regnantis Ezechiae, ascen-
dit Senacherim, rex Assyriorum, super civitates Judaeae munitas, et ce-
pit eas. Et misit rex Assyriorum Rabsacen, de Laches, in Hierusalem
et regem Ezechiam, cum vi magna. Et stetit in aquaeductu piscinae
superioris, in via agri fullonis. Et egressus est ad eum Eliachim, filius
Chelciae, oeconomus; et Somnas, scriba; et Joas, filius Asaph, a com-
mentariis. Et dixit eis Rabsaces: dicite Ezechiae; Haec dicit Rex As-
syriorum. In quo fiduciam ponis? Numquid in consilio et sermonibus
labiorum praelium fit? et nunc super quem confidisti? nempe super vir-
gam arundineam confractam illam, super Aegyptum: quae, si innitatur
aliquis super eam, intrabit in manum ejus. Sic est Pharaoh, rex Aegy-
pti, et omnes qui confidunt in eo. Sin autem dicitis, super Dominum
Deum nostrum confidimus: nunc admiscemini Domino meo, regi Assyrio-
rum; et dabit vobis duo millia equorum, si poteritis praebere ascensores
super eos. Et quomodo potestis aspicere in faciem unius Toparchae?
Servi sunt, qui considerunt in Aegyptiis in equum et ascensorem. Et

νῦμῶν ἀνέβημεν ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην πολεμῆσαι αὐτήν; καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν Ἐλιακεῖμ ὁ τοῦ Χελκίου καὶ Σομνᾶς ὁ γραμματεὺς καὶ Ἰωάς, Λάλησον πρὸς τοὺς παῖδας σον συριστέ· καὶ ἵνα τί λυλεῖτε εἰς τὰ ὅτα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐπὶ τῷ τείχει; 5 καὶ εἶπε Ῥαψάκης πρὸς αὐτούς, Μὴ πρὸς κύριον νῦμῶν ἡ πρὸς νῦμᾶς ἀπέσταλκε με ὁ κύριός μου λαλῆσαι τοὺς λόγους τούτους, οὐχὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθημένους ἐπὶ τῷ τείχει, ἵνα [μὴ] φάγωσι κόπρον καὶ πίωσιν οὖρον μεθ' νῦμῶν ὄμα; καὶ Βέστη Ῥαψάκης καὶ ἐβόήσει φωνῇ μεγάλῃ λουδαίστι καὶ εἶπεν,
 10 Ἀκούσατε τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀσσυρίων. τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς. Μὴ ἀπατάτω νῦμᾶς Ἐζέκιας λόγοις· οὐδὲ δύνηται ὁύσασθαι νῦμᾶς. καὶ μὴ λεγέτω νῦμῶν Ἐζέκιας ὅτι ὁύσεται νῦμᾶς Θεός, καὶ οὐ μὴ παραδοθῇ ἡ πόλις αὐτῇ εἰς χεῖρας βασιλέως Ἀσσυρίων. μὴ ἀκούετε Ἐζέκιον. τάδε λέγει ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων. O 185
 15 Βουλεύσασθε εὐλογηθῆναι· ἐκπορεύεσθε πρός με, καὶ φάγεται ἔκαστος τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ τὰ σῦκα αὐτοῦ, καὶ πλεσθε ὑδωρ ἐκ τοῦ λάκκου νῦμῶν, ἔως ἂν ἔλθω καὶ λάβω νῦμᾶς εἰς γῆν, ὡς ἡ γῆ νῦμῶν, γῆ σίτου καὶ οἴνου καὶ ἄρτου καὶ ἀμπέλων.
 μὴ οὖν νῦμᾶς ἀπατάτω Ἐζέκιας λέγων, ‘Ο Θεὸς νῦμᾶς ὁύσεται. μὴ
 20 ἔργόυσαντο οἱ Θεοὶ τῶν ἔθνῶν ἔκαστος τὴν ἔαντοῦ χώραν ἐκ χειρὸς C βασιλέως Ἀσσυρίων; ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς Αἴθαμ καὶ Ἀρφάδ; καὶ

8. μὴ φάγωσι] μὴ cum Esaia delet Ch. *ibid.* ὄμα Esaias, Reg., Ch., ἀρα Ox. 11. Ἐζέκιας — 12. ὁύσεται νῦμᾶς addidi ex Esaia. Conf. Reg. IV. 18. 29. Partem horum per negligentiam omisisse Ox. prodit interpretatio. 13. χεῖρος Ox. 15. βουλεύσασθε] εἰ βούλεασθε εὐλογηθῆναι Esaias, ποίησατε μετ' ἔμοιν εὐλογίαν Reg. 17. ἔλθω Reg., Esaias, Ch., θέλω Ox.

nunc, num sine Domino ascendimus super regionem hanc, ad oppugnandum eam? Et dixit ad eum Eliacim et Somnas et Joas: Loquere ad servos tuos Syriace; intelligimus enim nos: et ne loquaris ad nos Judaece: et ut quid loqueris in aures hominum super murum? Et dixit ad eos Rabsaces: Numquid ad Dominum vestrum, vel ad vos misit me Dominus meus, loqui verba haec? nonne ad homines, qui sedent super murum, ut [ne] comedant sterco et bibant urinam vobiscum: et stetit Rabsaces, et exclamavit voce magna Judaice, et dixit. Audite verba magni regis Assyriorum. Non seducat vos Ezechias; quia eruet vos Deus, et non tradet civitas haec in manus regis Assyriorum. Nolite audire Ezechiam: Haec dicit rex Assyriorum: consultate, ut foelices sitis: egredimini ad me, et comedite quisque vitem suam et ficus suas: et bibite aquam de cisterna vestra; quoadusque veniam, et ducam vos in terram, quae est sicut terra vestra, terra frumenti et vini et panis et vitium. Ne seducat igitur vos Ezechias, dicens: Deus liberabit vos. Numquid liberaverunt Dii gentium unusquisque regionem suam, de manu regis Assyriorum? Ubi est Deus Aetham et Arphad? et ubi est Deus Sepharo

Iohannes Malalias.

10

ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς Σεπφαρωθεὶμ; μὴ ἡδυνήθη Σαμάρεια ὁνσθῆναι ἐκ τῆς χειρός μου; τίς τῶν θεῶν πάντων τῶν ἔθνῶν τούτων ἐρήθυσατο τὴν ἔαντον γῆν ἐκ τῆς χειρός μου, ὅτι λέγει, 'Ρύσεται σε κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐκ χειρός μου;

Καὶ ἐσιώπησαν καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη αὐτῷ διὰ τὸ προστά-
ται τὸν βασιλέα μηδένα ἀποκριθῆναι αὐτῷ. καὶ εἰσῆλθεν Ἐλια-
κεὶμ ὁ τοῦ Χελκίου ὁ οἰκονόμος καὶ Σομνᾶς ὁ γραμματεὺς
καὶ Ἰωάς ὁ τοῦ Ἀσδρύ ὁ ὑπομνηματογράφος πρὸς Ἐζέκιαν,
ἐσχισμένοι τὸν χιτῶνας, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Πα-
ψάκου. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἀκοῦσαι τὸν βασιλέα Ἐζέκιαν, ἐσχιστε-

D **O 186** τὰ ἴματα καὶ σάκκον περιεβάλετο, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ κυρίου· καὶ ἀπέστειλεν Ἐλιακεὶμ τὸν οἰκονόμον καὶ Σομνᾶν τὸν γραμματέα καὶ τὸν πρεσβυτέρον τῶν ἱερέων, περιεβεβλημένους σάκκους, πρὸς Ἡσαΐαν, νιὸν Ἄμως, τὸν προφήτην, καὶ εἶπον αὐτῷ, Τάδε λέγει Ἐζέκιας. Ἡμέρᾳ θλίψεως, δεσμοῦ καὶ ἐλε-
γμοῦ καὶ ὄργῆς ἡ σήμερον ἡμέρα, ὅτι ἥκει ἡ ὥδιν τῇ τικτού-
σῃ, ἵσχυν δὲ οὐκ ἔχει τοῦ τεκεῖν. εἰσακούσῃ κύριος ὁ Θεὸς σου τὸν λόγον τοῦ Παψάκου, οὓς ἀπέστειλε βασιλεὺς Ἀσσυρίων ὀνειδί-
ζειν θεὸν ζῶντα καὶ ὀνειδίζειν λόγοις οὓς ἤκουσε κύριος ὁ Θεὸς σου, καὶ δεηθήσῃ πρὸς κύριον τὸν θεόν σου περὶ τῶν καταλε-
λειμμένων τούτων. καὶ ἥλθον οἱ παῖδες τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν κύ-
ρον Ἡσαΐαν· καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἡσαΐας, Οὕτως ἐρεῖτε πρὸς τὸν κύ-

1. Σεπφαρωθεὶμ] Σεπφαρονραῖμ vel Σεπφαροναῖμ Reg. IV. cap. 17. et 18., Σεπφαροναῖμ cap. 19., πόλεως Ἐπαφροναῖμ Esaias cap. 36. et 37., Σεπφαρεὶμ p. seq. v. 17. 8. Ἰοάς Οχ. 14. εἰ-
τεν] εἰπαν Esaias, εἶπον Reg. 15. δεσμοῦ] ὀνειδισμοῦ Esaias, om. Reg.

thim? Nunquid erui potuit Samaria de manu mea? Quis est ex omnibus Diis gentium istarum, qui eruerit terram suam de manu mea? Quia dicit: liberabit te Dominus Deus Israel de manu mea.

Et siluerunt, et nemo respondit ei: quia mandaverat Rex, neminem ei respondere. Et ingressus est Eliacim, filius Chelciae, oeconomus, et Somnas, et Joas, filius Asaph, a commentariis, ad Ezechiam, scisis tunicis, et nunciaverunt ei verba Rabsacis. Et factum est, cum audisset rex Ezechias, scidit vestimenta, et obvolutus est sacco, et ascendit in templum Domini. Et misit Eliachim, oeconomum; et Somnam, scribam; et seniores sacerdotum, saccis induitos, ad Esaiam, filium Amos, Prophetam. Et dixerunt ei: Haec dicit Ezechias: Dies tribulationis et vinculi et correptionis et irae hodierna dies: quia venit dolor parturienti; virtutem autem non habet pariendi. Exaudiat Dominus Deus tuus verba Rabsacis, quae misit rex Assyriorum, ad exprobrandum Deum viventem, et ad exprobrandum sermonibus, quos audivit Dominus Deus tuus. Et orabis Dominum Deum tuum, pro derelictis his. Et venerunt servi regis ad Esaiam: et dixit eis Esaias; sic dicetis ad Dominum vestrum: haec dicit Dominus: ne

ριον ὑμῶν. Τάδε λέγει κύριος. Μὴ φοβηθῆς ἀπὸ τῶν λόγων ἦν
ἥκουσας, οὓς ὠνείδισάν με οἱ πρέσβεις βασιλέως Ἀσσυρίων.
καὶ ἴδον ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς αὐτὸν πνεῦμα, καὶ ἀκούσας ἀγγελίαν
ἀποστραφήσεται εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, καὶ πεσεῖται μάχαιρᾳ ἐν
5 τῇ γῇ αὐτῷ. καὶ ἀπέστρεψε 'Ραφάκης, καὶ κατέλαβε τὸν
βασιλέα Ἀσσυρίων πολιορκοῦντα Λομνᾶ. καὶ ἥκουσε βασι-
λεὺς Ἀσσυρίων ὅτι ἔξηλθε Θάρα, βασιλεὺς Αἴθιόπων, πο- V 62
λιορχῆσαι αὐτόν. καὶ ἀκούσας ἀπέστειλεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ
τὸν 'Ραφάκην μετὰ δυνάμεως πολλῆς· καὶ αὐτὸς μείνας ἀπέ-
10 στειλεν ἀγγέλους πρὸς Ἐζεκίαν λέγων, Οὗτος ἐρεῖτε Ἐζεκίᾳ, βα- O 187
σιλεῖ τῆς Ἰουδαίας. Μή σε ἀπατάτω ὁ Θεός σου, ἐφ ὃ πεποι-
θὼς εἶ ἐπ' αὐτῷ, λέγων, Οὐ μὴ παραδοθῇ Ἱερουσαλήμ εἰς χεῖρας
βασιλέως Ἀσσυρίων. ἡ οὐκ ἥκουσας ἢ ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσ-
συρίων πάσῃ τῇ γῇ, καὶ μὴ ἐδόνταντο αὐτοὺς οἱ Θεοὶ τῶν
15 ἐθνῶν; οὐχὶ οἱ πατέρες μου ἀπώλεσαν τὴν τε Γωζὰν καὶ Χα-
ρὰν καὶ 'Ραφεῖς, αἱ εἰσιν ἐν χώρᾳ Θαιμῶν; ποῦ εἰσιν οἱ βασι-
λεῖς Αἴματος καὶ Ἀρφάδ καὶ πόλεως Σεπφαρείμ;

Καὶ ἔλαβεν Ἐζεκίας τὸ βιβλίον παρὰ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνέ- B
γνω αὐτὸν ἐναντίον κυρίου· καὶ προσηνέστη πρὸς κύριον Ἐζε-
20 κίας λέγων, Ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερονθίμων, ὅτι
σὺ οὐδὲν μόνος εἶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης, ὁ ποιήσας τὸν οὐρα-

6. *Λομνᾶ*] Sic et Paralip. II. 21. 10. *Λοβνάν* Esaias, *Λοβνά* Reg.
recte. Post πολιορκοῦντα delevi βασιλέα. 7. *Θάρα*] Θαρανά
Reg., Esaias, similiterque apud Iosephum Arch. X. 1. 4. Epiphanius
et Rufinus, ubi Graece Θαρσικήν. 17. *Αἴματος*] Αἴματος Οχ.
20. *τῶν Εσαιας*, Reg., τὸν Οχ.

timeas a verbis quae audisti, quibus exprobraverunt me legati regis Assyriorum. Ecce ego immitto in eum spiritum: et audiens nuncium, revertetur in regionem suam; et cadet gladio in terra sua. Et revertit Rabsaces, et invenit regem Assyriorum oppugnantem regem Lomnam. Et audivit rex Assyriorum, quod egressus est Thara, rex Aethiopum, ad oppugnandum eum. Et audiens, misit in occursum ei Rabsacem, cum copiis multis; et manens ipse, misit nuncios ad Ezechiam, dicens: Sic dicitis Ezechiae regi Iudeae: Non te decipiatur Deus tuus, in quo confidisti in eo, dicens; Non tradetur Jerusalem in manus regis Assyriorum. Aut non audivisti, quae fecerunt Reges Assyriorum omni terrae? et non liberaverunt eos Dii gentium. An non patres mei disperdiderunt Gozam et Charam et Raphes, quae sunt in regione Thaeman? Ubi sunt reges Aemar et Arphad et civitatis Seppharim?

Et accepit Ezechias libellum a nunciis, et legit eum ante Dominum. Et oravit Ezechias ad Dominum, dicens; Ο Deus Israel, qui sedes super Cherubim: quia tu Deus solus es rex orbis terrarum, qui coelum fe-

νὸν καὶ τὴν γῆν, εἰσάκουσσον, κύριε, ἐπίβλεψον, κύριε, καὶ ἵδε τοὺς λόγους, σὺς ἀπέστειλε Σενναχηρεῖμ, ὀνειδίζων θεὸν ζῶντα. ἐπ' ἀληθείας γὰρ ἡρήμωσαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων τὴν οἰκουμένην ὅλην καὶ τὰς χώρας αὐτῆς, καὶ ἔβαλον τὰ εἶδωλα αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ· οὐ γὰρ θεοὶ ἡσαν, ἀλλ᾽ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, ξύλα καὶ 5 **σ** λιθοί· καὶ ἀπώλεσαν αὐτούς. καὶ νῦν, κύριε δὲ θεὸς ἡμῶν, σῶσον ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν, ἵνα γνῷ πᾶσα βασιλεία τῆς γῆς ὅτι σὺ εἶ θεὸς μόνος.

O 188 Καὶ ἀπεστάλη Ἡσαΐας, νιὸς Ἀμώς, πρὸς Ἐζεκίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Τάδε λέγει κύριος δὲ θεὸς Ἰσραὴλ. Ἡκονσα, ὁ προσηγένετο πρός με περὶ Σενναχηρεῖμ, βασιλέως Ἀσσυρίων. οὗτος λέγει κύριος ἐπὶ βασιλέα Ἀσσυρίων. Οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ στήσῃ ἐπ' αὐτὴν θυρεόν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χύρωνα, ἀλλὰ τῇ ὅδῷ ἢ ἡλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, ὅτι τάδε λέγει κύριος. Ὑπερασπιῶ τῆς 15 πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτὴν δι' ἐμὲ καὶ διὰ Δαβὶδ, τὸν παῖδό μου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἄγγελος κυρίου νυκτός, καὶ ἀνεῖλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ὃπερ χιλιάδας. καὶ ἀναστάντες τὸ πρῶτον πάντα τὰ σῶματα νεκροῦ· καὶ ἀποστραφεὶς ἀπῆλθεν δὲ βα-20 σιλεὺς Ἀσσυρίου, καὶ ὕκησε τὴν Νινεύη. καὶ ἐν τῷ αὐτὸν προσκυνεῖν ἐν οἴκῳ Σαρὰχ τὸν πάτρωρον Ἀδραμέλεχ καὶ

1. ἵδε] εἶδε Oxf. 3. ἡρήμωσαν Ch., ἡρήμωσαν Oxf. 13. θυρεόν Ch., θυραιόν Oxf. 22. Σαρὰχ] Νασαρὰχ Esaias, Μεσεράχ Reg., Ἀρδάχ Chron. Pasch. p. 116. B., Ἀράση Iosephus X. 1. 5. ibid. τὸν πάτρωρον Ch., Esaias, Chron., τῶν πατρόρων Oxf.

cisti et terram. Exaudi Domine, inspice Domine verba, quae misit Sennacherim, ad exprobrandum Deum viventem. In veritate enim desolaverunt reges Assyriorum orbem terrae totum, et regiones ejus: et injecerunt idola eorum in ignem. Non enim Dii erant, sed opera manuum humanarum, ligna et lapides; et disperdiderunt eos. Et nunc Domine Deus noster, salva nos de manu eorum; et cognoscat omne regnum terrae, quia tu es Deus solus.

Et missus est Esaias, filius Amos, ad Ezechiām: et dixit ei. Haec dicit Dominus, Deus Israel: Audivi quae orasti ad me, de Sennacherim, rege Assyriorum. Sic dicit Dominus, de rege Assyriorum. Non ingreditur in urbem hanc, neque jaciet in eam sagittam, neque scutum ei opponet, neque eam vallo circumdabit: sed via, qua venit, in ea revertetur. Quia haec dicit Dominus: protegam urbem hanc, ad salvandam eam, propter me, et propter Davidem, servum meum.

Et egressus est ἄγγελος Domini per noctem, et occidit de castris Assyriorum clxxxv milia. Et surgentes mane, invenerunt omnia corpora mortua. Et Rex Assyriorum reversus, abiit, et habitavit in Nineve: et cum ipse adorabat in domo Sarach, Dei sui Patrii, Adramelech et

Σαρσάρ, νιὸι αὐτοῦ, ἐπύταξαν αὐτὸν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν. καὶ ἐβασίλευσε Ναχορδάν, ὁ νιὸς αὐτοῦ ἄλλος, Ἀσσονφίλος.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἐζεκίου ἐβασίλευσε τῶν Ἰουδαίων Ε 5 Μανασσῆς ἔτη νέα'.

Εἶσιν οὖν τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδάμ ἧνως Μανασσῆς ἔτη ετκα'.

Ἐν τοῖς ἔτεσι δὲ τούτοις οἱ Ῥόδιοι, ἃς μηδενὶ ὑποταγέντες ο 189 ἐν πολέμοις, ἀλλ᾽ αὐτονομοῦντες καὶ θαλασσοκρατοῦντες, εὐ-
χαρίστως φερόμενοι, ἀνέστησαν ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ στήλην χαλκῆν
10 τῷ Ἡλίῳ μεγάλην πάνυ· ἥντινα ἐκάλεσαν κολοσσόν, ὡς φοβερὸν
Θέαμα, καὶ ἐχρημάτισαν ἐντοὺς ἔκτοτε Κολοσσαῖς.

Μετὰ δὲ Μανασσῆς ἐβασίλευσε τῆς Ἰουδαίας Ἐλιακείμι καὶ
Ἰωακείμι, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἔτη μδ'.

Γίνεται οὖν ἀπὸ Ἀδάμι τὰ πάντα ἔτη ετξε'.

1. Σαρσάρ] Σαρσάρ Esaias, Reg., Iosephus X. 1. 5. 2. ἐβα-
σίλευσεν Ἀσσορδάν recte Esaias, Reg. 12. ἐβασίλευσε τῆς Ἰου-
δαίας Ἐλιακείμι καὶ Ἰωακείμι, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἔτη μδ'.] „Quam
aliena a vero sunt ista! Manassi enim successit fil. ejus Amon, per
an. 2. Amoni successit fil. ejus Josias, per an. 31. Josiae successit fil.
ejus Joachaz, per Mens. 3. post quem a Pharaone Necho aene rex
constitutus est Eliakim, qui et Joakim dictus est; Josiae vero et hic
erat filius: regnavit vero hic annis 11. adeo ut a Manasse rege ad
ultimum horum annum anni quidem intercesserint 45. atque haec
forsitan Auctoris nostri mens est, infeliciter licet expressa: pro ἀδελ-
φοὶ ideo legendum ἀδελφός.“ Ch. Ita lacuna statuenda post Ἰου-
δαίας, scribendumque Ἐλιακείμι ὁ καὶ Ἰωακείμι, ἀδελφὸς αὐτοῦ sc.
loachaz. Corrigendus etiam Cedrenus p. 112. Τοιούτην δὲ Ἰωάκαζ
ἐβασίλευσεν Ἰωακείμι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.

Sarsar, filii ejus, percusserunt eum gladiis: ipsi autem salvi evaserunt in Armenia. Et regnavit Assyriis alter filius ejus, Nachordan.

Ezechiam exceptit in regno Judaeorum Manasses, qui regnavit annos LV. Ab Adamo igitur, ad Manassem usque, anni sunt MCCCCXXI.

Per id autem tempus Rhodii, (nullius in potestatem redaci, sed sui
juris et Maris Domini,) tantae foelicitatis in gratiam, statuam in insula
sua ex aere ingentem Soli posuerunt: quam, quod stupendae esset ma-
gnitudinis, Colossum dixere; exinde etiam seipso Colossenses denomi-
nantes.

Post Manassem Judaeorum regnum tenuerunt fratres ejus, Eliakim
et Joakim, per annos XLIV. Ab Adamo igitur in totum numerantur anni
MCCCCCLXV.

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΣΣΤΡΙΩΝ ΚΑΙ
ΑΙΝΕΙΟΤ ΑΣΚΑΝΙΟΥ.

Α' Επὶ οὖν τῆς βασιλείας Ἰωακεὶμ βασιλέως ὅπλισάμενος κατὰ
Ίουδαίων ἀνῆλθε Ναβονχοδονόσορ, βασιλεὺς Ἀσσυρίων· καὶ
παρέλαβε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῆς Ἰουδαίας,
καθὼς οἱ προφῆται προελέγον τῷ Ἰσραὴλ. καὶ ἀπήγαγε τὸν
Ἰωακεὶμ, βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, αἰχμάλωτον καὶ πάντα τὸ
βασιλικὰ σκεύη καὶ πάντας δομιαλώτους ἐποίησε, καὶ οὐκέτι
ο 191 ἐβασίλευσε τῶν Ἰουδαίων οὔτε Ἱερουσαλήμ, πόλις τῆς Ἰουδαίας,
οὔτε Σαμάρεια. καὶ λοιπὸν παρεδόθη ἡ βασιλεία τῶν Ἰουδαίων
εἰς χεῖous Ἀσσυρίων, καὶ ἐκνερίενσαν αὐτῶν. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ
ἔτει τῆς βασιλείας Ναβονχοδονόσορ πᾶσα ἡ αἰχμαλωσία τῶν 10
Β' Ἰουδαίων ἐγένετο ἐν Βαβυλῶνι, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλον
ἐχρονογράφησεν.

10. πᾶσα] πρώτη Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar, p. 253. Quod
debebat ἡ πρώτη αἰχμ. dici. Sed αἰχμαλωσία hic sunt captivi.
11. Εὐσέβιος] Conf. hunc p. 86. ed. Mai.

LIBER SEXTUS

DE TEMPORIBUS REGNI ASSYRIORUM ET
AENEAE, ASCANII PATRIS.

Joachimo autem regnante, Nabuchodonosor Assyriorum rex, cum exercitu veniens contra Iudeos, Hierosolymam cepit Judaeamque omnem: juxta ac a Prophetis Israeli praedictum fuerat. Regem autem ipsum Joachimum populumque omnem captivos habuit, et in mancipia fecit: omnemque regium apparatum deportavit; nec in posterum populus Israeliticus regem sibi amplius habuit, aut Samariae aut Hierosolymis regnantem. Sed imperium gentis Judaicae Assyriis delatum, deinceps penes eos remansit. Accidit autem Captivitas illa universalis Babylonica, ad quintum annum Nabuchodonosoris: uti Eusebius Pamphili in Chronico suo tradidit.

'Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις οἱ Λυδοὶ ἔλαβον τὰς βασιλείας, ἥτοι τοπαρχίας, δυνάμει ἀπὸ τῶν πλησίον ὅντων ἄλλων ἐθνῶν. καὶ ἐβασίλευσε τῶν Λυδῶν πρῶτος ὁ Ἀρδεὺς ἔτη λεγέντης. ὅστις καὶ ὑπέραξε τὰ πλησίον ἐθνη καὶ βασιλεία, καὶ διῆγεν ἐν ὑπερηφανίᾳ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ναβονχοδονόσορο, βασιλέως Ασσυρίων, ἐβασίλευσε Βαλτάσαρο, ὁ νιὸς αὐτοῦ. ὅστις εἰς τὰ ἱερατικὰ σκεύη τῶν Ιουδαιῶν ὑπηρετεῖτο· ἐκίρυνα δὲ καὶ ταῖς παλλακαῖς αὐτοῦ εἰς αὐτὰ καὶ πᾶσι τοῖς συνεσθίοντιν αὐτῷ, ἐνυβρίζων 10 αὐτά. καὶ ἐν τῷ ἀνακεῖσθαι αὐτῷ ἐν ἀπονοτῇ καὶ δειπνεῖν ἔώρα ἔνθα ἀνέκειτο ἐν τῷ κατέναντι τοίχῳ τοῦ παλατίου ἐξαίρετος ἀστρογάλον χειρὸς ἀνθρώπου γράμφοντα, Μανῆ, Θεκέλ, Ο 192 φαρές. καὶ ταῦτα γράμφας ὁ ἀστρογάλος τῆς χειρὸς ἀφανῆς ἐγένετο. ὁ δὲ Βαλτάσαρος ἀναγροῦς τὰ γράμματα ἐκάλεσε πάντας 15 τοὺς ἐπαοιδοὺς καὶ μάγους καὶ ἀστρονόμους καὶ ὀνειροκρίτας τῆς χώρας αὐτοῦ, ἐπερωτῶν αὐτούς, Τίς ἐστιν ἡ δύναμις αὕτη τοῦ ἀστρογάλου η̄ τίς ἡ ἐρμηνεία τῶν γραφέντων ὅπερα αὐτοῦ; καὶ οὐδεὶς ἡδυνίθη ἐρμηνεῦσαι αὐτῷ. καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ αὐτοῦ πατήρ ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχε τὸν Δανιὴλ, ὃντα ἐκ τῆς Ἐβραιῶν 20 αὐγμαλωσίας, ὅστις τὰ δράματα αὐτοῦ ἡρμήνευε, μετεστείλατο τὸν Δανιὴλ καὶ λέγει αὐτῷ, Ἐπειδὴ χάρις ἐστὶ θεοῦ παρά σοι, ἐρμήνευσόν μοι ὅπερ εἶδον τοῖς ἔμοις ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν τῶν γραμμάτων δύναμιν σαφήνισόν μοι. ὁ δὲ Δανιὴλ ἀκούσας καὶ

2. πλησίον Ch., πλησίων Ox. 20. ἡρμήνευε Ch., ἡρμήνευε Ox.

Circa haec tempora Lydi, vicinis gentibus armis subactis, dominari coeperunt. Lydorum rex primus Ardeus fuit; qui xxxvi annos regnavit. Subegit hic ditiones undique adjacentes atque regna: atque inde elatior factus, in summo fastu vitam egit.

Nabuchodonosoro autem successit, in regno Assyriorum, filius ejus, Baltasar: qui Judaeorum vasa sacra mensae suae in ministerium adhibuit: Quibus etiam, per ludibrium, misceri jussit vinum concubinis suis et con vivis omnibus. Interim vero dum Rex Genio suo cum omni insolentia indulgeret; ecce articulus manus humanae, ex opposito coenaculi pariete subito emergens scribebat: *Mane, Thccel, Phares.* Scripsit haec manus articulus, et evanuit. Baltasar autem, perfecta scriptura, vocavit ad se Incantatores, Magos, Astrologos, et Somniorum interpretes, qui in Babylone fuerunt, omnes: et quaesivit ab iis: Quidnam sibi vellet Digitus visus; aut quale haberet ab illo scriptum interpretamentum? Caeterum nemo ista interpretari potuit. Rex autem certior factus, Danielem quendam, ex captiis Hebraeorum, summa in veneratione apud patrem suum fuisse, ob interpretationem Somniorum, Danielem accersit; et edixit ei: Quandoquidem Dei gratia in te est, interpretare mihi, quod oculis meis vidi; notumque mihi facito scripturæ sensum. Daniel vero his auditis,

έωρακώς τὴν δύναμιν τῶν γραμμάτων, λέγει αὐτῷ, Μακροθύμητον ἐπ' ἔμοι, βασιλεῦ, καὶ μὴ δρυσθῆς, καὶ ἐρμηνεύσω σοι τὴν τῶν γραμμάτων δύναμιν. ὁ δὲ ἐπωιόσατο μὴ ποιεῖν αὐτῷ κακὸν ἐρμηνεύοντι, καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Δαυὶλ, Ὁ θεὸς τοῦ οὐρα-

V 64 νοῦ καὶ τῆς γῆς ἀγανακτήσας κατά σου ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν 5
Ο 193 σου. καὶ τοῦτο ἀκούσας ἀπέλυσεν αὐτὸν ἵδεν εἰ ἀληθένει. καὶ μεθ' ἡμέρας Δαρεῖος ὁ Μῆδος, ὃν ἐτῶν ξ', τυραννήσας ἐπῆλθε καὶ ἔσφαξεν αὐτόν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου ἐβιούσιενσαν ἔτεροι βασι-
λεῖς Ἀσσυρίων ἥως Ἀστυάγονος. καὶ λοιπὸν ὁ Ἀστυάγης ἐβα-10
σίλενσε Περσῶν, ὃς ἐπειστράτευσε κατὰ τῶν Αυδῶν, ἀνελθὼν
μετὰ δυνάμεως πολλῆς. ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ ἡλιος ἐξέλειψεν ἐπὶ πολλὰς
ἄραις τῆς ἡμέρας, προειπόντος Θαλοῦ τοῦ φιλοσόφου τὴν ἔκλει-
ψιν τοῦ ἡλίου. ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις Πεισίστρατος πολεμῶν
Β δημαγωγεῖ, τῶν Αυδῶν μὴ ἡττηθέντων τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ τοῦ 15
Ἀστυάγονος ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναχωρήσαντος. τότε τοῦτο γνόντες οἱ
Πισαῖοι δευτέραν ἐօρτὴν ἐπετέλεσαν ἀγῶνος Πυθίων, εὐχαρι-
στοῦντες τῇ Ἡλίῳ, πιρατιθέμενοι ἑαυτοὺς Αυδοῖς καὶ τῷ κρά-
τει τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Ο 194 *Καὶ λοιπὸν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἐφῆρον ἐօρτὴν ἀγῶνος τρί-* 20

12. ἐξέλειψεν Οχ. 15. Post δημαγωγεῖ excidisse quae-
dam videntur. 17. Πισαῖοι Ch., Πισαῖοι Οχ. Sic et
infra. *ibid.* Πυθίων] Πυθίῳ Οχ. Quod potest etiam Πυ-
θίον scribi.

ubi vim Scripturae hujus percepisset, dixit Regi: „Si modo veniam mihi dabis, O Rex, nec iratus eris; verborum sensum ego tibi expediam.“ Respondens rex, juramento confirmavit, nihil mali eventurum illi ex interpretatione. Tum Regi Daniel, „Deus (inquit) Coeli et terrae, infensus tibi, regnum tuum ad exitum perduxit.“ Haec ubi audisset Rex, dimittit illum, praedictionis eventum expectaturus. Paucis vero post diebus, Darius Medus, cum annum ageret sexagesimum, contra regem arma movit: eoque imperfecto, regnum sibi vendicavit.

Darium autem exceperunt caeteri Assyriorum reges usque ad Astyagem: qui deinceps Persis regnavit. Movebat hic bellum contra Lydos, ingenti veniens cum exercitu. Accidit autem eodem tempore solis defecatio, quae per multas diei horas duravit; hanc vero Thales Philosophus praedixerat. Eodem tempore Pisistratus se belli ducem Lydis praebuit; qui cum Persis aequo Marte pugnantes, saltem non sunt devicti. Quin et Astyages ultro retrocessit. Quod cum intellexissent Pisaci, Solemnitatem illam alteram Pythii certaminis, solis in honorem, celebrarunt; subjicientes sese Lydorum imperio, et potestati ejus.

Posterioris deinde temporibus, iidem Pisaci tertiam Solennitatem indi-

τον οἱ αὐτοὶ Πισαῖοι, τὰ Ἰσθμια τῷ Πλούτωνι. τετάρτην δὲ ἔορτὶν ἐφῆρον ἀγῶνος οἱ αὐτοὶ Πισαῖοι, καὶ ἐπετέλεσαν τὰ Νέμαια τῷ Διονύσῳ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀρδέως ἐβασίλευσαν Λυδῶν 5 δόκτα ἔως Κροῖσον τοῦ ὑπερηφάνου· ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ἔτη μέ. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία Λυδῶν τὰ πάντα C ἔτη σλβ'.

'Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ὑπέτειχε πάσις τὰς ἐπιψήλας, ἷτοι βασιλείας, τὰς πλησίον αὐτοῦ καὶ τὰς πόλεων, λαμβάνων ἀπὸ μὲν τῶν πειθομένων αὐτῷ φόρους, ἀπὸ δὲ τῶν ἀνθισταμένων αὐτῷ αὐτοὺς καὶ τὰς βασιλείας αὐτῶν. καὶ εἶχε φόρον πόλεων, ὃς εὐτυχῆς καὶ τικητής· καὶ ὑπτιώθη. ἐν οἷς χρόνοις Σόλων ἐφίλοσόφει.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀστυάγονος, βασιλέως Περσῶν, ἐγένετο βασιλεὺς Κῦρος ὁ Πέρσης· ὅστις ἐφίλησε τὴν γυναικα τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως Λαρείου Βαρδάνην, καὶ ἔλαβεν αὐτήν. τῷ δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Κύρου Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῶν Λυδῶν διδαχθεὶς ἀπὸ τῶν συγκλητικῶν αὐτοῦ τὴν πρόψην τοῦ Ἀστυάγονος, βασιλέως Περσῶν, ἐπὶ τὴν Λυδίαν πολεμικὴν παρονοίαν, ἥγανάπτησε. καὶ δηλοῦ Κύρῳ, τῷ βασιλεῖ O 195 Περσῶν, παραχωρῆσαι αὐτῷ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ ἀναχωρῆσαι, ἢ δέξιοσθαι τὴν παρονοίαν τῆς εὐτυχεστάτης αὐτοῦ βασιλείας πολεμοῦσαν. ὁ δὲ Κῦρος, βασιλεὺς Περσῶν, δεξύιερος τοὺς

15. βασιλεὺς] βασιλέως Οχ.

xerunt, Isthmia Plutoni celebrantes. Quartam denique addiderunt iidem Pisaei; Nemea scilicet: et haec in Bacchi honorem.

Ardeo successerunt, in regno Lydorum, reges alii viii., usque ad Croesum illum superbum; qui regnavit annos xv. In universum itaque duravit Lydorum regnum annos cccxxii.

Croesus autem imperium tenens, ditiones omnes, non vicinas tantum, sed et longe etiam dissitas, in potestatem suam redegit: tributa autem, ab eis qui dederunt se, exegit: repugnantibus vero et regna et libertatem ademit. Itaque reformidarunt eum omnes, tanquam hominem fortunatum, victoremque: inde rex elatior factus. Hoc tempore claruit Solomon Philosophus.

Astyagi, in regno Persarum, succedebat Cyrus, Persa: qui et uxorem Darii regis, Antecessoris sui, Bardanem, quam amavit, in uxorem sibi accepit. Decimoquarto autem anno regnantis Cyri, Croesus, a Prioribus suis edoctus, de hostili illa irruptione, quan in Lydiam superioribus annis fecerat Astyages, Persarum rex; ira commotus est: atque ad Cyrus, Persarum regem mittit, qui ab eo postularent, uti vel regno suo decedat; aut cum foelicissimo rege congressurus, belli fortunam expectaret. Cyrus autem, legatis exceptis, et perfectis Croesi literis, respon-

σταλέντας πρέσβεις, καὶ ἀναγνοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ γραφέντα, εἶπε τοῖς πρεσβευταῖς, Τί γὰρ ἡδίκηται παρ' ἐμοῦ Κροῖσος, τοσαὶ την γῆν ἀφεστηκὼς ἀπ' ἐμοῦ καὶ τῶν ἡμῶν βασιλείων; ἢ πᾶς τοσούτων διαδραμόντων χρόνων βλύβην χώρας διεκδικεῖ; καὶ Ε ἀδημονῶν ἡβούλετο φυγεῖν ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν χώραν. Ἰδοῦσα δὲ 5 αὐτὸν ἀθυμοῦντα ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ ἐπερωτήσασα καὶ μαθοῦσα παρ' αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα, λέγει αὐτῷ ὅτι Ἐπὶ Δαρείου, τοῦ πρώτου μον ἀνδρός, ἦν ἀνήρ τις Ἐβραῖος, προφήτης, σοφίαν ἔχων θεοῦ, ὃ ὄνομα Δανιήλ, ἐκ τῆς αἰγαλωσίας τῶν νίῶν Ἰσραήλ, ὅντινα ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχεν ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος, καὶ δίχα 10 αὐτοῦ οὐδὲν ἔπραττεν ἐν τοῖς πολέμοις. καὶ ἐπερωτῶν αὐτὸν
V 65
O 196 ἡνίκα εἶχε πόλεμον, κατεπολέμει τοὺς ἑναντίους· δοτις μετὰ τὴν τελευτὴν ἐκείνουν, πλούσιος ὡν καὶ γεγηρακώς, ἴδιάζει εἰς τὴν Μαραθίτιδα χώραν. ὃ δὲ Κῦρος ἀκούσας ταῦτα, ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν τοὺς μεγιστᾶς αὐτοῦ, ὅπως μετὰ τιμῆς ἀγάγωσιν αὐτόν. 15 οἱ δὲ ἀποσταλέντες ἀπὸ Κροίσου πρὸς Κῦρον ὑποστρέψαντες εἰς τὴν Λυδῶν χώραν τὴν ἀπόκρισιν τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἀπὸ Κύρου τῷ ἴδιῳ βασιλεῖ ἀπήγαγον.

‘Ο δὲ Κροῖσος, βασιλεὺς Λυδῶν, ἐπιλέξαμενός τινας ἐκ τῶν ἴδιων αὐτοῦ ἀνθρώπων πιστούς, καὶ δοὺς αὐτοῖς δῶρα εὐτελῆ 20 καὶ ἔτερα δῶρα βασιλικά, ἀποστέλλει εἰς Δελφοὺς εἰς τὸ μαντεῖον, εἰρηκώς αὐτοῖς ὅτι Ἀλλάξατε τὸ σχῆμα ὑμῶν καὶ φορέ-
B σατε Αἴγυπτιον σχῆμα, καὶ ἀνελθόντες εἰς τὸ μαντεῖον ἐπίδοτε

3. βασιλείων Cedrenus p. 136. C, βασιλειῶν Οχ. 21. Δέλφους
 Οχ. bis.

dit eis „Ecquid injuriae a me Croeso illatum est, qui a me meisque regnis tanto terrarum spatio disjunctus est? Aut quomodo, tot jam elapsi annis, finium invasorum injurias nunc demum exigit?“ Et quidem Cyrus, anxius animi, in Indiam fugere in animo habuit: uxor vero eum tam perturbatum videns, quidnam ei in causa esset inquirit: et edocta rem, ita deinde eum affatur, Regnante Dario, marito meo priore, vates quidam erat Ebraeus, ex captivitate Israelitica, nomine Daniel: fuit hic Divina sapientia praeditus; quemque rex Darius summo habuit in honore, nec, nisi cum eo prius coniuncta re, hostile aliquid aggressus est. Bellum autem suspecturus, ubi Danielem consuluerat, hostes ubique debellavit. Daniel autem iste, aetate jam grandior factus, et opibus abundans, post Darii obitum, in Marabitudem regiem privatam vitam acturus, recessit. Haec ubi audisset Cyrus, mittit ex Primoribus suis, qui Danielem honorifice adducerent. Legati interim, qui a Croeso ad Cyrum missi fuerant, Lydiam reversi, Cyri responsum regi suo retulerunt.

Croesus autem, Lydorum rex, fidos quosdam ex suis de legit, quos donis tum vilibus, tum regiis instructos, Delphos, ad Oraculum dimisit; dicens eis: „Habitu vestro mutato, Aegyptium vobis sumite: et Ora-

τὰ εὐτελῆ δῶρα τῷ ἱερεῖ, λέγοντες αὐτῷ ὅτι Αἰγύπτιοι ἐσμεν,
καὶ ἡλθομεν ἐπερωτῆσαι τὴν Πυθίαν, καὶ ἐκ τοῦ μήνους τῆς
ὸδοῦ ἐληθαργήσαμεν διὰ τὸ ἡλθομεν ἐπερωτῆσαι ἢ αἰτῆσαι·
ἀλλ ἔνξαι καὶ ἐπερώτησον τὴν θεὰν διὰ τὸ ἡλθομεν. καὶ εἰ μὲν
5 εἶπη ὑμῖν διὰ τὸ ἡλθετε, δότε καὶ τὰ βασιλικὰ δῶρα καὶ εἴπατε
τῷ ἱερεῖ μαθεῖν εἰ νικῶ τὸν βασιλέα Περσῶν τὸν Κῦρον. οἱ
δὲ λαβόντες τὰ δῶρα ἀπῆλθον εἰς Δελφοὺς εἰς τὸ ἱερόν, καὶ
ἔδωκαν τὰ δῶρα τὰ εὐτελῆ, καὶ εἰπον ἔντονες Αἰγυπτίους, καὶ
ὅτι Ἐληθαργήσαμεν διὸ ἡλθομεν. καὶ ἀκούσας ὁ ἱερεὺς ἔξεπλάγη, O 197
10 καὶ δεξάμενος τὰ δῶρα τὰ εὐτελῆ, εἰσελθὼν ηὔξετο, καὶ ἐλαβε τὴν
ἀπόκρισιν ταύτην παρὰ τῆς Πυθίας. Οἶδα ψάμμιον τὸν ἀριθμὸν C
καὶ μέτρα θαλάττης· οὐ λαλέοντος δὲ ἀκούω καὶ κωφοῦ ἔννημ-
μι. παιζειν δὲ με πειρᾶται Κροῖσος ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ τούτου
Λυδοί. καὶ ἔξελθὼν ὁ ἱερεὺς εἶπεν αὐτοῖς, Οὐκ ἔστε Αἰγύπτιοι,
15 ἀλλὰ Λυδοί, καὶ οὐκ ἐληθαργήσατε, ἀλλὰ παιζοντες τὰ θεῖα εἰ-
ρήνατε ταῦτα. καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτοῖς γράψας τὸν χορηγιὸν ἐν
διπτύχοις εἰς τὸ εἰδέναι Κροῖσον τὸ θαῦμα. ἐκπλαγέντες δὲ οἱ
ἀπελθόντες ἐπιδεδώκασι καὶ τὰ ἄλλα βασιλικὰ δῶρα τῷ ἱερεῖ,
εἰπόντες αὐτῷ ὅτι Κροῖσος ὁ βασιλεὺς ἡμᾶς ἐπεμψεν, ἐπειδὴ πό-
20 λεμιον ἔχει πρὸς Κῦρον, τὸν Περσῶν βασιλέα· ἀλλὰ μάθε εἰ νι-
κᾷ αὐτόν. καὶ εἰσελθὼν πάλιν ὁ ἱερεὺς καὶ εὐξάμενος ἐλαβε D
τὸν χορηγιὸν τοῦτον. Κροῖσος Ἄλιν ποταμὸν διαβὺς μεγάλην O 198

3. διὰ om. Cedrenus. 5. δότε Ch., Cedrenus, δῶρα Ox. 10. τὰ
εὐτελῆ] εὐτελῆ Ox. 13. παιζειν Ch., παιζην Ox.

colum adeuntes, viliora illa dona sacerdoti tradite; dicentes ei: Aegyptii sumus, et Oraculum consulturi venimus: ex itineris autem longitudine, omnino nobis excidit, quod sciscitaturi essemus. Itaque ipse Deam rogato; quamnam ob causam nos huc advenimus.“ Si autem dicat vobis, quorsum venistis; tum dona etiam regia illi dabitis; insuper eum rogantes, ut ab Apolline ediscat; utrum ego Cyrum, Persarum regem, superaturus sim. Legati itaque, donis acceptis, Delphos, ad Oraculum proficiscuntur: dona autem viliora Sacerdoti offerentes, dicunt se Aegyptios esse; itineris vero causam sibi excidisse. Hoc auditio, obstupuit Sacerdos; dona autem vilia accipiens, fanum ingreditur: votisque conceptis, a Pythia tulit hoc responsum. „Novi ego arenae numerum, et maris mensuram. Audio etiam non loquentem, tacentemque intelligo. Egone ut a Croeso et Lydis ejus illudor dolis?“ Egressus autem sacerdos, Vos, inquit, Aegyptii non estis, sed Lydi; nec oblivione capti, sed Numini illudentes, haec dixistis. Oraculi vero responsum, Diptychis exaratum, Sacerdos eis tradidit; ut Croesus Miraculum inde sciret. Legati autem attoniti, dona etiam pretiosiora illa sacerdoti obtulerunt, dicentes: Croesus rex noster cum Cyro, Persarum rege, bellum habiturus est: nos itaque misit consultum, an superior evasurus sit. Sacerdos itaque iterum ingressus, et precatus, hoc tulit responsum. „Croesus, Haly fluvio tra-

ἀρχὴν καταλύσει. καὶ γράψας καὶ τοῦτον τὸν χρησμὸν ἐν διπτύχοις δέδωκεν αὐτοῖς ἀπενεγκεῖν τῷ βασιλεῖ Κροίσῳ· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

Ο δὲ προφήτης Δανιὴλ εἰσῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν Κῦρον· καὶ λέγει αὐτῷ, Εἶπε μοι εἰ τικῶ Κροῖσον τὸν βασιλέα⁵ Λυδῶν· καὶ ἀνεβάλετο τοῦ εἰπεῖν ὁ Δανιὴλ· καὶ ἀγανακτήσας καὶ αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἔβαλεν αὐτὸν εἰς λάκκον λεβύτων. καὶ μαθὼν ὅτι οὐδὲν ἔπαθεν ὑπὸ τῶν Θηρῶν, ἀνήνεγκεν αὐτὸν καὶ προσέπεσεν αὐτῷ λέγων, Ἡμαρτον εἰς σε· ἀλλ’ εῖχει τῷ θεῷ τὸν σου καὶ εἰπέ μοι εἰ δύναμαι ἀντιστῆναι τῷ ὄρπαγι τούτῳ καὶ 10 ὑπερηφάνῳ Κροίσῳ, ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν ὑπέτυχε καὶ οὐκ ἔκρεσθη. καὶ ὁ Δανιὴλ εὑξάμενος εἶπεν αὐτῷ ὅτι Νικῆς τὸν Κροῖσον καὶ λαμβάνεις αὐτὸν αἰχμάλωτον. περὶ σοῦ γὰρ εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας πάντα τὰ δογάμετα ταῦτα διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, Οὕτως λέγει κύριος ὁ Θεὸς τῷ χριστῷ μου Κύρῳ, οὗ ἐκρύ¹⁵ τησα τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ τοῦ ἐπακοῦσαι ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἔθην,
V 66 καὶ ἰσχὺν βασιλέων διαδόκει⁶. ἀγοῖσω ἐμπροσθεν αὐτοῦ θύρας,
O 199 καὶ πόλεις οὐ συγκλεισθήσονται. ἐγὼ ἐμπροσθεν αὐτοῦ προπορεύσομαι καὶ δῷ δικαίων καὶ θύρας χαλκᾶς συντρίψω καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συγκλάσω καὶ δώσω σοι θησαυροὺς σκοτεινοὺς 20 ἀποκρύφους, ἀσφάτος ἀροίσω σοι, ἵνα γνῶς ὅτι ἐγὼ κύριος ὁ Θεός. ἐγὼ ἐγείρω αὐτὸν μετὰ δικαίουσάνης, πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐ-

6. ἀνεβάλετο] ἀνεβάλλετο Cedrenus. 9. τῷ θεῷ Ch., Cedrenus,
τοῦ θεοῦ Ox. 14. ὁ ποιήσας Ch. cum Cedreno, ἐποίησας Ox.
15. χριστῷ Ch., χρηστῷ Ox. Conf. Esiae cap. 45.

jecto, imperium magnum evertit.“ Sacerdos autem responsum etiam hoc, tabulis inscriptum, dedit eis, regi Croeso referendum: eosque sic dimisit.

Daniel autem propheta ingressus est ad Cyrum, Persarum regem, qui dixit ei: „Scire a te vellem, utrum ego Croesum, Lydorum regem, devicturus sum, necne.“ Cumque Daniel responsum differret, iratus rex, projici eum jussit in foveam leonum. „Edoctus vero, eum nihil a Leonibus perpessum; educi eum jussit; et ad pedes ejus procidens, in te (inquit) peccavi: sed Deum tuum invocato, et dicas mihi; an ego vires sustinere possim rapacis hujus et superbi Croesi, qui terra tota occupata, neclum satiatus est. Daniel itaque Deum precatus, respondit ei: Et Croesum vinces, et ipsum captivum habebis. De Te enim Deus, qui visibilia haec omnia condidit, per Prophetam suum Esaiam, ista locutus est. Sic dicit Dominus uncto meo Cyro, cuius apprehendi dexteram, ut obediant ante faciem ejus gentes: et robur regum disfringam; aperiam ante eum portas, et urbes non claudentur. Ego ante illum ibo, et montes complanabo, portas aereas conteram, et vectes ferreos confringam: et dabo tibi thesauros tenebrosos, absconditos et invisibilis aperiām tibi; ut scias, quia Ego Dominus Deus. Ego suscito illum cum justitia: omnes

τοῦ εὐθεῖαι. αὐτὸς οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει οὐ μετὰ λύτρων οὐδὲ μετὰ δάφων. εἶπε κύριος ὁ θεός σαβαὼθ.

Οὐ δὲ βασιλεὺς Κῦρος ἀκούσας ταῦτα, ἔπειτε πρὸς τὸν πόδας τοῦ Δαριὴλ λέγων, Ζῆ κύριος ὁ θεός σου, ἐγὼ ἀπολέσω ἐκ Βατῆς ἡμῆς γῆς τὸν Ἰσραὴλ, ἵνα λατρεύσωσι τῷ θεῷ αὐτῶν ἐν Ἱερουσαλήμ. καὶ ὀπλισάμενος παρετάξετο τῷ Κροίσῳ.

Οὐ δὲ βασιλεὺς Κροίσος ἀκούσας τὴν τοῦ χρησμοῦ ἀπόκρισιν, ἔξηλθε κατὰ Κύρον μετὰ δυνάμεως πολλῆς· καὶ παρῆλθε 10 τὸν Ἀλινν, ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας. καὶ συνέρρουσε Κύρῳ χειμῶνος ὅντος μεγάλον· καὶ ἡττηθεὶς ἡθέλησε φυγεῖν αὐτὸς καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ· καὶ πλημμυρόσαντος τοῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ χειμῶνος, οὐκ ἡδυνήθη φυγεῖν οὐδὲ περῆσαι· καὶ ἐλήφθη αἰχμάλωτος αὐτὸς καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ, χλιαρές ν'. τοὺς δὲ ἔζησαν 15 τας ἐξ αὐτῶν ἐλαβεν αἰχμαλώτους ὁ Κῦρος ἄμα Κροίσῳ. καὶ οἱ 200 στίσις αὐτὸν ἐν ἔνδινῳ τρίποδι ἐν ὕψει δεδεμένον ἐθριάμψειν σειν αὐτὸν τῷ στρατῷ αὐτοῦ. καὶ ἐλαβεν αὐτὸν καὶ κατήγαγεν ἐν Περσίδι. ταῦτα δὲ ἰστόρησαν οἱ σοφώτατοι Θάλης καὶ Κάστωρ καὶ Πολύβιος συγγραφάμενοι καὶ μετ' αὐτοὺς Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος· ἀτίνα καὶ ὁ σοφὸς Θεόδιλος ἔχρονογράφησεν.

Οὐ δὲ Κῦρος ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἀπέλυσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοὺς νίοὺς Ἰσραὴλ πάντας εὐθέως ἢ μόνον τὰ βασίλεια

15. Κύριος Οχ. 18. Θάλης] V. Bentleius p. 71.

viae ejus rectae. Ipse aedificabit urbem meam, et Captivitatem populi mei dimittet, sine pretio, aut muneribus: dixit Dominus Sabaoth.“

Haec ubi audisset rex Cyrus, Danielis ad pedes procidit, et, vivit, inquit, Dominus Deus tuus; ego dimittam ex regno meo populum Israeliticum; ut Deum suum colant Hierosolymis. Tum exercitum suum contra Croesum eduxit.

Croesus autem, auditio Oraculi responso, in Cyrus egressus est, ingenti cum exercitu. Trajecto autem Haly, Cappadociae fluvio, cum Cyro congressus est, multa tum hyeme: ab eo vero devictus, fuga sibi suisque consulere, in animo habuit: verum ab amnis exundatione impeditus, nec fugere potuit, nec trahicere. Ipse itaque vivus captus est; quadrinventa etiam millia militum ceciderunt: superstites vero Cyrus, cum Croeso ipso, captivos adduxit. Eum vero in tripode ligneo positum, exercitui suo triumphandum praebuit: deinde in Persidem eum abduxit. Ista vero scriptis mandaerunt Thales, Castor, et Polybius, Scriptores sapientissimi: et post hos, Herodotus Historiographus: sicut et sapiens Theophilus in Chronographia sua tradidit.

Cyrus autem, rex Persarum, in regnum suum reversus, quoscunque ex populo Israelitico captivos habuit, liberos esse jussit, et Zorobabele

αντοῦ κατέλαβεν ἐπὶ Ἱεροσόλυμα μετὰ Ζοροβάβελ ἔξελθεῖν· σκῆπτρα δὲ δύο ἡμισυν, ἀνδρες καὶ γυναικες καὶ παιδία, τὸν ἀριθμὸν μηδιάδες πέντε, ἔμειναν εἰς τὰ Περσικὰ ἴδιᾳ προσιρέσει, **D** φοβηθέντες τὰ ὅντα ἔθνη πέριξ. τὰ δὲ ἐννέα ἡμισυν ἐπανῆλθον, καθὼς Τιμόθεος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο. ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν τοὺς τοῦ Δανιὴλ αἰτήσαντος αὐτὸν.

Μετὰ δὲ τὸ ἀπολέσθαι τὴν βασιλείαν τῶν Λυδῶν οἱ Σάμιοι

O 201 θαλασσοκρατήσαντες ἐβασίλευσαν τῶν μερῶν ἑκατόντα. καὶ ἀκούσας μετὰ χρόνους Κῦρος ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν, καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς τανυμαχίᾳ πολεμήσας ἡττήθη καὶ 10 ἔφυγε, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ἐσφάγη· περὶ οὗ πολέμου Κύρου καὶ τῶν Σαμίων ὁ σοφάτατος Πυθαγόρας ὁ Σάμιος συνεγράψατο· δοτις καὶ εἶπεν αὐτὸν Κῦρον τεθνάραι εἰς τὸν πόλεμον. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὁ σοφὸς Ἀφρικανὸς ἐχρονογράφησε. 15

E Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κύρου ὁ νιὸς αὐτοῦ Δαρεῖος ὁ καὶ Καμβύσης καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐβασίλευσαν Ἀσσυρίων. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου, τοῦ νιοῦ Κύρου, ἐφιλοσόφει παρὸς Ἑλλησιν Ἀναξίμανδρος. δοτις εἶπε τὴν γῆν μέσην εἶναι τοῦ παντὸς κόσμου, καὶ τὸν ἥλιον οὐκ ἐλάττῳ τῆς γῆς ὑπάρχειν; ἀρ-20 χὴν δὲ τῶν πάντων ἀέρα· ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι καὶ τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ἀναλύεσθαι. καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν ἀερίαν καὶ τὸ πᾶν πνεῦμα ἀπεφίγνατο, μάταιον λογισμὸν πλάγης παρεισάγων.

1. σκῆπτρα Ch., Cedrenus, σκῆπτρον Ox.

duce, Hierosolymam repetere. Duae autem tribus, cum dimidia, virorum scilicet cum uxoribus liberisque quinquaginta millia, (quia ita ipsae voluerant, nempe metuentes sibi a circumviciniis gentibus:) in Perside remanserunt. Reliquae autem tribus novem, cum dimidia, in patriam suam redierunt: sicuti scripsit Timotheus Chronographus. Liberati autem sunt Judaei, Daniele impetrante.

Everso autem Lydorum regno, Samii, maris imperio potiti, regionibus istis imperitarunt: quod cum postea temporis Cyrus, Persarum rex, intellexisset, arma contra eos movit, commissoque cum iis praelio navalium, victus, in fugam vertitur: et in terram suam reversus, interemptus est. Cujus inter Cyrus et Samios belli historiam, sapientissimus Pythagoras Samius contexuit: qui et autor est, Cyrus in ipso bello occubuisse. Haec autem omnia Africanus, in Chronographia sua, scripta reliquit.

Cyro successit in regno Assyriorum filius ejus Darius, qui et Cambyses: et hunc, alii plures. Temporibus autem regis Darii, filii Cyri, floruit inter Graecos Anaximander Philosophus. Docuit is, Terram mundi totius esse Centrum; Solem vero ipsa terra nihilo minorem esse: Aerem autem rerum omnium esse Principium; ex quo omnia ortum ducunt, et in quem resolvuntur. Spiritum praeterea quemcunque, ipsamque adeo Animam Humanam Aeriam esse, affirmavit; futiliter satis et inepte phi-

καὶ τὰς ἰσημερίας δὲ καὶ τὰς τροπὰς αὐτὸς ἔξειθετο. καὶ δὲ προειρημένος δὲ Πυθαγόρους ὁ Σάμιος τὴν ἀριθμητικὴν συνεγράψατο· καὶ δύγμα παρεισήγαγεν Ἑλλησιν δοξάζων ἀσωμάτους τινὰς εἰ· Ο 202 ναι ἀρχάς. ταῦτα δὲ ὁ σοφὸς Τιμόθεος ἐν τοῖς συγγράμμασιν 5 αὐτοῦ ἀπεμημόνευσεν.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Δαρείου, νίον Κύρου, πόλεμος ἐκινήθη ἀπὸ Αἴθιόπων κατ’ αὐτοῦ· οἵτινες κακῶς αὐτὸν ἔφερον. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ ἐν τῇ Μῆδων χώρᾳ κατοικοῦντες Ίουδαῖοι, ἀφέντες κατέλαβον τὴν Ἱερουσαλήμ· ἦν δὲ πλῆθος πολὺ Ίουδαίων. καὶ B 10 μαθὼν τοῦτο Δαρεῖος ὁ Κύρος, ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν αὐτὸν κατ’ αὐτῶν ὄνόματι Ὀλοφέρνην μετὰ δυνάμεως πολλῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ἐποιιόρκει τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ συνέβη τι φοβερὸν γενέσθαι τότε. Ίουδίθ γάρ τις ἦν γυνὴ Ἐβραία, καὶ ἐμηχανήσατο κατὰ τοῦ ἔξαρχου Περσῶν Ὀλοφέρνου, προσποιητὴ 15 οὖσα ὡς τὸ ἔθνος, φῆσί, τῶν Ίουδαίων θέλοντα προδοῦναι. καὶ παρεγένετο πρὸς αὐτὸν κρυπτομένη· καὶ ἐωρακὼς αὐτῆς τὴν εὐμορφίαν ὁ Ὀλοφέρνης, εἰς ἔρωτα αὐτῆς ἐνέπεσε. καὶ λέγει αὐτῷ ὅτι Μηδένα ἔσσης ἐνταῦθα εἶναι ἐγγιστά μου δι’ ἐμέ, ὅτι ἐπέρχονται μοι πορνεῦσαι με βουλόμενοι· καὶ πεισθεὶς μόνος μετ’ 20 αὐτῆς διῆγε. τρεῖς δὲ αὐτῇ προσκαρτερήσασα αὐτῷ ἥμέρας, ὡς C καθεύδει μετ’ αὐτοῦ νυκτός, ἐγερθεῖσα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀφελετεῖ· καὶ μέσης νυκτὸς ἔξελθοῦσα διὰ τοῦ παραπνήσιον εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βαστάζοντα. καὶ ἐπέ· Ο 203

18. μον] σον Cedrenus p. 139. A.

Iosophatus. Aequinoctia etiam, Solstitiaque exposuit. Antedictus Pythagoras Samius, Arithmeticam conscripsit: Dogma etiam illud, de Principiis incorporeis, in Graeciam introduxit. Scripta autem reliquit ista sapiens Timotheus, in Commentariis suis.

Eodem regnante Dario, Cyri filio, bella contra eum movebant Aethiopes, ipsumque graviter vexabant: quod ubi rescivissent Judaei, Media incolentes, (quorum quidem ingens erat multitudo,) Media relicta, Hierosolymam repetebant. Hoc autem ubi Dario nunciatum est, Holophernem, ducem suum, magno cum exercitu, adversus Hierosolymam misit; qui et urbem obsidione cinxit. Accidit eo tempore admirandum quoddam facinus. Mulier quaedam erat Hebraea, nomine Judith, quae Holopherni, Persarum Duci, struxit insidias. Mulier autem prae se ferebat, prodere se ei velle Judaeorum gentem: Ideoque secreto eum adiit. Holophernes vero, forma ejus conspecta, amore illius captus est. Juditha vero eum monuit, ne quem suorum circa se ipsam esse permitteret: castitatis suae ab iis periculum causata. Holophernes itaque fidem ei adhibens, solus cum ea vixit. Cumque per tres dies apud eum commorata fuisset, inter dormiendum cum illo, mulier assurgens, caput ei amputavit: media deinde nocte per posticam egressa, caput ejus Hierosolymas secum deportavit. Prope enim ipsius urbis moenia, Judithae causa, ten-

τρειψε τοῦ αρεμασθῆναι αὐτήν· πλησίον γὰρ τοῦ τείχους δι' αὐτὴν τὸν παπυλεῶνα αὐτοῦ ἔστησεν ὁ Ὄλοφέρνης. λαβόντες οὖν οἱ Ἰουδαῖοι παρ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν εἰς κοντὸν ἐπάνω τοῦ τείχους ἐπῆξαν πρὸς αὐγούς; ἐπιδεικνύντες αὐτὴν τῷ στρατῷ αὐτοῦ. προώλις δὲ γένομένης, ἑωράκτες οἱ Πέρσαι τὴν κεφαλὴν⁵ Ὄλοφέρνου κοντευθεῖσαν, ὑπενόησαν ὅτι διὰ δυνάμεως τινος τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐφυγον· καὶ διελύθη ὁ πόλεμος, καὶ νίκην ἔλα-
D βον οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ Περσῶν. ταῦτα δὲ ἐν ταῖς Ἐβραικαῖς ἐμ- φέρεται γραφαῖς. ταῦτα δὲ ἐξηγράψατο.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Ἀρ-
ταξέρξης· καὶ Νεεμίας ὁ ἵερεν δὲ ὃ ὥν ἐκ τοῦ σπέρματος Δαρίδ,
παῦροςίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἐδυσώπησε τὸν Ἀρταξέρξην· ἡγάπα
γὰρ αὐτόν, ὅστις καὶ ἀρχειν αὐτὸν τῶν εὐνούχων ἐποίησε· καὶ
O 204 λαβὼν χρήματα πολλὰ ἐπεισεν ἀπολυθῆναι αὐτὸν καὶ ἀπελθεῖν
τοῦ κτίσαι τὴν Ἱερονσαλήμ τὴν πορθηθεῖσαν· πρώτη γὰρ αὐτῇ 15
τῆς Ἱερονσαλήμ ἄλωσις καὶ τοῦ ἱεροῦ καταστροφή. ὁ δὲ Νεεμίας
ἀπολυθεὶς ἀνῆλθεν εἰς Ἱερονσαλήμ, καὶ ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ τὸ
τεῖχος τῆς πόλεως, καὶ τὰς πλατείας αὐτῆς ἐποίησεν εὐρυχώρους,
E καὶ βελτίω αὐτὴν κατέστησεν· ἦν γὰρ ἔρημος ἐπὶ ἔτη ο'. αὖτη
ἡν ἡ δεντέρα τοῦ ἱεροῦ ἀνοικοδομή. ἐπληρώθη δὲ τὸ ἱερὸν δι' 20
ἔτῶν μ'. ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρταξέρξης παρουληθεὶς ὑπὸ τινων τῆς
συγκλήτου αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὑπολοίπους Ἰουδαίους ἀπέλυσε, καὶ
εἴτις ἐκνήθη ἐποίησεν εὐρυχώρους, ἀνῆλθε

4. αὐγούς] αὐγοῦς Ox. 14. ἐπεισεν Cedrenus p. 139. B, ἐποίη-
σεν Ox.

torium suum fixerat Holophernes. Judaei autem caput ab ea accipientes, conto impactum, e muro anteluculo extulerunt, ostentantes illud Holophernis exercitui. Aurora autem illucescente, Persae Holophernis caput conto impositum conspiciens, effectumque hoc a Numine quodam existimantes, terga dederunt: atque sic dissolutum est bellum, Judaeis contra Persas victoria potitis: uti hoc constat ex scriptura Hebraica. Haec etiam sapiens Irenaeus memoriae mandavit.

Dario successit in regno Assyriorum Artaxerxes. Neemias autem Sacerdos, ex semine Davidis, qui apud regem plurimum poterat, (summe enim sibi charum habuit, ipsumque adeo Eunuchis suis praefecerat;) impetravit ab eo, uti libertati suae restitutus et pecuniis instructus, mitteretur ad Hierosolymarum ruinas instaurandas. Erat enim haec prima urbis Hierosolymitanae captivitas; prima etiam Templi eversio. Neemias itaque dimissus, Hierosolymas rediit; et ruinas ejus excitavit; plateas ejus ampliores fecit, urbemque adeo totam in melius redegit: quae quidem deserta erat per annos LXX. Tum etiam et Templum instauratum est: cuius secunda fabrica spatio xl. annorum absoluta est. Sed et Artaxerxes etiam Primoribus suis quibusdam ad id adductus, Judaeos etiam reliquos in patriam suam remisit. Liberum itaque cuique fuit, Hieroso-

μετὰ Ἐσδρα τοῦ προφήτου καὶ ἡγονμέρουν· ὅτινι καὶ τὰ ιερὰ
σκεύη ἔδωκε καὶ τὰς βίβλους τὰς ἱερατικὰς τὰς εὐρεθέσας· ὁ δὲ
αὐτὸς Ἐσδρας τῶν μὴ εὑρεθέντων βιβλίων ἀπὸ ὑπομνήσεως αὐτοῦ
τοῦ γράψεσθαι τὰ ὑπομνήματα ἐποίησεν.

5 Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ὁ Μακεδονία χώρα· ἐν
ἡ πρῶτος ἐβασίλευσεν ὁ Κραναύς ἔτη κη'. καὶ λοιπὸν ἐβασίλευ-
σαν ἄλλοι καὶ ἔως Φιλίππου. ἵσαν δὲ τότε τὰ τῶν Ἑλλήνων δι-
δάσκοντες φιλόσοφοι καὶ ποιηταὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἡρακλείδης
καὶ Εὐριπίδης καὶ Ἡρόδοτος καὶ Σωκράτης καὶ ὁ μέγας Πυ-
10 θαγόρας. ἢν δὲ Ἡρακλῆς γεννηθεὶς ἐν τοῖς προειρημένοις ἀρα- O 205
τέρω χρόνοις ἐν Λατῷ τῆς Θηβαΐδος, ἐκ γένους ὑπάρχων τοῦ
Ἡρακλέος τοῦ ἐκ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Πίκου Λιός· δοτις ἀνε- B
τράφη ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ χώρᾳ, καὶ ἀνδρεῖος γενόμενος ἤλθε τότε
ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν, φυγὴν τὸν Εὐρυσθέα βασι-
15 λέα· καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λη'. δοτις ἔλαβε γναῖκα τὴν Αὔγην,
τὴν Ἀλέον θνυτέρα βασιλέως, ἐβασίλευσε δέ, ὡς ἐκ τοῦ γένους
καταγόμενος τοῦ Πίκου Λιός· ὅθεν καὶ στήλας αὐτῷ χρυσοῦς
καὶ πορφυρᾶς ἀνέστησαν οἱ Ἰταλοὶ καὶ βασιλεῖς, ἥτοι ὁγηγες, ἐκ
τοῦ γένους αὐτοῦ βασιλεύσαντες ἐν τοῖς ἐπιχάτοις τῆς δύσεως μέ-
20 ρεσιγ· αὕτινες στήλαι ἔως τοῦ παρόντος ἴστανται.

6. Κραναός] Sic etiam Cedrenus p. 139. D.

7. κη'] κη' dicere

debebat. V. ad p. 22. A.

8. Ἡρακλείδης] Scribe Ἡράκλειτος cum

Cedreno, Polluce p. 144.

11. ἐκ γένους ὑπάρχων [τοῦ Ἡρα-

κλέος, τοῦ ἐκ] τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Πήκου Λιός.] „Ista, quae

uncis inclusa sunt, desiderantur apud Cedrenum.“ Ch.

12. Πή-

κου Οχ., ut solet.

15. Αὔγην Οχ. Sic et infra.

lymas redire, cum Esdra Propheta; quem et Ducem habuerunt: quin etiam

sacra reddebantur vasa; libri etiam Sacerdotales, quicunque inveniri

poterant: eorum vero qui non inventi erant, Esdras ipse, ex Memoria

sua, describendi copiam fecit.

Illi temporibus Macedonia Regi parere coepit. Regnavit illic pri-
mus Cranaus, annis xxviii, et post eum alii xxiii, usque ad Philippum.
Circa idem tempus floruerunt apud Graecos, Philosophi et Poetae, So-
phocles, Heracles, Euripides, Herodotus, Socrates etiam et Magnus
Pythagoras. Temporibus autem supra memoratis, natus est Hercules, in
Lato Thebarum; genus ducebat is ab Hercule, Pici Jovis et Alcmenae
filio. In Hispania enutritus est; unde, cum virilior factus esset, in Ita-
liam, cavens sibi ab Eurystheo rege, se recepit: ubi regnavit per annos
xxxviii. uxorem habuit Augen, Alei regis filiam, Italiae vero regnum ven-
dicavit sibi, ut qui ex Jove Pico oriundus esset. Unde et, qui eum se-
culi sunt, ex genere ipsius, Italiae reges, statuas ei aureas et Porphy-
reticas, et in Occidentis finibus posuerunt: quae et etiamnum stantes vi-
suntur.

Ioannes Malalias.

Εἰσὶν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἥως τῶν χρόνων τούτων ἔτη ετέξει.

C *Καὶ μετὰ Ἀρταξέρξην ἐβασίλευσαν τῶν Ἀσσυρίων ἄλλοι πολ-
λοὶ ἥως Λαρείου τοῦ νεωτέρου.*

*Τῆς δὲ Ἰταλίας ἐβασίλευσεν ὁ νιὸς τοῦ Ἡρακλέος ὁ ἀπὸ τῆς
Ἄγγης, ὁ Τήλεφος. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὅμοιως ὁ νιὸς 10
αὐτοῦ, ὃντινα Λατίνον ἐκάλεσεν· ἐβασίλευσε δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκε-
νῇ αὐτὸς Λατίνος ἔτη μή, καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος τὸν Κι-
τιαίον καλονομένους ἐπωνόμασε Λατίνους.*

O 206 *Τότε δὲ Αἰνεῖας ὁ Ἀγγίσον ὁ Φρόνς φεύγων ἐκ τῆς πορ-
θήσεως τοῦ Ἰλίου, ἡτοι τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν 15
Αιβήνην πρὸς τὴν Φοίνισσαν Λιδὼ τὴν καὶ Ἐλισσάν. καὶ ἐν-
διατοίφας ἐκεῖ, λάθρᾳ ἔνσας αὐτὴν ἔφυγεν, ὡς φοβηθεὶς τὸν
D Ἰάρβα, βασιλέα τῆς Ἀφρικῆς· καθὰ Βεργίλλιος ὁ σοφὸς Ῥω-
μαῖος ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασιν ἐξέθετο, εἰπὼν ὅτι μετὰ τὸ 20
τελευτῆσαι τὸν Αἰνεῖαν ἔτη πολλὰ ἦν ἡ Λιδὼ ἀπὸ πόλεως μικρᾶς
λεγομένης Χαρτίμας, οὐσῆς τῆς παρόλον Φοινίκης, μεταξὺ τῶν
ὅρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος. ἡτις Λιδὼ ἦν πλουσιωτάτη· ἔσχε δὲ
ἄνδρα τινὰ ὀνόματι Συχαιῶν, ὃντα καὶ αὐτὸν πλούσιον σφόδρα.
τὸν δὲ αὐτὸν Συχαιῶν ἐφόνευσεν, ὡς κυνηγοῦντα, ὁ ἀδελφὸς τῆς 25*

5. Τήλεφος] *Τελέβοος Cedrenus. Vid. Bentley. p. 73.* **6. δὲ δὲ**
Οχ. **7. Κιτιαίονς]** *Σιτίνους Ox., Κηταίονς Cedrenus, eodem
modo corrigendum.* **9. Αἰνεῖας Ch., Αἰνίας Ox.** **13. Ἰάρβα]**
*Scri. Ἰάρβαν. Ἰορδάν Cedrenus. Eodem fere modo in homine co-
gnomine variant libri Eutropii V. 9.* **17. Χαρτίμας]** *Χαρτικῆς
Cedrenus.*

Ab Adamo autem, usque ad haec tempora, anni effluxerunt
MMMMCCCLXII.

Post Artaxerxem vero Assiriis imperaverunt alii plurimi usque ad
Darium secundum.

Italiae autem regnavit Telephus, Herculis ex Auge filius. Telepho
etiam successit filius ejus, nomine Latinus. Regnum hic tenuit, per an-
nos xviii; quique antea Scitini vocabantur, Latinos eos, a nomine suo
appellavit.

Eodem tempore Aeneas Phryx, Anchisae filius, post Ilii excidium
bellumque Trojanum, fuga sibi prospiciens, Libyam profectus est, ad
Didonem, quae et Elissa dicta est, a Phoenicibus oriundam. Non diu
autem ibi commoratus, Didone reicta, clam aufugit; nempe metuens sibi
ab Jarba, rege Africae: sicut Virgilius, sapiens Romanorum Poeta scri-
ptum reliquit. Juxta autem ac Servius sapientissimus Romanus, in scri-
ptis suis tradidit, ita hoc modo se res habet. Longo post Aeneam mor-
tuum tempore, Dido erat; oriunda quidem ex Chartima, exigua et ma-
ritima Phoeniciae urbe, quae fines Tyri et Sidonis interjacet. Erat au-
tem haec opulentissima; sicuti et fuerat etiam Sichaeus, maritus ejus:

Διδὼ ὄνόματι Πυγμαλίων, διαφθορούμενος αὐτῷ, ὡς πολὺ εὐ-
πόρῳ καὶ κελεύοντι πάσῃ τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. ἡσαν γὰρ οἱ δύο
ἐφιπποι καταδιώκοντες σύναγον καὶ βαστάζοντες βήναβλα· ἐκ Ε
τῶν δησθίων οὖν ἐλθὼν ὁ Πυγμαλίων δέδωκε τῷ Συχαίῳ κατὰ Ο 207
5 τοῦ νότου αὐτοῦ τῇ λόγχῃ, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν· ἦν γὰρ γεν-
ναῖος· καὶ λαβὼν τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐδρίψεν εἰς κρημνόν. καὶ
ὑποστρέψας εἶπε τοῖς διαφέρονσιν αὐτῷ καὶ τῇ γαμετῇ αὐτοῦ ὅτι
ὡς κατεδίωκε τὸν σύναγον κατεκρημνίσθη. ἥθεούλετο δὲ ὁ αὐτὸς
Πυγμαλίων καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν φονεῦσαι καὶ λαβεῖν τὰ χρή-
10 ματα πάντα. ἦτιν Διδὼ ἐφόνη ἐν δράματι ὁ αὐτῆς ἀνὴρ Συ-
χαῖος καὶ εἶπεν αὐτῇ, Φύγε, μή σε φονεύσῃ Πυγμαλίων, δεῖξας
αὐτῇ καὶ τὸν τόπον τῆς πληγῆς. καὶ λοιπὸν ἡ αὐτὴ Διδὼ λα- V 69
θοῦσα τὸν ἑαυτῆς ἀδελφὸν Πυγμαλίωνα, καὶ εὔροῦσα καιρόν,
ἔλαβε πάντα τὰ χρήματα τὰ ἑαυτῆς, καὶ βαλοῦσα εἰς πλοῦτον
15 μετὰ τῶν ἴδιων ἀνθρώπων αὐτῆς φυγοῦσα ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς
Φοινίκης, καὶ ἤλθεν εἰς τὴν Αιβύην, χώραν τῆς Αφρικῆς. καὶ
κτῖσει ἐκεῖ πόλιν μεγάλην πάντα, ἦν ἐκάλεσε Καρτάγεναν· καὶ
ζήσασίλευσεν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐκεῖ τελευτᾶ σωφρόνως ζήσασα.

‘Ο δὲ Αἰγαίας χρησιμὸν λαβὼν ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆς Αιβύης,
20 βονιλόμενος ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐλθεῖν. ἀνέμον δὲ ἐναντίον γενομέ-
νον, ἔξερδόφη μετὰ τῶν ἴδιων πλοίων πλησίον τῆς Σικελίας εἰς
τὴν Καλαβρίαν ἐν πόλει λεγομένῃ Ἀργυρόπηῃ, τῇ κτισθείσῃ
ὑπὸ Διομήδους τοῦ Τυδέως. ὅστις ὑπῆρχεν Αἴτωλὸς τῷ γένει, B

17. Καρτάγεναν] Χαρταγαίνων Οχ. Conf. vol. II. p. 68. B.

cui Didonis frater, Pygmalion, invidens, (tum quod ditissimus esset, tum etiam quod omnem in exercitu regionem sibi subjectam teneret:) eum, inter venandum, trucidavit. Cum enim duo isti, venabulis instructi, equites aprum persequerentur; Pygmalion, tergo veniens, Sichaeum, (qui vir erat strenuus,) dorso hasta transfixo, interfecit; corpusque ejus correptum, in praeceps dedit. Reversus autem a venatione, necessariis et uxori ejus retulit: eum, dum aprum insequeretur, praecipitem actum periisse. Habuit etiam in animo Pygmalion sororem suam ē medio tollere, divitiasque ejus omnes occupare. Sed apparuit per insomnium Didoni Sichaeus conjux; qui monuit eam; Fuge, (inquiens,) ne te Pygmalion occidat: simulque ei vulneris locum ostendit. Dido itaque, tempus nacta opportunum, clam fratre, divitias suas omnes congerit: quibus in naves conjectis, simul cum suis ex Phoenicia fugiens, in Libyam, Africæ regionem, pervenit: ubi urbe maxima extorta, Carthaginem appellavit: ibique sedem regni constituens, vitam pudice actam absolvit.

Aeneas autem Oraculo monitus a Libya solvit, in Italiam navigatus: sed adversis jactatus ventis, delatus est cum classe sua ad Argyrippam, Calabriae urbem, non procul a Sicilia sitam. Conditorem habuit urbs ista Diomedem, Tydei filium: Tydeus autem, Aetolia oriundus, ab

φέρων τὴν συγγένειαν ἐκ τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς Αἴτωλίας.

ὅστις Οἰνεὺς ἀγαγόμενος γνναῖκα δύνματι Ἐφίβοιαν ἔσχεν ἐξ

O 208 αὐτῆς τὸν Τυδέα· καὶ ἐτελεύτησεν ἡ Ἐφίβοια, καὶ ἡγάγετο ἐτέραν γνναῖκα δύνματι Ἀλθαίαν· καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μελέαγρον καὶ θνυτέρα δύνματι Δηιάνειραν. νεώτερός τις δύνματι Ἀχελῶος, νίδις Ποσειδῶνος, συγκλητικοῦ τοῦ Τυδέως, ἐμνηστεύσατο. ὁ δὲ Ἀχελῶος πρὸ τοῦ γάμου ἔφθειρε τὴν Δηιάνειραν λάθρᾳ, καὶ μετὰ ταῦτα λέγει τῷ πατρὶ αὐτῆς τῷ Οἰνεῖ, Οὐκ ἄλλως λαμβάνω τὴν θνυτέρα σου, εἰ μὴ παραχωρήσεις μοι τὸ βασιλείον σου διοικεῖν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη αὐτῷ· καὶ λοιπὸν σὺν τῷ

C ίδιῳ πατρὶ αὐτῆρεν ὁ Ἀχελῶος τῷ Οἰνεῖ καὶ ἐπολέμησεν αὐτῷ· καὶ ἡραγκάσθη ὁ Οἰνεὺς προτρέψασθαι ἐκ τῆς Φθίας χώρας στρατηγὸν γενναῖον, Ἡρακλέα τὸν λεγόμενον Πολύφημον, συνταξάμενος διδόναι αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θνυτέρα τὴν Δηιάνειραν. ὅστις κατελθὼν μετὰ τῆς ἐνόπλου αὐτοῦ στρατιᾶς συνέβαλε 15 πόλεμον μετὰ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ νίδιον αὐτοῦ Ἀχελώου. καὶ εἰς τὴν συμβολὴν ἔιρε ὁ Πολύφημος τὸν Ποσειδῶνον ἀνεῖλε, τὸν πατέρα Ἀχελώου· διὰ τοῦτο δὲ ἔξεθεντο οἱ ποιηταὶ ὅτι τὸ κέρας τοῦ Ἀχελώου ἀπέσπασεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅπερ ἐστὶ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ δύναμιν. καὶ ἑωρακὼς τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα πεσόντα, φεύ- 20 γει ἔφιππος· διὸ καὶ γράφοντις αὐτὸν ἵπποκένταυρον. καὶ ἐν τῷ

D καταδιώκειν αὐτὸν τὸν Πολύφημον Ἡρακλέα στραφεῖς τοξεύει

5. νεώτερός τις, ὀνόματι Ἀχελῶος] „Legendum ἥγινα νεώτερός τις. Cedrenus, ἐξ ἣς ἔσχε τὸν Μελέαγρον, καὶ τὴν Δηιάνειραν, ἥγινα ἡρμόζετο Ἀχελῶος.“ Ch. ibid. Ἀχελῶος OX. semper.

15. στρατιᾶς Cedrenus, στρατεῖας OX.

Oeneo, Aetolorum rege genus ducebat: qui uxorem habuit Eriboeam, Tydei matrem. Eriboea autem fatis defuncta, uxorem duxit alteram, nomine Althaeam: ex qua filium suscepit Meleagrum; filiamque Deianiram. Hanc juvenis quidam, Achelous, Posidonii filius, qui Tydei ex consiliariis fuit, despensatam sibi habens, ante nuptias clanculum vitiavit: deinde vero Oeneo, patri ejus, dixit, filiam illius se non alia conditione ducaturum, nisi et regni administrationem etiam sibi concederet. Oeneo vero renuente, Achelous, cum patre suo, bellum ei infert. Necessitate igitur adactus Oeneus, in auxilium sibi, ex Phthia regione, ducem strenuum, Herculem quandam, qui et Polyphemus dictus est, vocavit: cui etiam in uxorem dare Deianiram filiam promisit. Polyphemus itaque, cum exercitu veniens, in Posidonium filiumque ejus Acheloum, arma movit. In ipso autem congressu, Polyphemus Posidonium, Acheloi patrem, gladio peremit. Unde Poetae fabulantur, Herculem Acheloi cornu avulsisse; Paternum scilicet auxilium. Achelous autem, ubi patrem caesum vidit, fugam eques capessit, unde et eum Hippocentaurum fuisse fingunt. Fugientem autem Acheloum dum Polyphemus insequitur, conversus Ache-

αὐτὸν κατὰ τοῦ μαστοῦ· καὶ εὐθέως ὁ Ἡρακλῆς ἀντετόξευσε τὸν Ο 209
 Ἀχελῶν, ὃς περὶ τὸν ποταμὸν δύναματι Φορβάν. καὶ φιβλω-
 θεὶς ὁ Ἀχελῶς κατηνέχθη ἀπὸ τοῦ ὑπου εἰς τὰ ὁρεῖα τοῦ
 ποταμοῦ καὶ ἀπώλετο. καὶ μετεκλήθη ἔκτοτε ὁ αὐτὸς ποταμὸς
 5 ἀπὸ τῶν τῆς Αἰτωλίας χώρας Ἀχελῶς ἔως τῆς νῦν, καθὰ Κε-
 φαλίων ὁ σοφὸς ἔξεθετο. ὁ δὲ Πολύφημος Ἡρακλῆς ἐκ τῆς
 πληγῆς τοῦ μαστοῦ μεθ' ἡμέρας τινὰς τελευτᾶ.

Μελέαγρος δὲ ὁ τοῦ Οἰνέως νίος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Τυδέως
 καὶ Δηιανείρας, ἐποίησεν ἀθλὸν μέγαν ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ,
 10 φορεύσας κάπρον φοβερόν, τῆς Ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ
 Σχοινέως οὗσης μετ' αὐτοῦ· ἥτις προποιήσασα τοξεύει τὸν Ε
 σύναγρον· ἐλυμαίνετο γάρ οὗτος ὁ θῆρος πᾶσαν τὴν χώραν ἐκε-
 15 νην. καὶ μετὰ τὴν ἀναιρεσιν τοῦ θηρὸς τὸ δέρμα αὐτοῦ ἔχα-
 ρίσατο ὁ Μελέαγρος τῇ Ἀταλάντῃ, εἰς ἔρωτα αὐτῆς βληθείς.
 20 ἀπελθὼν δὲ ὁ Μελέαγρος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Οἰνέα, ἀπη- Ο 210
 τίθη πιὸν αὐτοῦ τὰ νικητήρια τοῦ θηρός· καὶ μαθὼν ὅτι τῇ
 Ἀταλάντῃ τὸ δέρμα ἔχαρισατο, δογισθεὶς κατὰ τὸν ἰδίον νίον,
 ὃν εἶχε θαλλὸν ἔλαιας, γυλαττόμενον παρὰ τῇ Ἀλθαίᾳ τῇ ἑαν- V 70
 τοῦ μὲν γυναικί, μητρὶ δὲ τοῦ Μελέαγρου, ὄντινα θαλλὸν τῆς
 25 ἔλαιας ἡ Ἀλθαίᾳ ἔγκυος οὖσα ἐπιθυμήσασι ἔφαγε, καὶ κατα-
 ποῦσα τὸ φύλλον τῆς ἔλαιας εὐθέως τεκοῦσα συνεγέννησε τὸ τῆς
 ἔλαιας φύλλον σὺν τῷ Μελέαγρῳ· περὶ οὗ χρησμὸς ἐδόθη τῷ
 πατρὶ αὐτοῦ τῷ Οἰνεῖ τοσοῦτον χρόνον ζῆν τὸν Μελέαγρον

9. μέλαν Οχ.

13. ἀναλησσιν Οχ.

18. 19. θαλ-

λον Οχ.

lous, sagitta in eum emissa, juxta mamillam vulnerat. Polyphemus autem Acheloum, dum Phorbas fluvium trajicit, sagitta vicissim petivit: quo confossus Achelous, ex equo in flumen deturbatus, ibidem periit. Flumen itaque istud Aetoli Acheloum ad hunc usque diem vocant: sicut auctor est sapiens Cephalion. Polyphemus etiam, paucos post dies, ex vulnere in mamilla accepto, interiit.

Meleager autem, Oenei filius, Tydei et Deianirae frater, egregium sane certamen obivit, aprum horrendum prosternens, in terra Calydonia. Sociam vero facinoris habuit Atalantam, Schoenei filiam: quae et ipsa aprum sagittis prius percussaserat: regionem enim eam omnem vastabat fe-
 ra ista. Meleager autem apri imperfecti exuvium Atalantae, cuius amore captus erat, dono dedit. Meleagro vero ad Oeneum patrem reverso, occisi apri spolia sibi dari ab eo postulabat: ubi vero audisset, Atalantae illa filium dedisse; ira correptus, olivae frondem, quam uxor sua, Meleagri mater, apud se servaverat, in ignem projectit. Althaea enim uterum ferens, olivae frondem summopere expetivit: et fronde devorata, simul cum Meleagro, frondem olivae e vestigio enixa est. Oeneus vero, infantis pater, ab Oraculo accepit, filium tam diu in vivis futurum esse,

ὅσον χρόνον φυλάττεται τὸ φύλλον τῆς ἑλαίας τὸ μετ' αὐτοῦ γεννηθέν· ὅπερ φύλλον δρυσθεὶς ὁ Οἰνεὺς εἰς πῦρ ἔβαλε, καὶ ἐκαύθη, ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ ἴδιουν υἱοῦ· καὶ παραχρῆμα ὁ Μελέαγρος ἐτελεύτησεν, ὡς ὁ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα περὶ τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου ἔξεθετο.

5

B Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Οἰνέως ἐβασίλευσε τῆς Αἰτωλίας ὁ ἄλλος υἱὸς αὐτοῦ ὁ Τυδεύς, ὁ πατὴρ τῶν Διομήδους. ὁ δὲ Διομήδης μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἴδιου πατρὸς Τυδέως ἐβασίλευσε τῆς Ἀργείων χώρας, ἀγαγόμενος ἐκ τοῦ Ἀργονοῦ γυναικαὶ ὄνόματι Αἴγιάλειαν. καὶ ἀπονοηθεὶς ὑπέταξε τὴν ἑαυτοῦ χώραν 10 τὴν Αἰτωλίαν, πολεμήσας αὐτούς· καὶ καταλύσας τὸ βασίλειον αὐτῆς καὶ ποιήσας αὐτὴν ὑπὸ τὴν Ἀργείων βασιλείαν, τοῦτον

O 211 έστιν ὑπὸ τὸ ἴδιον κράτος, καὶ εὐθέως μετὰ τῶν Ἀχαιῶν ἔξωρμησεν ἐπὶ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. καὶ ἐπανέλθων μετὰ τὴν νίκην τῆς Τροίας ἐπὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ βασίλειον οὐκ ἐδέχθη ὑπὸ τῆς 15 ἴδιας πόλεως ἢ τῆς συγκλήτου αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ἀντέστησαν αὐτῷ ἐν

C δυνάμει πολεμοῦντες. μαθὼν δὲ ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ Αἴγιάλεια κατισκενάζει αὐτῷ Θάνατον, ὡς πορνευθεῖσα ὑπὸ τυνος συγκλητικοῦ αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἀνθίστατο αὐτῷ κραταιῶς, δομοίως δὲ ἀκούσας ὅτι ἐπορνεύθη ὑπὸ τοῦ Οἰάκος, υἱοῦ τοῦ Ναυπλίου, 20 οἵτινες διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πολλῷ σθένει ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἔξεθετο, προσεσχηκὼς δὲ ὁ Διομήδης τοὺς ἥγειμόνας καὶ πᾶσαν τὴν Ἀργείων χώραν ἀνθίσταμέ-

1. φυλάττεται Cedrenus, φυλάττετο Οχ. 4. δρᾶμα Ch., δράμμα
Οχ. 20. Οἰάκος Bentleius p. 75., "Τακος Οχ.

quam asservatam habuerit olivae frondem, eodem partu editam. Hanc autem pater, ira in filium concitatus, in ignem conjectit: qua ignibus assumpta, Meleager statim efflavit animam: uti in Dramate suo, de Meleagro ista, scriptum tradidit Euripides.

Oeneo successit in Aetolorum regno filius alter, Tydeus, pater Diomedis. Diomedes vero, patre defuncto, Argivorum regnum obtinuit; uxore Argiva ducta nomine Aegialia: caeterum insanja concitus, contra Aetolos arma movens, propriam ditionem subegit: Aetoliaeque regno dissoluto, Argivorum eam, quo ipse potitus fuerat, imperio subjicit. Inde cum Achaeis, in bellum Trojanum, profectus est. Troja autem eversa, in regnum suum reversum, nec populus, nec Primores eum receperunt; sed et armis etiam eum depulerunt. Ubi antem didicisset, uxorem Aegialiā vitiae suae insidias struxisse: (stuprata enim ea fuerat a quodam ex Nobilibus ejus; qui, una cum Hiace, Nauplii filio, ejusdem etiam criminis participe, ob Aegialiae amorem, summis viribus Diomedi obsistebat:) insuper etiam apud se recognitans, Argivorum Duces, totumque adeo po-

νην αὐτῷ, μὴ δυνάμενος δὲ ἀπελθεῖν μηδὲ ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, τὴν ίδιαν αὐτοῦ βασιλείαν, ὡς λύσας αὐτῆς τὸ βασίλειον, παραχωρήσας τὴν ίδιαν αὐτοῦ βασιλείαν ἀνεχώρησεν, ἀποπλείσας ἐπὶ τὴν Καλαβρίων χώραν· καὶ κτίζει πόλιν ἐκεῖ παραλίαν, ἣν 5 ὠνόμασεν Ἀργυρόπιπην, ὡς προγέρωπαται, τὴν μετακληθεῖσαν Δ Βενέβεντον νῦν. καὶ δεξάμενος τὸν Αἰγαίον ἐκριφέντα ἐν τῇ Ο 212 αὐτῇ πόλει κατέσχεν, ἐν πόλλῃ τιμῇ καὶ θεραπείᾳ ἔχων αὐτόν· καὶ συνδιῆξεν αὐτῷ ὁ Αἰγαίας τὸν χειμῶνα.

Καὶ λέγει τῷ Διομήδει ὁ Αἰγαίας, Ἐγνων ὅτι τὸ θεῖον Παλ-
10 λάδιον τὸ ἐν τῇ Τροίῃ ἀποκείμενον ἐκομίσω, ὅπως ἐπιγραφῇ δίδοται τὸ Παλλάδιον τῷ Αἰγαίῳ. ὃ δὲ Διομήδης εἶπεν αὐτῷ δτὶ Ἔξ οὗ τοῦτο μετὰ τοῦ Ὄδυσσεως ἀφειλόμην οὐκ ἔλειψάν μοι συμφοραὶ οὔτε τῷ ἐμῷ στρατῷ· ὅθεν ἡραγκάσθην αἰτῆσαι τὴν Πινθίαν περὶ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη μοι χρησμὸς ἀποδοῦναι αὐτῷ τοῖς 15 Τρωσί· καὶ εἶπεν ὁ Αἰγαίας, Λός μοι αὐτό. καὶ εὐθέως ποιήσας θυσίαν ὁ Διομήδης παρέσχε τὸ Παλλάδιον τῷ Αἰγαίῳ. καὶ Ε λαβὼν αὐτὸν ὁ Αἰγαίας, καταφθάσαντος τοῦ θέρους, ξέώρμησεν ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν Λατίνον· καὶ ἐαντὸν συμπλέξας αὐτῷ μεθ' ἧς εἶχε βοηθείας ἐνόπλου στρατοῦ τῶν Φρογῶν, ἐπολέμη-
20 σαν τοῖς Ρουστούλοις· καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ὁ Λατίνος ὃ τοῦ Τηλέφου νιὸς ζοφάγη, καὶ ἥρεγκαν οἱ Ρουστούλοι τὰς ἐπύνω.

1. μηδὲ Cedrenus, μήτε Οχ.
nus. 4. Καλαβρίων] Καλαβρίαν Cedrenus.
10. ὅπως ἐπιγραφῇ δίδοται] Haec vix sana.

pulum hostes se habere; neque integrum sibi esse, in patriam suam Aetoliā redire, cuius imperium ipse dissolverat: regno suo relicto, in Calabriā navigavit; ubi urbem condidit maritimam, quam Argyrippam, uti diximus, appellavit; Beneventum haec nunc vocatur: sicuti haec a sapiente Didymo narrantur. Ad hanc ipsam nr̄bem ventis jactatum Ae- neam Diomedes humaniter et honorifice exceptit: cuius etiam hospitiū usus est Aeneas per totam Hyemem.

Diomedem autem Aeneas affatus; Novi, inquit, divinum Palladium, Troiae olim religiose asservatum, et a Te exinde delatum, ex Inscriptione mihi Aeneae deberi. Ad haec Diomedes; ex quo, inquit, Palladium hoc ab Ulisse accepi, multas ego exercitusque meus calamitates experti sumus. Coactus itaque Oraculum de hac re consulere, responsum tuli; Palladium Trojanis reddendum esse. Mihi itaque reddas: inquit Aeneas. Diomedes igitur, sacris rite peractis, Palladium Aeneae tradidit. Aeneas autem, Palladio accepto, aestate tum ineunte, in Italiā, ad Latinum, profectus est: et societate cum eo inita, exercitum, quem ex Phrygi武装 habuit, contra Rutulos duxit. In hoc bello Latinus, Telephi filius, cecidit; victoriaque penes Rutulos erat.

Καὶ ἀπῆλθεν ὁ Αἰνεῖος πρὸς τὸν Εὔανδρον καὶ τὸν νιὸν
 v 71 αὐτοῦ Πάλλαντα, ἄνδρας πολεμικωτάτους· οἵτινες διῆγον εἰς
 τὴν Ἰταλίαν, οἰκοῦντες κώμην λεγομένην Βαλεντίαν, ιδόντοντες
 O 213 ἐπιοχίαν μίαν. ἐν ᾧ κώμῃ καὶ ἔκτισεν ὁ Πάλλας οἶκον μέγιν
 πάνυ, οἷον οὐκ εἶχεν ἡ περίχωρος ἐκείνη, δότις οἶκος ἐκλήθη τὸ 5
 Παλλάντιν, καὶ ἀπὸ τότε ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ κατοικητήρια παλ-
 λάντιον ἐκ τοῦ Πάλλαντος. καὶ ἥτησεν αὐτοὺς λαβεῖν παρ' αὐ-
 τῶν ὁ Αἰνεῖος βοήθειαν στρατοῦ· ὅπιν παρέσχεν ὁ αὐτὸς Πάλ-
 λας καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Εὔανδρος γενναιόντας ἄνδρας ν'.
 καὶ πάλιν ἀπελθὼν ὁ αὐτὸς Αἰνεῖος πρὸς ἄλλους τοπάρχας ἔλα-10
 βε πολλὴν βοήθειαν στρατοῦ, ἐπειδὴ πᾶσα ἡ χώρα ἐκείνη ἐναν-
 τιοῦτο τοῖς Ρουστούλοις καὶ τῷ Τούροῳ, βασιλεῖ αὐτῶν. καὶ
 B συνέβαλεν αὐτοῖς ὁ Αἰνεῖος πόλεμον, καὶ ἐνικήθησαν τὸν πόλεμον
 οἱ Ρουστούλοι ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, σφαγέντος τοῦ Τούρον· καὶ
 ἔλαβεν ὁ Αἰνεῖος μετὰ τὴν νίκην τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγα-15
 τέρα τοῦ Λατίνου Ἀλβανίαν. καὶ κτίζει ἐκεῖ πόλιν ὁ αὐτὸς Αἰ-
 νεῖος μεγάλην, ἥτινα ἐπωρόμασεν Ἀλβανίαν· καὶ ἀποτίθεται ὁ
 Αἰνεῖος ὁ ἔλαβε Παλλάντιον ἀπὸ τοῦ Διομήδοντος ἐν τῇ αὐτῇ
 πόλει Ἀλβανίᾳ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Αἰνεῖος μετὰ τὸν Λατίνον
 ἔτη iθ'. 20

O 214 Μετὰ δὲ τὸν Αἰνείαν ἐβασίλευσεν ἐκεῖ Ἀσκάνιος Τούλιος,
 ὁ νιὸς τοῦ Αἰνείου ἀπὸ τῆς Κρεούσης τῆς Τρωάδος, τῆς
 πρώτης γυναικὸς τοῦ αὐτοῦ Αἰνείου ἔτη κε'. καὶ ἔκτισε τὴν

9. ὁ] Addidi καὶ. 21. Ἀσκάνιος Τούλιος] „Cedrenus habet,
 Τούλιος, rectius.“ Ch. 22. Τροάδος Οχ. 23. κε'] λέ Cen-
 drenus p. 136. A.

Aeneas autem deinde profectus est ad Evandrum et filium ejus Pallantem, viros bellicosos; qui provinciam Italicam tenentes, in vico quodam Valentia dicto sedes habuerunt: ubi aedes plane magnificas et in ea regione omnium splendidissimas extruxerat sibi Pallas; quas etiam Pallantium vocavit. Unde et Regiae domus deinceps, a Pallante, Pallantia dicta sunt. Aeneas autem ab Evandro, et filio Pallante exercitu cccc virorum fortium et bellicosorum, instructus; impetratis etiam ab aliis Italiae regulis, (qui Turno omnes Rutulisque inimicissimi fuerunt) auxiliarium virorum copiis ingentibus; Rutulus iterum aggressus est: Turnoque, rege eorum, occiso, in eos Victoria potitus est. Aeneas autem exinde Latini regnum filiamque Albaniam uxorem consecutus, urbem magnam condidit, quam Albaniam nominavit, ubi etiam Palladium, a Diomedea receptum, reposuit. Regnavit autem Aeneas, post Latinum, annos xix.

Aeneam exceptit Ascanius Julius, Aeneae filius, ex Creusa Trojana, uxore priore. Regnavit autem Ascanius per annos xxv, urbemque ipse

Λαβινίαν πόλιν, καὶ τὸ βασίλειον τοῖς *Λαβινησίοις* ἐπέθηκε,
μεταγαγὼν ὁ αὐτὸς Ἀσκάνιος ἐκ τῆς Ἀλβανίας πόλεως τὸ Παλ-
λάδιον εἰς τὴν αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν *Λαβινίαν*.

*Ἐν τῷ καιρῷ δὲ τῷ αὐτῷ ἀρχιερεύς τις ἦν τῆς Ἱερουσαλήμ
5 μετὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκ Βαβυλῶνος τῶν δύο ἡμίσεος σκήπτρων
τῶν ἀνελθόντων ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ Ἐλιακέμ ὁ νίνος Ἰησοῦ.*

*Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἦν Ἰππάσιος, φιλόσοφος Πυθα-
γορικός· ὅστις τὴν σφαιραν τοῦ οὐρανοῦ πρῶτος ἔξήνεγκεν ἐκ
τῶν δεκαδύο ζῳδίων, καὶ κατὰ θάλασσαν ναυαγήσας ἐτελεύτα.
10 ἦν δὲ καὶ Ἰσοκράτης τότε καὶ Περικλῆς καὶ Θουκυδίδης ὁ συγ-
γραψάμενος τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. ἐν
δὲ τοῖς χρόνοις Θουκυδίδου ἦν καὶ Φειδίας ὁ ἀγαλματοποιὸς καὶ
Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης, οἵ τις ἦσαν δοχήσεως εὑρεταὶ καὶ ποιη-
ταί, μετὰ τοὺς προειρημένους φιλοσόφους ἄνδρας· μετὰ δὲ χρόνον
15 νον οἱ προδόθηθέντες τῶν Ἑλλήνων ἦσαν παιδευταί. ἀναφαίνε-
ται δὲ μετὰ ταῦτα καὶ Δημοσθένης καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κω-
μῳδός.*

*Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου τοῦ νεωτέρου ἐβασίλευσε
Περσῶν Ἀρταξέρξης ὁ Μενῆμων καλούμενος ἐτῇ λεγετούσῃ.*

*20 Ἀλβανῶν δὲ ἐβασίλευσεν Ἀλβας ὁ νίνος τοῦ Ἀσκανίου ἐτῇ λεγετούσῃ.
λεγετούσῃ. καὶ κτίζει τὴν Σίλπιν πόλιν· ἀπὸ τότε οἱ βασιλεῖς Σίλβιοι*

*1. 3. Λαβινίαν Cedrenus, Ἀλβανίαν Οχ. Eadem Λαβηνισίοις.
4. αὐτοῦ] Scribe παρ' αὐτοῦ. ὑπ' αὐτοῦ Cedrenus. 7. Ἰππά-
σιος] Ἰππασος Ch.*

condidit, nomine Laviniam, ubi et sedem regni posuit; Palladiumque, ab Albanis delatum, in urbe illa, a se condita, collocavit.

Eo tempore Pontifex maximus Hierosolymis fuit, post redditum a Babylone tribuum duarum cum dimidia, Eliachimus, Jesu filius.

Iisdem temporibus floruit Hippasius, philosophus Pythagoricus; qui Coelestem sphaeram primus composuit, ex duodecim signis: in mari autem deinde naufragus periit. Eodem tempore etiam claruerunt Isocrates, Pericles, et Thucydides, belli Attici et Peloponnesiaci scriptor. Aequales huic fuerunt Phidias statuarius, Stesichorus, et Bacchylides, Poetae et Saltatoria artis inventores. Caeterum hi, praedictorum Philosophorum temporibus aliquanto posteriores, doctores deinde inter Graecos emerserunt. Posthaec floruerunt etiam Demosthenes et Aristophanes Comicus.

Dario autem juniori successit in regno Persarum Artaxerxes, qui et Mnemon vocatus est: et regnavit per annos xxxix.

Albanis vero regnavit Albas, Ascanii filius, annos xxxvi, qui et urbem Silviam condidit: unde et reges eorum deinceps Silvii vocati sunt:

ἐκαλοῦντο· μεταγαγὼν ἐν τῇ αὐτῇ Σῆβῃ πόλει καὶ τὸ Παλλάδιον
ὅ αὐτὸς Ἀλβιας βασιλεύεις. καὶ ἐβασίλευσαν λοιπὸν οἱ ἐκ τοῦ γέ-
νους τοῦ Αἰνείου, οἱ λεγόμενοι Αἰνειάδες, ἔτη τλα'.

3. *Aineion Ch.*, *Aineion Ox.* *ibid. Αἰνειάδες*] *Αἰνειάδαι Ce-
drenus.*

Palladium vero et is quoque in Silviam transtulit. Regnarunt autem Ae-
neae posteri, qui et Aeneadae vocabantur, per annos cccxxxi.

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ Ο 216
V 72

ΠΕΡΙ ΚΤΙΣΕΩΣ ΡΩΜΗΣ.

Kαὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε Ῥώμιος ὁ κτίστης τῆς Ῥώμης καὶ Ῥῆ-
μος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· ὅθεν μετεκλήθησαν Ῥωμαῖοι. οἵτινες
καὶ τὰ ὄπλα τοῦ Ἡρακλέος τοῦ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πίκου Λιός
εὑρηκότες, ἀπέθεντο ἐν τῇ παρ' αὐτῶν κτισθείσῃ πόλει Ῥώμη
5 τῇ πρώην λεγομένῃ κώμῃ Βαλεντίᾳ ἐν τῷ Βοαιώ φόρῳ εἰς
τὸν ναὸν τοῦ Πίκου Λιός, ἀποκλείσαντες αὐτὰ ἐκεῖ ἦως ἔργοι.
οἱ δὲ αὐτοὶ ἀδελφοὶ ἀνενέωσαν τὸ λεγόμενον Παλάντιον, τὸν βα-
σιλικὸν οἶκον τὸν τοῦ Πάλλαντος, καὶ ναὸν μέγαν τῷ Διὶ κτί-
σαντες ἐκάλεσαν αὐτὸν Καπετώλιον ὁμοιαῖστόν, ὃ ἐστιν ἡ κεφα-
10 λὴ τῆς πόλεως· ἀγαγόντες δὲ τὸ Παλλάδιον τὸ ἔσων ἀπὸ πό-
λεως Σιλβῆς ἀπέθεντο αὐτὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ. οἵτινες ἀδελφοὶ ἐν τῷ Ο 217
βασιλεύειν εἰς ἔχθραν ἥλθον πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἐφορεύθη ὁ
Ῥῆμος ὑπὸ τοῦ Ῥώμου, καὶ ἐβασίλευσε μόνος ὁ Ῥώμιος.

10. δὲ Chron. Pasch. p. 109. D, καὶ Ox.

LIBER SEPTIMUS
DE ROMA CONDITA.

Regnavit posthaec Romulus, Romae conditor, cum Remo fratre: unde
et Romani nomen acceperunt. Hi arma Herculis, a Jove Pico oriundi,
inventa, Romae urbis, a se conditae, (quae prius Valentia dicebatur,) in Templo Pici Jovis, ad forum Boarium, ubi adhuc visuntur, reposue-
runt. Porro fratres isti Palatium, regiam nempe domum a Pallante con-
ditam, instaurarunt: Jovi etiam Templum ingens excitantes, quod Ro-
mana lingua, *Capitolium*, vocabant, (quasi diceres, *Caput urbis:*) Simu-
lachrum etiam, quod Palladium dicebatur, ex urbe Silvia, in Romanam
suam transtulerunt. Fratres autem communiter regnantes, mutuis labora-
runt odiis: Remoque adeo a fratre interfecto, Romulus regnavit solus.

Ἐξότε δὲ ὑπέκτεινε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφόν, ἐσείετο δὲ πόλις πᾶσα Ῥώμη καὶ ἐγίνοντο πόλεμοι ἡμφύλιοι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας. καὶ ἀπελθὼν ὁ αὐτὸς Ῥώμιος εἰς τὸ μαντεῖον ἐπηρώτησε, Λιὰ τί γίνεται ἐπὶ τῆς ἡμῆς μόνης βασιλείας ταῦτα; καὶ ἐδόθη ἀντῷ ἐκ τῆς Πυθίας ὅτι Εἰ μὴ συγκαθεσθῇ σοι ὁ σὸς ἀδελ-5 φός ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ, οὐ μὴ σταθῇ δὲ πόλις σου Ῥώμη οὔτε ἡσυχάσει ὁ δῆμος οὔτε ὁ πόλεμος. καὶ ποιήσας ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου, ἥτοι χρω-
C κτῆρος, αὐτοῦ, χρυσοῦν στηθάριον, στήλην ἔθηκεν ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, ἔνθα ἐκάθητο. καὶ οὕτως ἐβασίλευσε τὸν ὑπόλοιπον 10 χρόνον, συγκαθημένον αὐτῷ τοῦ δλοχρύσου ἐκτυπώματος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ Ῥήμου· καὶ ἐπαύσατο ὁ σεισμὸς τῆς πόλεως καὶ ἡσύχασεν ἡ δημοτικὴ ταραχὴ. καὶ εἴτι δὲ ἄν ἐκέλευε θεοπίζων,
O 218 ἐλεγεν ᾧς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, λέγων Ἐκελεύσα-
 μεν καὶ ἔθεσπίσαμεν· ὅπερ ἔθος κατέσχεν ἐξ ἐκείνου παρὰ τοῖς 15 βασιλεῦσιν ἡώς τοῦ παρόντος, τὸ λέγειν Ἐκελεύσαμεν καὶ ἔθε-
 σπίσαμεν. ἐκτότε καὶ εἰς τὰς πόλεις τὰς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐπεμψε
 στηθάρια δλόχρυσα αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὥστε τίθε-
 σθαι πλησίᾳ τῶν ἀρχόντων.

D Ο δὲ αὐτὸς Ῥώμιος βασιλεὺς μετὰ τὸ πληρῶσαι τὰ τείχη καὶ 20 κοσμῆσαι τὴν πόλιν ἐκτισε καὶ τῷ Ἀρῃ ναόν· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μηνὶ ἐποίησεν ἑορτὴν μεγάλην θυσίας τῷ Ἀρῃ, καλέσας καὶ τὸν μῆνα αὐτὸν μάρτιον, τὸν πρώτην λεγόμενον πρῖμον, ὅπερ ἐρμη-

3. ἐπηρώτησε] ἐπερώτησε Ox. 13. ἐκέλευε Chron., ἐκέλευσε Ox.
 17. Ῥωμαίους Chron., Ῥωμαίων Ox.

Exinde autem post caedem fratris, tota motibus agitata est urbs Roma; regnumque ejus intestinis seditionibus tumultuabatur. Ad Oraculum itaque profectus, rogavit: Undenam (inquiens,) cum ego nunc solus regno, fiunt ista? „Respondit Pythia: Nisi tu fratrem in regio solio tibi assessorem constituas, urbs Roma a motibus liberari non poterit, neque populi tumultuum, nec bellorum finis erit.“ Statuam itaque, quae fratris formam et vultum exprimeret, ex auro fabricari jussit: quam eodem, quo sedebat ipse, throno collocavit. Deinceps igitur regnanti illi assidebat fratris ex auro solidō statua: atque ita conquieverunt urbis motus, et seditiones populi consopitae sunt. Rex autem, si quid ediceret, tanquam suo, fratrisque nomine id faceret, hac formula utebatur, *Jussimus et Sancivimus*. Unde mos iste dimanavit, qui apud Reges etiamnum obtinuit, Edicta proponendi sub hac formula; *Jussimus et Sancivimus*. Exinde vero ad civitates Romanæ ditionis singulas, sui fratrisque, ex auro solidō, statuas transmisit; ut juxta urbis magistratus collocarentur.

Idem rex Romulus, urbe moenibus cincta et ornata, Marti quoque Aedem erexit: mensemque eum, qui antea, Primus, vocabatur, a Marte, Martium nominavit. Festum etiam solenne eodem mense instituit, in

νεύεται Ἀρεως. ἥηπερ ἔορτὴν καὶ ἔθος οἱ Ῥωμαῖοι πάντες ἐπιτελοῦσιν ἔως τῆς νῦν, καλοῦντες τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως Μάρτιος ἐν κάμπῳ. καὶ εὐθέως πάλιν ἀρξάμενος ἔκτισε τὸ V 73 ἐππικὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ, θέλων διασκεδάσαι τὸ πλῆθος τοῦ δήμου 5 τῶν Ῥωμαίων, ὅτι ἐστυσίαζον καὶ ἐπήρχοντο αὐτῷ διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. καὶ ἐπετέλεσε πρῶτος ἵπποδρόμιον ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ῥώμης εἰς ἔορτὴν τοῦ Ἡλίου, φησί, καὶ εἰς τιμὴν τῶν ὑπ' αὐτὸν τεσσάρων στοιχείων, τοῦτ' ἐστὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ἀέρος, λογισάμενος καὶ τοῦτο, ὅτι 10 εὐτυχῶς φέρονται οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς εἰς τοὺς πολέμους, ὡς τιμῶντες τὰ αὐτὰ τέσσαρα στοιχεῖα. ὁ δὲ τῆς Πισιών χώρας 219 βασιλεὺς Οἰνόμαος ἀγῶνα ἐπετέλει ἐπὶ τὰ Εὐρώπεια μέρη μηνὶ Ο δύστρω τῷ καὶ μαρτίῳ κέ τῷ Ἡλίῳ Τιτᾶνι ὡς ὑψομένῳ ἀγωνιζομένης, φησί, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, ὃ ἐστι Ἀημή- B 15 τρας καὶ Ποσειδῶνος, τῶν ὑποκειμένων στοιχείων τῷ Ἡλίῳ. καὶ ἐβάλλετο κλῆρος μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Οἰνομάου βασιλέως καὶ τοῦ ἐρχομένου ἀπὸ οἰασμήποτε χώρας καταγωνίσασθαι αὐτόν· καὶ ὅτε μὲν ὁ κλῆρος ἐκάλει τὸν Οἰνόμαον ἀγωνίσασθαι ὑπὲρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐφόρει σχῆμα ἴματιν κνανῶν, ὃ ἐστι τῶν ὑδά- 20 των, καὶ ὁ ἀνταγωνιζόμενος καὶ αὐτοῦ ἐφόρει τὸ χλωῶδες σχῆμα, ὃ ἐστι τῆς γῆς. καὶ πάλιν εἰ ἡγεγκεν ὁ κλῆρος τῷ Οἰνομάῳ φορῆσαι τὸ τῆς Αημήτρας σχῆμα, ἐφόρει τὸ χλωῶδες σχῆμα, καὶ O 220

3. Μάρτιος Chron., Μάρτιος Ox. 4. διασκεδάσαι Chron., διασκεδάσαι Ox. 8. αὐτὸν] αὐτὸν Ox., αὐτῶν Chron. 11. δὲ Chron., γὰρ Ox. ibid. Πεσσών Ox. 12. ἐπετέλει — Εὐρώπεια Chron., ἐπιτελεῖ — Εὐρώπη Ox. 19. ἴματιν κνανῶν] ἴματιον κνανόν Chron.

quo sacra Marti peragebantur: quod et Romani, ritu anniversario usque adhuc celebrant; vocantes diem illum, *Festum solennitatis in Campo Martio*. Necdiu ab incepto desistens, Circum in urbe extruxit; uti tumultuantis populi motus dissiparet: adhuc enim, ob caesum fratrem, seditiones in eum identidem moliebantur. Primus itaque Romulus, in ditione Romana, Circensis instituit, in honorem solis, (ut dixit,) et quatuor illi subjectorum Elementorum; Terra nimirum, Maris, Ignis, et Aeris. Quippe existimavit, Persarum regibus expeditiones bellicas foeliciter ideo semper cessisse; quod quatuor ista Elementa in Veneratione habuissent. Oenomaus enim, Pisarum rex, certamen Europaeis in regionibus instituit, Dystri, sive Martii xxv celebrandum, solis Titanis in honorem, tanquam jam exaltati certantibus (inquit) inter se, Terra Marique, id est, Cybele et Neptuno, soli subjectis Elementis. Sors vero mittebatur inter Oenomaum et alterum, a quacunque ille orbis parte venisset, qui cum eo certaturus erat. Et si sorte data Oenomaus pro Neptuno certaturus erat; habitum sumebat coeruleum, aquis respondentem: Antagonista autem ejus viridi ornatu utebatur; ut qui Terram repraesentaret. Sin autem Cybelis habitum sumere Oenomaum sors voluisse; tum viridi habitu

δ ἀνταγωνιστῆς αὐτοῦ ἐφόρει τὸ σχῆμα τοῦ Ποσειδῶνος, δ ἐστὶ τῶν ὑδάτων, τὸ κυανόν· καὶ δ ἡττώμενος ἐφονεύετο. καὶ πλῆ-
C Τοιούτου ἦρχετο θεωρῆσαι τὸν ἑτήσιον βασιλικὸν ἄγῶνα ἀπὸ ἔκάστης χώρας καὶ πόλεως· καὶ οἱ μὲν τὰς παραλίους πόλεις οἰ-
 κοῦντες καὶ τὰς νήσους πολίται καὶ τὰς κώμας τὰς παραλίους⁵ καὶ ναῦται ηὔχοντο νικῆσαι τὸν φοροῦντα τὸ κυανὸν σχῆμα,
 τοῦτ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, οἰωνιζόμενοι ὅτι ἐὰν ἡττηθῇ δ
 ὑπὲρ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγωνιζόμενος, ἔκλειψις ἱχθύων γίνεται παν-
 τοῖων καὶ ναυάγια θαλάσσης καὶ ἀνέμων βιαλῶν ἀνάγκαι. οἱ
 δὲ τὰς μεσογείους οἰκοῦντες πολίται καὶ ἐπιχώριοι ἄγροικοι καὶ 10
 πάντες οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ κάμινοντες ηὔχοντο νικῆσαι τὸν φοροῦν-
 τα τὸ χλωῶδες σχῆμα, οἰωνιζόμενοι ὅτι εἰ ἡττηθῇ δ ὑπὲρ τῆς
D Αημήτρας ἀγωνιζόμενος, δ ἐστιν ὑπὲρ τῆς γῆς, λιμὸς σίτου
 καὶ σπάνις οἴνου καὶ ἔλατον καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν γίνεται.
 καὶ ἐνίκησε πολλοὺς δ Οἰνόμαος ἀνταγωνιστὰς καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη· 15
 εἶχε γὰρ καὶ τὸν Ἀψυρτον διδύσκοντα αὐτὸν τὴν ἡνιοχικὴν τέχνην.
 ὅστις Οἰνόμαος ἡττηθεὶς ὑπὸ Πέλοπος τοῦ Λυδοῦ ἐφονεύθη.

O 221 Τὸν δὲ ἵππικὸν ἄγῶνα τοῦτον ἐπενόησε πρῶτος Ἐνυάλιος τις
 ὀνόματι, νίνος Ποσειδῶνος, ἀγαγόμενος τὴν Λιβύην, θυγατέρα
 τῆς Ἰοῦς καὶ τοῦ Πίκου Λιός, δις κρατήσας τὰ μεσημβρινὰ μέρη 20
 ἐκάλεσε τὴν αὐτὴν χώραν ἐν ᾧ ἐβασίλευσε Λιβύην εἰς ὄνομα
 τῆς αὐτοῦ γυναικός. τὸν δὲ αὐτὸν ἵππικὸν ἄγῶνα δ Ἐνυάλιος

6. καὶ ναῦται] ναῦται Chron. 19. ἀγαγόμενος Chron., τοῦ ἀγα-
 γομένου Ox. Conf. supra p. 12. A.

Ipse usus est; et qui contra certabat, Neptuni, coeruleo, juxta speciem
 Aquarum. Victus autem neci dabatur. Ad hoc regium et anniversarium
 Certamen infinita hominum multitudo, ex regionibus atque urbibus omnibus
 confluerebat: Et maritimi quidem ac insulanii, qui vicos litorales in-
 colebant, nautaeque, vovebant illi victoriam, qui coeruleum, sive Neptu-
 ni habitum ferebat: quod existimarent, magnam, si vinceretur is, futuram
 piscium omnifioriorum caritatem, maris naufragia et ventorum adverso-
 rum necessitates. Contra, qui continentem habitabant, mediterranei ci-
 ves et agricolae, tota etiam agrestium turba, illum vincere optabant,
 qui viridem gerebat habitum: rati, magnam annonae caritatem ac famem,
 vinique et olei frugumque omnium inopiam secuturam, si vinceretur is,
 qui pro Cybele, id est, Terra decertabat. Superior omnibus in hoc cer-
 tamine, per multos annos, Oenomaus evasit: ut qui aurigandi artem ab
 Apsyro edocitus esset. Tandem vero ipse, a Pelope Lydo vinctus, morte
 multatus est.

Equestris autem Certaminis auctor primus erat Enyalius quidam filius
 Neptuni illius, qui Libyam, Jovis Pici ex Jo filiam, in uxorem duxit;
 quique regiones ad meridiem vergentes in potestatem suam redactas, ab
 uxoris nomine, Libyam appellavit. Equestre autem hoc certamen Bigis

ἀρμασι διπώλοις ἐφεῦρε, καθὼς ταῦτα συνεγράψατο Καλλίμαχος
ὅ σοφὸς ἐν τοῖς Ἐτησίοις αὐτοῦ.

Καὶ λοιπὸν μετ' αὐτὸν ὁ Ἐριχθόνιος ἐπετέλεσε τὸν αὐτὸν Ε
ἄγῶνα ἄρμασι τετραπώλοις· διὸ καὶ περιβόητος ἐγένετο, καθὰ
5 ἐν ταῖς Χάρακος ἐμφέρεται ἴστορίαις· ὃς συνεγράψατο καὶ ταῦτα,
ὅτι τοῦ ἵπποδρομίου τὸ κτίσμα εἰς τὴν τοῦ κόσμου διοικησιν ὡκο-
δομήθη, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης·
τὰς δὲ δεκαδύο θύρας τοὺς δώδεκα οἴκους ἴστρόρησε τοῦ ζωδια-
κοῦ τοῦ διοικοῦντος τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τῶν ἀν- V 74
10 θρώπων τὸν παροδικὸν τοῦ βίου δρόμον. τὸ δὲ πέλμα τοῦ ἵπ-
που τὴν γῆν πᾶσαν εἶναι, τὸν δὲ εὐριπον τὴν θάλασσαν ὑπὸ^{τοῦ}
τῆς γῆς μεσαζομένην, τὸν δὲ ἐπὶ τὰς θύρας καμπτὸν τὴν ἀνατο-
λήν, τὸν δὲ ἐπὶ τὴν σφενδόνην τὴν δύσιν, τὰ δὲ ἐπτὰ σπάτια
τὸν δρόμον καὶ τὴν κίνησιν τῆς ἀστρογονομίας τῶν ἐπτὰ ἀστέρων
15 τῆς μεγάλης ὥρκτου.

‘Ο δὲ Ρῶμος βασιλεὺς πρὸς τιμὴν καὶ αὐτὸς τοῦ Ἡλίου καὶ Ο 222
τῶν ὅπ' αὐτὸν τεσσάρων στοιχείων τὸν ἄγῶνα ἐν τῇ Ῥώμῃ
πρῶτος ἐφεῦρε, καὶ ἐπετέλεσεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς δύσεως, ἦτοι τῆς
Ἴταλίας, ἄρμασι τετραπώλοις, τοῦτ' ἐστὶ τῇ γῇ καὶ τῇ θαλάσ-
20 σῃ καὶ τῷ πυρὶ καὶ τῷ ὑέρι. καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ρῶμος τοῖς αὐ- B
τοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὄνόματα, τῇ γῇ τὸ Πρώσιον μέρος,
ὅ ἐστι τὸ χλωῶδες, τῇ δὲ θαλάσση, ὅ ἐστι τοῖς ὄντας, τὸ Βέ-
νετον μέρος, ἀς κυανόν, τῷ δὲ πυρὶ τὸ Ρούσιον μέρος, ὡς ἔρυ-

2. Ἐτησίοις] *Altitæ dici vidit Ch.* 13. σπάτια Ch. cum Cedreno
p. 147. C et Ducangius Gloss. v. σπάτιον, σπαθία Ox.

primum celebravit Enyalius: uti memoriae prodidit, in Anniversariis suis,
sapiens Callimachus.

Hunc securus est Ericthonius, qui certamen hoc Equestre Quadrigis
peregit: unde magnum sibi nomen comparavit: sicuti scriptum reliquit
Charax, in Historiis: Qui praeterea addit, extructum fuisse Hippodromum
ad formam Universi; nempe ut Coelum, terram, et Mare repre-
sentaret. Ostia enim duodena ad Zodiaci domus duodecim retulit, qui
terras et maria gubernat, vitamque Mortalium transitoriam: Area Hip-
podromi terram; Euripus Mare, a terra media interceptum, referebat:
flexus qui ad ostia, Orientem, qui ad fundam, occasum designavat: septem
denique spatia Septentrionum motus et cursum Atronomicum indicarunt.

Romulus porro et ipse, ad cultum solis, et, quae illi subjecta sunt,
Elementorum quatuor, Certamen hoc in Romam primus introduxit: pri-
mus etiam in Occidente, id est, in Italia, Quadrigis illud peregit, Ter-
rae, Mari, Igni, atque Aeri, respondentibus. Indidit etiam Romulus qua-
tuor istis Elementis nomina, a Terra Prasinam Factionem appellavit,
propter colorem viridem: a Mari Venetam, ob aquarum colorem coer-
leum: ab Igne Russeam, ob colorem rubentem: ab Aere vero Albam,

Θρόν, τῷ δὲ ἀέρι τὸ Ὑλβον μέρος, ὡς λευκόν· κάκεῖθεν ἐπενοήθη τὰ τέσσαρα μέρη ἐν Ρώμῃ. ἐκάλεσε δὲ τὸ Πράσινον μέρος, ὃ ἐστι ὁμαϊστὶ τὸ ἐμπαράμονον, πρωισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν, διότι ἡ χλοώδης γῆ διὰ παντὸς ἴσταται σὸν τοῖς ἄλσεσι. τὸ δὲ Βένετον ἐκάλεσεν ἐκ τοῦ εἶναι ὑπὸ τὴν Ρώμην 5 ἐπιφύλακαν μεγάλην χώραν λεγομένην Βενετζίαν, ἥστινος μητρό-

O 223 C πολὺς ἐστιν Ἀκαληία, κάκεῖθεν ἔξερχεται τὰ κνανά, τοῦτ' ἐστὶ τὰ Βενέτζια βάμματα τῶν ἴματάν. καὶ προσεκόλλησε τῷ Πρασίνῳ μέρει, ὃ ἐστι τῇ γῇ, τὸ λευκόν, φησί, τὸν ἀέρα, καθότι καὶ βρέχει καὶ ὑπουργεῖ καὶ ἀρμόττει τῇ γῇ· καὶ τῷ Βενέτῳ μέρει, 10 ὃ ἐστι τοῖς ὕδαις, προσεκόλλησε συμμίξας τὸ Ρούσιον μέρος, ὃ ἐστι τὸ πῦρ, καθότι σφέννυσι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑποτεταγμένον αὐτῷ. καὶ λοιπὸν οἱ τὴν Ρώμην οἰκοῦντες διεμερίσθησαν εἰς τὰ μέρη, καὶ οὐκέτι ἀμιονόησαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ ἐρᾶν λοιπὸν τῆς ἰδίας νίκης καὶ ἀντιποιεῖσθαι τοῦ ἰδίου μέρους, 15 ὥσπερ θρησκείας τινός. καὶ ἐγένετο μέγια σχίσμα ἐν τῇ Ρώμῃ, D καὶ μεγάλην ἔχθραν ἔχον πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ Ρώμῃ τὰ μέρη, ἀφότε ἐπενόησεν αὐτοῖς τὴν τοῦ ἱππικοῦ θέαν ὁ Ρῶμος. καὶ ὅτε ἐν οἰωδήποτε μέρει εἶδεν ὁ Ρῶμος φιλοῦντας τοὺς λελυπημένους καὶ ἀνθισταμένους αὐτῷ δήμους ἢ συγκλητικὸς διὰ τὸν Θά-20 νατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν οἰωδήποτε, ἐδό-

3. ἐμπαράμονον Chron.,	ἐμπαράμενον Ox.	4. χλοώδης Ch.,	
Chron.,	χλοῶδες Ox.	5. ἄλσεσι Ox.	8. τῷ Ch., Chron., τὸ
Ox.	9. φησί post καθότι ponit Chron.	14. ἐρᾶν Chron., ὁρᾶν	
Ox.	15. λοιπὸν]	18. ἀφότε Ch., ἀπότε Ox.	

propter coloris albedinem. Inde quatuor illae in Roma Factiones. Prasinam autem factioem ideo vocavit, quia terra virens cum nemoribus suis firma stat semper. Prasinum enim Latinis Permanens est. Venetam autem factioem appellavit, quod ex Veneta provincia, Romae subiecta, cuius Metropolis est Aquileia, panni Veneti, id est, coeruleo colore tintiti, afferuntur. Prasinae autem Factio, sive Terrae Albam, sive Aerem conjunxit; ex eo quod Aer Terrae sit accommodatus, eam irrigans, eique subserviens. Factio autem Venetae, sive aquis, Russeam, id est, Ignem assignavit; eo quod Aqua ignem, tanquam sibi subjectum, extinguat. Caeterum Romani hoc modo in Factiones distracti, propter studia Partium; dum quisque eam cupivit superiorem esse, cui ipse maxime favebat; non amplius inter se concordes fuerunt. Quisque enim pro Factione sua tanquam pro Religione propugnavit: inde odia intestina gravissimaque dissidia inter factiones in urbe extiterunt, ex quo tempore Romulus primum Equestris illius certaminis spectaculum exhibit. Romulus etiam, si quando advertisset ex populo, vel senatoribus quoscumque, hujus, vel illius factonis, in partes eorum eentes, qui odio ipsum habuerunt atque adversabantur ei, vel ob fratris caedem, vel aliam ob causam quamcun-

καὶ ἀντέχεσθαι τοῦ ἄλλου μέρους, καὶ εἰχεν αὐτοὺς εὐμενεῖς καὶ ἐναντιούμενος τῷ σκοπῷ τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. ἔξι ἔκεινον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεῖς τῆς Ρώμης τῷ αὐτῷ καιόντι ἐχρήσαντο.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ τοῦ αὐτοῦ Ρώμου ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἦγε- O 224
5 νετο πολὺς ἐπέσακτος, καὶ πλῆθος ἦν ἐν τῇ Ρώμῃ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἤσαν πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν γυναικες. Ε καὶ ἐπεδύμουν τῆς τοῦ βίου ἡδονῆς τὰ τῶν νεανιῶν στρατεύματος· καὶ ἐπήρχοντο κατὰ τὴν ἀγορὰν ταῖς γυναιξὶ, καὶ ἐγένετο ταραχὴ καὶ ἐμφύλιος πόλεμος. καὶ ἥθυμει ὁ Ρώμιος, ἀμηχανῶν 10 τί πράξει· οὐδεμίᾳ γὰρ ἤνειχετο τῶν γυναικῶν καταμῆσαι τοῖς στρατιώταις, ὡς ἀγρίοις καὶ βιρβάροις. καὶ ἐξεφώνησε νόμον ὃστε λαμβάνειν τοὺς στρατιώτας πρὸς γάμον παρθένους, ὃς ἐκάλεσε Βρυτίδας· καὶ οὐδεὶς ἐίλετο δοῦναι αὐτοῖς τὴν ἴδιαν θυγατέρα, ἀλλ᾽ ἐλεγον ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθ' ἐκάστην ἐλπὶς ζωῆς 15 διὰ τοὺς πολέμους, ἀλλὰ πάντες τοῖς πόλεως ἐξεύγνυνον τὰς V 75 ἑαυτῶν θυγατέρας. καὶ ἀθυμῶν ὁ Ρώμιος ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαντεῖον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ὃστε ἐπιτελέσαι ταῖς γυναιξὶ θέλειν ἵππικον, ἵνα ἀγάγηται ἑαυτῷ ὁ στρατὸς γυναικας. καὶ O 225 συνάξας τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ παλατίῳ ἐπετέλεσεν ἵππον, κελεύσας μόνον γυναικας θεωρῆσαι τὸ ἵπποδρόμιον. καὶ ὡς παραξένον τινὸς θέους μελλούσης γίνεσθαι, ἀπὸ πάσης τῆς περιχώρου καὶ τῶν πόδρων πόλεων καὶ κωμῶν ἥλθον ἐν τῇ πό-

10. οὐδεμία Ch., οὐδεὶς Ox. et Chron.
Chron., παρὰ ξένον Ox.

21. παραξένον Ch.,

que; statim contrariae factionis hominibus adhaerere visus est; unde illos conciliavit sibi effecitque, ut adversantibus sibi et ipsi forent adversarii. Exinde, qui eum secuti sunt, reges Romani eodem usi sunt artificio.

Romulo autem regnante, crevit admodum exercitus ejus, undequaque confluens; eratque in urbe ingens agrestium militum copia, quibus pro tanto numero deerant uxores. Cumque libidinis pruritu correptae essent juvenum cohortes, passim in foro mulieres contrectabant: inde seditio orta est et civile bellum. Cumque Romulus inops consilii quid ageret, animi penderet; (dignabuntur enim foeminae cum rurestribus et barbaris militibus rem habere:) edixit tandem, ut miles virgines illas quas Brutidas vocavit, in uxores duceret. Nemo autem erat, qui militibus filiam suam tradere dignatus est: quisque enim dicebat, eos in diem tantum vivere, quibuscumque belli casibus obnoxios. Itaque Romanis civibus filias suas locabant omnes. Conturbatus ad hoc Romulus, Oraculum consuluit: responsumque tulit, Equestris Certaminis spectaculum foeminis exhiberet; quo exercitus uxores sibi utcunque compararent. Romulus igitur coacto in Palatium exercitu, certamen equestre celebravit: jussitque, foeminas solum ad spectaculum admitti. Itaque numerosa foeminarum turba, veluti ad inusitatum quoddam spectaculum, ex omni in circuitu vicinia

λει Ῥώμη πλήθη γυναικῶν, καὶ ἀνεπλήσσωσαν τὸ ἵππικὸν γυναικες ὑπανδροι καὶ τεώτεραι παρθένοι· ἥλθον δὲ καὶ αἱ θυγατέρες τῶν λεγομένων Συβίνων, χώρας πλησίον τῆς Ῥώμης οὖσης, γνωναικες εὐπρεπεῖς. καὶ δοὺς ὁ Ῥώμος μανδάτα λάθρᾳ γυναικαὶ ὑπανδρον οὖσαν Ῥωμαίαν πολίτιδα μὴ θεωρῆσαι, κελεύσας καὶ 5 ἴδιῳ στρατῷ ὡστε ὑπάνδρου γυναικὸς μὴ τολμῆσαι ὑψασθαι, ἀλλὰ τὰς παρθένους ἀρρένας καὶ τὰς μὴ ἔχοντας ἄνδρας καὶ μόνας, ἀνελθὼν ἐν τῷ ἵππικῷ ὁ Ῥώμος ἐθεώρει. καὶ ἐν τῷ ἐπιτελεῖσθαι τὸ ἵπποδρόμιον ἀπολυθεῖς ὁ στρατὸς ἐκ τοῦ παλατίου ὅρμησαν ἐν τῷ ἵππικῷ, καὶ ἐκ τῶν βάθρων ἀνέσπασαν τὰς παρ- 10 θένους γυναικας καὶ τὰς μὴ ἔχοντας ἄνδρας· καὶ ἐλαθον ἐντοῖς γυναικας. τοῦτο δὲ πρὸς ἀπαξ ἐποίησεν ὁ Ῥώμος γενέσθαι.

O 226 καθὼς ὁ σοφώτατος Βεργίλλιος ἔξεχετο· ὡσαύτως δὲ καὶ Πλί-
C νιος ὁ Ῥωμαίων ἱστοριογράφος συνεγράψατο, ὅμοιως δὲ καὶ Λί-
βιος. ἔτεροι δὲ ἱστορικοὶ συνεγράψαντο πρῶτον ἵπποδρόμιον 15
ἐπιτελέσαι αὐτοῖς τὸν Ῥώμον εἰς βούρδωνας.

Τὸν δὲ Ῥώμον καὶ τὸν Ῥῆμον τὸν ἀδελφὸν ἱστοροῦσιν ὑπὸ Λυκαίνης γαλακτοτροφέντας, ὅτι βασιλεὺς ὁ Ἀμούλιος, ὁ αὐτῶν πάππος, ἐκέλευσεν αὐτὸνς ὁφῆναι εἰς τὰς ὄλας, ὡς πορ-
νογεννήτους, ἐπειδὴ ἡ Ἰλία ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἵερεια οὖσα τοῦ 20
Ἄρεως, ἐφθάρη, πορνευθεῖσα ὑπό τινος στρατιώτου, περὶ οὗ λέγοντοι μυθολογοῦντες τὸν Ἄρεα ἐγγαστρῶσαι αὐτήν, καὶ

8. μόνας] μόνος Oxf. sequentibus haec iungens. 13. Βεργίλλιος
Ch., Βεργίλλιος Oxf. 18. γαλακτοτροφέντας] γαλακτοτροφηθῆναι
Chron. V. ad p. 37. D. ibid. ὅτε Oxf., διότι Chron. 21. Ἄ-
ρεως — Ἄρεα Oxf.

urbibusque et viculis etiam longe remotis ad urbem Romam concursitabant; Circumque implebant matronae virginesque innuptae: inter quas et Sabinorum forma praecellentes adfuerunt filiae; quorum regio ab urbe propius aberat. Dederat porro Romulus clam in mandatis, ne cuiusquam civis Romani uxor in spectaculo adesset: Militique itidem suo edixit, ut Matronam nullam contingenter; solas raperent virgines, et quae viris omnino carerent. Solus autem in Circum Romulus venit, ut certamina spectaret. Interim autem dum ferverent aurigationes, emissus ex Palatio miles, in Circum erumpit, virginesque, et quae viris carerent foeminas, ex gradibus raptas, in uxores sibi duxit. Hoc autem semel dunataxat fieri voluit Romulus: uti sapientissimus Virgilius testatus est: cui accinuit quoque Plinius Romanus Historiographus, uti et Livius etiam. Caeteri vero tradiderunt, primos ludos Equestres burdonibus a Romulo celebratos.

Romulum vero et Remum fratres a Lupa lactatos fuisse, fama est: cum rex Amulius, avus eorum, tanquam nothos, eos in silvas exponi jussérat. Mater enim illorum Ilia Martis sacerdos, a milite quodam compressa fuerat, unde eam a Marte gravidam fuisse factam, fabulantur. Gemellos autem edidit: quos, propterea ab avo in silvis expositos, repe-

ἐγέννησεν αὐτοὺς διδύμους, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πάππος αὐτῶν ἐψήφεν αὐτοὺς εἰς τὰς ὕλας. καὶ εὗρε τοὺς αὐτοὺς παῖδας χωρική τις, βόσκουσα πρόβατα· καὶ σπλαγχνισθεῖσα, ὅτι ἡσαν εὔμορφα, Δ λαυροῦσα ἔθρεψεν αὐτοὺς τῷ ἴδιῳ γάλακτι. εἰς δὲ τὴν χώραν 5 ἐκείνην λυκαινίς καλοῦσιν ἦως ἀρτι τὰς χωρικὰς τὰς βοσκούσις πρόβατα, ὡς ἀεὶ τὸν βίον καὶ τὴν διαγωγὴν ἔχούσας μετὰ λύκων. τούτον οὖν ἐνεκεν ὁ Ῥώμος ἐπενόησε τὰ λεγόμενα Βρονμά- O 227 λια, εἰρηκάς, φησίν, ἀναγκαῖον εἶναι τὸ τρέφειν τὸν κατὰ καιρὸν βασιλέα τὴν ἑαυτοῦ σύγκλητον πᾶσαν καὶ τοὺς ἐν ἀξίᾳ καὶ 10 πάσας τὰς ἔνδον τοῦ παλατίου οὖσας στρατιάς, ὡς ἐντίμους, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε τὰ πολεμικὰ ἔνδοσιν ἔχει. καὶ ἡρῆσατο πρώτους καλεῖν καὶ τρέφειν τοὺς ἀπὸ τοῦ ἄλφα ἔχοντας τὸ ὄνομα, καὶ λοιπὸν ἀκολούθως ἦως τοῦ τελευταίου γράμματος, καλεῖσας καὶ τὴν ἑαυτοῦ σύγκλητον θρέψαι τῷ αὐτῷ σχήματι. 15 καὶ ἔθρεψαν καὶ αὐτοὶ τὸν στρατὸν ἀπαντα καὶ οὓς ἔβούλοντο. Ε οἱ οὖν ἑκάστου ἀριθμοῦ πανδοῦροι ἀπὸ ἐσπέρας ἀπιόντες εἰς τοὺς οἴκους τῶν καλεσάντων αὐτοὺς ἐπ' ἀρίστῳ εἰς τὴν ἔστης ἥψιον πρὸς τὸ γνῶναι ἐκεῖνον ὅτι παρ' αὐτῷ τρέφονται αὐριον. καὶ κατέσχε τὸ ἔθος τῶν Βρονμαλίων ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ ἦως O 228 20 τῆς νῦν. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ αὐτὸς Ῥώμος, Θέλων ἔξαλεῖψαι τὴν ἑαυτοῦ ὕβριν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐρθροὶ αὐτοῦ ὄντες καὶ μι- v 76 σοῦντες αὐτὸν καὶ λοιδοροῦντες ἐλεγον ὅτι οὐκ ἔχονται αὐτὸν βασιλεῦσαι ἐνυβρισμένον ὄντα, διότι ἐξ ἀλλοτρίων ἐτράφησαν οἱ

3. εὔμορφα] Fort. εὔμορφοι. 10. στρατιάς Chron., στρατείας OX.
12. πρώτους Chron., πρώτος OX.

rit mulier quaedam agrestis, quae greges ovium pascebat: haec vero miserata puerulos elegantes, eos lacte suo enutritivit. In ea autem regione usque adhuc etiam rurestres illas ovium custodes, Lupas, vocant: ut quae inter lupos vitam suam transigunt. Brumalia autem quae dicuntur instituit Romulus, hanc ob causam: eo quod necessarium duxit, ut hiberno tempore, cum bellorum induciae sunt, Rex pro tempore, quicunque fuerit, senatum omnem Proceresque, Palatinos item milites, honoris causa, conviviis exciperet. Primos itaque ad convivium vocavit, qui nomina sua ab Alpha exordiebantur; et sic deinceps, suo quoque ordine, usque ad ultimam Alphabeti literam. Jussit etiam, ut Senatus populum eodem modo invitaret. Itaque vocabant etiam hi exercitum omnem, et quoscunque praeterea volebant. Singularum vero turmarum Panduristae, pridie ad vesperam ibant ad convivatorum aedes, ibidemque canebant, usque ad sequentem diem, ut scirent apud quem essent postridie epulaturi: quae quidem Brumalia in Repub. Romana celebrantur ad hunc usque diem. Hoc autem eo animo fecit Romulus, ut maculam deleret, quam Romani, qui ei infensi erant oderantque, contra eum contumeliae causa objectabant, indignum scilicet eum esse qui regnaret, affirmantes; eo quod infamis esset nominis: ut qui, cum fratre, aliena quadra vixisset;

δόν ἀδελφοί, ἔως οὗ τελείας ἡλικίας ἐγένοντο καὶ ἐβασίλευσαν, σημαίνοντες ὅτι ὑπὸ τοῦ Φαύστου τοῦ γεωργοῦ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λυκαίνης ἐτράφησαν ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐσθίοντες, ὡς προγέρωπαι. ὅνειδος γὰρ ὑπῆρχε παρὰ Ῥωμαίοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ποτὲ τὸ ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τρέφεσθαι τινα· ὅθεν 5 καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς ἐκαστος τῶν συνεργομένων εἰς τὸ συμπόσιον τὸ ἴδιον αὐτοῦ βρῶμα καὶ πόμα μεθ' ἔαντοῦ κομῆτε, καὶ εἰς τὸ κοινὸν πάντα παρατίθεται, καὶ **Β** ἐσθίονται κρατήσαντες τὸ ἀρχαῖον ἔθος ἔως τῆς νῦν, τὸ μὴ ἀκούειν ἀλλοτριοφάγοι. τούτον χάριν ἐπενόησε τοῦτο ὁ αὐτὸς 10 **Ο 229** Ῥώμος, πρὸς τὸ ἔξιλεώσασθαι τὴν ὑβριν ἔαντοῦ, καλέσας καὶ τὸ δόνομα τοῦ ἀρίστου ῥωμαϊστὶ βρουμάλιον, καθὼς ὁ σοφώτατος Αἰκίννιος ὁ Ῥωμαίων χρονογράφος ἔξέθετο.

Μετὰ δὲ Ῥώμου καὶ Ῥῆμον τὸν ἀδελφὸν ἐβασίλευσαν ἄλλοι ἔξ τῆς Ῥώμης ἔως τοῦ Ταρκυνίου Σουπέρβου τοῦ ἀδίκου. 15 Ἐβδομος γὰρ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης μετὰ τὸ κτισθῆναι αὐτὴν ἐγένετο· καὶ ἐπήρθη τὸ βασίλειον παρὰ αὐτοῦ.

'Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν Σίβυλλα ἡ Κυμαία μάντις.

C Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς Ταρκύνιος νίδιν ὀνόματι Ἀδρόννις, δι' 20 ὃν ἔξεβλήθη τῆς βασιλείας, ὅτι βιασάμενος τὴν Λουκρητίαν συγκλητικὴν ἐμοίχευσεν ὁ νίδις τοῦ Ταρκυνίου ὁ Ἀδρόννις· κακείη ἐσφαξεν ἔαντήν, ὡς σώφρων. καὶ ἐγένετο ἐμφύλιος πόλε-

1. ἐβασίλευσαν Chron., βασίλευσαν Οχ.

et ab incunabulis, ad perfectam usque aetatem, quoad regnare coepisset, aliorum victu enutritus fuisset: nempe innuentes, eum apud Faustum colonum, et Lupam uxorem ejus, ex alieno enutritum fuisse: uti antea dictum est. Apud Romanos enim; veteres etiam omnes, vitio vertebatur, si quis alieno pane vesceretur. Unde et in Symposiis, que Amicilia dicta sunt, singuli ex convivis cibum potumque suum proferentes, in commune conferunt; morem antiquum usque adhuc servantes, ne forte Aelianori audirent. Ob hanc igitur causam, nempe ad contumeliam illam a se amovendam, genus hoc convivii Romulus instituit; et Latina lingua Brumalium vocavit: uti haec tradidit sapientissimus Licinius, Romanorum Chronographus.

Post Romulum et Remum fratres, reges vi alii Romae regnarunt; ad injustum usque illum Tarquinium superbū. Ab urbe enim condita Romanorum rex septimus fuit iste: a quo etiam ablatum est regium imperium.

Hujus sub regno floruit Cumaea Sibylla, vaticinatrix.

Tarquinius iste filium habuit, qui Aruns dictus est: qui in causa fuit, quod Tarquinius pater regno deturbatus fuerit; eo quod Lucretiae, matronae nobili vim intulerat: illa vero, ut castam se argueret, mortem sibi

μος μέγας ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ χρόνων, καὶ πολλοὶ ζεφάγησαν. ταῦτα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφὸς Σέρβιος ὁ Ῥωμαίων συγγραφεύς.

Ο δὲ Ταρκύνιος ἔξεβλήθη τῆς βασιλείας τῷ τρόπῳ τούτῳ.
πολέμου κινηθέντος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν λεγομένων
Ἄρδηνῶν, λαβὼν βοήθειαν ὁ Ταρκύνιος βασιλεὺς ἦλθε πολε- O 230
μῶν τὴν Ἄρδηνῶν χώραν. καὶ ενδόντες καιρὸν οἱ ἔχθροὶ αὐτοῦ
οἱ συγκλητικοὶ Βροῦτος ὁ θεῖος τῆς Λουκορητίας καὶ Κολλατῖνος D
ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, κιτεσκεύασαν αὐτῷ, συμποιησαμένων αὐτοῖς καὶ
τῶν ἄλλων συγκλητικῶν καὶ τῶν τῆς πόλεως πάντων εἰς τὸ αὐ-
10 τὸν ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας, πείσαντες συμμαχεῖν αὐτοῖς εἰς
τὸ μὴ δέξασθαι τοῦ λοιποῦ τὸν Ταρκύνιον βασιλέυειν εἰς τὴν Ῥώ-
μην ὑποστρέψοντα τὸν στρατὸν τὸν φυλάττοντα τὸ παλάτιον
καὶ τὴν πόλιν Ῥώμην τῶν λεγομένων Κελεριανῶν, ἀνδρῶν μαχι-
μωτάτων ἐν πολέμοις. καὶ γνόντος τοῦ Ταρκυνίου τὸ τρακτευ-
15 θὲν κατ’ αὐτοῦ παρὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ δή-
μου, πέμψας αὐτὸς ὑπενόθευσε καὶ αὐτὸν τὸν νιὸν τοῦ Βρούτου,
τὸν φίλον ὃντα καὶ συνεώτερον τοῦ νιοῦ αὐτοῦ Ἀρδόνυς. καὶ
πεισθεὶς συνετάξειτο ἐρχομένου τοῦ αὐτοῦ Ταρκυνίου κατὰ τῆς E
῾Ρώμης προδοῦναι τὴν πόλιν καὶ τὸν ἴδιον πατέρα φονεύειν τὸν
20 Βροῦτον. τοῦτο δὲ γνοὺς ὁ δοῦλος τοῦ Βρούτου Βινδίκιος, ὁ
συνδιάγων τῷ νιῷ αὐτοῦ, ἀνήγγειλε λάθρῳ τῷ ἴδιῳ δεσπότῃ O 231
Βρούτῳ τὴν μέλλονσαν γίνεσθαι κατ’ αὐτοῦ ἐπιβούλην παρὰ τοῦ
νιοῦ αὐτοῦ. καὶ ενθέως ἀκούσας ὁ Βροῦτος συνέσχε τὸν ἴδιον

1. χρόνων] Malim χρόνον. 7. Κολλατῖνος Ox. hic et p. seq.
v. 9. Κολλατῖνος est infra p. 79. D.

conscivit. Inde bellum civile ingens Romae coortum est: in quo plurimi ceciderunt. Haec autem Servius, sapiens Romanorum scriptor, memoriae mandavit.

Ejectus autem fuit e regno suo Tarquinius, hoc modo. Bellum Romanis intulerunt Ardeani: Tarquinius igitur rex, copiis collectis, regionem eorum invasit. Tempus itaque nacti opportunum, qui ei infensi erant, Brutus, Lucretiae avunculus, et Collatinus ejusdem maritus, Senatorii ordinis viri; una cum senatoribus reliquis, populoque adeo omni, consilium inierunt, quomodo Tarquinium e regno deturbarent. Conjurationis etiam socios habuerunt Flexumines illos, qui Celeriani vocabantur; bellicosos viros, Palatii, atque urbis custodes; a quibus obtinuerunt, ne Tarquinium regem deinceps in urbem admitterent. Tarquinius autem certior factus de his, quae contra se senatus, exercitus, omnisque adeo populus, machinabatur: Bruti filium, Aruntis filii sui amicum, et a pueris sodalem, in partes suas corruptit; ipsumque paciscentem habuit, uti venienti Tarquinio contra Romam, urbem ipse proderet; Brutum etiam, patrem suum, neci daret. Haec vero ubi intellexisset Bruti servus, qui filium assetabatur, nomine Vindicius; conspirationem totam, quam in eum filius machinatus est, Domino aperuit. Brutus, his auditis, statim

αὐτοῦ νιόν, καὶ ἐν τῷ φόρῳ Ρώμης ἐπὶ πάντων ἔξετάσις αὐτόν,
 V 77 ἡγάγαιεν αὐτὸν ἔξειπεν τὰ αὐτῷ καὶ τῷ Ταρκυνίῳ βεβουλευμέ-
 να. ὁ δὲ ὀμολόγησε τῷ ἰδίῳ πατρὶ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ
 σύνταξιν τῆς προδοσίας πρὸς τὸν Ταρκύνιον· καὶ εὐθέως ἐφό-
 νευσε τὸν ἴδιον νιόν. καὶ λοιπὸν συναθροισθεῖσα ἡ σύγκλητος 5
 Ρώμης πᾶσα ἀπεκήρυξε τὸν Ταρκύνιον τῆς βασιλείας, ἐγγόφως
 τὴν καθαίρεσιν αὐτοῦ ποιήσαντες, ψηφισάμενοι ἐν πρώτοις καὶ
 διστηρεύσαντες ὑπάτους δύο, τὸν Βροῦτον τὸν μέγαν καὶ τὸν
 Κολλατῖνον τὸν ἄνδρα τῆς Λονκοητίας, διοικεῖν τὴν πολιτείαν
 Ρωμαίων προβαλλομένους κατὰ ἴδιαν δοκιμασίαν ὑρχοντας, καὶ 10
 μὴ εἶναι τοῦ λοιποῦ βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ, γράψαντες καὶ τῷ
 στρατῷ τῷ ὅντι μετ' αὐτοῦ Ταρκυνίου ἀπολιπεῖν αὐτόν· καὶ ἀπέ-
 B στησαν εὐθέως. ἡ μόνον δὲ προῆλθεν ὑπατος ὁ Βροῦτος, εὐ-
 θέως ἐπὶ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ δήμου ἀγαγὼν τὸν ἴδιον δοῦλον
 τὸν Βινδίκιον ὑπὲρ εὐχαριστίας, διτὶ πιστὰ ἐφύλαξε τῷ ἰδίῳ δε- 15
 σπότῃ, καὶ ἐπιτελέσις ἐօρτὴν πανηγυριὴν τῇ Λίκῃ καὶ καθίσιας
 O 232 ἐν τῷ ἔψηλῷ βῆματι ἀνήγαγε τὸν Βινδίκιον ἐν ὑψει ἄντικρους αὐ-
 τοῦ, καὶ ἐκτείνας τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ τῇ παλάμῃ αὐτοῦ
 πληγὰς τρεῖς ἐπὶ τὴν αὐτοῦ παρειὰν ἐπαγαγὼν μετὰ κραυγῆς ἔφη
 ταῦτα, Ἀποτινάξάμενος τὴν τῆς σῆς δοντειας τύχην, ὃ Βινδίκιε, 20
 καὶ τὴν ταύτης ἐκδυσάμενος ζυγὸν ἔνδυσαι Ρωμαϊκῆς ἐλευθερίας
 θώρακα τὸν ἀπαντα τῆς ζωῆς σον χρόνον. καὶ ἀφελόμενος ἐκ
 C τῆς ἴδιας χειρὸς δακτύλιον χρυσοῦν ἐπέβαλεν εἰς τὴν δεξιὰν αὐ-
 τοῦ χεῖρα, δεδωκὼς αὐτῷ καὶ ἀξιαν κόμητος καὶ μέρος τῆς αὐτοῦ

comprehendit filium suum; eumque in foro, coram omnibus, examini sub-
 jecit; totumque Tarquinii consilium detegere cogit. Filius itaque patri
 conjurationis omnem seriem indicavit: pater inde illoco filium neci tradi-
 dit. Senatus deinde Romanus omnis in unum congregatus, Tarquiniū
 regno abdicavit, ejactione ejus in Acta publica etiam relata; cum prius
 Consules duos constituissent Brutum magnum et Collatinum, Lucretiae
 conjugem. His itaque communi consensu Reipublicae administratoribus
 designatis; cautum deinde erat, ne unquam Potestas Regia in Romam
 denuo admitteretur. Exercitum etiam, quem secum habuit Tarquinius,
 per literas hortati sunt, ut regem desererent: quod et factum est. Bru-
 tus vero Consul factus, servum suum Vindictum Senatus et populi in con-
 spectum adduxit, ob fidem ejus Domino praestitam, beneficium ei repen-
 saturus. Festivitatē itaque solennem Justitiae indixit: et consenso thro-
 no excelsō, servum suum Vindictum loco etiam sublimiore sibi e regione
 collocavit: deinde manū dextrā protendens, tres ei alapas palma im-
 pegit super faciem, elata hac voce locutus. „Excusso, Vindicie, servi-
 tutis tuae jugo, servilem conditionem tuam exuas; et Romanae libertatis
 thorace deinceps indutus, quamdui vixeris incedas.“ Anulum deinde au-
 reum suo digito detractum, dexteræ ejus imposuit: et concessa etiam ei
 facultatum suarum portione aliqua, Comitem fecit. Diem autem Celebri-

περιουσίας, καλέσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς Κονσίλια, ὅπερ ἐρμηνεύεται παροχῆς ἡμέρα, προστάξας καὶ τοῖς παρ' αὐτοῦ προβληθεῖσιν ὑπατικοῖς ὕρονσι τῶν ἐπαρχῶν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατ' ἓτος ἴερὰν παντυχίδα καὶ ἑορτὴν τῇ Δίκῃ ἐπιτελεῖν εἰς 5 μηνημόσυνον τῆς κατὰ τὸ Ταρκυνίου νίκης καὶ τῆς κατ' ἀξίαν ἐλευθερίας τοῦ Βινδυκίου εἰς τὸ προτρέψασθαι τὸν λοιπὸν τοὺς πανταχοῦ οἰκέτας εὐγνωμονεῖν τοῖς ἰδίοις δεσπόταις καὶ τοιαύτης ἐλευθερίας ἀξιοῦσθαι καὶ τιμῆς. ἀτινα Κονσίλια οἱ Ο 233 ὑπατικοὶ ὕροντες τῶν ἐπαρχῶν ἔως τῆς νῦν ἐπιτελοῦσι πανη-
10 γυροῦσσοντες. περὶ ᾧν καὶ Δίκιος ὁ σοφὸς καὶ ἔτεροι πολλοὶ συνε- D γράψαντο.

Μετὰ δὲ χρόνους πολλοὺς τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι ἐκίνησαν πόλεμον Ῥωμαίοις· καὶ τοῦτο γνοῦσα ἡ σύγκλητος Ῥώμης προε-
χειρίσατο κατ' αὐτῶν στρατηγὸν δυνατὸν ὄνοματι Μαλλίωνα
15 Καπιτωλίνον. ὅστις ὀπλισάμενος καὶ λαβὼν στρατὸν πολεμι-
κώτατον, ὥρμησεν εἰς τὸν Γάλλους· καὶ συμβαλὼν πόλεμον ἐνίκησε κατὰ κρύτος. καὶ ὑποστρέψας ἐθριάμβευσε τὴν νίκην
ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ εἰσῆλθεν ἀπονενομένος κατὰ τῆς συγκλήτου
καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ δήμου· καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπήθη ἡ σύ-
20 κλητος καὶ πάντες. φθονηθεὶς δὲ ὑπὸ τοιοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ
συγκλητικοῦ, ὃντος ἐν δυνάμει, ὄνοματι Φεβρουαρίον, καταγο-
μένου ἐκ γένους τῶν Γάλλων, κατεσκενύσθη. ἐν κομβεντίῳ γάρ Ο 234
E

1. Κονσίλια] *Consulia in mente habuisse videtur.* 2. παροχῆς] Conf. inscr. p. 121. 6. τὸν λοιπὸν] *Hort. τὸν λοιπὸν.* 14. Μαλ-
λίωνα] *Μαλλίων Οχ.* 16. Γάλλους] *Γαλλίους Οχ.*

tatis hujus vocavit *Consilia*: ac si dices, *Diem Largitionis*. Insuper etiam Proconsulibus omnibus Provinciarum Praefectis imperavit, ut eodem die sacrum per vigilium et Festum anniversarium *Justitiac* celebrarent; in memoriam ejeci Tarquinii et Libertatis pro meritis Vindicio concessae: ut hinc nimirum servi omnes documenta sibi sumerent, debitam Dominis fidem praestandi; libertatem, et honores tantos pro meritis reportaturi. Itaque etiam Proconsules ubique Provinciarum Scennitantes illas usque adhuc pompa maxima celebrant. De his autem sapiens *Li-*
vius, aliquo plurimi scripserunt.

Longo autem post tempore, *Galli in Romanos insurgentes*, bellum eis intulerunt: quod ubi intellexisset Senatus Romanus, missus est contra eos Manlius Capitolinus, dux fortissimus. Paravit hic sibi exercitum bellicosissimum; et in Galliam profectus, commissoque cum Gallis praelio, eos profligavit. Romanum deinde reversus, triumphum de illis egit. Urbem vero ingressus, senatum, exercitum, populumque fastidire animo vi-
sus est: quod senatus quidem, caeterique omnes aegre tulerunt. In eum etiam machinatus est Februarius quidam, adversarius potens, Senatorii ordinis vir et ex Gallis oriundus. Cenvocato enim Consilio, cum Comi-

εἰσελθόντος τοῦ Μαλλίωνος Καπιτωλίνον, καὶ τοῦ κοινοῦ τῆς συγκλήτου καθεζομένου, ἔξαναστὰς ὁ Φεβρουάριος συγκλητικὸς λέγει τῷ Μαλλίωνι, Τοῦ στρατοῦ Ρωμαίων νικήσαντος τοὺς Γάλλους σὺ τί ὑπεραιρῇ, ὡς μονομαχήσας; ἡ τύχη Ρωμαίων ἀεὶ νικᾷ τοὺς πολεμίους· οὐδὲν διέλαθε δὲ ἡμᾶς καὶ τοῦτο, ὅτι διὰ τοῦ-
τοῦ ἐν ἀπονοίᾳ τοσαύτῃ ὑπάρχεις, ὡς βουλόμενος καὶ σὺ τυραννοῖς τοῦτο τῆς Ρωμαίων· ὅπερ οὐκ ἐγγίνεται σοι. καὶ ἀκούσασα
ταῦτα ἡ σύγκλητος καὶ ὁ στρατὸς καὶ ὁ δῆμος, ἐπῆλθε τῷ Μαλλίωνι Καπιτωλίῳ. ὁ δὲ δῆμος ἐπαναστὰς κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου ἐβόησαν ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῆς πόλεως Ρώμης τὸν 10 αὐτὸν Μαλλίωνα Καπιτωλίνον· δοτις εὐλαβηθεὶς τὸν στρατὸν καὶ τὸν δῆμον ἐξῆλθεν ἐν τοῖς ἴδιοις πτήμασι, πλησίον τῆς λεγομένης Ἀπονληίας χώρας, κἀκεῖ διῆγεν ἡσυχάζων. ἐκείνου δὲ φυγόντος ἐπῆλθεν ὁ δῆμος Ρωμαίων τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ διαφέροντα αὐτῷ διήρπασαν.

15

Ο 235 Οἱ δὲ Γάλλοι προχειρισύμενοι αὐτοῖς ὅῃγα δννατὸν ἐν πολέ-
μοις διόματι Βρῆνον, ἐπεστράτευσαν εὐθέως ἐπὶ τῆς Ρώμης,
Β ἀκούσαντες καὶ διὰ τὸν Μαλλίωνα ὅτι ἐξεβλήθη ἀπὸ τῆς Ρώμης. καὶ δρμήσας ὁ Βρῆνος ὥῃξ ἔξαιρην εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ρώμῃ, καὶ παρέλαβεν αὐτὴν νυκτὸς ἐν χειμῶνι, τῇ πεντεκαιδεκάτῃ 20 τοῦ ἔξιταλλου μηνὸς, προπέμψας λάθρᾳ τὸν δρεῖλοντας φονεῦσαι τοὺς πορταρίους καὶ ἀνοῖξαι αὐτῷ τὴν πόρταν. καὶ τούτων φονευομένων ἐγένετο πτῦχμα· καὶ γνόντες οἱ συγκλητι-
κοὶ τὴν παράληψιν τῆς πόλεως, ἔφυγον πάντες, καὶ φανεροὶ τῶν τῆς πόλεως λαμπροὶ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰσῆλθον ἐν τῷ 25

tium intraret Manlius Capitolinus, Februarius exurgens, reliquis senato-ribus assidentibus, ita eum allocutus est. „Quorsum tu, Manli, tam te superbe geris; quasi, tua sola virtute, parta esset haec in Gallos victoria? Nos Romanam Fortunam ubique victricem agnoscamus. Sed neque nos latet hujus tui fastus causa: nempe affectati regni spes tua. Sed frustra eris. Haec ubi audissent senatus, exercitus, et populus, insurgebant una omnes in Manlium Capitolinum: et populus quidem, senatu etiam assidente, elatis vocibus, eum ex urbe ejici postulabat. Manlius itaque cavens sibi ab exercitu populoque, secessit in praedia sua, non procul ab Apulia sita; ubi deinde latitavit. Fuga autem ejus Romae nota, domum ejus populus invasit, bonaque ejus omnia diripuit.

Galli interim, ubi audissent Manlium ex urbe pulsum esse, bellum contra Romanos instaurant, Duceū constituentes sibi strenuum, Brennum nomine. Hic itaque, missis in primis qui Janitores urbis clanculo interficerent, portasque sibi aperirent; Romanū repente ingressus, urbem nocte tempestuosa cepit, mensis sextilis die xv. Custodibus autem intersectis, ingens consternatio facta est: Senatores vero certiores facti urbem captam esse, fuga rebus suis consuluerunt: ex urbī autem primariis pluri-

Καπετωλίῳ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ιδίων χρημάτων. παραλιαβὼν δὲ ὁ Βρῆνος ὅης τὴν πόλιν Ῥώμην, κατασφάζει πολλοὺς πολίτας καὶ τινας τῶν στρατιωτῶν καὶ αἰχμαλωτίζει· καὶ ἔμενε πολιορκῶν τὸ Καπετώλιον διὰ τὸν δύντας ἐν αὐτῷ συγκλητικοὺς καὶ διὰ τὰ χρήματα αὐτῶν. δυνηθέντες δὲ οἱ συγκλητικοὶ ἔγραψαν, δεόμενοι τοῦ Μαλλίωνος Καπιτωλίου συνάξαι τὸν κατὰ πόλιν καὶ χώραν Ῥώμαιων δύντα ἐγκάθετον στρατόν, καὶ οἱ 236 ἐλθεῖν εἰς ἐπίκηρσιν τῆς Ῥώμης καὶ εἰς βοήθειαν αὐτῶν. καὶ δεξάμενος τὰ τῆς συγκλήτου γράμματα ὁ Μαλλίων Καπιτωλῖος, γνοὺς δτι ἐλήφθη ἡ Ῥώμη καὶ τὸ Καπετώλιον φρουρεῖται ὑπὸ τοῦ Βρήνου, ὁηὸς τῶν Γάλλων, ἐταράχθη· καὶ συναγαγῶν εὐθέως πάντοθεν πλῆθος στρατοῦ, καὶ δρμήσας, ἤλθε κατὰ τοῦ Βρήνου ὁηὸς ἔξαιρης ἀπροσδοκήτως εἰς τὴν Ῥώμην· καὶ αὐτὸς νυκτὸς κατέβας τὸν ίδιον στρατὸν ἐν ταῖς ὁὔμαις τῆς 15 πόλεως, καὶ μεσάσας τὸν Βρῆνον ὁηγα καὶ τὸν αὐτοῦ πάντας, ὡς ἔνοντας, ἀνείλε. καὶ περιγενόμενος συνελάβετο τὸν αὐτὸν Βρῆνον ὁηγα· καὶ εὐθέως ἀπεκεφάλισεν αὐτόν, καὶ ἐπηξεν ἐν κοντῷ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. καὶ τὰ πλήθη δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν κόμητας αὐτοῦ κατακόψας, ἐδρόσατο πάντας οὓς συνελάβετο 20 Ῥώμαιονς αἰχμαλώτους, ἀφέλομένος καὶ πάντα τὰ παρὸν αὐτῶν πραιδευθέντα. καὶ ἔξελθοῦσα ἡ σύγκλητος Ῥώμαιῶν ἐκ τοῦ Καπετωλίου μετὰ τὴν νίκην τοῦ Μαλλίωνος Καπιτωλίου εὐθέως ἐψηφίσατο αὐτὸν ἄμα τῷ στρατῷ καὶ τῷ δῆμῳ τῷ περιλειφθέντι αὐτῷ αὐτὸν μόνον διοικεῖν τὰ Ῥώμαιῶν πράγματα.

18. κόντρα Οχ.

mi, cum uxoribus et liberis bonisque suis omnibus in templum Jovis Capitolini se receperunt. Urbe autem a Brenno capta, multi ex civibus, ex militibus etiam nonnulli gladio perierunt, captivique abducti sunt. Capitolium etiam obsidione cingebat; ut Senatores illic congregatos, una cum divitiis ipsorum occuparet. Senatores vero qui opportunitatem habuerunt hoc faciendi, Manlium per literas implorarunt, uti copiis, quae per urbes regionesque Romanas distributae erant, in unum collectis, in auxilium sibi veniret. Manlius, acceptis senatus literis, atque inde Romanam captam, Capitoliumque obsessum esse a Brenno Gallorum duce edocetus, animo turbatus est. Sine mora itaque copiis undequaque collectis, in Brennum proficiscitur ipsumque ex improviso aggressus, exercitumque suum noctu ducens per urbis plateas, Brennum, exercitumque ejus, medius inter eos, adoritur. Galli autem ignari locorum, gladio ceciderunt: Brennoque ipso comprehenso Manlius caput amputavit contoque affixit. Exercitu itaque ducibusque etiam ejus omnibus excisis, captivos Romanos liberavit omnes; bonis etiam, quae diripuerant Galli, recuperatis omnibus. Senatus autem Romanus, post victoriam a Manlio Capitolino adeptam, ex Capitolio descendens, Romanae Reipublicae administracionem totam uni Manlio concesserunt; exercitu etiam populoque residuo

καὶ κρατήσας πάλιν τῆς Ρώμης ὁ Μαλλίων Καπιτωλῖνος εὐθέως

O 237 ἐλυπήθη διὰ τὴν παράληψιν τῆς πόλεως Ρώμης καὶ τὴν ὕβριν

Ε καὶ τὴν ἡτταν Ρωμαίων. ἐν δὲ τῷ λεγομένῳ μηνὶ ἔξιτλλίῳ
τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς ἡμέρας ἑκολόβωσεν, ὡς δυσοιωνίστον γε-
νομένου τῇ πόλει Ρώμῃ, ἀποχαράξας καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μη-5
κέτι καλεῖσθαι οὔτως. συσχῶν δὲ καὶ τὸν συγκλητικὸν τὸν
ἔχθρὸν αὐτοῦ, τὸν κατασκευάσαντα αὐτῷ, ὀνόματι Φεβρούά-
ριον, τὸν καὶ ποιήσαντα αὐτὸν ἐκβληθῆναι ἔξω τῆς πόλεως Ρώ-
μης, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ ἀφελόμενος, εὐθέως ἐπ' ὅψεσιν αὐτοῦ
ἐψύχγενσε τῷ ἐλθόντι στρατῷ μετ' αὐτοῦ εἰς ἐκδίκησιν τῆς πό- 10

V 79 λεως Ράμης, προσφωνήσας τῇ συγκλήτῳ καὶ τῷ στρατῷ ὃι
οὗτος ἐκ γένους ἐστὶ τῶν Γάλλων, ὡς καὶ ὑμεῖς ἐπίστασθε, κά-
κενοντας ἐκδικῶν κατεσκεύασέ μοι. ἔχει δὲ καὶ ἐνυβρισμένον
βίον· ἐστι γὰρ κίναιδος, καὶ οὐκ ἔχοντας αὐτὸν ἀτίμως καὶ ἐν τῇ Ρώ-
μῃ, ἀλλὰ χρὴ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ἀτίμως καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ ζωῇ 15
ἀφαιρεθῆναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ δοθῆναι αὐτὸν εἰς θυσίαν
τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. καὶ συνήνεσεν ἡ σύγκλητος καὶ ὁ στρα-
τός· καὶ εὐθέως ἀφελόμενος αὐτοῦ ἀξίαν ἀπέδυσεν αὐτὸν γυ-
μνόν, καὶ περιειλήσας αὐτὸν ψίλον καὶ περιζώσας αὐτὸν σχοῖ-

O 238 νον μάσσινον, ἐπιθεὶς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ συγκλητικοῦ δι’ ἑγ- 20
γράφον προστάξεως αὐτοῦ τῷ μηνὶ τῷ ἔξιτλλίῳ, ποιήσας λέ-

B γεσθαι τὸν αὐτὸν μῆνα ἐξ ἐκείνον Φεβρούάριον, ὡς ἀξίου ὄντος
τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνὸς δυσοιωνίστον καὶ ἀτίμον, κελεύσας τοῖς
βερνάκλοις, τοῦτ’ ἐστὶ περιπόλοις, βαλισσήνοις βάκλοις τύπτειν

suffragantibus. Manlius igitur Capitolinus Roma sua iterum potitus, ob
urbis protinus direptiones Romanorumque victorum ignominiam, indignatione
commotus est. Mensis vero Sextilis nomen immutari voluit; et tan-
quam Rebus Romanis infasti, dierum ejus numerum decurtavit. Com-
prehenso deinde Februario senatore, inimico suo, qui machinationibus
suis auctor fuit, ut ex urbe ejiceretur Manlius; bona ejus omnia diripit,
ipsiusque in conspectu, militibus suis, qui urbis Romae ultionem secum
advenerant, distribuit. Senatum porro exercitumque his assatus; „Fe-
bruarius, inquit, iste a Gallis oriundus est, uti vos probe nostis: quorum
etiam in vindictam ista in me machinatus est. Sed et vitam agit igno-
miniosam: est enim Cinaedus; nec in urbe Roma degere jure potest.
Quin potius ejiciatur inglorius, nomenque ejus, etiam vivente ipso, de-
leatur. Vos vero ipsum Diis Manibus devovete.“ Annuente senatu, cum
exercitu, Februarius statim insignibus omnibus exutus est, nudusque fa-
ctus. Tum vero storea indutum funiculoque praecinctum, vernaculis
eum, sive Excubitoribus tradiderunt, uti virgis caedentes, clamarent:
Exi Februari: quod Graecis idem est, ac si diceres, ἔκβα περίττις. At-
que hunc in modum senator iste Februarius, ejectus ex urbe, periit,
Diis Manibus Sacratus. Cavebat etiam Edicto Manlius, ut Mensis Sexti-

αὐτὸν καὶ κρίειν, Ἐξιδι, φεβρονᾶρι, ὅπερ ἐστὶ τῇ Ἑλληνίδι γλώσσῃ Ἐεβα, περίτιε. καὶ οὕτως ἐκβληθεὶς ἀπὸ τῆς πόλεως Ρώμης ὁ αὐτὸς συγκλητικὸς ἐτελεύτα, θυσιασθεὶς τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. καὶ ἐπιτρέψας τοῖς ιερεῦσιν ὁ αὐτὸς Μαλ-
5 λίων ποιεῖν θυσίαν ἐν τῷ αὐτῷ μηνὶ φεβρονιᾳώ, κελεύσας ἐν
ἐκάστη πόλει Ῥωμαίων τὸ αὐτὸ σχῆμα τοῦ φορέματος τοῦ ψια-
θίου γίνεσθαι καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἔτος, καὶ διώκεσθαι τὸν φε-
βρονάριον τὸν καὶ περίτιον μῆνα πρὸ τῆς πύλεως τυπτόμε-
νον, τὴν κατὰ τοῦ Βρήνου καὶ τῶν Γάλλων σημαίνων νίκην C
10 καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Μαλλίωνος ἐκδίκησιν, ὅπερ γίνεται ἔως
τῆς τοῦ εἰς ἐκάστην πόλιν Ῥωμαίων. ἥντινα ἐκθεσιν ἦδον ἐν
Θεσσαλονίκῃ πόλει· καὶ ὀναγροὺς ἦδον ἐπιγεγραμμένην τὴν O 239
βίβλον Ἐκθεσις Βροντικίου Ῥωμαίου χρονογράφου.

Μετὰ δὲ τοῦ διοικῆσαι τοὺς ὑπάτους ἐτη πολλὰ πάλιν ἐβα-
15 σθλενσε πρῶτος Ὁκταβιανὸς Αὔγουστος. ὃς ἐπεμέμφετο τῷ Μαλλίωνι Καπιτωλίνῳ, ὡς ταῦταντι τὸν κακούωντον φεβρονά-
ριον μῆνα μέσον, καὶ μεταγαγὼν εὐθέως ὁ αὐτὸς Αὔγουστος
διὰ θείας αὐτοῦ κελεύσεως τὸ ὄνομα τοῦ φεβρονιᾳὸν μῆνὸς
ἕστερον πάντων τῶν μηνῶν ἔταξε, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἴδιον ἑα-
20 τοῦ ὄνομα αὐγούστον τὸν ἔτον ἀπὸ τοῦ πρίμου καὶ τὸν
πρὸ τοῦ αὐγούστον μῆνὸς ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θείου αὐ- D
τοῦ Τούλιον Καίσαρος.

1. "Ἐξιδι] Immo "Ἐξι. Tum Περίττε Ox. Sic et v. 8. 14. τοῦ]
τὸ Ch. V. vol. II. p. 24. B, 34. D. 15. τῷ] τοῦ Ox. 20. ἀπὸ]
τὸν ἀπὸ Ox.

Ils in posterum Februarius a Senatore isto diceretur: uti mensis infaustus nomen etiam inauspicatum et inhonorandum haberet. Sacerdotibus etiam Sacrificia indixit Manlius, eodem mense peragenda. Quintetiam urbibus Romanae ditionis universis imperavit; uti, anniversario ritu, simulachrum quoddam, storea funiculoque circumcinctum, eodem quo Februarius modo, virgis extra urbem caederetur: nempe hoc facientes, in odium mensis Februarii; in memoriam vero Brenni, cum Gallis suis profligati, Manliique in adversarium vindictae. Durat autem mos iste, singulis Romanorum urbibus observatus, in hunc usque diem. Ista autem desumpta sunt ex codice quodam, quem in urbe Thessalonica inveni; cuius iste fuit Titulus: *Brunichii, Chronographi Romani, Historia*.

Postea vero quam Consules Romanam Rempub. plures per annos administrassent, regium rursus imperium primus introduxit Octavianus Augustus: qui Manlium Capitolinum culpavit, quod inauspicatum mensem Februarium inter menses medium posuisset. Itaque divino suo Edicto cavit, uti in posterum Februarius in serie mensium ultimus esset: ejus autem in loco, mensem a primo sextum, suo nomine, *Augustum* vocari jussit: antecedentem vero mensem, a Caesaris avunculi nomine *Julium* vocari voluit.

Μετὰ δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τὸν Ταρκύνιον τῆς βασιλείας διάχονν τὴν πόλιν οἱ προειδημένοι ὑπατοὶ δέο, Βροῦτος ὁ μέγας καὶ ὁ Κολλατῖνος ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρητίας, καὶ ἄλλοι ὑπατοὶ πολλοὶ ἔως Κυίσαρος Ἰουλίου ἐπὶ ἔτη νξδ'.

³Ἐν δὲ τοῖς προειδημένοις χρόνοις μετὰ Ἰωακεὶμ Ἀδδοῦς, 5
Ο 240 ὅστις ἱερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων, τῶν δὲ Ἑλλήνων φιλόσοφος παιδευτῆς Πλάτων· ὅστις γράφων πρὸς Τίμαιον περὶ Θεοῦ εἶπεν διτὶ τὸ Θεῖον ἐν τρισὶν ὀνόμασι, μία δὲ δύναμις καὶ Θεότης, εἰπὼν εἶναι πρῶτον αἴτιον τὸ ἀγαθὸν τὸ οἰκτεῖον τὰ πάντα, δεύτερον αἴτιον νοῦς ὁ δημιουργῆσας τὰ πάντα, τρίτον αἴτιον ἡ 10
ζωοποιὸς ψυχὴ, ἥτις ἔζωγόνθε τὰ πάντα. τὰς οὖν τρεῖς δυνάμεις μίλαν ὑπάρχειν Θεότητα ὀμολόγησε. ταῦτα Κύριλλος ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐνέταξε τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν τοῦ βασιλέως τοῦ παραβάτου, λέγων διτὶ τὴν ἄγιν τριάδα εἰς μονάδα Θεότητος πάντας προει- 15
πεῖν ἀγνοοῦντας τὸ μέλλον.

V 80 ³Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι Ἑλλήνων παιδευταί, Ξενοφῶν καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἀριστοτέλης. οἵτινες πλένην μετεμψυχώσεως παρεισήγαγον τοῖς ἀνθρώποις· καὶ τὴν μὲν Καλλίστην, θυγατέρα τοῦ Ανκάροντος, με- 20

3. Κολλατῖνος Ch., Καλλατῖνος Ox. 5. μετὰ] κατὰ Ox. ibid.
Ἀδδοῦς] Ἰαδδοῦς Ch. V. p. 81. D. 6. ὅστις] Manca haec, aut de-
leendum ὅστις, nisi forte ὁ s' scripsit. 9. Addidi πρῶτον. 12. Κυ-
ρίλλος Ox. 14. κατὰ] Ἰουλιανὸν] I. p. ed. Spanh. 34. A, B.
20. Καλλίστην] Καλλίστω dicit. ibid. Λουκάνος Ox.

Post Tarquiniūm vero regno ejjectum, Rempublicam administrarunt supradicti duo Consules, Brutus magnus et Collatinus, Lucretiae conjux; et, post hos, alii multi, usque ad Caesarem Julianum; per spatium annorum CCCXLIV.

Temporibus autem supradictis, post Joachimum, Judaeorum Pontifex maximus erat Addus. Floruit eodem tempore, apud Graecos, Plato Philosophus. Hic ad Timaeum deo scribens, ista protulit: nempe, „Essentiae Divinae tria quidem esse Nomina; Potentiam vero et Deitatem unam.“ Causam vero primam dixit, *Bonum*; quod omnibus est propitiū: secundam vero Causam dixit, *Mentem*, rerum omnium Opificem: Tertiam autem, *Spiritum Vivificum*, omnia vivificantem. Tres itaque Potentias unam esse Deitatem, confessus est. Haec Cyrillus, sanctissimus Alexandriae Episcopus, in suis protulit scriptis, contra Apostatam Julianum Imperatorem: qui etiam asserit, Trinitatis Sanctae Unitatem Divinam praedixisse omnes, futuri licet ignarus.

Platonis autem tempore, Philosophiam etiam apud Graecos docuerunt Xenophon, Aeschines, et Aristoteles: qui introduxerunt in mundum Errorē illum, de *Transmigratione Animarum*. Ferunt inde, Callistus,

τεμιψυχωθεῖσαν εἰς ὕρον, τὴν δὲ Ἰππομένην, Θυγατέρα τοῦ Μεγαρέως, εἰς λέοντα, τὴν δὲ Ἰώ, Θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, εἰς δάμαλιν, καὶ τὴν Ἀταλάντην, Θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, εἰς ταῦνα, καὶ τὴν Φιλομήλαν, Θυγατέρα Πανδίορος, εἰς χελιδόνα, καὶ **O 241** 5 τὴν Πρόκνην, τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, εἰς ἄηδόνα, καὶ τὴν Νιόβην, Θυγατέρα τοῦ Ταυτάλου, εἰς λίθον μετεμψυχωθῆναι. καὶ ἔλλα τοιαῦτά τινα ἐμυθολόγησαν αὐτοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτούς.

Μετὰ δὲ τὸ τὸν εἰρημένον Ἀρταξέρξην, βασιλέα Περσῶν, **B** ἀποθανεῖν ἐβασιλεύειν Ὁχος, νιὸς αὐτοῦ· ὅστις ἐπολέμησεν **10** Αἴγυπτίοις καὶ παρέλαβε πᾶσαν τὴν γῆν Αἴγυπτου καὶ ἀπώλεσεν αὐτήν, βασιλεύειντος τοῦ Αἴγυπτίων τότε τοῦ Νεκταναβώ, τοῦ ποιῆσαντος λεκανομαντείαν καὶ γνόντος ὅτι δεῖ τὸν Ὁχον, βασιλέα Περσῶν, παραλαβεῖν τὴν Αἴγυπτον. ὃς καὶ κονρευσάμενος τὴν Ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἀλλάξας αὐτοῦ τὰ βα-**15** σιλικὰ ἴμάτια, ἔφυγε διὰ τοῦ Πηλονοσίου ὁ αὐτὸς Νεκταναβώ, καὶ εἰς Πέλλην, πόλιν τῆς Μακεδονίας, διέτριβεν.

'Εν τῷ χρόνῳ οὗν τῷ αὐτῷ ἦν τὰ κατὰ τὴν Ὄλυμπιάδα **O 242 καὶ τὸν αὐτὸν Νεκταναβὼ θρυλλούμενα, ὡς διὰ χλεύης τινὸς **C** ἐπορευέθη ὑπὸ αὐτοῦ καὶ συνέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον, ὃν λέγον-**20** σιν ὑπὸ Διὸς Ἀμμωνος συλληφθῆναι. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία**

1. τὴν δὲ Ἰππομένην] „Hippomenem, Macarei, non filiam, sed filium, cum Atalanta in matris Deorum templo rem habere ausum, in Leonem, amasiam vero Atalantam in leaenam, commutatos perhibent Mythologi Latini.“ Ch. 4. Πανδίωνος Οχ. 5. Νιόβην — Ταυτάλου Ch., Ἰώβην — Ταλάντου Οχ. 11. Νεκταναβὼ] Vid. Westeling. ad Diodor. vol. II. p. 121. 11. 12. Ὁχον Ch., Χόον Οχ.
20. συλληφθῆναι Ch., συληφθῆναι Οχ.

Lycaonis filiae, animam in ursam; Hippomenis, Megarei filiae, in Leonem; Jus, Inachi filiae, in Juvencam; Atalantae, Schoenei filiam, in Pavanem; Philomelae, Pandionis filiae, in hirundinem; Progenes vero, sororis ejus, in Lusciniam; Niobes, Tantali filiae, in saxum transmigrasse. Cujusmodi alia plurima fabulata sunt isti, et qui eos secuti sunt.

Post antedictum vero Artaxerxem Persarum regem demortuum, regnum suscepit Ochus, filius ejus. Aegyptiis hic bellum intulit; regionemque eorum totam subactam, devastavit. Aegyptiis eo tempore imperabat Nectanabus: qui, cum ex Divinatione per Pelvim intellexisset, Aegyptum ab Ocho, Persarum rege, occupatum iri; tonsa coma, mutatoque vestitu Regio, per Pelusium, ad Pellam, Macedoniae urbem, transfugit; ubi deinde vixit.

Eodem tempore increbuit fama Nectanabum cum Olympiade, illusio-
nis cuiusdam ope, concubuisse, et ex ea genuisse Alexandrum; quem fe-
runt, Jovis Ammonis esse filium. Duravit autem prima Thebanorum Ae-

τῶν Αἰγυπτίων καὶ Θηβαίων ἡ πρώτη ἔτη ,αὐγή'. ταῦτα δὲ Εἰρηναῖος ὁ σοφὸς χρονογράφος ἔξεθετο.

'Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καιρῷ ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων Ἰαδδοῦς· κατέσχεν οὖν ἡ Ἐβραικὴ ἀρχιερωσύνη ἔτη ,ασβ'.

'Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἡ Ρόδος ἡ νῆσος ὑπὸ Θεομηνίας 5 σεισμοῦ κατηρέχθη πᾶσα ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ νυκτός· καὶ ἐπεσεν ἡ στήλη τοῦ κολοσσοῦ καὶ ἔκειτο χαμαὶ. τότε δὲ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸ ἔθνος ὅλον φόρους ἐδίδοντο Ἀσσυρίοις. **D** ὑπτιώθησαν δὲ τότε οἱ Ἀσσύριοι καὶ ὁ Ὠχος, βασιλεὺς αὐτῶν· καὶ ἐτυράννησαν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ παρεδόθη ἡ βασιλεία εἰς 10 χεῖρας Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν καὶ Μήδων καὶ Πάρθων.

O 243 Τῆς δὲ Μακεδονίας ἐβασίλευσε Φίλιππος ἔτη κ'. δόστις νική- σας ὑπέταξε τὴν Θεσσαλίαν, καὶ κτίζει πόλιν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἣν ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην, τὴν πρώην λεγομένην κώμην Θέρμας. Διονύσιος δὲ ἔξεθετο δὲ εἰς ὄνομα βασιλίσσης μᾶς 15 τοῦ γένους Φιλίππου μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Θεσσαλονίκη. κατέ- σχεν οὖν ἡ βασιλεία, ἥτοι τοπαρχία, Μακεδόνων ἔτη γβ' ἐώς τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, καθὼς ὁ σοφάτατος Εὐσέ- βιος ὁ Παμφίλον χρονογραφεῖ.

E Καὶ μετὰ Φίλιππον ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας Ἀλέξανδρος 20

3. Ἰαδδοῦς Ch., Ἰούδας Ox. 9. Ὠχος Ch., Χῶς Ox. 17. γβ'] „Error hic in numero: a Carano enim primo Macedonum Rege, usque ad Philippum hunc, ccccli tantum annos enumerat Eusebius.“ Ch. V. Mai. ad Euseb. p. 170.

gypti Dynastia, per annos mccccxciii. Haec vero sapiens Irenaeus, in Chronicis suis scripta reliquit.

Iisdem temporibus Pontifex Judaeorum maximus fuit Judas. Sacerdotium autem Judaicum duravit annos ccccii.

Circa idem tempus, Rhodus insula, mense Octobri, nocturno tempo- re, tota terrae motibus conquassata est: quo tremore Colossus etiam ad terram collapsus est. Eo tempore Pontifices maximi Judaeorum, totaque gens, tributa Assyriis pendebant. Assyrii autem, cum Ocho, rege suo, elatiiores facti, in terram universam imperium exercuerunt: Regnumque traditum est in manus Assyriorum, Persarum, Medorum, et Parthorum.

Macedoniae vero imperavit Philippus, per annos xx: qui cum Thes- saliam armis subegisset, vicum, Thermas antea dictum, in urbem factum, Thessalonicam nominavit. Dionysius autem auctor est, Thessalonicam, post temporis vocatam fuisse, a reginae cujusdam, a Philippo ortum ducentis, nomine. Regnum vero, sive Dynastia Macedonum, duravit annos ccii, ad Philippi regnum numeratos: sicut in Chronicō suo tradidit sapientissimus Eusebius Pamphili.

Philippo successit, in regno Macedonico, Alexander, Philippi F. Ba-

δὲ Φιλίππου. τῶν δὲ Βαβυλωνίων μετὰ τὸν Ὡχον ἐβασίλευσε
Δαρεῖος δὲ Μῆδος δὲ Ἀσσαλάμου· καὶ κατεκυρίευσε πάντων.

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας περιγενόμενοι
προσελάβοντο τὴν περιοχὴν τῆς αὐτῶν γῆς· καὶ προβαλλόμενοι
5 δυνατοὺς ὑπάτοις χώρας ἀπέσπων.

1. Ὡχον Ch., Χῶν Ox.

byloniis autem, post Ochum, imperavit Darius Medus, Assalami F. et imperium mundi tenuit.

Eo regnante, Romani potentiores facti, imperii sui fines ampliare coeperunt: virosque bellicosos in Consulatum promoventes, regiones subinde totas sibi asseruerunt.

ΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

ΧΡΟΝΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.

ΑΤῷ δὲ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Μήδον τοῦ Ἀσσαλύμον ἐξανέστησεν ὁ Θεὸς τοῖς Ἀσσυρίοις καὶ Πέρσαις καὶ Πάρθοις καὶ Μήδοις Ἀλεξανδρον τὸν τῆς Μακεδονίας τοπάρχην, ἦτοι βασιλέα, τὸν Φιλίππον. ὅστις καὶ τὴν μεγάλην Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισε, τὴν πρώην λεγομένην πόλιν Ῥακοῦστιν· ἦν 5 αὐτὸς ἐκάλεσεν εἰς ἄδιον ὄνομα Ἀλεξάνδρειαν, θνωμάσις κόρην παρθένον, Μακεδονίαν παρ' αὐτοῦ κληθεῖσαν. ἔκτισε δὲ καὶ 0 245 ἕρδὸν τῷ Σεράπι Ήλίῳ, καὶ δημόσιον, ὃ καλεῖται ὁ Ἰππος, καὶ ἀλλὰ ἕρδα. ὅστις βασιλεὺς Ἀλεξανδρος προτρεψάμενος ὅμοφρον γενναίους στρατηγούς, κατὰ τῆς ἀπονοίας Ἀσσυρίων ὁρι- 10 σθείσ, πρῶτος παρετάξατο Δαρείῳ τῷ βασιλεῖ Περσῶν. καὶ Β ἐλθὼν εἰς Βυζούπολιν τῆς Εὐρωπῆς ἔκτισεν ἐκεῖ τόπον, ὃνπερ ἐκά-

1. Δαρείον] Δαρίον Οχ. 5. Ἀλεξανδρείαν Οχ. bis. *ibid. πρώην λεγομένην πόλιν Ῥακοῦστιν*] „Ῥακώτην prius dictam asserit Stephanus: „*Ῥακώτης, οὗτος ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο: vide eundem etiam in Ἀλεξάνδρεια.*“ Ch. Apud Stephanum scribendum *Ῥακώτης.* 8. Σέραπι Οχ.

LIBER OCTAVUS

DE REGNI MACEDONICI TEMPORIBUS.

Αnno autem quarto regnantis Darii Medi, Assalami F. excitavit Deus contra Assyrios, Persas, Parthos, atque Medos, Alexandrum, Philippi filium, Macedoniae regem. Vicum hic quendam, Racustum olim vocatum, in urbem magnam condidit; quam a nomine suo Alexandriam appellavit, mactata virgine intacta, cui nomen ipse dederat, Macedoniam. Fanum etiam Serapidi Soli; balneum item publicum, nomine, Hippum, templaque alia nonnulla extruxit. Idem Alexander in Assyriorum fastum stomachatus, comparatis sibi Ducibus strenuis concordibusque, primus cum Dario, Persarum rege, fortunam belli tentavit. Byzopolim itaque Europae

λεσε τὸ Στρατήγιον· ἐκεῖ γὰρ στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου μετὰ τοῦ ἑδίου στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων αὐτοῦ ἐπέρασεν ἐκεῖθεν σὸν τῷ ἑδίῳ πλήθει ἄντικρυς εἰς ἐμπόριον τῆς Βιθυνίας λεγόμενον Δίσκοι. βούλομενος δὲ προτρέψασθαι τὸ ἑδίον στράτευμα ἐζόργυενσεν αὐτοῖς ἐκεῖ πολὺν χρυσόν, καὶ μετεκάλεσε τὸ αὐτὸν ἐμπόριον Χρυσόπολιν· ὅπερ οὕτως καλεῖται ἔως τῆς νῦν. **Ο 246** καὶ ἐξοριήσας ἐκεῖθεν ἐν τῇ Τροίᾳ ἥλθε· καὶ ποιήσας θυσίαν εἰς τὸν τύμβον τοῦ Ἀγιλλέως ὡς ἐκ γένους αὐτοῦ καταγόμενος, ἥτησε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ συμμαχεῖν αὐτῷ ἐν τῷ πολέμῳ. ἐκ τοῦ 10 γὰρ Μολοσσοῦ τοῦ νίον Πύρρου καὶ τῆς Ἀρδομάχης κατήχθη **Σ** ἡ Ὄλυμπιὰς ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. καὶ εὐθέως ὡς πάρδαλις ἐκεῖθεν ὁρίσας ὁ Ἀλεξανδρος, ἀμα τοῖς σὸν αὐτῷ στρατηγοῖς παρέλιαβε πάσας τὰς χώρας. καὶ νικήσας τὸν Διορεῖον, βασιλέυε Περσῶν, τὸν Ἀσσαλάμον, παρέλιαβεν 15 αὐτὸν καὶ πᾶσαν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν χώραν Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Πάρθων καὶ Βαβυλωνίων καὶ Περσῶν καὶ πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς, καθὼς Βόττιος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο, ἐλενθερώσας ὁ αὐτὸς Ἀλεξανδρος καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς χώρας καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν Ρωμαίων καὶ Ἑλλήνων 20 καὶ Αἰγανπτίων ἐκ τῆς Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν καὶ Πάρθων καὶ Μήδων ὑποταγῆς καὶ δουλείας, ἀποδοὺς Ρωμαίοις πάντα ἢ **Δ** ἀπώλεσαν.

Γίνεται οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἐως τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδό-

17. *Bóttios*] „*Bóttios* supra dicitur, lib. 2. p. 40.“ Ch.

veniens, Strategium illic construxit: quem locum ideo sic vocavit, quod, cum prius ibi de iis, quae ad bellum propositum spectarent, cum exercitu et commilitonibus communicasset; exercitum inde transmisit in oppositum Bithyniae Emporium, Discos, vocatum. Ubi quo milites suos ad bellum redderet paratores, ingenti eos auri pondere donavit: itaque Emporium istud, Chrysopolim, vocavit: quo nomine etiam adhuc appellatur. Inde vero movens, Trojam venit: ubi sacra faciens ad Achillis tumulum (ex quo etiam oriundus erat,) rogavit, uti Genium ejus haberet in bellis sibi auxiliarem. Olympias enim, Alexandri Macedonis mater, originem duxit a Molosso, Pyrrhi ex Andromacha filio. Alexander autem, cum Ducibus suis, tanquam pardus, inde properans; regiones omnes undique subegit. Quin et Dario quoque, Assalami F. Persarum rege, superato, ipsum comprehendit, imperiumque ejus totum, Assyriorum, Medorum, Parthorum, Babyloniorum, Persarum, omnesque adeo mundi ditiones, occupavit: uti haec scripta reliquit sapientissimus Bottius. Quintam idem Alexander ab Assyria servitutis jugo liberavit omnes Romanorum, Graecorum, Aegyptiorumque urbes, regiones, terrasque; Romanis etiam, quaecunque amiserant, restituens.

Ab Adamo autem, ad Alexandri Macedonis Victoriam, anni numeri
Ioannes Malala.

νος νίκης ἔτη εφνζ'. ἦν δὲ τότε ἀρχιερεὺς τῶν Τουδαιῶν ὁ Ἀδδοῦς.

O 247 Ἐλύθῃ δὲ τότε τὰ Περσικὰ μέρη καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς, καὶ πατεδυνάστενσαν οἱ Μακεδόνες καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν ὑμα αὐτῷ συμμάχων τῆς γῆς Χαλδαίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν καὶ 5 V 82 Πάρθων· καὶ νικήσαντες καὶ φορεύσαντες τὸν Δαρεῖον, εἰσῆλθον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ αὐτοῦ Δαρείου. καὶ ἐνομοθέτησεν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος τὴν χώραν αὐτῶν καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῶν· καὶ ἔγειραν αὐτῷ οἱ Πέρσαι στήλην ἔφιππον χαλκῆν εἰς Βαβυλῶνα, ἥτις ἴσταται ἕως τῆς νῦν. 10

Ο δὲ αὐτὸς Ἀλέξανδρος τὴν θυγατέρα Δαρείου τοῦ βασιλέως Περσῶν Ρωξάνην λαβὼν αἰχμάλωτον, παρθένον οὖσαν, ἤγάγετο εἰς γυναικα. παρέλαβε δὲ καὶ πάντα τὰ Ἰνδικὰ μέρη καὶ τὰ βασίλεια αὐτῶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος, λαβὼν καὶ Πᾶρον τὸν βασιλέα Ἰνδῶν αἰχμάλωτον· καὶ τὸ ἄλλα πάντα τὰ τῶν Ἐθνῶν βασιλεία δίχα τῆς βασιλείας τῆς Κανδάκης τῆς χήρας τῆς βασι-
B λενούσης τῶν ἐνδοτέρων Ἰνδῶν· ἥτις συνελάβετο τὸν αὐτὸν Ἀλέξανδρον τῷ τρόπῳ τούτῳ.

Ἐθος εἶχεν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν πεμπομένων παρ' αὐτοῦ πρεσβευτῶν πρὸς τοὺς ἐναντίους βασιλεῖς εἰσέρχεσθαι ἐν 20 σχήματι στρατιώτον καὶ δρᾶν ὅποιός ἐστιν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος. ἥ δὲ Κανδάκη βασίλισσα μαθοῦσα τοῦτο, περιειργάσατο ὅποιας ἐστὶ Θέας καὶ τί ἔχει σύσσημον. καὶ ἐδόξεθη αὐτῇ ὅτι ἐστὶ θα-

1. Ἀδδοῦς] „Ιαδδοῦς scribendum, supra monuimus, ex Eusebio et Chronicō Alex. Zonaras Ιωαδ vocat.“ Ch.

rantur ΙΩΑΔΙVII. Quo tempore etiam Judaeorum Pontifex maximus erat Addus.

Solutum sic fuit regnum Persicum; cessitque Alexandro Macedoni, Commilitonibusque, Chaldaeorum, Medorum, Persarum, Parthorumque Imperium. Devicto itaque et occiso Dario, regnum ejus invasit Alexander, et regionibus ejus jura dedit: cui et Persae Equestrem ex aere statuum erexerunt; qui in Babylone adhuc visitur.

Item Alexander, Darii Persarum regis filiam Roxanem, virginem, captivam habens, in uxorem duxit, sed et Indica etiam regna, et regiones omnes subjugavit: Porumque, regem eorum, captivum abduxit. Gentium praeterea regna subegit omnia; praeter unicum Candacis, interioris Indiae reginae, mulieris viduae, haec enim Alexandrum ipsum cepit, hoc modo.

Alexandri mos erat, uti ipse, veste militari indutus, Proceribus suis, in Legationibus ad reges adversarios obeundis, se comitem adjungeret: nempe ut sic, quales essent reges, edisceret. Candace vero regina, hoc cognito, solicite inquisivit, qualis esset forma Alexander, et quas habuit insigniores notas. Edocita vero eum depressioris esse statuiae, dentes au-

μαλός, ὅδόντας ἔχων μεγάλους καὶ φαινομένους, ἔχων δὲ ὁφθαλ- Ο 248
μὸν γλαυκὸν ἔνα καὶ ἔνα μέλανα. καὶ ἐσημειώσατο καθ' ἑαυτὴν
ταῦτα· καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὴν ἄμα τοῖς πεμφθεῖσι παρ' αὐ-
τοῦ πρεσβευταῖς γνωρίσασα σὸν αὐτὸν ἐκ τῶν συσσημάτων, συνέ-
5 σχειν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κόσμον ὅλον C
παρέλαβες· καὶ γυνή σε μία παρέλαβεν. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἶπεν
αὐτῇ, Διὰ τὸ σπουδαιὸν καὶ περίγοργον τῆς φρονήσεώς σου
ἀβλαβῆ σε φυλάξω καὶ τὴν σὴν γῆν καὶ τοὺς σους νιεῖς, ὥγο-
μαι δέ σε εἰς γυναῖκα. ἡτις Κανδάκη ἀκούσασα δίδωκεν ἑαυ-
10 τήν· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εὐθέως ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἰσ-
ῆλθεν ἐπὶ τὴν Αἴθιοπίαν καὶ εἰς ἄλλας γώρας.

Μέλλων δὲ τελευτῶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος διετάξατο ὥστε πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ὑπερασπιστὰς καὶ συμμάχους βασιλεύειν τῆς αὐτῆς χώρας ὅπου ἦν αὐτοὺς έύσας καὶ κρατεῖν τῶν ἐκεῖσε 15 τόπων. ἔγινε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἐτη λεγόμενος, ἐβασίλευσε δὲ οἱ 249 ὑποτάξας τὰ πάντα ἐτη λεγόμενος, ὁ δὲ πόλεμος αὐτοῦ ἐκράτησεν ἐτη λεγόμενος, ὑπέταξε δὲ βιορβάρων ἐθνη λεγόμενος, Ἐλλήνων φυλὰς λεγόμενος, καὶ ἐκτισε πόλεις αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πολλάς.

²⁰ Ἐστιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἡώς τῆς τελευτῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μα-
κεδόνος ἐτη εφ' ἥν, καθὼς συνεγράψατο Θεόφιλος ὁ χρονογράφος.

Μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐμερι-
σθησαν εἰς τέσσαρας τοπαρχίας, ἥτις βασιλείας, αἱ χῶραι ἃς ὑπέ-
ταξεν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ὡμα τοῖς συμμάχοις αὐτοῦ· καὶ ἐβα-

8. ἀγάγομαι Ox.

tem magnos habere et prominentes; oculum praeterea unum habere caesiun, nigricantem alterum: has notas memoriae mandat. Ingressum itaque ad Candacem, cum Legatis suis, Alexandrum, regina statim ex indiciis agnovit, et comprehendens eum; „Tu, inquit, Rex Alexander, Mundum universum; Te vero, mulier una cepit. Respondit ei Alexander: Ego vero Te, ob hanc ingenii tui sagacitatem, incolumem praestabo, una cum liberis, terraque tua omni.“ Sed et in uxorem Te accipio. Candace, his auditis, se ei obtulit. Alexander itaque, assumpta sibi Candace, inde in Aethiopiam, terrasque alias profectus est.

Moriturus autem Alexander, Dicibus suis et Commilitonibus edixit; omnibus eisdem uti imperarent regionibus, quibus ipse eos praefecerat. Vixit autem Alexander annos xxxvi; regnavit vero, omnia in potestatem suam subi gens, annos xvii: durarunt bella ejus annos ix, subjugavit Barbarorum gentes xxxii, Graecorum xiii, Urbes ipse sociique condiderunt quamplurimas. Ab Adamo igitur, ad mortem Alexandri Macedonis, anni ccxliii, sicut scriptum reliquit Theophilus Chronographus.

Mortuo Alexandre Macedone, regiones quas ipse, cum commilitonibus suis, subjugaverat, in regna quatuor divisae sunt omnes, quibus praeerant Alexandri Duces; uti ipse moriens statuerat, hoc modo, Macedo-

σίλενσαν αὐτῶν οἱ Μακεδόνες οἱ συνασπισταὶ τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου καθὼς διετάξατο οὕτως. τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Εὐρώπης πᾶσης κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ἴδιον τὸν μεῖζον. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Φίλιππος, καὶ μετὰ Φίλιππον ἐβασίλευσε Κάσσανδρος, καὶ μετὰ Κάσσανδρον ἐβασίλευσαν οἱ παῖδες τοῦ αὐτοῦ Κασσάνδρου, καὶ μετ' αὐτοὺς ἐβασίλευσε Δημήτριος, καὶ μετὰ Δημήτριον ἐβασίλευσεν ὁ Ἡπειρώτης Πύρρος, καὶ μετὰ Πύρρον τὸν Ἡπειρώτην ἐβασίλευσε Μελέαγρος καὶ ἄλλοι βασιλεῖς ἐξ ἐβασίλευσαν ἡώς τῆς βασιλείας Περού 250 σέως τοῦ Ἡπειρώτου. καὶ ἐκράτησεν ἡ βασιλεία αὐτῶν μετὰ τὴν τελευτὴν Ἀλεξάνδρου ἔτη ὅντες.

V 83 Τῆς δὲ Αἰγύπτου πάσης καὶ τῆς Λιβύης ἣν διαταξάμενος ὁ αὐτὸς Ἀλεξάνδρος κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Πτολεμαῖον τὸν Αἴγον τὸν ἀστρονόμον· ὃς ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ἐν τῷ τῶν Μακεδόνων κράτει ἔτη μετέρος δὲ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ὁ νιὸς 15 αὐτοῦ.

'Ἐπι δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίον τοῦ νιοῦ Αἴγον ἡρμηνεύθησαν αἱ βιβλοὶ τῶν Ιουδαίων ἐλληνιστὶ παρὰ τῶν οὗτοις διδασκάλων δι' ἡμερῶν οὗτοις· ἵστηται γὰρ γεγραμμέναι ἐβραϊστὶ· οἷα τοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίον βουληθέντος ἀναγνῶναι 20 δι' Ἐλληνικῆς φράσεως τὴν δύναμιν τῶν Ιουδαϊκῶν βιβλίων.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐβασίλευσε τρίτος Πτολεμαῖος Β ὁ Φιλάδελφος ἔτη λέγεται, καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τέταρτος Πτο-

6. οἱ παῖδες τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου] „Scribendum, Κασσάνδρον. Cassandra enim in regno excepérunt Antigonus et Alexander, ejus filii. Vide Eusebium.“ Ch. 13. Πτολομαῖον Οχ.

niam, omnemque adeo Europam, occupavit Philippus, Alexандri frater natu major. Philippo successit Cassander: hunc excepérunt Alexандri filii: post hos regnavit Demetrius: post Demetrium, Pyrrhus Epirota: Pyrrhum excepit in regno Meleager; Meleagrum reges alii vi, usque ad regnum Pyrrhi Epirotæ. Duravit itaque eorum imperium, post mortem Alexандri, annos CLVII.

Aegypti autem omnis, atque Libya regem constituerat Alexander Ptolomaeum Astronomum, Lagi filium: qui regnavit Aegyptiis, jure regni Macedonico, annos XLII. Huic in regno successit Ptolomaeus secundus, ejus filius.

Temporibus autem Ptolomaei regis, Lagi filii, sacras Judaeorum scripturas in Graecam linguam transtulerunt LXXII Doctores, intra spatiū dierum LXXII. Lingua enim Hebraea scripta fuerunt Biblia illa: quorum vim prehendere cupiens Ptolomaeus, in Graecam linguam ea transferri curavit.

Post hujus mortem, tertius regnavit Ptolomaeus Philadelphus, annos XXXVII: hunc excepit quartus Ptolomaeus Evergetes, et regnavit annos

λεμαῖος ὁ Εὐδεργέτης ἔτη κε', καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε ἐ' Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ι^ζ, καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν οὐ 251 μιᾶς ὁ Ἐπιφανῆς, καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν οὐ Πτολεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ ἔτη ια'. καὶ ἔτεροι Πτολεμαῖοι βασίλεῖς πέντε ἐβασίλευσαν ἔτη ιβ', δωδέκατος δὲ Πτολεμαῖος ἐβασίλευσεν δύοματι Διόνυσος ἔτη ιθ', ὃς ἔσχε Θυγατέρα δύοματι Κλεοπάτραν καὶ νιὸν δύοματι Πτολεμαῖον. καὶ λοιπὸν τρισκαιδεκάτη βασίλεισσα τῶν Πτολεμαίων Κλεοπάτρα· ἐβασίλευσε δὲ ἡ αὐτὴ Κλεοπάτρα ἡ Θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἔτη ιβ'. ἐβασίλευσαν οὖν οἱ οὗτοι Πτολεμαῖοι οἱ Μακεδόνες τῆς Αἰγανπτιακῆς χώρας ὑπάσης ἀπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἔως Κλεοπάτρας τῆς Διονύσου θυγατρὸς ἔτη τ' ἔως τοῦ εἴ τοντος τῆς βασιλείας Ανγούστου Κατσιρος τοῦ καὶ Ὁκταβιανοῦ Σεβαστοῦ Ἰμπεράτορος, τοῦ νικήσαντος τὸν Ἀρτώνιον καὶ τὴν αὐτὴν Κλεοπάτραν, ἐν τῇ ἐπὶ χώρᾳ 15 ναυμαχίᾳ εἰς τὸν Λευκάτην τόπον καὶ φονεύσαντος αὐτοὺς καὶ ὑποτάξαντος τὴν Αἰγανπτον πᾶσιν, καθὼς Ενσέβιος ὁ Παμφελον καὶ Πανσυνίας οἱ χρονογράφοι συνεγράψαντο.

Τῆς δὲ Ἀσίας διετάξατο κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Ἀρτίγονον τὸν λεγόμενον Πολιορκητὴν ἔως τῆς Κιλικίας καὶ τοῦ Αράκον- οὐ 252 20 τος ποταμοῦ τοῦ νυνὶ λεγομένου Ὁρόντου τοῦ διορίζοντος τὴν Κιλικίαν χώραν καὶ τὴν Συρίαν, ὅστις Τυφῶν καὶ Ὁφίτης καλεῖται.

Τῆς δὲ Συρίας καὶ Βαβυλωνίας καὶ Παλαιστίνης διετάξατο δ

6. 9. 11. Διόνυσος] Διονύσιος Οχ. 11. Λαγοῦ Οχ. 17. οἱ] καὶ Οχ. Malalae in his peccata persequitur Schurzfleischius Notit. Bibl. Vinar. p. 54. 19. τὸν] καὶ Οχ. ibid. Πολιορκητὴν Οχ. Sic et infra.

xxv: post hunc quintus Ptolomeus Philopator, annos xvii. Excepit illum sextus Ptolomeus Epiphanes: post quem Ptolomeus septimus, cognomine Philometor, regnavit annos xi. Post hunc Ptolomaei alii v. regnarunt, per annos xci. Ptolomeus autem duodecimus, Dionysius vocatus, regnavit annos xxix. Habuit hic filium, nomine Ptolomeum; filiamque, Cleopatram dictam: Haec, decimatertia in serie Ptolomaeorum, regnavit annos xxii. Tredecim itaque Ptolomaei Macedones Aegypti universae imperium tenuerunt, a Ptolomaeo scilicet, Lagi F. usque ad Cleopatram, Dionysii filiam, per spatium annorum ccc: nempe ad annum decimum quintum Imperatoris Augusti Caesaris Octaviani; qui Antonium, atque ipsam etiam Cleopatram, navalی praelio vicit, ad locum, Leucadem, dictum et occisis eis Aegyptum omnem subjugavit: uti scriptum reliquerunt in Chronicis suis, Eusebius Pamphili et Pausanias.

Asiae vero Dominum constituerat Alexander Antigonus, Poliorcetem dictum; usque ad Ciliciam et Draconem fluvium, qui Syriam a Cilicia dirimens, Orantes hodie, olim vero Typhon et Ophites, dictus est.

Syriae vero Babyloniae et Palaestinae praefecit Seleucus Nicano-

κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Σέλευκον τὸν Νικάτορα· δοτις καὶ τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσε φορεύσας τὸν Ἀντίγονον. πόλεμον γὰρ συνέβαλε μετ' αὐτοῦ, διότι ἔκτισε πόλιν πλησίον τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Δράμοντος, ἥντινα ἐκάλεσεν Ἀντιγονίαν. καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Σέλευκος ἔλαβε καὶ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν καὶ πάντα τὰ 5 διαφέροντα τοῦ αὐτοῦ Ἀντιγόνου. δοτις Σέλευκος ἐπέτρεψε τῆς σιταραπείας τὴν φροντίδα πάσης τῆς Ἀσίας ἔχειν Νικομήδην καὶ Νικάνορα, τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, υἱοὺς δὲ Λιδυμέας, ἀδελφῆς τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου. ὃ δὲ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ἔλαβε γυναικαὶ ἐν τῷ πολέμῳ ἀπὸ Πάρθων ὄνόματι Ἀπάμαν παρθένον· ἥντινα 10

Ε ἐπῆρεν ἀνελῶν τὸν πατέρα αὐτῆς Πιθαμένην, ὃντα στρατηγὸν
O 253 Πάρθων μέγαν. ἀφ' ἧς Ἀπάμας ἐσχεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος θνγα-
 τέρας δύο, Ἀπάμαν καὶ Λαοδίκην. καὶ τελευτησάσης τῆς αὐτοῦ
 γυναικὸς Ἀπάμας τῆς ἐκ Πάρθων, ἐωρακώς ἐφίλησεν ὕλλην Στρα-
 τονίκην ὄνόματι, κόρην ἐνπρεπῆ πάνν, θνγατέρα Δημητρίου, υἱοῦ 15
 Ἀντιγόνου τοῦ λεγομένου Πολιορκητοῦ τοῦ φονευθέντος ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ, ἥντινα ἡδεν ὁ Σέλευκος ἐν Ῥώσῳ κρυπτομένην μετὰ Δη-
V 84 μητρίου τοῦ πατρὸς αὐτῆς· τὴν δὲ Ῥώσον πόλιν ἔκτισε Κίλιξ ὁ
 υἱὸς Ἀγήνορος. ὃ δὲ Σέλευκος ἐσχε θνγατέρα ἐξ αὐτῆς τῆς
 Σιριανίκης ὄνόματι Φίλαν. καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς 20
 Σέλευκος τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Βαβυλῶνος
 καὶ Παλαιστίνης ἐτη μγ'.

‘Ο δὲ Νικάτωρ Σέλευκος εὐθέως μετὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου

1. Νικάτορα Ch., Νικάνορα Οχ. 7. σατραπείας Ch., Σατραπίας
 Οχ. 11. Πιθαμένην] Fort. Σπιθαμένην.

rem: qui, Antigono occiso, Asiae etiam regnum occupavit. Bellum enim ei intulit, eo quod prope stagnum et fluvium Draconem, urbem extruxerat, quam Antigoniam nominavit. Devicto autem Antigono, totam invasit Asiam Seleucus, et bona Antigoni omnia diripuit. Praefectos autem totius Asiae constituit Seleucus Nicomedem et Nicanorem, consanguineos suos, sororis sueae Didymeae filios. Seleucus autem Nicator uxorem sibi acceperat in bello virginem Parthicam, nomine Apamen: quam inde occiso patre ejus, Pithamene vocato, magni nominis inter Parthos duce, secum abduxit. Ex ea Seleucus duas habuit filias, Apamam et Laodicen. Apama autem uxore, quam ex Parthis tulit, fatis defuncta, alterius statim pueræ amore correptus est, nomine Stratonicae, elegantis formæ virginis. Filia erat haec Demetrii, Antigoni Poliorcetis, quem Seleucus interfecerat, filii. Virginem hanc invenerat Seleucus in urbe Rhoso, (quam condidit Cilix, Agenoris filius) cum patre Demetrio latitantem. Habuit autem ex ea filiam Seleucus, nomine Philam. Caeterum Seleucus Syriae imperavit, Asiaeque omni, Babyloni et Palaestinae, annos XLIII.

Seleucus autem Nicator, statim post victum Antigonum Poliorcetem,

τοῦ Πολιορκητοῦ, βοψλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους ἥρξαιο κτίζειν πρῶτον εἰς τὴν πάρυλον τῆς Συρίας. καὶ κατελθὼν παρὰ τὴν Θύλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἡντιτα ἔκτισε Σύρος ὁ νιὸς Ἀγήνωρος. τῇ δὲ καὶ τοῦ ξανθικοῦ μηνὸς ἥλιθε 5 θυσιάσαι εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διὸς Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἥντιστο ποῦ χρὴ κτίσαι πόλιν. καὶ Β ἔξαιρην ἥρπασεν ἀετὸς ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κυτήγαγεν ἐπὶ τὴν Ο 254 πυλαιὰν πόλιν· καὶ κατεδίωξεν ὅπισθ Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὀροσκόποι, καὶ ἤριε τὸ κρέας ὁμφὲν παρὰ θάλασσαν κάτω τῆς 10 πυλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορῷ τῆς λεγομένης Πιερίας. καὶ περιχαράξας τὰ τείχη εὐθέως ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς ἴδιον ὄνομα. καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν ἐις Ἰώπολιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετέλεσεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διὸν ἐν τῷ ἵερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσέως τοῦ νιοῦ Πίκουν καὶ 15 Διανῆς, τῷ δὲτε εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ἔνθα κεῖται ἡ Ἰώπολις, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ ἀρτεμισίου μηνὸς. καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν Ἀντιγονίᾳ τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκοῦ Σητοῦ, ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἔξερχομένου ἄλλον ποταμοῦ Ἀρχενθῆ τοῦ καὶ Ἰάγθα, ἐμεσάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ 20 ἐκαθέζετο· καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διῷ εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἥντιστο ὑμα τῷ ἱερεῖ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν ὀρείλειοι οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἡ οὐκ ὄφειλεν

9. ὀροσκόποι] Fort. ὀροεσκόποι. Redit p. seq. v. 6. 10. τῷ] τὸ
Οχ. 14. Πήκου Οχ. 18. Ἀρχενθᾶ] Ἀρχενθὸν est. 22. εἶ] καὶ Οχ.

urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab oris Syriae maritimis. Itaque per mare descendens, urbem conspexit exiguum, in monte sitam, a Syro, Agenoris F. olim conditam. Aprilis itaque xxiii die, Casium montem concendit, Jovi Casio Sacra facturus: quibus rite peractis et carnis in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Derepente vero Aquila, ex sacrificio carnis ossulam surripiens, detulit eam Palaeopolim: quam insecuri Seleucus, qui cum eo erant, Auspices, projectam invenerunt ossulam, ad Emporium, Pieriae vocatae, prope mare, infra Palaeopolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam ex nomine suo, Seleuciam vocavit. Inde Deo gratiis actis, Jopolim contendit, urbem in monte Silpio sitam: ubi Fanum erat, a Perseo, Pici ex Danae filio extructum. Hic, post tres dies, festum Jovi Ceraunio celebravit; sacrificium faciens, Mensis Maii i. Antigoniam deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam, (quae inter paludem, Arceuthamque fluvium (qui et Japhtha dictus,) ex ea emanantem, media interjacens, situ gaudebat tutissimo) sacra illuc Jovi fecit, super altaribus, quae exerat ibi Antigonus: et excisis ossulis, una cum sacerdote Amphione, Numen exoravit, uti signo aliquo dato edisceret, utrum ibi in Antigonia, mutato loci nomine, sedem

αὐτὴν οἰκῆσαι ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλην ἐν ἄλλῳ τόπῳ. καὶ ἔξα-
φρης ἐκ τοῦ ἀέρος κατήλθεν ἀετὸς μέγας, καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βω-
Ο 255 μοῦ τοῦ πυρὸς τῆς δλοκαντώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ
τὸ ὄρος τὸ Σίλπιον. καὶ καταδιώξας ἄμα τοῖς αὐτοῦ εὖρε τὸ κρέας
τὸ ἱερατικὸν καὶ τὸν δετὸν ἐπάνω ἐστῶτα. τοῦ δὲ ἵερως καὶ 5
τῶν δυονοσκόπων καὶ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἑωρακότων τὸ θαῦμα,
εἶπον δὲ τῷ Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ
ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, διὸ οὐ βούλονται τὰ
θεῖα. καὶ λοιπὸν ἐβούλευντο ἄμα αὐτοῖς ἐν ποιῷ τόπῳ ἀσφαλῆ
ποιῆσει τὴν πόλιν. καὶ φοβηθεὶς τὰς ὁύσεις τοῦ Σίλπιον ὄρους 10
καὶ τοὺς κατερχομένους ἐξ αὐτοῦ χειμώδους, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ
αὐλῶνος κατέρνατι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Λράκοντος ποταμοῦ
τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ορόντου, διὸ ην ἡ κάμη ἡ
καλομένη Βωττία, ἀντικρὺς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεχάραξαν τὰ
Ε 256 θεμέλια τοῦ τείχους, θυσιάσις δι' Ἀμφίλονος ἀρχιερέως καὶ τε- 15
λεστοῦ κόρην παρθένον ὀνόματι Αἴμαθην, κατὰ μέσον τῆς πό-
λεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μηνὶ ἀντεμισῶ τῷ καὶ μαζῷ κβ', ὥστα
ἡμερινῇ α', τοῦ ἥλιου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν
εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ νιοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτῆρος,
κτίσας εὐθέως καὶ ἴερόν, ὃ ἐκάλεσε Βωττίου Λιός, ἀνεγείρας 20
Ο 256 καὶ τὰ τείχη σπουδαίως φυβερὰ διὰ Ξεναλον ἀρχιτέκτονος, στή-

4. ἄμα τοῖς αὐτῷ „Scr. αὐτοῦ· aut supplendum, σύν.“ Ch.
7. ἡμᾶς Οχ. 18. ἀνατέλλοντος Ch., ἀνατέλλοντος Οχ. 20. Βωτ-
τίου] Bottiaion Wesselungius ad Herodotii VII. 123. Potuerat le-
nius Bottiōn. ibid. ἀνεγείρας Ch., ἀναγείρας Οχ.

poneret, necne; an potius alio in loco nova urbis fundamina jaceret. Re-
pente igitur ex aëre descendens Aquila ingens, et arreptis ex ara igne-
scentibus victimae carnibus; inde per aëra fertur in montem Silpium.
Hanc itaque Seleucus et qui cum illo fuerunt, insecuri, sacratam offulam
in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem atque
Auspices, ipse etiam Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes:
„Hic sedes nobis ponendae sunt: Antigoniam vero nec incoli, nec in ur-
bem fieri, fas est: quippe sic Numini visum.“ Consilium itaque cum eis
inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tuto ponerentur.
Cavens autem sibi ab Effluviis montis Silpii, et ab aquis hyberno tem-
pore inde exundantibus; fundamenta urbis molitur in planitie convallis,
ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, (qui postea Oron-
tes vocatus est,) ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e regione Jopolis.
Rem vero divinam fecit, via inter urbem et flumen media; victimam im-
molante Amphione, Sacerdote et Mysta, virginem, nomine Aemathen, Men-
sis Maii die xxii, hora diei prima, sub ortum solis: urbem vero, ab Antio-
cho Sotere, filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde extruxit, Jovi
Bottio sacrum: Moeniaque urbis excitavit, speciosa illa quidem et stu-
penda, Xenario usus Architecto. Statuam praeterea immolatae virginis

σας ἀνδριάντος στήλην χαλκῆν τῆς σφραγιασθείσης κόρος τύχην V 85 τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ τύχῃ θνοῖαν. καὶ ἀπελθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἔως ἐδύφοντος, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὅλας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ, 5 καὶ ποιήσας καὶ τῇ τύχῃ Ἀντιγονίᾳ ἀγριάντα στήλης χαλκῆς ἔχούσης Ἀμαλθείας κέρας ἐμπροσθεν αὐτῆς. καὶ ποιήσας ἐκεῖ τετρακόριν ἐν ὅψει ἐστησεν αὐτὴν τῇ τύχῃ, καταστήσας ἐμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἥντινα στήλην τῆς τύχης μετὰ τελευτὴν Σέλευκον Δημήτριος ὁ νιὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκη- 10 τοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ρώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. ἡ δὲ αὐτὴ πόλις Ρώσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κίλικος τοῦ νιοῦ Ἀγήνορος.

B

‘Ο δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέψαι τὴν Ἀντιγονίαν ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἣν ἔκτισε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν· οὕστινας ἢν ἐκεῖ 15 ἔσαυς Ἀντιγόνος μετὰ Δημητρίου, νιοῦ αὐτοῦ, καὶ ὄλλονς δὲ ἀνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἀνδρας, ετέρους, ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερὸν τῆς Ἀθήνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένονς. κατίγγυε δὲ καὶ τοὺς Κορῆτας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, οὓς εἶσεν ὁ Κύρος ὁ O 257 20 νιὸς Ἰρύχου ἀνω ὀικεῖν· οἵτινες μετοικήσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κύρος βασιλεὺς ἦγάγετο Ἀμυκήν τὴν καὶ Κιτίαν, θνγατέρα Σασαλαμίνον τοῦ Κυ- C

17. φοβερὸν] φοβερὸν Ox. 19. εἴασεν Ch., ἔασεν Ox. 22. Ἀμυκήν] Haec fortasse ad Βαμβύκην spectant. ibid. Κιτίαν Ox. ibid. Σασαλαμίνον] „Vocabulum suspectum: forte legendum, Σασαλαμίνον.“ Ch.

aeream, urbis in Fortunam, erexit: cui, juxta fluvium collocatae, sacra statim peregit. Antigoniam deinde repetens, eam funditus evertit, utiliisque ruinarum materiem flumine inde deportavit. Antigoniae autem urbis Fortunae statuam aeream erexit, Amaltheae cornu manu tenentem. Quin et in sublimi posuit Fortunam illam, quatuor supra columnas collocatam; ara etiam excelsa coram illa extorta. Hanc Fortunae urbis statuam, post Seleuci mortem, Demetrius, Antigoni Poliorcretis filius, de- vexit in Rhosum, Ciliciae urbem a Cilice, Agenoris F. conditam.

Seleucus vero, post Antigoniam eversam, Athenienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono, cum Demetrio filio, praeterea etiam et Macedonas, (quorum omnium numerus fuit 10000 virorum) in Antiochiam magnam, a se conditam, transtulit: ibi statuam etiam aeream plane suspendam Minervae posuit; propter Athenienses, qui eam coluerunt. Crentes etiam deduxit Seleucus, quos arcem, summasque urbis partes habitate fecit olim Casus Inachi filius: et cum his Cypriots etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quae et Cittia vocata est, Sasalamini, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii

πρίων βασιλέως· καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπροι καὶ ὄχησαν τὴν ἀκρόπολιν· καὶ τελευτῇ ἡ Ἀμυνή, καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυνή. προετρέψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργείους Ἰωρίτας, καὶ κατίργαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπύλεως ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ οἰκεῖην· οὖστινας 5 ὡς ἱερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πολιτευομένους ἐποίησεν. ἔστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἄγαλμα λίθινον τῷ ἀετῷ. ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μικεδόνας ὀνομάζεσθαι, διότι εῦρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγαντας οἰκήσαντας.

D ἀπὸ γὰρ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐστὶ τόπος, ἔχων σώ-10 ματα ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἄγανάκτησιν θεοῦ, οὖστινας ἔως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας· ὥσαντας δὲ καὶ Παγρύν τινα οὕτῳ καλούμενον γίγαντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῇ κεραν-
O 258 νωθῆναι ὑπὸ πυρός, ὡς δῆλον ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς τῆς Συρίας ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς 15 πόλεως πέραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο ἄγαλμα κεφαλῆς ὧπου καὶ κασσίδα κεχρυσωμένην πλησίον, ἐπιγράψας ἐν αὐτοῖς, Ἐφ' οὗ φυγὼν ὁ Σέλευκος τὸν Ἀντίγονον διεσάθη· καὶ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν ἀνεῖλεν αὐτόν. ἀνήγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφίονι Ε στήλην μαρμαρίνην ἔσω τῆς λεγομένης Ρωμανῆς πόρτας, δρ-20 νεοθυσίαν ποιοῦντι ὑμα τὸν αὐτῷ. ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παραλίαν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀνόματι Λαο-

11. *κατὰ]* τῶν κατὰ **Ox.** 13. *οἰκοῦντα* **Ch.**, *οἰκοῦντι*
Ox. 18. *διεσάθη]* ὁ διεσάθη **Ox.** 21. *ποιοῦντι* **Ch.**,
ποιοῦντα **Ox.**

venientes, urbis summitates incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio ea Amyca dicta est. Argivos etiam Jonitas hortatus est, uti Jopoli relicta, in Antiochiam migrarent: Quos, cum natalibus clari, sacrificare essent instituti, in urbis Administrationem designavit. Idem Seleucus lapideum simulachrum Aquilae, ante urbem posuit. Menses item Syrorum, Macedonum mensium nominibus vocari jussit. Syros autem Antiochenses in terra Gigantum habitare, manifestum inde est; quod, duobus ab Antiochia passuum millibus, locus est, ubi humana corpora inveniuntur: ira Dei in lapides conversa, quos, in hunc usque diem, Gigantes vocant. Sed et Pagram quendam gigantem, loci illius incolam, igne coelesti consumptum, ibi periisse ferunt. Ante urbem vero, ad ripam fluminis ulteriorem, Seleucus aliud etiam posuit simulachrum, Capitis scilicet Equini; juxtaque, cassidem deauratam; quibus haec inscripta sunt. „Huic (insidens) Seleucus, Antigonum sufficiens, evasit: et deinde reversus, eum e medio sustulit.“ Amphion etiam sacerdoti, quicum auspicia ipse captaverat, Seleucus columnam pesuit marmoream, intra portam, Romanesiam dictam. Seleucus etiam Nicator urbem etiam condidit in Syria Maritimam, quam a filia sua Laodiceam

δίκειαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ Θηγυτρός, πορώην οὖσαν κώμην ὄνοματι Μαζαβδάν, ποιήσας κατὰ τὸ ἔθος Θυσίαν τῷ Διῷ, καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει τὴν πόλιν, ἥλθεν ἀετὸς πάλιν καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς Θυσίας· καὶ ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν ἀετὸν ὑπῆρχε· Ο 259
 5 σεν αὐτῷ σύμμαχος μέγας, ἔξελθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, δύτινα ἀνεῖλεν ὅτινι κατεῖχε δόρουτι· καὶ φονεύσας τὸν σύμμαχον καὶ σύρας τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἴματος αἵτοῦ διεχάραξε τὰ τείχη ἐάσας V 86
 τὸν ἀετόν· καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν πόλιν ἔκτισεν ἐπάρω τοῦ αἴματος τοῦ συάγουν, Θυσίας κύρην ἀδιῆ ὄνοματι Ἀγανήν, ποιήσας αὐτῇ στήλην χαλκῆν εἰς τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως. ἔκτισε δὲ
 10 ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην πόλιν εἰς τὴν Συρίαν μεγάλην εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ Θηγυτρός Ἀπάμιας, εὑρηκὼς κώμην πρώην ἱερομένην Φαιραύκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμειαν, Θυσίαν ποιήσας.
 15 ἦν αὐτὸς μετεκάλεσεν ὄνοματι Πέλλαν διὰ τὸ ἔχειν τὴν τίχην τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης τῆς πόλεως Μακεδονίας. ἐποίησε δὲ Θυσίαν ταῦρον καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ ἀετὸς ἐπῆρε τὰς κεφαλὰς τοῦ ταύρου καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιεχάραξεν ἐκ τοῦ αἵματος τὰ τείχη. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλλας ἐπιαρχίας καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη ὁ αὐτὸς Σέλευκος πολλάς, ὡν ἀριθμός ἐστιν οέ, καθὼς ὁ σοφὸς Πανσινίας ὁ χρονογράφος Ο 260
 συνεγράψατο, ὧντινων πόλεων καὶ τὰ ὄνοματα ἔξελθετο, εἰς

9. Ἀγανήν Οχ. 22. Κρονογράφος Οχ.

nominavit: (Vicus hic antea fuit Mazabda vocatus:) sacris autem Jovi, pro more peractis, Numineque rogato ubi urbs condenda esset, advolans Aquila, ut antea, offulam ex ara surripit: quam dum rex insequitur, ecce ei in occursum, ex arundineto, aper ingens: hunc Seleucus hasta, quam ferebat, interfecit: et occisi apri circumtrahens cadaver, missoque aquilae augurio, sanguine ejus designatis moenibus fundamenta urbis in illo posuit: parata in victimam virgine intacta, nomine Agave; cui etiam statuam aeream erexit, in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator incidens in vicum quandam Syriae, Pharnacen dictum, moenibus eum cingit, urbemque fecit magnam; a filiae sua Apamee nomine, Apamiam vocans. Quam etiam Seleucus deinde, mutato nomine, Pellam, ab urbis Fortunae nomine, (sic dictae, eo quod a Pella Macedoniae urbe, ipse oriundus erat,) appellavit. In sacrificium porro habuit Taurum, et Hircum: et Aquila rursus advolans, Tauri Hircique capita abripuit: quorum ex sanguine, moenia urbis designavit. Sed et alias quamplurimas Seleucus urbes condidit, in aliis regionibus et in Perside etiam, numero LXXV, uti sapiens Pausanias, in Chronicis suis, memoriae prodidit: quas omnes, vel nomine suo, vel filiorum suorum, pro libitu, Seleucus insignivit. Sapiens

ὄνομα ἴδιον καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων, ὡς ἔδοξεν αὐτῷ, ὁ Σέλευκος. ὁ δὲ σοφὸς Παυσανίας ἔξερθετο εἰς ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἔθηκε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπειδὴ καὶ ὁ αὐτοῦ πατήρ Ἀντίοχος ἐλέγετο. οὐδεὶς δὲ κτίζων πόλιν εἰς ὄνομα τεθνηκότος αὐτὴν καλεῖ· ἔστι γάρ λῆρος· ἀλλ’ εἰς ὄνο-
C μα ζῶντος καὶ ἐστῶτος καλεῖ. ἥντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντίοχου τοῦ ἴδιου αὐτοῦ νιοῦ, ὡς προείρηται, ἐκάλεσε. πολλὰ δὲ καὶ ὕλλα ὁ αὐτὸς σοφάτατος Παυσανίας ποιητικῶς συνεγράψατο.

‘Ο δὲ αὐτὸς Σέλευκος καὶ εἰς τὴν Ἡρακλεῖδα τίν ποτε πόλιν, τινὶ δὲ λεγομένῃ Δάφνην, ἐφύτευσε τὰς κυπαρίσσους πλησίον τοῦ 10 ἰεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τὰς φυτευθείσις κυπαρίσσους ὑπὲ τοῦ Ἡρακλέος τοῦ τελεστοῦ, τοῦ κτίσαντος τὴν Δάφνην εἰς ὄνομα ἑαυτοῦ καὶ καλέσαντος αὐτὴν Ἡρακλεῖδα πόλιν. αὗτη δὲ O 261 ἔξω τοῦ ὄλσους ἦν κεκτισμένη ἐπὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀθήνης· τὸ γάρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Δαφνιοῖς ἐλέγετο, μέσον δοτα τοῦ ὄλσους. 15 ὅστις Ἡρακλῆς καὶ τὴν τῆς πάλης ἔξερθετο τέχνην πρῶτος.

D Καὶ λοιπὸν ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν τῇ Ἑλλησπόντῳ ὧν ἐνιαυτῶν οἱ’, καὶ ἐτύφη ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Σελεύκου ἐβιστλευσεν ὁ νιὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Σωτῆρος ἐτη εἴκοσι· ὅστις Ἀντίοχος ἐφίλησε 20 τὴν ἴδιαν μητριανήν Στρατονίκην τὴν θνγατέρα Δημητρίου, καὶ

1. ὡς ἔδοξεν αὐτῷ, ὁ Σέλευκος] „ὁ Σέλευκος, redundant.“ Ch. 5. λῆρον Ox. 9. 13. [Ἡρακλεῖδα] Idem quod Ἡράκλειαν. Reddenda haec forma Syncello p. 257. D. Cum diaeresi autem scribendum videtur. 12. [Ἡρακλέος] Ἡρακλέως Ox. 14. 15. ὄλσους Ox. 15. Δαφνέων Ox.

autem Pausanias tradidit, Seleucum Antiochiae magnae nomen dedisse, a patre suo Antiocho. Verum nemo urbis Conditor, eam in demortui nomen vocare solet: absurdum enim hoc esset: sed viventis alicujus et superstitis nomen ei indit. Itaque et urbem hanc Seleucus, Antiochi filii sui nomine, Antiochiam vocavit: uti in prioribus dictum. Caeterum multa etiam alia, Poëtice scripta nobis reliquit sapientissimus Pausanias.

Idem Seleucus Cupressos plantavit, ad urbem Heraclidem olim vocatam, quae Daphne nunc appellatur, juxta Fanum Apollinis; ubi ante eum cupressos etiam plantaverat Hercules Mysta; qui Daphnem istam olim condidit et a nomine suo, Heraclidem vocavit. Urbs autem haec extra lucum condita fuit, juxta Minervae templum: Apollinis enim fanum, quod Daphnaeum dicebatur; medium luci partem occupavit. Hercules autem is fuit, qui Palaestrae artes primus docuit.

Post haec mortuus est Seleucus in Hellesponto annos natus lxxii, et sepultus est in Seleucia Syriae.

Seleuco successit in regno filius Antiochus, cognomine Soter; regnavit annos xx. Hic novercam suam, quam deperibat, Stratonicen, Deme-

Ἐλαβεν αὐτὴν γυναικα· ἀφ' ἣς εἶχεν υἱὸν δύο, Σέλευκον, ὃστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα Θεοειδῆ· καὶ ἐτελεύτησεν Ἀντίοχος ὁ Σέλευκον καὶ ἔβασιλενσε μετ' αὐτὸν Ἀντίοχος ὁ Θεοειδῆς ἔτη ιε'. καὶ μετ' αὐτὸν ἔβασιλενσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ 5 ὁ ἐκ Βερνίκης Σέλευκος ὁ Καλλίνικος ἔτη κδ', καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Νικάτωρ ἔτη λε', καὶ Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη δέκα, καὶ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς ἔτη ιβ'.

'Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας λοιμοῦ γενομένου καὶ πολλῶν διαφθαρέντων τῆς πόλεως, Λήιός τις τελεστῆς ἐκέλευσε πέτραν O 262 10 ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως γλυφῆναι ἔχονσαν προσωπῖον μέγα πάντα, ἐστεμένον, προσέχοντα ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ τὸν αἰλῶνα· καὶ γράψας ἐν αὐτῷ τινα ἔπινσε τὴν λοιπὴν θνῆσιν. ὅπερ προσωπῖον καλοῦσιν ἔως τοῦ νῦν οἱ Ἀντιοχεῖς Χαρώνιον. V 87 15 δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ λεγόμενος Ἐπιφανῆς ἔκτισε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἔξω τῆς πόλεως τὸ λεγόμενον βουλευτήριον εἰς τὸ ἐκεῖσε συνάγεσθαι πάντας τοὺς συγκλητικοὺς αὐτοῦ μετὰ τῶν πολιτευομένων καὶ τῆς πόλεως πάντων τῶν κτητόρων καὶ βουλεύεσθαι τί δεῖ γίνεσθαι περὶ τῶν ἀνακυπτόντων καὶ τότε ἀναφέρειν ἐπὶ αὐτὸν τὰ συμφέροντα. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ἔξω τῆς πόλεως, καλέσας τὰ αὐτὰ μέρη εἰς τὸ ἐπώρυμον αὐτοῦ Ἐπιφανίαν πόλιν, μὴ κτίσας αὐτῇ τεῖχος, ἀλλ' οὕτως ἵν η ὥρης αὐτῆς ἐπὶ τὸ ὄρος.

'Ο δὲ αὐτὸς Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς ἤγανάκτησε κατὰ Πτολε-

O 263 8. τῆς] τῇ Ox. 9. τῆς] Fort. τῶν τῆς. 10. προσώπιον Ox.

trii filiam, in uxorem sibi accepit: ex qua filios duos suscepit; Seleucum, qui parvulus interiit; et Antiochum, cognomento Theoidem. Mortuo autem Antiocho, Seleuci F. in regno successit Antiochus Theoides; regnabitque annos xv. Hunc exceptit filius ejus ex Bernice, Seleucus Callinicus: et regnavit annos xxiv: deinde Alexander Nicator, qui regnavit annos xxxvi. post hunc Seleucus Philopator, annos x: deinde Antiochus Epiphanes, annos xii.

Hujus sub imperio, peste grassante, plurimisque ex urbe pereuntibus, Leius quidam, qui Mysteriorum peritus fuit, lapidem ex monte urbi imminente exculti jussit, in quo caput ingens, corona cinctum, exarari curavit, urbi, convallique obversum. Tum capitii quaedam inscribens, pestem repressit. Caput autem hoc Antiocheni, Charonium, usque adhuc vocant. Idem rex Antiochus, cognomine Epiphanes, Senaculum primus Antiochenis extra urbem extruxit: uti in unum convenirent viri senatorii, Magistratus, Primoresque urbis omnes; atque ibi de Reipublicae necessitatibus consulentes, ad se tandem referrent. Quaedam etiam alia extra urbem aedificia erexit; locumque deinde, a cognomine suo Epiphaniam vocavit: quam tamen incolis, moenibus nullis cinctam, reliquit.

Idem Antiochus Epiphanes infensus fuit Ptolomaeo, Aegyptiorum re-

Β μαιόν, βασιλέως Αἰγύπτου, διότι τέλη ἀπήγησε τοὺς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτὸν ὄντας χώρας Ἰουδαίους. τῶν γὰρ αὐτῶν Ἰουδαίων ἐκ τῆς Παλαιστίνης ἐλθόντων ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ αἰτησάντων τὸν αὐτὸν Ἀντίοχον γράψαι Πτολεμαίῳ τῷ τῆς Αἰγύπτου τοπάρχῃ καὶ βασιλεῖ μὴ ἀπαιτεῖν αὐτὸν τέλος μετακομίζοντας σῖτον εἰς ἀποτροφὰς αὐτῶν, μεγάλουν λιμοῦ τότε γενομένου ἐν τῇ Παλαιστίνῃ· ἀπὸ γὰρ τῆς Αἰγυπτιακῆς χώρας μετεκόμιζον σῖτον οἱ Ἰουδαῖοι. ὅστις Πτολεμαῖος δεξάμενος τὰ γράμματα Ἀντίοχου πλέον αὐτὸν ἐκέλευσεν ἀπαιτεῖσθαι. καὶ λοιπὸν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς ἐπεστράτευσε κατὰ Πτολεμαίου, διότι οὐκ ἐπείσθη τοῖς γράμμασιν αὐτοῦ· καὶ συμβολῆς γενομένης μεταξὺ αὐτῶν ἐπεσε πλήθος τοῦ

С αὐτοῦ Ἀντίοχου πολύ, καὶ φυγὼν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ λίμιτον. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ τῆς Τερονσαλῆμ Ἰουδαῖοι, ἔξαφεις ἐποίησαν πρὸς χύρου τοῦ Πτολεμαίου, νομίσαντες τεθνάναι τὸν Ἀντίοχον, ἐντοὺς παρατιθέμενοι. ὁ δὲ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς συνάξας πλῆ-
O 264 15 θος, ἐπέδριψε τῷ Πτολεμαίῳ καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν κόψας καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ. καὶ γνοὺς περὶ τῶν Ἰουδαίων τῆς Τερονσαλῆμ τὸ τί πέπραχαν κατ' αὐτοῦ, ὡς συγγαρέντες τῇ αὐτοῦ ἥττῃ, ὥπλι-
σια κατὰ τῆς Τερονσαλῆμ· καὶ πολιορκήσας αὐτὴν ἐποίειμησε καὶ παρέλαβεν αὐτὴν καὶ κατέσφαξε πάντας· τὸν δὲ Ἐλεάζαρ τὸν 20 ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς Μακκαβεῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀγαγὼν κολάσας ἐφόνευσε. καὶ καθεῖλε τὴν ἀρχιερωσύνην τῆς Ἰουδαίας,
Δ καὶ τὸ ἱερόν, Σολομῶντος ὄντα, τῶν Ἰουδαίων ἐποίησε Λιὸς

6. λιμοῦ] λοιμοῦ Οχ. 12. λιμιτόν Οχ. 18. ἥττα Οχ.

gi; eo quod a Judaeis, regno suo subjectis, tributa exigeret. Grassante enim per Palaestinam fame maxima, Judaei ex Aegypto frumentum emere coacti sunt. Antiochiam itaque profecti, Antiochum regem exoratum habuerunt, uti Ptolomaeum, Aegypti regem, per literas hortaretur, uti vectigalia a Judaeis non exigeret, qui non nisi in victum necessarium frumenta Aegypto exportabant. Ptolomaeus autem, acceptis Antiochi litteris, tributa a Judaeis eo strictius exigebat. Itaque adversus eum arma movit Antiochus: praelioque commisso, ingens ex Antiochi partibus cecidit multitudo; rex autem ipse fuga in fines suos evasit. Judaei interim Hierosolymitani his auditis, Antiochum in praelio cecidisse rati, Ptolomaeo sese dederunt; pyrasque, illi congratulantes, accenderunt. Antiochus autem Epiphanes, collecto iterum exercitu, Ptolomaeum adoritur; eoque occiso, copias ejus profligavit. Auditō vero, quid contra se fecissent Judaei Hierosolymitani, cladē a Ptolomaeo illatām gratulantes, in Hierosolymas arma movit, easque obsidione cinxit; captas deinde vastavit, Judaeis internectioni datis omnibus. Eleazarum autem Pontificem Maximum, et Maccabaeos, Antiochiam abductos, morte multavit. Sacerdotium etiam Judaeorum subvertit, Templumque Salomonis Jovi Olympio

Ὀλυμπίον καὶ Ἀθηνᾶς, μάνιας τὸν οἶκον χοιρείοις κρέσι, καὶ ἐκάλυσε τοὺς Ιουδαίους τῆς πατρῷας Θρησκείας καὶ ἐλληνίζειν αὐτοὺς ἔβιάζετο ἐπὶ ἑτη τρία.

Καὶ τελεντῷ ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος, καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτοῦ νίνος 5 Ἀντίοχος ὁ Γλαυκὸς ὁ λεγόμενος Ἰέραις ἡτη δύο.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ Δημητριανὸς ὁ Σελεύκον ἡτη γ'. καὶ ἐλθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Ἰούδας τις ὀνόματι, Ἰουδαῖος τῷ ἦθει, ἐδυσώπησε Δημητριανὸν τὸν βασιλέα πυραναλέσας αὐτὸν, καὶ παρέσχεν αὐτῷ τὸ ἱερὸν καὶ τὰ λείψαντα 10 Μακκαβαίων. καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐν τῷ Ελεγομένῳ Κερατέῳ· ἦν γὰρ συναγωγὴ ἐκεῖ τῶν Ἰουδαίων· πρὸ μικροῦ γὰρ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐτιμωρήσατο αὐτοὺς Ἀντίοχος 15 ἐν τῷ ἀεὶ πλαισίῳ ὅρει κατέναυτι τοῦ Κυσίου Λιός· τὸν δὲ τοῦ ἀγνεύσας ὁ Ἰούδας καὶ τὴν Ἱερονσαλὴμ κτίσας τὸ πάσχα ἐτέλεσε 20 τῷ θεῷ. αὕτη β' ἦν τῆς Ἱερονσαλὴμ ἡ ἄλωσις, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλον ἔχρονογράφησε.

Μετὰ δὲ Δημητριανὸν ἐγένετο βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ ἔκγονος V 88 τοῦ Γρύπου, νίνος Λιοδίκης, Θυγατρὸς Ἀριαδύθου, βασιλέως Καππαδόκων, ἡτη θ'. καὶ ἐπαθε τότε ὑπὸ Θεομηνίας Ἀντίοχεια 25 ἡ μεγάλῃ τῷ ὄγδῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν αὐτῶν Μακεδόνων, μετὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς τεθῆναι Θεμέλιον τείχους ὑπὸ Σελεύκουν τοῦ Νικάτορος μετὰ ἄλλα ἡτη ονθ', ὥσαν ἡμερινὴν ἵ, μηνὶ

1. Ὁλυμπίον Ch., Cedrenus p. 193. B. Ὁλύμπον Οχ. 13. Κασσίον Οχ. ibid. τὸν δὲ ναὸν — 16. ἔχρονογράφησε v. 3. post ἐπὶ ἡτη τρία ponit Schurzfleischius Notit. Bibl. Vinar. p. 54. male.

et Minervae dicavit. Sed et Dei domum porcinis carnibus conspurcavit; Judaeis etiam interdicta religione patria, Graecorum ritus, per tres annos, eos observare coegit.

Mortuus deinde est Antiochus; post quem regnavit filius ejus, Antiochus Glaucus, Hierax vocatus, annis II.

Hunc excepit Demetrianus, Seleuci F. qui regnavit, annos VIII. Judeus vero quidam, nomine Judas, Antiochiam veniens, a Demetriano precibus suis obtinuit, ut templum sibi iterum et Maccabaeorum concederentur reliquiae; quas Judas in Antiochia magna sepelivit, in loco qui dicitur, Cerateum: ubi etiam erat synagoga Judaeorum. Hos enim prope ab urbe, e regione Jovis Cassii, neci dederat Antiochus, in Monte semper lachrymanti. Judas autem repurgato Templo, urbeque instaurata, Pascham Deo celebravit. Erat haec secunda Judaeorum captivitas: uti in Chronicis tradidit Eusebius Pamphili.

Demetriano successit in regno Antiochus, Grypi nepos, filius Laodices, Ariarathi Cappadocum regis filiae; Et regnavit annos XI. Anno autem octavo imperii ejus Macedonici, terrae motum passa est Antiochia Magna. Accidit hoc ad horam x diei xxi mensis Perittii, sive Februarii; anno post jacta a Seleuco Nicatore prima moenium fundamenta

περιτίῳ τῷ καὶ φεβρουαρίῳ κα'. καὶ ἀνενεάθη πᾶσα, παθὼς Αόμινος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο· μετὰ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὰ τείχη καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν μετὰ ῥιζής ἔτη ἐπαθε· καὶ βελτίων ἐγένετο.

Μετὰ δὲ Ἀντίοχον ἔκγονον τοῦ Γρύπου ἐβασίλευσεν Ἀντίο-
5 **Β** χος ὁ Εὐεργέτης, ὃστις ἐτυραννίθη ὑπὸ Πάρθων καὶ ἐπεστρά-
τευσε πατ' αὐτῶν μεγάλως. καὶ μετὰ τὸ πολλοὺς ἀπολέσθαι
O 266 Πάρθων εἰς φιλίαν ἤλθον· καὶ ἔλαβε γυναῖκα Ἀντιόχῳ τῷ νῦν
αὐτοῦ τῷ λεγομένῳ Κυζικηνῷ τὴν Θυγατέρα Ἀρσάκους τοῦ
Πάρθων τοῦ τυραννίσαντος αὐτὸν ὄνόματι Βριττάνη· καὶ 10
ἐπαύθη ὁ πόλεμος.

Μετὰ δὲ Ἀντίοχον τὸν Εὐεργέτην ἐβασίλευσαν ἐκ τοῦ γένους
αὐτοῦ ἄλλοι θ' βασιλεῖς ἔως τῆς βασιλείας Ἀντίοχου τοῦ Διο-
νίκους τοῦ λεπροῦ τοῦ πατρὸς Κλεοπάτρας καὶ Ἀντιοχίδος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τῶν πρὸ Ἀντίοχου τοῦ Διο-
15 νίκους τοῦ προειρημένου ἐτυράννησε Ῥωμαίους ὁ βασιλεὺς, ἣτοι
C τοπόρχης, Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης, λαβὼν χρησμὸν ὅτι ὑπὸ γυναι-
κὸς ἀποθνήσκει. καὶ συμβαλὼν αὐτῷ πόλεμον ὁ Κύριος ὑπα-
τος Ῥωμαίων ἐνίκησεν αὐτὸν· καὶ φυγὼν ὁ Πύρρος ἤλθε πλη-
σίον πόλεως ἔχοντος ἔξω τειχῶν οἰκήματα· καὶ ὁρίψασα γυνὴ κε-
20 φαμῖδα κατὰ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἐφόνευσεν αὐτὸν.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο ὑπατος Μάγνος ὁ καὶ Παῦλος ὁ Μα-
κεδών· ὃστις ἐφόνευσεν ἐν πολέμῳ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας

1. Περιττίῳ Ox. 3. βελτίῳ Ox. 13. αὐτοῦ Ch., αὐτῶν Ox.
18. συμβάλλων Ox.

cii, post moenia autem absoluta, ipsamque urbem totam, annis cxxii. Tum vero de integro restituta est, tota in melius redacta: sicuti Domnus Chronographus scriptum reliquit.

Antiocho Grypi successit in regno Antiochus Evergetes. Hic in Parthos rebellantes arma movit: cumque Parthorum plurimi in bello cecidissent; in gratiam deinde cum eis rediens, filiam Arsacis Parthi, adversarii sui, nomine Brittanen, Antiocho Cyziceno in uxorem accepit: atque hic belli finis fuit.

Post Antiochum vero Evergetem, regnarunt ex genere ejus reges alii ix, usque ad Antiochum Dionicum Leprosum, Cleopatrae et Antiochidis patrem.

Temporibus autem eorum, qui Antiochum Dionicum antecesserunt, Romanos invasit Epri rex Pyrrhus; oraculo fretus, futurum esse, ut a muliere periret. Congressus itaque cum eo Curius, Consul Romanus, bello superior evasit: Pyrrhus autem in fugam versus, urbem quandam venit, aedificia extra muros habentem: ubi mulier quaedam, tegula in caput ejus vibrata, illum occidit.

Postea temporibus Consul Romanus fuit Magnus; qui et Paulus Macedonicus. Persem hic, Macedoniae regem, bello interfecit; Macedo-

δνόμιατι Πέρσην, καὶ παραλιαβῶν τὴν Μακεδονίαν χώραν ἐποίησεν αὐτὴν ὑπὸ 'Ρωμαίους' περὶ οὗ Σαλλούστιος μάρτυται εἰς τὴν Ο 267 Κατελλιναρίαν ἔκθεσιν, μνημονεύων τῆς δημηγορίας τοῦ Καίσαρος. καὶ μετὰ ταῦτα βασιλεύει τῆς Ἰδίας χώρας Περσεὺς ὁ Δ 5 Ἡπειρώτης ὁ νεομάχος καὶ τοπάρχης Θεσσαλίας, διτίνα Περσέα ὡνόμασε τῇ Ἰδίᾳ ἔκθεσι Εύτροπος ὁ συγγραφεὺς 'Ρωμαίων ἐν τῇ μεταφράσει αὐτοῦ. τούτου δὲ καὶ Παλαιόφατος μέμνηται. τὸν δὲ αὐτὸν Περσέα πολέμῳ ἀνεῖλε Λούκιος Παῦλος, ὑπατος 'Ρωμαίων.

10 Ἐν οἷς χρόνοις Ἀννιβάλ τις δνόμιατι, ὃντες τῶν Ἀφρων, ἐτυράννησε τὴν Ῥώμην ἐπὶ ἔτη εἴκοσιν, ἀβασίλευτον οὖσαν, διοικούμενην δὲ ὑπὸ τῶν ὑπάτων. διτίς τῆς Ἰταλίας πάσης τὸ πολὺ μέρος ἀπώλεσεν ὑποτάξας πολέμοις, καὶ σφάζει τὸν προειρημένον Παῦλον. καὶ λοιπὸν προεβάλετο ἢ σύγκλητος Ῥώμης ὑπατον Ε 15 δυνατὸν ἐν πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐν πολέμοις, τὸν λεγόμενον Σκηπίονα Ο 268 τὸν μέγαν. διτίς Σκηπίων ἐν ᾧ ἦν διατρίβων ὁ Ἀννιβάλ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἔλαβε πλῆθος στρατοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀννιβαύλ, εἰς τὴν Ἀφρικήν, καὶ ἀπώλεσεν αὐτήν, ἐμπρήσας τὴν πόλιν ἔνθα ἦν ὃντες ὁ Ἀννιβάλ, τὴν Καρθάγεναν, καὶ αἰχμαλω- 20 τίσας αὐτὴν καὶ λαβὼν τὸν αὐτοῦ πάντας μετὰ τῆς συγκλήτου αὐτοῦ ὑπέστη εἰς τὴν Ῥώμην.

Καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀννιβάλ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βιθυνίαν πρὸς Β 89

2. Σαλούστιος Οχ. V. p. 90. B. 3. Κατελλιναρίαν] c. 51.
14. προεβάλλετο Οχ. Sic et p. seq. v. 8. 19. Καρθάγεναν Οχ.
21. ὑπέστη Οχ.

niamque ipsam Romano subjugavit Imperio. Hujus meminit in Historia sua Catilinaria Salustius: ubi concionem a Caesare habitam recitat. Post haec regioni suae imperavit Perses Epirota, Thessaliae regulus, navalibus pugnis celebris. Hujus etiam in Historia sua, in Graecam linguam traducta, meminit Eutropius, Romanorum Historiographus. Ejusdem etiam mentionem fecit Palaephatus. Hunc itaque bello devictum, neci dedit Lucius Paulus, Consul Romanus.

Illis temporibus, bellum cum Romanis gessit, per annos xx, Hannibal quidam, Afrorum Rex, quo tempore, Regibus dudum exactis, Romaña Resp. a Consulibus administrata est. Hic potiorem Italiae partem, bello subactam, vastavit; interfecto etiam Paulo illo, de quo superius. Senatus itaque Romanus Consulem designavit Scipionem illum magnum; virum certe in omnibus, maxime vero in bellis clarum. Scipio hic, interim dum in Italia moras trahebat Hannibal, magnis instructus copiis, in Africam, Hannibal's patriam, maturavit iter: ubi regionibus undique va- statis, Carthaginem ipsam, ubi regnabat Hannibal, incendio dedit: et abductis incolis omnibus, ipsum etiam Senatum Carthaginem captivum Roman abduxit.

De his autem certior factus Hannibal, Bithyniam proiectus est, ad Ioannes Malatas.

τὸν Ἀντίοχον τὸν Νικομήδους, βασιλέα τῆς Ἀσίας· καὶ πιρακαλεῖ αὐτὸν συμμαχῆσαι αὐτῷ. εἶχον δὲ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος οἱ Μακεδόνες συνωμοσίας μετὰ τῶν Ρωμαίων φίλιας, ὅτι καὶ στρατὸν ἔδωκαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ κατὰ Δαρείου. ὁ Ἀντίοχος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς πεισθεὶς τῷ Ἀντιφαῦλ οὐνέμιξε,⁵ καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ κατὰ Ρωμαίων, θαρρῶν τῷ ἴδιῳ στρατῷ, ἐκ τῆς Βιθυνίας ἔξορμήσας. καὶ ἀκούσαντες οἱ Ρώμης συγκλητικοὶ τοῦτο προεβάλοντο ὑπατον δυνατόν, τὸν δεύτερον Σκηπίδον¹⁰ να, τὸν ἀδελφὸν τοῦ πρώτου Σκηπίονος· καὶ ἐπεμψαν αὐτὸν κατὰ τῶν δύο, Ἀντίοχον τοῦ βασιλέως Ἀσίας καὶ Ἀντιφαῦλ τοῦ ὁη-

Β γὸς τῆς Ἀφρικῆς. καὶ ἀπαντήσας αὐτοῖς συνέβαλε πόλεμον μέγαν μετ' αὐτῶν· καὶ σφαγέντων πολλῶν, ἵδων ὁ Ἀντιφαῦλ τὴν τοῦ Σκηπίονος δύναμιν καὶ ὅτι τὰς ἐπάνω φέρει, ἐφυγε· καὶ ἔαντῷ παραχρησάμενος πιπίσις ἀπέθανε. καὶ ἔωρακὼς ὁ Ἀντίοχος τὸν Ἀντιφαῦλ φυγόντα ἔδωκε ρῶτα· καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σκηπίων ἔως τοῦ ὅρους τῆς Ἰσανοίας τοῦ λεγομένου Ταύρου· καὶ ἀνελθὼν ἐκεῖ ὁ Ἀντίοχος ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, παρακαλῶν αὐτὸν, ὡς μηδεμίαν ἔχθραν ἔχων κατὰ Ρωμαίων ἀλλ᾽ ὑπὲρ ἄλλον πολεμῶν. καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ὁ Σκηπίων, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ὑπὸ Ρωμαίους κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου Ρώμης πρὸς τὸ πα-²⁰

Ϲ ρέχειν αὐτὸν καθ' ἔκαστον ἔτος Ρωμαίοις χρυσοῦ τάλαντα τέσσαρα καὶ ἀργύρουν καὶ ἄλλα τινὰ ἄχρι τῆς αὐτοῦ ζωῆς. καὶ ποιήσας ἄριστον ὁ Σκηπίων ἐκάλεσεν αὐτὸν καὶ παρέσχεν αὐτῷ τὸν

3. συνωμοσίας Οχ. 12. ἵδων Ch., ἵδεν Οχ. 17. πρεσβεῖς Οχ.

Antiochum, Nicomedis F. Asiae regem: a quo auxilium adversus Romanos petiit. Foedera autem amicitiae cum Romanis habuerunt Macedones, inde ab Alexandri temporibus; eo quod exercitu Romano instructus fuisse Alexander, bello Darium aggressurus. Antiochus vero rex Asiae, copiis suis confisus, adjungit se Hannibali: atque exercitu ex Bithynia educito, contra Romanos cum eo profectus est. Senatus autem Romanus, hoc auditio, Consulem designavit Scipionem secundum, Scipionis prioris fratrem, virum strenuum: qui missus a Senatu contra duos illos, Antiochum Asiae, et Hannibalem Africæ reges, obviam eis processit: praelioque utrinque acriter commisso, plurimi ceciderunt. Videns autem Hannibal, quantæ essent Scipionis vires, et quod ubique superior evasisset, in fugam vertitur; et veneno hausto, mortem sibi consiscit. Antiochus autem ubi Hannibalem fugientem vidiit, et ipse terga dedit: quem Scipio insecurus est Isauriam usque, ad montem Taurum. Quo cum venisset Antiochus, Scipionem per legatos exoratum habuit, ut in gratiam se recipere: ut qui partes tantum alienas egisset; contra Romanos autem nihil hostile cogitasset. Accepit igitur eum Scipio, et ex Senatusconsulto Romanis tributarium fecit; ea scilicet conditione, ut quotannis, quandiu viveret, auri talanta IV, argentique totidem, praeter alia quaedam, persolveret. Scipio autem convivium exhibens, Antiochum vocavit: cui et-

πρῶτον τόπον, τιμήσας αὐτὸν, ὡς βασιλέα. καὶ μετὰ δόξης ἀνῆλθεν ὁ Σκηπίων ἐν τῇ Ῥώμῃ, καθὼς ὁ σοφώτατος Φλῶρος ὑπεμνημάτισεν ἐκ τῶν Λιβίου συγγραμμάτων.

Τῷ δὲ πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει τοῦ προοιρημένου Ἀντιόχου τοῦ 5 Διονίκους, βασιλέως τῆς Συρίας, τοῦ λεπροῦ, Τιγράνης τις βασιλεὺς Ἀρμενίων ἐλθὼν ἐπολέμησε τῷ αὐτῷ Ἀντιόχῳ πόλεμον μεγαν. καὶ νικήσας τὸν αὐτὸν Ἀντιόχον ὁ Τιγράνης βασιλεὺς Ἀρμενίων παρέλαβε τὴν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἀφειλάμενος πάντα παρ’ αὐτοῦ ἂν εἴχε, φυγόντος τοῦ αὐτοῦ 10 τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη τὸν αὐτὸν Τιγράνην. κατελθόντος δὲ ἀπὸ τῆς Ῥώμης Πομπηίου τοῦ καὶ Μάγνου διὰ τὸν Καίσαρα, καὶ ἐλθόντος κατὰ Κιλικιῶν τυραννησάντων τὸν αὐτὸν Πομπήιον, καὶ νικήσαντος αὐτοῦ τὸν Κιλικιαῖς, ἐπολέμησε καὶ τῷ Τιγράνῃ, βασιλεῖ τῶν Ἀρμενίων, καὶ νικήσας αὐτὸν παρείλαβε καὶ τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Συρίαν, λύσας καὶ τὰς τοπαρχίας αὐτάς. καὶ ἔξεδίκησε τὸν Ἀντιοχεῖς, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχέων πόλει, ποιήσας αὐτὴν ὑπὸ Ῥωμαίους, O 271 15 λαοισάμενος αὐτοῖς πολλὰ καὶ κτίσας τὸ βούλευτήριον· πεσόντα γὰρ ἦν· ἐτίμησε δὲ αὐτούς, ὡς ἐκ γένους Ἀθηναίους ὄντας.

20 Βύβλος δέ τις στρατηγὸς δυνατός, ὃς καὶ ἐν τῇ παραλίᾳ E Φοινίκῃ ηὔρε κάμην καὶ ἐποίησε πόλιν τειχίσας αὐτὴν, ἦν ἐκάλε-

9. φυγόντος Ch., φυγότος Ox., et v. 18. πεσότα. Eiusdemmodi forma redit p. 132. D. 19. Fort. Ἀθηναίων.

iam, tanquam Regi superiorem locum concessit. Sic honoribus auctus Scipio, Romam reversus est: uti haec sapientissimus Florus, ex Livii monumentis, memoriae prodidit.

Decimo quinto autem anno Antiochi Dionici, Leprosi, Syriae regis, (de quo superius diximus;) Tigranes quidam, Armeniae rex, Antiochiam eidem grave bellum intulit: et bello superior factus Tigranes, Armeniae rex, Antiochiam magnam cepit, regnumque ejus, bona etiam quae habuit omnia ei ademit; Antiocho ipso in regiones Persicas fugiente. Pompeius autem Magnus, Roma propter Caesarem relicta, contra Cilices, Romani imperii hostes, cum exercitu veniens, profligatis illis, in Tigranem, Armeniorum regem, arma movit: quo devicto, Armeniam cepit; Ciliciam quoque, Syriamque, et dissolutis eorum regnis, Antiochenos vindicavit. Antiochiam vero ingressus, illam Romano subjecit imperio. Multa etiam eis indulxit; reparato etiam, quod collapsum fuerat, foro judicii publico. Magno autem honore eos prosecutus est, eo quod ortum suum ab Atheniensibus decebant.

Byblus autem quidam, dux in bello strenuus, (qui in maritimum Phoeniciae vicum incidens, moenibus eum cinctum, urbem fecit, et a no-

σε Βύβλον εἰς ὄντος αὐτοῦ, οὗτος γὰρ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθήνης τὸ παρὰ Σελεύκου γενόμενον, φοβερὸν δύντα, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Κεραυνίου Διός, παρὰ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου γενόμενον, καὶ αὐτὸς φοβερόν, αἰτησάμενος χάριν τὸντος Ἀντιοχεῖς ἐπῆρε καὶ ἐν Ρώμῃ

V 90 ἐπεμψεν εἰς τὸ Καπετάλιον, ὃς μεγάλης δύντα θέας καὶ ὡς ὑπο-5 ταγέντα Ρωμαίοις· ἀτινα ἀγάλματα ἔως τῆς νῦν εἰσὶ· καὶ ἐπιγράφει Δῆμος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ἐτίμησε Ρωμαίους ἀγάλματα ἐνχαριστῶν.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Λιονίκους βασιλεὺς ἀκούσας τὴν τοῦ Τιγράνου, Ἀρμενίων βασιλέως, ἀπώλειαν καὶ τὴν τοῦ Πομπήιου Μά-10 γνου κατ' αὐτοῦ νίκην, ἐλθὼν πρὸς τὸν Πομπήιον προσέπεσεν αὐτῷ, αἰτήσας αὐτὸν ἀναδοῦναι αὐτῷ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. ὅστις Πομπήιος παρακληθεὶς ἀνέδωκεν αὐτῷ πάλιν τὴν βασιλείαν τῆς Συρίας καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ πάντα ὅσα κατεῖχε πρόῳην δι αὐτὸς Ἀντίοχος. καὶ τῇ ιθ' τοῦ δαισίου μηνὸς ἔξηλθεν ἐπὶ 15 Β τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ Ἀντιοχείας ὁ Πομπήιος· καὶ ἐβασίλευσε πάλιν δι αὐτὸς Ἀντίοχος ὁ Μακεδὼν ὁ Λιονίκους.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς οὖν χρόνοις ἦν ὁ Κικέφων καὶ ὁ Σαλλούστιος, οἱ σοφώτατοι Ρωμαίων ποιηταί.

O 272 Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ Λιονίκους μέλλων τελευτᾶν κα-20 τέλιπε πάντα τὰ ὑπὸ αὐτὸν Ρωμαίοις μετὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ. μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν Ἀντίοχου τοῦ βασιλέως γέγονεν ἡ Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη ὑπὸ Ρωμαίους καὶ πᾶσα ἡ χώρα τῆς Συρίας

1. οὗτος Ch., οὕτως Ox. 15. δαισίου] Δεσίου Ox. 21. αὐτοῦ Ch., αὐτῶν Ox.

mine suo Byblum appellavit:) hic inquam, statuas illas mirandas, quas olim Seleucus Jovi Ceraunio, et Minervae posuerat, ab Antiochenis impetratas, Romam transmisit, ibi in Capitolio collocandas: ut quae spectatu admirandae essent, Romanarumque Victoriarum Monumenta. Statuae autem istae usque adhuc Romae visuntur, hunc in modum a Byblo inscriptae. Romanis gratificans, statuis hisce eos donavit populus Antiochenus.

Antiochus vero Dionicus, ubi inaudisset Tigranem, Armeniorum regem, a Pompeio magno profligatum fuisse, Pompeium adit; et procidens ei ad pedes, rogavit, uti regnum sibi suum redderet. Annuit votis ejus Pompejus: et concesso ei iterum Syriae regno, Ciliciam etiam, suaque omnia ei restituit, Mensis igitur Junii die xix, discedente ab Antiochia in Aegyptum Pompeio, rursus regnavit Antiochus Dionicus Macedo.

Hisce temporibus floruerunt Cicero et Salustius, sapientissimi Romanorum Poetae.

Moriturus autem Antiochus Dionicus imperium facultatesque suas omnes Romanis legavit. Eo itaque demortuo, Romano imperio cessit Antiochia magna, omnisque Syria et Cilicia; insuper etiam quodcunque

καὶ Κιλικίας καὶ ὅσα κατεῖχον ὁī Μακεδόνες. ἐβασίλευσαν οὖν
Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ἡτοι τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας καὶ ἄλλων
χωρῶν οἱ Μακεδόνες ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἕως οὗ
ἔδόθη Ῥωμαῖοις ἡ βασιλεία ἐτη σεζ'.

3. χώρων Οχ.

Macedones possederunt. Macedones itaque Antiochiae magnae regnarunt,
Syriam, Ciliciam, aliasque regiones sibi subjectas tenentes, a Seleuco
Nicatore, usque ad hoc tempus, quo Romanis traditum est imperium,
per annos cclxiii.

Α Ο Γ Ο Σ Ε Ν Α Τ Ο Σ

ΧΡΟΝΩΝ ΤΠΑΤΩΝ ΡΩΜΗΣ.

C Τὰ οὖν Ἀριστούρων πρόγυματα πρώην διωκεῖτο ὑπὸ τῶν ὑπάτων ἐπὶ ἔτη νῦνδ' ἔως Καισαρος Ἰουλίου τοῦ δικτάτορος· ὃς οὐκ ἔγεννήθη ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μητρὸς τελευτησάσης τῷ ἐνάτῳ μηνὶ ἀνέκειον αὐτὴν καὶ ἔξεβαλον αὐτὸν βρέφος· διὸ Καισαρ ἐλέγεται.
O 275 **το.** Καισαρ γάρ λέγεται ὁ ωμαϊστής ἡ ἀνατομή· ἀνατραφεὶς δὲ καὶ 5 ἀνδρεῖος γενόμενος προεβλήθη τριομβοράτωρ μετὰ Πομπηίου Μάγνου καὶ Κράσσου· ὑπὸ γάρ τῶν τριῶν τούτων ἐδιωκεῖτο τὰ Ἀριστούρων. ὃ δὲ Καισαρ ὃ δικτάτωρ μετὰ τὸ φονευθῆναι τὸν Κράσσον, παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν πολέμῳ ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, ἔμεινε πολεμῶν μετὰ τοῦ πλήθανς αὐτοῦ ἐν τοῖς μέρεσι 10 τῆς δύσεως. καὶ διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας, ἦτοι τῆς τριομβοράτης, κατὰ δοκιμασίαν τινὰ τῆς συγκλήτου Ῥώμης καὶ Πομπο-

Inscr. ENNATOS Ox. Sic et v. 3.
Pasch. p. 186. C. 5. Addidi γάρ.

4. αὐτὸν] τὸ Chron.

LIBER NONUS
DE TEMPORIBUS CONSULUM ROMANORUM.

Rеспублика Romana a Consulibus primum administrata fuit, per annos CCCCLXIV, usque ad Julium Caesarem Dictatorem. Hic natus non erat, sed, matre mense nono mortua, dissectaque, ex utero ejus exertus est: unde Caesar dictus, quod Romanis Dissectio sonat. Adultus tandem, virque strenuus factus, cum Pompeio Magno Crassoque, Triumvir creatus est. Post Crassum vero a Persis captum occisumque, Caesar Dictator, cum copiis suis, in regionibus Occidentalibus bellum prosecutus est: donec a Senatu, Pompeioque Magno, genero suo, Consulatu, sive Triumviratu exutus, aegre hoc ferens, in Romanos arma sumpsit. Ascitis ita-

πηγίου Μάγνου τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιος,
λυπηθεὶς ἐτυράννησε Ῥωμαίους· καὶ προτρεψάμενος τοὺς κατὰ
Ῥωμαίων πολεμίους ἐπεστράτευσε κατὰ τῆς συγκλήτου Ῥώμης καὶ Ο 276
Πομπήιον Μάγνου. καὶ παραγενόμενος ἐν Ῥώμῃ παραλαμβάνει
5 αὐτήν, ἀνελὼν πάντας τοὺς συγκλητικούς. ὁ δὲ Πομπήιος ἔξελ- V 91
θῶν κατ’ αὐτοῦ καὶ ἑωρακὼς ἐαντὸν μὴ δύνασθαι πολεμῆσαι αὐ-
τῷ, καταλιπὼν τὰ δυτικὰ μέρη ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἔξωρμησε, βον-
λόμενος διακρατῆσαι τὰ αὐτὰ μέρη. ὁ οὖν Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ δι-
κτάτωρ κατὰ αὐθεντίαν ἐγρατῆς γενόμενος τῆς Ῥώμης καὶ
10 πάντων τῶν δυτικῶν μερῶν, ἐπεστράτευσε κατὰ Πομπήιον Μά-
γνου· καὶ καταφθάσας αὐτὸν ἀνεῖλεν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον
χώραν, καθὼς περὶ αὐτοῦ ὁ σοφώτατος Λόγκαρὸς οὐνεργάψατο.
οὗτος οὖν ὁ Καῖσαρ πρῶτος καὶ μόνος ἐκράτησε τῶν Ῥωμαίων
μετὰ πολλοῦ φόβου καὶ πάντα ἔξεδίκησεν. οἱ γὰρ Μακεδόνες
15 οἱ μετὰ Σέλευκον τὸν Νικάτορα ἀδρανεῖς ὅντες περιεφρόγησαν
τῆς Βαβυλωνίας χώρας, συγκωρήσαντες τοῖς Πέρσαις ποιεῖν ἑαν- B
τοῖς βασιλέα· ὅμοίως δὲ καὶ τοῖς Ἰουδαίοις παρεχώρησαν λαβεῖν
ἀπὸ τῆς συγκλήτου Ῥώμης τετραρχίας βασιλείας.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς οὖν χρόνοις Λίβιος ὁ σοφὸς Ῥωμαίων ὑπῆρ-
20 χειν ἰστορικός, ὃς ἔξεθετο πολλὰ περὶ Ῥωμαίων.

Ο 277

‘Ο δὲ Καῖσαρ Ἰούλιος ὁ δικτάτωρ, ὁ ἐστι μονάρχης, μετὰ
ταῦτα τῶν πάντων ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ τυραννίδι ἐπὶ^{τη} ιη’. δοτις καὶ τὸ βίσεξτον ἐφηῆρε καὶ νόμονς Ῥωμαίοις ἔδω-

3. κατὰ Chron., μετὰ Ox. 15. ἀδρανεῖς Ch., ἀνδρανεῖς Ox.
18. τετραρχίας] τετράρχας Ch.

que sibi Romanorum hostibus, Senatui, Pompeioque Magno bellum intu-
lit: Romaque occupata, Senatores omnes e medio sustulit. Pompeius autem, cum Caesari propulsando imparem se sensisset, relicta Italia, Re-
giones Orientales occupare in animo habuit. Dictator itaque Julius Cae-
sar, Romae ipsius, totiusque Occidentis imperio potitus; adversus Pompeium arma movit: ipsumque in Aegypto comprehensum, interfecit: uti de eo sapientissimus Lucanus scriptum reliquit. Caesar igitur iste solita-
rium in Romanos exercuit imperium, summoque omnium cum timore, su-
premam rerum potestatem sibi vindicavit. Macedones enim, qui Seleucum
Nicatorum secuti sunt, viribus diminuti, Babylonicae regionis curam ne-
glexerunt; regem sibi eligendi copia Persis inde concessa.

Judeis similiter, a Senatu Romano Tetrarchas, Rempublicam admi-
nistrantes, accipere permiserunt.

Temporibus hisce floruit Livius Historicus, qui res gestas Romano-
rum pluribus conscripsit.

Post haec Julius Caesar Dictator, sive Monarcha, per annos xviii.
imperium, summo cum fastu, tenuit. Bissexti hic Romanis auctor fuit:

κε, καὶ ὑπάτους δὲ αὐτὸς προεβάλλετο καθ' ἕκαστον ἔτος οὓς ἡβούλετο.

C Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καιῷῳ Βεργίλλιος ὁ σοφὸς Ῥωμαίων ποιητὴς συνεγράψατο τὴν τοῦ Αἰνείου ιστορίαν καὶ τῆς Διδώ τῆς ἐκ Φοινίκης καταγομένης καὶ τὸν δούριον ὅπου καὶ τῆς Τροίης τὴν 5 ἄλωσιν.

Kαὶ εὐθέως ἐμηνύθη ἡ παρονσία Ἰονίου Καισαρος δικτάτορος, ὃ ἐστι μονάρχον, τοῦ τυραννήσαντος καὶ πιραλιφόντος τὴν Ῥώμην καὶ φονεύσαντος τὴν σύγκλητον καὶ γενομένου μονάρχον. καὶ κατέφθασε τὸ πρόθεμα ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ πόλει τῇ 10 ιθ' τοῦ ἀρτεμισίου τοῦ καὶ μαίου μηνὸς τῆς μετὰ ταῦτα ἐπι-
O 278 νεμήσεως. καὶ προετέθη ἐν Ἀντιοχείᾳ ἡ ἐλευθερία αὐτῆς, ὅτε ἐγένετο ὑπὸ Ῥωμαίον, τῇ εἰκάδι τοῦ ἀρτεμισίου μηνὸς πεμφθεῖ-
σα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Καισαρος Ἰονίου. τὸ οὖν ἥδικτον προετέ-

D θη περιέχον οὕτως. Ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μητροπόλει ἵερῃ καὶ ἀσύλῳ 15 καὶ αὐτονόμῳ καὶ ἀρχοίσῃ καὶ προκαθημένῃ τῆς ἀνατολῆς Ἰού-
λιος Γάϊος Καῖσαρ καὶ τὰ λοιπά. καὶ εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς Ἰούλιος
Καῖσαρ ὁ δικτάτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ καὶ τοῦ ἀρτεμισίου μηνὸς·
καὶ ἔκτισε βασιλικήν, ἣν ἐκάλεσε τὸ Καισάριον, κατέναντι τοῦ ἴ-
ροῦ τοῦ Ἀρεως τοῦ μετακληθέντος Μακέλλον, στήσας ἐκεὶ στή-
λην χαλκῆν τῇ τύχῃ Ῥώμης. ἔκτισε δὲ ὧσαύτως καὶ ἄνω εἰς τὴν
καλογένην ἀκρόπολιν εἰς τὸ ὄρος τῆς αὐτῆς Ἀντιοχείας τῆς με-
γάλης δημόσιον λοντρὸν τοῖς αὐτοῖς ἀκροπολίταις, ἐνεγκὼν τὸ

1. προεβάλετο Οχ. 7. ἐμηνεύθη Οχ.

quibus etiam et Leges dedit, Mensiumque appellations novas: Consules etiam ipse, pro libitu suo, quotannis designavit.

Hoc tempore Virgilius, sapiens Romanorum Poeta, Aeneae, et Didonis Phoeniciae historiam, Equum item Ligneum, captamque Trojam, cecinit.

Romae itaque a Julio Caesare Dictatore captae, Senatorumque e medio sublatorum, imperiique sibi arrepti fama statim percrebuit: mensis autem Artemissi, sive Maii XII, Indictione, quae deinceps prima vocabatur, Antiochiae facta est ejusdem Promulgatio. Die autem XX ejusdem Mensis, Antiochiam urbem, quum Romanis subjecta esset, Julius Caesar, misso Edicto suo, liberam esse jussit. Verba autem Edicti sic se habent. In Antiochia Metropoli, sacrosancta, inviolabili, libera, principe, Orientisque Praeside, Julius Caius Caesar, etc. Maii autem XXXIII idem Julius Caesar Dictator Antiochiam venit: ubi Basilicam extruxit, quam a nomine suo Caesarium, vocavit; e regione templi Martis, Macelli postea vocati, positam: aereamque ibi statuam erexit, Fortunae urbis Romae. Condidit etiam ad Acropolim, quam vocant, in eminentiore Antiochiae magnae parte sitam, Balneum publicum, in ejusdem incolarum usum;

ὑδωρ ἀπὸ τῶν λεγομένων ὑδάτων τῆς Λαοδικηῆς ὁδοῦ διὰ ο 279 τοῦ πιού αὐτοῦ κτισθέντος ἀγωγοῦ. ἔκτισε δὲ ἐκεῖ ἄνω καὶ μονομάχιον καὶ θέατρον· ἀνενέσει δὲ καὶ τὸ Πάνθεον, μέλλοντα ε συμπίπτειν, ἀνεγείρας τὸν βωμόν.

5 Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀπελθὼν ἔκτισεν ἐκεῖ ὁ αὐτὸς Καῖσαρ εἰς ὄνομα τοῦ Ἰδίου αὐτοῦ νίοῦ οὖ ἔσχεν ἀπὸ Κλεοπάτρας, τὴς ἐφίλησεν ὡς εὐπρεπῆ οὖσαν· ἥντινα ἦνδεν εἰς τὴν Θηβαΐδα διωχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἰδίου αὐτῆς ἀδελφοῦ Πτολεμαίου λυπηθέντος ποδὸς αὐτήν. ταύτην ὁ Καῖσαρ φθείρας ἔγκνον ἐποίησε·
10 καὶ ἐγένησεν νίον, ὃν ἐπεκάλεσε Καισάριον. εἰς ὄνομα οὖν τοῦ ν 92 Ἰδίου νίοῦ καὶ τὸ Καισάριον ἔκτισεν ὁ αὐτὸς Ἰούλιος ὁ Καῖσαρ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ. καὶ ἐκβαλὼν τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Πτολεμαῖον ἐκ τῆς βασιλείας τῶν Αἴγυπτίων ἔδωκεν αὐτῇ τὴν βασιλείαν Αἴγυπτίων, φονεύσας καὶ τοὺς δύο ἐνούχους τοὺς εἰσά-
15 ἔκτας τὸν Πτολεμαῖον εἰς Θηβαΐδα ἔξορίσαι τὴν Κλεοπάτραν. ὁ δὲ νίος τῆς Κλεοπάτρας καὶ τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος ἐτελεύτα μικρός.

Ἐν δὲ τῇ Ρώμῃ ἐλθὼν ὁ αὐτὸς Καῖσαρ ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ δευτέρου Βρούτου καὶ ὄλλων μετ' αὐτοῦ συμποιησαμένων συγκλητι-
20 κῶν ἐπὶ τῆς ὑπατείας Χρυσανθίκου καὶ Ἀρτωνίου τὸ δεύτερον. ο 280 χρηματίζει οὖν ἡ μεγάλη Ἀρτιόχεια κατὰ τιμὴν ἔτος πρῶτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος Γαῖον Ἰουλίον.

2. μονομάχιον Ch., μονάχιον Ox. Conf. ad p. 105. B. 7. ἡς] ἦν?
11. ὁ Καῖσαρ] Immo Καῖσαρ. 20. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Χρυσανθί-
κου καὶ Ἀρτωνίου] „Antonium quidem et Isauricum ponit Coss.
Chr. Alex. auctor; sed ad Jul. Caes. an. II.“ Ch.

aqua, a fontibus Viae Laodicenae dictis, per aquaeductum a se extructum, illuc perducta. Condidit etiam ibidem Gladiatorium et Theatrum; Pantheon item, ruinae proximum, instauravit; ara etiam excitata.

Inde Alexandriam magnam profectus, Caesarium etiam, a nomine sui ex Cleopatra filii, ibidem extruxit. Cum enim Thebaidi in Cleopatram, a fratre suo Ptolomaeo ira in eam accenso, expulsam, forte incidiisset; amore ejus (forma enim erat venusta) correptus, compressit ipsam, filiumque ex ea habuit, quem Caesarium appellavit. Ptolomaeo deinde Cleopatrae fratre, regno Aegyptiorum pulso; Eunuchis etiam illis duabus, qui Ptolomaeo Cleopatrae Thebaidem relegandae auctores fuerant, interfectis; ei Aegyptiorum regnum concessit. Filius vero Caesaris et Cleopatrae parvulus interiit.

Caeterum Romam reversus Caesar, a Bruto secundo, aliisque conjuratis ex Senatoribus, occisus est: Chrysaurico et Antonio iterum Coss. Incipit igitur Aera Antiochena, in illustrem urbis ejus memoriam, a C. Juli Caesaris anno 1.

B Μετὰ δὲ τὸν Καίσαρα Γάϊον Ἰούλιον ἐπελέξατο ἡ σύγκλητος Ρώμης τὸν Αὐγούστον Ὀκταβιανὸν τὸν συγγενῆ τοῦ Καίσαρος καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν τοῦ Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ καὶ τὸν Λέπιδον, καὶ ἐγένοντο οἱ τρεῖς τριομβούρατορες, καὶ αὐτοὶ διώκουν τὰ Ρωμαίων πρόγυματα προβιαλλόμενοι κατ' ἔτος ὅπα-5 τους.

Τῷ δὲ πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς τριομβούρας τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστον Ὀκταβιανὸν, τυραννοῦσάντων τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς Κλεοπάτρας τῆς κτισσής ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ τὴν Φάρον εἰς

O 281 τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Πρωτέως καὶ οὖσαν κατέναντι Ἀλεξαν-10 δρείας ἀπὸ μιλίων δύο καὶ προσχωσάσης γῆν καὶ λίθους εἰς τὴν

C Θάλασσαν ἐπὶ τοσοῦτο διάστημα εἰς τὸ βαδίζεσθαι τὴν θάλασσαν ἔως τῆς νήσου αὐτῆς καὶ τῆς Φάρου ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων· ὅπερ φοβερὸν ἐποίησεν ἔργον ἡ αὐτὴ Κλεοπάτρα διὰ Δεξιφάρους Κνιδίου μηχανικοῦ, ὃς τὴν θάλασσαν ἐποίησε γχόνα. τῆς δὲ 15 τυραννίδος τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς Κλεοπάτρας βασιλίσσης αὐτῶν γνωσθείσης Ρωμαίοις, ἐξῆλθεν ἀπὸ Ρώμης Ἀντώνιος ὄπλισμένος κατὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, ὅτι ἐτάρασσον τὴν ἀνατολήν. καὶ κατῆλθεν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον μετὰ πολλῆς δυνάμεως στρατευμάτων ὁ Ἀντώνιος· 20 καὶ φθύσας Ἀλεξάνδρειαν τὴν μεγάλην περιεκάθητο πολιορκῶν

4. Λεπίδειον Οχ., illud Chron. Pasch. p. 189. D.

9. τῇ μεγάλῃ Ch., Chron. p. 191. D, τὴν μεγάλην Οχ. Eadem φαρόν.

10. λεγομένην Καιονσαν Οχ., λεγομένην Πρωτέως καὶ οὖσαν re-

stitui ex Chron. 11. δύο] δ̄ Chron., τέσσαρα μίλια Cedrenus

p. 173. B. 15. ὃς Chron., ὡς Οχ. 19. ἐτάρασσον Ch.,

ἐτάρασσον Οχ.

C. Julio Caesare defuncto, Senatus Romanus Augustum Octavianum, Caesaris cognatum, et Antonium, Sororis Augosti maritum, et Lepidum delegit; qui Triumviri creati, Remp. Romanam administrarunt, Consul-lesque quotannis designarunt.

Anno autem Augusti Octaviani Triumviratus decimo quinto, Aegyptii rebellare coeperunt. Cleopatra etiam, Alexandriae Pharo magna, in insula quam vocant Ardente, duobus milliaribus ab Alexandria distante, constructa, intercapedinem totam, opere Dexiphanis Cnidii Mechanici, terra, lapidibusque ingestis, siccavit; fecitque, ut per mare ipsum (stupendum plane opus!) ceu per continentem, hominibus jumentisque, ad insulam usque liber pateret aditus. Caeterum cum Cleopatram Aegyptiosque rebellionem moliri, Romani accepissent: Antonius, exercitu instructus, contra Cleopatram et Aegyptios, orasque Persicas, eo quod Orientem perturbabant, missus est. Is itaque maximis cum copiis in Aegyptum descendit; Alexandriaque obsidione cincta, urbis ditionem a

αὐτήν, δηλόσας τῇ Κλεοπάτρᾳ δοῦναι τὴν πόλιν· ἥδει γὰρ αὐτὴν οἱ 282 πρώην μετὰ τοῦ Καισαρος Τονλίου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐλθών. ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀντεδήλωσεν αὐτῷ, ὑπονοθεύσασα αὐτόν, ὡς ἔρωσα αὐτοῦ. ὁ οὖν Ἀντώνιος ἡπατήθη καὶ ἔρωτι βληθεὶς ἐφίλησεν 5 αὐτὴν καὶ ὑπετάγη αὐτῇ. ἦν δὲ κονδοειδῆς ἡ Κλεοπάτρα, εὐπρεπῆς δὲ πάνταν καὶ μυστική. καὶ δεξαμένη τὸν Ἀντώνιον ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ ἔγαμήθη αὐτῷ. καὶ λοιπὸν ὁ αὐτὸς Ἀντώνιος λαβὼν αὐτὴν γυναικα ἐτυράννησεν ὅμα αὐτῇ Ρωμαίον. καὶ καταρρονήσας καὶ ἀποταξάμενος τῇ αὐτοῦ γυναικί, τῇ ἀδελφῇ τοῦ Αὐγούστου Οκταβιανοῦ, καὶ συναγαγὼν ἄλλο πλῆθος πολύ, προτρεψάμενος δὲ καὶ Πέρσας καὶ πολλὰ αὐτοῖς συνταξάμενος, ποιήσας πλοῖα δρομῶν πολλῶν, καταπλεύσας ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ὧδησεν κατὰ Ρωμαίον μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, παρατηταῖς τὴν αὐτὴν Ῥάμην βονδόμενος, διὰ τῆς λεγομένης Ἡπείρου 10 χώρας, θέλων ἀνελθεῖν ἐν Ῥάμῃ.

Καὶ γνωσθείσης τῆς τοιαύτης τυραννίδος Ἀντώνιον καὶ τῆς οἱ 283 Κλεοπάτρας ἐν τῇ Ῥώμῃ, εὐθέως ὁ αὐτὸς Οκταβιανὸς ὀπλίσατο καὶ αὐτῶν καὶ διὰ τὴν εὐτέλειαν τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς, ὅτι περιεφόρησεν αὐτὴν ὁ αὐτὸς Ἀντώνιος. καὶ ἔλαβεν ὁ αὐτὸς Αὐγούστος στρατηγὸν δυνατόν, ἐκ τῆς συγκλήτου ἐπιλεξάμενος, Μάρτιον V 93 κοντά Ἀγρίππων διδύματι, καὶ ἔζευξεν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Οκταβίαν. καὶ ὧδησεν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ὅμα τῷ αὐτῷ Ἀγρίππῳ στρατηγῷ καὶ στρατιωτῶν δυνάμεων αὐτοῦ. καὶ φθάσας τὴν Ἡπείρου χώραν εἰς τόπον λεγόμενον Λευκάτην συνέκρουσε

1. ἥδει Ch., ἥδη Ox. 3. ὑπονοθεύσασα] ὑπονοθούσασα Ox. 7. ἔγαμήθη Ch., ἔγαμήθην Ox. 12. δρομῶν Ox. 17. ὀπλίσατο Ox.

Cleopatra postulabat. Illa vero Antonio antea, cum Caesarem in Aegyptum comitatus est, satis nota, literis adulatoriis eum sollicitavit; siue amore tandem captum, sibique subditum habuit. Erat autem Cleopatra statura curta, forma vero praecellente, ingenioque subtili. Antonium itaque, exercitumque ejus in urbem recipiens, ipsum sibi accepit conjugem; novique deinceps eam fecit Antonius imperii consortem; uxore priore, Augusti sorore, spreta repudiataque. Antonius deinde, coactis undique copiis quas potuit maximis, Persis quoque in bellis societatem, liberis suis pollicitationibus adductis; confectis plurimis navibus, classem sibi adornat. Alexandria vero, una cum Cleopatra, solvens, in Romanas ditiones impetum fecit: urbisque ipsius potiundae spe fretus, per Epirum regionem cursum suum ducere instituit.

Augustus autem cognito Antonii et Cleopatrae consilio; et urbis conservandae, sororisque, ab Antonio spretae, vindicandae causa, et ipse arma sumit. Delecto itaque sibi Duce ex Senatoribus M. Agrippa, viro strenuo, sororeque Octavia ei in uxorem data, Roma relicta, cum exercitu contra Antonium movit. Cumque Leucatam, Epiri promontorium,

τῷ Ἀντωνίῳ καὶ τῇ Κλεοπάτρᾳ πόλεμον ναυμαχίας μέγαν, καθὼς Βεργίλλιος ὁ σοφὸς ἐν τῇ αὐτοῦ ἀσπιδοποιίᾳ συνεγράψατο εἰς τὸν δύρδον αὐτοῦ λόγον. τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἀμφοτέρων στρατευμάτων ἐσκέπασε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. καὶ ἐσφύγη τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας πλῆθος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης αἴμασι μιγέντα κυμάτων καὶ μόνον φαίνεσθαι.

Β καὶ νικήσας ὁ Ἀὔγουστος Ὁκταβιανὸς ἐφόνευσε τὸν Ἀντώνιον, τὴν δὲ Κλεοπάτραν πυραλαβὼν καὶ δίσις ἐθριάμβευσε, κελεύ-

Ο 284 σας αὐτὴν φυλαγθῆναι εἰς τὸ ἀνενεγκεῖν ἐν τῇ Ρώμῃ αἰγμάλωτον καὶ πομπεῦσαι. ἡτις Κλεοπάτρα ἀπεχρήσατο ἑαυτῇ, ἀπὸ ἀσπίδος κρονοσθεῖσα ἔτελεύτα· ἐβάσταξε γὰρ ἀσπίδας καὶ ἄλλα ἔρπετὰ εἰς τὰ πλοῖα διὰ τὸν πόλεμον· ὡς φυλάττεται οὖν ὑπὸ στρατιωτῶν, κρύψα δηχθεῖσα ὑπὸ ἀσπίδος τελευτᾶς διὰ τὸ μὴ ζῶσαν αὐτὴν ἀνενεχθῆναι ἐν τῇ Ρώμῃ. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῆς ἀπηνέχθη τὸ λείψανον αὐτῆς ἐν τῇ Ρώμῃ σμυρνιασθέντα πρὸς 15 Θεραπείαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ αὐτοῦ Ἀὔγουστον Ὁκταβιανοῦ, καθὰ Θεόφιλος ὁ σοφὸς κρονογράφος συνεγράψατο. οἱ δὲ ἐκθέμε-

C νοὶ τὰ πάτρια Ἄλεξανδρεῖας τῆς μεγάλης τὴν Κλεοπάτραν ἐν Άλγύπτῳ εἶπαν λειφθεῖσαν, καὶ ἄλλα δέ τινα μὴ συμφωνοῦντα τοῖς Ρωμαίοις συγγραφεῖσι. 20

Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην νίκην ὁ αὐτὸς Ἀὔγουστος Ὁκταβιανὸς

Ο 285 ἅμα Ἀγορίπᾳ τῷ στρατηγῷ καὶ γαμβρῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κώμης

6. μιγέντα Ch., μηγέντα Ox. 10. ἀπὸ ἀσπίδος κρονοσθεῖσα] „Locus inutilis: γάρ aut quid tale supplendum videtur.“ Ch. 17. ἐκθέμενοι] εἰσθέμενοι Ox. 19. λειφθεῖσαν Ch., ηφθεῖσαν Ox.

appulisset; cum Antonio et Cleopatra navalii praelio congressus est: sicuti Virgilius sapiens, in Clypei descriptione, (Aeneidos) libro octavo tradidit. Ea vero erat utriusque exercitus militum multitudo, ut terra, mareque eisdem operirentur. Ex Antonii autem et Cleopatrae partibus tanta fuit strages, ut caesorum sanguine ipsum mare cruentatum penitus videretur. Augustus vero victoria potitus, Antonium interfecit: Cleopatram autem captivam habens, et in vincula conjiciens; in Triumphum suum, Romae celebrandum, asservari jussit. Caeterum illa, dum Militum esset sub custodia, cavens sibi ne viva Romam deportaretur; aspidi (horum enim, aliorumque id genus serpentum copiam, in bellum profectura sibi comparaverat) occulte sese mordendam praebens, spontaneam sibi conscivit mortem. Attamen corpus ejus mortuum, unguentis conditum, laesae Octaviae placandae causa, Romam delatum est: uti Theophilus sapiens Chronographus literis mandavit. Verum Alexandrinarum rerum scriptores Cleopatram in Aegypto relictam fuisse, nonnulla item alia, a Romanis Historicis absona, tradiderunt.

Post partam hanc victoriam, Augustus Octavianus, una cum Duce

Ἡπείρου ἔξορμήσας καὶ ἥλθεν ὑποτάξας τὴν Αἰγύπτιον χώραν καὶ θριαμβεύσας τὴν ἐαυτὸν νίκην.

Καὶ πατιῶν μετὰ τοῦ πλήθονς αὐτοῦ ὑπέταξε τὰς ἡλλας χώρας, παταλύνων τὰς τοπαρχίας αὐτῶν. ἦν δὲ ἐνιαυτῶν ημ', ὅτε 5 τριοιμβυρότωρ ἐγένετο. ἐκράτησε δὲ ὁ τῆς Αἰγύπτου πόλεμος ἔτη πολλά.

Οὐδὲ Αἴγυπτος Ὀκταβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶ- D
σαν ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα πόλιν τῆς
Ἀσσίας. καὶ ἐποίησεν εὐθέως ὄφοντα ὃν ἡβοντικήθη ἐν τῇ Βιθυ-
10 οὐρᾷ ἐκ τῶν ἴδιων αὐτοῦ ἀνθρώπων ὄνόματι Λαῦσον, διαδεξά-
μενος τὸν ἰθύνοντα τὴν αὐτὴν χώραν Λιήναρον τὸν προβληθέν-
τα ὑπὸ τοῦ Καλσαρος τοῦ Θείου αὐτοῦ. ἦν γὰρ ἥδη ἡ Βιθυνία
ἔχουσαν ὄφοντα· ἐπειδὴ πρὸ αὐτοῦ ὁ Πομπήιος Μάγος ἦν λα-
βὼν τὴν αὐτὴν Βιθυνίαν, τελευτήσαντος Νικομήδους τοπαρχοῦν-
15 τος αὐτὴν, τοῦ δέος ἐκ τοῦ γένους τῶν Μακεδόνων· δοτις τε-
λευτῶν εἶσαν αὐτὴν Ρωμαίοις.

Τὴν δὲ Γαλατίαν ὑπέταξεν ὁ αὐτὸς Αἴγυπτος ὁ καὶ Ὀκτα- O 286
βιανός, νικήσας Δηιότυρον, τετράρχην αὐτῆς· καὶ τειχίσας κώ- E
μην τὴν λεγομένην Ἀρσίνην ἐποίησε πόλιν, ἥντινα ἐπάλεσεν Ἀγ-
20 κυραν διὰ τὸ μέσην αὐτὴν εἶναι δύο θαλασσῶν, τῆς τε Ποντικῆς
καὶ τῆς Ἀσιανῆς θαλασσῆς. θνητούς δὲ κόρην παρθένον ὄνό-
ματι Γοργοφίαν εἰς ἀποκαθαρισμόν, ποιήσας αὐτὴν ἐπαρχίαν,
ἔνσας ἐκεῖ Γύλλους στρατιώτας διὰ τὸ φυλάττειν τὴν χώραν καὶ

1. Dele καὶ. 4. τοπαρχίας Ch., τοπαρχής Ox.

Agrippa, suo genero, Epiro solvens, Aegyptum perrexit: quam cum in potestatem suam redegisset, victoriam Triumpho celebravit.

Inde vero cum exercitu movens, aliis itidem regionibus subactis, principatus earum abrogavit. Annum autem agens decimum octavum, Triumvir designatus est; bellum vero Aegyptiacum per multos duravit annos.

Augustus Octavianus inde, Europam totam praetervectus, Byzantium venit: atque inde in Asiam trajiciens, Chalcedonem appulit: ubi Dienaro, quem Caesar avunculus Bithyniae praefecerat, summoto; ipse statim, e Ducibus suis, Lausum quendam successorem constituit. Bithynia enim jampridem Romanae erat ditionis; ex quo Nicomedes rex, ex Macedonum stirpe oriundus, ipsam moriturus Romanis legavit: quo demortuo, Pompeio magno cessit ea Provincia.

Porro Augustus Octavianus, Galatiam quoque, devicto Deiotaro ejus regulo, in potestatem suam redegit: Vicumque Arsinem dictum moenibus cingens, urbem fecit: quam quod duobus maribus, Pontico atque Asiano, interjaceret, Ancyram nominavit: puellaque Virgine, nomine Gregoria, in loci lustrationem immolata, et regione in Provinciae formam redacta, Milites ibi Gallos, regionis urbisque in praesidium, collocat: et a nomine

- τὴν πόλιν, καλέσας εἰς ὄνομα αὐτῶν καὶ τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν
V 94 ποταμὸν Γάλλον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ανδίαν καὶ Παμφυλίαν
 τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Δηιοτύρου ἐπαρχούμενας παρέλα-
 βε καὶ ἐποίησεν ὑπὸ Ῥωμαίους, πέμψας Κονδίωνα ὀνόματι στρα-
 τηγὸν αὐτοῦ μετὰ βοηθείας πολλῆς. Φρονγίαν δὲ Πακατιανὴν 5
O 287 ὑπὸ τὴν τετραρχίαν τοῦ αὐτοῦ οὖσαν ὑπὸ Ῥωμαίους ἐποίησε,
 πέμψας μετὰ βοηθείας Πακατιανὸν στρατηγὸν αὐτοῦ. καὶ τὴν
 Ανκαιονίαν δὲ παρέλαβε τοπαρχούμενην ὑπὸ Ανκάνονος, νιοῦ τοῦ
 Κύπρου, ὅστις προσέπεσε τῷ αὐτῷ Ανγούστῳ. καὶ προτρεψάμε-
 νος αὐτὸν ὁ Αἴγυοντος, ὡς γενναιόν, ἔλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Αἴγυ- 10
 πτον. Συρία δὲ καὶ Κιλικία πρώην ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου
 ἐγένετο ὑπὸ Ῥωμαίους.
- B** Καταλαβὼν δὲ ὁ Αἴγυοντος τὴν Συρίαν εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιο-
 χείᾳ τῇ μεγάλῃ, θριαμβεῦσαι τὴν κατὰ Ἀντωνίου νίκην καὶ
 Κλεοπάτρας μετὰ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ γαμβροῦ Ἀγρίππα. ὅστις 15
 Ἀγρίππας τερροφθεὶς τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, κτί-
 ζει ἐκεῖ δημόσιον λοντρὸν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ τὸ ὕδος, ενδρῶν
 ἐκεῖ πηγήν, ὅπερ ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα ἴδιων τὸ Ἀγριππιανόν, τὸ νυ-
 νὶ λεγόμενον Ἀμπελινὸν λοντρόν. κτίζει δὲ καὶ δίαιταν οἰκημά-
O 288 των καὶ βανιάριν, καλέσας τὴν γειτνίαν Ἀγριππιτῶν. προσέθηκε 20
 δὲ κτίσους ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀντιοχείας ἄλλην ζώνην ἐπάνω τῆς πρά-
 της διὰ τὸν πολὺν δῆμον ὁ Ἀγρίππας.

C Ἐκεῖθεν δὲ ἔξελθὼν ὁ Αἴγυοντος κατέλαβε τὴν Λαοδικεῶν

3. Δηιοτάρον Ch., Δηηιοτάρον Ox. 20. βανιάριν] Immo βαλ-
 νιάριν. 21. ζώνην Ch., ζωὴν Ox. Conf. p. 99. C.

illorum, Provinciam ipsam, (Galatiam,) fluviumque Gallum appellavit. Lydiam item, Pamphyliamque, Deiotaro subjectas, Curione duce, cum exercitu magno in eas misso, in Romanorum redegit potestatem. Quin et Phrygiam Pacatianam. eidem subditam, Pacatiani ducis illuc cum exercitu missi ope, Romano adjecit imperio. Lycaoniam etiam, regemque ejus Lycaonem, Capnis filium, in ditione accepit: Quem cum virum strenuum esse percepisset Augustus, eum sibi comitem adjunxit. Syria vero et Cilicia jam olim, Julii Caesaris sub imperio, Romanae fuerant ditionis.

Syriam vero profectus Augustus, Antiochiam adit; de victoria sua adversus Antonium et Cleopatram, cum genere suo Agrippa, ibidem triumphatus. Agrippa vero urbis Antiochiae situ captus, extra urbem, ad montem, fonte ibi reperto, Balneum Publicum extruxit: quod, a nomine suo, *Agrippianum*, ipse nuncupavit: hodie vero, *Ampelinum* Balneum vocatur. Condidit etiam aedificiorum seriem et Balneum; vicum Agrippinum vocans. Sed et ob populi Antiocheni frequentiam, Theatri priori circa secundum superaddidit.

Inde vero discedens Augustus, Laodiceam, Syiae urbem, contendit:

πόλιν τῆς Συρίας· καὶ ἔκτισεν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει θέατρον μέγα πάνυ, στήσας ἑαυτῷ ἐκεῖ στήλην μαρμαρίνην. ἔκτισε δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καὶ τὸ μέγα τετράπυλον, ὅντα μικρόν· καὶ κοσμήσας αὐτὸν κίοσι καὶ μαρμάροις ἀνοικοδομήσας καὶ μονσώσας ἐθριάμβιενσεν ἐν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ νίκην, στήσας ἐν τῷ αὐτῷ τετραπύλῳ στήλην χαλκῆν μετὰ τεσσάρων ἵππων.

Καὶ τὴν Φοινίκην δὲ ὑπέταξε· καὶ πέμψας στρατηγοὺς μετὰ βοηθείας Λούκουλλον καὶ Πόντιον, οἵτινες ἐνίκησαν Τιγράνην τοπαιροῦντα αὐτῆς καὶ ἐποίησεν αὐτὴν ἐπιαρχίαν. καὶ τὴν λεγομένην δὲ Ἀραβίαν ὑφ' ἑαυτόν, ἥτοι ὑπὸ Ρωμαίους, ἐποίησε κρατούμενην ὑπὸ Ἀριαβα, βασιλέως βαρβάρων Σαρακηνῶν, καὶ ἐτελεῖται σε κώμην ἣν ἐκάλεσε Βόστρον εἰς ὄνομα Βόστρον τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ αὐτοῦ στρατηγοῦ, καὶ τὰς λοιπὰς δὲ τοπαιρούσις δίχα τῆς Καππαδοκίας τῆς τοπαιρούμενης ὑπὸ Ἀρχελάου καὶ τῆς τε-
10 Ο 289
15 τραχίας Ἡρώδου τοῦ τετραιροῦντος τῆς Ιουδαίας χώρας, ἐπειδὴ προσήργευσαν αὐτῷ ἀμφότεροι δῶρα μεγάλα.
20

Ο δὲ Ἡρώδης βασιλεὺς τῆς Ιουδαίας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐποίησε καὶ τὴν ὁδοστρωσίαν τὴν ἔξω τῆς πόλεως Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἥν γὰρ δύσβατος, στρώσας αὐτὴν λενκαῖς πλάκαις. 25 ἐκάλεσαν δὲ ἀμφότεροι τοπύρχαι τὰς μητροπόλεις αὐτῶν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς ὄνομα τοῦ Καισαρος· ὁ μὲν Ἡρώδης βασιλεὺς Ε

8. Τιγράνην Ch., Τιγράνον Ox. 14. Καππαδοκίας Ox. ibid. τοπαιρίας τῆς — ὑπὸ Ἀρχελάου δίχα τῆς] „Locus iste manifesto mendoza: itaque suspicor legendum; Καὶ τὰς λοιπὰς δὲ τοπαιρίας (κατέλινσε, sive ὑπέταξε,) δίχα τῆς Καππαδοκίας, τῆς τοπαιρούμενης ὑπὸ Ἀρχελάου, καὶ τῆς τετραιρίας Ἡρώδου, etc.“ Ch. 21, μὴν Ox.

ubi Theatro magnifico extructo, statuam Marmoream sibi erexit. Tetrápylum etiam in eadem urbe, parvulum quod erat, ubi amplum effecisset, columnisque marmoreis, et Musivo adornasset; posita in eodem aenea statua, cum quatuor equis, ibidem quoque de victoria sua triumphum egit.

Inde Lucullo, et Pontio ducibus, adversus Tigranem, Phoeniciae regem, cum exercitu missis; ipsum profligavit, regionemque ejus Provinciam fecit. Arabiam etiam, quae Arabi, Barbarorum Saracenorum regi paruit, sibi, id est, Romano imperio subjugavit. Vicum etiam quendam muro cingens, Bostram vocavit, in nomen Bostri ducis, in Arabes a se missi. Similiter etiam et in reliquis fecit Principatibus; Cappadocia Arachelai et Judaea Herodis regno, exceptis: amplis enim illum uterque numeribus donaverat.

Herodes autem, Iudeae rex, illius etiam in honorem, viam publicam extra Antiochiam urbem transitu difficilem, albis lapidibus stravit. Uterque vero principem regni sui urbem, Caesaris nomine, Augusti in honorem, nominavit. Herodes rex Stratonis Turrim, antea dictam, Cae-

καὶ τοπύροχης ἐκάλεσε Καισάρειαν Παλαιστίνης, τὴν πρώην λεγομένην Στρατιωτικὸν πύρον, ὁ δὲ Ἀρχέλαος βασιλεὺς καὶ τοπύροχης ἐκάλεσε Καισάρειαν Καππαδοκίας τὴν πρώην λεγομένην Μάζαν. ἦν γὰρ ὁ Καῖσαρ θεῖος τοῦ αὐτοῦ Ἀνγούστου τοῦ παρεσχηκότος αὐτοῖς ἔχειν τῆς τετραρχίας τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῶν τῆς 5 ζωῆς αὐτῶν χρόνων.

Καὶ ἔξοριμός εἰς τῆς Παλαιστίνης παρέλαβε καὶ τὴν Αἴγυπτον· καὶ ὑποτάξας αὐτὴν εἰσῆλθεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, V 95 καὶ ἐκεῖ ἐθριάμβευσε τὴν ἴδιαν νίκην, ποιήσας καὶ τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ Ρωμαίους. καὶ ἔδωκεν ἄρχειν αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων ἐν 10 Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐν πρώτοις ὕροχοντα ἐκ τῶν ἴδιων αὐτοῦ ἀνθρώπων ὀνόματι Κορηίλιον Γάλλον· ὥτινι ἔδωκεν ἀξίαν αὐγονοταλίου τοῦ ἴδιου ὀνόματος σήμαντρον.

Καὶ ἐκ τῆς Αἴγυπτον περάσας ὁ αὐτὸς Ἀνγούστος ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν Ρώμην, ὑπτιωθεὶς καὶ ἀπονενοημένος, ὃς ὑποτάξας τὸν 15 κόσμον· καὶ τυραννίσας τὴν σύγκλητον ἐβασίλευσεν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ὑπερηφανίᾳ ὅν, ἀνελὼν καὶ τὸν Βροῦτον τὸν φονεύσαντα τὸν Καίσαρα τὸν αὐτοῦ θεῖον. ὅντινα Βροῦτον φυλάττοντα τὴν Θεσσαλίαν μετὰ βοηθείας πέμψας ἀπεκεφάλισεν ἐπὶ τῆς ὑπατίας Καλβισιανοῦ καὶ Πολλίωνος, καθὼς Λουκανὸς ὁ σοφὸς 20 Ρωμαίων ποιητὴς συνεγράψατο.

O 291 Ἡν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις Σωσίβιός τις Ἀντιοχεὺς συγκλητικὸς ἀνέλθων μετὰ τοῦ Ἀνγούστου ἐν τῇ Ρώμῃ· καὶ τελευτῇ καταλιπὼν τὴν πρύσοδον αὐτοῦ τῇ ἴδιᾳ πόλει εἰς τὸ ἐπιτελεῖσθαι ἐν αὐτῇ κατὰ πενταετηρίδα τριάκοντα ἡμέρας τοῦ ὑπερβερετούον

1. Παλαιστίνης Ch., Παλαιστίνην Οχ. 17. ὑπερηφανείᾳ Οχ.

saream Palaestinae: Archelaus vero rex, Mazaca quae fuit, Caesaream Cappadociae vocavit. Augusti enim, qui utriusque Principatum suum durante eorum vita, concesserat, Caesar avunculus fuit.

A Palaestina in Aegyptum progressus, eam subjugavit: cumque in Romanam servitutem redegisset, Alexandriam ingressus, de victoria sua triumphavit. Civitati autem huic primus Praefectum ex suis dedit, nomine Cornelium Gallum: quem et Augustalis dignitate, nominis sui insigni, cohonestavit.

Augustus deinde Aegypto solvens, Romam reversus est; summa fre-
tus, ob orbem domitum, et fiducia et securitate. Senatum vero sibi ha-
bens in omnibus obedientem, pro arbitratu suo omnia dispositus. Brutum
etiam, Caesaris avunculi percussorem, qui Thessaliam armis sumptis oc-
cupaverat, comprehensum, capite multavit, Calvisiano et Pollione Coss.
ut Lucanus, sapiens Romanorum Poeta, memoriae prodidit.

Hac tempestate Sosibius quidam, Senator Antiochensis, Romam cum Augusto veniens, diem suum obiit: Testamento vero facultates omnes urbi sue addixerat; uti singulis lustris, mense Octobri, per dies totos xxx

μηνὸς ἀγῶνας ἀκροαμάτων καὶ θυμελικῶν, σκηνικῶν, πάντων καὶ ἀθλητῶν καὶ ἵππου ἀγῶνα.

Καὶ κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ αὐτοῦ ὁ γαμβρὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀνδρούστον Ἀγρίππας, καὶ ἔξεχόσεις τοῦ παλαιοῦ ἵππου τὰ χώματα ἀπερ ἐλέγειν ἐκ τῶν πρώτην φύσιν· καὶ ἐθέωρησε τὴν πολύτροπον θέαν ὁ αὐτός· καὶ θαυμάσις ἔξῆλθεν ἐκεῖθεν. ἔκτισε δὲ πρώτην τὸ αὐτὸ παλαιὸν ἵππον C καὶ τὸ παλαιὸν παλάτιον ἐκ τῶν ίδίων Κοῖντος [δὲ] Μαρκιανὸς ὥντος Ῥωμαίων, κατελθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας πρὸς Φίλιππον O 292 10 τὸν βαρύποντν τὸν Μακεδόνα τὸν βασιλεύοντα ἐν Ἀντιοχείᾳ τυπῶσαι φόρους διδόναι αὐτὸν Ῥωμαίοις.

Ἐγένετο βασιλεὺς Ῥωμαίων πρῶτος καὶ μόνος καὶ δογιοφάντης ὁ αὐτὸς θειότατος Ἀνδρούστος· καὶ ἔχογημάτιζεν ἑαυτὸν οὐτως, Ἀνδρούστος Καῖσαρ Ὁκταβιανὸς τροπαιοῦχος σεβαστὸς D 15 κραταιὸς ἴμπεράτωρ, ὅπερ ἐστὶν αὐτοκράτωρ. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Ἀνδρούστος τὰ πάντα ἔτη νε'. τῇ δὲ θέᾳ ὑπῆρχε κονδοιδής, λεπτός, ἀπλόθριξ, εὐόφθαλμος, εὐφρονος.

Ἐν δὲ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἔκτισε τὸ ιερὸν τοῦ Διὸς ἐν τῇ Ῥώμῃ, D ἀνανεώσας καὶ τὸ Καπετάλιον, ποιήσας τὰ ἀμφότερα φοβερὰ 20 κτίσματα.

1. πάντων omisit Chron. Pasch. p. 192. B. Comparatis p. 105. B, C legendum puto τραγικῶν. Ibidem est ἵππων. 8. Κοῖντος δὲ Μαρκιανὸς ὥντος Ῥωμαίων] „Locus mendoza: δὲ mihi omnino παρέλκειν videtur. Quinam vero sint, quos hic memorat, Quintus Marcius et Philippus Barypus, doctoribus inquirendum permitto. Forte Ρωμαίων redundat, et δήν cognomen est. Certe Marcium Regem habemus Cos. in Fastis Siculis, ad finem Olympiadis CLXXVI.“ Ch. 18. αὐτοῦ] τῇ αὐτοῦ ed. Veneta.

Ludi omnifarii, Thymelici, Scenici, Athletici et Equestres, populo exhiberentur.

Agrippa vero, Augusti gener, Antiochiam secundo visens, Circum veterem, a ruderibus ruinarum prioribus terrae motibus factarum, repurgari curavit: ubi cum Ludos hosce varios summa cum admiratione spectasset, exinde discessit. Circum autem hunc veterem olim condidit Quintus Marcius, Dux Romanus, cum Antiochiam Syiae, vectigal Romanis pendendum Philippo Barypo, Macedoni, ad Antiochiam regnanti indicendi causa advenisset.

Idem divinissimus Augustus, Romanorum imperator et Monarcha primus, Sacrorumque Antistes erat: Cognomenta autem ista sibi arrogavit. Augustus Caesar Octavianus, vīctor augustus invictus, imperator, quod (Graecis) sonat, αὐτοκράτωρ. Imperavit autem Augustus in universum annos LXI. Erat vero statura curta, gracilis, capillitio lento ac porrecto, pulchris oculis, naso elegantī.

Eo imperante Jovis Fanum extructum est, Capitoliumque instauratum: utrumque aedificium plane stupendum.

Ioannes Malas.

Tῷ δὲ λαθ' ἔτει καὶ μηνὶ τῷ δεκάτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οἱ θέσπισεν ἐκφωνήσας δόγμα ὅστε ἀπογραφῆναι πᾶσαν τὴν ὑπὸ αὐτὸν γενομένην γῆν καὶ ἣν πρώτην εἶχον οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀγρίππου τὸ δεύτερον καὶ Δονάτου. καὶ ἀπεγράφη πᾶσα ἡ ὑπὸ Ρωμαίους γῆ διὰ Εὑμενοῦς καὶ Ἀττάλου συγκλητι-5 κῶν Ρωμαίων. εἶχε γὰρ πολὺν φόβον· ὅργιλος γὰρ ἦν πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸ μα' ἔτος καὶ μῆνα τὸν ἔκτον τῆς Εβασιλείας αὐτοῦ ἐν τῷ δύστρῳ μηνὶ κεί, ὡραν ἡμερινὴν δευτέραν, ἡμέρᾳ κυριακῇ εὐηγγελίσατο ἐν Ναζαρὲτ τῇ πόλει ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὴν ἄγιαν παρθένον καὶ Θεοτόκον Μαρίαν ἐν 10 ὑπατείᾳ Κονινίου καὶ Λογγίνου, ἡγεμονεύοντος δὲ τῆς Συρίας Οὐτιλλίου τοῦ καὶ προαγθέντος νεωστὶ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος.

5. *Eūmenoūs*] De hoc accentu v. Eustathius ad Odyss. p. 583. 34.
 11. *Kονινίον*] *Kονίντον?* 12. *Oὐτιλλίου*] *Oὐτελλίου* corrigendum cum Ch.

Anno autem regni xxxix, mense x, Agrippa II, et Donato Coss. edito jussit, ut regiones omnes Imperio Romano subditae, tam eae quas ipse subjugaverat, quam quas antea tenuerunt Romani, censerentur. Factus est autem iste Census, per totum imperium Romanum, ab Eumene et Attalo, Senatorii ordinis hominibus. Magnam enim apud omnes habuit reverentiam; ut qui ad iram pronissimum erat.

Exacto autem regni ejus anno XL, menseque VI, Martii XXV, hora diei II, die Dominico, Beata virgo, ac Deipara, Maria, ab Archangelo Gabriele, in urbe Nazareth, laetum nuncium accepit; Quinto et Longino Coss. Vitellio autem Syriae Praefecto, ab Augusto Caesare recens constituto.

**ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΤΓΟΤΣΤΟΥ ΚΑΙ
ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΕΩΣ ΘΕΟΥ.**

Ἐν δὲ τῷ μβ' ἔτει καὶ μηνὶ τῷ δ' τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ **Α** Ἀγούστου ἐγεννήθη ὁ κύριος ἡμῶν καὶ θεὸς Ἰησοῦς ὁ Χρι-
στὸς τῇ πρὸ οὐκανδῶν ἵνονοναρίων μηνὶ δεκεμβρίῳ κε',
ῶραν ἡμεριὴν ἑβδόμην, ἐν πόλει τῆς Ἰονδαίας ὀνόματι **Βη-**
5 θλεέμη, πλησίον οὖσαν τῆς Ἱερονσαλήμ, ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν
τὴν μεγάλην χρηματίζοντος μβ', ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας **Κυ-**
ρηνίου τοῦ ἀπὸ ὑπάτων, ὑπατεύοντος δὲ τοῦ αὐτοῦ Ὁχταβι-
νοῦ καὶ Σιλονανοῦ, τοπαρχοῦντος δέ, ἡτοι βασιλεύοντος, τῆς
Ἰονδαίας Ἡρώδου τοῦ βασιλέως.

10 Συνάγεται οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἥως τοῦ Φαλέκ, νιοῦ Ἐβερ, ἔτη
βφλγ', καὶ ἀπὸ Φαλέκ ἥως τοῦ μβ' ἔτους τῆς βασιλείας **Α** Ἀγού-
B

3. Ἰανοναρίων Ch., Ἰανοναρίω Οχ. Sic et infra saepius. 5. οὖ-
σαν] V. ad p. 54. A. 6. Κυρηνίου] Conf. Lucae cap. II. 2.

L I B E R X.

**DE TEMPORIBUS AUGUSTI IMPERATORIS ET
DEI INCARNATIONE.**

Αnno autem **XLII**, mense **IV**, Augusti imperantis, **VIII** Kal. Januarias,
Decembbris **XXV**, hora diei **VII**, natus est Dominus Deus noster, Jesus Christus,
in civitate Iudeae, nomine Bethleem, Hierosolymis vicina: (erat
is annus Aerae Antiochenae **XLII**,) Cyrenio, viro Consulari, Syriae tunc
temporis Praefecto, Octaviano ipso, et Silvano Coss. Herode vero Iudeae
regnum tenente.

Numerantur ergo ab Adamo, ad Phalecum usque, Eberi F. anni
M DXXXIII; a Phaleco vero, ad Augusti Caesaris regnum **XLII**, anni

στον Καλσαρος ἔτη βδεξ̄, ὡς συνάγεσθαι ἀπὸ Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου ἔως τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ μβ' ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου Καλσαρος ἔτη εφ'.

Καὶ λοιπὸν συνανεστράψῃ ἐπὶ τῆς γῆς τοῖς ἀνθρώποις ὁ κύ-5
ριος ἡμῶν καὶ θεός, ὡς ἐν ταῖς γραφαῖς ἐμφέρεται, ἔτη λγ', ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Ἀδὰμ ἔως τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γεννήσεως καὶ σταυρώσεως ἔτη εφλγ'. ὁ γὰρ Φαλὲκ κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν Μωσέως τὸ ἡμισυν λέγεται τοῦ χρόνου τῆς μελλούσης τοῦ Χριστοῦ παρουσίας. ὥσπερ γὰρ τὸν 10
C ἄνθρωπον τῇ ἔκτῃ ἡμέρᾳ ἐπλασεν, ὡς Μωσῆς ἐξέθετο, συντάξας ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ καὶ τοῦτο, „καὶ ἐστὶν ἡ μία ἡμέρα κυρίου ὡσεὶ χίλια ἔτη,“ τῇ δὲ ἔκτῃ ἡμέρᾳ, ὡς προεπεν ἡ O 295 γραφὴ, ἐπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὑπέπεσε τῇ ἡμαρτίᾳ ὁ ἄνθρωπος· ὡς δῆλον εἶναι ὅτι οὕτω καὶ τῇ ἔκτῃ ἡμέρᾳ τῆς 15 χιλιάδος ἐπὶ τῆς γῆς ἐφάνη ὁ δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός, καὶ ἐσώσε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως· ἀτια συνεγράψατο Κλήμης, Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος, οἱ σοφοὶ χρονογράφοι, ὁμοφωνήσαντες. ὁ δὲ θεοφιλέστατος χρονογράφος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλον ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Καισα-20 ρείας Παλαιστίνης τῇ μὲν ἔκτῃ χιλιάδι τῶν ἐνιαυτῶν λέγει καὶ

11. συντάξας ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ] „Haec Mosis verba habentur in hymno ejus, inter Psalmos Davidicos numero XC. quae etiam repetuntur, Petri Epist. II. cap. III. ver. VIII. “Ἐν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς μία ἡμέρα.“ Ch. 20. Εὐσέβιος] Vid. ad p. 22. A. 21. μὲν] μὲν γὰρ Οχ.

sunt MMDCCCCLXVII: adeo ut ab Adamo, primo homine, ad Incarnationem D. N. Jesu Christi, id est, ad Augusti Caesaris Imperantis annum XLII, anni effluxerint MMMMM.

Conversationem suam denique habuit in terra cum hominibus per annos XXXIII; sicut testantur S. Scripturae. Ab Adamo igitur, ad D. N. Jesum Christum in carne Crucifixum, anni habentur MMMMMMDXXXIII. Phaleucus enim, secundum Mosis Prophetiam, dimidium dicitur temporis Christi futuri adventus. Quemadmodum enim hominem Deus die sexto formavit, ut Moses scriptis suis testatus est; (qui etiam et hoc addit, apud Dominum, scilicet, unum diem idem esse, ac Mille annos: die vero sexto, ut antea diximus ex scriptura, Deus hominem formavit; qui deinde in peccatum lapsus est:) consentaneum omnino videtur, ut sexto etiam die Millenario in terris appareret D. N. Jesus Christus, Passione, et resurrectione sua hominem salvaturus. Haec vero a sapientissimis Chronographis Clemente, Theophilo et Timotheo, inter se consentientibus, accepimus. Eusebius autem Pamphili, Caesareae Palaestinae Episcopus, et ipse

αὐτὸς φανῆναι τὸν δλων σωτῆρα καὶ κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἔξι ἡμερῶν τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ· πρὸ δ
τοῦ δὲ πληρωθῆναι τὸ ἔξαπισχιλιοστὸν ἔτος εἶπεν ὅτι ἐφάνη ἐπὶ⁵
τῆς γῆς ὁ κύριος ἡμῶν καὶ θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁνόσασθαι
τὸ γέρος τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐγεννήθη καὶ ἐνηνθρώπησε, φησί,
τῷ εφ' ἔτει· ἐπαθε καὶ ἀνέστη ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χρι-
στὸς καὶ ἀνελήφθη τῷ εφλογῇ ἔτει. ἐν δὲ τῷ ἔξαπισχιλιοστῷ
ἔτει συμφώνουσιν ἀπαντες φανῆναι τὸν κύριον· καὶν σύν πλέον V 97
καὶν ἔλισσον, εἰς τὸ γέτος εἶπαν φανῆναι κατὰ τὴν προφητι-
κὴν φωνὴν, καὶ μὴ διμοφθονόσιν ἐκθέμενοι περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν
ἐνιαυτῶν, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐφάνη, ὡς ἡ θεία γραφὴ ση-
μαίνει.

*Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου Καλσαρος σε- O 296
βιστοῦ ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας πόλις τῆς Παλαιστίνης ὀνόματε
15 Σαλαμίνη. ἦντινα πόλιν ἐγέρας ὁ αὐτὸς Αὔγουστος ἐπεκάλεσε
Διὸς πόλιν.

*Ἡρώδης δὲ ὁ τοπάρχης, ἥτοι βασιλεύς, τῆς Ιουδαίας ἐν
αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐδιμύχθη ὅτι κατάσκοποι μάγοι ἀπὸ Περσίδος
εἰσῆλθον εἰς τὴν Ιουδαίαν χώραν· καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν συσχε-
20 θῆναι. ἥλθον γὰρ ἀπὸ τῆς Περσίδος μάγοι, γνόντες, ὡς μν-
στικοί, διὰ τοῦ φανέντος ἀστέρος τοῦ μηνύσαντος εἰς τὴν ἀνα-
τολὴν τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ ἐνανθρώπησιν, δῶρα φέρον-

9. §] σ' Οχ. 10. καὶ] καὶ? ibid. τὸν Ch., τῶν Οχ.
22. ἐνανθρώπησιν Ch., ἐνανθρώπήσεως Οχ.

omnium Dominum et Salvatorem, Jesum Christum, sexto annorum Millennium, secundum numerum diei, quo factus est Adamus, apparuisse fateatur: „ante impletum, inquiens, sextum Millennium annorum terris sese exhibuit D. N. Jesus Christus; uti genus humanum liberaret.“ Natum autem esse, et incarnatum anno Mundi **MMMMMD**, esse etiam passum, et resurrexisse, inque coelos assumptum anno **MMMMMDXXXIII**, affirmat idem. Ut cunque igitur inter Scriptores haud convenit, de numero adventus Domini, aliis plures, pauciores aliis numerantibus, in hoc tamen sunt omnes, illum aetate Mundi sexta, juxta dictum Propheticum, apparuisse. Ultimis enim temporibus venisse, testatur S. scriptura.

Augusti Caesaris sub imperio, iram divinam experta est Salamine, Palaestinae urbs. Hanc Augustus refecit, et Diospolim vocavit.

Sub hoc tempus Herodes, Judaeorum rex, Magos quosdam, Judaeam explorandi causa advenisse edocitus, eos comprehendi jussit. Magi enim hi, Mysteriorum haud ignari, cum ex stella in oriente visa, Christum in carne venisse intellexissent; dona secum ferentes, eum, tanquam regem

τες αὐτῷ, ὡς βασιλεῖ μεγάλῳ καὶ τικητῇ. οἵτινες εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐλθόντες ἐπηρώτων, Ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; καὶ ἐθρυλλήθησαν τοῖς Ἰουδαίοις. οἵτινες μάγοι γνωσθέντες συνεσχέθησαν καὶ εἰσηγέθησαν τῷ Ἡρώδῃ βασιλεῖ. καὶ ἐπηρώτησεν αὐτούς, Διὰ τί ἐπὶ τὴν Ἰουδαίαν χώραν ἐγένετο σφε πατύσκοποι; καὶ ἀνήγαγον αὐτῷ οἱ μάγοι τὸ τοῦ ἀστέρος Φαῦμα, καὶ δι τι μέγας βασιλεὺς ἐγενήθη τῷ κόσμῳ, καὶ δι τι δῶρα αὐτῷ ἐνεγκόντες παρεγενόμεθα, ὡς βασιλεῖ μεγάλῳ, προσενέγκαι καὶ αὐτῷ ἡ ἐπιφερόμεθα δῶρα, ὡς θεῷ. εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἥλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. ὁ 10 δὲ Ἡρώδης ἀκούσας ταῦτα ἔκθαμψος ἔμεινε, λογίζομενος δι τοῦ 297 μετὰ Αἴγυονστον Καίσαρα ποίας ἐστὶ δυνάμεως ὁ γεννηθεὶς βασιλεὺς. ἡσαν οὖν ἐλθόντες οἱ μάγοι ἐν Τεροσολύμοις ἐν ὑπατείᾳ Οὐνδικίον καὶ Οὐαλερίον. ἥκριβώσατο οὖν παρὰ αὐτῶν ὁ Ἡρώδης τὸν χρόνον τοῦ φανέντος ἀστέρος, καὶ εἶπεν αὐτοῖς τοῖς 15 μάγοις διτί Ἐὰν εὑρητε αὐτόν, ἐλθόντες ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως πάγα ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. καὶ ἀπελθόντες οἱ μάγοι, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀστέρος, οὗ ἐωράκασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἥδραν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει. Dη καὶ πεσόντες εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς προσεκύνησαν τῷ σωτῆρι 20 Χριστῷ. Ἐλεγον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς διτί τὸν μεῖζονα αὐτοῦ θεὸν ὑποδεικνύει ἡμῖν οὗτος ὁ ἀστήρ, ὃν ἡμεῖς τιμῶμεν, ὡς θεόν. καὶ προσενέγκαντες αὐτῷ δῶρα ἀπερ ἐβάσταζον, ὡς θεῷ, καὶ

1. εἰς τὴν ἀνατολὴν] Immo ἐκ τῆς ἀνατολῆς, nisi verba male reperita sunt.

magnum et victorem, veneraturi advenerant. Orientem itaque versus cursum suum dirigentes, ubi natus esset Iudeorum Rex, sciscitati sunt. Fama autem eorum inter Iudeos passim ferebatur; donec noti tandem comprehensique, ad Herodem regem perducerentur. Ei vero, quamobrem Iudeam explorandi causa advenerant, interroganti, responderunt; se, stella mirabilis in Oriente visa monitos, Regem Magnum mundo natum esse, dona ei, ceu Regi Magno oblato, illumque ut Deum veneraturos, advenisse. His auditis, Herodes admirabundus obstupuit, secum reputans, secundum Caesarem quantae potestatis esse potuerit Rex iste. Magi autem isti Hierosolymas venerunt, Vindicio et Valerio Coss. Herodes vero tempus, quo stella apparuit, a Magis diligenter exquires, dimisit eos, dicens; si inveniatis eum, mihi renuncietis vellem, ut et ego adiens, illum veneerer. Magi itaque abeuntes, et ipsam, quam in Oriente viderant, stellam viæ ducem habentes, Jesum et matrem ejus, in urbe Bethlehem invenerunt. Inter se vero dicentes; „stella ista, quam nos pro Deo habemus, Deum certe se majorem nobis exhibet:“ in terram proni cadentes, donaque, quae attulerant, ei, ceu Deo, offerentes, Christum salvatorem venerati sunt. Divinitus vero admoniti, Herode Rege

χρηματισθέντες, δι' ἄλλης ὁδοῦ, τῆς τοῦ λιμένον, ἀνῆλθον εἰς τὰ Περσικὰ μέρη, καταφρονήσαντες τοῦ Ἡρώδου βασιλέως.

Καὶ ὡς παιγνίδεις ὁ αὐτὸς Ἡρώδης βασιλεὺς ὑπὸ τῶν μάγων ἐθνικώθη· καὶ περιεγασύμενος ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων τῶν Ἰουνδαίων ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, ἔμαθε. καὶ πέμψας τοὺς στρατιώτας ἐσφυξε πάντα τὰ νήπια ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει τῆς Ἰουνδαίας, καθὼς ἡ Θεία λέγει γραφή. καὶ ληφθεὶς εὐθέως ὁ Ἡρώδης πάθει ἀνιάτῳ σκωληκόβρωτος ἐγένετο καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐγένετο βασιλεὺς, ἦτοι τοπάρχης, τοῦ Ἰουνδαϊκοῦ ἐθνους Ἡρώδης οὐδαές ὁ νιὸς αὐτοῦ ἔτη 3', ἐν ὑπατείᾳ Λαμία καὶ Σερελλιανοῦ, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλέμης ὁ χρονογράφος ἔξειθετο.

E O 298

'Ο δὲ Αὔγουστος Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς τῷ νέ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ μηρὶ διτωβρίῳ τῷ καὶ ὑπερβερεταίῳ ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαυτεῖον· καὶ ποιήσας ἐκατόμβην θυσίαν ἐπηρώτη- V 98 15 σε, Τίς μετ' ἐμὲ βασιλεύσει τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας; καὶ οὐκ ἐδόθη αὐτῷ ἀπόκρισις ἐκ τῆς Πυνθίας. καὶ πάλιν ἐποίησεν ἀλληλην θυσίαν, καὶ ἐπηρώτησε τὴν Πυνθίαν τὸ διὰ τὸ οὐκ ἐδόθη αὐτῷ ἀπόκρισις, ἀλλὰ σιγῇ τὸ μαντεῖον. καὶ ἐδρέθη αὐτῷ ἀπὸ τῆς Πυνθίας ταῦτα.

20 Παῖς Ἐβραῖος κέλεταὶ με θεός μακάρεσσιν ἀνύσσων τόνδε δόμον προλιπεῖν καὶ ἄιδος αὐθίς ίκέσθαι.

4. ἐθνικώθη Ch., Matthaei II. 16., ἐθνικώθη Ox. 7. λέγει] Matth. l. c. 8. σκωληκόβρωτος Ox. 20. θεός] θεοῖς Suidas v. Aὔγουστος. 21. ἄιδος] αἰδην Suidas, ὁδὸν Cedrenus p. 182. C.

insuper habito, ad limites divertentes, per avia tandem ad Persidem evaserunt.

Herodes ubi se a Magis delusum esse sensisset, ira commotus est: curiosius itaque a Pontificibus Judaeorum inquirens, ubi Christus nasceretur; et Bethleem Judaeae, locum esse edocut; missis illuc militibus, infantes omnes neci dedit: sicuti sacrae testantur Scripturae. Herodes vero morbo incurabili statim correptus, a vermis exesus interiit. Hunc in regno Judaeorum exceptit Archelaus, ejus filius, Lamia et Serelliano Coss. regnavitque annos IX, sicuti Clemens, sapientissimus Chronographus scriptum reliquit.

Augustus vero Caesar Octavianus, imperii sui anno LV, mense Hyperberetaeo, sive Octobri, Oraculum adit: factaque Hecatombe, Pythiam rogavit, dicendo. „Quis, post Me, Romana tenebit sceptra?“ Vate vero nihil respondente, sacra iterum peregit, et secunda vice sciscitatius est: „Quare, inquiens, Oraculum silet,“ nec mihi dat responsum? Tum demum a Pythia accepit haec.

*Me puer Hebraeus, summi moderator Olympi,
Migrare hinc mandat, Stygiasque revertere ad umbras.*

καὶ λοιπὸν ἄπιδι ἐκ πρόμων ἡμετέρων.

O 299 Καὶ ἔξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγονστος Καῖσαρ, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Καπετώλιον, ἔκτισεν ἐκεῖ βωμὸν μέγαν, ὑψηλόν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν, Ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου Θεοῦ· δόστις βωμός ἐστιν εἰς τὸ Καπετώλιον ἥως τῆς 5 νῦν, καθὼς Τιμόθεος ὁ σοφὸς συνεγράψατο.

Ο δὲ αὐτὸς Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς νόσῳ βληθεὶς ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐτελεύτησε, γέρων ἀνὴρ ἐτῶν οέ, ἀπιας καὶ σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἀμαρτίας. ἦν γὰρ μυστικὸς ἀρχιερεὺς καὶ βασιλεὺς.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Αὐγούστου Καίσαρος ἐπὶ ὑπατελας 10 Σεξτον καὶ Σεκτικιανοῦ ἐβασίλευσε Τιβέριος Καῖσαρ ἔτη κβ'.

O 300 ἦν δὲ διμοιριαῖος, γέρων, λεπταικνός, εὐόφθαλμος, μελάγχροος, **C** κονδόθριξ, οὖλος, ὑπόσιμος, φιλοκτίστης. δόστις ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν, καὶ μὴ πολεμήσας, ἀλλὰ παρακληθεὶς παρ' αὐτῶν πάκτα εἰρήνης ἐποιησε. 15

Καὶ ἀνιών ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἤλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, καὶ ἔκτισεν ἔξω τῆς πόλεως ἐμβόλους δύο μεγάλους πρὸς τῷ ὅρει τῷ λεγομένῳ Σιλπίῳ, ἔχοντας διαστήματα μιλίων δ', ὑπόροφους καὶ πανευπρεπεῖς. καὶ κατὰ ὁμέτην κτίσας τετράπυλα διὰ εἴλημάτων, φιλοκαλήσας αὐτὰ μονσώσει καὶ μαρμάροις, καὶ 20 τὴν πλατεῖαν δὲ χαλκονργήμασι καὶ ἀγάλμασι κοσμήσας καὶ τειχίσας τοὺς αὐτοὺς ἐμβόλους καὶ τὸ ὅρος ἀποκλείσας ἔσωθεν,

1. λοιπὸν ἄπιδι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων Suidas, ἄπιδι λοιπὸν ἐκ δόμων ἡμετέρων Cedrenus. Conf. supra p. 27. A. 13. οὐλός Ox. 18. Malim ὑπωρόφους. 20. φιλοκαλήσας Ox.

Vade igitur, nostrum neve ultra altare fatiges.

Augustus itaque inde ex Oraculo discedens, in Capitolium venit; ubi altari excuso erecto, ei literis Latinis inscribi jussit: *Haec est Ara Primo geniti Dei. Quae Ara adhuc usque visitur, in Capitolio: uti sapiens Timotheus memoriae prodidit.*

Caesar autem Octavianus in morbum incidens, Romae moritur, senex, annorum lxxv, fine prole, et ab omni labe corporis liber; ut qui non Rex solum, sed et Pontifex Maximus fuit, mysteriorumque peritus.

Post Caesarem Augustum, Imperator factus est Tiberius, Sexto et Sexticiano Coss. et regnavit annos xxii. Erat vero statura mediocrem superante, aetate vergente, gracilis, oculis pulchris, niger, capillitio brevi, crispoque, subsimus, aedificationi deditissimus. Hic contra Persas arma movebat: res vero ad pugnam non devenerunt; verum Caesar oblatas ab eis pacis conditiones accepit.

Inde Roman reversurus, Antiochiam magnam venit; ubi extra urbem juxta montem Silpium, porticus duas extruxit magnificas, desuper contignatas, et splendide ornatas, quatuor Milliarium intervallo distantes inter se. Tetrápyla etiam contignata vicatim extruxit, quae et marmore, et musivo adornavit: ipsam vero urbis plateam statuis, et columnis aereis

προσεκόλλησε τῷ αὐτῷ τείχει τὸ νέον τῷ παλαιῷ τείχει τῆς πόλεως τῷ ὑπὸ Σελεύκου γενομένῳ, ἀποκλείσας διὰ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ τείχους καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν Ἰώπολιν· καὶ ἀνέστησε τῷ αὐτῷ Τιβερίῳ Καῖσαρι ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀρτιοχέων στήλην χαλκῆν ὑπερούνω μεγάλου κιονος Θηβαίου ἐν τῇ πλατείᾳ κατὰ τὸ μέσον τῶν ἐμβόλων τῶν ὑπὸ αὐτοῦ κτισθέντων. ὅστις τόπος κέκληται ὁ ὀμφαλὸς τῆς πόλεως, ἔχων καὶ τύπον ἐγγεγλυμμένον ἐν λίθῳ ὀφθαλμοῦ. ἥτις στήλη ἴσταται ἔως τῆς ρύν.

10 Οὐδὲ αὐτὸς Τιβέριος Καῖσαρ μαθὼν ὅτι ὁ Σέλευκος ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς τὰς ὁνσεις τῶν ὑδάτων κατίοντων ἐκ τοῦ ὄρους χειμῶνος καὶ λιμναζόντων, ἀποφυγὼν τὸ ὄρος ἐν τῇ πεδιάδι τὴν πόλιν ἔκτισε, καὶ ἔθηκε τῇ αὐτοῦ στήλῃ κιβώτιον λίθινον, ἐν ᾧ ἐποίησε τέλεσμα δι' Αβλάκκωνος, τελεστοῦ καὶ ἱερέως, διὰ 15 τὰς ὁνσεις τοῦ Παρμενίου χειμάρρον ποταμοῦ καὶ τῶν κατερχομένων ὄνάκων ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸ μὴ βλάπτεσθαι τὸ αὐτὸ μέρος τῆς πόλεως ἢ πορθεῖσθαι τοὺς ὑπὸ αὐτοῦ κτισθέντας δύο ἐμβόλους μεγάλους· ὅπερ κιβώτιον λίθινον λέγοντιν εἶναι οἱ Ἀρτιοχεῖς πολῖται τὰ ὀνεικὰ τῆς πόλεως αὐτῶν, διότι ἔξηγόρακε 20 τὸ μέρος αὐτὸ τῆς πόλεως διὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κτισθέντος παρ' αὐτοῦ τείχους ἐκ τῆς τῶν βαρβάρων Σαρακηνῶν καὶ Περσῶν ἐπιδρομῆς καὶ ὄλώσεως. Ὅκειτο γὰρ δίκαια τείχους πρώην

1. τῷ αὐτῷ τείχει] τὸ αὐτὸ τείχος Ch.

19. ὀνεικὰ] Immo

ῶνεικά.

splendidam fecit. Insuper etiam moenibus olim a Seleuco factis, nova adjecit, intra quae, non solum Porticus illas duas clausit, sed et montem etiam ipsum, Acropolim quoque et Jopolim. Senatus itaque, populusque Antiochenus, Tiberio Caesari statuam aereum posuit, supra columnam magnam Thebanam, in platea, inter porticus illas duas ab ipso extrectas medium: qui quidem locus Umbilicus urbis vocatur: ubi et oculti effigiem, lapidi insculptam, videre est. Statua autem illa ibi adhuc visitur.

Tiberius autem Caesar, ubi intellexisset, Seleucum regem, carentem sibi a torrentibus aquarum, quae per hybernum tempus e monte exundantes restagnabant, monte relieto, in planicie urbem condidisse; et ipse, opera usus Ablaconis cuiusdam, sacerdotis et mystae, juxta statuam suam, capsulam lapideam collocavit, mystice praeparatam: nempe ut Parmenii torrentis eluviones, et aquarum e Monte cataractas, hoc fascino propelleret, ne pars illa urbis laederetur, aut Porticus a se extrectae averterentur. Capsulam vero hanc lapideam Antiocheni dicunt esse Redemptorium urbis suae: nimirum, quod haec murum, a Tiberio factum, inexpugnabilem reddens, eam urbis partem quasi redemit ab incursionibus et rapinis Barbarorum Saracenorum et Persarum. Olim enim ea

τὸ παρὰ τὸ ὄρος μέρος τῆς πόλεως, κτισθὲν ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανεστάτου βασιλέως· διὶ καὶ τὸ βουλευτήριον ἔκτισε καὶ ἄλλα ιερά. ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς πάλιν ὁ λε-

O 302 γόμενος Φιλάδελφος ἔκτισεν ἔξω τῆς πόλεως πολλά· δόστις καὶ ἐν Δάμφη ἔκτισεν ἐν τῷ ἄλσει ιερὸν δύο, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμι-
δος, στήσας ἐν αὐτοῖς ἀγάλματα δύο χρυσᾶ, παρουσχῶν προνό-
μια τοῖς καταφεύγοντιν ἐκεῖ πρὸς τὸ μὴ ἐκβάλλεσθαι τινὰ ἐκ
Β τῶν αὐτῶν ιερῶν. ταῦτα δὲ ἔκτισαν, ὅτε τὰ Μακεδονικὰ βα-
σίλεια ὑπῆρχεν.

‘Ο δὲ Τιβέριος Καῖσαρ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πόλει 10
ιερὸν μέγα Διὸς Καπετωλίον. ὅμοιως δὲ ἔκτισεν ὁ αὐτὸς βασι-
λεὺς καὶ δημόσιον λοντρὸν πλησίον τῆς Ὀλυμπιάδος πηγῆς τῆς
κτισθείσης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος εἰς ὄνομα τῆς αὐ-
τοῦ μητρός· ἔπει γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντος Ἀλεξανδρος ἐλθὼν
ἐκεῖ καὶ εἶπεν ὅτι Ἐπια γάλα τῆς ἡμῆς μητρός. κεῖται δὲ ἡ πη-
γὴ παρὰ τὸ ὄρος· ἥντινα δὲ αὐτὸς Τιβέριος ἐσω τοῦ τείχους ἀπέ-
κλεισεν. ἔκτισε δὲ καὶ ιερὸν τῷ Διονίσῳ πρὸς τῷ ὄρει ὁ αὐτὸς
C Τιβέριος βασιλεὺς, στήσας δύο στήλας μεγάλας τῶν ἐξ Ἀντιόπης
γεννηθέντων Διοσκούρων ἔξω τοῦ ναοῦ εἰς τιμὴν αὐτῶν, Ἀμφίο-
νός τε καὶ Ζήθου. ὁ αὐτὸς Τιβέριος καὶ τὸν ποταμὸν τῆς πό-
λεως τὸν πρώην λεγόμενον Δράκοντα μετεκάλεσεν Ὁρόντην τῇ
O 303 Ρωμαϊκῇ λέξι, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἀνατολικός. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ

2. ἐπιφανεστάτου] Fort. Ἐπιφανοῦς τοῦ. *ibid.* ὅτι καὶ τὸ βου-
λευτήριον] „Forte legendum, ὅτε aut ὁστις.“ Ch. 8. ιερῶν Ch.,
ιερέων Ox.

pars urbis, quae ad montem sita, ab illustri illo Antiocho condita est, (Senaculum nempe publicum, aliaque loca sacra,) nequaquam moenibus cincta habitabatur. Similiter etiam Antiochus Philadelphus extra urbem multa extruxit: qui et ad Daphnen, in Luno, Fana duo condidit, Apollini unum, alterum Diana: in quibus etiam statuas duas aureas collocavit, Asylorum eis iura concedens; ut ne quis noxius, ad ea confugiens, inde extraheretur. Haec vero extracta sunt, sub Regibus Macedonicis.

Extruxit etiam Tiberius Caesar, in eadem Antiochia, templum ingens Jovi Capitolino: Balneum quoque publicum extruxit, prope fontem illum, quem olim condidit Alexander Makedo, nomenque ei dedit, a Matre sua, Olympiadēm. Alexander enim eo veniens, et aquas de scaturigine illa bibens; videor (inquit) mihi lac maternum hausisse. Fons autem iste juxta montem situs est; quem et intra urbis ambitum moenibus suis Tiberius incluserat. Idem etiam Baccho fanum extruxit juxta montem; positis etiam exterius ad templum statuis duabus, Amphonis et Zethi, Dioscurorum ex Antiopa prognatorum in honorem. Fluvium etiam, urbem alluentem, qui Draco olim vocabatur, Orontem, quasi Orientalem, Romana lingua vocavit. Theatrum quoque extruxit, circumque aliud

θέατρον, προσθεὶς ἀλλην ζώνην πρὸς τῷ ὅρει καὶ θυσιάσις κόρην παρθένον Ἀντιγόνην ὄνόματι· ὅτεν θέατρον οὐκ ἐπλήρωσεν εἰς τέλειον. ἔστησε δὲ ἐπάνω τῆς ἀνατολικῆς πόρτας, ἡς αὐτὸς ἔκτισε, στήλην λιθίνην τῇ λεκανῇ, τρεφούσῃ τὸν Ρῶμον 5 καὶ τὸν Ρῆμιον, σημαίνων Ρωμαῖον εἶναι κτίσμα τοῦ προστεθέντος τείχους τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει. ἔκτισε δὲ καὶ ὅπισθεν τοῦ θεάτρου ἱερὸν τὸν Πανός. ταῦτα δὲ Δομνῖνος ὁ σοφὸς χρονογράφος ἔξεθετο.

Ἐκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Τιβέριος ἐν τῇ Λουδίᾳ χώρᾳ παρὰ τὴν Δ 10 λίμνην πόλιν, ἥτινα ἐκάλεσε Τιβεριάδα, εὐρηκὼς ἐν τῷ τόπῳ ἕδατα θερμά, κτίσις τῇ πόλει καὶ δημόσιον λουτρὸν μὴ ὑποκαίμενον, ἀλλ ἐξ αὐτῶν τῶν θερμῶν παρέχοντα τὴν χοῆσιν τῇ πόλει. ἐποίησε δὲ καὶ τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ Ρωμαίους μετὰ Ο 304 τὴν τελευτὴν Αρχελέων τοῦ τοπάρχουν αὐτῆς.

15 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου ἐμπρησμὸς ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τῷ οφ' ἔτει τῆς αὐτονομίας αὐτῆς ἐν τυκτί, ἀδήλως καύσας τὸ πλέον μέρος τῆς ἀγορᾶς καὶ τὸ βουλευτήριον καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Μουσῶν τὸ κτισθὲν ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Φιλοπότερος ἐκ τῶν ἐαθέντων χρημάτων κατὰ διαθήκας 20 ὑπὸ Μάρωνος Ἀντιοχέως, μετοικήσαντος εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ Ε πελεύσαντος τότε ἐκ τῶν αὐτοῦ κτισθῆναι τὸ τῶν Μουσῶν ἴε-

2. δθεν] „Lego ὥπερ.“ Ch. 19. ἐκ τῶν ἐαθέντων χρημάτων] „Ita habet Cod. MS. verum Librarius, mentem habens in aliis occupatam, vocabulum hoc ultima syllaba mutilavit: scribe ἐαθέντων.“ Ch.

priori, prope montem, adject; immolata etiam virgine, nomine Antigone: quod quidem opus ad exitum non perduxit. Portae etiam Orientali, a se extuctae, statuam superimposuit lapideam Lupae, Romuli et Remi nutricis; nempe sic nova illa urbis moenia Romanum opus fuisse, significans. Praeterea etiam Panī templum extruxit, Theatrum a tergo respiciens. Haec vero Dominus, sapiens Chronographus, literis prodidit.

In Iudea etiam Tiberius urbem prope Lacum, extruxit, quam Tiberiadē vocavit. Aquas vero calidas ibi inveniens, Balneum etiam publicum extruxit, quod natura sua Thermarum usum urbi suppeditavit. Archelao autem fatis defuncto, Tiberius Cappadociam, ejus regnum, Romano adjectit imperio.

Tiberii hujus temporibus anno urbis sui juris factae lxxii, incendium accidit Antiochiae Syriae, quod per silentium noctis majorem Fori partem, et Senaculū consumpsit. Conflagrarunt etiam eo tempore Musarum aedes, quas extruxerat Antiochus Philopator, ex pecuniis quas in hoc testamento suo legaverat Maro quidam Antiochenus: qui, mutatis sedibus, Athenas commigrans, ex facultatibus suis Musarum templum et Biblio-

ρὸν καὶ βιβλιοθήκην. ἔκτισε δὲ καὶ ὁ Τιβέριος πόλιν ἐν τῇ Θράκῃ ἄλλην, ἣν ἐκάλεσε Τιβερίαν.

Τῷ δὲ οὐέτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν ὑπατείᾳ Ἀλοναροῦ καὶ Νερούα ἥρξατο ὁ ἄγιος Ἰωάννης ὁ πρόδορος κηρύσσειν βάπτισμα μετανοίας βαπτίζειν κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν.⁵

O 305 V 100 καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαῖα χώρα. καὶ λοιπὸν ἀρχὴν ἐποιήσατο τοῦ σωτηρίου ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ προδόθου, γερόμενος ἐνιαυτῶν περὶ πον λ' καὶ θαυματουργῶν. ἐβαπτίσθη δὲ ἐν τῷ Ἱορδάνῃ, ποταμῷ τῆς Παλαιστίνης, μηνὶ αὐδηναὶ τῷ καὶ 10 λανοναρίῳ ἔκτῃ, ὥρᾳ νυκτερινῇ ἴ., ἐν ὑπατείᾳ Ρούφου καὶ Ρουβελλίωνος. ἀπὸ τότε καὶ ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης δῆλος ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φιλίππου, ὁ τοπαρχῶν, ἢτοι βασιλεύων, τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, ἐν Σεβαστῇ πόλει τῇ πρὸ η' καλανδῶν ἰοννίων ἐν ὑπατείᾳ 15 **B** Φιλάκιωνος καὶ Ρονφίνον διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναικα αὐτοῦ, ὅτι ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, Οὐκ ἔχεστι σοι ἔχειν τὴν γυναικα τοῦ ἀδελφοῦ σου, καθὼς ἐν ταῖς θείαις ἐμφέρεται γραφαῖς ταῦτα.

3. βασιλείας Ch., ὑπατείας Ox. 10. αὐδηναίω] Αὐδυνέω Ox. 12. ἀπὸ τότε — 239. 17. χώρας attulit Ioannes Damascenus Oratione tertia de Imag. vol. I. p. 368. ed. Lequien. 13. Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φιλίππου ὁ τοπαρχῶν, ἢτοι βασιλεύων τῆς Τραχωνίτιδος etc.] „Scr. τοῦ τοπαρχοῦντος, ἢτοι βασιλεύοντος τῆς Τραχωνίτιδος. Herodes enim Tetrarcha Galilaeam; Philippus autem, frater ejus, Ituream et Trachonitidem regionem, sibi subjectas habuerunt; uti appareat ex Sacris literis, Luc. 3. cap. 1.“ Ch. ibid. ὁ βασιλεὺς — βασιλεύων] ὁ τοπάρχης εἰς τὸ βασίλειον Ioannes. In sequentibus Malalam erroribus frustra liberare student Ch. et Wesselingius ad Hieroclem p. 719. 15. πόλει τῇ] τῇ πόλει Ioannes. 16. Φιλάκιωνος Ioannes, Φιλάκιωνος Ox. διὰ — p. seq. v. 1. λυπούμενος om. Ioannes. 18. θείαις] Lucae cap. III.

thecam extrui jusserset. Tiberius autem urbem quoque aliam in Thracia condidit, quam Tiberiam appellavit.

Anno autem xv imperantis Tiberii, Albano et Nerva Coss. S. Joannes Praecursor Baptismum Resipiscentiae praedicare coepit et baptizare: ac a Prophetis praedictum fuerat. Exibat autem ad eum omnis Iudea regio: tum demum primordia salutis Humanae statuit D. N. Jesus Christus, ab eodem Joanne Praecursore baptisatus, cum annum ageret xxx, aut eo circiter, miracula tum primum faciens. Baptizatus autem fuit in Jordane, Palaestinae fluvio, Mensis Audynaei, sive Januarii vi, ad horam noctis x, Rufo et Rubellione Coss. Ex eo tempore innotescere hominibus coepit Joannes Baptista; cui rex Herodes, frater Philippi, regis Trachonitidis, caput amputavit, in urbe Sebaste, viii Kal. Junias, Flaccione et Rufino Coss. propter uxorem Herodiadēm. Dixerat enim Herodi Joannes; Non licet tibi fratris tui uxorem habere: uti haec in sacris

καὶ λυπούμενος διὰ τὸν Ἰωάννην ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ δεύτερος ὁ Φιλίππον ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς πόλεως Σεβαστῆς ἐν Πανεύδι πόλει τῆς Ἰουδαίας. καὶ προσῆλθεν αὐτῷ γυνή τις εὐπορωτάτη, οἰκοῦσα τὴν αὐτὴν Πανεάδα πόλιν, δινόμιατι Βερονίκη,
 5 βονλομένη ὡς ἴαθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ στήλην αὐτῷ ἀναστῆσαι. O 306
 καὶ μὴ τολμῶσα δίχα βασιλικῆς κελεύσεως τοῦτο ποιῆσαι δέησιν
 ἐπέδωκε τῷ αὐτῷ Ἡρώδῃ βασιλεῖ, αἰτοῦσα ἀναστῆσαι στήλην
 τῷ σωτῆρι Χριστῷ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. ἡτις δέησις ἔχει οὕτως.
 Σεβαστῷ Ἡρώδῃ τοπάρχῃ καὶ θεσμοδότῃ Ἰουδαίων τε καὶ C
 10 Ἑλλήνων, βασιλεῖ τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, ἵεσίας δεήσεις παρὰ
 Βερονίκης, ἀξιωματικῆς πόλεως Πανεάδος. δικαιοσύνη καὶ φι-
 λανθρωπία καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ἀρετῶν πασῶν περιστέφουσι τὴν
 ὑμετέραν Θείαν κορυφήν. ὅθεν κάγὼ ταῦτα εἰδυῖα ἥκον σὲν
 ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι πάντως τῶν αἰτοῦμενων τευχομένη. τίς δὲ
 15 ἡ τοῦ παρόντος προοιμίου κρηπὶς προϊών ὁ λόγος σε διδάξει.
 ἐκ παιδόθεν ληφθεῖσα πάθει αἴμοδόσιας ὀχετῶν εἰς λατροὺς κα-
 τυνάλωσά μον τὸν βίον καὶ τὸν πλοῦτον, καὶ ἕστιν οὐχ ἡδον.

1. οὐαὶ λυπούμενος etc.] διὰ τοῦτο λυπούμενος ὁ Ἡρώδης ὁ βα-
 σιλεὺς ὁ Φ. Ioannes. 2. πόλεως — Ἰουδαίας] Ἰουδαίας Ioan-
 nes. 3. εὐπορωτάτη] εὐπόρος Ioannes. 4. Βερο-
 νίκη Ioannes semper. 7. ἐπέδωκε τῷ αὐτῷ] δέδωκε τῷ Ioan-
 nes. ibid. αἰτοῦσα στήλην κρυστὴν τῷ σ. X. ἐν τῇ ἑαυτῆς πόλει
 στῆσαι Ioannes. 8. ἔχει] εἶχεν Ioannes. 9. οὐαὶ θεσμοδότῃ] θε-
 μοδότῃ Ioannes. 10. τῆς et κώρας om. Ioannes. ibid. ἵεσίας
 δεήσεις] δέησις οὐαὶ ἵεσία Ioannes, ut scribendum sit ἵεσία οὐαὶ δέησις.
 12. αἱ λοιπαὶ] τὰ λοιπὰ Ioannes, omissio πασῶν. 13. ὑμετέραν Ch.,
 Ioannes, ἡμετέραν Οχ. ibid. ταῦτα] τοῦτο Ioannes. 14. πάν-
 τως τῶν αἰτούμενων] πάντων Ioannes et, omissio ἥκον, τευχομένη
 σοι γράψω. ibid. τίς δὲ] ἡτις et mox προϊών σε ὁ λόγος Ioannes.
 16. ἐκ παιδόθεν] ἐκ παιδῶν Ioannes et mox εἰς λατροὺς ἀναλώσα-
 σαι — λατεῖν οὐχ εὑρον.

Literis enarrantur. Herodes autem rex, ejus nominis secundus, Philippi frater, ob Joannem contristatus, Sebaste reicta, Paneadem, Iudeae urbem, se recepit. Accessit autem ad eum, ejusdem urbis incola, mulier quaedam opulenta, nomine Veronica. Huic in animo erat, statuam erigere Jesu in honorem, qui eam a morbo liberaverat. At hoc non ausa facere, nisi prius impetrata regis venia, libellum supplicem Herodi obtulit, Christo Salvatori statuam in ea urbe erigendi licentiam petens. Libellus autem iste sic se habet.

Augustissimum Herodem, Toparcham, Iudeis pariter et Gentibus Legislatorem, Trachonitidis Regem, Veronica, honorabilis urbis Paneadis incola, humillime precatur.

„Justitia, et erga homines benignitas, et quocunque est virtutum omnium, divinum caput vestrum, ceu corona cingunt. Quod ego neutiquam ignorans, ad te accedo; spem optimam concipiens vota mea omnino obtainendi. Quid vero sibi vult haec Praefatiuncula, sequens te docebit oratio: Ego quidem ab aetate puerili fluxu sanguinis laborans, fa-

ἀκηκονία δὲ τοῦ Θαυμαζομένου Χριστοῦ τὰ λύματα, ὃς νεκροὺς ἔξανθιστησι καὶ τυφλοὺς πάλιν εἰς φάos ἐλκων καὶ δακριο-

Dνας ἐκ βροτῶν ἀπελαύνων καὶ πάντας τοὺς ἐν νόσοις μαρατο-

O 307 μένους λόγῳ θεραπεύει, πρὸς αὐτὸν οὖν κάγὼ ὡς πρὸς θεὸν ἔδραιμον. καὶ προσεσχηκνῖα τὸ περιέχον αὐτὸν πλῆθος, δειλιά-5 σασα δὲ ἔξειπεν αὐτῷ καὶ τὴν ἀγήτητόν μου νόσον, μὴ πως τὸν μολυσμὸν τοῦ πάθους ἀποστρεφόμενος δργισθῇ κατ’ ἐμοῦ καὶ πλέον μοι ἐπέλθῃ ἡ πληγὴ τῆς νόσου, κατ’ ἐμαυτὴν ἐλογισάμην ὅτι εἰ δυνηθείην ἄψασθαι τοῦ κρασπέδου τοῦ ἴματόν αὐτοῦ, πάντως ἰαθήσομαι· καὶ λάθρᾳ εἰς τὸ περὶ αὐτὸν εἰσδύνασα πλῆ-10 θος ἐσύλησα τὴν ἵσιν, τοῦ κρασπέδου αὐτοῦ ἄψαμένη· καὶ σταλεῖσης μον τῆς πηγῆς τοῦ ἀίματος γέγονα παραχρῆμα ὑγιῆς. αὐτὸς

E δὲ μᾶλλον, ὡς προγονὸς τῆς ἐμῆς κυρδίας τὸ βούλευμα, ἀνέκρουξε, Τίς μου ἥψατο; δύναμις γὰρ ἔξηλθεν ἀπ’ ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ ὠχρῶσα καὶ στένοντα, τὴν νόσον θραυστέραν ὑποστέψειν ἐπ’ ἐμὲ λογιζομένη, 15 προσπεσοῦσα αὐτῷ τὴν γῆν ἐπλήρωσα δακρύων, τὴν τόλμαν ἔξει-ποῦσα. ὁ δὲ ὡς ἀγαθὸς σπλαγχνισθεὶς ἐπ’ ἐμοὶ ἐπεσφράγισέ μοι τὴν

V 101 ἵσιν, εἰρηνῶς, Θύρου, θυγάτερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πο-

1. ὃς] ὡς Ioannes et διανίστησι — φῶς.
3. νόσοις] νόσῳ — θερα-
πεύων, κάγὼ πρὸς αὐτὸν Ioannes.
5. τῷ περιέχοντι πλήθει Ioan-
nes. Idem, omissis δὲ — νόσον, μὴ τὸν ἐν τοῦ πάθους μολυσμὸν.
8. πλέον] πλειών Ioannes. ibid οὐδὲ OX., οὐδὲ ἐαντὴν Ioannes,
qui paulo ante οὐδὲ ἐμοῦ.
9. εἰ] ἐὰν Ioannes. Idem αὐτὸν, σω-
θήσομαι· οὐν καὶ ἄψαμένη.
11. σταλεῖσης] σταθεῖσης Ioannes.
13. τὰ βονιεύματα Ioannes.
14. δύναμις ἀπ’ ἐμοῦ ἔξηλθεν.
ἐγὼ οὖν ὠχριάσασα — ἀποστρέψειν Ioannes.
17. ὁ] αὐτὸς —
ἐπ’ ἐμοὶ ἐπεσφράγιζε μον Ioannes. Correxi OX. ἐμὲ.

cultates meas omnes, et fortunas in medicos profudi; remedium vero inveni nullum. Ubi vero ad me pervenisset Christi illius fama, qui in Miraculis tantus erat, ut mortuos resuscitare, visum coecis restituere, daemonas e mortalium corporibus ejicere, quoscunque denique morbos verbo solo sanare potuerit; ipsa quoque ad illum, tanquam Numen confugi. Turbam autem animadvertens circumstantem, verebar illi morbum meum insanabilem enarrare; ne forte spurcitem mali aversatus, ira in me commoveretur; et morbus me inde saevior affligeret. Mecum igitur in animo reputans, quod si liceret vel fimbriam vestimenti attingere, statim convalescerem, occulte memet turbae immiscebam; et fimbria ejus tacta, medelam suffurata sum, substitut enim sanguinis mei fluxus, et protinus sanata fui: ille vero cordis mei consilia praesentiscens, elata voce, Quis, inquit, me tetigit? Virtus enim ex me prodiit. Ego vero pallore suffusa, ingemiscens; reverita, ne in me repetitis viribus grassaretur morbus; ad pedes ejus provoluta, et terram lachrymis compleps, audaciam meam profitebar. At ille, pro benignitate sua mei misertus, praestitam mihi valetudinem corroboravit, hoc dicto: Confide filia, fides tua te salvat

ρεύνον εἰς εἰρήνην. οὗτως καὶ ὑμεῖς, σεβαστοί, τὴν δέησιν ὁξεῖαν Ο 308 τῇ δεομένῃ παράσχετε.

‘Ο δὲ βασιλεὺς Ἡρώδης ἀκηποῶς ταῦτα διὰ τῆς δεήσεως ἐξεπλάγη διὰ τὸ θαῦμα· καὶ φοβηθεὶς τὸ μυστήματον τῆς λύσεως 5 εἶπεν, Αὕτη ἡ εἰς σὲ γενομένη ἡσις, ὡς γύναι, μείζονος στήλης ἔστιν ἀξία. πορευθεῖσα τοίνυν οἵαν βούλει ἀνύστησον αὐτῷ στήλην, προθέσει δοξύζοντα τὸν ἵπσαμενον.

Καὶ εὐθέως ἡ αὐτὴ Βερονίκη, ἡ πρώην αἰμόδρομος, ἐν μέσῳ τῆς ἴδιας αὐτῆς πόλεως Πανεάδος ἀνέστησε τῷ κυρίῳ ἥμιν 10 καὶ θεῷ Ἰησοῦ Χριστῷ στήλην χαλκῆν ἐκ χαλκοῦ θερμηλάτου, συμμίξασα βραχὺ τι μέρος χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. ἡτις στήλη μένει ἐν Πανεάδι πόλει ἔως τῆς νῦν, πρὸ πολλοῦ χρόνου B μετενεγκέθεισα ἀφ' οὗ ἵστατο ἐν μέσῳ τῆς πόλεως τόπου εἰς ἄγιον εὐκτήριον οἶκον. ὅπερ ὑπόμνημα ηὔρον ἐν τῇ αὐτῇ Πα- 15 νεάδι πόλει παρὰ Βάσσω τινί, γενομένῳ ἀπὸ Ἰουδαίων χριστιανῶν. ἐν οἷς ὑπῆρχεν ὁ βίος πάντων τῶν βασιλέων τῶν βασιλευόντων πρώην τῆς Ἰουδαϊκῆς γάρως.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ Φιλίππου γενόμενος ἐμπληθῆς ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας η΄. καὶ ἐσφάγη ἐν τῷ κονθικλείῳ Ο 309

1. οὗτος] οὗτω Ioannes. ibid. τῇ δεομένῃ ὁξεῖαν Ioannes. 4. διὸ omisit Ioannes. 5. αὐτῇ et mox προδέσει om. Ioannes. 8. ἡ αὐτὴ] αὐτὴ Ioannes et mox αἰμοδρόοντα. 9. τῷ — Χριστῷ] τῷ θεῷ καὶ κυρίῳ Ioannes. Idem postea μίξασα χρυσὸν καὶ ἀργυρον. 10. ἐκ χαλκοῦ θερμηλάτου] „Scr. θερμηλάτου, uti habet Damascenus.“ Ch. 12. πόλει] τῇ πόλει Ioannes et mox ἔως νῦν οὐ πρὸ πολλοῦ. 13. τόπον — οἶκον] εἰς ἄγιον τόπον εἰς οἶκον εὐκτήριον Ioannes. 14. ηὔρον] εὑρέθη ἐν τῇ πόλει Πανεάδι Ioannes. 16. οἰς] ὡς Ioannes, sic pergens βίος τῶν βασιλευόντων πάντων τῆς etc. 19. ἐκρίνετο] ἐκλίνετο Ch.

fecit: Vade in pace. Similiter et vos, Augustissimi, uti voto meo annuat, obnixe peto.“

Haec ubi ex libello supplici intellexisset Herodes, ad famam miraculi attonitus stetit; mysterium curationis horrescens, petenti respondit: „Haec in te, O Mulier, facta sanatio, maximi sane digna est monumenti. Abi igitur, et statuam ei erige quamvis vis, honorem optatum illi exhibens, qui te sanam reddidit.“

Statim itaque Veronica, quae antehac Haemorrhusa fuerat, in media urbe sua Paneade, Domino Deoque Nostro Iesu Christo, statuam erexit, ex aere ductili conflatam, auri etiam aliquantulum et argenti admiscens. Quae quidem statua adhuc visitur in urbe Paneade, jam olim, ab eo loco ubi stetit, urbis in meditullio, translata in sanctam Aedem Oratorium. Monumentum vero hoc inveni, in dicta urbe Paneade, apud Bassum quendam, qui a Judaismo ad Christianismum transierat; qui in eodem etiam libro antiquorum Judaeae regum omnium res gestas conscriptas habuit.

Idem Rex Herodes, Philippi frater, ex repleione aegrotans, decu-

αὐτοῦ μετὰ τὸν οὐρανὸν συνειδυῖας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ,
καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης συνεγράψατο.

C Τῷ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Τίβερον Καίσαρος καὶ μηνὶ τῷ ζ, γενόμενος ἐνιαυτῶν περὶ πον λγ' ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς ἡμῶν, παρεδόθη ὑπὸ Ἰούδᾳ Ἰσαακιῶ-5 τον, μαθητοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς κύριος καὶ σωτὴρ ἡμῶν, μηνὶ δύστορῳ τῷ καὶ μαρτίῳ κγ', τῆς σελήνης ἔχοντος ἡμέραν ιγ'. ἦν δὲ ἡμέρα πέμπτη, ὥρα νυκτερινὴ πέμπτη. καὶ ἀπηνέζθη πρὸς τὸν Καιάφαν ἀρχιερέα, κάκεῖθεν ἔξεδόθη Ποντίῳ Πιλάτῳ ἡγεμόνι· καὶ εὐθέως ἡ γυνὴ τοῦ αὐτοῦ Πιλάτου Πρόκλα ἐδή-10 λωσεν αὐτῷ, Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαιῷ τούτῳ· πολλὰ γάρ ἐπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν. καὶ γνόντες τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, ἐστασίαζον κράζοντες, Ἄρον, Ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. καὶ ἐσταυρώθη κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τῇ πρὸ οὐ καλαν-

D δῶν ἀπριλλίων, μηνὶ μαρτίῳ κδ', τῆς σελήνης ἔχοντος ἡμέραν 15
O 310 ιδ'. ἦν δὲ ἡμερινὴ ὥρα ἔκτη, τῆς ἡμέρας οὔσης παρασκευῆς. καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἦν εἰς τὸν κόσμον σκότος· περὶ οὗ σκότους συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Φλέγων ὁ Ἀθηναῖος εἰς τὴν ιδίαν αὐτοῦ συγγραφὴν ταῦτα. Τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Τίβερον Καίσαρος ἐγένετο ἔκλεψις ἥλιον μεγίστη πλέον 20 τῶν ἐγνωσμένων πρότερον· καὶ νὺξ ὑπῆρχεν ὥρᾳ ἔκτῃ τῆς ἡμέρας, ὥστε καὶ τὸν ἀστέρας φανεσθαι.

17. ἥλιος Ch., ἥλιος Ox. 20. πλέον om. Chron. Pasch. p. 219. C,
Syncellus p. 325. A. Fort. πασῶν.

buit, per spatum VIII mensium: quibus exactis, in cubiculo suo, conscientia etiam uxore, occisus est: sicut sapientissimus Clemens scriptis prodidit.

Anno autem XVIII, et mense VII, Imperantis Tiberii, Jesus Christus Deus et Servator Noster, annos circiter XXXIII natus, a Iude Iscariota, discipulo suo, proditus est; Martii XXIII, die Lunae, feria V, hora nocturna V. Abductus vero fuit ad Caiapham, Pontificem Maximum: exinde autem Pontio Pilato Praesidi traditus fuit. Procul vero Pilati uxori, misso statim nuncio, eum monuit, ne quid tentaret adversus justum illum hominem: „Multa enim, inquit, hodie per somnum passa sum propter eum. Iudei vero, hoc cognito, tumultantes exclamarunt: *Tolle, Tolle; Crucifige eum.* Crucifixus est itaque D. N. Jesus Christus VIII Kal. Aprilis, Martii XXIV, die Lunae XIV, hora die VI, cum esset Parasceve, sive, dies Praeparationis. Sol vero lumine orbatus est, et tenebrae factae sunt super terram universam. Harum autem tenebrarum in scriptis suis meminit sapientissimus Phlegon Atheniensis, hisce verbis. „Anno regni Tiberii Caesaris decimo octavo, Eclipsis solis erat maxima, qualem priora secula videre nullam. Hora enim diei sexta nox erat tanta, ut etiam stellae apparerent.“

Ο δὲ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ νίδιος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος,
ἔδωκε τὸ πνεῦμα τῇ αὐτῇ παρασκευῇ, ὡρα ἦν ὥστε θ'. καὶ εὐ-
θέως ἐγένετο εἰς πάντα τὸν κόσμον σεισμὸς μέγας καὶ τάφοι Ε-
ἀνεῳχθήσαν καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν καὶ νεκροὶ ἀνέστησαν, κα-
5 θὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφέρεται πάντα μετὰ ἀληθείας·
ῶστε λέγεται τοὺς Ἰουδαίους, Ἀληθῶς Θεοῦ νίδιος ἦν οὗτος, διν
ἐσταυρώσαμεν.

Καὶ ἐπύφη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡρα δεκάτην τῆς αὐτῆς παρα-
σκευῆς ἡμέρας, ἐν ὑπατείᾳ Σοντπικίου καὶ Σᾶλα, τοῦ ἔβδομη-
10 κοστοῦ ἐνάτου ἔτους χρηματίζοντος κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγά-
λην, ἡγεμονεύοντος δὲ τότε τῆς Συρίας Κασσίου, τοῦ καὶ προα- V 102
χθέντος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τίβεριον Καισαρος.

Ἀνέστη δὲ ὁ κύριος ἡμῶν καὶ θεὸς Ἰησοῦς μηνὶ δύστρῳ O 311
τῷ καὶ μαρτίῳ κέ, ὡρᾳ νυκτερινῇ δεκάτῃ, ἐπιφωσκούσης ἡμέ-
15 ρας κυριωτῆς, τοῦ αὐτοῦ μαρτίου μηνὸς ἔκτης εἰκάδος, ἔχον-
σης τῆς σελήνης ἡμέραν ἔξκαιδεκάτην, καὶ ἐφάνη τοῖς ἀποστό-
λοις καὶ ἄλλοις ἄγιοις πολλοῖς καὶ συνανεστράφη αὐτοῖς ἐπὶ τῆς
γῆς μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἡμέρας μ'. καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐ-
ρανοὺς ὁ κύριος ἡμῶν καὶ θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς μηνὶ ἀρτεμι-
20 στῷ τῷ καὶ ματίῳ δ', ὡρᾳ ἡμερινῇ β', ἡμέρᾳ ε', τῶν ἀγίων ἀπο-
στόλων ὁρῶντων καὶ πολλοῦ πλήθους ἀλλού πᾶς ὑπὸ ιερελῶν
ἀνελήφθη, καὶ τῶν ἀγίων ἀγγέλων λεγόντων, Τί ἀτενίζετε εἰς B
τοὺς οὐρανούς, Γαλιλαῖοι ἄνδρες; οὗτός ἐστιν ὁ Ἰησοῦς.

8. ὡραν] ὡρᾳ Ch. ibid. δεκάτην] δεκάτῃ Οχ. 9. Σᾶλα] Scribe
Σύλλα. 10. ἐννάτου Οχ. 16. ἔξκαιδεκάτην Ch., ἔξκαιδεκάτῃ Οχ.

Dominus vero noster Jesus Christus filius Dei viventis circiter ejusdem Parasceves horam ix animam efflavit. Protinus per totum orbem terrae motus ingens exortus est, sepulchra etiam aperta sunt et rupes dissilierunt, mortuique resurrexerunt: adeo ut Judaei ipsi dicerent; *Dei certe filius erat, quem crucifiximus:* uti haec omnia in S. Scripturis verissime tradita habemus.

Hora vero x ejusdem diei sepultus est Jesus Christus, Sulpitio et Sylla Coss. anno Aerae Antiochenae LXXIX, Syriam tum procurante Cassio, quem Tiberius Caesar regioni ei praefecerat.

Resurrexit vero Dominus Deus noster Jesus Dystri, sive Martii Mensis xxv, hora noctis x, illucescente ejusdem Martii xxvi, qui dies erat Dominicus; die vero Lunae xvi Apostolis etiam suis aliisque sanctis pluribus visus est; cum quibus etiam conversatus est, post resurrectionem suam, per dies xi. Artemisiae vero, sive Maii mensis iv, hora diei ii, feria v, in coelum assumptus est Dominus Deus Noster Jesus Christus, S. Apostolis, turbaque alia magna, una videntibus illum per nubes in Coelos receptum; Sanctis Angelis interim dicentibus: „Viri Galilaei, quid intentos oculos in Coelum habetis?“ Iste Jesus est etc.

Ioannes Malalias.

Καὶ κατῆλθε τὸ ἄγιον καὶ ζωοποιὸν πνεῦμα εἰς τὸν ἄγιον αὐτοῦ ἀποστόλους μηρὶ ἀρτεμισίῳ τῷ καὶ μαῖῳ ιδ', ἡμέρᾳ κυριακῇ, ὧν γ' ἡμερινήν, ἡγεμονεύοντος τῆς Ἰουδαίας τοῦ αὐτοῦ Ποντίου Πιλάτου· ὅτις προεβλήθη ἀρχειν τοῦ ἔθνους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος, τοῦ καταλύσαντος τὴν βασιλείαν τῶν 5 Ἰουδαίων καὶ προχειρισαμένου αὐτοῖς ὕρχοντα ὃν ἡθουλήθη αὐτός, ἀρχειρευόντων δὲ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους Ἀννα καὶ Καιύρα.

Μετὰ δὲ ἑτη τέσσαρα τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀναλήψεως τοῦ 10 ο 312 σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος, μετὰ τὸ ἔξελθεῖν τὸν ἄγιον Παῦλον ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, κηρύξαντα ἐκεῖ πρῶτον τὸν λόγον ἐν τῇ ὁρμῇ τῇ πλησίον τοῦ Πανθέου τῇ καλονυμένῃ τῶν Σίγγωνος ἄμα Βαρνάβᾳ, καὶ ἐπὶ τὴν Κιλικίαν ἔξελθεῖν, ὁ Πέτρος ἀπὸ Ιερουσαλύμων ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πιρογένετο καὶ τὸν λόγον ἐδίδασκε. 15 καὶ ἐκεῖ αὐτὸν ἐνθρονίσας, πεισθεὶς τοῖς ἀπὸ Ἰουδαίων γενομένοις χριστιανοῖς, τοὺς ἐξ ἔθνῶν πιστοὺς οὐκ ἐδέξατο οὔτε ἡγάπα, ἀλλ᾽ οὕτως ἐνδιαφέροντας αὐτοὺς ἐξελθεῖν ἐκεῖθεν. ὁ δὲ ἄγιος Παῦλος μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, καὶ μαθὼν ταῦτα περὶ τοῦ ἄγιον Πέτρου, πανταχοῦ τὸ σκάνδαλον περιεῖλε καὶ πάντας 20 Δισως ἐδέξατο καὶ ἡγάπα, προτρέπομενος ἄπαντας, καθὼς συνε- γράψαντο ταῦτα οἱ σοφώτατοι Κλήμης καὶ Τατιανὸς οἱ χρονογράφοι.

6. προχειρισαμένον Ch., προχειρισάμενον Ox. 12. Σίγγωνος Ox.
13. Βαρνάβᾳ Ox. 20. Δισως Ch., εἰσως Ox.

Mensis autem Artemissi, sive Maii xiv, die Dominico, hora diei iii, Spiritus Sanctus et vivificus, in Sanctos ejus Apostolos descendit; Iudeam tum procurante dicto Pontio Pilato; qui, post dissolutum a Tiberio Caesare Iudeorum regnum, ab eodem, Praesides pro arbitratu suo ubique constitente, huic Genti praefectus fuerat; sub Pontificatu vero Annae et Caiphae.

Eodem autem regnante Tiberio Caesare, quatuor post annis quam salvator noster Jesus Christus, surrectus a Mortuis, in Coelum assumptus fuerat, (quo etiam tempore Paulus in Ciliciam transmigraverat, relicta Antiochia magna, ubi verbum Dei primus cum Barnaba, praedicasset, prope Pantheum, in vico Singonio:) eo, inquam, tempore Petrus ab Hierosolymis discedens, Antiochiam venit: ubi promulgato Evangelio, Episcopi munus suscepit. Christianorum vero, qui ex Judaeis facti fuerant, persuasionibus adductus, qui ex Ethniciis erant fideles, non recepit; sed eorum nulla ratione habita, inde discessit. Divus autem Paulus Antiochiam magnam reversus, et de his certior factus; scandalum hoc ubique de medio sustulit, omnesque sine discrimine amplexus, ad salutem perducere conatus est: uti haec Clemens et Tatianus sapientissimi Chronographi literis prodiderunt.

‘Ο δὲ Τιβέριος βασιλεὺς τελευτῇ ἴδιῳ θανάτῳ ἐν τῷ παλατίῳ,
ῶν ἐμαυτῶν οῃ’.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τιβερίου Καισαρος ἐβασιλεύειν
Ἀλιος Γάιος δὲ καὶ Καλιγονλᾶς, ὃς ἔσχε φόβον πολὺν πρὸς
5 ἄποιντα τὰ τῶν βαρβάρων ἔθνη πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι· καὶ διὰ
τοῦτο ἡ σύγκλητος βασιλέα ἀνηγόρευεν αὐτὸν. ἐβασιλεύειν δὲ O 313
ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γάλλον καὶ Νονιανοῦ, καὶ ἐκράτησεν ἡ βασι-
λεία αὐτοῦ ἕτη δὲ καὶ μῆνας ἑπτά. ἦν δὲ εὐμήκης, εὔθετος,
λεπτοχαράκτηρος, εὐχροοντος, ἀρχιγένειος, ἀπλόθροιξ, μικρόφθαλ-
10 μος, περίγοργος, δρυῖλος, μεγαλόψυχος. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει E
τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη
μηνὶ δύστρω τῷ καὶ μαρτίῳ κγ' περὶ τὸ ἀνγος τὸ δεύτερον
αὐτῆς πάθος τοῦτο τὸ μετὰ τοὺς Μακεδόνας, ἔτους χορηματίζον-
τος πέ κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς. ἐπαθε δὲ καὶ μέρος Δάφνης· καὶ
15 πολλὰ χρήματα παρέσχεν ὁ βασιλεὺς Γάιος τῇ αὐτῇ πόλει καὶ τοῖς
ζῆσασι πολίταις. καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ δημόσιον λοντρόν, πλησίον
τοῦ ὅροντος Γάιου Καισαρος, πέμψας ἀπὸ Ῥώμης ἐν αὐτῇ Ἀντιο- V 103
χείᾳ, ἵνα κτίσῃ τὸ δημόσιον λοντρόν, Σαλιανὸν ἐπαρχον· ὅστις
καὶ ἀγωγὸν ἐποίησε μέγαν ἀπὸ Δάφνης γλύφας τὸ ὅρος καὶ ἀγ-
20 γὼν τὰ ὕδατα ἐν τῷ κτισθέντι παρ' αὐτοῦ δημοσίῳ λοντρῷ. ἔκτι-
σε δὲ καὶ ἱερά.

Ἀπέστειλε δὲ ὁ αὐτὸς Γάιος Καῖσαρ καὶ δύο συγκλητικοὺς O 314
ἄλλους πάλιν ἀπὸ Ῥώμης πλουσιωτάτους, ὄντινων τὰ δρόματα

4. Καλλιγονλᾶς Οχ. 8. εὐμήχης Οχ.

Tiberius autem naturae cedens, diem suum obiit in Palatio, annos
natus LXXVIII.

Tiberium in imperio exceptit Aelius Caius Caligula. Hic privatus
adhuc, Barbaris gentibus terrori fuit maximo: itaque et Senatus eum im-
peratorem designavit, Gallo et Nonniano Coss. imperavit vero annos IV,
et menses VII. Erat autem procerus, membris bene compositis, facie te-
nui, colore pulchro, lanuginem primam emittens, capillitio molli et de-
misso, oculis parvis, ingenio acri, iracundus et magnanimus. Hujus Im-
periorum anno primo Antiochia Magna, una cum parte aliqua suburbii
Daphnaei, divinam iram secundo post tempora Macedonum, passa est,
mensis Dystri, sive Martii XXIII, matutino tempore, Aerae Antiochenae
anno LXXXV. Itaque ingentes pecuniarum largitiones in urbem incolas-
que superstites Caius Imperator erogavit. Balneum quoque publicum ex-
truxit, prope montem C. Caesaris; a Roma Antiochiam missos, qui opus
hoc effectum daret, Saliano Praefecto: qui, monte abscisso, magnum ibi
Aquaeductum condidit, per quem aquas ex Daphne in Balneum hoc no-
vum introduxit. Tempa etiam quaedam extruxit.

Misit praeterea Caius Caesar duos etiam alios Senatores Romanos
praedivites, Pontoum et Varium, qui Antiochiae prospicerent, et non so-

ταῦτα, Πόντος καὶ Οὐάριος, ἐπὶ τὸ καὶ φυλάττεν τὴν πόλιν καὶ κτίσαι αὐτὴν ἐκ τῶν φιλοτιμηθέντων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν παρασχεῖν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ Βοικεῖν ἐν αὐτῇ. οἵτινες πολλὰ πάντα οἰκήματα ἐκ τῶν ἰδίων ἔκτισαν· πρὸς δὲ τοῖς οἰκήμασι καὶ ἄλλα πάλιν ἔκτισαν οἱ αὐτοὶ συγχρηματικοὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν χρημάτων, δημόσιον λοντρὸν μέγα τὸ λεγόμενον Οὐάριον κάτω παρὰ τὸ τεῖχος πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα καὶ τὰ οἰκήματα αὐτῶν ἔκτισαν πλησίον τοῦ δημοσίου, καὶ Τοίνυμφον εὐπρεπέστατον πάντα, κοσμήσαντες αὐτὸν ἀγάλμασιν εἰς τὸ γαμοστολεῖοθαι τὰς πολίτες· 10 διας παρθένους πάσις. καὶ ἐκ τῶν δὲ φιλοτιμηθέντων ἀνήγειραν πολλὰ κτίσματα ἐν αὐτῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει· καὶ ἔμεναν οἰκοῦντες ἐν αὐτῇ τῇ πόλει οἱ αὐτοὶ συγχρηματικοὶ. καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας δὲ πτήτορας ἀξιαὶς ἐτίμησεν ὁ αὐτὸς Γάϊος Καΐσαρ.

C Άπὸ δὲ τοῦ πρώτου ἔτοντος Γαϊον Καΐσαρος παρόχοσίαν λαβόθεν 15 ο 315 παρὸ αὐτοῦ τὸ Πράσινον μέρος ἐδημοκράτησεν ἐν τῇ Ρώμῃ καὶ κατὰ πόλιν ἐπὶ ἔτη γ' ἄχρι τῆς βασιλείας αὐτοῦ· ἔχαιρε γὰρ αὐτοῖς. τῷ δὲ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔκραξαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας οἱ ἐκ Βενέτου μέροντος τῆς αὐτῆς πόλεως τοῖς αὐτόθι Πρασίνοις ἐν τῷ θεάτρῳ, Καιρὸς ἀνάγει καὶ κατάγει, 20 Πράσινοι μάσχοι, θεωροῦντος τότε τοῦ Προνοίου, ὅρχοντος ὑπατικοῦ. καὶ ἐγένετο δημοτικὴ ἀτιξία μεγάλη καὶ συμφορὰ τῇ πόλει συνέβη· οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς Ἑλληνες μετὰ τῶν αὐτόθι Ἰουδαίων συμβαλόντες δημοτικὴν μάχην ἐφόνευσαν πολλοὺς Ἰου-

lum ex iis quae Imperator Antiochenis abunde largitus est, sed ex propriis etiam sumptibus urbem instaurarent, instaurataque incolerent. Duo itaque Senatores hi quamplurima per urbem domicilia, propriis ex sumptibus, aedificarunt: insuper etiam inferius ad urbis moenia, juxta fluvium, Balneum ingens publicum, Varium vocatum, extruxerunt; proxime quod aedes etiam privatas suas extractas habuerunt. Trinymphum quoque, statuis hinc inde splendidissime ornatum, considerunt; uti virginibus Antiochenis quibuscumque, nuptialia sua celebrantibus, inserviret. Sed et alia etiam per urbem plurima aedificia, Imperatoris ex sumptibus, erexerunt dicti duo Senatores, urbemque ita instauratam incoluerunt: Cives vero superstites, Caius Caesar etiam honoribus auxit.

Favebat autem Caius Caesar factio Prasinæ: itaque ea, licentiam inde sibi sumens, a primo Imperii ejus anno, per totum triennium, Romæ, omnibusque aliis urbibus, dominabatur. Tertio autem imperii ejus anno Antiochiae Syriae in Theatro, spectante etiam tum ludos Pronoeo Praefecto; qui ex Veneta erant Factio, alta voce Prasinis exclamabant: *Tempus extollit, et deorsum agit: Jam Prasinæ pugnae.* Et coorta est in populo conturbatio ingens; cuius eventus urbi cessit in incommodum. Graeci enim Antiocheni cum Judæis, qui ibi habitarunt, ad pugnam popularem pervenientes, ex Judæis plurimos interfecerunt, et

δαιονς καὶ τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἔκανσαν. καὶ ἀκούσας ἐν Παλαιστίνῃ ὁ ἵερεὺς τῶν αὐτῶν Ἰουδαίων ὄνόματι Φινέες, συναθροίσας πλῆθος Ἰουδαίων καὶ Γαλιλαίων, πολιτῶν ὅντων, ὡς λέγεται οὐλάδας ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἥλθεν ἔξαλφρης ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου 5 πόλει ἀπὸ Τιβεριάδος πόλεως· καὶ ἐφόρευσεν πολλούς, ὡς ἄπαιδες αἰφνίδιον εἰσελθὼν μετὰ ὀπλισμένων ἀνδρῶν· καὶ ἐύσας πάλιν ἀπῆλθεν ἐν Τιβεριάδι ὁ αὐτὸς Φινέες. καὶ ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς Γάϊος ἡγανάκτησε κατὰ τῶν συγκλητικῶν τῶν ὅντων ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πόλει Πορτόν τον καὶ Οὐνορόν, καὶ πέμψας ἐδήμους 10 μενσεν αὐτοὺς ἐπαίρων πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν καὶ τοὺς διαφέροντας αὐτοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ οἴκους ἐτίτλωσεν, ἀτινα οἰκή- O 316 ματα ἐκλίθη τὰ βασιλικὰ ἐξ ἐκείνου ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, ἀγαγὼν καὶ αὐτοὺς σιδηροδεσμίους, διότι οὔτε τὴν τα- E ραχὴν τῆς πόλεως ἔπανσαν οὔτε τῷ ἵερεῖ Φινέες πορθοῦντι τὴν 15 πόλιν ἀντέστησαν.

Ἐπειμψε δὲ καὶ ἐν Τιβεριάδι πόλει τῆς Παλαιστίνης, καὶ παρέλιβε τὸν αὐτὸν Φινέες, ἱερέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ὡς τύραννον, καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους καὶ Γαλιλαίους ἀπώλεσε. καὶ τὴν κεφαλὴν δὲ τοῦ ἱερέως Φινέες ἐκόντευσεν ἔξω τῆς 20 πόλεως Ἀντιοχείας πέραν τοῦ Ὁρέντον ποταμοῦ, καὶ τὰ κανθέντα- V 104 τα ἐν τῇ πόλει ἀνενέωσε πέμψας χρήματα.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφύγη ὁ αὐτὸς Γάϊος βασιλεὺς ἔσω ἐν

5. ἐφόρευσαν Οχ. 14. πορθοῦντι Ch., πορθοῦντα Οχ. 20. Ὁ-
ρέντον] Ὁρόντον Ch. Vide dicenda ab nobis ad p. 113. A.

Synagogas eorum incendio devastarunt. Cujus rei famam cum in Palaestina Iudeorum ibi sacerdos, nomine Phineas accepisset; collecta Iudeorum et Galilaeorum copiosa multitudine, nempe triginta circiter millibus, ab urbe Tiberiade exercitum hunc ducens, Antiochiam subito adoritur: cuius incolas inopinatos opprimens, quamplurimos eorum interneccione de-dit; strageque finita, Tiberiadem statim repetit. Haec ubi audisset Caius Imperator, in Pontium et Varium Senatores, qui Antiochiae habitabant, ira commotus est. Missis itaque qui bona eorum publicarent, domosque eorum omnes fisco addicerent; (quae proinde ab Antiochenis, Basilicae, i. e. domus Regiae vocantur:) ipsos etiam ferreis compedibus vincitos adduci jussit; eo quod neque Antiochenos tumultuantes compescuissent; nec Phineae sacerdoti urbem vastanti, obviam ivissent.

Misit etiam Tiberiadem Palaestinae, qui Phineam sacerdotem comprehensum, tanquam rebellionis reum, capite multarent. Multos etiam Iudeos et Galilaeos, neci dedit. Phineae autem sacerdotis caput, in Orontis fluvii ripa opposita, extra urbem Antiochiam, conto affixum erigebatur. Quae vero in urbe ignibus absunta fuerant, missis pecuniis ipse instauravit.

Eodem vero anno Caius Imperator a Cubiculariis Eunuchis, Satelli-

τῷ παλαιῷ ὑπὸ τῶν ἰδίων σπαθαρίων τῶν κονθικονλαρίων εὐ-
νούχων κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου, ὃν ἐτῶν λθ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γάϊου Καίσαρος ἐβασίλευσε Κλαύ-

O 317 διος Καῖσαρ ὁ Γερμανικὸς ἐπὶ τῆς ἱπατείας Καστον καὶ Σόλω-
νος. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος Καῖσαρ ἔτη ιδ' καὶ μῆ-5
νας θ'. ἦν δὲ κονδοειδῆς, εὐογκος, γλαυκόφθαλμος, μιξοπό-
λιος, λευκός, μάκροψις, γαληνότατος. ἔκτισε δὲ πόλιν, ἥν ἐκά-
B λεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα Κλαυδιούπολιν. ἔκτισε δὲ καὶ Βρεττανίαν
πόλιν πλησίον τοῦ Ὡκεανοῦ.

'Ο δὲ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς καὶ τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Πρα-10
σίων κατύστασιν ἔδωκεν. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν
ὑπὸ Θεομηνίας ἡ Ἔφεσος καὶ ἡ Σμύρνα καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις
τῆς Ἀσίας, αἴστισιν ἔχαριστο πολλὰ εἰς ἀνανέωσιν. ἐσείσθη
δὲ τότε καὶ ἡ μεγάλη Ἀντιόχεια πόλις, καὶ διερράγη ὁ ναὸς τῆς
Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀρεως καὶ οἶκοι φανεροὶ 15
ἔπεσαν. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐκούφισεν ἀπὸ τῶν συν-
εργιῶν, ἦτοι συστημάτων, τῆς Ἀντιοχέων πόλεως τῆς Σνοίας τὴν
O 318 λειτουργίαν ἥν παρεῖχον ὑπὲρ καπνοῦ, εἰς ἀνανέωσιν τῶν ὑπορό-
φων ἐμβόλων αὐτῆς τῶν κτισθέντων ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος.

C 'Ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσα-20
ρος μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν κύριον ἡμᾶν καὶ θεὸν Ἰησοῦν
Χριστὸν μετὰ ἔτη δέκα πρῶτος μετὰ τὸν ἄγιον Πέτρον τὸν ἀπό-
στολον τὴν χειροτονίαν τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἀντιοχέων μεγάλης

15. Ἡρακλέως Οχ. 18. Malim ὑπωρόφων.

tibus suis, Senatu factum probante, cum annum ageret xxxix, occi-
sus est.

Caio successit in imperio Claudius Caesar, Germanicus, Cassio et
Solone Coss. et regnavit annos xiv. et menses ix. Erat hic statura cur-
ta, corpore crasso, oculis caesiis, subcanus, colore candido, facie oblonga,
ingenio mitissimo. Urbem hic condidit, quam a nomine suo Claudiopolim
vocavit. Brettaniam quoque urbem condidit, non procul ab Oceano.

Claudius autem Imperator Prasinis dominationem suam confirmavit.
Hujus autem sub imperio Ephesus et Smyrna, cum plurimis aliis Asiae
urbibus, iram divinam expertae sunt: quibus instaurandis Imperator plu-
rima suppeditavit. Eodem concussa est etiam Antiochia magna, templa-
que Dianaes, Martis, atque Herculis per medium dirupta sunt; aedesque
plurimae corruerunt. Itaque Claudius Imperator Tributum Fumarium, a
Sodalitiis Antiochenis sibi pendi solitum, in Porticum contignatarum, a
Tiberio Caesare extuctarum, instaurationem remisit.

Sub initiis autem Imperantis Claudii Caesaris, decem post annis quam
Dominus Deus N. Jesus Christus in Coelum assumptus fuit, primus post
Sanctum Petrum Apostolum Antiochiae Magnae, quae in Syria est, Epi-

πόλεως τῆς Συρίας ἔλαβεν Εὐόδος γενόμενος πατριάρχης. καὶ ἐπὶ αὐτοῦ χριστιανοὶ ὀνομάσθησαν τοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου Εὐόδου προσομιλήσαντος αὐτοῖς καὶ ἐπιθήσαντος αὐτοῖς τὸ ὄνομα τοῦτο. πρώτην γὰρ Ναζωραῖοι [ἐκαλοῦντο] καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ 5 χριστιανοί.

Τῷ δὲ δύδοῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος διωγμὸν μέγαν ἐποίησαν οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν καὶ τυραννίδα κατὰ Ῥωμαίων ἐμελέ- D 10 τον. ὅθεν πρῶτος ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν χιλίαρχος ὀνόματι Φῆστος· καὶ ἐξ ἐκείνου ὅλεθρος αὐτοῖς ἐγένετο. καὶ ὥχοντα γὰρ προεχειρίσατο αὐτοῖς ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς Φήλικα ὀνό- O 319 ματι, ταράσσοντα αὐτούς.

Μετὰ δὲ ιὴ' ἔτη τοῦ ἀναληφθῆναι ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸν κύριον ἡμῶν καὶ θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς πεντηκο- 15 στῆς τῶν αὐτῶν Ἰουδαίων, οἱ ἱερεῖς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἤκουσαν φωνῆς ἀνθρωπίνης λεγούσης ἀπὸ τοῦ ἐσωτέρουν ἱεροῦ τοῦ λεγομένου ἄγιον τῶν ἀγίων, Μεθιστάμεθα ἐντεῦθεν. τὴν δὲ φωνὴν ταύτην τοίτον ὁ θεῖσαν ἤκουσαν, ὡς Θυσιάζουσιν, οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς, καὶ ἐγνώσθη τοῦτο παντὶ τῷ ἔθνει. καὶ ἐξ ἐκείνου ὅλεθρος ἥρξατο E 20 τοῖς Ἰουδαίοις, καθὼς Ἰάσηπος ὁ Ἐβραιῶν φιλόσοφος ταῦτα συνεγράψατο, εἰρηκὼς καὶ τοῦτο, ὅτι ἔξοτε Ἰουδαῖοι ἐσταύρωσαν

1. Εὐόδος]	Εὐόδιος Ch.	4. Seclusi ἐκαλοῦντο.	11. προεχειρίσατο Ch., προεχειρίσαντο Ox.	ibid. Φήλικα Ox.	14. Ἰουσοῦν Ox.	
			17. μεθιστάμεθα]	μεθιστάμεθα Ch., μεταβαίνωμεν		
			Iosephus Bell. Iud. VI. 3. 5.		20. Ἰάσηπος]	Conf. Arch. Iud. XVIII. 3. 3.

scopus factus est Evodius: sub quo, qui Nazorei antea et Galilaei vocitabantur, Christianorum nomen acceperunt; imponente hoc illis, simul et inter illos Evangelium praedicante, Evodio ipso Episcopo.

Anno autem Claudi Caesaris VIII, Judaei Apostolos atque eorum discipulos insectari coeperunt: quin et rebellionem adversus Romanos meditabantur. Tum primum itaque contra eos missus est Festus Chiliarchus; exinde vero exitium Judaeis imminentem visum est. Praefeccerat enim illis Claudius Imperator Felicem quendam; qui magnas in Judaea tragoe-dias excitabat.

Anno vero XVIII post Dominum ac Deum nostrum Jesum Christum in coelos assumptum, ipso Iudeorum Festi Pentecostes die, sacerdotibus ab Interiore Templi Adyto, quod Sanctum Sanctorum dictum est, Huma-na vox subito auditā est, hisce verbis: *Migremus hinc.* Vox autem haec tertia vice repetita, sacerdotibus auditā fuit, sacra tum peragentibus: cuius rei fama toti Iudeorum genti innotuit. Hinc Fatalia Iudeorum tempora initium habuerunt: uti scriptis suis testatus est Josephus, Hebraeorum Philosophus; qui et ista insuper tradidit: „Judaeos nunquam a calamitatibus suis respirasse quidem, ex quo Crucifixum fixerunt; ho-

Τησοῦν, δις ἦν ἀνθρωπος ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, εὗπερ ὅρα τὸν τοιοῦτον ἀνθρωπὸν δεῖ λέγειν καὶ μὴ θεόν, οὐκ ἔξελειψεν ὀδύνη ἐκ τῆς Τουδαίας χώρας. ταῦτα ἐν τοῖς Τουδαῖοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἔξεθετο ὁ αὐτὸς Ἰώσηπος Τουδαῖοις.

O 320 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς κτήτορες καὶ πολῖται ἀναφορῶν ἔπειταν, δεόμενοι ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ Θείου αὐτοῦ κελεύσεως ἀγορασθῆναι τὰ Ὁλύμπια ἀπὸ τῶν Πισιών τῆς Ἑλλάδος χώρας ἀπὸ τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν ἐαθέντων χρημάτων παρὰ Σωσιβίου τινὸς συγκλητικοῦ, συμπολίτου αὐτῶν. καὶ παρέσχεν αὐτοῖς ἀγοράσσαι τὰ 10 Ὁλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς Σύρους ἡβ'. τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς ληπηθέντες πρὸς τοὺς πολιτευομένους τῆς αὐτῆς πόλεως διὰ τὰς προσόδους τὰς προειρημένας, παρὰ Σωσιβίου ἐαθείσας τῇ πόλει αὐτῶν· περὶ οὖν Σωσιβίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Πανσανίας 15 ἔξεθετο ὅτι εἶασε τελευτῶν κατὰ διαθήκας τῇ τῶν Ἀντιοχέων μεγάλῃ πόλει Σωσιβίος τις ἐτησίαν πρόσοδον χρυσίου τύλαντα δεκαπέντε· ἄτινα ἐν τοῖς ἀνωτέρῳ χρόνοις τοῦ Ἀγύοντος Ὁκταβιανοῦ προγέγραπται. τὰ δὲ τῆς προσόδου εἰάθη εἰς τὸ ἐπιτελεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις κατὰ πενταετῆ χρόνον πολύτροπον θέαν ἐπὶ ἡμέρας λ' μηνὶ ὑπερβερεταῖς τῷ καὶ δικτυβρίῳ σκηνικῶν, θυμελικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἀθλητῶν ἀγῶνα καὶ ἵπ-

2. ἔξελειψεν Ch., ἔξελιψεν Ox. 4. Τουδαῖοις] Τουδαῖος Ch.
8. Πισιών Ch., Πισέων Ox. Sic et p. seq. v. 5. 10. αὐτοὺς] „Lego αὐτοῖς.“ Ch. 19. προγέγραπται] p. 95. B.

minem illum bonum ac justum: si modo Hominem (inquit) illum fas sit dicere et non Deum potius, qui talis fuerit. Haec Josephus ille Judaeus in Libris suis de Judaeorum Antiquitatibus scripta reliquis.

Eodem imperante Claudio, Primores et populus Antiochenus ad imperatorem referabant, ab eo petentes, uti divino ejus ex Edicto, facultatem sibi haberent Olympia a Pisaeis redimendi ex annuis illis redditibus, urbi suae, a Sosibio quodam, Cive et Senatore Antiocheno, olim legatis. Facultatem itaque Olympia redimendi concessit eis Claudius Imperator, anno Aerae Antiochenae xcii. Factum nempe hoc ab Antiochenis, quod aegre ferrent in Magistratibus suis ea quae de supradictis Sosibii redditibus factitata essent. Sosibius enim uti scriptum reliquit in Chronographia sua sapiens Pausanias, Antiochiae Magnae legavit moriens xv auri talenta, annuatim urbi solvenda; sicuti superius in Augusti Octavianī temporibus memoratum est. Reditum vero hunc annum Sosibius Antiochenis legaverat, ut haberent unde sumptus facerent in varium illud spectaculum, Scenicorum, Thymelicorum, Tragicorum, Athleticorum ludorum, Gladiatorum quoque et Certaminum Equestrium; quod quinto quoque anno, Hyperberetaeo, sive Octobri mense, per xxx dies celebrari

πιπῶν καὶ μονομάχων. καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ Ο 321 πολιτευόμενοι, μετὸν δὲ ταῦτα ὑπερετίθεντο τὰς προσόδους ἀποκεφαλίοντες, ἀπὸ θείας κελεύσεως οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι Ἀντιοχείας μετὰ καὶ τῶν κτητόρων ἡγόρασαν τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Σ 5 Πισσιών. καὶ ἥτησαν οἱ αὐτοὶ βουλευταὶ τοὺς τῆς πόλεως πάντας, ὡς ἦν ἔτοιμοι ὅντες ἐνδοῦνται αὐτοῖς ἐν τῷ τέως τὴν τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴν ἐπιτελεῖσθαι αὐτοῖς. καὶ πεισθέντων τῶν κτητόρων καὶ τοῦ δήμου παντὸς καὶ τῶν ἱερέων, ἐνεδόθη αὐτοῖς· καὶ ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι κατὰ τὸ πρώην ἔθος πάλιν 10 τὸν τῶν σκηνικῶν καὶ ἀθλητῶν, θυμελικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἵππικῶν ἀγῶνα, καὶ λοιπὸν τὰς λ' ἡμέρας ἀπὸ τῆς νεομηνίας τοῦ ὑπερβερεταίου μηνὸς κατὰ πέντε ἔτη ἔως τοῦ καιροῦ τοῦ πενταετοῦς φθίσαντος.

Καὶ πάλιν εὑρίσκοντες ἀφορμὴν εὗλογον οἱ αὐτοὶ πολιτευό- D 15 μενοι, διαφόρων πολέμων κινηθέντων ἐν τῇ ἀνατολῇ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀντιοχείας ληφθείσης ὑπὸ ἐραντίων, ὕσαιτως δὲ καὶ θεομηνίας γενομένης καὶ διαφόρων σεισμῶν καὶ ἐμπρησμῶν, ἀνεβύλοντο καὶ τὴν κατὰ πενταετῆ χρόνον πάλιν ἐπιτελεῖν αὐτοῖς πολύτροπον ἀγῶνος θέαν, ἀλλ᾽ ἐπετέλεσαν ἄλλας 20 διωφόρους περιόδους ἐξ τὴν αὐτὴν προειρημένην παινήνων δι² Ο 322 ἐνιαντῶν οὐκέτι καὶ τούτης, ὡς ἐὰν αὐτοῖς ἐδοξεῖ μετὰ τὸ τὴν πόλιν τῶν Ἀντιοχέων τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν εἰρήνῃ διάγειν.

1. μονομάχων Ch., μοναχῶν Ox. Conf. ad p. 91. D. 3. ἀπὸ] Ex-
cidisse videtur ἔως. 10. τὸν Ch., τῆς Ox. 18. τὴν Ch.,
τὸν Ox.

solebat. Et primitus quidem Ludos hosce Gymnasiarchae rite celebrabant: deinceps vero, lucellum captantes, celebrationem hanc penitus omittebant; donec tandem, divino Imperatoris Edicto, Primoribusque urbis postulantibus, ad id coacti, Olympia a Pisaeis redimebant. Tum vero cives universos monebant, se Solennia Olympica, (quae antea fuerant) illis exhibere paratos esse; quibus eos se accingere hortabantur. Anuentibus itaque urbis Primoribus, cum sacerdotibus omnique populo, Ludi illi Scenici, Athletici, Thymelici, Tragici, Equestriaque Certamina, sicut olim, per xxx dies celebrata sunt: facto initio a Novilunio mensis Octobris singulis Lustris recurrentibus.

Rursus autem variis bellorum motibus in Oriente excitatis, cum Antiochia et ipsa vel ab hostibus occupata, aut etiam iram Divinam passa, crebris terraemotibus et incendiis labefactata fuisse; oblata inde apta occasione, iidem Magistratus omnigenum illud spectaculum Quinquennale intermittebant; nec deinceps statis, ut antea temporibus, sed xv puta, aut etiam xx quoque anno, pro arbitrio suo, (idque sexies tantum,) celebrabant; etiam et tunc quoque, cum Antiochia urbs, malis illis defuncta, pace sua pristina gauderet.

Τῷ δὲ οὐ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καισαρος ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κρήτη νῆσος πᾶσα· ἐν οἷς χρόνοις ην· Ερέθη ἐν τῷ μνήματι τοῦ Λίκτνος ἐν κασσιτερίνῳ κιβωτίῳ ἡ ἔκθεσις τοῦ Τρωικοῦ πολέμου μετὰ ἀληθείας πιού ἀντοῦ συγγραφεῖσα πᾶσα. ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Λίκτνος.⁵ καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸν κιβώτιον Θησαυρὸν εἶναι προσήνεγκαν αὐτὸν τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοίξαι καὶ γνῶναι τί ἔστι μεταγραφῆναι αὐτὰ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποτεθῆναι αὐτά.

V 106 Καὶ ἐτελεύτα ὁ Κλαύδιος πολλὰ ἐν τῇ Κρήτῃ χαρισάμενος εἰς 10 ἐπανόρθωσιν. ἐτελεύτησεν οὖν ὁ αὐτὸς Κλαύδιος ἴδιῳ θανάτῳ ἐν τῷ παλατίῳ, ἀρρώστησας ἡμέρας δύο, ὃν ἐνιαυτῶν ἔστι.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κλαυδίου Καισαρος ἐβασίλευσε Νέος 323 ρων ὁ νίδιος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σιλοναροῦ καὶ Ἀντωνίου· ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη οὐ καὶ μῆνας δύο. ἦν δὲ μακρός, λε-15 πτός, εὔμορφος, εὐρινος, ἀνθρηοπόροσσωπος, μεγαλόφθαλμος, ἀπλόθριξ, ὀλοπόλιος, δισυπάγων, εὐτακτος. ἦν μόνον δὲ ἐβασίλευσε ἐξεζήτησε τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἀγνοήσας ὅτι ἐσταυρώθη ἐξέτησεν αὐτὸν ἀνενέγκαι ἐν Ράμη, ὡς φιλόσοφον μέγαν καὶ Β θαύματα ποιοῦντα· ἥκουσε γὰρ πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι περὶ αὐτοῦ 20 τοιαῦτα. Θέλων δὲ ἐπερωτῆσαι αὐτὸν τινα ἐζήτει ἀναγάγαι αὐτόν. ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Νέρων βασιλεὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομέ-

3. ἐν κασσιτερίνῳ κιβωτείῳ] „Ita et infra 6. κιβώτειον; Scribendum κιβωτίῳ, et κιβώτιον.“ Ch. 11. ἐτελεύτησεν] ἐτέλευτεν Oxf.

Anno autem XIII Imperantis Claudii, Creta insula, divinam iram passa, tota terrae motibus agitata est. Eodem tempore Dictys Cretensis in tumulo reperta est, pyxide stannea inclusa, Trojani belli historia, ab eodem Dicty secundum rerum gestarum veritatem exposita. Pyxidem hanc, quae ad sepulti caput jacebat, thesaurum rati qui illac transibant; ad Imperatorem Claudium deferunt: qui, pyxide aperta, reque cognita, Historiam hanc describendam dedit; descriptamque, in Bibliotheca publica reponendam curavit.

Claudius autem Cretensibus plurima, in ruinarum instauracionem, largitus est: morboque deinde corruptus, post biduum in Palatio diem suum obiit, annum agens LXV.

Claudium Caesarem in imperio exceptit filius ejus Nero; Silvano et Antonino Coss. qui regnavit annos XIII, et Menses II. Erat hic procerus, gracilis, decorus, naso eleganti, vultu florido, oculis grandioribus, capillo lento et porrecto, canus, barba hispida, moribus compositis. Quamprimum vero regnare coepit, de Jesu percontatus est; de quo, privatus adhuc, acceperat magnum eum esse Philosophum et virum Mirificum. Nescius itaque eum jam Crucifixum fuisse, Romam adduci eum voluit, de quibusdam illum interrogaturus. Nero enim Imperator Epicureorum Dogmati favebat; qui omnia

των Ἐπικονυμείων, ὃ ἐστι τῶν αὐτοματιστῶν τῶν λεγότων ἀπρονόηται εἰναι τὸ πάντα. καὶ μαθὼν ὃ αὐτὸς βασιλεὺς Νέρων ὅτι πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐσταύρωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ζήλῳ φερόμενοι καὶ μόνον ἐν μηδενὶ μεμφθέντα, ἥγανάκτησε· καὶ ἐκέλευσε, καὶ 5 ἀνηνέγθησαν ἐν τῇ Ῥώμῃ διὰ Μαξίμου ὃ τε Ἀννας καὶ Καϊάφας. O 324 καὶ Πιλάτον δὲ οἰκοῦντα τὴν Παλαιστίνην μετὰ διαδοχὰς τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἀνήγαγε διὰ Μάξιμου. πολλὰ δὲ εἰπόντες περὶ τοῦ Πιλάτου κακὰ οἱ περὶ τὸν Ἀνναν καὶ Καϊάφαν ἐδίδασκον καὶ τοῦτο, ὅτι Ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν. καὶ πολλοῖς παρα- C 10 σχόντες χρήματα οἱ περὶ τὸν Ἀνναν καὶ Καϊάφαν κατορθώσαντες ἀπελύθησαν.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος ὁ ἄγιος Παῦλος ἀπῆλθεν ἐν Ἀθήναις τῇ πόλει τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἦν δεν 15 ἐκεῖ φιλόσοφον ὀνόματι Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην τὸν Ἀθηναῖον τὸν περιβότον, βρένοντα φιλοσοφίας διδύματα· ὃς ἐξέθετο περὶ τοῦ ἡλίου ὅτι ἀπὸ τῆς ἀποδόσιας τοῦ φωτὸς τοῦ θεοῦ ἐστι, καὶ ἂλλα τινὰ εἰπὼν περὶ τοῦ δημιουργῆματος. ὅντινα ἔωρακὼς ὁ ἄγιος Παῦλος προσηγόρευεν, καὶ ἐπηρώτα τὸν ἄγιον Παῦλον ὁ Διονύσιος, Τίνα κηρύσσεις θέντι, σπερμολόγε; καὶ ἀκούσας τοῦ 20 ἄγιον Παύλου ὃ αὐτὸς Διονύσιος διδάσκοντος αὐτὸν προσέπειν D αὐτῷ, αἰτῶν αὐτὸν φωτισθῆναι καὶ γενέσθαι χριστιανόν. καὶ βαπτίσας αὐτὸν ὁ ἄγιος Παῦλος ἐποίησε χριστιανόν. καὶ ἔωρα- O 325

1. Ἐπικονυμείων Οχ.
7. δι' Ἀξιμον Οχ., διὰ Μαξίμου Ch. recte.
8. ἐδίδασκον Ch., ἐδίδασκαν Οχ.
14. Ἀρεοπαγίτην Οχ.
16. ἀποφθοίας Ch., ἀποφένας Οχ.

fortuito fieri, nulla interveniente Providentia, affirmarunt. Certior autem factus Imperator Nero, eum, inculpatum licet, a Judaeis, invidia sola impulsis, cruci jampridem fuisse affixum, ira commotus est. Missò itaque in Iudeam Maximo, jussit Romanum adduci Annam et Caiphām; Pontium quoque Pilatum, qui Praefectura sua defunctus, in Palaestina tum degebat. Cumque Pilatum Annas et Caiphās multorum non recte factorum postularent, insuper et hoc addiderunt, se quidem Legibus Jesum iudicandum tradidisse. Datis itaque ubi interfuit pecuniis, Annas et Caiphās, rebus suis prospere actis, dimissi sunt.

Eodem imperante Nerone, Athenas, Graeciae urbem, venit D. Paulus: ubi incidit in Philosophum Atheniensem celeberrimum, Dionysium Areopagitam, Philosophiae Dogmata ibi pandentem. Affirmavit hic Solen ex Divinae Lucis Effluvio emanasse: alia item nonnulla, de Rerum fabrica, philosophatus est. Hunc Paulus videns, allocutus est: cui Dionysius; Qualem inquit, tu Deum praedicas, garrule. At vero ubi D. Pauli doctrinam attentius percepisset; ei ad pedes procidens, ut Baptismi lavacro immersus, Christianus ipse fieret rogavit. Paulus itaque eum baptizans, Christianum fecit: perspectoque fidei ejus fervore, Episcopum re-

κώς δ ἄγιος Παῦλος τὸ θερμὸν τῆς πίστεως τοῦ αὐτοῦ Διονυσίου
ἐποίησεν αὐτὸν ἐπίσκοπον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ· διτις Διονύσιος δ
ἀπὸ φιλοσόφων καὶ βίβλους καθ' Ἑλλήνων ἔξεθετο. δὲ ἄγιος
Παῦλος ὑπέστρεψεν εἰς Τερρασόλυμα.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος ἀνῆλθεν ἐν Ρώμῃ
Σίμων τις ὄνοματι Αἰγύπτιος μάγος, ποιῶν διὰ γοητείας φαντα-
σίας τινὰς καὶ λέγων ἔαυτὸν Χριστόν. ἀκούσας δὲ ὁ ἄγιος Πέ-
τρος ὁ ἀπόστολος περὶ αὐτοῦ ἀνήρχετο ἐν τῇ Ρώμῃ. ἐν τῷ δὲ
Ε ἀνιέναι αὐτὸν ἐν τῇ Ρώμῃ διερχομένου αὐτοῦ δι' Ἀντιοχείας τῆς
μεγάλης συνέβη τελευτῆσαι Εὔοδον τὸν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρ- 10
χην Ἀντιοχείας· καὶ ἐλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Ἀντιοχείας
τῆς μεγάλης Ἰγνάτιος, τοῦ ἄγιον Πέτρου τοῦ ἀποστόλου χειροτο-
νίσαντος. συνέβη δὲ ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τελευτῆσαι καὶ Μάρ-
κον τὸν ἀπόστολον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐπίσκοπον δύτι
ἐκεῖ· καὶ πατριάρχην. καὶ πυρέλαβε τὴν ἐπισκοπὴν πάρ' αὐτοῦ 15
V 107 Ἀνιανός, μαθητὴς αὐτοῦ, καθὼς ὁ σοφὸς Θεόφιλος ὁ χρονο-
γράφος συνεγράψατο.

Ο 326 Καταφθάσαντος δὲ τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου τὴν
Ῥώμην καὶ μαθόντος ποῦ μένει Σίμων ὁ μάγος, ἀπῆλθε πρὸς
αὐτὸν ἔνθα κατέμεινε· καὶ ἦρεν ἐκεῖ κύνα μέγαν ἐν τῷ πυλεῶνι 20
ποιμενικόν, ὃπου κατέμεινε Σίμων ὁ μάγος, ἀλύσεσι δεδεμένον,
ὅντινα ὁ Σίμων διὰ τὸν Πέτρον καὶ τὸν θέλοντας ἀνένει πρὸς
αὐτὸν ἐδέσμησεν εἰς τὸ μηδένα ὡς ἔτυχεν δίχα τοῦ τὸν Σίμωνα
κελεύειν τῷ κυνὶ καὶ συγχώρειν τὸν κύνα πάριέναι, οὓς ἥβούλετο
ὁ Σίμων· καὶ τοῦτο ἦν ποώην θᾶυμα τῷ μέλλοντι ἀνένει πρὸς 25

10. *Ενδον*] *Ενόδιον* Ch. 24. Fort. *πλὴν οὐς* vel *οὐς μὴ*.

gionis ejus constituit Dionysium. Et hic quidem Dionysius, qui ex Philosophorum numero fuerat, adversus Graecos libros scripsit. Paulus vero Hierosolymas reversus est.

Temporibus etiam Neronis Romam venit Magus quidam Aegyptius, nomine Simon; qui Praestigiis quibusdam Magicis usus, Christum se esse venditavit. D. Petrus, hoc audito, Romam contendit: dumque per Antiochiam magnam iter faceret, contigit Evodium mori, Episcopum et Patriarcham Antiochensem: cuius in locum D. Petrus Apostolus Ignatium surrogavit. Eodem tempore mori etiam contigit Marcum Apostolum et Patriarcham Alexandriæ Magnæ. Moriturus autem, discipulum suum Anianum suffecit sibi: sicut sapiens Theophilus Chronographus scriptum reliquit.

Petrus autem Apostolus Romam veniens edoctusque, ubi Simon Magnus commorabatur, ad eum profectus est. Simon autem, ne injussu sui Petro vel cuivis alii ad se pateret aditus; pro foribus Canem Pastoralem praegrandem, catena vinctum habuit: qui nisi signo a Simone prius dato, advenientibus quibuscumque ingressum prohibebat. Atque hoc omnibus,

τὸν αὐτὸν Σίμωνά. ὁ δὲ Πέτρος ἔωραικῶς τὸν κύνα οὖτῷ μέγαν
καὶ φοβερόν, καὶ μαθὼν παρὰ τῶν ἐστηκότων ἔξω τοῦ αὐτοῦ Β
πυλῶνος ὅτι εἰ μὴ κελεύσει ὁ Σίμων τῷ κυνί, οὐ συγχωρεῖ ὁ αὐ-
τὸς κύων τιὰ ἀνελθεῖν, ἀλλ ἐπερχόμενος φονεύει τὸν πλησιά-
ζοντα αὐτῷ· κρατήσας οὖν ὁ Πέτρος τὴν ἀλυσιν τοῦ κυνὸς ἔλυ-
σεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀνελθε πρὸς Σίμωνα καὶ εἰπὲ αὐτῷ
ἀνθρωπίνη φωνῇ, Πέτρος ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου ἀνελ-
θεῖν θέλει. ὁ δὲ αὐτὸς κύων ἀτῆλθεν εὐθέως δρομαίως· καὶ ἐν
τῷ ἐκεῖνον διδάσκειν τινὰ μαγικὰ πλανήματα ἔστη ἐν μέσῳ ὁ
10 κύων καὶ ἀνθρωπίνη φωνῇ λέγει τῷ Σίμωνι, Πέτρος ὁ δοῦλος
τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου ἀνελθεῖν θέλει πρὸς σέ· οἱ δὲ ἀκούσαν-
τες τοῦ κυνὸς λαλοῦντός ἀνθρωπίνη φωνῇ, ἐθαύμασαν λέγοντες, Ο 327
Τίς ἐστι Πέτρος ἡ ἡ δύναμις αὐτοῦ Πέτρου οὖν εἶπεν ὁ κύων, ὅτι Κ
ἐποίησε τὸν κύνα ἀνθρωπιστὶ λαλῆσαι καὶ ποιῆσαι αὐτῷ τὴν ἀπό-
15 κρισιν. καὶ λέγει ὁ Σίμων τοῖς ἐστώσι καὶ θαυμάζονσι τὸν Πέ-
τρον τοῖς ἀνθρώποις, Τοῦτο ὑμᾶς μὴ ἔσεισῃ· ἴδού γὰρ κάγα
λέγω αὐτῷ τῷ κυνὶ τῇ αὐτῇ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἀπόκρισιν αὐτῷ
κατενέγκαι. καὶ λέγει ὁ Σίμων τῷ κυνί, Κελεύω σοι ἀπελθεῖν
καὶ εἶπεν τῷ Πέτρῳ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ὅτι εἶπεν ὁ Σίμων, Ἀνελ-
20 θε· καὶ ἀτῆλθε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Πέτρος καὶ συνέβαλε μετὰ
Σίμωνος τοῦ Αἴγυπτίου, ποιῶν καὶ αὐτὸς θαυμάσια· καὶ ἐνίκησε
τὸν Σίμωνα τὸν μάγον ποιῶν ἴάσεις. καὶ ἐπίστενσαν τῷ Πέτρῳ
πολλοὶ καὶ ἐφωτίσθησαν.

6. εἶπε pro εἰπὲ Οχ. 8. δρομαίως Ch., δρομέως Οχ. 11. οἱ]
ό Οχ. 16. τοῖς rectius abest.

Magum adeuntibus, Miraculum antehac habebatur. Caeterum Petrus,
viso Cane illo praegrandi et efferato; praemonitus etiam ab eis, qui ex-
tra fores adstabant, non posse illum introire; ut pote in quem canis, nisi
contrarium ei Simon significaret, more suo irruens, protinus dilaceraret,
intrepide accessit; solataque catena, Canem ingredi ad Simonem jussit,
eique humana voce significare, „Petrum, servum Dei altissimi, introire
velle.“ Canis adhaec propere accurrens, Simonem de praestigiis quibus-
dam Magicis disserentem coram omnibus humana voce alloquitur, ei di-
cens: „Petrus servus Dei Altissimi te conventum vult.“ Audientes au-
tem qui aderant, Canem humana voce loquentem, attoniti dixerunt:
Quisnam Petrus iste? aut qualis Petri hujus, de quo canis loquitur, vis
tanta, quae efficere potuit, ut Canis humana voce locutus nuncium ei fer-
ret? Stupentibus autem ad id, quod a Petro factum fuerat omnibus, di-
xit Simon, „ne hoc vos adeo reddat attonitos: ecce enim ego quoque
efficiam, ut Canis humana voce responsum Petro referat.“ Cani deinde
dixit Simon: „Jubeo ut egressus Petro voce humana dicas, Simonem velle
eum ingredi.“ Petrus igitur intravit; et cum Simone Aegyptio congressus,
miracula et ipse edidit, morbosque sanavit, Simonem Magum in omnibus
superans. Unde Petro plurimi fidem habuerunt et ab eo baptizati sunt.

D Καὶ ἦν ἐν τῇ Ρώμῃ ταραχὴ μεγάλη καὶ θρύλλος ἔνεκεν τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Πέτρου, ὅτι κατέναντι ἀλλήλων ἐπολούν θαύματα. καὶ ἀκούσας τὴν ταραχὴν Ἀγρίππας ὁ ἐπιφυλακος, ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ Νέρωνι ὅτι εἰσὶ τινες ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευούσῃ πόλει θαύματα ποιῶντες κατέναντι ἀλλήλων, καὶ ὁ μὲν εἰς λέγει αὐτὸν 5 Χριστόν, ὁ δὲ ἔτερος λέγει, Οὐκ ἔστιν αὐτός, ἀλλὰ μάγος ἔστιν.

O 328 Ἔγὼ γὰρ τοῦ Χριστοῦ μαθητής εἰμι. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Νέρων εἰσαχθῆναι πρὸς αὐτὸν τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Πέτρον, καὶ τὸν Πιλᾶτον δὲ ἀχθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου. καὶ εἰσηγέθησαν πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ ἐπηρώτησε τὸν Σίμωνα ὁ Νέρων, λέ- 10

E γων, Σὺ εἶ ὃν λέγοντοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι Χριστόν; ὁ δὲ εἶπε, Ναί. καὶ ἐπηρώτησε καὶ τὸν Πέτρον ὁ Νέρων λέγων, Ἀκριβῶς οὗτός ἔστιν ὁ Χριστός; ὁ δὲ Πέτρος ἐφη, Οὐκ ἔστιν αὐτός· ἐγὼ γὰρ ζείνον μαθητής εἰμι, καὶ ἐπ' ἐμοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνελήφθη. καὶ καλέσας τὸν Πιλᾶτον εἶπεν αὐτῷ περὶ τοῦ Σίμωνος 15 διὰ Οὐτός ἔστιν ὃν ἔξεδωκας εἰς τὸ σταυροθήναι; καὶ προσεσχηκὼς αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος εἶπεν, Οὐκ ἔστιν αὐτός· οὗτος γὰρ καὶ

V 108 καρηκομίδων ἔστι καὶ περιπληθής. περὶ δὲ τοῦ Πέτρου ἐπηρώτησεν αὐτόν, Τοῦτον δὲ μαθητὴν αὐτοῦ οἴδας; ὁ δὲ εἶπε, Ναί. εἰσήγαγον γάρ μοι αὐτόν, ὡς μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπηρώτησα αὐ- 20 τὸν, καὶ ἡρήσατο λέγων μὴ εἶναι αὐτοῦ μαθητής· καὶ ἀπέλυσα αὐτόν. καὶ λοιπὸν Νέρων, ὡς ψευσαμένου τοῦ Σίμωνος καὶ εἰ- πόντος ἑαυτὸν Χριστόν, ὅπερ οὐκ ἦν, καὶ τοῦ Πέτρου πάλιν

18. καρηκομίδων Οχ. 22. εἰπόντος Ch., εἰπόντα Οχ.

Magnus autem Romae erat tumultus in populo, ob Simonem et Petrum inter se de Miraculis edendis certantes. Hoc cognito Agrippa, urbis praefectus, Neroni rem detulit; „Sunt, inquiens, in urbe hac imperatrice, qui de Miraculis faciundis inter se certant: quorum alter Christum se esse venditat; alter vero, non Christum, sed Magum esse eum, dicit: se enim Christi discipulum fuisse asserit.“ Jubet itaque Nero Imperator, coram se adduci Simonem et Petrum: Pontium etiam Pilatum e carcere accersit: Hi itaque coram Imperatore sistebantur. Nero autem Simoni, Tunc, inquit, es quem Christum vocant homines? Imo, respondit ille. Tum Nero Petrum interrogavit: Estne, inquiens, hic revera Christus? respondit Petrus; Non est: Ego enim Christi ex Discipulis fui; atque oculis hisce in coelos assumptum eum vidi. Tum Nero Pilatum interrogans; Hiccine, inquit, est, quem tu cruci affigendum tradidisti? Pilatus, intentis in eum oculis, Nequaquam, respondit: Cōmatus enim hic est, atque obesus. De Petro autem eum interrogans Nero; Ast hunc, inquit, Christi discipulum agnovisti? Maxime; respondit Pilatus: in Praetorium enim introductum eum, tanquam Christi assectatorem, cum de hoc a me interrogatus, omnino negaret, dimisi protinus. Nero itaque utrum-

ἐλεγχθέντος ὑπὸ τοῦ Πιλάτου καὶ ἀρνησαμένου τὸν Χριστόν,
ἐκέλευσε, καὶ ἐξεβλήθησαν ἀμφότεροι ἐκ τοῦ παλατίου.

Καὶ δῆγον ἐν τῇ Ῥώμῃ ποιοῦντες θαύματα ἀπέναντι ἀλλή- O 329
λων· καὶ δὲ μὲν Σίμων ὁ μάγος ἀχθέντος ταύρου μεγάλου εἶπεν
5 εἰς τὸ ὄτιον αὐτοῦ λόγον, καὶ εὐθέως ὁ ταῦρος ἀπέθανε καὶ Β
ἐθαυμάζετο ὁ Σίμων. ὁ δὲ Πέτρος εὐθέως εὐξάμενος ἐπὶ πάν-
των ἐποίησεν ἀναζῆσαι τὸν ταῦρον· καὶ ἀπεδόθη τῷ ἴδιῳ δεσπό-
τῃ ὁ αὐτὸς ταῦρος. καὶ πάντες ἐπήρουν τὸν Πέτρον, λέγοντες ὅτι
10 τὸ ποιῆσαι τεθνεῶτα ζῆσαι μεῖζόν ἐστι θαῦμα. καὶ ἄλλα δὲ πολ-
λὰ ἐποίησαν σημεῖα κατέναντι ἀλλήλων, ἄτιτα ἐν ταῖς πρᾶξεσι
τῶν ἀγίων ἀποστόλων συγγέγραπται. ὁ δὲ ἀπόστολος Πέτρος
δι' εὐχῆς αὐτοῦ ἐφόνευσε τὸν Σίμωνα τὸν μάγον θελήσαντα ἀνα-
ληφθῆναι. εἶπε γὰρ ὁ Σίμων τῷ Πέτρῳ ὅτι ἐπεν ὅτι Χριστὸς
15 ὁ θεός σου ἀνελήφθη. ἵδον κάγαδ ἀναλαμβάνομαι. καὶ εἶδεν
15 αὐτὸν ὁ Πέτρος κονφιζόμενον διὰ τῆς μαγείας εἰς τὸν ἀέρα ἐν
μέσῳ τῆς πόλεως Ῥώμης· καὶ ηὔξατο ὁ Πέτρος καὶ κατηρέθη C
Σίμων ὁ μάγος ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὴν γῆν ἐπὶ τὴν πλατεῖαν καὶ
ἐψόφησε. καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ κεῖται ἐκεῖ ἔως ἦρτι ὅπου ἐπε-
σε, καὶ ἔχει πέριξ κάγκελλον λιθινον· καὶ ἀκούει ὁ τόπος ἐκεῖνος
20 ἔκτοτε τὸ Σιμώνιον.

Ἀκούσας δὲ Νέρων ὁ βασιλεὺς ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου O 330
ὁ Σίμων, ἡγανάκτησε· καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν συσχεθέντα ἀποθα-

1. ἐλεγχθέντος Οχ. 2. παλατίου Οχ. 13. εἰπεν] Fort. εἰπεις. ἐφῆς
Cedrenus p. 211. A. 17. πλατεῖαν Ch., πλατίαν cod., πλατείαν Οχ.

que, tum Simonem, Christum sese falso venditantem, tum Petrum, qui a
Pilato Christi abnegati convictus fuerat, ex palatio ejici jussit.

Deinceps itaque Romae commorati sunt, de Miraculis edendis invi-
cēm certantes. Et quidem Simon Magus, Tauro magno in medium ad-
ducto, cum ei in aurem aliquid immussisset, expiravit statim Taurus;
admirantibus Simonem omnibus. Petrus vero, Deum precatus, Taurus,
in vitam revocatum, domino restituit. Petro itaque primas dederunt
omnes dicentes, Mortuum vitae restituere, majus esse miraculum. Sed
et plurima etiam alia miracula ediderunt, invicem certantes; quae qui-
dem scripta sunt in Actis Sanctorum Apostolorum. Caeterum Simon Ma-
gus, in coelos ascensurum se venditans, Petri Apostoli precibus occubuit.
Dixerat enim Petro Simon; Tu dicis, Christum Deum tuum in Coelos
assumptum fuisse: ecce me quoque in Coelos assumpsum. Petrus itaque,
cum in medio urbis Romae Magicis artibus sublimem eum in aërem esfer-
ri videret, Deum ipse precatus est: et repente Simon, magno cum soni-
tu in plateam decidens, [interiit.] Reliquiae autem ejus, eodem quo de-
cidit loco, reconstituantur; qui cancellis lapideis undique septus, exinde
Simonium adhuc usque appellatur.

Nero autem Imperator, auditio Simonem a Petro interfectum esse,
ira commotus, Petrum quoque comprehensum occidi jussit. Petrus autem

νεῖν. καὶ ἡ μόνον ἐκρατήθη ὁ ἄγιος Πέτρος, ἐπέδωκε τὸ ἔνδυμα τῆς ἐπισκοπῆς Ῥώμης Λίνῳ ὀνόματι, μαθητῇ αὐτοῦ· ἡκολούθει γὰρ αὐτῷ ὅτε ἐκρατήθη. ὁ δὲ αὐτὸς ἄγιος Πέτρος γέρων ὑπῆρχε **D** τῇ ἡλικίᾳ διμοιριῶσ, ἀναφάλας, κονδόθριξ, ὀλοπόλιος τὴν κάραν καὶ γένειον, λευκός, ὑπόγλωρος, οἰνοπαής τοὺς δρθαλμούς, εὐ-5 πώγων, μακρόρινος, σύνοφρος, ἀνακαθήμενος, φρόνιμος, δεξύ-
χολος, εὐμετάβλητος, δειλός, φθεγγόμενος ὑπὸ πνεύματος ἀγίου καὶ θαυματουργῶν.

Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸν ἄγιον Πέτρον τὸν ἐπίσκοπον, ἦτοι πατριάρχην, Ῥώμης ὀνόματι Λίνος, καθὼς ὁ σοφὸς Εὐσέβιος ὁ 10 Παμφίλον ἐχρονογράφησεν.

O 331 E Ο δὲ ἄγιος Πέτρος ὁ ἀπόστολος ἐμαρτύρησε σταυρωθεὶς κατακέφαλα, τὸν αὐτοῦ ἀποστόλον ὁρώσαντος τοῦτο τὸν ἔπαιρον δὲ τὸ Μὴ ᾧς ὁ κύριός μου σταυρωθῶ. καὶ ἐτελειώθη ὁ ἄγιος Πέ-
τρος ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀπρωνιανοῦ καὶ Καπίτωνος. 15

Ομοίως δὲ καὶ κατὰ τὸν Πιλάτον ἡγανάκτησεν ὁ αὐτὸς βα-
σιλεὺς Νέρων, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι, λέγων, Λιὰ
τι ἔξεδωκε τὸν δεσπότην Χριστὸν τοῖς Ἰουδαίοις, ἢνδρα ἄμεμπτον
καὶ δυνάμεις ποιοῦντα; εἰ γὰρ ὁ αὐτοῦ μαθητὴς τοιαῦτα θαυ-
μάσια ἐποίει, δοποῖς ὑπῆρχεν ἐκεῖνος δυνατός; 20

V 109 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κατέφθασεν εὐθέως ἐν τῇ Ῥώμῃ
καὶ ὁ ἄγιος Παῦλος πεμφθεὶς ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας χώρας παραστά-

2. Λένω] „Scr. Λίνω, ex Eusebio et Nicephoro Patriarcha; uti et Auctor ipse infra habet.“ Ch. 4. ἀναφαλλὰς Ox. 10. Λῖ-
νος Ox. ibid. Εὐσέβιος] p. 375.

quamprimum comprehensus esset, successorem in Episcopatu Romano de-signavit Linum quendam, ex discipulis suis: quem tum quoque cum pre-hensus fuit, sectatorem habuit. Erat autem D. Petrus aestate proiectior, statura quae mediocrem excederet, recalvaster, crine curto, capite et men-to canus, colore pallente, oculis vini colorem referentibus, barbatus, na-sutus, junctis superciliis, proclivis, prudens, ad iram pronus, mutabilis, meticulosus, a spiritu S. loquens et miracula edens.

Linum vero post S. Petrum, Romanae sedis Episcopum, sive Patriar-cham fuisse, Eusebius Pamphili in Chronicis suis scriptum reliquit.

Sanctus autem Petrus Apostolus Martyrium passus est, in crucem actus, capite ad terram verso: Praefectum enim juramento adstrinxerat, ne eodem quo Dominus modo crucifigeretur. Factum vero hoc, Apronia-no et Capitone Coss.

Pilato quoque iratus Imperator Nero, caput ei amputari jussit; eo quod Dominum Christum, virum inculpatum et mirificum, Judaeis tradi-disset. Si enim, inquit, discipulus talia potuerit, quam potens tandem fuerit ipse.

Ejusdem sub imperio S. Paulus etiam ex Judaea Romam mittitur, ibi causam dicturus: Martyrium vero et ipse passus est, capite multatus,

σιμος· καὶ ἐμαρτύρησε καὶ αὐτὸς ὑποτιμῆθεις τὴν πεφυλὴν τῇ ποδὶ γ' καλαυδῶν ιονίων ἐπὶ τῆς ὑπατείας Νέρωνος καὶ Λεντούλου. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Νέρων τὰ σώματα τῶν ἄγιων ἀπόστόλων ταφῇ μὴ παραδοθῆναι ἀλλ᾽ ἀταφή μεῖναι. ὑπῆρχε 5 δὲ ὁ Παῦλος ἔτι περὶὸν τῇ ἡλικίᾳ κονδοειδῆς, φαλαρός, μιξοπό- O 332 λιὸς τὴν πάρον καὶ τὸ γένειον, εὔρινος, ὑπόγλαυκος, σύνοφρος, λευκόχρονος, ἀνθηροπόροσπος, εὐπάγων, ὑπογελῶντα ἔχων τὸν χαρακτῆρα, φρόνιμος, ἡθικός, εὐόμιλος, γλυκύς, ὑπὸ πνεύμα- τος ἄγίου ἐνθουσιαζόμενος καὶ λώμενος.

10 Ἐπειμιρε δὲ κατὰ τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Ἱερονσαλὴμ ὁ αὐτὸς B βισιλεὺς Νέρων, καὶ πᾶσι κακῷς ἐχρήσατο, πολλοὺς φονεύσας στρατιωτικῇ συμβολῇ, ὅτι τυραννίδι φερόμενοι ἐξεφάνησαν ὑβρι- στικᾶς φωνῆς κατὰ τὸν Νέρωνος, διότι ἀπεκεφάλισε τὸν Πιλάτον ὃς εἰς ἐκδίκησιν Χριστοῦ· καὶ ἤλθεν εἰς αὐτὸν οὐ μὴν ἀλλὰ ὅτι 15 καὶ αὐθεντήσαντες τὸν ἡγεμόνα ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν· καὶ διὰ τοῦτο ἡγανάκτει κατ' αὐτῶν ὡς τυράννων, καὶ ἐσφάγησαν τότε ὑπὸ στρατιωτῶν ἐν τῇ συμβολῇ ὁ τε Ἀννας καὶ ὁ Καΐφας.

Παρέλαβε δὲ ὁ αὐτὸς Νέρων ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτὸν χώραν ἄλλην ἐν τῇ Πόντῳ, πέμψας Πολέμιωνα στρατηγὸν αὐτοῦ· καὶ 20 ἐποίησεν αὐτὴν ἐπαρχίαν, καλέσας αὐτὴν Πόντον Πολεμωνιακόν. C

Ο δὲ αὐτὸς Νέρων ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει πολύ.

O 333

Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βισιλείας αὐτοῦ Λουκανὸς ὁ σοφώ- τατος ἦν παρὰ Ῥωμαίοις μέγας καὶ ἐπαινούμενος. ἐπὶ δὲ τῆς

2. Λεντούλλου Οχ. 5. φρασαλός Οχ. 7. λευκόχρονς Ch., λευ-
κόχλους Οχ. 19. ἄλλην Ch., ἄλην Οχ. 20. Πολεμωνιακόν Ch.,
Πολεμονιακόν Οχ. 23. Ῥωμαίοις] Ῥωμαίονς Οχ.

III Kal. Julias, Nerone et Lentulo Coss. Corpora autem Sanctorum Apostolorum insepulta projici mandavit Nero Imperator. Paulus vero, dum in vivis esset, statura erat curta, calvus, subcaenus capite mentoque, naso decoro, subcaesius, superciliis junctis, cute candida, vultu florido, barbatus, aspectu ridibundo, prudens, moribus probis, affabilis, blandus, Spiritu Sancto asflatus, morbosque sanandi potentia donatus.

Nero autem Imperator, exercitu adversus Iudeos et Hierosolymam missio, pessime illos tractavit; plurimos etiam neci dedit: ad hoc incitatus, quod rebelles ipsum opprobriis lace sissent, ob Pilatum, Christi in vindictam, capite multatum: sed et pro certo etiam acceperat, Praefectum, Iudeorum ipsorum importunitate impulsum, Christum cruci affixisse. Hac Iudeorum strage perierunt Annas et Caiphas.

Idem Imperator Nero, missio ex Ducibus suis Polemone, aliam Ponti regionem captam, in Provinciae formam redegit, et Pontum Polemoniacum appellavit.

Nero autem Factioni Venetae multum favebat.

Temporibus autem Neronis imperantis, floruit sapientissimus Lucanus, Poeta magni nominis apud Romanos. Caeterum Itorico et Tolpillion-

Ioannes Malas.

νπατείας Ἰτορικοῦ καὶ Τολπιλλιανοῦ τοῦ καὶ Τροχέλου ἀφανῆς
ἔγένετο Νέρων ὁ βασιλεὺς καὶ ἐτελεύτη, τῶν ἱερέων τῶν Ἑλλήνων
κατασκευασάντων αὐτῷ διὰ πότον δόσεως, ὅντος τοῦ δόγματος
τῶν Ἐπικονουρείων τοῦ μετ' αὐτὸν λαβόντος πιαρὰ τῶν ἱερέων σύν-
ταξιν τῆς βασιλείας καὶ εἰσελθόντος ἵδεν αὐτόν, ὡς ἄρρωστον, 5
καὶ κεντήσαντος αὐτὸν ἐν τῷ παλατίῳ. καὶ τελευτῇ ὁ αὐτὸς Νέ-
ρων, ὃν ἔνιαντων ἔθ.

D Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νέρωνος ἐβασίλευσε Γαλβᾶς Αὔγου-
στος μῆνας ζ'. ἦν δὲ μακρός, γενναῖος, λευκόχροος, ὑπόστρυ-
βος, γρυπόρυγχος, μιξοπόλιος, μανικός. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας 10

O 334 τοῦ αὐτοῦ Γαλβᾶς ταφῆ παρεδόθησαν τὰ σώματα τῶν ἄγίων ἀπο-
στόλων κατὰ κέλευσιν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως. ἐν ὁράματι γὰρ ἐκε-
λεύσθη δοῦναι τὰ σώματα τῶν ἄγίων ἀποστόλων εἰς ταφήν. καὶ
τελευτῇ ὁ Γαλβᾶς ἵδιῳ Θανάτῳ ἔξαιρηνης φλεβοτομηθεὶς, ὃν
ἔνιαντων μθ'.

15

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαλβᾶς ἐβασίλευσε Λούκιος Ὅθων
μῆνας γ'. ἦν δὲ κονδοειδῆς, πλατύς, γενναῖος, ἀπλόθριξ, μι-
κρόφθαλμος, ὑπόσιμος, ψελλός. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ὁ
ἄγιος Ἰάκωβος ὁ ἀπόστολος, ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καὶ πα-
τριάρχης, ὃν ἐνεθρόνισεν ὁ ἄγιος Πέτρος ἀντὶ ἔντοῦ ἀνιών ἐπὶ 20

1. Ἰτορικοῦ καὶ Τολπιλλιανοῦ, τοῦ καὶ Τροχέλου] „Chr. Alex. ha-
bet, Ἰταλικοῦ καὶ Τραχάνον. Nero e medio sublatus est C. Gal-
lerio Trachalo Turpiliano et C. Silio Italico Coss. Scribendum ita-
que, Ἰταλικοῦ καὶ Τροπιλλιανοῦ, τοῦ καὶ Τραχάλον.“ Ch.
4. Ἐπικονουρείων Οχ. 8. 14. Γαλβᾶς Οχ. 18. ὑπόσιμος, ψελ-
λός Ch., ὑπόσημος, ψελός Οχ.

no, sive Trochelo Coss. Nero Imperator, e medio sublatus, interiit: Con-
jurationem adversus eum agitantibus, ex hausto veneni, Graecorum sacer-
dotibus. Is enim, quem in regno successorem sacerdotes designaverant,
dogmatis erat Epicureorum; qui palatum ingressus, tanquam visurus Im-
peratorem aegrotantem eum confudit. Nero itaque diem supremum obiit,
annos natus LXIX.

Excepit Neronem Galba, qui regnavit menses VII. Erat autem pro-
cerus, generosus, colore candido, substrabus, unguis habens aduncos, sub-
canus, ad insaniam pronus. Hujus autem sub Imperio, Sanctorum Apo-
stolorum corpora, jussu ipsius Imperatoris sepulturae tradita sunt: per in-
somnium enim, ut hoc faceret, monitus est. Galba autem annum agens
XLIX, ex venae sectione, subito mortuus est.

Galbam excepit Lucius Otho; qui imperavit Menses III. Erat hic
statura brevi, lato corpore, fortis, crine molli et porrecto, oculis parvis,
subsimum, balbus. Hujus sub Imperio D. Jacobus Apostolus, Hierosoly-
marum Episcopus et Patriarcha, a B. Petro, cum Romam abiit, sui in

‘Ρώμην, ἐτελεύτησε· καὶ παρέλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Τεροσολύμων Συμεὼν ὁ καὶ Σίμων καὶ ἐγένετο πατριάρχης.

Τελευτὴ δὲ ὁ αὐτὸς Ὅθων ἐτῶν νγ' ἀδόκωστήσας.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ὅθωνος ἐβασιλεύεσσε Βιτέλλιος Αὔ- V 110
5 γονστος ἔτη 3' καὶ μῆνας η'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, εὐστήθος, γλαυ- O 335
κός, πυρῷόντης, δισυπώγων, εὐόφθαλμος, δειλός. ἐπὶ δὲ τῆς
βασιλείας εὐθέως ἐπαύθεν ὑπὸ Θεομηνίας Νικομήδεια, πόλις μεγά-
λη, τῆς Βιθυνίας μητρόπολις. καὶ πολλὰ αὐτοῖς τοῖς περισσαθεῖ-
σιν ἔχαιρίσιτο καὶ τῇ πόλει εἰς ἀνανέωσιν ὁ αὐτὸς βασιλεύς· ἦν
10 γὰρ καὶ πρώην παθοῦσα ὑπὸ Θεομηνίας καὶ ἐστραμμένη· καὶ
ἀνήγειρεν αὐτήν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Βιτέλλιον Καίσαρος ἐτυράν-
νησαν οἱ Ιουδαῖοι καὶ ἐφόνευσαν Κνογήνιον τὸν ἄρχοντα αὐτῶν
λιθοβολήσαντες αὐτόν. τῷ δὲ λέ ἔτει μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος B
15 ἡμῶν καὶ θεοῦ ἀνάληψιν ἐπεστράτευσε κατ’ αὐτῶν ὁ Βιτέλλιος
βασιλεύς, πέμψας στρατηγὸν ἐαυτοῦ Οὐεσπασιανὸν καὶ Τίτον
νιὸν αὐτοῦ. καὶ ἐπέστησαν τῇ Ιουδαίᾳ χώρᾳ, πολεμοῦντες αὐτὴν
καὶ τὴν Ιερουσαλήμ. καὶ ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτὸν ἀπέθανεν ἐν τῇ
‘Ρώμῃ ὁ Βιτέλλιος βασιλεὺς νόσῳ βληθείς, ὃν ἐνιαυτῶν μη’.

20 Καὶ μετ’ αὐτὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ Θειότατος Οὐεσπα- O 336
σιανός, καὶ ἐστεψεν αὐτὸν ὁ στρατός, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ρούφου
καὶ Καπιτιανοῦ. ἦν δὲ κονδοειδής, φυλακρός, προγάστωρ, πο-
λιός, πυρῷόντης, ἔχων οἰνοπαεῖς ὁφθαλμούς, πλάτοψις, ὅργι-

13. Κνογήνιον Chron. p. 246. C, Κνογηναῖον Οχ.

locum substitutus, interiit: Hierosolymarum vero Episcopatum suscepit Symeon, qui et Simon, ibique sedit Patriarcha.

Otho vero morbo correptus, interiit; annos natus LIII.

Othoni successit in Imperio Vitellius Augustus: qui regnavit annos IX et Menses VIII. Erat vero statura mediocrem superante, pectore firme, oculis caesiis et pulchris, rufus, barba hirsuta, meticulosus. Hujus imperii sub initio divinam iram rursus experta est Nicomedia, urbs magna et Bithyniae Metropolis: cum prius terrae motibus concussa, fere eversa funditus fuisset. Imperator autem incolis superstibus et urbi de novo instaurandae pecuniam plurimam largitus est.

Vitellio autem imperante, Judaei novis rebus studentes, Praefectum Cyrenaeum, lapidibus obrutum, neci dederunt. Imperator itaque anno XXXV post Deum et Salvatorem nostrum in coelos assumptum contra eos arma movit, missis Vespasiano et filio ejus Tito ducibus; qui terram Iudeam et Hierosolymas hostiliter invadentes devastarunt. Vitellius interim, post bellum hoc coeptum morbo correptus, Romae moritur, annum agens XLVIII.

Post hunc Imperator ab exercitu salutatus est divinissimus Vespasianus; Rufo et Capitiano Coss. Erat hic statura curta, calvus, ventriosus, canus, colore rufo, oculis vini colorem referentibus, vultu patulo, iracun-

λος. καὶ ζύσας Τίτον τὸν ἑαυτοῦ νίδν πολεμεῖν τὴν Ἰουδαίαν
 Κ γόρων ἥλθεν ἐπὶ τὴν Ρώμην, καὶ οὐασίλευσεν ἔτη 9' καὶ μῆνας 1'.
 ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο διαγμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν
 ἐπὶ τῆς ὑπατείας Λεκίον καὶ Ρονοτικίον. τῷ δὲ λῃ' ἔτει μετὰ τὶ⁵
 ἀναληφθῆναι τὸν σωτῆρα Χριστὸν ὁ Τίτος τὴν Ἰουδαίαν πα-
 ρέλαβε καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κομμόδον καὶ
 Ρούνον, βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Οὐεσπισιανοῦ· καὶ
 ξπόρθησε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πᾶσαν τὴν Παλαιστίνην καὶ τὸ ἴε-
 ρὸν τῶν Ἰουδαίων κατέστρεψεν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἑορτῆς ἡμέρᾳ, ὅτε
 παρέλαβε τὴν πόλιν, καὶ ἀπώλεσε ψυχῶν μυριάδας φί', ξίφεσιν 10

O 337 αὐτοὺς κατακόψας· ἄλλας δὲ μυριάδας οὐδεπότε μικρα-
 D λώτων νεανίσκων καὶ παιδῶν ἀρρενικῶν καὶ παρθένων κορα-
 σίων, καθὼς καὶ Ἰώσηπος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο· Ἐβραῖος
 γὰρ ὑπῆρχε καὶ παρῆν ἐν τῷ πολέμῳ· καὶ πᾶσας δὲ τὰς ἐπαρ-
 χίας τῆς Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τίτος. ὁ δὲ σοφὸς Εὐστρίος ὁ 15
 Παμφίλον συνεγράψατο οὕτως, ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ αὐτῶν τὸν
 Χριστὸν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες
 ἀπώλουντο, τοῦ σωτῆρος ἐκδεδωκότος αὐτούς. τρεῖς δὲ μετὰ τάν-
 της πορθήσεις εἰσὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐσέ-
 βιος συνεγράψατο. 20

'Ο δὲ Τίτος θριαμβεύσας τὴν νίκην ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν Ρώμην.
 Οὐεσπισιανὸς δὲ ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς πραιάδας ἐκτισεν ἐν τῇ Ἀντι-

3. αὐτοῦ Ch., ἑαυτοῦ Ox. 5. ὁ δὲ Ox. 7. 'Ρούνον] 'Ρού-
 φων Ch. ibid. αὐτοῦ] αὐτοῦ Ox. 13. Ἰώσηπος] Conf. Bel.
 Iud. VI. 9. et Mai. ad Euseb. p. 376. 18. τρεῖς — πορθήσεις
 εἰσὶ Schurzfleisch, Notit. Bibl. Vinar. p. 56., τρεῖς — πορθήσει-
 σης Ox.

dus. Belli autem Judaici cura Tito filio commissa, ipse Romam profectus est: ubi imperavit annos ix et Menses x. Hujus sub imperio, Christiani persecutionem gravem perpessi sunt, Decio et Rusticio Coss. Anno autem xxxviii post Christum Salvatorem in Coelos assumptum, Commodo et Rufo Coss. Imperatoris Vespasiani filius Titus, Judaeam, Hierosolymas, totamque adeo Palaestinam occupatam vastavit; urbeque ipso Festi die capta, Judaeorum templum evertit: undecies autem centena millia Judaeorum gladio interfecit; centum vero et quinquaginta millia juniorum utriusque sexus hastae subiecit; Judaeae quoque Praefecturas omnes sustulit: uti testatur sapientissimus Josephus Judaeus, qui et ipse huic bello interfuit. Sed et memoriae prodidit etiam sapiens Eusebius Pamphili, Judaeos omnes, eodem ipso Festo, exitio datos fuisse, quo Christum cruci affixerant; Salvatore nostro illos in manus hostium suorum tradente. Tertia vero haec est Hierosolymarum devastatio; uti idem sapientissimus Eusebius memoriae prodidit.

Titus autem, triumpho de Judeis celebrato, Romam reversus est. Vespasianus autem, ex praeda Judaica, ante Antiochiae magnae portam,

χείρ τῇ μεγάλῃ τὰ λεγόμενα Χερονβίμ πρὸς τῆς πύλης τῆς πόλεως.
ἐκεῖ γάρ ἔπηξε τὰ Χερονβίμ τὰ χαλκᾶ ἢ εὗρε Τίτος ὁ αὐτοῦ νίδος ἐν Ε
ιῷ ταῦθι Σολομῶντος πεπηγμένα, καὶ ὅτε τὸν ταῦθι ἔστρεψεν, ἀφεί-
λυτο ἀντὶ ἐκεῖθεν καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀντὶ ἥνεγκε σὺν τοῖς Σερουφίμ,
5 Θραιμιθεύσιν τὴν κατὰ Ἰουδαίων γενομένην νίκην ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βα-
σιλείας, [στήσας ἄνω στήλην χαλκῆν] εἰς τιμὴν τῆς σελήνης μετὰ τεσ- O 338
σάριν ταύρων προσέχόντων ἐπὶ τὴν Τερόνσαλήμ· νυκτὸς γάρ αὐτὴν
παρέλαβε λαμπούσης τῆς σελήνης. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ Θέατρον Αἴρην V 111
ἐπιγράψις ἐν αὐτῷ, Ἐξ πραΐδα Ιουδαία. ἦν δὲ πρώην ὁ τοῦ αὐ-
10 τοῦ Θέατρον τόπος συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων· καὶ πρὸς ὑβριν αὐ-
τῶν τὴν συναγωγὴν αὐτῶν λύσας ἐποίησε Θέατρον, στήσις ἐνυ-
15 πῷ ἄγαλμα μαρμάρινον ἐκεῖ, ὅπερ ἔως τῆς νῦν ἴσταται.

Ἐκτισε δὲ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐκ τῆς αὐτῆς
Ἰουδαϊκῆς πραΐδας ὁ αὐτὸς Οὐεσπασιανὸς ὁδεῖον μέγα πάνν,
15 θεάτρον ἔχον διάστημα μέγια, ὃντος καὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου
πρώην συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων.

Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπαρχίαν Μακεδονίαν δευτέραν, ἀπὸ τῆς πρώ- B
τῆς αὐτὴν ἀπομερίσας.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας ἡ Κόριν-
20 θος, μητρόπολις τῆς Ἐλλάδος, μηνὶ Ἰουνίῳ τῷ καὶ διαιτῷ κ', ἐσπέ-
ρμας βαθείας. καὶ ἔχαριστο τοῖς ζῆσσοι καὶ τῇ πόλει πολλά.
Ἐκτισε δὲ καὶ εἰς Παννονίαν καὶ εἰς Κομμαγενίαν τὰς ἐπαρχίας

6. εἰς τιμὴν τῆς σελήνης] „Supplendum ex Chr. Alex. στήσας ἄνω
στήλην χαλκῆν, εἰς τιμὴν τῆς σελήνης.“ Ch. V. Chron. p. 247. C.
15. ἔχοντος] „Forte scr. ἔχον.“ Ch. 20. Δεσίφ Ox.

fabricam illam, quae *Cherubim* appellatur, erexit. Ibi enim posuit Che-
ribinos illos aereos, quos una cum Seraphinis, everso Salomonis templo,
Titus filius inde avexerat et ad Antiochiam, de Judaeis devictis trium-
phum ibi acturis deportaverat: sed et columnam etiam aereum Lunae po-
suit, cum Tauris quatuor Hierosolymam respicientibus: eo quod urbem
internoctu cepisset, Luna illucescente. Daphnes etiam *Theatrum* condidit,
cum hac Inscriptione: *Eix praeda Iudea*. Quo vero loco *Theatrum* con-
didiit, olim stetit *Synagoga* *Judeorum*; qua eversa, *Theatrum* ibidem
per contumeliam excitavit; statua etiam sua eodem loco ex Marmore ere-
cta; quae ad hunc usque diem ibi visitur.

Idem *Vespasianus* in *Caesarea* quoque *Palaestinae Odeum* plane am-
plum et *Theatri* instar, ex *Judeorum* spoliis, eodem etiam loco, quo
Judeorum antea steterat *Synagoga*, extruxit.

Macedoniam vero secundam, a prima separans, in *Provinciam* fecit.

Ejusdem sub *Imperio*, divinam iram passa est *Corinthus*, *Helladis Metropolis*, *Desii*, sive *Junii xx*, nocte intempesta: incolis itaque super-
stibus, urbiique instaurandae, multa largitus est. Multa etiam per *Pan-*
nonię et *Comagenam Provincias* extruxit; *Europam* etiam a *Thracia*

O 339 πολλά. καὶ τὴν Εὐρώπην δὲ ἀπὸ Θράκης ἐμέρισε, κτίσας Ἡράκλειαν πόλιν τὴν πρώην λεγομένην Πείρινθον· ἥγινα ἐποίησε μητρόπολιν, δούς αὐτῇ ἄρχοντα. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πλησίον τοῦ Θεάτρου ιερόν, ὃ ἐπεκάλεσε τῶν Ἀνέμων.

C Νόσῳ δὲ βληθεὶς καὶ πάρετος γενόμενος ἐτελεύτα, ὃν ἐνιαυτῷ τῶν οὐ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐβασίλευσε Τίτος ὁ νιὸς αὐτοῦ

O 340 ἔτη β'. ἦν δὲ μακρός, λεπτός, εὐχροος, ὑπλόθριξ, σπανός, μικρόφθαλμος, κονδόθριξ. καὶ πάθει ἀνιάτῳ βληθεὶς ἀπέθανεν, ὃν ἐνιαυτῶν μιβ'. 10

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τίτου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Δομετιανὸς ἔτη ιε' καὶ μῆνας β'. ἦν δὲ μακρός, λεπτός, λευκός, ἔσανθρός, κονδόθριξ, γλαυκός, ὑπόκυνθος, φιλόσοφος ἄκρος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας διωγμὸς χριστιανῶν ἐγένετο· δόσις

D καὶ τὸν ἄγιον Ἰωάννην τὸν θεολόγον ἀνήνεγκεν ἐν τῇ Ράμη καὶ 15 ἐξήτασεν αὐτόν. καὶ θαυμάσας τοῦ αὐτοῦ ἀποστόλον τὴν σοφίαν ἀπέλυσεν αὐτὸν λάθρῳ ἀπελθεῖν εἰς Ἑρεσον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἐπελθε καὶ ἡσύχασον δθεν ἥλθες. καὶ ἐλοιδορήθη· καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Πάτμον. πολλοὺς δὲ ἄλλους χριστιανοὺς ἐτιμωρήσατο, ὡστε φυγεῖν ἐξ αὐτῶν πλῆθος ἐπὶ τὸν Πόντον, καθὼς 20 Βόττιος ὁ σοφὸς χρονογράφος συνεγράψατο κατ' αὐτῶν.

O 341 Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐφίλει τὸν ὁρχηστὴν τοῦ

5. πάρετος Ch., πάραιτος Ox. 16. ἐξήτασεν Ch., ἐξαίτασεν Ox.

sejungens, ex Perintho antea vocata, Heracleam urbem condidit; Praefectoque ei dato, Metropolim esse voluit. Templum etiam Antiochiae Magnae, quod Ventorum appellavit, juxta Theatrum extruxit.

Morbo deinde correptus, membrorum vi jam resoluta, diem suum obiit, annos natus **LXXI.**

Hunc exceptit Titus filius; qui imperavit annos **II.** Erat vero procerus, gracilis, colore venusto, crine lento, brevique et raro, oculis parvis. Morbo autem insanabili correptus, fatis concessit, annum agens **XLII.**

Post Titum in Imperio successit divinissimus Domitianus; qui regnabit annos **XV** et menses **II.** Erat hic statura procula, gracilis, candidus, crine rufo curtoque, oculis caesiis, subcurvus, summusque Philosophus. Hujus sub imperio, Christianorum erat Persecutio: Imperator autem Romanum adduci jussit D. Joannem Theologum; uti examini eum subjiceret: miratus autem Apostoli sapientiam, Ephesum redeundi clam ei copiam fecit, dicendo: Ad locum unde venisti in pace redeas. Ob hoc autem exprobratus, in Patmum eum relegavit. Sed et alios etiam ex Christianis quamplurimos suppliciis affecit: itaque fuga sibi consulentes, in Pontum se receperunt: sicut haec a Bottio sapiente Chronographo literis tradita sunt.

Imperator autem Domitianus summe charum sibi habuit Paridem quen-

Προσίνον μέρους τῆς Ῥώμης τὸν λεγόμενον Πάριδα. περὶ οὗ καὶ ἐλοιδορεῖτο ἀπὸ τῆς συγκλήτου Ῥώμης καὶ Ἰουβεναλίου τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ῥωμαίου, ὃς χαιρῶν εἰς τὸ Πράσινον. ὅστις βασι- Ε λεὺς ἔξωρισε τὸν αὐτὸν Ἰουβενάλιον τὸν ποιητὴν ἐν Πενταπόλει 5 ἐπὶ τὴν Λιβύην, τὸν δὲ ὁρχηστὴν πλοντίσας ἐπεμψεν ἐν Ἀν- τιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐπὶ τὸ ἐκεῖ αὐτὸν οἰκεῖν ἔξω τῆς πόλεως. ὅστις Πάρις ὁρχηστὴς ἐκεῖ ἀπελθὼν ὥκει ἔξω τῆς αὐτῆς πό- λεως, κτίσας ἑαυτῷ οἴκον προώστειον καὶ λοντρόν, ὅπερ ἵστιν ἔως τῆς νῦν, τὸ λεγόμενον Παράδεισος καὶ ὁ οἶκος· κακεῖ τελευτή- 10 σας κεῖται ἐν σορῷ ὄπισθεν τοῦ οἴκου ἐν τοῖς κήποις αὐτοῦ.

Ο δὲ αὐτὸς Δομετιανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ δη- V 112 μόσιον λοντρὸν τὸ λεγόμενον τῆς Μηδείας, διότι ἄγαλμα ἔστη- σεν ἐν αὐτῷ θαυμαστὸν τῇ Μηδείᾳ· καὶ οὕτως αὐτὸν τὸ δημόσιον O 342 λοντρὸν ἐκάλουν οἱ πολῖται καὶ οὐκέτι τὸ Δομετιανόν· τὸ δὲ αὐ- 15 τὸ δημόσιον ἦν κεκτισμένον παρὰ τὸ ὄρος πλησίον τοῦ μονομα- χίου καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης. ἔκτισε δὲ ἐκεῖ ὁ αὐτὸς βασι- λεὺς καὶ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἡν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Δομετιανοῦ ὁ σοφώτατος Ἀπολλώνιος ὁ Τυναρέν· καὶ ἡμαζε περιπολεύων καὶ 20 πανταχοῦ ποιῶν τελέσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς χώρας. ὅστις ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἔξελθων κατέλαβε τὸ Βυζάντιον· καὶ εἰσ- ελθῶν εἰς Βυζούπολιν, τὴν νῦν λεγομένην εὐτυχῶς Κωνσταντι- B

5. πλοντίσας Suidas v. Ἰουβενάλιος, πλοντήσας Ox. 9. Παράδει- σος] Παρίδειον (praestat Πάριδος) ὡς Franckius Quaest. altera de Juvenalis Vita p. 25. 26. 17. Ἀσκληπίου Ox. 19. ἡμαζε Ox.

dam, Prasinæ Factionis Saltatorem: cumque ob hoc a Senatu, ipsoque etiam Juvenale Poeta probris lacceditus esset, Juvenalem in Pentapolim Libyae relegavit; Saltatorem vero muneribus onustum, Antiochiam magna adire, ibique extra urbem habitare jussit. Paris itaque Saltator Antiochiam profectus est, extraque urbem extrectis sibi suburbicaris aedibus Balneoque, ibi habitavit. Aedes autem hae usque adhuc visuntur: *Paradisus et Domus*, vocatae. Ibi etiam in hortis, aedes illas a tergo respicientibus, mortuus Paris tumulo jacet conditus.

Idem Domitianus Antiochiae magnæ publicum extruxit Balneum, Medeac, dictum: eo quo, stupendum ibi Medeae simulachrum in medio collocasset. Hujus itaque a nomine Antiochenses, non autem *Domitianum* appellitarunt. Balneum autem hoc juxta Monomachium, Venerisque templum possum est. Extruxit etiam Imperator idem Antiochiae templum Aesculapio.

Domitianus sub Imperio floruit sapientissimus ille Apollonius Tyanensis; qui peragratis omnibus fere regionibus atque urbis, Telesmata ubique fecit. Hic Roma relicta, Byzantium pervenit: et ingressus illam olim Byzi urbem, nunc vero majori sua Fortuna, Constantinopolim, Ci-

νοίπολιν, ἐποίησε καὶ ἐκεῖ πολλὰ τελέσματα παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν Βυζαντίων, τὸ τῶν πελαργῶν καὶ τὸ τοῦ Λίκου ποταμοῦ τοῦ κατὰ μέσον τῆς πόλεως παρερχομένον καὶ τὸ τῆς χελώνης καὶ τὸ τῶν ἵππων καὶ ἄλλα τινὰ θάνατοι· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἔξελθὼν ἐποίει εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ὁ αὐτὸς Ἀπολ-

O 343 λώνιος τελέσματα. καὶ ἥλθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀπὸ Τυνάνων, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Ἀρτιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἤτησαν αὐτὸν οἱ Ἀρτιο-
χεῖς κτήτορες ποιῆσαι κάκεῖ τελέσματα περὶ ᾧ ἐδέοντο. καὶ
ἐποίησεν εἰς τὸν βορδόναν ἄνεμον, Θῆσας τὸ αὐτὸν τέλεσμα κατὰ
τὴν ἀνατολικὴν πόρταν. δριοὺς δὲ ἐποίησε τέλεσμα ἐν αὐτῇ 10
C τῇ πόλει καὶ διὰ τὸν σκορπίον, πρὸς τὸ μὴ τολμᾶν αὐτοὺς πλη-
σιάζειν τῇ χώρᾳ· καὶ ἔθηκε τὸ αὐτὸν τέλεσμα ἐν μέσῳ τῆς πό-
λεως, ποιήσας χαλκοῦν σκορπίον καὶ χώσας αὐτόν, πήξας ἐπάνω
κίονα μικρόν. καὶ ἐγένοντο ἀφανεῖς οἱ σκορπίοι εἰς τῆς ἐνορίας
Ἀρτιοχείας πύσης. ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκεῖ. ἤτησαν δὲ 15
αὐτὸν οἱ πολῖται ἵνα ποιήσῃ τέλεσμα πρὸς τὸν κώνωπα, εἰς
τὸ μὴ ἔχειν κώνωπας τὴν αὐτὴν πόλιν Ἀρτιοχείαν. καὶ ἐποίησε,
κελεύσας αὐτοῖς ἵνα τῇ ἐβδόμῃ τοῦ δαισίου τοῦ καὶ Ιοννίου μη-
νὸς ἐπιτελῆται ἐν αὐτῇ Ἀρτιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ ἱππικὸν τὸ ἀπὸ
Γράστης τοῦ αὐτοῦ δαισίου μηνὸς· ἀλλὰ τῇ νεομητηρίᾳ τοῦ δαισίου 20
μηνὸς Θῆσας τὸ τέλεσμα, τῇ ἐβδόμῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπιτρέψας
D ἵνα πάντες ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἱπποδρομίου τῆς Γράστης βα-
στάζονται ἐπάρω καλάμων ὀλόστρων στήθύοιν μοιλιβοῦν, ἔχον-

2. πελάργων Ox. 3. πατὰ μέσον] πατὰ μέσον Chron. Pasch. p.
250. B. Conf. supra p. 84. E. infra 122. B. ibid. τὸ Ch., Chron.,
τοῦ Ox. 9. Βορδόν Ox. 18. 20. Δεσίον Ox.

vium rogatu, Telesmata ibi plurima confecit; nempe adversus Ciconias et Lycum fluvium, qui urbem secat medianum, Testudines item et equos [ferocentes:] alia etiam mirabilia operatus est. Byzantio deinde discedens, aliis etiam in urbibus Telesmata confecit. Tyana vero Syriam prefectus, Antiochiam Magnam pervenit, ubi a Primoribus urbis rogatus est, uti illic etiam Telesmata contra quaedam urbis incommoda coniceret. Unum itaque adversus Ventum Aquilonarem paravit; quod ad portam urbis Orientalem collocavit. Telesma etiam aliud eadem urbe adversus Scorpios effecit, ad eosdem a regi ae illa propellendos. Fuso enim Scorpio aereo, et urbe media sub terra recondito, columnam ei parvam superimposuit; quo facto evanuerunt Scorpiorum, nec urbem partesve vicinas ultra infestarunt. Plurima item alia ibidem confecit. Rogatus vero a civibus Antiochenis; uti Telesma adversus Culices, urbem suam infestantes, conficeret; votis eorum annuit. Telesmate itaque, ipso Novilunii die mensis Junii confecto; uti mensis ejusdem die septimo, Equestrē Certamen, Grastense dictum, menseque Junio agitari solitum, celebretur ad hunc modum. Dicto Solemnitatis Grastensis dic, mandavit,

τα λεμήγ τοῦ Ἀρεως, καὶ ὑποκάτω τοῦ καλάμου σκοντάζον χρε- Ο 344
μάμενον ἀπὸ δέρματος ὁσυσίον ἐντεῦθεν, κάκεῖθεν δὲ πλαρμῆ-
ριν ἀπὸ καλαμίον χρεμάμενόν ὡσαντίως; λινῷ ὁμοιατὶ δεδεμένα,
εἰρηνῶς αὐτοῖς κράζειν εἰσελαύνοντας καὶ λέγειν, Ἀκώνωπα τῇ
5 πόλει, καὶ μετὰ τὸ ἀπολῆσαι τὸ ἱπποδρόμιον ἔκαστον ἀποτίθε-
σθαι αὐτὸν εἰς τὸν ἴδιον οἶκον. καὶ οὐκέτι ἐφάνη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
μεγάλῃ κάνωνψ.

Ἐν τῷ δὲ περιέρχεσθαι τὸν αὐτὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα
καὶ ἰστορεῖν τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ τῶν κτητόρων τῆς πό-
10 λεως τοποθεσίαν, εἰδεν ἐν μέσῳ τῆς αὐτῆς πόλεως κίονα ἐστῶτα Ε
πορφυροῦν καὶ μὴ ἔχοντα ἐπάνω τί ποτε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
κίονα ὑπὸ τυφωνικοῦ πυρὸς φλογισθέντα. καὶ ἐπερωτήσας περὶ
αὐτοῦ, τί ἐστι τοῦτο, ἔμαθε παρ' αὐτῶν ὅτι μετὰ τὸ πάθος τῆς
πόλεως τὸ ἐπὶ Τυανὸν Καλευρός Δειβαρός τις φιλόσοφος τέλε-
15 στῆς ἐποίησε τὸ τέλεσμα τοῦτο ὥστε δογονυμένην τὴν πόλιν ὑπὸ^{V 113}
σεισμοῦ μὴ πίπτειν, στήσας τὸν κίονα καὶ ἐπεράνω αὐτοῦ στη-
θάριν μαρμάρινον, καὶ ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ ἔχοντεν, Ἀσειστα,
ἀπτωτα. καὶ τυφωνικοῦ πυρὸς ὑπὸ τῆς ὑστραπῆς γενομένον,
κανθὲν τὸ ἐπάνω τοῦ κίονος στηθάριν ἔπεσε, καὶ δεδοίκαμεν
20 μὴ πάλιν πάθη ἡ πόλις ἡμῶν. ἀλλὰ παρακλήθητι καὶ ποίησον
σὺ αὐτὸς τέλεσμα, ἵνα μὴ πάθῃ ἐτι ταρασσομένη ἡ πόλις. ὁ δὲ

1. χρεμάμενον Ch., χρεμμάμενον Ox. 3. χρεμάμενον Ch., χρεμ-
μάμενον Ox. ibid. δεδεμένα Ch., δεδεμμένα Ox. 9. τὴν αὐ-
τὴν Ἀντιόχειαν post περιέρχεσθαι ponenda sunt.

ut unusquisque civium plumbeam imagunculam solidam, Martis vultus re-
ferentem, calamo affixam gestaret; hinc vero scutum a calamo demissum,
pelli russea alligatum; illinc gladiolum, filo lineo similiter annexum ha-
beret: ad hunc autem modum instructi omnes, inter equitandum inclama-
rent; Vacet urbs Culicibus: Peracta vero Celebritate, domi apud se ima-
gunculam reponeret unusquisque. Hoc factum est; nec deinceps Antio-
chiae culex apparuit unquam.

Apollonius autem Tyanensis, dum primoribus comitatus, Antiochiam
urbem perlustraret, ejus situm observaturus, in columnam incidit porphy-
reticam, urbis in medio positam; vidensque nihil ei impositum esse, sed
et ipsam quoque columnam typhonici ignibus tactam fuisse; Quid hoc
sibi vellet, ab eis interrogavit. „Respondeunt illi; Debborium quen-
dam, Philosophum et telestam, post urbem Caii Caesaris sub imperio
terrae motibus concussam, Columnam eam ibi statuisse, simulachro mar-
moreo ei superimposito; cuius pectori haec inscripsit; Immota, Inconcus-
sa. Hoc autem fecit, urbis in tutelam; ne terraemotibus agitata corrue-
ret. Caeterum Typhonici deinde ignibus ex fulgere accidentibus, si-
mulachrum columnae impositum, ignibus correptum, in terram corruit: nos
vero de urbe nostra metuimus, ne eadem rursus passura sit. Te itaque
exoratum habeamus, uti parato Telesmate, urbem in posterum inconcus-

Ἀπολλώνιος στενάξεις ἀνεβάλετο τοῦ ποιῆσαι ἄλλο τέλεσμα περὶ σεισμῶν. καὶ ἐωρακότες αὐτὸν στενάξαντα, ἐπέμειναν παρακαλοῦντες αὐτὸν· καὶ λαβὼν δίπτυχον ἔγραψε ταῦτα. Καὶ σύ, τάλαινα Ἀντιόχεια, δίς πάθοις· ἄλλα καὶ πάλιν ἐλεύσεται καιρός, διε δὴ ἐπὶ πήμασι κεῖσε σεισμοῖς· δίς δὲ αὖθ’ πυρὶ καύσαι ὁ Β παρ’ αἰγαλοῖς Ἀρέντησι· εἰ μὴ πάλιν πάθοις. καὶ ἐπιδέδωκε τὸ δίπτυχον τοῖς αὐτοῖς Ἀντιοχεῦσι κτήτορσι. καὶ ἔξοδοιήσας ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀντιόχου πόλεως κατῆλθεν εἰς Σελεύκειαν τῆς Συρίας· καὶ ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον. ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀπολλώνιος ἔτη τριάκοντα καὶ τέσσαρα καὶ μῆνας δικτώ, καθὼς Δο-10 μῆνος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψιτο ταῦτα.

Ο 346 Ο δὲ αὐτὸς θεώτατος Δομετιανὸς βασιλεὺς ἔκτισεν εἰς τὴν Ισανορίαν πόλιν, ἥντινα ἐκάλεσε Δομετιανούπολιν. ἐφόνευσε δὲ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς Δομετιανὸς τὸν περιβόητον Ἀσκληπίονα, εἰπόντα αὐτῷ διτὶ Σφαιζόμενος τελευτᾶς· καὶ μετ’ ὀλίγον καιρὸν 15 Σ κατασκενασθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ὁ αὐτὸς Δομετιανός, ἃς εἰσ-

3. Καὶ σὺ — πάλιν πάθοις] Οὐαὶ σοι, τάλαινα πόλις, διτὶ σεισμοῖσι πολλοῖς καὶ πυροῖς κατενεκδήσῃ, κλαύσεται δέ σε καὶ ὁ παρ’ αἰγαλοῖς Ὁρέντης Cedrenus p. 246. B. Unde qui apud Malalam reponat οὐαὶ σοι, idem facere debebit vol. II. p. 61. B. καὶ σύ, τάλαινα πόλις, Ἀντιόχου ὡν ἀληθήσῃ. Quae in Ἀρέντησι latet formam Ὁρέντης notavimus etiam supra p. 103. E, estque eadem in glossa antiquissimi codicis Parisini 1397. Strabonis l. VI. ed. Falcon. vol. I. p. 390. Διόδωρος ὁ ἱστορικὸς τετράπολιν φησι Συρακούσας ἐν οἷς ἀφομοιοῦ Ἀντιόχεια αὐτήν (l. Ἀντιόχειαν τὴν) πρὸς τῷ Ὁρέντη ταῖς Συρακούσας. Conf. Ducang. ad Chron. Pasch. p. 40. Λ, cuius verba apposuit Hodius ad Malalae p. 38. 3. ed. Bonn. 5. κεῖσε] κείση Ch. 14. Ἀσκληπίονα] „Ita etiam Chr. Alex. Auctor, qui narratiunculam sequentem etiam de Domitiani Imp. caede, ex nostro descripsit: nisi quod noster, Ἀσκληπίονα, ille Ἀσκλήπιον dicit; uterque vitiose. Reponendum Ἀσκληπασίονα, ex Suetonio, in Domit. Tit. 15.“ Ch.

sam nobis praestare digneris.“ Apollonius autem ingemiscens, de Tellsmate adversus terraemotus confiendo responsum haesitabundus suspendit. Videntes autem eum suspiria trahentem, instabant etiam atque etiam rogantes. Is itaque, acceptis tabulis, ista inscripsit. At Tu, misera Antiochia, bis infelix futura! iterumque veniet tempus, quo gravia a terrae tremoribus passura es. Bis etiam, si modo bis tantum, ad Oronitis ripas conflagrabis. Tabulas deinde hasce primoribus eisdem Antiochenis tradidit. Antiochiā vero discedens, Seleuciam profectus est: atque inde in Aegyptum navigavit. Vixit autem Apollonius annos XXXIV, mensesque VIII, sicuti haec sapientissimus Chronographus Dominus literis tradidit.

Idem divinissimus Domitianus Imperator urbem in Isauria condidit, quam Domitianopolim nominavit. Idem etiam celeberrimum illum Asclepionem neci dedit, eo quod praedixerat, eum gladio esse peritum. Caeterum Domitianus, paulo post temporis Jovis templum, sacrificandi

ηλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Λιὸς Θνωσάσι, καὶ ἀφανῆς γενόμενος, τελευτῇ, ἐτῶν μέ, εἰπόντων πάντων ὅτι ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἄέρα, ὡς φιλόσοφος. ἐφορεύθη δὲ σφαγεῖς ἐν τῷ αὐτῷ ἱερῷ τοῦ Λιὸς ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὡς ὑπερήφανος καὶ ἐνυβρίζων αὐτούς. 5 οἵτινες συγκλητικοὶ ἐποίησαν ἣν ἐφόρει χλαμύδα πορφυρᾶν κρεμασθῆναι εἰς μίαν ἄλυσιν τῶν ὄντων ἐν τῷ ἱερῷ καυδήλων· καὶ πάντες οἱ εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἤπατοῦντο, νομίζοντες ὅτι ἐπήρθη εἰς τὸν ἄέρα. ἐγνώσθη δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι ἐσφάγη· καὶ ἐγένετο ταραχὴ μεγάλη, διότι εἰς τὸ ἱερὸν ἐσφάγη.

10 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δομετιανοῦ ἐβασιλεύει Νεοβᾶς Λύγοντος ἔτος α' καὶ μῆνα α'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, γέρων, εὐόφθαλμος, μακρόρινος, εὔσωμος, μιξοπόλιος, μελάγχροος, οὐλος, δασπώγων, ἀγαθός. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος Διοκαισάρεια, πόλις τῆς Κιλικίας, 15 καὶ Νικούπολις καὶ ἡ χώρα αὐτῆς. καὶ εὐθέως ἐπεμψέ τινα ἐκεῖ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικὸν Ρωμαῖον ὄνόματι Ζάρβον εἰς τὸ κτίσαι αὐτήν, παρασχὼν αὐτῷ δικτὸν κεντηγάρια. καὶ καταλαβὼν τὴν Κιλικίαν ὁ αὐτὸς Ζάρβος ὁ συγκλητικός, καὶ ἑωρακώς τὰ πεπτωκότα, πολλὴν σπουδὴν θέμενος ἀνενέωσε τὴν πόλιν, 20 βελτίω αὐτὴν ποιήσας. ὅθεν καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐκλήθη ἡ πόλις, τῶν πολιτῶν εὐχαριστούντων αὐτῷ. ὁ γὰρ συγκλητικὸς εἰς ὄνομα τοῦ βασιλέως Νεοβᾶ ἐκάλεσεν αὐτὴν πόλιν Νεοβάν.

1. καὶ om. Chron. p. 250. D. 5. πορφύραν Οχ. 12. οὐλός Οχ.
15. Νικόπολις] Immo Νικόπολις, ut p. 127. C. 18. Σάρβος Οχ.

causa, ingressus, insidiis in eum a senatu structis, et medio sublatus est, cum annum ageret XLV; rumore tamen in populum sparso, raptum eum in coelum fuisse, tanquam Philosophum. Verum ille in Jovis aede, a senatu occisus est; ut qui fastuosissimam in eos tyrannidem exercuisset. Jussit autem senatus Chlamydem quam gestabat purpuream in Templo suspensi, ab una catenarum, a quibus Candelae appendebantur. Quicunque itaque templum ingressi, decepti sunt, existimantes eum Coelos sublatum. Ubi vero innotuit tandem occisum fuisse, ingens in urbe erat tumultus; nempe quod in Templo interfectus esset.

Domitianum in imperio exceptit Nerva Augustus, qui regnavit annum I et mensem I. Erat hic statura justam excedente, senex, oculis pulchris, nasutus, corpore bene composito, subcanus, cute nigra, crispus, barba hirsuta, moribus probis. Hujus sub imperio divinam iram passa est vice tertia Diocaesarea, Ciliciae urbs; Nicopolis etiam, regioque circumvicina. Itaque eo misit Imperator virum senatorium, nomine Zarbum; traditis ei, in urbis instaurationem, VIII centenariis. Zarbus itaque in Ciliciam veniens, ubi urbis ruinas inspexisset, summa qua potuit cura, eam instauravit et in melius refecit. Itaque etiam cives, gratias ei rependentes ab ejus nomine urbem appellari voluerunt. Senator enim eam antea ab Imperatoris nomine, Nervam denominaverat.

συνέβη δὲ τελευτῆσαι τὸν βασιλέα πρὸ τοῦ πληρωθῆναι αἰτίν· καὶ μετεκάλεσαν αὐτὴν Ἀνάξαρβον, ἐπιτρέψαντες τοῖς συμβολαιογράφοις οὕτως αὐτὴν χρηματίζειν. ἐλέγετο γὰρ ἐξ ἀρχῆς
V 114 ἡ αὐτὴ πόλις Κυνίδα· καὶ ἔπιαδε πρῶτον πάθος ἐπὶ τῶν ὑπάτων Ῥώμης, καὶ ἀνενεάθη καὶ μετεκλήθη Κίσκος πόλις. καὶ 5 πάλιν ἔπαθεν ἐπὶ τὸν Καίσαρος Ἰουλίου τὸ β' αὐτῆς πάθος· καὶ ἀνενεάθη καὶ μετεκλήθη Διοκαισάρεια· καὶ παθοῦσα ὡς προεργηταὶ ἐπὶ Νεροβῖα βασιλέως μετωνομάσθη Ἀνάξαρβος. ποιήσις
O 349 δὲ θυσίαν κόρην δὲ Ζάρβος ὀνόματι Κηπάραν χωρικήν, ἐποίησεν αὐτῇ στήλην χαλκῆν εἰς τύχην τῆς πόλεως. ἐμήνυσε δὲ τῷ αὐτῷ 10 βασιλεῖ δὲ Ζάρβος περὶ τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς σωθεῖσι πολίταις ἔχαριστο, ὡς φιλότιμος, πολλὰ δὲ αὐτὸς βασιλεύεις. ὅστις Νερός
 ἐν Ἐφέσῳ πάλιν ἀπὸ Πάτμων.

B Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεράνη Μάνης δογματίζων καὶ 15 διδύσκων δχλαγωγῶν. ὡσαντὼς δὲ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκωλύθησαν οἱ μονομάχοι καὶ αἱ θέαι αὐτῶν· καὶ ἐπενοήθη ἀντ' αὐτῶν τῶν κυνηγῶν ἡ θέα.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς νοσήσας καὶ φθιρεὶς τελευτᾶ, ὃν ἐνιαυτῶν οὐδέ.

20

2. μετεπάλεσσαν Ch., μετεπάλεσσεν Ox. 4. Κυνίδα] Σκῦντα Ox. Conf. Suidas v. Ἀνάξαρβος. 11. σωσθεῖσι] σωθεῖσι Ch. Sed ita Ox. 14. Πάτμων] Πάτμων Chron. Pasch. p. 251. B, ut ipse p. 111. D. 17. ἐπενοήθη] ὑπενοήθη Chron., ἐπενοήθησαν Ox.

Caeterum Imperatore e vivis excedente, priusquam absoluta esset urbs; mutato nomine, Anazarbum, vocarunt; Tabulariis etiam cura commissa, in Acta Publica eam sub eodem nomine referendi. Primitus enim urbs haec, Scynta, vocata est: de coelo autem tacta primum sub Consulibus Romanis, de integro instaurata est et Ciscus vocata. Rursus etiam Julio Caes. Imperante, terrae motibus eversa, nova iterum facta est et Diocaesarea nominata. Sub Nerva vero Imperatore denuo passa, uti dictum est, Anazarbus appellata est. Zarbus autem, parata in victimam virgine indigena, nomine Cepara, statuam ei aeneam erexit, urbis in Fortunam. Imperator autem, per Zarbi literas, de incolarum calamitatis certior factus, plurima eis, qui a ruinis erant superstites, honorifice suppeditavit. Idem Nerva D. Joannem Apostolum ab exilio revocavit: qui ex Patmo Ephesum rediens, ibidem degebat.

Hujus sub Imperio Manes coepit dogmata sua spargere; populumque ad se alectare. Hoc etiam imperante, Ludi Gladiatorii populo interdicti sunt: in quorum locum substituta sunt spectacula Cynegetica.

Nerva vero Imperator in morbum incidens, naturae debitum exolvit, annos natus LXXI.

ΧΡΟΝΩΝ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΘΟΤΕΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΤΡΙΤΟΥ.

Mετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νεοβᾶ ἐβασίλευσεν ὁ Θεότατος Τραϊα- σ
νὸς ἔτη ιθ' καὶ μῆνας ἑξ. ἦν δὲ μακρός, ἔηρδος τῷ σώματι,
μελάγχοος, λεπτοχυδάτηρος, κορδόθριξ, πολιός, βαθεῖς ἔχων
δηθυλμούς. ἔως δὲ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν
5 φαινόμενος καὶ διδύσκων ἐν Ἐφέσῳ, ἐπίσκοπος καὶ πατριάρχης
ῶν, ὁ ἄγιος Ιωάννης ὁ ἀπόστολος καὶ Θεολόγος· καὶ ἀφανῆ ἐν- ο 351
τὸν ποιήσας οὐκέτι ὥφθη τινὶ καὶ οὐδεὶς ἔγνω τί ἐγένετο ἔως τῆς
νῦν, καθὼς Ἀφρικανὸς καὶ Ελοναῖος οἱ σοφώτατοι συνεγρά-
ψαντο.

10 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Τραϊανοῦ διωγμὸς μέγας
τῶν χριστιανῶν ἐγένετο καὶ πολλοὶ ἐτιμωρήθησαν. ἐν ᾧ χρόνῳ D

11. ἐτιμωρήθησαν Ch., ἐτιμορήθησαν Ox.

L I B E R XI.

DE TEMPORIBUS TRAIANI IMPERATORIS ET ANTIOCHENSI PASSIONE TERTIA.

Nervae in Imperio successit divinissimus Trajanus: imperavit hic annos
xix et menses vi. Erat autem procerus, corpore tenui, colore nigro, fa-
cie parva, capillito curto canoque, oculos habens subsidentes. Ad se-
cundum vero usque Trajani Imperatoris annum, palam exhibebat se Ec-
clesiae Ephesinae doctorem, ubi Episcopus fuit et Patriarcha, D. Ioannes,
Apostolus et Theologus. Postea vero subtrahens sese, disparuit: ne-
que adhuc constat, quid de eo factum est: sicuti scriptis tradiderunt
Africanus et Irenaeus, sapientissimi Chronographi.

Eodem imperante Trajano, Christianorum gravis Persecutio facta est
et plurimi supplicio affecti sunt. Circa idem tempus contra Romanos ar-

ἐπιστρατεύσας ἀνῆλθε πολεμῶν μετὰ δυνάμεως πολλῆς κατὰ Ρωμαίας ἐκ γένους Πάρθων βασιλεὺς Περσῶν, ὁ ἀδελφὸς Ὀσδρόν, βασιλέως Αρμενίων. καὶ παρέλαβε πόλεις καὶ ἐποιίδενσε χώρας πολλάς, ἔχων μεδ' ἕαντοῦ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ νὶὸν Σανατρούκιον. καὶ ὡς πραιτεύει ὁ Μεερδότης βασιλεὺς τὴν Εὐφρατησίαν χώραν, 5
 ξελαύνων κατηγέθη ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἐκλύσθη κακῶς καὶ ἐτελεύ-
 V 115 τησεν ἴδιῳ θανάτῳ. ἐν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν ἐποίησε τὸν νὶὸν αὐτοῦ τὸν Σανατρούκιον ἀρσάκην, ὃ ἐστι βασιλέας, ἀντ'
 O 352 αὐτοῦ· περσιστὶ δὲ τορκίῳ βασιλεὺς ἐρμηνεύεται. καὶ ἐπέμεινεν ὁ αὐτὸς Σανατρούκιος βασιλεὺς Περσῶν λυμαινόμενος τὴν Ρωμα- 10
 ίαν. ὁ δὲ Ὀσδρόν, βασιλεὺς Αρμενίων, ὁ τοῦ Μεερδότου ἀδελ-
 φός, ἀπούσας τὸν αὐτοῦ θανάτον, ἐπειψε καὶ αὐτὸς εὐθέως τὸν ἴδιον αὐτοῦ νὶὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς Αρμενίας μετὰ πολλοῦ στρατοῦ τὸν Παρθεμασπάτην πρὸς βοήθειαν τοῦ ἕαντοῦ ἔξαδέλφου Σα-
 νατρούκιον, βασιλέως Περσῶν, κατὰ Ρωμαίων. καὶ ταῦτα ἀκού- 15
 σας ὁ Θειότατος Τραιανὸς βασιλεύς, εὐθέως ἐπεστράτευσε τῷ ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔξελθῶν καὶ αὐτῶν μηνὶ ὀκτωβρίῳ τῷ
 B καὶ ὑπερβερεταίῳ ἀπὸ Ρώμης· καὶ φθάσαντων πρῶτον κατέ-
 πλευσεν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν, ὁρμήσας μετὰ δυνάμεως πυλλῆς στρα-
 τοῦ καὶ συγκλητιῶν· ἐν οἷς ἦν καὶ Ἀδριανὸς ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ 20
 ἐπὶ ἀδελφῇ. καὶ κατέρθασεν ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας μηνὶ ἀπελλαίῳ τῷ καὶ δεκεμβρίῳ εἰς δρόμωνα ἀπὸ τοῦ λεγομένου Βυ-
 O 353 τυλλίου ὁρμητηρίον, ὅντος αὐτοφυοῦς λιμένος πλησίον Σελευ-

1. πόλεμῶν Ch., πόλεμον Ox. 2. Παρθῶν Ox. Malim Μεερδότης addi.
 5. Εὐφρατ. Ox. Correxit Ch. 14. [Παραθεμασπάτην] Παρθεμασπά-
 την infra p. 116. C, quod reposui. 21. ἀδελφῆ] ἀδελφιδῆ Ch. 22. Ἀ-
 πελλαίῳ Ch., Ἀποιλλέῳ Ox. ibid. δρόμωνα Ch., δρόμον Ox.

ma movebat Persarum rex Meerdotes, genere Parthus, Osdrois, Armeniorum regis, frater: qui maximis instructus copiis, filium quoque Sanatru-
 cium secum habens plurimas tum urbes, tum regiones captas, spoliavit. Dumque regionem Euphratesiam depraedatur, cursum praecipitans ex
 equo dejicitur; casuque graviter confractus, diem suum oibiit. Moriturus autem, Sanatrucium filium, Arsacem, id est, Regem, sui in locum substi-
 tituit; Persice autem, Torcim, regem sonat. Sanatrus autem, Persarum rex factus, bellum Romanum persequitur: interim Osdroes, rex Armeniae,
 audita Meerdotis fratris morte, filium suum Parathemaspatem, patruelis sui Sanatruccii, Persarum regis in auxilium, magno exercitu instructum,
 contra Romanos protinus emisit. Imperator autem divinissimus Trajanus de his certior factus, sine mora bellum parat; et ingenti instructus exercitu, Senatoribus etiam stipatus, inter quos quoque erat Adrianus, neptis maritus, anno imperii sui XII, mense Hyperberetaeo, sive Octobri, cum suis Roma solvit, Persas bello aggressurus. Ad partes vero Orientales appulsus, mense Appellaeo, sive Decembri, ad Seleuciam Syriæ, a stati-
 vis Bytillii dictis, (qui portus est nativus prope Seleuciam,) ipse, ce-

κείας τῆς Συρίας. οἱ δὲ Πέρσαι ἡσαν παραλαβόντες Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, δίχα μέντοι πολέμου κατὰ σύνταξιν φιλικὴν καὶ πάκτῳ ἐκάθηντο ἐν αὐτῇ κρατοῦντες αὐτὴν καὶ φυλάττοντες τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σανατρονκίῳ, τῶν Ἀντιοχέων ἀξιωματικῶν κατὰ 5 ἑδίνων προσιέρεσιν πάκτα εἰρήνης καὶ ὑποταγῆς στησάντων διὰ πρεσβείας αὐτῶν πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. ὁ δὲ αὐτὸς βασι- C λεὺς Περσῶν πεισθεὶς ἔπειρψε δύο βαρζαμαρύτας, ὥντινων τὰ ὄντοματά ἔστι ταῦτα, Φούρτων καὶ Γάργαρος, μετὰ βοηθείας πολ- λῆς Περσικῆς, χιλιάδων γ'. ὁ δὲ βασιλεὺς Τραιανὸς ἢ μόνον κα- 10 τέφθασε τῷ δρόμῳ τὴν Σελευκέων πόλιν τῆς Συρίας, ἔγραψε λάθρᾳ τοῖς Ἀντιοχεῦσιν ἀξιωματικοῖς καὶ τοῖς πολίταις πᾶσι, ση- μαίνων τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν καὶ ταῦτα, ὅτι Ἐγνώκαμεν τὴν ὑμετέραν πόλιν ἔχειν ἕδιον πλῆθος ἀνδρῶν πολὺ δίχα τῶν ἑδρ- μένων αὐτόθι στρατιωτικῶν ἀριθμῶν. οἱ δὲ πολέμοι Πέρσαι οἱ 15 ἐν ὑμετέρᾳ πόλει ὄντες διλύοι ὑπύρχονσι πρὸς τὸ ὑμέτερον πλῆ- θος. ἀναρρεῖ οὖν ἔκαστος οὓς ἔχει Πέρσας εἰς ἕδιον αὐτοῦ οἰκον, O 354 θυρῷδῶν εἰς τὴν ἡμετέραν παρουσίαν, διότι ἐληλύθαμεν ἐκδικοῦ- D τες τὰ Ῥωμαίων.

Καὶ ταῦτα γνόντες οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχεῖς νυκτὸς ὥρηνησαν κατὰ 20 τῶν ὄντων ἐν τῇ αὐτῶν πόλει Περσῶν, καὶ ἀγρυπνήσαντες ἀνεῖ- λον πάντας. καὶ συλλαβόμενοι τοὺς δύο στρατηγοὺς Περσῶν τοὺς λεγομένους βαρσαμανύτας καὶ φονεύσαντες καὶ αὐτοὺς ἔσυραν καὶ τὰ λειψανα αὐτῶν κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν Φούρτούνον καὶ

7. βαρζαμαράτας] „βαρσαμανάτας infra vocat Duces hos Persi-
cos.“ Ch.

loci vectus, maturavit iter suum. Persae autem Antiochiam magnam tum occupantes, eam Regi suo asseruerunt, domini ejus facti, non armis, sed mutuo et amico foedere intercedente. Primores enim Antiochiae, sponte sua Sanatrucio Persarum regi sese dedentes, per legatos, pacis conditio- nes postulaverant. Quibus Rex Persarum annuens, misit eo Barzamanatas duos, Phurtunum et Gargarim, tribus millibus militum Persicorum in- structos. Trajanus autem Imperator, quamprimum celocis ope Seleuciam Syriae appulisset, nuncium Antiochiam clam expedivit, qui Primoribus civibusque omnibus adventum ejus notum faceret: quibus etiam et ista scripsit. „Novimus vos praeter milites vestros Stationarios, ex civibus etiam frequentem numerare populum, quorum prae multitudine, Persae isti, civitatem vestram tenentes, pauci existimandi sunt. Quisque igitur vestrum, nostra fretus praesentia, quos apud se Persas habet e medio tollat. Advenimus enim Romanis injurias illatas ulturi.“

Antiochenses igitur, super hoc admoniti, per silentium noctis Persas omnes, insomnes ipsi, exciderunt. Persarum autem Duces illos duos, Barsa- manatas dictos, Phurtunum et Gargarim, comprehensos interfecerunt: et ca-

Γάργαρι, φωνὴν κράζοντες περὶ αὐτῶν ταύτην. Εἰς τὴν νίκην Τραιανοῦ τοῦ δεσπότου ἦδε σύρονται Φουρτοῦνος καὶ Γάργαρος· ἄγε ὑγε, Γάργαρι, Φουρτοῦνε. οἱ δὲ δυνηθέντες Πέρσαι ἔξειλῆσαι ἐν τῷ σύρεσθαι ἐκείνους ὑπὸ τοῦ πλήθονς ἔξερχόμενοι καὶ Εφεύγοντες, ἔβαλον πῦρ τῇ αὐτῇ νυκτὶ καὶ ἔκανσαν μέρος μικρὸν τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν λεγομένην Σκεπινὴν γειτονίαν. ὁ δὲ βασιλεὺς Τραιανὸς ἀκούσας ταῦτα ἐπήνεσε τὸ ἀνδρεῖον τῶν Ἀντιοχέων πολιτῶν· καὶ τῶν δὲ πλοίων τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ καταφθασάντων ἀπὸ Σελευκείας, ἀνῆλθον ἐπὶ τὴν ἱερὰν Δάφνην εὑζασθαι καὶ θυσίασαι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ ἐδήλωσε τοῖς Ἀντιοχεῦ-
σιν ἀπὸ Δάφνης κελεύσας ἐπιαρθῆναι ἀπὸ τῆς πόλεως τὸ λείψανα
V 116 τῶν φονευθέντων Περσῶν καὶ ἀπὸ διαστήματος τῆς αὐτῆς πόλεως ἐκβληθέντα κανθῆναι, ἀγνοσθῆναι δὲ καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν
Ο 355 καὶ γενέσθαι πυρὸς κατὰ τόπον καὶ πνιῶντα τῆς αὐτῆς πόλεως δαφνίνων δένδρων, καὶ βάλλεσθαι ἐν τῷ πυρὶ τῶν φυλλοδαφρῶν 15 λίθινον πολὺ καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ταυρέας ἐκτυπεῖν πρὸς τὸ ἀποδιωχθῆναι τὰ πνεύματα τὰ ἄδιγα τῶν σφαγέντων Περσῶν· καὶ ἐγένετο οὕτως. καὶ κατῆλθεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Τραιανὸς ἀπὸ Δάφνης καὶ εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας διὰ τῆς γροσέας τῆς λεγομένης, τοῦτο ἐστὶ τῆς Διαφνητικῆς, φορῶν ἐν τῇ αὐ-
Ο 356 τοῦ κεφαλῇ στέφανον ἀπὸ ἔλαιοκλάδων, μηνὶ αὐδηναίῳ τῷ καὶ ιανουνιοίῳ ἔβδόμῃ ἡμέρᾳ ἔ, ἅρῃ ἡμερινῇ δ'. τὰς δὲ ταυρέας

1. 3. Γάργαρη] Aut Γάργαρο scribendum aut Γαργάρη, cui similia Σαπώρη p. 127. A, Κονζτίνη vol. II. p. 42. D. 16. ἐκτυπεῖν] Vid. Steph. Thes. p. 9722. C ed. Lond. 21. Αὐδυνέοφ Ox.

davera eorum per totam urbem raptantes, exclamarunt: *Ecce, Domini Trajani in victoriam, Phurtunum et Gargarim tractos! age, age Phurtune et Gargari.* Interim vero, dum hi a populo distrahebantur, qui ex Persis evadere potuerunt, stragi sese eripientes, ignem urbi per noctem injecerunt: pars itaque ejus, licet non magna, ad Scepinum vicum, conflagravit. His auditis, Imperator Trajanus intrepidos Antiochenism animos summe praedicavit; classeque a Seleucia solvente, ad sacram Daphnem cum exercitu dicens iter, sacra ibi in Apollinis templo peregit. Per nuncios autem a Daphne missos Antiochenses monuit, uti occisorum Persarum cadavera ex urbe ejicerentur, et procul inde exportata concremarentur. Jussit etiam lustrari urbem pyris hinc inde et ad portas, ex ramusculis laureis accensis, et thure ignibus largiter injecto; Tympana quoque ubique per urbem pulsari, ad abigendos Persarum interfectorum noxios spiritus: quod etiam factum est. Mensis autem Audynei, sive Januarii vii, feria v, hora diei iv, Trajanus Imperator per portam Auream, sive Daphneticam, ex Daphne veniens, Antiochiam Syriæ ingressus est, coronam capite gestans, ex ramusculis oleaginis contextam. Tym-

ἐκέλευσε βύλλεσθαι ὥχρι ἡμερῶν λ' καθ' ἐκάστην νόκτα, κελεύ-
σας καὶ τοῦτο, ὥστε καὶ ἔτος τῷ αὐτῷ χρόνῳ γίνεσθαι μνήμης
χάριν τῆς τῶν Περσῶν ἀπωλείας. ἦτινα Δομινῖος ὁ χρονογρά-
φος συνεγράψατο.

- 5 Ἐν τῷ δὲ διατρίβειν τὸν αὐτὸν Τραιανὸν βασιλέα ἐν Ἀντιο-
χείᾳ τῆς Συρίας βουλευόμενον τὰ περὶ τοῦ πολέμου ἐμήνυσεν
αὐτὸν Τιβεριανός, ἡγεμὼν τοῦ πρώτου Παλαιστινῶν ἔθνους,
ταῦτα. Αὐτοκράτορι νικητῇ Καίσαρι θειοτάτῳ Τραιανῷ. ἀπέ-
καμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς δό-
10 γματος τῶν λεγομένων χριστιανῶν κατὰ τὰ ὑμέτερα θεοπίσμα-
τα· καὶ οὐ παύονται ἔαντοὺς μηνύοντες εἰς τὸ ἀναιρεῖσθαι. ὅθεν
ἐκοπίασα τούτοις παραινῶν καὶ ἀπειλῶν μὴ τολμᾶν αὐτὸνς μη-
νύειν μοι ὑπύρχοντας ἐκ τοῦ προειδημένου δόγματος· καὶ ἀπο- C
διωκόμενοι οὖν παύονται. Θεοπίσαι μοι οὖν καταξιώσατε τὰ πα-
15 ριστάμενα τῷ ὑμετέρῳ κράτει τροπαιούχῳ. καὶ ἐκέλευσεν αὐτῷ
ὅτι αὐτὸς Τραιανὸς παύσασθαι τοῦ φονεύειν τοὺς χριστιανούς.
δομοίως δὲ καὶ τοῖς πανταχοῦ ἀρχοντι τοῦτο ἐκέλευσε, μὴ φονεύειν O 357
τοῦ λοιποῦ τοὺς λεγομένους χριστιανούς. καὶ ἐγένετο ἔνδοσις
μικρὸν τοῖς χριστιανοῖς.
- 20 Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης πόλεμον κατὰ Περ-
σῶν κινήσας ὁ αὐτὸς Τραιανός· καὶ ἐνίκησεν αὐτὸνς κατὰ κράτος
τῷ τρόπῳ τούτῳ. μαθὼν δὲ τι διαφθορεῖται τῷ Σανατρονκίῳ,
βιοιλεῖ Περσῶν, ὁ ἴδιος αὐτοῦ ἐξάδελφος Παρθεμασπάτης, πέμ-

1. βάλεσθαι] „Scr. βάλλεσθαι: feriri, sive pulsari.“ Ch. 15. τρο-
παιούχῳ Ch., τροπαιούχοι Οχ.

pana etiam pulsari jussit, singulis noctibus, per xxx dies: idem etiam
mense hoc quotannis fieri mandans, Persarum occisorum in memoriam.
Haec autem Dominus Chronographus literis prodidit.

Interim vero, dum Trajanus Antiochiae Syriae commorabatur, de re-
bus belli consilium agitans, a Tiberiano, Palæstinae Primaæ Praefecto, lite-
ras accepit, hisce verbis scriptas. „Imperatori invicto, Caesari, divinissi-
mo Trajano. Mandatum vestrum, de puniendis Galilaeis, qui nobis veniunt
sub nomine Christianorum, quantum in me est, effectum dedi. At hi se-
sse ultro supplicii et morti dedunt: et multus licet fuerim hortationibus
et minis, illud agens, ut a se mihi prodendo eos deterrerem; frustra ta-
men hactenus fui. Vos itaque juxta ac Majestati V. Invictissimæ visum
fuerit, de his rebus decernatis.“ Edixit autem Trajanus Tiberiano, cae-
terisque Praefectis; uti in posterum a Christianorum caedibus abstine-
rent: exinde itaque aliquantum temporis a calamitatibus suis respirarunt
Christiani.

Trajanus autem Antiochia discedens, contra Persas arma movit; quos
tali commento penitus profligavit. Graves intercedebant inimicitiae inter
Sanatrucium, Persarum regem, et patruelē ejus Parthemaspatem. Tra-

Ioannes Malalias.

ψας πρὸς αὐτὸν ὑπενόθενσεν αὐτὸν Τραιανὸς βασιλεύς, ταξάμενος δοῦραι αὐτῷ τὴν βασιλείαν Περσῶν, καὶ συμμαχήσῃ αὐτῷ. καὶ ὑπονοθενθεὶς ἥλθε πρὸς αὐτὸν νυκτός· καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέρος μετὰ τοῦ πλήθονς αὐτοῦ ὁ αὐτὸς θειότατος Τραιανός, ὡρμησε κατὰ τοῦ Σανατρουκίου, βασιλέως Περσῶν·⁵ καὶ πολλῶν Περσῶν πεσόντων συνελύθετο τὸν Σανατρουκίου, βασιλέα Περσῶν, φεύγοντα· καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. καὶ ἐποίησεν ἀντ’ αὐτοῦ βασιλέα Περσῶν τοῖς ὑπολειφθεῖσι καὶ προσπεσοῦσιν αὐτῷ Πέρσαις ὁ αὐτὸς Τραιανὸς κατὰ τὰς συντάξεις ὀνόματι Παρθεμασπάτην, νιὸν Ὀσδρόου, γράψας τῇ συγκλήτῳ τῇ ἐν Ῥώ-¹⁰ μη ὅτι τοσαύτην καὶ ἄπειρον γῆν καὶ ἄμετον διαστήματα ἀφεστη-

Eπότα τῆς Ῥώμης διοικεῖν οὐκ ἀντεχόμεθα, ἀλλὰ παράσχωμεν αὐτῷ³⁵⁸ τοῖς βασιλέους ὑποτεταγμένον τῷ τῶν Ῥωμαίων κράτει. καὶ ἀντέγραψεν αὐτῷ ἡ σύγκλητος ἀπὸ Ῥώμης ἀπαντα ποιῆσαι ὡς δὲ ἀν βούληται καὶ αὐτὸς συνίδῃ συμφέρειν τῇ Ῥωμανῇ. καὶ ἐβα-¹⁵ σίλευσε Περσῶν ὁ Παρθεμασπάτης. τὸν δὲ πόλεμον καὶ τὴν κατὰ Περσῶν νίκην τοῦ θειοτάτου Τραιανοῦ ὁ σοφώτατος Λρειανὸς ὁ χρονογράφος ἔξεθετο, ίστορήσας καὶ συγγραφάμενος πάντα ἀκριβῶς.

V 117 Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε καὶ τὴν Ἀμιδαν μητρόπολιν, κα-²⁰ λέσας ἐπαρχίαν Μεσοποταμίαν, ἀπομερίσας αὐτὴν ἀπὸ Ὀσδροηνῆς, δοὺς καὶ ἀρχοντα αὐτῇ καὶ δίκαιον μητροπόλεως. ἐποίησε

11. ἀφεστηκότα] „Forte scribendum ἀφεστηκνιαν.“ Ch. 15. συντάχη] συνείδοι Οχ. 16. Παθεμασπάτης Οχ. 21. Ὀσδροηνης Οχ.

janus itaque Imperator, ubi hoc rescierat, in partes suas Parthemaspatem sollicitavit; pollicitus, se ei, si se belli socium adjungeret, Persarum regnum daturum. Accepit conditionem Parthemaspates, noctuque cum suis ad Trajanum accessit. Hunc itaque sibi adjungens, Sanatrucium, Persarum regem, adoritur: Persisque plurimis in praelio cadentibus, Sanatru cius rex fugam capessit, captusque tandem interficitur. Huic itaque in regno Persarum Imperator Parthemaspatem, Osdrois filium, ex pacto Regem suffecit; Persis, qui supererant, ad pedes ei procidentibus. Senatum vero Romanum de his certiorem faciens; „Has, inquit, regiones, tantae cum sint, tantoque a Roma intervallo dissitae, tenere non possumus: Regem itaque potius eis constituamus, imperio Romano subjectum. rescripsit ei senatus: Imperatori integrum esse, pro arbitrio suo de rebus omnibus decernere, juxtaque ac ipse Romaniae utile fore judicaverit.“ Sic itaque Parthemaspates Persarum rex factus est. Haec autem de bello Persico, et divinissimi Trajani Victoria, conscripta reliquit sapientissimus Arianus Chronographus; qui ista omnia accurate exposuit.

Idem Imperator Amidam in Metropolis fecit; et Mesopotamiam, ab Osdroina sejunctam, in Provinciae formam rededit, Praefecto Jureque

δὲ καὶ ὅλην ἐπαρχίαν εἰς τὸν Δάρνοβιν ποταμόν, ἣν ἐκάλεσε Δα-
κίαν παραποταμίαν.

³⁵⁹ Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ θειοτάτου Τραιανοῦ ἐπαθεν
Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη ἡ πρὸς Δάφνην τὸ τείτον αὐτῆς πάθος μηνὶ⁵
ἀπελλαίῳ τῷ καὶ δεκεμβρίῳ ιγ', ἡμέρᾳ ἀ', μετὰ ἀλεκτρούνα, ἔτος
χορηματίζοντος ρεξδ' κατὰ τὸν αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς, μετὰ δὲ β' ἔτη οἱ
τῆς παρονοίας τοῦ θειοτάτου βασιλέως Τραιανοῦ τῆς ἐπὶ τὴν
ἀνατολήν. οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς οἱ ἀπομείναντες καὶ ζήσαντες τότε Β
ἰερὸν ἔκτισαν ἐν Δάφνῃ, ἐν φυλέγραψαν, Οἱ σωθέντες ἀνέστησαν
10 Διὶ σωτῆρι.

³⁶⁰ Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ νυκτὶ ὅτε ἐπαθεν ἡ αὐτὴ Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη
ἐπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδος πόλις νῆσος, οὖσα τῆς Ἐξαπόλεως, ὑπὸ^C
θεομηνίας τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος. ὁ δὲ αὐτὸς εὐσεβέστατος
Τραϊανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀρξάμενος πρῶτον
15 κτίσμα τὴν λεγομένην μέσην πύλην πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀρεως,
ὅπου δὲ Παρομένιος δὲ κείμαρρος κατέρχεται, ἔγγιστα τοῦ νυνὶ λεγο-
μένου Μακέλλου, γλύψας ἄνω ἄγαλμα λυκαίης τρεφούσης τὸν
Ῥιῶμον καὶ τὸν Ρῆμον, διὰ τὸ γινώσκεσθαι ὅτι Ρωμαῖον ἐστι τὸ
κτίσμα, θυσιάσας ἐκεῖ παρθένον κόρην εὐπρεπῆ πολίτιδα ὀνό-
20 ματι Καλλιόπην ὑπὲρ λύτρου καὶ ἀποκαθαρισμοῦ τῆς πόλεως,
τυμφαγωγίαν αὐτῇ ποιήσας. καὶ εὐθέως ἀνήγειρε τὸν δύο ἐμ-
βόλους τὸν μεγάλους, καὶ ὅλα δὲ πολλὰ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ

1. Δάρνοβιν] Δάρνονβιν praefixum annotationi Ch., Δαρνοβίον est
infra p. 118. B. 5. Ἀποιλλέρι Ox., Ἀπηλλέρι vel Ἀπηλλαίφ Ch.
9. ἔκτισαν Ch., ἔκτησαν Ox.

Metropolitico ei concessis. Provinciam etiam aliam fecit, ad Danubium
flumen; quam Daciam Parapotamiam nominavit.

Eodem divinissimo Trajano Imperante, divinam iram passa est, vice
tertia, Antiochia magna, quae ad Daphnem sita est, Apellaei, sive De-
cembris XIII, feria prima, post gallicinium, Aerae Antiochenae anno
CLXIV, post Trajanī divinissimi in Partes Orientales adventum annis II.
Qui autem ex Antiochenis superbites manserunt, templum in Daphne
condebant, cum hac inscriptione: *Jovi Servatori sacrarunt sospites.*

Eadem vero nocte, qua Antiochia magna, divinam quoque iram se-
cundo passa est Rhodus insula, sex habens urbes. At vero pientissimus
Imperator Trajanus, Antiochiam magnam instauraturus, Portam Medium
dictam in primis extruxit, prope Martis aedium, ad Parmenium fluentum,
non procul a Macello hodie appellato. Superius autem insculpsit effigiem
Lupae, Romuli et Remi nutricis: uti scirent posteri, Romanorum hoc es-
se opus. Virginem etiam Antiochenam, formosam, nomine Calliopem, im-
molavit, in expiationem et lustrationem urbis; cuius etiam in honorem
Nymphaeum extruxit. Porticus etiam duas ingentes deinde excitavit: in-

*Αρτιόχον πόλει καὶ δημόσιον καὶ ἀγωγόν, ἀποστρέψας τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τῶν πηγῶν Δάφνης ἐκκείμενον εἰς τὰς λεγομένας Αγρίας, ἐπιθήσας καὶ τῷ δημοσίῳ καὶ τῷ ἀγωγῷ εἰς τὸ ἔδιον ὄνομα. καὶ τὸ θέατρον δὲ τῆς αὐτῆς Αρτιοχείας ὑπεπλήρωσεν ἀτελές ὅν, στήσας ἐν αὐτῷ ὑπερούνω τεσσάρων κιόνων ἐν μέσῳ τοῦ νυμφαίου 5 τοῦ προσκηνίου τῆς σφαιρασθείσης ὥπ' αὐτοῦ κόψης στήλην χαλκῆν κεχρυσωμένην, καθημένην ἐπάνω τοῦ Ὁρόντου ποταμοῦ, εἰς Δ λόγον τύχης τῆς αὐτῆς πόλεως, στεφρομένην ὑπὸ Σελεύκου καὶ Αρτιόχου βασιλέων. ὃ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Τραιανὸς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει διῆγεν ὅτε ἡ θεομηνία ἐγένετο. ἱμαρτύρησε δὲ ἐπὶ αὐτοῦ τότε 10 Ο 361 ὁ ἄγιος Ἰγνάτιος ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Αρτιοχείας· ἥγανάκτησε γὰρ κατ' αὐτοῦ, ὅτι ἐλοιδόρει αὐτόν. συνέσχε δὲ τότε καὶ πέντε ὄνόματα χριστιανῶν γυναικῶν Αρτιοχείσσων καὶ ἔξητασεν αὐτὰς λέγων, *Tίς ζεστιν ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, ὅτι οὐτως ἐκδίδοτε ἑαυτὰς εἰς θάνατον;* αἱ δὲ ἀπεκρίθησαν λέγονται ὅτι *Φονενομέτρας ἡμᾶς 15 πιρὸς ὑμῶν ἀνίστασθαι ἡμῖς πάλιν ὡς ἔχομεν σώματι εἰς αἰωνίαν ζωῆν.* καὶ ἐκέλευσεν αὐτὰς πυρικαύστους γενέσθαι καὶ τὸν χοῦν τῶν δοτέων αὐτῶν συνέμιξε χαλκῷ καὶ ἐποίησε τὸν χαλκὸν εἰς ὃ Ε ἐποίησε δημόσιον χαλκία τοῦ θερμοῦ. καὶ ὅτε ἥρξατο παρέχειν τὸ δημόσιον, εἴ τις ἐὰν ἐλούνετο εἰς αὐτὸν τὸ δημόσιον, ἐσκοτοῦτο 20 καὶ ἐπιπτε καὶ ἔξηρχετο βασταγμῷ. καὶ μαθὼν ὃ βασιλεὺς Τραιανὸς τοῦτο ἥλλαξε τὰ αὐτὰ χαλκία καὶ ἐποίησεν ἄλλα ἀπὸ*

13. Αρτιοχείσσων Οχ. *ibid.* ἔξητασεν Ch., ἔξαιτασεν Οχ.
17. τὸν Ch., τῶν Οχ.

ter alia vero plurima, quae Antiochiae extruxit, Balneum etiam Publicum et Aquaeductum condidit, aquam e fontibus Daphniciis emanantem, in Agrias diducens: operi vero utrius nomen suum imposuit. Theatrum quoque Antiochense, imperfectum antea, ad exitum perduxit: cuius etiam Proscenii in medio, urbis scilicet in fortunam, Virginis a se immolatae statuam aeneam deauratam, Oronti fluvio insidentem, et a Seleuco et Antiocho regibus corona redimitam, quatuor columnis erectam collocavit. Quo tempore autem terraemotus Antiochiae accidit, Imperatore ibi etiam adhuc commorante, martyrio coronatus est S. Ignatius, Episcopus Antiochenensis; cui Trajanus irascebatur ab eo increpatus. Eodem tempore Imperator comprehensis quinque Christianis mulieribus Antiochenis, interrogavit eas; „qua tandem, inquiens, spe fretae, sic vosmet morti objicitis? Respondent mulieres; Nos equidem, a vobis neci traditae, iterum, atque hisdem corporibus, in aeternam vitam resurgemus.“ Tum vero imperator eas ignibus comburi jussit, ossiumque combustorum cineres aeri commisceri: ex hoc vero vasa ahenea in usum Lavacri fabricavit. Quamprimum autem populo Balneum exhibuit, si quis lavatum ingrederetur, vertigine statim correptus cecidit, nec nisi ab aliis sustentatus exire inde potuit.

Trajanus vero Imperator, de his certior factus, vasa illa ahenea

παθαροῦ χαλκοῦ, λέγων ὅτι Καλῶς ἐποίησα χοῦν σωμάτων συμ-
μίξεις αὐτοῖς καὶ κοινώσαις τὰ θερμὰ ὕδατα. ταῦτα δὲ ἔλεγεν,
ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ ὑπέξιζον τοῖς Ἑλλησι κανχάμενοι. τὰ δὲ ^V
^O 118 362 πρῶτα χαλκία ἀναχώσας ἐποίησε στήλας χαλκᾶς πέντε ταῖς αὐ-
ταῖς γυναιξί, λέγων ὅτι Ἰδοὺ ἡγὼ αὐτὰς ἀνέστησα καθὼς εἶπον
καὶ οὐχὶ ὁ Θεὸς αὐτῶν. αἵτινες στήλαι εἰς αὐτὸ τὸ δημόσιον λου-
τρὸν ἴστανται ἔως ἦρτι. ἐποίησε δὲ καὶ κάμινον πυρός, καὶ ἐκέ-
λευσε τοὺς βουλομένους χριστιανοὺς βάλλειν ἕαυτοὺς ἐν προθέ-
σει. καὶ πολλοὶ ἔβαλλον ἕαυτοὺς καὶ ἐμαρτύρησαν. ἐμαρτύρη-
σε δὲ τότε ἡ ἄγια Δροσινὴ καὶ ἄλλαι παρθένοι πολλαῖ.

⁷Ἐκτισε δὲ ἐν Δάφνῃ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐν μέσῳ τοῦ ἄλσους.
ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ πέραν τοῦ Διονυσίου ποταμοῦ **Β**
ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ἐπιερχόμενος δύο. ἀστινας ἔκάλεσε Δικίαν πρώ-
την καὶ δευτέραν.

15 Καὶ εὐθέως νόσῳ βληθεὶς ἐτελεύτη, ὃν ἐνιαυτῶν ἔζει.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τραϊανοῦ ἐβασίλευσεν Ἡλιος Ἀδριανὸς ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀπρωνιανοῦ καὶ Νίγου. ἐβασίλευσε δὲ οἱ 363 ἔτη καὶ μῆνας εἰ. ἦν δὲ διμοιχιαῖος, εὐογκός, λευκόχροος, μιξοπόλιος, εὐειδῆς, δασυπώγων, γλαυκόφθαλμος, ἥσυχος, ἐλλόγιμος, ἱεροτικός. ἔκτισε δὲ ἐν Ἀγιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καὶ αὐτὸς

3. ὑπέξιγος corruptum est. 16. "Ιλιος Ἀδριανὸς] „Aelii nomen Graeci frequenter Ἡλιον reddit; sicut infra noster, in Aelio Antonino Pio; quem vocat, Ἡλιον Ἀντωνίου Πτον: frequentius tamen Ἀλίος occurrit; quomodo etiam infra Aelium Adrianum scriptum habemus.“ Ch. Ita scripsi. 17. Ἀπωνιανοῦ Ch., Ἀπρονιανοῦ Ox. 18. λευκόχροος Ch., λευκόχλωος Ox.

transmutavit, aliaque ex aere puro conflagri jussit dicens: „Male equidem a me factum, qui Corporum cineres vasis immiscens, Balneum contaminavi.“ Hoc autem ideo dicebat, eo quod Christiani super hoc glorian-
tes, Graecos subinde lacesserunt. Vasa autem priora ahenea refundens,
statuas inde quinque mulieribus praedictis erexit; dicens: Ecce ego eas,
non autem Deus eorum, (uti dixerunt ipsae) excitavi. Statuae vero hae,
Balneo eodem Publico positae, etiam adhuc visuntur. Fornacem quoque
ignitum paravit; jussitque ut Christiani, quibuscumque sic visum esset,
in flammis ultro se injicerent. Multi itaque sese injicientes, martyrium
subierunt: cuius numeri fuerunt **S. Drosina** virginisque aliae complures.

Extruxit autem Imperator idem Diana templum in Daphne, in luco medio positum. Provincias etiam duas ultra Danubium flumen, in partibus Occidentalibus constituit, quas Daciam primam et secundam vocavit.

Morbi deinde corruptus diem obiit annos natus LXVI.

Trajanum exceptit Aelius Adrianus, Aproniano et Nigro Coss. qui regnavit annos XXII et menses V. Erat autem statura justam excedente, corpore crasso, candidus, subcanus, pulcher, barba hispida, oculis caesiis, quietus, eloquens, sacrorumque peritus. Extruxit etiam iste Antiochiae

δημόσιον λοντρὸν καὶ ἀγωγὸν ἐπ' ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ θέατρον
C τῶν πηγῶν Δάφνης αὐτὸς ἐποίησε καὶ τὰ ἐκχεόμενα ὕδατα ἐν
 ταῖς Ἀγρίαις ταῖς λεγομέναις φάραγξιν ὑπέστρεψε, ποιήσας πί-
 λας καὶ οἰκοδομήσας στερεὸν καὶ πολυδαπανήτους πρὸς τὸ νικῆσαι
 τὰς δύμας τῶν ὕδάτων καὶ διὰ τοῦ γενομένου παρ' αὐτοῦ ἀγωγὸν 5
 ἀχθῆναι εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχου πόλιν εἰς ἀφνίαν τῆς πόλεως.
 ἔκτισε δὲ καὶ τὸν ναὸν τῶν αὐτῶν πηγῶν, ὅθεν ἔξερχονται τὰ ὁεῖ-
 θρα ἐν τῇ αὐτῇ Δάφνῃ, ἐγείρουσιν ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ τῶν Νυμφῶν
 ἄγαλμα μέγα καθήμενον καὶ κρατοῦν πᾶλον τοῦ Λιὸς εἰς τιμὴν
 τῶν Ναιάδων, ὅτι ἐτελέωσε τὸ τοιοῦτο φοβερὸν ἔργον, ὑπὲρ εὐ- 10
 χαριστίας. ἐποίησε δὲ καὶ τὸ βλύζον ὕδωρ τῆς λεγομένης Σαρα-
 μάννας πηγῆς δι' ὀλκοῦ ἔξιέναι καὶ ἐκχεῖσθαι εἰς αὐτὸν τὸν τῆς
D πηγῆς ὄλκον ἐν τῷ θεατριδίῳ τὸ ἐκ τοῦ ναοῦ ἔξιὸν ὕδωρ ἐν διαφό-
 ροις χεύμασι εί', ἀπερ ἐκάλεσεν δὲ αὐτὸς πενταμόδιον, τετραμό-
O 364 διον, τριμόδιον, διμόδιον, μόδιον. καὶ ἐπετέλεσεν δὲ αὐτὸς 15
 Ἀδριανὸς ἐօρτὴν τῶν πηγῶν μηρὶ δαιστῷ τῷ καὶ ἰοννὶ ω'. καὶ
 τὰς θυσίας δὲ ὡσαύτως γίνεσθαι. τὴν δὲ πηγὴν τὴν εἰς τὰς
 Ἀγρίαις τὴν λεγομένην Παλλάδος ἀπολλυμένην περισφήξας ἐποίη-
 σεν ἀγωγὸν εἰς μετάληψιν τοῖς οἰκοῦσι τὴν ἴερὰν Δάφνην.

Ο δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς βασιλεὺς πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι ἦν μετὰ 20
 Τραιανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς γυμβρὸς αὐτοῦ, ὅτε ἐπαθεν ἡ αὐτὴ
 Ἀντιόχου πόλις ἡ μεγάλη ὑπὸ τῆς θεομηνίας, τότε συγκλητικὸς
 ὑπάρχων. Ἱσαν δὲ καὶ πολλοὶ συγκλητικοὶ ἀπὸ Ρώμης ὄντες ἐν

16. Δεσιφ Οχ. 18. Παλλάδος Ch., Παλάδος Οχ.

magnae Balneum publicum et Aquaeductum; a nomine suo vocatum utrumque. Theatrum quoque Daphnes ad fontes erexit; et aquas inde per Agrias quas vocant Pharanges defluentes divertit, pilis in terram defixis, eisque firmiter impactis et sumptuosiori opere aggestis; uti aquarum decurrentium vim repellerent et affluentem aquarum copiam per aquaeductum, urbis in usum diducerent. Fontium etiam Fanum in Daphne, unde aquae scaturiunt, extruxit: quo eodem Nympharum Fano simulachrum ingens, sedens et Jovis alitem manu tenens, collocavit; Naiadum nempe in honorem, gratesque persolvens, ob stupendum hoc opus ad exitum perductum. Scaturiginem quoque fontis Saramanni per canalem in Theatridium transire fecit; quo et aquas, ex Fano dimanantes, per meatus v. diversos, deduxit, quibus nomina dedit, Pentamodium, Tetramodium, Trimodium, Dimodium, Modium. Adrianus etiam Fontibus festum quoque diem instituit, Desii sive Junii xxiii, sacrificii rite celebrandum. Fontem vero qui in Agriis est, Palladis dictum, ruinosum fanum, septo muniens, Aquaeductum fecit, in usum sacram Daphnem incolentium.

Adrianus autem Imperator, dum privatus adhuc esset et Senator, cum Trajano Imperatore, (cujus nempe gener erat,) Antiochiae magnae commorabatur, quo tempore urbs iram divinam passa est. Quin et ex Senatoribus Romanis alii etiam plurimi eodem tempore adfuerunt; qui,

τῇ αὐτῇ πόλει Ἀντιοχείᾳ· οἵτινες καὶ ἐκελεύσθησαν παρ' αὐτοῦ Ε
καὶ ἔκτισαν ἐν Ἀντιοχείᾳ οἰκους πολλοὺς καὶ λοντρά. ἐπὶ δὲ τῆς
βασιλείας τοῦ αὐτοῦ θειοτάτου Ἀδριανοῦ ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας
σεισμοῦ ἡ Κύζικος, ἣτις ἦστι μητρόπολις μεγάλη τῆς Ἑλλησπόν-
του ἐπαρχίας, μηνὶ νοεμβρίῳ ἴ νυκτός. καὶ πολλὰ τῇ αὐτῇ πό-
λει ἐχαρίσατο καὶ ἀνήγειρεν αὐτήν· καὶ τοῖς ὑπολειφθεῖσι πολι-
ταις ἐχαρίσατο χρήματα καὶ ἄξιας. ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς V 119
ἐν τῇ αὐτῇ Κυζίκῳ ταῦτα μέγαν πάντα, ἵνα ὅντα τῶν θαυμάτων,
στήσας ἑαυτῷ στήλην μιαρμαρίνην στηθαρίον μεγάλον πάντα ἐκεῖ O 365
10 εἰς τὴν δροφὴν τοῦ ναοῦ, ἐν ᾧ ἐπιγράφει, Θείου Ἀδριανοῦ· διερ
ἴστιν ἔως τῆς νῦν.

'Ο δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς δργισθεὶς κατὰ Ιουδαίων ἐκέλευσεν εἰς
τὴν Τερούσαλήμ οἰκεῖην Ἑλληνις, μετονομάσας αὐτὴν πόλιν Άλλαν.
Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἀνήγειρε καὶ τὸν κο-
15 λοσσὸν Ῥόδον, πεσόντα ὑπὸ σεισμοῦ θεομηνίας ὅτε καὶ ἡ πόλις
Ῥόδος νῆσος ἐπαθεν ἐν τοῖς πρώην χρόνοις, κείμενον χαμαὶ ἐτῇ
τιβ', μη ἀπολομένον ἐξ αὐτοῦ τίνος, ἀναλώσας εἰς τὸ ἀναστῆσαι
καὶ στῆσαι εἰς τὸν ἴδιον τόπον εἰς μηχανὰς καὶ σχοῖνα καὶ τεγνί-
τας κεντηνάρια γ', ὡς ὑποκάτω ἔγραψε τὸν χρόνον καὶ τὰ δαπα-
20 νῆματα.

'Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Ἀδριανοῦ Μαρκίων τις ὀνό-
ματι τὸ Μαριχαϊκὸν μυσερὸν δόγμα ἐπλάτυνε, λέγων ἐκ τοῦ πο- O 366
νηροῦ τίνος τὴν γηίνην κιτοίν γεγενῆσθαι. καὶ πολλοὺς ἀνατρέ-

8. ἔνα] Conf. p. seq. v. 13. vol. II. p. 16. D. 18. σχοῖνα] σχοι-
νία Ch. 22. δόγμα Ch., δόγματα Ox.

jussu Imperatoris, plurima Antiochiae aedificia et Balnea construxerunt. Imperante vero eodem divinissimo Adriano, mensis Novembris x, divinam
iram experta est Cyzicus, Hellesponti Metropolis inclyta, tempore no-
cturno tremoribus agitata. Imperator autem urbi instaurandae plurimum
suppedavit, incolasque superstites pecuniis et dignitatibus donavit. Ex-
truxit etiam Adrianus, in eadem urbe Cyzico, templum plane ingens, et
Mundi Miraculis annumerandum, cuius in summo, statuam sibi marmoream
ingentem posuit; quae usque adhuc ibi visitur, hanc habens Inscriptio-
nem, *Divi Adriani*.

Idem Adrianus Judaeis infensus, Hierosolymorum nomine in Aeliam
mutato, Graecos ibi habitare jussit. Colossum quoque Rhodium, qui, ins-
ula terraemotibus olim concussa, in terram collapsus, per annos cccxii,
undeque tamen integer, humi jacuisset, idem Imperator in locum suum
pristium excitavit. Insumpsit autem in hoc, machinis, funibus et Artifi-
cibus parandis, Centenaria III, uti inferius ad Basim legere erat; ubi
tempus, sumptusque operis inscribi curavit.

Ejusdem Adrianii sub imperio, Marcion quidam Manichaeorum Do-
gma impium disseminavit; dicens, Terrestrem hanc fabricam ab Auctore
quodam malo ortum suum habuisse. Multos itaque ex Graecis, Judaeis et

ψις Ἐλληνας καὶ Ιουδαιος καὶ χριστιανοὺς εἰς ἑαυτὸν προσελύβετο, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης ἔξειθετο.

Ο δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἔκτισε πόλιν ἐν τῇ Θράκῃ, ἣν ἐπεκάλεσεν Ἀδριανούπολιν· καὶ ἄλλην δὲ ἔκτισε πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀδριανοῦ Θήρας. ἔκτισε δὲ πόλιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν ἐκάλεσεν Ἀντίνω. 5 Ο 367 Κύριον δὲ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς τελευτᾶς ἐν Βαΐαις, ὧν ἐνιαυτῶν ἔστι.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀδριανοῦ ἐβασίλευσεν Ἡλιος Ἀντωνῖος Πτοεστέρης ἔτη καὶ 10. ἦν δὲ εὐῆλιξ, εὔστολος, λευκός, πολιός καὶ τὴν κύραν καὶ τὸ γένειον, εὐριος, πλάτοψις, οἰνο- παῖς τοὺς διφθαλμούς, πυρῷσκής, ὑπογελῶν ἀει, μεγαλόψυχος 15 πάνυ. δοτις ἔκτισεν ἐν Ἡλιούπολει τῆς Φοινίκης τοῦ Αιβάνου ναὸν τῷ Διὶ μέγαν, ἵνα καὶ αὐτὸν ὄντα τῶν θεαμάτων. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας τὸν φόρον, μέγα θέαμα, καὶ τὸ Ἀντωνιανὸν δημόσιον λοντρόν.

Ἐπεστράτευσε δὲ κατὰ Αἰγυπτίων τυραννοάντων καὶ φορεντῶν τὸν αὐγοντάλιον Δείναρχον· καὶ μετὰ τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὴν νίκην ἔκτισεν ἐν Άλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ κατελθῶν τὴν Ἡλιακὴν πύλην καὶ τὴν Σεληνιακὴν καὶ τὸν δρόμον.

Ἐλθὼν δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐποίησε τὴν πλάκωσιν 20 τῆς πλατείας τῶν μεγάλων ἐμβόλων τῶν ὑπὸ Τίβερον κτισθέν-

6. ὑδρωπιάσας Ch., ὑδροπιάσας Ox. *ibid.* Βαΐαις Ch., Βάταις Ox. 11. πυρῷσκης Ch., πυρῷσκής Ox. 13. ἕνα] Vid. ad p. antecedentem v. 9. 14. μέγα Ch., μέγαν Ox. 15. Ἀντωνιανὸν] Ἀντωνιανὸν Ox. 17. Δείναρχον] Δίναρχον Ox.

Christianis, perversos ad se attraxit: sicut sapientissimus Clemens memoriae mandavit.

Idem Adrianus urbem in Thracia condidit, quam Adrianopolim vocavit: aliam quoque urbem condidit; et, *Adriani Venationes*, nominavit. In Aegypto etiam urbem extruxit, nomine Antinoen. Aqua autem intercute laborans Adrianus, Baiiis mortuus est, aetatis LXV anno.

Adrianum exceptit religiosissimus Imperator Aelius Antoninus Pius; qui regnavit annos XXIII. Erat autem statura justa, decorus, candidus, canus capite, mentoque, naso eleganti, facie lata, oculis rubentibus, rubicundus, vultu ridicundo, valdeque magnanimus. Extruxit hic Heliopoli, quae urbs est Phoeniciae Libani, templum Jovi magnum; inter mundi Miracula et hoc numerandum. Extruxit etiam Laodiceae Syiae Forum, opus magnum et spectabile: Balneum etiam Publicum, Antonianum dictum.

Contra Aegyptios vero, qui in Dinarchum Aegypti Augustalem insurgentis, eum neci dederant, arma movit: quos ubi ultus fuerat, victor Alexandria magnam venit: ubi Solis et Lunae Portas, Cursum etiam extruxit.

Antiochiam quoque magnam veniens, plateam inter Porticos illas ingentes, a Tiberio extrectas; urbem etiam totam lapide molari ex The-

των, καὶ πάσης δὲ τῆς πόλεως, στρώσας τὴν διὰ μυλίτον λίθου, ἐκ τῶν ἴδιων ἀγαθῶν λίθους ἀπὸ Θηβαΐδος καὶ τὰ δὲ λοιπὰ ἀναλώματα ἐκ τῶν ἴδιων φιλοτιμησάμενος, καθὼς καὶ ἐν λιθίνῃ πλακὶ γράψας ταύτην τὴν φιλοτιμίαν ἔστησεν αὐτὴν ἐν τῇ πύλῃ 5 τῇ λεγομένῃ τῶν Χερονθίμου· ἐκεῖθεν γὰρ ἤρξατο. ήτις στήλη ἔστιν ἡώς τῆς νῦν ἐκεῖ, ὡς μεγάλης οὖσης τῆς φιλοτιμίας.

Ἐκτισε δὲ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης λοντρόν, καὶ ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ασίας· ἅπερ οἱ 368 δημόσια λοντρὰ εἰς τὸ ἴδιον ἐπεκάλεσεν ὄνομα.

10 Καὶ ἀνέλθων ἐπὶ Ρώμην ἐκτισεν ἐν τῇ Ρώμῃ ἀγωγὸν μέγαν· καὶ ἔκανε τοὺς χύρωτας τοῦ ταμείου, ἐφ' οἷς ἡ σύγκλητος ἔγγραφως ὀδιολόγησεν ἐπὶ τοῦ Καισαρος Ἰουλίου Γαϊον, παρ' αὐτοῦ καλευσθέντες, μὴ ἔξεναι συγκλητικὸν διαθήκην ποιεῖν εἰς τὸν V 120 ἴδιον, εἰ μὴ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς αὐτοῦ περιουσίας διατίθεται εἰς 15 τὸν κατὰ καιρὸν βασιλέα, εἰρηκὼς δὲ αὐτὸς εὐσεβέστατος Ἀρτωνῖος διὰ θείου αὐτοῦ τύπου ἔκαστον ἀπολαύειν τῶν ἴδιων καὶ βουλεύεσθαι ὡς θέλει.

Ο δὲ αὐτὸς Ἀρτωνῖος, ὡς ἔστιν ἐν Λαρίῳ, γοστόσας ἡμέρας διλύας ἀπέθανεν, ὃν ἐνιαυτῶν οὕτι.

20 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀρτωνίου ἐβασίλευσε Μάρκος Ἀρτωνῖος ὁ τιλόσοφος, ὁ νίδις αὐτοῦ, ἐτη ιη' καὶ μῆνας θ'. ἦν οἱ 369 δὲ κορδοειδῆς, λεπτός, λευκός, μιξοπόλιος, κορδύθριξ, εὐόρθιαλμος, εὐπάγων, λεπτοχαράκτηρος, μακρόρινος. ὁ δὲ αὐτὸς B

1. τὴν] αὐτὴν Ch. 18. Λαρίῳ Οχ., Λαρίῳ Ch.

bade exportato, sumptibus propriis stratuminavit: uti constat ex Tabula lapidea, quam, titulo magnificentiae hujus inscriptam, ad Cherubinorum portam, unde incepit opus, erexit: quod quidem monumentum etiam adhuc ibi visitur, in tanti operis memoriam.

Idem etiam Caesareae Palaestinae Balneum publicum extruxit: Nicomediae etiam Bithyniae, aliud; etiam aliud Ephesi in Asia; omnia in nomen suum vocitata.

Romam autem reversus, magnum ibi Aquaeductum condidit. Legem autem a Julio Caesarē olim latam, qua cautum erat, ne cuius Senatorii ordinis viri ratum esset de bonis suis Testamentum, nisi si dimidiā eorum partem Imperatori pro tempore legasset, pientissimus Antoninus abrogavit; Syngraphas etiam Fiscales, quibus ad hoc Senatum obstrinxerat, combureendas dedit; divino suo Edicto, omnibus facultatum suarum liberum usum et dispensationem concedens.

Antoninus autem, dum Loriis commorabatur, morbo correptus, paucis post diebus interiit, annum agens LXXVII.

Excepit hunc Marcus Antoninus, Philosophus, ejus filius; qui regnauit annos xviii et menses ix. Erat autem statura curta, corpore tenui, colore candido, subcanus, capillitio brevi, oculis pulchris, barbatus, facie

τὸς Μάρκος βασιλεὺς ἔξεφώνησε τὸν δικαιότατον νόμον, ὥστε καὶ
ἔξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὸ τέκνα καὶ τῷ ἀγαρι-
στονυμένῳ παιδὶ τὸ τέταρτον μέρος δίδοσθαι τῆς πατρικῆς πε-
ριουσίας.

*Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὑπέταξε τὸ ἔθνος τῶν Γερμανῶν. 5
ἀσαύτως δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὰ κατὰ Ἰου-
λιανὸν τὸν Χαλδαῖον τὸν μέγαν ἐθαυμάζετο.

*Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Μάρκος ἔκτισεν, ἡτοι ἀνενέωσεν, ἐν Ἀν-
C τιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ δημόσιον τὸ λεγόμενον Κεντηνύριον· ἦν
γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ Τραϊανοῦ πεσὸν ἐν τῇ Θεομηνίᾳ. ἔκτισε δὲ 10
O 370 καὶ τὸ Μουσεῖον καὶ τὸ Νυμφαῖον αὐτοῦ τὸ λεγόμενον Ὡκεανόν.
ὅ δὲ αὐτὸς Μάρκος Ἀντωνῖος βασιλεὺς ἔχαιρε τῷ Πρασίνῳ μέρει.

*Ἀπελθὼν δὲ ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρᾳ νόσῳ τελευτᾶ.

Metὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μάρκου Ἀντωνίνου ἐβασίλευσεν Ἀν-
τωνῖος Βῆρος, νίδος αὐτοῦ, ἔτη η'. ἦν δὲ εὐμήκης, παχύς, στρε- 15
βλόρωνος, εὐόφθαλμος, μελάγχρονς, οὐλόθριξ, πονδόθριξ, γε-
νητής, καταγύναιος πολύ. ὅστις πολεμήσας κατὰ ἐνὸς ἔθνους
D Ούννων καὶ νικήσας αὐτοὺς πολλὰ ὕλλα ἔθνη δίχα πολέμου ὑπέ-
ταξεν· ἦν γὰρ καὶ φιλότιμος. ὅστις ἐσφάγη ἐν Προκοπίσῳ, ὃν
ἐνιαυτῶν λῃ'.

20

2. ἀδιαθέτον Ch., ἀδιαθήτον Ox.

parva, nasutus. Marcus iste Imperator, aequissimo suo edicto jussit, ut
intestatis liberis, in bonis pater succederet: et ingratus etiam filius ex
quadrantem tamen haeres esset.

Eodem Imperante Germanorum gens Romanis subjugata est; cuius
etiam sub imperio floruit Julianus Chaldaeus, vir magni nominis.

Marcus autem Imperator Balneum Publicum, Centenarium dictum,
Antiochiae magnae, Trajani temporibus terraemotibus concussum, redin-
tegravit. Idem quoque Musaeum extruxit, et Trajani Nymphaeum, Ocea-
num vocatum. Factioni autem Prasinæ studebat Marcus Antoninus Im-
perator.

Pannoniam deinde profectus, ex morbo interiit.

M. Antoninum in Imperio exceptit filius ejus, Antoninus Verus; qui
regnavit annos VIII. Erat autem procerus, crassus, naso adunco, pulchris
oculis, colore nigro, erine criso, curtoque, barbatus, mulieribus addictis-
simus. Hic, una Hunnorum gente superata et reportata inde victoria,
plurimas etiam alias gentes in ditione accepit: munificus enim erat.
Tandem vero in Proconeso interfectus est, annum agens XXXIX.

ΛΟΓΟΣ ΙΒ'

O 371
V 121

ΧΡΟΝΩΝ ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ
ΠΑΡΟΧΗΣ ΟΛΤΜΠΙΩΝ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίου Βήρου ἐβασίλευσε Κόμμοδος ὁ Αὐγούστος ἔτη αβ' καὶ μῆνας η'. ἦν δὲ τὴν ἡλικίαν διμοιριῶν, λευκός, ὑπόγλαυκος, πλάτοψις, σιμός, εὐστηθός, ο 372 ἀρχιγένειος, φιλοκτίστης, ἴερός. δόστις ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ 5 μεγάλῃ δημόσιον λοντρόν, διπερ ἐκάλεσε Κομμόδιον. καὶ τὸ ἴερὸν δὲ τῆς Αθήνης τὸ κυτέναντι αὐτοῦ ἀνενέωσε καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἐποίησε τὸ λεγόμενον Ξυστόν, κτίσας βάθρα καὶ τοὺς ἐμβόλους. καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τὴν κάτω τοῦ Ξυστοῦ ἔκτισεν ἴερὸν τῷ Ολυμπίῳ Διὶ.

Inscr. Κομόδου Ox. constanter praeter p. 123. E, 124. A et 124. C,
ubi Κομοδίου.

L I B E R XII.

DE TEMPORIBUS COMMODI IMPERATORIS,
LUDISQUE OLYMPICIS ANTIOCHIAE MAGNAE
EXHIBITIS.

Post Antoninum Verum, imperavit Commodus Augustus, annos xxii et menses viii. Erat autem statura mediocrem superante, candidus, subcaesiis oculis, vultu patulo, simus, pectorosus, crine flavo, crispisque, mento lanuginem emittente, aedificandi studiosus et sacrorum peritus. Extruxit hic Antiochiae magnae Balneum publicum, quod *Commodium* vocavit: Diana etiam aedem, huic e regione sitam instauravit. Medium autem inter haec duo *Xystum* condidit; extuctis etiam gradibus et porticibus: inferius autem, *Xysti* ad introitum, Jovi Olympio Fanum erexit.

B Έπι δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Ἀντιοχεῖς κτήτορες καὶ πολιται μήνυσιν ποιήσαντες ἐδεήθησαν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Κόμμαδον, ἵνα ἅπο τοιασιας αὐτοῦ κελεύσεως προσκυρώσῃ τῷ δημοσίῳ τὰς προσόδους ὃς εἶσε τῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει Σωσίβιος ὁ προειρημένος λόγῳ θεωριῶν πολυτρόπων καὶ διαφόρων ἀγώνων 5 ἐπιτελουμένων τῇ αὐτῇ πόλει, καὶ ἵνα μὴ πορίζωνται τὰς προσόδους οἱ πολιτεύομενοι, ἀλλὰ τὸ δημόσιον καὶ αὐτὸν χορηγεῖ λόγῳ τῶν ἐπιτελουμένων πρὸς τέρψιν τῆς πόλεως Ὁλυμπίων καὶ ἄλλων τινῶν θεωριῶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῶν Ἀντιοχέων. καὶ εὐθέως ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κόμμαδος διὰ τοιασιας αὐτοῦ κελεύσεως προσεκύ- 10 φωσε τῷ δημοσίῳ τὰς προσόδους, θεσπίσας τὸν Ὁλύμπια ἐπιτε-
O 373 **C** λεῖσθαι καὶ ἀφορίσας ἐκ τοῦ δημοσίου παρέχεσθαι εἰς λόγον ἀναλωμάτων τῶν ὑπονομούντων τῇ τῶν Ὁλυμπίων ἱερῷ καὶ κο- σμικῇ ἔορτῇ φανερὰ χρήματα, νομισθετήσις κατὰ τετραετῆ χρό- νον ἐπιτελεῖσθαι ἀμέμπτως ἐν ταῖς ἔορταῖς τῶν ἀναθημάτων, 15 ἥτοι θυσιῶν, τῶν ἐξ ἔθους, τοῦτο ἐστὶ τῷ πανέμῳ ἥτοι ιοντίῳ μηνὶ καὶ τῷ λώφῳ τῷ λεγομένῳ αὐγούστῳ μηνὶ ἐπὶ ἡμέρας με' εἰς ἔορτὴν τοῦ Ὁλυμπίου Διός, ὡσαντώς ἀφορίσας καὶ εἰς λόγον ἱπποδρομίου ἀμέμπτως ἐπιτελουμένουν κατὰ τὴν Ἡλίου ἡμέραν, τοῦτο ἐστὶ κατὰ κυριακήν, ὅλην ἐξ αὐτῶν φανερὰν χρυσίου ποσό- 20 τητα. ὅμοίως δὲ καὶ εἰς λόγον σκηνικῆς ἔορτῆς νυκτερινῆς ἐπι- τελουμένης κατὰ ἕτη γ', τῶν λεγομένων Ὁργίων, ὅπερ ἐστὶ μν-

5. προειρημένος] p. 95. B. 7. χορηγεῖ] χορηγῆ Ch. V. p. 112.
D. 128. C. vol. II. p. 29. D. 43. E. 17. λώφ] Λοῦ OX.

Hujus autem sub Imperio Primores et populus Antiochensis ad Imperatorem referebant de redditibus illis, quos Sosibius supradictus Antiochiae legaverat, in ludos agonisticos et cujusque generis spectacula ibidem celebranda; supplices eum rogantes, ut Edicto suo divino caveret, ne in posterum Magistratus redditus hosce in proprium usum converterent; sed, ut aerario publico asserti, Ludorum Olympiorum aliorumque, qui ad Antiochensem populum oblectandum exhibendi essent, sumptibus faciendis inservirent. Commodus itaque Imperator, redditibus istis, divino suo Edicto, aerario publico vendicatis, Jovis Olympii in honorem, Ludos Olympicos indixit: quarto quoque anno, per XLV dies continuos, rite celebrandos, in Festis Anathematum, sive sacrificiorum; quae ex consuetudine peragi solebant, Panemo, sive Julio, et Loo, sive Augusto mensibus: separata in hoc, ex aerario publico, pecuniarum summa satis ampla, in ministros, officium suum in Olympiorum sacra universalique celebritate praestantes eroganda. Similiter etiam eisdem redditibus auri satis amplam seposuit quantitatem, in Certamina Equestria, singulis Solis, id est, Dominicis diebus rite peragenda. Praeterea etiam in usum Festi illius Triennalis, nocturno tempore tentoriis celebrari soliti, auri portiōnem sufficientem assignavit; ad lampades candelasque parandas; quaeque

στηρίων Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης, τοῦτον ἐστὶ τοῦ λεγομένου Διαιονυμᾶ διὰ τὸ ἐν τῷ μαῖω τῷ καὶ ἀρτεμισίῳ μηνὶ ἐπιτελεῖσθαι τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, ἀφώρισε φανερὸν χρυσίον ποσότητα λόγῳ λαμπάδων καὶ κανδήλων καὶ τῶν ἄλλων τῶν προχωρούντων 5 ἐπὶ τὴν πανήγυριν τῶν λ' ἡμερῶν τερπνῶν παντυχίδων. περὶ οὗ ^{O 374} _{V 102}

τυκτερινῆς ἑορτῆς μέμνηται Βεργίλλιος ὁ σοφώτατος Ῥωμαίων ποιητῆς ἐν τῷ δ' αὐτοῦ λόγῳ, τῇ Ῥωμαικῇ γλώσσῃ ἐκθέμενος ταῦτα. Τριετηρικὴ Βάκχω δόγμα τοπούργους κονὲ βοκάτικλάμωρες Κιθαιρών· ὁ ἐστι τῇ Ἑλληνίδι γλώσσῃ τῷ τριετηρικῷ 10 ἔτει, ὅτε ὁ Διόνυσος ἐν τυκτὶ τῇ φωνῇ τὴν ἑορτὴν τῶν δογίων ἐν τῷ Κιθαιρωνίῳ δορέι.

'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀφώρισε φανερὸν χρήματα καὶ εἰς λόγον κυνηγῶν δρειλόντων ἐπιτελεῖσθαι ἐπὶ ἔτη δ' οὐτως· ἀγεσθαι μὲν ἐπὶ μῆνας λβ' ἔως τῆς ἀποσφαγῆς, ἀργεῖν δὲ τοὺς ὑπολοίπους 15 μῆνας σ' εἰς τὴν συλλογὴν τῶν θηρίων εἰς ἑορτὴν θεραπείας Ἀρεως καὶ Ἀρτέμιδος. B

Καὶ εὐθέως τότε ὠνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Ἀρταβάνιος πολιτευόμενος, προβληθεὶς ἀπὸ τῶν κτητόρων καὶ τοῦ δήμου παντός. O 375

20 Αφώρισε δὲ καὶ τὰ λοιπὰ χρήματα εἰς λόγον μίμων καὶ δρ-

4. κανδήλων] κανδίλων Ox. v. p. 113. C. ibid. προχωρούντων Ch., προχωρούντων Ox. 5. λ' ἡμερῶν] Malim τριακονθημέρων. 7. δέ] Aen. v. 302. 8. Βάκχω δόγμα τοπούργους κονὲ βοκάτικλάμωρες [Βακχετεικῶ δόγματα ὄπτοντοργους κονέ βωσκαν κλαμορες Ox. 10. ὅτε ὁ Διόνυσος] „Forte legendum, ὁ Διόνυσος. Periodus vero haec mutila appetet, ex verbi alicuius defectu.“ Ch. 13. Ante οὐτῶς interpungit Ox. 14. λβ'] „Omnino legendum, μβ'. ut vi. mensium reliquorum adiectione expleantur Menses XLVIII. sive anni IV.“ Ch.

aliae res necessariae essent ad solennitatem illam, qua per spacium xxx dierum, totis noctibus Genio indulgebant. Sunt autem haec *Orgia* votata; nempe *Mysteria Veneris et Bacchi* in honorem agitata: quae, quod mense Maio celebrari ea mos erat, *Majumae* nomen habuerunt. Festivitatis autem ejus nocturnae meminit sapientissimus Romanorum Poëta Virg. l. iv, ubi ista Latina lingua hisce prodidit verbis.

..... Triterica Baccho Orgia; nocturnusque vocat clamore Cithaeron.

..... quod Graeco idiomate sonat: τῷ τριετηρικῷ ἔτει etc.

Imperator etiam pecunias satis amplas Cynegiis destinavit: quae quidem in quatuor annos, ex vetusto rito, celebrari solita, ipse xxxii mensibus tantum agitari voluit: nempe ut vi mensibus aliis a venatione abstinentendo, ferarum collectio fieret, in diem festum Diana et Marti sacrum.

Tum primum *Syriarcha* a Primoribus populoque constitutus est Artabanius, Magistratus Antiochensis.

Pecuniarum vero quod reliquum fuit, in Mimos et Saltatriculos ero-

χηστικῶν καὶ τῶν λοιπῶν τέρψεων τῶν ἐν Πανδήμοις ἐπιτελούμενων. καὶ ἔκτοτε παρεσχέθη τῇ αὐτῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει πιρὰ τοῦ δημοσίου ὑμέμπτως τὸ χορηγούμενα λόγῳ τῶν προειρημένων Θεωριῶν πάντα. καὶ ἀνέστησαν τῷ βασιλεῖ Κομιόδῳ οἱ Ἀντιοχεῖς στήλην χαλκῆν κατὰ μέσον τῆς πόλεως αὐτῶν. ἐπὶ οὖν τῆς 5 αὐτοῦ βασιλείας πρώτοις ἐπετελέσθη τὸ Ὁλύμπια τοῖς Ἀντιοχεῦσι Σύροις ἀπὸ ἀντοῦ τοὺς αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς Σύρους ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ κτισθέντι Ἑντοῦ. ἥγόρασαν δὲ τὰ αὐτὰ Ὁλύμπια οἱ Ἀντιοχεῖς πιρὰ τῶν Πισιών τῆς Ἐλλάδος ἐπ' ἐνενήκοντα περιόδους ἀγῶνος 10 Ὁλυμπίων, ὡς εἶναι ἐπὶ ἕτη τοῦ, ἀγοράφω πάκτῳ.

Καὶ ἐγένετο ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ ἀλυτάρχης ἐν τῇ αὐτῇ θείᾳ
O 376 κελεύσει ὀνομασθεὶς πρῶτος Ἀφρόνιος ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, πολίτης
Ἀντιοχεύς. ὅστις φορέσας τὸ σχῆμα τοῦ ἀλυτάρχου τὰς μὲν ἡμέρας ἐτιμᾶτο καὶ προσεκυνεῖτο ὡς αὐτὸς ὁ Ζεύς, μὴ ἀνιών δὲ εἰς 15
D οἷκον τὰς αὐτὰς ἡμέρας μήτε εἰς κλίνην ἀναπίπτων, ἀλλ' εἰς
ἔξαρεν καθεύδων εἰς ἔδαφος ὑπεράνω λίθων καὶ καθαρῶν στρωμάτων καὶ θρυνῆς ψιάθουν. ἐφόρει δὲ στολὴν διώχρων στοργηνῶσεὶ χιῶν καὶ στέφανον ἀπὸ λυχνιῶν καὶ ἄλλων τιμίων, καὶ κατείχε δύβδον ἐβελίνην, φορῶν εἰς τοὺς ἴδιους πόδας σανδάλια 20

6. ἐπιτελέσθη Ox. 7. ἔτος σξ'. χρηματίζοντος κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς] „Error manifestus est in numero: cclx, enim Aerae Antiochenae annus respondeat Caracallae Imper. anno II, ut Eusebius putat; annorum scilicet ad minimum xx. facto metachronismo.“ Ch. 10. ἐνενήκοντα] 5 Ox. 12. ἀλυτάρχης Ox. bis.
 13. Ἀφρόνιος] Ἀφράνιος vol. II. p. 49. C. 20. ἐβελίνην Ch., ἐβελίνην Ox.

gavit; caeteraque id genus ludicra, populo exhiberi solita. Quaecunque igitur ad Ludos illos antedictos necessaria erant, ea omnia in posterum Antiochenis, ex aerario publico, rite suppeditata sunt. Antiochenses itaque Imperatori Commodo statuam aereum, urbis in medio, erexerunt. Anno autem Aerae Antiochenae cclx, divino Imperatoris ex Edicto, uti superius dictum, Ludi Olympici Antiochiae in Xysto, a Commodo extructo, primum celebrata sunt. Ludos vero hosce Olympicos Antiochenses a Pisaeis pretio dato, ex pacto non scripto, habuerunt sibi per xc Olympiades celebrandos, hoc est, in annos cclx.

Eodem ex Edicto Imperatorio, Alitarcha tum primum designatus est Aphronius, Expraefectus, civis Antiochenus: cui, quamdiu habitum Alitarchae gestaret, honores divini ab omnibus deferebantur, tanquam Jovi ipsi. At neque, per totum illud tempus, domum aliquam subiit, neque lecto sese reclinavit: sed humi, sub dio dormiens, substratis ei stragulis mundis et storea juncea, super lapidibus recumbebat. Gestavit autem stolam inauratam et nivis instar candidam; caput corona, Lychnitibus, Margaritis, aliisque lapillis pretiosis insignita, cinctus: manu vero gesta-

άσπρα. ἐκάθευδε δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἔξαρχον τῆς λεγομένης βασιλικῆς τὸ Καισάριον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καισαροῦ Ἰουλίου τοῦ δικτάτορος, ὃπου ἴστατο ὁ ἀνδριάς τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος ὁ ἔξω τῆς Κόγχης τῆς βασιλικῆς. τὸ δὲ αὐτὸ Καισάριον 5 κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀρεως ὑπῆρχεν, ὃπου τὸ λεγόμενον Μάκελλον, διὰ τὸ ἐκεῖ τὰ χοίρεια κρέας κόπτεσθαι μόνον, πλησίον τοῦ Ο 377 Ἀρεως τοῦ ἱεροῦ.

‘Ο δὲ γραμματεὺς προεχειρίσθη πρώτοις ἀπὸ τῆς βουνῆς καὶ Ε τοῦ δήμου ὑνόματι Πομπηιανὸς Κοιάστωρ, ὃς ἐκ γένους συγκλη- 10 τικῶν Ρώμης ὑπάρχων, φορέσας καὶ αὐτὸς στολὴν ἄσπρον καὶ στέφανον ὀλόχονσον τύπῳ φυλλοδαφρῶν. ὅντινα ἐτίμων καὶ προσεκύνοντο ὡς τινα, φησίν, Ἀπόλλωνα.

‘Η αὐτὴ δὲ βουνὴ καὶ ὁ δῆμος πάλιν προεβάλοντο Ἀμφιθα- V 123 λὴν ὑπόματι Κάσιον Ἄλλοιστριον, φοροῦντα ὁσαύτας στολὴν 15 ἄσπρον ὀλοσηρικὸν καὶ στέφανον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίων φύλλων καὶ ἐν τῷ μέσῳ στηθάριν χρυσοῦν ἔχον τὸν Δια. ὅντινα Ἀμφιθαλὴν ἐτίμων καὶ προσεκύνοντο ὡς τὸν Ἐρμῆν, καθὼς ὁ σοφὸς Δομηνῖος ὁ χρονογράφος πάντα ταῦτα συνεγράψατο. O 378

Εἰς δὲ τὸν αὐτὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἤρχοντο ἀπὸ 20 ἐκάθετης πόλεως καὶ χώρας νεώτεροι ἐνγενεῖς κατὰ τάγμα ἀγωνιζόμενοι, καὶ ἐμέριζον αὐτοὺς κατέναντι ἀλλήλων. μετὰ δὲ πολλῆς σωφροσύνης καὶ ἐπιεικείᾳς διῆγον μηδαμόθεν μηδὲν κομιζόμενοι· ἥσαν γὰρ εὔποροι, ἔχοντες καὶ δούλους ίδιους εἰς ὑπῆρε-

7. Ἀρέως Οχ. 9. Πομπιανὸς Οχ. 13. προεβάλλοντο Οχ.

vit Sceptrum Ebeninum, pedibusque sandalia alba. Diebus autem hisce sub dio dormivit, in Hypaethro Caesario Basilicae, a Julio Caesare Dictatore extructo: ubi etiam stetit ejus statua, extra concham Basilicae collocata. Caesareum vero illud Martis fani e regione situm erat; quo loco nunc stat Macellum, sic dictum a porcinis carnibus, quae ibi solac venales caeduntur, nec procul a Martis fano situm.

Scriba quoque tum primum a senatu populoque designatus est Pompejanus Quaestor, a Senatoribus Romanis oriundus: qui et ipse stolam quoque candidam gestabat, et coronam ex auro solidō, in Laureae effigiem fabrefactam. Hunc vero tanquam Apollinem habuerunt.

Senatus insuper populusque Amphithalem designarunt, nomine Casiūm Iūstrem; qui stola similiēr candida, holoserica, indutus incedebat, coronam gestans, ex lauri foliis contextam, cuius in medio sigillum erat Jovis aureum. Amphithali autem huic, ceu Mercurio, divinos deferebant honores: sicuti haec omnia sapiens Domininus Chronographus literis prodidit.

Ad sacra vero haec Ludorum Olympicorum certamina undique conveniebat, quicquid erat Juventutis nobilioris; qui in partes sese distrahentes, inter se invicem certamina inierunt. Et hi quidem, (inter quos etiam virgines fuerunt plurimae;) summa sane temperantia et modera-

Β σταυρού ἔκαστος κατὰ τὸν ἕδιον πλοῦτον· οἱ δὲ πολλοὶ ἔξ αὐτῶν καὶ πιρθένοι ὑπῆρχον· ἡσαν δὲ ἐπιφερόμενοι καὶ πολὺν χρυσὸν ἐκ τῆς Ἰδίας πατρίδος· ἀλλ᾽ εὐχῆς χάριν καὶ τύγματος ἡγωνίζοντο καὶ διὰ τὸ ἔχειν δόξας εἰς τὴν Ἰδίαν πατρίδα. πολὺν οὖν εἶχον ἀγῶνα καὶ φόβον ἐρχόμενοι· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιοι, οἱ δὲ ἔτοειχον, οἱ δὲ ἐσάλπιζον, 5 οἱ δὲ ἐπαγκρατιζον, ἔτεροι δὲ ἐπύκτενον πνεύμονις δακτύλοις πυκτι-

Ο 379 καὶ συμβολάς, ἄλλοι δὲ ἡνιόχον ἵπποις πρωτοβόλοις, οἱ δὲ ἐφωνύσκον τραγικὰ μέλη. ἡσαν δὲ καὶ πιρθένοι κόραι φιλοσοφοῦσαι καὶ κατὰ τύγμα σωφροσύνης ἐρχόμεναι καὶ ἀγωνιζόμεναι καὶ παλαίσκονται μετὰ βομβωναρίων καὶ τρέχονται καὶ τραγῳδοῦσαι 10

С καὶ λέγονται ὅμινος τινὸς Ἐλληνικούς· αἵτινες γυναικεῖς μετὰ γυναικῶν ἐμάχοντο ἀγωνιζόμεναι πικρῶς καὶ περὶ τὰ πυλαίσματα καὶ περὶ τὸν δρόμοντας καὶ τὸ φάνημα. καὶ εἴ τις ἔξ αὐτῶν εἴτε γυνὴ εἴτε νέος τοῦ ἱεροῦ, φησί, δήμου κράζοντος ἐστέφθη, ὁ στεφανούμενος ὡς νικητὴς σώφρων ἐμενεν ἔως τῆς τελευτῆς αὐτοῦ· 15 τοῦ· ἐσφραγίζετο γάρ εὐθέως μετὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ἐγίνετο ἱερεύς. ὠσαύτως δὲ καὶ πιρθένοι φιλόσοφοι αἱ στεφανούμεναι ἐγίνονται μετὰ τὸν ἀγῶνα ἱερεῖαι. κάκεῖθεν ἀπεστρέφοντο πάντες. οἱ δὲ

Ο 380 ἔχοντες κτήσεις χωρίων οὐ συνιετέλονταν ἀλλὰ ἀσυντελεῖς ἐμενον ἀφ' οὗ ἐστέφθησαν ἡ κτῆσις αὐτοῦ τὸν χρόνον καὶ μόνον τῆς 20

17. ἐγίνοντο] ἐγένοντο Ox. 20. ἡ κτήσις αὐτοῦ etc.] „Scr. κτῆσις“ Enallagen vero hic numeri habemus sermoni soluto inusitatam: forte legendum, alii κτήσεις αὐτῶν, τ. χ. κ. μ. τῆς ζωῆς τῶν στεφάνων.“ Ch.

tione ibi degebant; nulla ex parte aliorum indigi, ut qui ipsi copiosi essent, atque auri vim magnam ex patria quisque sua attulerant: quin unusquisque etiam eorum, pro facultate, famulitio suo stipatus incedebat; nec, nisi rogati, aut ex pacto, certabant, et ut honores inde in patria sua consequerentur. Itaque certaminibus hi strenue se exercuerunt, et venerationi etiam omnibus fuerunt; hi quidem palaestra, illi cursu, alii instrumentis musicis, alii Pancratio, pugillatu alii, digitis buxo armatis, certantes: nonnulli equis injugibus aurigabantur; alii Tragicis Modulationibus certabant. Quinetiam et Virgines quoque, Philosophiae Candidateae, ex voto quodam castitatis, eo conveniebant; et hae quidem certabant aliae collectantes, (cum bombonariis) aliae currentes, aliae Tragoedias, et Graecas quasdam cantilenas modulantes. Cum mulieribus autem non nisi mulieres decertabant; et hae, sive lucta, sive cursu, sive voce contendentes, acria quoque inter se certamina commiserunt. Si quis autem alterutrius sexus, sacro populo acclamante, tanquam certamine superior, coronatus fuerit; hic, finito certamine, statim in sacerdotem obsignatus, adusque mortem castus remansit. Virgines quoque, Philosophiae Candidateae, coronam victricis adeptae, sacerdotio addicebantur. Tum vero inde discedentes, sedes quisque suas repetierunt. Si quis autem ex coronatis fundi fuit dominus, vectigalia deinceps pendebat nulla; nempe,

ζωῆς τοῦ στεφθέντος. εἰ δὲ καὶ ἐργαστηρίων τινῶν ἐδέσποζεν,
ἀλειτούργητα ἔμενε τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μόνον ἢ εἶχεν ἐρ- D
γυστήρια ὁ ἀγωνισάμενος. τοσοῦτοι δὲ ἦσαν οἱ ἐρχόμενοι ἀγω-
νίσουσθαι ὅτι οὐχ ὑπερεβάλλοντο ἀριθμῷ, ἀλλ᾽ ὅσους συνέβη ἐλ-
5 θεῖν κατὰ τάγμα καὶ εἴτε νέους εἴτε παρθένους κόρυς πάντας
ἐθεώρουν. καὶ ποτὲ μὲν πλῆθος ἥρχετο πολύ, ποτὲ οὐκ ἥρχετο,
πρὸς τοὺς χρόνους καὶ τοὺς ἀνέμιους τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ αὐτοῦ Κομμόδου βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεο-
μηνίας Νικομήδεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ τρίτον αὐτῆς
10 πάθος ἦν τῆς Μουδουπόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σαγάρεως τὰ
πέρις μηνὶ μαίῳ τῷ καὶ ἀρτεμισίῳ γ' εἰς τὸ ἀνγος. καὶ πολ- O 381
λὰ ἐχαρίσατο ὁ βασιλεὺς τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἀνήγειρεν αὐτήν. E

Ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ Κομμόδου κτήτωρ τις καὶ πολιτευόμενος
Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Ἀρταβάνης, ἀλλτάρχης, μετὰ τὸ
15 πληρῶσαι τὸ στεφάνιον τῶν Ὀλυμπίων ἐν Δάφνῃ ἐφιλοτιμήσατο
φίψας ἐν τῇ ἱερῷ Δάφνῃ τῷ δήμῳ παλαμίων συντόμια πολλὰ V 124
ἄρτων διαιωνιζόντων, καλέσας τοὺς αὐτὸὺς ἄρτους πολιτικοὺς διὰ
τὸ τῇ ἴδιᾳ αὐτοῦ πόλει τούτους χαρίσασθαι, ἀφορίσας ἐκ τῶν
ἴδιων χωρίων πρόσοδον ἀναλογονμένην εἰς λόγον τῶν αὐτῶν ἄρ-

2. ἔμενε] ἔμενε Οχ. *ibid.* μόνον] Malim μόνον. 4. ὅτι] ὥστε?
ibid. ὑπερεβ. Ch., ὑπερεβ. Οχ. 14. ἀλντάρχης Οχ., ad quod Ch.
„Imo Σνοιάρχης. Ita enim supra libri hujus initio eum vocat: καὶ
τιθέσω τότε ἀνομάσθη Σνοιάρχης πρώτος Ἀρταβάνιος, πολιτευόμε-
νος, etc. Alytarcha enim eodem tempore designatus est Aphronius, uti
ex loco citato videre est. Artabani vero hujus nominis scriptione magnam
varietatem observare licet: Nostro enim Ἀρταβάνιος et Ἀρταβάνης, Chr.
Alex. Auctori Ἀρτάβανος etiam dictus est.“ 16. παλαμίων] παλά-
μια Chron. Pasch. p. 263. A. Conf. vol. II. p. 5. E. 19. ἀννηλογονμέ-
νην] „Lego, ἀναλογονμένην. Chr. Alex. legit, ἀναλογονμένην.“ Ch.

dum ipse viveret. Si quibus etiam Opificum sodalitiis praefuit Agonista, ab omni servitio immunia, durante ejus vita et ipsa erant futura. Athletarum vero frequentia, tanta quanta fuerit, impedimento non erat, quo minus illis omnibus utriusque sexus, qui ex pacto eo convenerant, daretur certandi locus. Et erat quidem, cum plures venerunt; erat etiam, ubi pauciores; pro tempestate nimirum, et ventorum ad navigationem accommodatorum opportunitate.

Ejusdem Commodi sub imperio, divinam iram tertium passa est Nicomedia, Bithyniae Metropolis; grassante etiam ulterius terrae motu, Mydopolim usque et Sangarim fluvium, locaque vicina, Maii III, sub ortum solis. Multa autem Imperator, in urbis instaurationem largitus est.

Eodem Imperator Commodo, Artabanes quidam ex Civibus et Magistris Antiochiae magnae, Syriacha, post Coronationem Olympicam in Daphne finitam, magnificentiam suam populo praestiturus, sparsit in eum, ad sacram Daphnem, tesseras quamplurimas Panis Perpetui; destinatis etiam ex praediis suis, ad Congiarii hujus sumptus faciendos, redditibus annuis proportionalibus. Panes vero istos, *Civicos*, vocavit, quod Civita-

των. καὶ ἀνήγειραν αὐτῷ οἱ Ἀντιοχεῖς στήλην ἐν Λύφρῃ μαρμαρίνῃ, ἐπιγράψαντες, Ἀρταβάνης αἰώνια μνήμη.

Ο δὲ αὐτὸς Κόμμιδος βασιλεὺς ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον Φανστίνου, συγγενοῦς αὐτοῦ, ἀπὸ αἰματικοῦ χυμοῦ ἀθρόως ἐτελεύτησε.

O 382 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κομμίδον ἐβασίλευσε Περοτίνας ἡ
Β καὶ Λούκιος Αὔγοντος μῆνας β' καὶ ἕμέρας ιη'. ἦν δὲ μακρός,
εὐθώραξ, ἐπίρινος, ἀπλόθροιξ, μεγαλόφθαλμος, γέρων, δλο-
πόλιος. τελευτῇ δὲ σφαγεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὡς ἔξηρχετο
ἐκ τοῦ παλατίου εἰς τὸν Μάρτιον, ὧν ἐτῶν ο'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Περοτίνακος ἐβασίλευσε Λίδιος Ἰου-
λιανὸς ἡ καὶ Σέλβιος μῆνας ζ'. ἦν δὲ μακρός, μιξοπόλιος, οὐ-
λόθροιξ, σύνοφρος, ὑπόστρατος, λεπτοχαράκτηρος, μελίχρονς.

Ἐκτισε δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Πλεθρὸν,
ἐπειδὴ εἰς τὸ θέατρον ἐπετέλοντας τὰς πάλας ἐν τοῖς Ὁλυμπίοις. 15
καὶ διὰ μηνύσεως τῶν τῆς πόλεως Ἀντιοχείας κτητόρων δεηθέν-
των παρέσχεν αὐτοῖς χρήματα εἰς τὸ κτίσαι τὸ αὐτὸν Πλεθρὸν.
C καὶ ἔκτισαν αὐτὸν πλησίον τοῦ Καισαρίου, ἀγοράσαντες τὴν οἰκίαν
Ἄσαβίνου πολιτευομένου, Ἰουδαίου τὴν Θρησκείαν, πλησίον τοῦ
Ἐνστοῦ καὶ τοῦ Κομμίδον δημοσίου. ἐσφάγη δὲ ὁ αὐτὸς Ἰου-
λιανὸς Λίδιος ὑπὸ κονθικούλαιον εἰς τὴν πηγὴν τοῦ παλατίου

2. Ἀρταβάνης αἰώνια μνήμη] „Forte legendum, Ἀρταβάνους. Chr.
Alex. habet: Ἀρταβάνει ἡ μνήμη αἰώνια.“ Ch. Fort. Ἀρταβάνη.
Vid. ad p. 115. E. 16. δεηθέντων Ch., θεηθέντων Ox.

tem suam eis donasset. Huic itaque Antiochenses statuam Marmoream
ad Daphnem posuerunt cum hac Inscriptione: *Artabanis memoria sempiterna*.

Commodus autem Imperator, dum apud Faustum, consanguineum
suum, commorabatur, sanguinis fluxu subito correptus, interiit.

Defuncto Commodo, imperium obtinuit Lucius Pertinax Augustus,
menses II et dies XVIII. Erat autem procerus, pectore firmo, naso adun-
co, capillitio plano, oculis grandibus, senex, totusque canus. A militibus
autem occisus est, dum ex palatio in Campum Martium procedit, aetatis
suae anno LXX.

Post hunc, imperavit Didius Julianus, qui et Silvius, menses VII.
Erat autem procerus, subcanus, capillitio criso, junctis superciliis, sub-
strabus, facie tenui, colore flavo.

Extruxit hic Antiochiae Magnae Plethrum quod vocant. Cum enim
antea, quae in Ludis Olympicis fieri solebant, Palaestrae in Theatro
agitatae fuissent; Didius, rogatu civium urbis Antiochiae, pecunias po-
pulo largitus est, ad Plethrum conficiendum. Quod et factum est, non
procul a Caesario; Pretio comparatis in id aedibus Asabini, Judaei pro-
fessione, qui etiam ex urbis Magistratibus fuit, prope Xystum et Bal-
neum Commodianum sitis. Didius autem Julianus, dum ad fontem intra-

Τάρημης ἔσω, ὡς προσέχει τοῖς ἵχθύσι, κατὰ συσκευὴν τοῦ μετ' αὐτόν. ἦν δὲ ἐνιαυτῶν ξ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Διδίον Ἰουλιανοῦ ἐβασιλευσεν ὁ Θεότυπος Σέβηρος ὁ καὶ Σεπτίμιος, ὑπὸ τῆς συγκλήτου Τάρημης ψηφισθείς, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Φλάκωνος καὶ Κλάρου. ἐβασιλευσε δὲ ἔτη ιξ' καὶ μῆνας θ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος τῇ ἡλικίᾳ, λεπτός, εἴστηθος, μακρόρινος, εὐόφθαλμος, μελάγχροος, οὐλόθριξ, ὄλο-
πόλιος, μεγαλοπώγων, τοὺς πόδας στυφόμενος, μεγαλόψυχος,
δρυγίλος.

10 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐνράννησεν Ἀλβίνος ὁ συγκλητικός· ὅντινα ὁ στρατός, ὡς πολεμεῖ τοῖς Γήπεσι πεμφθείς παρὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως Διδίον, ἀνηγόρευσε βασιλέαν αὐθεντήσις τὴν σύγκλητον. καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σέβηρος ἐν τῇ Θράκῃ, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ἐφόνευσεν.

15 Ἐλθὼν δὲ ὁ Σέβηρος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐωρακὼς τὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως καλήν, ἀνήγειρε τὴν Βυζούπολιν, καὶ ἔκτισε δημόσιον λοντρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον διότι ἐκεῖ ἴστατο ἐν μέσῳ τοῦ τετραστών στήλη χαλκῆ τοῦ Ἡλίου, καὶ ὑποκάτω αὐτῆς ἔγραψε τὸ μυστικὸν ὄνομα τοῦ ἥλιου, Ζεύξιππω Θεῷ· οἱ Ε
20 γὰρ Θρᾷκες οὖτως ἐλεγον τὸν ἥλιον. οἱ δὲ τῆς πόλεως Βύζης οὖτως ὠνόμαζον τὸ αὐτὸν δημόσιον Ζεύξιππον κατὰ τὸ ὄνομα ὅπερ

5. Φλάκωνος καὶ Κλάρου] „Chr. Alex. legit, Φλάκονος καὶ Κλάρου. Eusebius ad an. Severi I. Coss. ponit Falconem et Clarum: uti et Fasti Capitolini, pro Φλάκωνος. Itaque apud nostrum, legendum Φάλκωνος, faciliter literarum transpositione.“ Ch. 11. Γήπεσι Ch., Γήπεσι Ox. Conf. vol. II. p. 22. C, 64. C.

palatium piscibus intendit, a cubiculario suo, a successore ad id subornato, occisus est, annum agens LX.

Didium Julianum exceptit divinissimus Severus, qui et Septimius, a Senatu Romano Imperator salutatus, Flaccone et Claro Coss.: et regnavit annos XVII et menses novem. Erat vero statura mediocrem superante, gracilis, pectore firmo, nasutus, oculis venustis, niger, crispus, canus, barbatus, aeger pedibus, magnanimus et ad iram pronus.

Hujus sub imperio novis rebus studebat Albinus, Senator; quem cum Gepidibus (in quos a Didio missus fuerat) bella gerentem, exercitus, spreta Senatus autoritate, Imperatorem salutaverat. Hunc autem insecurus Severus, in Thracia comprehensum, neci dedit.

Severus autem Byzantium veniens, cum situm ejus amoenum obser-vasset, urbem instauravit; Balneo etiam Publico ibidem extructo, cui Zeuxippus nomen; ex eo, quod ibi olim steterat, in Tetrastoi meditullio, aerea Solis statua; cujus ad Basim Solis nomen Mysticum inscribebatur, his verbis: *Deo Zeuxippo*. vocabulo enim hoc Thraces Solem indi-gentant. Balneum itaque hoc Byzantini, non ut Imperator id vocari vo-luit, Severianum, sed a loci nomine antiquo *Zeuxippum* vocitabant. Im-

εἶχε τὸ πρότερον δὲ τόπος, καὶ οὐκέτι, ὡς εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸ
ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα ἐκάλουν αὐτὸν Σεβῆριον. ὁ δὲ βασιλεὺς Σέβη-
ρος τὸ Τετράστων, οὗπερ ἐν μέσῳ ἵστατο ἡ στήλη τοῦ ἥλιου,
προσέθηκε τὸ δημόσιον ὅντες τοῦ οὐρανοῦ

V 125 ἀκροπόλει τῆς αὐτῆς Βυζαντίου ταύτην, ἦτοι ιερόν, τῷ Ἡλίῳ, πληγ-
σίον τῶν ὄντων ἐκεῖ ἄλλων δύο ιερῶν τῶν κτισθέντων πρώην
ὑπὸ μὲν Βύζου τῇ Ἀρτέμιδι σύν τῇ Ἐλάφῳ, ὑπὸ δὲ Φιδαλίας
Ἀφροδίτῃ· καὶ ἀναγαγών ἐκ τοῦ Τετραστίου ὁ Σέβηρος τὸ
ἄγαλμα τοῦ Ἡλίου ἐστησεν ὕπαρχεν τοῦ ιεροῦ, καὶ κτίσας δὲ αὐ-
τὸς βασιλεὺς καὶ κατέναντι τοῦ ιεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος αντήγιον μέγα 10
πάντα, καὶ κατέναντι τοῦ ιεροῦ τῆς Ἀφροδίτης θέατρον. τὸ δὲ

O 386 Ἰππικὸν ἐστησεν εἰς τὸ αὐτὸν Βυζαντίου δὲ αὐτὸς θειώτατος Σέβη-
ρος ἀγορύσας οἰκήματα, καὶ τὸν κῆπον τὸν ὄντα ἐκδενδρώσας
ἐποίησε τὸ Ἰππικὸν τοῦς Βυζαντίοις· ὅπερ οὐκ ἔφθασε πληρῶ-
σαι. καὶ τὸ δὲ λεγόμενον Στρατήγιον ἀνενέωσεν δὲ αὐτὸς Σέβηρος· 15

B πρώην γὰρ ἦν κτισθὲν ὑπὸ Ἀλεξανδρού τοῦ Μακεδόνος, διε ταῦτα
Δαρείου ἐπεστράτευσεν, διε καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον Στρατήγιον·
ἔκει γὰρ στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου ὀρμῆσεν εἰς τὸ πέραν κατὰ
Περσῶν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Σέβηρου ἐνράγνησε καὶ ἦλ- 20
λος συγκλητικὸς Νίγερ τις δνόματι, κατελθὼν κατὰ Περσῶν· καὶ
μετὰ τὸ ποιῆσαι πάκτα εἰρήνης πρὸς Πέρσας ἀκοίσας δὲ στρατὸς

3. οὗπερ Ch., ὅπερ Ox., ὅπον Chron. Pasch. p. 265. C. Confe-
rendus cum his et sequentibus Suidas v. Σεβῆρος. 5. ἀκροπόλει
Chron., ἀκροπόλεως Ox. 7. Φιδαλίας] Scribendum Φιδαλείας.
Conf. epigramma apud Hesychium Illustrum p. 70. Or. Φειδαλείας
scriptum apud Cedrenum p. 323. C.

perator autem Severus Tetrastoum hoc, cuius in medio sita fuerat Solis
statua, Balneo publico a se extracto adjectit: cuius in locum, in ipsa ur-
bis summittate, templum quoque Soli erexit, (cuius in summo Solis sta-
tuam, ex Tetrasto detractam collocavit:) in propinquuo duobus illis, quae
olim ibi erecta fuerant, hoc quidem a Byzo, Dianae Cervinae sacrum,
illud a Phidalia, Veneris in honorem. E regione autem Dianaee templo,
Cynegium plane magnum, Veneris autem fani ex opposito Theatrum con-
didit. Idem divinissimus Severus, aedibus coemptis, hortoque adjacente
arboribus denudato, Hippodromum ibi Byzantinis extruxit: quem tamen
ad exitum non perduxit. Strategium quoque Severus instauravit, ab Ale-
xandro Macedone olim, cum adversus Darium arma movit, extractum:
hoc nomine eidem indito, eo quod exhinc, ubi in bellum Persicum sese
parasset, trajecit exercitum.

Ejusdem Severi temporibus, imperium sibi arripuit Senator alius, no-
mine Niger, in Persas exercitum dicens: quibuscum pacis conditionibus
initis, exercitus, auditio eum a quibusdam ex Senatu Romano Imperato-

ὅτι τινὲς τῆς συγκλήτου Ρώμης αὐτὸν ὠνόμασαν βασιλέα, ἀνηγόρευσαν τὸν αὐτὸν Νίγερτα βασιλέα. καὶ παρέλαυθε πᾶσαν τὴν ἀνατολὴν ἔως τῆς Αἰγύπτου· ὅντινα οὐκ ἐδέξαντο οἱ Λαοδικεῖς Σύροι, ἀλλ᾽ ἀντέστησαν αὐτῷ. καὶ φοσατεύσας παρέλαυθε Λαοδίκειαν, καὶ ἔστρεψεν αὐτὴν καὶ κατέσφαιξε πάντας. C

Καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Σέβηρος, καὶ καταδιώξας ἔφθασεν αὐτὸν ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου· ὅντινα πολέμῳ O 387 συλλαμβανόμενος ἐφόρευσεν. καὶ ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς Θηβαΐδος μετὰ τὴν νίκην ἤγανάκτει κατὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, διότι ἐδέξαντο τὸν Νίγερτον τύραννον καὶ ἐπέγραψαν εἰς τὰς πόρτας αὐτῶν, Τοῦ κυροῦ Νίγερος ἡ πόλις. καὶ ἀπαντήσαντες τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Σεβήρῳ οἱ δῆμοι τῆς αὐτῆς Ἀλεξανδρέων μεγάλης πόλεως ἔκρυζον ταῦτα, Οἴδαμεν, εἰρήκαμεν, Τοῦ κυροῦ Νίγερος ἡ πόλις· σὺ ἡσθα ὁ κῦρος αὐτοῦ. καὶ δεξάμενος τὸ ἔτοιμον τῆς ἀπολογίας συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸ πταισμα καὶ ἴνδονλγεντίας αὐτοῖς παρασκῶν ἐδέξατο αὐτούς. καὶ ἔκτισεν αὐτοῖς δημόσιον λοντρόν, D ὁ ἐπεκάλεσε Σεβήριον· ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν τῆς Ρέου. ἐν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν ἔξειναι συνέσχε Θερμὸν τινὰ δνόματι, ὅστις ὑπῆρχε τῶν πρώτων ἀξιωματικῶν Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλης καὶ ἀγαπώμενος· ἀπὸ τῶν πολιτῶν· ὅστις Θερμὸς ἦν κτίσας ἐν τῇ πόλει ἐκ τῶν ἴδιων δημόσιον λοντρόν, ὁ ἐπεκάλεσε Θέρμα εἰς ὄνομα ἔατον. ὅντινα Θερμὸν ἐδίμενσεν Σέβηρος, ὡς φίλον τοῦ Νίγερος. ἀπὸ δὲ Ἀλεξανδρείας ἔξελθὼν ἦλθεν ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ

rem nominatum fuisse, Nigrum Imperatorem dicebat. Hic itaque Orientem omnem ad Aegyptum usque occupavit: quem tamen Laodiceenses Syri nequaquam recipiebant, sed ei etiam resistebant. Laodiceam itaque obsidione cinxit; captamque funditus evertit, incolis etiam internecioni datis.

Hunc itaque bello petens Severus, in Thebaide Aegypti adoritur: tandemque bello captum interfecit. Victoria autem potitus Imperator, a Thebaide Alexandriam contendit. Alexandrinis autem infensus erat, quod Nigrum rebellantem admittentes, portis etiam suis inscripserant: *Domini Nigri est haec urbs.* Populus itaque Alexandrinus Severo Imperatori procedens obviam, alta voce exclamavit. *Fatemur dixisse nos urbis hujus Dominus Niger est:* *Tu autem Nigri dominus eras.* Imperator autem, subita hac Alexandrinorum apologia captus, condonavit hoc eis; datisque indulgentiis, in gratiam cum illis rediit. Extruxit etiam ibi Balneum publicum, cui nomen dedit Severianum. Magnae matri etiam aedem sacravit. Inde vero discessurus, Thermum quendam, quod Nigri studiosus fuerat, comprehendi jussit, bonaque ejus publicari. Erat hic Thermus ex primariis Alexandriae Optimatibus, et civibus suis summe charus; ut qui propriis sumptibus Balneum Publicum extruxerat, quod a nomine suo, *Therma*, vocavit. Inde autem discedens Imperator, Laodiceam Syiae

ἐπήνησε τοὺς ὑπολειφθέντας Λαοδικεῖς, καὶ πολλὰ αὐτοῖς ἔχα-
ρισατο καὶ δίκαιον μητροπόλεως παρέσχε τῇ αὐτῇ πόλει τὸν χρό-

O 388 E νον τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ μόνον, καὶ Σεπτιμίους ἐκέλευσεν αὐ-
τὸνς χρηματίζειν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐπώνυμον, καὶ ἀξίας συγκη-
τικῶν παρέσχε τοὺς περιστιθεῖσιν ἀξιωματικοῖς τῆς αὐτῶν Λαοδι- 5
κέων πόλεως, διότι οὐκ ἐδέξαντο τὸν τύραννον Νίγερα, ἀλλ’ ἐπολέ-
μησαν αὐτῷ. καὶ παρέσχεν αὐτοῖς καὶ σιτωνικὰ χρήματα πολλὰ
καὶ πολιτικὰ χρήματα πολλά, ἵτησια θεοπίσας ἔχειν αὐτοὺς εἰς
Ἐπανόρθωσιν τῆς πόλεως αὐτῶν, διτὶ ὅτε ἦν παραλιβών αὐτὴν ὁ
V 126 Νίγερ, ἔκανε καὶ ἔστρεψε καὶ πάντας κατέσφαξε τοὺς ἀντιστα- 10
θέντας καὶ πολεμήσαντας αὐτῷ. ἔκτισε δὲ τοῖς αὐτοῖς Λαοδι-
κεῦσιν ὁ Σέβηρος καὶ Ἰππικὸν καὶ Κυνήγιον καὶ δημόσιον λοντρὸν
πλησίον κάτω τοῦ λιμένος, εὑρηκὼς ἐκεῖ πηγήν. ἔκτισε δὲ ἐκεῖ καὶ
τὸ λεγόμενον Ἐξάστων.

Ἐλθὼν δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχεἴᾳ τῇ μεγάλῃ πολλὰ καὶ αὐτοῖς ἔχα- 15
ρισατο· κληδόνα γὰρ νίκης ἔδωκαν αὐτῷ κράζοντες, ἔξιόντι εἰς
Αἴγυπτον κατὰ Νίγερος. ἔκτισε δὲ τοῖς αὐτοῖς Ἀντιοχεῦσι δη-
μόσιον λοντρὸν μέγα παρὰ τὸ ὄρος, ὃ ἐπεκάλεσεν εἰς ὄνομα αὐτοῦ
Σεβηριανόν. ἐκέλευσε δὲ τοῖς αὐτόθι πολιτευομένοις ἐκ τῆς πε-

O 389 B ρισσείας τῶν ἀπομεινάντων ἔχανστικῶν χρημάτων ἐκ τῶν δημο- 20
σίων τῶν πεσόντων κτίσαι τῇ πόλει δημόσιον λοντρὸν ἄλλο· οἵ-
τινες πολιτευόμενοι ἀγοράσαντες τὴν οἰκίαν πᾶσαν τῆς Αιβίας
τῆς πολιτίσσης καὶ τὸ λοντρὸν αὐτῆς καὶ τὸν κῆπον ἔκτισαν ἐκεῖ

11. Λαοδικεῦσιν Ch., Λαοδικεῖς Ox. 19. περισσείας Ch., περι-
σσείας Ox.

venit; ubi laudatis qui supererant Laodicensibus, plurima eis largitus est;
jure etiam Metropolitico urbi, dum Imperator ipse viveret, concesso. Sed
et a nomine etiam suo Laodices Septimios appellari voluit; urbisque
Laodicenae cives superstites Senatoria dignitate cohonestavit: nempe
quod Nigrum rebellem rejicentes, etiam armis impetraverant. Pecunias
etiam illis Frumentarias plena manu dedit; Civicas quoque, quas in ur-
bis instaurationem annuatim solvendas Edicto decrevit. Niger enim ur-
bem captam funditus evertit, incendioque vastavit; civibus etiam omnibus,
se ei opponentibus, internectioni datis. Severus autem Hippodromum
et Cyneum Laodicensibus condidit; fonteque inferius, prope urbis por-
tam reperto, Balneum quoque Publicum extruxit. Hexastoon etiam, quod
vocant, ibidem excitavit.

Antiochiam magnam deinde veniens, plurima etiam civibus dedit; ut
qui exeunti ei adversus Nigrum in Aegyptum, elatis vocibus, victoriam
ominati fuerant. Extruxit autem ibi ad montem Balneum Publicum, quod
a nomine suo Severianum vocavit: Mandato etiam Magistratibus Antio-
chenis dato, uti ex materie Encaustica, ex Balneorum collapsorum rui-
nis residua, Balneum aliud Publicum extruerent. Domo itaque Liviae
cujusdam, civis Antiochenae, Balneo item hortoque ejus, pretio coemptis,

δημόσιον λουτρὸν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς πόλεως. ὅπερ δημόσιον πληρώσαντες ἐπωνύμασαν διαφθορούμενοι ἀλλήλοις Λιβιανὸν εἰς ὄνομα τῆς πωλησύσης τὸν τόπον. ὁ δὲ αὐτὸς Σεβήρος ἔξελθὼν εἰς ἄλλον πόλεμον ἐτελεύτησεν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἐπὶ τὴν 5 δύσιν, ὧν ἐνιαυτῶν ξέ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Σεβήρου ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖος Γέτας ἔτος α'. ἦν δὲ κονδοειδῆς, πλάτοψις, σιμός, ὑποφάλικρος, μιξοπόλιος, προγάστωρ, μεγαλόστομος, λευκόχροος, μικρόφθαλμος. ἀνεῖλεν δὲ αὐτὸν ὁ στρατός, καὶ τελευτᾶς ὧν 10 ἐνιαυτῶν να'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίου Γέτας ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖος ὁ Καράκαλλος, νιὸς Σεβήρου ἔτη σ' καὶ ἡμέρας κβ'. ἦν δὲ εὐμήκης καὶ εὐσθενής, εὐχροος, στρεβλόρινος, δασυπάγων, μιξοπόλιος, οὐλόθριξ. ἐφιλεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου Ρώμης παν- O 390 15 τός· ἔχαιρε δὲ εἰς τὸ Πράσινον μέρος. ἐσφάγη δὲ ἐν τῷ παλατίῳ, ὡς ἔξηρχετο εἰς τὸ ιερόν, ὧν ἐνιαυτῶν μζ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίου Καρακάλλου ἐβασίλευσε Βαλεριανὸς ἔτη σ'. ἦν δὲ κονδοειδῆς, λεπτός, ἀπλόθριξ, πολιός, D ὑπόσιμος, δασυπάγων, μελάγχορος, μεγαλόφθαλμος, δειλός, 20 σκνιφός. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχέιας τῆς μεγάλης ὄνοματι Μαριάδης, ἐκβληθεὶς ἐκ τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ πιντὸς βουλευτηρίου καὶ τοῦ δήμου, ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἵππικά, εἰς οἶον δήποτε μέρος ἐστρατήγησε,

urbis in planicie Balneum aliud Publicum erexerunt iidem Magistratus. Quod ubi ad exitum perduxissent, nominis imponendi honorem sibi mutuo invidentibus, *Livianum*, a dominae prioris nomine, appellatum est. Severus autem, in gentes Barbaras Occidentales bello alio suscepto, ibidem mortuus est, annum agens *lxv*.

Post Severum imperavit Antoninus Geta annum unicum. Erat hic statura curta, vultu lato, simus, subcalvus, capillitio canescente, ventriosus, ore patulo, cute alba, oculis parvis. Ab exercitu autem sublatus periit, annos natus *li*.

Hunc exceptit Antoninus Caracalla, Severi filius; qui regnavit annos sex et dies *xxii*. Erat hic procerus, robustus, colore florido, naso obtorto, barba hirsuta, crine canescente crispoque. Populo hic Romano universo charus erat; Factioni autem *Prasinæ* studebat. A Palatio autem ad Templum procedens, occisus est anno aetatis *xlvi*.

Post Antoninum Caracallam imperavit Valerianus annos *vi*. Statura erat curta, gracilis, crine lento, canus, subsimus, barba spissa, pupillis nigris, oculis magnis, timidus, parcus. Hujus sub Imperio Mariades quidam ex Magistratibus Antiochenis, communī Senatus populi suffragio, ex Concilio ejectus est. Cuicunque enim Factioni praefectus fuerat, is nun-

μὴ ἀγοράζων ἵππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἵππικοῦ δημόσια ἀποκεφαίνων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα καὶ ἐπηγγείλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σύπωρι προδότειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν Ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπώρης, βασιλεὺς Περσῶν, μετὰ δυνάμεως στρατοῦ πολλοῦ διὰ τοῦ λιμίτου Χαλκίδος, καὶ

O 391 **E** παραλαμβάνει τὴν Συρίαν πᾶσαν καὶ πραιτεύει αὐτήν. καὶ παραλαμβάνει Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην πόλιν ἐν ἐσπέρῃ καὶ πραιτεύει αὐτήν, καὶ στρέφει καὶ καίει αὐτήν, χρηματιζόντος τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας τιδ'. ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὅντα πατρόδος Ἰδίας. παρέλυθε δὲ καὶ πάντα τὰ τὸν ἀνατολικὸν μέρη, καὶ στρέφει καὶ καίει καὶ πραιτεύει αὐτὰ καὶ ἐφόνευσε πάντας, ἔως πόλεως Ἐμίσης τῆς τοῦ Αιβάνον
V 127 Φοινίκης. καὶ ἔξελθὼν ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ὀνόματι Σαμψιγέραμος μετὰ βοηθείας ἀγορικῆς καὶ σφενδοβόλων ὑπήντησεν αὐτῷ. καὶ προσεσχηκὼς ὁ Σαπώρης, βασιλεὺς Περσῶν, ἰε-15 φατικὸν σχῆμα, παρήγγειλε τῷ στρατῷ τῷ Ἰδίῳ μὴ τοξεῦσαι κατ' αὐτῶν μήτε ἐπελθεῖν αὐτοῖς μήτε πολεμῆσαι αὐτοῖς, εἰς πρεσβείαν δεχόμενος τὸν ἱερέα· προεδήλωσε γὰρ αὐτῷ ὁ ἱερεὺς
O 392 δέξασθαι αὐτὸν πρεσβεύοντα ὑπὲρ τῆς Ἰδίας χώρας. ἐν τῷ δὲ διαλέγεσθαι αὐτὸν τῷ ἱερεῖ, ἐν ὑψηλῷ βωμῷ καθημένον τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Σαπώρη, ἔδριψεν εἰς τῶν ἀγοράκων σφενδοβόλῳ λίθον, καὶ ἔδωκε τῷ αὐτῷ Σαπώρῃ βασιλεῖ κατὰ τοῦ μετώπου, καὶ εὐθέως ἀπέθανεν ἐπὶ τὸν τόπον. καὶ ταραχῆς γενομένης,

5. λιμιτοῦ Οχ. 9. τιδ' Χ., δτί Οχ. Poterat etiam διτ'. 17. ἐπελθεῖν Χ., ἀπελθεῖν Οχ.

quam equos coemit; nummo Publico, ad Circensia destinato, in loculos suos collecto. Hic itaque Persidem abiit; ubi Sapor, Persarum regi, ultro se obtulit urbis suae Antiochiae magnae proditorem. Saporem itaque Persarum rex, copiis ingentibus instructus, per Chalcidis limites dicit iter; totamque Syriam occupatam vastavit. Magnam quoque Antiochiam, vespere captam, diripuit; eversa etiam urbe et flammis absumpta. Annus tunc erat Aerae Antiochenae CCCXIV. Mariadem vero Magistratum Antiochenum, tanquam patriae suae proditorem, capite multavit. Per omnem quoque Orientem grassatus, adusque Emisam, quae Phoeniciae Libanisiae urbs est, occisis ubique incolis, omnia cepit, vastavit, combusserit. Egressus autem Sampsigeramus quidam, Veneris sacerdos, rustica fundatorum manu stipatus, Sapor procedebat obviam. Rex autem Sadores, observato habitu sacerdotali, imperavit suis, ne quis sagittam emitteret, aut in turbam illam arna sua moveret: Sacerdotem etiam, pro patria sua se legatum advenire dicentem, accepit. Interim vero dum Sadores rex, altari excenso insidens, cum sacerdote sermones haberet, ex rusticis quidam, vibrato in regem lapide, fronde eum percussit; qui statim mortuus cecidit. Tumultu inde exerto, exercitus Regis ob mortem fa-

ζηκουσεν δι στρατοῦ αὐτοῦ ὅτι ἀπέθανε· καὶ ὑπολαβόντες Ῥω-^B
μαιοὺς καταφθάσαι, ἔφυγον ἐπὶ τὸ λίμιτον πάντες, διωκόμενοι
ὑπὸ τῶν ἀρρώστων καὶ τοῦ ἱερέως Σαμψιγεράμου, ἐνσαντες τὰ
τῆς πρωΐας πάντα, ἀφανεῖς ἐγένοντο. ὑπήντησε δὲ αὐτοῖς διὰ
5 τοῦ λιμίτου, ἀντιποιόμενος Ῥωμαίων, Ἐναθος, βασιλεὺς Σα-
ρακηνῶν βαρβάρων, ὁ κρατῶν τὴν Ἀραβίαν χώραν· ὅστις εἶχε
γυναικαὶ Ζηροβίων ὄνόματι, Σαρακηνὴν βασιλισσαν. καὶ πάν-
τας τοὺς Πέρσας τοὺς τῆς βοηθείας Σαπώῃ ἀνήλωσεν Ἐνα-
θος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν, καθὼς Δομηνῖος ὁ σοφὸς χρονο- O 393
10 γράφος ἔξεθετο· ὁ δὲ σοφώτατος Φιλόστρατος ἄλλως συνεγρά-
ψατο τὰ περὶ Σάπωρος, βασιλέως Περσῶν, εἰπὼν ὅτι καὶ τὴν
Συρίαν παρέλαβε καὶ ἔκανε σὸν τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ καὶ ἄλ- C
λις πόλεις πολλάς, δύοις δὲ καὶ τὴν Κιλικίαν παρέλαβε, καν-
ουσὶς Ἀλεξανδρειαν τὴν μικρὰν καὶ Ῥωσὸν καὶ Ἀράζαρθον καὶ
15 Αἴγας καὶ Νικόπολιν καὶ ἄλλας πολλὰς πόλεις τῆς Κιλικίας, καὶ
διὰ τῆς Καππαδοκίας κατῆλθεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ ὅτι
ἀπήντησεν αὐτῷ Ἐναθος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν, εἰς συμμαχίαν
αὐτοῦ, φησίν, Ἐλθών, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. Δομηνῖος δὲ ἀλη-
θέστερον μᾶλλον ἔξεθετο, εἰρηκὼς ὅτι ἐπὶ τὴν Κιλικίαν Σπά-
20 την τὸν σατράπην αὐτοῦ ἔξεπεμψε μετὰ πλήθους.

'Ο δὲ Βαλεριανὸς βασιλεὺς ἔξελθὼν ἀπὸ Ῥώμης ἦν ἀπελθὼν
εἰς πόλεμον εἰς Μιζούλανόν· καὶ ἐγνώσθη αὐτῷ διὰ τὴν ἀνατο-
λήν, καὶ ἤθελεν ὑποστρέψαι καὶ κατελθεῖν εἰς τὴν ἀνατολήν, D

3. ὑπὸ] Immo δὲ ὑπὸ. 15. Αἴγας] Αἴγας Οχ.

ctum esse intellexerunt. Romanos itaque venisse existimantes, in fugam
se conjiciunt omnes; praedaque tota relicta, fines suos repetunt; Sampsi-
geramo sacerdote interim, cum turba sua rustica, illos persequente. Per
limites vero redeuntes eos adortus est Enathus, Romanorum socius, Rex
Barbarorum Sarracenorum et Arabiae dominus: qui uxorem habuit Ze-
nobiam, reginam Sarracenicam. Hic Saporis Persarum regis copias pro-
fligavit omnes; uti haec tradidit sapiens Dominus Chronographus. Ali-
ter autem ista de Sapore, Persarum rege, scriptis suis tradidit sapientissi-
mus Philostratus, affirmans Syriam nempe eum omnem, Antiochiam item
magnum, aliasque urbes plurimas incendio devastasse. Cilicia etiam,
ejusque urbibus, Alexandria minore, Rhoso, Anazarbo, Aegis, Nicopoli,
aliisque plurimis ignibus absumptis, Persidem suam per Cappadociam re-
petenti, Enathum, Saracenorum regem, ceu belli socium, ei obviam pro-
cessisse, tandemque interfecisse. Caeterum his veriora sunt, quae apud
Dominum habentur; qui Spatem Satrapam a Sapore in Ciliciam cum
exercitu missum fuisse testatur.

Imperator autem Valerianus, Roma proiectus, in Mediolanum arma
movit: ubi de motibus Orientalibus certior factus, ab incoepio opere de-

καὶ οὐκ ἡδυνήθη, ἀλλὰ μεσασθεὶς ἐσφάγη ἐκεῖ εἰς Μιζονλανόν, ὃν ἔνιαντῶν ἔστι.

O 394 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βαλεριανοῦ ἐβασίλευσε Γαλλιενὸς ὁ καὶ Λικινιανὸς ἔτη ιδ'. ἦν δὲ τῇ ἡλικίᾳ τέλειος καὶ γενναῖος, μελάγχοος, οὐλόθριξ, δασυπάγων, εὐρινος, μεγαλόφθαλμος, μεγαλόψυχος· 5 ἐφίλει δὲ τὸ Βένετον μέρος. καὶ ἡ μόνον ἐβασίλευσεν, ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν καὶ κατῆλθεν εἰς ἐκδίκησιν Ῥωμαίων· καὶ πολλὰ παρέσχε τοῖς πραιτεύθεσι καὶ ζήσασι, καὶ ἀνήγειρε τὰ κανθέντα καὶ ἐκούφισε τὰς συντελείας ἐπὶ ἔτη δ'. ἔκτισε δὲ καὶ ιερὸν ἐν Ἐμίσῃ μέγα. καὶ συμβαλὼν πόλεμον πρὸς τὸν Πέρσους, 10 Ε καὶ πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐποίησεν εἰρήνης πάκτα. κάκεῖθεν ὑποστρέψας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ συνέβαλε πόλεμον τῷ Ἐνάθῳ, βασιλεῖ Σαρακηνῶν βαρβάρων, καὶ ἐφόρευσεν αὐτόν, καὶ παρέλαβε τὴν Ἀραβίαν· καὶ ὑπέστρεψεν ἐν Ῥώμῃ, καὶ νόσῳ βληθεὶς τελευτᾶ, ὃν ἔνιαν-15 τῶν ν'.

O 395 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαλλιενοῦ τοῦ καὶ Λικινιανοῦ ἐβασίλευσε Κλαύδιος Ἀπολλιανὸς ἔτη θ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, λευκός, προκοπίλιος, ἀπλόθριξ, πλάτονος, ἵπόσιμος, ὑπόγλυκος, ὑπόξανθος, στρεβλόστομος, μικρὸν ὑπότραυλος, μεγαλόψυχος· 20 ἔχωρε δὲ τῷ Πρασίνῳ μέρει.

V 128 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔπιαθε Νικομήδεια, μητρόπολις

17. Γαλλιένου Οχ.

sistere voluit, in Orientem profectus: Verum ab hostibus undique obsesus, per eos non potuit; sed Mediolani occisus interiit, annum agens LXXI.

Valerianum excepit Gallienus, qui et Licinianus; qui imperavit annos XIV. Erat hic statura justa, strenuus, niger, crispus, barba hispida, naso eleganti, oculis grandibus, magnanimus: Venetiae autem Factioni studebat. Hic, imperio suscepto, in Persas arma movit; injurias Romanis illatas ulturus. Urbibus autem ab eis spoliatis civibusque superstitibus plurima largitus est; quaeque ignibus absumpta fuerant, instauravit; tributis etiam in quadriennium allevatis. Templum quoque ingens Emessae extruxit. Praefilio autem cum Persis commisso, plurimi utrinque cederunt, itaque datis invicem pacis conditionibus, Imperator inde in Arabiam ducit iter. Ubi cum Enatho, Barbarorum Saracenorum rege, praefilio initio, ipsum interfecit, atque Arabiam occupavit. Romam autem reversus ex morbo interiit, annum agens L.

Post Gallienum Licinianum imperavit Claudius Apollianus annos IX. Erat autem statura justam superante, candidus, ventrosus, crine plano, vultu patulo, subsimus, subcaesius, subflavus, ore detorto, aliquantum balbus, magnanimusque: Prasinae autem Factioni favebat.

Hujus sub imperio Nicomedia, Bithyniae Metropolis, divinam iram

τῆς Βιθυνίας τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος ἀπὸ Θεομηνίας ἔως ποταμὸν καὶ Δακιβίζης. καὶ ἐφιλοτιμήσατο τοῖς ζήσασι πολλὲ καὶ τῇ πόλει.

⁵Ἐν αὐτῷ χρόνῳ Ζηνοβία ἡ Σαρακηνή, ἡ Ἐνύθον γυνή, ἐκ-
5 δικοῦσα τὸν θάνατον τοῦ ἴδιου αὐτῆς ἀνδρός, λαβοῦσα τὸν συγ-
γενεῖς αὐτοῦ, παρέλαβε τὴν Ἀραβίαν, κατεχομένην τότε ὑπὸ Ρω-
μαίων, φονεύσασα καὶ τὸν δοῦκα Ρωμαίων Τρασσὸν καὶ πᾶ-
σαν τὴν σὺν αὐτῷ βοήθειαν ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Ἀπονλλιανοῦ τοῦ
καὶ Κλαυδίου βασιλείας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐν τῷ
10 Σιρμίῳ ἦν πολεμῶν, κακεῖσε τελεντῷ, ὃν ἐτῶν νεότερον.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀπολλιανοῦ Κλαυδίου ἐβασίλευσε οἱ 396
Κυντιλλιανὸς ἡμέρας ιξ. ἦν δὲ διμοιριαῖος, λεπτός, μάκρο-
ψις, μικρόρρυτος, μελάγχροος, ἀπλόθριξ, εὐόφθαλμος, μιξοπόλιος
τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον. καὶ τελεντῷ ἐν τῷ παλατίῳ, ἡδρώ-
15 στει γάρ, ὅτε ἀνηγορεύθη βασιλεὺς δεινῇ ἀνάγκῃ, ὃν ἐνιαυ-
τῶν μά.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κυντιλλιανοῦ ἐβασίλευσεν ὁ Θεόδο-
τατος Αὐρηλιανὸς ὁ πολεμικὸς ἔτη σ'. ἦν δὲ μακρός, λεπτός,
ὑποφάλακρος, μικρόφθαλμος, ὀλοπόλιος, μεγαλόψυχος, εὐσκυλ-
20 τος· ἐφόρει δὲ διάδημα ἔχον ἀστέρα. ἢ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν,
ἥρετο τὰ τείχη Ρώμης κτίζειν γενναῖα· ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθα-
ρέντα. αὐτὸς δὲ ἐφέστηκε τῷ ἔργῳ, καὶ ἡνάγκαιε τὰ συνέργεια
‘Ρώμης ὑπονομεῖν τῷ κτίσματι, καὶ πληρώσας τὰ τείχη ἐν ὀλίγῳ

11. Κλαυδίου Ch., Κλαύδιος Ox. 23. πληρώσας Ch., πληρώσαι Ox.

quarta vice experta est; terrae motibus adusque flumina et Dacibizem
invallescentibus. Imperator autem urbi civibusque superstítibus plurima
largitus est.

Eisdem temporibus Zenobia illa Saracenica, Enathi conjugis caedem
ultura, adscitis sibi, qui sanguine illi conjuncti erant, Arabiam, quae tum
Romanis paruit, occupavit, occiso Trasso, Romanorum Duce, copiisque
ejus omnibus profligatis; Imperatore ipso Claudio Apolliano tum Sirmii
bellum gerente: Ubi etiam diem suum obiit, annum agens **LVI**.

Post Claudium Apollianum imperavit Quiutilianus dies xvii. Erat
autem statura quae mediocrem excederet, gracilis, facie oblonga, nasus
tus, colore nigro, crine demisso, oculis pulchris, capite mentoque cane-
scentibus. In palatio mortuus est, aetatis anno **XLI**, cum et quo tempo-
re, pro summa rerum necessitate, Imperator factus esset, graviter aegro-
taret.

Quintilianum exceptit divinissimus Aurelianus ille bellicosus, qui impe-
ravit annos **VI**. Erat hic procerus, gracilis, subcalvus, parvis oculis, ca-
nus, magnanimus, impatiens: Diadema vero stella adornatum gestavit. Hic
quamprimum imperare coepit, moenia urbis Romae vetustate collapsa in-
stauravit, munitissimaque fecit. Operi autem ipse instituit; quaeque in
Roma erant operariorum sodalitia, in structura hac operam suam navare

Ο 397 πάντα χρόνῳ, ἐποίησε θελαν αὐτοῦ κέλευσιν ὥντα ἐξ ἑκείνου τοῦ
χρόνου οἱ τῆς πόλεως πύσης ἔργαστηριαικοὶ Αὐρηλιανοὶ χρη-
ματίζοντι, τοῦ βασιλικοῦ ὀνόματος λαβόντες τὴν ἀξίαν ὑπὲρ
τιμῆς καὶ κόπων. ὃ δὲ αὐτὸς Αὐρηλιανὸς δεξάμενος μήνυσιν,
ἐπεστράτευσε κατὰ Σηροβίας, βασιλίσσης Σαρακηνῶν, τις τὴν 5
ἀνατολὴν ἀπελθών. ἐμηνύθη γάρ περὶ αὐτῆς ὅτι ἐπροίδευσε
καὶ ἔκανε τὰ ἀνατολικὰ μέρη ἡώς τῶν δότων Ἀντιοχείας τῆς
μεγάλης, πλησίον τοῦ Ὁρόντου ποταμοῦ κατασκηνώσασα. Ἡ μό-
νιν δὲ κατέφθασεν ὃ αὐτὸς βασιλεὺς Αὐρηλιανὸς Ἀντιόχειαν,
εὐθέως ὥριμησεν, ὡς ἔχει, κατ’ αὐτῆς ἔξελθών· καὶ συγκρούσας 10
κατέκοψε τὰ πλήθη αὐτῆς πάντα. παφλαβῶν δὲ αὐτὴν Σηρο-
βίαν, ἐκάθισεν εἰς δρομωναρίαν κάμηλον· καὶ πομπεύσας αὐτὴν
εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας πύσας εἰσήγαγεν αὐτὴν καὶ εἰς Ἀντιό-
χειαν τὴν μεγάλην. καὶ θεωρήσας ἐκεῖ ἵπποδρόμιον εἰσήγαγεν
αὐτὴν εἰς δρομωναρίαν κάμηλον. καὶ κτίσας ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ 15
τόπον, ἕστησεν αὐτὴν ὄντα δεδεμένην ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς· ὅντινα
τόπον κτίσας ἐκάλεσε Θράσιμον. κάκεθεν κατενεγκὼν αὐτὴν
Ο 398 ἀπήγαγεν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς βασιλίσσην βαρβάρων Σαρακηνῶν·
καὶ θριαμβεύσας αὐτὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῷ πρώην σχῆματι ἀπε-
κεφάλισεν αὐτὴν.

V 129 'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Αὐρηλιανὸς καὶ τὴν Ἀραβίαν, κατεχο-
μένην ὑπὸ βαρβάρων Σαρακηνῶν, συγγενῶν Ἔραθον Σαρακηνοῦ,
φονεύσας πάντας ἐποίησεν αὐτὴν ὑπὸ Ῥωμαίους εἶναι ἐπαρχίαν.

2. χρηματίζουσι] χρηματίζωσι Ch. Conf. ad p. 121. B. 12. 15. δρο-
μοναρίαν Ox.

coegit. Muro itaque exiguo temporis spatio ad exitum perducto, Edicto suo Imperatorio decrevit, ut quotquot Romae erant Operariorum in Mechanicis hisce sodalitiis, ab Imperatorio nomine Aurelianii exinde vocarentur: nempe mercedem hanc, pro exantlatis laboribus, reportantes. Aurelianus vero per literas eductus Zenobiam, Saracenorum reginam, partes orientales incendiis vastare, direptis omnibus, adusque Antiochiae magnaes fines; et Orontem prope fluvium castra sua posuisse; in Orientem contra ipsam cum exercitu profectus est. Quamprimum autem Antiochiam appulsus fuerat, educto exercitu, sine mora reginam adortus est; praelioque commisso, et copiis ejus omnibus profligatis, ipsam quoque captivam habuit; et Camelo Dromadi superimpositam, per Orientem omnem in Triumpho diduxit. Antiochiam vero perductam, dum spectabat ipse Circensia, in Circum eam introduci jussit, dromadi insidentem. Pegmate quoque erecto, quod ob hoc Triumphum vocavit, in eo devinctam per triduum eam collocari jussit. Romam vero inde deportatam, ceu Reginam Barbarorum Saracenorum, ubi eadem qua Antiochiae pompa triumphandam ibi dedisset, caput ei amputavit.

Porro Imperator Aurelianus, illis Enathi cognatis interfectis, Arabiam, ab illis occupatam, Romano imperio rursus asseruit.

Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν ἔξιέναι ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ἐστασίασαν οἱ λεγόμενοι Μονητάριοι Ἀντιοχείας ἐπὶ αὐτοῦ, κράζοντες διὰ συνηθείας τινάς. καὶ ἀγνωκτήσας καὶ αὐτῶν ἐπιμωρήσατο αὐτούς.

5 Οὐδὲ αὐτὸς Ἀνδριλιανὸς καὶ Δακίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν τὴν παραποταμίαν, πλησίον οὖσαν τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ. συνέβαλε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀνδριλιανὸς ἄλλον πόλεμον· καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰδίου O 399 στρατοῦ ἐδολοφονήθη ἐν τόπῳ καλομένῳ Καινῷ Φρουρίῳ, ὃς πικῶς στρατηγήσας τὸν στρατόν. καὶ τελευτῇ ὃν ἐνιαυτῶν ἤσα.

10 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀνδριλιανοῦ ἐβασίλευσε Τάκιτος B Ἀγγονοτος μῆνας ζ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, λεπτός, ὑποφάλακρος, ἐλλόγιμος, κονδόθριξ, ὀλοπόλιος, λεπτόρινος, φρόνιμος. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀνεφάνη Μανιχαῖος τις δρόματι Κέρδων, δογματίζων καὶ διδάσκων καὶ συνάγων ὅχλους. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Τακίτου ἐγένετο πόλεμος ἐν τῇ Ποντικῇ· καὶ κατῆλθεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολεμῶν, καὶ ἐσφάγη ἐν Ζταννικῇ τῆς Πόντου ὃν ἐνιαυτῶν οέ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τακίτου ἐβασίλευσε Φλωριανὸς Ἀγγονοτος μῆνας β'. ἦν δὲ κονδοειδής, παχύς, ἀναφάλας, λευκός, οἰνοπαής τοὺς δρθαλμούς, ὑπόσιμος, μιξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, πάνυ δὲ δριψύτατος. ἐπεστράτευσε δὲ κατὰ C 400

2. Μονητάριοι Οχ. 8. Καινῷ Ch., Eusebius p. 393., Syncellus p. 385. C, Cedrenus p. 259. B, Κερῷ Οχ. 10. Τακίτος Οχ.
13. Κερδῶν Οχ.

Imperatore autem ab Antiochia magna discessuro, *Monetarii* Antiochenses, qui dicuntur, tumultuantes, veteres quasdam consuetudines reproscabant sibi. His vero infensus Aurelianuſ, poenis eos compescuit.

Idem Aurelianuſ Daciam quoque Parapotamiam, Danubio fluvio adjacentem, in Provinciae formam redegit. Aurelianuſ etiam in aliud bellum exivit: ubi per insidias a suis interfectus, (in loco, quod *Castrum Novum* appellatur,) ob Ducis officium male praestitum; diem suum obiit, annos natus **LXI**.

Post Aurelianum imperavit Tacitus Augustus menses **VII**. Erat hic statura justam superante, corpore tenui, subcalvus, eloquens, crine curto, canus, naso tenuiore, prudens. Hujus sub imperio extitit Cerdō quidam nomine, Manichaeus; qui factis Conciliabulis, dogmata sua in vulgus disseminavit. Sub eodem Tacito, bellum in regione Pontica gestum est; in quod Imperator ipse profectus, occisus est in Ztannica Ponti, annum agens **LXXV**.

Hunc exceptit Florianus Augustus; qui regnauit menses **II**. Erat autem statura curta, crassus, recalvaster, colore candido, lippus, subsimus, capillito mentoque canescentibus, ingenii acutissimi. Persis hic bellum

Περσῶν, καὶ ὡς κατέρχεται ἐν Ταρσῷ, ἱσφάγη ὑπὸ τῶν ἴδων, ὃν ἐνιαυτῶν ἔει.

*Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Φλωριανοῦ ἐβασίλευσεν Ἡλιος Πρόβος ἔτη γ' καὶ μῆνας γ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, προγάστωρ, ἀπλόθροιξ, ἀσσόκονδρος, δισυνπάγων, μελάγχρονς, πυρόκακής, εὐόφθαλμος, σοφὸς πάνυ· ἐφίλει δὲ τὸ Πράσινον μέρος. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπεκόσμησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Μονσεῖον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Νυμφαῖον τὸ σιγματοειδές, γράψας ἐν αὐτῷ διὰ μουσαρίον τὸν Ὡκεανόν. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὰς σιτήσεις τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐκ τοῦ δημοσίου ἔταξεν, 10
D ὥντα δωρεὰν παιδεύωσι διὰ θείας αὐτοῦ προστάξεως θεσπίσας.*

'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Πρόβος ἐπολέμησε τοῖς Γότθοις ἐν τῷ Σιριμῷ· καὶ ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτὸν ἐγένετο λιμὸς κοσμικὸς μέγας, καὶ μὴ εὑρεθὲντων ἀναλοιμάτων ἐστασίασεν ὁ στρατός· καὶ ἐπελθόντες ἐσφαῖσαν αὐτὸν ἐν τῷ Σιριμῷ ὅντα ἐνιαυτῶν ν'. 15

O 401 *Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Πρόβουν ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Κᾶρος ἔτη β'. ἦν δὲ κονδοειδής, εὔστηθος, λευκός, ἀπλόθροιξ, μιξοπόλιος, ὑπόγλαυκος, πλάτοψις, εὐρινος, παχύχειλος, ὑπερήφανος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπέταξε χώραν, ἥντινα ἐκάλεσε Καρίαν, ποιήσις αὐτὴν ἐπιφύλαξ. ἐπεστράτευσε δὲ 20
E κατὰ Περσῶν, καὶ εἰσελθὼν παρέλαβε τὰ Περσικὰ μέρη ἥντις Κτησιφῶντος πόλεως, καὶ ὑπέστρεψε. ἐτείχισε δὲ ἐν τῷ λιμίτῳ*

8. Μονσεῖον Ch., Μονσίον Ox. ibid. σιγματοειδής Ox. 9. αὐτὸν Ox. 22. λιμιτῷ Ox.

intulit: per Tarsum vero iter faciens, a suis interficitur, annos natus LXXV.

Post Florianum imperavit Aelius Probus annos III et menses III. Erat hic statura justam superante, ventricosus, crine plano detonsoque, barba hirsuta, cute nigra, rufus, oculis pulchris, summe prudens. Factio- ni autem Prasinæ studebat. Hic Musaeum, quod vocant, Antiochia Magnæ, et Nymphaeum, sigmatis forma extructum, adornavit; caelato ibi Oceano, opere Musivo. Insuper etiam Edicto Imperatorio jussit, uti ex aerario Publico Antiochensi, stipendia annua, pro juventute urbis, literis gratis instituenda, exhiberentur.

Idem Imperator Probus bellum adversus Gothos in Sirmio habuit; quo tempore fames ingens per totum orbem grassata est. Annona autem deficiente, seditione in exercitu excitata, a militibus interfectus est, annos I. natus.

Post Probum imperavit divinissimus Carus annos II. Erat autem sta- tura brevi, pectore firmo, candidus, crine plano, subcanus, oculis subcae- siis, vultu lato, naso decoro, labiosus, superbus. Imperator iste regionem quandam subjugavit, quam in Provinciae formam redactam Cariam vo- cavit. Contra Persas etiam arma movit; eorumque regiones ad Ctesi- phontem usque urbem occupavit. Inde vero reversurus Castrum ibi in

χύστρον, ὅπερ ἐποίησε πόλιν, δοὺς αὐτῇ καὶ δίκαιον πόλεως, ὁ
ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα Κάρας. ὑποστρέψας δὲ ἐν Ράμῃ,
ἔξῆλθεν ἐν ἄλλῳ πολέμῳ Οὔννους, καὶ ἐσφάγη ἐπὶ τῆς ὑπατείας
Μαξίμου καὶ Ἰαυρονιαρίου, ὃν ἐτῶν ἔτησεν.

5 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κάρου ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς Αὔ- V 130
γουστος ἐτη δύο. ἦν δὲ μακρός, λεπτός, ἀπλόθροιξ, μάκροψις, O 402
λεπτοχαράκτηρος, εὐπώγων, μιξοπόλιος, εὐριος, εὐόφθαλμος, με-
λάγχοος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας διωγμὸς χριστιανῶν μέ-
γας ἐγένετο· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν ὁ ἄγιος Γεώργιος ὁ Καππύδος
10 καὶ ὁ ἄγιος Βαβυλᾶς· ἦν γὰρ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.
καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νουμεριανὸς, ἀπιὼν πολεμῆ-
σαι κατὰ Περσῶν. καὶ θέλων κατασκοπῆσαι τῶν χριστιανῶν τὰ
θεῖα μυστήρια, ἐβούληθη εἰσελθεῖν ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ, ὃπου
συνήγοντο οἱ χριστιανοί, εἰς τὸ θεάσασθαι τὸ ἐστιν ἂν ποιοῦσι
15 μυστήρια, ἀκούσας δὲ τοις λειτουργίας αὐτοῦ τὰς λειτουργίας αὐτοῦ
τῶν οἱ αὐτοὶ Γαλιλαῖοι. καὶ ἐλθὼν πλησίον ἔξαιρην ὑπηρη-
θη ὑπὸ τοῦ ἄγιον Βαβυλᾶ· καὶ ἐκώλυσεν αὐτὸν, λέγων αὐτῷ
δὲ Μεμιμένος ὑπάρχεις ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων· καὶ οὐ
συγχωρῶ σοι ἵδειν μυστήρια θεοῦ ζῶντος. καὶ ἀγανακτήσας ὁ
20 βασιλεὺς Νουμεριανὸς ἐφόνευσεν αὐτὸν εὐθέως. καὶ ἔξῆλθεν
ἀπὸ Ἀντιοχείας, καὶ ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν· ἐν τῷ δὲ συγ-
κροῦσαι αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐπετέθησαν αὐτῷ οἱ Πέρσαι, καὶ O 403

4. καὶ om. Ox. Eadem Ἰαυρονιαρίου.

limitibus situm muro cinctum: datoque eidem Civitatis jure, a nomine suo
Caras vocavit. Romam deinde reversus, belloque alio adversus Hunnos
suscepto, imperfectus est; Maximo et Januario Coss. annos LX. cum se-
missee natus.

Hunc excepit Numerianus Augustus, et regnavit annos II. Erat hic
procerus, gracilis, crine lento, facie longa tenuique, barbatus, subcanus,
naso decoro, oculis pulchris, colore nigro. Hujus sub Imperio, Christiani
gravem Persecutionem perpessi sunt: quo tempore martyrium subierunt S.
Georgius Cappadox et S. Babylas: erat enim hic Episcopus Antiochiae
Magnae.

Numerianus enim Imperator, expeditione in Persas suscepta, [per
Antiochiam] iter faciens, et Christianorum sacra Mysteria inspiciendi
desiderio captus; Ecclesiam Sanctam, ubi Christiani congregati fuerunt, uti
cujusmodi eorum essent Mysteria intelligeret, ingredi voluit: Audierat
enim, Galilaeos in occulto, Litanias suas celebrare. Propius autem ac-
cedenti occurrebat S. Babylas, ingressum ejus prohibens, verbis hisce:
„At ego non sinam te, Idolothytis conspurcatum, in Mysteria Dei viven-
tis intropicere.“ Ad hoc indignatus Numerianus Imperator, eum absque
mora neci tradidit. Antiochia deinde discedens adversus Persas profici-
tur. Persae autem, praelio cum eo commisso, graviter ei incubuerunt;

ἀνεῖλαν τὸ πολὺ πλῆθος τῆς βοηθείας αὐτοῦ, καὶ ἔφυγεν ἐν Κάραις τῇ πόλει· καὶ φοστεύσαντες οἱ Πέρσαι παρέλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ εὐθέως ἐφόνευσαν αὐτόν· καὶ ἐκδεῖχαντες τὸ δέρμα αὐτοῦ ἐποίησαν ἀσκόν, καὶ σμυργιώσαντες ἐφύλαξαν
C αὐτὸν εἰς ἴδιαν δόξαν· τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος αὐτοῦ κατέκοψαν.⁵ τελευτῇ δὲ ὁ βασιλεὺς Νουμεριανὸς ὃν ἐνιαυτῶν λέγεται.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νουμεριανοῦ ἐβασίλευσε Καρίνος Αὔγουστος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη β'. ἦν δὲ κονδοειδής, παχύς, πλάτοψις, λευκός, οὐλόθριξ, ἀναφάλας, σπανός, μεγαλόψυχος. ἐφίλει δὲ τὸ Πράσινον μέρος.¹⁰

Ἡ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἐπειστράτευσε κατὰ Περσῶν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ ἴδιου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Νουμεριανοῦ· καὶ περιεγένετο αὐτῶν κατὰ κράτος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτελεύτησαν οἱ ὄγιοι Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς τῷ τρόπῳ τούτῳ, φθορᾷ νηθέντες ὑπὸ τοῦ ἴδιου αὐτῶν ἐπιστάτον. ἡσαν γὰρ Ιατροὶ τὴν¹⁵
D ηπιστήμην, ἥγαπωντο δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Καρίνου, ὡς ποιοῦντες⁴⁰⁴ τες ἕάσεις· συνέβη γὰρ τοῦτο γενέσθαι τῷ αὐτῷ Καρλῳ βασιλεῖ.
 μετὰ τὸ συγχροῦσαι τοῖς Πέρσαις καὶ τὰς ἐπάνω ἐνέγκαι καὶ κόψαι ἐξ αὐτῶν ἅπειρον πλῆθος χειμῶνος βαρυτάτου γενομένου ἤτησαν οἱ Πέρσαι μηρῶν τριῶν ἔνδοσιν γενέσθαι· καὶ διὰ τὸ ἐπα-²⁰ χθὲς τοῦ χειμῶνος φειδόμενος τοῦ ἴδιου στρατοῦ, ὡς κοπωθέντι, ἐνέδωκε τῶν τριῶν μηρῶν τὴν αἵτησιν τῆς εἰρήνης. καὶ λαβὼν τὸ ἴδιον πλῆθος ἤλθεν ἐπὶ τὴν λεγομένην χώραν τῶν Κυρρηστικῶν,

23. Κηρυστικῶν Οχ. Vid. Ch. annotationem.

maximaque exercitus Imperatorii parte excisa; ipse fuga in Caras evasit. Persae vero urbem obsidione cingentes, captivum eum habuerunt; necisque statim traditum, excoriarunt: detractamque ei pellem in utrem efformarunt: unguentisque conditam gloriae causa asservarunt: Reliquum vero quod fuit exercitus ejus penitus delerunt. Numerianus autem Imperator e vivis excessit annos natus xxxvi.

Post Numerianum imperavit Carinus Augustus, frater ejus, annos II. Erat autem statura curta, crassus, vultu lato, candidus, crine criso, recalvaster, parcus, magnanimus: Factioni autem Prasinæ studebat.

Hic, suscepto Imperio, absque mora Persis bellum intulit, Numeriani fratris in Vindictam: eosque penitus profligavit. Eodem imperante, Sancti illi, Cosmas et Damianus, domino suo invisi, neci traditi sunt, hoc modo. Erant hi professione Medici; quos Imperator etiam, ob curationes ab eis effectas, magni habuit: cui etiam ipsi hujusmodi quid contigerat. Post Persas praelio devictos et infinitam eorum multitudinem excisam, Persae trium mensium inducias petierunt. Imperator itaque, ob hyemis intemperiem, exercitus etiam sui bellis attriti rationem habens, conditiones pacis in tres menses concessit. Ipse interim in Cyrrhesticam, quam vocant, regionem contendit, ob exercitum suum reficiendum et ut

βουλόμενος καὶ τὸν ἴδιον στρατὸν ἀναπαῦσαι καὶ τοὺς πληγάτους θεραπευθῆναι. ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐν τοῖς Κυρηνικοῖς ἐν τῷ χειμῶνι, κακεῖ αὐτοῦ διάγοντος καὶ τὰ τοῦ πολέμου τραυταῖζοντος, **E** συνέβη ἔξαιφνης τὴν δψιν αὐτοῦ εἰς τὰ δύσω στραφῆναι. καὶ 5 πολλῶν ἵστρων ἀκολουθούντων τῷ αὐτῷ βασιλεῖ καὶ μηδὲν αὐτὸν ὀφελησάντων, ἐκελεύσθησαν οἱ τῆς χώρας ἵστροι εἰσελθεῖν πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς εἰδότες τοὺς ἀέρας τῆς ἑαυτῶν χώρας. ἐν οἷς εἰσῆλθε καὶ ὁ ἐπιστάτης τῶν ἄγίων Κοσμᾶς καὶ Δαμιανοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ συνεισῆλθεν ἅμα αὐτῷ οἱ ἄγιοι. καὶ μηδὲν **V** 131 10 δυνηθέντων τῶν ἵστρων ὀφελῆσαι τὸν βασιλέα Καρῆνον, οἱ ἄγιοι **O** 405 Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς λαθραίως διελέχθησάν τισι τῶν μεγιστά-
των τοῦ βασιλέως ἵνα λάσπωται αὐτόν. καὶ εἰσηγήθησαν οἱ
ἄγιοι τῷ βασιλεῖ ἐν νυκτὶ καὶ αὐτοὶ λάσπαντο αὐτὸν διὰ τῆς ἴδιας
προσευχῆς. καὶ ἐπιστευσεν αὐτοῖς, λέγων ὅτι Οὗτοι οἱ ἄνθρω-
15 ποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσί. καὶ ὑγιάντας καὶ ἀποκα-
τασταθεὶς ὡς ἦν τὸ πρόφητον εἶχεν αὐτοὺς ἐν τιμῇ καὶ πάντες οἱ με-
γιστάντες αὐτοῦ. παρακληθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν τῶν ἄγίων, ἐποίη-
σεν εὐθέως θελαν αὐτοῦ διάταξιν εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν πολι-
τείαν, ὥστε μηδένα τῶν λεγομένων χριστιανῶν ὑπομεῖναι τι κα-
20 κόν, μήτε δὲ κωλύεσθαι θρησκεύειν ὡς βούλονται.

'Ο δὲ ἐπιστάτης αὐτῶν εἰσαχθεὶς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀξιωματι- **B**
κῶν ἵστρων τῶν ἀκολουθούντων τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, καὶ ἐωρακὼς
τὴν πρὸς τοὺς ἄγιους ἀγάπην, ἦν εἶχεν ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτούς,

2. Κηρυστικοῖς Οχ. Sic et p. seq. v. 2. 11. λαθρέως Οχ.

vulnerati sanarentur. Ubi per hyemem commorant̄, quaeque ad bellum spectabant, pertractanti, subito accidit faciem ejus in aversum detorqueri. Cumque ii, qui plurimi eum sequebantur, Medici nihil omnino proficerent, regionis illius Medici ad Imperatorem vocati sunt; ut qui regionis suae aēris vim penitus introspectam haberent. Quos inter ad Imperatorem accesserant cum domino suo Sancti illi, Cosmas et Damianus. Cumque in Imperatore sanando frustra fuissent Medici omnes; Sancti, Cosmas et Damianus, quosdam ex Primoribus Imperatoris clanculum alloquuti, rogabant, uti eum sanandi licentiam ipsi haberent. Per noctem itaque intromissi Sancti hi, precibus suis Imperatorem sanabant: qui fidem deinceps eis habens, dicebat; „Homines isti Servi sunt Dei altissimi.“ Imperator itaque, pristinæ sanctitati restitutus, Santos hosce et ipse, et Optimates ejus, in honore habuerunt. Quin et rogatu eorum divino suo Edicto per totum Imperium Romanum protinus promulgato, cavebat; ne quis deinceps Christianos, quos vocant, violaret, aut a cultu suo prohiberet.

Caeterum eorum Dominus, ubi intellexerat quanto Sanctos hosce amo-
re prosequebatur Imperator; a Primariis Medicis Imperatoris in id addu-

Ioannes Malalas.

φθονῶν αὐτοῖς ἐκαρτέρησε. καὶ μετὰ τὸ ἔξελθεῖν τὸν αὐτὸν βασιλέα Καρῆνον ἐκ τῶν Κυρηνικῶν εἰς τὰ Περσικὰ δόλῳ ὁ ἐπιστάτης τῶν ἀγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ λαβὼν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνθρώπων ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐκρήμνισεν αὐτούς, ὡς ὅντας ἐκ τοῦ δόγματος τῶν χριστιανῶν, καὶ οὕτως οἱ δίκαιοι ἐτελείωθησαν.

O 406 Ἐν δὲ τῷ μέσῳ χρόνῳ τοῦ πολέμου ὁ αὐτὸς Καρῆνος τελευτῇ Ἰδίῳ Θανάτῳ, ὃν ἐνιαυτῶν λβ'.

C Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Καρίνου ἐβασιλεύειν τὸν Διοκλητιανὸς ἔτη κ' καὶ μῆνας θ'. ἦν δὲ μακρός, λεπτός, ἔγροψις, διοπο-10 λιος τὴν κάρων καὶ τὸ γένειον, λευκὸς τῷ σώματι, γλαυκός, παχύρινος, ὑπόκυρος, μεγαλόψυχος πάντας καὶ φιλοκτίστης. ἀνηγορεύθη δὲ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς ὑπατείας Βύσσου καὶ Κυντιανοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο σκότος μέγα πᾶσαν τὴν ἡμέραν· μετὰ δὲ τοίᾳ ἔτῃ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐποίησε Καίσαρα 15 τὸν νίδον αὐτοῦ Μαξιμιανὸν τὸν καὶ Ἐρκονούλλιανόν. τῶν δὲ Περσῶν κινησάντων ὀπλισάμενος ὁ Διοκλητιανὸς ἐπεστράτευσεν ἄμα τῷ Μαξιμιανῷ. καὶ φθασάντων τῶν αὐτῶν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, ἐπεμψεν ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς Μαξιμιανὸν τὸν Καίσαρα κατὰ Περσῶν καὶ ἔμεινεν ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς ἐν Ἀντιο-20 χείᾳ. καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ πυλάτιον μέγα, εὐρῶν θεμελίους τεθέτης πρώην μὲν ὑπὸ Γαλλιηνοῦ τοῦ καὶ Λικινιανοῦ. ἔκτισε δὲ ὁ αὐ-

2. δόλῳ Ch., δόλον Ox. 4. ἐκρήμνισεν Ch., ἐκρέμνισεν Ox.

16. τὸν καὶ Ἐρκονούλλιανόν] „Ἐρκονόλιος aliis omnibus, tam Graecis, quam Latinis, atque etiam Nostro infra dictus est.“ Ch. V. p. 133. C.

ctus summe eos invisos habuit: Quam primum vero Imperator ex Cyrristica regione in Persidem discesserat, servis suis stipatus, per dolum Sanctos illos ad montes abductos, tanquam Christiani dogmatis sectatores, praecipites dedit. Talem itaque vitae exitum Justi hi habuerunt.

Imperator autem Carinus, medio belli tempore, naturae concessit, annos natus XXXII.

Carinum exceptit Diocletianus; qui imperavit annos XX, et menses IX. Erat hic procerus, gracilis, facie macilenta, capite, barbaque canus, colore corporis pallente, oculis caesiis, naso crasso, subcurvus, summe magnanimus, aedificandique studiosissimus. Imperator vero designatus est, Basso et Quintiano Coss.

Hoc Imperante, tenebrae profundae per diem integrum orbi incubuerunt. Tertio autem imperii anno exacto, Maximianum filium, qui et Herculianus, Caesarem creavit. Persis autem arma sumentibus, Diocletianus, cum Maximiano, in eos profectus est. Per Antiochiam vero magnam facto itinere, Diocletianus, Maximiano contra Persas misso, ibidem commoratus est: ubi etiam Palatum ingens extruxit, inventis ibi jactis olim a Gallieno Licinniano fundamentis. Balneum etiam Publicum urbis in planicie extruxit, prope Circum veterem; quod Diocletianum vocavit.

τὸς Διοκλητιανὸς καὶ δημόσιον λοντρὸν εἰς τὴν πεδιάδα, πλησίον Ο 407
τοῦ παλαιού ἐπικοῦ; ὅπερ ἐκάλεσε τὸ Διοκλητιανόν. ἔκτισε δὲ
καὶ ὥρεῖαι λόγῳ ἀποθέτων σίτου· καὶ μέτρα δὲ σίτου πᾶσιν ἔδω-
κε καὶ τῶν πιπρασκομένων ἄλλων πάντων διὰ τὸ μὴ ἐπηρεάζε-
σθαι τινὰ τῶν ἀγοραίων ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν· ἔκτισε δὲ καὶ τὸ
στάδιον τὸ λεγόμενον ἐν Δάφνῃ διὰ τοὺς Ὀλυμπικοὺς καὶ τοὺς
λοιποὺς ἀγωνιστάς, ὃστε μὴ ἀπιέναι ἐν κοτρίγαις καὶ στεφανοῦ-
σθαι ἐν Ἀργυρῷ ποταμῷ, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἀγωνίσασθαι πάντας ἐν
Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνιέναι αὐτοὺς ἐν τῇ λεγομένῃ Δάφνῃ, καὶ Ε
10 μὴ ἵνα τοσοῦτον διάστημα ὁδοῦ ἀπέρχωνται ἐν τῷ Ἀργυρῷ πο-
ταμῷ ἐν κοτρίγαις τῆς Κιλικίας, καὶ οἱ Ὀλυμπικοὶ καὶ οἱ Ἀντιο-
χεῖς ἀπιόντες κατὰ τὸ Ὁλύμπια, καθὼς καὶ ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ
διατίξει ἐκέλευσεν ἐν Δάφνῃ δαφνοῦσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν
τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων. ἔκτισε δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σταδίῳ Δάφνης
15 ἱερὸν Ὀλυμπίου Διός, καὶ ἐν τῇ σφερδόνῃ τοῦ αὐτοῦ σταδίου
ἔκτισεν ἱερὸν τῇ Νεμέσει. ἀνενέώσει δὲ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ιε- V 132
ρόν, κοδμήσας διαφόροις μαρμάροις. ἔκτισε δὲ καὶ τῇ Ἐκάτῃ Ο 408
ἱερὸν καταχθόνιον βαθμῶν τέσσερα. ἔκτισε δὲ ἐν Δάφνῃ καὶ παλά-
τιον εἰς τὸ τοὺς ἀνιόντας βασιλεῖς ἐκεῖ καταμένειν, ἐπειδὴ πρώην
20 εἰς τὸ ἄλσος ἐποίουν παπυλεῶνας καὶ κατέμενον. ἔκτισε δὲ καὶ
φαρικὰς τρεῖς πρὸς τὸ κατασκευάζεσθαι ὅπλα τῷ στρατῷ.
ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἐδέσῃ φαρικὰ διὰ τὸ τὰ ὅπλα ἐγγὺς χορηγεῖ-
σθαι· ὠσιάτως δὲ καὶ ἐν Δαμασκῷ ἔκτισε φαρικά, ἐννοήσας

3. ἀποθετῶν Οχ. 10. μὴ ἵνα] ἵνα μὴ? 13. δαφνοῦσθαι]
,,Forte στεφανοῦσθαι.“ Ch. 16. Νεμέσει Ch., Νεμέση Οχ.

Horrea quoque, pro frumentis condendis, extruxit: mensuris etiam frumenti, aliorumque venalium omnium publice constitutis: ne, qui mercatram exercerent, a milite damno aliquo afficerentur. Stadium quoque, quod vocant, in Daphne extruxit, propter Olympicos aliasque Agonistas; scilicet ne quadrigis vecti, ad Argyrum fluvium proficiisci tenerentur, ad Coronationem: post certamina Antiochiae magnae finita, Daphnem peterent; neque in posterum tantum itineris intervallum emetirentur, ad Argyrum fluvium quadrigis devecti Cilicibus, Antiochenses, quique in Olympicis Agonistae fuissent. Post ludos itaque finitos, juxta Edictum Imperatorum, Daphnem deinceps petebant, uti ibi coronarentur. Condidit etiam, in hoc Daphnes stadio, fanum Jovis Olympii: et in ejusdem stadii funda, templum Nemesi erexit. Apollinis quoque fanum instauravit; variisque Marmoribus exornavit. Templum etiam subterraneum Hecate sacravit; in quod per gradus ccclxv descendebatur. Palatium insuper in Daphne extruxit; ubi Imperatores, illuc adventantes commorarentur: cum antea tentoriis solum, ad Lucum defixis, uterentur. Quinetiam fabricas ibi erexit, in quibus arma, in exercitus usum, fabricarentur. Edessae etiam fabricas erexit, uti armamenta belli ad manum haberent. Similiter etiam in Damasco fabricas extruxit; ob frequentes Saracenorum incursiones.

τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀρτιοχείᾳ Μόνηταν, ὡστε χαράσσεσθαι ἐκεῖ νομίσματα· ἦν γὰρ ἡ αὐτὴ Μόνητα ἀπὸ σεισμοῦ καταστραφεῖσα· καὶ ἀνενεώθη. ἔκτισε δὲ καὶ λοντρόν, ὅπερ ἐκάλεσε συγκλητικόν, ὅμοιως δὲ καὶ ὅλα γ' λοντρά. 5

Ο 409 'Ο δὲ Καῖσαρ Μαξιμιανὸς ἀπελθὼν κατὰ Περσῶν καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος ἐπανῆλθεν ἐν Ἀρτιοχείᾳ, λαβὼν αἰχμάλωτον τὴν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν γυναικί, ἐκείνων φυγόντων μετὰ δλίγων ἀνδρῶν εἰς τὸ Ἰνδολίμιτον, τοῦ πλήθους αὐτῶν ἀναλωθέντος. ἡ δὲ βασιλισσα τῶν Περσῶν Ἀρσανὴ ὥκησεν ἐν Δά-
φνῃ φυλαττομένη κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως Ρωμαίων Διοκλητιανοῦ μετὰ τιμῆς ἐπὶ χρόνων. καὶ μετὰ ταῦτα πάκτων εἰρήνης γενομένων ἀπεδόθη Πέρσαις τῷ ἴδιῳ αὐτῆς ἀνδρὶ, φυλαχθεῖσα μετὰ τιμῆς.

Ο 410 C Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ δωρεαὶ παρεσχέθησαν παρὰ τοῦ βασιλέως πύση τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ ὑπὲρ τῶν ἐπινικίων.

Ἐκτισε δὲ καὶ εἰς τὰ λίματα κάστρα ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς ἀπὸ τῆς Αλγύπτου ἔως τῶν Περσικῶν ὁρῶν, τάξας ἐν αὐτοῖς στρατιώτας λιμιτανέους, προχειρισμένος καὶ δοῦκας κατὰ ἐπαρχίαν ἐνδοτέρῳ τῶν κάστρων καθέζεσθαι μετὰ πολλῆς βοηθείας 20 πρὸς παραφυλακήν. καὶ ἀνήνεγκαν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ Καίσαρι στήλας ἐν τῷ λιμίτῳ τῆς Συρίας.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐτυράννησαν οἱ Αλγύπτοι καὶ ἐφόνευσαν τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν. καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν ὁ αὐτός.

9. Ἰνδολιμιτὸν Οχ.

Antiochiae etiam Monetarum officinam, qua nummi cuderentur, terraemotibus collapsam, redintegravit. Balneum etiam, praeter alia tria a se condita, quartum quoque extruxit, quod Senatorium nominavit.

Maximianus interim Caesar, Persis penitus debellatis, Antiochiam revertitur; Captivam secum ducens Persici regis uxorem: quam paucis stipatam, (exercitu reliquo funditus deleto,) ad Indiae limites, una cum Rege Marito fugientem, assecutus fuerat. Regina autem Persarum, Arsane, Diocletiani Romani Imperatoris jussu, in Daphne annis aliquot, omni cum honore custodiebatur. Post vero, pacis conditionibus invicem initis, Regina, in Persidem missa, conjugi suo restituta est.

Eodem tempore Imperator, ob partam victoriam, ubique per imperium Romanum Largitiones distribuit.

Idem Diocletianus Castra passim per confinia extruxit, ab Aegypto usque ad fines Persicos; collocatis ibi Limitaneis militibus, Ducibus etiam per provincias constitutis, qui Castris hisce cum armata manu insidentes, loca custodirent. Imperatori itaque et Caesari stativas ubique per confinia Syriae posuerunt.

Sub hoc tempore Aegyptii in Praefectos suos insurgentes, eos interfecerunt. Imperator itaque in eos arma movit, Alexandriamque Magnam

τὸς Διοκλητιανός, καὶ ἐπολέμησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, πολιορκήσις αὐτὴν καὶ ποιήσας φοσάτην, κόψας τὸν ὄγωγὸν καὶ διστρέψας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λεγομένου Καυώπον καὶ παρέχοντα χρῆσιν τῇ πόλει. πυραλαβὼν δὲ Ἀλεξάνδρειαν ἐνέπρησεν αὐτὴν· 5 εἰσῆλθε δὲ ἐν αὐτῇ ἔφιππος, τοῦ ἵππου αὐτοῦ περιπιτοῦντος ἐπάνω τῶν λειψάρων. ἦν δὲ κελεύσας τῷ ἔπειδείῳ μὴ φείσουσθαι τοῦ φονεύειν, ἕως οὖν ἀνέλθῃ τὰ αἷματα τῶν σφαζομένων ἔως τὸ Ο 410 γόνυν τοῦ ἵππου οὖν ἐκάθητο. συνέβη δὲ κατὰ κέλευσιν θεοῦ πλησίον τῆς πόρτας εἰσελθόντος αὐτοῦ τὸν ἵππον ἐν ᾧ ἐκάθητο διαβισιλεὺς πατῆσαι λείψανον ἀνθρώπουν καὶ κονδύφαντα εἰς αὐτὸν γονατίσαι καὶ αἷματαθῆναι τὸ γόνυν τοῦ ἵππου· καὶ προσεγχηκὼς ἔδωκεν ἴνδονλγεντίας, καὶ ἐπαύσαντο οἱ στρατιῶται κόπτοντες τοὺς πολίτους Ἀλεξανδρείας. καὶ ἀνέστησαν οἱ αὐτοὶ Ἀλεξανδρεῖς στήθηται. Εληγχήν τῷ ἵππῳ ὑπὲρ ἐνχαριστίας· δοστις τόπος ὅπτως ὄνομα 15 μάζεται ἔως τῆς σήμερον διπλοῦ Διοκλητιανοῦ· καὶ ἔκτοτε ἐχρημάτισεν ὄνομάζεσθαι πρῶτον ἔτος Ἀλεξανδρείας. ἔστιν οὖν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου διαχρημάτισμός τῆς πρὸς Αἴγυπτον Ἀλεξανδρείας.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀνεφάνη τις Μανιχαῖος ἐν Ρώμῃ 20 τῇ πόλει ὁνόμαστι Βοῦνδος· δοστις ἀπέσχισεν ἐκ τοῦ δόγματος τῶν Ι 133 Μανιχαίων, παρεισαγαγὼν ἴδιον δόγμα καὶ διδύσκων ὅτι διαμάθεσεν τοῦ θεοῦ ἐπολέμησε τῷ πονηρῷ καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ δεῖ τὸν νικητὴν τιμᾶν. ἀπῆλθε δὲ καὶ ἐν Περσίδι διδάσκων. ὅπερ δό-

9. εἰσελθότος Οχ., εἰσελθόντος Ch. 12. ἴνδονλγεντίας Ch., ἴνδονλπεντίας Οχ. 22. τὸν] τὴν Οχ.

obsidione cinxit: et fossa egesta, rescioccoque qui ibi urbis in usum erat, aqueductu, cursuque aquarum per aliam a Canopo viam diverso, urbem tandem cepit, captamque incendiis vastavit. Imperator autem, equo insidentis, urbem ingressus est; equo interim occisorum cadavera calcante. Exercitu vero in mandata dederat, uti non prius a caedibus abstinerent, quam ad equi cui insidebat genua sanguis occisorum pertingeret. Contigit autem, (Deo ita volente,) Imperatore urbem ingrediente, a Portis ipsis non procul, equum ejus, dum per cadavera incedit, truncō hominis impingere; equique, ex casu illo labascens, genu sanguine tinctum esse. Quo viso, imperator militem repressit; et venia data non ulterius in Alexandrinos saevire permisit. Alexandrini itaque statuam aeream Equo grati posuerunt; locumque eum, *Dioctiani Equeum*, usque adhuc appellant. Insuper etiam Alexandrini annum suum primum exinde numerabant. Hoc itaque initium est Acreae Alexandrinorum in Aegypto.

Hujus sub imperio, prodiit Romae Manichaeus quidam, nomine Bündus: qui neglectis Manichaeorum Placitis, Dogmata sua invexit. „Docebat hic, Bonum Deum cum malo bellum habuisse; Malumque a Bono superatum; honorem proinde Victori tribuendum.“ In Persidem quoque

γμα Μανιχαϊὸν παρὰ Πέρσαις καλεῖται κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶσσαν τὸ τῶν Δαρισθεῶν, ὃ ἔρμηνεύεται τὸ τοῦ ἄγαθον.

O 411 Ὁ δὲ αὐτὸς Διοκλητιανὸς βασιλεὺς ἐποίησε διωγμὸν χριστιανῶν· καὶ ἐτιμωρήθησαν πολλοὶ μαρτυρήσαντες, ἐν οἷς ἡμαρτύρησε καὶ ὁ ἄγιος Μηνᾶς· καὶ αἱ ἐκκλησίαι δὲ καθηρέθησαν, καὶ 5 ἀπειλαὶ δὲ καὶ φόβος ἦν πολὺς.

B Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τῶν Ὀλυμπίων κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανός, ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου. καὶ τοῦ Ὀλυμπικοῦ ἡγῶνος μέλλοντος ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρεσε τὸ σχῆμα τὸ τοῦ ἀλυτάρχον ὃ βασιλεὺς Διοκλητιανός. τὴν δὲ στολὴν ὃ ἀλύ-10 ταρχὸς ὑσπρὸν ὀλοσηρικὸν ἐφόρει· ὃ δὲ βασιλεὺς ἀντὶ τοῦ ὑσπρὸν ἐφόρεσε πορφυροῦν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὡς ἦν ἔθος τῷ ἀλυτάρχῃ φορεῖν, κρατῶν τὴν ἱερὰν ὁρδὸν καὶ προσκυνῶν τὸν δῆμον, ἐθεώρησε τὸν Ὀλυμπικὸν ἡγῶνα τὰς νενομισμένας πάσας ἡμέρας. καὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ κατήρχοντό τινες ἐν τοῖς Ὀλυμπί-15 κοῖς ἡγῶσιν ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῆς χάριν· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιον,

C οἱ δὲ ἐπύκτενον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίαζον, οἱ δὲ ἔτρεχον· καὶ τοῖς νικῶσι παρεῖχε σάκρους καὶ πᾶσι πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο· καθὼς Δο-
O 412 μετιανὸς ὃ σοφώτατος συνεγράψατο. καὶ ἀλυτάρχης ἐν Ἀντιοχείᾳ ὃ αὐτὸς Διοκλητιανὸς καὶ ἀποθέμενος τὸ βασιλικὸν σχῆμα 20 καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι τὰ Ὀλύμπια οὐχ εἴλετο βασιλεῦσαι, λέγων ὅτι Ἀπεθέμην τὴν βασιλείαν καὶ ἐφόρεσα σχῆμα τοῦ ἀθα-

19. Fort. ἀλυταρχήσας.

profectus, ibi etiam dogmata sua disseminavit. Manichaeorum vero dogma hoc Persae, idiomate suo, Daristhenorum vocant: quasi dicas, Dei Boni dogma.

Idem Diocletianus Imperator Christianos persecutus est; quorum multi Martyrio coronati sunt: inter quos fuit Sanctus Menas. Quin et tempora eorum a fundamentis eversa sunt: graves insuper minae, terroresque Christianis incussi.

Olympicis autem appropinquantibus, Imperator Diocletianus, ex Aegypto Antiochiam venit: Ludisque celebratis, ipse Alytarchae habitum suscepit. Moris autem erat, ut Alytarcha stolam albam, holosericam gestaret: imperator vero, pro alba, purpuream sibi sumpsit; in caeteris habitum Alytarchae per omnia referebat: sacramque manu ferens virgam, et populum pro more veneratus, per dies constitutos omnes, Olympia Certamina spectabat. Itaque ex Optimatibus etiam ejus nonnulli eo ad Certamina convenerunt, virtutis suae specimina exhibituri: quorum hi palaestra, illi pugilatu, alii Pancratio, cursu vero alii decertabant. Victoribus autem Sacras dedit; omnibusque munera affatim dispertivit, ut sapientissimus Dometianus haec scripta reliquit. Diocletianus autem Alytarcha Antiochiae factus, Imperatorium habitum depositus: nec amplius, finitis Olympicis, Imperorio fungi munere voluit; dicens: Imperio memet

νύτον Διός. καὶ ἔκτοτε ἔμεινεν οὕτως. τελευτῇ δὲ ἰδίῳ Θανάτῳ, ὃν ἐνιαυτῶν οὗτος.

Μετὰ δὲ τὸ ἀποθέσθαι τὸν Διοκλητιανὸν τὴν βασιλείαν ἐβασίλευσε Μαξιμιανὸς ὁ καὶ ἐπίκλην Ἐρκούλιος ἡτη ιθ'. καὶ ἀνελθὼν ἐν Ρώμῃ ἐθριψάμβενε τὴν κατὰ Περσῶν καὶ Αλγυπτίων γε-^D κην. ἦν δὲ μακρός, εὐσθενής, μιξοπόλιος τὴν κάραν, ἀπλόθριξ, τελειοπώγων, μελάγχροος, εὐρινος, εὐόφθαλμος, ἐλλόγιμος. ἥγωνίσατο δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ χριστιανῶν καὶ ἐτιμωρήσατο πολλοὺς ἄγιους· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν ὁ ἄγιος Πανταλέων καὶ ὁ 10 ἄγιος Ἡσύχιος καὶ ὁ ἄγιος Ἐρμιππος καὶ ὁ ἄγιος Ἐρμόλιος καὶ ὁ ἄγιος Ἐρμόκράτης.

Καὶ πάλιν Ὁλυμπίων ἀγομένων ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, ἐλθόντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνατολῇ κατὰ Ἀρμενίων τυραννησάτων Ρωμαίους, τικήσις αὐτοὺς κατὰ κράτος καὶ ὑποτύξις αὐτούς, μα-⁴¹³ 15 θὼν δὲ τὸν καιρὸν τῶν Ὁλυμπίων ὑπάρχειν, παρεγένετο ἐν Ἀρ-Ε τιοχεῖᾳ διὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας τοῦ ἀγῶνος. καὶ φρέσας καὶ Ο 20 διὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀλυτάρχου ἀλυτάρχησε· καὶ ἥγωνίσαντο καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δήμου τέκνα συγκλητικῶν καὶ συγκλητικοὶ νεώτεροι· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἔτρεχον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίζον, οἱ 20 δὲ ἡτούχον, οἱ δὲ ἐπύκτενον, οἱ δὲ ἐφωνάσκον· καὶ οἱ τικῶντες ἐλύμβανον μείζους ἀξίας, οἱ δὲ προέκοπτον ἐν ταῖς στρατείαις δί-χα τῶν διδομένων αὐτοῖς φιλοτιμιῶν. ἀπέθετο δὲ καὶ αὐτὸς

17. ἀλυτάρχησε] ἡλυτάρχησε Ch. V. vol. II. p. 49. C. 20. ἐφωνάσκον] „ἐφωνάσκουν, uti etiam supra habet, in Commodo.“ Ch. 21. στρατείας Ox.

abdicavi; Jovisque immortalis habitum gestavi. Hunc itaque vitae statum deinceps amplexus est: naturaeque tandem cessit, annos natus LXXII.

Post depositum vero a Diocletiano Imperium, a Maximiano Herculeo susceptum est; qui imperavit annos xix. Hic Romam reversus, de Persis et Aegyptiis devictis triumphum egit. Erat autem procerus, robustus, capite canescente, crine plano, barbatus, colore nigro, naso eleganti, oculis pulchris, eloquens. Infensus et hic quoque Christianis fuit; plurimosque Sanctos neci dedit; ex quibus fuerunt S. Pantaleo, S. Hesychius, S. Hermippus, S. Hermolaus et S. Hermocrates, Martyres.

Accidit autem etiam hujus sub imperio, Olympia celebrari, quo tempore Armenios, adversus Romanum imperium rebellantes, exercitu in Orientem ducto, penitus subegerat. Certior autem factus, Olympicorum celeberrimam jam instare Panegyrin, Antiochiam venit: ubi et ipse, Alytarachae habitum gestans, munia ejus executus est. Qui autem ibi conveniebant Senatorum filii, Senatores etiam Juniores ipsi, coram eo decertabant; hi quidem palaestra, illi cursu, alii Pancratio, aurigatione alii, alii Pugilatu, nonnulli etiam voce certantes. Victorum autem (praeter munera quae eis largitus est,) hos quidem majoribus auxit honoribus, illos vero ad Militares provexit dignitates. Maximianus autem ipse, posito Impe-

Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πορφύραν καὶ πᾶσαν τὴν βα-
V 134 *σιλικὴν φορεσίαν, καὶ ἐφόρεσε τὰ ἀλυταρχικά. καὶ μετὰ τὸ πλη-*
ρωθῆναι τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπίων οὐχ εἶλετο οὐδὲ αὐτὸς βασι-
λεῖσαι, ἀλλ᾽ ἐπινελθὼν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀπετάξατο τῆς βασιλείας
καὶ ἔμεινεν οὖτις ἔως Θανάτου. καὶ μετὰ χρόνον τελευτῇ ίδίῳ 5
Θανάτῳ, ὧν ἐνιαυτῶν νέῳ.

Καὶ μετὰ τὸ ἀποθέσθαι τὴν βασιλείαν Μαξιμιανὸν ἐβασιλεύ-
*σε **Μαξέντιος** δ καὶ **Γαλέριος** ἔτη γ'. ἦν κονδοειδής, πλατύς,*
O 414 *οὐλόθριξ, λευκός, εὐπώγων, ὑπόστραβος, σιμός, δρυγίλος. ἐφί-*
*λει δὲ τὸ **Βένετον** μέρος.* 10

'Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Ἰάμβλιχος ὁ φιλόσοφος ἐδίδα-
β σκεν, οἰκῶν ἐν Δάφνῃ ἔως τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.

'Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Πέρσαι συμμαχοῦντες Ἀρμενίοις
πολεμηθεῖσιν ἄμα αὐτοῖς ἐπελθόντες ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς ἐπραιδεύ-
*σαν χώρας. καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν δ αὐτὸς **Μαξέντιος** 15*
καὶ ἐπολέμησε Πέρσαις, καὶ ἀνήλωσεν αὐτοὺς διὰ τῆς Ἀρμενίας
*κατελθὼν κατ' αὐτῶν, καὶ ἀπέσπασε χώρας ἐκ τῶν Περσαρμε-
νίων καὶ ἐποίησεν ὑπὸ Ῥωμαίους· ἥντινα ἐκάλεσε πρώτην καὶ
*δευτέραν Ἀρμενίαν Ῥωμαίων. ἐν τῷ δὲ εἶναι τὸν αὐτὸν **Μαξέν-***
τιον εἰς Περσαρμενίαν ἐπέδριψαν οἱ Πέρσαι εἰς τὴν Ὀσδροηνήν 20*
καὶ παρέλαβον πόλιν καὶ ἔκυνσαν καὶ ἐστρεψαν, καὶ λαβόντες
*πολλὴν πραΐδαν ἔξαιρηντς ἀνεχώρησαν· ἐλέγετο δὲ ἡ παραλη-
C *φθεῖσα ὑπὲρ αὐτῶν πόλις **Μαξιμιανούπολις**. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς**

5. καὶ μετὰ Ch., κατὰ μετὰ Ox. 11. Ἰάμβλιχος Ox. 20. Ὁσ-
 δροηνήν Ox. 23. οἱ Ox.

rio, purpura, regioque ornatu omni exuebat sese; habitumque Alytarchae
gestans, peractis Olympicorum diebus, non amplius imperatorio fungi mu-
nere dignatus est: sed Romani reversus, regno sese abdicavit, privatam
deinceps vitam agens. Non longe autem post, annum agens LVII, fatis
concessit.

Imperium a Maximiano positum suscepit Maxentius, qui et Galerius:
regnavitque annos III. Erat vero curtus, corpore lato, crispus, candidus,
barbatus, substrabus, simus, iracundus: Factioni autem Venetae studebat.

Hujus sub imperio floruit Jamblichus Philosophus; qui in Daphne vi-
tam suam transegit.

Eodem tempore Persae, junctis cum Armenia viribus, Romanas di-
tiones invaserunt, easque depraedarunt. Maxentius itaque, per Armeniam
iter dicens, Persas bello petūt; quibus debellatis, regiones etiam ibi Per-
sarmenii abreptas, Romano addidit Imperio; quas in Armeniam primam
et secundam Romanorum distribuit. Interim vero, dum Persarmeniae
Maxentius commorabatur, Persae Ostroinam invadentes, urbem ibi captam,
et incendiis vastatam, funditus everterunt: spoliisque ingentibus onusti,
absque mora recesserunt: Nomen autem urbi ab eis captae, Maximiano-
polis. Urbem hanc Imperator Maxentius, moenibus excitatis, de integro

Μαξέντιος ὡρήγειρεν αὐτὴν κτίσας καὶ τὸ τείχη, καὶ πολλὰ φιλο- Ο 415
τιμησύμενος τοῖς ζήσασιν ἐκούφισεν αὐτοὺς τῆς συντελείας ἐπὶ
ἔτη γ'. καὶ ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀνηρέθη, ἀν ἐνιαυτῶν νγ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξεντίου ἐβιστάνεται Κωνστάντιος
 5 δ ἔκλωδός ἔτη νγ'. ἦν δὲ μακρός, λεπτός, μιξοπόλιος, εὐχροος
 τὸ σῶμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, εὔριος, σπανός, ἥσυχος, με-
 γαλόψυχος.

'Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας Σαλαμιᾶς
 πόλις τῆς Κύρου, ὑπὸ σεισμοῦ καταποντισθεῖσα εἰς τὴν θά-
 10 λασσαν τὸ πολὺ αὐτῆς μέρος· τὸ δὲ λοιπὸν ἔως ἐδάφους ἐπεσεν.
 ἦντινα ἀνεγέρας ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος καὶ πολλὰ πάντα φιλοτιμη- Δ
σύμενος καὶ κτίσας καὶ τοῖς ζήσασι πολίταις συγχωρήσας συντε-
*λείας ἐπὶ ἔτη τέσσαρα, καὶ κτίσας διαφόροις κτίσμασι τὴν πρώην
 μὲν λεγομένην Σαλαμιάδα, ἐξ ἐκείνου δὲ μετακηθεῖσαν Κων-*
 15 σταντίαν· ἡτοι ἐστὶ νῦν μητρόπολις τῆς Κύρου.

'Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀπέστειλε Μάξιμον τὸν καὶ Λικι- Ο 416
 νιανὸν μετὰ πολλοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὸ φυλάττειν τὰ μέρη τῆς ἀνα-
 τολῆς διὰ τοὺς Πέρσας καὶ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν· ἐπά-
 ρουσσον γὰρ πρώην τὴν ἀνατολὴν ἔως Αἴγυπτον. συνέβη δὲ ἐν
 20 αὐτῷ τῷ χρόνῳ τὸν βυσιλέα Κωνστάντιον ἀδόωστήσαντα ἡμέρας
 μὲν τελευτῆσαι· ἦν δὲ ἐνιαυτῶν ἔξηκοντα. E

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίου ἀνηρόεντεν ὁ στρατὸς

16. καὶ Λικινιανὸν Ch., Καλλικιανὸν Ox.

instauravit; civesque superstites multis donavit, tributis etiam illis in trien-
 num remissis. Romam deinde reversus, e medio sublatus est, aetatis
 anno LIII.

Maxentium exceptit Constantius Chlorus; qui imperavit annos xiiii.
 Erat hic procerus, gracilis, subcanus, colore corporis oculorumque pul-
 chro, naso eleganti, parcus, quietus, magnanimis.

Hujus sub imperio, Salamias, urbs Cypri, divinam iram passa est:
 maxima enim ejus pars terraemotu in mare disjuncta est: reliquum vero
 urbis solo adaequatum corruit. Hanc itaque Constantius excitavit, et pe-
 cuniarum plurimum civibus superstribus largitus, tributa etiam illis in
 quadriennium remisit. Urbem vero hanc, quae antea Salamias vocata
 fuit, variis aedificiis a se ornata, Constantiam, a suo nomine nuncupa-
 ri voluit: quae etiam Cypri metropolis est, in hunc usque diem.

Eodem imperante missus est, ingenti cum exercitu, Maximus Licinianus,
 ad Partes Orientales vindicandas ab incursionibus Persarum et
 Saracenorum, qui antehac Orientem, ad Aegyptum usque perturbave-
 rant. Accidit autem eodem tempore Imperatorem Constantium in mor-
 bum incidere; ex quo, quadragesimo post die, interiit; aetatis anno sexag-
 gesimo.

Constantio fatis defuncto, Maximus Licinianus ab exercitu in Oriente

ἐν τῇ ἀνατολῇ Μάξιμον Δικαιωμὸν αὐτοκράτορα. καὶ ἐάσας
 ἐν αὐτῇ τῇ ἀνατολῇ Φεστιαγὸν ἔξαρχον μετὰ βοηθείας εἰς τὸ
 φυλάττειν τὴν ἀνατολὴν ἀπῆλθεν ἐν Ρώμῃ. ἐν τῷ δὲ μέλλειν
 αὐτὸν ἔξιένται ἀπὸ Ἀντιοχείας ἐθεώρησεν ἵπποδρόμιον· καὶ ὑβρι-
 V 135 σαν αὐτὸν οἱ δῆμοι τῆς πόλεως, ὅτι οὐδὲν ἐφιλοτιμέστατο τῇ πό- 5
 λει ἐκεῖ ἀναγορευθεὶς βασιλεύς. καὶ ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ἄρ-
O 417 μα κατ' αὐτῶν ἔξελθεν· καὶ ἐτόξευσαν αὐτοὺς οἱ στρατιῶται ἐν
 τῷ ἵπποδρομίῳ, καὶ ἀπώλοντο χιλιάδες δύο. ὃ δὲ αὐτὸς βασι-
 λεὺς Μάξιμος ἐλθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ ἐβασίλευσεν ἐτῇ ζ'. ἦν δὲ εὐ-
 στηθός, μελάνθρωψ, εὐθετος, δασυπώγων, εὐόφθαλμος, καμ- 10
 πυλόρυος, φιλοστρατιώτης, δρυίλος, τρακταϊστής.

⁹Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἔχαριστο ἐλευθερίαν τοῖς χριστια-
 νοῖς εἰς τὸ μὴ κρύπτεσθαι αὐτοὺς ἀλλὰ δημοσιεύειν. συνέβη
 δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν Ἡλιουπόλει τῆς Φοινίκης
 B μαρτυρῆσαι τὸν ἄγιον Γελάσινον· ἦν γὰρ μῆμος δεύτερος καὶ 15
 εἰσῆλθεν εἰς τὸ παιγνίδιον πανδήμου ἀγομένου. καὶ πλήθος
 Θεωροῦντος ἔβαλον αὐτὸν εἰς βοῦττιν μεγάλην βαλανεῖον γέμου-
 σαν ὕδατος χλιαροῦ, καταγελῶντες τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος
 καὶ τοῦ ἄγιον βαπτίσματος. ὃ δὲ αὐτὸς Γελάσινος ὁ μῆμος βα-
O 418 πτισθεὶς καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ βοττίου καὶ φορέσας ἱμάτια λευκὰ 20
 οὐκέτι ἡνέσχετο θεατρίσαι, λέγων ἐπὶ τοῦ δήμου ὅτι Χριστιανός
 εἰμι· εἶδον γὰρ δύναμιν θεοῦ φοβερὰν ἐν τῷ βαπτίζεσθαι με ἐν

1. αὐτοκράτωρα pro αὐτοκράτορα scribit Ch. Sed ita iam Ox.
 ibid. ἐκάστας Ox. 19. Γαλάσινος Ox.

Imperator salutatus est. Phestiano itaque Exarcho, ibi cum copiis reli-
 cto, qui Orientem custodiret, ipse Romam proficiscitur. Antequam vero
 ex Antiochia discederet, Circensia spectare voluit: ubi populus Antiochen-
 sis dictieriis eum lacescebant, quod urbem nullis Largitionibus donasset,
 cum tamen ibidem Imperator primum renunciatus fuisse. Imperator ita-
 que super his indignatus, milites armatos adversus eos exire jussit: po-
 pulum itaque sagittis in Circo petebant, millibus duobus excidio datis.
 Maximus autem Imperator, Romam veniens, ibidem imperavit annos VII.
 Erat hic pectore firmo, capillito nigro, membris compositis, barba hirsuta,
 oculis pulchris, naso adunco, militum studiosus, iracundus, negotiis tra-
 ctandis idoneus.

Sub hoc Imperatore, Christianis indultum est, uti non amplius lati-
 tantes, in publicum prodirent. Contigit autem Hujus sub imperio marty-
 rium subire S. Gelasinum, Heliopoli Phoenicum. Erat hic minus secundi
 ordinis; qui, spectante populo universo, Theatrum ingressus, in solum
 Balnei magnum, aquis tepentibus plenum, injectus est; nempe Christia-
 nae religionis, et sancti Baptismatis in Ludibrium. Gelasinus autem iste
 Minus, ubi baptizatus ex labro, vestibus albis indutus, egredetur; Mi-
 nus agere amplius detrectavit; populumque allocutus universum. Ego,
 inquit, Christianus sum; vidi enim in Lavacro tremendam Dei Majesta-

τῷ βουττίῳ καὶ χριστιανὸς ἀποθνήσκω. καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ δῆμος ὅλος ὁ Θεωρῶν ἐν τῷ θέατρῳ τῆς πόλεως ἡμάνη σφόδρα· καὶ δρμήσαντες ἐκ τῶν βάθρων εἰς τὴν θυμέλην ἐκρύτησαν αὐτὸν ⁵ καὶ σύραντες αὐτὸν ἔξω τοῦ θεάτρου, ὃς φορεῖ τὰ λευκὰ ἱμάτια αὐτοῦ, λιθοβολήσαντες ἐφόνευσαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἐτελεώθη ὁ δίκαιος. καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμην, ὅθεν ὑπῆρχεν, ἔξω οὖσαν Δαμασκοῦ τῆς πόλεως ἀπὸ ἑνὸς ἡμίσεος μιλίου. καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ εὐκτήριος οἶκος.

¹⁰ Οὐ δὲ βασιλεὺς Λικιννιανὸς Μάξιμος χειρονοργηθεὶς τελευτῇ, ὥν ξιναντῶν μεζ.

5. λιθοβολήσαντες Ch., Chron. Pasch. p. 276. A., λιθοβολίσαντες
Οχ. 8. ἑνὸς ἡμίσεος] I. e. 1½.

tem; et Christianus moriar. Haec ubi audierat omnis qui in Theatro spectabat populus, furore summo commotus est: confestim itaque omnes ex gradibus in scenam irruentes, comprehensum Gelasinum et Theatro extractum, in albo quem ferebat amictu, lapidibus obrutum interfecerunt. Atque hic justi viri exitus fuit. Reliquias vero ejus, qui genere ei conjuncti erant, in vicum unde ipse oriundus erat, Mariammen dictum, miliiarii dimidia parte a Damasco urbe remotum, deportarunt. Huic etiam Oratorium domum extruxerunt.

Imperator autem Maximus Licinnianus, a Chirurgorum sectionibus interiit, annos natus **XLVI**.

ΛΟΓΟΣ ΙΓ'

ΧΡΟΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Α Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξίμου Λικίνιον ἐβασίλευσεν ὁ Θειότατος καὶ πιστότατος, ὁ νίδις Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας τῇ πρὸ δὲ ὕκτῳ καλανδῶν αὐγούστων ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σεβήρου καὶ Μαξιμιανοῦ· καὶ ἔμεινε βασιλεύων ἕτη λβ'. ἦν δὲ μικρός, πυθός, μεγαλόψυχος, ἥσυχος, θεοφιλής.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ πόλεμος ἐγένετο ἐν τῇ δύσει μέγας· καὶ ἐξῆλθε κατ' αὐτῶν ὁ Θειότατος Κωνσταντῖνος, καὶ ἡττηθεὶς ἐφοσσεύετο ὑπὸ τῶν βαρβάρων. καὶ θλιβόμενος ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν καθεύδειν ηὔχετο ὁνσθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Β καὶ ἐλκυσθεὶς εἰς ὑπνον εἶδε κατ' ὄναρ ἐν τῷ οὐρανῷ σταυρόν, 10 ἐνῷ ἐπεγέγραπτο, Ἐν τούτῳ νίκα. καὶ ἀναγροῦς τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐν τῷ σταυρῷ διηπνίσθη· καὶ ἀναστὰς ἐποίησε σίγνον

5. πυρός Ch., πυρός Ox.

L I B E R XIII.

DE TEMPORIBUS CONSTANTINI IMPERATORIS.

M^Aximum Licinium exceptit in Imperio Constantinus Magnus, Constantii Chlori F. Imperator Fidelissimus et pientissimus: qui regnare coepit viii Kal. Augusti, Severo et Maximiano Coss. et regnavit annos xxxii. Erat autem procerus, rufus, magnanimus, ingenii sedati et Deo charus.

Hujus sub Imperio, bellum grave in Occidente exortum est; ad quod reprimendum divinissimus Constantinus cum exercitu profectus est: caeterum devictus Imperator, a Barbaris undique cingebatur. His itaque positus angustiis, ad somnum decubitus, a Deo precibus expetivit his malis liberari. Somno deinde correptus, per quietem vident Crucem in Coelo, cui inscriptum erat: In Hoc vince. Perfecta autem Inscriptione, e somno expergesfactus est. Surgens itaque et effecta Crucis, quam in Coelo vi-

σταυροῦ, ὡς εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ προηγεῖτο αὐτοῦ. καὶ προτρεψάμενος τὸν ἴδιον στρατόν, λέγων ὅτι Νικῶμεν, καὶ δρυῆσας καὶ συμβαλὼν τοῖς βαρθύροις, ἐνίκησε τὸν πόλεμον κατὰ κρύτος, ὥστε μηδένα τῶν βαρθύρων σωθῆναι ἀλλὰ πάντας ἀπολέσθαι. 5 καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῇ Ρώμῃ μετὰ νίκης καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸν στόγον τοῦ σταυροῦ. ἔξηγεῖτο δὲ πᾶσι τὴν τοῦ δράματος καὶ τοῦ στόγου τοῦ σταυροῦ δύναμιν, λέγων ὅτι Τοῦτο τὸ σημεῖόν ἐστι τοῦ θεοῦ τῶν Γαλιλαίων τῶν λεγομένων χριστιανῶν. καὶ εὐθέως τὰ ἱερὰ καὶ πάντας τοὺς ναοὺς τῶν 10 Ἑλλήνων κατέστρεψε καὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν ἀνέῳξε, **C** πάνταχοῦ σάκρους καταπέμψας ὥστε τὰς ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν ἀνοιχθῆναι. καὶ τηστεύσας καὶ κατηγηθεὶς ἐβαπτίσθη ὑπὸ Σιλβίστρου, ἐπισκόπου Ρώμης, αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἐλένη καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ καὶ πλῆθος ὕλ- 15 λων πολλῶν Ρωμαίων. καὶ ἐγένετο χριστιανὸς ὁ αὐτὸς Κων- σταντῖνος βασιλεύς.

Καὶ ἐπεστράτευσε κατὰ Περσῶν καὶ ἐνίκησεν καὶ ἐποίησε πά-
κτα εἰρήνης μετὰ Σαραβάρον, βασιλέως Περσῶν, τοῦ Πέρσου αἰ- **O 3**
τίσαντος εἰρήνην ἔχειν μετὰ Ρωμαίων. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντī-

18. Σαραβάρον] „Constantinus aduersus Parthos, ut Eutropius, vel Persas, ut Hieronymus, qui jam Mesopotamiam fatigabant, ultimo vitae anno bellum moliens, Achyrene, Nicomediae suburbio, fatis concessit. Quo tempore Sapor, sive Sappores, Persarum erat Rex: qui etiam, anno sequente, Nisibim obsedit, vastata Mesopotamia. Sed et Cedrenus testatur, anno xxi. Constantini Imp. pacem inter Saporem, Persarum regem, et Romanos ruptam fuisse. Itaque pro Σαραβάρον hoc loco legendum Σεπώρον.“ Ch. Σαραβάρον alia forma videtur eius quod est p. 7. B et 9. C Σαβονραρσάκης, nisi id ipsum restituendum est.

dit, effigie; eam in pugnam praeferrī jussit: simul etiam exercitū sui ad-
dens animos, victoriam eis pollicitus est. Tum vero egressus, praelioque
cum Barbaris commisso, illos eo usque profligavit, ut ad unum omnes per-
rierint. Victor deinde Romam repetit cum Triumpho magno, Crucis si-
gnūm praelatum habens: cujus quoque vim, simul et Visionem suam omni-
bus aperuit; testatus, *Hoc signum esse Dei Galilacorum qui Christiani vo-
cantur.* Absque mora igitur Gentilium Templa atque fana funditus ever-
tit: missisque ubique per Imperium Literis suis Imperatoriis, Christianorum Ecclesias aperiri jussit. Tum vero, ubi jejunasset, et rudimentis Christianae Religionis imbutus fuisse, baptizatus est ipse, cum matre He-
lena, a Silvestro Episcopo Romano: baptizati etiam sunt propinquoi ejus
omnes et amici; Romanorumque insuper aliorum multitudine ingens. Sic
itaque Imperator Constantinus Christianus factus est.

Posthaec vero contra Persas arma movens, bello superior evasit; da-
tis etiam Persis pacis conditionibus, flagitante hoc ab eo Sarabaro, Per-
sarum rege. Idem Constantinus Imperator Euphratesiam a Syria et

νος βασιλεὺς καὶ τὴν Εὐφρατησίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀπὸ Συρίας καὶ Ὀσροηῆς μερίσας καὶ δοὺς δίκαιων μητροπόλεως ἐν Ἱεραπόλει. καὶ ὑποστρέψας ἦλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, μέγιστον κτίσμα, λύσας τὸ λεγόμενον Φιλίππου βασιλέως δημόσιον· λοντὶδὸν γὰρ παλαιὸν ἦν καὶ 5

V 4 τῷ χρόνῳ φθαρὲν καὶ μὴ λοῦον. ἔκτισε δὲ καὶ ἔτεννα πλησίον· δομοίως δὲ ἔκτισε καὶ τὴν λεγομένην Ρουφίνον βασιλικήν· ἦν γὰρ τοῦτο ἰερὸν τοῦ Ἐρμοῦ καὶ ἔλυσεν αὐτὸν Ρουφίνος ὁ ἐπιαρχος τῶν ἰερῶν πρωταρίων. ἀπελθὼν δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ πολέμῳ ἐκελεύσθη ὑπὲν αὐτοῦ περιμετῆναι ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ 10 ἐπλήρωσε τὴν αὐτὴν βασιλικήν, ἐπάνερχομένον τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἐπὶ Ρώμην. ἐν τῷ δὲ μέλλειν ἐξέρχεσθαι τὸν βασιλέα Κωνσταντίνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς Ἀντιοχείας, ἐποίησε πρῶτος αὐτὸς ἀρχοντα Ἀντιοχείας τῆς Συρίας Πλούταρχον ὀνόματι χριστιανόν· δοτις καὶ εἰς τὸ κτίσμα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς βασιλικῆς ἐκελεύ- 15 σθη ἐργοδιωκτεῖν. ὃ δὲ αὐτὸς Πλούταρχος ἐν τῷ κτίζειν τὸν ἔτεννα ενδηκῶς τὸ χαλκούργημα τοῦ Ποσειδῶνος τὸ ἔστως τετελε-

O 4 σμένον ἔνεκεν τοῦ μὴ πάσχειν σειομένην τὴν πόλιν, ἐπύρας τοῦτο ἐχώνευσε καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στήλην τῷ αὐτῷ Κωνσταντίῳ τῷ βασιλεῖ, στήσας αὐτὴν ἐξω τοῦ πρωταρίου αὐτοῦ, γράψας ὑπὸ- 20 κάτω αὐτῆς, Βόνω Κωνσταντίνω. ἥτις στήλη χαλκῆ ἴσταται ἐως τῆς νῦν.

Προηγάγετο δὲ ὃ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ μεγάλῃ πόλει

2. Ὁσροηῆς] Ὁσροῖνῆς Οχ. 21. Βόνω Κωνσταντίνω Οχ.

Ostroīna sejungens, Provinciam fecit; jure etiam Metropolitico Hieropoli concessa. In reditu vero Antiochiam veniens, Ecclesiam Magnam, opus plane magnificentum, ibidem condidit, dissoluto Philippi regis Balneo Publico: quod, pervetustum cum esset et tempore collapsum, inutile prorsus fuit. Prope Ecclesiam quoque Hospitium extruxit: Rufini etiam Basilicam condidit. Fuerat haec olim Mercurii fanum; quod Rufinus, Praetoriorum sacrorum Praefectus, demolitus fuerat; eodem in loco inchoata ante bellum Basilica; quam postea, a bello redux, Imperatoris jussu, Romanam repetentis, Antiochiae relictus, ad exitum perduxit. Constantinus autem Imperator ab Antiochia discedens, Syriæ Praefectum Christianum primus constituit, Plutarchum nomine: cuius etiam cura, in Ecclesia et Basilica, extruendis, usus est. Plutarchus vero iste, inter condendum Hospitium, reperta ibidem Neptuni statua aerea, Telesmatice praeparata, adversus terrae motus, ne deinceps ab his urbs pateretur; eam extractam inde refundit, statuamque ex ea effectam, Constantino Imperatori erexit: quam et extra Praetorium suum excitavit, cum hac Inscriptione, *Bono Constantino*. Quae quidem statua ibi usque adhuc visitur.

Idem Imperator Antiochiae Magnae primus Comitem Orientis, qui

τῶν Ἀντιοχέων πρώτοις κόμητα ἀνατολῆς ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἄλλου καὶ Ἀλβίνου, ποιήσας αὐτῷ πραιτώριον τὸ ἱερὸν τῶν Μονσῶν, πληροῦντα τὸν τόπον ἐν τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἐπάρχον τῶν πραιτώριων, ὀνόματι Φηλικιανὸν χριστιανόν, χαρισμάτεος τῇ αὐτῇ 5 πόλει τῶν Ἀντιοχέων διὰ θείου αὐτοῦ τύπου δικαιώματα ἀξίας δευτέρου κομετάτου, τοῦ τπγ' ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τὴν με- C γύλην τῶν Ἀντιοχέων πόλιν. οὐκ ἦν γάρ πρώτην ἐν τῇ αὐτῇ με- γύλῃ Ἀντιοχείᾳ κόμητας ἀνατολῆς ἐγκάθιτος, ἀλλὰ κατὰ πόλεμον κινούμενον δηληγάτῳ ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, καὶ ὅτε 10 ἐπαύθη ὁ πόλεμος, ἐκονφίζετο ὁ δηληγάτωρ. ὁ δὲ βασιλεὺς Κων- σταντῖνος ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἐάσας Ρουφίνον τὸν ἐπιφέρον· δοτὶς Ρουφίνος σπουδάσας ἀνεπλήρωσε τὴν βασιλικήν· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ Ρουφίνον.

Ο δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐπειψε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα τὴν O 5 15 κύριν 'Ελένην εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τιμίου σταυ- ροῦ· ἥτις καὶ εὑροῦσα ἀνήγαγε τὸν αὐτὸν τίμιον σταυρὸν μετὰ τῶν πέντε ἥλων· καὶ ηὗξήθη ἐξ ἐκείνου τὰ τῶν χριστιανῶν D πάντα.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τοίτην Παλαιστίνην ἐποίησεν ἐπαρ- 20 χίαν. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐνεκαινίσθη τό ποτε Βυζάν- τιον ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γαλλιανοῦ καὶ Συμμάχου, τοῦ αὐτοῦ δὲ βασιλεῶς Κωνσταντίνου ποιήσαντος πρόκεσσον ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀπὸ Ρώμης ἐλθόντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ· δοτὶς καὶ τὸ πρώτην τεῖ-

4. Φιλικιανὸν Οχ., Pollux p. 274. 15. κυράν Οχ. 20. ἐνεκαι-
νίσθη Ch., ἀνεκαινίσθη Οχ. 21. Γαλλιανοῦ] Γαλλιανοῦ Ch.

Praefecti Praetorio locum teneret, constituit Christianum, nomine Felicianum: cui etiam, in Praetorium ei ut esset, Musarum Fanum assignavit. Factum hoc Illo et Albino Coss. Concessis etiam Antiochenibus, di- vino Imperatoris ex Edicto, Dignitate ac Jure Comitatus Secundi, anno Aerae Antiochenae CCCLXXXIII; cum ante illud tempus Orientis Comes Antiochiae Magnae sedem suam non haberit: sed moto aliquo bello, Dele- gatus ibi pro tempore sedebat; quo finito, desiit et ejus Delegatio. Constantinus autem Imperator, Antiochia discedens, Rufinum ibi Praefectum reliquit: qui, sedulo operam suam impendens, Basilicam absolvit. Ob hanc itaque causam, Rufini Basilica vocata est.

Idem Constantinus Imperator matrem suam, Dominam Helenam, Hierosolymas misit, ad exquirendam Crucem Venerabilem: quam una cum quinque clavis repertam, Helena inde reportavit. Ex eo tempore res Christianorum melius se indies habuere.

Idem Imperator tertiam quoque Palaestinam Provinciam fecit. Hujus etiam sub Imperio Byzantium instaurata est, Galliano et Symma- cho Coss. Cum enim Imperator, processu ad longum tempus suscepto, Byzantium Roma profectus esset; veterem urbis murum, Byzi opus, in-

χος τῆς αὐτῆς πόλεως ἀνεγέωσε τοῦ Βύζου καὶ προσθεῖς ἄλλο διάστημα πολὺ τῷ τείχει, καὶ συνάψας τῷ παλαιῷ τείχει τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐκέλευσεν αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν λέγεσθαι, ἀναπλη-

O 6 ράσις καὶ τὸ Ἰππικὸν καὶ κοσμήσας αὐτὸ χαλκούργημασι καὶ πάσῃ ἀρετῇ, κτίσας ἐν αὐτῷ καὶ κάθισμα Θεοφίον βασιλικὸν καθ' 5 Ε διοιότητα τοῦ ἐν Ρώμῃ ὄντος. ἔκτισε δὲ καὶ παλάτιον μέγα καὶ εὐπρεπὲς καθ' διοιότητα ὀσαύτως τοῦ Ρώμης πλησίον τοῦ Ἰππικοῦ, [τὴν ὄνοδον ἀπὸ τοῦ παλατίου εἰς τὸ κάθισμα τοῦ Ἰππικοῦ διὰ] τοῦ λεγομένου Κοχλίου, κτίσας καὶ φόρον μέγαν καὶ εὐπρεπῆ πάντα, καὶ στήσας ἐν τῷ μέσῳ κίονα διοπόροφυρον ἅξιον θαύ- 10 ματος, καὶ ἐπάνω τοῦ αὐτοῦ κίονος ἔκανεν ἑστησεν ἀνδριάντα, ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἀκτῖνας ἑπτά· διερ χαλκούργημα

V 5 ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄγιον ἑστηκός, πόλιν τῆς Φρογίας. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἀφελόμενος ἀπὸ Ρώμης κρύψα τὸ λεγόμενον Παλλάδιον ἔσανον, ἔθηκεν αὐτὸ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντα φόρον 15 ὑποκάτω τοῦ κίονος τῆς στήλης αὐτοῦ, ὃς τινες λέγουσι τῶν Βυζαντίων ὅτι ἐκεῖ κεῖται. τὴν δὲ τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνανεωθείσης καὶ εἰς ὄνομα αὐτοῦ κτισθείσης ποιήσας τῷ θεῷ θυσίαν ἀναλιμακτον ἐκάλεσεν Ἀνθονσαν. ἥτις πόλις ἐκτίσθη ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ Φιδαλίας· καὶ ἐκάλεσε τότε τὴν τύχην αὐτῆς Κη- 20 ράνην. τὴν δὲ αὐτὴν Φιδαλίαν ἤγαγετο Βύζας ὁ τῆς Θράκης βα-

4. δὲ τὸ Οχ., καὶ τὸ Chron. Pasch. p. 284. A. 8. τὴν — διὰ addidi ex Chron. p. 284. B. 9. μέγαν Ch., Chron., μέγα Οχ., μέγα καὶ εὐπρεπῆς Pollux p. 270. 13. ἑστηκός Ch., ἑστηκάς Οχ. 20. Φιδαλίας] Scr. Φιδαλείας. V. ad vol. I. p. 125. A. ibid. Κηρόνην] Κερόνη Chron. p. 265. A. Quod magis mihi probatur. Effecta haec puella videtur ex Κεροέσσῃ, Ius filia, Byzantis matre, apud Hesychium Illustrum p. 62. Or., ubi plura Meursius.

stauravit; muroque alio de novo extructo, et ad murum veterem adjecto, urbem ipsam, Constantinopolim, vocari jussit. Hippodromum quoque instauravit, statuisse aereis, ornatuisse omnimodo splendidiorem reddidit: extructa etiam ibi, ad formam ejus quae Romae est, sella Imperatoria, unde Ludos Imperator spectaret. Palatium quoque magnum et speciosum, quale Romae habetur, prope Hippodromum, Cochleum dictum, extruxit: Forum etiam amplum et spectabile, cuius in medio Columnam posuit, Porphyreticam totam penitusque mirandam: cui etiam statuam sibi imposuit, capite septem radiis coronato: quod simulachrum aereum Imperator ex Illo, ubi olim steterat, urbe Phrygiae, advexit. Idem etiam Constantinus, ablatum clanculum Roma Palladium, quod vocant, in foro a se condito, infra columnam statuae suea collocavit: sicut Byzantini nonnulli asserunt, ipsum ibidem recondi affirmantes. Urbis vero a se instauratae et a nomine suo vocatae Fortunam Anthusam appellari voluit; sacrificium incruentum Deo peragens. Urbis hujus prima fundamina posuit Phidalia; quae urbis Fortune tunc temporis Ceroen nomen imposuit. Phidaliam hanc Byzas, Thraciae rex, in uxorem duxit, post mor-

σιλεὺς μετὰ τὴν τελευτὴν Βαρθυσίον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τοῦ το- O 7 πάροχον καὶ φύλακος τοῦ αὐτοῦ ἐμπορόου. ὅστις Βαρθύσιος μέλη- λων τελευτῶν ἐκέλευσε τὴν Φιδαίαν ποιῆσαι τεῖχος τῷ τόπῳ ἥως Β θαλάσσης. ὁ δὲ Βύζας εἰς τὸ ἔντοῦ ὄνομα καλέσας τὴν χώραν 5 ἑβασίλευσεν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

Ἐκτισε δὲ δύο ἐμβόλους ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ παλατίου ἥως τοῦ αὐτοῦ φόρου εὐπρεπεῖς καὶ κεκοσμημένους ἀνδριᾶσι καὶ μαρ- μάροις διαφόροις, καλέσας τὸν τόπον τῶν ἐμβόλων Πηγὰν, κτί- σας ἐγγὺς καὶ βασιλικὴν καὶ ἔξω μεγάλους κίονας καὶ ἀνδριάντας, 10 ἥηπερ ἐκάλεσε Σενάτον, κατέναντι στήσας τῇ ἴδιᾳ μητρὶ Ἐλένη στήλην Αὐγούστους ἐν πορφυρῷ μικρῷ κίονι, καλέσας τὸν τόπον Αὐγούστιῶνα. ὅμοιως δὲ ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ λεγόμενον Ζεύξιπ- πον δημόσιον λοντρόν, κοσμήσας κίονι καὶ μαρμάροις ποικίλοις καὶ χαλκουργήμασιν· εὗρε γάρ αὐτὸν ἀπλήρωτον, ἀρχὴν μὲν C 15 πορώην ὑπὸ Σεβήρου βασιλέως τὸ αὐτὸν δημόσιον. ἐκτισε δὲ καὶ τὸ Ἰππικὸν καὶ ἄλλα πολλά· καὶ ὅτε πάντα ἐπλήρωσεν, ἐπετέλε- σεν ἵππικόν, ἐν πρώτοις θεωρήσας ἐκεῖ καὶ φρέσας τότε ἐν πρώ- τοις ἐν τῇ ἴδιᾳ αὐτοῦ κορυφῇ διάδημα διὰ μαργαριτῶν καὶ λε- θῶν τιμίων, βονλόμενος πληρῶσαι τὴν προφητικὴν φωνὴν τὴν 20 λέγουσαν „Ἐθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου O 8 τιμίον.“ οὐδεὶς γάρ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλευεῖσάντων τοιοῦτόν τι ποτε ἐφόρεσε. καὶ ἐπετέλεσεν ἱορτὴν μεγάλην μηνὶ μαΐῳ τῷ καὶ

2. Βαρθύσιος Ch., Βάρθυσος Ox. 9. βασιλικὴν] ἔχουσαν κόγχην
addunt Pollux et Chron. Pasch. p. 284. C. 12. Αὐγούστιῶνα] Sic et Cedrenus p. 374. C, D. Αὐγούστεῶνα infra p. 78. D.
19. προφητικὴν] Psalm. XX. 4.

tem Barbysii, patris ejus; qui loci illius Dominus fuit, et Emporii Cu-
stos. Hic vero moriturus, Phidaliae in mandatis reliquit, uti muro ad
mare perducto locum illum circumdaret. Byzas itaque, loco illo in nomen
suum vocato, sedem illuc regni posuit.

Porro [Constantinus] ab introitu Palatii, ad Forum usque, Porticus
duas extruxit speciosas variis statuis, columnisque marmoreis ornatas: Lo-
cum vero hunc *Regiam* vocavit: cui vicinam etiam Basilicam condidit;
statuis et columnis ingentibus exterius ornatam: quam et *Senatum* vo-
cavit. Huic ex adverso matris Helenae, Augustae, statuam, columnellae
Porphyreticae impositam, collocavit: locum vero hunc *Augustaeum* no-
minavit. Similiter quoque Balneum Publicum, *Zeuxippum* dictum, a Se-
vero Imperatore inchoatum, ipse ad exitum perduxit; variisque illud co-
lumnis statuisque marmoreis aereisque exornavit. Hippodromum quoque
extruxit atque alia plurima. Omnibus vero hisce absolutis, Certamina
Equestria indixit; quos ipse in Circo suo primus spectavit. Tum pri-
mum quoque Coronam, Margaritis et lapillis pretiosis insignitam, Impera-
tor capite gestavit: animo scilicet explendi dictum illud Propheticum:
Imposuisti capiti ejus coronam ex lapide pretioso: Imperatorum enim prae-

ἀρτεμισίῳ ια', ἔτονς κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος τοῃ', κελεύσας διὰ θείου αὐτοῦ τύπου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτε-
Dεῖσθαι τὴν ἑορτὴν τοῦ γενεθλίου τῆς πόλεως αὐτοῦ, καὶ ἀνοί-
 γεν τῇ αὐτῇ ια' τοῦ μαῖον μηνὸς τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ Ζεύ-
 ξιππον, πλησίον ὅν τοῦ Ἰππικοῦ καὶ τῆς Ρηγίας καὶ τοῦ παλατίου, 5
 ποιήσας ἐαυτῷ ἄλλην στήλην ἔσομνον κεχρυσωμένην, βασιτάζον-
 σαν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ τὴν τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αὐτὴν
 κεχρυσωμένην, ἣν ἐκάλεσεν Ἀνθονσαν, κελεύσας κατὰ τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν τοῦ γενεθλιακοῦ ἵππικου εἰσιέναι τὴν αὐτὴν τοῦ ἔσομνον
 στήλην διριγενομένην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν μετὰ χλαμύδων καὶ 10
 καμπαγίων, πάντων κατεχόντων κηρούς, καὶ περιέρχεσθαι τὸ σχῆ-
 μα τὸν ἄνω καμπτὸν καὶ ἔρχεσθαι εἰς τὸ σκάμψιον κατέναντι τοῦ
Eβασιλικοῦ καθίσματος, καὶ ἐγείρεσθαι τὸν κατὰ καιρὸν βασιλέα
 καὶ προσκυνεῖν, ὃς θεωρεῖ τὴν αὐτὴν στήλην Κωνσταντίνου καὶ
 τῆς τύχης τῆς πόλεως. καὶ πεφύλακται τοῦτο τὸ ἔθος ἔως τοῦ 15
 νῦν.

O 9 Ο δὲ θεότατος Κωνσταντῖνος ἐν τῇ συμπληρώσει τῆς αὐτοῦ
 ὑπατείας ἔδριψεν ἐν Κωνσταντιονόπλει χάρισμα τοῖς Βυζαντίοις
 καλάμων συντόμια ἄρτων ἡμερησίων διωνιζόντων, οὖστινας
 ἄρτους ἐκάλεσε παλατίνους διὰ τὸ ἐν τῷ παλατῷ ὁγεύεσθαι 20
V 6 τοὺς αὐτοὺς ἄρτους, ἐκάστου ἄρτου ἀφορίσας οἶνον, κρέα καὶ βέ-

8. ἣν ἐκάλεσεν] ἐκάλεσεν Ox. 12. σκάμψιον Ox., σκάμψιον Ch. 19. κα-
 λαμῶν Ox., καλαμῶν Pollux p. 272., καλαμίων fuerat vol. I. p. 123. E.
 ibid. συντομία Ox. ibid. διαιωνιζόντων Ch., Pollux, διωνειζόν-
 των Ox. 21. οἶνον, κρέα Ch., οἶνος κρέα Pollux, οἶνον, κρέα
 idem apud Ducangium Gloss. v. βέστιον, οἰνοκρέα Ox. ibid. βέ-
 στία Ox.

cedentium nemo talem gestavit. Artemisii vero, sive Maii xi, anno Aerae Antiochenae ccclxxviii, Festivitatem celeberrimam agitari jussit: Divino etiam Edicto suo sancivit, uti eodem die Natales Urbis celebrarentur. Zeuxippum quoque, Balneum Publicum, quod propter Circum, Regiam et Palatium situm est, eodem Maii xi aperiri jussit. Fecit autem sibi Imperator statuam quoque aliam inauratam, urbis Fortunam, quam *Anthūsam* vocavit, et ipsam quoque inauratam, manu dextra gestantem. Statuam hanc, eodem die Genethliacorum Circensium, introduci jussit a milibus Chlamydes et campagos induitis, et cereos portantibus omnibus. Jussit vero, uti milites isti, Pompam introducentes, superiorem Hippodromi flexum circumveant; cumque ad sedile Imperatoriae sedi oppositum per ventum erit, assurgens qui pro tempore Imperator fuerit, visas Fortunae urbis, et Constantini statuas veneretur: qui mos ad hunc usque diem ob servatur.

Divinissimus etiam Constantinus, in ipso Consulatus sui exitu, con giarium Byzantini Constantinopoli largitus est; sparsis in populum cala morum tesseris panis Quotidiani perpetui: singulis etiam, praeter panem, carnibus, vino, et vesti assignatis. Panes vero hos *Palatinos* vocavit;

στια, ἀφορίσας πρόσοδον ὑπέρ αὐτῶν ἐκ τῶν ιδίων καὶ καλέσας αὐτοὺς πολιτικούς.

Ο δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἔμεινε βασιλεύων ἐν Κωνσταντινούπόλει, ἀφελόμενος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπαρχίας ἀπὸ 5 Ἡρακλείας τῆς μητροπόλεως αὐτῆς, δοὺς αὐτῇ ἀπὸ Θεοῦ δίκαιον βασιλείας, προβαλόμενος ἐν αὐτῇ ἐπαρχον πρωτωρίων καὶ ἐπαρχον πόλεως καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ἄρχοντας, χριστιανοὺς πάντας ποιήσας. καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου εὐτυχῶς βασιλεύοντα.

Ο δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς καὶ τὴν Φρονγίαν Σαλον-
10 ταρίαν ἐποιησεν ἐπαρχίαν. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἡ σύνο-
δος ἐγένετο τῶν τιν̄ ἐπισκόπων κατὰ Ἀρείου περὶ τῆς πίστεως
τῶν χριστιανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ συνόδῳ ὑπῆρχε καὶ ὁ ὁσιώτα-
τος ἐπίσκοπος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλον ὁ χρονογράφος. O 10

Ἐπαθε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου ὅπο
15 θεομηνίας Μαξιμιανούπολις τῆς Ὁσδροηῆς τὸ δεύτερον αὐτῆς
πύθος τὸ μετὰ τὸ ληφθῆναι ὑπὸ τῶν Περσῶν. καὶ ἀνήγειρεν
αὐτὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ τὰ τείχη αὐτῆς· ἥσαν
γὰρ πεσόντα· καὶ τοῖς περισωθεῖσι πολλὰ ἔχαρισατο· καὶ μετε-
κάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα Κωνσταντίναν. ἔκτισε δὲ καὶ
20 εἰς τὴν Βιθυνίαν τὴν πρώην οὖσαν κώμην λεγομένην Σονγάν, C
δοὺς αὐτῇ καὶ δίκαιον πόλεως καὶ καλέσας αὐτὴν εἰς ὄνομα τῆς
ιδίας αὐτοῦ μητρὸς Ἐλενούπολιν. καὶ εἰς ὄνομα δὲ τῆς αὐτοῦ
μητρὸς ἐκάλεσε καὶ ἐπαρχίαν Ἐλενούποντον.

15. Ὁσδροηῆς Οχ. 22. Ἐλενούπολιν — [Ἐλενούποντον] Simile
Νικούπολις vol. I. p. 113. D.

quod ex Palatio darentur; sepositis ex proprio in hoc redditibus. Panes
etiam hi Politici dicti sunt.

Idem vero Constantinus Imperii sedem Constantinopoli posuit; eamque,
cum antea Europae sub ditione esset, et Heracleae Metropoli sub-
jecta, sui juris fecit: concesso ei a Deo jure imperandi: constitutis etiam
Urbi et Praetorio Praefectis aliisque primariis Magistratibus, eisque
Christianis omnibus. Itaque ex eo tempore urbs illa feliciter imperitavit.

Idem Constantinus Imperator Phrygiam Salutarem Provinciam fecit.
Ejusdem sub imperio Synodus cccxviii. Episcoporum celebrata est, con-
tra Arium, de rebus ad Christianam fidem pertinentibus: cui interfuit
etiam sanctissimus Episcopus Eusebius Pamphili, Chronographus.

Constantino imperante, divinam iram passa est Maximianopolis, Os-
droenae urbs, vice secunda, post ipsam a Persis captam. Imperator ita-
que Constantinus urbem de integro instauravit; moenia quoque collapsa
excitavit, et superstitibus incolis plurima largitus est; vocata deinceps ur-
be, a nomine suo, Constantina. Vicum etiam quendam in Bithynia, no-
mine Sugam, de novo extrectum, civitatis jure donavit, et a matris suaे
nomine Helenopolim appellavit: cujus etiam a nomine Provinciam quo-
que ipsam Helenopontum vocavit.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντίνος τοὺς ὄντας ἐν Κωνσταντινούπολει τρεῖς νυοὺς ἐν τῇ πρώην λεγομένῃ ἀκροπόλει τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος σελήνης καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἔκέλευσεν ἀχρηματίστους τοῦ λοιποῦ διαμεῖναι.

Mετὰ δὲ δλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κων-5
σταντίνος ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας, ὡς ἔστιν ἐν προκέσσω, ἐν
D προσαστείῳ τινὶ λεγομένῳ Ἀχυρῶνι πρὸ δλίγον διαστήματος τῆς
πόλεως, ἀδόκωστήσας ἡμέρας ἑξ, πρὸ τοῦ πληρωθῆναι τὸ κτίσμα
ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Συρίας τὸ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τὸ
O 11 μέγιστον καὶ ἐν ὅν τῶν θεαμάτων. τελεντῷ δὲ ὃν ἐνιαυτῶν ἔ¹⁰
καὶ μηνῶν γ', ὡς ταῦτα συνεγράψατο καὶ τοὺς χρόνους πάντας
τῶν προγεγραμμένων βασιλέων ὁ σοφώτατος Νεστοριανὸς ὁ χρο-
νογράφος.

E *Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ηὔρεθη
βασιλεὺς ὃν ἐν Ῥώμῃ Κωνσταντίνος ὁ νίδις αὐτοῦ· ὄντινα ἐν τῇ 15
ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε βασιλέα Ῥώμης ἐπὶ τῆς ὑπατείας Οὔρου καὶ
Πολυβίου.*

16. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Οὔρου καὶ Πολυβίου.] „Chr. Alex. habet
Οὔρου καὶ Πολεμίου. Fasti etiam Capitolini hoc anno Ursum et
Polemum Coss. exhibent.“ Ch.*

*Eodem etiam tempore Constantinus Imperator, fana illa tria, quae
in eo loco, qui Acropolis olim dicebatur, posita erant, Solis nempe, Dia-
nae, Lunae et Veneris, redditibus exuta deinceps manere jussit.*

Non longo autem post tempore Imperator Constantinus, in Nicomediam Bithyniae itinere facto, in morbum incidit; a quo cum per sex dies decubuerat, in ejusdem civitatis suburbio quodam, Achyrene dicto, non procul ab urbe, diem suum obiit, antequam opus illud magnificum, et inter orbis Miracula censendum, Ecclesiae nempe Antiochenae Magnae fabricam ad exitum perduxisset. Mortuus autem est, annos natus LX, cum mensibus tribus: uti haec memoriae prodidit sapientissimus Nestorianus, Chronographus; qui praedictorum quoque Imperatorum res gestas Chronicō descriptis.

CONSTANTINUS JUNIOR, ROM. IMPERATOR.

*Post mortuum vero Constantinum, Romae regnum tenuit Constantinus filius; quem pater, dum adhuc ipse in vivis esset, regem ibi consti-
tuerat; Urso et Polybio Coss.*

'Ο δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς ὁ μικρὸς ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔτη ιβ'. ὅστις μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς ἐξῆλθεν εἰς πρόκειστον καὶ ἐσφάγη ἐν Μοθώνῃ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὡν ἐνιαυτῶν κ'.

5 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μικροῦ ἐβασίλευ- O 12
σεν ἐν τῇ Ῥώμῃ Κώνστας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη ιε'. ὅστις ἀρρώ- V 7
στήσας ἀπὸ δυσεντερίας ἐτελεύτα, ὡν ἐνιαυτῶν κζ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐβασίλευ- B
σε Κωνσταντινούπολεως Κωνστάντιος ὁ νιὸς αὐτοῦ ὁ μικρότερος
10 ἔτη λ'. ἦν δὲ μεγαλόψυχος, ἐξαινούσης, ὁ ἐστιν Ἀρειανός. ἐπὶ¹³
δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκίνησαν οἱ Πέρσαι, ἤτοι Ἀββονραρσάκιος ὁ
ὅ βασιλεύς· καὶ ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν ποιήσας Καισαραὶ Ιου-
λιανὸν συγγενέα αὐτοῦ.

Καὶ γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐπλήρωσε τὴν μεγάλην
15 ἐκκλησίαν ἐπιγράψας ταῦτα·

4. αὐτοῦ] αὐτοῦ Οχ. 7. δυσεντερίας Ch., δυσεντερίας Οχ.
11. Ἀββονραρσάκιος] Σαββονραρσάκιος Ch.

Hic autem Constantinus Junior per annos XII. Romae regnavit, Patris vero post obitum, dum in Processum exiret, a fratribus sui militibus Mothone occisus est, annum agens XX.

C O N S T A N T I N O S R O M . I M P E R A T O R .

Constantinum Juniores exceperit in regno Romano Constans, frater ejus: qui, cum annos ibi XVI. regnaverat, ex Dysenteria interiit, annos natu XXVII.

C O N S T A N T I U S I M P . C O N S T A N T I N O P O L I T A N U S .

Constantino autem Magno succedebat in Imperio Constantinopolitano Constantius, filiorum natu minimus: qui imperavit annos XXX. Erat autem hic vir magni animi, atque Exocionita, id est, Arrianus. Hujus sub imperio motus ciebant Persae, ab Abburarsacio rege eorum ducti. Imperator itaque, Juliano cognato suo Caesare creato, in eos arma movit.

Magnam autem Antiochiam veniens, Ecclesiam ibi magnam absolvit cui ista inscripsit.

Χριστῷ Κωνστάντιος ἐπέραιστον οἶκον ἔτενέεν,
Οὐρανίαις ἀψῖσι πανείκελα, παμφανόωντα,
Κωνσταντίου ἄνακτος ὑποδρήσσοντος ἐφετμαῖς.
C Γοργόνιος δὲ κόμης Θαλαμηπόλον ἔργον ὕφανε.

καὶ κατελθῶν ἐπὶ τὰ Περσικὰ ἐποίησε πάκτα εἰρήνης μετὰ Περσῶν ἐπὶ φανερὸν χρόνον, πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων ἐν τῇ συμβολῇ. καὶ ὑποστρέψας ἐποίησε τὰ ἐγκαίνια τῆς αὐτῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἐν Ἀντιοχείᾳ. καὶ ἐξελθῶν ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἀνιών ἐπὶ Κωνσταντιούπολιν, ἐφθασε τὴν Κιλι-

O 14 κλαν· καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν γέφυραν τοῦ Πυραμόν ποταμοῦ, ἔργον 10 μέγιστον. καὶ εἰσελθῶν ἐν Μαμψονεστίᾳ, πόλει τῆς Κιλικίας, ἀδέξιοτήσας τελευτῇ ἐκεῖ, ὃν ἐνιαυτῶν μ'.

D Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίου ἐβιστάνεντον Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης, ὁ πρώην γενόμενος Καῖσαρ, ὁ συγγενεὺς τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίου, ἐπὶ ὑπατείας Μαρμεντίου καὶ Νεβήτα· ὅστις ἐβα- 15 σίλενσεν ἔτη β'. ἦν δὲ ἐλλόγυμος· ὅστις ἐκλήθη παραβάτης, διότι

1. ἐπέραιστον] ἐπήρατον Ch. Idem Κωνσταντῖνος et Κωνσταντίνον suspicatur. 2. παμφανόωντα Ch., πανφανόεντα Ox. 3. ὑποδρήσσοντος Ch., ὑποδρήσοντος Ox. 4. Θαλαμηπόλον Ch., Θαλάμη πόλον Ox. 11. Μαμψονεστίᾳ] Μαμψονηρήναις debebat notante Wesselino ad Antonin. p. 580. 15. Μαρμεντίου καὶ Νεβήτα] „Chr. Alex. habet Μαρμεντίνον καὶ Νεβήττα; rectius: hoc anno enim Fasti Capitolini Fl. Mamertinum et Fl. Nevittam Coss. habent.“ Ch.

*Extruxit sacras Christo Constantius aedes,
Cælo consimiles, summo splendore nitentes:
Sic Constantini regis pia jussa sequutus.
Gorgonio Comiti structurae cura relicta est.*

In Persidem deinde prefectus est; praelioque cum eis inito, multisque utrinque caesis, induciae ad tempus satis longum factae sunt. Imperator itaque Antiochiam reversus, Magnæ Ecclesiae dedicationem celebravit. Hinc vero Constantinopolim prefecturus, per Ciliciam iter dicit: ubi Pyrami fluvii pontem, opus magnificentum, extruxit. Ab inde vero Mopsuestiam, Ciliciae urbem veniens, ex morbo ibi interiit, annum agens quadragesimum.

J U L I A N U S I M P E R A T O R.

Constantium in imperio exceptit Julianus, Apostata, Consanguineus ejus; quem ipse Caesarem antea creaverat; Marmentio et Neveta Coss. et imperavit annos II. Erat hic eloquentia celebris: Apostata autem di-

ἀρνησάμενός τὸ δόγμα τῶν αὐτοῦ προγόνων, τὸ τῶν χριστιανῶν, γέγονεν Ἑλλην. ἦν δὲ φῖλος καὶ ὄμοχονος Λιβανίου τοῦ περιβοήτου σοφιστοῦ Ἀντιοχείου.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐμαρτύρησεν ὁ ἄγιος Δομέτιος. ἐπεστράτευσε γὰρ κατὰ Περσῶν δυνατὴν στρατείαν, καὶ κατελθὼν κατέλαβεν Ἀντιοχειαν· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ ὅρει τῷ λεπτῷ οὐ 15 γομένῳ Κασίῳ ἐποίησεν ἐκεῖ θνοῖαν ἔκατόμβην τῷ Διὶ Κασίῳ· καὶ κατελθὼν ἐκεῖθεν καὶ ἔλθὼν εἰς Αάρνην ἐποίησε κάκεῖ θνοῖαν τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παρακοιμηθεὶς εἶδεν ἐν ὄράματι παιᾶν 8 10 ξανθὸν λέγοντα αὐτῷ, Ἐν Ἀσίᾳ δεῖ σε τεθνάναι. εἰσερχόμενος δὲ ἀπὸ Λύρης ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπηντήθη ὑπὸ τῶν συγγελτικῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου. καὶ ἔκρουξεν αὐτῷ οἱ δημόται Ἀντιοχείας ὑβριστικὸς φωνάς, ὡς χριστιανοὶ θερμοὶ ὅντες, δεδωκότες αὐτῷ ἐν ταῖς αὐτῶν φωναῖς κληδόνι μὴ 15 ὑποστρέψαι. ἀπὸ δὲ τῶν πλησίον αὐτοῦ δύο κανδιδάτοι χριστιανοί, ὃν τὰ ὄνόματά ἔστι ταῦτα, Ἰουβεττῖος καὶ Μαξιμιανός, ἀποσχίσαντες συνέμιξαν τοῖς ὑβρίζονσιν αὐτὸν ὄχλοις, πλέον ἀρεγείροντες τὸν δῆμον εἰς ὑβρεις. καὶ ἔωρανδες αὐτοὺς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτοὺς συσχεθῆναι· καὶ εὐθέως αὐτοὺς 20 ὑπεκεφάλισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἐτέθησαν τὰ λείφατα αὐτῶν ἐν τῷ βαρτυρίῳ τῷ λεγομένῳ Κοιμητηρίῳ· οὐστίνας κυλοῦσιν οἱ Ἀντιοχεῖς Γεντιλίους. καὶ ἀγανακτήσας κατὰ τῶν Ἀντιοχέων ἤπειλει αὐτοῖς, λέγων ὑποστρέψειν καὶ τιμωρεῖσθαι αὐτούς, ὡς μὴ

ctus est, quod Majorum suorum fide Christiana renunciata, in Paganis-
mum transisset. Amicum autem, et coaevum habuit Libanum, celeberrimi-
um Sophistam Antiochensem.

Hujus sub Imperio S. Domitius martyrium passus est. Julianus enim, copiis ingentibus collectis, in Persas arma movit. Itinere vero per Antiochiam facto, ad Montem Casium profectus est, ubi Jovi Casio Hecatomben fecit: inde in Daphnem descendens, Apollini quoque sacra peregit: ubi cum ad somnum recumberet, per quietem vidit puerulum quendam flavum, qui dicebat ei: *In Asia moriturus es. Ex Daphne autem Antiochiam adventanti, procedebant ei obviam Primores ejus et Conclavarii, cum populo. Populus autem Antiochenus, qui Christianismi zelo ferrebat, Imperatorem contumeliosis dicteriis exceptit; a Persico etiam bello eum non reversurum ominatus. Inter hos duo etiam erant ex familiaribus ejus, Christianismi Candidati; quorum nomina, Juventinus et Maximianus; qui ex Comitatu Imperatorio discedentes, immiscuerunt sese conviciant populo; multoque magis eos ad opprobria concitarunt. Hos videns Imperator Julianus, absque mora comprehensos capite multavit Antiochiae: ubi etiam reliquiae eorum in Martyrio, quod Coemeterium vocant, recondebanter: Hos vero Antiochenses Gentiles appellant. Julianus autem Antiochenis infensus, interminatus est illis, dicens se redeun-*

ἔχοντας κληδόνα, εἰπὼν περὶ τῶν αὐτῶν Ἀντιοχέων λόγον, διαβάλλων αὐτοὺς ὡς τυράννους. καὶ προέθηκε τὸν κατ’ αὐτῶν

φήθέντα παρ’ αὐτοῦ λόγον ἔξω τοῦ παλατίου τῆς αὐτῆς πόλεως

O 16 εἰς τὸ λεγόμενον Τετράπυλον τῶν ἐλεφάντων πλησίον τῆς Ῥηγίας.

Καὶ ἔξελθὼν διὰ τῶν Κυρηναϊκῶν ἀπῆλθε κατὰ Περσῶν·⁵ παρερχόμενος δὲ διὰ Κύρου τῆς πόλεως ἐν τῇ χώρᾳ εἰδεν ὅχλον

С ἐστῶτι ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ἁγίου Δομετίου καὶ ἵωμενον παρ’ αὐτοῦ. καὶ ἐφωτᾶ τινας τίς ἐστιν ἐκεῖνος ὁ συναγόμενος ὅχλος; καὶ ἔμαθεν ὅτι ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ὄρους ἐστὶ μοναχὸς καὶ πρὸς αὐτὸν συνάγεται ὁ ἐστῶτος ὅχλος, θέλων ἴαθῆναι καὶ εἰλογηθῆναι παρ’¹⁰ αὐτοῦ. καὶ ἐδήλωσε τῷ ἁγίῳ Δομετίῳ ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς διὰ - ἀρεφερενδαρίου χριστιανοῦ ταῦτα· Διὰ τὸ ἀρέσαι τῷ Θεῷ σον εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθες· ἀνθρώποις μὴ θέλε ἀμέσκειν, ἀλλὰ ἰδίαζε. καὶ ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ ἁγιος Δομέτιος· ὅτι ‘Ως τῷ Θεῷ ἐκδόσιντός μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐν τῷ σπη-¹⁵ λαιῷ τούτῳ ἔμαυτὸν ἀπέκλεισα· τὸν δὲ πρός με ἐρχόμενον ὅχλον ἐν πίστει ἀποδιώκειν οὐ δύναμαι. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰου-
λιανὸς ἀναφραγῆναι τὸ σπήλαιον λίθοις μεγάλοις καὶ εἶναι αὐτὸν τὸν δίκαιον ἔσω. καὶ ἐκ τούτου ἐτελειώθη ὁ ἁγιος Δομέτιος.

O 17 Καὶ κατιὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαββονραρσύ-²⁰ κον, βασιλέως Περσῶν, κατέφθυσεν ἐν Ιεραπόλει· καὶ πέμψας κα-

2. προσέθηκε Οχ. 5. Κηρυκτικῶν Οχ. 12. Διὰ] Εἰ διὰ Chron.
Pasch. p. 297. D. 14. τῷ θεῷ Chron., τοῦ θεοῦ Οχ.

tem poenas ab illis exacturum, eo quod adversa sibi ominati essent. Quin et Orationem contra Antiochenes condidit; in qua rebellionis eos rees peragit: quam quidem Orationem extra Palatum Antiochenum, ad Elephantorum Tetrapylum, quod prope Regiam est, palam appendi jussit.

Tum vero contra Persas arma movens, per Cyrrhesticam ducit iter. Cyrrhum autem, regionis illius urbem, praeteriens, turbam conspexit ad S. Domitiū Cellam astantium, qui ab eo morborum sanationem petebant. Interrogatis autem quibusdam, quid sibi vellet iste populi concursus, responsum tulit; Monachum montis in spelunca degere, ad quem turba ista congregata est, uti morborum suorum medelam, et benedictionem ab illo accipiant. Julianus itaque Imperator, per Referendarium Christianum, S. Domitium monuit, verbis hisce: *Speluncam intrasti, ut Deo tuo placeres: ne igitur de hominibus placendis sis sollicitus; sed solitariam agas vitam.* Respondens ei S. Domitius: *Ego, inquit, Deo, qui corpus mihi, animumque dedit, in hac spelunca memet includendo jampridem consecravi; Populum vero, ex fide ad me venientem, arcere non possum.* Caeterum Julianus Imperator, speluncae os, aggestis lapidibus ingentibus, occludi jussit, viro justo intus incluso. Atque hunc vitae finem habuit S. Domitius.

Imperator autem Julianus, in Sabburarsacem, Persarum regem, exercitum dicens, Hierapolim venit; missis in Samosatam, Euphratesiae ur-

τεσκεύασε πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατησίας, τὰ μὲν διὰ ἔνδων τὰ δὲ διὰ βυρρᾶν, ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χυονογράφος ὁ Κυρηνός, ὁ συνῶν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράψατο. ἀπὸ δὲ Ἱεραπόλεως ἔξελθὼν ἤλθεν ἐν Κάρωις τῇ πόλει· 5 κακεῖθεν εἶδε δύο ὁδούς, μίαν ἀπάγονσαν εἰς τὴν Νίσιβιν πόλιν, οὖσάν ποτε Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάστρον τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, κείμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν E τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀββορᾶ· ὅπερ ἔκτισε Διοκλητιανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων. καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
10 πει ἐπὶ τὴν Νίσιβιν ὀπλίτας ἄνδρας μιρίους ἔξαπισχιλίους μετὰ δύο ἔξαρχων Σεβιστιανοῦ καὶ Προκοπίου. καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κάστρον· καὶ ἐάσας καὶ ἐν τῷ Κιρκήσιῳ κάστρῳ δύοντος εὗρεν ἐγκαθέτονς στρατιώτας ἔξαπισχιλίους, προσθεῖς αὐτοῖς καὶ ἄλλονς ὀπλίτας ἄνδρας τετραπισχι-
15 λίους μετὰ ἔξαρχων δύο Ἀκκαμέον καὶ Μαύρου. καὶ ἔξῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ παρῆλθε τὸν Ἀββορὰν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύρης, τῶν πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν· ὃντινων πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς χιλίων διακοσίων πεντήκοντα. καὶ συνα-
18 θροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατόν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ Ἀγατόλιον
20 μάγιστρον καὶ Σαλούστιον ἐπαρχον πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν ἐν ὑψηλῷ βήματι δι' ἑαυτοῦ προσεφάνησε τῷ στρατῷ, ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος προθύμως καὶ σωφρόνως ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. καὶ εὐθέως ἐμβαίνειν

1. πόλεως Οχ. 7. 12. 13. Κιρκήσιον Ch., Κιρκήσιον Οχ. 15. Ἀκκαμέον] Machamaeum et Maurum fratres memorat Ammianus XXV.
1. 2. ex orthographia monachorum, Μακαμαῖον Zosimus III. 26. 8.
16. γεφύρης] γεφύρας Ch.

bem, qui navilia fabricarent, lignea quaedam, quaedam vero coriacea; uti habet sapientissimus Magnus Carrensis, Chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli autem discedens Imperator, Carras venit; unde via sese in partes duas findit, quarum una in Nisibim abducit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Circesium tendit, Castrum Romanum, quod Euphratem inter et Abboram fluvios medium, a Diocletiano Imperatore extrectum est. Julianus itaque diviso exercitu, armatorum XVI. millia Nisibim versus expedivit, sub Sebastiani et Procopii ductu: Ipse autem ad Circesium castrum dicit iter. Ubi militum stationariorum VI. millibus, quos ibi invenit, ipse IV. millia militum alia adjecit, Accameo et Mauro Ducibus constitutis. Inde autem discedens, ipse, cum Anatolio Magistro, Salustio, Praefecto Praetorio, caeterisque Ducibus, Abborae fluminis ponte trajecto, classem suam, MCL. naves numero habentem, per Euphratem adventantem, praestolatus est. Tum vero coactis in unum copiis, locum editiorem condescendit ipse, unde exercitum allocutus est: et cuiusque fortia facta depraedicans, uti paratissimo, optimoque animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Posthaec navilia consen-

εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ εὐ-
Β τρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι αὐτῶν προσκονλκάτο-
ρας προσέταξεν ὄνδρας γενναίους ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαγκια-
ρίων καὶ ματιαρίων χιλίους πεντακοσίους, κελεύσας βαστάζε-
σθαι καὶ τὰ σίγρα αὐτοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανόν, ὄνδρα πο- 5
λεμικώτατον, εἶναι σὺν αὐτῷ. ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα Περσι-
κὴν παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὄδάτων ἐν νή-
σοις ὅντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὅντας Πέρσας ἀνεῖλε.
Βίκτορα δὲ καὶ Δαγυλάϊφον κατέταξεν ὅπισθεν τῶν λοιπῶν
πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν τὰ πλήθη. καὶ κατῆλθεν ὁ βασιλεὺς 10

O 19 μετὰ τοῦ στρατοῦ παντὸς διὰ τῆς μεγάλης διόρυγος τοῦ Εὐφράτου
τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν
Τίγρητα ποταμόν, ὃπου μέγιννται οἱ δύο ποταμοὶ καὶ ἀποτελοῦ-
C οι λίμνην μεγάλην. καὶ παρέβαλεν εἰς τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ
τῶν λεγομένων Μαυζανιτῶν, πλησίον Κτησιφῶντος πόλεως, ἐνθα 15
ἔπηρχε τὸ Περσικὸν βασίλειον· καὶ ἐπικρατήσει γενόμενος Ἰουλια-
νὸς ὁ βασιλεὺς ἐσκήνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως Κτησι-
φῶντος, βουλόμενος μετὰ τῆς ἴδιας συγκλήτου καὶ ἔως Βαβυλῶ-
νος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἔκεισε.

‘Ο δέ βασιλεὺς Σαββονιρροσάκιος ὑπονοήσας ὅτι διὰ τῆς Νι- 20
σίβεως ἥσχετο ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων Ἰουλιανός, ὀρμησε κατ’ αὐτοῦ
μετὰ τοῦ πλήθονς αὐτοῦ παντός. ἀπαγγελθέντος δὲ αὐτῷ ὅτι

2. προσκονλάτορας Ch., πρὸς κονικάτορας Ox. 5. Λουκιανόν]
Scribendum Λουκιλλιανόν. Idem vitium in Zosimo III. 13. 6. nota-
vit Heynus ad III. 8. 3. 10. εἶναι καὶ] εἶναι Ox. 11. διώ-
ργος] διόρυγος Ox. 13. Τίγρητα Ch., Τίγρητα Ox. 14. πα-
ρέλαβεν Ox.

dere jussis omnibus, ipse quoque in paratam sibi navem ingressus est; praemissis, qui exploratores essent, MD. ex numero Lanceariorum et Mat-
tiariorum, fortissimis viris. Vexillum etiam suum sibi praeferri jussit: Lucianum vero Comitem, virum bellicosissimum, Imperator secum habuit: qui plurima Persarum castra, Euphrati confinia, et quae, medias inter aquas, in insulis etiam sita erant, vastavit, Persis eorum custodibus deletis omnibus. Extremae vero classis curam Victori et Dagalaiphō demandavit. Solvens autem cum exercitu omni Imperator, copias suas per eum locum trajecit, ubi Tigris et Euphrates concurrentes, ingentem alveum efficiunt. Exinde per Tigrim vectus, in Persidis regionem perrexit, quae Mauzanitarum vocatur, a Ctesiphonte non procul, ubi Reges Persarum sedes suas habuerunt. Fiebat autem tentoria sua Victoriosus Imperator Julianus in ipsa Ctesiphontis planicie; in animo etiam habens, ad Babylonem usque cum Primoribus suis penetrare, ipsamque subjugare.

Persarum vero Rex Sabborarsacius, existimans Imperatorem Romanum per Nisibim iter suum instituisse; copiis suis omnibus instructus, adver-
sus eum proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo esse,

δπισθεν αὐτοῦ ἐστιν δ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ δι τοῦ ἔμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατη- **D** γοὶ τῶν Ῥωμαίων καὶ πλήθη πολλά, καὶ γνοὺς δι τοῦ ἐμεσύσθη, φεύγει ἐπὶ τὴν Περσαρμενίαν, δόλῳ πέμψας δύο συγκλητικοὺς αὐτοῦ καὶ αὐτούς κατὰ ἴδιαν βούλησιν ὁινοτομήσας πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, ἵνα πλανήσωσιν αὐτόν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα αὐτὸν φθασθῆναι. οἱ δὲ ὁινοτομηθέντες Πέρσες ἥλθον πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων προδοῦναι, φησίν, θέλοντες τὸν βασιλέα Πέρσῶν, ὡς τιμωρησύμενον αὐτούς. ἀπατηθεῖς δὲ παρ' **O 20** αὐτῶν ἐπομνυμένων δ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἡκολούθησεν αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἴδιον στρατεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν Ἐρημον καὶ ἄνυδρον ἐπὶ μῖλια ρο', πλανήσαντες αὐτούς, τῇ εἰκάδι πέριπτῃ τοῦ δαισίου τοῦ καὶ ἰοννίου μηνός. καὶ εὑρὼν ἔκει **E** τείχη πυλαιὰ πεπτωκότα πόλεως λεγομένης Βούβιων, καὶ ἄλλο δὲ **15** χωρίον, ἑστώτων μὲν τῶν οἰκημάτων, ἔρημον δὲ ἦν, ὅπερ ἐλέγετο Ἀσία· ἔνθα ἥλθὼν δ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ δ πᾶς στρατὸς τῶν Ῥωμαίων ἔκει ἐσκήνωσεν. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις γενόμενοι ἔλιποντο τροφῶν καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ ἔρημοι· καὶ γνοὺς δ πᾶς στρατὸς Ῥωμαίων δι τοῦ ἀπατηθεῖς δ βα-**20** πιλεὺς ἐπλάνησεν αὐτούς καὶ εἰς ἔρημονς ἤγαγε τόπους, εἰς πολ- **V 10** λὶν ἀταξιν ἐτρύπησαν. τῇ δὲ ἔξῆς ἡμέρᾳ μηνὶ ἰοννίῳ κε', ἀγαγῶν τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας ἔξητασεν αὐτούς· καὶ ὡμολόγησαν λέγοντες δι τὸ περί πυτρίδος καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῖν, ἵνα

7. Πέρσαι] Πέρσαι Ch. 13. Δεσλον Ox.

regiones Persicas occupantem, a fronte autem Romanos Duces, cum exercitu magno se adorturos instare; mediis se hostibus inclusum sentiens, in Persarmeniam fugit. Cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex Primoribus suis duos, naribus proprio illorum ex consensu abscissis, dolose mittit, qui Julianum in avia abducerent. Duo itaque hi Imperatorem Romanum adeentes, Persarum ei regem, ob illatas sibi injurias, se prodituros esse dicebant. Cumque juramento sese in hoc obstrinxissent, Imperator dolis eorum delusus, ipse cum exercitu hos itineris duces secutus est. Mensis autem Desii, sive Junii, dies erat xxv, cum a Transfugis hisce in locum desertum, et aquis carentem, per milliaria cl. per errorem ducti, invenerunt ibi moenia quaedam antiqua et collapsa urbis, olim Bubionis; villam etiam aliam, quae domicilia quaedam adhuc stantia habens, deserta tamen fuit, nomine Asiam. Imperator hic, cum exercitu considerans, castra posuit: sed nec militi cibum, nec jumentis pabulum in tam deserto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus, percepto denum ab Imperatore Transfugarum dolis deluso se in loca illa horrida et inculta adductum esse, tumultus statim ciebat maximos. Die autem sequente, nempe Junii xxvi, Imperator deceptores illos coram adduci jussit: qui interrogati, fatebantur; Se quidcm, ob Regem Patriamque suam servan-

σωθῆ, ἐδώκαμεν ἡμῖς ἑαυτοὺς ἐις θάνατὸν καὶ ἐπλανήσαμεν ἡμῖς· οὐδούν οἱ δοῦλοι σου ἀπεθάνομεν. καὶ ἀπεδέξατο αὐτούς, μὴ φονέσσας αὐτούς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ὅντα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας.

Kαὶ περὶ ὧντων δευτέρων τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Ἰου-

O 21 λιανὸς παριὰν τὸ στρατεύμα καὶ μυστῶν αὐτὸς μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι ἐτρώθη ἀδήλως· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἴδιον παπυλεῶ-

B να διὰ τῆς ρυκτὸς τελευτῆς, ὃς ὁ προγεγραμμένος Μάγνος ἔξε-θετο. Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος ὁ Καππάδοξ, στρατιώτης ὃν καὶ βικάριος τοῦ ἴδιον ἀριθμοῦ τῶν Πριμοαρμενιακῶν, πα-10 ρῶν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συνεγράψατο ὅτι κατελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς μονάς ιέπει τὰ Περσικὰ μέρη διὰ τοῦ Εὐ-φράτου εἰσῆλθε καὶ ἐπικρατήσας γενόμενος καὶ νικήσας πάντας πα-ρέλαβεν ἔως πόλεως λεγομένης Κτησιφῶντος, ἐνθα ὁ βασιλεὺς

O 22 Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου φυγόντος ἐπὶ τὰ μέρη τῶν Περσαμε-15 νίων, καὶ βουλομένου μετὰ τῆς ἴδιας συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἄχρι τῆς Βαβυλῶνος τῇ ἔξῃς δομῆσαι καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς ρυκτός· καὶ ὃς καθεύδει, εἶδεν ἐν ὁφύματι

C τίνα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζύβαν καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παπυλεῶνα αὐτοῦ πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος ἐν πόλει λεγομένη Ἀσίᾳ καὶ κρούσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ πτοηθεὶς ἔξυπνος θάνατος· καὶ ἔξανετησαν οἱ κουβικούλαριοι ενονῦχοι καὶ σπαθάριοι καὶ ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παπυλεῶνα, καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσε-

dos, fraudem illis fecisse; Ecce etiam, dicentes, ad mortem parati servi tui. Accepit eos Imperator, salvosque fore fide data promisit, modo exercitum suum ex deserto illo dudererent.

Circa horam vero diei secundam Julianus interim dum lustrato exercitu militem se continere hortaretur, ab incerta manu vulneratus est: et in tentorium suum se recipiens, eadem nocte mortuus est: uti scriptis prodidit Magnus supradictus. Eutychianus autem Chronographus, Cappadocia, qui et Miles, et Vicarius cohortem suam Primoarmeniorum bello hoc duxit, scriptum reliquit; Imperatorem Julianum, emenso xv. dierum itinere, in regiones Persicas per Euphratem penetrasse: ubi bello superior factus, et ubique victor, omnia subegit, adusque Ctesiphontem urbem, regni Persici sedem Regiam; Rege ipso in Persarmeniam fuga elapsus. Sequentia autem die, Primoribus et exercitu stipatus, Babylonem usque penetrare destinaverat, urbem eam de nocte aggressurus. Inter dormendum vero, per somnum vidit virum quendam adulturn, lorica indutum, qui tentorium Regium in Asia, urbe Ctesiphonti vicina, erectum ingressus, hasta eum percussit. Ipse autem, horrore expergefactus, exclamante: confessim itaque consurgentes Cubicularii Eunuchi et Spatharii, qui que ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regiis

σχηκώς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἔαυτὸν σφαγέντα κατὰ τῆς μασχάλης ἐπηρώτησεν αὐτούς, Πῶς λέγεται ἡ κάμη ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλεῶν μον; καὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἀσία λέγεται. καὶ εὐθέως ἔκραξεν, Ὡ Ήλιε, ἀπώλεσος Ἰουλιανόν. καὶ ἐκήνθεις τὸ αἷμα 5 παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὧδιν τυπερινὴν πέμπτην ἔτους κατὰ Ἀρτίγειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος νια'.

Καὶ εὐθέως ὁ στρατὸς πρὸ τοῦ γνῶναι τοὺς πολεμίους Πέρσας ἀπῆλθον εἰς τὸν παπυλεῶνα Ἰοβιανοῦ, κόμητος τῶν δομε- O 23 στίκων καὶ στρατηλάτου τὴν ἄξειν ἔχοντος· καὶ ἀγνοοῦντα ἥγα- 10 γον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν παπυλεῶνα, ὡς δῆθεν τοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ ζητήσαντος αὐτὸν. καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν παπυλεῶνα, συσχόντες αὐτὸν ἀνηγόρευσαν βασιλέα τῇ κεῖ τοῦ δαισίου τοῦ καὶ ἰονίου μηνός, πρὸ τοῦ διαφαῦσαι. τὸ δὲ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὸ ἐπὶ Κτησιφῶντα καὶ τὸ ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος 15 ἀπληκεῦνον οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα ἔως ἀρατολῆς ἡλίου, ὡς ἀπὸ διαστήματος ὅντες. ἐτελεύτα οὖν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς βασιλεὺς ὥν ἐνιαυτῶν λγ'. E

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ εἶδεν ἐν ὅράματι καὶ ὁ ὄσιώτατος ἐπίσκοπος Βασίλειος ὁ Καισαρείας Καππαδοκίας τοὺς οὐρανοὺς 20 ἡνεργημένους καὶ τὸν σωτῆρα Χριστὸν ἐπὶ θρόνου καθήμενον καὶ εἰπόντα κρανγῆ, Μερκούριε, ἀπελθὼν φόνευσον Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν. ὁ δὲ ἄγιος Μερκούριος ἐστὼς ἐμπροσθεν τοῦ κυρίου ἐφόρει θώρακα σιδηροῦν ἀποστήλωντα. V 11

2. ἐπερώτησεν Οχ. 12. Δεσίου Οχ. 13. διαφαῦσαι Ch. et
Ducangius ad Chron. p. 298. C, διαφαύσαι Οχ.

ad eum ingressi sunt. Julianus autem Imperator, ubi animadvertisset se sub axilla lethale vulnus accepisse, de Vici nomine, ubi positum erat tentorium, sciscitatus est. Asiam vero vocari, respondentibus eis; elata statim voce, exclamavit: *O Sol, Julianum perdidisti!* Et effuso sanguine ejus omni, animam efflavit, hora noctis v, anno Aerae Antiochenaeccccxi.

Exercitus itaque absque mora, priusquam id hostes rescirent, tentorium Joviani, Comitis Domesticorum et Tribuni militum, adeuntes, ipsum, nil tale cogitantem, Regis ad tentorium, tanquam a Juliano accersitum, deduxerunt: statimque ut ingressus est, tenentes eum, Imperatorem salutarunt, Desii sive Junii xxvii, tempore antelucano. Reliquus autem exercitus, qui ad Ctesiphontem castra posuerat, quique longo aberat intervallo, de his quae acciderant, usque ad ortum Solis, nihil cognovit. Mortuus est itaque Julianus Imperator, aetatis suae anno xxxiii.

Porro eadem ipsa nocte sanctissimus Basilius, Caesariensis in Cappadocia Episcopus, per somnum vidi coelos apertos, Christumque Salvatorem solio incidentem, magnoque clamore dicentem: *Mercuri! egressus, Julianum Imperatorem, Christianorum hostem, interfice.* Aderat coram Domino S. Mercurius, thorace ferreo coruscante armatus: acceptoque

O 24 καὶ ἀκούσας τὴν κέλευσιν ὑφανῆς ἐγένετο. καὶ πάλιν εὐρέθη ἐστῶς ἐμπροσθεν τοῦ κυρίου καὶ ἔκραξεν, Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς σφαγεῖς ἀπέθανεν, ὡς ἐκέλευσας, κύριε. καὶ πτοηθεὶς ἐκ τῆς κραυγῆς ὁ ἐπίσκοπος Βασιλείου διωνίσθη τεταραγμένος. ἐτίμα γὰρ αὐτὸν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ ὡς ἐλλόγιμον καὶ ὡς συμπράκτο-5 φα αὐτοῦ, καὶ ἔγραψεν αὐτῷ συχνᾶς. καὶ κατέλθων ὁ ἄγιος Βασιλείου διὰ τὰ ἑωθινὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καλέσας πάντα τὸν κλῆρον αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς τὸ τοῦ ὁράματος μυστήριον, καὶ ὅτι ἐσφάγη Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ τελευτᾷ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. καὶ πάντες παρεκάλουν αὐτὸν σιγᾶν καὶ μηδενὶ λέγειν τι τοιοῦτον. ὁ 10 δὲ σοφώτατος Εὐτψόπιος ὁ χρονογράφος ἐν τισι τούτων οὐχ ὁμοφώνησεν ἐν τῇ αὐτοῦ συγγραφῇ.

O 25 **B** Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ἐβασιλεύεν σεν Ἰουβιανὸς ὁ νιὸς Οὐρανιανοῦ, στεφθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ Περσικὰ μέρη ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σαλονοστίου· ἦν δὲ χρι-15 στιανὸς πάνυ· ἐβασιλεύεσε δὲ μῆνας ξ'.

"Η μόνον δὲ ἐβασιλεύεσε, προσεφώνησε παντὶ τῷ στρατῷ καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ συγκλητικοῖς δι' ἑαυτοῦ κράξας, Εἰ θέλετε με βασιλεύειν ὑμῶν, ἵνα πάντες χριστιανοὶ ἔστε. καὶ εὐφήμησαν αὐ-

10. τοιοῦτον Ch., Chron. Pasch. p. 299. A, τοσοῦτον Ox. 14. Οὐρανιανοῦ] Οὐρανιανοῦ Ch. 15. ὑπὸ] ἐπὶ Ch., εἰς Chron.

mandato, disparuit protinus. Rursus autem coram Domino comparere vi-sus, exclamavit: *Occisus est Imperator Julianus, uti imperasti, Domine.* Clamore tanto perterritus Basilius Episcopus, e somno excitatus est. Collebat enim eum Julianus Imperator, ut eruditum et studiorum suorum so-cium: frequentesque ad illum litteras mittebat. S. itaque Basilius in tem- plum, ad Preces matutinas descendens, cleroque universo ad se vocato, Visionis arcanum illis aperuit, et quod Julianus Imperator eadem nocte interfectus esset. Illi vero Episcopum, uti taceret, nec quid tale evul-garet, rogarunt omnes. Verum Eutropius Chronographus ex his nonnulla in Scriptis suis aliter tradidit.

J O V I A N U S I M P E R A T O R .

Mortuo Juliano Apostata, imperium suscepit Jovianus, Uraniani F. qui regnavit menses VII: Diadema capiti ejus imponente exercitu ibi in Persicis regionibus, sub Consulatu Salustii.

Hic, cum Christiani nominis studiosissimus esset, quamprimum impe- rare coepit, exercitum omnem, Primoresque allocutus, ipse voce sua pro-clamavit; *Si me vestrum vultis Imperatorem, sitis Christiani omnes.* Fau-

τὸν ἄπις δὲ στρατὸς καὶ οἱ συγκλητικοί. καὶ ἔξελθῶν δὲ αὐτὸς Ἰοβιανὸς ὑμα τῷ στρατῷ ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν εὐθαλῆ γῆν τὴν Περσικὴν ἐμερίμνα πῶς ἀν ἔξελθοι ἐκ τῶν Περσικῶν μερῶν. δὲ βασιλεὺς Περσῶν Σαββονδρασάκιος μαθῶν τὴν τοῦ βασιλέως C 5 Ιουλιανοῦ τελευτὴν, φόβῳ πολλῷ συνεχόμενος ἐκ τῆς Περσικῆς Ο 26 νίας χώρας πρεσβευτὴν ἔξεπεμψεν, αἰτῶν περὶ εἰρήνης καὶ δεόμενος ἔνα τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ὄνόματι Σονδραιενᾶν πρὸς τὸν βασιλέα Ρωμαίων· ὅντινα ἐδέξατο ἀσμένως δὲ θειότατος Ἰοβιανὸς βασιλεὺς καὶ ἐπένευσε δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν τῆς εἰρήνης, εἰρηκὼς πέμπειν καὶ αὐτὸς πρεσβευτὴν πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. [Ἀνούσας δὲ τοῦτο Σονδραιενᾶς πρεσβευτὴς Περσῶν] ἦτησε τὸν βασιλέα Ἰοβιανὸν τυπῶσαι εὐθὺς καὶ παραχρῆμα εἰρήνης πάκτῳ. καὶ ἀφορίσας συγκλητικὸν αὐτοῦ τὸν πατρίκιον Ἀρίνθεον δέδωκεν αὐτῷ τὸ πᾶν, συνταξάμενος ἐμπένειν τοῖς παρ' 15 αὐτοῦ δοκιμαζομένοις, ἤτοι τυπονυμένοις, οἷα τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ὑπερηφανοῦντος, μετὰ τοῦ συγκλητικοῦ, ἤτοι πρεσβευτοῦ Περσῶν, D ποιῆσαι εἰρήνης πάκτῳ, καὶ παραχρόντος ἔνδοσιν τοῦ πολέμου ἡμέρας τρεῖς ἐν τῇ περὶ τῆς εἰρήνης βουλῇ. καὶ ἐτυπώθη μετα-

4. μαθῶν τὴν τοῦ βασιλέως Ιουλιανοῦ τελευτὴν] „Chr. Alex. legit, μήπω μαθῶν. μήπω itaque hic excidisse suspicor. Persarum enim rex, audita Juliani morte, Romanorumque necessitate, animosior inde factus, ipsos insecurus est. Vide Ammianum Marcellinum.“ Ch. 10. εἰρηκὼς Ch. cum Chron., εἰρηνικὸς Ox. 12. ἦτησε τὸν βασιλέα Ἰοβιανὸν] „Locus mutillus: supple ex Chr. Alex. Ἀνούσας δὲ τοῦτο Σονδένας πρεσβευτὴς Περσῶν, ἦτησε etc.“ Ch. Eiusdemmodi lacunas explevimus vol. I. p. 61. B. vol. II. p. 4. E, 45. D. Chilmeadus infra p. 37. B. 13. Ἀρίνθεον] Verum nomen Ἀρινθαῖος habet Chron.

stis ad haec eum celebrarunt acclamationibus Exercitus totus et Senatores. Egressus deinde Jovianus cum exercitu suo ex solitudine in virentes Persidis campos, sollicite perquisivit quo pacto ex Persarum finibus sese expediret. At vero Persarum rex Sabborarscius, morte Juliani Imperatoris [nondum] auditus, pavore ingenti percussum, ex Persarmenia Surenam quendam ex Optimatibus suis legatum misit ad Imperatorem Romanum, pacis conditiones obnoxie petiturum. Hunc amice accepit divinissimus Jovianus Imperator; annuitque, se pacis petitionem libenter acceptare: vi-cissimque dixit, se Legatum ad Persarum Regem missurum. Quod ubi audierat Surenas, Persarum Legatus, Jovianum Imperatorem rogavit, uti absque mora ulla pacis foedera ferirentur. Jovianus itaque, infra dignitatem suam esse existimans, si Imperator cum Senatorio viro, Persarum nempe Legato, ipse de pacis conditionibus ageret; designavit ad hoc munus obeundum Arintheum Patricium, ex Consiliariis suis; interposita fide de firmandis eis omnibus, de quibus ipsi cum Persarum Legato conveniret: concessis insuper trium dierum induciis, quibus de pace consilia agitarentur. Pactum est itaque inter Arintheum Patricium Romanum et

Ἐν τοῦ πατρικὸν Ἀρινθέον τοῦ Ρωμαίου καὶ Σονδόαιεινᾶ, συγκλητικοῦ καὶ πρεσβευτοῦ Περσῶν, δοῦναι Ρωμαίους Πέρσαις πᾶσαν τὴν ἐπαρχίαν τὴν λεγομένην Μυγδονίαν καὶ τὴν μητρόπολιν αὐτῆς τὴν λεγομένην Νιζτίβιος γνωνήν σὺν τείχεσι μόνοις ἀνεῳδῶν τῶν οἰκούντων αὐτήν. καὶ τούτον στηριχθέντος καὶ εἰρήνης ἡγγράφου γενομένης, ἐλαβε μεθ' ἑυτοῦ ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς ἔνα τῶν σατραπῶν Πέρσην ὃντα μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ ὄνόματι Ἰούνιον εἰς τὸ διασῶσαι αὐτὸν καὶ τὰ ἔξπεδιτα αὐτοῦ ἐκ τῆς Περσικῆς χώρας καὶ παραλαβεῖν τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὴν μητρόπολιν αὐτῆς.

V 12 Καὶ καταφθάσας ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς τὸ Νιζτίβιος πόλιν οὐκ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἀλλ᾽ ἔξω τῶν τειχέων κατεσκήνωσεν. ὁ δὲ Ἰούνιος ὁ τῶν Περσῶν σατράπης εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, εἰς ἔνα τῶν πύργων σημεῖον Περσικὸν ἔθηκε, τοῦ βασιλέως Ρωμαίων κελεύσαντος τοὺς πολίτας πάντας σὺν πᾶσι τοῖς διαφέροντι αὐτοῖς ἔως ἐνὸς ἔξελθεῖν. καὶ ἔξελθὼν πρὸς αὐτὸν Σιλουανὸς κόμης τῇ ἀξίᾳ καὶ πολιτεύομένεος τῆς αὐτῆς πόλεως προσέπεσεν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ δεόμενος αὐτοῦ μὴ προδοῦναι τὴν πόλιν Πέρσαις· καὶ οὐκ ἔπεισεν αὐτόν. διμωμοκέναι γάρ, φησίν, ἔφασκε καὶ μὴ βούλεσθαι δόξαν ἐπίορκον παρὰ πᾶσιν ἔχειν. καὶ τειχίσας πόλιν ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως Ἀμιδης, καλέσας τὴν κώμην Νισίβεως, ἐκεῖ πάντας τοὺς ἐκ τῆς

1. Ἀρινθέτον Οχ. 2. δοῦναι Ρωμαῖοι Πέρσαις] „Chr. Alex. δοῦναι Ρωμαίους, rectius.“ Ch. 3. Μυγδωνίαν Οχ. Sic et infra. 15. τοῦ δὲ Οχ., τοῦ Chron. 20. δόξαν ἐπίορκον] „For te scrib. ἐπιόρκου, uti Chr. Alex. habet.“ Ch.

Surenam Senatorem et Legatum Persarum, uti Persis Romani totam Mygdoniam Provinciam, Nisibimque, ejus Metropolim, cum solis moenibus, incolis vero denudatam, concederent. Quo confirmato, paceque tabulis consignata, Jovianus Imperator sibi assumpsit ex Persarum Satrapis Junium quendam, qui cum Legato venerat, qui ipsum exercitumque ex Persarum finibus educeret; et Provinciam ejusque urbem Principem acciperet.

Imperator autem Jovianus Nisibim veniens, urbem non ingressus est; sed tentoriis extra moenia defixis, Junium, Persarum Satrapam, ingredi jussit. Hic itaque ingressus, turrim descendit; a cuius summitate, signum Persicum extulit; Imperatore, incolas urbis ad unum omnes, cum bonis suis, excedere jubente. Egressus autem Silvanus Comes et Praefectus urbis, procidens Imperatori ad pedes, deditioνem urbis deprecatus est. Renuit Imperator, causatus fidem se suam interpostisse, nec perjurii de se opinionem apud omnes excitare velle. Itaque extra moenia urbis Amidae, vicum quendam muro cingens, vicum Nisibenū vocavit;

Μυγδονίας χώρας οὐκεῖν ἐποίησε καὶ Σιλονανὸν τὸν πολιτευόμενον.

Καὶ περάσας ἐπὶ τὴν Μεσοποταμίαν εὐθέως πάντα τὰ χρι- O 28 στιανῶν ἀνήγειρε καὶ χριστιανοῦς ἐνεχείριζε τὰ πρόγματα καὶ ἄρ- 5 χοντας χριστιανὸς εἰς τὴν ἀνατολὴν πᾶσαν προτρέψας καὶ ἔξαρ- χους. καὶ ἀπολιπὼν τὴν ἀνατολὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰοβιανὸς μετὰ τὸ ποιῆσαι πάκτα εἰρήνης μετὰ Περσῶν πρὸς ὅλην χρόνον 10 ἔξιάριθμην ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν σπουδαίως μετὰ τοῦ αὐτοῦ στρατοῦ διὰ τὸν χειμῶνα· ἦν γὰρ βαρύς. καὶ ἐν τῷ ἀνιέναι αὐ- 15 τὸν κατέφθασε τὴν Γαλατῶν χώραν· καὶ τελευτῇ Ἰδίῳ Θανάτῳ ἐν κάμηῃ λεγομένῃ Δαδάστανα, ὃν ἐνιαυτῶν ἔ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰοβιανὸν ἐβασίλευσε Βαλεντινιανὸς C ἐν Νικαίᾳ πόλει ὁ ἀπότομος ἑτη ις'. ἦν δὲ χριστιανός. οὗτος δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου προήχθη καὶ ἐστέφθη βασιλεὺς ὑπὸ Σα- O 29 15 λονοτοίουν τοῦ ἐπάρχον τῶν πρωτωρίων, ἐπιλεξαμένουν αὐτὸν καὶ καταναγκάσαντος αὐτὸν βασιλεῦσαι. τὸν γὰρ αὐτὸν βασιλέα Βα- λεντινιανὸν Ἰονιλιανὸς ὁ βασιλεὺς ὁ παραβάτης, ὡς χριστιανὸν πύ- νην, ἐπεμψεν εἰς Σαλαβρίαν, ποιήσας τριβοῦνον ἀριθμοῦ· ἔγρω γὰρ ἐν δράματι ὅτι μετ' αὐτὸν αὐτὸς βασιλεύει. ὁ δὲ ἐπαρχος Σα-

11. Δαδάστανα Ch., Chron., Διδάστανα Ox.

Mygdoniosque omnes, ipsumque Silvanum Praefectum, ibidem habitare jussit.

Tum vero per Mesopotamiam instituto itinere, templa Christianorum excitavit, rerumque gerendarum curam eis commisit; Christianis etiam ubique Praefectis et Exarchis per Orientem omnem constitutis. Imperator autem Jovianus, pace cum Persis ad breve tempus confecta, Oriente relicto propter Hyemem, quae gravis incumbebat, cum copiis suis Constantinopolim versus maturavit iter. Galatarum autem regionem in reditu suo appulsus, in vico Didastana diem suum obiit, annum agens se- xagesimum.

VALENTINIANUS IMPERATOR.

Jovianum exceptit in regno Valentinianus, cognomento Severus; qui Imperator Nicaeae factus, regnavit annos xvi. Christianus hic erat, ad imperium a Senatu proiectus: Diadema autem ei imposuit, qui et eum Imperatorem nominavit, et quasi imperium suscipere coegerit, Salustius, Praetorio Praefectus. Imperator enim Julianus Apostata, Valentinianum, ceu Christiani nominis studiosissimum, in Salabriam relegaverat, consti- tuens eum cohortis tribunum: ut qui viso quodam praesenserat, eum post se regnaturum. Hunc itaque ex Salabria accersendum curat Salustius

Iohannes Malalias.

λούστιος πέμψας ἡρεγκεν αὐτὸν ἀπὸ Σαλαμβρίας, καὶ εἶπε τῷ στρατῷ ὅτι οὐδεὶς ποιεῖ βασιλέα Ῥωμαίων ὡς οὗτος.

Τότε μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, εὐθέως διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἔπαρ-
χον Σαλούστιον, καὶ ὑπὸ ἐγγύας ποιήσας ἔθηκε πρόθεμα καὶ
αὐτοῦ, ἵνα εἴ τις ἡδικήθη τι παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. 5
καὶ οὐδεὶς προσῆλθε κατὰ Σαλουστίου· ἦν γὰρ ἄγνότατος.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
μεγάλῃ πολλά. ἐπεστράτευσε δὲ κατὰ Περσῶν, πέμψας τὸν ἴδιον
αὐτοῦ ἀδελφὸν Βάλεντα, ποιήσας αὐτὸν Καισαρα, μηνὶ ἀποιλλὼ
πρώτη· καὶ οὐκ ἐπολέμησεν ὁ αὐτὸς Βάλης, ἀλλὰ κατελθὼν 10
ἐποίησεν εἰρήνης πάκτα· εἶχε γὰρ πᾶσαν ἔξονσίαν εἰς πρόσωπον
τοῦ ἴδιον ἀδελφοῦ· κατελθόντων Περσῶν καὶ αἰτησάντων εἰ-
ρήνην.

V 13 Γενόμενος οὖν ὁ αὐτὸς Βάλης ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας μετὰ
τοῦ πλήθους τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως μηνὶ νοεμβρίῳ δεκάτῃ, 15
ληδικτῶντι ιδ', διέσυρεν ἐκεῖ ἔνεκεν τοῦ ποιῆσαι μετὰ Περσῶν τὰ
πάκτα τῆς εἰρήνης· καὶ ἐποίησε τὰ πάκτα ἐπὶ ἑτη ἑπτά, τῶν Περ-
σῶν αἰτησάντων εἰρήνην καὶ παραχωρησάντων τὸ ἥμισυ τοῦ Νι-
ζιτίβιος. καὶ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχέων πόλει, τερραφθεὶς τῆς
τοποθεσίας καὶ τῶν ἀέρων καὶ τῶν ὑδάτων, πρῶτον τὸν φόρον, 20
ἐπιβαλόμενος μέγα κτίσμα, λύσας τὴν βασιλικὴν τὴν λεγομένην
πορών τὸ Καισάριον, τὴν οὖσαν πλησίον τοῦ ὁρολογίου καὶ τοῦ
Κομμοδίου δημοσίου, τοῦ νυνὶ ὄντος πραιτωρίου ὑπατικοῦ Συ-

Praefectus, exercitumque concione habita monuit, neminem ad imperium Romanum aequē idoneum esse ac hunc.

Hic vero quamprimum regnare coepit, Salustum Praefectura abdi-
cavit, et stipulatis qui pro eo responderent fideiussoribus, publico contra
eum Edicto denunciavit, uti si quis ab eo laesus fuisset, ad Imperatorem
accederet. Nemo autem contra Salustum prodiiit: erat enim vir summa
integritate.

Valentinianus Imperator plurima Antiochiae condidit. Contra Persas
quoque arma movit, misso Valente fratre suo; quem Caesarem creaverat,
Aprilis i. Non tamen ad praelia deventum est: Valens enim pacis con-
ditiones iniit cum eis; hoc ab eo Persis flagitantibus: utpote quem pe-
nes, fratris sub persona, summa rerum esset potestas.

Valens autem cum exercitu suo, Novembribus x, Indictione xiv, Antio-
chiam Syriae veniens, ibi de pace cum Persis agendi causa commoratus
est. Foedera autem firmavit in Septennium, Persis ei dimidiā Nisibis
partem redditibus. Valens autem situ urbis Antiochenae, tum ob aē-
rem, tum ob aquas amoenissimo delectatus, Forum ibi, opus magnificum
extruxit; dissoluta, usque ad Plethriū, Basilica, quae Caesarium olim
vocata, juxta Horologium sita erat et Commodi Balneum, quod nunc in

ρίας ἄρχοντος, ἥως τοῦ λεγομένου Πλεθρίου, καὶ τὴν κόγχην ἀν-
τεώσας αὐτῆς καὶ εἰλήσας ὑψῖδας ἐπάνω τοῦ λεγομένου Παριμ-
νίου χειμάρρου ποταμοῦ, κατερχομένου ἀπὸ τοῦ ὄρους κατὰ μέ-
σον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. καὶ ποιήσας ἄλλην βασιλικὴν κατέ-
5 ναντὶ τοῦ Κομμοδίου καὶ κοσμήσας τὰς τέσσαρας βασιλικὰς κίσι
μεγάλοις Συλωνιτικοῖς, καλαθώσας δὲ τὰς ὑποροφώσεις καὶ καλ-
λωπίσας γραφαῖς καὶ μαρμάροις διαφόροις καὶ μονσώσει, μαρ- O 31
μαρώσας δὲ ἐπάνω τῶν εἰλημάτων τοῦ χειμάρρου πᾶν τὸ μέσαν-
λον ἐπλήρωσε τὸν φόρον αὐτοῦ, καὶ ταῖς τέτραις βασιλικαῖς δια-
10 φόρονς ἀρετὰς χαρισμένος καὶ ἀνδριάντας στήσας, ἐν δὲ τῷ
μέσῳ στήσας μεγάλην πάνυ κίονα, ἔχονταν στήλην Βαλεντινιανοῦ
βασιλέως, ἀδελφοῦ αὐτοῦ· καὶ στήλην δὲ μαρμαρίνην ἐν τῷ Σηνά- C
τῳ τῆς Κόγχης καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐν τῇ Κόγχῃ βασιλικῆς ἄλλην
στήλην διὰ τιμίου λιθον ἀνέθηκε καθεξομένην τῷ αὐτῷ Θεο-
15 τάτῳ βασιλεῖ Βαλεντινιανῷ. ἔκτισε δὲ καὶ τὰς δύο σφενδόνας
τοῦ Κυνηγίου, εἰλήσας αὐτὰς καὶ πληρώσας βάθρων, ἐπειδὴ
πρώην μονομαχεῖον ἦν. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ δημόσιον λοντρὸν πλη-
σίον τοῦ Ἰππικοῦ. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμαστὰ ἔργα
ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

20 'Ο δὲ Θεότατος βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς πολλοὺς συγκλητι-
κοὺς καὶ ὄρχοντας ἐπαρχιῶν ἐφόρευσεν, ὡς ἀδικοῦντας καὶ κλέ-
πτοντας καὶ ἀρπάζοντας. τὸν δὲ πραιπόσιτον τοῦ παλατίου αὐ-

6. ὑποροφώσεις] ὑπωροφώσεις Ch. 11. μέγα πάνυ κίονα] „με-
γάλην scribendum esse, apparet ex sequentibus.“ Ch. 12. Σινά-
τῳ Ox.

Syriae Comitis Praetorium conversum est. Concham quoque ejus in-
stauravit. Fornicatum item opus Parmenio torrenti, qui ex monte hiber-
no tempore scaturiens, urbem percurrit medius superinduxit. Aliam quo-
que Basilicam extruxit, e regione Balnei Commodiani. Insuper etiam Ba-
silicas quatuor columnis ingentibus Salonicis exornavit; quarum tecta
laqueata caelaturis, marmore vario, et musivo opere decoravit. Mesau-
lum quoque Parmenii fornicibus superimpositum, marmore totum ador-
nans, Forum suum absolvit. Quatuor etiam Basilicas ornamenti variis,
statuisque positis insignivit: quarum in medio, ingenti Columnae imposi-
tam fratris sui Valentinianni Imperatoris statuam collocavit. Statuam quo-
que aliam, in Conchae Senaculo marmoream; tertiam insuper ex lapillis
pretiosis, ad sedentis formam factam, in medio Basilicae in Concha posi-
tae, eidem Imperatori Valentiniano dicavit. Duas etiam Cynepii Fundas
extruxit; quas etiam tecto superinductas, sedibus complevit; cum prius
Monomachium fuisse. Balneum quoque Publicum, prope Circum extru-
xit; praeter alia etiam in eadem urbe admiranda plurima.

Divinissimus autem Imperator multos ex Senatoribus et Provincia-
rum Praesides propter rapinas, extortiones, aliaque injusta ab eis com-
missa morte multavit. Rhodanum vero, palatiū Praepositum, virum poten-

τοῦ ὀνόματι 'Ροδανόν, ἄνδρα δυνατώτατον καὶ εὐπορον καὶ διοι-
D ούντα τὸ παλάτιον, ὃς πρῶτον ὅντα ἀρχευνοῦχον καὶ ἐν μεγά-
 λῃ τιμῇ ὄντα, ζῶντα ἔκανσεν εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ Ἰππικοῦ φρου-
 γύνοις, ὃς Θεωρεῖ τὸ ἵππικὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανός.
 ὁ γὰρ πραιπόσιος αὐτοῦ 'Ροδανὸς ἥρωασεν οὐσίαν ἀπό τίνος χή-
 ρας γυναικὸς καλούμενης Βερονίκης, πλέξας αὐτῇ, ὃς ἐν δυνάμει
 ἦν· καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ. Ἡ
 μόνον δὲ ἐβασίλευσε, κατ' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δικαστὴν τὸν πα-
 τρίκιον Σαλούστιον· ὅστις κατέκρινε τὸν αὐτὸν πραιπόσιον 'Ρο-
 δανόν. καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸν ὄρον παρὰ τοῦ πατρι-
 κίου Σαλούστιουν, ἐκέλευσε τῷ αὐτῷ πραιποσίτῳ ἀναδοῦναι τῇ
 χήρᾳ ἡμερ ἥρωασέ παρ' αὐτῆς. καὶ οὐκ ἐπείσθη ὁ αὐτὸς 'Ροδα-
E νὸς καὶ ἀνέδωκεν αὐτῇ, ἀλλ' ἐξεκαλέσατο τὸν πατρίκιον Σαλού-
 στιον. καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκέλευσε τῇ αὐτῇ γυ-
 ναικὶ προσελθεῖν αὐτῷ, ὃς Θεωρεῖ τὸ ἵππικόν· καὶ προσῆλθεν 15
 αὐτῷ ἡ γυνὴ τῷ πέμπτῳ βαῖψε πρωίας. καὶ ὡς ἴσταται ἔγγιστα
 αὐτοῦ εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτὸς 'Ροδανὸς πραιπόσιος, ἐκέλευσεν ὁ
O αὐτὸς βασιλεύς, καὶ κατεσχέθη ἀπὸ τοῦ καθίσματος ἐπὶ πάσης
V 14 τῆς πόλεως, καὶ ἀπηνέχθη εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ Ἰππικοῦ καὶ
 ἔκανθη. καὶ ἔχαρισατο τῇ αὐτῇ χήρᾳ γυναικὶ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς 20
 Βαλεντινιανὸς πᾶσαν τὴν περιουσίαν τοῦ αὐτοῦ πραιποσίον 'Ρο-
 δανοῦ· καὶ εὐφημισθη ὑπὸ τοῦ δήμου παντὸς καὶ τῆς συγκλήτου,
 ὃς δῆκαιος καὶ ἀπότομος· καὶ ἐγένετο φόβος πολὺς εἰς τὸν κα-
 ποράγμονας καὶ εἰς τοὺς ἀρπάζοντας τὰ ἀλλότρια, καὶ ἡ δικαιο-
 σύνη ἐκράτει.

25

tem et copiosum et palatum curantem, (ut qui Eunuchorum Praefectus esset, magna dignitate cultus,) in funda Hippodromi, interim dum ipse Circensia spectabat, vivum cremiis comburi jussit. Rhodanus enim iste Praepositus, viduae cuidam, Veronicae nomine, dolo velut a potentiore circumventae, bona sua eripuerat. Mulier Valentinianum Imperatorem de his appellat: qui statim litis arbitrum illis dedit Salustum Patrium: qui etiam Rhodanum Praepositum reum peregit. Imperator, ut Salustii sententiam intellexit, Praeposito edixit, ut ablata viduae restitueret: quod tamen adduci non potuit ut faceret Rhodanus; sed ab Salustio Patricio provocavit. Imperator super his indignatus, mulieri praecepit, uti ad se accederet, dum Circensia spectaret. Mulier itaque Imperatorem accessit, ad Certamen quintum Matutinum [finitum;] cum Rhodanus Praepositus illi a dextra astaret: quem tamen comprehensum, et a sella in Circi fundam deturbatum, spectante populo universo, concremavit. Imperator porro Valentinianus Rhodani Praepositi bona Viduae ad dixit omnia: Senatu interim, populoque universo eum acclamationibus celebrantibus, ceu Judicem justum et severum. Terror itaque inde ingens injurios homines et aliena diripientes invasit omnes, Justitia interim invalescente.

‘Ομοίως δὲ καὶ τὴν δέσποιναν Μαριανὴν τὴν ἑαυτοῦ γνωσκήν
ἀγοράσασαν προύστειον ἔχον πρόσοδον καὶ δοῦσαν παρ’ ὁ ἦν τὸ
προύστειον ἄξιον καὶ τιμηθεῖσαν ὡς Αὐγούσταν, ἀκούσας ἐπεμ- **O 34**
ψε καὶ διετιμήσατο τὸ αὐτὸ προύστειον, δρκώσας τοὺς διατιμη-
5 σαμένους· καὶ μαθὼν ὅτι πλείονος τιμῆς πολὺ ἄξιόν ἐστι τῆς Β
ἀγορασίας, ἥγανάκτησε κατὰ τῆς βασιλίσσης καὶ ἔξωρισεν αὐτὴν
τῆς πόλεως, ἀναδοὺς τῇ πωλησάσῃ γνωσκὴ τὸ προύστειον.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνηγόρευσε βασιλέα Γρατιανὸν τὸν
νιὸν αὐτοῦ· τὴν δὲ αὐτὴν δέσποιναν Μαριανὴν ἀνεκαλέσατο ὁ
10 νιὸς αὐτῆς Βαλεριανὸς μετὰ τὸ γενέσθαι αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ
‘Ρώμῃ παρὰ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

‘Ο δὲ θειότατος Βαλεντινιανὸς νόσῳ βληθεὶς μετὰ χρόνον
ἐτελεύτα ἐν καστελλῷ Βιργιτινῷ, ὃν ἐνιαυτῶν νέον.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλον τοῦ ἀπο- **C**
15 τόμου ἐποίησεν ὁ στρατὸς βασιλέα αὐθεντήσας τὴν σύγκλητον
Ἐγένετο ὀνόματι· καὶ ἐβασιλεύεν τὴν ἡμέρας εἴκοσι δύο καὶ ἐσφάγη
εὐθέως.

2. δοῦσαν Ch., δοῦσα Ox. Eadem Αὐγούσταν. 10. Βαλεριανὸς] Conf. p. 15. C. 13. Βιργιτίνων Ox., Βιργιτίνων Chron. p. 303. B. Sic ἐν τῷ λεγομένῳ Αὐγούστεάν p. 78. D.

Pari exemplo Imperator, auditio Imperatricem Marianam, conjugem suam, praedium Suburbanum pretio, sed viliori quam erat, coemisse, (nempe, quod aestimatio ei, tanquam Augustae, facta fuerat:) mittit qui juramento obstricti bona fide praedium aestimarent. Cumque intellexisset illud multo pluris esse, quam quod Augusta solverat, indignatus adversus Imperatricem, eam proscriptis; praediumque Suburbanum mulieri, quae vendiderat, restituit.

Imperator autem Gratianum filium Augustum creavit. Gratianus vero, a patre suo Romanorum Imperator constitutus, Marianam matrem ab exilio revocavit.

At vero divinissimus Valentinianus, morbo correptus, non longo post tempore mortuus est; in castro Birgitinorum, annum agens **lv.**

E U G E N I U S I M P E R A T O R .

Mortuo Valentiniano Magno, Severo dicto, exercitus, spreta Senatus auctoritate, Eugenium quandam Imperatorem salutavit: qui cum imperasset dies **xxii**, statim interfactus est.

O 35 Καὶ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Βάλης ὁ ἀδελφὸς Βαλεντινιανοῦ τοῦ ἀποτόμου, ὁ γενναῖος ἐν πολέμοις, ὑπὸ τῆς συγκλήτου Κωνσταντινουπόλεως ἀναγορευθεὶς, ἔτους τκς' κατὰ Ἀντιόχειαν. ὅτε γὰρ ἐτελεύτα Βαλεντινιανὸς ὁ αὐτοῦ ἀδελφός, οὐκ ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Βάλης, ἀλλ᾽ ἦν πέμψας αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ πολεμῆσαι εἰς τὸ Σέρμιον πρὸς τοὺς Γότθους. οὗστινας νικήσας κατὰ κράτος ὑπέστρεψε· καὶ στεφθεὶς ἐβασίλευσεν ἔτη ιγ'. ἦν δὲ τῷ δόγματι Ἐξακιονίτης, πολεμιστής, καὶ μεγαλόψυχος καὶ φιλοκτίστης.

"Η μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἔδωκε τοῖς Ἀρειανοῖς τὴν μεγάλην 10 Ε ἐκκλησίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τὸ αὐτὸ πεποιηκώς. καὶ πάντα ἐκάκωσε τοὺς χριστιανοὺς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

'Ο δὲ αὐτὸς Βάλης καὶ τὴν δευτέραν Καππαδοκίαν ἐποίησεν ἐπιφοράν, ἀπομερίσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης. 15

O 36 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπαυθεν ὑπὸ θεομηνίας Νίκαια,

3. ἔτους τκς' κατὰ Ἀντιόχειαν] „Numerus mendoza: forte scribendum, νκς'. Sed nec sic historiae veritati congruit. Annus enim Aerae Antiochenae cccxxvi respondebat anno Valentis Imp. ultimo, sive Christi anno Dionysiaco vulgari ccclxxviii, qui annus III erat ab exitu Valentiniani Imp. Ineptit autem Auctor, dum Valentem post fratrem tandem mortuum Imperium suscipientem introducit: nisi forte intelligendus sit de triennio illo, quo, post fratrem Valentianum mortuum, ipse Orientis imperium solus administravit. Ubi vero statim addit, Valentem XIII annis imperasse, de toto illo tempore, quo cum fratre imperavit, loqui eum putandum est. Verum acutissata haec omnia: vide Ammianum Marcellinum, lib. 26.“ Ch.

V A L E N S I M P E R A T O R.

Imperium deinde suscepit divinissimus Valens, frater Valentiniani Severi, vir in bello strenuus, a Senatu Constantinopolitano Imperator renunciatus; anno Aerae Antiochenae cccxxvi. Valens enim Constantinopoli aberat, quo tempore Valentinianus mortuus est: sed Sirmiis, quo frater dum in vivis esset eum miserat, cum Gothis bellum gerebat: quibus penitus devictis, reversus est; Diademeateque suscepto, regnavit annos XIII. Erat hic dogmate Exocionita, vir in bello strenuus, magnanimus et aedificiis extrendis deditissimus.

Quamprimum vero imperare coepit, Ecclesiam magnam Constantinopolitanam Arianis concessit; quod et aliis etiam in urbibus ab eo factum est: Christiani vero per imperium ejus ubique pessime habiti.

Idem Valens, Cappadociam Secundam a Prima dirimens, Provinciam fecit.

Hujus sub imperio, divinam iram experta est Nicaea, Bithyniae urbs;

πόλις τῆς Βιθυνίας, μηρὶ σεπτεμβρίῳ ἡδικτιῶνος αἱ· ἐτελεύτησε δὲ ὁ αὐτὸς Βάλης ποιήσις πρόκεντον εἰς Ἀδριανóπολιν τῆς V 15 Θράκης, ἀπελθὼν κτίσαι φαρρίκαι ἐκεῖ οἶκον πρὸ τῆς πόλεως ἐν ἀγρῷ ἐτέρῳ, τοῦ οἰκήματος τοῦ ἀγροῦ ἀδήλως ἀναφθέντος καὶ 5 ἀναφθέντων τῶν σκαλῶν τυκτός, ἀπώλετο μετὰ τῶν κονθικούλαρίων καὶ σπαθαρίων αὐτοῦ, ὃν ἐνιαυτῶν μθ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βάλεντος ἐβασίλευσεν ὁ εὐσεβέστατος Β Γρατιανὸς ὁ νιὸς Βαλεντινιανοῦ ὁ μεῖζων ἐπὶ τῆς ὑπατείας Αὐτονιανοῦ καὶ Ἐρμογένους· ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ιζ. ἦν δὲ ἥσυχος Ο 37 10 καὶ τιμητικός.

*Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Θέων ὁ σοφώτατος φιλόσοφος ἐδίδασκε καὶ ἡρμήνευε τὰ ἀστρονομικὰ καὶ τὰ Ἐρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστον συγγράμματα καὶ τὰ Ὁρφέως.

Τῷ δὲ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Γρατιανοῦ ἀνη- C 15 γορεύθη ὑπὸ αὐτοῦ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ Σπανός, γαμήσας Πλακίδιν, ἀδελφὴν Γρατιανοῦ.

4. τοῦ οἰκήματος praecedentibus iungit Ox. Sed scribendum videatur τοῦ δὲ. 8. Αὐτονιανοῦ καὶ Ἐρμογένους] Αὐτονίου καὶ Ἐρμογενιανοῦ Ch.

mense Septembri, Indictionis xi. Valens autem, ad Adrianopolim, Thraciae urbem itinere suscepto; uti Fabricam ibi extrueret, ipso in itinere sublatus est. In agro consederat, aedificiorum vacuo; qui ex causa incognita conflagravit; unde et scalis per noctem accensis, Imperator, cum Cubiculariis et Spathariis suis, absemptus est: annos natus XLIX.

G R A T I A N U S I M P E R A T O R.

Post Valentem, imperium suscepit pientissimus Gratianus, Valentinianni filius natu major; Ausoniano et Hermogene Coss. et regnavit per annos xvii. Erat autem ingenii sedati et honorum largitor facilis.

Hujus sub Imperio Theon, sapientissimus Philosophus, Astronomiam docuit: Mercurii etiam Trismegisti atque Orphei Scripta exposuit.

T H E O D O S I U S I M P E R A T O R.

Gratianus autem Imperator, imperii sui anno vi. Theodosium Hispanum, qui Placidam sororem in uxorem habuit, Imperii Socium sibi accepit.

Πρὸ δὲ τῆς βασιλείας Γρατιανοῦ ἐτελεύτησε Βαλεριανός, βασιλεὺς Ῥώμης, ὁ νίδις Βαλεντινιανοῦ, ὁ ἀδελφὸς Γρατιανοῦ ὁ μείζων, βασιλεύσας τῆς Ῥώμης ἔτη δλίγα πάνυ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ βασιλεὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντινιανός.

- O 38** Ὁ δὲ βασιλεὺς Γρατιανὸς νόσῳ περιπεσὼν τὸν σπλῆνα ἔμεινεν 5 ἐπὶ πολὺν χρόνον νοσῶν· καὶ ἐν τῷ ἀνιέναι αὐτὸν ἐν τῷ Ἰππικῷ
D Κωνσταντινουπόλεως θεωρῆσαι διὰ τοῦ Κοχλίου κατὰ τὴν Θέραν τοῦ λεγομένου Δεκίμου ἐσφάγη καὶ τελεντᾶ, ὥν ἐνιαυτῶν ἦν.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γρατιανοῦ ἡ σύγκλητος Κωνσταντινουπόλεως ἀνηγόρευσε βασιλέα Θεοδόσιον, ὃς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ 10 τῶν ὄντα ἐκ τῆς Ἰσπανίας χώρας. καὶ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Θεοδόσιος ὁ Σπανός, ὁ μέγας γαμβρὸς Γρατιανοῦ, ἔτη ιζ'. ἦν δὲ χριστιανὸς καὶ φρόνιμος καὶ εὐσεβὴς καὶ ἐνδρανής. ἦν μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, εὐθέως ἀνέδωκε τὰς ἐκκλησίας τοῖς ὅρθιοδόξοις, πανταχοῦ ποιήσας σάκρας καὶ 15 διώξεις τοὺς Ἀρειανούς. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἔστεψε τὸν δύο
E αὐτοῦ νίον, οὓς ἔσχεν ἀπὸ τῆς προτέρᾳς αὐτοῦ γυναικὸς Γάλλης, 39 καὶ τὸν μὲν Ἀρκάδιον ἐποίησε βασιλέα ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸν δὲ Ὄνώριον ἐν Ῥώμῃ. τοὺς δὲ ναοὺς τῶν Ἑλλήνων πάντας κατέστρεψεν ἔως ἐδάφους ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς. κατέλυσε 20 δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον τὸ λεγόμενον
V 16 Τρίλιθον, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐκκλησίαν χριστιανοῖς. ὅμοίως δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Δαμασκοῦ ἐποίησεν ἐκκλησίαν χριστιανῶν· καὶ ἄλλα

10. αὐτῶν] αὐτοῦ Ch.

Ante Imperium vero a Gratiano susceptum, e vivis excesserat Valerianus, qui Romae imperavit, Valentiniani filius, et frater Gratiani natu major, qui paucis admodum annis imperium tenuit: cui successit in regno Romano consanguineus ejus Valentinianus.

Imperator autem Gratianus, splenis doloribus correptus, diu aegrotavit: quem in Hippodromum ascendentem per Cochleam Constantinopoli, Ludos spectandi causa, ad Portam Decimi dictam, interfectus est, annum agens xxviii.

Gratiano successorem in regno Senatus Constantinopolitanus Theodosium renunciavit; (ut qui genere ei junctus fuit) ex Hispania oriundum, sacratissimus itaque Theodosius Magnus, Hispanus, Gratiani sororis maritus, Senatusconsulto ad Imperium evectus, regnavit annos xvii. Christianus hic erat, vir prudens et pius, rebusque agendis aptissimus. Quamprimum vero regnare coepit, literis suis per imperium missis, Ecclesias ubique Orthodoxis reddidit, ejectis Arianis. Idem duos quos ex uxore priore Galla suscepserat filios, Diadematē insignitos, Arcadium Constantinopoli, Honorium Romae imperare fecit. At vero Ethnicorum templa fuūdītus evertit omnia. Quod vero Heliopoli erat, Trilithum vocatum, iungens illud et celebratissimum; templum quoque Damascenum, aliaque

δὲ πολλὰ ἵεραν ἐποίησεν ἐκκλησίας, καὶ ηὐξήθη τὸ τῶν χριστιανῶν πλέον ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπεμέρισε καὶ τὴν Φοινίκην Λιβανῆσιν ἀπὸ τῆς παράλον καὶ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαια μῆ-
5 τροπόλεως καὶ ὑρχοντα δρδινάριον Ἐμέζη τῇ πόλει. ὁ αὐτὸς δὲ
βασιλεὺς καὶ τὸν Πόντον μερίσας ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἥντινα ἐκά-
λεσεν Αἰμίμοντον.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐνυράννησε Βαλβῖνος ὁ Ἰσανδρος, **O 40**
καὶ ἔστρεψεν Ἀνύζαρβον τὴν πόλιν καὶ Εἰρηνούπολιν καὶ Καστά-
10 βαλαν, τῆς Κιλικίας πόλεις. καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Ῥούφου στρα-
τηλάτου ἀνηρέθη.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ τοὺς τρεῖς **B**
ναοὺς τοὺς ὄντας ἐν Κωνσταντινούπολει εἰς τὴν πρώην λεγομέ-
νην Ἀκρόπολιν καταλίσας, ἐποίησε τὸν τοῦ Ἡλίου ναὸν αὐλὴν
15 οἰκημάτων, καὶ ἐδωρήσατο αὐτὴν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Κωνσταν-
τινούπολεως· ἡτις αὐλὴ κέκληται ἔως τοῦ νῦν τοῦ Ἡλίου· τὸν δὲ
τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν ἐποίησε ταβλοπαρόχιον τοῖς κοττίζονσιν·
δοτις τόπος κέκληται ἔως τῆς νῦν ὁ ναός· ἡ δὲ πλησίον ὁμόη τὸ
Ξέλαφιν. τὸν δὲ τῆς Ἀφροδίτης ναὸν ἐποίησε καρουζαρέειν τοῦ
20 ἐπύρχον τῶν πραιτωρίων, κτίσας πέριξ ὁσπήτια καὶ κελεύσας
δωρεὰν μέρειν ἐν αὐτοῖς τὰς πάνυ πενιχρὰς πόργας. ἐποίησε δὲ
δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος καὶ τὴν λεγομένην πρώην κώμην Ῥοφαιεινāν **C**
πόλιν· ἡτις μετεκλήθη Θεοδοσιούπολις, λαβοῦσα ἔκποτε ἡ αὐτὴ **O 41**

3. Λιβανῆσιν] Λιβανισίαν Ox. 7. Αἰμίμοντον Ch., Ἐμίμοντον
Ox. 9. Εἰρηνούπολιν] V. ad p. 6. C. 22. Ῥοφαιεινᾶν] Resai-
nam dicit.

plurima, in Ecclesias conversa, Christianis donavit: Unde et res Christianorum, hujus sub imperio, plurimum auctae sunt.

Idem Imperator Phoeniciam Libanesiam a Maritimo dirimens, Provinciam fecit; Jure Metropolitico et Praefecto ordinario Emessae urbi concessis. Idem etiam Pontum dividens, Provinciam fecit, quam Hemimontum vocavit.

Hujus sub imperio, dominium sibi capessens Albinus quidam, Isaurus, Anazarbum, Irenopolim et Castabalam, Ciliciae urbes, vastavit: qui a Rufo, militum magistro, comprehensus, interfectus est.

Eodem tempore Theodosius Imperator tria quae Constantinopoli fuerunt Templa, ad Acropolim olim dictam sita, dissolvit; quorum Solis quod fuit, in contubernium conversum, magnae Ecclesiae Constantinopolitanæ concessit: qui quidem locus usque adhuc a Sole nomen habet: Dianaे vero Fanum, in Tabloparochium, Aleatoribus assignavit: verum locus iste Templum vicusque vicinus Cervinus usque adhuc vocantur. Veneris autem Fanum in Carrucarium fecit Praefecto Praetorio; constructisque in circuitu Hospitiis, pauperculas ibi meretrices gratis commorari jussit. Idem Theodosius vicum, Rophinam prius dictum, in urbem exaedificavit, quam

κώμη καὶ δίκαιον πόλεως ἔως τῆς νῦν, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μηροβαύδον καὶ Σατουρνίνου.

Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἐποίησε τὴν σύνοδον τῶν ρι' ἐπισκόπων τῶν ἐν Κωνσταντινούπολει ἔγενεν τοῦ ὁμοονσίου τοῦ ἀγίου πνεύματος. ὡσαύτως δὲ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς προήγαγε τὸν ἐπαρχον πραιτωρὸν Ἀντίοχον τὸν ἐπίκλην Χούζωνα τὸν μέγαν, καταγόμενον ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης. ἢ μόνον δὲ προήχθη ἐπαρχος, ἀνήγαγε τῷ αὐτῷ Θεοδόσιῳ βασιλεῖ ὅτι ἐπλατύνθη καὶ ηὔξηθη ἡ αὐτὴ μεγάλη πόλις

D Ἀντιόχεια τῆς Συρίας καὶ ἔχει πολλὰ οἰκήματα ἔξω τειχέων ἐπὶ 10 μίλιον ἔνα. καὶ ἐκέλευσεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος περιτειχισθῆναι καὶ τὰ ἔξω τῆς πόλεως ὅντα οἰκήματα· καὶ ἐγένετο τεῖχος ἀπὸ τῆς πόρτας τοῦ λεγομένου φίλον αὐτοῦ ἔως τοῦ λεγομένου 'Ροδίωνος' καὶ περιέλαβε τὸ ὄρος τὸ νέον τεῖχος ἔως τοῦ παλαιοῦ τείχους τοῦ κτισθέντος ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος, καὶ προσε- 15 κόλλησε τὸ νέον τεῖχος ἔως τοῦ ὁνάκος τοῦ λεγομένου Φωρούνιου τοῦ κατερχομένου ἐκ τῆς διασφαγῆς τοῦ ὄφους, ἐνεγκὼν τὸς λιθίους ἐκ τοῦ μονομαχείου τοῦ παλαιοῦ τοῦ ὅντος εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἄνω, λύσας καὶ τὸν ἀγωγὸν τὸν ἐρχόμενον εἰς τὴν αὐτὴν ἀκρόπολιν ἀπὸ τῶν λεγομένων ὑδάτων ἐκ τῆς Αασδικηνῆς ὁδοῦ· 20 **E** ὅντινα ἀγωγὸν ἐποίησεν Ἰούλιος ὁ Καῖσαρ, κτίσας τὸ δημόσιον

7. Ἀντειοχείας Οχ. 11. ἔνα] V. ad vol. I. p. 119. A. 13. τοῦ λεγομένου φίλον αὐτοῦ] „Ita habuit Cod. MS. forte tamen legendum φιλοναύτον.“ Ch. 21. Ἰούλιανὸς ὁ Κ.] „Scr. Ιούλιος ὁ Κ. vide supra lib. IX.“ Ch.

a nomine suo Theodosiopolim vocavit; addito etiam, quod et adhuc retinet, Metropolis jure; Merobaldo et Saturnino Coss.

Idem Theodosius Imperator Synodus Constantinopoli convocavit CL Episcoporum: in qua de Consubstantialitate Spiritus Sancti agebatur. Porro Theodosius Imperator Praetorio Praefectus constituit Antiochum Magnum cognomento Chuzonem, ex Antiochia oriundum. Hic vero statim a munere suscepto, ad Imperatorem Theodosium retulit, de Antiochia Magna Syriae; ad molem nempe tantam creuisse eam, ut ab ipsis urbibus, ad distantiam milliarii unius, in suburbia excurreret. Imperator itaque jussit, ut aedificia etiam quae extra urbem posita erant muro cingerentur: murus itaque factus est, a Philonauta quam vocant Porta Rhodionem usque dictum locum; ita ut murus iste novus montem includeret, usque ad murum veterem, a Tiberio Caesare extructum. Murum vero novum perduxerunt etiam ad Phurminum, quod vocant, fluentum, ex montis cavernis emanans; comportatis eo lapidibus ex Monomachio veteri, quod superius ad Acropolim stetit. Dirutus est etiam, quem Julius Caesar extruxerat, Aquaeductus, aquas ex via Laodicena ad Acropolim defens, ad Balneum aquis supplendum, quod ad montem extruxerat, in

ἄνω εἰς τὸ ὄρος τοῖς λεγομένοις ἀκροπολίταις τοῖς ἀπομείνασι καὶ οἰκήσισιν ἄνω μεθ' οὓς κατήγαγε Σέλευκος ὁ Μακεδὼν ὁ Νικάτωρ ἐν τῇ πόλει τῇ κτισθείσῃ ὑπὲν αὐτοῦ ἐν τῷ λεγομένῳ αὐλῶνι· οὖστινας καὶ παρεκάλεσεν οἰκεῖν ἡμα αὐτῷ τὴν κάτω πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ ἐλαβε τεῖχος καὶ Γίνδαρος καὶ τὸ Λύταργον καὶ ἄλλαι πολλαὶ κωμοπόλεις τῆς Συρίας.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Τζάννοι περάσαντες ἥλθον εἰς V 17 τὴν Καππαδοκίαν καὶ Κιλικίαν καὶ Συρίαν· καὶ ἐπραΐδενσαν καὶ 10 ἀπῆλθον.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐμέρισε τὴν τέαν Ἡπειρον ἀπὸ τῆς παλαιᾶς καὶ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον πόλεως καὶ ἀρχοντα Δοδώαχίῳ πόλει· δομοίως δὲ καὶ δευτέραν Παλαιστίνην ἐμέρισεν ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ ἐποίησεν ἀρχοντα, δοὺς δίκαιον 15 μητροπόλεως καὶ ἀρχοντα τῇ λεγομένῃ Σκυθῶν πόλει.

Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἔξελθων ἐπὶ Ρώμην εἰσῆλθεν ἐν Θεοσαλονίκῃ πόλει· καὶ τοῦ ὄντος μετ' αὐτοῦ στρατιωτικοῦ πλήθονς διὰ μιτᾶτα ταράξαντος τὴν πόλιν, ἐστασίσαν καὶ ὑβρισαν τὸν βασιλέα οἱ Θεοσαλονικεῖς. 20 καὶ θεωρήσας ἵππικὸν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει γέμοντος τοῦ Ἰππικοῦ ἐκέλευσε τοξευθῆναι· καὶ ἀπώλετο πλῆθος χιλιάδων δεκαπέντε. καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ Ἀμβρόσιος ὁ ἐπίσκοπος ἐποίησεν αὐτὸν ὑπὸ κάλυμμα· καὶ ἐμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὴ

13. Δοδώαχίῳ] Δοδώαχείῳ Οχ. 14. ἀρχοντα] „Lego ἐπαρχίαν.“
Ch. 23. ὑποκάλυμμα Οχ.

usum Acropolitarum, qui sedes ibi olim posuerant, reliquique fuerunt ex eis, quos Nicator Seleucus, in planiciem deductos, adhortatus est, uti sedes, ubi et ipse ponentes, urbem a se conditam, Antiochiam magnam incolerent. Eodem tempore Gindarus, Lytargus, plurimaque alia Syriae oppida rusticana moenibus cincta fuerunt.

Hujus sub imperio Tzanni trajicentes, Cappadociam, Ciliciam, Syriamque diripuerunt; praedaque arrepta, regiones suas repetierunt.

Idem Theodosius Imperator, novam a veteri dirimens Epirum, Provinciam fecit, Jure Metropolitico et Praefecto urbi Dyrrachio concessis. Similiter etiam Palaestinam secundam a Prima sejungens, Provinciam fecit; Metropolis jure et Praefecto Scythopoli datis.

Theodosius autem Imperator Constantinopoli Romanam proficiscens, per Thessalonicanam fecit iter: ubi militibus ob metationes tumultum cinctibus, populus Thessalonicensis, concitata seditione, Imperatorem conviciis impe-tebat. Imperator autem, qui tum Circensis spectabat, ad quae frequens multitudo convenerat, militem sagittis populum petere jussit: unde et quindecim millia capitum ceciderunt. Ob hoc indignatus Ambrosius Episcopus, Imperatori Ecclesia interdixit, neque ingredi eum passus est, per

B
O 43

εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔως οὗ πιαρακληθεὶς ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὰ ὄγια γενέθλια ἐδέξατο αὐτόν. οὐκ ἄλλως δὲ ἐδέξατο αὐτόν, ἔως οὗ ἐποίησε σύκραν, ἵνα οἵασδήποτε ἀγανακτήσεως παρὰ βασιλέως γινομένης ἔνδοσιν δίδοσθαι ἀπὸ τῶν ἐπιτρεπομένων

C τριάκοντα ἡμερῶν καὶ εἰδὼς οὕτως γενέσθαι τὸ προσταχθέν. 5

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὴν δευτέραν Γαλατίαν ἀπὸ τῆς πρώτης μερίσας ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον πόλεως καὶ ἀρχούντα Πισινοῦντι τῇ πόλει.

O 44 ‘Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ποιήσας πρόκενσον ἀπιὼν ἐπὶ πόλεμον, ἐν Μιζονάνῳ ἡρῷωστησε, καὶ τελευτὴ ἐκεῖ ἐν Μιζον-10 λάνῳ, ὃν ἐνιαυτῶν ἔστι· καὶ ἡ νέκρη τὸ λεύφανον αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινούπολει. ὅτε δὲ ἔμελλε τελευτᾶν Θεοδόσιος, μαθὼν ὅτι εἰς Ράμην ἤλθεν ὁ Ἀρκάδιος πρὸς Ονάριον τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν ἀρρώστησαντα, ἔγραψεν αὐτῷ ὑποστρέψαι εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ τὴν ἀνατολήν. καὶ διατρίψαντος ἐν Ράμῃ τοῦ αὐτοῦ βα-15 σιλέως Ἀρκάδιον πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν βασιλέα Ονάριον, ὥσταντος δὲ καὶ κατὰ τὴν ὅδον διασύραντος, ἐν δσῳ ἔρχεται ὁ Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινούπολει, Γαιῆνας ἐτυράννησεν ὁ συγκλητικός, θέλων βασιλεῦσαι. καὶ κατέφθασεν ὁ Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινούπολει καὶ ἐφόρευσε τὸν τύραννον Γαιῆναν. 20

O 45 Μετὰ οὖν τὴν βασιλείαν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τοῦ Σπανοῦ Ε ἐβασιλεύσειν ὁ νιὸς αὐτοῦ Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινούπολει ἐλθὼν

7. πόλεως] Immo μητροπόλεως.

dies plurimos; donec exoratus tandem recepit eum, in Festo Theophaniorum; ea tamen conditione, si per Sacram Imperatoriam ediceret, ut qualsicunque incideret occasio, quae Imperatorem commotum redderet, Judicum sententiae, non nisi interposito xxx dierum spatio, ratae essent.

Idem Theodosius Galatiam quoque secundam a prima dirimens, Provinciam fecit; Metropolis jure et Praefecto Pessinunti concessis.

Porro Theodosius Imperator, expeditione quadam suscepta, Mediolani in morbum incidens, fato ibi succubuit, annos natus LXV; reliquiis ejus inde Constantinopolim deportatis. Moriens autem Theodosius, Arcadium (quem Romam venisse resicerat, ut Honorium fratrem viseret, tunc temporis ex morbo decumbentem) per literas hortatus est, uti Constantinopolim repetens, Orienti prospiceret. Arcadio autem Romae cum fratre Honorio longius commorante; quin et per viam quoque moras trahente, citius Constantinopolim attingere non potuit, quam Gainas quidam ex Senatoribus imperium invasisset. Tandem vero Arcadius, Constantinopolim veniens, Gainam istum rebellem e medio sustulit.

A R C A D I U S I M P E R A T O R .

Magnum itaque Theodosium Hispanum exceptit in Imperio filius ejus Arcadius, Roma Constantinopolim veniens: ubi regnavit annos XXIII, Ho-

ἀπὸ Ρώμης τὰ πάντα ἔτη εἰκοσιτρία, ἐνσας ἐν Ρώμῃ Ὀνώριον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν μικρότερον. ἦν δὲ περίγοργος καὶ ἐνδρα-
νῆς. καὶ εὐθέως ἐλθὼν ἐποίησε βασιλέα τὸν νιὸν αὐτοῦ Θεο-
δόσιον τὸν μικρὸν ἐν Κωνσταντινούπολει.

5 Ο δὲ αὐτὸς Ἀρχαδίος ἐποίησε καὶ ἴδιον ἀριθμόν, οὗς ἐκάλε-
σεν Ἀρκαδιακούς. ἀδόξωστήσας δὲ ἔξαιρης τελευτᾶ, ὃν ἐνιαυ-
τῶν λα'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀρκαδίου ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ 18
τοῦ Ὀνώριος ἐν Ρώμῃ ἔτη λα'. ἦν δὲ ὁργίλος καὶ σώφρων.

10 Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκλεισε τὸ ἱερὸν τοῦ Σεράπιδος Ἡλίου οὐ 46
τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ταραχῆς γενομένης δημοτικῆς ἐν
τῇ Ρώμῃ μεγάλης, ἀγαρακτήσας ἀπῆλθεν εἰς Ράβενναν πόλιν·
καὶ πέμψας ἥγαγεν Ἀλάριχον στρατηλάτην ἀπὸ τῶν Γαλλιῶν μετὰ
15 πλήθονς, ὧν πραιδεύση τὴν Ρώμην. καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀλάριχος ἐν
τῇ πόλει παρέθετο αὐτὸν τῇ πόλει καὶ τοῖς συγκλητικοῖς τοῖς
ἐχθροῖς Ὀνώριον, καὶ τινα τῶν τῆς πόλεως οὐκ ἔβλαψεν, ἀλλὰ
δρυῆσας εἰς τὸ παλάτιον ἐπῆρε πάντα τὰ τοῦ παλατίου χρήματα β
καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνώριον ἀπὸ πατρὸς Πλακιδίαν, μικρὰν οὖσαν

14. Γαλλιῶν Ch., Γαλλῶν Ox. Scripsi Γαλλιῶν et mox Γαλλίας,
ut p. 30. A. 16. αὐτὸν Ox.

nero fratre suo natu minore Romae relicto. Erat autem [Arcadius] vir
ingenii acerrimi, et rebus agendis idoneus: qui quamprimum Constantinopoli
reversus fuerat, filium suum, Theodosium juniores, imperii socium
sibi accepit.

Idem Arcadius agmen quoque proprium instituit; quod et *Arcadia-*
cum vocavit. In morbum vero incidens, subito mortuus est, aetatis anno
XXXI.

HONORIUS

IMPERATOR.

Post Arcadium mortuum Romae imperavit Honorius annos XXXI.
Iracundiae hic deditus erat, sed vir sanae mentis.

Hic fanum Serapidis Solis, quod Alexandriae magnae fuit, occludi
jussit.

Romae vero magna seditione coorta, Imperator in Ravennam urbem
indignabundus secessit; accersito ex Gallia Alaricho Duce, cum copiis
ejus, ad Romanam depraedandam. Alarichus autem Romanam veniens, civi-
bus et Senatoribus, Honori hostibus, sese adjunxit; et omnino nihil in
Romanos hostile perpetrans, Imperatoris ipsius in Palatium irrumpit; uni-
versoque Thesauro Regio, Imperatoris etiam a Patre sorore, Placidia,

παρθένον· καὶ πάλιν ἀπῆλθεν αὐτὸς εἰς τὰς Γαλλίας τυραννήσας. Κωνστάντιος δὲ ἔτι κόμης ὡν μετὰ Ἀλαρίχον, πιστεύθεις παρ' αὐτοῦ τὴν κόρην Πλακιδίαν, δυνηθεὶς ἐλυθεν αὐτήν· καὶ φυγὴν τὸν Ἀλύριχον ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα Ὄνώριον. καὶ εὐχαριστῶν αὐτῷ ὁ Ὄνώριος ἐποίησεν αὐτὸν συγκλητικόν, καὶ 5

O 47 ἐξέδωκεν αὐτῷ τὴν Πλακιδίαν εἰς γυναῖκα, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν Ῥώμῃ· ἐξ ἣς ἔσχεν νίὸν ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος, ὃν ἐκάλεσε Βαλεντίνιανόν· καὶ ἦμα Κωνσταντίῳ γενόμενος ὁ Ὄνώριος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεῖπε τοὺς τέσσαρας τυράννους

C Ἀτταλον καὶ Σεβαστιανὸν καὶ Μάξιμον καὶ Κώνσταντον τὸν συγ-10 κλητικόν, οἵτινες ἀντῆραν αὐτῷ ὑπονοθεύσαντες τὸν δῆμον. μετὰ δὲ τὸ φονευθῆναι αὐτοὺς καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημιευθῆναι ἔύσας τὸν Κωνστάντιον ἐν τῇ Ῥώμῃ βασιλεύειν ἤλθεν ὁ αὐτὸς Ὄνώριος ἐν Κωνσταντινούπολει βασιλεύων μετὰ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. 15

'Ο δὲ Κωνστάντιος, βασιλεὺς Ῥώμης, τελευτῇ ἰδίῳ θανάτῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας καὶ ζωῆς Ὄνωρίον· καὶ τυραννήσας συγκλητικός τις ὁνόματι Ἰωάννης, τῶν ἄλλων συγκλητικῶν συμποιησαμένων μετ' αὐτοῦ, βασιλεύει ἐν τῇ Ῥώμῃ. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Ὄνώριος ἐμάνη· καὶ νόσῳ βληθεὶς ὑδρωπίασας τελευτᾷ, ὃν ἐνιαν-20 τῶν μιβ'.

20. ὑδροπιάσας Οχ., ὑδρωπιάσας Ch.

virguncula, secum abreptis, in Galliam reversus est, tyrannidem usque agitans. Constantius autem quidam Comes, qui Alarichum secutus, Placidiam virginem sibi concreditam habuit; arrepta occasione, Alarichum effugit, eamque Honorio Imperatori reducem dedit. Cujus facti in gratiam, Honorius Constantium ad Senatoriam dignitatem provexit: quin et Placidia ei in uxorem data, in imperii etiam consortium eum admisit. Constantio ex Placidia natus est filius, nomine Valentinianus. Honorius itaque, Constantio in regni societatem adscito, quatuor rebelles illos Senatores, Attalum, Sebastianum, Maximum et Constantem, qui plebem in partes suas allicientes, Imperatori negotium facesserunt, e medio sustulit; bonis eorum publicatis. Honorius autem, imperio Occidentis Constantio tradito, ipse Constantinopolim contendens, Theodosio Juniori sese Imperii socium adjunxit.

Contigit autem, vivente adhuc et regnante Honorio, Constantium Romanum Imperatorem e vivis excedere: post quem, Joannes quidam Senator, tyrannidem arripiens, Senatorum reliquorum ope fretus, Imperium Occidentis invasit. Quo audito, Honorus in furorem actus est; et ex aqua intercute laborans, mortuus est aetatis anno XLII.

ΛΟΓΟΣ ΙΔ'

Ο 49
V 19

ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΤ ΝΕΩΤΕΡΟΤ
ΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ὄνωρον ἐβασίλευσε μόνος ὁ θειότατος Αθεοδόσιος ὁ νέος, ὁ νιὸς Ἀρκαδίου βασιλέως, ἀδελφοῦ Ὄνωρον, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Στελίχωρος καὶ Ἀβριλιανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἴδιου πατρὸς στεφθεὶς· ἐβασίλευσε δὲ τὰ πάντα ἔτη ν' καὶ μῆνας ζ'. Ο 50
5 δοστις ἔχαιρε τῷ Πρασίνῳ μέρει καὶ ἀντεποιεῖτο αὐτῶν κατὰ πόλιν. ἐν δὲ Κωνσταντινούπολει μετήγαγεν αὐτοὺς, θεωροῦντας πρώην εἰς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ μέρη, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς θεωρεῖν εἰς τὰ ἀριστερὰ βάθρα· καὶ τοὺς τῆς πεδιτούρας στρατιώτας τοὺς κατέναντι τοῦ καθίσματος θεωροῦντας μετέστησεν ἐπὶ τὸ Βένετον 10 μέρος· καὶ τὰ βάθρα ἔδωκε τοῖς τοῦ Πρασίνου μέρονς, ἔχοντα μεσόστυλα ἔξι, εἰρηκὼς τῷ ἐπύρχῳ Κύρῳ ὅτι Οὓς φιλῶ κατέ-

Inscr. Λέωντος Οχ. 3. Ἀβριλιανοῦ Οχ., Αὐρηλιανοῦ Chron.
p. 306. D.

LIBER XIV.

DE TEMPORIBUS THEODOSII JUNIORIS USQUE
AD IMPERIUM LEONIS JUNIORIS.

Post Honorium imperavit solus divinissimus Theodosius Junior; qui a patre Arcadio, Honorii fratre, Imperator renunciatus fuerat, Stilicone et Aureliano Coss. Imperium vero tenuit annos L et menses VII. Factioni hic Prasinæ studebat; cuius etiam partes egit ubique per imperium. Constantinopoli vero Prasinos, qui a dextra ejus sedentes antea spectabant Ludos, gradus a sinistra deinceps occupare jussit: militesque Pedatae, qui ex adverso sellae Imperatoriaæ spectabant, ad Venetam partem transtulit. Prasinis autem Gradus dedit, sex habentes Mesostylia; Cyro Praefecto subindicans, velle se, quos charos sibi habuit, e regione

ναυτὶ μον θέλω θεωρεῖν. καὶ ἔκραξαν ἐν Κωνσταντινούπολει οἱ
ἐκ τοῦ Πρωσίου μέρον τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, Τὰ ἴδια τοῖς ὑδίοις.
καὶ ἐπεμψεν αὐτοῖς μανδᾶτα διὰ τοῦ πρωτοκούροσορος, λέγων
ὅτι Ἐγὼ ὡς τιμῶν ὑμᾶς εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ καθίσματος, ἔνθα
θεωρῶ, μετέστησα ὑμᾶς· καὶ εὐφήμιησαν αὐτόν. καὶ ἐκέλευσε⁵
Ο 51 κατὰ πόλιν εἰς τὰ ἀριστερὰ τῶν ἀρχόντων θεωρεῖν τοὺς Πρωσί-
νους.

Ἐβασίλευσε δὲ παιδίον· ὅτε δὲ προέκοψε τῇ ἥλικᾳ ὁ αὐτὸς
Θεοδόσιος βασιλεύς, ἀνεγίνωσκεν ἔσω εἰς τὸ παλάτιον ἐν τῇ ζωῇ
τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀρχαδίου. καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ πατρὸς 10
αὐτοῦ συνανεγίνωσκεν αὐτῷ ἄλλος γεώτερος εὐφύέστατος ὀνό-
C μιτι Παυλῖνος, νιὸς κόμητος δομεστίκων. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν
τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀνδρωθεὶς Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐζήτει λαβεῖν
γυναικα εἰς γάμον· καὶ ὥχλει τῇ αὐτοῦ ἀδελφῇ Πουλχερίᾳ τῇ
δεσποινῇ, οὕσῃ παρθένῳ, ἥτις ὡς φιλοῦσσα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελ- 15
φὸν οὐχ ἐίλατο γαμηθῆναι τινι· καὶ δὴ περιεργασαμένη περὶ
παρθένων πολλῶν κορασίων, θυγατέρων πατρικίων ἢ ἐξ αἵματος
βασιλικοῦ, εἶπεν τῷ αὐτῷ Θεοδόσιῳ βασιλεῖ, ἀδελφῷ αὐτῆς,
V 20 συνδιάγουσα αὐτῷ ἐν τῷ παλατίῳ. καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ αὐτὸς βα-
σιλεὺς Θεοδόσιος ὅτι Ἐγὼ θέλω, εἰ εἴρης μοι γεωτέραν εὔμορφον 20
πάνν, ἵνα τοιοῦτον κάλλος μη ἔχῃ γυνὴ εἰς Κωνσταντινούπολιν,
εἴτε ἐξ αἵματος ἐστι βασιλικοῦ εἴτε ἐξ αἵματος ἐστι συγκλητικοῦ

16. οὐκ Οχ. 18. εἶπεν] εἶπὼν Οχ. Male haec contraxit Chron.
Pasch. p. 311. A. 20. εἴρης] εὑρεις Οχ., ἐγὼ θέλω εὐρεῖν ma-
le Chron.

sui eos spectare. Tum vero qui Prasinae Factionis erant Constantinopoli Imperatori inclamabant: *Suum cuique.* Theodosius autem, missus Protocursore eos monuit; se, in honorem eorum, ad sinistram sellae suaee, unde spectabat ipse, transtulisse eos. Tum vero faustis acclamationibus eum celebrarunt. Edixit etiam Imperator, ubique per imperium, ut Prasini ad sinistram Praefectorum sedentes, Ludos spectarent.

Imperator autem renunciatus est, dum puer admodum erat: adolescentior autem factus, in Palatio literis imbutus est, patre Arcadio adhuc vivente. Patris autem post obitum, in literis percipiendis socius ei adjunctus est juvenis quidam nobilis, nomine Paulinus, Comitis Domesticorum filius. Theodosius autem Imperator, cum jam in virum adolevisset, uxorem ducere in animo habuit: atque eo nomine Pulcheriam Augustam, sororem suam, saepiuscule interpellaverat; quae virgo licet esset, fratrem suum adeo charum sibi habuit, ut a nuptiis ipsa abstinuerit. Pulcheria itaque inquirendis quaecunque ex Regio, vel Patricio sanguine pregnatae essent, virginibus sedulam navans operam, ad Theodosium Imperatorem fratrem suum, qui cum in Palatio convixit, de illis referebat. Cui Theodosius, „Tu modo, inquit, si conciliare mihi possis teneram virginem, formaque talem, quam Constantinopolis praeterea nullam datura est,

πρώτον. εἰ δὲ μή ἐστι καλὴ εἰς ὑπερβολήν, οὐ χρείαν ἔχω, οὔτε
ἀξιωματικὴν οὔτε ἐκ βασιλιοῦ αἴματος οὔτε πλοῦτον, ἀλλὰ Ο 52
καὶ εἴ τινος δῆ ποτέ ἐστι Θυγάτηρ, μόνον παρθένον καὶ εὐπρε-
στάτην πάντα, ταύτην λαμβάνω. καὶ ἀκροῶσα ταῦτα ἡ δέσποινα
5 Πουλχερία πανταχοῦ ἐπειψε περιεργαζομένη· καὶ Παντίνος δὲ
περιέτρεχεν, ἀρέσαι αὐτῷ.

7Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ συνέβη ἐλθεῖν ἐν Κωνσταντινούπολει μετὰ B
τῶν ἰδίων συγγενῶν κόρην εὐπρεπῆ, ἐλλόγιμον, Ἑλλαδικήν, ὀνό-
ματι Ἀθηναΐδα, τὴν καὶ Εὐδοκίαν μετακληθεῖσαν, Θυγατέρα γε-
10 νομένην Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου Ἀθηναίου εὐπορωτάτου· ἥτις
Ἀθηναΐς ἡ καὶ Εὐδοκία ἡραγκύσθη καταλαβεῖν τὴν βασιλεύον-
σαν πόλιν πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῆς θείαν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην.
ὅ φιλόσοφος Λεόντιος ὁ αὐτῆς πατὴρ ἔχων νίοντας τελείονς δύο,
15 μέλλων τελευτᾶν διέθετο, τύχας ἐν τῇ ἑαυτοῦ διαθήκῃ τοὺς δύο
αὐτοῦ νίοντας κληρονόμους πάσης τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταλιμπανομένης
περιουσίας Οὐαλέριον καὶ Γέσιον, εἰρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ διαθήκῃ,
Ἀθηναΐδη τῇ ποθεινοτάτῃ μου γνησίᾳ Θυγατρὶ δοθῆναι βούλομαι C
νομίσματα ἑκατὸν καὶ μόνον· ἀρκεῖ γὰρ αὐτῇ ἡ αὐτῆς τύχη ἡ
ὑπερέχονσα πᾶσαν γνωσκεῖν τύχην. καὶ ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς Ο 53
20 Λεόντιος ὁ φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις. μετὰ οὖν τὴν αὐτοῦ ἀποβίω-
σιν ἐδυσώπει ἡ αὐτὴ Ἀθηναΐς ἡ καὶ Εὐδοκία τοὺς ἰδίους ὀδελ-
φούς, ὡς μετζονας, προσπίπτοντα αὐτοῖς καὶ αἰτοῦσα μὴ προσχεῖν
τῇ αὐτῇ διαθήκῃ, ἀλλὰ κατὰ τὸ τοίτον μέρος μερίσασθαι μετ'

Regiis illam vel Patriciis claram natalibus, hanc volo. At si forma non
sit absolutissima, Regio licet sit, an Patricio prognata sanguine, dives-
que, non moror ista. Quinimo, quacunque tandem stirpe edita sit, virgo
modo sit, omnibusque pulchritudinis palmam praeripiatur, illam expeto.“ His
autem Pulcheria, emissis ubique nunciis, hujusmodi virginem sollicite an-
quisivit. Paulinus etiam, uti ei hac ex parte gratificaretur, undique cur-
sitarat.

Contigit interim Constantinopolim cum cognatis suis advenire Vir-
ginem quandam Graecanicam, forma singulari et doctrina praestantem,
cui nomen Athenais; (quae et postea Eudocia vocata est) Leontii, Phi-
losophi Atheniensis, viri ditissimi filiam. Haec Imperatricem urbem pe-
tere, amitiae suae visendae gratia coacta est, hac ex causa. Leontius
Philosophus, ejus pater, filios duos adultos habuit, Valerium et Gesium.
Hos moriturus testamento instituit ex asse haeredes: „Athenaidi autem,
(in Testamento scripsit) filiae meae desideratissimae C. Numismata tan-
tum dari volo: sufficit enim illi Fortuna sua, qua universum sexum suum
antecellit.“ Atque ita Leontius Philosophus Athenis decessit: post cuius
obitum Athenais, quae et Eudocia, fratres suos, utpote natu majores, pe-
dibus illorum provoluta, supplex rogavit, uti Testamenti illius rationem
non adeo habentes, Paternae Haereditatis partem tertiam sibi assignarent.

Ioannes Malalias.

αὐτῶν τὰ πατρῷα, λέγονσα μηδὲν ἡμαρτηκέναι, ὡς καὶ ὑμεῖς οἴδατε, πρὸς τὸν ἕδιον ὑμῶν πατέρα· καὶ οὐκ οἶδα διὰ τὸ ἄπορόν με κατέλιπε μέλλων τελευτᾶν καὶ εὐπορίας τύχην μετὰ τὴν αὐτοῦ νέκρωσιν ἔχαιρίσατο. οἱ δὲ αὐτῆς ἀδελφοὶ ἔμειναν ἀπειθεῖς, καὶ **D**όργισθέντες ἐδίωξαν αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ πατρῷου αὐτῆς οἴκου, ἔνθα 5 συνέμενεν αὐτοῖς. καὶ ἐδέξατο αὐτὴν ἡ ἀδελφὴ τῆς γενομένης αὐτῆς μητρός, ὡς δοφανήν, καὶ ὡς παρθένον ἐφύλαξεν αὐτήν. ἦντινα λαβοῦσσα ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινούπολει πρὸς τὴν ἄλλην ἀδελφὴν τοῦ αὐτῆς πατρὸς καὶ θείαν αὐτῆς. καὶ λαβοῦσαι αὐτὸς 10 τὴν ποῖησαι ἀξίωσιν κατὰ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν παρεσκεύασαν αὐτὴν προσελθεῖν τῇ εὐσεβεστάτῃ δεσποίνῃ Πουλχερίᾳ, ἀδελφῇ Θεοδοσίου βασιλέως. καὶ δὴ προσελθοῦσα ἐδίδαξεν ὡς βιαζομένη παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀδελφῶν, διαλεγομένη ἐλλογίμως. καὶ ἐωρακοῦντα αὐτὴν ἡ αὐτὴ Πουλχερία εὐπρεπῆ καὶ ἐλλόγυμον, ἐπηρώτησε τὰς αὐτῆς θείας εἰ ἐστὶ παρθένος. καὶ ἐδιδύχθη παρ' αὐτήν 15 τῶν ὅτι παρθένος ἐστὶν ἀγνή φυλαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτῆς πατρός, φιλοσόφου γεναμένου ἐν Ἑλλάδι, καὶ διὰ λόγων πολλῶν φιλοσοφίας ἀναγθεῖσα. καὶ κελεύσασα αὐτὴν ἄμα ταῖς αὐταῖς θείαις διὰ κονθικούλαρίων φυλαχθῆναι καὶ περιμεῖναι, λαβοῦσα, φησί, τὴν δέησιν παρ' αὐτῆς εἰσῆλθε πρὸς τὸν ἕδιον αὐτῆς ἀδελφὸν τὸν 20 βασιλέα Θεοδόσιον καὶ εἶπεν αὐτῷ ὅτι Ἡδονὴ νεωτέραν πάνταν εῦμορφον, καθαρίαν, εὔστολον, ἐλλόγυμον, Ἑλλαδικήν, παρ-

2. ἕδιον ὑμῶν] ιοινὸν ἡμῶν Chron. 3. εὐπορίας τύχην] καὶ εὐπορίας τυχεῖν Chron. 18. κελεύσασα Ch., κελεύσας Ox. ibid. αὐταῖς] αὐτῆς Chron.

,Ego enim, inquit, in communem nostrum Parentem nihil commisi, uti vos probe nostis: nec satis scio, qua tandem causa adductus, moriturus pater, nulla mihi vobiscum concessa Patrimonii sorte, prospera mea frui Fortuna, post se mortuum juberet.“ At fratres in sententia persistierunt; iratique etiam ex aedibus paternis, ubi cum eis convixerat, ejecerunt. Itaque accepit illam sibi matertera ejus; atque, ceu parentibus orbam et virginem, tutata est. Constantinopolim deinde adduxit, ad cognatam aliam, virginis amitam patris ejus sororem. Hae vero, causa illius suscepta, ad Pulcheriam Augustam, Theodosii Imperatoris sororem pientissimam, fratres suos [de bonis paternis] postulaturam, adduci curaverunt. Illa vero ad Pulcheriam adducta, oratione disertissima exposuit, quo pacto a fratribus suis injuriose habita fuerit. Videns autem Pulchera Athenaidem, forma tali et eruditione praeditam, cognatas ejus interrogavit, virgo esset, necne? Dicebant hae, virginem esse intactam, a patre suo Philosopho Graeco custoditam, et Philosophiae praeceptis abunde satis imbutam. Cognatis itaque ejus, una cum virgine, Cubiculariorum sub cura ibidem manere jussis, Pulcheria acceptum ab ea Libellum supplicem ad Theodosium fratrem deferebat; cui etiam dixit: „Inveni tibi virginem Graecanicam, Philosophi cujusdam filiam, teneram et formosis-

θένον, θυγατέρα φιλοσόφου. ὁ δὲ ἀκούσας, ὡς νεώτερος, ἀνή-
ρθη· καὶ μεταστειλάμενος τὸν στυπράκτορα αὐτοῦ καὶ φίλον
Παυλῖνον ἤτησε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ εἰσαγα-
γεῖν τὴν Ἀθηναΐδα τὴν καὶ Εὐδοκίαν ἐν τῷ αὐτῆς κονθικλειῷ,
5 ἵνα διὰ τοῦ βήλου θεάσηται αὐτῇ ἡμα Παυλῖνω. καὶ εἰσήχθη· Ο 55
καὶ ἔωρακὼς αὐτῇ ἡράσθη αὐτῆς, καὶ Παυλῖνον δὲ θαυμάσαν-
τος αὐτήν. καὶ κρατήσας αὐτὴν καὶ χριστιανὴν ποιήσας, ἦν
γὰρ Ἑλλην, καὶ μετονομάσας αὐτὴν Εὐδοκίαν, ἐλαβεν αὐτὴν εἰς
γυναῖκα, ποιήσας αὐτῇ βασιλικοὺς γάμους. καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς
10 θυγατέρα ὄνοματι Εὐδοξίαν.

Ἄκούσαντες δὲ οἱ τῆς Αὐγούστας Εὐδοκίας ἀδελφοὶ διτι βα-
σιλεύει, προσέφρυγον ἐν τῇ Ἑλλάδι φοβηθέντες· καὶ πέμψασα
ἡγεγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ὑπὸ λόγον ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ἀξιωματικούς, προσαγυγόντος αὐ-
15 τοὺς τοῦ βασιλέως τὸν μὲν λεγόμενον Γέσιον ἐπαρχον πραιτω-
ρίων τοῦ Ἰλλυριῶν Ἐθνονος, τὸν δὲ Οὐαλέριον μάγιστρον, εἰρη-
κνίας αὐτοῖς τῆς αὐτῆς βασιλίσσης Εὐδοκίας, ἀδελφῆς αὐτῶν,
διτι Εἰ μὴ ὑμεῖς κακῶς ἔχοήσασθέ μοι, οὐκ ἡναγκαζόμην ἐλθεῖν
καὶ βασιλεῦσαι. τὴν οὖν ἐκ τῆς γενέσεώς μου βασιλείαν ὑμεῖς
20 μοι ἔχαρίσασθε· ἡ γὰρ ἐμὴ ἀγαθὴ τύχη ἐποίησεν ὑμᾶς ἀτυχεῖς Ο 56
εἰς ἐμέ, οὐχὶ ἡ ὑμετέρου πρὸς ἐμὲ γνώμη. C

‘Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος καὶ Παυλῖνον, ὡς φίλον αὐτοῖ

11. Immo Αὐγούστης. 16. Ἰλλυριῶν Οχ. 20. ἀτυχεῖς] ἀπει-
θεῖς Chron. V. p. antecedentem v. 4.

simam intactam, egregie ornatam et eruditione praestantem.“ Quo audi-
to, Imperator, uti Juvenis, exarsit: accersito itaque socio suo et amico
Paulino, Pulcheriam sororem rogavit, uti per speciem alicujus negotii,
Athenaidem in suum ipsius cubiculum introduceret, unde ipse eam, cum
Paulino, per velum spectaret. Introducing itaque virginem, Paulino qui-
dem eam admirante, Imperator anxie deperibat: Christianam itaque eam
ubi fecisset, (Pagana enim fuerat) nomine in Eudociam mutato, in uxo-
rem habuit; nuptiis etiam Regiis, illius in honorem, celebratis. Filiam
vero ex ea suscepit, nomine Eudoxiam.

At vero fratres Eudociae Imperatricis, ubi sororem suam regnare in-
tellexissent metu perculsi, in Helladem profugerunt: Quo Eudocia, Cau-
tione Indemnitatis data, Constantinopolim ex Athenis accersitos, summos
ibi ad honores provexit. Gesium enim Imperator Praefectum Praetorio
gentis Illyricae, Valerium vero Magistrum constituit; dicente fratribus suis
Eudocia Imperatrice, „Quod nisi vos male me tractassetis, ego non Con-
stantinopolim petere, indeque Imperatrix fieri coacta fuisse. Regnum
itaque, quod extra nascenti sortem mihi obtigit, vos dedistis: quod enim
votis meis non aequiores stetistis, illud non malo vestro in me animo, sed
bonae meae Fortunee acceptum reffero.“

Imperator autem Theodosius Paulinum, ut amicum, convictorem et

καὶ μεσύσαντα τῷ γάμῳ καὶ συναριστοῦντα αὐτοῖς, ἐποίησε διὰ πύσης ἀξίας ἔλθεῖν· καὶ μετὰ ταῦτα προηγάγετο αὐτὸν μάγιστρον· καὶ ηὔξηθη. ὡς ἔχων δὲ παρδόσιαν πρὸς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, ὡς παράνυμφος, καὶ πρὸς τὴν Αὐγούσταν Εὐδοκίαν εἰσῆι συγνᾶς ὁ αὐτὸς Παντίνος, ὡς μάγιστρος.

5

Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ἐπειμψεν ἐν τῇ Ῥώμῃ Ἀσπαρο τὸν πατρίκιον μετὰ δυνάμεως πολλῆς στρατοῦ καὶ τὸν Ἰωάννον τοῦ τυράννου· καὶ ἐνίκησε τὸν αὐτὸν Ἰωάννην ὁ Ἀσπαρο, καὶ ἔξεβαλεν αὐτὸν τῆς βασιλείας Ῥώμης, καὶ ἐφόρευσεν αὐτὸν· καὶ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος βασιλέα ἐν τῇ Ῥώμῃ 10 Βαλεντινιανὸν τὸν μικρόν, τὸν νίδον Πλακιδίας τῆς μεγάλης καὶ Κωνσταντίου βασιλέως, τὸν ἄδιον αὐτοῦ συγγενέα. καὶ ἐκδίδωσιν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἣν εἶχεν ἀπὸ Εὐδοκίας Αὐγούστας, θυγατρὸς τοῦ φιλοσόφου, δούματι Εὐδοξίαν· ἀφ' ἣς ἔσχεν ὁ αὐτὸς Βαλεντινιανὸς θυγατέρας δύο Εὐδοκίαν καὶ 15 Πλακιδίαν.

Συνέβη δὲ μετὰ χρόνον ἐν τῷ προϊέναι τὸν βασιλέα Θεοδόσιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν τοῖς ἀγίοις θεοφανίοις τὸν μάγιστρον Ο 57 Παντίνον ἀηδισθέντα ἐκ τοῦ ποδὸς ἀπρόότον μεῖναι καὶ ἐκεκονστεῦσαι. προσήγεγκε δὲ τῷ αὐτῷ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ πέντε 20 τις μῆλον Φρεγιατικὸν παμμεγέθες πολὺ εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν. καὶ ἔξενίσθη ὁ βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ· καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς, δεδωκὼς τῷ προσαγαγόντι τὸ μῆλον νομίσμα-

4. Αὐγούσταν Οχ. Sic et p. seq. 21. παμμεγέθες Οχ.

nuptiarum conciliatorem, per omnes honorum gradus ad dignitates evenit; deinde etiam Magistri dignitate insignivit. Sic honoribus auctus est Paulinus; qui cum plurimum potuerit apud Imperatorem, ut qui Paronymphus ejus fuerit, saepiuscule etiam, ut qui Magister erat, ad Imperatricem Eudociam intromissus est.

Imperator autem Theodosius Asparem quendam, virum Patricium, cum exercitu magno Romam versus emisit, contra Joannem illum rebellem. Hunc itaque Aspar bello superavit, regnoque Romano deturbatum, neci tradidit, Romanus vero Imperator a Theodosio renunciatus est Valentianus Junior, consanguineus ejus, Constantii Imperatoris et Placidiae magnae filius: cui etiam in uxorem dedit filiam Eudoxiam, quam ex Eudocia Augusta, Philosophi filia suscepserat. Ex ea vero filias duas habuit Valentianus, Eudociam et Placidam.

Accidit autem post temporis, cum Imperator Theodosius in Sanctis Theophaniis ad Ecclesiam exiret, Paulinum Magistrum domi manere; aeger enim ex pede decumbens, morbum excusavit. Obtulit interim pauper quidam Theodosio pomum Phrygium, praegrande illud et inusitatae magnitudinis; Imperatore ipso Proceribusque ejus omnibus magnitudine illius stupescitibus. Imperator autem, datis ei qui obtulerat ἡλιον nummis,

τα ἔκατὸν πεντήκοντα, ἐπεμψεν αὐτὸν τῇ Αὔγουστῃ Εὐδοκίᾳ· καὶ
ἡ Αὔγουστα ἐπεμψεν αὐτὸν Παυλίνῳ μαγίστρῳ, ὃς φίλῳ τοῦ βα- V 22
σιλέως· ὃ δὲ μάγιστρος Παυλίνος, ἀγνοῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπεμ-
ψεν αὐτὸν τῇ Αἰγυόστῃ, λαβὼν ἐπεμψεν αὐτὸν τῷ βασιλεῖ Θεοδο-
5 σίῳ, ὃς εἰσέρχεται εἰς τὸ παλάτιον. καὶ δεξάμενος αὐτὸν ὁ βα-
σιλεὺς ἐγνώρισεν αὐτὸν καὶ ἀπέκρυψεν αὐτὸν· καὶ καλέσας τὴν
Αὔγουσταν ἐπηρώτησεν αὐτῆν, λέγων, Ποῦ ἐστι τὸ μῆλον ὃ¹⁰
ἐπεμψύ σοι; ἡ δὲ εἶπεν ὅτι ἔφαγεν αὐτὸν· καὶ ὥρκωσεν αὐτὴν
κατὰ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας εἰ ἔφαγεν αὐτὸν ἡ τινὶ αὐτὸν ἐπεμψε.
10 καὶ ἐπωμόσατο ὅτι Οὐδενὶ αὐτὸν ἐπεμψα, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτὴν αὐτὸν
ἔφαγε. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς ἐνεγδῆναι τὸ μῆλον, καὶ ἐδειξεν
αὐτῇ αὐτόν. καὶ ἡγανάκτησε κατ' αὐτῆς, ὑπονοήσας ὅτι ὡς
ἔρωσε τῷ αὐτῷ Παυλίνῳ ἐπεμψεν αὐτῷ τὸ μῆλον καὶ ἡρήσα-
το. καὶ διὰ τοῦτο ἀνεῖλε τὸν αὐτὸν Παυλίνον ὁ βασιλεὺς Θεο-
15 δόσιος· καὶ ληπηθεῖσα ἡ Αὔγουστα Εὐδοκίᾳ, ὡς ὑβρισθεῖσα, B
ἐγνώσθη γὰρ πανταχοῦ ὅτι δὶ αὐτῇ ἐσφάγη ὁ Παυλίνος· ἦν
γὰρ πάντα εἴμιορφος νεώτερος· ἡτήσατο δὲ ἡ Αὔγουστα τὸν βα-
σιλέα Θεοδόσιον τοῦ κατελθεῖν εἰς τὸν ἄγιον τόπον εἰς εὐ-
χήν· καὶ παρέσχεν αὐτῇ. καὶ κατῆλθεν ἀπὸ Κωνσταντινούπό-
20 λεως ἐπὶ Τεροσόλυμα εὑξασθαι· καὶ ἔκτισεν ἐν Τεροσολύμοις
πολλά, καὶ τὸ τεῖχος ἀνενέωσε τῆς Τερονσαλήμι, εἰποῦσα ὅτι Δι'
ζμὲ εἶπε Δαβὶδ ὃ προφήτης ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδο-

4. αὐτῷ Ch., Chron., αὐτῷ Ox. 13. τῷ αὐτῷ Παυλίνῳ] τοῦ
αὐτοῦ Παυλίνον Ch. 17. „, δὲ redundant; nec habetur in Chr.
Alex.“ Ch. 22. Δαβὶδ] Psalm. L. 20.

pomum Eudociae Augustae dono misit: quo eodem ipsa Paulinum Magis-
trum, ceu Imperatoris amicum, donavit. Paulinus vero Magister, igno-
rans illud Imperatorem jam antea Augustae dedit, Imperatori Theodo-
sio, cum Palatium intraret, remisit. Acceptum vero munus Imperator
agnoscit, et secreto apud se servat: vocatamque deinde Augustam inter-
rogat: „Ubi est pomum, inquiens, quod tibi misi? Comedi; inquit Illa.“
Adjuravit illam Theodosius per salutem suam uti diceret, an malum illud
edisset ipsa, an vero alteri dono misisset. Juravit illa comedisse se, nec
illud alicui dedisse. Tum vero Imperator pomum adferri jussit, allatum-
que Augustae ostendit; simulque ei irascitur, suspicatus eam Paulino, ceu
Amasio suo, pomum misisse, ideoque factum negasse. Paulinum itaque
Imperator de medio sustulit: quod factum Imperatoris, tanquam in se in-
juriosum, indigne tulit Augusta Eudocia: cuius ob causam Paulinum pe-
riisse, (Juvenis enim erat formosus) in omnium erat ore. Augusta ita-
que Theodosium Imperatorem exoratum habuit, uti sibi liceret loca san-
cta adire, orationis ergo: facultateque impetrata, Eudocia inde ex Con-
stantiopoli Hierosolymam perrexit, orandi causa: Ubi quamplurimis ex-
tructis aedificiis, moenia quoque urbis instauravit. Dicebat enim hoc vo-
luisse Davidem Prophetam, in istis: In bona voluntate tua, Domine, aedi-

μηθήσεται τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ, κύριε. καὶ μετασα ἐκεῖ καὶ κτίσασι ἑαυτῇ μνῆμα βασιλικὸν ἐτελεύτησε, καὶ ἐτέθη ἐν Ἱεροσόλυμοις. ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὴν τελευτᾶν ἐπωμόσατο μὴ συν-
C ειδέναι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ἔνεκεν Παντίνον.

Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἦν ἐλλόγιμος, παρὰ παντὸς τοῦ 5
δῆμον φιλούμενος καὶ τῆς συγκλήτου. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐ-
τοῦ καὶ Βαλεντινιανοῦ ἐπεστράτευσε κατὰ Ῥώμης καὶ κατὰ
Κωνσταντινούπόλεως Ἀττιλᾶς, ἐκ τοῦ γένους τῶν Γηπέδων,
πλῆθος ἔχων μνημάδων πολλῶν, δηλώσας διὰ Γότθου ἐνδὲ
πρεσβευτοῦ τῷ Βαλεντινιανῷ, βασιλεῖ Ῥώμης, Ἐκέλευσέ σοι δι' 10
O 59 ἡμοῦ ὁ δεσπότης μου καὶ δεσπότης σου Ἀττιλᾶς ἵνα εὐτρε-
πίσῃς αὐτῷ τὸ παλάτιόν σου. ὅμοιως δὲ καὶ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ
D τὸ αὐτὸν ἐν Κωνσταντινούπόλει ἐδήλωσε δι' ἐνδὲ Γότθου πρεσ-
βευτοῦ. καὶ ἀκηκοὼς Ἀέτιος ὁ πρῶτος συγκλητικὸς Ῥώμης
τὴν ὑπερβάλλονταν τόλμαν τῆς ἀπονενοημένης ἀποκρίσεως Ἀττι- 15
λᾶ, ἀπῆλθε πρὸς Ἀλάριχον πρὸς τοὺς Γάλλους, ὅντα ἐχθρὸν
Ῥωμαίων, καὶ προετρέψατο αὐτὸν καὶ ἤνεγκεν αὐτὸν ἄμα αὐτῷ
κατὰ Ἀττιλᾶ· ἐπολέμησε γὰρ πόλεις πολλὰς τῆς Ῥώμης. καὶ
ἔξαιρης ἐπιδόξηψαντες αὐτῷ, ὡς ἐστὶν ἀπληκεύων πλησίον τοῦ
Δανονιβίου ποταμοῦ, ἔκοψαν αὐτῶν χιλιάδας πολλάς. εἰς δὲ 20
τὴν συμβολὴν πληγὴν λαβὼν ὁ Ἀλάριχος ἀπὸ σαγίτας ἐτελεύτη-

3. μὴ συνειδέναι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ἔνεκεν Παντίνον] „Locus mu-
tilus: forte legendum τῇ vel αὐτῆς: aut etiam supplendum, τῇ γε-
νομένῃ κατ' αὐτῆς ἔνεκεν Παντίνον, uti ista leguntur in Chr.
Alex.“ Ch. 8. Γηπαίδων] Per e scripsi, ut vol. I. 124. D.
II. 64. C. 20. αὐτῶν] αὐτοῦ Chron. Pasch. p. 318. A.

sicabuntur muri Hierusalem. Ibi autem sede posita, Mausoleum sibi re-
gium extruxit: et naturae cedens, ibidem sepulta est. Moritura autem
juravit, se extra crimen esse, de quo Paulini causa accusata fuerat.

Erat autem Theodosius Imperator doctrina insigniter instructus, po-
puloque suo universo Senatuique summe charus. Eo autem et Valen-
tiniano Imperantibus, Attilas quidam, Gepidum ex genere oriundus, con-
tra Romam et Constantinopolim etiam, exercitum myriadum multarum se-
cum duxit. Hic, per Legatum suum Gothum, Valentiniano, Romae impe-
ranti, edixit: *Imperat tibi per me Dominus meus et Dominus tuus, Attilas,*
uti Palatium tuum sibi paratum efficias. Eadem plane verba Theodosio
etiam Imperatori, Constantinopoli denuncianda, Legato cuidam Gotho de-
mandavit. Caeterum Aëtius, princeps Senatus Romani, ubi hanc tam in-
sanii mandati Attilae audaciam intolerandam audisset, profectus in Gal-
liam, ad Alarichum, Romanorum hostem, in belli societatem adversus At-
tilam, qui plurimas Romani Imperii urbes vastaverat, hortando adduxit.
Hi itaque, junctis copiis, Attilam ex improviso, ad Danubium castra po-
nentem, adorti, millia multa de exercitu ejus exciderunt. Alarichus au-

σεν. ὁδοιντως δὲ καὶ ὁ Ἀττιλᾶς ἐτελέντησε καταφορῇ αἵματος διὰ τῶν ὁμῶν ἐνεχθείσῃ νυκτός, μετὰ Οὐννας παλλακίδος αὐτοῦ καθεύδων· ἡτις κόρη καὶ ὑπενοήθη ὅτι αὐτὴν ἀντὸν ἀνεῖλε. πε- ο 60
ρὶ οὖ πολέμου συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θράξ. ἔτε- ε
5 ροι δὲ συνεγράψαντο ὅτι Ἀέτιος ὁ πατρίκιος τὸν σπαθάριον αὐ-
τοῦ ὑπενόθευσε, καὶ αὐτὸς κεντήσας ἀνεῖλεν αὐτόν· καὶ ὑπέστρε-
ψεν ἐν Ρώμῃ ὁ πατρίκιος Ἀέτιος νικήσας.

Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἔκτισε τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· ἡτις λέγεται ἕως τοῦ νῦν V 23
10 ἡ Θεοδόσιον· ἐφίλει γὰρ Κύριλλον τὸν ἐπίσκοπον Ἀλεξαν-
δρείας.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν παρόησίαν λαβόντες ὑπὸ τοῦ ἐπι-
σκόπου οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἔκανσαν φρονγάνοις αὐθεντήσαντες Ὅπι-
τιν τὴν περιβόητον φιλόσοφον, περὶ ἣς μεγάλα ἐφέρετο· ἦν
15 δὲ παλαιὰ γνωμή. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἔπιαθεν ὑπὸ θεομη-
νίας ἡ Κρήτη νῆσος, ἡτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσιας πόλεις ἐκατόν, καθὼς περὶ τῆς αὐτῆς νήσου ἐξέθετο ὁ σοφώτατος ο 61
Ἐνδρυπίδης. ἔπιαθε δὲ καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος αὐτῆς. ἔπεισε δὲ
ἐν τῇ αὐτῇ Κρήτῃ τὸ δημόσιον τῆς μητροπόλεως Γορτύνης τὸ
20 κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ιουλίου, ἔχον ἰδιάζοντα θόλα ιβ',
καὶ ἐν ἑκάστῳ μηνὶ μία διοίκησις θόλων παρεῖχεν. ἦν δὲ τὸ B

2. ἐνεχθείσῃ Ch., ἐνεχθείσᾳ Ox. 13. Ἄπατείαν Ox. 18. Εὐ-
ρωπίδης] Cretensium fabulae verba Κρήτης ἐκατομπτολεύθρου respi-
cit. Quod notare poterat Bentleius p. 23. 43.

tem, in congressu ipso, ictu sagittae vulneratus interiit. Similiter quoque Attilas, cum Hunna pellice concubens, sanguinis fluxu, ex naribus per noctem prorumpente, mortuus est, a pellice ista, uti vulgo credebatur, e medio sublatu. De hoc bello scripsit sapientissimus Priscus Thrax. Alii autem tradiderunt, Attilae spatharium, ab Aëtio Patricio corruptum, Dominum suum confodisse; atque ita Aëtium, victoria potitum, Romanam rediisse.

Iisdem temporibus Theodosius Ecclesiam magnam Alexandriae extruxit; quae Theodosii usque adhuc vocatur Ecclesia: Cyrilum enim, Episcopum Alexandrinum, summo prosecutus est amore.

Circa eadem haec tempora Alexandrini, Episcopo suo freti, licentiam quidvis agendi sibi sumentes, Hypatiam, matronam grandaevam, Philosopham insignem, omniumque ore celebratissimam, vivam cremiis combusserunt. Hujus etiam sub imperio divinam iram passa est Creta insula, quae centum in medio mari positas urbes habuit; uti de hac olim insula cecinit sapientissimus Euripides. Sed et quocunque ei in circuitu terrarum adjacebat, conquassatum est; corruente quoque eodem tempore Balnei Publico, quod Cretensibus in Gortyna Metropoli extruxerat Julius Caesar. Balnei hujus unicum licet esset aedificium, duodecim tamen Tho-

δημόσιον τέλειον, ὑπὸ δὲ ἐνὸς καμινίον μόνον τὰ δώδεκα θόλα ὑπεκαλούτο· καὶ ἦν ἴδεν ξένον θέαμα. καὶ ἀνήγειρεν ἐξ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος, ὃ ἐστι δύο σχῆματα τοῦ δημοσίου, θερινοῦ καὶ χειμερινοῦ, τῶν πτητόρων τῆς αὐτῆς πόλεως αἰτησάντων αὐτόν. πιρέσχε δὲ καὶ λόγῳ κτισμάτων ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ 5 χώρας πολλά.

Ἐκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ βασιλικὴν διάφωτον μεγάλην, πάνυ εὐπρεπῆ, κατέναυτι οὖσαν τῶν λεγομένων Ἀθλων, ἥντινα οἱ Ἀντιοχεῖς καλοῦσι τὴν Ἀνατολίου, διότι Ἀνατόλιος **C** στρατηλάτης ἐπέστη τῷ κτίσματι, λαβὼν τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ 10 βασιλέως, ὃτε ἐγένετο παρ' αὐτοῦ στρατηλάτης ἀνατολῆς· διὰ τοῦτο καὶ ὅτε ἐπλήρωσε τὸ αὐτὸ δέργον τῆς βασιλικῆς, ἐπέγραψεν ἐν αὐτῇ διὰ χρυσέον μουσαρούν ταῦτα· Ἔργον Θεοδοσίου βα-
O 62 σιλέως· ὕσπερ ἄξιον. ἐπάνω δὲ ἡσαν βασιλεῖς δύο Θεοδόσιος καὶ ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντίνιανὸς ὁ ἐν Ρώμῃ βασιλεύων. ὁ 15 δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ἐχρύσωσε καὶ τῆς Δαφνητικῆς πόρτας δύο θίρας τὰς χαλκᾶς καθ' ὅμοιότητα τῆς ἐχρύσωσε πόρτας ἐν Κωνσταντινούπολει, ἥτις καλεῖται ἔως ἦρτι ἡ χρυσέα πόρτα· ὅμοιώς δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καλεῖται ἔως τῆς νῦν ἡ χρυσέα πόρτα, χρυσωθεῖσα διὰ Νυμφιδιανοῦ ὑπατικοῦ. ἐν ᾧ χρόνῳ 20 **D** ἀπηγέλθη ὁ θάνατος Βαλεντίνιανοῦ βασιλέως Ρώμης, σφαγέντος ὑπὸ Μαξίμου συγκλητικοῦ καὶ κρατήσαντος καὶ βασιλεύσαντος ἐν Ρώμῃ.

los distinctos, ad singulorum mensium usum destinatos singulos, unica tamen fornace (mirum spectatu) universos calefactos, intra se continebat. Horum vero Tholorum sex, in utriusque lavationis, hybernae scilicet et aestivae usum, potentibus civitatis ejusdem primoribus, reaedificavit Theodosius Imperator. Plurima etiam eidem urbi insulaeque resarcendiæ ultro largitus est.

Extruxit etiam Imperator Antiochiae magnæ Basilicam, e regione loci Athlorum vocati, ingentem illam et splendidissimam praelucidamque: quam et Antiocheni Anatoli Basilicam vocant. Anatolius enim, Magister militum Orientis ab Imperatore constitutus, acceptis ab eo pecuniis, aedificium hoc urgebat operi praepositus: cui etiam ad exitum perducto, inscribi curavit, (nec immerito) artificio musivario inaurato; *Opus Theodosii Imperoris*. Desuper autem collocabantur Imperatores ambo, Theodosius, et cognatus ejus, Valentinianus, qui Romae regnavit. Idem Theodosius Daphneticae Portae valueas aereas auro superinduxit, ad instar ejus, quae Constantinopoli ab ipso deaurata, *Aurea* adhuc Porta vocatur: quo nomine etiam appellatur haec Antiochena, ad hunc usque diem, quam auro etiam obduxit, curante hoc ei Nymphidiano, viro Consulari: quo tempore etiam nuncium allatum fuit, Maximum Senatorem, occiso rege Valentiniano, Occidentis imperium invasisse.

Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ἐποίησε κακῶς Ἀντιόχῳ τῷ πραιποσίῳ καὶ πατρικῷ, δυναμένῳ ἐν τῷ παλατίῳ καὶ κρατήσαντι τῶν πραιγμάτων. ἦν γὰρ καὶ ἀναθρεψάμενος τὸν αὐτὸν Θεοδόσιον ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ὡς κονβικολάριος καὶ 5 διοικῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός Ἀρκαδίου τὴν πολιτείαν Ρωμαίων. καὶ ἔμεινε μετὰ τὸ πληρῶσαι αὐτόν, ὡς πατρίκιος κατανθεντῶν τοῦ αὐτοῦ Θεοδόσιον. καὶ ἀγανακτήσας κατ’ αὐτοῦ ἐδίμευσεν αὐτὸν καὶ κονρεύσας ἐποίησε παπᾶν τῆς μεγάλης ἐκ- 10 ο 63 κλησίας Κωνσταντιονούπολεως, ποιήσας διάταξιν μὴ εἰσέρχε- Ε σθαι εἰς ἀξίας συγκλητικῶν ἢ πατρικῶν τοὺς εὐνούχους κονβικούλαρίους μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς αὐτῶν στρατείας, τοῦτ’ ἐστὶ τὸν ἀπὸ πραιποσίτων παλατίου. καὶ ἐτελεύτα ὁ αὐτὸς Ἀντιόχος, ὃν πρεσβύτερος.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προεβάλετο ἐπαιροχον πραιτωφίων καὶ 15 ἐπαιροχον πόλεως τὸν πατρίκιον Κῦρον, τὸν φιλόσοφον, ἄνδρα V 24 σοφώτατον ἐν πᾶσι. καὶ ἥρξεν ἔχων τὰς δύο ἀρχὰς ἔτη τέσσαρα, προϊὼν εἰς τὴν καροῦχαν τοῦ ἐπάρχον τῆς πόλεως καὶ φροντίζων τῶν κτισμάτων καὶ ἀνανεώσας πᾶσαν Κωνσταντιούπολιν. ἦν γὰρ καθαριώτατος. περὶ οὖν ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι εἰς τὸ ἵπ- 20 πικὸν πᾶσαν τὴν ἡμέραν θεωροῦντος Θεοδόσιον ταῦτα. Κων- σταντῖος ἔκτισε, Κῦρος ἀνενέωσεν· αὐτὸν ἐπὶ τόπον, Αὔγοντε. Κῦρος δὲ ἐκπλαγεὶς ἀπεφθέγξατο, Οὐκ ἀρέσκει μοι τύχη πολλὰ ο 64

Imperator autem Theodosius Antiochum Praepositum, virum Patrium, qui in Palatio plurimum potuit, et omnia pro arbitrio suo ibi disposuit, pessime tractavit. Hic enim, Cubicularius cum fuerit, Theodosium, a Patre ejus adhuc vivente enutriendum, ipsumque adeo Imperium administrandum acceperat. Quin et Patricia fretus dignitate, in Theodosium jam adultum, licentiam suam exercere non desiit. Imperator vero haec in eo minime ferens, bona ejus publicavit, comaque detonsa, magnae Ecclesiae Constantinopolitanae clericum fecit. Quin et Legem quoque tulit, qua cautum est, nequis in posterum ex Cubiculariis Eunuchis, post militiam hanc exactam in Praepositum Palatii factus, ad Senatoriam vel Patriciam dignitatem evehetur. At vero Antiochus paulo post moritur, senio confectus.

Imperator autem Praetorio Urbique Praefectum constituit Cyrom Patricium, virum Philosophum et in omnibus solertissimum: qui et munus utrumque per quadriennium integrum obivit; carrucaeque vectus Praefectoria, aedificiorum per urbem omnium curam suscepit; ipsamque adeo Constantinopolim omnem de integro renovavit: decoris enim erat studiosissimus. Itaque etiam de eo Byzantini, per totam diem acclamantes, ista in Circo extulerunt: *Constantinus extruxit, Cyrus instauravit*: Imperatore ipso Ludos interim spectante. At vero Cyrus, super his attonitus, sententiam istam protulit: *Displacet Fortuna nimis blanda*. Impe-

γελῶσα. καὶ ἔχόλεσεν ὁ βασιλεύς, ὅτι ἔκραξαν περὶ Κύρου καὶ μετὰ Κωνσταντίνου αὐτὸν ἔκραξαν, ὡς ἀνανεώσαστα τὴν πόλιν· καὶ κατεσκευάσθη λοιπὸν καὶ ἐπλάκη ὡς Ἐλλην ὁ αὐτὸς Κῦρος, Β καὶ ἐδημεύθη πανθεῖς τῆς ἀρχῆς. καὶ προσφυγῶν ἐγένετο καὶ αὐτὸς παπᾶς, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν Φρογύιαν, ἐπίσκοπος γενάμε- 5 νος εἰς τὸ λεγόμενον Κοτυάειον. ἵσαν γὰρ οἱ αὐτοὶ Κοτυαῖς πολῖται φονεύσαντες ἐπισκόπους τέσσαρας· τὸ δὲ Κοτυάειον πό- λις ἐστὶ τῆς Φρογύιας ἐπαρχίας Συλονταρίας. καὶ κατέλιψε τὴν Κοτυαίων πόλιν ἐπίσκοπος ὃν ὁ αὐτὸς Κῦρος πρὸ τῶν ἀγίων γενεθλίων. γνόντες δὲ οἱ τῆς πόλεως κληρικοὶ καὶ πολῖται ὅτι 10 ὡς Ἐλληνα ἐπεμψεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἵνα ἀποθάνῃ, ἐν τοῖς ἀγίοις γενεθλίοις ἔξαιφνης οὖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔκραξαν αὐτῷ προσ- ομιλῆσαι. καὶ ἀναγκασθεὶς ἀνῆλθεν ὅμιλῆσαι· καὶ μετὰ τοῦ

O 65 δοῦναι εἰρήνην προσωμῆσεν οὕτως. Ἀδελφοί, ἡ γέννησις τοῦ **C** θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῇ τιμάσθω, ὅτι 15 ἀκοῇ μόνῃ συνελήφθη ἐν τῇ ἀγίᾳ παρθένῳ λόγῳ. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. καὶ ἐνθημέθεις κατῆλθε, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως θανάτου. καὶ προηγάγετο ἐπαρχον Ἀντίοχον τὸν Χού- ζωνα, τὸν ἔγγονον Ἀντίοχου τὸν Χούζωνος τοῦ μεγάλου, ὃς πα- ρέσχεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ προσθήκην χρημάτων εἰς τὸ ἱ- 20 πικὸν καὶ τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸν Μαιούμαν. καὶ μετ' αὐτὸν

6. Κοτιαεῖς Οχ. 13. τοῦ] τὸ Chron. p. 318. C. 16. συνελή-
φθη ἐν τῇ ἀγίᾳ παρθένῳ λόγῳ] „Lego, λόγος, sive potius, ὁ λό-
γος. Chr. Alex. habet, συνελήφθη ε. τ. α. παρθένῳ. λόγος γὰρ
ἡ. αὐτῷ ἡ δόξα etc.“ Ch.

rator autem iratus ad haec, Cyrusque, urbis Instauratorem, pari acclamantium plausu cum Constantino celebrari deditus; eum, tanquam Graecum hominem, religionis postulavit: et honoribus omnibus exutum, bonis etiam publicatis, ipsum asylum petentem comprehendit, clericumque fieri coegerit. In Phrygiam deinde Episcopus, ad Cotyaeum, Phrygiae Salutaris urbem, missus est: cuius urbis incolae quatuor jamjam Episcopos suos et medio sustulerant. Instabant tum Sancti Natales, cum Cyrus Episcopus Cotyaeum advenit. Clerus autem, populusque Cotyaeensis, probe scientes Cyrusum Episcopum eo ab Imperatore missum ideo, uti tanquam Graecus homo interficeretur, ipso Genethliorum die derepente omnes in Ecclesia voce alta exclamantes, concionem ab eo fieri petiverunt. Coactus itaque ab eis, in Concionem ascendit: et pacem prius populo precatus, hujusmodi ad eos Concionem habuit. *Frates, Natales Dei, et Salvatoris nostri Iesu Christi, par est, uti silentio recolantur; eo quod, auditu solo, in Sancta Virgine, conceptum est Verbum. Cui sit gloria, in saecula saeculorum, Amen.* Omnia deinde plausibus acceptus, descendit; ibique ad mortem usque remansit. Praefectus autem constitutus est Antiochus Chuzon, magni Antiochi Chuzonis, qui Antiochenis in auctarium pecunias dedit, sumptibus in Circensia, Olympia, et Majumae

προήγθη ἔπαρχος Ρονφῖνος ὁ συγγενὴς τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· καὶ ἐφορεύθη, ὡς μελετήσας τυραννίδα.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐφίλει ἔρωτι Χρυσάφιον τὸν κουβικούλιον, τὸν λεγόμενον Ζτομᾶν, ὃς πάντα εὐπρεπῆ D 5 ὅντα· καὶ παρεῖχεν αὐτῷ πολλὰ ὅσα ἂν ἤτήσατο αὐτόν, καὶ εἶχε παδόησίαν πρὸς αὐτόν, καὶ κατῆρχε πάντων τῶν πραγμάτων καὶ ἥρπαζε πάντα· ἦν γὰρ πάτρων καὶ προστάτης τῶν Πρασίνων.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας Νικομή- 10 δεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ πέμπτον αὐτῆς πάθος ἐσπέ- O 66 ρις βαθείας καὶ ἀπώλετο εἰς γῆν καὶ εἰς θύλασσαν καταποντι- σθεῖσα. καὶ πολλὰ ἔκτισεν ἐκεῖ καὶ τὰ δημόσια καὶ τὸν ἐμβό- λιον καὶ τὸν λιμένα καὶ τὰ θεώρια καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἄγίου Ἀνθίμου καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας αὐτῆς.

15 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ παρέλαβον οἱ Ἰσανδροί Λησταρ- E χοῦντες Σελεύκειαν τῆς Συρίας μηνὶ περιτίῳ, ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου καὶ Ρομορίδου· καὶ ἐπραιλευσαν καὶ ἔστρεψαν τὴν χώραν ἐλθόντες διὰ τῶν ὁρέων· καὶ πάντα λαβόντες ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἰσανδρίαν.

20 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας πρώτοις Κωνσταντινούπολις ὑπὸ σεισμοῦ μηνὶ Ιανουαρίῳ καὶ ἐν νυκτὶ V 25 ἀπὸ τῶν λεγομένων Τρωαδησίων ἐμβόλων ἔως τοῦ χαλκοῦ τετρα-

21. Ἰαννοναρίῳ Ox. 22. Τρωαδησίων Chron. p. 318. D, Τροα-
δησίων Ox. ibid. ἐμβόλων cum eodem Ch., συμβόλων Ox.

festum faciendis, nepos. Post hunc Imperator Praefectum constituit Rufi-
num, cognatum suum: qui imperium sibi arripere tentans, interfectus est.

Adamavit autem Theodosius Chrysaphium quendam, Cubicularium, cognomento Ztummam: egregia enim forma praeditus erat. Huic plurima largitus est, nihilque ei non indulxit: tantumque apud Imperatorem po-
tuit, ut cujusque bona arripiens sibi, pro arbitrio suo omnia agitaret. Prasinae quoque Factionis Patrocinium suscepérat.

Hujus sub imperio Nicomedia, Bithyniae Metropolis, quintam coele-
stis irae vicissitudinem perpessa est nocte intempesta, eversa funditus et
mari obruta. Plurima itaque ibi extruxit, Balnea, Porticus, Portum,
Theoria: Sancti item Anthimi Martyrium cæterasque Ecclesias omnes
denuo excitavit.

Eodem Imperante ab Isauria praedones, per montes viam capessen-
tes, Seleuciam Syriæ vi occupatam spoliarunt; regioneque tota devasta-
ta, abreptisque omnibus, Isauriam suam repetierunt. Factum hoc Fe-
bruario mense, Theodosio ipso et Romorido Coss.

Hujus sub imperio Constantinopolis divinam iram primum experta
est, Januarii xxvi, nocturno tempore; a Troadensibus, quas vocant, Por-
ticibus, adusque Tetrapylum aereum terrae tremoribus concussa. Impe-

πύλουν. ὅστις βασιλεὺς ἐλιτάνευσε μετὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ ὄχλουν καὶ τοῦ κλήρου ἀνυπόδητος ἐπὶ ἡμέρας πολλάς.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἦλθε πολεμῶν Ῥωμαίοις Βλάσσης, βα-
O 67 σιλεὺς Περσῶν· καὶ γνοὺς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐποίησε στρατη-
 λάτην ἀνατολῆς τὸν πατρίουν Προκόπιον καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν με- 5
 τὰ ἔξπεδίτον πολεμῆσαι. μέλλοντος δὲ αὐτοῦ συμβάλλειν ἐδή-
 λωσεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Περσῶν ὅτι Εἰ ἔχει τὸ ἔξπεδίτόν σου ὅλον
 ἄνδρον δυνάμενον μορομαχῆσαι καὶ νικῆσαι ἔνα Πέρσην προσβιλ-
B λόμεγον παρ' ἐμοῦ, εὐθέως ποῦ τὰ πάκτα τῆς εἰρήνης ἐπὶ ἔτη ν'
 καὶ τὰ ἔξ θονς παρεχόμενα δῶρα. καὶ τούτων δοξάντων προε- 10
 βάλετο ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκ τοῦ τύγματος τῶν λεγομένων
 ἀθανάτων Πέρσην ὀνόματι Ἀρδαζάνην, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Ἀρεόβιν-
 δόν τινα Γότθον, κόμητα φοιδεράτων. καὶ ἔξηλθον οἱ δύο ἔφιπ-
O 68 ποι καὶ ἐνοπλοι. ὁ δὲ Ἀρεόβινδος ἐβάσταξε καὶ σωκάρην κατὰ
 τὸ Γοτθικὸν ἔθος. πρῶτος δὲ ὁ Πέρσης ὥρμησε μετὰ τοῦ κον- 15
O 69 τοῦ· καὶ πλαγιάσας ὁ Ἀρεόβινδος ἐπὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος
 ἐσύκενευσεν αὐτόν, καὶ κατενεγκὼν ἐκ τοῦ ἵππου ἐσφαξε. καὶ
 λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐποίησε πάκτα εἰρήνης· καὶ ἀνελθών
 μετὰ τὴν νίκην ὁ αὐτὸς Ἀρεόβινδος ἐν Κανσταντινούπολει σὺν
C τῷ στρατηλάτῃ Προκοπίῳ καὶ εὐχαριστηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως 20
 προήχθη ἑπατος.

'Ο αὐτὸς δὲ βασιλεὺς ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας ἀπὸ

15. κόντον Οχ.

rator itaque, cum Senatu populoque et clero universo, nudus pedes, per dies multos Deum precibus propitiatus est.

Circa idem tempus, Persarum Rex Blasses adversus Romanos arma movit. Quo auditio, Imperator Procopium Patricium, magistrum militum Orientis constitutum, contra Persam cum exercitu misit. Cumque jam praelium initurus erat, Rex Persarum illi denunciat his verbis: „Si modo per totum exercitum tuum inveniri possit, qui Persam, quem Ego in certamen daturus sum, praelio singulari devicerit, Ego protinus pacis conitiones in annos et vobis daturus sum et pro more munera.“ Cumque de hoc utrinque conventum fuissest, Persa ex suis quendam produxit, nomine Ardazanem, ex cohorte quam vocant Immortalium; cui Romani opposuerunt Areobindum quendam Gothum, comitem Foederatorum. Hi itaque duo armati, et equis insidentes, egressi sunt: Areobindo, pro more gentis sua, socarem ferente. Prior autem Persa Gothum conto petit: cuius ictum Areobindus, corpore dextrorum obliquato, declinans, ipsum laqueo implicavit, ex equoque deturbatum, interfecit. Tum vero Rex Persarum pacis conditions dedit. Areobindus autem, post partam victoriā, Constantinopolim rediens cum Procopio Militum magistro, qualem promeruit ab Imperatore gratiam reportavit, ad Consularem dignitatem provectus.

Idem Imperator Lyciam a Lycaonia dirimens, Provinciam fecit; da-

τῆς Αυκανονίας, ἥντινα ἐκάλεσε Λυκίαν, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ὕροντα τῇ λεγομένῃ πόλει Μύρᾳ τῆς αὐτῆς Λυκίας, ἐνθα ἐστὶ θεοῦ μνστήριον πῦρ αὐτόματον. ὄμοιώς δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ Συρίαν δεντέραν ἀπομερίσους ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπαρχίας, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ὕροντα τῇ Ἀπαμείᾳ τῇ πόλει, καὶ Κιλικίαν δεντέραν ἀπομερίσους ἀπὸ τῆς πρώτης ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ὕροντα Ἀραζάρβῳ τῇ πόλει. ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν, ἀπομερίσους ἀπὸ τῆς Βιθυνίας, ἥντινα ἐκάλεσεν Ὁρωριάδα εἰς ὄνομα τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ τοῦ θείου Ὁρωρίου, δοὺς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ὕροντα Ἡρακλείᾳ, πόλει τῆς Πόρτου.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀκμὴν Νεστόριος ἤκμαζεν· ὅστις ἐπίσκοπος μετὰ ταῦτα ἐγένετο Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ταραχὴν 10 τῆς γενομένης ἐν τῷ ὅμιλεῖν αὐτὸν, ἥναγκάσθη ὁ αὐτὸς Θεοδότος προσκαλέσασθαι τὴν σύνοδον τῶν σμ' ἐπισκόπων ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τοῦ αὐτοῦ Νεστορίου καὶ καθελεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς. ἥγετο δὲ τῆς συνόδου Κύριλλος ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλης.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐν τῇ Ρώμῃ διάγονους ἥ δέσποινα Εὐ-
20 δοξία, γενομένη χήρα, γυνὴ Βαλεντινιαροῦ βασιλέως, θυγάτηρ Ε δὲ Θεοδοσίου βασιλέως καὶ Εύδοκίας, λυπομένη κατὰ Μαξίμου τοῦ τυράννου τοῦ φονεύσαντος τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ βασιλεύσαντος, προετρέψατο δὲ Ζινζιρίχον τὸν Οὐνύμιλον, τὸν ὥργα τῆς Ἀφρικῆς, ἐλθεῖν κατὰ Μαξίμον, βασιλέως τῆς Ρώμης. ὅστις

2. Μύρᾳ] τὰ Μύρα vocat ipse p. 36. C. 21. Ινπονμένη Ch.,
λυπομένη Ox. 23. „δὲ omnino redundant.“ Ch.

tis Praefecto et Metropolis jure Myrae, urbi Lyciae: ubi et divinum est Miraculum, ignis sponte e terra erumpentis. Idem etiam Syriam secundam a prima sejungens, in Provinciam fecit; Apamiae Praefecto et jure Metropolitico concessis. Ciliciam praeterea secundam a prima dirimens, Provinciam fecit; urbe Anazarbo, Metropolitico jure et Praefecto donata. Bithyniae quoque partem abscindens, Provinciam fecit; quam, a patre nomine, Honoriadēm appellavit: cūjus etiam primariam urbem, Heraclēam Ponti Praefecto jureque Metropolitico donavit.

Hujus sub Imperio Nestorius floruit: Erat hic Ecclesiae Constantino-politanae posthaec Episcopus: in quem concionantem cum tumultus a populo cierentur, Imperator Ephesinam contra eum Synodum cxxl Episcoporum convocare coactus est, eumque Episcopatu deturbare. Synodo huic praefuit Cyrilus, Alexandriae magnae Episcopus.

Circa id tempus Eudoxia Augusta, Valentiniani Regis Vidua, et Theodosii Imperatoris ex Eudocia filia, Romae degens moesta et Maximo Tyranno, ob conjugis sui caudem, infensa, Zinzerichum Vandala, Afri-cae regem, adversus Maximum, Romae imperantem, incitavit: qui dere-

ξέσαλφνης ἥλθεν ἐν τῇ Ῥώμῃ πόλει μετὰ πλήθους καὶ παρέλαβε
τὴν Ῥώμην, καὶ ἐφόρευσε τὸν Μάξιμον βασιλέα καὶ πάντας
V 26 ἀπώλεσε, πραιτεύσας πάντα τὰ τοῦ παλατίου ἔως τῶν χαλκονορ-
Ο 71 γημάτων, λαβὼν αἰχμαλώτους τοὺς περιλειφθέντας συγκλητι-
κοὺς καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ἐν οἷς ἔλαβε καὶ τὴν προτρεψα-
μένην αὐτὸν τὴν δέσποιναν Εὐδοξίαν καὶ τὴν θυγατέραν αὐτῆς
Πλακιδίαν τὴν γυναῖκα τοῦ πατρικίου Ὀλυβρίου, αὐτοῦ διά-
γοντος ἐν Κωνσταντινούπόλει, καὶ Εὐδοκίαν δὲ τὴν παρθένον
αἰχμαλώτους· καὶ ἀπήγαγε πάντας ἐν τῇ Ἀφροικῇ, ἐν Καρταγένῃ
πόλει. δοτις Ζινζίριχος εὐθέως ἐξέδωκε τῷ ἴδιῳ αὐτοῦ νιών 10
ρίχῳ τὴν θυγατέραν Εὐδοξίας τῆς δεσποίνης τὴν παρθένον Εὐ-
δοκίαν τὴν μικράν· καὶ εἶχεν αὐτὰς ἐν τιμῇ μεθ' ἑαυτοῦ.

B ‘Ο δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος μαθὼν διτι κατὰ γνώμην Εὐδοξίας
τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς προεδόθη ἡ Ῥώμη, ἐλυπήθη πρὸς αὐτὴν καὶ
εἴσασεν αὐτὴν ἐν τῇ Ἀφροικῇ παρὰ Ζινζίριχῳ μηδὲν αὐτῷ δηλώσας, 15
ἀλλὰ ποιήσας πρόκενσον ἐξῆλθεν ἀπὸ Κωνσταντινούπολεως εἰς
Ἐφεσον, πόλιν τῆς Ἀσίας· καὶ ηὗξατο εἰς τὸν ἄγιον Ἰωάννην τὸν
θεολόγον αὐτῶν αὐτὸν τις ὦρα μετ' αὐτον βασιλεύει; καὶ ἐν δρά-
ματι ἔμαθε· καὶ ἥλθεν ἐν Κωνσταντινούπόλει. μετὰ δὲ ὅλην
καιρὸν ἐξῆλθεν ἱππασθῆναι· καὶ ἐν τῷ ἱππάζεσθαι αὐτὸν συνέπε-
Ο 72 σεν ἐκ τοῦ ἵππου· καὶ πληγεὶς τὸν σφόνδυλον αὐτοῦ εἰσῆλθε λε-
C κτικίῳ. καὶ καλέσας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ τὴν δέσποιναν Πονλ-

9. Χαρταγέννη Ox. 10. Ὄνορίχῳ Ox. 21. λεπτικίῳ Ch. cum
Chron., Cedrenus p. 343. D, λεπτικίῳ Ox.

pente cum copiis suis Romam veniens, eam cepit; Maximoque cum copiis
ejus omnibus deleto, cuncta ex Palatio usque ad aeneas statuas diripuit.
Senatores etiam superstites, cum uxoribus, captivos abduxit: inter quas
et Eudoxiam quoque Augustam, quae illum accersiverat, filiamque ejus
Placidiam, Olybrii Patricii (qui tum Constantinopoli commorabatur) uxo-
rem et Eudociam etiam, virginem, in Africam ad Carthaginem captivas du-
xit. Reversus itaque Zinzerichus, Eudociam minorem, virginem, Eudo-
xiae Augustae filiam, filio suo Honorio in uxorem dedit: utrisque, et ma-
tre et filia, apud se in honore habitis.

Imperator autem Theodosius, ubi rescivisset filiam suam Eudoxiam
Romae proditae auctorem fuisse, ei infensus erat; captivamque eam in
Africa apud Zinzerichum, nec verbo de ea ullo apud eum habito, ma-
nere sivit. Ipse vero Processu facto, ex Constantinopoli in Ephesum,
Asiae urbem, devenit: ubi S. Joannis Theologi aedem ingressus, fusis pre-
cibus, rogavit eum; quisnam post se Imperium suscepturus esset? Quod
ubi per somnum edictus fuisset, Constantinopolim repetiit. Non multo
autem post temporis equitatum egressus, inter equitandum equo excussus
est; luxataque ex casu spinae vertebra, in Palatium lectica delatus est.
Tum vero vocata ad se sorore Pulcheria Augusta, de Marciano, qui sibi

χερίαν εἶπεν αὐτῇ διὰ Μαρκιανὸν τὸν ἔχοντα μετ' αὐτὸν βασιλεῦσαι. καὶ μεταστειλάμενος Μαρκιανὸν τὸν ἀπὸ τριβούνων εἶπεν αὐτῷ ἐπὶ Ἀσπαρος καὶ τῶν συγκλητικῶν πάντων ὅτι Ἐφάρη μοι, διτὶ σὲ δεῖ γενέσθαι βασιλέα μετ' ἐμέ. καὶ μεθ' ἡμέρας δύο τε-
5 λευτῆ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος, ὃν ἐναντῶν να'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου ἐβασίλευσεν ἀπὸ ^{O 73}
_D τῆς συγκλήτου στεφθεὶς ὁ θειότατος Μαρκιανός· ἦν δὲ μακρός,
ἀπλόθριξ, πολιός, στυφόμενος τοὺς πόδας, ἔτος κατὰ Ἀντιό-
χεων νῆθ', ἵνδικτιῶνος δ'. ἦ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἐγάμησε τὴν
10 ἀδελφὴν Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως τὴν δέσποιναν Πουλχερίαν, οὗ-
σαν παρθένον ἐνιαυτῶν νδ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ λεγομέ-
νη Τρίπολις τῆς Φοινίκης παράλον μηνὶ γορπιαίῳ ἐν νυκτὶ.
καὶ ἀνήγειρε τὸ δημόσιον τὸ θερινὸν πεσόντα τὸ λεγόμενον ὁ Ἰκα-
15 ρος. ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκουργήματα δύο, ἄτινα καὶ αὐτά εἰσι ^E
τῶν θεαμάτων, ὁ Ἰκαρος καὶ ὁ Δαιδαλος καὶ ὁ Βελλεροφῶν καὶ
ὁ Πήγασος ὥππος. καὶ τὸ Φακίδιον δὲ ἀνεγέρωσε καὶ ἄλλα φανερὰ
τῆς πόλεως αὐτῆς σὺν τῷ ἀγωγῷ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας προσεκαλέσατο τὴν σύνοδον
20 Χαλκηδόνος τῶν χλ̄ ἐπισκόπων.

in imperio successurus erat, cum ea sermones habuit. Accersito etiam Marciano, qui ex Tribunis fuerat, dixit ei, praesentibus Aspare Senatu- que omni: „Divinitus mihi ostensum est, Te post Me Imperaturum.“ Se- cundo autem post die Theodosius e vivis excessit, annum agens li.

M A R C I A N U S I M P E R A T O R.

Theodosio demortuo, imperium habuit sacratissimus Marcianus, a Se- natu Diademate insignitus. Annus erat Aerae Antiochenae ccccxix, In- dictionis iv. Erat autem hic procerus, crine lento, canus, pedibus infir- mis. Statim vero a suscepto Imperio, in uxorem sibi sumpsit Pulcheriam Augustam, Theodosii Imperatoris sororem; quae virgo erat annorum liv. Imperavit vero Marcianus annos vi et menses v.

Sub hujus autem Imperio Tripolis, Phoeniciae maritimae urbs, divi- nam iram passa est, mense Septembri, tempore nocturno: cuius Balneum aestivum, terrae motibus collapsum, Imperator instauravit. Nomen huic, Icarium, erat: a statuis nempe aereis, quae ibi positae erant, Icar, atque Daedali; (quas inter mundi Miracula connumeres) et praeterea etiam Bellerophontis et Pegasi equi. Phacidium et Aquaeductum aliaque plurima ejusdem urbis aedificia, instauravit.

Imperator etiam iste Synodum Chalcedonensem dcxxx Episcoporum convocavit.

Ο 74 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεδόθησαν αἱ δέσποιναι Εὐδο-
Υ 27 ςία καὶ Πλακιδία, καὶ ἥλθον ἐν Κωνσταντινοπόλει· καὶ ἔλαβεν
‘Ολύβριος τὴν γυναικαν αὐτοῦ Πλακιδίαν· καὶ ἔτεκεν Ἰουλιάναν
εἰς τὸ Βυζάντιον.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ Χρυσάφιον τὸν Ζτονμιὰν τὸν κον-5
βικονιλάριον ἀπεκεφάλισε καὶ ἐδήμευσε, τὸν φιλούμενον παρὰ τοῦ
πρὸ αὐτοῦ βασιλέως, ὃς πολλοὺς ἐπηρεάσαντα καὶ προσέλθόντας
κατ’ αὐτοῦ καὶ ὡς προστάτην καὶ πάτρωνα τῶν Πρασίνων.

Β ‘Ο δὲ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν ἀπὸ
προτέρας γαμετῆς Ἀνθιμίῳ· καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ 10
Τράπη· ἐξ ἣς ἔσχε θυγατέρα Ἀνθίμιος ἦν ἔξεδωκε τῷ στρατηλάτῃ
‘Ρεκίμερο.

‘Ο δὲ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει κατὰ πόλιν·
δοστις καὶ διάτυξιν αὐτοῦ θείαν ἔσεφώρησε, ταραχῆς γενομένης πα-
ρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους, μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους ἐπε- 15
λευσε μήτε στρατεύεσθαι ἐπὶ ἔτη τρία. καὶ δρυσθεὶς διὰ τὴν
ταραχῆν ἐστύφθη τὸν πόδας αὐτοῦ· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρρώστησας
Ο 75 ἐπὶ μῆνας πέντε καὶ σαπεῖς ἐτελεύτα, ὃν ἐνιαυτῶν ἔει. Πονλ-
χερία δὲ ἡ δέσποινα ἐτελεύτα πρὸ αὐτοῦ πρὸ ἐνιαυτῶν δύο.

1. ἀνεδόθησαν] ἀνεδόθη Ox. 3. Ἰουλιάναν Ch., Ἰουλιανόν Ox.
Conf. p. 41. B. 8. πάτρωνα] πάτρονα Ox. 15. ἐκέλευσε om.
Chron. p. 320. C.

Ejusdem sub imperio Eudoxia et Placidia Augustae, ad suos remis-
sae, Constantinopolim redierunt; suamque rursus uxorem sibi habuit Pla-
cidiam Olybrius: ex qua Julianum Constantinopoli suscepit.

Idem Imperator Chrysaphium cubicularium, cognomine Ztummam,
quem Theodosius Imperator adeo charum sibi habuit, capite multavit,
bonis ejus publicatis: ut qui a multis, ab eo laesis, accusatus fuisset, et
Factonis etiam Prasinae partes et patrocinium suscepisset.

Porro autem Marcianus filiam, ex priore uxore sibi natam, Anthimio
in uxorem dedit; tradito etiam ei Romano Imperio. Ex hac Anthemius
quoque filiam habuit, quam Recimero, militum magistro locavit.

Marcianus autem, ubique per Imperium, Factonis Venetae partes
egit: itaque etiam, cum a Prasinis tumultus excitatus fuerat, Edicto suo
Imperatorio cavit, ne quis ex Factione Prasina Magistratu, vel Militia
intra triennium fungeretur. Ob excitatum vero tumultum plus justo ira-
tus, solita inde pedum infirmitate correptus est: ex qua cum per menses
V decubuisse, putredine demum contracta, diem suum obiit, annos natus
lxv; duobus post annis, quam Pulcheria Augusta e vivis excesserat.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαρκιανοῦ ἐστέφθη ὑπὸ τῆς συγκλή- C
τον ὁ Θεότατος Λέων ὁ μέγας ὁ Βέσσος ἔτη ιε' καὶ μῆνας ια'.

*Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασιλεύετον ἐν Ῥώμῃ Ἀνθέμιος
ὁ ὑπὸ Μαρκιανοῦ στεφθεὶς.

5 *Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Λέοντος ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας Ἀντιόχεια
ἡ μεγάλη τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος μηνὶ σεπτεμβρίῳ οὐδὲν
φαινούσης κυριωτῆς ἔτους κατὰ τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν χρηματίζον-
τος φε', ἐπὶ τῆς ὑπατείας Πατρικίου· καὶ ἔχαριστο τοῖς Ἀντιο-
χεῦσι καὶ τῇ πόλει λόγον κτισμάτων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολλά.

10 *Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτελεύτα ὁ ἄγιος Συμεὼν ὁ στυ- D
λίτης, ὃντος τότε Ἀρδαβονρίου τοῦ πατρικίου, τοῦ νιοῦ Ἀσπαρος,
στρατηλάτου ἀνατολῆς. καὶ κραξάντων τῶν Ἀντιόχεων καὶ αἱ- O 76
τησάντων τὸ σῶμα τοῦ δικαίου, ἐπειψεν ὁ αὐτὸς Ἀρδαβούριος
Γοτθικὴν βοήθειαν καὶ ἡνεγκε τὸ λείψανον τοῦ ἄγιον Συμεῶνος
15 ἐν Ἀντιόχειᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ μαρτύριον οἰκος μέ-
γας καὶ ἐτέθη ἐν αὐτῷ εἰς σορόν.

*Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ Λέοντος κατεδόθη Ἰσοκάσιος ὁ
κοινωνός ὁ φιλόσοφος ὡς Ἐλλην· ὅστις κατήγετο ἐκ γένους
Αἰγαίων τῆς Κιλικίας· ἦν δὲ κτήτωρ Ἀντιόχειας τῆς μεγάλης.

9. λόγον] λόγῳ Ch. 17. κατηρρέθη Ox., κατηγορήθη Chron.
p. 322. A.

L E O M A G N U S I M P E R A T O R.

Hunc exceptit in imperio sacratissimus Leo Magnus, Bessus natione;
a Senatu Diademate insignitus: Regnavit autem annos xvi et menses xi.

Hoc Imperium tenente, Romae regnavit Anthemius, quem ad hanc
dignitatem Marcius evexerat.

Imperante autem Leone, quartam coelestis irae vicissitudinem passa
est Antiochia magna, Septembribus xiii, sub primam lucem: Dies erat Do-
minicus, annus autem Aerae Antiochenae 506, Patricii sub Consulatu.
Imperator autem civibus atque urbi instaurandae multa largitus est.

Eodem Imperante, sanctus Symeon stylita e vivis excessit; quo tem-
pore magister Militum Orientis erat Ardaburius Patricius, Asparis filius.
Antiochenibus autem clamitantibus, et Justi illius reliquias sibi petentibus,
Ardaburius, missa Gothorum armata manu, S. Symeonis corpus Antiochiam
magnam deportavit. Antiochenses itaque Martyrium ei magnum extruxe-
runt; ubi Sanctus ille jacet, capulo reconditus.

Leonis hujus sub Imperio, Isocasius, vir Quaestorius, Philosophus, ex
Aegis in Cilicia oriundus, apud Imperatorem delatus, Paganismi postula-
tus est. Erat hic civis Antiochiae magnae, qui multos magistratus cum

Ioannes Malalias.

ὅστις διήνυσεν ἀρχὰς πολλὰς μετὰ δύξης· ἦν γὰρ σφόδρα λογικός· καὶ συσχεθεὶς κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, διάγων τότε ἐν Εὐθυνοῦ Κωνσταντίνου πόλει καὶ ἀποζωσθεὶς τῆς ἀξίας αὐτοῦ, παρεπέμφθη ἐν Χαλκηδόνι ἀπὸ Κωνσταντίνου πόλεως τῷ ἀρχοντι Βιθυνίᾳ 77 νίας Θεοφίλῳ, ὅστις καὶ τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν. Ἰακώβου δὲ τοῦ κόμητος καὶ ἀρχιαρχοῦ τοῦ λεγομένου ψυχούστον παρακαλέσαντος τὸν βασιλέα· ἐφίλει γὰρ ὁ βασιλεὺς τὸν αὐτὸν Ἰάκωβον καὶ πᾶσα δὲ ἡ σύγκλητος καὶ ἡ πόλις, ὡς ἄριστον λατρὸν καὶ φίλον λόσιον· ὥτινι καὶ ἡ σύγκλητος εἰκόνα συντεστήσατο ἐν τῷ Ζενέππῳ· ὅστις Ἰάκωβος ἐδυσώπησε τὸν βασιλέα, αὐτῶν αὐτὸν ἐν 10 Κωνσταντίνου πόλει ἔξετασθῆναι τὸν αὐτὸν Ἰσοκάσιον παρὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ ἐπάρχου τῶν πρωτωρίων καὶ μὴ παρὰ ἀρχοντι ἐπαρχίας, ἐπειδὴ κοιωστωρος εἶχεν ἀξίας. καὶ πεισθεὶς ὁ βασιλεὺς Λέων ἐκέλευσεν ἐνεγκῆναι ἀπὸ Χαλκηδόνος τὸν αὐτὸν Ἰσοκάσιον· καὶ ἐνεγκεῖται τὸν Ζενέππον ἔξητάζετο παρὰ τοῦ 15 ἐπάρχου τῶν πρωτωρίων Πονσαίον· καὶ ἐλάλησεν ὁ αὐτὸς Πονσαῖος κατὰ αὐτοῦ Ἰσοκάσιον εἰσελθόντος πρὸ βήματος γυμνοῦ καὶ δεδεμένου δρισθάγκων, Ὁρᾶς σαντόν, Ἰσοκάσιε, ἐν ποιῷ 20 Β σχήματι καθέστηκας; ἀποκριθεὶς ὁ Ἰσοκάσιος εἶπεν, Ὅρω καὶ οὐ ξενίζομαι· ἀνθρωπος γὰρ ὃν ἀνθρωπίναις περιέπεσα συμφοραῖς. ἀλλὰ δίκῃ καθαρῷ δίκαιον ἐπ' ἐμοὶ, ὡς ἐδίκαιες σὺν ἐμοὶ· καὶ ἀκούσας τοῦ Ἰσοκάσιον ὁ δῆμος τῶν Βυζαντίων ὁ

6. ψυχούστον Ox., ψυχούστον Chron., ψυχούστον Suidas v. Ἰάκωβος. Vid. Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 91. s. 10. αὐτῷ Ox., αὐτὸν Ch., Chron. 11. ἔξετασθῆναι Ch., ἔξαιτασθῆναι Ox. 13. ἀξίας] ἀξίαν Chron. 15. ἐξητάζετο Ch., ἐξαιτάζετο Ox. 18. δεδεμένον Ch. cum Chron., δεδεμένα Ox.

laude gesserat: summae enim erat prudentiae. Caeterum jussu Imperatoris comprehensus et exauctoratus, a Constantinopoli, ubi tum degebat, Chalcedonem missus est, ad Theophilum, Bithyniae Praefectum; qui et examinationem ejus accepit. Jacobus autem erat quidam, cognomine Psychistrus, Comes et Archiatrus, Imperatori ipsi Senatuque totique adeo populo percharus: cui etiam, tanquam Philosopho et Medico eximio, Senatus in Zeuxippo statuam posuerat. Jacobus hic Imperatorem rogavit, uti Constantinopoli, coram Senatu et Praefecto Praetorio, non autem Provinciae Praefecto, causam diceret Isocasius; ob dignitatem quam habuerat Quaestoriam. Exoratus Imperator, Isocasium Chalcedone reduci jussit: qui in Zeuxippum deductus, Pusaei, Praefecti Praetorio, examini subjectus est. Cumque nudus et post terga revinctis lacertis, pro Tribunalii accederet, exprobrans eum Pusaeus: „Videsne, (inquit) Isocasi, quo habitu adstes? Cui Isocasius; Video, (inquit) nec demiror. Homo enim cum sim, in humanas incidi calamitates. Tu vero ita de Me judica, uti mecum de aliis judicasti.“ Haec ubi ab Isocasio audivit populus Byzan-

ἔστιώς καὶ θεωρῶν, εὐφήμησε τὸν βασιλέα Λέοντα πολλά· καὶ ἀποσπάσατες αὐτὸν ἀπῆγαγον ἀπὸ τοῦ Ζευξίππου εἰς τὴν μεγά- O 78 λην ἐκκλησίαν. καὶ δοὺς τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατηχήθη καὶ ἐφωτί- σθη· καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ.

5 'Ο δὲ αὐτὸς θειότατος Λέων βασιλεὺς τὰς κυριακὰς ἀπρά-
κτους εἶναι ἐκέλευσεν, ἐκφωνήσας περὶ τούτου θεῖον αὐτοῦ νό-
μον ἵνα μήτε αὐλὸς ἢ κιθάρα ἢ ἄλλο τι μουσικὸν λέγειν ἐν κυ-
ριακῇ, ἀλλὰ πάντας ἀργεῖν· καὶ πᾶς ἀνθρώπος ἡνέσχετο. C

'Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπονοήσας τυραννίδα μελετᾶν
10'Ασπαρα τὸν πατρόκιον, ὃς πρῶτον τῆς συγκλήτου, ἐφόνευσεν ἐν
τῷ παλατίῳ καὶ Ἀρδαβούροιον καὶ Πατρόκιον τοὺς νίοὺς αὐτοῦ ἐν
κομβέντῳ, καὶ αὐτοὺς ὅντας συγκλητικός, κατακόψας τὰ σώμα-
τα αὐτῶν. καὶ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινούπολει ταραχή· εἴχον γὰρ
20 πλῆθος Γότθων καὶ κόμητας καὶ ἄλλους παῖδας καὶ παραμένον-
τας αὐτοῖς ἀνθρώποντος πολλούς. ὅθεν εἰς Γότθος τῶν διαφερόν- O 79
των τῷ αὐτῷ Ἀσπαρι ὀνόματι "Οστρος, κόμης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ
παλάτιον τοξεύων μετὰ ἄλλων Γότθων· καὶ συμβολῆς γενομέ-
νης μετὰ τῶν ἔξονθιτώρων καὶ αὐτοῦ "Οστρον πολλοὶ ἐκόησαν. D
καὶ μεσασθεῖς ἐλεν ὅτι ἡττήθη, καὶ ἔφυγε λαβὼν τὴν παλλακίδα
25'Ασπαρος, Γότθαν εὐπρεπῆ, ἥτις ἐφιππος ἔξηλθεν ἄμα αὐτῷ ἐπὶ

7. αὐλὸς ἢ κιθάρα Chron., αὐλῶσι κιθάρᾳ Ox. 8. πάντας]
πάντα Chron. 19. παλακίδαν Ox.

tinus, qui eventum expectans circumstithit: Imperatorem Leonem, faustis acclamationibus repetitis celebrabat; et abstractum inde Isocasium, a Zeuxippo ad Magnam Ecclesiam deduxerunt: ubi in Christianorum album relatus et elementa fidei edoctus, sacroque fonte lustratus, in regionem suam remissus est.

Idem divinissimus Leo Imperator diebus Dominicis ab omni opere cesari jussit; promulgato super hoc Edicto Imperatorio, ne quis die Dominico tibia caneret, aliudve Instrumentum Musicum tractaret; sed quibuscunque negotiis abstinerent. Deinceps itaque ab omni opere feriatum est.

Circa id tempus Imperator Asparem Patricium, quem Tyrannidem moliri suspicabatur, (ut qui princeps Senatus esset) occidi jussit, intra Palatium: Ardashurum quoque et Patricium, filios ejus et ipsos etiam Senatores, in Conventu neci dedit, corporibus eorum in frusta concisis. Concitus inde Constantinopoli tumultus: occisorum enim ex partibus ibi erat ingens Gothorum multitudo, praeter Comites, ministros alios, atque assectatores eorum quamplurimos. Unde et Gothus quidam, Ostry nomine, Comes et Asparis ex Asseclis, in Palatium cum Gothis aliis irrumens, spicula in Excubitores emisit: inter quos et Ostrym pugna commissa, plurimi ceciderunt. At vero Ostry, ubi se hostibus undique cinctum, viribusque imparem vidisset, fugam capessit: abductaque secum Asparis pellice, Gothicā quadam foemina formosa, cum ea in equum posita in

τὴν Θράκην· καὶ ἐποιήσεν τὰ χωρία. περὶ οὗ ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι, Νεκροῦ φίλος οὐδεὶς εἰ μὴ μόνος Ὀστρεν.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων διωγμὸν ἐποίησε τῶν Ἀρειανιτῶν Ἐξαινούτων διὰ Ἀσπαρα καὶ Ἀρδαβιούριον, διατάξεις πανταχοῦ καταπέμψας μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἐκκλησίας ἢ συνάγεσθαι. 5

E. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντιούπολει κονίαν ἀντὶ βροχῆς καὶ ἐπὶ παλαιστῇ ὑψοῦς ἐστηκεν εἰς τὸν κεράμους ἡ κονία· καὶ πάντες ἔτρεμον λιτανεύοντες καὶ λέγοντες διὰ Πύρος ἦν καὶ ἐσβέσθη καὶ εὑρέθη κονία τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπευσμένουν. 10

O 80 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐμπρησμὸς μέγας ἐν Κων-
V 29 σταντιούπολει οἷος οὐδέποτε· ἐκαύθη γὰρ ἀπὸ θαλάσσης ἥως θαλάσσης· καὶ φοβηθεὶς τὸ παλάτιον ἔξηλθεν δὲ βασιλεὺς Λέων πέραν εἰς τὸν ἄγιον Μάμαντα, καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ μῆνας Ἑξ ἐν προκέσσῳ· καὶ ἐκτισεν ἐκεῖ λιμενάριον καὶ ἔμβολον, ὅπερ ἐκάλεσε 15 νέον ἔμβολον· δοτις οὖτω καλεῖται ἥως τῆς νῦν.

Ἐπειστράτευσε δὲ ὁ αὐτὸς Λέων ἐν τοῖς χρόνοις τῆς αὐτοῦ βασιλείας κατὰ Σινζηρίχον Οὐανδάλου, ὁγδὸς τῶν Ἀφρων, πόλεμον ναυμαχίας φοβερόν· καὶ ἐπεμψε στόλον μέγαν καὶ Βασιλίσκον τὸν πατρίκιον, τὸν ἀδελφὸν Βηρίνης τῆς Αὐγούστας, τῆς γυ- 20 ναικὸς τοῦ αὐτοῦ Λέοντος. δοτις Βασιλίσκος λαβὼν χρήματα B παρὰ Ζινζηρίχου, ὁγδὸς τῶν Οὐανδάλων, καὶ προέδωκε τὰ πλοῖα

1. ἐποιήσεν] ἐποιήσενσαν Chron. 3. Ἀρειανιτῶν] Ἀρειανῶν?
4. διατάξεις Ch., διὰ τάξεις Ox. 15. ὅπερ Ch., ὅπερ Ox.
18. Οὐανδάλου, ὁγδὸς Ch., Οὐανδαλούριος Ox.

Thraciam evasit; ubi et agros depraedatus est. De hoc Byzantini diverbum habuerunt, dicendo: *Mortui amicus nemo, nisi solus Ostry.*

Idem Leo Imperator, Asparis atque Ardashurii causa, Arianos Exocionitas persecutus est: publicatis ubique Edictis, quibus Ecclesias habere eos, conventusve ullos vetuit.

Hujus temporibus Constantinopoli, pro imbre, cinis depluit, et quatuor digitos altus tegulis incubuit. Tremore inde percussi omnes, in preces se dederunt, dicentes invicem: „Utique ignis erat; quo Divina Misericordia extincto, cinis inventus est.“

Eodem imperante, tantum Constantinopoli extitit incendium, quantum antea nunquam: a mari enim ad mare conflagravit urbs. Leo itaque Imperator Palatum, de eo metuens ne ab ignibus corriperetur deseruit: flumineque trajecto, D. Mamantem se contulit: ubi per sex menses in Processu commorabatur; extractis interim ibi portu et Porticu, quam *Porticum Novam* appellavit; quo nomine usque adhuc vocatur.

Idem Imperator Leo navalī praelio formidabili Sinzerichum Vandolum, Afrorum regem, impetebat, missō in eum cum classe ingenti Basilisco Patricio, Verinæ Augustæ, Leonis uxoris, fratre. Hic vero, pecuniis a Sinzericho Vandolorum rege acceptis, classem, cum Exarchis et comiti-

καὶ τὸν ἔξυρον καὶ τὸν κόμητας καὶ τὸν στρατὸν πάντα, καὶ μόρος μετὰ τοῦ ἑδίου πλοίου, ἦτοι λιβύον, πρῶτος ἔφυγε· τὰ δὲ ἄλλα πλοῖα πάντα καὶ δὲ στρατὸς ἀπώλετο ἐν τῇ Θαλάσσῃ βυθισθέντα. ἐν οἷς καὶ Δαμονικὸς ὁ ἀπὸ δονκῶν, γενόμενος στρατηγὸς ἔξπειτον, καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀντιοχέων μεγάλης πόλεως, ἀνδραγαθήσας κατὰ τῶν Ἀφρων καὶ μονασθεὶς ἐμεσάσθη καὶ συνελήφθη καὶ ἐρήμηφε εἰς τὸν βυθὸν ἐνοπλος. καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Βασιλίσκος ἐν Κωνσταντινούπολει ἡττηθείς.

⁸¹ Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Λέοντος ἐσφάγη Ἀνθέμιος

10 ὁ βασιλεὺς ἐν Ράμη· ἐν ἔχθρῳ γὰρ γενόμενος τοῦ ἑδίου αὐτοῦ νίον γαμβρὸν Ρεκίμερο τοῦ στρατηλάτου, φοβηθεὶς αὐτὸν ὡς Γότθον, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἄγιον Πέτρον προσφεύγων δὲ βασιλεὺς Ἀνθέμιος, φησίν, ὡς ὑδόωστος. καὶ γνοὺς Λέων ὁ βασιλεὺς ἐπεμψεν ἐν Ράμη τὸν πατρίκιον Ολύβριον τὸν Ρωμαῖον μετὰ 15 τὴν ὑπατείαν αὐτοῦ, ἥν δέδωκεν ὅμα Ρονστικλῷ, εἰς τό, φησί, ποιῆσαι φίλους τὸν βασιλέα Ἀνθέμιον καὶ τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Ρεκίμερο, ὡς ὅντας ἐκ τῆς συγκλήτου Ράμης· καὶ κελεύσας αὐτῷ διτὶ Μετὰ τὸ γενέσθαι Ἀνθέμιον καὶ Ρεκίμερο φίλους ἐκ τῆς Ράμης ἔξελθε καὶ ἀπελθε πρὸς Ζινζήριχον Οὐνύδυλον, τὸν ὄηγα τῆς 20 Ἀφρικῆς, ὡς ἔχων παρόχησιν πρὸς αὐτόν, διότι τὴν ἀδελφὴν τῆς σῆς γαμετῆς Πλακιδίας ἔχει νόμφην τοῦ νίον αὐτοῦ, καὶ

14. τῶν Ρωμαίων] „Forte scribendum τὸν Ρωμαῖον.“ Ch. 20. τὴν γαμετὴν τῆς σῆς ἀδελφῆς] „Manifestam vocabulorum ἀταξίαν hic habemus: legendum, τὴν ἀδελφὴν τῆς σῆς γαμετῆς Πλακιδίας. Placidiam enim, Valentiniānī Imp. filiam alteram, uxorem habuit Olybrius; alteram vero, nomine Eudociam, Genserichus F. suo Honorio matrimonio junxerat.“ Ch.

bus exercituque omni prodiit; solusque ipse, cum liburna sua, fugam primus capessens evasit; caeteris navibus omnibus cum exercitu mari submersis. Inter quos Damonicus dux fuit, Antiochia magna oriundus; qui et exercitum ducebat, et ipse strenue contra Afros pugnabat: solus autem in mediis hostibus cum esset, correptus et armatus sicut erat, in mare disjectus. Basiliscus interim, bello superatus, Constantinopolim reversus est.

Eodem imperante Leone Anthemius, rex Romanus, e medio sublatus est. Huic intercesserunt cum genero suo Recimeres graves inimicitiae; a quo, tanquam Gotho, metuebat sibi. Itaque templum D. Petri, asylum quaerens, sed valetudinem praetendens, Anthemius se recepit. Haec ubi audivisset Leo Imperator, Olybrium, Patricium Romanum, post munera Consularia ab eo et Rusticio, in populum sparsa, Romam misit; uti, quae inter Anthemium et generum ejus Recimerem, Senatorem utrumque Romanum, intercesserant, inimicitias consopiret. Insuper etiam ei in mandato dedit, postquam Anthemium et Recimerem conciliasset, uti Roma discedens, Zinzerichum Vandalam, Africæ regem, adiret; (apud quem, quod uxor ejus Placidiae sororem filio suo desponsatam haberet, pluri-

D πεῖσον αὐτὸν φίλον μου γενέσθαι. ὑπελάμβανε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων τὸν αὐτὸν Ὁλύβριον, ὅτι ἀντείχετο Ζινζηρίγου καὶ ὅτι τοῦ μέρους αὐτοῦ ὑπῆρχε, καὶ παρεψυλάττετο αὐτὸν ὁ Λέων, μή ἐὰν κινήσῃ κατὰ Λέοντος Ζινζηρίχος πόλεμον, προδώσει ὁ
O 82 αὐτὸς Ὁλύβριος Κωνσταντινούπολιν τῷ Ζινζηρίχῳ, ὡς συγγενής, 5 καὶ ὅτι βασιλεύει ὁ αὐτὸς Ὁλύβριος ἐν Κωνσταντινούπολει. καὶ μετὰ τὸ ὄδευσαι Ὁλύβριον ἐπὶ τὴν Ρώμην ἔσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναικα Πλακίδιαν καὶ τὴν Θυγατέραν αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινούπολει ἔγραψεν ὁ θειότατος [Θεῖος] βασιλεὺς Λέων διὰ μαγιστριανοῦ Ἀνθιμίω, βασιλεῖ τῆς Ρώμης, ταῦτα ὅτι Ἐγὼ ἐφόνευσα Ἀσπαρο 10 καὶ Ἀρδαρούριον, ὡνα μηδείς μοι ἐναντιοῦται κελεύοντι· ἀλλὰ
E καὶ σὸν φόνευσον τὸν γαμβρόν σου Ῥεκίμερο, ὡνα μὴ ἐπάνω σου κελεύῃ. ἵδον ἀπέστειλά σοι καὶ Ὁλύβριον τὸν πατρίκιον· φόνευσον καὶ αὐτὸν καὶ βασιλευσον κελεύων καὶ μὴ κελευόμενος. ἦν δὲ ἀφορίσας ὁ Ῥεκίμερο εἰς ἔκυστην πόρταν Ρώμης καὶ εἰς τὸν 15 λιμένα βοήθειαν Γοτθικήν· καὶ εἴ τις εἰσήρχετο ἐν Ρώμῃ, ἐρευνῶτο τί ἐπεφέρετο. καὶ ἀπελθόντος τοῦ μαγιστριανοῦ Μοδέστου
V 30 τὸν πεμφθέντος ἀπὸ Λέοντος πρὸς Ἀνθίμιον βασιλέα καὶ ἐρευνηθέντος, ἐπήψησαν αἱ σάκουι Λέοντος αἱ πρὸς Ἀνθίμιον καὶ
O 83 εἰσηγέθησαν τῷ Ῥεκίμερο· καὶ ἐδειξεν αὐτὰς Ὁλυβρίῳ. καὶ λοι-20 πὸν ἐπεμψεν ὁ Ῥεκίμερος πρὸς Γοννιδαβάριον τὸν νιὸν τῆς ἀδελφῆς

4. κινήσῃ] τικήσῃ Οχ. 9. ὁ θειότατος θεῖος βασιλεύς] „Epi-thetorum horum alterum omnino redundant.“ Ch. 17. τοῦ μαγίστρον Ἀνονμοδέστον] „Ita Cod. MS. Lego, τοῦ μαγιστριανοῦ Μοδέστον.“ Ch.

num eum posse non dubitavit:) illumque in gratiam secum redire suadere. Suspiciatus quippe est Leo Imperator, Olybrium pro Zinzericho stare et partes ejus secreto agere. Cavebat itaque sibi ab eo, ne si forte Zinzerichus in se bella moveret, Olybrius, ut qui ei affinitate junctus esset, Constantinopolim Zinzericho proderet; Imperiumque inde sibi comparaturus esset. Post itaque quam Olybrius Romam versus abierat, relictis Constantinopoli filia sua uxoreque Placidia, sacratissimus Imperator Leo Magistriano literas Anthemio Romanorum regi deferendas dedit, in haec verba: „Ego (inquit) Asparem, atque Ardaburium e medio sustuli; ne quis superesset, qui mihi imperanti aduersaretur. Sed et Tu quoque Recimeri generum tuum occidito; ne sit, qui tibi imperitet. Quin et Olybrium quoque Patrium ad te misi; ipsum etiam occidas, velim: nempe ut regnes, alijs imperans, non subsviens. Collocaverat autem Recimer ad portum portasque Romae singulas praesidium Gothicum; nec prius cuiquam patebat aditus, quam quid haberet apud se aperuisset. Modestus itaque Magistrianus, qui a Leone missus fuerat ad Anthemium, ubi Romam venit, exploratione statim facta, Literae Imperatoriae, a Leone ad Anthemium missae, ei ablatae sunt: quas Recimeri traditas, ipse Olybrio communicavit. Statim itaque Recimer Gundabarium, sororis filium,

αὐτοῦ καὶ ἦγεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Γαλλιῶν· ἐκεῖ γὰρ ἦν στρατηγάλατης. ὅστις ἐλθὼν ἐφόρευσε τὸν Ἀνθίμιον βασιλέα, ὃς ἐστὶν εἰς τὸν ὄγκον οἰκον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου· καὶ εὐθέως ἀπῆλθεν εἰς τὰς Γαλλίας ὁ αὐτὸς Γοννδαβύριος. καὶ ἔστεψεν ὁ Ρεκίμερος 5 βασιλέα Ὀλύβριον μετὰ γνώμης τῆς συγκλήτου Ρώμης· καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Ὀλύβριος τῆς Ρώμης μῆνας δλῆγονς· καὶ ἀρρώστησας ἐτελεύτα. καὶ ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Ρεκίμερος ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ρώμης Μαιουρῶν· καὶ ἐφόρευσαν 10 καὶ αὐτόν, ὡς φιλέσαντα Ζινζήριχον, φῆγα τῶν Ἀρρων. καὶ ἐποίητο σεν ἀντ' αὐτοῦ πάλιν ἄλλον βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ ἀπὸ τῆς συγκλήτου ὀνόματι Νέπον ὁ αὐτὸς Ρεκίμερος· καὶ τελευτὴν ὁ Ρεκίμερος.

'Ο δὲ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἐλαύει γαμβροὺς δύο ταῖς θυγατρίσιν αὐτοῦ, Λεοντίᾳ τῇ μεῖζονι Μαρκιανὸν τὸν πατρίσιον, τὸν νιὸν γενόμενον Ἀνθίμιον, βασιλέως Ρώμης, καὶ Αριάδνη Ζήνωνα 15 τὸν Ἰσανδρον τὸν Κοδισσέον· καὶ ἐποίησεν ἀμφοτέρους στρατηγάλατας πρωισέντον καὶ πατρικίονς. ἔτεκε δὲ ἡ περιφανεστάτη Αριάδνη πρωτότοκον ἄρδενα, ὃν ἐπεκάλεσε Λέοντα· ἡ γὰρ Λεοντίᾳ ἡ ἐμφανεστάτη θηλείας ἔσχε μόνον.

'Ο δὲ βασιλεὺς Λέων ἔστεψεν ἐν Κωνσταντινούπολει Λέοντα C 20 τὸν μικρὸν τὸν ἔγγονον αὐτοῦ, νιὸν δὲ Ζήνωνος, ποιήσας αὐτὸν

2. ὡς Ch., ὃς Ox. 14. γενόμενον Ch., γενομένον Ox. 15. Immo Κοδισσαῖον hic et infra.

ex Galliis, ubi Magister Militum erat, accersit. Gundabarius itaque Romanum venit, et Anthemio Rege in ipso templo S. Apostoli Petri, quo se receperat, occiso, Gallias deinceps repetivit. Tum vero Recimer Olybrium, Senatu approbante, Romae regem constituit: qui, ubi mensibus paucis regnasset, in morbum incidens, fato succubuit. Cui Recimer Majorinum quendam, ex Senatoribus Romanis, successorem designavit. Hic vero, tanquam Zinzerichi Afrorum Regis studiosus, e medio sublatus est: Senatore etiam alio, Nepote vocato, ad Occidentis imperium a Recimere proiecto. Tandem vero Recimer diem suum obiit.

Caeterum Leo Imperator filiae utriusque virum comparavit, natu maiori Leontiae Marcianum Patricium, Anthemii Romani Regis filium; Ariadnae vero Zenonem Isaurum, Codisseum: quorum utrumque Patricia dignitate et Praesentis Militiae Praefectura honestavit. Masculum vero primogenitum edidit Illustrissima Ariadna, quam Leonem vocavit: Clarissima enim Leontia foeminas tantum produxit.

L E O J U N I O R I M P E R A T O R.

Leo autem Imperator nepotem suum, Leonem Juniorem, Zenonis filium, in Imperii consortium assumpsit, quem et Constantinopoli Diade-

βασιλέα ἄμα αὐτῷ. καὶ προῆλθεν ὑπατος ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Λέων ὁ μικρὸς τῷ Ιανουαρίῳ μηνὶ τῆς δωδεκάτης ἐπινεμήσεως τοῦ φυβ' ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν. τῷ δὲ μετ' αὐτὸν φεβρουαρίῳ μηνὶ γ' νόσῳ βληθεὶς ὁ βασιλεὺς Λέων ὁ μέγας δυσεντερίας τελεύτῃ, ὃν ἐνιαυτῶν ὄγ'. 5

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Λέοντος τοῦ μεχάλου ἐβασίλευσε Λέων ὁ μικρὸς ἔτος α' καὶ ἡμέρας εἰκοσιτρεῖς· ἦν δὲ παιδὸν μικρόν. ὑπεβλήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἰδίᾳς αὐτοῦ μητρὸς τῆς ἐπιφανεῖ Δ στάρτης Ἀριάδνης· καὶ ὡς προσκυνεῖ αὐτὸν ὡς βασιλέα Ζήνων ὁ στρατηλάτης, ὁ πατρίκιος, ὁ αὐτοῦ πατήρ, ἐπέθηκε στέφανον βα-10 σιλικὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τῇ ἐνάτῃ τοῦ περιτίου μηνὸς τῆς δωδεκάτης ἐπινεμήσεως· καὶ ἐβασίλευσαν ἄμα.

O 85 E 'Εβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων ὁ Κοδισσέος ὁ Ἰσαν-
ρος μετὰ τοῦ Ἰδίου αὐτοῦ νίον Λέοντος ὀλίγον χρόνον. καὶ προ-
ῆλθεν ὑπατος ὁ Θειότατος Λέων ὁ μικρὸς ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν 15
φυβ' ἵνδικτιῶνος δωδεκάτης· καὶ τῷ ἐνδεκάτῳ μηνὶ τῆς αὐτοῦ
V 31 ὑπατείας ἡρῷώστησε καὶ τελευτᾶ ὁ Θειότατος Λέων ὁ μικρὸς μηνὶ
νοεμβρίῳ ἵνδικτιῶνος γ', ἔτους χοηματίζοντος κατὰ Ἀντιόχειαν
φυγ', ὃν ἐνιαυτῶν ζ', καθὼς συνεγράψατο Νεστοριανὸς ὁ σο-
φώτατος χρονογράφος ἔως Λέοντος τοῦ μικροῦ. 20

2. Ιανουαρίῳ Ox. 4. δυσεντερίας Ch., δυσεντερείας Ox. 11. ἐν-
νάτῃ Ox.

mate insignivit. Caesar itaque factus Leo Minor, Consulatum inibat, mense Januario Indictionis XII, Aerae Antiochenae anno DXXII. Sequentis autem Februarii die III. Leo Magnus ex Dysenteria-mortuus est, aetatis anno LXXXIII.

Leone Magno demortuo, imperium tenuit Leo Junior annum I et dies XXIII. Hic, cum puer esset tenellus, matris suae Illustrissimae Ariadnae monitu, patris sui Zenonis, Militum Magistri et Patricii, (dum ipsum, ceu Imperatorem veneraretur) capitl regium Diadema imposuit, Februarii IX, Indict. XII; simulque deinceps regnarunt.

Z E N O I M P E R A T O R.

Imperator itaque Zeno Isaurus, Codisseus, cum filio suo Leone, ad breve licet tempus imperavit. Sacratissimus enim Leo Junior, cum Consulatum suum inivisset anno Aerae Antiochenae DXXII, Indict. XII, Consulatus sui mense XI; in morbum incidens, e vivis excessit, mense Novembri, Indict. XIII, anno Aerae Antiochenae DXXIII, annum agens septimum: sicuti scriptum reliquit Nestorianus, sapientissimus Chronographus; qui historiam suam ad Leonem usque Juniores perduxit.

ΛΟΓΟΣ ΙΕ'

ο 86

ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΕΩΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Λέοντος τοῦ μικροῦ ἡβασίλευσεν ὁ Θεός - **Β** τατος Ζήρων ἔτη ιε'. καὶ τῷ μηνὶ τῷ ὄγδόῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐποίησεν ἐπίσκοπον πατριάρχην ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Πέτρον, τὸν παραμονάριον τῆς ἁγίας Εὐφημίας τῆς ἐν Χαλκηδόνι· καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ. μετὰ δὲ δύο ἔτη καὶ μῆνας δέκα τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν λόπῃ γενόμενος διὰ πρᾶγμα αἰ- **ο 87** τηθὲν παρὰ τῆς αὐτοῦ πενθερᾶς Βηρίνης καὶ μὴ παρασκεθὲν αὐτῇ παρὰ αὐτοῦ, κατεσκευάσθη παρὰ τῆς δεσποίνης Βηρίνης τῆς αὐτοῦ πενθερᾶς. καὶ φοβηθεὶς μὴ σφραγῆ ὑπό τυος τῶν τοῦ πα- **κ** 10 λατίου, ὡς συνοικούσης τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ ἐν τῷ παλατίῳ, ποιήσας πρόκειστον ἐν Χαλκηδόνι ἔφυγεν ἐκεῖθεν βερέδοις καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰσανδρίαν ὡς ἐστὶ βασιλεύς. ὅντινα κατέλαβε

7. Βερίνης Οχ. Sic et 8. p. seq. v. 6. 7.

LIBER XV.

DE TEMPORIBUS ZENONIS IMPERATORIS ADUSQUE ANASTASII IMPERIUM.

Post mortuum autem Leonem Juniores, Imperium tenuit Sacratissimus Zeno, per annos xv. Mense autem Imperii sui octavo, Petrum, S. Euphemiae Chalcedonensis Paramonarium, Episcopum, sive Patriarcham Antiochensem constitutum, Antiochiam misit. Post vero quam duobus annis et decem mensibus regnasset, cum Verina Augusta, socrus ejus, ob negatam sibi quam ab eo postulaverat rem quampiam, insidias ei struxisset; super his anxius animi, veritusque ne ab aliquo Palatinorum interficeretur, (socrus enim in Palatio cum genero suo simul habitabat) Chalcedonem se contulit: inde vero veredis, (Imperator licet esset) in Isauriam

φυγοῦσα τὴν Ἰδίαν αὐτῆς μητέρα λάθρᾳ καὶ ἡ βασιλισσα Ἀριάδνη εἰς τὴν Ἰσανδρίαν· καὶ διῆγεν ὅμα τῷ ἴδιῳ αὐτῆς ἀνδρί.

D Καὶ μετὰ τὸ φυγεῖν Ζήνωνα τὸν βασιλέα καὶ Ἀριάδνην εὐθέως προεχειρίσατο ἡ αὐτὴ δέσποινα Βηρῶνα βασιλέα, στέψασα Βασιλίσκον τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφόν· καὶ ἐβασιλεύσεν ὁ αὐτὸς 5 Βασιλίσκος ὁ ἀδελφὸς Βηρῶνης τῆς πενθερᾶς Ζήνωνος ἔτη β'.

V 32 ἡ δὲ αὐτὴ Βηρῶνα ὅτε αὐτὸν βασιλέα, ὥνόμασε καὶ ὑπατὸν μετὰ Ἀρμάτου προσχθέντος παρὰ Βασιλίσκον στρατηλάτου τοῦ μεγάλου 88 λον πραισέντον· καὶ ὑπάτευσαν οἱ δύο.

‘Ο δὲ αὐτὸς Βασιλίσκος ἡ μόνον ἐβασιλεύσεν, ἔστεψε τὸν νιὸν 10 αὐτοῦ βασιλέα δούματι Μάρκου· καὶ ἐβασιλεύσαν οἱ δύο.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Βασιλίσκον καὶ Μάρκου τοῦ νιοῦ αὐτοῦ ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας πόλις τῆς πρώτης Συρίας δούματι Γάβαλα μηρὶ γορπιαῖῳ εἰς τὸ αὖγος· καὶ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ πόλει ὁ βασιλεὺς Βασιλίσκος εἰς ἀνανέωσιν χρυσίου λί- 15 τρας ν’.

B Καὶ ἐπανῆλθε Ζήνων ὁ βασιλεὺς μετὰ πλήθους πολλοῦ ἐκ τῆς Ἰσανδρίας ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν, πέμψας εἰς Ἀντιόχειαν τὴν

fugit. Quem Imperatrix quoque Ariadna, matrem suam clam fugiens, in Isauriam secuta est; ubi etiam cum viro suo degit.

B A S I L I S C U S

I M P E R A T O R.

Statim vero post Zenonis et Ariadnae fugam, Verina Augusta Basiliicum, fratrem suum, Diadematē insignitum, Imperatorem renunciavit. Imperium autem tenuit Basiliscus, Verinæ Zenonis socrus frater, annis II. Consulem quoque eodem, quo Imperatorem, tempore designavit Verina, una cum Armato, quem Basiliscus ipse Magni Praesentis Militiae Magistrum constituerat: duo itaque hi Consulatum una gesserunt.

Basiliscus vero simul ac imperare coepit, Marcum filium suum Imperatorem renunciavit; amboque simul regnarunt.

Imperantibus autem Basilisco et Marco filio, divinam iram passa est Syriae Primae urbs, nomine Gabala, mense Septembri, sub ortum Solis: cui de novo instaurandæ, Basiliscus Imperator libras auri et largitus est.

Z E N O

I M P E R A T O R.

Inter haec Zeno Imperator, numero milite stipatus, ex Isauria Constantinopolim rediit; missis Antiochiam Magnam Militibus Praesidiariis,

μεγάλην παραφύλακας Ἰσαύρους καὶ στρατηλάτην Τροκόνδην.
 ἀκούσας οὖν Πέτρος ὁ πατριώρχης ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ δεξύμενος τῆς
 ἐπισκοπῆς τὴν χειροτονίαν ὑπὲρ τοῦ μέρους Βασιλίσκου ἔποιει.
 ὁ δὲ Βασιλίσκος μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐπάνοδον,
 5 ἐπειψεν Ἀρμάτον τὸν στρατηλάτην τοῦ πραισέντον μετὰ πάσης
 ἡς εἰχε βοηθείας στρατοῦ ἐν Θράκῃ καὶ ἐν Κωνσταντινούπολει
 καὶ εἰς τὸ παλάτιον, ὅρκώσας αὐτὸν εἰς ἄγιον βάπτισμα νεοφω- O 89
 τίστον μὴ προδοῦναι. καὶ λαβὼν τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ ὁ
 Ἀρμάτος ἐπέρασε· καὶ τοῦτο προμαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐπεμ- C
 10 ψε πρὸς τὸν αὐτὸν Ἀρμάτιον ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ πολλὰ καὶ τὴν
 στρατηλασίαν τῆς αὐτοῦ ζωῆς καὶ τὸν νιὸν αὐτοῦ ποιεῖν Καίσα-
 ρα. καὶ προτραπεὶς ὁ αὐτὸς Ἀρμάτος ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως
 προέδωκεν, εὑρεθεὶς εἰς τὸ μέρος Ζήνωνος τοῦ βασιλέως· καὶ οὐκ-
 ἔτι ὑπήντησε Ζήνων ἐρχομένῳ ὁ αὐτὸς Ἀρμάτος, ἀλλὰ δι' ὕλ-
 15 λης ἔδοξεν ἐπιέναι ὁδοῦ τῆς Ἰσαυρίας.

Ἐξορμήσας δὲ Ζήνων ἐπέρασεν ἀπὸ τῶν λεγομένων Πυλῶν
 καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον μετὰ τῶν ἰδίων ὀπλιτῶν ἱνδικτιῶν
 ιδ·· καὶ ἐδέχθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων καὶ τῆς συγκλήτου.
 ἐθάρρη δὲ εἰς τὸ Πράσινον μέρος, ὅτι ἐφιλεῖτο παρ' αὐτῶν· ἔχαι- D
 20 ρε γὰρ καὶ αὐτὸς Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Πράσινον μέρος.

Ἀκούσας δὲ ἔξαιρην Βασιλίσκος ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς
 τὸ παλάτιον ὥρμησε καὶ εἰσῆλθε καὶ ὅτι ἐδέξαντο αὐτὸν πάντες

7. νεοφωτίστον Ch., νεωφωτίστον Ox. 10. τὴν στρατηλασίαν
 τῆς αὐτοῦ ζωῆς] „Chr. Alex. habet, ἐως τῆς αὐτοῦ ζωῆς, re-
 ctius.“ Ch.

sub Troconde Duce. Petrus autem Patriarcha, qui Episcopus a Zenone
 creatus fuerat, ubi de his accepisset, Basilisci tamen partibus adhaesit.
 Basiliscus vero, auditio Zenonis Imperatoris adventu, misit Armatum, Prae-
 sentis Militiae Magistrum, omnibus, quas habuit in Thracia, Constantino-
 poli et Palatio, copiis instructum: quem etiam adjuraverat per sanctum
 Baptismum, cuius lavacro recenter intinctus fuerat, ne se Zenoni prode-
 ret. Armatu itaque copiis acceptis trajecit; quod ubi Imperator Zeno
 intellexit, misso ad Armatum Legato, multa ei pollicitus est, Praesentis
 Militiae Praefecturam perpetuam, filiumque ejus Caesarem futurum. Ar-
 matu itaque Promissis hisce Zenonis affectus [Basiliscum] prodidit, in
 Zenonis partes discedens: nec Zenoni venienti cum exercitu occurrit, sed
 via alia Isauriam petere statuit.

Zeno autem cum exercitu suo, per Pylas, quas vocant, trajecit; Pa-
 latiumque cum militibus suis ingressus, ab exercitibus et Senatu receptus
 est Indictione xiv. De Prasinis vero satis securus erat; quippe hi Zeno-
 nem, ut qui partibus eorum faveret, percharum sibi habuerunt.

Basiliscus interim ubi audivisset, Imperatorem Zenonem venisse, Pa-
 latiumque occupasse, ab omnibus, ipsa etiam Verina Augusta, socrus ejus,

καὶ Βηρυνα ἡ δέσποινα, ἡ πενθερὴ αὐτοῦ, λαβὼν οὖν Βασιλίσκος τὴν γυναικαν αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα ἔφυγεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν

O 90 Κωνσταντινούπολεως εἰς τὸ μέγα φωτιστήριον, προδοθεὶς ὑπὸ Άρμάτου, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Θευδερίχου.

E Ο δὲ θειότατος Ζήνων βασιλεὺς παρασχὼν τὸ βῆλον τοῦ 5 ἵππου εὐθέως ἐλθὼν ἐθεώρησε· καὶ ἐδέχθη ἀπὸ πύσης τῆς πόλεως. καὶ μετὰ τὸ δεχθῆναι, ἐν ὅσῳ θεωρεῖ, ἔπειψεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν καὶ ἐπῆρε παρὸν Βασιλίσκου καὶ τοῦ νίον αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας· καὶ ἐκβαλὼν αὐτὸν καὶ τὴν γυναικαν αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ὑπὸ λόγου 10

V 33 ὅτι οὔτε ἀποκεφαλίζονται οὔτε σφαγίζονται ἔπειψεν αὐτὸν καὶ τοὺς αὐτοῦ εἰς Λίμνας κάστρον ἐν Καππαδοκίᾳ. καὶ ἐβλήθησαν εἰς ἓνα πύργον τοῦ κάστρου καὶ ἀνεχούσθη ἡ θύρα καὶ ἐφύλαττον τὸν πύργον καὶ τὸ κάστρον Λίμνας πλῆθος στρατιωτῶν Ἰσαύρων πολύ, ἔως λιμοκονηθεὶς ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος καὶ ὁ γυνὴ 15 αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἀπέδωκαν τὰς ψυχάς· καὶ ἐτύφησαν ἐκεῖ εἰς τὸν αὐτὸν πύργον ἐν Καππαδοκίᾳ.

Καὶ ἐβασίλευσε Ζήνων μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἄλλα ἔτη 18', τοῦτ' ἐστὶ τὰ πάντα ἔτη ἐβασίλευσε οἱ καὶ μῆνας δύο· τινὲς δὲ καὶ τὰ δύο ἔτη Βασιλίσκου εἰς τὴν αὐτοῦ τάσσονται βασιλείαν. 20

O 91 ὁ δὲ αὐτὸς Ζήνων βασιλεὺς ἐπανελθὼν εὐθέως καθεῖτε Πέτρον **B** τὸν ἐπίσκοπον καὶ πατριώρχην Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ὃς φίλον Βασιλίσκου, καὶ ἔξωρισεν αὐτὸν εἰς Εὐγάϊτα εἰς τὴν Ποντικήν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Στέφανον ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας. ἔδωκε

receptum; ipse, proditum se ab Arnato videns, arreptis secum liberis et uxore sua, ad magnum protinus Baptisterium Ecclesiae magnae Constantinopitanae se recepit, Theudericho tum Consulatum gerente.

Sacratissimus autem Imperator Zeno, velo in usum Circi exhibito, statim ascendit, Ludosque spectavit; urbe tota redditum ei gratulante. Sic itaque receptus a suis, inter ipsa Circensis, magnam ad Ecclesiam misit et a Basilisco et uxore ejus filioque insignia Imperatoria abstulit: extractumque inde eum, cum uxore liberisque, data cautione nec capitibus multatum, nec neci eos traditum iri, amandavit eum cum suis in Limnas, Cappadociae Castellum: in cujus turrim quandam conjectus, porta ejus muro obstructa, castelloque a praesidio militari Isaurico custodito, ipse tandem, cum uxore liberisque fame necatus interiit, turrim hanc pro sepulchro consecutus.

Zeno autem Imperator post redditum suum annos XII regnavit: in universum itaque complevit annos XV et menses II: quibus etiam nonnulli duos illos, quibus Basiliscus imperavit, annos annumerant. Caeterum Zeno Imperator, statim a redditu suo, Petrum Episcopum et Patriarcham Antiochiae Magnae, tanquam qui Basilisci partibus adhaeserat, Episcopatu ejectum, in Euchaita, Ponti urbem, relegavit; Stephano in locum ejus

δὲ ὑπέρ τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων δωρεὰς πᾶσι τοῖς ὑποτελέσιν αὐτοῦ. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐσφάγη ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος Ἀντιοχείας εἰς καλύμμα ὅξυνθέντα ὑπὸ τοῦ κλήρου τοῦ ἰδίου, ἔξω τῆς αὐτῆς πόλεως εἰσελθὼν εἰς τὴν σύναξιν 5 τῶν ἀγίων τεσσαράκοντα, εἰς τὰ λεγόμενα Βαρόλαῃ, ὡς Νεστοριανός· καὶ ἐδόκη τὸ λεύψανον αὐτοῦ εἰς τὸν Ὁρόντην ποταμόν. καὶ μαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρχην ἄλλον ὀνόματι Καλανδίωνα ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχέων πόλει τῆς Συρίας· καὶ ἔξωρίσθη καὶ αὐτός, ὡς Νεστοριανός· καὶ ἀνεκλήθη. C
10 Τῇ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος βασιλέως ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος ἐκ τῆς ἔξορίας, τοῦ δήμου τῶν Ἀντιοχέων αἰτησάντων καὶ τοῦ κλήρου· καὶ ἐλθὼν ἀπὸ Εὐχαΐτων ἐγένετο πάλιν πατριάρχης καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ θρόνον ἐν Ἀντιοχείᾳ.

^{O 92} Ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ζήνωνος βασιλείας προεγειρόσθη παρ' αὐτοῦ D
15 κατὰ συντάξεις καὶ ἐγένετο Καῖσαρ ὁ νῦν Ἄρμάτον τοῦ στρατηγάριου πραισέντον ὀνόματι Βασιλίσκος· καὶ συνεκάθητο τῷ αὐτῷ Ζήνωνι Βασιλίσκος εἰς τὸ ἱππικὸν θεωροῦντι, καὶ ἐτίμα τοὺς ἥριόχους ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Καῖσαρ. ὁ δὲ Ζήνων λογισάμενος ὅτι ἐπιώρησεν Ἄρμάτος ὁ στρατηγάρις τοῦ πραισέντον, ὁ πατήρ τοῦ
20 Καίσαρος, ἐπομοσάμενος εἰς τὸ ἄγιον βάπτισμα Βασιλίσκῳ τῷ βασιλεῖ μὴ προδοῦναι αὐτόν, καὶ προτραπεὶς παρ' ἔμοι προέδω-

3. ὅξυνθέντα Οχ. 8. Καλανδίωνα Οχ. Conf. Candidum Photii
cod. 79., Cedrenum p. 353. D. 18. λογισάμενος Ch., λογησάμενος Οχ. 19. ἐπιώρησεν Οχ. 21. αὐτὸν Ch., αὐτῷ Οχ.

suffecto. Tributariis autem suis omnibus, ob redditum suum felicem, munera largitus est Zeno Imperator. Eodem imperante Zenone, Clerus Antiochenensis Stephanum, Episcopum suum, quod Nestorii esset sectator, extra urbem, Quadraginta Sanctorum ad Synaxim, quae Barlais (uti vocant) habebatur, ingredientem, calamis praecautis confecerunt; corpusque ejus mortuum in Orontem fluvium proicerunt. Imperator autem Zeno de his certior factus, Calandonem quendam, Episcopum et Patriarcham Antiochiae Syriae constituit: Verum hic quoque, quod Nestorianus esset, exterminatus est. Tum vero Imperator, Clero populoque Antiochenensi hoc ab eo flagitantibus, Petrum Episcopum ab exilio revocavit. Hic itaque ab Euchaitis revocatus, et in Patriarchatum restitutus, in sede sua Antiocheni finivit vitam.

Caeterum Imperator Zeno Basiliscum, Armati Praesentis militiae Magistrum filium, ex pacto Caesarem renunciavit. Zenoni itaque Circensia spectanti, Basiliscus etiam assidebat; Caesarque simul, cum Imperatore, aurigantibus praemia exhibuit. At vero Imperator, Armati, Praesentis militiae Magistri, Caesaris patris, perjurum animo suo recogitans; et quod per sacram Baptismum Basilisco juraverit, se eum non proditum esse; „hortatu tamen meo, inquit, adductus, prodidit eum et mortis ei

κεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανεν, πῶς τῇ ἐμῇ, φησί, βασιλεὺς πιστὸς φυλάξει; μικρὸν γάρ, οὐδὲν ἀνδρωθῆ ὁ νῖδος αὐτοῦ ὁ Καισαρός, πάντως καὶ ἐμὲ πυραβαίνει· ἐγὼ δὲ οὐ παρέβην αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐποίησα ἐπὶ τόπῳ πατρότοιν καὶ στρατηλάτην καὶ τὸν νῖδον αὐτοῦ Καίσαρα· ἐκέλευσεν οὖν σφαγῆναι τὸν Ἀρμᾶτον, ὃς ἐπίσοδον, καὶ 5 ἐσφάγη, ὃς ἀνέρχεται κατὰ τὸ Δέκιμον εἰς τὸ ἵππικὸν Θεωρῆσαι. καὶ μετὰ τὸ φονεύθηναι Ἀρμᾶτον τὸν νῖδον αὐτοῦ Βασιλί-

O 93 σκον τὸν Καίσαρα παιδίον ὅντα ἔχειροτόνησεν ἐπίσκοπον ἐν Κυ-
Ε ζίκῳ τῇ μητρόπολει τῆς Ἑλλησπόντου.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τυραννήσαντες οἱ Σαμαρεῖται ἐν 10 Παλαιστίνῃ ἔστεψαν λήσταρχον δνόματι Ἰουστασάν Σαμαρείτην· καὶ εἰσῆλθεν ἐν Καισαρείᾳ καὶ ἐθεώρησεν ἵππικὸν καὶ ἐφό-
νευσε πολλοὺς χριστιανοὺς ἡγεμονεύοντος τῆς πρώτης Παλαιστί-
νης Πορφυρίου. ὃ δὲ αὐτὸς Ἰουστασάν ἔκανε τὸν ἄγιον Προ-
κόπιον ἐπὶ Τιμοθέου ἐπισκόπου Καισαρείας. καὶ ἐλθῶν ὃ δοὺς 15
V 34 Παλαιστίνης Ἀσκληπιάδης μετὰ τῆς αὐτοῦ βοηθείας καὶ ὃ ληστο-
διώκτης Τήγης, ὃ ἀξιωματικὸς Καισαρείας μετὰ τῶν Ἀρκαδια-
κῶν, ὃρμήσαντες κατ’ αὐτοῦ συνέβαλον αὐτῷ καὶ παρέλαυθον αὐ-
τόν· καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν αὐτὸν Ἰουστασάν, καὶ ἐπέμφθη ἡ
κεφαλὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαδήματος τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι. καὶ εὐ- 20
θέως ὃ βασιλεὺς Ζήνων ἐποίησε τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τὴν οὐ-

1. πῶς — φυλάξει Chron. Pasch. p. 326. C et Malalae codex ab sec. manu, ὡς — φυλάξας Οχ. 2. ἀνδρωθῆ Οχ. 17. Καισα-
ρείας Ch., Καισαρίας Οχ.

auctor fuit, Imperio meo (uti ait ipse) se praestans fidelem. Quin et ubi primum adoleverit Caesar filius ejus, omnino et fidem suam erga me violabit: At ego illi fidem meam liberavi; ipsum Patricium protinus, Militiaeque Praefectum constituendo; filium etiam ejus Caesarem renunciendo.“ Imperator itaque Armatum, tanquam perjurum, occidi jussit: quod et factum est, interim dum Decimum pertransiens, Circum ingredetur Ludos spectaturus. Post caudem Armati, Basilicum filium ejus, adolescentulum, Cyzici, quae Helleponiti Metropolis est, Episcopum designavit.

Hujus sub imperio Samaritani, Palaestinam incolentes; tyrannidem capessentes, Justasam quendam, Samaritanum, Latronum Principem, Diademate cinxerunt. Hic itaque Caesaream ingressus, Circensia spectavit; multosque Christianos interfecit; Porphyrio tunc temporis Syriae Prima Praefecturam tenente. Quin et S. Procopii quoque templum concremat; Timotheo tum sedem Caesariensem occupante. Supervenientes autem ei Palaestinae Dux Asclepiades cum copiis suis et Regeres Latronum insectator, Caesariensis Aximaticus cum Arcadiacis, Justasam adorti sunt: praelioque commisso, comprehensum tyrannum capite multarunt, caputque ejus regiumque Diadema Zenoni Imperatori miserunt. Zeno itaque Syn-

σαν εἰς τὸ Γαργαζὶ ὅρος εὐκτήριον οἴκον τῆς ἀγίας Θεοτόκου Μαρίας, ἀνανεώσας καὶ τὸν ὄγιον Προκόπιον, ποιήσας διάταξιν Ο 94 μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείτην, δημεύσας καὶ τοὺς εὐπόρους αὐτῶν· καὶ ἐγένετο κατάστασις.

5 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Θεοδερίχος ὁ ἀπὸ ὑπάτων, ὁ νῖδος Β Οὐαλέμερος, ἐν Κωνσταντινούπολει ἀνατραφεὶς καὶ ἀναγνώρισ, στρατηλάτης ὧν πρωσέντον καὶ ἔωρακὼς τί ὑπέστη Ἀρμᾶτος, φοβηθεὶς τὸν βασιλέα Ζήνωνα, ἐλαβε τὴν ἴδιαν βοήθειαν καὶ ἔξηλθεν ἀπὸ Κωνσταντινούπολεως, ἐπὶ Σαλαβρίων ἀπιών διὰ τὸν 10 ἔκει καθεζομένους ἀριθμούς. καὶ τυραννήσας παρέλαβε τὴν Θράκην πᾶσαν· καὶ ἤλθε κατὰ τὸν βασιλέα Ζήνωνος ἔως Συκῶν πέραν κατέναντι Κωνσταντινούπολεως, κόψας καὶ τὸν ἀγωγὸν τῆς πόλεως. καὶ ποιήσας ἡμέρας πολλάς, καὶ μὴ δυνηθεὶς βλάψαι τὸν βασιλέα, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ὅρμησας ἐπὶ τὴν Ρώμην, 15 τότε κατεχομένην ὑπὸ τοῦ Ὁδοάκρου, ὁγήδος τῶν βαρβάρων. καὶ πολεμήσας αὐτῷ κατὰ γνάμην καὶ προδοσίαν τῆς συγκλήτου Ρώ- C μης, παρέλαβεν ἀνεπηρεάστως τὴν αὐτὴν Ρώμην καὶ τὸν Ὁδοάκρον ὁγῆα· καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ κατέσχε τῆς Ρώμης, γενόμενος Ο 95 ἦν αὐτὸν ὁγῆς ἐν αὐτῇ ἔτη μζ'. καὶ ἐφιλιώθη Ζήνωνι μετὰ ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ πάντα ὅσα ἔπραττε κατὰ γνάμην αὐτοῦ, καὶ τὸν ὑπάτους χρηματίζων Κωνσταντινούπολεως καὶ τοὺς

1. Γαργαζὶ] Γαροξὶ Ch. et Ducangius in Chron. V. ad p. 62. E.
17. ἀνεπηρεάστως Ch., ἀνεπηρεάστως Ox.

agogam Samariticam, quam in monte *Gargazi* habuerunt, in Oratorium Aedem convertit, Sanctae Deiparae Mariae sacratam; instaurato etiam S. Procopii Templo. Quinetiam et Samaritarum potentiorum bonis publicatis, Edicto cavit, ne quis ex Samaritis deinceps militaret. Sic itaque res ad pacem redacta est.

Eodem Imperante, Theuderichus quidam, Exconsul, Valemeris filius, (qui Constantinopoli enutritus literisque imbutus fuerat, et Praesentis Militiae tandem Magister constitutus) cum Armati fatum apud se reputasset, metuens sibi ab Imperatore Zenone, relicta Constantinopoli, et assumptis secum copiis suis, in Salabriam devenit, ob numeros Militares ibi collocatos. Tyrannidem vero arripiens, Thraciam universam occupavit: quin et contra Zenonem Imperatorem arma movens, adusque Syconum trajectum, Constantinopoli e regione situm penetravit; Aqueductu etiam urbis exciso. Cumque per multos dies urbi incubuisse, nihil tamen Imperatorem laedere potuerit; inde movens, Romanum tendit, Odoaci, Barbarorum regi tum parentem. Quicun initio praelio, ex Senatorum consensu et proditione urbem Romanam ipsumque Odoacrem nullo negotio cepit. Quo occiso, ipse Romanum regnum sibi vendicavit; regnavitque ibi, per annos XLVII. Theuderichus autem, posthaec in gratiam cum Zenone rediens, omnia ad mentem ejus agitabat: Consules etiam ipse Constanti-

ἐπάρχους τῶν πραιτωρίων, καὶ τὰ κωδικῆλαια μὲν τῶν αὐτοῦ ἀρχόντων τῶν μεγάλων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐδέχετο, μηνύων αὐτῷ τίνα ἥθελε προσαχθῆναι· καὶ τοὺς σκηπίονας δὲ τῶν ὑπάτων ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἐλάμβανεν.

¶ Ἡ μόνον δὲ ὁ ἡγένετο ὁ αὐτὸς Θευδερίχος, προσῆλ-
D θεν αὐτῷ μία χήρα, συγκλητικὴ Ρώμης, ὀνόματι Ιουβενα-
λίᾳ, διδάσκοντα αὐτὸν ὅτι τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαιομένη με-
τὰ τοῦ πατρικίου Φίδιου· ἀλλὰ εὐλόγωσόν με. καὶ ἐνεγκὼν
τοὺς δικολόγους τῶν ἀμφοτέρων μερῶν εἶπεν αὐτοῖς, Εἰ μὴ διὰ τῆς
αὔριον καὶ τῆς μετ' αὐτῆς δώσετε αὐτοῖς τὸν ὄρον καὶ ἀπαλλάξετε 10
αὐτούς, ἀποκεφαλίζω νῦντος. καὶ καθίσαντες διὰ τῶν δύο ἡμερῶν
εἶπαν τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις, δεδωκότες αὐτοῖς ὄρον καὶ ἀπαλλά-
ξάντες αὐτούς.
O 96 εὐχαριστοῦσα ὅτι εὐλυτώθη τῆς δίκης· καὶ ἤγανάκτησεν ὁ αὐ-
τὸς Θευδερίχος κατὰ τῶν δικολόγων, καὶ ἀγαγὼν αὐτοὺς εἶπεν 15
Ε αὐτοῖς, Διὰ τί, ὁ ἐποίήσατε εἰς δύο ἡμέρας καὶ ἀπηλλάξατε
αὐτούς, εἰς τριάκοντα ἔτη οὐκ ἐποίήσατε; καὶ πέμψις ἀπεκε-
φάλισε τοὺς δικολόγους τῶν ἀμφοτέρων μερῶν, καὶ ἐγένετο φό-
βος πολύς. καὶ ἐποίησε διάταξιν περὶ ἑκάστου νόμου.
τ. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς Ρώμης ὠκησε τὴν Ρύβενναν, πόλιν 20
ταράλιον, ἔως Θανάτου αὐτοῦ. καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐγέ-

¶ 1. κωδικάλλια Οχ., κωδικῆλαια Ch. 4. 5. ἐλάμβανεν. [Ἡ μόνον] ελάμβανε· μόνον Οχ. 7. 17. τριάκοντα ἔτη] „Chr. Alex. habet, τρία ἔτη.“ Ch. 10. μετ' αὐτῆς] μετ' αὐτὴν Ch. ibid. δώσετε Ch., δόσετε Οχ. 11. αὐτούς Ch., Chron. p. 327. C, αὐτοῖς Οχ. 14. εὐχαριστοῦσα Ch., εὐχαριστῶσα Οχ. ibid. εὐλυτώθη Ch., εὐλυτώθην Οχ. 15. κατὰ Chron., μετὰ Οχ. 20. Ραβεννάν Οχ.

nopolitanos et Praetorio Praefectos designans; a Zenone Imperatore itidem Magistratum suorum primiorum omnium Codicillos, Consulum etiam scipiones, (indicatis prius, quos ad dignitatem ullam provectos ipse vellet) accepit. Jus vero Regium apud Theuderichum solum remansit.

Accedit autem ad eum Patricia quaedam Romana, nomine Juvenalia, foemina vidua, his verbis eum interpellans: „Causam, [o Rex] quae mihi cum Patricio Fирmo intercessit totis jam xxx annis, Tu mihi expedi.“ Accersitis itaque utriusque Partis Causidicis; „Nisi (inquit eis) intra biduum litibus istis ad exitum perductis, Clientes hosce dimiseritis, capite vos plectam.“ Causa itaque per biduum agitata, Causidici sententiam juxta leges ferebant et litigantes dimiserunt. Juvenalia itaque cereis accensis, ad Regem venit; gratiasque ei egit, quod a Lite absoluta esset. Theuderichus autem Causidicis indignatus est, accersitisque dixit: „Quorsum, quam uno biduo extricatis, causam in totos triginta annos traxistis?“ Causidicos itaque utriusque Partis capite truncavit: metusque inde reliquis incessit ingens. Decretum etiam de singulis Legibus edidit.

Deinde Roma reicta, Ravennae, urbi maritimae, ad vitae exitum ha-

νετο ὁ ἡς Ῥώμης ὁ ἔκγορος αὐτοῦ Ἀλάριχος. ἦν δὲ Ἀραιανὸς V 35 τῷ δόγματι, ὁ ιστιν Ἐξακιονίτης.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ζήνωνος ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας συμιοῦ τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος Κωνσταντινούπολις ἐπὶ ὀλίγον 5 διάστημα, ἥντις τοῦ Ταύρου. ἐπαθε δὲ τότε καὶ Νικομήδεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ ἔκτον αὐτῆς πάθος, ὅμοιως δὲ καὶ Ἐλευνούπολις τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας· καὶ πολλὰ παρέσχεν αὐτοῖς ὁ αὐτὸς Ζ' ρων.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀντῆρεν ὁ πατρόκιος Ἰλλοῦς ὁ Ἰσαν-
10 ρος, ὁ φίλος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ζήνωνος, ὁ ἀναγαγὼν τὸν αὐτὸν
τὸν βασιλέα Ζήνωνα μετὰ βοηθείας πολλῆς τὴν δευτέραν αὐτοῦ
ἐπάνοδον ἀπὸ τῆς Ἰσανρίας, ὅτε ἔφυγεν ἀπὸ Κωνσταντινούπό-
λεως βασιλεύων. ὅστις Ἰλλοῦς ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινούπόλει
μετὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ζήνωνος· καὶ ὡς θαρρούμενος παρ'
15 αὐτοῦ καὶ θυρῷ αὐτῷ, ἐβούλεύσατο μετὰ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος
ὁ Ἰλλοῦς ὡστε ἐκβληθῆναι τὴν πενθερὰν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος ἀπὸ
Κωνσταντινούπολεως, ἵνα μὴ πάλιν ἐπιβούλευσῃ, ὡς πρῶτον.
καὶ πέμπει τὸν αὐτὸν Ἰλλον δ Ζήνων εἰς τὴν Ἰσανρίαν, ἵνα ἐνέγ-
κῃ Λογγῖνον τὸν ἀδελφὸν Ζήνωνος. καὶ κατελθὼν ὁ αὐτὸς
20 Ἰλλοῦς ἀπέμεινεν εἰς τὴν Ἰσανρίαν, γράφων, φησί, Ζήνων ὡστε
λαβεῖν αὐτὸν λόγον διὰ Βηρίνης τῆς δεσποινῆς, τῆς πενθερᾶς

1. Ἀλάριχος] Ἀταλάριχος Ch., Chron. Conf. ad p. 55. A. 7. Ἐλ-
ληνούπολιν Οχ. 9. Ἰλλοῦς] Ἰλλοῦς Οχ. hic et 13. 18. Ἰλλον]
Sic et Cedrenus p. 354. C, Malchus apud Suidam v. Παμπρέπιος, ubi
est etiam quod ab Ἰλλοῦς formari non potuit Ἰλλο. Malalas autem va-
riare formas nominum vocabulorumque solet. Fallitur Toupius Emend.
vol. I. p. 262. 20. Ἰλλοῦς Οχ. Eodemque accentu p. 386. — 389.

21. Βερίνης Οχ.

bitavit. Post quem demortuum, Romanum regnum obtinuit Alarichus, ejus nepos. Arianus vero erat, id est, Exocionita.

Imperante autem Zenone, secundas divinae irae vices perpessa est Constantinopolis; parva urbis parte, ad Taurum usque, terrae tremoribus concussa. Quo tempore etiam sexta vice passa est Nicomedia, Bithyniae Metropolis; Hellenopolis etiam, ejusdem Provinciae urbs. Quibus instaurandis Imperator plurima largitus est.

Iisdem temporibus adversus Imperatorem insurgebat Illus Patricius, Isauri natione, Imperatoris etiam amicus, qui eum ex Isauria, quo configuerat Imperator, Constantinopolim reduxerat. Quo ubi cum Imperatore advenisset, consiliis invicem communicatis, Zenonem fidenter hor-tatus est Illus, ut Socrum suam ex urbe ejiceret; ne deinceps ei, ut ante insidiaretur. Imperator itaque Illum in Isauriam renisit, uti Longi-num fratrem suum inde abduceret. Descendens itaque Illus in Isauriam, commorabatur ibi; Imperatori interim rescribens, velle se per Verinam Augustam, Zenonis Imperatoris socrum, Libellum Indemnitas a Zeno Imperatore, a quo metuebat sibi, accipere. Suadebat itaque Zeno Veri-

Ioannes Malalas.

τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος βασιλέως, ὡς φοβούμενος τὸν βασιλέα Ζήνωνα. καὶ ἔπεισε τὴν αὐτὴν δέσποιναν Βηρῶναν ὁ βασιλεὺς Ζήνων, ὁ γαμβρὸς αὐτῆς, κατὰ τὰ δόξαντα μεταξὺ Ἰλλοῦ καὶ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, ὡστε κατελθεῖν καὶ δοῦναι Ἰλλοῦ λόγον ἀπαθείας, ὡς φοβουμένον Ζήνωνα, καὶ ἀνενέγκαι αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λογγῖνον. καὶ κατῆλθεν ἡ αὐτὴ Βηρῶνα εἰς τὴν Ἰσαυρίαν· καὶ δεξάμενος αὐτὴν Ἰλλοῦς ἀπέκλεισεν εἰς καστέλλιον ἐν τῇ Ἰσαυρίᾳ ἔχον βοήθειαν πολλήν, καὶ κελεύσας αὐτὴν διὰ στρατιωτῶν φυλάττεσθαι, καὶ λαβὼν Λογγῖνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως, ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινούπολει. καὶ ἐγένετο ὁ αὐτὸς Ἰλλοῦς συγκλητικὸς καὶ ὑπατος καὶ μάγιστρος καὶ πατρίκιος, διοικῶν τὴν πᾶσαν πολιτείαν. δημοίως δὲ καὶ ὁ Λογγῖνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως ἐγένετο στρατηλάτης πραισέντον καὶ ὑπατος· καὶ παρέσχεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη Κωνσταντινουπόλεως δροχηστὰς ἐμμάλονς μικροὺς τέσσαρας· ἵσαν γὰρ οἱ δροχούμενοι ἐν Κωνσταντινούπολει εὐφρημοὶ παλαιοὶ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν λῆσαι, πολλὰ χαρισμάτων αὐτοῖς. ἔδωκε δὲ τοῖς Πραιστοῖς ἐμμαλον τὸν Αὐτοκύνοντα τὸν λεγόμενον Καράμαλλον ἀπὸ Άλεξανδρείας τῆς μεγάλης, καὶ τὸν Ρόδον τὸν λεγόμενον Χρονίον σόμαλλον, καὶ αὐτὸν Άλεξανδρέα, εἰς τὸ Βένετον, καὶ Ἐλλάδιον τὸν ἀπὸ Ἐμέζης τῆς πόλεως εἰς τὸ Ρούσιον μέρος· ἔδωκε δὲ καὶ τὸν λεγόμενον Μαργαρίτην τὸν Κατζάμυν τὸν ἀπὸ Κυζίκου ἐνεγκὼν τοῖς Λευκοῖς. καὶ ἀπέθετο τὴν δευτέραν αὐτοῦ ὑπατείαν Λογγῖνος.

8. ἔχων Ch., ἔχων Ox. . . 15. ὁρχιστὰς Ox.

nam Augustam socrum suam in ea de quibus ipse cum Illo consilium habuerat; nempe uti in Isauriam descendens, Illo Libellum Indemnitatis ab Imperatore, quem metuebat, concederet; simul etiam inde eum cum Longino, Zenonis fratre, abduceret. Verina itaque in Isauriam descendens, ab Illo accepta est: qui deinde eam in castrum quoddam Isauricum, a praesidio numero custoditum, inclusit. Ipse interim, accepto secum Longino, Imperatoris fratre, Constantinopolim revertitur. Porro autem Illus ad Senatoriam Patriciamque dignitatem evectus, Consul quoque factus et Magister, omnem ubique Remp. administravit. Longinus etiam, Imperatoris frater, Consul creatus est, et Praesensis Militiae Magister. Hic vero Constantinopolitanis quatuor Factionibus saltatores quatuor *Emmalos* minores distribuit: quippe qui tum fuerunt saltatores celebres, veterani admodum erant; quos largitionibus abunde donatos, liberos esse jussit. Prasinis vero Autocyonem quandam Alexandrinum dedit Emmalum, *Caramallum* vocatum: Venetis vero *Chrysomallum* dedit Rhodum quandam, et ipsum Alexandrinum: Russatis vero Helladium quandam Emisenum: Albatis denique *Margaritam* quem vocant, Catzamyn dedit quandam, Cyzicenum. Tum vero Longinus Consulatum suum secundum depositum.

Ἡ δὲ βασιλισσα Ἀριάδνη ἡ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος γυνὴ δεξαιένη παρὰ τῆς ἴδιας αὐτῆς μητρὸς γράμματα λάθρᾳ καὶ παρεῖ πάλεσε τὸν βασιλέα Ζήνωνα ἵνα ἀπολυθῇ ἀπὸ καστελλίου, ὃντος ἦν ἀποκεκλεισμένη ἡ δέσποινα Βηροῦνα. καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ βασιλεὺς Ζήνων ἵνα αἰτήσῃ τὸν πατρόκιον Ἰλλοῦν περὶ αὐτῆς. καὶ μετιστειλαμένη ἡ βασιλισσα Ἀριάδνη Ἰλλοῦν ἤτησεν αὐτὸν μετὰ δικρύων διὰ τὴν αὐτῆς μητέρα Βηροῦναν ἵνα ἀπολυθῇ· καὶ οὐκ ἐπείσθη Ἰλλοῦς, ἀλλὰ λέγει αὐτῇ, Τί αὐτὴν ζητεῖς; ἵνα ποιήσῃ πάλιν ἄλλον βασιλέα κατὰ τοῦ σοῦ ἀνδρός; καὶ πάλιν εἶπεν ἡ V 36
 10 Ἀριάδνη τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι ὅτι Ἰλλοῦς ἐστιν εἰς τὸ παλάτιον ἡ ἔγω; καὶ λέγει αὐτῇ ὁ βασιλεὺς ὅτι Εἴ τι δύνῃ, πρᾶξον· ἔγώ σε θέλω. καὶ λοιπὸν ἡ Ἀριάδνη κατεσκεύασε τοῦ φορεῦσαι τὸν Ἰλλοῦν· καὶ ἵππικοῦ ἀγομένον, ὡς ἀνέρχεται διὰ τῶν ποντικῶν ἐπὶ τὸ Δέκιμον, ἔχονσεν αὐτῷ ὁ προτραπεῖς σχολάριος σπαθίῳ O 100
 15 κατὰ τῆς κεφαλῆς, δινόματι Σποράκιος, βονλόμενος εἰς δύο αὐτὸν κόψαι· καὶ εὑρέθη ὁ σπαθάριος τοῦ Ἰλλοῦ ἔγγυς, καὶ προσεογγηκὼς τὸ ξίφος κατεργάμενον τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἐδέξατο· καὶ κατελθοῦσα ἡ ἀρχὴ τοῦ ξίφους εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔκοψε τὸ ὀτίον τοῦ αὐτοῦ Ἰλλοῦ τὸ δεξιόν· καὶ ἐσφάγη ὁ σχολάριος ἐπὶ τὸν B 20 τόπον. ὁ δὲ Ἰλλοῦς κουφισθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ ἀπηνέγκη εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ οίκον βασταζόμενος. ὁ δὲ Ζήνων ἀκούσας ἐπωμόσατο λέγων ἀγνοεῖν τὴν κατὰ Ἰλλοῦν κατασκευήν, καὶ οὐκ ἐπείσθη ὁ Ἰλλοῦς, ἀλλὰ ἔχων τὴν λόπην περιωδεύετο.

3. παστελλίου Ch., παστελίου Ox. 14. ἀντῶ] αὐτὸν Ch. 22.
 Ἰλλοῦν] Fort. Ἰλλοῦ.

Ariadna autem Imperatrix, Zenonis uxor, clam acceptis a matre literis, Imperatorem oravit, uti Verina Augusta Castello, ubi conclusa erat, eximeretur. Jubet eam Imperator, uti Patricium Illum super ea re interpellaret: Illum itaque accersitum Regina Ariadna lachrymans obsecravit, uti Verinam matrem suam liberaret. Verum Illus petentem aversatus, „Quare, inquit, Verinam tibi quaeris? an ut, sublato viro tuo, Imperatorem alium sufficiat?“ Ariadna itaque Imperatorem rursus compellans; „Ergone, inquit, Illus iste, an Ego potius in Palatio dominor? Respondens ei Imperator, Age, dixit, si quid possis, quid moraris? Ego Tuus sum.“ Exinde igitur Ariadne Illo insidias struit: Circensisibus autem celebratis, dum ad Decimum per Pulpita transiret Illus, Sporacius quidam Scholarius, ad hoc conductus, gladio caput ejus impetrivit, animo eum per medium dissecandi. Illo autem Spatharius forte adstitit; qui supervenientem gladium animadvertisens, dextra manu iustum ejus exceptit: cuius tamen mucro, ipso in descensu ad Illi caput allitus, dextram ei aurem praecedit: Scholarius autem e vestigio intersectus est. At vero Illum satellites ejus, humeris suis levatum, domum deportabant. Imperator autem, his auditis, juravit se istarum in Illum insidiarum insciū esse: sed fidem ei Illus derogavit. Ex-

καὶ κάλλιον ἐσχηκώς ἀπῆλθε πέραν, βουλόμενός τι πρᾶξαι· εἰς τέλειον δὲ ὑγίαντας ἔμεινεν ἔχων τῆς πληγῆς τὴν ὡτειλήν. καὶ εἰσελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα Ζήρωνα ἥτησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἀπολυθῆναι πρὸς ὀλίγον χρόνον διὰ τὸ τοὺς ἀέρας, φησίν, ἄλλαξαι, ἐπειδὴ ἡσθένει ἀπὸ τῆς πληγῆς. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήρων

C πεισθεὶς διεδέξατο αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς, δοὺς αὐτῷ πᾶσαν ἔξουσίαν.

καὶ αὐτὸς δὲ Ἰλλοῦς ἥτησεν αὐτὸν λαβεῖν μεθ' ἑντοῦ πρὸς θε-

O 101 ραπελαν τῆς Λύγονότας τὸν πατρίκιον Λεόντιον τὸν Παυλίνης, εἰς τὸ δοῦναι αὐτῷ τὴν δέσποιναν Βηρῖναν τὴν μητέρα τῆς βα-
σιλίσσης Ἀριάδνης, ἵνα ἀναγάγῃ αὐτὴν ἐν Κωνσταντινούπολει. ἥτησε δὲ τὸν βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἰλλοῦς λαβεῖν καὶ ἄλλους συγκλητικοὺς πρὸς ἴδιαν ὑπόληψιν· καὶ παρέσχεν αὐτῷ. καὶ κατῆλθεν ὁ πατρίκιος Ἰλλοῦς, λαβὼν μεθ' ἑντοῦ τὸν πατρίκιον Λεόντιον καὶ τοὺς ἄλλους συγκλητικούς· καὶ κατῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ με-
γάλῃ, ποιήσας ὀλίγον χρόνον, χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ ἔξῆλθεν

D ἐπὶ τὴν Ἰσανορίαν· καὶ καταγαγὼν τὴν δέσποιναν Βηρῖναν ἀπὸ τοῦ καστελλίου ἐποίησεν αὐτὴν στέψαι βασιλέα εἰς τὸν ἄγιον Πέτρον ἔξω τῆς πόλεως Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας τὸν πατρίκιον Λεόντιον, πείσας αὐτὸν στεφθῆναι, ὅντα ἄνδρα ἐλεύθερον. καὶ εποίησεν ἡ αὐτὴ Βηρῖνα Θελιας κελεύσεις κατὰ πόλιν καὶ σάκρας πρὸς τοὺς ἀρχοντας καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας ὥστε δέξασθαι

1. κάλλιον Ch., καλλίων Ox. 16. χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ]
,,καὶ vel δὲ alicubi desiderari videtur.“ Ch.

inde itaque ei insensus, vindictam meditatus est: melius vero aliquanto sese habens, sinum trajecit, facinus aliquod patrandi animo. Ad extremum vero cum integer esset, et vulnus jam cicatrice obductum esset, Imperatorem adiit, in Orientem ad tempus aliquod secedendi licentiam impetrans: nempe ob aëris, ut ipse prae se ferebat, mutationem: nondum enim, dixit, satis se a vulnere revaluisse. Imperator autem votis annuens, Magistri eum munere liberavit, Militumque in Oriente Magistrum constituit, potestate ei omni concessa. Praeterea quoque Illus Leontium Patricium Paulinae F. dari sibi comitem petiit; nempe cui Verinam Augustam, Ariadnae Imperatricis matrem, traderet Constantinopolim deducendam. Quin et ab Imperatore etiam licentiam petivit, itineris comites alios, quos ipse voluit, ex Senatu delegendi: Hoc etiam ei concessit Imperator. Illus itaque, adjunctis sibi Leontio Patricio, aliisque ex Senatoribus, Antiochiam magnam contendit: ubi ad tempus exiguum commoratus, multaque civibus largitus, inde in Isauriam dicit iter. Ubi Verinam Augustam ex castro educens, statim hoc ei negotium dedit, uti Leontium Patricium (quem ad hoc, utpote virum liberum, adduxerat) Diadema insigniret. Quod et factum est, ad templum D. Petri, extra Tarsum Ciliciae situm. Quin et Verina, Edictis Imperatoriis Sacrisque ubique per Imperium emissis; a Praefectis undique et militibus postulavit, uti nihil

αὗτον καὶ μὴ ἐναντιωθῆναι τινα, γράψασα δὲ σάκρους ἔχονταν πολλὰ κακὰ περὶ Ζήνωνος. καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὀλίγας ἡμέρας.

Καὶ γνοὺς Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐπειψε βοήθειαν πολλὴν καὶ 5 στρατηγάτην Ἰωάννην τὸν Σκύθην. καὶ ἀκούσας Λεόντιος καὶ Εὐ-
Πόλιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ καὶ ἀνῆλθαν μετὰ Βηρίνης εἰς τὸ Παπύ- O 102
ριν καστέλλιον· καὶ Βηρίνη μὲν ἰδίῳ θυνάτῳ τελευτῇ. Παμπρέ-
πιος δὲ τις ὡς προδότης μετ' αὐτῶν ὃν ἐσφάγη ὥντος καὶ ἐδέιρη
τὸ λείψανον αὐτοῦ εἰς τὰ ὄρη. Ιππότης δὲ καὶ Λεόντιος φοσσευ-
10 θέντες παρελήφθησαν· καὶ πρόσδον δεδωκότες παρὰ τῷ ὄροχοντι
Σελευκείας τῆς Ἰσανρίας ἀπὸ διαλακιᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ αἱ
κεφαλαὶ αὐτῶν εἰσηγέρθησαν Ζήνωνι ἐν Κωνσταντινούπολει εἰς
κοντὸν πεπηγμέναι· καὶ πολὺς ὄχλος ἀπήγει θεωρῶν αὐτάς· ἥσαν
γάρ ἀπενεγέρθησαι πέραν ἐπὶ τὸν ἄγιον Κόνωνα. V 37

15 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσε Περσῶν Περοζῆς·
πολλὰς δὲ ταραχὰς καὶ φόνους ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ ἐποίησαν οἱ
Πράσινοι ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἐφόνευσαν γάρ, φησίν, Ἰουδαῖονς μη-
δενὸς φειδόμενοι. καὶ διεδέχθη ὁ τότε κόμης τῆς ἀνατολῆς Θεό-
δωρος ἀγανάκτηθεις· καὶ εἰρήνευσαν τὰ δημοτικά. καὶ ἀνηνέ- O 103
20 χθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Ζήνωνι τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν Πρασίνων
πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἀσέβημα· καὶ ἤγανάκτησε κατὰ τῶν Πρα-

6. Παπύρις Οχ. 13. κόντον Οχ. ibid. ἀπίει Οχ. 15. Περοζῆς Οχ.

obnitentes, Leontium Imperatorem suum agnoscerent. Sed et Sacram etiam quandam, opprobriis in Zenonem refertam, divulgavit. Paucis itaque diebus Antiochiae imperavit Leontius.

Imperator vero Zeno, his auditis, ingentem adversus eos exercitum emisit, sub ductu Joannis Scytha. Quod ubi Leontio, Illo, caeterisque eorum consciis, notum fuit; in Papyrium Castellum omnes, una cum Verina, se repererunt: Ubi Verina, naturae concedens, diem suum obiit. Pamprepus vero quidam, ob [Castelli] proditionem meditatam, in summa ejus parte occisus est, cadavere ejus in montes projecto. Ilius vero et Leontius, obsidione cincti, capti sunt. Dumque in itinere sunt ad Seleuciae Isauriae Praefectum, ob maledicentiam suam capite multati sunt. Capita vero eorum, Constantinopolim delata, ad D. Cononem in opposito litore Syceno, turbis interim innumeris ad spectaculum concursitantibus, a Zenone contis affixa sunt.

Ejusdem sub Imperio Perozes Persis regnavit, quo tempore etiam Prasini tumultus Antiochiae maximos excitarunt, Judeis ad unum omnibus internecioni datis. Quod in Theodoro Orientis Comite non ferens Imperator, eum dignitate exuit; Tumultusque inde in populo consopitus. Imperator autem Zeno certior factus de eo quod a Prasini in Judaeos

σίγων τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ, λέγων, Λιὰ τι τοὺς νεκροὺς μόνον τῶν Ἰουδαίων ἔκανσαν; ἔχοην γὰρ αὐτὸν καὶ τὸν ζῶντας Ἰουδαίονς
Β καῦσαι. καὶ ἐσιωπήθη τὸ πρᾶγμα.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων ἐρωτήσας Μαυριανὸν τὸν σοφώτατον κόμητα, ὅστις πολλὰ αὐτῷ προείλεγεν, ἦν γὰρ καὶ μν-5
στικά τινα εἰδὼς, καὶ τις μετ' αὐτὸν βασιλεύει, προεῖπεν ὅτι
καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ τὴν γυναικαν αὐτοῦ διαδέχεται τις
ἀπὸ σιλεντιαρίων. [καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων συν-
έσχε τὸν πατρίου Πελάγιον τὸν ἀπὸ σιλεντιαρίων] πληρώ-
σαντα καὶ ἐλθόντα εἰς τὴν τοῦ πατρικίου ἀξίαν, ἄνδρα σοφόν· 10
ἐκέλευσε δημεύσας φυλάττεσθαι· ὅντινα νυκτὸς οἱ φυλάσσοντες
ἐπνιξαν καὶ ἔδριψαν εἰς θάλασσαν τὸ λείψανον αὐτοῦ κατὰ
κέλευσιν τοῦ βασιλέως. καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ ἐπαρχος τῶν πραι-
τωρίων Ἀρχάδιος ἐλοιδόρει τὸν βασιλέα Ζήνωνα διὰ Πελάγιον·

Ο 104 Καὶ ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς Ζήνωνος, καὶ ἐκέλευσεν εἰσερχόμενον 15
εἰς τὸ παλάτιον σφαγῆναι. ὁ δὲ Ἀρχάδιος μαθὼν τοῦτο, ὡς
μετεστάλη ἀπὸ τοῦ βασιλέως, πυρερχόμενος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας
ἐποίησεν ὡς θέλων εὖξασθαι· καὶ πατελθὼν ἐκ τοῦ ὅχηματος
εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως· καὶ
ἔμεινεν ἔσω, καὶ ἐδόξασθη θυνάτον. καὶ ὡς ἔστιν ἐκεῖ, ἐδήμεν- 20

6. καὶ τις] τις Chron. Pasch. p. 328. A. 8. καὶ ταῦτα ἀκούσας
etc.] „Quae uncis inclusa sunt, ex Chr. Alex. supplevimus, qui
haec ipsa ex nostro, vel uterque ex tertio quodam, transscripsit.“
Ch. 11. ἐκέλευσε δημεύσας φυλάττεσθαι] „Chr. Alex. habet, καὶ
δημεύσας αὐτὸν ἐκέλευσε φυλάττεσθαι“ rectius; καὶ enim particula
apud nostrum desideratur.“ Ch. 17. ἀπὸ τῆς] διὰ τῆς μεγάλης
Chron.

patratum fuerat, iratus eis, „Quorsum, inquit, Judaeos mortuos tantum
ignibus mandarunt, quos etiam vivos concremare oportuit?“ Res vero
inde silentio sepulta est.

Idem vero Imperator Zeno Maurianum Comitem, virum sapientissi-
mum, (qui multa ei praedixerat; norat enim occulta quaedam Mysteria) interro-
gavit; „Quis post se imperaturus esset? Respondit ille; Imperium
sīmul, et uxorem tuam accipiet quidam ex Silentariis.“ [Hoc audito,
Imperator comprehendit Pelagium Patricium, qui jam olim Silentiariorum]
gradum supremum ascenderat, et ad dignitatem Patricium pro-
vectus fuerat, virum sapientem: bonisque ejus publicatis, ipsum custodiae
tradidit. Hunc vero, Imperatoris ipsius ex mandato, Custodes per no-
ctem strangularunt, corpusque in mare projecterunt. Arcadius autem
Praetorio Praefectus ubi hoc audierat. Imperatorem ob Pelagii caedem
conviciis insectatus est: quod ubi ad Zenonis aures pervenisset, jussit illum,
simulac palatum ingredere, occidi. Hoc ubi rescierat Arcadius, cum ab Imperatore accersitus Ecclesiam pertransiret, ex curru desen-
dens, simulavit velle se precari: Ecclesiamque Magnam Constantinopoli
ingressus, ibi mansit, a morte sic liberatus; bonis interim ejus omnibus a

σεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Ζήνων. μετὰ δὲ ὅλιγον καιρὸν δυσεντερίᾳ ληφθεὶς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων ἐτελεύτησεν, ὃν ἐνιαυτῶν ξ' καὶ μηνῶν θ', μηνὶ ἔανθικῷ θ' ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν φλθ', ἵνδικτιῶνος ιδ'. 6

5 Ἐστιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμι ἡώς τῆς τελευτῆς Ζένωνος βασιλέως ἔτη εποπγ'.

Zenone Imperatore publicatis. Non multo autem post temporis Imperator Zeno, Dysenteria correptus, fato succubuit, annos natus LX et menses IX, Aprilis die IX, Aerae Antiocheneae anno DXXXIX, Indictionis XIV.

Ab Adamo igitur, adusque Zenonis exitum, anni sunt M M M M M D C C C O X C I I I.

A Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ζήνωνος ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ἀναστάσιος ὁ δίκορος, ὁ Διδόμαχηνός, ὁ ἀπὸ τῆς νέας Ἡπείρου, ἀπὸ σιλεντιαρίων, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ὁλυβρίου τοῦ νιοῦ Ἀρεοβίνδον· ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη καὶ μῆνας γ', στεφθεὶς ἐν μηνὶ ἀπριλλίῳ τῇ ἀγίᾳ πέμπτῃ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος. καὶ ἡγάγετο Ἀριάδ-5
νην τὴν τοῦ Ζήνωνος τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλεύσαντος γενομένην γυναικα. ἦν δὲ μακρὸς πάνν, κονδόθρυξ, εὔστολος, στρογγύλοψις, μιξοπόδιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, ἐν τῷ δεξιῷ δρθαλ-
O 106 μῷ ἔχων τὴν κόρην γλαυκὴν καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέλαιναν, τελείους ἔχων δρθαλμούς, τὸ δὲ γένειον αὐτοῦ πυκνῶς ἐκείρετο. 10

B Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐποίησεν ἔπαρχον πρωτωρίων τὸν πατρίκιον Ἰέριον· ὅστις ἐποίησε κόμητα ἀνατολῆς Καλλιόπιον τὸν ἴδιον συγγενέα. καὶ ὡς ὕρχει, ἐπῆλθον τῷ αὐτῷ Καλλιόπῳ

LIBER XVI.

DE TEMPORIBUS ANASTASII IMPERATORIS.

Zenonem excepit in Imperio divinissimus Anastasius Dicorus, qui ex Silentiariis fuerat, ex Dyrrachio Novae Epiri oriundus, Consule Olybrio, Ariobindi filio. Inauguratus est mense Aprili, feria sancta v magnae Hebdomadae; duxitque in uxorem Ariadnam, Zenonis successoris sui viduam: Imperavit autem annos xxvii et menses tres. Erat hic statura valde procera, capillito brevi, decorus, facie rotunda, capite, mentoque subcanescentibus, oculorum pupilla dextra caesia, sinistra vero nigricante, oculis nihilominus pulcherrimis; barbam vero frequenter tondebat.

Hic Imperator factus Praetorio Praefectum constituit Hierium Patrium; qui Calliopium, cognatum suum, Orientis Comitem designavit. Hic vero ad Principatum evectus, cum adversus eum insurgerent Prasini An-

οἱ Πράσινοι Ἀντιοχείας ἐν τῷ πραιτωρίῳ· καὶ φυγὴν διεσώθη.
τοῦτο δὲ γνὸς ὁ ἔπιαρχος Τέριος ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ Ἀναστασίῳ·
καὶ εὐθέως προηγήγετο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς κόμητα ἀνατολῆς Κων-
στάντιον τὸν Ταρσέα, δοὺς αὐτῷ ἔξονσίαν κατὰ πάσης ζωῆς,
5 ἐπειδὴ τὸ Πράσινον μέρος Ἀντιοχείας δημοκρατοῦν ἐπήρχετο τοῖς
ἄρχονσιν· ὅστις Κωνστάντιος ἐποίησε τὸν δῆμον Ἀντιοχείας εἰ-
κειν κελεύσμασιν ἀρχόντων, ἔτους χορηματίζοντος κατὰ Ἀντιο-
χειαν φμγ'.

Ἐφίλει δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸ Ρούσιον μέρος Κωνσταντιον- C
10 πόλεως, τοῖς δὲ Πράσινοις καὶ Βενέτοις πανταχῇ ἐπεξήρχετο στα-
σιάζονσιν.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀκούσας ὅτι συνάγονται οἱ Ἰσανδροι εἰς
τὴν Ἰδίαν αὐτῶν χώραν τυραννῆσαι βουλόμενοι, εὐθέως ἐπειστρά-
τευσε κατ' αὐτῶν· καὶ ἐπολέμησεν αὐτοῖς πέμψας στρατηγοὺς
15 Ἰωάννην τὸν ἐπίκλην κυρτόν, στρατηλάτην πρωσέντον, καὶ Διο-
γενιανὸν τὸν πατρίκιον, τὸν συγγενέα τῆς Αὐγούστας, καὶ ἄλλους O 107
μετὰ πλήθος Σκυθῶν καὶ Γοτθικῆς καὶ Βεσσικῆς χειρός. καὶ
ἀνήλωσε τοὺς αὐτοὺς Ἰσανδρους καὶ ἀπάλεσε τὴν χώραν αὐτῶν
καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν κατέστρεψε καὶ πυρίκανστα ἐποίησε τὰ κα-
20 στέλλια αὐτῶν, λαβὼν αἰχμαλώτους τοὺς ἔξαρχους αὐτῶν εἰς τὴν
αὐτῶν τυραννίδα Λογγῖνον τὸν ἀπὸ μαγίστρων τὸν φαλακρὸν V 39
καὶ Αθηνόδωρον τὸν γεώτερον καὶ Λογγινίνην τὸν χωλὸν καὶ Κό-
νυρα τὸν Φουσιανοῦ τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Ἀπαμέλις· ὁ δὲ Λογ-
γινίνης πρῶτος ἀπώλετο ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὃτε ὑπήν-

4. ζωῆς Ch., γώνης Ox. 24. ὅτε γάρ Ch.

tiochenses, fuga salvus evasit. Hoc auditō, Hierius Praefectus Imperatori rem detulit: qui statim Orientis Comitem designavit Constantium Tarsensem, concessa etiam ei in omnes potestate plena; ex eo quod Prasini Antiochiae dominantes, in Praefectos frequenter insurgerent. Illud igitur in populo Antiocheni Constantius egit, ut Magistratibus suis deinceps mōrem gererent. Annus erat Aerae Antiochenae **DXLIIII.**

At vero Imperator Russatis Constantinopolitanis admodum studebat; Prasinos vero et Venetos, tumultuantes ubique compescuit.

Auditō autem quod Isauri, in regione ipsorum copiis collectis, tyrannidem sibi arripere in animo haberent; adversus eos arma movit, missis in expeditionem hanc, cum copiis Scythicis, Gothicis et Bessicis, Joanne cognomine Gibbo, Praesentis Militiae Magistro; et Diogeniano Patricio. Augustae cognato, alisque ducibus. Hi vero Isauros istos profligarunt; et regionibus eorum vastatis, eversis etiam urbibus, Castellisque ignibus absumptis, Rebellionis etiam istius Duces primarios, Longinum nempe Calvum, Exmagistrum, Athenodorum Juniores, Longininem Claudum, et Cononem Fusciani F. Exepiscopum Apamensem, [aut occiderunt, aut] captivos abduxerunt. Primus itaque Longinines, ad Cotyaeum, urbem Phry-

τησαν ἀλλήλοις τὰ ἔξερχετα εἰς τὸ Κοτυάειον, πόλιν τῆς Φονγίας, ἐκεῖ ἐσφάγη· καὶ μετ' αὐτὸν Κόνων ὁ Φουσκιανὸν λόγκη βληθεὶς ἔπεσε. καὶ τραπέντες οἱ Ἰσανδροι εἰς φυγὴν συνελήφθησαν τότε καὶ οἱ λοιποὶ ἔξαρχοι ζῶντες· καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἀνηγέ-
χθησαν αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν τῷ αὐτῷ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ. καὶ με- 5
τὰ τὴν αὐτὴν νίκην ἔδωκε δωρεὰς τοῖς ὑποτελέσι πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν
αὐτοῦ βασιλείαν.

B
O 108 'Ο δὲ θειότατος βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐποίησε χρυσοτέλειαν
τῶν ιούγων τοῖς συντελεσταῖς πᾶσι διὰ τὸ μὴ ἀπαιτεῖσθαι τὰ εἰδή
καὶ διατρέφεσθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. 10

'Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ δῆμοι Κωνσταντιονούπολεως
τῶν Πρασίνων ἵππικον ἀγομένου παρεκάλουν τὸν βασιλέα ἀπο-
ληθῆναι τίνας συσχεθέντας παρὰ τοῦ ἐπύρχον τῆς πόλεως ὡς
λιθοβολήσαντας· καὶ οὐ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ δῆμου ὁ αὐτὸς βα-
σιλεὺς, ἀλλὰ ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ὕρμα κατ' αὐτῶν ἔξελθεῖν, καὶ 15

C
O 109 ἐγένετο μεγάλη ἀταξία. καὶ κατῆλθον οἱ δῆμοι κατὰ τῶν ἔκνο-
βιτόρων καὶ ἐλθόντες ἐπὶ τὸ κάθισμα ἔδραιψαν [λίθονς κατὰ τοῦ
βασιλέως Ἀναστασίου, ἐν οἷς εἶς Μανδρος ἔδραιψε] λίθον κατὰ τοῦ
βασιλέως· καὶ ἀναστὰς ὁ βασιλεὺς ἔξερψε τὸν λίθον. καὶ θεα-
σάμενοι οἱ ἔξοχοι βίτορες τὴν τοῦ ἀνδρὸς τόλμαν, ὥρμησαν κατ' 20
αὐτοῦ καὶ ἔκοψαν αὐτὸν κατὰ μέλος· καὶ οὕτως ἀπέδωκε τὴν
ψυχήν. ὁ δὲ δῆμος στενωθεὶς ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν λεγομένην Χαλ-
κῆν τοῦ ἵππικον, καὶ ὁ ἔμβολος ἐκαύθη ἕως τοῦ βασιλικοῦ καθ-

14. λιθοβολήσαντες Ch., λιθοβολίσαντες Ox. 17. λιθονς — ἔδραιψε
addit Chron. 22. στενωθεὶς Ch., Chron., σθενωθεὶς Ox. ibid.
Χαλκὴν Ox.

gliae, ubi exercitus inter se commissi primum conflictati sunt, ipso in con-
gressu occisus periit. Post quem Conon, Fusciani F. cecidit, hasta transfixus.
Caeteri autem Duces, Isauris in fugam versis, vivi comprehensi sunt, capi-
teque multati; capitibus eorum ad Anastasium Imperatorem deportatis: qui
hac victoria potius, omnibus per Imperium Tributariis munera transmisit.

Divinissimus autem Imperator Anastasius tributum aureum, pro sin-
gulis jugis per imperium, pendendum instituit: ne scilicet ab Exactori-
bus, in specie, militibus in victum erogandum colligeretur.

Eodem Imperante, qui ex Prasinis erant in populo Constantinopoli-
tano, ipsum inter Circensia rogarunt, uti qui ob lapides in Circo jactos in
Praefecto urbis comprehensi fuerant, vinculis liberarentur. Imperator vo-
tis eorum haud annuens, etiam eis irascebatur; jussitque uti miles eos
adoriretur. Coortus inde ingens in populo tumultus; turbaque adversus
Excubidores descendente, ubi ad sedem Imperatoriam perventum fuisset,
in Imperatorem ipsum lapis emissus est. Surgens autem Imperator, ictum
declinavit. Videntes itaque Excubidores hominis audaciam, impetu in ill-
lum facto, membratim conciderunt; qui sic animam edidit. Popellus au-
tem in angustias redactus, ignes in Circi Chalcam, quam vocant injecit;
unde Porticus usque ad sedem Imperatoriam conflagravit. Porticus item

σματος, και δὲ κεμβολος δὲ δημοσιος ἔως τοῦ Ἐξαιππίου και τοῦ
φύρου Κωνσταντίνου ὑπας κυνθεὶς κατηγέθη, πανταχῇ διακοπῶν
γενομένων. πολλῶν δὲ συσχεθέντων και τιμωρηθέντων ἐγένετο
ἡσυχία, προσκαθέντος ἐπύρχον πόλεως Πλάτωνος, ὃς ὑπῆρχε πά- D
5 τρων τοῦ Πρασίνου μέρονς.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεφάνη τις ἀνήρ ἐν Ἀντιοχείᾳ
τῇ μεγάλῃ, ὃν ἀπὸ πόλεως Ἀμιδῆς, ὀνόματι Ἰωάννης Ἰσθμέος,
χαιμεντῆς ὑπύρχων και φοβερὸς ἐπιθέτης· και λάθρῳ εἰσήχθητο
εἰς τὰ ὄργυροπολατία και ὑπεδείκνυεν αὐτοῖς χεῖρας ἀνδριάτων
10 και πόδας χρυσοῦς και ἄλλα ζώδια, λέγων ὅτι Θησαυρὸν γέμοντα
τοιαῦτα ζύδια ὅβρυνζα ηὔρον. και ἐκ τούτου ἡπάτησε πολλοὺς
και ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα· ὥτινι παρωνύμην ἔθηκαν οἱ Αν- O 110
τιοχεῖς Βαγονάλι, ὃ ἐστι γοργὸς ἐπιθέτης. και λαθὼν πάντας
ἐφυγεν ἐν Κωνσταντινούπολει και ἐκόμβωσε πάντας ἀργυ-
15 ροποράτας, ὥστε γνωσθῆναι τῷ βασιλεῖ. και συσχεθεὶς εἰσήχθη
πρὸς τὸν βασιλέα, και προσήνεγκεν αὐτῷ χαλινὸν ὕππου ὀλόχρυσον, E
διὰ μαργαριτῶν ὃν τὸ κούροκωμον αὐτοῦ. και λαβὼν αὐτὸν ὁ βα-
σιλεὺς Ἀναστάσιος λέγει αὐτῷ, Ἐμὲ οὐ κομβώσεις· και ἐξώρισεν
αὐτὸν εἰς Πέτρας, κάκει τελεντῆ.

20 Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπὶ τῆς ὑπα-
τείας τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀναστασίου ὡς τὸ τρίτον κατῆλθεν
ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Καλλιόπας τις ἡνίοχος ἀπὸ φυκτιονα-

10. χειροῦς] χειρᾶς Ox. *ibid.* ζώδια Ch., ζώδα Ox. 12.
παρονύμην Ox. 17. ὃν Ch., ὃν Ox. *Eadem* μαργαρίτων. 22.
Καλλιόπας Ox.

Publica, Hexaippum usque et Constantini Forum, tota in cineres versa,
corruit, caedibus undique factis. Plurimis autem comprehensis et puni-
tis, turba demum conquevit: at non, nisi Platone quodam, Prasinorum
Patrono, ad urbis Praefecturam proiecto.

Eodem imperante, prodiit Antiochiae Joannes quidam Isthmeus, Ami-
densis Chemista et impostor insignis. Vafre hic Argentariorum officinas
ingressus, obtulit illis statuarum manus pedesque totos aureos; imagunculas
etiam alias; dicendo se Thesaurum reperisse, simulachris hujusmodi
obryzis refertum. Hisce malis artibus sucum plurimis fecerat, pecu-
niasque abunde sibi corraserat: quem ideo Antiochenses *Bagulam* appellau-
runt, id est versutissimum Impostorem. Inde vero Constantinopolim,
clam omnibus, profectus, multos etiam ibi Argentarios emunxit: unde et
Imperatori ipsi demum innotuit. Comprehensus autem, et coram eo ad-
ductus, fraenam equestre cum circuma ex auro solido et Margaritis in-
tertexta ei obtulit. Quod Anastasius Imperator manu accipiens; „At
mihī, inquit, haud impones.“ Itaque ad Petras eum relegavit; ubi diem
suum obiit.

Eodem tempore, Anastasio Imperatore ipso tum tertium Consule, Cal-
liopas quidam, ex Factionariis Constantinopolitanis, Auriga, magnam An-
tiochiam veniens, Prasinis datus est, Basilio Edesseno tum Comite. Hic

ρίων Κωνσταντινούπολεως· καὶ ἐδόθη εἰς τὸ Πράσινον μέρος

O 111 Ἀντιοχείας ἐπὶ Βασιλείου κόμητος Αἰδεσινοῦ· καὶ παρέλυθε τὸν σταῦλον τοῦ Πρασίνου μέρος λιπόμενον, καὶ ἐνίκησε κατὰ κράτος· καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπετελέσθη ἐν τῇ Δάφνῃ Ἀντιοχείας κατὰ τὸ ἔθος ἡ συνήθεια τῶν Ὄλυμπίων ἡ λεγομένη·⁵ καὶ τοῦ πλήθους τῶν Ἀντιοχέων ἀνελθόντος ἐν Δάφνῃ, οἱ ἐκ τῆς εἰσελασίας δρμῆσαντες μετὰ τοῦ ἡμιόχου Καλλιόπα κατελθόντες ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ιουδαίων τῇ οὔσῃ ἐν τῇ αὐτῇ Δάφνῃ ἐνέπρησαν αὐτήν, πραιτεύσαντες πάντα ὅσα ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐφόρευσαν πολλούς, μηνὶ Ιουλίῳ θ', ἵδικτιῶνος 10 ιε·· καὶ πῆγαντες ἐκεῖ τὸν τίμιον σταυρὸν ἐποίησαν γενέσθαι

B μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λεοντίου. τούτων δὲ γνωσθέντων τῷ αὐτῷ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ, προηγάγετο κόμητα ἀνάτολῆς τὸν ἀπὸ κομμεφκιαρίων Προκόπιον τὸν Ἀντιοχέα· δοτις κατήνεγκε μεθ' ἔντοῦ ἀπὸ Θείου τύπου ρυκτέπιαρχον Μηνᾶν ὀνόματι, Βυζάντιον. καὶ ταραχῆς γενομένης παρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους, ἐβούληθη ὁ αὐτὸς Μηνᾶς κατασχεῖν τινας τῶν ἀτάκτων· καὶ γνόντες ἐκεῖνοι προσέτρηψαν εἰς τὸν ἄγιον Ἰωάννην ἔξω τῆς πό-

O 112 λεως. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ ρυκτέπιαρχος ἐν τῷ μεσημβριῷ ἀπῆλθε μετὰ Γοτθικῆς βοηθείας εἰς τὸν ἄγιον Ἰωάννην· καὶ ἔσαιγνης 20 εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἄγιον οἶκον, καὶ εὗρεν ἐκεῖ ὑποκύτω τῆς ὄγίας τραπέζης τοῦ θυσιαστηρίου τινὰ τῶν ἀτάκτων ὀνόματι Ἐλευθέριον· καὶ κεντήσας αὐτὸν ἔσφει ἐκεῖ, σύρας ἐκ τοῦ θυσιαστη-

2. Αἰδεσινοῦ] „Forte Ἐδεσηροῦ.“ Ch. 7. εἰσελασίας Ch., εἰς ἑλασίας Ox. 13. τὸν Ch., τῶν Ox.

itaque vacuum eo tempore Prasinorum stebulum occupavit, Aurigantium ubique Victor. Paulo autem post temporis Olympicorum, quae vocant, Solennia Daphne Antiochensi pro more celebrata sunt. Cumque populus Antiochenensis numerosior ad Daphnem convenisset; qui ex Equitatu erant, una cum Calliopa Auriga, Synagogam Judaeorum ad Daphnem sitam invadentes, incendiis vastarunt, occisis plurimis abreptisque quae in Synagoga erant omnibus. Factum hoc Julii die ix, Indictionis xv. Tum vero defixa ibi Cruce venerabili, in D. Leontii Martyrium converterunt. Imperator autem Anastasius, his auditis, Orientis Comitem constituit, ex Commerciariis, Procopium quendam Antiochensem; qui et Byzantium quendam, nomine Menam, divino Imperatoris ex Edicto, Nycteparchum sibi habuit. Tumultu autem a Prasinis in populo excitato, quosdam ex seditionis comprehendere statuit Menas: quod ubi seditioni isti intellexissent, ad D. Joannis Aedem, extra urbem sitam, confugerunt. Nycteparchus autem de hoc certior factus, sumpto sibi Gothicō praesidio, eo contendit tempore meridianō: templumque subito ingressus, ex seditionis quendam, nomine Eleutherium, sub sacra Altaris mensa latitantem, ibidem transfixit; truncoque inde extracto, caput ei amputavit: adeo ut sanctum

ρίου τὸ λειψανον αὐτοῦ, ἀπεκεφάλισεν· ὥστε τὸ ὄγιον Θυσια- **C**
 στήριον πληρωθῆναι αἴματος. καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν εἰσήρχε-
 το ἐπὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν· καὶ ἐλθὼν ἔως τῆς γεφύρης τοῦ
 Ὁρόντον ποταμοῦ ἔδρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ποταμόν. καὶ
 5 εἰσῆλθεν ἔγγιστα Προκοπίου τοῦ κόμητος τῆς ἀνατολῆς, διηγού-
 μενος αὐτῷ τὰ συμβάντα. καὶ μετὰ τὸ μεσημβρινὸν ἐγνώσθη
 τοῦτο τοῖς Πρασίνοις· καὶ ἐξελθόντες εἰς τὸν ὄγιον Ἰωάννην ἐν-
 φορ τὸν κοριδὸν Ἐλευθερίον. καὶ λαβόντες εἰς κραβατιαρέαν τὸ
 10 λειψανον αὐτοῦ, εἰσήγαγον εἰς τὴν πόλιν βιστάζοντες αὐτό. καὶ
 ὑπηρτήθησαν κατέναντι τῆς λεγομένης Ῥονφίνου βασιλικῆς ἐπὶ
 τὸ λοντρὸν τὸ λεγόμενον τῶν Ὄλβίης· καὶ συμβαλόντες εἰς τὴν
 ὁὔμην τῶν Θαλασσῶν μετὰ τῆς βοηθείας καὶ τοῦ νυκτεπάροχον **D**
 καὶ τῶν τοῦ Βενέτου μέρους δημοτῶν μάχην, περιεγένετο ὁ δῆ-
 μος τοῦ Πρασίνου μέρους· καὶ παραλαβόντες τὴν Ῥονφίνου βα-
 15 σιλικὴν καὶ τὴν λεγομένην Ζηροδότου ἔβαλον πῦρ, καὶ ἐκαύθη
 πᾶσα ἡ Ῥονφίνου καὶ τὰ δύο τετράπολι τὰ ἐντεῦθεν κύκεῖθεν
 καὶ τὸ πραιτώριον τοῦ κόμητος τῆς ἀνατολῆς, καὶ πάντα κατη-
 νέχθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντα. καὶ ἐφυγεν ὁ κόμης τῆς **O 113**
 ἀνατολῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Καμβύσον. καὶ πιάσαντες οἱ ἀπὸ
 20 τοῦ Πρασίνου μέρους τὸν νυκτέπαροχον Μηγᾶν καὶ ἀνακείραντες
 αὐτόν, ἐξέβαλον τὰ συκότια αὐτοῦ. καὶ μετὰ το σῦραι τὸ λει-
 ψανον αὐτοῦ ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐν τῷ ἐστῶτι χαλκῷ ὑνδριάντι
 τῷ λεγομένῳ Κολονιστῷ τὸ μέσον τοῦ ἀντιφόρου· καὶ μεταγα-

19. *Καμβύσον*] Inepte pro *Καβιωσαν*. De cuius nominis scriptura
 v. Wesseling. ad Itiner. Hierosol. p. 580. 581. et annotationem no-
 stram ad Chron. P. p. 170. D. *ibid.* oī addidit Ch.

quoque Altare exinde totum sanguine conspurcaretur. Arrepto deinde
 capite, in urbem Antiochiam reversus est: Cumque ad Orontis pontem
 pervenisset, caput in flumen projecit. Tum vero ad Procopium Comitem
 ingressus, rem ei totam, sicut acciderat, enarravit. Tempore autem po-
 meridiano, ubi hujus rei fama Prasinis innotuerat, D. Joannis Aedem
 adeuntes, Eleutherii truncum ibi invenerunt: quem lecticae impositum in
 urbem detulerunt. Balneo autem Olbio dicto appropinquantes, e regione
 Rufini Basilicae, Nycteparchus eos adortus est, copiis suis Civibusque
 ex Veneta Factione stipatus: pugnaque in Nauticorum vico commissa,
 Prasini superiores evaserunt. Rufini itaque et Zenodoti Basilicis occu-
 pati, ignes injecerunt: unde Rufini Basilica tota conflagravit, una cum
 duobus, quae utrinque steterunt Tetrapylis, et Praetorio Comitis Ori-
 entis; quae vastata incendiis omnia corruerunt. Comes interim Orientis in
 Alexandriam Cambysis fuga evasit: Menam vero Nycteparchum Prasini
 prehendentes, caputque ei detondentes, testiculos ejus execarunt; ipsum-
 que passim per urbem tractum, de aenea tandem statua, *Colonisia* voca-
 ta, ex opposito medii Fori sita, suspenderunt: Cadaverque ejus, extra

E γόντες τὸ λείψανον, σύραντες ἔξω τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐκανσαν φρυγάνοις. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀναστάσιος διδαχθεὶς προεκειρόσατο κόμητα ἀνατολῆς Ελογναῖον τὸν Πενταδιωστήν, Ἀντιοχέα· καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν καὶ φόβον ἐν τῇ πόλει.

'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκούφισε τὴν λειτουργίαν τοῦ λεγομένου 5

χρυσαργύρου πᾶσαν διαιωνίζουσαν ἅπο θείου τύπου, ἥτις ἐστὶ

V 41 μεγάλη καὶ φοβερὰ φιλοτιμία, ἀντεισάξας ταῖς θείαις λαργυτιῶσι πρόσοδον ἀντ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ.

O 114 Ἐκτισε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ τῇ λεγομένῃ 'Ρουφίνον καὶ κατὰ πόλιν τῆς Ῥωμανίας διάφορα κτίσματα. 10

'Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας παρελήφθη Ἀμίδα, μητρόπολις δχνοῦ πάνν τῆς Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιούπολις, πολέμῳ ληφθεῖσα ὑπὸ Κωάδον, βασιλέως Περσῶν, ἐπελθόντος τοῦ βασιλέως μετὰ δυνάμεως πολλῆς. ἔλαβε δὲ παραλήπτους ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντῖνον, στρατηγὸν Ῥωμαίων δυνατόν, 15 φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιούπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλούς· σίτινες καὶ ἐτελεύτησαν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. καὶ ἐπεστρά-

B τενε κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεόβινδον τὸν Δαγαλαῖφον νίον, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τὸν ἄνδρα Ἰονιλάνας, καὶ Πατρίκιν, στρατηλάτην τοῦ μεγάλου πραισέν-20 τον, καὶ Ὑπάτην, στρατηλάτην πραισέντον, τὸν νίὸν Σεκονδίνον τοῦ πατρικίον, καὶ τὸν πατρίκιον Ἀππίονα, ποιήσας αὐτὸν ἔπαρχον πραιτωρίων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἀπειρον στρατιᾶς

Antiochiam urbem projectum, cremiis combusserunt. Imperator autem Anastasius, ubi haec audierat, Orientis Comitem constituit Irenaeum Pentadiastem, Antiochenum: qui poenis populum coercens, terrorem omnibus incussit.

Idem Imperator, divino suo Edicto, perpetuum illud Chrysarguri Tributum penitus sustulit: sacrisque Largitionibus, in locum ejus, redditus de proprio subministravit. Egregium hoc Regiae magnificentiae et mirandum plane exemplum.

Idem etiam Antiochiae Rufini Basilicam instauravit: varia etiam Romaniæ per urbes aedificia excitavit.

Eodem Imperante, Persarum rex Coades, ingenti exercitu instructus, Theodosiopolim atque Amidan, munitissimam Mesopotamiae Metropolim, bello cepit: Constantinum quoque, Ducem Romanorum fortissimum, et urbis Theodosiopolitanae Custodem, cum pluribus aliis, captivum abduxit; qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphi filio, Julianae conjuge, et militum in Oriente Magistro; Patricio etiam, Magni Praesentis Militiae Magistro; et Hypatio, Secundini Patricii filio, Praesentis Militiae Magistro; Appione quoque Patricio, quem et Praetorio Praefectum Orientis constituit: horum vero sub ductu exercitum emisit, ex Equestribus et Pedestribus Copiis, instructissimum. Praelio autem

μετ' αὐτῶν πεζικῆς καὶ ἵππικῆς δυνάμεως. καὶ συνέβαλον μετ' οἱ 115
ἀλλήλων τὰ ὑμφύτερα τύγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ καὶ ἔπε-
σαν ἐξ ὑμφοτέρων τῶν μερῶν· περὶ οὖν πολέμου Εἰστάθιος ὁ σο-
φώτατος χρονογράφος συνεγράψατο· δότις καὶ εὐθέως ἐτελεύτη-
5 σε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ συντάξας. ὃ δὲ αὐτὸς βα-
σιλεὺς Ἀραστάσιος μετεστείλατο τὸν στρατηλάτην Ὑπάτιον τὸν C
Σεκονδίνον ἐν Κωνσταντινούπολει, καὶ ἔπειψεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν
ἐνδοξότατον Κέλερα τὸν Ἰλλυριόν, ἄνδρα σοφόν· καὶ ἀνεδόθη-
10 σαν αἱ πόλεις αἱ κατεχόμεναι ὑπὸ Περσῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ Κέλε-
ρος μαγίστρον. καὶ ἐγένετο εἰρήνη καὶ ἔρδοσις τοῦ πολέμου,
καὶ ἀνεχώρησαν τὰ ἔξερχετα καὶ ὁ στρατὸς ὅλος Ῥωμαίων τε
καὶ Περσῶν.

‘Ο δὲ θείότατος Ἀραστάσιος εὐθέως ἐτείχισε τὸ Δοράς, χω-
ρῶν ὅντα τῆς Μεσοποταμίας, μέγα δὲ ὅντα πάνω καὶ ὀχυρόν,
15 κείμενον μέσον τῶν ὅρων Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν· καὶ ἐποιη-
σεν ἐν αὐτῷ δημόσια λοντρὰ δύο καὶ ἐκκλησίας καὶ ἐμβόλους
καὶ ὡρεῖα εἰς ἀπόθετο σίτου καὶ κιντέριας ὑδάτων. τὸ δὲ αὐ-
τὸ χωρὸν διὰ τοῦτο ἐκλήθη Δοράς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακε- D
δόνος, διότι τὸν βασιλέα Περσῶν ἐκεῖ συνελύθετο, κἀκεῖθεν ἔχει
20 τὸ ὄνομα· νῦν δὲ λαβόντα δίκαιον πόλεως μετεκλήθη Ἀνιστα-
σιούπολις. καὶ στήλας τοῦ αὐτοῦ Ἀραστασίου ἀνέστησαν ἐκεῖ.

5. μήτε] μηδὲ? 8. Ἰλλύριον Ch., Ἰλύριον Οχ. 15. ὁρέων Οχ.,
ὅρῶν Ch., ὁρῶν Chron. ὅρων dedi ex Cedreno p. 359. C. 19.
βασιλέα] Clarius Chron. p. 329. D Δαρεῖον τὸν βασιλέα — ἐκεῖ δό-
ρατι ἔχοντες, unde apparelt Chronicum et Malalae scripturam Δοράς
oppidi, quod aliis est Δαράς, relinquendam esse. Conf. p. 65. B.

commisso, quamplurimi utrinque ceciderunt: Belli autem hujus historiam
exorsus est sapientissimus Chronographus Eustathius; quam tamen, morte
praeoccupatus, ad exitum non perduxit. Anastasius vero Imperator Hy-
patium, Secundini filium, [Praesentis] Militiae Magistrum, ex Perside
Constantinopolim revocavit; suffecto in locum ejus Celere Illyrico, viro
illustrissimo et prudentissimo; cuius sub auspiciis occupatae a Persis ur-
bes iterum redditiae sunt; pacisque conditionibus initis et induciis bellī
factis, exercitus utrinque se subduxerunt.

Tum vero divinissimus Anastasius *Doras*, oppidum Mesopotamiae
magnum et munitissimum, in Romani et Persici Imperii finibus situm,
muro statim cinctum: ubi etiam Balnea duo Publica, Ecclesiastis, Porticus,
Horrea etiam ad frumentum recondendum, et cisternas aquarum extruxit.
Oppidum autem hoc ab Alexandro Macedone ideo *Doras* appellatum
tradunt; quod ibi Persarum Regem bello ceperit. Nunc vero demum ci-
vitatis jure donata, Anastasiopolis vocata est; status etiam Anastasio a
civibus excitatis.

O 116 Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ καθηρέθη Εὐφήμιος ὁ πατριάρχης Κωνσταντινούπολεως· καὶ ἔξωσεν αὐτὸν εἰς Εὐχαῖταν ἐπὶ τὸν Πόντον ὡς Νεστοριανόν· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ πατριάρχης Κωνσταντινούπολεως Μακεδόνιος, δόστις καὶ αὐτὸς καθηρέθη ὡς Νεστοριανός. ὅμοιως δὲ καὶ ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας 5 Φλαβιανὸς ὡς Νεστοριανὸς ἔξωρίσθη εἰς Πέτρας, πόλιν οὖτω καλούμενην, οὗσαν τῆς τοίτης Παλαιστίνης. καὶ ἐγένετο ἀντ' **E** αὐτοῦ Σέρβηρος πατριάρχης ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀπὸ μοναζόντων, μηνὶ νοεμβρίῳ 5', ἔτους χοηματίζοντος κατὰ τὸν Ἀντιοχεῖς φεζα'. 10

'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κονφίσας Ἰωάννην τὸν Παφλαγόνα ἐκ τοῦ τρακτεύειν τὰ δημόσια χαρτία τοῦ πραιτωρίου τῶν ἐπάρχων ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀντ' αὐτοῦ ποιήσας τρακτευτὴν καὶ λογοθέτην Μαρῶν τὸν Σύρον· δόστις τοὺς πολιτευομένους

V 42 ἄπιντας ἐπῆρε τῆς βουλῆς, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτῶν τοὺς λεγο-

O 117 μένους βίνδικας εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς Ρωμανίας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προεξειρίσατο κόμητα λαργιτιώνων ἐν Κωνσταντινούπολει τὸν ἀπὸ ὑπάτων Ἰωάννην τὸν Παφλαγόνα τὸν λεγόμενον Καιάφαν· δόστις ἄπιν τὸ προχωρὸν κέρμα τὸ λεπτὸν ἐποίησε φολλερὰ προχωρεῖν εἰς πᾶσαν τὴν Ρωμαϊκὴν κατύστασιν ἐκ-
20 τοτε.

'Ο δὲ αὐτὸς Ἰωάννης τὰ χαλκονοργήματα τῆς πλευτείας Κωνσταντινούπολεως ἔχωνενσεν, ἀπερ ὁ θειότατος βασιλεὺς Κων-

1. 4. παθηρέθη bis Ch., παθαιρέθη Ox. 2. Εὐχαῖταν] Εὐχαῖτα p. 33. B. 17. λαργιτίων Ox. V. p. 41. A. 19. προχωρὸν] Fort. προχωροῦν.

Eodem Imperante Euphemius Patriarcha Constantinopolitanus, ut qui Nestorii partibus adhaeserat, sede sua deturbatus, in Euchaitam Ponti relegatus est, suffecto in locum ejus Macedonio; qui et ipse ob haeresim Nestorianam ejectus est. Consimiliter quoque Flavianus Patriarcha Antiochenus, tanquam Nestorianus, ad Petras Palaestinae Tertiae urbem, relegatus est: cui in Patriarchatu Antiochensi suffectus est Severus, Monachus, Novembribus vi, anno Aerae Antiochenae DLXI.

Idem Imperator Joannem Paphlagonem, publicas Praetorii Praefecti chartas tractandi munere liberatum, Exconsulem fecit: et in locum ejus Tractatorem et Logothetam substituit Marinum Syrum. Idem etiam Magistratus Senatorii ordinis omnes muneribus suis levavit; Vindicibus, quos vocant, per singulas Romaniae urbes, in locum eorum suffectis. Idem Imperator Joannem Paphlagonem, Exconsulem, cognomine Caipham, Comitem Largitionum Constantinopoli constituit. Nummos hic Minutos dictos, in Follerales commutatos, exinde per totum imperium signari jussit.

Idem etiam Joannes statuas aereas omnes, a divinissimo Constantino Imperatore Constantinopolitanae urbis ad ornatum ex omnibus undique

σταυτῖνος ὡς καλλιστεύοντα ἀπὸ ἑκάστης πύλεως συναγαγὼν
ἥνεγκεν εἰς κύρμησιν τῆς αὐτῆς Κωνσταντίνουπόλεως δὶ’ ἀρετῆς.
ὅ δὲ αὐτὸς Ἰωάννης χωνεύσας αὐτὰ ἐποίησεν ἐξ αὐτῶν στήλην
μεγάλην εἰς πᾶσαν ὑπερβολὴν τῷ αὐτῷ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ· ἦν· B
5 τινα ἔστησεν εἰς τὸν κίονα τὸν μέγαν, ἔστωτα ἀφὸν εἰς τὸν φόρον
τοῦ Ταύρου τοῦ λεγομένου· ὅστις κίων πρώην μὲν εἶχε στήλην
Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἦν πεσοῦσα εἰς τοὺς φόρους ἡ αὐτὴ O 118
στήλη μόνη.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔξεφάνησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διάτα-10
10 ξιν, ὥστε μὴ ποιεῖν τινα ἔγγραφον κοπιδερμίας, μήτε δὲ αὐτὸ τὸ
ὄνομα τοῦ κοπιδέρμου ὄνομάζεσθαι, μήτε τὸ πρᾶγμα γίνεσθαι,
τῆς αὐτοῦ νομοθεσίας ἔχοντος οὕτως· ὅτι ἡμῖν ἔστιν εὐχὴ τοὺς
ἐν ζυγῷ δονλείας ἐλευθεροῦν· πῶς οὖν ἀνεξόμεθα τοὺς ἐν ἐλευ-
θερίᾳ ὄντας ἄγεσθαι εἰς δονλικὴν τύχην; ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς
15 ἔτερον ἔξεθετο θεῖον τύπον, ὥστε μηδένα δίχα σάκρους τινὰ C
τεκνοποιεῖσθαι, μήτε ἄρρεν μήτε θῆλυ, ἀλλὰ ἀπὸ θελας σάκρους,
διὰ τὸ καὶ τὸ τεκνοποιούμενον ἔχειν δίκαιον νίον νομίμου καὶ
θυγατρὸς εἰς τὸ καὶ ἐξ ἀδιαθέτον κληρονομεῖν τὴν οὐσίαν τοῦ
τεκνοποιούμενον αὐτόν.

20 Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ δῆμοι Ἀλε-
ξανδρείας τῆς μεγάλης ἔστασίσαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν αὐγο-
στάλιον αὐτῶν Θεοδόσιον ὀνόματι, τὸν καταγόμενον ἀπὸ Ἀν-
τιοχίας, τὸν νιὸν Καλλιοπίον τοῦ πατρικίου, διὰ λεῖψιν ἔλατον,
ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς φεξδ', ἵνδικτιῶνος θ'. O 119

6. κίων Ch., κίων Ox.

urbibus advectas, refudit; statuamque exinde magnitudinis plane stu-
pendae Anastasii ejusdem Imperatoris conflavit; columnaeque ingenti,
quae in Tauri Foro stetit vacua, imposuit: Quae quidem Columna Theodo-
sii Magni statuam, terraemotuum priorum vi jam exinde excussam, olim
sustinuerat.

Eodem tempore Edicto suo cavit Imperator Anastasius, ne quis Copidermiae Chiographum faceret: sed nec Copidermum, vel nomine tenus, uspiam vigere voluit. Edicti autem verba sic se habent: „Quoniam nobis in votis est, uti omnes a Jugo servitutis essent liberi; quoniam igitur pacto liberos homines in Conditionem servilem induci patiamur?“ Idem etiam Imperator, divino suo Edicto sancivit, ne quis, absque Literis Imperatoriis, quoscumque, sive mares sive foeminas, in Liberos sibi adoptaret: ex eo, quod Liberi Adoptitii Legitimorum jus habeant, in bonis Adoptantis, etiam ex Intestato, succedendi.

Eodem imperii ejus tempore, tumultu in populo Alexandrino, ob olei defectum, concitato, Theodosius, Augustalis eorum, ex Antiochia oriundus, Calliopii Patricii filius, interfactus est, anno Aerae Antiochenae DLXIV, In-

Ioannes Malalias.

καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολλοὺς ἐτιμωρήσατο ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς τυφαινήσαντας τὸν ἄρχοντα αὐτῶν.

D Επὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐνρράγησε Βιταλιανὸς ὁ Θρᾷξ διὰ πρόφαστὸν τίνα, φησί, λέγων ὅτι διὰ τοὺς ἔξορισθέντας ἐπισκόπους. καὶ παρέλαβε τὴν Θρᾳκῆν καὶ Σκυθίαν καὶ Μυσίαν 5 ἥως Ὁδησσοῦ καὶ Ἀγγιάλου, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος Οὔννων καὶ Βουλγάρων. καὶ ἐπεμψεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ὑπάτιον τὸν στρατηλάτην Θρᾳκῆς· καὶ παρετάξατο αὐτῷ, καὶ προδοθεὶς παρελήφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ· καὶ διδέντων χρημάτων πολλῶν ἀνεδόθη Ῥωμαίοις. καὶ διαδεχθέντος τοῦ αὐτοῦ Ὑπα- 10 τίον, μετὰ τὴν ἐν Κωνσταντινούπολει ἐπάνοδον αὐτοῦ προήχθη ἀντ' αὐτοῦ στρατηλάτης Θρᾳκῆς Κύριλλος Ἰλλυρικιανός. καὶ εὐθέως ἀπελθὼν παρετάξατο τῷ αὐτῷ Βιταλιανῷ· καὶ συνέχον-
Ε σαν, καὶ ἐπεσαν πολλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· καὶ περιγενό-
μενος ὁ Κύριλλος εἰσῆλθεν ἐν Ὁδησσῷ τῇ πόλει, καὶ διῆγεν ἐκεῖ, 15
Βιταλιανοῦ ἀναχωρήσαντος ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων. διὰ δόσεως
O 120 δὲ χρημάτων ἔηγόρουσεν ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς τὸν φυλάττοντας τῆς αὐτῆς Ὁδησσοῦ πόλεως τὰς πόρτας, πέμψας διά τινων συγ-
γενῶν τῶν αὐτῶν πορταρίων χρήματα καὶ τίνας ἐπαγγελίας.
V 43 προδοσίας δὲ γενομένης, εἰσῆλθε νυκτὸς εἰς τὴν Ὁδησσον πόλιν 20
ὅ αὐτὸς Βιταλιανός, καὶ παρέλαβε τὸν στρατηλάτην Θρᾳκῆς
Κύριλλον καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. καὶ ἦλθε πραιτεύων πάλιν πᾶσαν

5. *Mysian Ch., Mysian Ox.* Tum Ὁδύσσον Ox. frequenti vitio.
Apud Hieroclem p. 636. veram scripturam servavit liber Wesselingii
Proleg. p. 630. 12. *Ιλλυρικιανός Ch., Ιοννιλιγνικιανός Ox. Fort.*
addendum δ. 15. Ὁδύσσων et 18. 20. Ὁδύσσον et Ὁδύσσον Ox.

dict. ix. Quo Alexandrinorum facto commotus Imperator, a multis eorum, ob vim Praefecto suo illatam, poenas exegit.

Ejusdem sub Imperio Vitalianus Thrax, vindictam praetexens Episcoporum exulantium, arma sumpsit; et collecto sibi Hunnorum et Bulgarorum numero exercitu, Thraciam, Scythiam, Mysiamque, Odyssum usque et Anchialum occupavit. Adversus hunc Imperator Hypatium, Thraciae militum Magistrum, emisit: qui, praelio cum eo commisso, proditione quadam captus, in Vitaliani manus devenit: numeratoque pecuniarum ingenti pondere, Romanis iterum restitutus est. Constantiopolim vero post reversum, Imperator magistratu abdicavit; subrogato in locum ejus Cyrillo Illyriciano; qui et ipse cum Vitaliano armis decertabat. Praelio autem commisso, plurimi utrinque ceciderunt: Cyrilus autem superior factus, Odyssum urbem se recepit; Vitaliano etiam ex regionibus illis receidente. Vitalianus interim, missis per cognatos eorum qui ad portas Odyssi excubias agebant, pecuniis, factisque etiam pollicitationibus alii quibusdam, Custodes corruperat. Proditione itaque facta, Vitalianus urbem noctu ingreditur, captumque ibi Thraciae Militum Magistrum, Cyrrillum interse-

τὴν Θράκην καὶ τὴν Εὐρώπην, ἵνα οὖν ἡλθεν ἐν Σύκαις καὶ ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν πέραν Κωνσταντινουπόλεως, βουλόμενος καὶ αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν λαβεῖν. καὶ ἐκάθητο ἐν τῷ ἀνάπλῳ ἐπὶ τῷ λεγόμενον Σωσθένην ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀναστάσιος πρώτην μὲν ἦν μεταστειλάμενος διὰ Μαρίνου τὸν φιλόσοφον Πρόκλον τὸν Ἀθηναῖον, ἄνδρα περιβόητον, καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος, Τί ἔχω ποιῆσαι τῷ κυνὶ τούτῳ, διτὶ οὐτως ταράσσει με καὶ τὴν πολιτείαν, φιλόσοφε; ὁ δὲ Πρόκλος εἶπεν αὐτῷ, Μὴ ἀθυμήσεις, B 10 βασιλεῦ· φένει γὰρ καὶ ἀπέρχεται, ἢ μόνον πέμψεις κατ' αὐτοῦ τίνις. καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος εἶπε Μαρίνῳ τῷ Σύρῳ τῷ ἀπὸ ἐπάρχων, ἐστῶτι πλησίον ὅτε διελέγετο ὁ βασιλεὺς τῷ φιλοσόφῳ Πρόκλῳ, δηλούσσθαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ, ὅντι εἰς τὸ πέραν Κωνσταντινουπόλεως. καὶ λέγει Πρόκλος ὁ 121 15 φιλόσοφος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως Μαρίνῳ τῷ Σύρῳ, "Ο δι- ο δωμί σοι λάβε, καὶ ἔξελθε κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ. καὶ ἐκέλευσεν ὁ αὐτὸς φιλόσοφος ἐνεχθῆναι τὸ λεγόμενον θεῖον ἄπυρον πολύ, εἰπὼν τριβῆναι αὐτὸν ὡς εἰς μῆγμα λεπτόν, καὶ δέδωκε τῷ αὐτῷ Μαρίνῳ, εἰρηκὼς αὐτῷ διτὶ "Οπού δίψεις ἔξ αὐτοῦ C 20 εἴτε εἰς οἶκον εἴτε ἐν πλοϊῷ μετὰ τὸ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, εὐθέως ἀπτεται δο οἶκος ἢ τὸ πλοῖον καὶ ὑπὸ πυρὸς ἀναλίσκεται. δο δὲ Μαρίνος παρεκάλεσε τὸν βασιλέα ἵνα ἔνα τῶν στρατηλατῶν αὐτοῦ πέμψῃ λαμβάνοντα τὸ βοήθημα· καὶ εὐθέως μετε-

9. ἀθυμήσεις] Malim ἀθυμήσῃς.

cit. Tum vero Thraciam rursus omnem et Europam depraedabatur, ad Sycas etiam ipsas perveniens Trajectumque Constantinopolitanum; urbem etiam ipsam invadere in animo habens. Itaque in Trajectu ipso, ad S. Michaelis Archangeli, quae in Sosthenio est, Aedem Oratorium, cum suis consedit. Imperator autem, accersito prius per Marinum Proclo, Philosopho Atheniensi, magni nominis viro: „Dic Philosopho, inquit ei Anastasius Imperator, quid de Cane hoc facturus sum, qui sic Me Rempubli- camque perturbat?“ Respondet ei Proclus: „Animum ne despondeas Imperator; quamprimum enim armatos aliquot in illum emiseris, fugam sine mora capessurus est.“ Edixit itaque Imperator Marino Syro, Expraefecto, qui ei cum Proclo verba facienti adstabat, uti ipse Vitalianum, qui ο regione Constantinopolis cum copiis suis consederat, adoriretur. Proclus autem Philosophus Marinum Syrum, coram Imperatore, in hunc modum allocutus; „Tu, inquit, Vitalianum adorturus, quod tibi dabo, modo sumas ve- lim.“ Jussit itaque Philosophus ingens vivi sulphuris pondus adduci; quod in partes minutissimas contritum, Marino dedit: „Hoc, inquiens, quibus- cunque tu tectis aut navigiis superinjeceris, ea statim ab exortu solis ac- censa conflagrare videbis, adeoque ab ignibus absumi. Sed Marinus quo- que Imperatorem adhortatus est, uti aliquem ex Magistris Militum, ar-

στεῖλατο δὲ βασιλεὺς Πατρίκιον τὸν Φρύγα, τὸν στρατηλάτην, καὶ Ἰωάννην τὸν Βαλεριανῆς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅπλισασθαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ εἰς τὸ πέραν, λαμβάνοντας πλοῖα δρομώνων καὶ στρατιώτας. καὶ ἔπεισαν ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, λέγοντες δὲ Καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ οἱ δύο 5 ἡμεῖς φίλοι ἡμεθα· καὶ μὴ συμβῇ τινα ἀποτυχίαν γενέσθαι,

D καὶ ὑπονοηθῶμεν ὡς προδόται. καὶ ἀγανακτήσους κατ' αὐτῶν δὲ βασιλεὺς ἔβιλεν αὐτοὺς ἔξω τοῦ πυλατίου, καὶ κελεύσας Μαρίνῳ τῷ Σύρῳ λαβεῖν τὸν δρόμωνας καὶ τὸ Θεῖον ἄπυρον καὶ τὴν στρατιωτικὴν βοήθειαν ὅπλισαμένην, καὶ ἔξελθεῖν κατὰ τοῦ 10 αὐτοῦ Βιταλιανοῦ. ἀκούσας δὲ Βιταλιανὸς δὲ μετὰ πολλῆς βοηθείας ἔξερχεται ὁ Μαρίνος κατ' αὐτοῦ, δσα εὗρε πλοῖα ἐκράτησε καὶ ἐγόμωσεν αὐτὰ Ούννικὴν καὶ Γοτθικὴν χεῖρα ὅπλισμέ-

O 122 νοῦς. καὶ ὥρμησεν εἰσελθεῖν εἰς Κωνσταντινούπολιν, θαρρῶν δὲ πάντως αὐτὴν λαμβάνει, καὶ Μαρίνον δὲ ἀπαντῶντα ἀνα- 15 λίσκει μεθ' ἧς ἔχει βοηθείας. ὁ δὲ Μαρίνος ἐφόργευσε τὸ Θεῖον ἄπυρον, δὲ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ φιλόσοφος, εἰς ὅλην τὰ πλοῖα τῶν δρομώ-

E των, εἰρηκὼς τοῖς γυνάταις καὶ τοῖς στρατιώταις δὲ οὐ κρείᾳ ὅπλων, ἀλλὰ ἵνα ἀπέπτετε ἐκ τούτου εἰς τὰ ἔρχομενα κατέναντι ὑμῶν πλοῖα καὶ καλονται. εἰ δὲ πέραν ἀπέλθωμεν εἰς τὸς οὐ- 20 κοντας, ἔνθα εἰσὶν οἱ ἔχθροι τοῦ βασιλέως, ἐκεῖ ὁρίσατε. ὁ δὲ Μαρίνος, καθὼς εἶπεν αὐτῷ ὁ φιλόσοφος δὲ οὐάπτονται ὑπὸ

3. δρομάνων] δρομόνων OX. Sic et v. 17. 16. ἐφόργευσε Ch., ἐφόργευσε OX.

mata manu instructum, belli socium sibi daret. Accersitis itaque Patrio Phryge, Militum Magistro, et Joanne, Valeriana F. edixit illis Imperator; uti cum militum et navigatorum apparatu trajicientes, Vitalianum adorirentur. Ad pedes itaque ejus hi procidentes; „Nos, inquiunt, Tui ipsius Patrisque tui amicissimi semper fuimus: [veremur autem] ne, si quid secius acciderit, Nos proditionis postularemur.“ Sed movebant haec Imperatori stomachum: itaque duobus illis ex Palatio ejectis, Marino Syro negotium dedit; uti dromonibus et armata manu acceptis, et assumpto secum vivo sulphure, Vitalianum ipse aggrederetur. Vitalianus autem ubi audierat Marinum, copiis magnis instructum, sibi imminere adversarium; navigatorum quocunque potuit corrasit: quibus Gothicis Hunnicisque copiis onustis, Constantinopolim ipsam aggredi in animo habuit; inani scilicet spe fretus ipsam occupandi, Marinumque obviam sibi prodeuntem, cum copiis ejus omnibus, opprimendi. Marinus autem de vivo illo Sulphure, quod a Philosopho acceperat, navigiis undique distribuit; Nautis insuper indicans et militibus, nil armis opus esse; modo ut de vivo illo sulphure acciperent jussit, navibusque in adversum occurrentibus immitterent; quae exinde statim conflagraturae essent. Quod si ulteriore etiam ripam occupare potuerint, hoc ipsum tectis hostium Imperatoris uti injicerent, in mandatis dedit. Marinus itaque, ubi prae-

τοῦ πυρὸς τὰ πλοῖα καὶ ποντίζονται αὐταρδρα, παρήγγειλεν αὐτοῖς
ὅπτειν· καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ πέραν κατὰ Βιταλιανοῦ καὶ τῶν ἀν-
θρώπων αὐτοῦ. καὶ κατήντησαν καὶ τὰ πλοῖα Βιταλιανοῦ, καὶ
εὑρέθησαν ἔγγιστα ἀλλήλων κατέναντι τῆς ἁγίας Θέκλης τῆς ἐν Σύ- V 44
5 καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ ὁρεύματος ὅπου λέγεται τὸ βυθύριν. καὶ γλ-
υκεῖ ἡ ναυμαχία ὥστε τοίτην τῆς ἡμέρας· καὶ ἀνήφθησαν
ἔξαιρης ὑπὸ πυρὸς τὰ πλοῖα ἅπαντα Βιταλιανοῦ τοῦ τυράννου καὶ O 123
ἐποντίσθησαν εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὁρεύματος μεθ' ᾧ εἶχον Γότθων
καὶ Ούννων καὶ Σκυθῶν στρατιωτῶν συνεπομένων αὐτῷ. ὁ δὲ Βι-
10 ταλιανὸς καὶ οἱ εἰς τὰ ἄλλα πλοῖα προσεσχηκότες τὸ γεγονός, διτι
ὑπὸ πυρὸς αἰφνίδιον ἀνύπτονται τὰ ἑαυτῶν πλοῖα, ἔφυγον καὶ ὑπέ-
στρεψαν ἐπὶ τὸν ἀνύπλουν. Μαρίνος δὲ ὁ ἀπὸ ἐπύρων περά-
σις ἐν Σύκαις, ὅσους εὗρε τῶν Βιταλιανοῦ εἰς τὰ προάστεια ἡ
εἰς οἴκους, ἀνεῖλε, καταδιώκων αὐτοὺς ἔως τοῦ ἁγίου Μάμαντος.
15 καὶ γενομένης ἐσπέρας ἔμεινε Μαρίνος καὶ ἡ βοήθεια αὐτοῦ φυ- B
λάττουσα τὰ ἐκεῖ. ὁ δὲ Βιταλιανὸς ἔφυγε νυκτὸς μετὰ τῶν
ὑπολειφθέντων αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀνύπλου, ὁδεύσας ἐν τῇ αὐτῇ νυ-
κτὶ μίλια ἔ· καὶ προώις γενομένης οὐδεὶς εὑρέθη εἰς τὸ πέραν
ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ, καὶ ἐνίκησεν ὁ σωτῆρ Χριστὸς καὶ O 124
20 ἡ τοῦ βασιλέως τύχη. καὶ ἐποίησε πρόκεσπον ὁ βασιλεὺς Ἀνα-
στάσιος εἰς τὸ Σωσθένιν, ἐν τῷ ἀρχαγγέλῳ Μιχαὴλ εὐχαριστῶν
ἐπὶ ἡμέρας πολλάς. ὁ δὲ φιλόσοφος Πρόκλος ὁ Ἀθηναῖος αι-

3. εὑρέθεσαν Οχ.

ceptum, quod a Philosopo acceperat, de navigiis hoc modo comburendis, vectoribusque submergendi, militibus suis tradidisset, ulteriore Trajectus ripam petit, Vitalianum aggressurus. Sed et Vitalianus quoque Marino sese obviam dedit; propiusque jam a se invicem classes abfuerunt, e regione Templi S. Theclae, quod Sycis est, juxta sinus locum qui *Bytharium* dicitur. Ubi ad horam diei tertiam, navalii praelio commisso, derepente Tyranni Vitaliani classis conflagrans, una cum Gothorum, Hunnorum, et Scytharum, quos sibi adsciverat, copiis, profundis mari demersa est. Vitalianus autem ipse, qui in reliquis erant navibus, classem ab ignibus sic absumptam videntes; in fugam versi, Trajectum repetierunt. Marinus itaque copiis trajectis, quotquot eorum qui a Vitaliani partibus steterant, Sycarum in suburbis vel domibus invenit, omnes e medio sustulit, insectatus eos usque ad D. Mamantis templum: Ubi nocte jam ingruente, ipse cum copiis suis conseedens excubias agebat. Vitalianus interim cum suis, qui ex clade suparfuerunt, omnibus noctu ex Trajectu fugit, milliaria per eam noctem LX emensus: adeo ut mane proximo Vitaliani ex militibus, ad ulteriorem ripam, nec unus quidem inventus esset. Hanc vero Imperio victoriam conciliavit Salvator Christus et Fortuna Imperatoris. Anastasius itaque Imperator, ad Sosthenium Processum faciens, in templo S. Michaelis Archangeli, gratias Deo, per plures dies, solennes habuit. Proclus autem Philoso-

τήσας τὸν βασιλέα ἀπελύθη, μηδὲν ἀνασχόμενος λαβεῖν παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ κελεύσας αὐτὸν λαβεῖν κεντηγάρια τέσσαρα· ὅστις φιλόσοφος ἀπελθῶν ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ἴδιαν **C** πόλιν εὐθέως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον δέ τινες ἐν Κωνσταντιουπόλει διὰ ἀπὸ τῆς Θέρμης τοῦ ἥλιον, ὡς λεπτότατον ὄντα, τὸ 5 θεῖον ἀπυρον ὁπτόμενον εἰς τὸν ἀέρα ἀπτεται καὶ φυσικόν ἔστι τοῦτο. ὁ δὲ Βιταλιανὸς ἀπελθῶν ἐν Ἀγγιάλῳ ἐκάθητο ἐκεῖ ἡσυχάζων.

D 'Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου βασιλέως οἱ Οὔννοι Σάβειροι περάσαντες τὰς Καισαρίας πύλας, ἔθνος πολεμικώτατον, 10 ἥλθον ἔως Καππαδοκίας, καὶ πραιδείσαντες αὐτὴν καὶ ὅσας παρῆλθον χώρας Πρωμαλῶν, καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς καὶ ἔκανσαν τὰ πτήματα καὶ λαβόντες αἴγμαλωσίαν πολλὴν ἀνεχώρησαν. ἥλθον δὲ οἱ ἀπὸ τῆς αἴγμαλωσίας πραιδευθέντες, καὶ πολλὰ παρέσχεν διὰ 125 βισιλεὺς τοῖς πραιδευθεῖσιν ἐκάστης πόλεως. ἔκτισε δὲ καὶ τελχη 15 ταῖς μεγάλαις κώμαις Καππαδοκίας καὶ ἵσφαλίσατο τὰς δύο Καππαδοκίας· καὶ συνεχώρησε πύσαις ταῖς πραιδευθείσαις ἐπαρχίαις τὰς συντελεῖας εἰς τέλειον ἐπὶ ἑτῃ γ'.

E 'Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαθεῖν ὑπὸ Θεομηνίας ἡ Ρόδος νῆσος τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος νυκτός· καὶ πολλὰ αὐτοῖς τοῖς 20 περιλειφθεῖσιν ἔχαρίσατο καὶ τῇ πόλει λόγῳ πτισμάτων.

E 'Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐγένετο δημοτικὴ ἐπανύστασις πε-

10. πολεμικώτατον Ch., πολεμικότατον Ox.

phus Atheniensis, discedendi facultate ab Imperatore impetrata, dimissus est, quatuor Centenaria accipere ab ipso jussus: Quibus tamen non acceptis, vacuu in urbem suam discedere maluit; ubi paulo post diem obiit. Dixerunt autem ex Constantinopolitanis nonnulli, Sulphur hoc vivum, in aërem projectum, subtilissimum cum sit, radius solaribus accendi; et Naturae etiam viribus haec perfici potuisse. Caeterum Vitalianus, in Anchialum secedens, illic demum acquievit.

Eiusdem Anastasii sub Imperio Hunni Sabiri, gens bellicosissima, Portis Caspiis trajectis, Cappadociam adusque penetrarunt: quam, una cum iis etiam omnibus, quas praeteribant, regionibus Romanorum depraedantes, quamplurimos occisioni dederunt: et possessionibus eorum ignibus devastatis, cum preda ingenti recesserunt. Accidentibus itaque ad Imperatorem a singulis suis urbibus qui bonis suis exuti fuerant, abunde eis suppeditatum est. Quin et grandiores Cappadociae pagos Imperator moenibus cinxit; Cappadociam quoque utramque propugnaculis munivit, spoliatas etiam Provincias a tributis quibuscumque pendendis, per triennium, immunes esse jussit.

Eodem Imperante, tertiam Coelestis irae vicissitudinem, nocturno tempore passa est Rhodus insula: ad quam resarcendam, superstribus incolis Imperator plurima largitus est.

Eiusdem sub imperio, tumultus in populo Byzantino, Religionis cau-

ρὶ τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος παρὰ τῶν Βυζαντίων ἐν Κωνσταντινούπολει, ὡς βουληθέντος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως προσθεῖται εἰς τὸ Τρισάγιος τὸ „ὁ σταυρωθεὶς δι’ ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς“, καθὼς ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς πόλεσι λέγουσι. καὶ συνα-
5 θροισθὲν τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐστισίασαν δυνατῶς, ὡς τινος παριξένον προστιθεμένον τῇ πίστει τῶν χριστιανῶν. καὶ θρόνος 45 λος ἐγένετο ἐν τῷ παλατίῳ, ὡστε τὸν ἔπαρχον τῆς πόλεως Πλά- Ο 126 τωνα εἰσδραμόντα φυγεῖν καὶ ἀποκρυβῆναι τὴν τοῦ δήμου δρ- γήν. ἔκραζον γὰρ στασιάζοντες, Ἀλλον βασιλέα τῇ Ρωμανίᾳ, καὶ 10 ἀπελθόντες εἰς τὰ Μαρίνου τοῦ Σύρου τοῦ ἀπὸ ἐπάρχων ἔκανσαν τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἐπραιδεύσαν τὰ αὐτοῦ πάντα· αὐτὸν γὰρ οὐχ εὗρον. ἀκούσας γὰρ ὅτι εἰς τὸν αὐτοῦ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ δήμου ἔρχεται, ἔφυγεν· ἔλεγον γὰρ ὅτι ὡς ἀνατολικὸς αὐ- τὸς τῷ βασιλεῖ ὑπέβαλε λέγεσθαι τοῦτο. καὶ πραιδεύσαντες τὰ 15 αὐτοῦ δημόσια τὸν ἄργυρον αὐτοῦ εἰς ἀξίνας ἔκοπτον καὶ ἐμε- φίζοντο. εὗρον δὲ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ μονάζοντα ἀνατολικόν, καὶ τοῦτον συλλαβόντες ἐφόρευσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς κοντὸν βαστάζοντες ἔκραζον, Οὗτός ἐστιν ὁ ἐπίβουλος τῆς Β τριάδος. καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ Ιουλιανῆς τῆς ἐπιφανεστάτης πα- 20 τρικίας ἔκραζον διὰ τὸν ἄνδρα αὐτῆς Ἀρεόβινδον βασιλέα τῇ Ρωμανίᾳ· καὶ ἔφυγεν Ἀρεόβινδος ἐν περάματι κρυψείς. καὶ ἀνελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀγαστάσιος ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ εἰς

6. Θρύλος Οχ. 7. πόλιως Οχ. 18. κόντον Οχ.

sa, inde coortus est, quod Imperator Hymno Trisagio adjici voluit clau-
sulam hanc; [„Qui Crucifixus es pro nobis,“ Miserere Nostri] in Ec-
clesiis Orientalibus recitari solitam. Coacta itaque in unum multitudine,
perturbatio rerum ingens facta est, ac si novitium aliquod Christianae
Fidei assutum esset. In Palatio etiam tumultus erat adeo gravis, ut
Plato urbis Praefectus fuga sibi consulens, latebras quaesierit, ubi a fu-
rore populi tutus delitesceret. Populus enim tumultuans, „Imperatorem
alium Romaniae poscebat.“ Quin et in aedes Marini Syri, Expraefecti,
irruentes, ignem tectis injiciebant, bonaque ejus diripiebant omnia. Sed
et aeraria quoque ejus expilabant, argentumque inibi inventum, securi-
bus dissecantes, distribuebant. Marinum vero ipsum non invenerunt;
quippe hic, fama turbae numerosioris aedes suas adorturae accepta, sub-
duxerat sese. Existimabat enim popellus, Marinum, quod Orientalis es-
set, clausulae hujus Trisagio adjiciendae, Imperatori auctorem fuisse.
Monachum vero Orientalem, aedibus Marini repertum, comprehendentes
interemerunt; contoque affixum caput circumferentes, exclamabant: „Ec-
ce Trinitatis insidiatorem.“ Tum vero Julianae nobilissimae Patriciae
aedes advenientes, virum ejus Areobindum Imperatorem Romanum exclam-
mantes deposcebant. Areobindus itaque fuga evadens, in Trajectu la-
tuit. Caeterum Imperator Anastasius in Circum veniens, in Regiam se-

O 127 τὸ κάθισμα δίχα διαδήματος· καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ δῆμος εἰσῆλθεν ἐν τῷ Ἰππικῷ· καὶ διὰ θείας προσφωνήσεως αὐτοῦ μετεχειρίσατο τὰ πλήθη τῆς πόλεως, παραγγεῖλας αὐτοῖς μὴ ὡς ἔτνη φονεύειν ἢ ἐπέρχεσθαι τισι· καὶ ἡσύχασεν ἅπαν τὸ πλῆθος, αἰτήσαντες αὐτὸν φορέσαι τὸ στέμμα. καὶ ἔξότε ἡσύχασαν καὶ 5 ἀνεγάρησαν τοῦ συναθροίζεσθαι, ἐκλευσεις κατοχὴν γενέσθαι.

C καὶ πολλῶν κρατηθέντων, τοὺς μὲν ἐτιμωρήσατο, τοὺς δὲ ἐρευμάτισε διὰ τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως. ταῦτα δὲ ἐπασχον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ πλήθους ἀπείρον φονευθέντος εὐταξίᾳ ἐγένετο μεγάλη καὶ φόβος οὐκ ὀλίγος ἐν Κωνσταντιούπόλει καὶ ἐν 10 ἑκάστῃ πόλει τῆς Ρωμανίας.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν εἶδεν ἐν ὁράματι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος ὅτι ἔστη ἐνυπίστιον αὐτοῦ ἀνήρ τις τέλειος, εὐσχήμων, βαστάζων κώδικα γεγραμμένον, καὶ ἀναγινώσκων καὶ ἀναπτύξας τοῦ κώδικος φύλλα πέντε καὶ ἀναγνοὺς τὸ τοῦ βα-15 σιλέως ὄνομα εἶπεν αὐτῷ, Ἰδε, διὰ τὸν ἀπληστίαν σου ἀπα-
O 128 λείφω δεκατέσσαρα· καὶ τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ αὐτοῦ ἀπήλειψε,
D φησί. καὶ διπνισθῇ ταραχθεὶς ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεύς, καὶ προσκαλεσάμενος Ἀμάντιον τὸν κονβικούλαριον καὶ πραι-
πόσιτον διηγήσατο αὐτῷ τὴν τοῦ ὁράματος ὄπτασίαν. ὅστις 20

7. ἔρευνμάτισε] Conferendus videtur Tzetzes ad Lycophr. v. 1285. indicatus ab Ducangio v. ἔρευνα, ὁ Λυκόφρων φαίνεται μεταξὺ τὰς Συνπληγάδας εἶναι λέγων Καλχηδόνος καὶ Βυζαντίου, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον παρ' Ἰδιώταις βαρβάροις ἔρευνα. Quibus addendus Malalas supra p. 44. A. 16. Ἰδε Οχ.

dem sine Diademate ascendit. Quod ubi populo notum fuit, in Hippodromum omnes se contulerunt: turbamque tandem totam, divinis suis sermonibus, Imperator sibi conciliavit: eos insuper hortatus, ne sic temere in quosvis irruentes, ultra caedes patrarent. Tum vero tumultus omnis acquievit; obtestante etiam ipsum popello, uti resumptum Diadema rursus gestaret. Ubi primum autem tumultu sedato populus domum suam quisque se receperat, seditiones comprehendi jussit Imperator; quorum nonnullos suppliciis subjecit, alios vero Urbi Praefecto in custodiam tradidit. Haec autem cum per plures dies perpessi fuissent, infinita hominum multitudine neci data, secuta est inde tranquilla maxime rerum facies; metusque ingens Constantinopoli, omnibusque adeo Romaniae urbibus, hominum animis incussus est.

Imperator autem Anastasius, non multo post tempore, per somnum vidit, e regione sibi adstantem, virum quendam adulturn ornatumque; qui codicem scriptum ferens, legebat: foliis autem quinque pervolutis, lectoque Imperatoris nomine; „Ecce (inquit) ob insatiatem tuam, [annos] quatuordecim deleo:“ simulque eos digito expunxit. A somno vero experrectus Imperator et perterrefactus, Amantium Cubicularium et Praepositum ad se vocavit, cui quod per somnum viderat aperuit.

Ἀμάντιος εἶπεν αὐτῷ, Εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι, βασιλεῦ· ἐνύπνιον γὰρ εἶδον κἀγὼ ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ ὅτι ὡς ἑστηκὼς κἀγὼ ἐναρτίον τοῦ ὑμετέρου κράτονς ὅπισθέν μου ἐλθὼν χοῖρος, ὥσπερ σύαγρος μέγας, καὶ δραξάμενος τῷ στόματι τὴν ἀρχὴν τῆς χλαμύδος καὶ τινάξας κατήγαγέ με εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ ἀνήλωσέ με κατεσθίων καὶ καταπατῶν. καὶ προσκαλεσύμενος ὁ βασιλεὺς Πρόκλον τὸν Ἀσιανὸν φιλόσοφον, τὸν ὄνειροκρίτην, ὃντα πάντα ἐπιτήδειον, εἶπεν αὐτῷ [τὸ δραμα, δμοίως δὲ καὶ Ἀμάντιος· δὲ ἐσαφῆνεν αὐτοῖς] τὴν τοῦ δράματος δύναμιν καὶ ὅτι μετὰ 10 χρόνον τελειοῦνται.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος μετὰ τὰς πρώτας αὐτοῦ διδωρεὰς πάλιν ἄλλας κατέπεμψε πᾶσι τοῖς ὑποτελέσι τῆς αὐτοῦ πολιτείας. ἔκτισε δὲ καὶ εἰς ἐκάστην πόλιν τῆς Ρωμανίας διά- V 46 φορα κτίσματα καὶ τείγη καὶ ἀγωγοίς, καὶ λιμένας ἀνακαθάρσας 15 καὶ δημόσια λουτρὰ ἐκ θεμελίων οἰκοδομήσας, καὶ ἄλλα πολλὰ O 129 ἐν ἐκάστῃ παρέσχε πόλει.

Καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἀδόξωστήσας ἀνέκειτο, καὶ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς γενομένης μεγάλης πάντα, θροηθεὶς δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα, ὃν ἐνιαυτῶν ἐνενήκοντα καὶ 20 μηνῶν πέντε.

8. τὸ — αὐτοῖς addidi ex Chron. p. 331. A.
πόλιν Ox.

16. πόλει Ch.,

19. ἐνενήκοντα Ox.

Amantius ei, „In aeternum, inquit, vivas Imperator. Insomnium et ego quoque hac ipsa nocte habui. Dum enim Majestate Vestra coram statrem, porcus quidam, ingentis apri speciem prae se ferens, a tergo mihi venire visus est; qui extremam chlamydis oram in os arripiens, vellicabat mordicus; meque ipsum deorsum agens, dentibus lacerabat et proculatum pedibus totum devorabat. Accersitus igitur ab Imperatore Proclus, Asianus Philosophus, sagacissimus somniorum conjector, visionis vim Imperatori exposuit; brevi scilicet eos interituros esse.

Imperator autem Anastasius, praeter ea quae supra memoravimus; etiam alia vectigalibus suis omnibus munera distribuit. Quin et per singulas etiam Romaniae urbes varia erexit aedificia, moenia, et aqueductus; portus etiam repurgavit; et Balnea publica ab ipsis etiam fundamentis excitavit; plurimaque per urbes alia passim donavit.

Haud longo autem post tempore, ex morbo decubuit; tonitruque ingenti facto fulmineque, consternatus inde Imperator Anastasius spiritum efflavit, annos natus xc et menses v.

ο 130 **Μ**ετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀναστασίου ἐβασιλεύειν ὁ Θεόπατος Ἰουστῖνος, ἀπὸ Βεδεριάνας ἀν Θράκης, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μάγγον, μηνὶ Ιουλίῳ θ', ἵνδικτιῶν ἐνδεκάτῃ· ὅντινα διατάσσει τῶν φυλαττόντων τὸ παλάτιον κελεύσει θεοῦ ἔξκουβιτόρων ἄμμα τῷ δήμῳ στέψαντες ἐποίησαν βασιλέα· ἦν γὰρ κόμης ἔξκουβιτόρων. 5

ο 131 ἐβασιλεύειν δὲ ἔτη θ' καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο. τῇ δὲ ἡλικίᾳ ἦν διμοιριαῖος, εὔστηθος, οὐλος, ὀλοπόλιος, εὔρινος, ὑπόπυρχος, εὔμορφος, ἐν πολέμοις κοπωθείς, φιλότιμος, ἀγράμματος δέ. ἦν μόνον δὲ ἐβασιλεύειν, ἀνεῖλεν Ἀμάντιον τὸν πραιπόσιτον αὐτοῦ καὶ Ἀνδρέαν τὸν κονβικονλάριον αὐτοῦ τὸν Λαυσιακὸν καὶ Θεό- 10 κριτον τὸν κόμητα τὸν τοῦ αὐτοῦ Ἀμαντίου δομέστικον· ὅντινα ἐβούλεύετο ποιῆσαι βασιλέα διατὸς Ἀμάντιος, δοὺς τῷ αὐτῷ Ἰουστίνῳ χορήματα ὁγεῦσαι, ἵνα γένηται Θεόκριτος βασιλεύς·

7. οὐλὸς Οχ. 10. Ἀνδρέαν Chron. p. 331. C, Ἀνδρέα Οχ.

LIBER XVII.

DE TEMPORIBUS JUSTINI IMPERATORIS.

Αnastasii post exitum imperium suscepit sacratissimus Justinus, ex Bederiana Thracum oriundus, sub Magni Consulatu, Julii ix, Indictione undecima: quem exercitus Excubitorum Palatum custodientium, una cum populo, nutu Divino, diademate insignitum, Imperatorem creavere: Erat enim Comes Excubitorum. Imperavit autem annos ix et dies xxii. Erat hic statura mediocrem excedente, pectore firme, crine criso canoque, naso decoro, facie rubicunda et formosa, in bellis exercitatus, magnificus, caeterum literarum rudis. Quamprimum autem imperare coepit, e medio sustulit Amantium Praepositum, et Andream Lausiacum, cubicularium; Theocritum etiam Comitem, Amantii familiarem, quem Amantius Imperatorem creare statuerat; qui etiam Justino ipsi pecunias dedit erogandas, ut Theocritus fieret Imperator. Quin et Justinus eas erogavit:

καὶ ἐδόγευσεν. ὁ στρατὸς οὗν καὶ ὁ δῆμος λαβὼν οὐχ εἶλατο ^O
^C Θεόκριτον ποιῆσαι βασιλέα, ἀλλὰ Θελήσει Θεοῦ ἐποίησαν Ἰου-
 στῖνον βασιλέα. μετὰ δὲ τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν τοὺς βούληθέν-
 τας ἐπιβούλευσαι τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐφόνευσεν ἔσω ἐν τῷ πα-
 5 λατίῳ.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεκαλέσατο τὸν πατρίκιον Ἀππίωνα
 καὶ Διογενιανὸν καὶ Φιλόξενον, ὃντας συγκλητικούς, ἐν ἔξορᾳ
 πεμφθέντας παρὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως· καὶ ἐποίησεν Ἀπ-
 πίωνα ἐπιαρχὸν πρωτιωρίων καὶ Διογενιανὸν στρατηλέτην ἀνατο-
 10 λῆς, καὶ Φιλόξενον δὲ μετὰ χρόνον ἐποίησεν ὑπατον.

Ἐγ δὲ τῇ ἀρχῇ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνῆλθεν ἐν τῇ ἀνατολῇ ^V 47
 φοβερὸς ἀστήρ, ὁνόματι κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνα πέμπουσαν
 ἐπὶ τὰ κάτω, ὃν ἐλεγον εἶναι πωγωνίαν· καὶ ἐφοβοῦντο.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς εὐθέως προετρέψατο καὶ Βιταλιανὸν
 15 τὸν τυραννήσαντα Ἀναστασίῳ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πολιτείᾳ, καὶ
 ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην πρωσέντον.

Τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐφυγε Σέβηρος ὁ
 πατριάρχης Ἀντιοχείας εἰς Αἴγυπτον, φοβηθεὶς Βιταλιανὸν·
 καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Παῦλος πατριάρχης ὁ ἀπὸ ξενοδόχων ^O 133
 20 τῶν Εὐβούλων. ὅστις τοὺς τῆς συνόδου Χαλκηδόνος ἔξακοσίους
 τριάκοντα ἐπισκόπους ἐνέταξε τοῖς διπτύχοις τῶν ἐκκλησιῶν ἐκά-
 στης πόλεως· καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο σχίσμα μέγα, καὶ οὐκ ἐκοι- ^B

1. οὐχ] οὐκ Ox. 6. 9. Ἀππίωνα] Ἀππίωνα Chron. p. 331. D, ubi
 v. Ducang. Scripsi Ἀππίωνα, ut infra p. 82. B. 8. καὶ πεμ-
 φθέντας Ox.

quibus acceptis, exercitus populusque non Theocritum, sed Justinum,
 Deo ita volente, Imperatorem dixerunt. Imperio itaque potitus, eos qui
 Imperio suo insidiati fuissent, intra palatium occidit.

Idem Imperator Appionem Patricium, Diogenianum, et Philoxenum,
 Senatores ab Anastasio Imperatore in exilium missos, revocavit. Atque
 Appionem constituit Praetorio Praefectum, Diogenianum vero Militum in
 Oriente Magistrum, et Philoxenum, haud longe post, Consulem desi-
 gnavit.

Hujus imperii sub initio tremendum in Oriente Astrum apparuit,
 Cometa vocatum, radium deorsum emittens, Barbatum quem vocant;
 cuius ad conspectum trepidarunt homines.

Idem Imperator sine mora Vitalianum, qui contra Anastasium Rep-
 publicamque rebellia moverat arma, sibi conciliavit; Praesentisque Mili-
 tiae Magistrum constituit.

Ejusdem Imperantis anno primo, Severus Patriarcha Antiochenus,
 Vitalianum fugiens, in Aegyptum se recepit: cuius in locum Patriarcha
 creatus est Paulus, qui Hospitii Eubuliani Praefectus fuerat. Hic DCXXX
 Synodi Chalcedonensis Episcoporum nomina in Ecclesiarum Diptychas
 per singulas Urbes retulit: Schisma inde magnum factum est, multis ab

νάνονν αὐτῷ πολλοί, λέγοντες ὅτι οἱ τῆς συνόδου ἀκολουθοῦντες τὰ Νεστορίου φρονοῦσιν.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τὰ ἵπποδρόμια παρεσχέθη τοῖς Σελευκέσι καὶ Ἰσαύροις. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἀνεφάνη γυνή τις ἐκ τῆς κώρας τῆς Κιλικίας γιγαντογενῆς ὑπάρχουσα τὴν 5 ἥλικαν, εἰς μῆκός τε καὶ πλάτος ἄνθρωπον ὑπερτέλειον πῆχυν ἔνα· ἡτις προσαυτοῦσα περιῆλθε πᾶσαν τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν· εὑρέθη δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· ἡτις ἐκομίζετο ἀπὸ ἑκάστου ἐργαστηρίου φόλλιν μίαν.

Ο δὲ αὐτὸς Ἰουστῖνος βασιλεὺς ἐδισιγνάτευσεν ὑπατον στρα-
10 Ο 134 μαίων· καὶ ἐν τῷ ὑπατεύειν αὐτὸν μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ μάππιν ἐσφάγη ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς ἐν τῷ παλατίῳ, ὡς τυ-
ραννήσας Ῥωμαίους καὶ πολλὰς πόλεις καὶ κώρας τῆς Ῥωμαγίας πραιτεύσας.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Ζτάθιος ὁ τῶν Λαζῶν βασι-
λεὺς μηνίασας καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τῶν Περσικῶν μερῶν
βασιλεύοντος Περσῶν Κωάδον καὶ φίλου ὅντος τοῦ αὐτοῦ Ζτα-
θίου, βασιλέως Λαζῶν, ὡς ἀπαξ ὑποκειμένου τῇ βασιλείᾳ τοῦ
αὐτοῦ Κωάδον· διὸ καὶ εἰ συνέβη τινὰ τελευτῆσαι τῶν βασιλέων 20
Λαζῶν, ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως προεχειρίζετο καὶ ἐστέφε-

1. οἱ τῆς συνόδου.] „Forte scribendum, τῇ συνόδῳ.“ Ch. 4. Σε-
λευκέσι] Redit haec forma p. 61. B. Conf. Diodori Exc. Vat. p. 119.
2. ed. nostrae. 6. ὑπερτέλειον] ὑπερέχουσα τέλειον Ch. Fort.
ὑπὲρ τέλειον.

eo secedentibus, quibus Synodi illius fautores Nestorianismum sapere vi-
debantur.

Hujus sub imperio Circensia certamina Seleucensibus et Isauris exhibita sunt: quo tempore etiam innotescere coepit mulier quaedam a Cilicia, statura plane Gigantea, quae et proceritate et magnitudine justam hominis staturam cubito uno superavit. Haec universum per imperium vagabunda, stipem petebat: Antiochiam quoque magnam veniens, ex officina quaue erogatum sibi habuit follem unum.

Idem Imperator Justinus Vitalianum, Praesentis Militiae Magistrum, ad dignitatem quoque Consularem evexit. Consul itaque Romanis datus Vitalianus, dum populo hypatiām facit, post primam a se Mappam emissam, occisus est in palatio; ut qui in imperium arma moverat rebellia, plurimasque Romaniae urbes ac regiones devastaverat.

Eodem imperante Ztathius, Lazorum rex, Persarum imperium cum diutius non ferret, e regionibus Persicis discessit. Persis imperavit eo tempore Coades, Ztathii etiam ipsius olim amicus. Nempe Persarum imperio paruit Lazorum Rex: cui, quandocunque eum mori contigerit, in Regno Successor a Persarum rege, sed Lazis oriundus, designabatur. Lazorum itaque Rex iste Paganismi pertaesus, cavensque ne si a Coade

τοῦ, ἐκ τοῦ γένους μέντοι τῶν αὐτῶν Λαζῶν· ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Δ
 Λαζῶν φυγὴν τὸ τῶν Ἑλλήνων δόγμα διὰ τὸ μὴ προχειρισθέν-
 τα αὐτὸν ἀπὸ Κωάδον, βασιλέως Περσῶν, ποιῆσαι καὶ θυσίας
 καὶ πάντα τὰ ἥθη τὰ Περσικά, ἡ μόνον ἐτελεύτησεν ὁ αὐτοῦ
 5 πατὴρ Λαμπάζης, εὐθέως ἀνῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα Ἰουστῖνον
 ἐν τῷ Βυζαντίῳ, καὶ αὐτὸν ἐκδοὺς πιρεκύλεσεν αὐτὸν ἀναγο-
 ρευθῆναι βασιλέα Λαζῶν. καὶ δεχθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως ἐφω-
 τίσθη, καὶ χριστιανὸς γενόμενος ἤγαγετο γνωσῖκα Ῥωμαίαν,
 τὴν ἐκγόνην Νόμου τοῦ πατρικίου, ὀνόματι Οὐαλεριανήν. καὶ Ο 135
 10 ἔλαβεν αὐτὴν μεδ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν ἴδιαν αὐτοῦ χώραν, στεφθεὶς
 παρὰ Ἰουστῖνον, βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ φορέσας στεφάνιον Ῥω-
 μαϊκὸν βασιλικὸν καὶ χλαμύδα ἀσπρὸν ὄλοσήρικον, ἔχον ἀντὶ Ε
 πορφυροῦ ταβλίον χρυσοῦν βασιλικὸν ταβλίον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐν
 μέσῳ στηθάριον ἀληθινόν, ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ
 15 βασιλέως Ἰουστίνου, καὶ στιχάριον δὲ ἀσπρὸν παραγαύδιον, καὶ
 αὐτὸν ἔχον χρυσᾶν πλούτια βασιλικά, ὡσαντὸς ἔχοντα τὸν χαρα-
 κτῆρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· τὰ γὰρ ἵταγγία, ἀ εφόρει, ἢν ἀγα-
 γῶν ἀπὸ τῆς ἴδιας αὐτοῦ χώρας, ἔχοντα μαργαρίτας Περσικῷ σκή-
 ματι· ὅμοιως δὲ καὶ ἡ ζώρη αὐτοῦ ὑπῆρχε διὰ μαργαρίτῶν. καὶ
 20 ἄλλα δὲ ἔλαβε δῶρα πολλὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστί-
 νου καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Οὐαλεριανή.

Καὶ γνοὺς τοῦτο Κωάδης ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐδίλωσε τῷ

1. μὲν Οχ., μέντοι Chron. p. 332. B. 12. ἔχον] ἔχων Chron. male,
 sed recte χλαμύδην pro χλαμύδᾳ. 14. ἀληθινὸν sequentibus iun-
 git Ox. Est purpureum, ut vol. I. p. 13. C. 18. εἶχον Ox., ἔχον-
 τα Chron. 19. μαργαρίτων Ox.

O 136
V 48

Persarum Rege diademate insigniretur, sacrificia ritusque alios omnes
 more Persico peragere necesse haberet; statim ac pater Damnazes e vi-
 vis excesserat, Byzantium venit ad Justinum Imperatorem, suique dedi-
 tione facta, Lazorum Rex ab eo inaugurarī petivit. Receptus itaque a
 Justino, et sacro fonte lustratus, Christianus factus est; foemina etiam
 Romana in uxorem ducta, Nomi Patrici filia, nomine Valeriana: quam
 etiam in regionem suam secum abduxit. A Justino autem Imperatore
 Romano Diademate Regio more Romano insignitus est, Chlamydeque alba
 holoserica, pro purpureo Clavum aureum Regium habente, cujus in me-
 dio sigillum fuit, Imperatoris Justini expressam referens effigiem. Tun-
 icam quoque albam Paragaudiam gestabat, aureis pro more Regio Clavis
 adornatam, et ipsis etiam Imperatoris effigiem prae se ferentibus: quas
 autem ferebat Tzangas, ex regione sua secum adductas, more Persico
 Margaritis, uti et Zonam, distinctas habuit. Sed et aliis etiam muneri-
 bus plurimis et ipse et uxor Valeriana ab Imperatore Justino donati
 sunt.

Quamprimum vero haec Coadi Persarum Regi innotuerant, per Le-

βασιλεῖ Ἰουστίνῳ διὰ πρεσβευτοῦ ταῦτα, ὅτι Φιλίας καὶ εἰρήνης ἀναμεταξὺ ἡμῶν λαλουμένης καὶ γνωμένης τὸ ἐχθρῶν πράττεις. Ιδοὺ γὰρ τὸν ὑποκείμενόν μοι βασιλέα Λαζῶν αὐτὸς προεχειρίσω, μὴ ὅντα ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων διοίκησιν, ἀλλ’ ὑπὸ τὴν Περσῶν πολιτείαν ἐξ αἰῶνος. καὶ πρὸς ταῦτα ἀντεδήλωσεν ὁ βασιλεὺς Ῥω-5
 μαίων Ἰουστίνος διὰ πρεσβευτοῦ, Ἡμεῖς τινα τῶν ὑποκειμένων τῇ
 B ὑμετέρᾳ βασιλείᾳ οὔτε προσελαβόμεθα οὔτε προετρεψάμεθα, ἀλλ’ ἐλθῶν πρὸς ἡμᾶς τις δύναμις Ζτάθιος εἰς τὸ ἡμέτερα βασιλεία αἴδεήθη προσπίπτων ἡμῖν ὁνσθῆναι τοῦ Ἑλληνικοῦ δόγματος καὶ θνσιῶν ἀσεβῶν καὶ δαιμόνων πλάνης καὶ γενέσθαι 10
 ο 137 ἥριστιανός, ἀξιούμενος τῆς δυνάμεως τοῦ αἰωνίου Θεοῦ καὶ
 δημιουροῦ τῶν ἀπάντων. καὶ κωλῦσαι τὸν βούλόμενον εἰς
 βελτίονα τὰξιν ἐλθεῖν καὶ γνῶναι θεὸν ἀληθινὸν ἡμεῖς προτρεπόμεθα ὥστε χριστιανὸν αὐτὸν γενόμενον καὶ ἀξιωθέντα τῶν
 ἐπονρανίων μυστηρίων εἰς τὴν ιδίαν ἀπελύσαμεν χώραν. καὶ 15
 ἐγένετο ἐκ τούτου ἔχθρα μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Περσῶν.

C Καὶ προετρέψατο ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἥηγα τῶν Οὐννῶν δύναμιτι Ζιλγιβί· περὶ οὗ ἀκούσας Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς, ὅτι πρώην μὲν αὐτὸς ἦν προτρεψάμενος αὐτὸν πρὸς βοήθειαν Ῥωμαίων· πέμψας γὰρ ἦν αὐτῷ καὶ δῶρα πολλὰ 20
 καὶ σύνταξιν παρ’ αὐτοῦ λαβὼν μεθ’ ὅρκον, ἀκούσας ὅτι προσεδρόνη τῷ βασιλεῖ Περσῶν, ἐλυπήθη σφόδρα. ὁ δὲ αὐτὸς

11. ἀξιούμενος Ch., Chron. p. 333. A, ἀξιούμενον Ox. 13. ἡ-
 μεῖς προτρεπόμεθα] οὐκ εἰσεδέχετο ponit Chron. et aperte vitium
 est in Malala.

gatum Justino literas misit, in haec verba scriptas: „Tu, amicitia et pace inter nos facta, hostilia tamen agis. Ecce enim Lazorum Regem, mihi subditum, inaugurasti; cum sub Romanorum nunquam, sub Persarum vero Imperio semper fuerit.“ Ad haec Justinus Romanorum Imperator per Legatum ei rescripsit, hisce verbis: „Nos subditorum tuorum Imperio nostro adscripsimus neminem, vel in partes nostras pelleximus: Verum in ditiones nostras venit Ztathius quidam, suppliciter nos precatus, uti ab Ethnica religione, sacrificiis impuris et errore Diabolico liberatus, in Christianum fieret, aeternique Dei, rerum omnium Opificis, Gratia dignus censeretur. Ad meliorem itaque vitae conditionem venire volenter prohibere nostrum non erat: Quin et Dei cognitionem ut amplectetur, eum hortati sumus. Christianum denique factum, coelestibusque Mysteriis initiatum, in regionem suam remisisimus.“ Caeterum exinde Persis cum Romanis inimicitiae intercesserunt.

Eodem tempore Rex Persarum Zilgibim, Hunnorum regem, in partes suas sollicitavit. Quod cum Justinus Imperator audisset, (eum scilicet, quem ipse prius ad Romanorum societatem missis donis quamplurimis invitaverat, foedusque juramento firmaverat, ad Persarum regem nunc descivisse;) ingenti ira correptus est. Caeterum Hunnus iste, a Coade

Ούννος, προτραπεὶς ὑπὸ Κωάδον βασιλέως Περσῶν ἥλθε κατὰ Ρωμαίων μετὰ εἶκοσι χιλιάδων, ὁφελών πολεμῆσαι Ρωμαίοις. ὃ δὲ θειότατος Ἰουστῖνος ἐδήλωσε διὰ πρεσβευτοῦ τῷ βασιλεῖ Κωάδῃ μετὰ φιλικῆς αὐτοῦ ἀποκρίσεως ἔνεκεν εἰρήνης, ὡς 5 ἐπ' ἄλλῳ τινὶ γράψας, φησί, τὴν τοῦ αὐτοῦ Ζιλγιβὶ ὅγηδος παραβοσίαν καὶ ἐπιορκίαν, καὶ ὅτι παρὰ Ρωμαίων ἐκομίσατο χρήματα κατὰ Περσῶν, ὁφελών αὐτοὺς προδοῦναι καὶ τῷ καιρῷ τῆς συμβολῆς ὑπὲρ Ρωμαίων συμμαχεῖν, καὶ ὅτι δεῖ ἡμῖς ἀδελφὸν τοῦς ὄντας εἰς φιλίαν λαλεῖν καὶ μὴ ὑπὸ τῶν κυνῶν τούτων 10 πατέσθαι. καὶ ἐπιγρούς ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἐπηρώτησε τὸν Ζιλγιβὶν, εἰρηκὼς ὅτι Δῶρα ἔλαβες παρὰ Ρωμαίων προτραπεὶς κατὰ Περσῶν; καὶ εἶπεν ὁ Ζιλγιβὶς τὸ ἄληθες καὶ ὕπολόγησε. καὶ ὠργίσθη ὁ βασιλεὺς Περσῶν Κωάδης, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν, ὑπορήσας ὅτι δόλῳ ἥλθε πρὸς αὐτόν, καὶ 15 πολλοὺς τοῦ ὄχλου αὐτοῦ νυκτὸς ἀνεῖλε, πέμψας κατ' αὐτῶν πλῆθος πολύ, ἀγνοούντων ὅτι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Περσῶν ἐπέμφθη καὶ αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ὡς ἀπὸ ἄλλης χώρας, φησίν, εἴ 20 ἐπελθόντων τοῖς Ούννοις καὶ τῷ ὅγηδι αὐτῶν· οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ούννων οἱ περισσαθέντες ἔφυγον. καὶ ἐδοξεῖ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Κωάδης λαλεῖν περὶ πάκτων εἰρήνης, δηλώσας διὰ Λαβροῖον πρεσβευτοῦ τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων Ἰουστίνῳ.

'Ἐν ᾧ χρόνῳ τελευτῇ Παῦλος ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας, καὶ V 49

2. εἶκοσι χιλιάδων Ch., εἶκοσιχιλιάδων Ox. 11. εἰρηκὼς Chron., εἰρηνικὼς Ox.

rege sollicitatus, exercitu viginti Millium armatorum instructus, adversus Romanos arma movit. Sacratissimus autem Justinus, pacis conditiones amica interpellatione conciliaturus, quasi de alia quapiam re scribens, per Legatum suum missis ad Coadem regem literis, de perfidia et perjurio Regis Hunnorum certiores fecit; nempe eum a Romanis pecunias accepisse, ut Persas eis proderet; ipsoque in congressu Romanorum partes suscepturum. „Quin et Nos, inquit, fratres cum simus, amicitiam invicem colere oportet, neque committere, ut canibus istis in ludibrium cedamus.“ His auditis, Persarum Rex Zilgibim amice interrogavit, an a Romanis ipse pecunias accepisset, contra Persas sollicitatus. „Immo, inquit Zilgibis, me accepisse fateor.“ Ad haec iratus Persarum Rex, credensque Hunnum per dolum venisse, occidit illum; multos etiam ex exercitu ejus per noctem interfecit; plane nescientibus Hunnis, hoc a Persarum Rege provenire, sed tanquam ab alia quapiam regione in se Regemque suum impetum factum fuisse existimantibus. Qui vero a caede reliqui fuerunt Hunni, profugerunt. Tum demum Coadi Regi visum est de Pacis conditionibus tractare, missis hac de re literis per Legatum, Labroium nomine, ad Justinum Romanum Imperatorem.

Circa hoc tempus Paulus, Patriarcha Antiochenus, e vivis excessit:

ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Εὐφράσιος ὁ Ἱεροσολυμίτης, ὃστις μέγαν ἐποίησε διωγμὸν κατὰ τῶν λεγομένων ὁρθοδόξων, πολλοὺς φονέους.

⁷Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τὸ Βένετον μέρος ἐν πάσαις ταῖς

O 139 πόλεσιν ἡτάκτει, καὶ ἐτάρασσον τὰς πόλεις λιθασμοῖς καὶ καταβοσίαις καὶ φόνοις· ἐπίφροντο γὰρ καὶ τοῖς κατὰ πόλιν⁵ ἄρχοντιν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. ταῦτα δὲ ἐπράττοντο ἔως τῆς γενομένης προαγωγῆς τῆς ἐν Κωνσταντιούπολει γενομένου Θεοδότον ὑπάρχον πόλεως, τοῦ ἀπὸ κομήτων τῆς ἀνατολῆς· ὃστις προεβλήθη ἐπὶ τῆς πρώτης Ἰνδικτιῶνος, καὶ κατεδυνάστευσε τῆς δημοκρατίας τῶν Βυζαντίων, τιμωρησάμενος¹⁰

B πολλοὺς τῶν ἀτάκτων κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου. ἐν οἷς συνελάβετο Θεοδόσιόν τινα, τὸν ἐπίκλην Ζτικάν, ὃστις ἐν πολλῇ ἐνπορᾳ ὑπῆρχε, καὶ τῇ ἀξίᾳ ὡν ἐλλούστροις, καὶ τοῦτον αὐθεντήσας ἀνείλε, μὴ ἀναγαγάν τῷ βασιλεῖ. καὶ ἀγανακτηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐπιύθη τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπεξά-¹⁵ σθη τῆς ἀξίας, κελευσθεὶς ἐξελθεῖν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν. καὶ μετὰ τὸ καταλαβεῖν αὐτὸν τὴν ἀνατολὴν ἔφυγε φοβηθεὶς ἐν τῇ τολτῃ Ἰνδικτιώνι, προσφυγὼν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἀπέκρυψη ἔκει· καὶ ἀντ' αὐτοῦ προήχθη ἐπαρχος πόλεως Θεόδωρος ὁ ἀπὸ ὑπάτων, ὁ ἐπίκλην τηγανιστής. προήχθη δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ²⁰ Ἐφραίμιος ὁ Ἀμιδηνός· ὃστις ἥγωνισατο κατὰ τῶν δημοκρατούντων Βενέτων· καὶ λοιπὸν ἥσύχασεν ἡ δημοκρατία τοῦ Βε-

7. γενομένου delendum videtur. 8. ὑπάρχον] ἐπάρχον Ch. ibid.
κομήτων] κομητῶν Ox.

cujs in locum Euphrasius Hierosolymitanus suspectus est: qui et Orthodoxos, quos vocant, graviter persecutus est, plurimis eorum etiam neci traditis.

Iisdem temporibus Veneta Factio commotiones ubique per urbes excitabat, Lapidationibus, tumultibus, caedibusque, omnia miscens. Quin et adversus urbium etiam praefectos ubique insurgebant [Veneti,] initium rebellionis a Constantinopoli sumentes. Nec desierunt tumultuantes, usque dum Theodotus, excomes Orientis, urbi Praefectus constitutus fuerit, quod factum est Indictione Prima. Hic itaque insurrectionem populi Byzantini compescuit, seditionorum permultis, Imperatoris ipsius ex jussu, in supplicium adactis. Inter quos cum Theodosium quendam, cognomine Zticcam, virum locupletissimum et dignitate Illustrem, a se comprehensum, non expectato Imperatoris Mandato, ipse autoritate propria fretus, neci dedisset, hoc in eo non ferens Imperator, Magistratu eum abdicavit, et honoribus exutum, in Orientem ablegavit. Quo cum advenisset, de salute sua neendum satis securus, fugam inde capessit, Indictione 3, et Hierosolymam veniens, ibi delituit. In locum vero istius, Theodorus Exconsul, cognomento Teganistes, urbi Praefectus constitutus est. Antiochiae vero Praefectus est Ephraemius, Amidenus: qui Venetarum Partium tumultibus obviam eundo, usque adeo coercuit eos, ut acquiescentes

νέτου μέροντος τοῦ ποιεῖν ταραχὰς ἐν ταῖς πόλεσι· καὶ ἐπήρθη-^O
σαν τὰ θεώρια, καὶ οἱ δοχησταὶ ἐκ τῆς ἀνατολῆς καὶ πάντες
ἔξωρίσθησαν, δίχα μέντοι τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας τῆς πρὸς
Αἴγυπτον.

5 'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκώλυσε τὸν ἄγῶνα τῶν Ὁλυμπίων
πρὸς τὸ μὴ ἐπιτελεῖσθαι ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπὸ ἵνδικτιῶνος ιδ'.
ἀλυτάρχησαν δὲ ἀπὸ Ἀφρανίου ἔως ὅγδοον ἔξηκοστοῦ πεντα-
κοσιοστοῦ, ἀφ' οὗ ἐκωλύθη τὰ Ὁλύμπια, ἀλύταρχοι οἵτινες.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ, Ἀνατολίου τοῦ Καρίνον ὄντος κόμητος
10 ἀνατολῆς, συνέβη ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐμπρησμὸν μέγαν γενέσθαι ὑπὸ^D
Θεοῦ ὁργῆς· δοτις ἐμπρησμὸς προεμήνυσε τὴν τοῦ θεοῦ μέλλοντος
σαν ἔσεσθαι ἀγαράκτησιν. ἐκαύθη γὰρ ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ
ἄγιον Στεφάνου ἔως τοῦ πρωτωρίου τοῦ στρατηγάτου. ἐγένον-
το δὲ καὶ μετὰ ταῦτα ἐμπρησμὸι πολλοὶ εἰς διαφόρους γειτο-
15 νίας τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ ἐκαύθησαν πολλοὶ οἶκοι καὶ ἀπώ-
λοντο πολλαὶ ψυχαὶ, καὶ οὐδεὶς ἐγίνωσκε πόθεν τὸ πῦρ ἀνήπε-
το. κατὰ πρεσβείαν Ἐφραϊμίου τοῦ πατριάρχον Ἀντιοχέιας ^O 141
ἐφιλοτιμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διὰ τοὺς καυθέντας τόπους
χρυσοῦ πεντηνάρια δύο.

20 'Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν ὑπὸ θεομηνίας τὸ λε-
γόμενον Δοδράχιον, πόλιν τῆς νέας Ἡπείρου ἐπαρχίας, ἐξ ἧς Ε
ὑπῆρχεν Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς· δοτις καὶ πολλὰ ἔκτισεν ἐκεῖ,

2. δοχισταὶ Οχ. 7. Ἀφρανίου] Ἀφρόνιος vol. I. p. 122. C. 17. κα-
τὰ δὲ Ch. ibid. Ἐφραϊμίου] Εὐφρασίου Ch., Theophanes p. 147. B.

demum Veneti commotionibus omnino abstinerent. Sed et tum quoque spectacula prohibita fuerunt; et saltatores ex Oriente toto, excepta Alexandria, Magna in Aegypto, ejeci sunt.

Idem Imperator etiam Certamina Olympia prohbuit, ne deinceps Antiochiae, ab inductione xiv, celebrarentur. Ab Afranio autem, ad usque DLXVIII [annum Aerae Antiochenae,] quo tempore Ludis illis interdictum est, Alytarchae LXXVII numerantur.

Eodem tempore, Anatolio, Carini filio, Orientis tum Comite, Antiochia Coeli ex ira tremendo more conflagravit; quae quidem conflagratio certum futurae ultionis divinae erat indicium. Incendia enim a S. Stephani Martyrio usque ad Magistri Militum Praetorium grassabantur. Acciderunt etiam post haec, diversos Antiochiae per vicos, incendia varia; a quibus quamplurimae absumptae sunt aedes, animaque permulta perierunt: sed nec sciri unquam potuit, undenam ignes isti accendebantur. Imperator autem, Ephraemii Patriarchae Antiochenensis precibus ad hoc incitatus, ad locos exustos reficiendos, auri Centenaria duo largitus est.

Contigit autem eodem tempore divinam subire vindictam Dyrrachium, Epiri Novae urbem; unde ortum suum habuit Anastasius Imperator:

Ioannes Malalias.

πιρεσγηκώς αὐτοῖς καὶ τὸ ἵπποδρόμιον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰουστῖνος πολλὰ παρέσχεν εἰς ἀνανέωσιν τῇ αὐτῇ Δορδόχηνῶν πόλει, ἡτις πρώην μὲν ἐλέγετο Ἐπίδαμνος· ὅμοιώς δὲ καὶ τοῖς περιλειφθεῖσιν ἐφιλοτιμήσατο. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ ἡ Κόρινθος τῆς Ἑλλάδος ἐπαθεῖ καὶ πολλὰ ὑπεκεῖ ἐχαρίσατο ὁ αὐτὸς⁵

V 50 βασιλεύς. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἐπαθεὶς ὑπὸ Θεομηνίας Ἀνάζαρβος, πόλις τῆς Κιλικίας τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος· ἀνήγειρε δὲ αὐτὴν ὁ αὐτὸς βασιλεύς. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπόθη ὑπὸ Θεομηνίας ὑδάτων ποταμαίων Ἐδεσα, πόλις μεγάλη τῆς Ὀσδροηνῆς ἐπαρχίας, ἐν ἐσπέρῃ, τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ κατὰ μέ-10 σον τῆς πόλεως παρερχομένου τοῦ λεγομένου Σκίρτου, αὐ-

O 142 τανδροι σὺν τοῖς οἴκοις ἀπώλοντο. ἔλεγον δὲ οἱ περισταθέντες καὶ οἰκοῦντες τὴν αὐτὴν πόλιν ὅτι καὶ ἐν ἄλλῳ καιρῷ κατέκλυσε τὴν αὐτὴν πόλιν ὁ αὐτὸς ποταμός, ἀλλ' οὐχ οὕτως ἀπώλεσεν. ἐπεὶ μεμαθήκαμεν ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις χρόνοις ἐγένετο τὸ αὐτὸ-15 σχῆμα, μετὰ δὲ τὸ πανθῆραι τὴν ὁργὴν τὰ πλησίον τῶν θεμε-

B λίων τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ ὀλικήματα φιλοκαλίας τυγχάνοντα εὑρέθη πλάξ λιθίνη μεγάλη, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο ἐν γλυφῇ ταῦτα· Σκίρτος ποταμὸς σκιρτήσει κακὰ σκιρτήματα πολίταις. ἡ δὲ αὐτὴ Ἐδεσα πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, λα-20 βοῦσα τείχη. ἦντινα ὠνόμασεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Μακεδὼν Ἀντιόχειαν τὴν μιξοβάρβαρον, καὶ ὅτε ἐπαθεὶ τὸ πρῶτον αὐτῆς

3. Ἐπίδαμνος Οχ., Ἐπίδαμνος Ch. 10. Ὀσδροηνῆς Οχ. 16. τὰ] πατὰ τὰ Ch. 19. Σκιρτὸς Οχ. 22. μιξοβάρβαρον Ch., μιξο-βάρβαρος Οχ.

qui, praeter alia quae ibi extruxit plurima, circum quoque excitavit. Justinus vero Imperator, urbi Dyrrachio (quae Epidamus olim vocabatur,) instauranda, incolisque superstitibus, plurima largitus est. Eodem tempore divinam quoque iram perpessa est Corinthus, Graeciae urbs: cui item instaurandae Imperator plurima dedit. Inter haec etiam quartam irae divinae vicissitudinem experta est Anazarbus, Ciliciae urbs: quam et ipsam quoque Imperator de integro excitavit. Eodem tempore Osdroenae provinciae urbs Magna, Edessa, exundationibus Scirti fluminis, quod urbem medianam perfluit, cum domibus incolisque suis, tempore vespertino, tota absorpta est. Dixerunt autem, qui superstites adhuc urbem incoluerunt, hujusmodi aliquid olim temporibus urbi accidisse, seque a Majoribus accepisse, alias etiam urbem suam, ab exundante fluvio, licet non ut nunc totam, aquis immersam fuisse: cessante autem post ira coelesti, juxta aedes quasdam speciosas, ad fluminis ripam positas, Tabulam magnam Lapideam repertam esse, cui haec insculpta fuerunt: *Scirtus fluvius male omnino Civibus saltabit.* Caeterum urbs Edessa a Seleuco Nicatore, Macedone, extracta primum, et moenibus cincta, nomen habuit, a Conditore inditum, *Antiochiam Mixobarbarem.* Post vero

πάθος, μετεκλήθη Ἐδεσα. πολλὰ δὲ παρέσχεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν ἑκάστῃ πόλει, ἀνακαινίσας ἐν πολλαῖς εὐπρεπείαις καὶ τοῖς σωθεῖσι πολλὰ χαρισάμενος· τὴν δὲ Ἐδεσαν μετωνόμασεν Ἰου-

στινούπολιν.

5 Τῷ δὲ ἔβδομῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαθεν ὑπὸ Θεο-

μηνίας Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη τὸ πέμπτον αὐτῆς πάθος ἐν μηρὶ C
μαΐῳ, ὑπατείας Ὄλυμβρίου· πολὺς γὰρ ἦν ὁ φόβος ὁ τοῦ Θεοῦ O 143
γενόμενος κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ὥστε τὸν συλληφθέντας
ὑπὸ τῶν οἰκημάτων ἐν τῇ γῇ καὶ πυρικαύστους γενέσθαι, καὶ
10 ἐκ τοῦ ἀρέος δὲ σπινθῆρας πυρὸς φαινεσθαι· καὶ ἔκαιον ὡς ἀπὸ
ἀστραπῆς τὸν ενρισκόμενον, καὶ ἐκόχλαζε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς,
καὶ ἐκεραυνοῦντο οἱ Θεμέλιοι, κονφιζόμενοι ὑπὸ τῶν σεισμῶν
καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τεφρούμενοι, ὥστε καὶ τοῖς φεύγοντιν ὑπήν-

τα τὸ πῦρ. καὶ ἦν ἵδεν θάνατα φοβερὸν καὶ παράδοξον,
15 πῦρ ἐρευγόμενον ὅμβρον, ὅμβρος καμίνων φοβερῶν, φλὸς εἰς
ὑετὸν λυομένη, καὶ ὑετὸς ὡς φλὸς ἔξαπτόμενος καὶ τοὺς
βιωντας ἐν τῇ γῇ κατανήλισκε. καὶ ἐκ τούτου Ἀντιόχεια ὑχογ-

στος ἐγένετο· οὐκ ἔμεινε γάρ, εἰ μὴ τὰ πρὸς ὅρος μόνον πα- D
ροικούμενα οἰκήματα. οὐκ ἔμεινε δὲ οὔτε ἄγιος οἶκος εὐκτηρίου
20 ἢ μοναστηρίου ἢ ἄλλον ὄγιον τόπουν ἀδιάδηκτος· τὰ γὰρ
ἄλλα συνετελέσθησαν εἰς τὸ παντελές· ἡ δὲ μεγάλη ἐκκλησία Ἀν-

τιοχείας ἡ κτισθεῖσα ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως

7. πολὺς Ch., πολὺς Ox. 10. σπινθῆρας Ch., σπινθῆρος Ox.
16. λονομένη Ox.

quam primam ejus perpessa est ruinam, Edesa vocabatur. Plurima vero Imperator urbibus singulis instaurandis ornandisque largitus est; uti et incolis superstitibus: Edessam vero Justinopolim vocavit.

Eiusdem autem Imperatoris anno septimo, Mense Maio, Olybrium Consule, quintam divinae irae vicissitudinem perpessa est Antiochia Magna. Tanta enim per id tempus ab irato Numine consternatio Mortalibus incessit, ut et aedium ruinis obruti ab igne ex terra exilente absumerentur: ex aere etiam ignis, scintillarum instar decidens, obvios quosque, Fulminis in morem, combussit. Sed et ipsis etiam pavimentis ebullientibus, aedificiorum fundamina subtus concussa, et fulminibus tacta, conflagrarent. Prorumpentibus vero, ut se eriperent, hominibus observatae sunt undique occurritantes flammæ. Imo spectaculum videre erat plane tremendum, et praeter hominum fidem ignes imbrex eructantes, imbræ caminorum horrescentium, ignes in imbrex solutos, imbræisque, flammarum instar accensos, miseros sub terra ejulantibus absumentes. Exinde Antiochia desolatio facta est: nec enim aedes Oratoria ulla, nec Monasterium, nec sacer aliquis locus, sed nec domus, praeterquam quæ ad montem fuerunt, ulla non disrupta supererat; caetera quidem omnia tota absuebantur. Magna autem Ecclesia Antiochenis, quam ibi olim extruxit Constantinus M. Imperator, corruentibus aliis omnibus, sola ali-

τῆς Θεομηνίας γενομένης καὶ πάντων πεπτωκότων εἰς τὸ ἔδαφος ἔστη ἐπὶ ἡμέρας β' μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν τοῦ Θεοῦ φοβερὸν ἀπειλήν· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πυρὸς ληφθεῖσα κατηνέγχθη ἥως
O 144 ἔδαφους· καὶ ἔτεροι δὲ οἷκοι μὴ πεπτωκότες ὑπὸ τοῦ πάθοντος τοῦ Θείου ὑπὸ τοῦ πυρὸς διελύθησαν ἥως θεμελίων. καὶ 5
 ἀπώλοντο ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ ὄχοι χιλιάδων διακοσίων πεντήκοντα· τὴν γὰρ ἡ μεγάλη ἔօρτη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡ τῆς ἀναλήψεως· καὶ πολὺ πλῆθος ἦν τῶν ἔνων ἐπιδημῆσαν· ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς Θεομηνίας ἐδείχθη καὶ τὸ τῶν πολιτῶν πλῆθος ὅπόσον ὑπῆρχε. πολλοὶ δὲ τῶν χωσθέντων ζήσαντες μετὰ τὸ 10
 ἀνενεγχθῆναι αὐτοὺς ζῶντας ἀπέθανον. τινὲς δὲ ἐκ τῶν πολιτῶν τῶν σωθέντων, εἴ τι ἡδυτήθησαν, ἀφείλαντο καὶ ἔφευγον· καὶ ὑπῆρχον αὐτοῖς γεωργοί, καὶ ἀπέσπων παρ' αὐτῶν
V 51 φονεύοντες αὐτούς. ἐδείχθη δὲ καὶ ἐν τούτῳ ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία· ὅσοι γὰρ ἀπέσπων, ἀπέθνησκον βιαλος, οἱ μὲν σηπό-15
 μενοι, οἱ δὲ τυφλούμενοι, οἱ δὲ χειρονοργίαις κοπτόμενοι, καὶ διολογοῦντες τὰ πλημμελήματα ἔαντων παρεδίδονταν τὰς ψυχάς. ἐν οἷς
 ἦν ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ὄροπαγῇ χορσάμενος Θωμᾶς τις σιλεντιάριος,
 ὃστις ἐξῆλθε φεύγων ἐκ τῆς Θεομηνίας, καὶ ἔξω τῆς πόλεως ὡς
 ἀπὸ μιλίων τριῶν ἐπὶ τὴν πόρταν τὴν λεγομένην τοῦ ἀγίου 20
O 145 Τουλιανοῦ οὔκει, καὶ ἀπέσπα πάντα ἐκ τῶν φευγόντων διὰ τῶν
 οἰκετῶν αὐτοῦ. τοῦτο δὲ διεπράξατο ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας·
 καὶ ὡς λυμαίνεται πάντα, ζειλφνης ὑγιῆς ὃν ἐτελεύτησε.

13. ὑπῆρχον] ἡπήρχον Οx. ibid. 15. ἀπέσπων Ch., ἀπέσπον
 Οx. 23. οὔκει] φάκει Ch.

quandiu stetit, Numinisque tremendam iram per dies duos sustinuit: tandem vero et ipsa flammis correpta, tota absumpta est. Quaeque alia terrae tremoribus supererant aedificia, ignibus absumpta funditus ruebloant: pereuntibus ab excidio hoc ccl circiter mortalium Millibus. Ob magni enim Festi Assumptionis Christi Dei Nostri Celebrationem, frequentia ibidem erat advenarum maxima. Ex hac autem Numinis ira conjicere licet, quam numerosus erat Populus Antiochensis. Sed et complures etiam, qui ruderibus obruti, vivi effodiebantur, derepente spiritum efflabant. Quin et civium quoque qui eripuerant sese, nonnulli, bonorum suorum, si quid poterant, corridentes, fuga rebus suis consuluerunt: sed a rusticis, in quos per viam inciderant, expilati bonis, etiam Vita spoliabantur. Caeterum inde Dei erga homines misericordia apparuit. Eorum enim, qui rapinas hasce exerceuerant, nonnulli in putredinem soluti, occaecati allii, sub chirurgorum incisionibus allii, infelicititer omnes, interierunt; et facinora sua deprecantes, reddiderunt animas. Ex quorum numero eodem tempore erat Thomas quidam, Silentarius. Hic a Numinis ira cavens sibi, aufugerat; et ad tertium, vel eo circiter, ab urbe lapidem, juxta S. Juliani quam vocant Portam sedibus positis, per ministros ibi suos, bona eorum qui evaserant

καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν. ἦ δὲ αὐτοῦ περιουσία ὑποιγεῖ-
συ ἀπώλετο· καὶ ἐν ᾧ τόπῳ ἐτελεύτησεν, ἐκεῖ καὶ ἐτάφη. B
ἐδείχθη γὰρ καὶ ἄλλα τινὰ μυστήρια τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ·
ἔγνοι γὰρ γνωτίκες δι' εἴκοσιν ἡμερῶν ἦ καὶ τριάκοντα ἀνῆλ-
5 θον ἐκ τῶν χωσθέντων ὑγιεῖς· πολλαὶ δὲ γεννήσασαι εἰς τὴν γῆν
κάτω ὑπὸ τὺς χώματα ἀπῆλθον σὸν νηπίοις ἀβλαβεῖς καὶ
ἔζησαν μετὰ τῶν τεχθέντων ἐξ αὐτῶν. καὶ ἄλλα δὲ παιδία
ώσαντως διεσώθησαν μεθ' ἡμέρους λί· καὶ πολλὰ φοβεράτερα
τούτων ἐγένετο. τῇ δὲ τοίτη ἡμέρᾳ μετὰ τὴν πτῶσιν ἐφάνη ἐν
10 τῷ οὐρανῷ ὁ τίμιος σταυρὸς διὰ νεφέλης κατὰ τὸ ἀρκτῶν μέ-
ρος τῆς αὐτῆς πόλεως· καὶ πάντες θεασάμενοι αὐτὸν ἔμειναν
χλαίοντες καὶ εὐχόμενοι ἐπὶ μίαν ὥραν. ἐγένοντο δὲ μετὰ
τὴν πτῶσιν τῆς πόλεως καὶ ἄλλοι σεισμοὶ πολλοὶ ὡς ἐπὶ χρόνον C
ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν ἐξ. Σελευκίας δὲ καὶ Λάρηνος ὡς ἐπὶ^{O 146}
15 μίλια εἴκοσι πτῶσις ἐγένετο· πολλὰ δὲ χρήματα παρέσχε ταῖς
παθούσαις πόλεσιν ὃ αὐτὸς βασιλεύεις. ἀκούσας γὰρ τὴν γενο-
μένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, λύπη συσχεθεὶς οὐ μικρῷ,
Θεοφιῶν μὴ ἀγομένων ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἀγίας πεντηκοστῆς κα-
ταλαβούσης, δίχα διαδήματος εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ
20 πορφυροῦ μαρτίου χλαίων, σὸν αὐτῷ δὲ καὶ πάντες οἱ συγκη-
τικοὶ καὶ πορφυρᾶν ἐφόρουν.

4. εἴκοσι Οχ.

omnia diripuit. Ubi vero per dies quatuor rapinas hasce exercuisset,
omnia depraedans, morte obiit, nullo etiam interveniente morbo, repenti-
na. Laus inde Deo ab omnibus tributa est. Quoque in loco mortuus,
eodem et sepultus est; direptis etiam, quae corraserat, bonis ejus omnibus.
Sed et verenda magis adhuc Divinae erga homines misericordiae
extiterunt indicia: Mulieres etenim praegnantes, xx post, vel etiam xxx
dies, illaesae ex ruderibus effodiebantur: quorum plurimae quoque, solu-
tis corruentium aedificiorum sub ruinis pueri doloribus, una cum in-
fantibus suis illaesae emergentes, Numinis irae supervixerunt. Quin et
pueruli quoque alii, tricesimum post diem, incolumes reperiebantur: mul-
taque his stupendiora contigerunt. Tertio autem post cladem hanc die,
Venerandae Crucis imago de caelo comparuit in nubibus, urbi ad septen-
triones imminens: qua visa, in lachrymas soluti omnes, preces unius ho-
rae per spatium effundebant. Acciderunt autem, post urbis casum, plu-
res etiam alii terrae motus, per spatium anni unius et vi mensium: qui-
bus etiam Seleuciae Daphnesque, quaeque ad vicesimum fere lapidem
distabant, aedifica concussa corruerant. Urbibus autem, calamitates
hasce perpessis, Imperator abunde pecuniarum suppeditavit. Dei enim
quanta erga homines Misericordia fuisse, edocet, et ipse clades has
acerbissime tulist; nec Byzantii pro more edita sunt spectacula. Pente-
costes etiam sacro Festo tum existente, Diademate posito, ipse, Senato-
resque omnes, vestibus pullis induiti, templum lachrymantes petebant.

'Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀπέστειλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Καρῆνον κόμητα μετὰ κεντηναρίων πέντε· συναπέστειλε δὲ καὶ Φωκᾶν Δ τὸν πατρίκιον καὶ Ἀστέριον, ἄνδρας σοφούς, δοὺς καὶ αὐτοῖς χρήματα πολλὰ εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀγωγῶν καὶ τῶν γεφυρῶν τοῦ ποταμοῦ, ὡς ἐπιστάμενος τὴν αὐτὴν πόλην· ἦν γὰρ οἰκήσας ἐν αὐτῇ χρόνον τινά, ὅτε κατῆλθε μετὰ τῶν στρατηλατῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ. καὶ πυκνῶς ἔγραψε τοῖς αὐτοῖς πατρικίοις τοῦ φροντισθῆναι τὴν πόλιν.

O 147 Ε Μετὰ δὲ τὸ δύγδον ἔτος τῆς αὐτοῦ Ἰουστίνου βασιλείας καὶ μηνῶν θ' συνεβασίλευσεν αὐτῷ ὁ Θειότατος Ἰουστινιανὸς 10 μετὰ τῆς Αὐγούστας Θεοδώρας, στεφθεὶς ὑπὸ τοῦ Θειοτάτου αὐτοῦ Θείου ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μαβορτίου. ὅστις βασιλεὺς

V 52 Ἰουστινιανὸς πολλὰ ἔχαρισατο τῇ αὐτῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει· καὶ εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας ποιῆσας μεγάλην κατάστασιν· καὶ ἐν ἔκαστῃ δὲ πόλει κατέπεμψε Θείας σύκριας, 15 ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, ὃποιον δὲ ἀν ὑπάρχωσι μέρους, ὥστε μὴ τολμᾶν τινα τοῦ λοιποῦ τὴν οἰανδήποτε ἀταξίαν ποιῆσαι, φόβον ἐνδειξάμενος εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας.

'Ἐν δὲ Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πρὸς διλήγον καιρὸν ἐγένοντο ἐν 20 φιλίᾳ οἱ δῆμοι.

Eodem etiam tempore, Carinum Comitem eo centenariis in structum misit, cumque eo Phocam Patricium et Asterium, viros prudentes: tradito etiam illis pecuniarum ingenti pondere, quod urbi esset, Aqueductibus, fluviique pontibus instaurandis. Agnovit enim urbem hanc, ex quo una cum Ducibus in bellum Persicum et ipse descendens, ibidem per tempus aliquod commoratus est. Patricios autem dictos, urbis curam suscipere, frequentibus suis literis hortatus est.

J U S T I N I A N U S I M P E R A T O R.

Exacto autem imperantis Justini anno VIII, menseque insuper IX, imperii socium sibi sumpsit divinissimum Justinianum, una cum Theodora Augusta; quem sacratissimum avunculus ejus, Mavortio Cos. Diadema insignivit. Hic vero Justinianus Imperator urbem Antiochiam magno pecuniarum pondere donavit: Res etiam Romanas, ubique per imperium, egregie composuit. Per Sacras enim, quas singulis in urbibus prouulgandas emiserat, cavit, caedis vel seditionum autores, quibuscumque demum a partibus steterint, uti poenas darent. Metus inde Provincialibus undique incussus, nec deinceps erat, qui omnino tumultus excitare ausus est.

Quinetiam populus Antiochenus, per aliquantillum temporis, inter se conveniebant.

Ἐκτισε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ εὐκτήριον οἶκον τῆς ἀγίας ο 148
Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀντικρυς τῆς λεγομένης
Ῥονφίνου βασιλικῆς, κτίσας πλησίον καὶ ἔτερον οἶκον τῶν ἀγίων Β
Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ. ὡσαύτως δὲ ἔκτισε καὶ ξενῶνα καὶ
5 λοιπὸν καὶ κινστέργονας. ὅμοιως δὲ καὶ ἡ εὐσεβεστάτη Θεο-
δώρα καὶ αὐτὴ πολλὰ τῇ πόλει παρέσχεν· ἔκτισε δὲ καὶ οἶκον
τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ εὐπρεπέστατον πάνυ· ἔκτισε δὲ καὶ
τὴν λεγομένην Ἀνατολίου βασιλικήν, πέμψας τοὺς κίονας ἀπὸ
Κωνσταντινούπολεως. ἡ δὲ αὐτὴ Αὐγούστα Θεοδώρα, ποιή-
10 σασι σταυρὸν πολύτιμον διὰ μαργαριτῶν ἐπεμψεν ἐν Ιεροσο-
λύμοις. ὁ δὲ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς δωρεὰς κατέπεμψε πᾶσι τοῖς
ὑποτελέσι τῆς Ρωμαικῆς πολιτείας.

Οἱ δὲ αὐτοὶ βασιλεῖς προεχειψάντο τὸν πατρίκιον Ὅπατιον
στρατηλάτην ἀνατολῆς εἰς τὸ φυλάξαι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σα- C
15 ρακηρῶν διὰ τὰ ἀνατολικὰ μέρη.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καιρῷ πατὰ πόλιν πολλοὶ ἐτιμωρήθησαν
Μανιχαῖοι, ἐν οἷς ἐτιμωρήθη καὶ ἡ γυνὴ Ἐρυθρίου τοῦ συγκλη-
τικοῦ καὶ ἄλλαι ἄμα αὐτῇ.

Τῆς δὲ Θεομηνίας συμβάσσης κόμης ἀνατολῆς ὑπῆρχεν
20 Ἐφραίμιος· ὅστις μετ' ὀλίγον χρόνον ἀναγκασθεὶς προεχειψάθη ο 149
πατριώρχης Ἀντιοχείας· ὁ γὰρ πρὸ αὐτοῦ γεγονὼς Ἐνφρόνιος
ἐν τῇ Θεομηνίᾳ πυρίκαυστος ἐγένετο. γνόντες δὲ οἱ εὐσεβεῖς βα-

4. Κοσμά Οχ. V. vol. I. p. 130. C. 5. κινστέργονας] μιγστέργονας Οχ.
Conf. p. 57. E. 9. Αὐγούστα Οχ. Eadem μαργαρίτων.

Extruxit etiam, Antiochiae aedem oratorium, e regione Basilicae, Rufini dictae, D. Mariae Deiparae semper Virgini sacram: cui etiam in propinquuo alteram Aedem SS. Cosmae et Damiano excitavit. Consimiliter quoque Hospitium, Balnea et Cisternas extruxit. Quin et religiosissima Theodora urbem eandem multis donavit: Aedem etiam splendidissimam extruxit, Michaeli Archangelo sacram; Anatolii etiam, quam vocant, Basilicam condidit, columnis eo ex Constantinopoli transmissis. Eadem Theodora Augusta, pretiosissimam Crucis effigiem, ex Margaritis elaborata, Hierosolymas misit. Idem Justinianus Vectigalibus per Imperium Romanum omnibus dona transmisit.

Iudem Imperatores militum in Oriente Magistrum dixerunt Hypatium Patricium, qui partes Orientales a Saracenorū incursionib[us] tueretur.

Caeterum per id tempus Manichaei passim per urbes plurimi poenas dederunt: ex quorum numero erat Erythrii Senatoris Uxor, unaque cum illa plures aliae.

Quo tempore autem terrae motus acciderat, Comes erat Orientis Ephraemius; qui paulo post Patriarchatum Antiochensem suscipere coactus est. Euphrasius enim, decessor ejus, conflagratione Coelesti absumptus perierat. Imperatores autem religiosissimi, audito Ephraemium Orien-

σιλεῖς ὅτι ὁ κόμης τῆς ἀνατολῆς Ἐφραίμιος ὑπὸ τοῦ κλήρου
κανονικῶς ἐχειροτονήθη πατριάρχης, προηγάγοντο ἀντ' αὐτοῦ
D κόμητα ἀνατολῆς Ζαχαρίαν, ὅστις ὑπῆρχε Τύριος. ὁ δὲ αὐτὸς
Ζαχαρίας, ἴδων τὴν γενομένην ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἡτήσατο
τοὺς αὐτοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς διὰ μηνύσεως αὐτοῦ ἀνελθεῖν ἐν 5
Βυζαντίῳ καὶ πρεσβεῦσαι ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχέων πόλεως. καὶ
ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἐπίσκοπον Ἀμηδείας, ἄνδρα εὐλαβῆ, καὶ
ἄλλους κληρικούς· καὶ ἀνῆλθον ἐν Κωνσταντινούπολει, καὶ πολ-
λὰ κατορθώσαντες ὑπέστρεψαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ μετὰ
δωρεῶν βασιλικῶν, λαβόντες χρυσοῦ κεντηνάρια λ' καὶ τύπους 10
περὶ διαφόρων κεφαλαίων τοῦ ἄγεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τὰ
πάτρια. οἱ δὲ αὐτοὶ βασιλεῖς μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐδωρήσαντο
τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἄλλα κεντηνάρια δέκα.

O 150 E Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ συνέβη ἀσθενῆσαι τὸν θειότατον Ἰουστί-
νον ἐν τοῦ Ἐλκους οὗ εἰχεν ἐν τῷ ποδὶ· ἦν γὰρ λαβὼν ἐν τῷ τό-15
πῳ σαγίτταν ἐν πόλεμῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς αὐ-
τοῦ ἐγένετο· μηνὶ αὐγούστῳ ἀ, ἵνδικτιῶνος πέμπτης· τελευτῇ
δὲ ἐνιαυτῶν οέ. ὡς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς αὐτοῦ βασι-
λείας ἔτη θ' καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο μετὰ καὶ τῶν τεσσάρων μη-
νῶν τοῦ αὐτοῦ ἀνεψιοῦ. 20

1. Εὐφραίμιος Οχ. 7. Ἀμηδείας] Conf. p. 60. D.

tis Comitem a Clero Canonice Patriarcham institutum fuisse, Zacharium quendam, Tyrium, in ejus locum Orientis Comitem suffecerunt. Qui quidem Zacharius, ubi tantam hanc Antiochiae desolationem vidisset, per litteras ab Imperatoribus religiosissimis petivit, uti ipse Byzantium vocatus Antiochenium causam Legatus ibi ageret. Itaque ascitis sibi in hoc Episcopo Amidensi, viro pio, aliisque ex Clero; Constantinopolim veniunt. Ubi cum felici successu negotiū egissent, Antiochiam magnam reversi sunt, donis instructi regiis, et ferentes secum auri centenaria xxx, cum sancitis etiam Imperatoriis de variis Capitulis, eo facientibus, ut in Antiochenium urbe pristinæ consuetudines observarentur. Quinetiam paulo post temporis iidem Impp. urbi etiam alia Centenaria x dederunt.

Contigit autem inter haec, divinissimum Justinum ex ulcere pedis, in quo a sagitta in praelio vulnus olim acceperat, decumbentem, e vivis excedere, Augusti i, Indict. v, aetatis anno lxxv. In universum itaque imperavit annos ix et dies xxii, annumeratis etiam mensibus illis iv, quibus Nepotem habuit Imperii socium.

ΛΟΓΟΣ ΙΗ'

V 53

ΧΡΟΝΩΝ ΙΟΤΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰουστίνου ἐβασίλευσεν ὁ Θεούτατος Αἰονοτινιανὸς ἔτη λή καὶ μῆνας ζ' καὶ ἡμέρας ιγ' ἐν μηνὶ ἀπριλλίῳ πρώτῃ, ἵνδικτιῶν πέμπτῃ, ἔτος χρηματίζοντος κατὰ Ἀντιόχειαν πεντακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ πέμπτου, ἐπὶ τῆς 5 ἓπατείνιος Μαρθορίου. ἦν δὲ τῇ ἴδαι κοντοειδῆς, εὐστηθος, εὔριος, λευκός, οὐλόθριξ, στρογγύλοψις, εὔμορφος, ἀναφάλας, ἀνθηροπρόσωπος, μιξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, O 152 μεγαλόψυχος, χριστιανός. ἔχαιρε δὲ τῷ Βενέτῳ μέρει, καὶ αὐτὸς δὲ ὡν Θρᾷξ ἀπὸ Βεδεριάνων.

10 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς ἔκτης ἐπινεμήσεως τῷ ὀκτωβρίῳ μηνὶ προηγάγετο κόμητα ἀνατολῆς ἐν Ἀντιόχειᾳ ὀνόματι B Πατρίκιον, Αρμένιον· ὥτινι δέδωκε χρήματα πολλά, κελεύσας

5. κοντοειδῆς Ox. 9. Θρᾷξ Ox. Eadem Βεδεριανᾶς.

L I B E R XVIII.

DE TEMPORIBUS JUSTINIANI IMPERATORIS.

Post Justinum mortuum imperium tenuit divinissimus Justinianus, annos XXXVIII, menses VII et dies XIII, inauguratus Aprilis die I, Indictione V, Mavortio tum Cos. anno autem Aerae Antiochensis DLXXV. Erat hic statura curta, pectore firme, naso justo, candidus, capillo criso, facie rotunda, formosus, recalvaster, vultu florido, capite mentoque subcanescensibus et Christianae religionis strenuus propugnator. Factioni autem *Praesinae* studebat; ex Bederiana vero Thracum et ipse ortum suum habuit.

Idem Imperator mense Octobri, Indict. VI, Comitem Orientis Antiochiae designavit, Patricium Armenium nomine; traditaque ei pecuniarum vi magna, mandavit uti profectus ipse urbem Phoeniciae, Palmyram vo-

αὐτῷ ἀπελθεῖν καὶ ἀνανεῶσαι πόλιν τῆς Φοινίκης εἰς τὸ λίμιτον τὴν λεγομένην Πάλμυραν καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ δημόσια, κελεύσας καὶ ὅριθμὸν στρατιωτῶν μετὰ τῶν λιμιτανέων καθέζεσθαι ἐκεῖ καὶ τὸν δοῦκα Ἐμίσσης πρὸς τὸ φυλάττεσθαι τὰ Ρωμαϊκὰ καὶ Τεροσόλυμα. ἡ δὲ Πάλμυρα πρώην μὲν μεγάλη 5 ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ ὁ Λαβίδ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ πρὸ τοῦ κτισθῆναι πόλιν ἔμονομάχησε μετὰ τοῦ Γολιάθ ὄπλισμένον ὅντος. ὅστις Γολιάθ λίθῳ λαβὼν ἔπεσε, καὶ δραμὶ ών ὁ Λαβίδ ἀπεκεράλισεν αὐτὸν εἰς ὃ ἐπεφέρετο ὁ Γολιάθ ἔιφος, καὶ τὴν κεφαλὴν 10 Σ αὐτοῦ λαβὼν κατέσχεται ἐπὶ ἡμέρας, καὶ εἰδῇ οὕτως ἐν Τεροσόλυ- μοις εἰσήγαγεν αὐτὴν μετὰ νίκης ἔμπροσθεν αὐτοῦ εἰς κοντὸν βασταζομένην. διὰ τοῦτο Σολομὼν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς νί- ο 153 γῆς τοῦ αἵτοι πατρὸς Λαβίδ ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν μεγάλην, ἐπι- θεὶς αὐτῇ τὸ ὄνομα Πάλμυραν, ὡς γενομένην μοῖραν τῆς Γο- λιάθ. τὸ δὲ πρώην ἐφύλαττεν ἡ αὐτὴ πόλις καὶ τὰ Τεροσόλυ- 15 μα, ὅθεν καὶ Ναβούχοδονόσορος ὁ βασιλεὺς Περσῶν δί αὐτῆς παρελθὼν πρώτην αὐτὴν παρέλυσε πολλῷ κόπῳ· ἐφοβεῖτο γὰρ ὅπισθεν αὐτὴν λῦσαι· πλῆθος γὰρ στρατιωτῶν Ἰουδαιῶν ἐκάθητο ἐκεῖ· ἥντινα παραλιαβῶν καύσας ἔστρεψε, καὶ οὕτως τὴν Τερονταλῆμ παρέλυσεν.

‘Ο δὲ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς δέδωκεν ὅπατείαν τῇ ἔκτῃ ἐπινεμή- σει τῷ Ιανουαρίῳ μηνί.

2. Παλμυρὰν Ox. hic et infra. 11. κόντον Ox. 14. αὐτῇ] αὐτῆς Ox. ibid. μοῖραν] Consulto hic omisit πάλαι, quod posuit vol. I. p. 60. B. 22. Ιαννοναρίῳ Ox.

catam, ad Imperii fines sitam, et collapsas inibi ecclesias et aedificia publica de novo excitaret: Numerum etiam Militum Limitaneis adjici jussit, qui sub Duce Emisseno ibi considerent, in Hierosolymorum Romanique Imperii finium custodiā. Erat autem Palmyra olim urbs magna: hoc enim in loco, ante jacta ibi urbis fundamina, Davidus Goliam armatum singulari aggressus certamine lapillo prostravit, accurrensque caput Goliae sui ipsius gladio amputavit. Quod sibi sumens, per aliquod tempus secum habuit: contoque deinde affixum, in Victoriae signum, Hierosolymis, sibi praeferrī voluit. Rex itaque Salomon, in memoriam Victoriae hujus, a Davide patre reportatae, speciosam ibi urbem condidit: nonnūque ei, a Goliae fato, Palmyram dedit. Antehac enim urbs ista Hierosolymis cedebat in propugnaculum: unde Rex Persarum Nabuchadonosorus, Hierosolymam bello petens, urbemque hanc, numero Judaeorum praesidio instructam, a tergo relinquere haud tutum existimans, ipsam prius, multo licet labore, cepit, captamque incendiis vastavit: Hierosolymas vero ipsas deinde occupavit.

Justinianus autem mense Januario, Indict. vi, nummos Consulares in populum spargebat.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Πέρσης ἐπολέμησε τῷ Λαζῶν βασι- V 54
λεῖ Ζταθίῳ, ἃς προσφύνεντι Ῥωμαίοις. ὁ δὲ Λαζῶν βασιλεὺς
πέμψας ἐδεήθη τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, αἰτῶν βοήθειαν παρ'
αὐτοῦ λαβεῖν· καὶ πέμψας αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς στρα-
5 τηλάτις τρεῖς, Γιλδέριχ καὶ Κήρυκον καὶ Εἰρηναῖον, μετὰ πολ-
λῆς βοηθείας Ῥωμαικῆς, καὶ συγκρούσαντες πόλεμον, ἔπεισον ἐξ
ἀμφοτέρων πολλοί. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἡγα-
νύκτησε κατὰ τῶν στρατηλατῶν, ὅτι φθόνῳ φερόμενοι πρὸς
ἔντοὺς οἱ στρατηλάται Ῥωμαίων προδεδώκασιν ἀλλήλους. καὶ
10 ἀγανακτήσας ὁ βασιλεὺς κατ’ αὐτῶν διεδέξατο αὐτούς· καὶ
κατελθόντος Πέτρου στρατηλάτου καὶ ἀποκινήσαντος αὐτοὺς O 154
τῆς ἔξαρχίας καὶ λαβόντος τὰ ἔξπεδιτα παρ’ αὐτῶν, ἀνεχώρη- B
σεν ἐκεῖθεν.

‘Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνενέωσε πόλιν τῆς Ἀρμενίας ὀνόματι
15 Μαρτυρόπολιν, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανόπολιν, ποιήσας
τὰ τείχη αὐτῆς καὶ τοὺς ἐμβόλους, ἥσαν γὰρ τῷ χρόνῳ φθα-
ρέντες, μετενέγκας ἐκεῖ καὶ ἀνατολικὸν ἀριθμόν. ἐν δὲ τῷ
αὐτῷ χρόνῳ προσεδόνη Ῥωμαίοις ὁ ὄχης τῶν Ἐρούλων ὀνόματι
Γρέπης· καὶ ἥλθεν ἐν Βυζαντίῳ μετὰ ἰδικῆς βοηθείας, καὶ
20 προσεκύνησε τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν καὶ ἤτησεν ἔντὸν γε-
νέσθαι χριστιανόν. καὶ βαπτισθεὶς ἐν ἀγίοις Θεοφανίοις ἀρύ-
δοχος αὐτοῦ ἐγένετο τοῦ ὀχράντου βαπτίσματος ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
‘Ιουστινιανός· ἐφωτίσθησαν δὲ οὖν αὐτῷ καὶ οἱ συγκλητικοὶ αὐ- C

12. ἔξπεδιτα Ch., ἔχοεδίτα Ox., ἔξπαιδίτα Chron. p. 335. B. Scri-
ptum fuerat EXPEDITA. 18. Ἐρούλων Ch., Ἐρούλλων Ox.

Eodem tempore Persa Lazorum Regi Ztathio, quod Romanorum in partes discessisset, bellum intulit. Auxilium itaque Lazorum rex petit a Justiniano, Romanorum Imperatore; qui etiam votis ejus annuens, tres Duces, Gilderichum, Cerycum et Irenaeum, magnis instructos copiis Romanis, ei in auxilium mittit. Praefilio deinde commisso, multi utrinque cederunt. Imperator autem eductus Duces hosce, mutuo flagrantes odio, sese invicem hosti prodidisse, ira commotus, Magistratibus eos abdicavit; Petrumque misit, qui profectus, dignitate eos amovit; et Copiarum ipse Dux factus abinde recessit.

Idem Imperator Martyropolim, Armeniae urbem, instauravit, murisque ejus et porticibus vetustate collapsis, de integro excitatis, collocatoque ibi Numero Orientali, nomen Urbi Justinianopolim dedit. Sub id tempus Herulorum Rex Grepes, Societatem cum Romanis initurus, exercitu proprio stipatus, Byzantium venit, supplexque ab Imperatore petit, uti Christianus ipse fieret. Sanctis itaque Theophaniis ipse, cum processibus suis et Cognatis duodecim, sacro Baptismatis lavacro illuminatus est, Imperatore ipso Justiniano eum ex immaculato fonte suscipiente. Tum vero Imperator abunde muneribus donatum eum in patriam suam cum

τοῦ καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ δώδεκα. καὶ πολλὰ χαρισάμενος αὐτῷ ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ ὥδενσεν ἐπὶ τὴν Ἰδίαν χώραν μετὰ τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας, εἰπόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων διτὶ Ὡταν βουληθῶ, δηλῶ σοι.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐκωλύθησαν αἰρέσεις διάφοροι, καὶ 5

O 155 ἀπεσπάσθησαν αἱ ἐκκλησίαι παρ' αὐτῶν δίχα τῶν λεγομένων Ἐξακιονιτῶν Ἀρειανῶν.

Γίνεται οὖν ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἀγούστου τοῦ καὶ Ὁκταβιανοῦ Ἰμπεράτορος ἕως τῆς συμπληρώσεως τῆς δευτέρας ὑπατείας τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἵνδικτιῶνος ζ ἔτη 10 φρεδ', ὡς εἶναι τὰ πάντα ἔτη ἀπὸ τοῦ Ἀδάμι ἕως τῆς αἰτῆς

D ἵνδικτιῶνος ἔτη ,εντζ'', καθὼς εὗρον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἔνιαντῶν ἐν τοῖς συντάγμασι Κλήμεντος καὶ Θεοφίλου καὶ Τιμοθέου τῶν χρονογράφων ὅμοφωνησάντων. ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου εὗρον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἔτῶν ἀπὸ Ἀδάμι ἕως τῆς 15

O 156 ὑπατείας Ἰουστινιανοῦ βασιλέως τῆς ἑβδόμης ἵνδικτιῶνος ἔτη ,ενλβ''. ἀκριβέστερον δὲ μᾶλλον οἱ περὶ Θεόφιλον καὶ Τιμόθεον ψηφίσαντες τοὺς χρόνους ἔξειθεντο. πάντων οὖν τὰ συγγράμματα φέρει ἔκτην χιλιάδα ἔνιαντῶν περαιωθεῖσαν. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τῆς δευτέρας ὑπατείας τοῦ Φειο-20 τάτου Ἰουστινιανοῦ ἔτη ,μσρ'' μικρῷ πλέον ἢ ἔλισσον, ἀπὸ δὲ τῆς κτίσεως Κωνσταντινούπολεως ἕως τῆς προγεγραμμένης

E ὑπατείας Ἰουστινιανοῦ καὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἑβδόμης ἴν-

8. τοῦ addidit Ch. 14. χρόνοις] „Forte scribendum χρονικοῖς.“
Ch. ibid. Εὐσεβίου] V. ad vol. I. p. 22. A. Conf. Schurzfleisch.
Not. Bibl. Vinar. p. 56. s. 20. ἔως addidit Ch.

exercitu suo remisit. Discessuro autem Imperator dixit: „sicubi te velim, per literas certiore te faciam.“

Ejusdem sub Imperio Haereticibus variis interdictum est, ademptis etiam Haereticorum templis, Exocionitis Arianis exceptis.

Caeterum ab Augusti Octaviani imperii initio, ad secundum usque Justiniani Consulatum Indict. vii. absolutum, anni numerantur DLIX. Itaque ab Adamo, ad eandem Indictionem vii. in universum intercesserunt anni M M M M M C C C C X C V I I, juxta annorum Computum, quem in Clementis, Theophili, ac Timothei, Chronographorum inter se concordium, scriptis inveni. Eusebii enim Pamphili si ratiocinia sequamur, ab Adamo ad secundum Justiniani Consulatum, Indict. vii., anni habentur M M M M M C C C C X X X I I. Sed longe accurrior is est, quem Theophilus, ac Timotheus instituerunt, rationum calculus. Ut ut in eo omnes convenient, exitum suum habuisse sextum Mundi Millenarium. Ab urbe autem condita, ad secundum usque sacratissimi Justiniani Consulatum, anni plus minus intercesserunt M C L X X X . A condita autem Constantinopoli, ad eundem Justiniani Consulatum et in-

δικτιῶνος ἔτη ρῆθ'. τῶν ἀρχαίων δὲ βασιλέων τοὺς χρόνους οὐ δεῖ ψηφίζειν κατὰ τὸν προειρημένον ἀριθμὸν τῆς βασιλείας αὐτῶν διὰ τὸ καὶ δύο ἄμα βασιλεῦσαι. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκ παιδόθεν ἔστεφον οἱ πατέρες καὶ μετ' αὐτῶν ἴβα-
5 σίλευον. ὁ οὖν χρονογράφος ἀνάγκην ἔχει γράψειν τοὺς χρό-
νους ὅσους ἐβασίλευσεν ἔκαστος βασιλεύς. δεῖ οὖν τοὺς ἀναγ-
νώσκοντας χρονικὰ συγγράμματα τῇ ποσότητι προσέχειν τῶν δια- V 55
δραμόντων χρόνων καὶ μόνον ἐπὶ τῆς τῶν προγεγραμμένων πάγ-
των βασιλείας.

10 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις, ὡς προεῖπον, ἐβασίλευσεν ὁ Θειό- O 157
τατος Ἰουστινιανός, τῶν δὲ Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης ὁ Λα-
ράσιθενος, ὁ νιὸς Περδόζον, ἐν δὲ Ῥώμη Ἀλλάριχος, ἔκγονος τοῦ
Οὐαλεμεριακοῦ, τῆς δὲ Ἀφρικῆς ὥῆς Γιλδέριχ ὁ ἔκγονος Γινζι-
ρίχου, τῶν δὲ Ἰνδῶν Αὔξουμιτῶν ἐβασίλευσεν Ἀνδας ὁ γεγονὼς
15 χριστιανός, τῶν δὲ Ἰβήρων Σαμαναζός.

Ἐν δὲ τῷ προγεγραμμένῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ
κατεπέμφθη στρατηλάτης Ἀρμενίας ὀνόματι Ζτίττας. ἐν γὰρ
τοῖς προλαβοῦσι χρόνοις οὐκ εἶχεν ἡ αὐτὴ Ἀρμενία στρατηλάτην, B
ἀλλὰ δοῦκας καὶ ἀρχοντας καὶ κόμητας. δέδωκε δὲ ὁ αὐτὸς
20 βασιλεὺς τῷ αὐτῷ στρατηλάτῃ ἀριθμοὺς στρατιωτῶν ἐκ τῶν
δύο πραισέντων καὶ ἀνατολῆς. καὶ στρατεύσας ἐντοπίους σκρι-

12. Ἀλλάριχος] Ἀταλάριχος Ch. V. ad p. 35. A. 14. Ἀνδας] V. p.
57. B. Ἀδάδ est Cedreno p. 374. B. 16. Σαμαναζός] Ζαβαναρ-
ζός Cedrenus p. 371. B.

dictionis VII. exitum, enumerantur anni cxcix. Imperatorum porro antecedentium tempora non est ut conficias tibi ex antedictis, per quae singuli regnarunt intervallis, ex eo quod nonnulli sceptrum bini tenuerint, filiosque, ab infantia prima diadematate insignitos, in imperii societatem parentes asciverint. Et quidem Chronographum decet quot quisque imperator annos regnaverit exponere. At interim Chronica hujusmodi legentes, solis decurrentium annorum intervallis, per singula antecedentium imperatorum regna attendere oportet.

Quo autem tempore sacratissimus Justinianus imperium tenuit, Persarum Rex fuit Coades Darasthenus, Perozi filius.

Romanum vero regnum habuit Alarichus, Africanum, Gilderichus; ille Valemeriaci, hic Gensirici nepos. Indis autem Auxumitis regnavit Andas, qui Christianus factus est, Iberis vero Zamanazus.

Supradicto autem anno imperii Justiniani Tzittas, in Armenia Militum Magister constitutus est; quippe quae antehac Ducibus, Praefectis et Comitibus paruit; Militum vero Magistrum non habuit. Quinetiam ei dedit Imperator Militum Numeros, quos duobus Praesentibus Militiis Orientalique subtraxit. Tzittas autem, Magistratu suscepto, Scrinarios

νιαρίους ἐποίησεν ἔαυτῷ σκοτινιαρίονς στρατηλατιανοὺς ἀπὸ Θείας
σάκρας, αἰτησύμενος τὸν βασιλέα αὐτόχθονας στρατεῦσαι, ὡς
εἰδότας τὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας. καὶ παρέσχεν αὐτῷ τοῦτο καὶ
τὰ δίκαια τῶν Ἀρμενίων τῶν δουκῶν καὶ τῶν κομήτων καὶ

O 158 τοὺς ὑπάτους αὐτῷν, πρώην μὲν ὄντας καστρισανοὺς στρατιώ-
τας· ἵσαν γὰρ καταλυθεῖσαι αἱ πρώην οὖσαι ἀρχαῖ. ἔλαβε δὲ
καὶ ἀπὸ τοῦ στρατηλάτου ἀνατολῆς ἀριθμοὺς τέσσαρας· καὶ γέ-

C γονεν ἔκτοτε μεγάλη παραφυλακὴ Ῥωμαίοις. ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ
πολεμικός· δοτις καὶ τὴν ἀδελφὴν Θεοδώρας τῆς Αὐγούστας
ἡγάγετο πρὸς γάμον, ὀνόματι Κομιτώ, νυμφευθεῖσαν ἐν τοῖς Αν-
τιόχου, πλησίον τοῦ Ἰππικοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

'Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔξεφάνησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς θεῖον
τύπον περὶ ἐπισκόπων καὶ δραφανοτρόφων καὶ οἰκονόμων καὶ
ἱεροδόχων, εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἔκαστος τῶν προειρημέ-
νων εἶχεν ἐν ὑποστάσει περιουσίας, εἰς ταῦτα καὶ μόνα ἴνα δια-
15

O 159 τίθηται, καὶ εὐθέως, ἢ μόνον προεχειρίσθη, ἐδηλοῦτο ἡ αὐτοῦ
περιουσία.

D Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνενεώθη τὰ μέρη Συκῶν καὶ τὸ
Θέατρον καὶ τὰ τείχη, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανούπολιν.

'Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ προσεδρόνη Ῥωμαίοις ἠγέγοντο εἰς τῶν
Σαβείδων Οὔννων, γυνή τις ἀνδρεία καὶ πλήθει καὶ φρονήσει,
ὀνόματι Βώα, χήρα, ἔχονσα δὲ μικροὺς γίνοντας δύο καὶ ὑπὲρ αὐ-

10. Κομιτώ Ch., Κομητώ Ox. 18. ἀνενεώσθη Ox. Quod potest
etiam ἀνενέωσε scribi.

indigenas sibi accepit: Imperatorem etiam exoratum habuit, uti Divino
suo ex Edicto, Sciriarii Militiae inservientes, ex indigenis (ut qui Ar-
meniae regiones penitus callerent,) deinceps deligerentur. Et quidem
Imperator ei non hoc solum, sed Armeniorum quoque Ducum, Comitum-
que jura, sicuti et Consulum, qui prius Castrenses fuerant Milites, dicen-
dorum concessit: qui olim enim ibi obtinuerunt, Principatus in posterum
exoluerunt. Sed et a Militum et Orientis Magistro Numeros etiam qua-
tuor accepit: cessitque deinceps magnum Romanis in praesidium. Erat
hic vir in bello strenuus; in uxorem autem duxit Theodorae Augustae
sororem, nomine Comitonam, quam in aedibus Antiochi, prope Circum
Constantinopolitanum sitis, sibi desponsatam habuit.

Sub idem tempus Imperator sacro suo Edicto de Episcopis, Orpha-
notrophis Oeconomis et Xenodochiariis cavit, ne nisi de iis quae ante
munus susceptum habuerint bonis, testamentum emitterent; a munere ve-
ro suscepto statim ut bonorum suorum tabulae producerentur.

Eodem tempore Imperator Sycarum ruinas excitavit; et instauratis
ibi Theatro moenibusque, Justinianopolim vocavit.

Circa id etiam tempus Romanis adjunxit sese vidua quaedam mulier;
Hunnorum Sabirorum regina, nomine Boa, viribus prudentiaque praepol-

τὴν χιλιάδας ἑκατόν· ἡτις ἐδυνάστευσε τῶν Οὐννικῶν μερῶν μετὰ τὴν τοῦ Ἰδίου ἀνδρὸς Βλάχ ἀποβίωσιν. καὶ προτραπεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἔτεις πολλοῖς βασιλικῆς φορεσίας καὶ σκευῶν διαφόρων ἐν ἀργύρῳ καὶ χρημάτων οὐκ ὀλίσγων, συνελάβετο δορυφαλάτους καὶ ἄλλους ὅῃγας δύο Οὐννους, οὓς στινας ἦν προτρεψάμενος Κωάδης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς εἰς τὸ συμμαχῆσαι αὐτῷ κατὰ Ῥωμαίων. καὶ παραλαβοῦσα αὐτοὺς ἡ αὐτὴ Βώα ὁγήσσα παριόντας ἐπὶ τὰ Περσικὰ πρὸς Κωάδην, βασιλέα Περσῶν, μετὰ πλήθους βοηθείας χιλιάδων 10 κ'. ὄντων τὰ πλήθη κατεσφάγη ἐν τῇ συμβολῇ· τὸν δὲ ἕτα ὅῃγα αὐτῶν ὀνόματι Τύραγξ συλλαβομένη δέσμιον ἐπεμψεν ἐν Κωνσταντινούπολει τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, καὶ ἐφούλκισεν οἱ 160 αὐτὸν πέρων ἐν τῷ ἄγιῳ Κόρωνι. ὁ γὰρ Γλάρης ὁ ἄλλος ὅῃξ τῶν 56 αὐτῶν Οὐννων ἐσφάγη ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ τῶν πολεμίων 15 τῆς ὁγηίσσης.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ ὁ πλησίον Βοσπόρου ὅῃξ τῶν Οὐννων ὀνόματι Γράδης προσερρόντη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· καὶ ἦλθεν ἐν Κωνσταντινούπολει καὶ ἐφωτίσθη· ὄντινα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐδέξατο εἰς φώτισμα, καὶ πολλὰ χαρισάμενος αὐτῷ ἀπέ-20 λυσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰδίαν χώραν εἰς τὸ φυλάττειν τὰ Ῥωμαϊκὰ καὶ τὴν Βόσπορον, ἥντινα πόλιν Ἡρακλῆς ὁ ἀπὸ Ἱσπανιῶν ἔκτισε καὶ ἐποίησε συντελεῖν Ῥωμαίοις ἀντὶ χρημάτων βόας οἱ 161 κατ' ἔτος, δεδωκὼς αὐτῇ τῇ πόλει ὄνομα Βοῶν φόρος, ὅπερ καὶ

1. χιλιάδας Ch., χιλιάδες Ox. 21. τὴν Ch., τὸν Ox. V. p. 56. D.
23. ὄπερ] Malim ὄνπερ.

lens. Mater erat haec filiorum duorum parvulorum; quae exercitum cccccc militum sub se habens, regionibus Hunnicis, post Blach conjugis sui obitum imperabat. Haec, quam Justinianus Imperator amplissimis Ornatibus Regii muneribus, vasisque ex argento diversis, nec non pecuniarum vi maxima, sibi conciliaverat, alias duos Hunnorum Reges, quos Persarum Rex Coades in bello societatem adversus Romanos ascerivat, captivos habuit, nempe eos in Persidem proficiscentes, ad Coadem Persarum regem, cum xx. armatorum Millibus, ipsa adorta est; praelioque commisso, copias eorum totas delevit; unumque etiam ex Regibus, cui Tyrannum nomen, in vincula conjectum, Constantinopolim Justiniano Imperatori transmisit: qui etiam eum, in ripa ulteriore, juxta S. Cononem, in furcam egit. Alter enim Hunnorum rex, nomine Glom, in praelio ab Reginae copiis occisus est.

Eodem tempore societatem etiam cum Romanis iniit Hunnorum Rex quidam, qui prope Bosporum regnavit, nomine Grod. Hic Constantinopolim veniens illuminatus est Imperatore ipso eum suscipiente: a quo muneribus etiam abunde donatus, in patriam suam remissus est; ut Res ibi Romanas Bosporumque custodiret. Urbem hanc Hercules ille Hispanus olim condidit; imposito ei, pecuniae loco, Boum tributo, Romanis quot-

B συντιεῖν αὐτὴν ἐκέλευσεν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει ἐκάθισεν ἀριθμὸν στρατιωτῶν Ῥωμαίων, ἦτοι Ἰταλῶν, λεγομένων Ἰσπανῶν, δοὺς αὐτοῖς καὶ τριβοῦντον σὺν αὐτοῖς φυλάττοντα. ἦν δὲ ἐν τῇ πόλει συναλλαγὴ Ῥωμαίων τε καὶ Οὖννων.

Ο 162 'Ο δὲ αὐτὸς ὁ γενόμενος χριστιανὸς ἀπελθὼν ἐπὶ 5 τὴν ἴδιαν χώραν πλησίον Βοσπόρου εὗρε τὸν ἴδιον ἀδελφόν· καὶ ἔσας αὐτὸν μετὰ βοηθείας Οὖννικῆς ἀνεχώρησεν. ἔσεβον δὲ οἱ αὐτοὶ Οὖννοι ἀγάλματα· καὶ λαβόντες αὐτὰ ἔχώνευσαν·

C τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Μούγελ. καὶ πιοθέντες Ῥωμαίους ἤλθον ἐν Βοσπόρῳ καὶ ἐφόνευσαν τοὺς φυλάττοντας τὴν πόλιν.

Καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε κόμητα στενῶν τῆς Ποντικῆς Θαλάσσης, ὃν ἐκέλευσε καθῆσθαι ἐν τῷ λε-15 γομένῳ Ιερῷ εἰς αὐτὸν τὸ στομίον τῆς Πόντου, Ἰωάννην τὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀποστέλλας αὐτὸν μετὰ βοηθείας Γοτθικῆς. καὶ ἐπεστράτευσε κατὰ τῶν αὐτῶν Οὖννων ὃ αὐτὸς βασιλεὺς πέμψας Ο 163 διὰ τῆς αὐτῆς Ποντικῆς Θαλάσσης πλοῖα γέμοντα στρατιωτῶν καὶ ἔξαρχον, δομοίως δὲ καὶ διὰ γῆς πέμψας πολλὴν βοήθειαν 20 καὶ στρατηγὸν Βαδονάριον. καὶ ἀκούσαντες οἱ βάροβαροι, ἔφ-

4. συναλλαγὴ] συναλλαγὴ Ch., συναλλάγματα Theophanes p. 150.
A. 17. Γοττικῆς Ox., ut aliquoties scriptum apud Cedrenum.

annis pendendo: unde et nomen urbi, a Tributo Boario, Bosphorum dedit. In hac autem urbe Militum Romanorum, nempe Italorum, qui Hispani vocantur, Numerum collocavit; cui Tribunum quoque praefecit, qui cum illis una [urbem] custodiret. Itaque in eadem urbe Romanis cum Hunnis commercia intercesserunt.

Praedictus autem Hunnorum Rex, Christianus factus, in patriam suam Bosphoro vicinam remeavit: ubi cum in fratrem suum incidisset copiis Hunnicis ei commissis, inde discessit ipse. Erant autem Hunni Idolorum Cultores; haec itaque sibi sumentes, (ex argento cum fuerint et electro) refundunt: massaque eorum Bospori pro Miliarisulis permutarunt. Sacerdotes interim ob hoc in furem conversi, Regem suum e medio tollunt: et in ejus locum, Mugel, fratrem ejus sufficiunt. Sed et a Romanis sibi metuentes, Bosphorum veniunt; Urbisque ibi Custodes interficiunt.

Imperator vero de his certior factus Comitem Angustiarum Pontici Maris Johannem Exconsulem creavit; quem Gothica manu instructum, ad Hierum quod vocant, in ipsis Ponti faucibus consedere jussit. Quinetiam Imperator, adversus Hunnos hosce arma moturus, per mare Ponticum naves Militibus instructas, Classisque Praefectum emitit terrestrem quoque exercitum ingentem, Baduarii sub ductu expedit. Caeterum Barbari his

γον, καὶ γέγονεν ἐν εἰρήνῃ ἡ Βόσπορος, ὑπὸ Ρωμαίων οἰκουμένη.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη Ἰνδὸν πολεμῆσαι πρὸς ἑαυτοὺς οἱ ὄνομαζόμενοι Αὐξονμῖται καὶ οἱ Ὀμηρῖται· ἡ δὲ αἰτία τοῦ πολέμου αὕτη.

Οἱ τῶν Αὐξονμιτῶν βασιλεὺς ἐνδότερός ἐστι τῶν Ἀμεριτῶν, ὁ δὲ τῶν Ὀμηριτῶν πλησίον ἐστὶ τῆς Αἴγυπτου. οἱ δὲ πραγματευταὶ Ρωμαίων διὰ τῶν Ὀμηριτῶν εἰσέρχονται εἰς τὴν Αὐξούμην καὶ ἐπὶ τὰ ἐνδότερα βασιλεῖα τῶν Ἰνδῶν. εἰσὶ γὰρ Ἰνδῶν 10 καὶ Αἰθιόπων βασιλεῖα ἑπτά, τρία μὲν Ἰνδῶν, τέσσαρα δὲ Αἰθιόπων, τὰ πλησίον ὅντα τοῦ Ὡκεανοῦ ἐπὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη. τῶν οὖν πραγματευτῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμεριτῶν ἐπὶ τὸ ποιήσασθαι πραγματείαν, ἐγνωκὼς Δίκινος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀμεριτῶν, ἐφόνευσεν αὐτοὺς καὶ πάντα τὰ αὐτῶν 15 ἀφείλετο, λέγων ὅτι οἱ Ρωμαῖοι οἱ χριστιανοὶ κακῶς ποιοῦσι τοῖς Ιουδαίοις ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτῶν καὶ πολλοὺς κατέέτος φο- O 164 νεύοντοι· καὶ ἐκ τούτου ἐκαλύθη ἡ πραγματεία. ὁ δὲ τῶν Αὐξονμιτῶν βασιλεὺς ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀμεριτῶν ὅτι Κακῶς ἐποίησας φονεύσας Ρωμαίους χριστιανοὺς πραγματευτὰς 20 καὶ ἔβλαψας τὰ ἐμὰ βασιλεῖα. καὶ ἐκ τούτου εἰς ἔχθραν ἐτράπησαν μεγάλην καὶ συνέβαλον πρὸς ἀλλήλους πόλεμον. ἐν τῷ V 57 δὲ μέλλειν τὸν βασιλέα τῶν Αὐξονμιτῶν πολεμεῖν συνετάξατο

4. V. ad vol. I. p. 54. A. 6. s. Ἀμεριτῶν] Conf. p. 67. Non-nosum Photii cod. 3. 10. βασιλεῖα Ch., βασιλεῖαι Ox.

auditis fugam capessunt; Bosporumque Romani tranquille deinceps incoluerunt.

Contigit autem eodem tempore bellum Auxumitis cum Homeritis Indis mutuum intercedere, ex causa scilicet ista.

Homeritarum Rex cum propius ab Aegypto absit quam qui interiora occupat rex Auxumitarum, Negotiatores Romani Auxumam interioraque Indorum regna petentes, iter suum per Homeritas faciunt. Indorum enim et Aethiopum septem sunt regna, quorum tria Indorum sunt, quatuor vero, quae Oceano contermina in Orientem vergunt, Aethiopicae sunt ditionis. Negotiatores itaque Romanos ob mercaturam exercendam Partes Homeritarum pertransientes Dimnus, Homeritarum rex, aggressus, bonis eos omnibus, vitaque spoliavit: Quippe, dicebat, Judaei a Romanis Christianis, proprios etiam intra fines, male habiti sunt, plurimis eorum quotannis occisioni datis: Exinde igitur Negotiatoribus interdictum est. Rex vero Auxumitarum Homeritensem regem „per litteras interpellans, Male, inquit, egisti, quod Romanorum Christianorum Negotiatores occideris: quod et meo pariter regno detrimentum cessum est.“ Exinde vero odium inter eos ortum est: quod in bellum tandem mutuum prorupit. Caeterum rex Auxumitarum in bellum profecturus volebat, si Dimnum Homeritensem regem bello superayerit, Christianum se futurum. „Pro

Ioannes Malalas.

λέγων δτι Ἐὰν νικήσω Λίμνον τὸν βασιλέα τῶν Ἀμεριῶν, χρι-
στιανὸς γίνομαι· ὑπὲρ γάρ τῶν χριστιανῶν πολεμῶ αὐτῷ· καὶ
νικήσας ὁ βασιλεὺς τῶν Αὐξονιτῶν καὶ παραλιθῶν αὐτὸν αἰ-
χμάλωτον, ἀνεῖλεν αὐτὸν καὶ πᾶσαν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ
τὴν χώραν καὶ τὰ βασιλεῖα αὐτοῦ ἔλαβε.

5

Καὶ μετὰ τὴν νίκην ἐπειψε συγκλητικοὺς αὐτοῦ δύο καὶ
μετ' αὐτῶν διακοσίους ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, δεόμενος τοῦ βασιλέως
Ἰουστινιανοῦ ὥστε λαβεῖν αὐτὸν ἐπίσκοπον καὶ κληρικοὺς καὶ
κατηχηθῆναι καὶ διδαχθῆναι τὰ χριστιανῶν μυστήρια καὶ φω-

O 165 τισθῆναι καὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν χώραν ὑπὸ Ρωμαίων γενέσθαι. 10

Β καὶ ἐμηνύθη τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ πάντα διὰ Λικινίου, αὐ-
γονοτατοῦ Ἀλεξανδρείας· καὶ ἐθέσπισεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ὅντα
τινα βούλονται ἐπίσκοπον λαβεῖν αὐτούς. καὶ ἐπελέξαντο οἱ αὐ-
τοὶ πρεσβευταὶ Ἰνδοὶ τὸν παραμονάριον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἄνδρα εὐλαβῆ, παρθένον, ὀνόματι Ἰωάννην, 15
ὅντα ἐνιαυτῶν ὡς ἔξηκοντα δύο. καὶ λαβόντες τὸν ἐπίσκοπον
καὶ τοὺς κληρικούς, οὓς αὐτὸς ἐπελέξατο, ἀπήγαγον εἰς τὴν
Ἰνδικὴν χώραν πρὸς Ἀρδαν τὸν βασιλέα αὐτῶν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη ἔχθραν γενέσθαι τοῦ δονκὸς
Παλαιστίνης Διομήδου, σιλευταρίου μετὰ τοῦ φυλάρχου Ἀρέ-

C θα. ὁ δὲ Ἀρέθας φοβηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδότερον λμιτον
ἐπὶ τὰ Ἰνδικά. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Ἀλαμούνδαρος ὁ Σαρα-
κηνὸς τῶν Περσῶν, ἐπιδέιψας αὐτῷ τῷ φυλάρχῳ Ρωμαίων, πα-

20. Διομήδον] Sic Διομήδη vol. I. p. 46. C, Παλαμήδη ibid. p.
45. D, omnia, ut arbitror, mendose. 23. φυλάρχῳ Ch., φιλάρχῳ Ox.

Christianis enim, inquit, adversus eum arma sumo. Auxumitarum vero
rex victoria tandem potitus, Homeritarum regem bello captum occidit,
deleto exercitu ejus toto regionibus etiam regnisque ejus occupatis.

Post partam vero victoriam duos, ex proceribus suis ducentis aliis
stipatos, Alexandriam misit; per quos Justinianum Imperatorem rogatum
habuit, uti Episcopus sibi Clericique darentur, a quibus Christianae Re-
ligionis rudimentis et Mysteriis imbutus, sacro Baptismatis lavacro intin-
geretur: insuper etiam petens, uti tota Indorum regio sub Romano esset
imperio. Imperator autem a Licinio, Augustali Alexandriae, per lite-
ras de his certior factus, Rescripto suo jussit, Episcopum quemcunque
vellent sibi acciperent. Deligebant itaque Indorum Legati Joannem, S.
Joannis in Alexandria Paramonarium, virum plium, et caelibem, annosque
circiter LXII. natum. Hunc igitur, una cum Clericis Episcopum Legati
sumentes secum, in Indiam ad Regem suum Andam abduxerunt.

Contigit autem per id tempus Diomedi silentiario, Palaestinae Duci,
cum Aretha Phylarcho inimicitias intercedere. Arethas autem sibi me-
tuens, in interiores Indiae fines se recepit, quod ubi Alamundaro Sar-
ceno, Persarum Duci, nunciatum fuit, Phylarchum ipse Romanorum ador-

ρυλαβῶν ἐρόνευσεν αὐτὸν· ἦν γὰρ μετὰ χιλιάδων τριάκοντα.
καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς γράφει τοῖς δονξὶ^{ο 166}
Φουνίκης καὶ Ἀραβίας καὶ Μεσοποταμίας καὶ τοῖς τῶν ἑπαρ-

χιῶν φυλάρχοις ἀπελθεῖν κατ' αὐτοῦ καὶ καταδιώξαι αὐτὸν καὶ
5 τὸ πλῆθος αὐτοῦ. καὶ εὐθέως ἀπελθόντες Ἀρέθας ὁ φύλαρχος
καὶ Γνούφας καὶ Νααμάν καὶ Διογένιος ὁ δονξὶ^D Φουνίκης καὶ
Ἴωάννης ὁ τῆς Εὐφρατησίας καὶ Σεβαστιανὸς ὁ χιλιάρχος μετὰ
τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας· καὶ μαθὼν Ἀλαμούνδαρος ὁ Σα-
ρακηνὸς ἔφυγεν εἰς τὰ Ἰνδικὰ μέρη μεθ' ἧς εἶχε βοηθείας Σα-
10 ρακηνικῆς. καὶ εἰσελθόντες οἱ δονκες Ἄραμαίων καὶ οἱ φύλαρ-
χοι μετὰ βοηθείας συνεπομένης, καὶ μηδαμοῦ αὐτὸν καταλα-
βόντες, ὥρμησαν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ παρέλαβον τὰς
σκηνὰς αὐτοῦ, καὶ αἰχμαλώτους δὲ ἐλαβον πλῆθος ἀνδρῶν καὶ
γυναικῶν καὶ παιδίων καὶ ὄσας εὗρον καμήλους δρομαναρίας
15 καὶ ἄλλα διάφορα κτήνη. ἔκανσαν δὲ καὶ κάστρα Περσικὰ τέσ-
σαρα πυραλαβόντες καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὅντας Σαρακηνούς τε
καὶ Πέρσας, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ Ἄραμαϊκὰ μετὰ νίκης.

'Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον τὸ ἐν Κων-^{ο 167}
σταντινούπολει, ὃ ἤρξατο κτίζειν Ἀραστάσιος ὁ βασιλεὺς, τὸ Ε
20 ἐπίκλην Δαγισθέον. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ μεσίανλον τῆς βασιλικῆς

5. [Ἄρέθας] Idem fortasse qui redit p. 70. A. 6. καὶ Ἰ.] ὁ Ἰ. Ox.
7. Σεβαστιανὸς Ox. 14. δρομοναρίας Ox. 20. Δαγισθέον] Δα-
γισθαίον recte Chron. p. 338. C. ibid. μεσίανλον Ch., Chron.,
μεσίαντον Ox. Eadem κιγστέρνας.

tus est, captumque trucidavit: numerabat enim in exercitu suo xxx Mili-
lia Militum: Imperator vero Justinianus ubi haec audisset, Phoeniciae,
Arabiae et Mesopotamiae Ducibus, Provinciarum etiam Phylarchis, per
literas imperavit, uti egressi omnes Alamundarum exercitumque ejus in-
sequerentur. Sine mora igitur Arethas Phylarcha, Gnuphas, cum Na-
mane, Dionysius etiam Phoeniciae Dux, et Joannes Dux Euphratesiae,
cum Sebastiano Chiliarcho, copiis suis junctis omnibus exierunt. Quod
ubi audivisset Alamundarus Saracenus, in regiones Indicas, una cum co-
piis quas habuit Saracenicis, se recepit: Quem Duces et Phylarchae Ro-
mani cum copiis suis inseuti cum prehendere non poterant, iter inde
suum in Persidem ducunt: ubi Alamundari tentoriis direptis, ingentem et-
iam virorum, mulierum, puerorumque turbam captivam inde abduxerunt:
camelos etiam dromades jumentaque alia diversa, quotquot inveniri pote-
rant, pro praeda habuerunt. Quinetiam Castellis Persarum quatuor in-
cendio datis, captisque qui in eis erant Persis et Saracenis, victores do-
num revertuntur.

Porro Imperator Dagisthei quod vocant Balneum Publicum, Constan-
tinopoli olim ab Anastasio inchoatum, exaedificavit. Extruxit etiam Me-

κινστέρνας, βονδόμενος εἰσαγαγεῖν ἐν αὐτῇ τὸ ὄδωρο τὸ Ἀδριάνιον. ἀνενέωσε δὲ καὶ τὸν ἀγωγὸν τῆς πόλεως.

V 58 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ διεβλήθησάν τινες τῶν ἐπισκόπων ἀπὸ διαιφόρων ἐπαρχιῶν, ὡς κακῶς βιοῦντες περὶ τὰ σωματι-
κὰ καὶ ἀρσενοκοιτοῦντες. ἐν οἷς ἦν Ἡσαΐας ὁ τῆς Ῥόδου ὁ
ἀπὸ νυκτεπάρχων Κωνσταντινουπόλεως, ὅμοίως δὲ καὶ ὁ ἀπὸ
Διὸς πόλεως τῆς Θράκης, ὀνόματι Ἀλέξανδρος. οἵτινες κατὰ
Θείαν πρόσταξιν ἡνέχθησαν ἐν Κωνσταντινούπολει, καὶ ἐξετα-
σθέντες καθηρέθησαν ὑπὸ Βίκτωρος ἐπάρχον πόλεως, ὅστις
ἐτιμωρήσατο αὐτούς, καὶ τὸν μὲν Ἡσαΐαν πικρῶς βασανίσας 10
ἔξωρισε, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον κανλοτομήσας ἐπόμπευσεν εἰς
O 168 κραβαταρίαν· καὶ εὐθέως προσέταξεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τοὺς
ἐν παιδεραστίαις ενδισκομένους κανλοτομεῖσθαι. καὶ συνεσχέ-
θησαν ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ πολλοὶ ἀνδροκοῖται, καὶ κανλοτομη-
θέντες ἀπέθανον. καὶ ἐγένετο ἔκτοτε φόβος κατὰ τῶν νοσούντων 15
τὴν τῶν ἀδόνων ἐπιθυμίαν.

B Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐπιθεν ὑπὸ Θεομηνίας ἐν τῇ Μυσίᾳ
Πομπηιούπολις· τῆς γὰρ κινήσεως γενομένης ἔξαιρην ἐσχί-
σθη ἡ γῆ καὶ ἔχασθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μετὰ τῶν οἰκούντων,
καὶ ἦσαν ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἥχος αὐτῶν ἐφέρετο τοῖς περισω- 20
Θεῖσι. καὶ πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς εἰς τὴν ἐκχόϊσιν

5. Ῥόδον καὶ ὁ Οχ. 6. ὁ ἀπὸ] Immo ὁ. 17. Πομπειούπο-
λις Οχ. 21. ἐκχόϊσιν] ἐκχόησιν Οχ. hic et 61. B. V. vol. I. p. 95. B.
Monitum de vitio etiam ab editoribus Stephani c. 10558. D.

saulum Cisternae Basilicae, Adriani aquas in eam immittere volens. Ur-
bis etiam Aquaeductum renovavit.

Iisdem temporibus diversarum provinciarum Episcopi libidinis nefan-
dae cumque Masculis impurissimi concubitus rei peragebantur: inter
quos Isaias Rhodi, Constantinopolitanus olim Nycteparchus, et Alexander
Diospolis in Thracia Episcopi fuerunt. Hi itaque divino Imperatoris ex
Edicto Constantinopolim adducti, post examen initum, a Victore Urbis
Praefecto gradu suo deturbati, poenas dederunt. Et Isaias quidem, gra-
ves cruciatus perpessus, in exilium missus est. Alexander vero, veretra
amputato, lecticae impositus, populo in spectaculum datus est. Quin et
Legem quoque dein Imperator tulit, Libidinis Masculae reos quoscunque
virilibus mutilari. Multique eodem tempore Masculi concubitus rei de-
pensi sunt, qui virilibus executi perierunt. Metus hinc malo hoc labo-
rantibus incussus est.

Circa haec tempora divinam iram perpessa est Pompeiopolis, urbs
Mysiae. Ex tremoribus enim terra subito dehiscente, dimidia civitas una
cum incolis absorpta est: obrutorum interim clamoribus ad superstitionem

τοῦ περισωθῆναι τοὺς ὅντας ὑπὸ τὴν γῆν, ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς ζήσασι καὶ τῇ πόλει εἰς ἀνανέωσιν.

Οὐδὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνενέωσε τοὺς νόμους τοὺς ἐκ τῶν προλαβόντων βασιλέων Θεοπισθέντας, καὶ ποιήσας νεαροὺς νόμους ἔπειτα κατὰ πόλιν, ὥστε τὸν ἀρχοντα ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν ἔχει μὴ κτίζειν οἶκον ἢ ἀγοράζειν κτῆμα, εἰ μή τις συγγενῆς αὐτῷ ὑπάρχει, διὰ τὸ μὴ βιάζεσθαι τοὺς συγκεκτημένους ἢ ἀναγκάζεσθαι τίνα διὰ τὴν ἀρχὴν προστασίαν εἰς αὐτὸν διατελεσθαι.

10 Όμοιος δὲ καὶ περὶ τῶν φυσικῶν παιδῶν, ὥστε κληρονομεῖν κατὰ τὸν Ἀναστασίον τοῦ βασιλέως νόμον.

Καὶ περὶ τοῦ κληρονομοῦντος, ὥστε ἔξεῖναι αὐτῷ παραιτεῖσθαι τὴν κληρονομίαν ὅτε δὲ ἂν βούληται, καὶ μὴ ἀποκλείεσθαι χρόνῳ.

15 Περὶ δὲ τῶν μαρτύρων, ὥστε ἀναγκάζεσθαι τοὺς ἴδιώτας καὶ ἄκοντας μαρτυρεῖν.

Οὐδὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐδωρήσατο τὸ Γοτθικὸν ἔντελον, κονφίσας τοὺς ὑποτελεῖς ἐκ τοῦ βάροντος.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας δύο στρατηγοὶ Οὔννων ἐπιδότες ὁλψαντες μετὰ πλήθους εἰς τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μυσίαν, ὃντος ἐκεῖ στρατηλάτου Ρωμαίων Βαδουναρίου καὶ Ἰουστίνου, καὶ ἔξελθόντων αὐτῶν κατὰ τῶν Οὔννων, καὶ συμβολῆς γενομένης, ἐσφύγη Ἰουστίνος ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ

D

O 170

13. ἀποκλεῖσθαι Οχ.

aures pervenientibus. Imperator autem effodiendis, qui sub terra erant, urbique instaurande, ejusque incolis plurima largitus est.

Idem Justinianus, renovatis antecedentium Imperatorum Legibus, Novellas etiam Constitutiones ipse edidit: quas in urbes emisit: quibus etiam cavit; „Ne Praefectorum aliquis, intra Praefecturam suam, vel dominum extrueret, vel agrum nisi a cognatis suis, sibi acquireret: scilicet ne quo modo violarentur agrorum possessores; vel cogeretur aliquis invitus, Praefectum, ob Praefectorjam ejus autoritatem haeredem scribere.“

„Similiter etiam jus Haereditarium liberis Naturalibus concessit; juxta Legem ab Anastasio Imperatore latam.“

„Statuit etiam, Haeredi licere sortem suam quandocunque vellet deposcere; nec tempore ullo excludi debere.“

„Ad Testimonium autem ferendum Privatos, etiam invitatos, cogi voluit.“

Idem etiam Imperator, donavit Xylelaeum Gothicum; tributariis suis hoc onere levatis.

Eodem imperante, duo Hunnorum Duces, cum magno exercitu, Scythiam Mysiamque invaserunt: quibus occursum iverunt Baduarius, Militum Magister et Justinus: praelioque commisso, Justinus occisus est. Ita-

Κωνσταντίολος ὁ Φλωρεντίου στρατηλάτης τῆς Μυσιας. καὶ
ἡλθον οἱ Οὖννοι πραιδεύοντες ἔως τῆς Θράκης· καὶ ἐξελθὼν
κατ’ αὐτῶν ὁ στρατηλάτης **Κωνσταντίολος** καὶ Γοδιλᾶς καὶ ὁ
τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατηλάτης **Ἀσκοὺμ** ὁ Οὖννος, ὃν ἐδέξατο ὁ
βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν ἀγίῳ βαπτίσματι, καὶ μεσολαβηθέν-
E των τῶν Οὖννων ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν πιπτόντων,
ἀπέφυγεν ἡ πραιδα πᾶσα, καὶ ἐγένοντο **Ρωμαῖοι** ἐπικρατέστεροι,
φονεύσαντες καὶ τοὺς δύο ὄλγας. καὶ ὡς ὑποστρέψαντι, ὑπην-
τήθησαν ὑπὸ ἄλλων Οὖννων· καὶ συμβιαλόντες ἀπὸ κόπου, καὶ
ἀσθενέστεροι ὅντες οἱ **Ρωμαῖοι** στρατηγοί, δέδωκαν τῶντα· καὶ 10
καταδιώξαντες οἱ Οὖννοι ἐσόκενσαν φεύγοντας τοὺς ἔξαρχονς
Ρωμαῖοι. καὶ ὁ μὲν Γοδιλᾶς ἀποσπάσας τὸ ἴδιον ἔλφος ἐκοψε
V 59 τὸν σόκον καὶ ἐξείλησεν, ὁ δὲ **Κωνσταντίολος** ἡνέχθη ἀπὸ τοῦ
ἵππου ἐπὶ τὸ ἔδαφος· καὶ ὁ **Ἀσκοὺμ** δὲ συνελήφθη. καὶ λαβόν-
τες τοὺς δύο αἰχμαλώτους, τὸν μὲν **Κωνσταντίολον** ἀνέδωκαν, 15
λαβόντες παρὰ τοῦ βασιλέως **Ρωμαῖον** νομίσματα μύρια, καὶ
ἀνῆλθεν ἐν **Κωνσταντινούπολι**. τὸν δὲ **Ἀσκοὺμ** τὸν Οὖννον
κρατήσαντες ἀνεγώρησαν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν μετὰ καὶ ἄλ-
λων πολλῶν αἰχμαλώτων· καὶ εἰρήνευσε λοιπὸν τὰ Θρακικὰ
μέρη. 20

O 171 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἥγαναντήθη ὁ πατρίκιος Πρόβος,
ὅστις συγγενὴς ἦν Ἀναστασίον τοῦ βασιλέως, ὃς λοιδορήσας
τὸν αὐτὸν βασιλέα Ἰουστινιανόν. καὶ γενομένου σιλεντίου κομ-

10. δέδωκε] ἔδωκαν Ch. Debebat δέδωκαν, quae forma redit p.
70. A. 11. ἐσσόκενσαν Ox.

que in ejus locum Magister Militum in Mysia suffectus est Constantiolus, Florentii filius. Caeterum grassantes interim Hunni, regiones undique ad usque Thraciam depraedati sunt: adversus quos egressi sunt Constantius Militum Magister et Godilas, Illyricique Magister Militum Ascum, Hunnus, quem Justinianus Imperator e sacro Baptismatis lavacro suscep- rat. Hunnorum itaque ab his undique cinctorum, plurimi in praelio ce- ciderunt; praedaque omnis dilapsa est: Ducecumque eorum utrumque Ro- mani, superiores facti, interfecerunt. Reversuris autem cum nova vis Hunnorum supervenisset, Romani Duces, jamjam viribus lassati, nec alte- rius praelii impetum qui essent sustinendo, terga dederunt. Hunni itaque fugientes insecuri, Romanorum Duces laqueis implicantes ceperunt. Ex quibus Godilas, stricto gladio laqueum discindens, ex manibus eorum evasit; Constantiolum vero, equo excussum, Ascumque captivos habue- runt: quorum illum Romanus Imperator x. Millibus nummorum redemit. Ascum vero Hunnum, cum pluribus aliis mancipiis, in regionem suam ca- ptivum abduxerunt. Pax deinde erat Thracum ditionibus.

Eodem ipso tempore delatio in Probum Patricium, Imperatoris Anas- stasii cognatum, instituta est; eo quod Justinianum Imperatorem convitiis

βέντον ἐπὶ πράξεως ὑπομνημάτων ἐγγράφως, καὶ τῶν περιαγμένων πάντων ὑπαναγγωσθέντων τῷ βασιλεῖ μετὰ τὸ ἐλεγχθῆναι **B** τὸν αὐτὸν Πρόβον ἐπὶ κοινοῦ τῆς συγκλήτου, λαβὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ περιαγμένα ἔσχισεν, εἰπὼν τῷ αὐτῷ Πρόβῳ ὅτι **5** Εγώ τὸ ὑμάρτημα συγχωρῶ σοι, ὁ κατ' ἐμοῦ ἐπραξας· ενδέκαιον ἵνα καὶ ὁ θεὸς συγχωρήσῃ σοι. καὶ ἀνυμνήθη ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ὑπὸ τῆς συγκλήτου.

'Εν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ Εὐλάλιος τις, κόμης δομεστίκων, ἀπὸ εὐπόρων πένης γενόμενος τῷ τρόπῳ τούτῳ· ἐμπρησμοῦ **10** γενομένου ἔνθα ἔμενε, γυμνὸς ἔφυγε μετὰ καὶ τῶν τριῶν αὐτοῦ τέκνων· οὐκ ὀλίγοις δὲ δανείσις ὑποκείμενος, καὶ μέλλων τελευτᾶν, διαθήκας συνεστήσατο εἰς τὸν αὐτὸν βασιλέα, εἰπὼν ἐν τῇ διαθήκῃ, ὡστε τὸν εὐσεβέστατον Ἰουστινιανὸν παρασχεῖν **C** ταῖς ἡμαῖς θυγατράσιν ἡμερησίας ἀνὰ φύλεις ιε'. καὶ γινομένης **O 172** **15** αὐτῶν τελείας ἡλικίας καὶ ἐρχομένας ἐπὶ γάμον λαμβάνειν προῖκα ἐκύστην δέκα χρονίου λιτρῶν. ἀποπληρωθῆναι δὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς δανειστὰς παρὰ τοῦ ἐμοῦ κληρονόμου. καὶ ἐπὶ τούτοις ἐτελέστα ὁ αὐτὸς Εὐλάλιος· καὶ ἀνηγέχθη ἡ διαθήκη τῷ βασιλεῖ διὰ τοῦ κονράτωρος. καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὑπεισελθεῖν τῇ κληρονομίᾳ· δοτις ἀπελθῶν εἰς τὸν οἶκον ἔνθα κατέμεινεν ὁ αὐτὸς Εὐλάλιος, καὶ ποιήσας ἀναγραφὴν τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ενδέκατη ἡ περιουσία αὐτοῦ ἄχρι νομισμάτων φέσδ'. καὶ ἀπελθῶν

14. ἡμερησίας Ch., ἡμερισίας Ox.

incessisset. Facto igitur super hac re Silentio Conventuali, quaeque hinc inde in causa agitabantur in scripta relatis, et coram Imperatore perlectis; Probus communi Concilii suffragio, reus peragebatur. Caeterum Imperator, Decreta in manus sumens rescidit. „Ego, inquiens, Probe, quod in me commissum est, ignosco tibi: Deum itaque precare, ut ipse etiam tibi condonet.“ Quod Imperatoris factum totus Concessus magnopere praedicavit.

Eodem tempore Eulalius quidam, Comes Domesticorum, de divite pauper factus, ab incendio in habitatione ejus facto, unde ipse cum tribus liberis suis nudus evaserat; cumque multus esset in aere alieno, moriturus Imperatorem ipsum Haeredem sibi, in haec verba conscripsit. „Testamento hoc meo volo, religiosissimum Justinianum singulis filiabus meis, singulos per dies; xv. folles annumerare: Ubi vero justam in aetatem adoleverint, virisque maturaे fuerint, auri libras x. pro dote singulae ut accipient. Insuper volo, Haeredem meum debita mea omnia Creditoribus persolvere.“ Deinde vero diem suum obiit Eulalius. Hujus itaque Testamentum Imperatori detulit Curator; cui etiam Imperator mandauit, haereditatem ut adiret. Curator itaque Eulalii aedes petens, et inito facultatum ejus Catalogo, invenit eum in bonis esse ad valorem **DLXIV.**

ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ τὴν διατίμησιν τῆς ὑποστάσεως καὶ τὰ ὑπὸ⁵
D αὐτοῦ καταλειφθέντα ληγῦτα. καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ αὐτὸς βα-
 σιλεὺς ἐπιτρέπει τῷ κονδράτῳ Μακεδονίῳ ὑπεισελθεῖν τῇ
 κληρονομίᾳ. καὶ δὴ τοῦ κονδράτου ἀντεπόντος τῷ αὐτῷ βα-
 σιλεῖ μὴ αὐταρκεῖν τὰ τῶν ληγύτων πρὸς τὰ τῆς διαθήκης,⁵
 ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς βασιλεύς, εἰπών, *Tί με κωλύεις ὑπεισελθεῖν*
 τῇ κληρονομίᾳ, εὐσεβὲς Θέλοντα ποιῆσαι; ἄπειλθε, ἀποπλή-
 ρωσον πάντας τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ καὶ τὰ ληγῦτα τὰ ὑπὸ αὐ-
O 173 τοῦ διατυπωθέντα· τὰς δὲ τρεῖς θυγατέρας αὐτοῦ ἀχθῆναι κε-
 λέω παρὰ τῇ Αὐγούστᾳ Θεοδώρᾳ τοῦ φυλάττεσθαι αὐτὰς ἐν 10
 τῷ δεσποτικῷ κονικλείῳ, κελεύσας τοῦ δοθῆναι αὐταῖς χάριν
E προικὸς ἀνὰ χρυσὸν λιτρῶν εἴκοσι καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν,
 ἣν εἴασεν αὐταῖς ὁ αὐτῶν πατήρ.

*Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἡ εὐσεβὴς Θεοδώρα μετὰ καὶ τῶν
 ἄλλων αὐτῆς ἀγαθῶν ἐποίησε καὶ τοῦτο. οἱ γὰρ ὀνομαζόμενοι 15
 νοι πορνοβοσκοὶ περιῆγον ἐν ἔκαστῳ τόπῳ περιβλεπόμενοι πέ-
 νητας ἔχοντας θυγατέρας, καὶ διδόντες αὐτοῖς, φησίν, ὅρ-
 κους καὶ ὀλίγα ρομίσματα ἔλαμβανον αὐτάς, ὡς ἐπὶ συγκρο-*

V 60 *τήσει, καὶ προΐστων αὐτὰς δημοσίᾳ, κατακοσμοῦντες ἐκ τῆς
 αὐτῶν ἀτυχίας, κομιζόμενοι παρὸ αὐτῶν τὸ τοῦ σώματος αὐ- 20
 τῶν δυστυχὲς κέρδος, καὶ ἡνάγκαζον αὐτὰς τοῦ προΐστασθαι.
 καὶ τοὺς τοιούτους πορνοβοσκοὺς ἐκέλευσε συσχεθῆναι μετὰ
 πάσης ἀνάγκης· καὶ ἀχθέντων αὐτῶν μετὰ τῶν κορυσίων, ἐκέ-*

5. αὐταρκεῖν] Immo ἀνταρκεῖν. Sic et p. 78. C.
 Ch., αὐτὰς Οξ. 17. ἔχοντας Ch., ἔχοντας Οξ.

11. αὐταῖς

nummorum. Reversus itaque, Justinianum de facultatum ejus aestimatio-
 ne, sicut etiam de iis, quae Testamento legaverat Eulalius, certiore f-
 cit. Jubenti autem rursus Imperatori, Haereditatem ut adiret, respondit
 Macedonius Curator tenuiores esse demortui opes, quam quae Legatariis
 sufficiant. „Cui Imperator; Quorsum, inquit, tu me impedis, quo minus
 piūm hoc Haeredis officium perficiam? Age vero, Creditoribus ejus omni-
 bus satisficias; Legataque etiam omnia persolvas. Tres autem filiae ejus
 jubeo ad Theodoram Augustam ut deducantur, Augustali cubiculo custo-
 diendae, quibus etiam singulis, Dotis nomine, libras auri xx. dari volo; et
 praeterea, quodcunque est facultatum, quas pater moriens illis legavit.“

Eodem tempore religiosissima Theodora, aliis egregie a se factis,
 etiam hoc adjecit. Per id tempus Lenones qui vocantur passim per ur-
 bes agebant Circumforanei, perquirentes undique pauperum filias; quas a
 parentibus stipulatione cum eis facta, numulisque paucis datis, acceptas,
 secum abducebant; ornatasque, publice prostituebant, etiam invitatas; tur-
 pissimum hoc lucrum, ex illarum infortuniis, sibi comparantes. Hujusmo-
 di vero Lenones Imperatrix jussit omnino omnes comprehendendi; compre-
 hensique, cum puellis una coram adduci; adductosque, juramento adhibito,

λευσεν εἰπεῖν ἔκαστον αὐτῶν μεθ' ὅρκου δόσεως τί παρέσχον
τοῖς αὐτῶν γονεῦσι· καὶ εἶπον δεδωκέναι ἀνὰ πέντε νομίσματα.
καὶ πάντων ἐπιδεδωκότων γνῶσιν μεθ' ὅρκου, δεδωκνῦα τὰ χρή-
ματα ἡ αὐτὴ εὐστεβῆς βασιλισσα ἡλευθέρωσεν αὐτὰς τοῦ ζυγοῦ
5 τῆς δυστυχοῦς δουλείας, κελεύσασα τοῦ λοιποῦ μὴ εἶναι πορ- O 174
νοβοσκούς, ἀλλὰ χαρισμένη ταῖς αὐταῖς κόραις τὴν τοῦ σώ-
ματος ἔνδυσιν καὶ ἀπὸ νομίσματος ἑνὸς ἀπέλυσεν αὐτάς.

'Ἐν δὲ τῇ συμπληρώσει τῆς αὐτῆς ἴνδικτιῶνος ἔξωριησεν ἡ B
αὐτὴ Ἀγγονόστα Θεοδώρα εἰς τὸ λεγόμενον Πύθιον μετὰ πατρι-
10 κλων καὶ κονθικονλαρίων, οὖσα σὸν χιλιάσι τέτρασι. καὶ πολ-
λὰ χαρισμένη ταῖς κατὰ τόπον ἐκκλησίαις ὑπέστρεψεν ἐν Κων-
σταντινούπολει.

'Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀπηγγέλθη Ἰουστινιανὸς τῷ βασιλεῖ
ὅτι συμβολῆς γενομένης μεταξὺ Περσῶν καὶ Ῥωμαίων, ἐπὶ τὴν
15 Μεσοποταμίᾳν ἐπιφύγαντων τῶν Περσῶν μετὰ χιλιάδων λ',
καὶ Ἑρέζον τοῦ νιοῦ τοῦ βασιλέως Κωάδον· ὁ γὰρ Περόζης
δι μετίων νίδος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Λαζικὴν καὶ τὴν Περσαρμε-
νίαν ἐπολέμει μετὰ βοηθείας πολλῆς· ὁ γὰρ πατὴρ αὐτῶν
Κωάδης ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ οὐκ ἥλθεν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκά· ἔξηλ- C
20 θον δὲ κατὰ τοῦ Μέραν καὶ Ἑρέζον ὁ ἀπὸ δουκῶν Δαμασκοῦ
Κονζτίς ὁ Βιταλιανός, ἀνὴρ μαχιμώτατος, καὶ Σεβαστιανὸς O 175
μετὰ τῆς Ἰσανρικῆς χειρὸς καὶ Προκλημανὸς ὁ δονᾶς Φοινίκης καὶ
Βασιλείους ὁ κόμης. ἦν δὲ καὶ Βελισάριος μετ' αὐτῶν καὶ
Ταραχᾶς ὁ φύλαρχος. τοῦ δὲ ὅπου Ταφαρᾶ προσκόψαντος

9. Αγγονόστα Οχ. *ibid. Πύθιον*] Conf. Theophanes p. 158. C.
17. ὁ νιὸς Οχ., νιὸς Χ. 22. Προκλημανὸς Οχ.

profiteri, quanti puellas a parentibus acceperant. Nummosque quinque
pro singulis eis dedisse se juramento fidem facientibus, pecunias reddidit
pientissima Imperatrix, ipsasque a servitutis turpissimae jugo liberavit;
Prohibitibus etiam in posterum Lenociniis quibuscumque. Quin et vestitu
illis integro de propriis sumptibus suppeditato, puellas demum demisit.

Caeterum Indictionis hujus sub exitum, Theodora Augusta, Patriciis,
cubiculariis et iv. millibus virorum stipata, Pythium profecta est: Cun-
ctisque in quas inciderat, Ecclesiis magnifice donatis, Constantinopolim
reversa est.

Eodem tempore ad Justinianum Imperatorem nuncium allatum est de
praelio inter Romanos et Persas commisso; qui xxx millibus armatorum
instructi, Xerxis, Coadis Persarum regis filii, sub auspiciis, Mesopotamiam
invaserant. Perozes enim; Coadis filius natu major, eodem tempore La-
zicam et Persarmeniam, numeroso cum exercitu petebat; nec pater ipse
Coades hoc tempore in Romanas prodiit ditiones. Xerxi autem et Mer-
ran in occursum iverunt Damasci Exdux Cuztis, Vitaliani F. vir bellico-
sissimus; et Sebastianus, copiis Isauricis instructi: Phoeniciae etiam Dux,
Proclianus, cum Basilio Comite: Praeter hos etiam aderat Belisarius et

κατενεγχθεὶς ἐπὶ τὴν γῆν ἐσφάγη, ὁμοίως δὲ καὶ Προκληιανός· Σεβαστιανὸς δὲ καὶ Βασίλειος ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, Κουζίτης δὲ πληγάτος γενόμενος παρελήφθη, Βελισάριος δὲ φυγῇ χρησάμενος διεσώθη. καὶ ἀπηγγέλθη τὰ γενόμενα τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, καὶ ἐλυπήθη σφόδρα. ἔπειτον δὲ καὶ ἐκ τῶν Περ- 5
D σῶν στρατηγοὶ μετὰ βοηθείας αὐτῶν πολλῆς· καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἰδίαν αὐτῶν χώραν.

Ἐπειμψε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικοὺς ἀπὸ Κωνσταντινούπολεως φυλάττειν τὰς πόλεις τῆς ἀνατολῆς μετὰ τῆς αὐτῶν βοηθείας, τὸν μὲν πατρίκιον Πλάτωνα ἐν Ἀμηδίᾳ, τὸν δὲ 10 Θεόδωρον τὸν πατρίκιον ἐν Ἐδέσῃ, Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Ἱερίον ἐν Βεροίᾳ, καὶ ἄλλους δὲ συγκλητικοὺς ἐπὶ τὸ Σοῦρον καὶ Κωνσταντῖναν εἰς τὸ φυλάττειν τὰς πόλεις. ἐπέμφθη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ καὶ ὁ πατρίκιος Πόμπιος μετὰ πολλῆς βοηθείας, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ Ἄλληρικιανὸν καὶ Σκύθας καὶ Ἰσαύρους καὶ 15

O 176 Θρῆκας· καὶ ἔνδοσις ἐγένετο τοῦ πολέμου κατὰ σύνταξιν Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν διὰ τὸ γενέσθαι χειμῶνας βαρεῖς.

E Συνέβη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ὑπὸ Θεομηνίας παθεῖν Ἀντιόχειαν τὸ ἔκτον αὐτῆς πάθος. ὁ δὲ γεγονὼς σεισμὸς κατέσχεν ἐπὶ μίαν ὡραν, καὶ μετὰ τούτουν βρογμὸς φοβερός, ὥστε τὰ ἀνα- 20 νεωθέντα κτίσματα ὑπὸ τῶν πρώην γενομένων φόβων καταπεσεῖν καὶ τὰ τείχη καὶ τινας ἐκκλησίας. τὰ δὲ συμβάντα

1. κατενεγχθεὶς Ch., κατενεγχεὶς Οχ. *ibid.* Προκλειανός Οχ.
10. Ἀμηδίᾳ] Conf. p. 52.D. 12. Σοῦρον] Σούρων Ch. 14. Πόμπιος] Immo Πομπήιος. 22. τινας ἐκκλησίας Ch., τινες ἐκκλησίαι Οχ.

Tapharas Phylarcha. Tapharas vero equo impingente excussus, interfectus est: simili etiam modo periit et Proclianus. Sebastianus et Basilius ab hostibus capti sunt: Cuztis etiam, vulnere accepto, in manus hostium devenit: caeterum Belisarius fuga evasit. Imperator autem Justinianus, ubi haec audisset, ingenti ira commotus est. Sed etiam ex Persarum quoque Ducibus et Exercitu, ceciderunt quamplurimi; caeteris regionem suam repetentibus.

Porro Imperator ex Proceribus suis a Constantinopoli in Orientem emisit quosdam, qui urbibus ibi prospicerent: ex quibus Amida Platonii, Edessa Theodoro Patriciis; Alexandro autem, Hierii filio, Beroea; caeterisque aliis, Surorum urbs et Constantina tuendae cesserunt. Eodem tempore Pompadius etiam Patricius, cum ingenti Illyriorum, Scytharum, Isaurorum, Thracumque exercitu emissus est; sed ob gravissimas quae ingruerant Hyemes, ex pacto Romanos inter Persasque inito, induciae factae sunt.

Contigit autem per id tempus Antiochiam irati Numinis vicissitudinem sextam subire, per unius horae spacium terrae tremoribus concussum: quos etiam rugitus ingens insecurus est; corruentibus interim, quae a prioribus terrae motibus de novo excitata fuerant, aedificiis, moeniis,

ἡκούσθη καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι, καὶ πᾶσαι πενθοῦσαι ἐλιτά-
νενον. ἔπιθε δὲ καὶ μέρη τῶν πέριξ τῆς πόλεως· τελευτῶσι
δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σεισμῷ ἄχρι ψυχῶν πεντακισχιλίων. οἱ δὲ περι- V 61
σωθέντες πολῖται εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, φανεροὶ δὲ ἐν τοῖς ὅρε-
σιν ὥκουν. ὁ δὲ πατριώρχης Ἐφραίμιος πάντα τὰ γενόμενα
ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ· καὶ ἀκούσαντες οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τὰ συμ-
βάντα ἐλιτάνενον ἐπὶ ἡμέρας ἴκανάς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν ὑπὸ σεισμοῦ Λαο-
δίκειαν τὸ πρῶτον αὐτῆς πάθος· κατηνέχθη δὲ ὑπὸ τοῦ φόβου
10 τὸ ἡμισυ τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αἱ συναγωγαὶ τῶν Ἰονδιάων.
ἀπώλοντο δὲ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ χιλιάδες ἐπτὰ ἡμισυ, Ἐβραίων O 177
τε πλῆθος καὶ χριστιανῶν δλίγοι· αἱ δὲ ἐκκλησίαι τῆς αὐτῆς
πόλεως ἔμειναν ἀδόγαγες, περιστρεψαὶ ὑπὸ θεοῦ. ὁ δὲ αὐτὸς
βισιλεὺς ἐξαρίστο τοῖς Λαοδικεῦσιν εἰς ἐκχόσιν τῆς αὐτῶν. B
15 πόλεως κεντηνάρια δύο.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ μετεκλήθη Ἀντιόχεια Θεούπολις
κατὰ κέλευσιν τοῦ ἀγίου Συμεὼν τοῦ θαυματουργοῦ. εὑρέθη
δὲ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ χρησμὸς ἀναγεγραμμένος, περιέχων
οὕτως· Καὶ σύ, τάλαινα πόλις, Ἀντιόχου οὐ κληθήσῃ. ὅμοίως
20 δὲ καὶ ἐν τοῖς χαρτίοις εὑρέθη τῶν τὰ ἄκτα γραφόντων τῆς αὐ-
τῆς πόλεως ὅτι ἔκραζον κληδόνα διδοῦντες εἰς τὸ μετακλη-
θῆναι τὴν αὐτὴν πόλιν. καὶ ἀνηνέχθη ταῦτα τῷ αὐτῷ βασιλεῖ

9. πατηνέχθη Ch., πατηνέχθε Ox. 14. ἐκχόσιν] V. ad p. 58. B.
17. θαυματούγον Ox.

Ecclesiisque nonnullis. Hujus vero cladis fama per urbes sese spargente,
lugentes omnes litanīis Deum propitiabant. Divinam etiam iram expertae
sunt partes urbem circumiacentes: perierunt vero ab excidio hoc anima-
rum v. Millia recipientibus sese, qui supererant, in alias urbes: sed et
plurimi etiam montes incoluerunt. Quae quidem omnia, ab Ephraemio
Patriarcha Imperatori nunciata, Byzantini quamprimum accepissent, sup-
plicationes Deo multos per dies fundebant.

Contigit autem eodem tempore Laodicaeā etiam terrae motibus tum
primum trepidare, dimidia urbis parte collabente, una cum Judaeorum syn-
agogis. In bac clade perierunt vii. Mortaliū millia cum semisse: in-
ter quos Hebraeorum plurimi, Christianorum quoque nonnulli interierunt.
Christianorum vero Ecclesiae, nutu Divino, inconcussae steterunt. Cae-
terum Imperator Laodicenses, in urbem a ruderibus repurgandam, cen-
tenariis duobus donavit.

Iisdem temporibus Antiochia, mutato nomine, Theopolis vocata est;
imponente hoc eidem S. Symone Thaumaturgo: nempe ob repertum ibi
Oraculum, quod sic se habuit. „Erit, cum tu infoelix urbs, Antiochi non
vocaberis.“ Ad novum vero nomen, urbi inditum, acclamarunt incolae,
bene eidem ominantes: uti proditum est ab iis, qui Acta Publica hujus

⁷Ιονστινιανῷ. καὶ ἐδωρήσατο θείαν φιλοτιμίαν τοῖς Ἀντιοχεῦσι καὶ Δαοδικεῦσι καὶ Σελευκέσιν, ὥστε κουφισθῆναι τὴν αὐτῶν **C** συντέλειαν ἐπὶ ἔτη τρία, χαρισάμενος ταῖς αὐταῖς πόλεσι λίτρας διακοσίας καὶ τοῖς κτήτορσιν ὅξιας ἥλουστριών.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνεφάνη ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι 5

O 178 δόγμα Μανιχαϊκόν· καὶ μαθὼν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἡγανάκτησεν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἀρχιμάγοι τῶν Περσῶν· ἵσαν γὰρ ποιήσαντες οἱ αὐτοὶ Μανιχαῖοι καὶ ἐπίσκοπον, ὀνόματι Ἰρδαράζαρ. ὁ δὲ βασιλεὺς Περσῶν σιλέντιον ποιήσας, καὶ πάντας αὐτοὺς κατεσχηκὼς καὶ τὸν ἐπίσκοπον τῶν Μανιχαίων, 10 πελεύει τῇ παρεστώσῃ αὐτῷ ἐνόπλῳ στρατιᾷ, καὶ κατέκοψαν ἔλφεσι πάντας τοὺς Μανιχαίους καὶ τὸν ἐπίσκοπον αὐτῶν σὸν τῷ αἰλήρῳ αὐτοῦ· καὶ ἐφονεύθησαν πάντες ἐπ' ὄψει τοῦ αὐτοῦ βα-
D σιλέως καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῶν χριστιανῶν. ἐδημεύθησαν δὲ καὶ αἱ ὑποστάσεις αὐτῶν, καὶ τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν δέδωκε τοῖς χριστι- 15 ανοῖς, ἐκπέμψας θείας αὐτοῦ σάκρας ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένῃ πολιτείᾳ, ὥστε τὸν εὑρισκόμενον Μανιχαῖον πυρίκανστον γενέσθαι καὶ τὰς βίβλους δὲ αὐτῶν πάσας κατέκανσεν. ἄτινα διηγήσατο βασταγάριος Περσῶν, δοτις βαπτισθεὶς μετεκλήθη Τιμόθεος.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὁ Ρωμαίων βασιλεὺς τὸ κάστρον τὸ 20

λεγόμενον Ἀνάσαρθον μετεκάλεσε Θεοδωριάδα εἰς τὸ ὄνομα τῆς

O 179 Αἴγυούστας, παρεσχηκὼς καὶ δίκαια πόλεως. δομοίως δὲ τὸ ἐν Σύνοις κάστρον μετωνόμασεν Ιονστινιανούπολιν.

2. Σελευκέσιν] V. ad p. 47. B.

Urbis conscripserunt. Justinianus autem de his omnibus certior factus, pro divina sua munificentia, Antiochensis, Laodicensis, et Seleucensis tributa omnia in triennium remisit: concessis etiam, in urbium harum [singularum] instaurationem, libris ducentis; Primoribus etiam urbium singularium Illustrium dignitate auctis.

Eodem tempore Manichaeorum Dogma, in Persicis regionibus repul-
lulans, radices eo usque egerat, ut Episcopum etiam sibi, nomine Indara-
zar, constituerent. Quod Rex Persarum ubi rescivisset; et ipse Archima-
giique ejus ira commoti sunt. Rex itaque silentio convocato, Manichaeos
omnes, una cum Episcopo suo comprehendi jussit: quibus coram addu-
ctis, exercitui, in procinctu astanti in mandatis dedit, uti eos neci da-
rent. Milites itaque Manichaeos omnes cum Episcopo cleroque ejus gla-
dio peremerunt; rege ipso et Christianorum Episcopo spectantibus. Quin
et publicatis etiam facultatibus eorum, librisque igni traditis, Ecclesias
quoque Christianis addixit: sacris insuper undique promulgatis; si quis,
per imperium Persicum, Manichaeus inveniretur, uti igne absumeretur:
sicuti haec narravit Persarum Bastagarius, qui post susceptum Baptis-
mum, Timotheus dictus est.

Eodem tempore Romanus Imperator Castrum Anasarthum, civitatis
jure donatum, ab Augustae nomine, Theodoriadem vocavit. Consimiliter
quoque Susianum Castrum Justinianopolim vocavit.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ Ἀλαμούνδαρος ὁ τῶν Περσῶν Σαρα- Ε
κηνὸς ἐλθὼν μετὰ Περσικῆς καὶ Σαρακηνικῆς βοηθείας ἐποιί-
δενσε τὴν πρώτην Συρίαν ἔως τῶν ὅρων Ἀρτιοχείας, πιάσας
καὶ τόπους τῆς αὐτῆς χώρας. καὶ ἀκούσαντες τὰ γεγονότα οἱ
5 ἔξιρχοι Ρωμαίων ἔξηλθον κατ’ αὐτῶν· καὶ γνόντες οἱ Σαρα-
κηνοί, λαβόντες πᾶσαν τὴν πρωτίαν διὰ τοῦ ἔξωτέρου λιμίτου
ἔφυγον.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ καὶ ὁ ἀγωγὸς Ἀλεξανδρείας τῆς μεγά- V 62
λης ἀνενεώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ.

10 Ἀκούσας δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ γενόμενα ὑπὸ τῶν Σαρα-
κηνῶν, πέμψας οὐκ ὀλίγην βοήθειαν πεζικὴν ἐκ τῆς Φρυγῶν
χώρας, τοὺς λεγομένους Λυκοκορύντας, ἀπῆλθεν ἐπὶ τὰ Σαρακη-
νικὰ καὶ τὰ Περσικὰ μέρη. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ προεβλήθη
15 ἔξιρχος Ρωμαίων Βελισσάριος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ
διαδεχθεὶς Ὑπάτιος ὁ πατρίκιος, ὁ πρὸ αὐτοῦ ὃν στρατηλάτης,
καταπιστευθεὶς δὲ Βελισσάριος τὰ ἔξερχετα καὶ τοὺς δοῦκας
εἰς τὴν κατὰ Περσῶν μάχην. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐπέμφθη
εἰς τὰ Περσικὰ Ἐρμογένης ὁ ἀπὸ μαγίστρων, ὁ Σκύθης, ἀνὴρ O 180
B σοφός. τῷ δὲ ἰονιών μηνὶ τῆς ἑβδόμης ἵνδικτιῶνος ταραχῆς
20 γενομένης ἐθνικῆς, συμβαλόντων γὰρ τῶν Σαμαρειτῶν μεταξὶ^ο
χριστιανῶν καὶ Ἰουδαίων, πολλοὶ τόποι ἐνεπρήσθησαν ἐν Σκυ-
θοπόλει ἐκ τῶν αὐτῶν Σαμαρειτῶν. καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ αὐτὸς
βασιλεὺς ἤγανάκτησε κατὰ τοῦ ἄρχοντος Βύσσου· ὅντινα δια-
δεξύμενος ἀπεκεφάλισεν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. οἱ δὲ Σαμαρεῖται

20. γὰρ expunctum malim.

Eisdem temporibus, Alamundarus Saracenus, Persarum [socius] copiis
Persicis et Saracenicas instructus, Syriam Primam depraedatus est; adus-
que Antiochiae fines omnia vastans. Haec ubi audivissent Romanorum
Duces, contra eum egressi sunt: quo cognito, Saraceni, arrepta praeda,
per limitem exteriorem evaserunt.

Eorum tempore Justinianus Imperator Aquaeductum Alexandriae
magnae instauravit.

Imperator vero certior factus de Saracenorum Incursionibus, pede-
stribus copiis ingentibus collectis ex Phrygium Lycocranitarum regione
dicta, in Persarum et Saracenorum partes eas emitit. Eodem tempore,
Hypatio Patricio, Militum Magistro, dignitate exuto, Belisarius ab Imperatore
in locum ejus suffectus est, qui exercitus Romanos, Ducesque et
totum Belli Persici negotium sibi commissum habuit. Eodem etiam tem-
pore in Persidem missus est Hermogenes Scytha, Exmagister, vir pru-
dentissimus. Mense autem Junio, Indictionis VII, tumultus Gentilis exor-
tus est: Samaritanis enim, Judaeisque, cum Christianis conflictantibus
quamplurima in Scytopoli aedificia a Samaritanis combusta sunt. Imper-
ator autem de his certior factus Basso Praefecto iratus, officio eum ab-
dicavit: caputque etiam ei, eadem ipsa in regione, amputavit. Samari-

γνόντες τὴν καθ' ἐαυτῶν ἀγανάκτησιν, ἐνράννησαν καὶ ζοτεψαν λῆσταρχον δύοματι Ἰουλιανόν, Σαμαρείτην, καὶ ἐκανσαν κτήματα καὶ ἐκκλησίας καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς χριστιανούς. καὶ εἰσελθὼν ἐν Νεαπόλει ἐθεώρησεν ἵπποδρόμιον μετὰ πλήθους Σαμαρειτῶν· καὶ τὸ πρῶτον βάιον ἐνίκησε Νικέας τις, ἡνίοχος 5

Σαμαρεῖται, ἡσαν δὲ καὶ ἄλλοι ἐν τῇ αὐτῇ Νεαπόλει ἡνίοχοι, Σαμαρεῖται καὶ Ἰουδαῖοι, οὖστινας ἐνίκησεν δὲ αὐτὸς Νικέας ἡνίοχος. καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν τύραννον, ὅφελων τιμηθῆναι, ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ποίας ὑπόρχει θρησκείας; καὶ μαθὼν ὅτι χριστιανός ἐστι, καὶ εἰς σύμβολον δεξάμενος τὴν τῶν χριστιανῶν εὐθέως πρώτην πρώτην νίκην κατ' αὐτοῦ, ὅπερ καὶ γέγονεν, εὐθέως πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν ἡνίοχον ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ. ἐχρήσατο κακῶς καὶ τῷ ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ

O 181 Ἀρχοντες Παλαιστίνης καὶ δὲ δοὺς Θεόδωρος δὲ σιμὸς τὸ τῆς τυραννίδος τόλμημα ἐμήνυσεν εὐθέως τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ· καὶ 15 ἀπελθὼν δὲ δοὺς κατ' αὐτοῦ μετὰ πολλῆς βοηθείας, λαβὼν μεθ'

D ἐαυτοῦ καὶ τὸν φύλαρχον Παλαιστίνης· καὶ γνοὺς τοῦτο δὲ τύραννος Ἰουλιανὸς δὲ Σαμαρείτης, φυγὼν ἐξῆλθεν ἀπὸ Νεαπόλεως. καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν δὲ δοὺς μετὰ τῆς ἐαυτοῦ βοηθείας, καὶ συνέρρευσαν πόλεμον· καὶ ἔκοψεν δὲ δοὺς ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν πλῆ- 20 θος, καὶ παρέλαβεν αὐτὸν Σαμαρείτην Ἰουλιανόν, τοῦ θεοῦ πα-

8. ἐπηρώτησε Ch., ἐπερρήσε OX. 15. ἐμήνυσεν] „Forte scri-
bend. ἐμήνυσαν.“ Ch.

tae interim ubi intellexissent Imperatorem sibi infensum esse, res novas moliti sunt; et Julianum quendam, Samaritam, Latronum principem, corona adornantes, praediis passim et Ecclesiis ignes injecerunt; quamplurimi etiam Christianis e medio sublati. Quin et Neapolim ingressus Julianus numerosa Samaritarum turba stipatus, Circensia etiam spectabat: ubi Niceas quidam, Christianus auriga Palmam primam tulit: qui caeteris etiam qui ibi aderant omnibus, tam Samaritis, quam Judaeis aurigis, superior factus est. Tyrannum itaque adientem, victoriae praemium ab eo ut acciperet; Tyrannus, cuius sectae esset, eum interrogavit. Cumque Christianum esse intellexisset, (pro malo in se omne habens, Christianos primam statim palmam suis praeripere; quod et factum est:) missio carnifice, Aurigae in ipso Circo caput amputavit, sed et Episcopum quoque ejusdem urbis pessime habuit. Palaestinae autem Praefecti, cum Theodoro Simo Duce, de his certiores facti; Tyranni hujus impudentem audaciam Justiniano Imperatori protinus per litteras repraesentant. Contra eum vero, ingenti cum exercitu, egreditur Theodorus Dux; qui Phylarcham etiam Palaestinae sibi socium adjunxit. Quo auditio, Julianus Samarita, Tyrannus, Neapoli relicta, fugam capessit: quem Palaestinae Dux cum copiis suis insecurus, cumque eo praelio congressus, Samaritas late prosternit; comprehensum quoque Julianum ipsum, Deo tradente eum,

ραδόντος αὐτόν. καὶ ἀποκεφαλίσας αὐτὸν ἐπειψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαδήματος τῷ βασιλεῖ Τονστινιανῷ. καὶ ὅτε ἔγνωσθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ τὰ γενόμενα, τὸ τῆς τυραννίδος τῶν Σαμαρειῶν καὶ τοῦ δυστυχοῦς Τουλιανοῦ, ἡ παρὰ τῶν ἀρχόντων μήνυσις εὐθέως κατέλαβεν ἐν Κωνσταντινούπολει καὶ ἡ τοῦ τυράννου κεφαλή. ἐπεσον δὲ ἐκ τῶν Σαμαρειῶν ἐν τῷ πολέμῳ χιλίας εἴκοσι· καὶ οἱ μὲν ἔφυγον εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Αρ-
παριζίν, ἄλλοι δὲ εἰς τὸν Τραχῶνα εἰς τὸ λεγόμενον σιδηροῦν
ὄρος. Ήλαβε δὲ καὶ ὁ φύλαρχος Σαρακηνὸς ὁ τῶν Ρωμαίων
πραιτανὸς ἐξ αὐτῶν χιλίας εἴκοσι παιδῶν καὶ κορυσίων· οὐσ-
τινας λαβὼν αλχμαλάτους ἐπώλησεν ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ
Ἰνδικοῖς μέρεσιν.

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς γνοὺς ὅτι πολλὰ κτήματα τῆς Παλαι- V 63
στίνης ἔκανον οἱ Σαμαρεῖται τὴν ἀρχὴν ὅτε ἐτυράννησαν, ἥγα-
15 νάκτησε κατὰ τοῦ δονκὸς Παλαιστίνης, διότι πρὸ τοῦ ἐπιδότηψω-
σιν εἰς τὰ κτήματα ἡ εἰς τὴν πόλιν, ἡ μόνον ἥκουσεν ὅτι συν-
άγονται, οὐχ ὕριμησε κατ’ αὐτῶν καὶ ἐσκορπίζοντο. καὶ δια-
δεξάμενος τὸν αὐτὸν δοῦκον ἀσχίμως ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀσφαλι-
σθέντα φυλάττεσθαι. καὶ ἐπέμφθη ἀντ’ αὐτοῦ δοὺς Εἰρηναῖος,
20 Αντιοχεύς· δοτις δορήσας κατὰ τῶν ἀπομεινάντων Σαμαρειῶν
ἐν τοῖς ὅρεσι, πολλοὺς ἀπώλεσε πικρῶς τιμωρησάμενος.

Ο δὲ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης δεξάμενος Ἐρμογένην

7. Ἀρπαριζίν] Ἀργαρίζιν Ch. Garizin autem dicit. V. ad p. 34. A.
15. ἐπιδότηψιν Ch., ἐπιδίψωσιν Ox.

capite truncat; caputque ejus, una cum Diademate, Justiniano Imperatori
mittit. Quo tempore vero miseri Juliani Samaritarumque Tyrannidis fa-
ma prima innotuerat; continuo etiam rerum a Ducibus in illos gestarum
nuncium, Tyrannique caput, Constantinopolim perlata sunt. Ceciderunt
autem ex Samaritis, in hoc bello xx. Millia hominum: caeteri nonnulli
in montem Arparizim vocatum, alii in Trachonitidem, ad Ferreum mon-
tem recipientes sese, evaserunt. Saracenus etiam Romanorum Phylarcha
xx Millia juniorum utriusque sexus ex eis pro praeda cepit; quos capti-
vos abducens in regionibus Persicis Indicisque vendidit.

Caeterum Imperator, auditio Samaritas sub ipsis agitatae Tyrannidis
initiis plurima per Palaestinam praediola ignibus absupsisse, illud in Pa-
laestinæ Duce indigne tulit; eo quod non eos, antequam praedia haec
urbemque occupassent, quamque primum in unum coactos subintellexerat,
sine mora aggressus dissipasset. Ducem itaque hunc munere suo turpiter
abdicatum, arce custodiri jussit; suspecto in locum ejus Irenaeo, Antio-
chensi: qui Samaritarum reliquias, montibus incubantes, acrius insecurus,
late exitio dedit, graviter in eos animadvertis.

Mense autem Julio Coades, Persarum Rex, Hermogenem Magistrum,

E O 182

μάγιστρον, ἐν φιλίᾳ πρεσβείας πεμφθέντα μετὰ καὶ δώρων τῆς
Β ἀναγορεύσεως τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν μηνὶ Ιοντίῳ.

O 183 Συνέβη δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ παθεῖν ὑπὸ Θεομηνίας Ἀμά-
σειαν ἐν τῇ Ποντικῇ καὶ αὐτῆς τῆς περιχώρου μέρη. ὃ δὲ αὐ-
τὸς βασιλεὺς τῇ αὐτῇ πόλει πολλὰ ἔχαριστο. 5

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀνακωδίκευσις ἐγένετο τῶν παλαιῶν
νόμων· καὶ ποιήσας ἰδίους νόμους κατέπεμψεν ἐν πάσαις ταῖς
πόλεσι πρὸς τὸ τοὺς δικαζομένους μὴ περιπίπτειν θλίψει καὶ
ζημίαις, ἀλλὰ ταχεῖαν ἔχειν τὴν ἀπαλλαγήν· ὅπερ μονόβιβλον
κατασκευάσσεις ἔπεμψεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Βηρυτῷ. 10

Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπεμέρισεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς πρώτης
C Συρίας Λαοδίκειαν καὶ Γάβαλα καὶ Πάλτον τὰς πόλεις,
καὶ ἀπὸ Ἀπαμείας τῆς δευτέρας Συρίας Βαλανέας πόλιν, καὶ
ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἥγιτιν ἐπωνόμασε Θεοδωριάδα, δοὺς αὐτῇ
καὶ μητροπολιτικὸν δίκαιον. τὸν δὲ ἐπίσκοπον Λαοδίκειας οὐκ 15
ἡλευθέρωσε τοῦ ὑποκεισθαι τῷ πατριάρχῃ τῆς Ἀντιοχέων πόλεως.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας μητρόπολις
τῆς Ανκλας τὰ Μύρα· καὶ πολλὰ ἔχαριστο τοῖς ὑπολειφθεῖ-
σι καὶ τῇ πόλει εἰς κτίσματα ὃ αὐτὸς βασιλεὺς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγένετο ταραχὴ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγά-20
λῃ ἐν τῷ θεάτρῳ. καὶ τὰ τῆς ταραχῆς ἀνηγέρθη τῷ αὐτῷ
βασιλεῖ. καὶ ἀγανακτήσας ἐξ ἐκείνου ἐκάλυσε τὴν θέαν τοῦ

12. Δαβαλὰ Οχ., Γάβαλα supra p. 32. B. 16. ἐλευθέρωσε Οχ.

ab Imperatore Justiniano cum Legatione donisque salutatoriis missum,
per amicis exceptit.

Contigit autem per id tempus, Amasiam, Ponticae ditionis urbem,
una cum regionibus circumviciinis, divinam iram subire: cui etiam urbi
Imperator plurima largitus est.

Eodem tempore Leges omnes veteres in Codicem unum coactae sunt:
quoniam et Leges a se latae, per singulas Imperii urbes Justinianus emisit,
nempe, ut in ius vocati, celerius et minori cum dispendio, Causidicis sese
expedirent. Leges vero has, in volumen unum digestas, Athenas et Be-
rytum transmisit.

Idem Imperator Laodicaean, Gabalam, Paltumque urbes ab Antio-
chia Syriæ primæ, ab Apamia autem Syriæ secundæ Balaneas urbem
dirimens, in Provinciae formam rededit; quam etiam jure Metropolitico
donatam, Theodoriadem nominavit. Episcopum tamen Laodicensem An-
tiocheno Patriarchæ nihilo secius, ut antea, subesse voluit.

Eodem tempore divinam iram perpessa est Myra, Lyciae Metropo-
lis; cui instauranda, ut etiam civibus superstitibus, Imperator plurima
suppedavit.

Sub id ipsum tempus Antiochiae magnæ Tumultus ingens in Thea-
tro obortus est; de quo certior factus Imperator, exinde in iram commo-

Θεάτρον πρὸς τὸ μὴ ἐπιτελεῖσθαι τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ τῶν Ἀντιο- Δ
χέων πόλει.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ διωγμὸς γέγονεν Ἑλλήνων μέγας, καὶ οἱ 184
πολλοὶ ἐδημεύθησαν, ἐν οἷς ἐτελεύτησαν Μακεδόνιος, Ἀσκληπιό-
δοτος, Φωκᾶς ὁ Κρατεροῦ, καὶ Θωμᾶς ὁ Κοιαίστωρ· καὶ ἐκ
τούτου πολὺς φόβος γέγονεν. ἐθέσπισε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
ῶστε μὴ πολιτεύεσθαι τοὺς ἑλληνίζοντας, τοὺς δὲ τῶν ἄλλων
αἰρέσεων ὅντας ἀφανεῖς γενέσθαι τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας, προ-
θεσμίαν τριῶν μηνῶν λαβόντας εἰς τὸ γενέσθαι αὐτοὺς κοινω-
10 νοὺς τῆς ὁρθοδόξου πίστεως. ὅστις θεῖος τύπος ἐνεφανίσθη ἐν
πάσαις ταῖς ἔξωτικαις πόλεσιν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἡγανακτήθη ὁ ἀπὸ ὑπάτων Πρόσκος,
ὁ ἀπὸ νοταρίων τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, καὶ δημευθεὶς ἐγένετο διά- Ε
χονος καὶ ἐπέμφθη ἐν Κυζίκῳ.

15 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ Ἐρμογένης ὁ μάγιστρος ὑποστρέψας
ἐκ τῶν Περσικῶν δοὺς τὰ δῶρα ἀνήγαγεν ἀποκρίσεις παρὰ
Κωάδον, βασιλέως Περσῶν, πρὸς Τονστινιανόν, βασιλέα Ῥωμαίων,
ἐπιφερόμενος σύκρας περιεχούσας οὕτως.

Κωάδης βασιλεὺς βασιλεύονταν, ἥλιον ἀνατολῆς, Φλαβίῳ οἱ 185
20 Τονστινιανῷ Καλσαρι σελήνης δύσεως. ηὗραμεν ἐν τοῖς ἡμετέ-
ροις ἀρχαῖοις ἀναγεγραμμένα ἀδελφοὺς ἡμᾶς ἀλλήλων εἶναι, καὶ
V 64

9. λαβόντας Ch., λαβόντες Ox.

tus, Ludi Theatrici deinceps Antiochiae ne amplius ederentur pro-
hibuit.

Eodem tempore Graecae religionis homines persecutionem gravem
perpessi sunt, publicatis etiam quamplurimorum facultatibus; inter quos
Macedonius, Asclepiodotus, Phocas etiam Crateri F. cum Thoma Quae-
store, diem suum interea obierunt: Exinde vero metus ingens omnibus in-
cessit. Quin et edicto Imperatorio cautum est, Graecissantes in poste-
rum ne publicum aliquod in Rep. munus obirent. Reliquarum vero Hae-
resium sectatores quoscunque Romani Imperii finibus excedere jussit Im-
perator; indulta tamen eis per tres menses licentia, si qui per id tem-
pus fidem Orthodoxam amplectenterentur. Quod quidem Edictum in omni-
bus urbibus extraneis promulgatum est.

Eodem tempore Priscus quidam, Exconsul, et Imperatoris hujus olim
Notarius; qui in Imperatoris iram inciderat, bonis publicatis, Diaconus
factus est, Cyzicumque relegatus.

Iisdem Temporibus Hermogenes Magister, ex Perside redux, munera
secum, et Coadis Persarum Regis Justiniano Imperatori Responsum retu-
lit, his verbis conscriptum:

„Coades, Rex Regum, solis, Orientis, Flavio Justiniano, Caesari,
Lunae, Occidentis.“

„Priscis Archivorum regni Nostri ex Monumentis compertum habui-
mus, Nos Fratres esse: et quod, si cuivis Nostrum vel hominibus, vel
Ioannes Malas.

ξάν τις ἐπιδεηθῆ σωμάτων ἢ χρημάτων, παρέχειν τὸν ἔτερον. καὶ μεμενήκαμεν ἐξ ἑκείνου καὶ μέχρι τοῦ παρόντος οὕτως διατελοῦντες· καὶ ποτὲ μὲν ἡθυῶν ἡμῖν ἐπανισταμένων, τοῖς μὲν παριάξασθαι ἡγαγκύσθημεν, τοὺς δὲ καὶ διὰ δόσεως χρημάτων ὑποταγῆναι ἐπείσαμεν, ὡς δῆλον εἶναι πάντα τὰ ἐν τοῖς ἡμετέροις θησαυροῖς ἀναλαθῆναι. ταῦτα δὲ καὶ Ἀναστασίῳ καὶ Ἰονστίνῳ τοῖς βασιλεῦσι γεγραφήκαμεν, καὶ ἡνύσαμεν πλέον οὐδὲν· διθεν ἡγαγκύσθημεν παρατάξιοθαι πολέμου χάριν, καὶ πλησίον τῶν Ῥωμαϊκῶν γενόμενοι τοὺς ἐν μέσῳ μηδὲν ἀμαρτήσαντας προφάσει τῆς ἑκείνων ἀπειθείας ἀπολέσαι. ἀλλ', ὡς 10 χριστιανοὶ καὶ εὐσεβεῖς, φείσασθε ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ μετύδοτε ἡμῖν χρυσούς· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιεῖτε, εὐτρεπίσατε ἑαυτοὺς πρὸς πόλεμον, προθεσμίαν ἔχοντες δόλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἵνα ο 186 μὴ νομισθῶμεν κλέπτειν τὴν νίκην καὶ δόλῳ περιγίνεσθαι τοῦ πολέμου.

Tῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰονστίνιανδος ἐδωρήσατο τοῖς Ἀντιοχεῦσι τὴν ἴδιαν τύχαν, ἔχονσαν καὶ λιθονίους βασιλικούς· καὶ ἡπλώθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ λεγομένῃ Κασιανοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας Δεκίου προσερρόνη Ῥωμαίοις Μοῦνδος ὁ ἐκ γένους τῶν Γηρέδων καταγόμενος, νῦν ὁν ὄηγός, μετὰ τὴν 20 τελευτὴν τοῦ ἴδιου αὐτοῦ πατρὸς πρὸς Θραντοῦλαν, θεῖον αὐτοῦ, γεγονώς, καὶ διῆγεν ἐν τῷ Σιρμίῳ. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ

10. ἑκείνων Ch., ἑκείνου Ox. ibid. ἀπολέσθαι Ox. 11. φείσασθε Ch., φείσασθαι Ox. 18. Κασιανοῦ Ox. 20. Γηρεδῶν Ox. 22. γεγονότα Ox., γεγονώς Ch.

pecuniis opus fuerit, ab altero subministrandos esse. Quam quidem Nos Fidem, in praesentem hunc usque diem, vobis integrum praestitimus. Caeterum ab hostibus quandoque impetiti, in praelium cum nonnullis eorum descendere coacti fuimus: reliqui vero, datis pecuniis, Imperium nostrum ut admitterent effecimus. Unde Fiscum Nostrum penitus exhaustum esse, sat liquido constat. Super his vero cum ad Imperatores Anastasium ac Justinum referentes nihil ita profecerimus, arma deinde sumere necesse habuimus. Propius itaque a finibus vestris cum absuerimus, intermedios quosque, licet innoxios, e medio sustulimus, violatae a vobis fidei sub praetextu. Vos vero, Christiani, cum satis et pietatem colatis; parcite potius hominibus vestris et pecunias date. Sin aliter, ad bellum vos accingite: cuius tamen inducias vobis in annum integrum permittimus, ne suffurari victoriam, vel ea per dolum potiri videremur.“

Eodem tempore Justinianus Imperator Togam suam, regii lapillis insignitam, Antiochenis dono transmisit; quam Antiocheni S. Cassiani in Ecclesia suspenderunt explicatam.

Caeterum Decii sub Consulatu Romanis sese adjunxit Mundus quidam, Gepidis oriundus, et regio sanguine prognatus. Hic patris sui post obitum, apud Thraustilam, avunculum suum, Sirmii degebat: quo Romae

ὅτες Ῥώμης ὁ Οὐαλεμεριακὸς ὁ καὶ Θευδερίχος, πέμψας προετρέψατο τὸν αὐτὸν Μοῦνδον· καὶ πεισθεὶς ἀπῆλθε πρὸς τὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ καὶ διέτριψε πόδας αὐτὸν, ὑπερμαχῶν ὑπὲρ τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ τοῦ καὶ Θευδερίχου. ἀναγωρήσας δὲ Μοῦνδος ἀπὸ Ῥώμης ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν Δανούβιον ποταμόν· καὶ πέμψας πόδας τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν πρεσβευτὰς ἥτησεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ γενέσθαι. καὶ ἐδέξατο ^D αὐτὸν σὺν τοῖς ἀνθρώποις αὐτοῦ, ποιήσας αὐτὸν στρατηλάτην τοῦ Ἰλλυριῶν ἔθνους, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἴδιᾳ στρατηλα-
10 σίᾳ. καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ τὴν χώραν τοῦ Ἰλλυριοῦ, ἐπέδριψαν αὐτῷ Οὔννοι μετὰ πολλοῦ πλήθους διαφόρων βασιλάρων·
καὶ ἐξελθὼν ὠρμησε κατ' αὐτῶν, καὶ πάντας κατανήλωσε· καὶ ἐπειψε προϊδαν ἐξ αὐτῶν καὶ ἔνα ὄηγα αὐτῶν· καὶ ἐγένετο ελογήν ἐν τῇ Θράκῃ, καὶ ἐκ τούτου φόβος κατεῖχε τὰ βάρβαρα
15 ἔθνη.
 Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ Δεκίου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς θεοπίσις πρόστυξιν ἐπειψεν ἐν Ἀθήναις, κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν μήτε νόμιμα ἔηγεσθαι μήτε κότον ἐν Εμιᾷ τῶν πόλεων γίνεσθαι; ἐπειδὴ ἐν Βυζαντίῳ εὑρεθέντες τινὲς
20 τῶν κοττιστῶν καὶ βλασphemίας δεινᾶς ἔαντον περιβαλόντες χειροκοπηθέντες περιεβωμβήθησαν ἐν καμῆλοις.

3. ὑπερμαχῶν Ch., ὑπερμαχὴν Ox. 9. Ἰλλυρίων Ox. 21. περιεβωμβήθησαν] „Lego, περιεπομπεύθησαν.“ Ch. V. Ch. ad p. ed. Bonn. 436. 9.

Rex, Valemeriacus, qui et Theuderichus, ubi intellexisset, per literas eum hortatus est ad se uti veniret. Persuasus itaque Mundus, ad Theuderichum cum suis prefectus est; ubi diutius degens propugnatorem se ei in omnibus exhibuit. Tandem vero inde discedens, Danubium fluvium accessit, Imperatorem Justinianum exoratum habens, uti sibi liceret ejus subesse Imperio. Imperator Mundum exceptit; Militumque in Illyrio Magistrum factum, in demandatum ei munus, cum suis demisit. Quamprimum autem Illyricam regionem occupasset Mundus, ab Hunnis, numerosum diversorum Barbarorum exercitum ducentibus, bello petitus est. Hos vero Mundus bello aggressus, ad unum omnes delevit; quin et praedam quoque, comprehensumque ex Regulis unum, [Constantinopolim] transmisit. Exinde pax Thraciae redditā, timorque Magnus Barbaris gentibus incussus est.

„Ejusdem Decii sub Consulatu, Edicto Athenas missō, Imperator sancivit, ne cui liceret Philosophiam publice profiteri, aut Leges interpretari. Sed et Aleatoriam etiam exerceri, universum per imperium, prohibuit.“ Quin et Aleatores quidam Byzantii comprehensi, qui diris Blasphemias sese immerserant, manibus truncati, camelis imponebantur, et per urbem quasi in triumpho ferebantur.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ παρεσχέθη ἐτησία πρόσοδος ἐν τῷ
ξενῶν Ἀντιοχείας νομισμάτων τετρακισχιλίων ὅποι τοῦ αὐτοῦ
εὐσεβοῦς βασιλέως.

V 65 Εὑρέθη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ καὶ τὸ τίμιον λείψανον τοῦ
ἀγίου μάρτυρος Μαρίνου εἰς τὴν πρώτην Σνοίαν ἔξω τῆς λεγο-
O 188 μένης Γινδάρου πόλεως, τοῦ περιοδευτοῦ τῆς χώρας ἐν διπα-
σίᾳ πλειστάκις ἑωρακότος τὸν τόπον ἐνθα ἔκειτο ὁ ἄγιος, ἔχων
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατὰ παντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ ἥλους σι-
δηροῦς, εἰς σανίδα παραπλωθεὶς προσηλάθη, καὶ ἐτέθη εἰς πέ-
τραν γλυνφεῖσαν αὐτῷ τάφον. καὶ ἐπήρθη τὸ λείψανον αὐτοῦ, 10
καὶ ἡνέχθη καὶ κατετέθη ἔξω τῆς Ἀντιοχέων πόλεως ἐν τῷ ἀγίῳ
Τονλιανῷ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθησαν πρέσβεις Ῥωμαίων ἐν
τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν Ἐρμογένης καὶ Ῥουφῖνος ὁ στρατηλά-
B τῆς, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Λαμπαδίου καὶ Ὁρέστον. καὶ φθισάν- 15
των αὐτῶν τὸ Λόρας τὸ μετακληθὲν Ἀραστασιούπολις, μήνυ-
σιν κατέπεμψαν τῷ βασιλεῖ Περσῶν Κωάδη· καὶ ὑπερέθετο ὁ
αὐτὸς βασιλεὺς τοῦ δέξιοῦ αὐτούς. καὶ ἐν τῷ διάγειν αὐ-
τοὺς εἰς τὸ Λόρας ἄμμα Βελισαρίῳ τῷ στρατηλάτῃ σὺν τοῖς
ἄλλοις ἔξαρχοις καὶ τῇ στρατιωτικῇ βοηθείᾳ, καὶ ἀπληκεύοντων 20
αὐτῶν ἔξω τοῦ Λόρας, τὴν ἀπόκροισιν τοῦ βασιλέως Περσῶν δε-
O 189 γόμενοι, ὁ Μηράμ ὁ πρῶτος ἔξαρχος Περσῶν καὶ ὁ νιὸς τοῦ
βασιλέως Περσῶν σὺν ἄλλοις ἔξαρχοις Περσῶν καθήμενοι εἰς
τὸ Νίσιβι, καὶ γνόντες ὅτι ἔξω τοῦ Λόρας ἀπληκεύοντων οἱ Ῥω-

6. Γινδαρουπόλεως Οχ. 13. πρεσβεῖς Οχ.

Eodem tempore pius Imperator Hospitium Antiochenum reditu annuo
iv nummorum millibus donavit.

Eisdem etiam temporibus venerandae S. Marini Martyris Reliquiae,
(cujus sepulturae locus regionis istius Circitorii, saepiuscule per somium
obversatus est,) extra Gindaropolim Syriae Primae urbem repertae sunt.
Excisum huic erat in petra sepulchrum, ubi totus super asserem explicatus
jacebat, clavis ei ferreis per totum corpus ejus actis affixus. Subla-
tas autem inde Martyris hujus reliquias, ad S. Julianum, extra Antiochiam
urbem reposuerunt.

Eodem tempore, Lampadio et Oreste Coss. Romanorum Legati, Her-
mogenes et Rufinus, Militum Magister, in Persidem missi sunt. Hi ita-
que Doras olim, Anastasiopolis nunc vocataν urbem advenientes, adven-
tum suum Coadi Persarum Regi notum fecerunt: quorum tamen admissio-
nen Rex procrastinavit. Interim vero dum Legati ad Doras, una cum
Belisario Militum Magistro, caeterisque Romanorum Exarchis et exercitu,
qui castra sua extra urbem posuerant, commorantes; Responsa Regis Per-
sarum expectarent; Meram, primarius Persarum filius, Ducesque qui, ad
Nisibim concedentes, Romanos extra Doras castrametatos esse intellexe-

μαῖνι, ἐπέδριψαν Πέρσαι μετὰ ἑβδομήκοντα χιλιάδων, διελόντες αὐτοὺς εἰς τρεῖς ὀρχάς.

Καὶ γνόντες οἱ ἔξαρχοι Ῥωμαίων, δομήσαντες κατὰ Περσῶν **C** συνέκρουσαν· καὶ συμβολῆς γενομένης ἐμίγησαν τὰ Περσῶν **5** καὶ Ῥωμαίων στρατόπεδα, καὶ ἐκοψαν Ῥωμαῖοι Πέρσας κατὰ κρύτος, λαβόντες καὶ σύγνον Περσικόν. ὁ δὲ Μηράμι μετὰ δλλγων φυγῶν σὺν τῷ νῦν τοῦ βασιλέως διεσώθη εἰς τὸ Νισίβιον. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ συμβολῇ καὶ ἔξαρχος Περσῶν κατεσφάγη ὀνόματι Σάγος, Σοννίκα τοῦ δουκὸς καὶ ἔξαρχον Ῥωμαίων εἰς μο-**10** 10 γομαχίαν αὐτὸν προτρέψαμένου· καὶ ἦν Ἰδεῖν νίκην Περσικῆς ἀπονοίας, εἰς ἔδαφος ἡπλωμένων νεκρῶν.

Καὶ γνοὺς τοῦτο Κωάδης δὲ Περσῶν βασιλεὺς ἐπέτρεψεν εἰσελθεῖν τὸν πατρίκιον Ῥουφῖνον ἄμα τῷ κόμητι Ἀλεξάνδρῳ **D** εἰς τὴν πρεσβείαν.

15 15 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀνεφάνη τις ἐκ τῆς Ἰταλῶν χώρας κωμοδρομῶν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ κύνα ξανθόν, δοτις κελευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναθρεψαμένου ἐποίει τινὰ θαύματος ἄξια. ὁ γὰρ **O** 190 αὐτὸν ἀναθρεψάμενος ἐστὼς ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ὅχλον περιεστῶτος εἰς τὸ θεάσασθαι, λάθρῳ τοῦ κυνὸς ἐκομίζετο παρὰ τῶν 20 ἐστώτων δακτυλίδια, καὶ ἐτίθει εἰς τὸ ἔδαφος περισκέπων αὐτὰ ἐν χώματι. καὶ ἐπέτρεπε τῷ κυνὶ ἐπᾶραι καὶ δοῦναι ἐκύστῳ τὸ ἴδιον· καὶ ἐρευνῶν ὃ κύων τῷ στόματι ἐπεδίδον ἐκάστῳ τὸ γνωριζόμενον. ὁ δὲ αὐτὸς κύων καὶ διαφόρων βασιλέων γομίσματα μνοία ἐπεδίδον κατ' ὄνομα. παρεστῶτος δὲ ὅχλον ἀν-

24. μνοίᾳ] μιγνύμενα Theophanes p. 190. A, Cedrenus 375. A.

rant; cum septuaginta Persarum Millibus, in tres partes divisis, in illos egressi sunt.

Quod ubi Romanis Ducibus notum fuit, et ipsi in impetum Persarum suscipiendum sese parant; praelioque commisso, et exercitibus Romano Persicoque inter se confusis, Romani Persas penitus fuderunt; vexillo etiam Persico ablato. Caeterum Meram Regisque filius paucis admodum stipati, fuga sibi consulentes, ad Nisibim evaserunt. Hac autem pugna cecidit Sagus quidam, Persarum Exarchus; quem Sunica, Dux Romanus, singulare ad certamen provocatum prostravit. Atque diffusis ibi per terram undique cadaveribus, videre erat Confidentialiae Persicae triumphum.

Certior autem de his factus Persarum Rex Coades, Rufinum Patri-
cium, Comitemque Alexandrum, Legationem suam obire jussit.

Iisdem temporibus Italus quidam circumforaneus innotuit; qui canem fulvum circumduxit, qui domini ad nutum miranda quaedam perficeret. Dominus enim in foro stans, et circumstante undique spectaculum populo clam cane, adstantium annulos accipiebat, quos in solo depositos, terra aggesta tegebat. Canem deinde eos tollere, et suum cuique reddere jubebat. Canis itaque indagatos annulos ore prehendens, cuique suum redhibuit. Idem etiam Canis diversorum quoque Imperatorum Numismata

Ε δρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐπερωτώμενος ἐδείκνυε τὰς ἐν γαστρὶ ἔχούσας καὶ τοὺς ὄντας πορνοβοσκοὺς καὶ μοιχοὺς καὶ κυποὺς καὶ μεγαλοψύχους· καὶ ἀπεδείκνυε πάντα μετὰ ἀληθείας. ὅτεν ἔλεγον πολλοὶ ὅτι πνεῦμα Πύθωνος ἔχει.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐφάνη ἀστήρ μέγας καὶ φοβερὸς 5 κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, πέμπων ἐπὶ τὴν ἄνω ἀκτῖνα λευκήν, ὁ V 66 δὲ χαρωπήρος αὐτοῦ ἀστραπὴς ἀπέπεμπεν· ὃν ἔλεγόν τινες εἶναι λαμπιδίαν. ἔμεινε δὲ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσιν ἐκλάμπων, καὶ ἐγένοντο ἀνυδρίαι καὶ κατὰ πόλιν δημοτικὸν φόνοι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπειλῆς πεπληρωμένα. 10

Tῇ δὲ συμπληρώσει τοῦ σεπτεμβρίου μηνὸς οἱ πρόσβεις O 191 Ῥωμαίων οἱ πεμφθέντες ἐν τοῖς Περσικοῖς ὑπέστρεψαν ποιήσαντες πάκτα. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, ὅτι εἰρήνην ἔχει πρὸς Ῥωμαίους, χαρᾶς ἐπλήσθη. δεξάμενος γὰρ τὰ γράμματα τῶν πάκτων καὶ ἀναγρούς εὗρε περιέχοντα οὕτως. 15

Ἄνελθόντες πρὸς ἡμᾶς οἱ ἡμέτεροι πρεσβευταὶ οἱ πρὸς τὴν B σὴν σταλέντες ἡμερότητα ἀπήγγειλαν ἡμῖν τὴν ἀγαθὴν προαιρεσίν τῆς πατρικῆς ὑμῶν διαθέσεως. καὶ ἐπὶ πᾶσιν εὐχαριστήσαμεν τῷ δεσπότῃ θεῷ ὅτι πρέπον τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι πρᾶγμα γέγονε καὶ προέβη σὺν θεῷ εἰρήνη εἰς ὀφέλειαν τῶν δύο πολιτεῶν. 20 ὅτι δὲ μεγάλη δόξα καὶ ἐπιανός ἐστιν ἐν πάσῃ τῇ γῇ παρὰ θεῷ καὶ ἀνθρώποις τὸ εἰρήνην γενέσθαι μεταξὺ τῶν δύο κόσμων ἐπὶ

6. δυτικὸν Ch., δυτικὸν Οχ. *ibid. τὴν]* τὰ Theophanes p. 154. B.
8. εἴκοσι Οχ. 14. Ῥωμαίους] „Omnino scribendum Πέρσας.“ Ch.
21. Addidi καὶ.

quotquot producta, ad cujusque nomen reddidit: Quinimo turba virorum, mulierumque adstante, interrogatus de ea gravidas, Lenones, scortatores, sordidos, magnanimosque demonstrabat. Sed et haec omnia pro rei veritate Canis iste prodebat: multis ideo, Pythonis eum spiritu praeditum affirmantibus.

Eodem Imperante stella ingens et tremenda, in Occidente comparuit; radium album sursum emittens, quam, quod fulguris emissionem prae se ferebat, *Facem Ardentem*, nonnulli vocitabant. Per dies autem xx. refusit; unde siccitates, et ubique per Imperium in populo caedes, aliaque plurima Mortalibus infausta insequuta sunt.

Mensis autem Septembbris sub exitum, Legati Romanorum, qui in Persidem missi fuerant, pace facta reversi sunt. Quo auditio Imperator Justinianus summo gaudio affectus est. Acceptis enim de Pace literis, perfectisque, eas in haec verba conscriptas invenit.

„Propensum paterni vestri in Nos animi studium reduces Nostri, quos ad Clementiam vestram misimus, Legati nobis renunciarunt. Domino autem Deo gratias ubique agimus, quod Bonitate ejus Consentaneum Opus effectum est; paxque mutua quae in utriusque Reip. Emolumenū et Nostram utriusque laudem cessura est stabilitur. Rem enimvero summe gloriosam esse et apud Deum hominesque universos laude dignam,

τῆς σῆς ἡμερότητος καὶ ἡμῶν τῶν γνησίως ὑμᾶς ἀγαπώντων πρόδηλον ἔστι· καὶ οἱ ἔχθροι δὲ ἔκατέρας πολιτείας καταπεσοῦνται ταύτης σὺν θεῷ γενομένης. διὰ τάχους τοίνυν ἐπικαταλήψονται οἱ ἡμέτεροι πρεσβευταί, ὅφελοντες ἀναπληρῶσαι τὰ 5 πρὸς ἀσφάλειαν τῆς εἰρήνης. εὐχόμεθα γοῦν ἐν πολλοῖς χρό- C νοις τὴν πατρικὴν ὑμῶν διάθεσιν περισάζεσθαι.

Καὶ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ Ῥωμαίων πάλιν Ῥουφίνος, δευτέρας ἀποκρίσεως καταπεμφθείσης ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, εὗρε τὸν Ο 192 βασιλέα Περσῶν ἀναδυέντα πρὸς τὰ δόξαντα μεταξὺ ἀντῶν ἐνε- 10 κεν τῆς εἰρήνης. φημισθέντος γὰρ τούτου, ὡς τῶν Σαμαρει- τῶν Ῥωμαίων ἀγανακτηθέντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, ὡς προγέγραπται, φυγόντων καὶ ἀπελθόντων πρὸς Κωάδην, βα- σιλέα Περσῶν, ἀπὸ τῆς ἐντῶν χώρας Παλαιστίνης, καὶ ἐπαγ- γειλαμένων αὐτῷ συμμαχεῖν· τὸ δὲ πλῆθος αὐτῶν ἦν χιλιάδες 15 πεντήκοντα, ἐπηγγείλαντο δὲ τῶν Περσῶν βασιλεῖ προδιδόντων τὴν ἐντῶν χώραν, τὴν Παλαιστίνην πᾶσαν καὶ τοὺς ὄγίους D τόπους, πόλιν ἔχουσαν διαφόρων βασιλέων χωρίσματα· χρυσοῦ τε γὰρ πλῆθος πολὺ καὶ λίθων τιμίων ἐνυρίθμητος ποσότης· καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, καὶ πεισθεὶς τοῖς παρ- 20 αὐτῶν λεγομένοις, ἀνεδύνη περὶ τὸ ποιῆσαι τὰ πάκτα. ἀφορ- μὴν δὲ λαβὼν περὶ τῶν χρυσοδόχων τῶν εὑρεθέντων πρώτην ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως, ὃντων ὑπὸ Ῥωμαίους· ἦν γὰρ πρώτην τὰ αὐτὰ ὅρη ὑπὸ τὴν Περσῶν πολιτειαν· τὰ δὲ χρυσοδό- χῶντα ὅρη ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ὅρων Ἀρμενίων Ῥωμαίων καὶ

3. γενομένης Οχ.

quod Clementiae Vestrae Nostrique, (qui Vos unice diligimus,) temporibus, inter orbem utrumque Pax facta fuerit, omnibus manifestum est. Quod et favente Deo utriusque Nostrum inimicis exitium futurum est. Legati itaque Nostri primo quoque tempore aderunt, quo ad Pacis confirmationem, quocunque necessarium erit, Effectum dent. Nobis vero uti Paterna vestra affectione quam diutissime frui liceat precamur.

Missus autem secundis cum literis Imperatoriis in Persidem Rufinus Regem invenit circa pacis illas conditiones invicem ineundas longe aliter se habentem. Inter haec enim Samaritae, quibus Imperator, uti superius dictum est, infensus erat, ad Persas transfugae, (eorum autem numerabantur L. Millia) auxilia sua adversus Romanos Coadi Regi obtulerunt; in se insuper recipientes Palaestinae totius proditionem Locorumque ibi Sanctorum faciendam; in qua urbe diversorum Regum recondita erant Anathemata; ubi etiam auri et argenti vis maxima, lapillorumque pretiosorum infinita erat congeries. Haec ubi audisset Persarum Rex, illorum dictis fidem habens pacem confirmare detrectavit, arrepta etiam de Aurifodinis occasiuncula, quae Anastasii olim temporibus inventae, exinde Romano cesserant imperio; cum prius montes isti juris Persici fuisserint. Montes autem hi auriferi, Armeniae Romanae Persarmeniaeque in

Περσαρμενίων, ὡς εἰδότες λέγονσιν· ἄτινα δρη φέρουσι χρυσὸν πολύν· δὲ γὰρ βροχαὶ καὶ ὅμβροι γίνονται, κατασύρεται ή γῆ
E τῶν αὐτῶν δρέων, λεπτίδας ἀναβλύζονται χρυσοῦ· τὰ δὲ αὐτὰ δρη ἐμισθοῦντο τὸ πρότερον τινες ἀπὸ Ῥωμαίων καὶ Περσῶν
O 193 χρυσοῦ λιτρῶν διακοσίων· ἔξ οὖν δὲ παρελήφθησαν τὰ αὐτὰ δρη 5 ὑπὸ τοῦ Θειοτάτου Ἀναστασίου, Ῥωμαῖοι μόνοι κομίζονται τὴν θεσπισθεῖσαν συντέλειαν· καὶ ἐκ τούτου ἐγένετο διαστροφὴ περὶ τὰ πάκτω.

‘Η δὲ τῶν Σαμαρειτῶν προδοσία ἐγώσθη Ῥωμαῖοις, ὡς τινὲς 67 νων ἔξ αὐτῶν εὐπόρων συσχεδέντων ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς 10 ἀπὸ τῶν Περσικῶν μερῶν, καὶ γνωρισθέντων μετὰ τὸ ἀπελθεῖν αὐτοὺς πρὸς Κωάδην, βασιλέα Περσῶν, καὶ συντάξασθαι αὐτῷ ποιεῖν τὴν προδοσίαν τῆς ἴδιας χώρας, ὡς προείρηται· ἢσαν δὲ οἱ γνωρισθέντες Σαμαρεῖται ὀνόματα πέντε· καὶ συσχεδέντες ἀπηγένθησαν πρὸς τὸν στρατηλάτην τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἔξητά- 15 σθησαν παρ’ αὐτῷ, καὶ ὀμολόγησαν τὴν προδοσίαν ἦν ἐμελέτων. τὰ δὲ πεπραγμένα αὐτῶν ἀνεγνώσθη τῷ βασιλεῖ Ἰουστίνιανῷ.

‘Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐγένοντο σεισμοὶ κατὰ τόπον, καὶ λιταῖς ἵσχολαζον ἐν ἐκάστῃ πόλει. 20

B Τῷ δὲ αὐτῷ καιρῷ καὶ πρεσβευτὴς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Περσῶν πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων· καὶ ἐπιδόντς ἄστερα πέρασθετο σύκρας ἀπελύθη κομισάμενος δῶρα.

‘Ο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὸν τοῦ πατρικίου ‘Pov-

1. ὡς] Adde oī. 3. λεπτίδας] Fort. λεπίδας.

finibus siti sunt: uti tradunt ii, quibus hoc compertum est. Qui quidem montes magnam ferunt auri copiam: ex pluviosis enim imbrisque cadentibus terra de Montibus deorsum acta, Auri quasi laminae scaturiunt. Caeterum Montes hosce antea temporis, aequa a Persis ac Romanis, quidam cc. auri libris conduxerunt. Ex quo vero in potestatem sacratissimi Anastasii devenerunt mercedem condictam exinde Romani soli percepérunt. Caeterum hinc Pactis rumpendis oblata occasio.

In Proditionis vero, quam Samaritae moliebantur, notitiam Romani hoc modo pervenerunt. Quinque enim ex illorum primariis viris, (qui, paulo post iter suspectum supradictae Proditionis cum Coade Persa in-eundae causa, innotuerant,) in redditu suo ex Perside comprehensi, coram Militum in Oriente Magistro adducti sunt: Quos Proditionis agitatae ubi postulasset, confitentes habuit statim reos. Quae vero de his acta sunt Justiniano imperatori legenda mittebantur.

Eodem tempore terrae motus ubique grassabantur; hominibus interim Litanis ubique urbium vacantibus.

Eodem enim tempore Persarum Rex Legatum misit ad Imperatorem Romanum; qui traditis literis et muniberis donatus dimissus est.

Sed interim Imperator de Coadis Persarum Regis praevaricatione

φίνοντὴν παρὰ Κωάδον, βασιλέως Περσῶν, παράβασιν, ποιήσας ο 194
 θείας κελεύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αὐξονικῶν·
 δοτὶς βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν
 Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν, κατὰ κρύτος νικήσας παρέλαβε τὰ βασιλεῖα
 σ αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἄντ’ αὐτοῦ βα-
 σιλέα τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ
 τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλείου ὑπὲρ αὐτόν. καὶ
 ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτής Ῥωμαίων ἐπὶ Αἰλεξάνδρειαν διὰ τοῦ
 Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ C
 10 μέρη. καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς
 πολλῆς ἔξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἡξιά-
 θη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φιλίαν. ὡς δὲ
 ἔξηγήσατο ὁ αὐτὸς πρεσβευτής, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν
 βασιλεὺς, ἔφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν κατα-
 15 στάσεως ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε καὶ κατὰ τοῦ ἥσθιατος εἰς τὰς ψύχας
 αὐτοῦ λινόχονσα ἴμάτια, κατὰ δὲ τῆς γυστρὸς καὶ τῶν ὕμων
 φροδῶν σχιαστὰς διὰ μαργαριτῶν καὶ κλαυθίας ἀνὰ πέντε καὶ
 χροῦς ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινό- O 195
 χρονον φυκιόλιν ἐσφερδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν
 20 σειρὰς τέσσαρις, καὶ μανιάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ,
 καὶ ἵστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἔχοντων ἤγγὸν καὶ D
 τροχοὺς δ’, καὶ ἐπάνω, ὡς ὅχημα ὑψηλὸν ἥμφιεσμένον χρυσέοις
 πετύλοις, ὥσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὅχήματα

11. ἡξιώθην Οχ. 16. λινόχονσα Ch., Theophanes p. 207. A, λινὰ
 χρωσᾶ Οχ. 17. σχιαστὰς] σχιστὰ Theophanes. ibid. πλανία Οχ.
 Scripsi πλαβία, quod potest etiam πλανία scribi. V. Theophanes l. c.

certior a Rufino Patricio factus; Auxumitarum regem super his per sacras interpellavit. Regem hic Homeritarum Indorum, praelio cum eo commisso, penitus debellaverat; et regno ejus regioneque occupatis, regem ibi, ex genere suo Anganem constituerat; eo quod Homeritarum Indorum etiam regnum jam sibi subjectum haberet. Caeterum Legatus Romanorum, nave consensa; Alexandriam versus cursum dirigit: Niloque flumine et Mari Indico trajectis, Indorum ad regiones pervenit. Cujus ad ingressum, Rex Indorum, summo ex gaudio, obstupuit: „Diu (inquiens) est, quod societatem cum Romanis ineundi me tenuit desiderium.“ Habitus autem Regis Indici, pompaque solennis, quibus Legatum Romanum (*uti ex ipsius ore didicimus*) exceptip erant hujusmodi. Nudus erat; a Zona vero circa lumbos vestis linea auro intertexta demittebatur; ab humeris autem ad ventrem pendebat tunica soluta, margaritis et claneis, per quiniones distributis insignita: manibusque armillas aureas gestabat. Caput ejus pileo ligneo, auro intertexto et contortuplicato, iv. catenulas utrinque demittente, collum vero monili aureo ornabantur. Curru vero insedebat alto, quatuor rotis suffulto, quatuorque Elephantis tracto, qui petalis quatuor aureis, (qualibus argenteis Provinciarum Praefecti utuntur) circum-

ἀργύρῳ ἡμιφιεσμένα. καὶ ὅτατο ἐπάνω δὲ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βαστάζων σκοντάριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδια καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. καὶ οὕτως ὅτατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μεθ' ὄπλων καὶ αὐλοὶ ἥδοντες μέλη μουσικά.

Καὶ εἰσενεχθεὶς δὲ πρεσβευτῆς Ῥωμαίων, κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσεν δὲ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με καὶ Ε ἀνακῆθηναι πρὸς αὐτὸν. καὶ δεξάμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκρων κατεφίλησε τὴν σφραγίδα. δεξάμενος δὲ καὶ τὰ δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἔξεπλάγη. λύσας δὲ καὶ 10 ἀναγνοὺς δι' ἔριμηνέως τὰ γράμματα, εὗρε περιέχοντα ὥστε διπλίσοσθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδον, βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν O 195 πλησιάζονσαν αὐτῷ χώραν ἀπολέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἣς ὑπέταξε χάρας τῶν V 68 Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεῖλον ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν πραγματείαν ποιεῖσθαι. καὶ εὐθέως δὲ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσθόας ἐπὶ ὄψει τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πόλεμον κατὰ Περσῶν, προπέμψας καὶ τοὺς ὑπὸ αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνούς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρῃ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δέξιον πάσαν τὴν ὑπὸ αὐτοῦ βασιλευούντα 20 αὐτῷ καὶ ἐπιφράζοντα πᾶσαν τὴν ὑπὸ αὐτοῦ βασιλευομένην γῆν. καὶ πάντων οὕτως προβάντων δὲ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν

7. με] τε? 12. Κωάδον] Κωάδονς Οχ. 17. Ἐλεσθόας]
Ἐλεσθαᾶς Nonnosus Photii cod. 3., Theophanes p. 144. D. 18. οὐαὶ]
Inmo δὲ. ibid. αὐτὸν Ch., αὐτῶν Οχ.

dabatur: *Huic insidens Indorum Rex, scutum parvum deauratum, lanceo-laque duas et ipsas deauratas, manibus gestabat. Stipatus autem erat a Primoribus suis et ipsis similiter armatis, Choroque ad tibias carmina musica modulante.*

Introductus autem Legatus Romanus, in genua procidens, Regem veneratus est: sed Me [dixit Legatus] Rex surgere jussit et proprius accedere. Acceptis autem Romani Imperatoris literis, sigillum deosculatus est: Donis etiam ab Imperatore missis acceptis; scilicet obstupuit. Apertis deinde literis Imperatoriis, perque Interpretēm lectis, id Imperatorem Romanum a se poscere intellexit, uti Coadem bello aggredieretur; disperditisque Persarum vicinis regionibus, commercia cum illis non amplius haberet: sed per Homeritarum quam sibi subjugaverat regionem, perque Nilum Aegyptum petens, Alexandriae potius mercaturam exerceret. Sine mora igitur Indorum Rex Elesboas, Legati ipsius in conspectu, adversus Persas arma movet; praemissisque quos sub se habuit Saracenis Indis, Persidem statim, Romanorum causa, invasit; simul Regem Persarum per literas monens, hostem uti sibi expectaret Indorum Regem, Romanorum partes agentem, Persicique quodcumque esset imperii devastantem. Successentibus itaque ad hunc modum omnibus, Indorum Rex Legatum Roma-

κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκὼς εἰρήνης φύλημα,
ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. κατέπεμψε γὰρ καὶ σάκρους διὰ
Ίνδον πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη δέσις παρὰ Γιλδερίχον, **Β**
5 ὥρηὸς τῶν Ἀφρῶν, ὡς τυραννήσαντος τοῦ ἰδίου ἔξαδέλφου κατ'
αὐτοῦ, καὶ πόλεμον τῶν Μαυρονήσων κατὰ τῶν Ἀφρῶν συμβα- **O 197**
λόντων, παρέλυσθον πολλὴν αὐτοῦ κώρων, ἐν οἷς παρελήφθη
ἡ παρ' αὐτοῖς λεγομένη Τρίπολις καὶ Λεπτωμᾶ καὶ Σαβαθᾶ καὶ
τὸ Βυζάντιον, αἰχμαλωτίσαντες ἐπὶ μονὰς δέκα. καὶ ἐπεστράτευσε
10 κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς ὃἥξ τῶν Ἀφρῶν Γιλδερίχος πλῆθος ἔχων
πολὺ σὺν στρατηγῷ ὀνόματι Γελίμερο· ὅστις συμβαλὼν μετὰ
Μαυρονήσων περιεγένετο κατὰ κράτος. καὶ συνάψας φιλίαν
μετ' αὐτῶν ἐλαβεν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ τυραννήσας εἰσ-
ῆλθε κατὰ τοῦ αὐτοῦ Γιλδερίχον ἐν Καισταγέρῃ, καὶ συνέλαβεν **C**
15 αὐτὸν καὶ ἀποκλείσας αὐτὸν ἐν οἴκῳ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐ-
τοῦ καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, φονεύσας καὶ τοὺς συγκλητικούς.
καὶ ἐπειψεν ὁ αὐτὸς Γελίμερος διὰ τοῦ ἰδίου πρεσβευτοῦ δῶρα τῷ
βασιλεῖ Ἰουστίνιαν· καὶ μηνυθέντων τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων ἡγι-
νάκτησε κατ' αὐτῶν ἐνεπεν τοῦ ὥρηὸς τῶν Ἀφρῶν· ἦν γὰρ μα-
20 θῶν τὴν γενομένην τυραννίδα κατὰ Γιλδερίχον· καὶ ἀπέλυσεν
αὐτοὺς μεθ' ὑβρεως πολλῆς. καὶ ἐκπέμψας μαγιστριανὸν ἐν Ῥώ-

4. Θευδερίχον et 10. Θευδερίχος OX. Γιλδερίχον et Γιλδερίχος Ch.

8. Λεπτωμᾶ] Leptin magnam dicit: monuit Ch. ibid. Σαβαθᾶ]

Σαβαθρᾶ Procopio et Ptolemaeo: v. interpretes Antonini p. 61. ed. Wessel. 9. Βυζάντιον Ch., Βιζάντιον Ox. 11. κατὰ Ox. 15. ἀπο-
κλείσαντες OX., ἀποκλείσας Ch.

num, capite ejus prehenso, datoque ei pacis osculo, perquam honorifice dimisit; missis etiam Imperatori Romano, per Legatum Indorum, literis Regis et muneribus.

Eodem tempore supplex Imperatorem suppeditas rogavit Theuderichus, Afrorum Rex; patruelis sui de tyrannide conquestus. Quippe Maurusii cum Afris bello congregientes, bene multas eorum urbes occupaverant; quas inter Tripolis, (uti illis vocatur,) Leptoma, Sabatha et Byzacum fuere; sed et per x. dierum itineris spatium, e regionibus undique Captivos abduxerunt. Theudericus itaque, Afrorum Rex, eos bello vicissim aggreditur, numero exercitu instructus, quem Gelimer ducebat: qui praelio cum Maurisiis commisso, eos penitus profligavit. Caeterum foedare deinde cum eis inito, belli socios eosdem sibi adjunxit; tyrannidemque capessens, in Gilderichum ipsum arma movit; Carthaginemque veniens, ipsum cum uxore liberisque comprehensum incarcерavit; primoribus interim regni de medio sublatis. Deinde Gelimer Justiniano Imperatori, per Legatum suum, munera mittit: de quibus ubi audivisset Imperator, eis offensus est Gilderici scilicet Afrorum Regis causa: (de Tyrannide enim in illum agitata janjam rescierat:) Legatum vero omni cum oppro-

μη πρὸς τὸν ὁῆγα Αθαλάριχον, ἔκγονον τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ, δηλώσας αὐτῷ τοῦ μὴ δέξασθαι πρεσβευτὰς παρὰ Γελίμερ ἐκπεμπομένους πρὸς αὐτόν, μήτε δὲ τὴν ὄνομασίαν αὐτοῦ εἰς ὁῆγα, διότι ἐστὶ τύραννος. καὶ δεξάμενος τὰ ἐκπεμφθέντα γράμματα παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ στοιχήσας, οὐκ ἐδέξατο πρεσβευτὰς παρὰ Γελίμερ τοῦ Αφροῦ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὃ αὐτὸς βασιλεὺς ἀγωνίσασθαι βούλομενος κατὰ Περσῶν διὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης, ἐκπέμπει στρατεύματα τοῦ φυλάξαι αὐτάραχον τὴν πολιτείαν Ρωμαίων.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ δέησις κατεπέμφθη Ἐφραϊμίῳ πατριάρχῃ παρὰ τῶν ἀπομεινάντων ἐν αἰχμαλωσίᾳ ὑπὸ Ἀλαμούνδαρον Σαρακηνοῦ, ὡς πιρατᾶς τιμωρίας δεδέσθαι αὐτούς. τινὰς γὰρ καὶ ἀπεκεφάλισεν ἐξ αὐτῶν, φοβούμενος μήπως καὶ προδοσία ἐξ αὐτῶν γένηται. καὶ τινες προσπεσόντες αὐτῷ παρεκάλεσαν ὅλην γων ἡμερῶν ἔνδοσιν γενέσθαι αὐτοῖς πρὸς τὸ πέμψαι δέησιν ἐν 15 τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ τοῦ ἐκπεμφθῆναι χοήματα εἰς ἀνάδηνσιν αὐτῶν. καὶ ταῦτα ἀκούσας Ἀλαμούνδαρος, χαίρων, φησί, παρεκλήθη· καὶ δεδωκὼς προθεσμίαν ἡμερῶν ἔξηκοντα, ἀντιφωνήσαντος ὑπὲρ αὐτῶν Ταιζάνου τοῦ ἀρχιφύλον Σαρακηνῶν, καὶ τῆς δεήσεως ἐκπεμφθείσης, ἀνεγνώσθη ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ με-20 τὰ δακρύων πάντες εἰς τὰ λεγόμενα γαζοφυλάκια ἐν ἐκάστῃ ἐκκλησίᾳ καθ' ὃ ηὐπόρει τις μετεδίδον. ἐν οἷς πρῶτος κατα-

O 199
V 69

1. Οὐαλεμεριακοῦ scripsi repetitis proximis litteris. V. p. 64. C. Ἀλεμεριακοῦ Οχ. 6. Γελίμερ] Γελίμαρ Οχ. 15. πέμψαι] πέμψας Οχ.

brio dimisit. Quin et Magistrianum quoque Romam misit, qui regem Athalaricum, Alemeriaci F. moneret; ne Legatos a Gelimere missos omnino exciperet; sed nec Regem eum, ut qui Tyrannus esset appellaret. Cui etiam Athalarichus, acceptis ejus literis et perfectis, morem gessit; nec Gelimeris Afri Legatos excipere dignatus est.

Iisdem temporibus Imperator Persas terra marique bello aggressurus, exercitum amisit, qui res interim Imperii ubique praestaret integras.

Eodem tempore, qui supererant in bello captorum ab Alamundaro Saraceno, supplices ad Ephraemium Patriarcham referebant; utpote in quos Alamundarus graviter animadverterat: eorum enim nonnullis capita, cavens sibi a Prodigionibus amputaverat. Caeteri procidentes ei ad pedes, paucorum dierum inducias sibi dari petebant, interim dum ad Romanos suos mittere poterant, qui pecunias sibi redimendis impetratum irant. Exoratus Alamundarus, (ut cui ista satis arriderent;) licentiam illis in lxx. dies concessit; Expromissorem pro eis se praestante Taizane, Saracenorum Archiphyllo. Libellus itaque supplex Antiochiam delatus, ubi coram populo perfectus est, illachrymanties omnes, pro re quisque sua, singulas per Ecclesias, in Gazophylacia stipem conjecerunt. Praeibat

νυγθεὶς ὁ πατριάρχης σὺν τοῖς κληρικοῖς καὶ τοῖς ὄφοισιν ἐξ οἰκείας προαιρέσεως μετέδωκαν. καὶ ἀνυγνωσθείσης τῆς δεήσεως τῆς παρὰ τῶν αἰχμαλώτων πεμφθείσης, ἥτησε πᾶς ὁ δῆμος τοῦ ἀχθῆναι πύνδημον· καὶ τοῦ πανδήμου ἀχθέντος καὶ τύπητος 5 ἀπλωθέντος, ἔκαστος καθ' ὃ ἡπόρει ἔδριπτεν ἐν τῷ τάπητι. καὶ συναγθέντων πάντων καὶ ἐκπεμφθέντων ἀνεῳδόνσθησαν οἱ αἰχμάλωτοι.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ κατεπέμφθη ὁ μάγιστρος Ἐφιογένης ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσιν ἔνεκεν τοῦ Περσικοῦ πολέμου· ἦν γὰρ 10 ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων μαθὼν ὅτι στρατηλάτης Περσῶν Ἐξαράνθ ὀγόματι μετὰ Περσικῆς βοηθείας, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ βάνδον βασιλικόν, ὧδησεν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκά. καὶ Ἀλαμούνδαρος δέ, Β βασιλικος Σαρακηνῶν, μετὰ πολλῆς ἐνόπλου βοηθείας, διὰ τοῦ Κιρκησίου ἐλθὼν ἀνεφάνη εἰς Καλλίνικον, πόλιν τῆς Ὁσ-
15 δροηῆς.

Καὶ γνοὺς ταῦτα Βελισάριος ὁ στρατηλάτης, ἀπελθὼν εἰς συμμαχίαν τῶν δονκῶν μετὰ χιλιάδων ὀκτώ, ἐν οἷς εὑρέθη καὶ Ἄρεθας ὁ φύλαρχος μετὰ χιλιάδων πέντε. ὅρμήσαντες δὲ οἱ 200 Πέρσαι μετὰ τῶν ἰδίων Σαρακηνῶν νυκτὸς κατεσκήνωσαν πλη-
20 σίον τοῦ κάστρου Γαββούλῶν, ἔχον παρακείμενον καὶ μικρὸν πο-
ταμόν· καὶ ποιήσαντες ἐκεῖ φοσσάτον ἐσκόρπισαν πέριξ τοῦ φοσσάτου τριβόλους σιδηροῦς ἐπὶ πολὺ διάστημα, μίαν ἑαυτοῖς

3. ἥτησε Ch., αἰτησε Ox. 14. Κιρκησίου] Κιρκησίου Ox. ibid.
'Οσδροηῆς] 'Οσδροῖνης Ox.

aliis, misertus eorum, Patriarcha; qui cum Clero suo, Magistratibusque, pecunias libera manu impertivit. Quinetiam ubi captivorum Libellum supplicem lectum audivisset populus Antiochenus, singulis id efflagitantibus; publicus populi universi Conventus indictus est: ad diem itaque constitutum tapete explicato, symbolum suum quisque, pro facultatum suarum ratione porrigebat. Collectis demum pecuniis, et Alamundaro transmissis, Captivi liberati sunt.

Eodem tempore missus est in Orientem Hermogenes Magister, Belli Persici curam suscepturus: Quippe Imperatori nunciatum fuerat, Exarath, Persarum Duce, Persica manu simul et Vexillo regio instructum, Romanas invasisse ditiones. Quin et Alamundarus, Saracenorum regulus, copiis quamplurimis instructus, Circesium praetergressus, Callinicum adusque, Osdroinae urbem pervenerat.

Certior autem de his factus Belisarius, octo cum millibus armatorum Ducibus in suppetias exit: quos inter Arethas fuit Phylarchus; cuius in exercitu V. millia numerabantur. Egressi vero cum Saracenis suis per noctem Persae, juxta Gabbulorum Castellum, quod fluviolus praeterfluebat, Castra posuerunt; fossatoque ibi facto, murices ferreos undique ad oram ejus, magno satis intervallo, dispergebant, unico loco, per quem exi-

C ένσυντες εἶσοδοι· καὶ ἐλθόντος ὅπισθεν αὐτῶν Σουνίκα τοῦ δουκὸς μετὰ χιλιάδων τεσσάρων, καὶ εὐρηκώς τίνυς ἐκ τῶν Περσῶν καὶ Σαρακηνῶν πραιτερόντας τὰ παρακείμενα χωρία καὶ καταδιώξας, ἐφόνευσεν ἐξ αὐτῶν ὀλίγονς, συλλαβόμενος καὶ τίνας ἐξ αὐτῶν· οὗτινας ἔξετάσας ἔμαθε περὶ τῶν βεβούλευ-5 μένων.

‘Ο δὲ μάγιστρος Ῥωμαίων καταλαβὼν τὴν Ιεράπολιν, καὶ μαθῶν ὅτι εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐσκήνωσαν οἱ Πέρσαι, ἔξελθὼν πρὸς

O 201 Βελισύριον πλησίον ὄντα τῶν Περσῶν μετὰ Στεφάνον καὶ Ἀρχαλ ἔξαρχον καὶ Σίμηα τοῦ δουκὸς μετὰ χιλιάδων τεσσάρων, 10 ἐπὶ Βαρβασισσὸν τὴν πόλιν· καὶ ἀγανακτήσαντος Βελισαρίου

D κατὰ Σουνίκα, διότι αὐθεντίσας ἐπῆλθε τῷ Περσικῷ στρατῷ, καὶ φθάσαντος τοῦ μαγίστρου ἐποίησεν αὐτὸν γενέσθαι φίλους, προτρεψάμενος δομῆσαι κατὰ Περσῶν. καὶ μεσολαβηθέντων τῶν Περσῶν σὺν τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπὶ τὴν κώμην τὴν λεγο-15 μένην Βεσελαθῶν καὶ Βατνῶν καὶ τῶν πέριξ πόλεων, καὶ ποιήσαντες οἱ Πέρσαι διὰ ἔνλων μηχανήματα καὶ διορύξαντες, ἔστρεψαν τὸ τεῖχος Γαβριονλῶν, καὶ εἰσελθόντες ὅσους ηὔρον ἐφόνευσαν, ἐπαρόντες καὶ αἰχμαλώτους. καὶ ἄλλους δὲ τόπους παρέλιασον ποιήσαντες αἰφνιδίους καταδρομάς.

Oī δὲ Ἀντιοχεῖς ἀκούσαντες τὰ γενόμενα, ἐφυγον ἐπὶ τὴν

5. ἔξετάσας Ch., ἔξαιτάσας Ox. 11. Βαρβασισσὸν τὴν πόλιν] , τοῦ Βαρβαλισσοῦ φρουρίου in hisce partibus meminit Procopius, de Bell. Pers. lib. 2. et de Justin. Aedific. Lib. 2. Forte hoc Castellum idem sit cum Auctoris nostri Βαρβασισσῷ urbecula.“ Ch. 19. ἐπάροντες Ox. Vid. ad Chron. p. 395. D.

rent ipsi, vacuo relicto. Interim a tergo superveniens illis Sunica Dux, iv. Millibus armatorum stipatus, in Persas quosdam incidit, qui villas circumiacentes depraedabantur: quos insecutus, eorum nonnullis occisioni traditis, ab aliis quos comprehendendi jussit, Consilia Persarum explorata habuit.

Romanorum autem Militum Magister, Hierapolim veniens, edoctusque Persas intra Romaniae fines castra posuisse; iv. Millibus Militum stipatus, urbem Barbasissum ac Belisarium accessit; qui ibi una cum Stephano et Apscal Exarchis et Simma Duce, non procul a Persis, conserderat. Quinetiam Magister, Belisario (qui Sunicae, quod Persas injussus adortus fuisset irascebatur,) in causa fuit, ut in gratiam cum eo rediret; Persas simul oinnes aggredi hortatus. Caeterum Persae jam Saracenis suis vicum inter, quem Beselathon vocant et Batnas, quaeque circumiacent urbes, medii a Romanis occupati, Machinis, quas fabricarunt sibi, ligneis, perossos Gabbolorum muros everterunt: tum vero irrumptentes, obvios ibi quosque interfecerunt, vel captivos habuerunt. Quin et ex subito factis incursionibus, loca etiam alia occuparunt.

His auditis, Antiochenes in Maritimam Syriam se recipiebant. Du-

πάραλον τῆς Συρίας. τῶν δὲ στρατηγῶν Ῥωμαίων δηλωσάντων ἑαυτοῖς τοῦ ἐτοίμως ἔχειν συγκροῦσαι μετ' αὐτῶν· ἦν γὰρ δηλωθὲν ἐκ τῶν Περσῶν τοῦ συναφθῆναι τὸν πόλεμον, καὶ παραλιβόντες πᾶσαν τὴν πραιδαν, νυκτὸς ἔφυγον· καὶ μαθὼν 5 ταῦτα Βελισάριος καὶ οἱ ἔξαρχοι Ῥωμαίων, ἐπιδιώξαντες κατέλαβον αὐτούς· καὶ στραφέντες οἱ Πέρσαι ἔστησαν, καὶ τάξαντες οἱ 202 ἑαυτοὺς ἐσκήνωσαν ἐπὶ τὸ λίμνιον πέραν τοῦ Εὐφράτου βουλευόμενοι. ὅμοίως δὲ καὶ οἱ ἔξαρχοι Ῥωμαίων στρατολογήσαντες ἔστησαν κατέναντι τῶν Περσῶν, κατὰ νότου ἑαυτῶν τάξαντες· V 70 10 τες τὸν Εὐφράτην, Βελισαρίου ἐπιτρέψαντος τὰ πλοῖα παρὰ τὰς δύχθας τοῦ ποταμοῦ ἐστάναι. εἰς δὲ τὸ κατὰ μεσημβρίαν μέρος ἐσκήνωσεν Ἀρέθας μετὰ Διωροθέου καὶ Μάμαντιος, ἔξυρχων Ἰσαύρων, εἰς δὲ τὸ ἀρκτίδον Σοννίκας καὶ Σίμμας ἔχοντες στρατόν. καὶ τῇ ιδ' τοῦ ἀρχιλλον ἐν ἀγίῳ συββάτῳ τοῦ πάσχα 15 ἐγένετο ἡ συμβολὴ τοῦ πολέμου. ὅρμησάντων γὰρ τῶν Περσῶν κατὰ Σοννίκα καὶ Σίμμα, καὶ ἀντιστάντων Ῥωμαῖοι, δόλῳ δέδωκαν οἱ Πέρσαι, νῦτα ἐπὶ τοὺς ἰδίους ἑαυτῶν. καὶ ὑφ' ἐν γενόμενοι Πέρσαι, προσεσχηκότες ὅτι Ῥωμαῖοι κατὰ νότου ἔχονται τὸν Εὐφράτην, ὅρμησάντες σὺν τοῖς Σαρακηνοῖς συνέχρουσαν 20 τὸν πόλεμον, καὶ πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐν οἷς ἔπεσον ἀπὸ μὲν Περσῶν Ἀνδράζης, χιλιαρχος, καὶ Νααμάν, νιὸς Ἀλαμοννδάρον, ἐκ δὲ Ῥωμαίων Σαρακηνῶν ἐλήφθη Ἀβρος ὄνοματι δούς· καὶ Στεφανάκιος δὲ πληγεὶς ἔπεσε. τῆς γὰρ

16. ἀντιστάντων Οχ. *ibid. δέδωκαν*] V. p. seq. v. 7., supra p. 58. E.

ces interim Romani suos hortantur, in praelium se parent: ut qui, per nuncios a Persis missos, eos quoque pugnae aleam tentaturos intellexissent. Caeterum Persae, abducta secum preada omni, noctu fugam capesunt. Quae Belisarius et exarchi Romanorum ubi rescierunt, insecuri praeterverterunt eos. Conversi itaque Persae restiterunt; copiisque in ordinem coactis, ad ulteriore Euphratis ripam juxta limites, castra posuerunt, quae ad bellum referebant consilia inituri. Consimiliter etiam Romani Duces, exercitum suum recolligentes, Persis in opposito steterunt, ordinatis ita agminibus, ut a tergo Euphrate relicto, (cujus ad ripas navigiorum stationem Belisarius constituerat,) Meridiem versus Arethas, cum Dorotheo et Mamante, Ducibus Isauris, castra poneret; a Septentrione vero Sunicas et Simmas suum ducerent exercitum. Sabbato autem sancto Paschali, quod in Aprilis xix. incidit, acies invicem committebantur. Persis igitur in Sunicam et Simmam irruentibus, Romani ubi restisset, Persae, per dolum terga dantes, ad suos recesserunt. Tum vero in unum redacti ubi advertissent Romanos Euphratem a tergo habere, Saracenis suis irruentes, manus rursum conseruerunt, pluribus utrinque praelio carentibus: ex quibus erant a Persis Andrazes Chiliarchus, Naaman, Alamundari filius; a Romanis vero Saracenis Dux Abrus captus est, Steph-

O 203 ἀμιξίας γενομένης, δὲ Ἀψκαλ εἰς μέσον Περσῶν ὅρμήσας, καὶ τοῦ ὥππον αὐτοῦ πατήσαντος λείψανον, εἰς μέσον αὐτῶν ἀπώλετο· οἱ δὲ Φρύγες ἑωρακότες τὸν ἔξαρχον ἐαυτῶν πεσόντα καὶ τὸ βάνδον αὐτοῦ ὑπὸ Περσῶν συλληφθέντα εἰς φυγὴν ἐτράπησαν, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ οἱ Σαρακηνοὶ Ρωμαίων. ἄλλοι δὲ ἐπέμειναν σὺν 5 Άρεθᾳ μαχόμενοι. ὑπέλαβον δέ τινες ὅτι κατὰ προδοσίαν τῶν φυλάρχων αὐτῶν δέδωκαν ρῶτα φανεροὶ τῶν Σαρακηνῶν. Ἰσαν-
Cροὶ δὲ πλησίον αὐτῶν ἐστῶτες καὶ εἰδότες τοὺς Σαρακηνοὺς φεύ-
γοντας, ἔδριψαν ἐαυτοὺς ἐν τῷ Εὐφράτῃ, νομίζοντες περᾶν.
Βελισύριος δὲ ἑωρακὼς τὸ γενόμενον, λαβὼν μεθ' ἐαυτοῦ τὸ ἵδιον 10
βάνδον ἀνῆλθεν ἐν πλοιῷ· καὶ περάσας τὸν Εὐφράτην ἤλθεν εἰς
Καλλίνικον. συνηκολούθησε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ· καὶ
οἱ μὲν εἰς πλοῖα λιμβάντες, οἱ δὲ μετὰ τῶν ἵππων ἐκκολυμβῆσαι
βουλόμενοι, ἐπλήρωσαν τὸν ποταμὸν λειψάνων. Σουνίκις δὲ
καὶ Σίμιας ἐπέμειναν μετὰ Περσῶν μαχόμενοι· καὶ οἱ δύο ἔξαρ- 15
χοι ἐπιμείναντες μετὰ τοῦ περιλειφθέντος στρατοῦ ἀποβάντες τῶν
ἵππων πεζικὴν μάχην ἐμύχοντο γενναίως, καὶ τακτικῶς χορηγά-
μενοι πολλοὺς ἀπώλεσαν ἐκ τῶν Περσῶν. οὐ συνεχώρησαν δὲ
O 204 αὐτοῖς καταδιώξαι τοὺς φεύγοντας, ἀλλὰ καὶ μεσολαβήσαντες
τρεῖς ἐκ τῶν ἔξαρχων αὐτῶν δύο μὲν ἐφόνευσαν, ἕνα δὲ ζῶντα 20
συνέλαβον τῷ ὀνόματι Άμερδάχ, ἄνδρα πολεμικόν, τῆς δεξιᾶς αὐ-
τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τμηθείσης ὑπὸ Σουνίκα. καὶ ἐπέμειναν

1. ἀμιξίας] Redit vocabulum p. 78. E. 8. εἰδότες] Immo ἰδόντες.
16. ἐπιμείναντες Ch., ἐπεμείναντες Ox.

natus vero ex vulnera cecidit. Caeterum Apscal, exercitibus mixtum pugnantibus, in Persarum medium delatus, equo suo cadaver offendente turbatus, in mediis hostibus periit. Phryges autem, Ducis sui casum spectantes, vexillumque ejus a Persis ablatum, in fugam ipsi, unaque Saraceni Romani sese dederunt: caeteri, cum Aretha consistentes pugnarunt. Saracenorum vero plurimi quod in fugam se dederint, Phylarchorum suorum proditionibus deberi id, nonnulli suspicati sunt. Qui autem illis proxime adstiterunt, Isauri, Saracenos videntes in fugam conversos, in Euphratem se conjecterunt, tranandi spe freti. Haec vero ubi vidit Belarius, arrepto vexillo suo, navem concendit; trajectoque flumine, Callinicum accessit. Hunc secutus exercitus ejus; quorum nonnullis intempestive in navigia irruentibus, aliis vero equorum ope flumen trajicere frustra tentantibus, Euphrates cadaveribus impletus est. Interim Sunicas et Simmas, Exarchi, Persis oppugnandis non destiterunt: quin equis etiam desilentes, exercituique superstiti sese immiscentes; pedes uterque fortiter dimicarunt: agminibusque perite ordinatis, complures Persarum disperdididerunt; nec eos Romanos fugientes ulterius insequi siverunt. Quinimodo tres ipsorum quoque Duces intercipientes, duos eorum interfecerunt; tertium vero, virum bellicosissimum, Amerdachum nomine, cui dextram cubito tenus praeciderat Sunicas, vivum comprehendenterunt. Exarchi autem

μαχόμενοι μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ· καὶ ἐπιλαβομένης ἑσπέρας,
τῶν Περσῶν διωχθέντων ἐπὶ μᾶλιστι δύο, οἱ ἔξαρχοι Ῥωμαίων σὺν
τῷ στρατῷ εἰσῆλθον εἰς Καλλίνικον πόλιν. καὶ τῇ ἔξῃς ἡμέρᾳ
ἡλίου ἀνατείλαντος ἔξῆλθον ἀπὸ Καλλινίκου πόλεως, περάσαν-
5 τες τὸν Εὐφράτην μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καὶ τῶν πολιτῶν·
καὶ ἐσκύλευσαν τὰ λείψανα τῶν Περσῶν. καὶ μαθὼν πάντα τὰ
γενόμενα ἐν τῷ πολέμῳ δὲ μάγιστρος, ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ Ῥω-
μαίων. καὶ ἐντυχών τοῖς γράμμασιν δὲ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, Ε
κελεύσας διὰ γραμμάτων Τζίττα τῷ στρατηλάτῃ πραισέντον,
10 ἐν Ἀρμενίᾳ διάγοντι, καταλαβεῖν τὴν ἀνατολὴν πρὸς συμμαχίαν·
ὅστις Τζίττας καὶ Περσικὰς χώρας παρέλαβε. παρελθὼν δὲ διὰ
τῶν Ἀρμενίων δρέων εἰσῆλθεν εἰς Σαμόσατα· ἐκελεύσθη δὲ καὶ
Κωνσταντίολος καταλαβεῖν τὴν ἀνατολὴν, γνῶναι τὴν ἀλήθειαν
τοῦ πολέμου. καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ Ἀντιόχειαν, ἔσωμησε V 71
15 πρὸς τοὺς ἔξαρχοντος Ῥωμαίων, διεβήσαντος τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν O 205
μαθεῖν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ διεδέχθη Ἰουλιανός, ἔπαρχος πραιτω-
ρῶν, καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Καππάδοξ.

Ἐγνώσθη δὲ Ῥωμαίοις ὅτι ἔξαρχοι Περσῶν μετὰ Περσικῆς
20 βοηθείας καὶ Σαρακηνῶν ἦλθαν ἐπὶ τὴν Ὀσδροηνήν, φοστεύσαν-
τες τὸ κάστρον τὸ λεγόμενον Ἀβγερσάτον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ Ἀβ-
γύρου, τοπάρχον τῆς Ὀσδροηνῆς π' λεως· εἰχε δὲ παλαιὸν τεῖ-
χος πλίνθινον. οἱ δὲ ἔνδοθεν φύλακες βέλεσι κατατοξεύσαντες

20. Ὀσδροηνήν Οχ. et mox Ὀσδροηνῶν.

Romani cum exercitu suo dimicantes perstiterunt; Persarum vestigiis in-
sistentes ad Millaria duo: verum ingruente demum vespera, Callinicum
urbem concesserunt. Luce autem proxima, solis sub ortum, cum exercitu
civibusque, ex urbe egressi sunt; Euphrateque trajecto, cadaveribus Per-
sarum exuvias detraxerunt. At vero Magister, belli eventu auditio, Imperatorem
de eo per literas certiorem fecit. Justinianus autem Imperator,
literis acceptis perfectisque, Tzittae, praesentis Militiae Magistro, in Ar-
menia degenti, per literas imperat, in Orientem profectus, belli se socium
ut adjungeret: qui et regiones Persicas occupavit; Armeniaeque montibus
superatis, ad Samosata pervenit. Quinetiam Imperator Constantiolum ex-
pedivit in Orientem; qui rerum in bello gestarum seriem certius exploraret.
Hic itaque Antiochiam veniens, Romanorum Exarchos versus inde dicit
iter; rem omnem, uti gesta fuerit, pro veritate ejus investigaturus.

Eodem tempore Julianus, Praetorio Praefectus, dignitate sua exutus
est: et Joannes Cappadox in locum ejus suffectus.

Caeterum Persarum Duces, Copiis Persicis et Saracenicis instructi,
Ostroenam invaserunt; Castelloque ibi Abgarsato (quod extruxerat olim
Abgarus, Ostroenorum urbis Toparcha, muroque cinxerat latericio,) in-
cubantes fossatum duxerunt. Qui autem intra castellum agebant, telis de-

Β έθανάτωσαν ἐκ τῶν Πέρσῶν ὕποδας χιλίονς· καὶ ἀπορήσαντες
βελῶν, σφενδόναις χρησάμενοι πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἔθανάτωσαν.
ὅτεν οἱ Πέρσαι στενούμενοι καὶ διαφόροις χρησάμενοι μηχανᾶς,
δρύξαντες τὸ πλίνθινον τεῖχος τοῦ κάστρου ὑπεισήρχοντο. γνόν-
τες δὲ οἱ ἐκ τοῦ τείχους τὴν γενομένην ὑπὸ βαρβάρων διοργήν,
κατελθόντες ἐκ τοῦ τείχους τὸν ὑπεισερχομένους Πέρσας ἔιφε-
σι κατανήλισκον. καὶ γνόντες οἱ Πέρσαι, ἐν τῷ ἀσχολεῖσθαι
τὸν στρατιώτας Ρωμαίων εἰς τὴν διοργήν λαβόντες σκάλας
προσῆγγισαν τῷ τείχει νυκτός· καὶ εἰσελθόντες παρέλαβον τὸ
κάστρον καὶ πάντας ἀνεῖλον· τινὲς δὲ ἐκφυγεῖν δυνηθέντες ἀπῆγ-
10 Σ γειλαν τὰ γενόμενα· κάκεῖθεν οἱ Πέρσαι ἔξορμόσαντες ἀνεχώ-
ρησαν εἰς τὰ Περσικά.

Ο 206 Καὶ μαθὼν Κωνσταντίολος τὰ συμβάντα παρὸ τοῦ μαγί-
στρου καὶ τῶν λοιπῶν ἔξάρχων, ἔξωρμησεν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ
ἀνήγαγε τὰ συμβάντα τῷ βασιλεῖ. ἀκηκοὼς δὲ παρὸ Κωνσταν-
15 τίολου τὰ περὶ τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου, διεδέξατο μὲν Βε-
λισάριον τῆς στρατηλασίας, προσαγαγὼν δὲ Μοῦνδον ἐποίησεν
αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς. τῷ δὲ ἰοννίῳ μηνὶ τῶν στρατη-
λατῶν Ρωμαίων κατὰ Πέρσῶν εὐτρεπιζομένων, Ἀλαμούνδαρος
ὁ τῶν Σαρακηνῶν βασιλίσκος γράψας Ρωμαίοις διὰ Σέργιον
τινα διάκονον ὥστε πεμφθῆναι αὐτὸν πρὸς αὐτόν, ἵνα δὶ αὐτοῦ
μηνύσῃ τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων πάκτα εἰρήνης. καὶ Σέργιον κατα-
D πεμφθέντος πρὸς τὸν βασιλέα Ρωμαίων μετὰ καὶ τῶν γραμμά-

4. ὑπεισήρχοντο Ch., ὑπεισέρχοντο Ox. 10. καστρόν Ox.

super emissis, Mille Persarum neci dederunt: spiculis vero demum defi-
cientibus, fundis usi, vel sic etiam bene multos confecerunt. In angustias
igitur Persae redacti, varias capessunt machinas; suffossoque latericio ca-
stri muro, jamjam subintraturi erant. Rescidentes autem qui de muro
fuerunt Barbarorum cuniculos, de Muro descendunt; Persasque, subtus
irrepentes, gladiis conficiunt. Quod Persae videntes, arrepta occasione,
interim dum Romani suffossonibus tutandis toti incumbeant, scalis adhi-
bitis murum per noctem aggressi sunt, ingressique castrum occuparunt,
cunctis e medio sublatis praeter paucos, qui evadentes, quae acciderant
enarrabant. Tum vero Persae, recedentes illinc, regiones suas repetie-
runt.

De horum autem omnium veritate Constantiolus a Magistro caete-
risque Ducibus edoctus, ad Byzantium redux, Imperatori nunciavit. Im-
perator autem de rebus priore praelio gestis a Constantiolo certior redditus,
Belisarium Magistratu abdicavit; Mundumque, in ejus locum suffectum, Mili-
tum in Oriente Magistrum designavit. Mense autem Junio, Duces Romani dum
ad belli Persici prosecutionem sese pararent, Saracenorum regulus Alamun-
darus per literas ab eis postulavit, ut ad se mitteretur Sergius quidam,
Diaconus, per quem pacis conditiones Imperatori nunciaret. Expeditus

των τῶν ὑπὸ Ἀλαμουνδάρον πεμφθέντων, καὶ ἐντυχῶν τοῖς γράμμασιν ὃ αὐτὸς βασιλεύς, οὐκ ἐπάνσατο ἐπιστρατεύειν κατὰ Περσῶν. καὶ πέμψας Ῥονφῆνον ἐν Περσίδι πρεσβευτήν, γράψας αὐτῷ τοῦ ἀγαπῆσαι φιλίαν· τιμὴ γάρ ἔστι καὶ δόξα ποιῆσαι 5 τὰς δύο πολιτείας ἐν εἰρήνῃ διάγειν· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσει, τὴν Περσικὴν γῆν δι' ἐμαντοῦ καταλήψομαι.

Ἐν ταὐτῷ δὲ κατεπέμφθη καὶ Σέργιος διάκονος πρὸς Ἀλαμουνδάρον βασιλέα μετὰ δῶρων βασιλικῶν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθησαν δῶρα παρὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων τῷ 10 βασιλεῖ Περσῶν· ὅμοιως δὲ καὶ ἡ Ἀν্�γούστα κατέπεμψε τῇ βασιλίσσῃ Περσῶν, τῇ οὖσῃ αὐτοῦ ἀδελφῇ. καὶ καταλαβόντες οἱ 207 Ῥονφῆνος καὶ Στρατήγιος τὴν Ἐδεσηνῶν πόλιν ἐμήνυσαν Κωάδη, βασιλεῖ Περσῶν. καὶ ἀνεβάλετο τοῦ δέξασθαι αὐτούς, ὅτι ἦν πέμψας κατὰ Ῥωμαίων λαθραίως.

15 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ ἐμπρησμὸς ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ· τινὸς γὰρ ὑφίστατος κηροὺς ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τοῦ κηροῦ στάξαντος ἐπάνω τῶν ἔνδων, ὑφῆψαν τὰ ἔνδα· καὶ συνδρομῆς γενομένης ἐσβέσθη.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη εἰς τὰ ἀνατολικὰ Δημοσθένης, ἐπιφερόμενος καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα εἰς τὸ εὐτρεπίσαι κατὰ πόλιν ἀπόθετα σίτου ἔνεκεν τῆς μετὰ Περσῶν συμβολῆς· καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ Ἀντιόχειαν ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν Ὁσδροηνήν.

10. Ἀνγούστα Οχ.

V. ad p. 68. B.

14. Λαθραίων Οχ.

22. Ὁσδροηνή Οχ.

21. μετὰ] πατὰ Οχ.

itaque Sergius Romano Imperatori literas ab Alamundaro tradidit; quibus Imperator acceptis, ab incepto suo de Persis aggrediendis nihilo desistebat minus. Quin Rufino quoque, quem Legatum in Persidem miserat, per literas innuebat, Concordiam efficere studeret: Gloriosum (dicens) hoc est et laude dignum; si Rebuspublicis duabus pacem praestare poteris. Sin hoc aversabitur Persa, in regiones ejus ipse descendam.

Porro Sergius etiam Diaconus, eodem tempore Alamundaro missus, munera ei Imperatoria detulit: Quo tempore etiam Imperator Romanorum regi Persarum, sicut et reginae sorori ejus Augusta, munera transmisserunt. Caeterum Rufinus et Strategius Edessam venientes adventum suum Coadi Persarum regi notum fecerunt. Hic vero eorum admissionem comperendinavit: quippe qui adversum Romanos exercitum clanculo expidiverat.

Eisdem temporibus incendium Antiochiae contigit: in Theatro enim cereis a quodam accensis, et alicubi in ligna desuper stillantibus, ligna conflagrabant; sed concurrente statim populo ignis extinguebatur.

Eodem tempore in orientem missus est Demosthenes, vim auri magnam apportans, unde singulas per urbes repositoria frumento in bellum Persicum instrueret. Iter itaque ejus per Antiochiam instituens, Osdronam pervenit.

Κατεπέμφθησαν δὲ σάκραι ἐν ταῖς πόλεσιν, ὥστε τοὺς μὴ κοινωνοῦντας ταῖς ἀγίαις ἐκκλησίαις ἐν ἔξοδίαις καταπέμπεσθαι, ὡς προφασιζομένους τοῦ ὀνομάζεσθαι τὴν σύνοδον Χαλκηδόνος τῶν ἔξακοσίων τριάκοντα. καὶ γενομένης ταραχῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ,

B ὥρμησαν οἱ δῆμοι ἐν τῷ ἐπισκοπεύῳ λιθοβιοῦντες καὶ φωνᾶς 5 ὑβριστικὰς κατακράζοντες. καὶ ἔξελθόντες οἱ παραμένοντες ἐν

O 208 *τῷ πατριαρχείῳ ἄμα τῷ κόμητι τῆς ἀνατολῆς, βέλεσι καὶ λίθοις ἀντιστάντες πολλοὺς τῶν στισιαζόντων ἀνεῖλον. τὰ δὲ πραχθέντα ἀνηρέχθη τῷ βασιλεῖ· καὶ ἐκέλευσε τιμωρηθῆναι πολλούς.*

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ μήνησις κατεπέμφθη παρὰ Ἐρ-10 μογένους ἔνεκεν τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν. στρατηγὸι γὰρ Περσῶν καταδραμόντες μετὰ βοηθείας χιλιάδων ἔξι, ὡς ὀφειλούντες παραλαβεῖν Μαρτυρόπολιν· ἦσαν

C γὰρ σκηνώσαντες εἰς τὰ μέρη Ἀμίδης παρὰ τῷ λεγομένῳ Νυμφίῳ ποταμῷ. ἀντικαταστάντες δὲ Ῥωμαῖοι Πέρσαις οὐκ ἐδυνή-15 θησαν τρέψαι αὐτούς. καὶ δευτέραν σύγκρουσιν συμβαλόντες, καὶ τραχτάτῳ φυγῆς χρησάμενοι Ῥωμαῖοι, ἐδόκουν φεύγειν. οἱ δὲ Πέρσαι καταδραμόντες, νομίσαντες αὐτοὺς διώκεσθαι, ἔλυσαν τὰ ἑαυτῶν τάγματα· στραφέντες δὲ Ῥωμαῖοι ἔκοψαν ἐκ τῶν Περσῶν χιλιάδας δύο, χειρὶ λαβόντες καὶ τινας ἔξάρχους αὐτῶν 20 αἰχμαλώτους, ἀφειλάμενοι ἔξι αὐτῶν καὶ βάνδα. τῶν δὲ λοιπῶν ἐκφεγγόντων ἐκπερῶν τὸν Νυμφίον ποταμὸν ἐν τοῖς ὁρέαισι τοῦ ποταμοῦ ἀπώλοντο διωκόμενοι. Ῥωμαῖοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς

8. ἀνθίσταντες Οχ.

Porro etiam Sacrae per urbes emittebantur, id exigentes, uti S. Ecclesiarum a communione qui abstinerent, exterminarentur; quippe qui subtrahebant sese, praetexentes sibi Synodum Chalcedonensem DCXXX. Episcoporum, quam nec nominari voluerunt. Obortus inde Antiochiae tumultus, irrumpentibus in Episcopium popelli turbis, saxa etiam vibrantibus et convicia evomentibus. Una autem exeuntes, cum Orientis Comite, qui in Patriarchalibus aedibus commorabantur, turbamque telis et axis imponentes; seditionisrum quamplurimos et medio sustulerunt. Quae ubi Imperatori delata fuerant; a plurimis seditionisrum poenas exegit.

Eodem tempore praelii alias Persas inter Romanosque commissi relatio ab Hermogene [Constantinopolim] missa est. Persarum enim Dukes, sex armatorum Millibus instructi, imminebant, quasi Martyropolim adorturi: castra enim in regione Amidensi, juxta Nymphium fluvium, posuerant. Romani itaque in eos moventes, Persas primo impetu propellere non potuerunt: iterato autem congressu, fugam ipsi simulantes, terga dederunt; quos, tanquam in fugam actos, confertim Persae insecuri, ordines suos solvebant. Tum vero convertentes sese Romani, duo Persarum milia exciderunt; exarchorum nonnullis etiam manu captis: quos, ablatis eorum vexillis, captivos habuerunt. Caeteri vero qui fugam capessebant, Nymphium fluvium tranaturi, vestigia eorum prementibus Romanis, flucti-

Μαρτυρόπολιν. ὁ δὲ δοὺς Ῥωμαίων σὺν τοῖς ιπήτορσιν ἔξελθὼν ἐσκύλευσε τὰ λείψανα τῶν Περσῶν, τοὺς ἔξαρχους αὐτῶν ζητοῦσαν ἀποθέμενοι.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ Δωρόθεος ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγὸς τηλάτης ἔχων Ῥωμαικὴν χεῖρα πολεμικὴν ὥρμησε κατὰ Περσῶν· καὶ περιγέρομενος ἀπώλεσε Περσαρμενίους καὶ Πέρσας, πικρῶς αὐτοῖς χρησάμενος. παρέλαβε δὲ καὶ πολλὰ καστέλλια Περσικά· ἐν οἷς πικράβε καστέλλιον ὅχυρὸν κείμενον ἐπάνω ὄρους, μίαν ὅδον ἔχον μονοπατίον, ὅθεν κατιόντες οἱ ἐκεῖσε ὑδρεύοντο 10 ἐκ τοῦ παραδόσοντος ποταμοῦ. οἱ δὲ πραγματευταὶ τῶν Περσῶν πάντα ὅσα ἐπεφρόντω ἐν τῇ πραγματείᾳ ἐκεῖσε ἀπετίθουν, ὡς ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου ὄντος. καὶ μηνυθὲν τῷ αὐτῷ Δωρόθεῳ, παρεφόσεντες τῷ κάστρῳ φυλάττων τὴν ἄνοδον αὐτοῦ· καὶ εἰ λιμώσαντες οἱ ἔνδοθεν Πέρσαι, ὅρκοις πεισθέντες προέδωκαν. καὶ 15 καταπεμφθείσης μηνύσεως ὑπὸ Δωροθέου τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ περὶ τῶν εὑρεθέντων ἐν τῷ καστελλῷ, ἔξεπεμψε Νάρσην κονβικονλάριον ἐπὶ τῷ παραλαβεῖν τὰ ἀποκείμενα ἐν τῷ καστελλῷ. καὶ κατέλθόντος Νάρσου παρέδωκαν πάντα.

Οἱ δὲ ἔξαρχοι Περσῶν ἀνήγαγον τὰ γενόμενα τῷ αὐτῶν βασιλεῖ· καὶ ἐκπεμφθέντος πλήθους στρατοῦ Περσικοῦ, ἦλθον πλη-

16. ἔξεπεμψεν Αρσην κονβικονλάριον] „Ita habet Cod. MS. Forte tamen legendum, ἔξεπεμψε Νάρσην κ. Narses enim Eunuchus et cubicularius, καὶ τῶν βασιλικῶν χορηγάτων ταμίας, et Quaestor Regius erat: teste Procopio, de Bell. Goth. lib. 2.º Ch. 19. αὐτῶν] αὐτῷ Ox. 20. πλήθος Ch., πλήθος Ox.

bus obruti sunt. Caeterum Romani Martyropolim victores repetierunt: Dux autem Romanorum, una cum primoribus urbis, egressus, spolia caderibus detraxit, Exarchis Persarum custodiae traditis.

Eodem tempore Dorotheus, militum in Armenia Magister, bellica Romanorum manu instructus, Persas aggressus est: superiorque factus, Persarmenios Persasque devictos pessime tractavit. Sed et Castella quoque Persarum plurima cepit: in quibus erat unum munitissimum; ad quod, in monte situm, ascensus patebat unicus, et singulari homini tantum perius; per quem Castellani descendebant aquas de flumine praeterfluente hausturi. Persarum quoque Mercatores, quicquid mercantes lucifecerant sibi, id omne in hoc castello, tanquam in loco munitissimo reposuerant. Quod ubi Dorotheo nunciatum est, castellum obsidione cinxit, ascensu illo angusto per custodes intercluso. Obsessi itaque Persae mediis exhausti, salutis cautione sub juramento fide illis concessa castellum dederunt. Imperator autem Justinianus, a Dorotheo per literas certior factus de reperitis in Castello thesauris, Narsetem Cubicularium, qui eos deportandos curaret expedivit; cui advenienti quaecunque in Castello recondebantur tradita sunt omnia.

Duces autem Persarum, quae acciderant, Regi suo deferebant: qui numeroso exercitu emisso, Ducibus insuper imperavit, ne Persidem repe-

στον Μαρτυρουπόλεως· ἦν γὰρ λαβόντες ἀπόκρισιν ὑπὸ τοῦ αὐτῶν βασιλέως μὴ ὑποστρέψαι ἐν Περσίδι, ἵνας οὖν τὸ αὐτὸ κατέλλιον ἀντιπαραλάβωσι. καὶ ἐπιστάντες τῷ τόπῳ, παρεκάθισαν πολεμοῦντες καὶ κατορύσσοντες κλιμακάς τε ποιοῦντες καὶ τῷ τείχει ἐπανορθοῦντες. ὑστερον δὲ πύργον ὑψηλὸν διὰ ἔγκλων 5 μηχανησάμενοι οὐδὲν ἡδυνήθησαν ὀφελῆσαι· ἦν γὰρ ἐκεῖσε φοσσευθεὶς ἀνήρ σοφός, δοτις ἀντιμηχανησάμενος ταῖς τῶν Περσῶν ἐπιβούλαις, ποιήσας ἕσωθεν ὑψηλότερον πύργον, καὶ τῶν Περσῶν ἐκ τοῦ πύργου ἔξωθεν μαχομένων, τῶν δὲ Ῥωμαίων
B ἕσωθεν ἐκ τοῦ πύργου ἀντιμαχομένων, κλινοῦ ἀπελύθη ὑπὸ μηχανή- 10 μάτως καὶ πάντα κατέστρεψεν ἔως ἐδύφοντος, καὶ Πέρσαις δὲ πολλοὺς συναπώλεσεν. ὡς οὖν εἶδον τὸ γεγονός οἱ λοιποὶ Πέρσαι, φθειρόμενοι καὶ ἀκηκούτες ὡς Ζίττα στρατηλάτου Ῥωμαίων κατερχομένου πρὸς βοήθειαν τῶν ὄντων ἐν τῷ κατελλίῳ, ἀνεγώρησαν οἱ αὐτοὶ Πέρσαι, φοβούμενοι μήπως καὶ κυκλευθῶσιν.
O 211 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς διεκάλυσε τοὺς ἑαυτοῦ πρεσβευτὰς τοῦ εἰσελθεῖν ἐν Περσίδι ὥχρι δευτέρας αὐτοῦ μηνύσεως, ἀλλ᾽ ἔμειναν εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ σὺν τοῖς δώροις.
C Ο δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κατέπεμψεν ἐν πύσαις ταῖς πόλεσι νόμους ἔνεκεν τῶν δικαιομένων περὶ τῶν παρεχομένων διπανη- 20 μάτων ἐν ταῖς διαγνώσεσιν, διμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν παρεχομένων σπορτούλων, Θεοπίσας μηδένα τολμᾶν λαμβάνειν περαιτέ-

1. ἦν] Pro ἦσαν est et p. 56. B. 4. κατορύσσοντες Ch., κατορύσσαν-
 tes Ox. 22. σπορτούλλων Ox.

terent unquam, nisi Castellum illud prius recuperassent. Martyropolim itaque prope accedentes, locum appetebant: castelloque incubantes, quod poterant armis, aut cuniculis, experti sunt, scalas etiam fabricantes, muroque adhibentes. Quin denum quoque turrim excelsam, ex lignis fabricatam, excitabant: sed frustra haec omnia; ex ob sessis enim erat quidam, Mechanicae etiam artis peritus, qui Persarum technis contra technas opponendo, turrim excelsiore intus extruxerat. Interim vero, dum e turribus utriusque suis se invicem impetebant, Persae quidem foris, intus autem Romani; ex machina quadam emissâ est columna, quae adversam turrim funditus subvertens, ruina etiam Persarum quamplurimos oppressit. Caeteri igitur, ubi quod factum est vidiissent et viribus etiam ipsi fracti; audientes praeterea Zittam, Romanorum Ducem, Castellanis suppetias advenire; recesserunt inde, metuentes sibi ne ab hostibus circumdarentur. De his autem certior factus Justinianus Imperator, Legatis suis edixit, ne ante in Persidem proficiscerentur, quam secundo hoc illis innueret ipse; sed cum muneribus suis intra fines Romanos sese continerent.

Idem imperator, in gratiam eorum qui in jus vocati sunt, leges quae sumptibus in dijudicationes litium faciendis, modum praescriberent, singulas Imperii per urbes emisit. Consimiliter quoque de sportulis solvendis Edictio cavit, ne quis ultra dimensum suum, legibus sibi praefinitum, su-

ρω τῆς παρ' αὐτοῦ τυπωθείσης ποσότητος. ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχέων πόλει ἐν τίτλοις σανίδων ἐπεγράφη δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων. ἐν ταύτῃ δὲ καὶ τὸ θέατρον τῆς πόλεως ἔχοημάτισε.

Τῇ δὲ δυδόῃ τοῦ σεπτεμβρίου μηνὸς ὁ βασιλεὺς Περσῶν 5 Κωάδης, ἀκηκοώς τὰ συμβάντα Πέρσαις κακὰ ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ αἰφνίδιον παρεθεὶς τὰ δέξιὰ μέρη, καὶ ἀγαγὼν τὸν δεύτερον αὐτοῦ νίὸν Χοσδρόην, ἀνηγόρευσε βασιλέα, ἐπιθεὶς αὐτῷ στέφανον τῇ κορυφῇ· καὶ ἀρρωστήσας ἡμέρας πέντε ὁ τῶν Περσῶν 10 βασιλεὺς Κωάδης τελευτᾷ, ὃν ἐνιαυτῶν πβ' καὶ μηνῶν τριῶν. 10 ἐβασίλευσε δὲ ἔτη μγ' καὶ μῆνας δύο.

"Οτε δὲ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Περσῶν Χοσδρόης, ἐδήλωσε Ο 212 τοῖς πρεσβευταῖς Ῥωμαίων διὰ Περσοῦ μαγιστριανοῦ εἰσελθεῖν ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ ποιῆσαι εἰρήνης πάκτα μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν· τῶν δὲ πρεσβευτῶν Ῥωμαίων μὴ ἀνασχεθέντων 15 εἰσελθεῖν εἰς τὰ Περσικὰ δίκα κελεύσεως βασιλικῆς, ἀπολογούμενοι, Οὐ τολμῶμεν τὰ πρὸς ὑμᾶς καταφθάσαι, καὶ γνοὺς ταῦτα ὁ Περσῶν βασιλεὺς, γράψας ἐπιστολὴν ἐπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ἰουστινιανόν, αὐτῶν ἐπιτραπῆναι τὸν πρεσβευτὰς Ῥωμαίων εἰσελθεῖν ἐν Περσίδι καὶ πάκτα ποιῆσαι. καὶ γράψας Ε 20 φιλικὴν ἐπιστολὴν ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἀπέστειλε διὰ Ἐρμογένους μαγίστρου· ἥντινα μήνυσιν δεξάμενος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀντέγραψεν, Ἡμεῖς οὐκ ἐπιτρέπομεν τοῖς ἡμετέροις πρεσβευ-

18. ἐπιτραπῆσαι Οχ.

mere auderet. Edictum vero hoc Antiocheni, Graecis inscriptum literis, in Tabularum titulos relatum habuerunt. Eodem etiam tempore urbis Theatro nomen impositum est.

Mensis autem Septembris VIII. Coades, Persarum Rex, quae Persis suis a Romanis obvenerant, cladibus auditis, de repente Paralyti dextra corporis parte correptus est. Convocato itaque ad se Chosroë, filio suo secundo genito, diadematique capiti ejus imposito, Regem eum renuncavit. Quinto autem post die quam decubuerat Coades, Persarum Rex, diem suum obiit, cum vixisset annos xxii et menses iii, regnasset vero annos XLIII mensesque II.

Chosroës vero Persarum Rex factus, Romanorum Legatos per Magistrianum Persam monet, uti in Persidem venirent; de pace Romanos inter Persasque ineunda agendi causa. Legati vero Romani; quorum id arbitrii non erat, pro libitu suo Persidem petere, Persarum Regi renunciantes, mandatum Imperatoris causati sunt. Quod Persarum Rex ubi resicerat, Imperatorem Justinianum per literas, quas Magistro Hermogeni deferendas tradidit, amicitiae plenas, adhortabatur, Legatis suis impedimento ne esset, quominus in Persidem venirent, pacis foedera percussuri. Quibus literis acceptis, Imperator Persarum Regi rescripsit, hunc in mo-

ταῖς πρὸς ὑμᾶς καταλοβεῖν· οὔτε γὰρ ἐπιστάμεθά σε βασιλέα Περσῶν.

Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ δὲ βασιλεὺς Περσῶν τοὺς ὅντας ὑπὸ τὴν

V 74 αὐτοῦ πολιτείαν Μαριχαίους ἐκέλευσε θρησκεύειν ὡς βούλονται.
οἱ δὲ μάγοι Περσῶν, λυπηθέντες ἐπὶ τῷ συμβάντι, βούλευσάμενοι 5
μετὰ τῶν συγκλητικῶν ἥβοντα ἡθησαν ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς βασι-
λείας καὶ ποιῆσαι ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. καὶ γνοὺς ταῦ-
τα δὲ βασιλεὺς Περσῶν, τὸν μὲν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀπεκεφάλισε, συ-
γκλητικοὺς δὲ καὶ μάγους φονεύσας γράψει τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων
ἐπιστολὴν περιέχονσαν τριῶν μηνῶν ἔνδοσιν πολέμου. καὶ ἀντέ- 10
Ο 213 γραψειν δὲ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ μαγίστρῳ τοῦ δέξιοθατι τὴν
τῶν τριῶν μηνῶν ἔνδοσιν καὶ δοῦναι ὄμήρους καὶ λαβεῖν ἀπὸ
Περσῶν, κελεύσας Στρατηγίῳ καὶ Ῥονφίῳ τοῖς πρεσβευταῖς
ἀνελθεῖν ἐν Βυζαντίῳ.

B Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ Οὖννοι Σάβηρος περάσαντες διὰ τῶν 15
Κασπίων πυλῶν ἀνεφάνησαν ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς μέρεσι, πραι-
δεύοντες ἐπὶ τὴν Ἀρμενίων χώραν· καὶ ἀπλώσαντες ἐαυτοὺς κα-
τέσχον ἔως τῆς Εὐφρατησίας καὶ τῆς δεντέρας Κιλικίας καὶ τῶν
Κυρηντικῶν. καὶ γνοὺς τοῦτο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων, μεταστειλά-
μενος τὸν πατρόκιον Ῥονφίον ἐκέλευσεν αὐτῷ ἔξελθεῖν ἐπὶ τὰ 20
ἀνατολικὰ μέρη καὶ μαθεῖν εἰς ἀπὸ τοῦ βασιλέως Περσῶν ἥλιθον
κατὰ Ῥωμαίων. καὶ ἔξελθὼν Ῥονφίος καὶ μηνύσας τῷ βασιλεῖ
Περσῶν, εἶδεν ὅτι οὐ κατὰ γνώμην τοῦ βασιλέως Περσῶν οἱ αὐ-
τοὶ Οὖννοι παρῆλθον· καὶ γράψας Δωροθέῳ τῷ στρατηλάτῃ

5. τῶν Οχ. 19. Κηρυστικῶν Οχ.

dum. „Legatos Nostros ad te venire non permittimus: nec enim Persa-
rum regem Te agnoscimus.“

Per id tempus Persarum Rex Manichaeis, per Imperium ejus degen-
tibus, Haeresim suam indulgebat: quod non ferentes in eo Magi, cum
Proceribus regni consilium inierunt, Regem imperio suo deturbandi, fra-
tremque in locum ejus sufficiendi: Hoc ubi intellexisset Persarum Rex,
fratri suo caput amputavit; et Magis etiam, quique sceleris concii fue-
runt Proceribus neci traditis, inducias per tres menses Imperatori Roma-
no per literas ultro concessit. Imperator vero Magistro rescribens jussit,
obsidibus invicem datis acceptisque, trium mensium inducias acciperent.
Quin Legatos quoque, Strategum et Rufinum, Byzantium revocavit.

Iisdem temporibus Hunni Sabiri, portis Caspiis traejectis, in ditiones
Romanas irruperunt, regiones undique, Armeniam usque depraedantes.
Quin et longe lateque excurrentes, per Euphratesiam quoque, Ciliciam
secundam et Cyrresticam grassati sunt. Quo audito, Imperator Romanus
Rufinum Patricium in Orientem expedivit exploratum an a Persarum re-
ge adversus Romanos missi fuerant, necne. Profectus itaque Rufinus,
cumque Persarum rege per literas de his agens; omnino hujus praeter

Ἄρμενιας ὀπλίσασθαι κατὰ τῶν αὐτῶν Οὔννων, καὶ ἀκούσατες οἱ Οὔννοι, λαβόντες τὴν πραιδαν πᾶσαν ὑπέστρεψαν διὸ ὃν οἱ ἐπανῆλθον τόπων. καὶ καταδιώξας αὐτοὺς ὁ στρατηλάτης Δωρόθεος ἀφεῖλετο πιστὸν αὐτῶν οὐκ ὀλίγην πραιδαν.

5 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ τῆς δεκατητοῦ Ινδικτιῶνος συνέβη ὑπό τινων ἀλιστόρων δαιμόνων πρόφασιν γενέσθαι τυραχῆς ἐν Βυζαντίῳ Εὐδαίμονος, ἐπάρχου πόλεως ὅντος καὶ ἔχοντος ἀτάκτονος οἱ 214 ἐν φροντὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἔξετάσαντος διάφορα πρόσωπα εὗρεν ἐξ αὐτῶν ὀνόματα ἐπτὰ αἰτίους φόρων· καὶ ψηφισμένος τῶν μὲν τεσσάρων κυριατόμησιν, τῶν δὲ τριῶν ἀνασκολοπισμόν. καὶ περιβωμισθέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ περισάντων αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν κρεμασθέντων, ἐξέπεσαν δύο τῶν ξύλων ἡγέντων, ἐνὸς μὲν Βενέτον, καὶ ἐτέρου Πρωστον. καὶ ἐωρακώς ὁ περιεστὼς λιὸς τὸ συμβάν εὐφήμησαν τὸν D 15 βασιλέα. ἀπηκοότες δὲ οἱ πλησίον τοῦ ἄγιου Κόνωνος μοναχοὶ καὶ ἔξελθόντες, εὗρον ἐκ τῶν κρεμασθέντων δύο ζῶντας κειμένους εἰς τὸ ἔδαφος. καὶ καταγαγόντες αὐτοὺς πλησίον θαλάσσης, καὶ ἐμβαλόντες ἐν πλοίῳ, ἐπεμψαν αἰτίους ἐν τῷ ἄγιῳ Λινοφεντῷ ἐν ἀσύλοις τόποις. καὶ γνοὺς ταῦτα ὁ τῆς πόλεως 20 ἐπάρχος, πέμψας στρατιωτικὴν βοήθειαν ἐφύλαττεν αὐτοὺς ἐκεῖσε

8. ἔξαιτάσαντες Οχ. 11. περιβωμισθέντων] V. Ch. annot. ad p. ed. Bonn. 436. 11. 14. ἐφημῆσαν Οχ. 19. ἀσύλοις Ch., ἀεύλοις Οχ.

consilium advenisse Hunnos, compertum habuit. Protinus igitur Dorotheo, militum in Armenia Magistro, per literas innuit, Hunnos aggredetur: quod Hunni ubi intellexissent; abducta secum praeda omni, per quam ingressi sunt, eadem via revertuntur. Caeterum insecurus eos Dorotheus Magister Militum, detractum illis praedae non minimum reportavit.

Contigit autem per id tempus, Indict. x, tumultum Constantinopoli (perniciosis nescio quibus daemoniis eum promoventibus,) concitari. Eudaemon enim, urbis Praefectus, Factionis utriusque seditiones quosdam incarceratos habuit; multisque examini subjectis, septem praecipue eorum caedium patratarum rei deprensi sunt. E quibus quatuor capite plecti, tres vero patibulo affigi decrevit. Per urbem itaque omnem ubi in pompa circumducti fuissent, sinu trajecto, in ulteriore ripa morti traduntur. Quorum qui suspendio adjudicati sunt duo, effractis patibulis, in terram delapsi sunt: Ex quibus unus Venetae, alter Prasinæ fuerat Factionis. Quo viso, circumfusa turba Imperatori protinus omnia fausta precari. Exeuntes autem, qui de his acceperant, prope S. Cononem degentes Monachi, eorum qui patibulo destinati sunt duos vivos adhuc, humili jacentes invenerunt. Hos Monachi, ad mare inde deductos, navigioque impositos S. Laurentii ad Asylum deportarunt. Certior autem de his factus Praefectus, armatam eo manum expedivit quae santes ibi arcte custodiret. Tertio autem post die Certamina Equestria, Iduum vocata, celebrata sunt. Idus autem

οντας. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἤχθη τὸ ἵπποδρόμιον τὸ δυομα-

ζόμενον τῶν εἰδῶν· εἰδοί δὲ δυομάζονται, διότι πάντας τὸν

προκύπτοντας ἐν ταῖς στρατείαις ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων ἐν ὀριστο-

ο 215 Ε δείπνοις τρέφει ἐν τῷ αὐτοῦ παλατίῳ, χαριζόμενος ἐκάστῳ τὰ
τοῦ πομπικηρύτον. τοῦ δὲ ἵπποδρομίου ἀγομένου τῇ τρεισκαι-5
δεκάτῃ τοῦ Ἰαννοναρίου μηνός, τὰ ἀμφότερα μέρη παρεκάλουν
τὸν βασιλέα φιλανθρωπευθῆναι. ἐπέμενον δὲ κράζοντες ἔως τοῦ
εἰκοστοῦ δευτέρου βαΐου, καὶ ἀποκρίσεως οὐκ ἡξιώθησαν. τοῦ
δὲ διαβόλου ἐμβαλόντος αὐτοῖς λογισμὸν πονηρόν, ἔκραζον πρὸς
ἄλλήλους, Φιλανθρώπων Πρασίνων καὶ Βενέτων πολλὰ τὰ ἔτη. 10

V 75 καὶ τοῦ ἵππου ἀπολύσαντες κατῆλθον τὰ πλήθη φιλιάσαντα,
δεδωκότες ἑαυτοῖς μανδᾶτα ἐκ τοῦ λέγειν Νίκα, διὰ τὸ μὴ ἀνα-
μιγῆναι αὐτοῖς στρατιώτας ἢ ἔξοντες τίσθιας· καὶ οὕτως εἰσήλαυ-
νον. βροδείας δὲ γενομένης ὥραις ἤλθον ἐν τῷ πρωιτωρίῳ τοῦ
ἐπάρχου τῆς πόλεως, αἰτοῦντες ἀπόκρισιν περὶ τῶν προφύγων 15
τῶν ὄντων ἐν τῷ ἄγιῳ Λαυρετίῳ. καὶ μὴ τυχόντες ἀποκρίσεως
ὑφῆψαν πῦρ ἐν τῷ αὐτῷ πρωιτωρίῳ· ἐκαύθη δὲ τὸ πρωιτώριον
καὶ ἡ χαλκὴ τοῦ παλατίου ἔως τῶν σχολῶν καὶ ἡ μεγάλη ἐκ-
ο 216 κλησία καὶ ὁ δημόσιος ἐμβολος· καὶ ἐπέμεινεν ὁ δῆμος εἰσελαύ-
νων ἀτάκτως. καὶ πρώτις γενομένης, τοῦ βασιλέως κελεύσαν-20
τος ἀχθῆναι ἵπποδρόμιον, καὶ κρεμασθέντος τοῦ ἐξ ἔθους βήλου,
B ὑφῆψαν πάλιν οἱ αὐτοὶ δημόται ἐν τῇ ἀναβύθρᾳ τοῦ ἵππου·
καὶ ἐκαύθη μέρος καὶ τοῦ δημοσίου ἐμβόλου ἔως τοῦ Ζευξίπ-

6. Ἰαννοναρίου Οχ. 13. εἰσέλαυνον Οχ. 15. προφύγων]
Fort. προσφύγων. Conf. p. 79. D, 83. D. 18. χαλκὴ Οχ.

dictae sunt, eo quod ad supremum in Militia sua gradum proiectos quo-
cunque Imperator Romanus in Palatio conviviis excipit, Primicerii etiam
dignitate singulis concessa. Januarii autem XIII, inter Circensia, utraque
Factio Imperatorem propitius ut esset obtestata est. Exclamantes autem
perstiterunt, adusque XXII Certamen finitum; nec responsione interim di-
gni habiti sunt. Verum diabolo scelestos animorum impetus illis sugge-
rente, sibi ipsis acclamabant invicem: „Prasinorum et Venetorum Mis-
ericordium plurimi sint anni.“ Finitis autem Circensibus, conspiratione
invicem facta, descendunt turbae; voceque, *Vince*, pro tessera data, ne
quis forte Militum, aut excubitorum de illis immisceret, per urbem in
hunc modum discursitarunt. Cumque jam serum diei esset; in praefecti
urbis Praetorium irruentes, eum de Profugis ad S. Laurentium postulant.
Sed Responsum ab eo nullum ferentes, Praetorio flammis injiciunt, quod
una cum Chalca Scholas adusque, magna insuper Ecclesia, porticue
publica conflagravit, seditionis adhuc sursum omnia ac deorsum ferenti-
bus. Luce autem sequente Imperator Circensia agi jussit; proque more
suspenso Velo, seditionis interim Hippodromi Gradibus ignem injicienti-
bus, Porticus publica, usque ad Zeuxippum, in cineres versa est. Ex-

πον. καὶ ἔξελθόντες οἱ περὶ Μοῦνδον καὶ Κωνσταντίολον καὶ
 Βασιλίδην μετὰ βοηθείας κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, βούλόμε-
 νοι κατασιγῆσαι τὰ στασιάζοντα πλήθη· κατέκραζε γὰρ τὸ πλῆ-
 θος Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Καππάδοκος καὶ Τριβονιανοῦ τοῦ
 5 Κοιαστωρος καὶ τοῦ ἐπύρχον τῆς πόλεως Εὐδαίμονος· καὶ ταῦ-
 τα παρ’ αὐτῶν ὀκηκόθες οἱ ἐκπεμφθέντες συγκλητικοὶ ἀνήγαγον
 τῷ βασιλεῖ· καὶ εὐθέως διεδέχθησαν τῆς ἀρχῆς ὁ τε Ἰωάννης
 καὶ Τριβονιανὸς καὶ Εὐδαίμων. καὶ ἔξελθόντος Βελισαρίου
 μετὰ πλήθους Γοτθικοῦ, καὶ συμβολῆς γενομένης, πολλοὶ ἐκ τῶν
 10 δημοτῶν κατεσφάγησαν. Θυμωθὲν δὲ τὸ πλῆθος καὶ ἐν ἄλλοις C
 τόποις ἔβαλον πῦρ καὶ τίνας ἀτάκτως ἐφόνευν. τῇ δὲ ὀκτωκαι-
 δεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνῆλθεν ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ Ἱππικῷ βα-
 στάζων τὸ ὄγιον μεγαλεῖον· καὶ μαθόντες οἱ ὄχλοι ἀνῆλθον, καὶ
 προσερώπησεν αὐτοῖς μεθ’ ὅρκων μανδᾶτα· καὶ πολλοὶ μὲν τοῦ
 15 δήμου ἔκραζον αὐτὸν βασιλέα, ἔτεροι δὲ ἐστασίαζον, κρύζοντες O 217
 ‘Ὑπάτιον. καὶ λαβόντες οἱ δῆμοι τὸν αὐτὸν ‘Ὑπάτιον ἀπήγα-
 γον αὐτὸν ἐν τῷ λεγομένῳ φόρῳ Κωνσταντίνου· καὶ στήσαντες
 αὐτὸν ἐν ὅψει εἰς τὸν βαθμὸν καὶ ἀφειλάμενοι ἐκ τοῦ παλατίου
 σίγηνα καὶ μανιάκιον χρυσοῦν, περιέθηκαν αὐτῷ ἐν τῇ κεφαλῇ.
 20 καὶ λαβόντες αὐτὸν ἀπήγαγον ἐν τῷ Ἱππικῷ, βούλόμενοι ἀναγά- D
 γαι αὐτὸν ἐν τῷ βασιλικῷ καθίσματι. ἔσπενδε γὰρ τὸ πλῆθος
 φορεσίαν βασιλικὴν ἐκβύλαι αὐτῷ ἐκ τοῦ παλατίου· ἦν γὰρ μα-
 θὼν ὁ ‘Ὑπάτιος ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε· καὶ καθεσθεὶς ἐν
 τῷ καθίσματι μετὰ θρόνους ἐτυράννει.

clamavit autem turba adversus Joannem Cappadocem, Tribonianum, Quae-
 storem, Praefectumque urbis Eudaemonem. Quod ubi audissent, qui jussu
 Imperatoris cum armata manu ad tumultuantem populum coercendum
 egressi fuerant, Mundus, Constantiolus et Basilides, rem Imperatori de-
 tulerunt. Itaque et vestigio Joannes, Tribonianus et Eudaemon, dignita-
 tibus quisque suis abdicati sunt. Egressus autem Belisarius, Gothica ma-
 nu stipatus, seditiones adortus est, plurimis eorum occisis. Sed in furo-
 rem acta plebs, aedificiis passim ignes injiciebat; nonnullis etiam per fas
 et nefas intersectis. Die autem xviii, ejusdem mensis, Imperator ingre-
 ssus est, Sacrosanctum manu sua gestans Evangelii Codicem: popellumque,
 qui hoc rescierat, concursitatem, dictis et fide sua interposita, demulcere
 studebat. Magna itaque turbae pars ipsum dicebant Imperatorem: tumul-
 tuantes autem alii Hypatium poscebant: quem etiam arreptum, in Con-
 stantini Forum deduxerunt: sublineque in Gradibus locatum, Insignibus
 Imperatoriis, ex Palatio ablatis, torqueque aureo ipsum ornarunt. Sed
 etiam, ornatu indutum Imperatorio, quem ex Palatio maturantes expor-
 taverant, in Circum deduxerunt, sede eum Imperatoria collocaturi. Hy-
 patius itaque qui recessisse Imperatorem rescierat, throno ejus occupato,
 Imperium fidenter suscepit.

Ἄνελθόντων δὲ διὰ τοῦ καθίσματος ὄπισθεν Μούνδου καὶ Κωνσταντίόλου καὶ Βελισαρίου καὶ ἄλλων συγκλητικῶν καὶ βοηθείας ἐνόπλου, λαθρώις ἔξελθὼν Ναρσῆς πονθικούλωρος καὶ σπαθάριος ὑπέκλεψε τινας τοὺς τοῦ Βενέτου μέρους, ρόγεύσας αὐτοῖς χρόματα. καὶ στασιάσαντες τινες ἐκ τοῦ πλήθος 5 ἔκραζον Ἰουστινιανὸν βασιλέα τῇ πόλει· διχονοῆσαν δὲ τὸ πλῆθος ὥρμησαν κατ’ ἀλλήλων. τῶν δὲ στρατηλατῶν εἰσελθόντων
E μετὰ βοηθείας ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰσόδων ἦρξαντο κόπτειν τὸ πλήθη· καὶ ἄλλοι μὲν ἐτόξευον, ἔτεροι δὲ κατέσφαζον. κρυφῇ δὲ ἔξελθὼν Βελισάριος τὸν μὲν Ὑπάτιον 10 καὶ Πομπήιον χειρὶ συνελάβετο, καὶ εἰσῆγαγεν αὐτοὺς τῷ βασιλεῖ
O 218 Ἰουστινιανῷ. καὶ προσέπεσαν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἀπολογούμενοι καὶ λέγοντες, Δέσποτα, πολὺς ἡμῖν κόπος
V 76 ἐγένετο ὥστε συναγάγαι τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κράτους ὑμῶν ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ. καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς εἶπε, Κα-15 λῶς μὲν πεποίκατε· εἰ δὲ ἐπειδόντος ὑμῶν προστατοῦσι, διὰ τὸ μὴ τοῦτο ἐποιήσατε πρὸ τοῦ κανθῆναι πᾶσαν τὴν πόλιν; καὶ ἐπιτραπέντες οἱ σπαθάριοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως παρέλαυθον καὶ ἀπέκλεισαν Ὑπάτιον καὶ Πομπήιον. οἱ δὲ ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ σφαγέντες ἤσαν χιλιάδες τριάκοντα πέντε μικρῷ πλέον ἢ ἑξασσον. 20 καὶ τῇ ἐπαύριον ἐσφάγησαν Ὑπάτιος καὶ Πομπήιος, καὶ ἐδόθησαν τὰ λείφατα αὐτῶν ἐν θαλάσσῃ. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐσήμανε τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ τὴν ἀναίρεσιν

4. τοὺς] Scribe τῶν cum Chron. Pasch. p. 339. C. 15. εἶπε]
 εἰ Ox. 16. ἐπειδόντο Ch., ἐπειδεντο Ox. 17. ἐποιήσατε Ch.,
 ἐποιήκατε Ox.

Caeterum Mundus, Constantiolus et Belisarius, quique Procerum alii cum armata manu in procinctu stabant, clam Circum ingressi, sedis Imperatoriae a parte posteriore delituerunt: cum interim Narses Cubicularius et Spatharius, Venetae Factionis nonnullos Imperatoris in partes pecuniarum interventu perduxerat. Nonnulli itaque seditiosorum exclamantes, Justinianum urbi reddi Imperatorem deposcebant. Divisa itaque turba se invicem impetebat. Militum vero Magistri cum satellitio interim suo armato Circum intrantes, ad utrumque ejus ingressum turbam excindere coeperunt, hos gladiis, illos spiculis petentes. Belisarius autem clam egressus, Hypatium, Pompeiumque prehensos ad Imperatorem Justinianum perduxit: cui ad pedes procidentes, factique excusationem aggredientes: „Tandem, inquit, Domine, Imperii tui hostes, nec nullo adeo labore in Theatrum coēgimus.“ Quibus Imperator: „Bene fecistis, inquit, sed si eos dictis vestris audientes habuistis, quare non hoc fecistis prius quam urbs tota flammis absumeretur?“ Tum vero Spatharii, Imperatore jubeante, Hypatium et Pompeium in carcerem cogebant: ubi postridie interfici sunt, cadaveraque eorum in mare deturbata. Ceciderunt autem in

τῶν τυράννων, ἐπιβαλλόμενος κτίζειν τοὺς κανθέντας τόπους. ἔκτισε δὲ πλησίον τοῦ παλατίου καὶ ὡρεῖον καὶ κιστέρνας ὑδάτων οὐδιὰ τὸ ἐν περιστάσεσιν ἔχειν ἀπόθετα.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔξῆλθε Ῥουφῖνος ἐν τοῖς Περσικοῖς 5 μέρεσι μετὰ θείων ὑπομνηστικῶν τοῦ ποιῆσαι μετὰ Περσῶν πάκτα εἰρήνης.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ πρεσβευτῆς Ἰνδῶν μετὰ δώρων κατεπέμψθη ἐν Κωνσταντινούπολει. καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ Ἰωάν- O 219 νης ὁ Καππάδοξ ἐγένετο ἐπαρχος πρωτωρίων.

10 Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐγένετο δρόμος ἀστέρων πολὺς ἀπὸ ἐσπέρας ἕως αὐγῆς, ὥστε πάντας ἐκπλήττεσθαι καὶ λέγειν ὅτι Οὐδέποτε οὔδαμεν τοιοῦτόν τι γεγονός.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὑπέστρεψαν ἐκ τῶν Περσικῶν Ἐρμο- C γένης καὶ Ῥουφῖνος, ἐπιφερόμενοι μεθ' ἑαυτῶν καὶ πάκτα εἰρή- 15 νης τῶν δύο πολιτειῶν Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν δύο πολι- τειῶν ὅχρι τῆς τῶν ἀμφοτέρων ζωῆς, ἀναδοθέντων μὲν Πέρσαις τὸ μέρος τῶν Φαραγγίων μετὰ πάντων τῶν αλχμαλάτων, Ῥω- μαίοις δὲ τὰ κάστρα τὰ περιληφθέντα ὑπὸ Περσῶν σὺν τοῖς πα- φαληράτεσσι, συνθεμένων τῶν δύο βασιλέων καὶ ὄνομασάντων 20 ἐν τοῖς πάκτοις ἑαυτοὺς ἀδελφοὺς εἶναι κατὰ τὸ ἀρχαῖον έθος, καὶ ἵνα εἴ τις δεηθῇ ἑαυτῶν ἢ χρημάτων ἢ σωμάτων εἰς συμ- μαχίαν, ἀφιλονείκως παράσχωται. καὶ τούτων προβάντων, ἀνε- O 220

1. κανθέντας] κανθάντας O. X. 15. τῶν δύο πολιτειῶν κ. τ. λ. ὅχρι] „Locus iste manifesto mutilus est: Forte scripsit Auctor, τῶν δύο βασιλέων τὰ πάκτα ἐμβεβαιούντων, ὅχρι etc. aut quid tale.“
18. περιληφθέντα] Malum παραληφθέντα. Conf. ad p. 79. D.

circo hoc tempore xxxv. circiter hominum Millia. Porro Imperator suam de seditionis victoriam Tyrannorumque occisionem, per Imperium universum notam fecit. Quin et vastata ignibus aedifica de integro excitare occoepit: Horreo etiam et aquarum Cisternis prope palatum extructis; ut, ubi res postularet, repositoria haec haberet.

Eodem tempore Rufinus, mandatis Imperatoriis acceptis, Persidem profectus est Pacem cum Persis ineundi causa.

Eodem etiam tempore Indorum Legatus cum muneribus Constantiopolim missus est; quo tempore etiam Joannes Cappadox Praetorio Praefectus factus est.

Eodem tempore stellarum discursus, a vespera ad auroram usque, horrendi apparuerunt; quos qui conspexerunt, attoniti omnes, nil tale antea unquam vidisse se, affirmarunt.

Eodem tempore Hermogenes et Rufinus, ex Perside reduces, pacis conditions inter Romanam Persicamque Resp. initas, durante etiam Regum ipsorum vita observandas retulerunt. Pactum autem est, ut Persis Pharangiorum pars, cum captivis omnibus, Romanis autem castella sua a Persis occupata cum castellanis redderentur. Quinetiam Reges, pro

χώρησαν τὰ ἀμφότερα ἔξπεδιτα, Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, τοῦ
D πολέμου κατασχόντος λ' καὶ ἔνα ἐνιαυτὸν ἀφ' οὗ ἦν ἀνελθὼν ἐν τοῖς
 Ῥωμαικοῖς Κωάδης ὁ Περσῶν βασιλεὺς πολεμῶν, ὡς προγέ-
 γραπται ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, καὶ τὴν παράληψιν Ἀμι-
 δῆς, ὡς προγέγραπται, καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀποκατάστασιν 5
 τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀμίδης καὶ τοὺς μερικοὺς πολέμους τῶν Σαρα-
 κηνῶν ἐπιδρομῶν.

'Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ γέγονε σεισμὸς ἐν Βυζαντίῳ ἐσπέρας
 βαθείας, ὥστε πᾶσαν τὴν πόλιν συναγθῆναι ἐν τῷ λεγομένῳ φό-
 ρῳ Κωνσταντίου, ἐν λιταῖς καὶ δεήσεσι καὶ ἀγρυπνίαις συνα- 10
 γόμενοι.

'Ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἡμέραις ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν
E ἑκάστῃ πόλει κατέπεμψε θείας προστάξεις περιεγούσας οὖτας.

'Ηδικτον περιέχον περὶ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως καὶ κατὰ ἀσεβῶν αἰ-
 θετικῶν, καὶ προετέθη ἐν ἑκάστῃ πόλει ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. 15

Καὶ μετ' οὐ πολὺ σεισμὸς ἐγένετο φοβερὸς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
 μεγάλῃ ἀβλαβής.

'Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔδωκε καὶ τὴν τοίτην ὑπατείαν ὁ αὐ-
V 77 τὸς βασιλεύς, ἀνακαλεσάμενος τοὺς πατρικίους Ὄλύβριους καὶ
 Πρόδον, ὃντας ἐν ἔξορι, δεδωκὼς αὐτοῖς πύντα τὰ ὑπάρχοντα 20
 αὐτῶν.

'Ινδικτιῶνος ιβ' παρελήφθη ὁ ὁἡρὲς Ἀφρικῆς μετὰ τῆς αὐτοῦ

3. προγέγραπται] p. 41.

vetusto more, Fratres se invicem in pactis appellabant, aequo insuper in se utrisque recipientibus, sicuti Copiis ad bellum, vel pecuniis alterutri opus fuerit, ultra ei suppeditaturum alterum. Hisce autem expeditis, recesserunt a se invicem utriusque Imperii exercitus, totis jam xxxi. annis belli hujus exhaustis, inde ab Anastasii temporibus, quo regnante, ut supra dictum, Coades rex Persarum res Romanas adoriri coepert: capta interim a Persis et Romanis iterum restituta, Amida; Saracenis etiam hic illuc per Imperium subinde grassantibus.

Eodem tempore nocte intempesta, adeo intremuit Byzantium, ut universa civitas Constantini Forum concurreret, supplicationibus et Vigiliis noctem ibidem terentes.

Iisdem temporibus Justinianus Imperator Constitutiones sacras ubique per Imperium emisit, Titulum hunc ferentes. *Edictum De Orthodoxa Fide, adversus impia Haereticorum Dogmata.* Quod quidem Edictum singularum urbium in Ecclesiis appendebatur.

Non multo autem post temporis terrae motus Antiochiam Magnam tremendus, sed innocens invasit.

Eodem etiam tempore Imperator tertii Consulatus sui congiarium in populo spargebat; Olybrio etiam Proboque Patriciis ab exilio revocatis, restitutis etiam facultatibus eorum omnibus.

Indictione XII. Belisarius Regem Africæ et reginam, bello captos,

γυναικὸς ὑπὸ Βελισαρίου· καὶ εἰσηγέθησαν ἐν Κωνσταντινούπόλει· οἱ 221
λει· καὶ ἵπποδρομίου ἀγομένου εἰσηγέθησαν αἰχμάλωτοι μετὰ
καὶ τῶν λαφύρων.

Τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ ἔπεσεν ἡ στήλη Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου·
5 τοῦ ἡ σταθεῖσα μέσον τοῦ Ἰουλιανοῦ λιμένος· καὶ ἔπηξαν ἀντὶ^{της}
τῆς αὐτῆς στήλης σταυρόν.

Καὶ μετὰ τὴν ὑπατείαν Βελισαρίου ἐγένετο σύνοδος ἐν Κων-
σταντινούπολει ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης Ἀγιπητοῦ· καὶ κα-
θηρεον Ἀνθέμιον τὸν πατριάρχην Κωνσταντινούπολεως· καὶ ἐν β
10 τῷ αὐτῷ ἔτει τελευτῇ ἐν Βυζαντίῳ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης· καὶ γέ-
γονε πατριάρχης ἐν Κωνσταντινούπολει Μηρᾶς ὁ ἀπὸ ξενοδόχων
τῶν Σαμψών.

Ἐν δὲ τῇ ὑπατείᾳ Ἰωάννου τοῦ Καππαδοκοῦ ἐπήρθησαν αἱ
ἐκκλησίαι τῶν Ἀριανῶν.

15 Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπληρώθη ἡ χαλκῆ τοῦ παλατίου Κων-
σταντινούπολεως, κοσμηθεῖσα διαφόροις μαρμάροις καὶ μον-
σιῷ· μετηρέθη δὲ καὶ τὸ ὕδοτογεῖον τὸ πλησίον τοῦ Αὐγον-
στίου καὶ τῆς βασιλικῆς· περιηρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ
νυκτεπύρχον ἀρχή, καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ πραίτωρ· καὶ τῷ
20 αὐτῷ ἔτει προεβλήθη κοιαίστωρ.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὑπατείᾳ γέγονε τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης ἐκ-^ο
κλησίας.

Μηρὶ Ιουνίῳ ἵνδικτιῶνος γ' παρελήφθη Ἀντιόχεια ἡ μεγά-

8. ιαθῆσεν] Scr. ιαθήσει vel potius ιαθεῖλεν. 11. ξενοδοχῶν OX.
15. χαλκῆ OX. 17. Αὐγονούστιον] Scribe Αὐγονούστειον.

Constantinopolim adduxit: Circensibusque celebratis, Captivi, cum spoliis,
in Circum producti sunt.

Eodem tempore Juliani Apostatae statuta, quae Juliani portus in
medio stetit, ad terram collapsa est: in cuius locum Crux defixa est.

Exacto autem Belisarii Consulatu, Synodus Constantinopoli habita
est, ab Agapeto, Episcopo Romano, convocata: a qua Anthemius, Pa-
triarcha Constantinopolitanus dignitate sua exutus est. Eodem etiam anno
Episcopus Romanus Constantinopoli diem suum obiit: Patriarchatum
autem Constantinopolitanum suscepit Menas, qui Hospitii Sampsonis Prae-
fector fuerat.

Joannis autem Cappadocis sub Consulatu Ecclesiae suae ab Arianis
ademptae sunt.

Eodem anno Chalca Palatii Constantinopolitani Marmoreis statuis
variis, et Musivo opere ornata, absoluta est. Horologium etiam quod
Augustaeum juxta et Basilicam steterat, illuc translatum est. Abrogata
est eodem tempore Nycteparchi potestas; in cuius locum Praetor creatus
est. Quo etiam anno Quaestor institutus est.

Eodem Consule, Magnae Ecclesiae Encaenia celebrata sunt.

Mense Junio, Indictionis III, Antiochia magna a Chosroe, Persarum

λη ὑπὸ Χοσρόου, βασιλέως Περσῶν. καὶ ἐπέμφθη εἰς τὸ πολεμῆσαι Γερμανὸς ζωσθεὶς στρατηλάτης μετὰ καὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ νιοῦ Ἰουστίνου. καὶ μηδὲν ὀφελήσας ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀγοράζων τὸν ὄργυρον νομισμάτων β' ἢ τριῶν τὴν λίτραν ἐκ τῶν αὐτῶν Ἀντιοχέων.

Ο δὲ βασιλεὺς Περσῶν εἰσῆλθε καὶ ἐν Ἀπαμείᾳ καὶ ἐν ἑτέραις πόλεσι τῆς ἀνατολῆς.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατεπέμφθη Βελισάριος ἐν Ρώμῃ· καὶ **D** πολεμήσας παρέλαβε τὴν τε Ρώμην καὶ Σικελίαν καὶ τὰς πέριξ πόλεις κρατουμένας ὑπὸ Οὐιττιγή, ὁηγὸς τῶν Γότθων. καὶ πο-10 λεμήσας, καὶ παραλαβὼν τὸν αὐτὸν Οὐιττιγήν καὶ τὴν γυναικαν αὐτοῦ καὶ τὸν νιὸν αὐτοῦ, ἤγαγεν ἐν Βυζαντίῳ.

Καὶ μετ' ὅλιγον καιρὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπειψε Ναρσὴν τὸν κονβικούλαριον μετὰ πολλῆς βοηθείας ἐν Ρώμῃ κατὰ τῶν αὐτῶν Γότθων.

O 223 Μηνὶ αὐγούστῳ ἀπεξώσθη Ἰωάννης ὁ ἐπίκλητης Καππάδοξ, δίς διανύσας τὴν τῶν ἐπάρχων ἀρχήν. καὶ δημευθεὶς ἐπέμφθη ἐν Κυζίκῳ, υληρωθεὶς διάκονος ἐν Ἀρτάκῃ· κάκεῖσε φρατριάσας μετά τινων απτόρων ἀνεῖλον Εὐσέβιον τὸν ἐπίσκοπον τῆς αὐτῆς Κυζικηνῶν πόλεως. μαθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ **E** ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου, πέμψας ἔξήτασεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ τὸν γενόμενον φόνον. καὶ κατὰ κέλευσιν τοῦ αὐτοῦ

3. ὀφελήσας Ch., ὀφειλήσας Ox. 10. Οὐιττιγί Ox. 19. ἀνεῖλον] ἀνεῖλεν Ch. Idem Κυζικηνῶν. Κυζικηνῶν Ox.

rege, capta est. Contra quem Germanus Militum Magister factus, una cum Justino filio, cum exercitu missus est: qui nihil efficiens, Antiochiam se recepit; ubi desidens, argentum ab Antiochenis, pro libris singulis, nummis II, aut III. datis mercatus est.

Persarum autem Rex Apamiam, aliasque Orientis urbes occupavit.

Emissus eodem tempore Belisarius, Romam, Siciliam, quasque in circuitu jacentes urbes Gothorum Rex Vitiges occupaverat, Bello recepit. Quin et Regem ipsum, cum uxore filioque comprehensum, Belisarius Constantinopolim abduxit.

Non multo autem post temporis, Narses Cubicularius, ingenti instructus exercitu Romam adversus eosdem Gothos, ab Imperatore missus est.

Mense Augusto Joannes cognomento Cappadox qui secunda jam vice Praefecturae munus obiisset, et exauktoratus demum bonisque publicatis, in Cyzicum relegatus est, et Artacae Diaconus factus. Heic vero cum quibusdam civibus inita conspiratione, Eusebium, Episcopum Cyzicenum, de medio sustulit. Quo auditio indignatus Imperator mittit qui Joannem Cappadocem istius caedis postularent: qui deinde, jussu Imperatoris, in

βασιλέως ἐκεῖθεν ἔξωρίσθη ἐν Ἀρτίνῳ. καὶ μετὰ χρόνον ἀνακληθεὶς τελευτὴν ἐν Βυζαντίῳ.

Ἵδικτιῶνος εἴ συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον πρᾶγμα. γυνή τις καταμένουσα πλησίον τῆς λεγομένης Χρυσῆς πόρτας κρεμασθεῖσα ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐφλυάρησε πολλά, ὡστε συνδραμεῖν τὰ πλήθη Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπελθεῖν λιτανεύοντα εἰς τὸν ἄγιον V 78
 Διομήδην εἰς Τερονσαλῆμ καὶ καταγαγεῖν τὴν γυναῖκα ἐκ τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ὄγλου Διομήδους.
10 Ἐλεγε γὰρ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ πάντας λαμβάνει. καὶ πάντων λιτανεύοντων καὶ κραζόντων τὸ Κύριε ἐλέησον· ἥκονύτεο γὰρ ὅτι καὶ πόλεις πολλαὶ κατεπόθησαν. τότε O 224
 δὲ καὶ ἐν Αιγύπτῳ καὶ ἐν Άλεξανδρείᾳ θνῆσις ἀνθρώπων γέγονεν. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς πέμψας Ναρσην τὸν κονβικούλαριον μετὰ δρομάνων καὶ ἄλλους τινὰς μαθεῖν τὰ γενόμενα, καὶ ἀπελθόντων τῶν παιδῶν Ναρσοῦ κατ' ἐπιτροπὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄγιον B
 Διομήδην καὶ μαθόντων πυρὰ τοῦ συναχθέντος ὅχλου τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῆς γυναικός, ἐλθόντες ἀπήγγειλαν Ναρσην τὰ γενόμενα 20
 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὅτι ἥκονταν ἀπὸ τῆς γυναικὸς τῆς κρεμασθεῖσης ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ κατακλύσει πάντας. καὶ ἀκούσαντες οἱ ὅχλοι τῶν λεγομένων πιραὶ αὐτῆς ἀνεχώρουν πτοούμενοι.

1. *Ἀρτίνῳ*] V. vol. I. p. 119. B. 4. *κρεμασθεῖσα ἐν μιᾷ νυκτὶ*]

„Ita etiam infra habemus iterum κρεμασθεῖσης. Verum χρηματισθεῖσα, et χρηματισθεῖσης legendum esse, haud dubitari potest.“
 Ch. 15. κατ’] μετ’ OX. 18. ὑπὸ OX.

Antinoem ablegatus est; unde postea revocatus, Byzantii diem suum obiit.

Indictione v, novum quid accidit hujusmodi. Muliercula quaedam, quae ad Portam auream, quam vocant, agebat, nocte quadam afflata quasi fatidico correpta, nescio quae Nugarum praesagiebat; Mare scilicet, postriduum erumpens, universos absorpturum. Revera per id ipsum tempus, multae urbes aquis obrutae sunt: quin Alexandriae quoque, ceteraque per Aegyptum, lues hominum late grassata est. Popellus itaque Constantinopolitanus qui haec audierat, concursitans exclamavit; *Misere Domine: extractamque aedibus suis Mulierculam Hierosolymam, S. Diomedis ad templum deduxerunt, litanias ibi una agitaturi. Imperator itaque Narseti Cubiculario, aliisque emissis negotium dedit, uti dromonibus concensis exirent, an haec ita se haberent exploratum.* Ex Narsetis itaque pedissequis ad haec emissi quidam, ubi ad S. Diomedis templum advenissent, et quae mulier effutierat a congregato ibi populo edicti suisserint, reversi Narseti renunciabant. Quin seipso quoque a Fatidica illa audivisse perhibebant futurum esse, post tres dies, ut mare superveniens cunctos obrueret. Turba autem adventantium ad haec mulieris dicta consternata recedebat.

Ioannes Malalias.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ Λογγῖνος ἐπαρχος πόλεως προεβλήθη· δοτις ἔστρωσε τὸ μεσίαυλον τῆς βασιλικῆς κιστέρης. ἔκτισε δὲ καὶ τοὺς ἐμβόλους τῆς αὐτῆς βασιλικῆς εὐπρεπῶς.

Ίδων δὲ κύριος ὁ Θεὸς ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ ἀνομίαι τῶν ἀνθρώπων, ἐπήγαγε πτῶσιν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἐξάλειψιν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ ἐν ταῖς χώραις. ἐπενδύτησε γὰρ ἡ θνῆσις ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ αὐταρκεῖν τοὺς θύπτοντας. τινὲς γὰρ καὶ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων ἐν ξυλίνοις κραβάτοις ἐξέφερον, καὶ οὐδὲ οὕτως ἐξήρκονν. ἔμενον γὰρ καὶ τινα τῶν σκηνωμάτων ἐπὶ ἡμέρας ὕπα-
Ο 225 φα· τινὲς γὰρ καὶ τῶν ἰδίων προσγενῶν τὴν ταφὴν οὐκ ἐβλεπον. 10 ἐπενδύτησε δὲ ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ μῆνας δύο.

Μηνὶ σεπτεμβρίῳ ἵνδικτιῶνος ζ' ἐγένετο σεισμὸς ἐν Κυζίκῳ, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπεσε.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνηνέθη ἔφιππος στήλη τοῦ βασιλέως
D Ιονστινιανοῦ πλησίον τοῦ παλατίου ἐν τῷ λεγομένῳ Αὐγον.-15 στεών· ἡτις στήλη ἦν Ἀρκαδίου βασιλέως, πρώην οὖσα ἐν τῷ Τανόῳ ἐν βωμίσκῳ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ σπάνις οὖν ἐγένετο.

Τῷ δὲ νοεμβρίῳ μηνὶ διαστροφὴ ἐγένετο περὶ τῆς ἀποκρεω-
σίμου· ὃ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προσέταξεν ἐτέραν ἐβδομάδα πρα-
20 θῆναι κρέα· καὶ πάντες μὲν οἱ κρεωπῶλαι ἐσφαῖσαν καὶ προέθη-

7. αὐταρκεῖν] Immo ἀνταρκεῖν. 8. κραβάτοις Ch., κραβάττοις
Ox.

Eodem tempore Longinus, Urbis praefectus constitutus, Basilicae Cisternae Mesiaulum pavimento stravit: porticibus etiam ejusdem Basilicae magnifice instauratis.

Videns autem Dominus Deus multiplicatas esse hominum iniquitates pestem immisit, quae per singulas Orbis regiones urbesque, ad extremam pene humani generis deletionem invaluit; usque adeo ingravescens, ut nec sepulturae mortuorum satis essent sandapilarii. Quin aliqui etiam aegrotos suos grabbatis ligneis ex aedibus suis efferebant, tabernaculis includendos. Sed neque sic pares mortuis sepeliendis extitere; quorum sat multi, per dies aliquot, insepulti jacuerunt: plurimis etiam nec Cognatis suis supraea solventibus. Byzantii autem per menses duos obtinuit Misericordia Divina.

Mense Septembri, Indict. vii. urbis Cyzici dimidia pars, terrae motibus agitata, corruit.

Eodem etiam tempore Equestris statua Justiniani Imperatoris, (quae Arcadii Imperatoris olim fuerat,) a Tauri Bomisco tralata, in Augustaeo prope palatium excitata est.

Eodem tempore vini etiam erat penuria.

Mense autem Novembri, Imperator Carnis-privii tempus inversurus, per alteram adhuc septimanam carnes venum exponi jussit. Laniones itaque omnes mactavere et venum carnes proposuere: nemo vero vescebat.

καν, οὐδεὶς δὲ ἡσθιεν· ἐγένετο δὲ καὶ πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Ο 226
ἡμῶν, καθὼς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἡβουλήθη.

Μηνὶ φεβρουαρίῳ ἵνδικτιῶνος δεκάτης ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης
Βιγίλιος παρεγένετο ἐν Κωνσταντινούπολει· καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ
5 παρελήφθη Ῥώμη ὑπὸ Γότθων. E

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔτει Μηνᾶς ὁ πατριάρχης Κωνσταντινού-
πόλεως καθηρέθη ὑπὸ τοῦ πάπα Ῥώμης διά τινας αἰτίας κα-
νονικάς.

Καὶ τῇ αὐτῇ ἵνδικτιῶν γενεθλίον ἀγομένον ἐν Βυζαντίῳ, ὅν-
10 τος ἐπύροχον πόλεως Θωμᾶ, ἀμιξίᾳ ἐγένετο ἐξ ἀμφοτέρων τῶν με-
ρῶν· καὶ θεωρήσας ὁ βασιλεὺς τὸ γεγονός, κελεύσας τοῖς ἐξκον-
βίτορσιν, ἐπέβησαν κατὰ τοῦ πλήθους· καὶ οἱ μὲν φεύγοντες V 79
ἀπενίγησαν, ἔτεροι δὲ κατεσφάγησαν.

Τῇ δὲ αὐτῇ ἵνδικτιῶν ἐδέχθη Μηνᾶς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κων-
15 σταντινούπολεως εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ· καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν
ἀθλησιν τῶν ἄγίων ἀποστόλων ἐν τῷ περιτειχίσματι.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὅντος κόμητος πρωτωρος τοῦ ἐπίκλην Ο 227
Διπονδιαρίστον δημοσίᾳ ἐξητάσθησαν οἱ εὑρεθέντες ἐν τῷ φό-
νῳ τοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου, Ἀνδρέας καὶ Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην
20 Δάνδαξ· καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐπήρθησαν τῶν δύο οἱ δεξιαί.
καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγένοντο σεισμοὶ συνεχεῖς.

Μηνὶ λοννίῳ ἵνδικτιῶν τῇ αὐτῇ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ ἀστρα- B

10. ἀμίξια] V. p. 70. B. *ibid.* ἐξ Ch., ἐν Ox. 12. φευγόν-
τες Ox. 18. ἐξητάσθησαν Ch., ἐξαιτάσθησαν Ox. 20. ἐξέτα-
σιν Ch., ἐξαιτασιν Ox.

Caeterum Christi Dei nostri Passionis sancta solennitas, juxta quod Imperator edixerat, celebrata est.

Mense Februario, Indict. x. Vigilius Episcopus Romanus Constantinopolis venit; quo etiam tempore Roma a Gothis capta est.

Eodem anno Menas, Patriarcha Constantinopolitanus, Canonicis qui-
busdam de causis, a Romano Papa excommunicatus est.

Eadem Indictione, Thoma Praefecturam urbis gerente, dum Constantinopolitanae urbis Natalitia celebabantur, tumultus inter duas Factiones exortus est. Quo viso, excubidores Imperator in turbam irruere jussit; quorum alii fugientes suffocati sunt, alii vero gladio perierunt.

Eadem Indictione Menas, Archiepiscopus Constantinopolitanus, Episcopatu suo restitutus est: qui protinus ad S. Apostolorum monasterium in muro se recepit.

Eodem tempore Dipundiaristo Comite Praetoris munus obeunte, de Cyziceni Episcopi caede pro tribunal postulati sunt Andreas et Joannes, cognomine Dandax: qui criminis rei ex inquisitione depensi manu uterque dextra truncati sunt. Eodem tempore terrae tremores perpetuum grasa-
bantur.

Mense Junio, indictionis ejusdem, fulgura cum tonitruis adeo tremen-

παὶ φοβεραὶ πάνται, ὥστε καὶ ἀνθρώπους καθεύδοντας ἐκ τῶν ἀστραπῶν βλαβῆναι. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς φόβοις καὶ τοῦ κίονος τοῦ ἐν τῷ Ἑηρολόφῳ ἀπεπτελώθη μέρος.

Καὶ τῇ καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἰνδικτιῶνος δεκάτης τελευτῇ 5
ἡ Αὔγουστα Θεοδώρᾳ.

O 228 Καὶ τῷ ιονιλίῳ μηνὶ συμβολῆς γενομένης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐμπρησμὸς γέγονεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ λεγομένῃ τὰ Πάρυδον· καὶ ἐκαύθησαν πολλὰ καὶ ἔπεσαν φόνοι πολλοί.

Ίνδικτιῶνος γένεται τοῦ Ἰνδῶν κατεπέμφθη μετὰ καὶ ξλέφαντος ἐν Κωνσταντινούπολει. 10

C Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ περιηρέθη τὸ ὄνομα Μηνᾶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐκ τῶν ἀγίων διπτύχων καὶ τὸ ὄνομα Βιγιλίου τοῦ πάπα Ρώμης.

Μηνὶ ἀπριλλίῳ ἐγένετο συμβολὴ δημοτικὴ ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ μὴ ἀγομένου τοῦ ἵππικον· καὶ πολλοὶ ἀπέθανον ἐξ ἀμφοτέρων.

Μηνὶ ιονιλῷ καὶ, Ἰνδικτῶν τῇ αὐτῇ, ἐγένετο τὰ ἐγκαίνια τῶν ἀγίων ἀποστόλων καὶ ἡ κατάθεσις τῶν τιμίων λειψάνων Ἀνδρέου, Λουκᾶ, καὶ Τιμοθέου ἐν Κωνσταντινούπολει· καὶ διῆλθεν ὁ ἐπίσκοπος Μηνᾶς μετὰ τῶν αὐτῶν ἀγίων λειψάνων καθήμενος 20 ἐν ὀχήματι βασιλικῷ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη καὶ Ναρσῆς ὁ κονβι-

3. ἀπεπτελώθη] ἀπεπτιλώθη Ch. V. Toup. Emend. vol. III. p. 545.

5. Αὔγουστα Ox. 14. δημωτική Ox. Correxit Ch.

da extiterunt, ut etiam dormientes homines a coruscationibus laederentur. Terroribus autem hisce Columnae etiam ejus pars, quae in Xerolopho stetit, abrupta corruit.

Eiusdem mensis xxviii, Indict. x, Theodora Augusta e vivis excessit.

Mense autem Julio, Factionis utriusque Partibus invicem concertantibus, ignes aedibus Pardi dictis injecti sunt; plurimis aedificiis incendio absumptis, hominibusque internectioni traditis.

Indictione XIII. Indorum Legatus, Elephantem secum ducens, Constantinopolim venit.

Eodem etiam tempore, Menae Archiepiscopi, Vigiliique, Papae Romani, nomina sacris diptychis expungebantur.

Mense Aprili conflicabantur in circō seditioni, nullis interim Circensibus habitis; Multique utrinque occisi sunt.

Junii xxviii, Indictionis ejusdem, S. Apostolorum aedis dedicatio Constantinopoli peragebatur; venerandis Andreae, Lucae, ac Timothei repositis ibi reliquiis; quas Episcopus Menas, curru vectus Imperatorio, illuc deportavit.

Eodem tempore Narses Cubicularius Romam versus missus est, ad

κοντάριος ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τὸ πολεμῆσαι τοῖς Γότθοις, ὅτι μετὰ δὲ τὸ περιλαβεῖν Βελισσάριον Ρώμην πάλιν παρελήφθη ὑπὸ τῶν οἱ 229 Γότθων.

Μηνὶ Ιουνίῳ κείται, ἵνδικτιῶν τῇ αὐτῇ, ἐδέχθη ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ρώμης Βιγίλιος ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ ἀγανακτηθεὶς καὶ προσδρυγίῳ χρησάμενος εἰς τὸν ἄγιον Σέργιον τοῖς ἐπίκλην τῶν Ορμίσδον.

Ἴδικτιῶνος ιδ' ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερὸς ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐν τε Ἀραβίᾳ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς 10 Μεσοποταμίας καὶ Ἀντιοχείας καὶ Φοινίκης παράλον καὶ Λιβανῆσιας, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ ἔπαθον αἱ πόλεις, τοῦτ' ἐστὶ Τύρος, Σιδών, Βηρυτός, Τρίπολις, Βίβλος, Βότρυν, καὶ ἄλλων πόλεων μέρη. κατελήφθησαν δὲ ἐν αὐταῖς καὶ πλήθη ἀνθρώπων. ἐν δὲ τῇ πόλει Βότρυνος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τῇ θαλάσσῃ ὅρους τοῦ ἐπίκλην Λιθοπροσώπου μέρος καὶ κατηγένθη τὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπετέλεσε λιμένα, ὃς δύνασθαι δομεῖν ἐν τῷ λιμένι τοῦ ἀποσπασθέντος ὅρους πλοῖα παμμεγέθη· οὐκ εἶχε γὰρ ἡ αὐτὴ πόλις τὸ πάλαι λιμένα. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπέστειλε χρήματα ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἀνήγειρε 20 φανερὸν τῶν αὐτῶν πόλεων. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τοῦ σεισμοῦ ἔφυγε οἱ 230 φάνταστα εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ μίλιον ἓν, καὶ ἀπώλοντο πλοῖα πολλά· καὶ πάλιν τῇ τοῦ θεοῦ κελεύσει ἀπεκατέστη ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην.

1. μετὰ τὸ περιλαβεῖν Βελισσάριον] „Forte scribendum, παραλαβεῖν.“ Ch. Conf. ad p. 76. C. 7. Ορμίσδον Theophanes p. 191. A. Ορμοδίον Ox. 10. Λιβανῆσιας Ox. 12. Βίβλος Ch., Βίβλος Ox. 17. δομεῖν Chr., δομῆν Ox.

bellum Gothis inferendum; qui post urbem a Belisario recuperatam, eam rursus occupaverant.

Mensis Junii xxvi, Indictionis ejusdem, Imperator in gratiam cum Vigilio, Episcopo Romano, rediit: qui, quod Imperatorem sibi infensum habuerit, ad S. Sergium confugerat, Ormodiorum ibi in aedibus latitans.

Indictione XIV, terrae motus ingens, planeque tremendus, per Palæstinam omnem, Arabiam, Mesopotamiam, Antiochiam, Phoeniciam utramque, Maritimam et Libanesciam, grassatus est: cuius ab horrore Tyrus cum Sidone, Berytus, Tripolis, Byblus etiam, Botrysque, aliarum quoque urbium partes succussatae corruerunt; compluribus insuper hominibus ruinarum molibus oppressis. Ad urbem vero Botrym, Montis mari imminentis, Lithoprosopi dicti, divulsa pars et in mare deturbata, Portum effecit, navibus maximis recipiendis idoneum, cum antea urbs ea Portu caruisset. Caeterum Imperator pecuniis in Provincias singulas transmissis, plurimas ex his urbes instauravit. Durante autem hoc terrae motu, mare etiam in altum, ad Mille passus, recessit; navibus interim multis exinde pereuntibus; rursumque, jussu Divino, in pristinum alveum reversum est.

Μηνὶ σεπτεμβρίῳ ἵνδικτιῶνος τε' γέγονε τὰ ἐγκαίνια τῆς ἀγίας Εἰρήνης τῆς οὖσης πέραν ἐν Ἰουστινιαναῖς· καὶ ἔξῃλθον τὰ ὄγια λείψανα ἐκ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας μετὰ καὶ τῶν δύο πατριάρχων, λέγω δὴ Μηνᾶ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινούπολεως καὶ Ἀπολλιναρίου τοῦ πάπα Ἀλεξανδρείας· καὶ ἐκάθισαν ἀμ-5 φότεροι ἐν τῷ βασιλικῷ διήματι, κατέχοντες ἐν τοῖς γόνασιν αὐ-τῶν τὰ τίμια λείψανα.

B *Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔξηντλήθη καὶ ἐκαθαρίσθη ὁ λιμὴν ὁ πλησίον τοῦ παλατίου Σεκονδιανῶν.*

Μηνὶ αὐγούστῳ ἵνδικτιῶνος τε' τελευτῇ Μηνᾶς ὁ ὀρχιεπί-10 σκοπος Κωνσταντινούπολεως· καὶ κειμένου τοῦ λειψάνου εἰς τὸ ὄγιον Θυσιαστήριον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας γέγονε πατριάρχης Εὐτύχιος ὁ ἀποκρισιάριος Ἀμασείας.

O 231 *Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἐπινίκια ἥλθον ἀπὸ Ναρσοῦ τοῦ κονθικούλαρίου καὶ ἔξαρχον Ῥωμαίων. συμβαλόντος γὰρ 15 αὐτοῦ πόλεμον μετὰ Τοτίλα, ὃηγὸς τῶν Γότθων, κατὰ κρύπτος νικήσας τὸν πόλεμον καὶ αὐτὸν κατέσφαξε· καὶ ἐπέμφθη τὰ ἴμάτια αὐτοῦ ἡμαγμένα ἐν Κωνσταντινούπολει.*

C *Μηνὶ μαρτίῳ ἵνδικτιῶνος ἀ' ἐγένετο διαστροφὴ τοῦ κέρματος· καὶ ἐκ τῶν πτωχῶν στάσεως γενομένης καὶ Θορύβου ἀνη-20 νέχθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· καὶ ἐκέλευσε τὴν κατύστασιν τοῦ κέρματος κρατῆσαι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος.*

Ἐν δὲ τῷ αὐγούστῳ μηνὶ τῆς δευτέρου ἵνδικτιῶνος ἐγένε-

5. Ἀπολλιναρίου Ch, Ἀπολιναρίου Ox. 16. Τότιλα Ox. 17. γὰρ νικήσας] „γὰρ redundant.“ Ch.

Mense Septembri, Indictionis xv, S. Irenes templum ad ulteriorem ripam in Justinianis positum, dedicatum est. Sanctas autem reliquias exportabant, magna ex Ecclesia, Patriarchae duo, Menas Constantinopolitanus et Apollinarius Alexandrinus; qui currui Imperatorio devecti, reliquias genibus suis compositas gestabant.

Eodem tempore portus, Secundianorum palatio vicinus, aquis exhaustis, repurgatus est.

Mense Augusto, Indict. xv, Menas, Archiepiscopus Constantinopolitanus, diem suum obiit; reliquiis ejus Magnae Ecclesiae juxta sacrum Altare repositis: cuius in locum Eutychius, Amasiae Apocrisiarius, suffectus est.

Mense eodem Narses Cubicularius, Romanorum Exarchus, de victoria sua nuncium Roma misit: praelio enim cum Totila Gotho commisso, Narses superior factus eum occidit, vestesque ejus cruentatas Constantinopolim transmisit.

Mense Martio, Indictionis i, commotio ab infimae sortis hominibus, ob nummum diminutum, coorta est: qua re ad Imperatorem delata, nummum valorem suum pristinum obtinere jussit.

Mense Augosto, Indictionis ii, terrae motus horrendus extitit, a quo

το σεισμὸς φοβερός, ὥστε παθεῖν οἴκους πολλοὺς καὶ λοντρὰ καὶ ἐκκλησίας καὶ μέρη τῶν τειχέων παθεῖν ἐν Βυζαντίῳ. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ ἔπεσεν ἡ λόγχη, ἣν ἐκράτει τὸ ἄγαλμα τὸ ἐν τῷ φόρῳ Κωνσταντίου, καὶ κατεπύρη ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πήχεις 5 τρεῖς. ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασι πολλοὶ συνελήφθησαν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόρῳ καὶ ἄλλαι πόλεις ἔπαθον, ἐν οἷς καὶ Νικομηδείας μέρος καταπεσεῖν. ἐκ δὲ τῶν συμπτωμάτων Νικομηδείας καὶ μεθ' ἡμέρας τινὲς ζῶντες ἀνηνέγχησαν. ἐπεκράτησε δὲ ὁ αὐτὸς σεισμὸς ἡμέρας μ'.
D

10 Μηνὶ Ιονδίῳ Ἰνδικτιῶνος δ' στασιάσαντες οἱ Σαμαρεῖται καὶ οἱ Ιουδαῖοι ἐν Καισαρείᾳ Παλαιστίνης, ποιήσαντες τὸ ἐν εἰς ἀλλήλους ὡς ἐν τάξει μερικῶν ἐπῆλθον τοῖς χριστιανοῖς τῆς O 232 αὐτῆς πόλεως καὶ πολλοὺς κατέσφαξαν τῶν χριστιανῶν. ἐπῆλθον δὲ καὶ ἐπόρθησαν τὰς ἐκκλησίας. καὶ τοῦ ὄφοντος τῆς 15 αὐτῆς πόλεως ἔξελθόντος πρὸς βοήθειαν τῶν χριστιανῶν ἐπῆλθον οἱ αὐτοὶ Σαμαρεῖται, κἀκεῖνον κατέσφαξαν ἐν τῷ πρωτω- E φρῷ, καὶ τὰ πρόγυματα αὐτοῦ πάντα καθήρπασαν. ἡ δὲ γυνὴ τοῦ αὐτοῦ ὄφοντος Στεφάνου, ἀνελθοῦσα ἐν Κωνσταντινούπολει, προσῆλθε τῷ αὐτῷ βασιλεῖ. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς τὰ 20 γεγονότα ὑπὸ τῶν Σαμαρειῶν καὶ θυμωθείς, ἐκέλευσε τῷ ὄντι τότε ὄφοντι τῆς ἀνατολῆς Ἀμαντίῳ ἐκζητῆσαι τὰ γενόμενα καὶ τὸν φόρον τοῦ αὐτοῦ Στεφάνου. δοτις Ἀμάντιος δεξάμενος ἀποκρίσις βασιλικὰς καὶ ἀπελθὼν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἀναζητήσας τοὺς πεποιηκότας τοὺς φόρους καὶ εὑρών, τοὺς μὲν ἐφούρκισεν, V 81

aedificia quamplurima, Balnea etiam et Ecclesiae, Byzantini quoque muri pars, concussa corruerunt: Cujus etiam vi Lancea illa, quam statua in foro Constantini posita gestabat, deturbata, ad tres cubitos in terram penetravit. Corruerunt autem aedificiorum a ruinis Mortarium plurimi perierunt. Eandem Consternationem senserunt urbes insuper aliae; quas inter Nicomediae quoque pars delapsa est: cujus etiam ruderibus obruti nonnulli, diebus aliquot, vivi effodiebantur. Invaluit autem terrae motus iste per XL dies.

Mense Julio, Indictionis IV, Samaritae Judaeique in Caesarea Palæstinae, inter se conspirati, seditionem moliti sunt; et Factionum conflictus præ se ferentes, Christianos Caesarienses una adorti sunt, plurimosque interfecerunt, Ecclesiis etiam eorum direptis. Quin Stephanum quoque, urbis Praefectum, qui Christianis advenerat suppetias, adorti, in Praetorio occiderunt; bonis etiam ejus ereptis omnibus. Uxor itaque ejus Constantinopolim petens, quod a Samaritis patratum fuerat, Imperatori detulit: qui super his indignatus, Amantio, Orientis Comiti, negotium dedit, uti re certius explorata, Stephani caudem ab iis exigeret. Amantius itaque Mandatis Imperioriis acceptis, Caesariam profectus est; et perquisitos ibi caedis auctores ubi invenerat, hos in surcam egit, his capita, il-

έτέρους δὲ ἀπεκεφάλισε καὶ ἄλλους ἐδεξιοκόπησε καὶ τίνας ἐδήμευσε· καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐν τῇ πόλει Καισαρείας καὶ ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι.

Μηνὶ δεκεμβρίῳ, ἵνδικτιῶν τῇ αὐτῇ, ἐγένετο θνῆσις ἀνθρώπων ἐν διαφόροις πόλεσι. 5

O 233 Μηνὶ μαΐῳ τῆς αὐτῆς ἵνδικτιῶνος ἐγένετο σπάνις ὅρτον ἐν Κωνσταντινούπολει, καὶ πρὸς μὲν ὀλίγον ἐστενάθησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔκραξαν τῷ αὐτῷ βασιλεῖ ἐν γενεθλίῳ συνθεωροῦντος τῷ αὐτῷ βασιλεῖ πρεσβευτοῦ Περσῶν· καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς κελεύει Μουσανίῳ τῷ ὅντι ἐπάρχῳ πόλεως, καὶ 10 κατειχέθησαν ἐκ τοῦ Βενέτου μέρους καὶ ἐκολάσθησάν τινες τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. κατέσχε δὲ ἡ αὐτὴ σπάνις τοῦ ὕρτον ἐπὶ μῆτρας τρεῖς. καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ φοβεραὶ ἐν διαφόροις πόλεσιν, ὥστε καὶ πολλοὺς βλαβῆναι.

Μηνὶ νοεμβρίῳ ἵνδικτιῶνος ἐφάνη πῦρ ἐν τῷ οὐρανῷ 15 ὡς εἶδος λόγχης ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν ἐκτεταμένον ἔως δυσμῶν.

Μηνὶ ἀπριλλίῳ, ἵνδικτιῶν τῇ αὐτῇ, γέγονε σεισμὸς φοβερὸς καὶ ἀβλαβῆς.

C Μηνὶ δεκεμβρίῳ ἵνδικτιῶνος σ' γέγονεν ἔτερος σεισμὸς ἐν 20 μεσονυκτίῳ φοβερὸς πάνυ, ὥστε παθεῖν τὰ δύο τελέη Κωνσταντινούπολεως, τό τε παλαιὸν τὸ γενόμενον ὑπὸ Κωνσταντίου καὶ

6. Μαΐου Οχ. 7. Δελεμὲν. Conf. p. seq. v. 8. 10. Μουσανίῳ Οχ.

lis dextras amputavit; quosdam etiam bonorum publicatione multavit. Metus inde ingens Caesariensis, totique adeo Orienti incussus est.

Mense Decembri, Indictionis ejusdem, pestis diversas Imperii per urbes grassata est.

Mense Maio, Indictionis ejusdem, panis penuria laboravit Constantinopolis; et ad dimensum modicum reducebantur homines. Natalitiis autem agitatis, interim dum Circensia, una cum Persarum Legato, spectaret Imperator, eum de his interpellavit populus. Quod indigne ferens Imperator, Musonium urbis Praefectum jussit, uti murmurantes compesceret; qui primariis Venetae Factionis nonnullis comprehensis, ab iis poenas exegit. Caeterum ista panis penuria per tres menses ingrauescebat. Paucis vero post diebus fulgura tonitruaque horrenda, diversis in locis contigerunt; a quibus etiam multi laedebantur.

Mense Novembri, Indictionis v, ignis in coelo apparuit, qui hastae ad instar, ab Oriente ad Occidentem porrectus, elongabatur.

Mense Aprili, Indictionis ejusdem, terraemotus horrendus, sed innoxius, extitit.

Mense Decembri, Indictionis vi, terrae motus alter, plane tremendus, nocte media ingruebat; quem utraque Constantinopolis moenia senserunt, tam vetera Constantini, quam quae a Theodosio extracta sunt. Quin

τὸ κτισθὲν ὑπὸ Θεοδοσίου, καὶ ἐκκλησιῶν δὲ μέρη κατέπεσον,
ἔξαιρέτως δὲ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Ἐβδόμου· καὶ ὁ κίων δὲ ὡν ἐν Σε-
κουνδιανᾶς σὺν τῇ στήλῃ κατηνέχθη· τοῦ δὲ Ῥηγίου πάνυ πολ-
λὰ κατέπεσον. πολλοὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς συμπτώμασι· τινὲς δὲ Ο 234
5 καὶ μεθ' ἡμέρας ἐκ τῶν καταληφθέντων ὑπὸ τῶν συμπτωμάτων
διεσώθησαν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ καὶ ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι πολ-
λοὶ τόποι πεπτώκασιν. ἡ δὲ αὐτὴ φοβερὰ ἀπειλὴ ἐπεκράτησεν
ἐπὶ ἡμέρας δέκα· καὶ πρὸς δλίγον κατενύγησαν οἱ ἄνθρωποι λι-
ταῖς καὶ δεῆσει προσκαρτεροῦντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ὁ δὲ αὐτὸς Δ
10 βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς οὐκ ἐφόρεσε στέμμα ἐπὶ ἡμέρας τριάκοντα.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινούπολει ἔθνος
Οὔννων παράξενον τῶν λεγομένων Ἀβάρων.

³Ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἡμέραις τελεντῷ ὁ ἐπίσκοπος Καισαρείας
Καππαδοκίας ἐν Βυζαντίῳ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Θεόκριτος.

15 Μηνὶ φεβρουαρίῳ ἵνδικτιῶνος σ' γέγονε θνῆσις ἐν Κων-
σταντινούπολει ἀπὸ βουβώνων. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ τὰ μεθό-
δια πάντα κοφββάτους ἀργυροὺς ἐποίησαν. ἐπεκράτησε δὲ ἡ Ο 235
αὐτὴ φοβερὰ τοῦ Θεοῦ ἀπειλὴ ἐπὶ μῆνας ἔξ. Ε

⁷Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ φιλοκαλούμενον τοῦ τρούλλου τῆς με-
20 γάλης ἐκκλησίας, ὅγειας γὰρ ἦν εἰς φανεροὺς τόπους ἐκ τῶν γε-

3. Ῥηγίου Ch., Ῥηγίου Οχ. 8. κατηνύγησαν Οχ. 16. βουβό-
νων Οχ. 16. μεθόδια — ἀργυροὺς] μεθόδια — ἀργυρὸς Ch.
19. φιλοκαλούμενον Ch., φιλοκαλούμενον Οχ.

Ecclesiarum quoque partes disjectae sunt: cum primis vero, quae ultra Hebdomum sita erant aedificia, corruerunt. Columna etiam in Secundianis posita una cum statua superimposita, Regii item pars magna ceciderunt. Homines etiam plurimi ruinis obruti sunt; quorum tamen nonnulli, aliquot post diebus, vivi extracti sunt. Quin et ab eodem terrae motu aliarum quoque remotarum urbium aedificia quamplurima corruerunt. Invaluit autem tremenda illa consternatio diebus x; hominibus interim, quorum haec animos aliquandiu pupugerunt, litanīs ἥτε supplicationibus in Ecclesia invigilantibus. Caeterum Imperator Justinianus Diadema suum per xxx dies non gestavit.

Iisdem temporibus Abaras, Hunnorum gens quaedam peregrina, Constantinopolim venerunt.

Hoc tempore etiam Episcopus Caesariensis in Cappadocia Byzantii obiit; cuius in locum suffectus est Theocritus.

Mense Februario, Indictionis vi, lues Constantinopoli grassata est, hominibus a bubonibus pereuntibus. Vigente vero hac calamitate confinia omnia sandapilas vacantes fecerunt. Invaluit autem tremenda haec Dei minitatio per menses sex.

Eodem tempore, cum magnae Ecclesiae Trulla, quae ex prioribus a Deo misericordi immissis terroribus pluribus in locis perrupta fuerat, in-

γονότων κατὰ φιλανθρωπίαν θεοῦ φόβων, αἰφνιδίως ἐργαζόμένων τῶν Ἰσαύρων ἐπεσε τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς προϋποστολῆς, καὶ συνέτριψε τὸ κιβούριον σὺν τῇ ἀγίᾳ τραπέῃ. κατηνέχθη δὲ καὶ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ ἀπομεῖναν καὶ αὐτὰ τὰ εἰλήμα-

V 82 τα· ἐκτίσθη δὲ ὁ αὐτὸς τροῦλλος ὑψωθεὶς ἐπὶ πόδας εἴκοσι. 5

Μηνὶ μαρτίῳ ἵνδικτῶνος οἵ ἐπανέστησαν οἱ Οὖννοι καὶ οἱ Σκλάβοι τῇ Θράκῃ· καὶ πολεμήσαντες πολλοὺς ἀπέκτειναν καὶ τινας ἐπριδευσαν· τὸν δὲ νῦν Βάκχον Σέργιον τὸν σιρατη-

O 236 λάτην καὶ Ἐδέρμαν μειζότερον Καλοποδίον ἐπραιδευσαν, λαβόντες αὐτοὺς αἰχμαλώτους. εὗρον δὲ τοῦ τελούς Κωνσταντίουν-10 πόλεως τόπους καταπεπτωκότας, πάκετεν εἰσελθόντες κατέδραμον ἔως τοῦ ἀγίου Στρατονίκου ***** τὴν δρόθόδοξον πίστιν.

Μηνὶ μαΐῳ ἀπεξώσθη Ζήμαρχος ὁ ἀπὸ ἐπάρχων καὶ κον-

B ράτιῳ τοῦ δεσποτικοῦ οἴκου τῶν Πλακιδίας· καὶ γέγονεν ἀντ'

αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ ἐπίκλην Νικομηδεύς. 15
Μηνὶ τῷ αὐτῷ οὐκ ἥχθη τὸ γενέθλιον τὸ ἐξ ἔθους ἐπιτελούμενον, ἀλλ ἥχθη τῇ τρισκαιδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός. καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυτον τοῦ ἱπποδρομίου ἀναγωρούντων τῶν Πρασίνων, καὶ κατεργομένων τὸν ἔμβυλον τῶν Μοσχιανῶν μετὰ παραφυλακῆς, ἔξαιρης ὑβρισθέντες οἱ αὐτοὶ Πράσινοι ἐκ τινῶν τῶν τῆς 20 οἰκίας τῆς λεγομένης τῶν Ἀππιώνος, ἐπέβησαν τοῖς Πρασίνοις οἱ τοῦ Βενέτου μέροντος, καὶ ἐγένετο συμβολὴ ἐν διαφόροις τόποις. καὶ περάσαντες οἱ Βένετοι ἀπὸ Συκᾶν ἥρξαντο βάλλειν πῦρ καὶ

12. Στρατονί Ox. Conf. Theophanes p. 198. A. 18. τῶν] τοῦ Ox.
21. Ἀππιώνος Ox.

stauraretur; fornicis pars orientalis, interim dum Isauri in hoc opere es-
sent, derepente collapsa est, et casu suo Ciborium sanctamque Mensam
contrivit. Caeterum parte ejus superstite tectoque toto demolitis, Justi-
nianus eam de integro excitavit, et xx. pedibus altiorem fecit.

Mense Martio, Indictionis vii, Hunni Sclavique Thraciam invaserunt: belloque incolas petentes, plurimos neci dederunt; nonnullos etiam expilarunt. Quin Sergium quoque, Bacchi filium, militum Magistrum, Edermamque, Calopodii filium natu majorem, spoliatos, etiam captivos abduxerunt. Constantinopolim quoque, per disrupta murorum in quae inciderant loca, intrantes; adusque S. Stratoni penetrarunt. ***** Orthodoxam fidem.

Mense Maio Zemarchus, Expraefectus et Curator Domus Augustae Placidiae, exauktoratus est, Theodoro Nicomediensi in locum ejus suffecto.

Mensis ejusdem xiii, non autem die solito, Genethlia celebrata sunt: quibus peractis, recedentibus Prasinis, porticumque Moschianorum per-
transeuntibus, cum Appianorum ex Domesticis nonnulli ex improviso
contumelias eos afficerent, Veneti protinus et ipsi Prasinos adorti sunt;
pluribusque etiam in locis a Partibus conflictum est. Veneti autem, a

καίειν τὰς παραθαλασσίους ἀποθήκας· καὶ εἰ ἐπεχείρησέ τις τοῦ σβέσαι, ἐτοξεύετο ἐκ τῶν τοῦ Βενέτου μέρους· εἰγόν γὰρ τῶν αὐτῶν ἡργαστηριακῶν διαιφόρους ἀμοιβάς. καὶ τῇ ἔριδι συσχεθέντες, ἔκαναν τὴν οἰκίαν τὴν λεγομένην τῶν Ἀνδρέου τὴν οὖσαν **O 237** 5 ἐν τῷ νεωδίῳ· ὅμοίως δὲ συνέβαλον καὶ ἐν τῇ Μέσῃ· κακεῖσε ἔβαλον πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν λεγομένην τῶν Βαρσονιλίου, τότε διανύοντος τὴν τῶν ἐπάρχων ἀρχήν· καὶ ἐκαύθη ἦως τοῦ χαλκοῦ Τετραπόλεων καὶ ὁ ἄντικρος ἔμβολος· καὶ ἐπεκρύτησεν ἡ μάγη ἡμέρας δύο. καὶ ἐξελθόντος τοῦ κόμητος τῶν ἔξκονβιτόρων **10** Μαρίνου μετὰ πολλῆς βοηθείας στρατιωτικῆς καὶ Ἰουστίνου τοῦ ἐνδοξοτάτου κονδοπολάτου, μόλις ἡδυνήθησαν καταπαῦσαι τὰ ἀμφότερα μέρη.

DΤῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἐπάρχου πόλεως ὅντος Γεροντίου ἐμπρησμοὶ πολλοὶ γεγόνασιν ἐν διαιφόροις μέρεσι Κωνσταντινουπόλεως. καὶ γενομένης κατοχῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πολλοὶ μὲν ἐσωφρονίσθησαν, τινὲς δὲ καὶ ἀπετυήθησαν· καὶ ἐπεκρύτησεν ἡ αὐτὴ κατοχὴ ἐπὶ ἡμέρας ἑβδομήκοντα.

Μηνὶ Ιονίῳ, ἵνδικτιῶν τῇ αὐτῇ, συσχεθέντες Ἐλληνες περιεβαμίσθησαν καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν κατεκαύθη ἐν τῷ Κυνηγίῳ **O 238** 20 καὶ εἰκόνες τῶν μυσερῶν θεῶν αὐτῶν καὶ ἀγάλματα.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἡνέκθησαν τὰ συνοδικὰ τοῦ πάπα Ρώμης.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ συνήφθη δημοτικὴ μάγη ἐν Κυζίκῳ,

1. ἐπεχείρισε **Ox.** 11. ἐνδοξοτάτου **Ch.**, ἐνδοξατάτου **Ox.** 18. περιεβαμίσθησαν] **Conf. ad p. 64. E.**

Sycis trajecto sinu, Repositoryis maritimis ignes injicere coeperunt, eadem comburendi animo: quos si quis extinguere tentabat, a Venetis spiculis petebatur: quibus et ipsi officinatores opem etiam suam subinde suppeditarunt. Quin et ad concertationem usque proruentes, Andreae quas vocant aedes ad Navale sitas, combusserunt. In foro etiam pugna commissa, flammis ibi in Barsumii, tunc temporis Praefecti, domum concreverunt: quae una cum opposita portico, aereum adusque Tetrápylum conflagravit. Conflictatione autem hac per biduum invalescente, Marinus, Excebitorum Comes, Justinusque, Illustrissimum Europolata, numero milium satellitio stipati, universas Factiones emissi, vix tandem compescere potuerunt.

Eodem tempore, Gerontio urbis Praefecturam gerente, diversa per Constantinopolim loca conflagravint. Ex utraque autem Factione seditionis comprehensis, plurimi eorum poenas dederunt; nonnullis etiam capite multatis. Duravit autem Inquisitio haec per dies septuaginta.

Mense Junio, Indictionis ejusdem, comprehensi ex Graecis nonnulli per urbem publice circumferebantur: quin et libri eorum Deorumque scelerorum simulachra, et Imagunculae in Cynegio concremabantur.

Mense eodem Papac Romani Synodica allata sunt.

Eodem mense, commisso Partium in Cyzico certamine, plurimi utrin-

Ε ὥστε πολλοὺς πεσεῖν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ μάχῃ καὶ τινα τῶν ἐκεῖσε κατεστράφη.

Μηνὶ αὐγούστῳ ἵνδικτιῶνος δεκάτης ἐγένοντο τὰ ἔγκαινα τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδώρου τῆς οὔσης πλησίον τῆς γεφύρης. κατὰ κέλευσιν δὲ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως καὶ πρόβλησις ἐκ τῶν ἀρ-5 γυροποριῶν καὶ φῶτα πάμπολλα ἐγένετο.

V 83 Μηνὶ ὁκτωβρίῳ ἵνδικτιῶνος ια' διμερὲς γέγονεν ἐκ τῶν Βε-νέτων ἐν Βυζαντίῳ· καὶ γενομένης συμβολῆς πρὸς ἀλλήλους ἐν

O 239 τοῖς ἐπίκλην Πιττακίοις, ἔιφῶν συρέντων, ἀπεχειρίσθη Κληρουκός, ὡς μάχεται, νίδος ὧν Ἰωάννου Κομεντυριούτον τοῦ ἐπίκλην Γύλου. 10

Μηνὶ νοεμβρίῳ πολλὴ ἀβροχία ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ πολλὰς μάχας γενέσθαι ἐν τοῖς ὑδρείοις. καὶ βορεῖς δὲ πολλοὺς φυσῆσαι· ἀπὸ γὰρ τῆς ἀρχῆς τοῦ αὐγούστου μηνὸς οὐκ ἐφύσησε νότος, καὶ ὁ τρίτος δὲ στόλος τῶν πλοίων οὐκ εἰσῆλθεν, ὥστε καὶ λιτανείας Εὐτύχιον τὸν πατριώχην ἐπιτρέψαι γε-15 νέσθαι εἰς Τερονοσαλήμ.

B Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἐπινίκια ἥλθον ἀπὸ Ρώμης ἀπὸ Ναρσοῦ τοῦ πατρικίου, ὡς διτεροπαρέλαβε πόλεις ὁχυρὰς τῶν Γότθων, τοῦτ' ἐστὶ Βεροϊαν καὶ Βούνας. ἐπεμψε καὶ τὰς τῶν αὐτῶν πόλεων κλεῖς μετὰ καὶ τῶν λαφύρων.

20

10. τοῦ Ch., τὸ Ox. 12. ὑδροῖς Ox. 15. λιτανείας Ch., λι-
τανείους Ox. 19. Βεροΐαν] Veronam dicit et Brixiam, ut docet
Anastasius: vitiosa nomina ponunt etiam Theophanes et Cedrenus.

que ceciderunt; aedificiis, quoque nonnullis, inter velitationem illam de-molitis.

Mense Augusto, Indictionis x, dedicatum est templum S. Theodorae Martyris, prope pontem situm. Ex jussu autem ipsius Imperatoris, Argentarii officinas aperientes, vasa sua exposuerunt, luminaque per urbem plurima accensa sunt.

Octobri mense, Indict. xi, inter Venetos Constantinopoli orta est commotio: qui in partes distracti, in Pittaciis inter se conflictabantur: districtisque gladiis, Clericus quidam, Joannis Commentariensis, cognomi-ne Gyli, filius, manibus inter pugnandum truncatus est.

Mense Novembri ingenti imbrium defectu laboravit Constantinopolis, adeo ut saepiuscule pugnatum esset ad fontes, ab iis qui aquatum con-venerant: Quin venti quoque Boreales crebri, Australes vero, Augusti mensis ab initio, nulli spiraverunt; adeo ut nec tertia classis in portum advenire potuerit. Itaque etiam Eutychius Patriarcha Litanias Hierosolymis habendas instituit.

Eodem mense Constantinopolim allatus est nuncius, de Narsetis Pa-tricii Victoriis; qui Beroeam Brincasque, munitas Gothorum urbes, oc-cupaverat: quarum una cum spoliis, et ipsas quoque urbium claves transmisit.

Μηνὶ νοεμβρίῳ ἵνδικτιῶνος οἱ ἐμελέτησαν δόλον τινὲς κα-
τὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ φονεῦσαι αὐτόν, ὡς
κάθηται ἐν τῷ παλατίῳ. ἐν ἐσπέρᾳ δὲ τὴν σκέψιν τῆς ἐπιβού- O 240
λῆς μελετήσαντες ἦσαν οὗτοι, Ἀβλάβιος Μελτιάδον καὶ Μάρ-
5 κελλος ὁ ἀργυροποράτης καὶ Σέργιος ὁ ἀνεψιὸς Αἰθερίου τοῦ
κονδράτωρος. ἡ δὲ μελέτη αὐτῶν ἦν αὕτη, ὡς, ὡς κάθηται ἐν
τῷ τρικλίνῳ ἐσπέρας, εἰσέλθωσι καὶ σφάξωσι τὸν αὐτὸν βασιλέα.
ἦσαν γὰρ καὶ ιδίους ἀνθρώπους στήσαντες κατὰ τόπον, ἵνα γενο- C
μένης τῆς αὐτῆς ἐπιβούλῆς ταραχὴν ποιήσωσιν. ὁ δὲ αὐτὸς
10 Ἀβλάβιος ἦν λαβὼν καὶ χρυσὸν παρὰ Μαρκέλλον, περὶ τὰς
πεντήκοντα τοῦ χρυσὸν λίτρας, εἰς τὸ συνεπαμῆναι. καὶ δῆ,
τοῦ θεοῦ οὔτως εὐδοκήσαντος, εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν τὴν ἐπιβούλην
μελετησάντων, Ἀβλάβιος ὁ Μελτιάδον, ἐθύδησεν Εὐσεβίῳ τῷ
κόμητι τῶν φοιδεράτων καὶ Ἰωάννῃ τῷ Δομετιόλον τὴν σκέ-
15 ψιν, ὅτι Ἐν τῇ ἐσπέρᾳ βούλόμεθα ἐπιβῆναι τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ,
ὡς κάθηται ἐν τῷ τρικλίνῳ. καὶ φανερωθείσης τῆς ἐπιβούλῆς,
εὑρέθη Μάρκελλος ὁ ἀργυροποράτης τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ ἐν ἧ τὸν
σκέψιν τῆς ἐπιβούλῆς ἔμελλε ποιεῖν εἰσερχόμενος ἐν τῷ παλα-
τίῳ φορῶν βοῦγλιν, καὶ ὁ τὴν ἐπιβούλην φανερώσας Ἀβλάβιος D
20 δόμοίως ἀπὸ σπαθίον. καὶ ὡς προγνωσθέντες συνεσχέθη μὲν
Μάρκελλος, καὶ ἀστοκήσας τοῦ προσδοκωμένου σύρας τὸ βοῦγ- O 241
λιν ὃ ἐφόρει ἐαντῷ ἐπήγαγε πληγὰς τρεῖς, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.
Σέργιος δὲ ὁ ἀνεψιὸς Αἰθερίου προσφυγίῳ ἐχρήσατο ἐν τῇ δε-

3. ἐσπέρα Ch., ἐσπέρας Ox. 4. 13. Μελτιάδον] Μιλτιάδον?
15. ὅτι] ἔτι Ox.

Mense Novembri Indictionis xi, consciī nonnulli consilium inierunt, ut Justinianum, in palatio sedentem, insidiis praeoccupatum, e medio tollerent. Conjurationem vero sub vesperam agitabant; et de nomine fuerunt, Ablabius Miltiadis F. et Marcellus Argentarius, et Sergius, Aetherii Curatoris nepos; suscepti autem facinoris haec methodus erat, ut, trahente vespera, Imperatorem, in Triclinio suo pro more considentem, adorti conficerent: collocatis insuper in locis opportunitis quibusdam ex suis, qui post perpetratum facinus, plebem e vestigio concitarent. Ablabius autem dictus in conjurationis societatem a Marcello, L. circiter auri libris datis, conductus fuerat. Caeterum, Deo ita volente, Ablabius, Miltiadis F. unus ex Conjuratis, consilium suum Eusebio, Comiti Foederatorum, et Joanni, Domitioli F. communicavit: „Hac ipsa vespera, inquiens, religiosum Imperatorem, dum sedet in Triclinio, adoriri in animo habemus. Conjuratione itaque patefacta, Marcellus Argentarius, eadem ipsa vespera, qua perduellionem perficere decreverat, pugione armatus; Ablabius etiam, qui Conjurationem patefecerat, gladio cinctus, palatum intrare visi sunt. Caeterum cum jam notum esset Consilium eorum, Marcellus statim comprehensus est, qui, cum frustra se esse percepisset, stricto quem ferebat pugione, vulnera tria sibi intulit, atque ita mortuus est. Sergius

σποίνη ἡμῶν τῇ Θεοτόκῳ ἐν Βλαχέρναις. καὶ ἐκβιῃθεῖς ἐκ τῶν
δόων, ὡς οὖα κατὰ βασιλέως σκεψάμενος, καὶ ἔξετασθείς, κατέ-
θετο ὅτι καὶ Ἰσάκιος ὁ ἀργυροποράτης ὁ κατὰ Βελισσάριον τὸν
πατρίκιον καὶ αὐτὸς σύνοιδε τῇ ἀντῇ ἐπιβούλῃ, καὶ Βίτος δὲ ὁ
ἀργυροποράτης καὶ Παῦλος ὁ ὑποπτίων Βελισσαρίου.

E λεως, συγκαθημένων αὐτῷ καὶ συνεξεταζόντων Κωνσταντίνου
κοιαίστωρος καὶ Ἰουλιανοῦ ἀντιγραφέως καὶ Ζηνοδώρου ἀσεκρῆ-
τις, ἐκλαμβάνοντος τὸς αὐτῶν ἀποκρίσεις, κατεπον Βελισσαρίου
τοῦ πατρίκιου· καὶ ἐκ τούτου ὅποι ἀγανάκτησιν γέγονεν. ἄλλοι 10
δέ τινες τῶν ἔξονομασθέντων φυγῇ ἐχοήσαντο. καὶ τῇ πέμπτῃ
τοῦ δεκεμβρίου μηνὸς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ποιήσας σιλεντίου κόμι-

V 84 βεντον κελεύει πάντας τοὺς ἀρχοντας εἰσελθεῖν καὶ τὸν πατρι-

O 242 ἀρχην Εὐτύχιον καὶ τινας ἐκ τῶν σχολῶν· καὶ δεξύμενος αὐτοὺς
ἐν τῷ τρικλίνῳ, κελεύει τὰς τούτων καταθέσεις ἀναγνωσθῆναι 15
καὶ φανερωθῆναι πᾶσι τὰ τῆς ἐπιβούλης, λέγω δὴ Σεργίου τοῦ
ἀνεψιοῦ Αἰθερίου καὶ Εὐσεβίου τοῦ ἀργυροποράτου καὶ Παύλου
τοῦ ὑποπτίωνος καὶ Βίτου. καὶ ἀνεγνώσθησαν αἱ καταθέσεις
αὐτῶν, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν καταθέσεων ἴγαναντήθη ὁ πατρίκιος
Βελισσάριος· καὶ πέμψας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπῆρε πάντας τοὺς 20
ἀνθρώπους Βελισσαρίου, καὶ ἐν οὐδενὶ ἀντέστη ὁ αὐτὸς ἀνήρ.
καὶ ὑπονοηθεὶς Κωνσταντίνος ὁ κοιαίστωρ καὶ Ἰουλιανὸς ὁ ἀν-

2. ἔξετασθείς Ch., ἔξαιτασθείς Ox. Sic et 7., p. seq. v. 3. 4. συν-
οἶδε Ox.

vero, Aetherii nepos, fuga sibi consulens, in S. Deiparae dominae Nostrae Aedes in Blachernis se recepit. Verum Asyli hujus finibus ejectus, (ut qui laesae Majestatis reus esset,) examinique subjectus, affirmavit, Isacium etiam Argentarium, Belisarii Patricii familiarem, Conjurationis hujus conscientia esse: uti etiam et Vitum Argentarium, et Paulum, Belisarii Suboptionem. Hi vero ambo comprehensi, Procopio, urbi Praefecto, traditi sunt: a quo et Constantino Quaestore, et Juliano Antigraphario, assessoribus ejus, et Zenodoro Asecreta, responsa eorum notante, examinati, Belisarium Patricium accusarunt: qui exinde Imperatorem sibi infensem habuit. Alii vero nonnulli, ab his indicati fuga se subduxerunt. Decembris autem die v, Silentio ab Imperatore indicto, Primores omnes, Eutychiumque Patriarcham, nonnullos etiam ex scholis adesse jussit: quibus in Triclinium convocatis, designatam in se conjurationem palam fieri, Sergiique, Aetherii nepotis, et Eusebii Argentarii, Pauli item Suboptionis, Vitique Confessiones coram omnibus legi mandavit. Quibus perlectis, Imperatoris animus in Belisarium Patricium commotus est: statimque missi sunt, qui ab eo satellites amoverent omnes: nec omnino ad haec renixus est Belisarius. Caeterum cum Constantinus Quaestor, et Julia-

τιγραφεύς, ὡς, φησίν, ὑπὲρ Αἰθερίου ποιόσαντες, ὡς οἴα καὶ αὐτοῦ Αἰθερίου συνειδότος τῇ ἐπιβονλῇ· καὶ μεθ' ἡμέρας ἔξ πάλιν ἔξητάσθησαν οἱ τὴν αὐτὴν ἐπιβονλὴν μελετήσαντες ὑπὸ Μαρίνου τοῦ κύμητος τῶν ἔχονβιτόρων καὶ Κωνσταντινοῦ τοῦ 5 στρατηλάτου, καὶ ἔμεινεν ὁ αὐτὸς Βελισσάριος ὑπὸ ἀγανάκτησιν.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ προετέθη ἥδικτον περὶ τῶν διακρινομέτρων ἐν διαφόροις ἐκκλησίαις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ὅτι Οὐ χρὴ μετὰ τὴν ἔνωσιν λέγειν μίαν φύσιν, ἀλλὰ δύο διμολογεῖν.

Καὶ τῇ αὐτῇ ἵνδικτιῶντι ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἀγιωτάτης 10 μεγάλης ἐκκλησίας τὸ δεύτερον. προσετέθη δὲ τῷ τρούλῳ κα- O 243 τὸ τὸ παλαιὸν σχῆμα πόδες λ', καὶ τὰς δύο καμάρας ἐκ προσθήκης ποιόσαντες, τήν τε ἀρκτίων καὶ τὴν μεσημβρινήν. ἐν δὲ τῇ συμπληρώσει τοῦ εἰλήματος Εὐτυχίου τοῦ πατριάρχου κατέχον- C τος τὸ ὄγιον μεγαλεῖον καὶ τοῦ ὄχλου παρισταμένον ἐψύλλετο, 15 Ἄρατε πύλας, οἱ ὄρχοντες, ἴμων, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ τὰ λοιπό.

Μηνὶ Ἰανουαρίῳ ἵνδικτιῶνος οὐαί τοποδομίον ἀγομένον συρρεὶς Ἰονιανικὸς ὁ ἡρίοχος ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ τελευτῇ.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ παρελήφθη μέρη τινὰ τῆς Ἀφρούχης ὑπὸ 20 τῶν Μανριτανῶν. Κοντζίνης γὰρ ὁ ἔξαρχος τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἔθος εἶχε λαμβάνειν ἀπὸ Ρωμαίων διὰ τοῦ κατὰ καιρὸν ὄρχοντος πόσον τι χρυσίον, ἐπειδὴ ἦρχε τοῦ ἔθνους τῶν Μανριών. καὶ

6. Ἡδικτον Οχ. 11. λ'] τίκοσι p. 81. E. 17. Ἰαννουαρίῳ Οχ.

nus Antigrapharius, Aetherio, quem etiam Conjurationis concium fuisse suspicio erat, favere nimis putarentur; Conjuratores rursus, post sex dies a Marino Comite Excubitorum, et Constantiano, Militum Magistro, ad examen vocati sunt. Verum Belisarius Imperatorem sibi offensum usque habuit.

Mense eodem Imperator, Edicto suo in Ecclesiis variis proposito, decrevit, „Haud licere post unionem unam Naturam dicere, sed duas confiteri.“

Indictione eadem festum Dedicatione sanctissimae Magnae Ecclesiae secundo celebratum est. Trulla autem xxx pedibus, secundum formam veterem, superadditis, ex additione hac Camerae duae, Septentrionalis et Meridionalis, effectae sunt. Tecto autem ad exitum iam perducto, Eutychius Patriarcha, Sanctum Evangelii Codicem manu tenens, populo circumstante cecinuit; „Attollite portas Principes vestras, et attollimini portae sempiternae,“ et intrabit Rex Glorie: etc.

Mense Januario, Indictionis xi, Equestri Certamine celebrato Julianicus auriga; [curru deturbatus et] per Circum raptatus interiit.

Mense eodem Africæ quaedam regiones a Mauritanis occupatae sunt, Cutzines enim, gentis ejus Exarchus, ex quo Maurorum dominium suscepserat, auri quantitatem quandam a Romanorum pro tempore Praefecto ac-

Dιατελθόντος Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλητον Ρογαθινοῦ, καὶ μηδὲν αὐτῷ δεδωκότος πατὰ τὸ πρώην ἔθος, ἀλλὰ τούναντίον καὶ δολοφονήσαντος αὐτόν, ἀνέστησαν τὰ τέκνα τοῦ αὐτοῦ Κονζτίνη, ἐκδικοῦντες τὸ πατρῷον αἷμα. καὶ ἐπαναστάντες τοῖς μέρεσι τῆς Ἀφρικῆς, παρέλαβόν τινας τόπους φονεύσαντες καὶ πραιτεύσαντες. ὁ δὲ 5 αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐπεμψε Μαρκιανὸν τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀνεψιὸν *****

cipere solitus fuerat. Caeterum Joanne, cognomine Rogathino, [in Africam] adveniente, nec pecuniam ei pro more solvente, quin e contra dolo illum interficiente; Cutzinae ipsius filii, paternam caedem ulturi, arma sumpserunt: Africaeque regiones quasdam invadentes, loca nonnulla occuparunt, incolis imperfectis expilatisque. Imperator itaque Justinianus nepotem suum Marcianum expedivit. *****

EDMUNDI CHILMEADI
A N N O T A T I O N E S
C U M
H U M F R E D I H O D I I
A P P E N D I C E.

10 - 1 - 2000 - 1000

EDMUNDI CHILMEADI

ANNOTATIONES.

Pag. ed. Bonn. 3. 2. Οὗτῳ μὲν οὖν] Forte legendum oūtōs.

Pag. 4. 4. εἰς ὄνομα τοῦ νιοῦ αὐτοῦ Ενὼς] Scr. Enὼχ; uti habet LXX. seniorum interpretatio; quam Graeci omnes sequuntur.

Pag. 5. 4. τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐπιτελασίονα κεχρῆσθαι] Lego τῷ ἀριθμῷ τούτῳ ἐπιτελασίονι.

Pag. 6. 7. ἐγένηντος τὸν Ενὼς ἔτεον] Errorem suum priorem hic prosequitur Auctor, dum Caini filium, cuius nomine urbem a se conditam pater insignivit, Enosum, non Enochum vocat.

Ibid. ὃς ἥλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸν πύριον] Legendum ex LXX. Interpret. τὸ ὄνομα κυρίου. Verba habentur Gen. c. 4. v. 26. Verum in loci hujus versione, non verborum sed Auctoris sensum, licet a veritate Hebraicae Graecaeque linguae usu alienum, utcunque expressimus. Nam et infra demonstrare contendit, Enosum Domini Dei nomine vocatum fuisse. Atque in hoc etiam est Cedrenus: vide etiam Glycam, p. 2. Caeterum haec nos non debent morari.

Pag. 6. 19. εἰς τὸ Σίριδος ὄρος Cedrenus habet, εἰς τὸ Σίριδον ὄρος: Glycas etiam Siridum Montem nobis profert; et uterque ex eodem Josepho; apud quem tamen legimus tantum, μένει δ' ἄχρι τοῦ δεῦρο πατὰ τὴν Συριάδα: ubi Syriae regionis, non montis nescio cuius Siridi, mentio habetur.

Pag. 7. 2. χιλιονταετίας γάρ etc.] Dixisset potius χιλιετίας. scilicet respicit illa Apostoli verba, 2 Pet. 3. 8. μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

Pag. 7. 11. ὃς γε καὶ πρῶτος ἐπικαλεῖσθαι θεόν] Forte legendum, ὃς γε καὶ πρῶτος ἥλπισεν ἐπικαλεῖσθαι θεός, καὶ ὄνομά-ζεσθαι: Haec enim Auctoris mens esse videtur; ut et eis quae praecedunt, quae sequuntur etiam, appareat.

Pag. 9. 14. ἀναπόδησιν ἔως Σὴθ] Forte scribendum, ἀναπόδησιν, ut enim ab ἀναπαινίζω, ἀναπαίνισις, ita ab ἀναποδίζω, ἀναπόδησις formari potest: Graeci tamen frequentius ἀναποδησμὸν dicunt.

Pag. 10. 11. γενόμενος φέτῳ] Scr. φ'. Semus enim C. tantum annorum erat, quando genuit Arphaxadum: post quod tempus superfuit annis D. Caeterum errorem hunc prosequitur Auctor in proxime sequentibus, ubi eum DCII. annis vixisse vult.

Pag. 11. 4. γράμματα ἐπὶ τινῶν etc.] Scr. γράμμασιν. ἐντυγχάνω enim dativo semper jungitur.

Pag. 11. 5. τῷ Εγρηγόρῳ παράδοσις] De Angelis hisce, Egregoris vocatis, vide quae ex Enochii Apocryphi lib. primo aliisque profert Jos. Scaliger in notis suis ap. Eusebii Chron. p. 243. Horum autem scripturam Cedrenus, non Salam, sed Cainanum inventorem facit.

Pag. 11. 16. ἐπείγειν ἐγνεχείριστο τὴν οἰκοδομὴν] Scr. ἐνεκεχείριστο.

Pag. 12. 1. τῷ Εβερ ὅθες οὐκ ὑστέρησε τὴν ἀρχαῖαν φωνὴν] Verbum ὑστερέω, hoc sensu sumptum, haud temere alibi invenies.

Pag. 12. 8. ἐφαθὰ καὶ ταληθανούμη, καὶ λιμάσα βαχθανῆ] Scr. ἐφφαθὰ ταλιθὰ κοῦμι, λαμὰ σαβαχθανή.

Pag. 12. 20. καὶ ἔστι πεγαλακμένος ὥχνη] Lego πεγαλκευμένα.

Pag. 13. 3. καὶ ἐγέννησε τὸν Ρααῦ] Scr. Ραγαῦ: ita enim vocatur Luc. 3.

Pag. 13. 7. καὶ τῆς τελευτῆς Φάλεκ] Mendosus est iste Computus. Si enim Linguarum Confusio accidit anno 9356. post diluvium, is erat Phaleci annus v, juxta LXX seniorum rationes, post quod tempus Phalecus annis 9354 supervixit. Confusio itaque Linguarum, et Phaleci obitus male ab Auctore in unum tempus conjiciuntur.

Pag. 13. 14. καὶ τὸν Ιεντᾶν] iste non habetur in Textu sacro: nec Jectan aliquis inter Japheti filios numeratur, vel ab Eusebio, Cedreno aut Chr. Alex.

Pag. 13. 20. τὴν κατανέμησιν] Forte κατὰ supplendum.

Pag. 14. 5. καὶ Ρινοκουρούτων] Eusebius habet Ρινοκουρόρων, Cedrenus et Chronicum Alex. Ρινοκουρούρων. Stephanus hos vocat Ρινοκουροραίους, et Ρινοκουροράτας. Ρινοκουρόρα Urbs erat Aegypti, sic dicta ab ejus incolis, qui nasos suos praecidebant, uti idem Stephanus testatur.

Pag. 14. 10. Κόρδηνα] Eusebius et Cedrenus habent, Κορδηναῖα, Chr. Al. Κορδυλλα.

Pag. 14. 15. Θήνατς] Lego Θηβαῖς, uti habent Cedrenus et Chr. Alex. licet in hoc locus iste hodie corrupte legitur.

Pag. 14. 16. ἡ παρεπείνονσα μέχρι Κυρήνης] ex hoc loco corrigendi Cedrenus, et Chronicus Alex. Auctor, quorum uterque habet Κορυνηνης.

Ibid. Σύρτης] Cedrenus et Chr. Al. habent Σύρτις.

Pag. 14. 17. Μασσαρης] Cedr. habet Μασσανης.

Pag. 14. 18. ἐν δὲ ταῖς πατὰ βορδᾶν τὰ παρὰ θάλασσα ἔχει etc.] Haec ita legerem: ἐν δὲ τοῖς π. β. τὰ παραθαλάσσια etc. Chr. Al. habet, ἔχει δὲ ἐν τοῖς πατὰ βορδᾶν μέρεσιν τὰς παραθαλάσσιας etc.

Pag. 15. 1. Λυκανίαν] Leg. Λυκαονίαν, ut habet Cedrenus.

Ibid. παὶ Μακίαν] Ita habet Codex MS. quo usus sum: coniunctim tamen legendum videntur. Cedrenus habet Καβαλλίαν, Chr. Al. Καμιλίαν.

Pag. 15. 3. Βηθυνίαν] Scr. Βιθυνίαν. Auctor excerptorum utiliss. a Jos. Scaligero una cum Eusebio editorum habet. Bithyniam antiquam, quae vocatur Phrygia.

Pag. 15. 4. Σαρδανίαν] Scr. Σαρδινίαν. Cedrenus habet Σαρδώ. Σαρδών etiam dicta est haec maxima Libyci maris insula, uti testantur Stephanus de Urb. et Eustathius in Dionys. Perieget.

Pag. 15. 6. Παμφλαγονία] Scr. Παφλαγονία.

Pag. 15. 7. Μαλάτης, Δέρβη, Σαρματῆς, Ταναιανῆς, Βουταιρνῆς,] Pro hisce vocibus apud Cedrenum legimus, Μαιῶτις, Δέρβης, Σαρματία, Ταναιανόλ, Βαντρεανόλ.

Pag. 15. 10. Ηπειρώτης] Cedrenus habet Ηπειρώται, Chr. Al. Ηπειρώτις.

Pag. 15. 11. Λαχνίτης] Scr. Λυχνίτης. Vide Stephanum de urb. in voce Λυχνίδος. Cedrenus habet Λυχνῖται.

Pag. 15. 13. Κύθειραν] Scr. Κύθηραν.

Ibid. Κέρκυραν] Scr. Κόρκυραν. Chr. Al. habet Κόρονδα.

Pag. 16. 2. ὡς ἀγαθή τε παὶ εὑφορος] Leg. ὡς ἀγαθήν τε παὶ εὑφορον: et deinde διαλλάττουσαν.

Pag. 17. 5. πάντα δῆθεν σημαίνοντα] Forte legendum σημαίνων.

Pag. 17. 6. ἥρξαντο τ. γ. υ. τ. τ. α. πινησ. διαφέρειν] διαφέρω novam omnino hoc loco significationem habet.

Pag. 17. 7. ἀπὸ Μαγουσάλων, ἦτοι Περσῶν] Leg. Μαγουσαίων, uti habet Cedrenus p. 30. Αστρολογία γάρ, παὶ μαγεία ἀπὸ Μαγουσαίων, ἦτοι Περσῶν, ἥρξατο. Hos etiam Magusaeos vocat Glycas part. 2. 179.

Pag. 17. 15. ἀνεφάνη παὶ ἄλλος etc. ὀνόματι Κρόνος.] Nemrodum et Saturnum eundem esse vult Cedrenus.

Pag. 19. 3. πρώτον στήλην ἀναστήσαντες] Scr. πρώτην. στήλην vero statuam apud recentiores frequenter significare, non est quod moneamus.

Pag. 21. 9. ὡς γίνεσθαι ἔτη δ' etc.,] Annum 365, mensem vero 31 dieruin facit; ut recte monet Raderus.

Pag. 21. 12. ἦν γὰρ πολεμιστὴς καὶ μυστικὸς] μυστικὸς hoc loco a Chr. Alex. interpre redditur, *Religiosus*, haud recte: vox ista apud hujusmodi Auctores vafrum et subtilis ingenii hominem frequenter significat. In hoc sensu Cleopatra infra lib. 9. μυστικὴ vocatur. Ήν δὲ πονδοειδῆς η Κλεοπάτρα, εὐπρεπῆς δὲ πάντα, καὶ μυστική: *statura erat curta, forma vero praeccelleste, ingenioque subtili.* Exempla hujusmodi ubique occurunt.

Pag. 21. 18. τὴν ὁξυλάβην ἔδεξατο] ὁξυλάβη inauditum omnino est vocabulum. Raderus vertit, *Opifex, et fabrile ingenium*; Xylander, *Forcipem*: quem potius sequi nobis visum est. Lectori tamen de hac re liberum sit judicium.

Pag. 23. 2. ἡμέρας δνζ.] Chronicon Alexandrinum habet, ἡμέρας δνζ, quod et ipsa anni ratio postulat: Dies enim 4477. requiruntur ad annos XII. conficiendos, ita ut supersint etiam dies praeterea xcviij. Cedrenus alium ab hoc calculum instituit: annos enim XX cum semisse soli regnanti tribuit; pag. 19. Edit. Paris.

Pag. 23. 3. ἡ ἄλλοι τινὲς, ἀριθμὸν ψηφίσαι.] Oimnino legendum cum Chron. Alex. ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ψηφίσαι: interim tamen ex nostro etiam mutuo supplendum est Chron. Alex. locusque iste ita legendus: οὐ γὰρ ἥδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε, ἡ ἄλλοι τινὲς, ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν. licet et in sequentibus etiam mancum est.

Pag. 24. 4. καὶ ἀξία οὖσα.] Leg. καὶ ἐν ἀξίᾳ οὖσα.

Pag. 25. 3. πνωισθένη, ἀψευδές] Chron. Al. legit πνωισθενὲς ἀψευδές. Verum cum nostro corrigendum; legendumque; πνωισθενῆς, ἀψευδῆς. Porro Oraculum sequens habes tum apud Chron. Al. tum Cedrenum; licet undique mutilum appareat; uti ex Metri ratione constat: quo tamen restituendo non est ut operam prodigamus.

Pag. 25. 7. σύμφυτα δὲ πάντα] Supple ταῦτα, sive τάδε, ex Autoribus citatis; ut sensus verborum utcunque sit plenus.

Pag. 25. 19. ἐν τῇ φυλῆς τοῦ Χάμ Σῶστροις] Scr. Σέσωστροις, ut omnes alii habent.

Pag. 25. 22. καὶ τὴν Εὐρώπην πᾶσαν] Europa apud Autorem nostrum, pro Graecia, regionibusque adjacentibus frequenter usurpatur. Ita infra in Augusti vita, p. 194. ὁ δὲ Αὔγουστος Οὐτεβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶσαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Europam totam praetervectus, i. e. Gracciam, Byzantium appulit. Et deinde in Constantino; p. 307. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἔμεινε βασιλεύων ἐν Κωνσταντινούπολει, ἀφελόμενος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπαρχίας: ubi Europam Provinciam tantum facit: atque in loquendi more frequentissimum ubique habebis. Europae vero partes Occidentaliores, Italiae no-

mine indigitat; uti inferius suo loco demonstrabitur. Sesostrius vero (qui nostro Sostris corrupte dictus est) omnes hasce regiones IX annorum spatio in potestatem suam redegit asserit Africanus, ex Manethone de Aegypt. Dynast. qui etiam eum ex populis hisce, generosioribus, virtutis, ignobilioribus vero, infamiae notam inussisse testatur; ubique per regiones, horum, mulieribus, illorum vero virilibus pudendis insculptas columnas erigendo. Eadem habes apud Herodotum lib. 2. Σέσωστρις, ὃς ἀπασαν ἐχειρώσατο τὴν Ασίαν ἐν ἐνιαυτοῖς θ', καὶ τῆς Εὐρώπης τὸ μέχρι Θράκης, πανταχόσε μνημόσυνα ἔγειρας τῆς τῶν ἐθνῶν κατασχέσεως· ἐπὶ μὲν τοῖς γενναιοῖς, ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγεννέσι, γυναικῶν μορίᾳ ταῖς στήλαις ἐγχαράττων. Vid. Euseb. Scaliger.

Pag. 26. 4. δόσας αὐτοῖς χ.] Participium barbarum hic habemus, tanquam ab ἔδοσα, aor. 1. verbi inusitati, δόω, formatum: licet, ὁρθογραφιῶς, per ω scribi debuerit, δῶσας. Verum, Lector, hujus farinae vocabula quamplurima in hoc Autore tibi occurrent.

Pag. 26. 2. παθῶς Ηρόδοτος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο] De rebus hisce ne verbum quidem apud Herodotum.

Pag. 26. 10 ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ προειδημένου Σώστρου ἦν Ερμῆς] Sostris hic Sesostris, ab aliis omnibus, uti supra monuimus, appellatur: lapsus est interim Chr. Al. interpres, ubi Sesostrius hunc, eundem facit cum Mercurio Trismegisto. Scilicet fraudem ei facere potuisset Codex vitiosus, qui pro verbis hisce ε. τ. χ. τῆς βασιλείας Σέσωστρις, ὃς ἦν Ερμῆς, forte habere debuisse, ε. τ. χ. τῆς βασ. Σεσώστριδος, ἦν Ερμῆς.

Pag. 26. 18. ζητήσετε] ζητήσεται legit Chr. Al. mendose.

Ibid. ἀμυνήτους τοιαῦτα μυστήρια παρέχεσθαι] Chr. Al. εἰς ἀμυνήτους τοιαῦτα μ. π. caeterum madosus penitus est locus iste, adeoque ex ipso Cyrillo, unde haec omnia, cum nostro, desumpserunt Suidas, Cedrenus, Chr. Alex. Autor, restituendus.

Pag. 27. 1. ἡ τούτου ἐνότης] Scr. ἡ τούτου ἐνότης; vel, si mavis, cum Cedreno, ἡ ἡ τούτου ἐνότης.

Pag. 28. 10. Κάσσον, καὶ Βῆλον] Ιάσονα καὶ Βῆλον, habet Chr. Alex. contra Historicorum fidem.

Pag. 29. 7. καὶ τὸν Τριπτόλεμον] Quemnam tandem hic habemus Triptolemum? Atticum quidem illum, agriculturae inventorem, nobis exhibent Historici; qui tamen Inacho cccc. annis posterior est, juxta Euseb. in Chron.

Pag. 29. 10. προύοντες εἰς ἔπαστον οἴκον αὐτοῦ, καὶ λέγοντες] Talis cujuspiam consuetudinis, qua peregrinationis socios, in terra aliena obeuntes, πατριῶται in reditu suo ter nominatim compellare solebant, ex Homero meminit Jo. Tzetzes, Chil. 5.

*Τὸ πρότερον τοὺς θνήσκοντας εἰς γῆν τὴν ἀλλοτρίαν
Αποδημοῦντες οἱ αὐτῶν τιμοσάνις ἀνεκάλουν.
Ως Ουηρος ἐδίδαξε βίβλῳ τῆς Οδυσσείας.*

Pag. 30. 8. *ἥσαν γὰρ αὐτῶν συγγενεῖς*] Corrige Chr. Alex. legit enim *ἥσαν γὰρ αὐτῷ συγγενεῖς*. mendose.

Pag. 30. 13. *καὶ ἔσχεν υἱὸν ἐκ τῆς Τυρῶν, τὸν Κάδμον καὶ τὸν Φοίνικα*] Chr. Alex. legit, *καὶ ἔσχεν υἱὸν ἐκ τῆς Τυρῶν, τὸν Κάδμον τὸν Φοίνικα* etc. ac si Cadmus ac Phoenix idem essent: atque hunc sensum secutus est Interpres haec vertendo, *ex Tyro suscepit Cadmum illum Phoenicem*: quem etiam errorem prosequitur in sequentibus, ubi Europam Cadmi Phoenicis filiam esse vult, contra Gr. Codicis fidem. Caeterum mendosum utcunque esse hunc locum, tum *ex Nostro*, tum *ex Chr. Alex. pagina sequente satis patet.*

Pag. 30. 18. *μὴ δύοφωνήσαντες τοῖς χρονογράφοις*.] iterum corrigendum Chr. Alex. ubi habes, *καὶ δύοφωνήσαντες τ. χρ.* sensu plane nullo. Interim non satis video, quos tandem Poetas Autor hic nobis innuit. Palaephatus quidem, *περὶ ἀπίστων*, Europam Phoenicis F. facit; Poeta, quod sciam, nullus.

Pag. 30. 21. *καὶ πραιτεύσας*] Chr. Alex. legit, *καὶ παιδεύσας* corrupte.

Pag. 30. 23. *ἐπὶ τὸ λίμιτον*] Vocabulum hoc barbarum apud Graecos recentiores frequenter occurrit, pro Limitibus, seu Finibus usurpatum: unde λιμιτανεοὶ στρατιῶται, Milites Limitanei, ad Imperii fines tutandos collocati: in compositione etiam *τὸ Ἰνδολίμιτον*, pro Indiae finibus, apud hunc nostrum passim habes.

Pag. 31. 3. *λέγοντες, Κακὴν ὄψινην*] Verba haec reddimus, *Vesperam Infastam appellantes*. Lexic. Graecolat. Vet. ὄψινη ὡς η̄ μετὰ η̄λιον δυσμᾶς, *Crepusculum*. Corrigendum interea Chr. Alex. ubi legitur, *πάχει ὄψινη*.

Pag. 31. 9. *ἥν ἐκάλεσε Γορτύναν*] Urbs haec, *Γόρτυν*, a Stephano appellatur, qui etiam a Gorty Heroe nomen hoc eam accepisse tradit; cum primum Larissa, deinde Cremnia vocata fuisset.

Pag. 31. 11. *τὴν δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως τύχην*] Virginum in urbis condendis immolatarum, eisdem ut essent in Fortunas sive Genios, plurima in hoc Autore occurrunt exempla.

Pag. 31. 20. *καλέσας τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν Συρίαν*] Syria non a Syro nescio quo nomen habuit, sed a Graecis Assyria corrupte sic dicta est. Justinus Syros et Assyrios eosdem esse testatur lib. 1. *Imperium Assyrii, qui postea Syrii dicti sunt, annos MCCC tenuere.* Herodotus etiam in Polymn. de Assyriis verba habens, *Σύριοι, ὑπὸ δὲ τῶν Βαρβάρων Ασσύριοι ἐκλήθησαν.*

Pag. 31. 21. τὸ ἐπιλαγχάνων αὐτῷ οὐ.] Scr. ἐπιλαγχάνον, sive ἐπιλαχόν.

Pag. 32. 3. ἔωριξόμενος] ἔωριξόμενος, pro αἰωριξόμενος; ex αι vocalis in ε permutatione in Cod. MSS. usitatissima. Cedren. habet μετεωριξόμενος et Noster etiam infra, de Leda, lib. 4. p. 50.

Pag. 32. 5. ποχλιοειδές] Scr. ποχλιῶδες.

Pag. 33. 5. οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς] Verum corripe Chr. Alex. cuius autor ex nostro haec omnia κατὰ λέξιν desumpsit; habet enim οὐ κατὰ τόπον βασιλεῖς; quae Codicis corruptela Interpretem etiam in errorem duxit.

Pag. 33. 7. καὶ μανδύας ἐπενόησαν.] μανδύη hoc loco significat Pallium Regium, seu vestem superiorem: quod Itali Mantello vocant, a Latino Mantelum, seu Mantellum. Jul. Pollux, lib. 7. c. 13. vestem hanc Penulae aliquantum similem esse dicit: η δὲ μανδύη ὅμοιόν τι τῷ καλονυμένῳ φαινόλῃ. Chr. Alex. habet, μαντεῖα, quod Raderus *Idola* vertit; longe satis a proposito. *Mantίον* etiam infra vocat Auctor noster lib. 17. p. 416. ubi de Justino Imp. cladem Antiochensem ex terrae motu lugente haec habet: δίχα διαδήματος εἰσῆγλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, μετὰ πορφυροῦ μαντίου, κλαίων.

Pag. 33. 14. ὁ καὶ Πομπηϊανὸς.] Scr. Πομπήλιος, uti habet Chr. Alex. sive Πομπέλιος; de hoc enim loquitur Autor.

Pag. 34. 6. Ο δὲ Σύρος etc.] Quae noster Syro, Cedrenus Phoenici, adeoque verbis ipsissimis, tribuit: licet auctorem suum Cedrenus Clementem, quem noster Clemium appellebat.

Pag. 34. 21. ὁ δὲ σοφάτατος Βούττιος] hunc Chr. Alex. Βρούτιον appellat. Buttii, sive Bottii, frequens apud nostrum mentio; Brutii nulla. Brutii etiam Historici cujusdam apud Euseb. in Chronic. mentio occurrit.

Pag. 35. 2. ἡδυνήθη προτρεψάμενος] δύναμαι apud auctorem hunc frequenter eodem sensu quo hic usurpatur, sonatque voti compotem fieri, sive, aliquid agendi opportunitatem nancisci. ita infra, lib. 7. p. 155. δυνηθέντες δὲ οἱ συγκλητικοὶ ἔγραψαν δεόμενοι Μαλίον etc. et lib. 18. p. 470. τινὲς δὲ ἐκφυγεῖν δυνηθέντες, ἀπήγγειλαν τὰ γενόμενα.

Pag. 35. 7. τοῦ μυσεροῦ σκύφους] Scr. μυσαροῦ. sed et σκύτους etiam reponendum docent sequentia, fabulaeque ipsius authoritas.

Pag. 35. 15. διαφθορούμενος τοῖς τέκνοις τοῦ Νίνον] διαφθορούμενος hic active sumi videtur: ita etiam lib. 11. p. 254. μαθὼν, ὅτι διαφθορεῖται τῷ Σανατρούκιῳ etc. et lib. 5. p. 85. η δὲ ταύτης ἀδελφὴ Καλνψὼ διαφθορούμενη αὐτῇ, ἔχθραν εἶχε πρὸς αὐτὴν μεγάλην. Josephi etiam fratres, διαφθορούμενοι αὐτῷ, eum vendidisse dicuntur. lib. 3. p. 29.

Pag. 35. 21. λογχοδρεπάνῳ ξίφει] Novum hoc teli genus.

Chr. Alex. disjunctim legit. λόγῳ, δρεπάνῳ ξίφει: verum sensus ipse hoc recusare videtur: quomodo enim hasta, quam serebat, verticis comam prehendere potuerit Perseus.

Pag. 35. 24. μυσερᾶς] Scr. μυσαρᾶς.

Pag. 36. 19. διότι πρώτης νίκης εἰκόνα] Chr. Al. διὰ τὴν πρὸ τῆς νίκης εἰκ. corrupte.

Pag. 37. 21. γνόντες αὐτόν] locus suspectus: supplendum videtur καὶ, aut δέ.

Pag. 38. 3. ννὶ δὲ Ορόντου] Chr. Alex. habet, ννὶ δὲ ὄρισεν, mendose.

Pag. 39. 6. ὁ υἱὸς τοῦ Περσέως] Filius hic Persei, Μέρως, a Cedreno vocatur: Chr. quoque Alex. legit, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομήδας Μέρος προβληθεὶς etc. ubi tamen Interpres, μέρος, pro nomine proprio nequaquam sumit. Sed nec Auctoris sui mentem in reliquis assequutus est.

Pag. 39. 8. ὅστις ἐκέλευσε] o. ἐβασίλευσε, apud Chr. Alex. Caeterum locus iste totus, pessime a librariis habitus, ex nostro sanandus est.

Pag. 41. 5. Αλγίονι τινι συγκλητικῷ] Licet συγκλητικός, per totam Historiam Romanorum, Senatorem denotet: apud Auctorem tamen nostrum latiori sensu, pro quovis Nobili, sumi videtur: omni enim tum genti, tum aetati, tum sexui tribuit: ita lib. 18. p. 430. Auxumitarum Indorum rex, devicto rege Home ritense, συγκλητικοὺς αὐτοῦ δύο, καὶ μετ' αὐτῶν διακοσίους ad Alexandriam misit, Episcopum a Justiniano petituros. Ita etiam lib. 3. p. 32. Perithous, Nobilis juvenis, Proserpinæ, Aidae regis F. amasius, συγκλητικὸς appellatur. Lucretia etiam foemina Nobilis Romana, Collatini uxor, συγκλητικὴ dicta est, lib. 7. p. 15.

Pag. 41. 21. ὡς ἐκ γένους ὅντα πατρώον] Cedrenus habet, ὡς ἐκ γένους ὅντα Διός.

Pag. 42. 14. καὶ ἐωρακὼς αὐτὸν] ὁ Πενθεὺς post haec supplendum videtur.

Pag. 43. 1. σπίρτους ἐκάλει] Ita Cedrenus etiam: καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας σπίρτους ἐκάλεσε, διὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδᾶν· τὰς δὲ γυναικας, Βάνχας.

Pag. 43. 14. ὅτι ἐλυπήθη πρὸς αὐτοὺς] λύπη, apud auctorem nostrum non dolorem, aut moestitiam, sed iracundiam et indignationem ubique significat. Ita Theodosius Imperator, ubi rescivisset Eudoxiam filiam suam Romae Vandalis proditae auctorem fuisse, ἐλυπήθη πρὸς αὐτὴν; ei infensus erat, nullamque deinceps ejus rationem habuit: lib. 14. p. 353. Illus etiam Zenonis Imper. intimus, cum ex insidiis in se a Verina Aug. structis, praecisa saltem aure, evasisset, atque Imperator se facinoris insciūm fuisse jurasset; fidem ei nihilominus derogavit Illus,

atque ἔγων τὴν λύπην, Imperatori exinde insensus vindictam meditatus est: lib. 15. p. 377.

Pag. 45. 20. ἐν τῷ ιερῷ Ἡλίου παραπομηθῆναι.] Veteribus de re quapiam Numina consulturis, aut aliquid ab eisdem petituris in more positum erat, Templa Deorum, locaque sacra intrare, ibique decubantibus, per quietem Oraculi responsum expectare. Moris hujus antiqui apud Lycophronem Mentio:

*Δοραῖς δὲ μήλων τοίμον ἔγκοιμωμένοις
Χοήσει καθ' ὑπνον πᾶσι νημερτὴν φάτιν.*

Ad quem locum Is. Tzetzes Scholiastes testatur apud Daunos, sive Calabros morem invaluisse, Podalirii sepulchrum, pro morborum suorum medela, invisendi; ibique pellibus Ovinis, (*ἐν μηλωταῖς*) incubendi, καὶ καθ' ὑπνους λαμβάνειν χρησμοὺς ἐξ αὐτοῦ. Virgilius etiam, Aeneid. lib. 7. Latinum Regem Fauni oracula consulentem introducit, verbis hisce.

Huc dona sacerdos

Cum tulit, et caesarum ovium sub nocte silenti
Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit:
Multā modis simulachra videt volitantia miris,
Et varias audit voces fruiturque Deorum
Colloquio.

Ubi quod noster, παραπομηθῆναι, Virgilius, *incubare*, dixit: quod, Servio teste, proprie dicitur de his qui dormiunt ad accipienda Responsa. Unde est, *ille incubat Jovi*, id est, dormit in Capitolio, ut Responsa possit accipere. Consuetudo autem haec usque ad Constantin. M. viguisse testatur auctor Noster, qui lib. 3. p. 46. Imperatorem hunc Sosthenium ab Argonautis conditum visitantem, deque statuae ibidem positae figura Angelica scitandi causa, τῷ τόπῳ παραπομάμενον introducit. Sed et Julianus etiam σ παραβάτης, suscepta in Persas expeditione, sacrisque ad Daphnem, Antiochense suburbium, Apollini peractis, παραπομηθεὶς, per quietem vidi puerulum flavum, qui mortis locum ei praenunciabat: lib. 13. p. 312.

Pag. 46. 13. καὶ ἐκεῖνον δὲ ἀμύνηται] ἀμύνω, auxiliar, ἀμύνομαι ulciscor, vel poenas ab aliquo exigo, proprie significant. Hesychius: ἀμύναι, ἀπαλεξῆσαι, τιμωρῆσαι. Ammonius de verb. simil. et differ. ἀμύνεσθαι, καὶ ἀμύνειν διαφέρει. ἀμύνεσθαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας. ἀμύνειν δὲ τὸ βοηθεῖν. Ad eundem Moschopulus: ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. ἀμύνομαι δὲ, τὸ τιμωροῦμαι, ἥγουν κολάξω.

Pag. 47. 4. γεηπόνος] Scr. γηπόνος.

Pag. 47. 18. οἱ τοῦ αὐτοῦ πτήματος] πτήμα hoc loco, ut etiam infra, p. 23. pro vico, sive villa sumitur: unde apud Graecos recentiores, πτήτωρ, paganus, aut etiam vici, vel urbis alicuius incola. Exempla hujus generis apud hunc nostrum frequenter occurrunt; quae omnia suo loco videbimus Idem vide-

re est apud Chr. Alex. p. 914. οἱ γὰρ Βοιασμάνας τῆς πόλεως τῶν Κανζάκων, παὶ πάντες οἱ πτήτορες αὐτῆς, ἥνικα ἔμαθον etc. Atque haec me movent, ut non assentiar Jo. Leunclao, qui in Notis suis ad Constantini Porphyrogenetae Novel. 1. pro, οἱ πτήτορες, οἰκήτορες reponi vult.

Pag. 49. 4. Ἀμφίων ὁ λυοτὸς] De Amphione lapides ad Thebas condendas cantu trahente, nota Fabula. Jo. Tzetz. Chil. 1. eum lapidicidis lapides compingentibus lyra accinisse asserit: et postea Alexander, Thebarum moenia effodiens, lugubribus cantilenis in hoc opere usus est: teste Callisthene apud eundem Tzetzem.

— Ἀμφίων μὲν ἦδε προτῶν τὴν λύραν,
Οἱ λιθουργοὶ δ' ἐπείρηδον, τοὺς λίθους συντιθέντες.
Ως ὑστερον Ἀλέξανδρος, ἐκείνας πατασκάπτων
Θρηνώδεσιν αὐλήμασιν, ὡς Καλλισθένης γράφει.
Ο Ισμενίας ηὔλει γάρ, αἱ Θῆβαι δ' ἐπορθοῦντο.

Pag. 49. 12. ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἔφθειρε] μεταβληθεὶς, aut quid tale supplendum, legendumque, ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον μεταβληθεὶς, ἔφθειρε.

Pag. 49. 16. ὁ ἐστι, πατὰ τὴν Βοιωτῶν γλῶσσαν, εἰς ἄλλο σῶμα εὑτελέστερον.] Cedrenus hunc locum ex Nostro, uti conjectari in promptu est, describens, verborum tamen sensum, τὸ χωρῆσειν interserendo, pervertit: adeo ut σάτυρος non amplius corpus aliquod vilius, uti noster vult; sed potius, mutationem, sive transmigrationem in corpus aliquod vilius significet. Apud Hesychium, σάτυροι, sunt μορφαὶ ἀπρεπεῖς.

Pag. 50. 7. κοῦσπος] De hoc vide Jo. Meursii Glossar. et Fabroti in Cedren. Glossar. Istius vero ποδοκάκης, inter alias meminit Jo. Tzetz. Chil. 13.

Κοῦσποι δέ, παὶ κλοιόποδες, οὕσπερ φαμὲν παὶ κλάπους,
Καὶ ὅσα δὲ κακύνουσι τοὺς πόδας ποδοκάκαι.

Ubi vocabulum, ποδοκάκη, παρὰ τὸ τοὺς πόδας κακύννειν, deductum esse, innuere videtur. Hesychius tamen dictum vult, ποδοκάκη per syncopen, quasi ποδοκατόχη.

Pag. 50. 11. Καὶ λαβὼν, ἐν ᾧ ἐβασταζεν ἀξίνη ἔκλασε] Nova haec loquendi formula; nisi forte particula, ἐν, redundet.

Pag. 50. 12. ὅπου ἐσφάληντο οἱ αὐτοῦ πόδες] Quid hoc Barbarismi portentum! anne scriptum fuerit, ἡσφάλησαν, tanquam ab ἀσφάλλομαι? aut, ἡσφαλίσθησαν, ab ἀσφαλίζομαι potius, quod magis legitimum: certe autor noster hoc loco respexisse videtur ad illud Actor. cap. 16. v. 24. παὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

Pag. 51. 1. παὶ μετ' αὐτῶν στρατὸς πολὺς] Locus mutilus videtur. Scribe itaque vel, στρατοῦ πολλοῦ· aut supple, ἦν aut verbi quid tale.

Pag. 51. 7. παὶ στενὸν τὴν πόλιν] Forte παὶ στενῶν τὴν

πόλιν· etiam urbem in angustias redigens. Cedren. ὡς ἀποστενοῦσθαι τὰς Θήβας δι' αὐτῆς.

Pag. 52. 11. καὶ τὸν Πολυνίκον] Cedrenus habet Πολυνείκην, rectius: et noster etiam paulo infra, Πολυνίκης scriberem Πολυνεικής, ut a νεῖκος rixae contentio; non νίκη, victoria deducatur.

Pag. 52. 13. τὸν Μελίβιον] Μελίβιον, scribit ubique Cedrenus: nimirum τοῦ οἱ diphthongi, et ι vocalis, idem sonus prouniantibus; sicut et τοῦ αἱ diphthongi, et ε vocalis. Notandum enim βιβλιογράφους non ex πρωτοτύπῳ ipso, sed ex recitantis ore libos olim descripsisse: quod ex verbis hisce ἀπὸ φωνῆς τοῦ δεῖνος, in MS. Cod. quandoque occurribus, satis liquet: ut exempli gratia, Εκ τῶν Εκκλησιαστικῶν ἵστοριῶν Φιλοστοργίου ἐπιτομῇ, ἀπὸ φωνῆς Φωτίου τοῦ πατριάρχου. Atque hinc adeo frequens in Cod. MS. horum characterum permutatio.

Pag. 52. 18. ἔάσας τὸ βασίλειον] βασίλειον frequenter apud hunc nostrum sumitur, pro βασικείᾳ regnum significante. Ita lib. 18. p. 430. Auxumitarum rex, Homeritensem injuriarum sibi illatarum postulans, Romanorum Mercatorum caedem ei objicit, his verbis: πανῶς ἐποίησας, φονέύσας Ρωμαίους χριστιανούς, πραγματευτάς, καὶ ἔβλαψας τὰ ἔμα βασίλεια.

Pag. 53. 1. ἀπὸ τοῦ Ἐτεωκλέοντος] Mallem, ὑπὸ τοῦ Ἐ.

Pag. 53. 15. τοῖς ἀνωτέρω προγεγραμμένοις.] Supple, χρόνοις, ex Cedreno, qui narrationis sequentis plurima, ὡς κατὰ λέξιν, ex nostro descriptis; nisi uterque ex aliquo tertio.

Pag. 54. 10. ἀγαθῶν ἐπινοητάς] Cedren. ἀγαθῶν εὐρετάς.

Pag. 55. 1. ἐν τοῖς ἱερατικοῖς αὐτῶν βασιλείοις] repone ex Cedreno, ἐν ταῖς ἱερατικαῖς αὐτῶν βίβλοις.

Pag. 55. 4. εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους εἶναι] Beatorum insularum meminit Lycophron, his verbis:

Nήσοις μακάρων δὲ ἐγκατοικήσεις μέγας.

ad quem locum Scholiastes Poetam adulatioonis insimulat, quod Thebis Beatorum insulas assignaverit; atque in mari profundos gurgites habente, eas sitas esse, autores plurimos, Hesiodum, Homerum, Euripidem, Plutarchum, Dionem, Procopium, Philostratum, etc. testes appellat. Deinde vero Britanniae nostrae eas asserere, Lepidissimum medius fidius Commentum, Graeculoque quam dignissimum, pluribus nititur. Quod quidem plusquam anile figmentum, eo quod Lectori forte frontem exporrigat, ex Tzetze ipso hic proferre non gravabor. *In Oceano est Brettania insula, inter occidentalem Brettaniam et Thulem ortum spectantem. Illuc ajunt animas mortuorum transportari: nam in litore Oceani (in quo est Brettonia insula) piscatores habitant, subiti quidem Francis, tributum vero illis non pendentes, eo quod transmittant mortuorum animas, ut ajunt. Illi enim discendentes domi circa vesperam*

dormiunt: pulsantes vero paulo post, quosdam in janua sentiunt, et vocem audiunt, illos ad opus vocantem. Surgentes ad littus accedunt, ignorantes quae illos ducat necessitas; videntque naves praeparatas, sed non suas, et vacuas hominibus: quas ingressi, remos movent, et pondus navium sentiunt, ac si hominibus oneratae essent, sed neminem vident, impetu deinde uno in Brettaniam insulam perveniunt, quum vix alias, suis navibus usi unius noctis et diei navigatione illuc perveniant. Quum vero in insulam per venerunt, rursus neminem vident; sed vocem audiunt, recipientium illos qui in navibus sunt, illosque numerantium ex genere patris ac matris: praeterea secundum dignitatem, artem, et nomen, singulos vocantium. Caeterum illi exonerata nave rursus uno impetu domum revertuntur. Hinc multi existimarunt, ibi esse Beatorum Insulas, et mortuorum animas illuc migrare. Eadem fere habes apud Procopium, Gothic. lib. 4. nisi quod insulam hanc, quam Tzetzes Βρετανίαν, Procopius Βρεττίαν vocat. Sed de Nugis hujusmodi plus satis.

Pag. 55. 17. *Iωνὶ δὲ]* Cedren. *Iωνὲς δὲ*, uti habet etiam Chr. Alex.

Pag. 55. 18. *ἐκ τοῦ Ιωανέως γλγαντος]* Hunc *Ιωνὰν* vocat Chr. Alex. *Ιωννᾶν*, Epiphanius.

Pag. 56. 1. *διὸ καὶ μέροπες κέλληνται]* Hesychius. *Μέροπες*, ἄνθρωποι, διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἥγουν τὴν φωνήν. Idem alibi: ὄψ, ὄψις, ὀφθαλμός, ἡ φωνή· quando vero ὄψ vocem significat, ab inusitato ἔπω deductum volunt.

Pag. 56. 4. *ἡ παλαιὰ φιλοσοφία]* forte *ἐν τῇ παλαιᾷ φιλοσοφίᾳ*. Libri cujusdam Titulus esse videtur: licet in Plutarchi librorum Catalogo, a Lampria, filio suo descripto, nil tale occurrat.

Pag. 56. 11. *ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ]* Anne haec Porphyrii Philosophica Chronographia, eadem cum Historia illa Philosophica, quam refert doctissimus Lucas Holstenius in Dissertatione sua, de Vita et scriptis Porphyrii. Verum ne hoc credam, Eunapius mihi impedimento est, qui Porphyrium quatuor tantum libros Historiae istius Philosophicae perfecisse, nec ultra Platonem eandem perduxisse testatur: uti ab Holstenio citatur, quem consulas velim. Forte tamen, *Πλούταρχον ὁ Πορφύριος ἐδόξασε*, vertenda sunt, *Plutarchi opinionem secutus est*, sive, *eiusdem cum Plutarcho sententiae fuit Porphyrius*, etc. hoc enim sensu, δοξάζω frequenter apud nostrum usurpatum, uti infra lib. 6. p. 126. καὶ δόγμα παρεισήγαγεν Ελλησιν, δοξάζων, ἀσωμάτους εἶναι ἀρχάς; *Opinionem illam, de Principiis incorporeis, in Graeciam introduxit*.

Pag. 58. 5. *ἐκ τοῦ γένους τοῦ Σίδου πατήχθη ὁ Μέλχι]*

Cedrenus Melchisedecum Sidi regis Aegypti F. facit filium: *νιὸς δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὴν Σίδον βασιλέως, νιοῦ Αἰγύπτου.* Glycas tamen eum ex Sidi tantum genere oriundum vult; Annal. part. I. *Melchisedecus autem, licet in sacris literis patre matreque carere dicatur; generis tamen ortum habuit a Sido, Aegypti F. qui Sidonem condidit.* Nec dubito, quin eum, τοῦ Σίδον ἔγονον sive ἀπόγονον appellaverit Glycas; quod noster dixisset, ἐκ τοῦ γένους Σίδον παταγόμενον. Multum autem inter se differunt νιὸς et ἀπόγονος, sive ἔγονος. Hesychius, ἔγονα τέκνα τέκνων, Nepotes. Caeterum Auct. Noster Sedeci, (qui etiam Melchisedecus dictus est,) patrem Melchi fuisse, asserit.

Pag. 58. 9. ὅπερ ἔστιν, εἰρήνης πόλις] Auctor Ep. ad Hebraeos, cap. 7. v. 2. eadem τοῦ Σαλῆμ affert interpretationem: ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλῆμ, ὁ ἔστι βασιλεὺς εἰρήνης.

Pag. 58. 15. καὶ ἐγένετο μετέπειτα] aliquid hic deesse videtur, ad quod τὸ ἐγένετο referatur: forte scribendum, καὶ ἐγένετο Ιουδαϊσμὸς μετέπειτα ἀπὸ Αβραὰμ etc. uti habet Chr. Alex. p. 150. Ιουδαϊσμὸς ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αβραὰμ, τὸν χαρακτῆρα τοῦ Αβραὰμ διὰ περιτομῆς εἰληφώς. Pro nostri itaque εἰληφότες, leg. εἰληφότος.

Pag. 58. 19. ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμ, ἥως τοῦ Αβραὰμ, ἔτη σψυμε] Forte scrib. γψυμε. Cedrenus enumerat ann. γτιβ'. ΜΜΜCCCCXII. Chron. Alexdr. γνζ'. ΜΜΜCCCCVII. LXX. Interpr. uti calculum instituit Eusebius, ΜΜΜCLXXXIV. Hebreai tamen numerant tantum annos 1948.

Pag. 59. 6. ὅστις ἔξεῦρε τὰ Ελλήνων γράμματα] Ergo nec Cadmus, nec Palamedes; quae constans Graecorum est traditio. Et quidem Graecis, ante hos, fuisse literas, multis probare nititur Jo. Tzetzes, Chil. 12. quem consule.

Pag. 59. 13. Φαραὼ, ὁ καὶ Ναρεχὼ] Hunc, Νάχωρ, vocat Chr. Alex. auctor. Cedrenus, Ναρεχὼ: qui etiam ab hoc, Aegyptiorum Reges Pharaones, deinceps vocatos asserit.

Ibid. Τὰ οὖν πρὸ τούτου παλαιὰ βασίλεια Αἰγυπτίων ἔξευτο Μανεθὼν] Haud satis mirari possum, quid Auctori nostro venerit in mentem, cum haec scriberet: Aegyptiorum enim Dynastiae omnes usque ad Regem ultimum Nectanebum, a Manethone descriptae sunt; ut ex Eusebio videre licet, Chron. l. 1.

Pag. 60. 6. καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχιερέως Πιουνπόλεως] Scr. Ηλιοπόλεως. Josephus antiquit. Judaicarum lib. 2. ἄγεται γὰρ Πετεφροῦ θυγατέρα τῶν ἐν Ηλιοπόλει ιερέων: Heliopolis vero, Aegypti urbs, ita etiam vocatur a. 70. interpret. Stephanus de urb. Ηλιούπολις, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκπισεν Αντίς. Aegyptiis ΚΠΝ dicta est Hebraice ίη On, Ptolomaeo ὄνιον. D. Athanasius, natione Aegyptius, ἡλιον eam vocat; quam a cultu solis sic di-

ctam suisserit Kircherus, Prodr. et Lex. Copt. suppl. qui etiam Hebracis שְׁמַחְתִּי Bethsemas eam quandoque vocari testatur.

Pag. 60. 20. καὶ ἐνράτησεν αὐτὸν Ἰωσὴφ ἐπεῖ] durum hoc locutionis genus, id est, eos secum retinuit Joseph.

Pag. 60. 23. ἐνβάλαι τὸν λαὸν] Participium hic rursus habemus non Graecum; ἐνβαλεῖν itaque reponendum censeo.

Pag. 61. 9. οὗτος ὅντα νεκρὸν δονούμενον] Scr. οὗτος ὅν verum verba haec non habentur apud Cedrenum, qui fabulam hanc ex Nostro πατέρᾳ λέξιν descripsit, licet haud pari ingenuitate: Noster enim Auctorem suum, Aulcam, nominatum laudat; Cedrenus non item.

Pag. 62. 1. ὄνόματι Γυγώγης] Ωγύγην hunc appellat Cedrenus; qui etiam Attici hujus Diluvii meminit: uti et Eusebius ex Africano, Chron. l. 1. qui Atticam exinde per CLXXXIX. tantum annos desertam jacuisse testatur. Μετὰ δὲ Ωγύγην διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν, ἀβασίλευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Αττικὴ, (Ακτὴ enim olim vocata est,) μέχρι Κένδοπος ἤτη φθόρη. Per annos cc. desertam jacuisse vult συναγωγὴ ἱστοριῶν Eusebio Scaligeriano annexa. Verum quomodo Ogyges Josuae temporibus suisse dicitur, cum diluvium Ogygium ccxlvi. annis Populi Israelitici Exodum praecesserit, ut Eusebius putat?

Pag. 62. 9. ὄνόματι Αἴδης ita eum vocat Cedrenus; Jo. Tzetzes vero ἔδης Chil. 2. histor 51. qui idem est cum Plutone. Caeterum fabula Proserpinæ omnino aliter se habet quam heic a Nostro traditur. Proserpinam enim Plutonis, non filiam sed uxorem faciunt Mythologi.

Pag. 62. 12. κόρας ἐπάλουν] eadem habes apud Jo. Tzetzem, loco citato: τὰς γάρ εὑμόρφους Μολοσσοὺς κόρας καλοῦσι πάσας.

Pag. 62. 16. ἐν τῷ λεληθότι] id est λεληθότως, latenter; ita ut nemo animadvertiscat.

Ibid. ἀμύνασθαι τῷ αὐτῷ Περίθω,] ἀμύνασθαι hoc loco, ulcisci, significat; itaque scribendum, τὸν αὐτὸν Περίθων.

Pag. 63. 5. Πετισσώνιος ὁ ιωμωδὸς] τοῦ ιωμωδοῦ appellationem Cedrenus, uti etiam συναγωγὴ ἱστοριῶν, a Scaligero cum Eusebio edita: τῶν δὲ Ασσυρίων ἐβασίλευσεν Ερεχθεύς. Αλγυπτίων δὲ Πετισσώνιος, ὁ καὶ Φαραὼ, ὅστις εἶχε μάγονς Ιαννῆν καὶ Ιαμβρῆν.

Pag. 63. 11. τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ελλήνων] Quare noster Jothonem, Graecorum pontificem, facit, cum Zonaras, Cedrenus, Chron. Alex. aliquie, Textusque ipse, ἵερέα Μαδίαν, eum appellant. Madian vero, secundum Chr. Alex. autorem, duae sunt, Major et minor: quarum illa cis mare rubrum posita est, Madian vero minor ultra mare Erythraeum, haud procul Aegypto, ὅπου ἐβασίλευσε Ραγούνη, ὁ πενθερὸς Μωσέως. Quod autem Iothor, qui et Raguel, quandoque ἵερεύς, aliquando vero βασι-

λενὸς hic appelleatur, ex Hebraei vocabuli sensu amphibolico exoritur. ἵνα enim tum sacerdotem, tum Praefectum aut Praesidem significat. Ita Potiphartes Praefectus Civitatis On, ἵνα Cohen On appellatur, Gen. 41. 45.

Pag. 63. 13. πεπαιδευμένος πᾶσαν σοφίαν] πάσῃ σοφίᾳ legit Cedrenus.

Pag. 63. 17. εἰ τις οὖν ἐὰν ἔβούλετο] ἐὰν παρέλκει: nisi forte ἀν legendum sit.

Pag. 63. 19. ποιεῖν ἔργατείαν] ἔργατης, operarius; inde Auctor noster ἔργατείαν format, ad eorum hominum operam exprimendam: ἔργασία Graecis proprie dicitur.

Pag. 64. 19. ποταμῶν ὑδάτων διαυγεστάτων] forte ὕδατα. Verum hic notandum, Autorem nostrum Miraculorum editorum modum et ordinem penitus pervertere: Moses enim et Aaron in Certainibus hisce Mirificis primas semper habuerunt: quos deinde, pro viribus, secuti sunt Magi.

Pag. 66. 2. ἀγγέλων ἡμεῖς] Cedren. ὡμεῖς, mendose.

Pag. 66. 13. ἔφνγαν] Scr. ἔφνγον.

Pag. 68. 3. τὴν ὑπὲρ μνήστραν] leg. τὴν Ἀπερμνήστραν. Cedren. habet Κλυταιμνήστραν, mendose.

Pag. 68. 7. ἔβασίλευσε Τριόππας] Cedren. Μεριόπας habet.

Pag. 68. 12. τῶν νῦν λεγομένων Ελλαδικῶν] Licet Ελλὰς apud Autores Graeciam universam ut plurimum significet, noster tamen voce hac Peloponesum tantum intelligi vult: ideoque Sicyonios, Helladicos interpretatur, Sicyone, quae est in Peloponeso Stephan. de urb. Σικυών, πόλις Πελοπονήσου.

Pag. 69. 2. ἔδιοίκουν τὴν χώραν] Scr. ἔδιψκονν.

Pag. 69. 3. ἔτη Θῆπε] annos 980. tantum numerat Cedren. Eusebius ex Castore annos numerat 983. ἔως τούτου Σικυωνίων, ἦτοι Πελοπονησίων, λεγομένη βασιλεία διαρκέσασα ἐν γενεαῖς, ἦτοι βασιλεῦσι υἱός. (κν' κα'.) πατεπαύθη etc. μεθ' οὓς, ὡς φασι, ἥγοντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς τοῦ παρνείου ἔτη λγ'. Ομοῦ τὰ πάντα τῆς Σικυωνίων ἔτη.

Pag. 69. 5. ὁ ἔστι, τὰ ἐπὶ τὴν Ιταλίαν] Italia ubique apud Auctorem hunc pro partibus Occidentalibus usurpatur; ut supra monuimus. Ita lib. 8. p. 428. Εν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει ἐκάθισεν ἀριθμὸν στρατιωτῶν Ρωμαίων, ἦτοι Ιταλῶν, λεγομένων Ισπανῶν: ubi Hispaniam sub Italia, id est, sub Occidente, complectitur.

Pag. 69. 8. ἔδιοίκει τὸν Ισραὴλ] ἔδιωκει.

Pag. 69. 12. φύησε τὴν λεγομένην πόλιν Συχὲμ] unde haec? Josuae enim libro omnia aliter.

Pag. 69. 15. ἧ. ιωταὶ] scilicet usque ad Eli sacerdotem, qui primus, ex sacerdotibus, post judices, remp. administravit. Judices vero hi tredecim a Chr. Alexan. autore enumerantur isti. Gothoniell, Aodus, Semegar, Debora, Gedeon, Abi-

Ioannes Malalias.

melechus, Thola, Jair, Jephthe, Essebon, Adealon, Labdon, et Samson.

Pag. 70. 2. εὗρε τὴν τεχνικὴν] Artes quum sint tam variae, multiplicesque, cujusnam hic Argus Occidentalibus autor putandus? sorteant legendum, τὴν τεκτονικὴν.

Pag. 70. 12. ὁ τοῦ Αμυνοὲμ] Scr. Αβινοέμ. Quomodo tamen Barachus ab Auctore nostro, post extinctos Judices, populo Israelitico praefuisse dicitur, quum post ipsius tempora ix alii Judices numerentur?

Pag. 70. 17. διὸ καὶ διφυῆ αὐτὸν ἐκάλουν.] Philochorus apud Eusebium Chron. I. 1. Κέρδοψ ὁ Διφυῆς τῆς τότε Ακτῆς, νῦν δὲ Αττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν'. διὰ μῆκος σώματος οὔτω παλιούμενος, ὡς φησιν ὁ Φιλόζωος· η̄ ὅτι Αλγύπτιος ὡν, τας δύο γλώσσας ἡπίστατο. aliam hujus appellationis causam profert Autor paulo infra, quam statim videbimus.

Pag. 71. 21. διὰ τοῦτο αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ] Athenaeus lib. 13. Cecropem, quia primus marem foeminæ matrimonio junxit Διφυῆ vocatum testatur. Εν δὲ Αθήναις πρώτος Κέρδοψ μίαν ἐνὶ ἔξενξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ ποιογαμίαν ὄντων. διὸ καὶ ἔδοξε τισι, διφυῆς νομισθῆναι, οὐκ εἰδότων τῶν πρότερον διὰ τὸ πληθός τὸν πατέρα. Nominis hujus rationem exponit Isac. Tzetzes ad Lycophron. p. 24. ἐπει γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώσισαν, τοὺς αἰτίους αὐτῶν τῆς γενέσεως, δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυῆς καὶ ὁ Κέρδοψ ἐκλήθη, ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτός. Ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 5. de Cecrope verba habens.

Νομοθετεῖ καὶ γυναιξὶ τοὺς γάμους τοὺς νομίμους.

Εξ ὧν παῖδες ἐγνώσκεισαν τοὺς δύο φυτοσπόρους,
Τὸ ποὶν μόνην γινώσκοντες, ὡς ἔφην, τὴν μητέρα.
Οθεν ὁ Κέρδοψ διφυῆς, νόμοις ὡς δείξας ταῦτα.

Pag. 72. 2. πρώτη μουσική.] Musarum primam illam appellat Cedrenus: ὅτε καὶ Σαπφώ, η̄ καὶ πρώτη Μουσῶν, ἀνηγόρευτο.

Pag. 72. 9. Αἰσχύλος ἔτος κα'.] Scr. Ξη. Eusebius, ex Africano, Aeschylum 23. annos regnasse asserit: licet Cedren. unicum tantum regni annum ei tribuit. καὶ πάλιν Αἰσχύλος τυραννήσας, ἔτος δὲν καὶ μῆνας ζ', qui etiam post Aeschylum Alcibiadē ponit, quem autor Noster Acmaeontem vocat. Euseb. Chron. Can. Alcmaeontem Aeschyli successorem vocat; post quem, Αἴθηναίων ἐβασίλευσεν Αἰκηπαίων, ξη β'.

Pag. 72. 12. ἔως Αἰσχύλωνος] Iste apud Eusebium Εργίας dictus est; qui regnavit annos decem tantummodo.

Pag. 72. 17. Ορφεὺς ὁ Θρᾷξ, ὁ λυρικὸς Οδρυσέως] Scr. Οδρύσιος. Steph. de urb. Οδρυσαι, ξθνος Θράκης. Jo. Tzetzes

Chiliad. 1. Histor. 12. Ορφεὺς ἦν Θράξ, ἐξ Οδρυσσῶν πατρίδος Βισαλτίας. Cedrenus interim corrigendus, ubi legitur, ὁ Βρυσόσιος.

Pag. 74. 13. ἔξειπε μή τινα φᾶναι τὰ ἐρικεπεώ] lego φάναι. haec etiam apud Cedrenum, licet mutila, habentur: legit enim, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντίας, ἔξειπε· μῆτις, ὅπερ ἐρμηνεύεται, βουλή, etc. prima scilicet Ophici responsi voce prolata, reliquis omissis. Quid vero τὰ ἐρικεπεώ sibi vult, aut unde petitum hoc vocabulum, non adeo dictu facile: quum tamen nihil nobis adhuc probabilius occurrat, Gregorii nostri doctissimi conjecturam, in Not. et Observat. suis Anglice scriptis, in quaedam S. Scripturae loca propositam, hic proponam. *Hebraei* (inquit) *inter Arithmeticas suas Traditiones*, etiam nominis Iehovah numeralem habent notationem; קְפֹו Kepo sive Kepeo, quam hoc modo deducunt.

יהוה.

יְהוָה פָעִים יַק: ה. פָעֵמָה: בָח: הָרִי קְבָה:

יְהָרִי קְמָא: הָרִי קְפֹו:

id est 10. *in sese multiplicatis*, proveniunt 100. 5. *in se multiplicatis*, exeunt 25. Ecce 125. 6. *in se multiplicatis*, fiunt 36. Ecce 161. 5. *in se multiplicatis*, producuntur 25. *הָרִי* *sive Heri*, *ecce קְפֹו* *Kepo*, *id est*, 186. *quae Divini nominis Hamphorash, sive numeralis est Notatio*, adeoque vocabuli hujus ἐρικεπεώ, ab oraculo editi, significatio. Haec ille. Frustra itaque sunt cum Autore nostro Suidas in Orpheo, et Cedrenus, qui horum verborum interpretationem ex Graeco fonte petere satagunt: *Μῆτις* quidem consilium sonat; et φῶς, cum verbo φᾶναι, affinitatem quandam habere videtur: verum ubinam tandem invenietur τὰ ἐρικεπεώ, quod Autores dicti, quod non intelligerent, omiserunt? Certe Orpheum Hebraicarum Scripturarum haud ignarum fuisse appareret ex Hymno ejus de Deo, ubi inter multa Numinis redolentia, haec habentur.

Αρχὴν αὐτὸς ἔχων, ἄμα καὶ μέσον ἡδὲ τελευτὴν.

Ως λόγος ἀρχαῖων, ὡς ὑδρογενῆς διέταξεν,

Ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.

ubi τῷ ὑδρογενεῖ Mosem eum innuere, ad nominis ejus originem respectu habitu, perspicuum est. Quod enim ex aquis extractus fuerat, ideo Moyses vocatus est: uti testantur S. Scripturae, Exod. 2. v. 10. Nominis autem hujus rationem ex Josepho, Antiq. Jud. 1. 2. profert Glycas, Annal. part. 2. his verbis *Nomen (inquiens) ei fuisse datum ab eo quod acciderat: nam Aegyptios aquam Moy dicere: hises autem illos, qui ex aqua sint extracti liberatique, eadem etiam habentur apud Philon Jud.*

Et quidem lingua Copta ΠΙΜΑΙΔ, *pimoy*, aquam significat, ubi

Π, *pi*, signum est nominis Masculini: ΜΟΖΟΨΧ, item *Moy-*

hoog, aquam frigidam sonat, ΜΥΣΧΗC vero *Extractus ex aquis redditur*, apud Kircher. Lexic. Copt.

Pag. 76. 10. μετὰ δὲ Γεδεὼν ἥγειτο τοῦ Ισραὴλ Θῶλας] Post Gedeonem populo Israelitico praesuit filius ejus Abimelechus: post eum vero Tholas, ut ex textu constat.

Pag. 76. 13. ἀπενοεῖτο ἀπὸ θεῶν ἑαυτὸν] lego, ἀποθεῶν ἑαυτὸν. ut sensus verborum sit; eoque audaciae, sive impudentiae, devenit, ut se Deum praedicaret. Απόνοια enim apud Autorem nostrum ubique, pro confidentia sive audacia, usurpatur: unde infra, lib. 5. p. 71. habemus, ἀπονενοημένος πολεμιστής, in bello audax. Ullissem etiam ad Circen ingredientem, μετὰ ἀπονοίας Αχαικῆς, Graeca sua fretum confidentia, introducit, p. 86. Eod. lib. verum hujusmodi exempla hic frequenter tibi occurrit. Marsyae fabulam, inter alios, late prosequitur Jo. Tzetz. Chil. 1. Hist. 15.

Pag. 77. 6. ἀνιόντες τὸν Ελλήσποντον] ὁ Ελλήσποντος, Mare, η Ελλήσποντος regio, sic dicta. Stephan. de urb. Ελλήσποντος, η χώρα, η παραπεμψη τῷ κόλπῳ.

Pag. 77. 16. ἔνθα λέγεται τὰ Πυθια θεῷ] Procopius de Justiniani Aedific. Πηγαὶ δὲ θεῷμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς νόδάτων ἀναβλυστάνουσιν, ἐν χώρᾳ ὅπερ ἐπονομάζουσι Πύθια. Ora-culum vero ibi olim fuisse, unde forte locus nomen habuerit, tum ex Nostro, tum ex ipsa vocis notatione appareret.

Pag. 77. 18. εἰ τί δὲ ἔσται;] ἵστως, η τί δ' ἔσται;

Pag. 78. 1. ζωγρεύσας] Scr. ζωγρήσας.

Pag. 78. 9. τὸν ἀνάπλον τῆς Ποντικῆς θαλάσσης] De Anaplo Pontico, vide P. Gyllium, de Bosporo Thracio, 1. 2.

Pag. 78. 17. ὅπον τὴν δύναμιν ἐωράκασιν] δύναμις, pro spectro, spiritu; Daemone, seu apparitione quadam, apud hunc Autorem frequenter usurpatur.

Pag. 78. 19. Σωσθένην] Locum hunc Sosthenium corrupte vocari asserit P. Gyllius, de Bosp. Thrac. lib. 2. cap. 14. qui etiam Leosthenium eum appellandum contendit. Ex ejusdem tamen locorum descriptione Sosthenium idem potius esse videtur cum vico Michaelio, quem ejusd. lib. c. 10. describit: ibi enim Michaeli Archangelo aedem olim extruxisse a Sozomeno perhibetur Constantinus M. de quo paulo infra Autor noster.

Pag. 79. 4. παρὰ τοῦ δόγματος τῶν Χριστιανῶν] locus multilis: ἐστὶ, aut quid tale supplendum videtur.

Pag. 79. 8. ποιήσας πατὰ ἀνατολὰς εὐχῆν] pro his, Cedrenus habet, καὶ τὸ μὲν θυσιαστήριον πρὸς ἀνατολὰς ὁρᾶν ἐπύποσε.

Pag. 79. 11. ἐπὶ τὴν Ποντικὴν ἀνέπλευσαν] supple, θάλασσαν, ex Cedreno.

Pag. 79. 14. *Πλαιύην, καὶ τοῦ Κρέοντος θυγατέρα]* καὶ hoc loco παρέλκει: Glauca enim ipsa Creontis filia. Fabulam habes apud Apollonium Rhod. et apud Isac. Tzetzem in Lycophron.

Pag. 79. 18. μετὰ δὲ Θῶλαν ἤγειτο τοῦ Ισραὴλ Αἴγλωμ ὁ Ζαβουλωνίτης] Post Tholam quidem, interjectis tamen Jairo, Jephtha, et Essebone, populum Israeliticum judicavit Elon Zabulonites, per annos decem: ut videre est Jud. cap. 12. v. 11. Verum haec omnia subsultorie ab Auctore tradita sunt.

Pag. 79. 21. ὃς ἐγένετο πατήρ *Ιλίου*] Scrib. *Ιλον*. Scrib. etiam Τρώς ubique, non Τρῶος, uti noster habet.

Pag. 80. 3. *πάντας προετρέψατο*] ad se vocavit, sc. εἰς τὸν ἔγκαινισμὸν, ut habet Cedrenus.

Pag. 80. 8. *τὸν ἔδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν*] memoria lapsus est librarius: Scr. *νῖον*. Caeterum de Tantalo, vide Euseb. Chron. 1. post p. 84. et Scaliger. in locum: item Cedren. Jo. Tzetz. p. 87. Nat. Comit. p. 335. Helvic. p. 31.

Pag. 82. 12. *Τυνδαρίῳ*] Scr. *Τυνδάρῳ*.

Pag. 83. 3. *συντρόφῳ τοῦ Αγαμέμνονος*] Σύντροφον Agamemnonis Menelaum appellat, eo quod, ut ipse putavit, non fratres erant sed, apud Atreum, Agamemnonis patrem, Menelaus Plisthenis F. una cum Agamemnone enutritus fuerit: ut infra expresse dicit lib. 5. Caeterum an haec etiam Palaephati, quem noster citat, mens fuerit, penitus nescimus: ex libris enim περὶ ἀπίστων quinque, quos Suida teste conscripsit, unicus tantum nunc extat, qui primus erat. Revera tamen et Agamemnon et Menelaus Plisthenis filii, Atrei vero nepotes erant; adeoque non Connutritii tantum, sed fratres germani.

Pag. 83. 8. *ἔβασιλεντες Δάρδανος, νῖος Ιλίου*] Scr. *Ιλον*, ut supra monuimus. Caeterum Dardanus Ili proavus erat, filius vero ejus, qui eum in regno successit, Laomedon dictus est.

Pag. 83. 9. *τῶν Ελλήνων, τοῦτ' ἔστι, τῆς Ελλάδος*] Cedrenus habet, *τῶν Ελλήνων, καὶ τῆς Ελλάδος*, haud recte: Ελλὰς enim apud Autorem hunc stricte, pro particulari Graeciae regione sumitur, uti supra monuimus, licet eum parum sibi constantem observare possimus; ibi enim Sicyonios vocat Ελλαδικούς, hic Argivorum regnum τὴν Ελλάδα appellat. Abas enim, et Proetus, Argivorum reges fuerunt.

Pag. 84. 1. *μὴ ποιεῖν πακῶς τῷ συνεσθίοντι.*] De hospitiis non violandis, vide Isac. Tzetzem, in Lycophron. qui Alexandro exprobrat, quod pro beneficiis in illum illatis, Menelaum, contra jus fasque, injuriis afficerit. Ubi etiam veteris hospitiis salem apponendi consuetudinis meminit: ἄλα δὲ ἐτίθοντι οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς τῶν ξενιῶν παταρχαῖς συμβολικῶς, ἐπευχόμενοι ὥσπερ ἄλις ἐκ δύο φύσεων, τῆς ὑδατώδοντος καὶ γενθᾶς, εἰς μίαν φύσιν ἐπάγγ τὴν τοῦ ἀλός, οὕτω παγῆναι καὶ τούτους εἰς μίαν ὅμονοιαν.

Pag. 84. 2. *πέμπτῳ αὐτῷ*] Forte, πέμψω.

Pag. 84. 10. ἐκέλευσε συνεσθίειν αὐτῷ] Jo. Tzetzes Chil. 7. hist. 149. Jobaten eum per novem dies continuos conviviis exce-
pisse asserit; decimo vero tandem die perlectis literis, eum tamen occidere non potuisse, ut qui socius fuerat mensae.

Ιδὼν ὁ Ιοβάτης δὲ τὸ γράμμα τῇ δεκάτῃ,

Κτείνειν οὐκ εἶχεν οὐδὲ αὐτὸς, συμμετασχῶν τραπέζης.

Pag. 84. 12. ὅτι μᾶλλον πατηγορεῖται] Durum hoc locutio-
nis genus: πατηγορεῖται enim, pro, *injuste accusatur*, hoc loco
poni videtur, nisi πακηγορεῖται, potius legendum sit. τὸ μᾶλλον
vero eodem modo usurpatum occurrit infra, lib. 10. p. 307. αὐ-
τὸς δὲ μᾶλλον, ὡς προγονοὺς τῆς ἐμῆς παρδίας, ἀνέρωαξε, etc.

Pag. 84. 20. ἔξ οὖ καὶ Πελοπονήσιοι ἐκλήθησαν οἱ Ελλαδι-
κοὶ] Stephan. de urb. triplicem hanc regionem habuisse appella-
tionem testatur: *Apis enim, Phoronei F. temporibus, Apia voca-
ta est; Pelasgi vero Pelasgia: ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν, Πελοπό-
νησος: sub Pelopidis vero, Peloponesus.*

Pag. 85. 7. τὸ ἐννεαγράμμον ὄνομα] Scribendum ex Ce-
dreno ἐννεαγράμματον.

Pag. 85. 8. παθητὸν μελλοφανῆ] Cedrenus habet νεοφανῆ.

Pag. 85. 11. ἐφιλοσόφει Ἰππονοράτης.] Hippocrates duos
medica arte celebres fuisse tradidit Jo. Tzetz. Chil. 8. Hist. 155.
Gnosidici filium, priorem; alterum vero, qui et Cous dictus est,
hujus nepotem. Hippocrates vero iste Cous, Librorum custos in
Coo designatus, antiquorum Medicorum omnium exussit libros;
uti idem Tzetzes testatur.

*Ἐν Κῷ βιβλιοφύλαξ δὲ δειχθεὶς Ἰππονοράτης,
Τὰ παλαιὰ τῶν ιατρῶν ἐνέποησε βιβλία,
Καὶ τὸ βιβλιοφυλάκιον. δι’ ὃ φυγὴν ἐκεῖθεν,
Ἐν Ηδωνοῖς διέτροιβεν, Ελλάδι, Θεσσαλίᾳ,
Τῷ Αρτιξέρξῃ σύγχρονος ὑπάρχων, καὶ Περδίκα.*

Verum Pelopis aeo Hippocrates, ejusque σύγχρονος Democritus, bene multis annorum centuriis posteriores sunt.

Pag. 85. 14. ὁ Θυεστῆς ἔτη ισ'] Cedren. ἔτη δώδεκα, re-
ctius: vide Eusebium.

Pag. 85. 19. πρῶτος ὁ Μίνωος] Scr. Μίνως.

Pag. 86. 1. θρυλούμενοι] Scr. θρυλλούμενοι.

Pag. 88. 2. τοῦ νοταρίου αὐτῆς] Notarii, sive scribae; di-
ctio latina, apud Graecos recentiores frequenter usurpata. Eu-
sebius tamen Taurum τοῦ Μίνωος στρατηγόν, Minois Militiae
Praefectum fuisse vult, Chron. lib. poster. ex Philochoro.

Pag. 86. 3. μεσάσαντος] Pro μεσιτεύσαντος, seu μεσιτευ-
σάντων, de utrisque enim dictum.

Pag. 86. 5. ἐν τῷ κονθουκλείῳ] Ex Latino, Cubiculum,
Vocabulum factum.

Pag. 86. 9. φεύγων τῆς φρουρᾶς] Lego, ἐν τῆς φρουρᾶς.

Pag. 86. 13. τῷ Ἀντέων] Hic Anteus aliis est.

Pag. 86. 16. ἔαυτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε] Ita etiam Eusebius Chron. lib. 2. Ηρακλῆς νόσῳ λοιμώδει περιπεσών, εἰς πῦρ ἔαυτὸν φίψας τελευτᾷ.

Pag. 87. 16. εἰς τὴν Λαβύρινθον χώραν] Cedr. habet, εἰς τὴν Λαβύρινθων χώραν. Λαβύρινθον Hesychius interpretatur, κοχλιοειδῆ τόπον. Etymologici Magni auctor Labyrinthum Creticum Montem fuisse ait, in quo antrum erat descensu ascensuque molestum. Λαβύρινθος ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ ἐστιν ὅρος, ἐν ᾧ ἐστι σπήλαιον ἀντρῷδες, δύσκολον περὶ τὴν κάθοδον, καὶ δυσχερές περὶ τὴν ἄνοδον· ἐν ᾧ λέγεται ὁ Μινώταυρος ἐμβληθῆναι.

Pag. 88. 2. ὅτι ἄλλην αὐτῷ ἐποίησαν οἱ Κρῆτες] locus mendosus: suspicor legendum, ὅτι ἄλην αὐτῷ ἐποίησαν, quod verto, *in errorem eum duxerant.*

Pag. 88. 12. τὸν πρόγονον αὐτῆς] Πρόγονοι dicuntur, filii, ex nuptiis prioribus nati. Moschopul. Attic. voc. Collect. Πρόγονοι καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγενημένοι, ἢν δὲ πατήρ, ἢ μήτηρ εἰς δεύτερου γάμου. λέγονται δὲ πρόγονοι, πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεγενημένους. ἐπίγονοι δὲ λέγονται, οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου.

Pag. 89. 2. παταράμενος τὸν υἱὸν] Eadem habes apud Io. Tzetzem, Chil. 6. Hist. 56.

Τὰ Φαΐδρας, Ἰππολύτου τε δῆλα τελεῖ τοῖς πᾶσιν,
Ως ἥρα τούτου Φαΐδρα μὲν προγόνου πεφυκότος.

Αὐτοῦ δὲ αὐτὴν ἀπώσαντος, ψεύδεται τούτου βίαν
Θησεῖ, τῷ τούτου δὲ πατρὶ, θνήσκει δειναῖς παταράσι.

Pag. 89. 6. ἔξεσελλίσθη] Vox hybrida, ex particula Graeca ξ, verbo vero Latino, Graeco more formato, conficta: a σέλα enim seu, σέλλα, *Sella*, σελλίζομαι formatum, inde compositum, ἔξεσελλίσθη, ex *Sella*, seu sede excussus est.

Pag. 89. 7. εἶληγέντος τοῦ λωρίου] λωρίον, λῶρον et λῶρος, apud recentiores Graecos usurpata pro, Lorum, Habena.

Pag. 90. 5. Εργοσθενς] Scr. Eργοσθενς. Euseb. Chron. l. 2. Λακεδαιμονίων πρῶτος ἐβασίλευσεν Εὐρυσθενὸς ἡτη μβ'.

Pag. 90. 11. μετὰ τοὺς Λακεδαιμονίους] Forte scribendum, μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων: Corinthiorum enim, et Lacedaemoniorum regnum eodem anno coepisse, sub regibus scilicet Alete et Eurystheo, testatur Eusebius in Chronicis: quem vide.

Pag. 90. 13. καὶ ὑστερον ἐβασίλευσεν * ἔτος α΄.] Supple, ex Eusebio, Αὐτομένης. Euseb. Chron. Cán. Κορινθίων ἐβασίλευσεν ιθ'. Αὐτομένης ἔτος ἐν. et deinde οἱ Κορινθίων βασιλεῖς ἔως τοῦδε τοῦ ζεύνον μεθ' οὓς ἐνιαύσιοι Προντάνεις.

Pag. 91. 7. ἔτοιάθη γὰρ εἰς αὐτὴν] Subaudiendum, τῷ ἔρωτι.

Pag. 91. 8. εὔστολος] Vox haec ad vestium ornatum proprie referenda: licet hoc in Helenae laudibus locum habere non debere quis existimet. Leo Allat. in Isac. Porphyrogen. de praetermissis ab Homero, *bene comptam*, vertit.

Pag. 91. 9. εὐχαράκτηρος] χαρακτήρ hic de facie tantum dici apparebit cuilibet locum hunc sequentibus conferenti. lib. enim 11. M. Antoninus Philos. λεπτοχαράκτηρος dicitur, cum prius πονδοειδῆς, curtus, et λεπτός, gracilis dictus fuisset. Verum S. Pauli Characterisma lib. 10. p. 235. datum, rem extra controversiam ponit. Ibi enim cum prius tum corporis totius lineamenta, tum vultus capillitiique color, descripta fuerant, tandem addit autor, ὑπογελῶντα ἔχων τὸν χαρακτῆρα, vultum ridicundum ei tribuens, μακροχαράκτηρος itaque, facie longa, λεπτοχαράκτηρος, facie tenui, seu parva necessario vertenda sunt.

Pag. 92. 6. μετωνόμασεν αὐτὸν Αλέξανδρον.] Isac. Porphyrog. περὶ τῶν καταλειφθ. ὑπὸ τοῦ Ομήρου, eum Alexandrum prius dictum fuisse asserit; Deinde vero Paridem, ἀπὸ τοῦ περιέναι, quod vitata morte, cum a matre expositus fuisset, adhuc superstes esset.

Pag. 92. 7. ὄνοματι Ἀμάνδρα] Μανδρῶ habet Cedrenus.
Ibid. γενπόνῳ τινὶ] Scr. γηπόνῳ.

Pag. 92. 10. ποιήσας δὲ τεῖχος ἐν τῷ αὐτῷ ἀγορῷ] Vicus, muro cinctus, Urbis statim nomen ubique apud Autorem hunc sibi sumit: exempla hujus rei frequentia.

Pag. 93. 2. λεγόμενον κεστὸν] κεστὸν ἱμάντα, apud Homer. acu pictum lorum: significat etiam, Cingulum Nuptiale. Hesych. Κεστὸν ἱμάντα, τὸν ποικίλον ἱμάντα, ἡ χιτῶνα ποικίλον, ἡ τὸν τῆς Αφροδίτης ἱμάντα.

Pag. 93. 8. οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πάντες] αὐτοῦ, hoc loco ad Paridem referendum videtur.

Pag. 93. 16. τοπάρχας τῆς Εὐρώπης χώρας] Europam, pro Graecia, et Helladem, pro Peloponneso, apud hunc nostrum frequenter poni supra monuimus.

Pag. 94. 1. τῇ βασιλευομένῃ, ἦτοι τοπαρχούμενῃ] Βαστλεύειν per vocem τοπαρχεῖν fere reponit Autor noster, quia jam olim, ante Scriptoris hujus aetatem, τοῦ βασιλέως appellatio imperatori Romano appropriata fuerat; Reges autem alii, Principesque omnes, excepto, ut appareat ex eodem Luitprando, Legat. ad Niceph. Bulgaro, σῆγες, Reges vocabulo Latino, et τοπάρχαι, dicebantur. Imperatores etiam Romanos hujus nominis honorem aliis invidisse appareat ex Luitprando, qui Legation. ad Nicephorūm Phocam pro Othonē M. obiit; ubi Imperatoris fratrem habes hac de re cum Luitprando litigantem, verbis hisce. Octavo autem, id est, Sabbato primo dierum Pentecostes, ante fratris ejus Leonis Curopalatae, et Logothetae praesentiam sum deductus; ubi de Imperiali vestro nomine magna sumus contentione fatigati. Ipse enim vos, non Imperatorem, id est, βασιλέα, sua lingua, sed ob indignationem, σῆγα, id est, Regem, nostra vocabat. Cui cum dicerem, quod significatur idem esse, quamvis quod significat diversum; Me, ait, non pacis, sed contentionis causa vcnisse

sicque iratus surgens, vestras literas, vere indignans, non per se, sed per interpretem suscepit.

Pag. 94. 7. ἐν τῇ Σπάρτῳ πόλει] Cedren. Σπάρτη: Sparta vero tum urbem Laconiae principem, tum Laconicam ipsam significare asserit Stephan. de Urb. ex Timagora, qui de Spartis loquens, *Εππεσόντας, (inquit) δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν Δασωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἔαντων ὄνομάσαι.*

Pag. 94. 22. θυσιάζοντα Διὸς Αστερίῳ.] Jovi Asterio, id est, Cretensi; Hesych. Αστερίη, ή Κρήτη, καὶ η Δῆλος οὗτως ἐκαλοῦντο. Jovem enim in Creta natum atque educatum fuisse testatur Lucianus, de sacrific. oī δ' αὖ Κρήτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ ταφῆναι μόνον τὸν Διὸν λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δειπνύνοσι. Dionys. Perieget. de situ orbis:

Κρήτη τιμήσσα Διὸς μεγάλοιο τιθηνή.
Sic Virgil. etiam lib. 3. Aeneid.

*Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,
Mons Idaeus ubi, et genitis cunabula nostrae.*

In Creta vero sepultum fuisse testantur Cedr. Chr. Alex. Author, Chronographus ἀνώνυμος. quem Autori huic praefiximus; qui omnes Pici Jovis Epitaphium proferunt, hisce verbis scriptum, *ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΘΑΝΩΝ ΠΗΚΟΣ Ο ΚΑΙ ΖΕΤΣ ΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΛΟΤΣΙ.*

Pag. 95. 8. διὰ τῶν εἶχε μεθ' ἔαντοῦ πλοίων] Lego διὰ τῶν ὧν εἶχε vel potius διὰ ὧν εἶχε etc.

Pag. 95. 10. ἅμα τῆς Αἴθρας] Aethra fuit Pithei filia, Thesei vero mater: quae a Dioscuris, ob sororem Helenam a Theseo raptam, captiva abducta est; uti testatur Isac. Tzetz. in Lycophron. his verbis. Παιοίδους καὶ Θησεύς, ὁ μὲν Διὸς ὡν, ὁ δὲ Πισειδῶνος, φιλίαν ποιησάμενοι, ἀρπάσαι συνέθεντο Διὸς θυγατέρα. ἀρπάσαντες γοῦν τὴν Ελένην, περιτίθενται ἐν Αθήναις τῆς Αττικῆς Αἴθρᾳ, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρὶ, μητρὶ δὲ Θησέως. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης οἱ Διοσκορίδαι, οἱ τῆς Ελένης ἀδελφοὶ, πορθήσαντες τὴν Αττικὴν, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ελένης, Αἴθραν λαμβάνοντιν αἰγμάλωτον πρὸς αἰσχύνην αὐτοῦ. ήτις ἀρπαγείης πάλιν τῆς Ελένης ὑπ' Αλεξάνδρου, συναπήρεν αὐτῇ καὶ η Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν.

Pag. 95. 12. καὶ έ. δουλίδων πουβικουλαρίων] Kouphikouλάριος, uti ex hoc loco appetet, tam pro Cubicularia, quam pro Cubiculario, sumitur.

Ibid. Καὶ ἀντεπέρασεν εἰς τὴν Σιδῶνα] Phoeniciam versus iter direxit Paris, verum adversis ventis jactatus, Aegyptum tandem appulit. Constantinus Manasses.

Eἰς ναῦν ἐμβὰς ἀλίπλοον, ἀπαίρει πρὸς Φοινίκην.
Et paulo infra:

Τποληφθεὶς δὲ πνεύμασι σφοδροῖς πολυταράχοις,

*Μόλις εἰς ἐν ὀρμίσατο στομάτων τῶν τοῦ Νείλου,
Κανωβικὸν ὄνομασθὲν ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις.*

Pag. 95. 22. ὡς ἔξηχος] Infra etiam de Oreste in furorem acto Auctor habet εἰς ἔξιχίαν (Scrib. ἔξηχίαν) ἥλθεν ἀπὸ μανίας, παρ' ἑαυτὸν γενόμενος: id est, *furore corruptus est*. Scilicet ἦ ἔξηχος διάνοια τῇ φρονίμῳ oproposita est; ut ex Etymologico magno discere licet. Πυκνά, τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ φρονίμος διάνοια πεπυκνωμένη ἔστιν. ὥσπερ τούναντίον ἦ ἔξηχος, ἡραιωμένη. Cedrenus in dicta Orestis historia, habet, καὶ ποτὲ μὲν ἐν ἀνέσει διῆγε, ποτὲ δὲ τὰ ἔξόχων ἐπετέλει: ubi tamen ἔξήχων legendum suspicor. Infra etiam, de Oreste in furorem acto, auctor habet, εἰς ἔξιχίαν ἥλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ' ἑαυτὸν γενόμενος. p. 101. Cedr. ἔξηχος habet; quem vide.

Pag. 96. 10. καὶ μᾶλλον προσήκειν Πριάμῳ] incongrua ista sunt: itaque aut προσήκω scribendum, aut praecedentia ita legenda videntur: *Η δὲ Ελένη ἔφη Αλεξάνδρου, τοῦ καὶ Πάριδος εἶναι συγγενῆς etc.* Caeterum mutila sunt etiam sequentia; quorum tamen sensum utcunque expressimus.

Pag. 96. 18. Λήδα ἔλεγεν εἶναι] leg. τὴν Λήδαν ἔλεγεν εἶναι; aut, ἡ Λήδα, ἔλεγεν, ἔστι.

Pag. 97. 20. Μυρμιδόνων τότε] Myrmidonas primo Aeginetas dictos, Troiani vero belli temporibus Phthiotas asserit Eustathius in Hom. Π. α. Μυρμιδόνες οἱ τῷ Αγίλεῃ ὑποτεταγμένοι Φθιῶται ἔλεγοντο. κληθῆναι δέ φασι τὴν ἀρχὴν Μυρμιδόνας πρώτους τοὺς περὶ Άίγιναν. Phthia vero Thessaliae pars, teste Stephano de urb. Φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας: in quatuor enim partes eam dividit Strabo, apud eundem. Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θεσσαλίαν, Φθιῶτιν, Εστιαιῶτιν, Θετταλιῶτιν, Πελασγιῶτιν.

Pag. 98. 9. ὁ δὲ Οδυσσεὺς ἀπελθὼν] δὲ videtur παρέλκειν.

Pag. 99. 10. ἐν τῇ Νέεν ἄνδρον] Neánδρον legitur apud Cedrenum. Stephan. de urb. Neandriam vocat. Νεάνδρεια, πόλις Τρωάδος ἐν Ελλησπόντῳ, ὡς Χάρος. Et deinde, λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως, ὡς Θεόπομπος.

Pag. 99. 21. Κώβην καὶ Κόναρον] Cobim et Corianum vocat Dictys Cretensis.

Pag. 100. 4. ὑπὸ Φόρβαντος] Forgarita vocatur apud Dict. Cret.

Pag. 100. 13. Αυρησὸν πόλιν] Aurēssōn scribit, cum duplice σ. Stephanus de urb. Αυρησσός, πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἐνδέκα τῶν ἐν τῇ Τρωΐᾳ.

Pag. 100. 17. κονδοειδῆς] vocabulum Mixobarbarum: κονδὸς, sive κοντὸς, Curtus. vide Meurs. Glossar.

Pag. 100. 23. ἐν τῇ λεγομένῃ Λεγοπόλει] Brissi, seu Brisii urbem, Pedasum, vocat Dictys Cretens. Pedasus vero Idae

urbs, teste Steph. οὐτι δὲ ἔτέρα Πήδασος ὑπὲρ τὴν Ιδην, ἣν Αγιλ-
λεὺς ἐπόρθησε.

Pag. 101. 3. οὖσαν γυναικα τοῦ Μενέτου] *Aμύντον* habet Cedrenus. Meneti, sive Amynti hujus, uti nec Andri et Thyanis, Hippodamiae fratribus, nulla apud Dictyn Cretensem, qui hodie omnium est in manibus, occurrit mentio. Unde conjectare licet, aut alium Dictyn Autoris nostri aetate extitisse, aut saltem eum non ex Dicty, quaecunque profert de Bello Troiano, desumpsisse; uti paulo infra de se testatur.

Pag. 101. 15. τοῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατοῦ] διαφέρων hic, novo plane sensu, usurpatum: uti etiam infra, lib. 8. p. 169. τὰ διαφέροντα, pro Bonis alicujus, aut quaecunque ad aliquem pertinent: οὐλαβε ποὶ τὴν Ασίαν πᾶσαν, ποὶ πάντα τὰ διαφέροντα τοῦ αὐτοῦ Αντιγόνου. item lib. 14. p. 359. Οθεν εἰς Γότθος τῶν δια-
φερόντων τῷ αὐτῷ Ασπαρι etc. *Gothus quidam, qui ex Asparis
asseclis erat.*

Pag. 101. 20. ἀποκρύψει αὐτὴν] *Scr. ἀποκρύπτει.*

Pag. 102. 3. μετὰ τοῦ ἐφόρει κοσμίου] ita paulo superius, de Paride Helenam abducente, διὰ τῶν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ πλοίων·
pro κοσμίου vero, *lege κόσμου.*

Pag. 103. 5. ἣν δὲ Τέμησσα τῇ γῆικῃ εὗστολος] γῆικα proprie de statura, hoc loco de forma corporis universaliter dicitur: interim observandum, vocabulum εὕστολος hic ad corporis ornatum, seu vestitum, commode referri non posse.

Pag. 103. 17. μεγαλόφθαλμος] μελανόφθαλμος habet Isac. Porphyrog. verum ex nostro corrigendus, cum immediate sequatur μελάγκοδος.

Pag. 103. 20. διμοιριαῖος] διμοιριαῖος infra saepiuscule. verum legendum cum Isac. Porphyrog. et Cedren. διμοιριαῖος. ἣν δὲ Οὐάλης τὴν γῆικαν διμοιριαῖαν ἔχων, quod Xylander vertit: *erat Valens statuta mediocri.* Leo Allatius vocabulum hoc reddit, *Duplarius:* Ego διμοιριαῖος, *statura Mediocre superante, excedente,* reddidi, ad Bessem, Assisque partes respectu habito. *Εὐμεγέθης* enim, sive *εὐμήκης*, pro solido supponatur; cuius Semissis sit mediocri statura; atque infra hanc, omnes κονδοειδεῖς, et Curti. Juxta hunc calculum ὁ διμοιριαῖος, qui Bessem habet, staturam mediocrem superabit. Atque eodem plane sensu Auctor infra, Tiberium Imp. διμοιριαῖον facit; quod Suetonio est, *Statura, quae justam excederet: in Tiberio, Tit. 68.*

Pag. 104. 6. στραβὸς] pro hoc Isac. Porphyrog. habet, ἐπερόφθαλμος.

Pag. 104. 10. μεγαλόφθαλμος] μεγαλόψυχος legit Porphyrog.

Pag. 104. 12. εὔσηντος] vox ista apud Lexicographos nullibi occurrit: Leo Allatius reddit *peropportune adoriens*, tanquam a σκυλάῳ ortum; ego vero, cum a perfecto passivo ali-

cujs verbi necessario deduci videtur, a σκύλομαι eam deductam puto, cujs perfectum, ἔσκυλμαι, ἔσκυλσαι, ἔσκυλται, unde σκυλτός atque hoc modo εὔσκυλτος, facile vexatus, sive ad iram pronus, impatiens, significabit. Occurrit etiam infra, lib. 12. in Aurelianii Imp. Characterisme, hominis trucis, ac Barbari, atque ad occidendos homines nati: ut de eo testatur Flav. Vopiscus et Eutropius.

Pag. 105. 11. φοβερὸς πολεμιστὴς καὶ βαρύφωνος] Isac. Porphyrog. itaque hoc loco aliter interpungendus, quam hodie editur: ibi enim legitur, φοβερὸς πολεμιστὴς, ἐν πολέμῳ βαρύφωνος: ac si, non nisi in bello, βαρύφωνος fuisset Hector.

Pag. 105. 13. Αγῆφοβος διμυριαῖος] Scr. διμοιριαῖος, sive potius διμοιραιος, uti supra monuimus.

Pag. 106. 4. ἀναφάλας] vocabulum inusitatum, pro φαλαρὸς. Hesych. ἀναφαλλαντώματι, φαλαρώματι. ἀναφάλαντος, idem significat, apud septuag. Levit. c. 13. et ἀναφαλαντίας, apud Lucian. ἀναφαλαντίασις etiam apud Aristotelem Hist. animal l. 3. c. 11. calvitiem significat, sed proprie quae in superciliis, et fronte est. Suidas: Ανάστιλος, ἀναφαλαντίας. ἄκοσμος τὴν κεφαλήν φάλα γὰρ κόσμος τίς.

Pag. 106. 10. εὐριός] Scr. εὐρινος, uti Noster habet ubique; pro quo Isac. Porphyrog. εὐριν, magis Graece.

Pag. 106. 12. μακροχαράκτηρος] pro hoc Isac. Porphyrog. habet, μακροπρόσωπος; quod vocis hujus interpretationem nostram confirmat.

Ibid. γελασίνας ἔχονσα ἐν ταῖς παρειαῖς] forte legendum, γελασίνους. Γέλασῖνοι dicti sunt rugae sive surculi illi, qui ridentium in ore siunt. Suid. γελασίνους. γραμμαῖς ταῖς ἐν τοῦ γελᾶν γενομέναις. Martial. lib. 7.

Nec cibus ipse juvat, morsu fraudatus acetii:

Nec grata est facies, cui gelasinus abest.

Isac. Porphyrogen. habet, γελασίνας ἔχονσα τὰς παρειάς.

Pag. 106. 19. λευκὴ πάνν,] ista apud Isac. Porphyrog. mala interpunctione laborant; legenda sunt itaque hoc modo, λευκὴ πάνν, ἀνδρῶδης τὴν πλάσιν.

Pag. 107. 1. καθὼς ὁ σοφάτατος Δίκτυς] Characterismata quaedam Graecorum, et Trojanorum, nostris licet parum affinia, apud Daretem Phrygium habentur: at in Dicty Cretensi, qui hodie extat, nil hujusmodi invenitur. Dicty ergo alio usus videtur Autor noster.

Pag. 107. 12. Αγαμέμνων υἱὸς Ατρέως] Immo Atrei nepos erat Agamemnon, Plisthenis vero filius; uti supra monuimus. Quod mirum est non advertisse Auctorem nostrum, si modo eodem qui hodie extat Dicty Cretensi usus est.

Pag. 107. 13. Μενέλαος, καὶ Λήιστος] Peneleum illum vocat Dictys. Sed nec in navium numero cum nostro convenit.

Pag. 108. 2. Αμφιγενείας, ἐξ Ιλίου.] Hujus nec apud Dictym, nec Daretem mentio ulla. Ilii vero nomine vocatas urbes quinque enumerat Stephanus de Urb. quarum tertiam Macedoniae, quartam Thessaliae, quintam Thraciae esse testatur.

Pag. 108. 4. Κεφαληνίας Ιθάκης] Male hic conjunguntur istae Insulae ac si una essent. Ulisses enim ex Ithaca, insula Cephaleniae vicina. Stephan. de urb. Ιθάκη νῆσος, πρὸς τὴν Κεφαληνίαν, ἀπὸ Ιθάκου, ἀφ' ἧς ὁ Οδυσσεύς. Hesychius item Cephaleniam juxta Ithacam ponit. Κεφαλῆνες, ἔθνος παρὰ τὴν Ιθάκην.

Pag. 108. 5. Αχιλλεὺς, ἐκ τοῦ Αργούς τῆς Ελλαδος] Achilles non ex Argo Helladica, sive Peloponesiaca, sed Thessalica oriundus. Stephanus de urb. undecim urbes hoc nomine appellatas enumerans, tertiam Thessaliae facit. Dictys Cretens. Graecorum Classem colligens, ex Pelasgis quinquaginta, inquit: Dares Phryg. etiam Achillem ex Phthia (*Pithia* codices impressi habent, mendose:) dicit, navibus numero L. instructum. Pelasgia vero, et Phthia, Thessaliae partes sunt, uti supra diximus. Constantin Manasses.

O δὲ Φθιώτης Αχιλλεὺς ἔλαμπεν ὑπὲρ πάντας.

Pag. 108. 9. αἱ πᾶσαι νῆσοι τῶν Ελλήνων ασν.] Dictys Cretensis 1275. enumerat, Dares Phrygius, 1140. Tzetzes in Lycochron. 1186. nequaquam cum nostro, nec secum, convenientes.

Pag. 108. 21. φανεροὶ δὲ προσέμειναν] φανεροὶ ubique apud Autorem nostrum pro nomine multitudinis usurpati; idemque sonat, quod πολλοὶ sive πλεῖστοι. ita infra lib. 7. p. 155. καὶ φανεροὶ τῶν τῆς πόλεως λευπροὶ. ex urbis autem primariis plurimi. item lib. 18. p. 496. de Trulla magnae Ecclesiae Constantinopolitanae loquens haec habet: ὅηξας γὰρ ἦν εἰς φανεροὺς τόπους, pluribus in locis perrupta fuerat. Caeterum hujusmodi exempla passim occurunt.

Pag. 109. 2. ζώδιον τῆς Πάλλαδος] ita etiam Cedrenus: Verum Xylander ξόανον ibi legendum suspicatur; haud recte. Hesychius. Ανωτήρια, τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ζώδια ἀνατιθέμενα. ζώδιον hoc loco idem sonat, quod ἀπεικόνισμα, sive ἄγαλμα. Pherecydes apud Is. Tzetzem, Palladia vocat, τὰ ἀχειροποίητα μορφῶματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον, ποντικοὶ statuas, sed quicquid coelitus in terram vibratur. Apollodorus etiam apud eundem, tradit, *Ilium*, postquam *Ilium* condidisset, vaccam sequutum: orasse ut videret signum, tuncque Palladium decidisse. Caeterum Palladium hoc, τέλεσμα quoddam fuisse putat doctissimus Jac. Gaffarellus, *Curiositatum Inauditarum*, Gallice scriptarum, part. 2. cap. 6. cui ipse etiam libentissime accedo, Autoris nostri fretus testimonio, qui asserit Palladium fuisse τετελεσμένον τι εἰς νίκην, φυλάττον τὴν πόλιν

Ἐνθα ἀπόκειται ἀπαράληττον. *Imagunculam, ritu Mysticō prae-paratam, in Victoriam scilicet, et ut urbem, in qua servabatur, inexpugnabilem praestaret*: ubi habemus et Telesmatum praeparandorum modum eorumque usum. De his vero consulat Lector laudatum Gassarellum, libro supra citato. Libro etiam 16. Alchemistam quendam Joannem Isthmeum nomine, introducit ζώδια ὄβρων ζων, Imagunculas obryzas populo venditantem. Zodiaci vero signa peculiariter Ζώδια apud Athenaeum, Aristotelem aliasque vocantur.

Pag. 109. 3. φυλάττοντα τὴν πόλιν] Scr. φυλάττον.

Pag. 109. 7. Επίτροπον] Επίτροπον habet Cedrenus. Orbis vero terrae in partes generales, Asiam, Europam, Africam, distributionem non esse adeo antiquam appetet ex Stephano de Urb. qui Asiam Homero, Europamque incognitas fuisse testatur: ἀγνοεῖ γὰρ Ομηρος τὴν Ασίαν, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην.

Pag. 109. 13. ὅτε τὰς ἔορτας τῶν Αναθημάτων εἶχον] Cedrenus habet, ἐν ἡμέραις τῶν ἔορτῶν solummodo. De hoc festo τῶν Αναθημάτων apud Autores altum ubique silentium τὰ ἀναθήματα, donaria Diis sacrata. Poll. 1. 1. τὰ δὲ ἀναθήματα ὡς ἐπιπολὺ, στέφανοι, φιάλαι, ἐκπώματα, θυμιατήρια, χονσίδες, ἀργυρίδες, οἰνοχόαι, ἀμφορίσκοι. Sunt etiam ornamenta alia quaelibet, aut urbis, ut templa, Porticus Basilicae, teste Strabone, 1. 5. Convivii etiam, ap. Hesych. Αναθήματα, δαιτός· καὶ ποσμήματα τῆς εὐωνίας.

Pag. 109. 16. εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον ἀφέλεσθαι] Scr. ἀφέλεσθε.

Pag. 109. 17. Εμοὶ ἔχοεώστηται] Scr. πεχοεώστηται.

Pag. 109. 19. γεναμένη παραίησις] Scr. γενομένη.

Pag. 110. 2. τοῦ Θουμβίου Απόλλωνος] Scr. Θυμβραῖον, sive Θυμβρίον, a Thymbra, Troadis urbe, ad Thymbrium, vel Thymbrim fluvium sita, sic dictus Apollo. Hesych. Θύμβρα, τόπος τῆς Πλίου περὶ τὸν Θύμβρον λεγόμενον ποταμὸν, οὗτος ὁ νομασθέντα τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀπεχοντα σταδίους δέκα, ὅπου γε καὶ ἱερὸν, Απόλλωνος Θυμβράκον, (Scr. Θυμβραῖον.) Eustathius fluvium hunc Θύμβριν vocat, ἀφ' οὗ Απόλλωνος Θυμβραῖον ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐτοξεύθη Αχιλλεύς. Stephano Θύμβριος dicitur. Θύμβρα, πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραῖον φίλον αὐτοῦ· οὗ ποταμὸς Θύμβριος, ἀφ' οὗ Απόλλωνος Θυμβραῖον ἱερόν.

Pag. 110. 20. Θαρσεῖν δὲ Φιλοκτήτη κράξας] locutio ἀσύντακτος. mallem, ἔμου κράξαντος.

Pag. 111. 2. φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφυρῷ] Ita etiam Dictys Cretens. 1. 4. *Et jam fugientem insecurus, tertio vulnere per utrumque pedem trajicit.* φιβλών vero, Fibulo, et φιβλα, Fibula. Hesych. φιβλα, πόρπη, φικίον, περόνη.

Pag. 111. 5. τὸν Βούνιμον, καὶ Κορυθαῖον, καὶ Ιδέον]

Scr. Ιδαιον. Bnimus, Corinthus, atque Idus hi vocantur apud Dictym l. 5. Is. Tzetzes quatuor enumerat Βούνικον, Κόρυθον, Αγαννον, καὶ Ιδαιον, ad Lycophron. p. 123.

Pag. 111. 7. ἐωρακοῦσα] Scr. ἐωρακνία.

Ibid. Οἰνόη] Οἰνώη, uti Cedreno, Tzetzi, aliisque dicta est.

Ibid. ἔαυτῆ ἀπεχοήσατο ἀγχόνη] ita etiam Cedrenus, et Isac. Tzelzes, qui Dictym etiam autorem citat: ἦ πατέ τὸν Δικτυν, βροχαῖς ἀπαγχθεῖσα. Dictys tamen quem hodie habemus, eam ex moerore mortuam hisce testatur verbis. Sed fertur Oenonem, viso Alexandri cadavere, adeo commotam, uti amissa mente obstupeficeret, ac paulatim per moerorem deficiente animo concideret: atque ita, uno eodemque funere cum Alexandro con tegitur.

Pag. 111. 9. ἡρῷοτηριάσθη] Scr. ἡρῷωτηριάσθη. Hesych. Αηρωτηριάσας, τὰ ἄκρα ἀποτεμών.

Pag. 111. 21. θυσιῶν γὰρ τότε ἐπιτελουντων τῶν Τρώων] θυσίας scribi Syntaceos ratio postulat.

Pag. 112. 17. ἐν ταῖς μάχαις απολωμένων] Scr. ἀπολουμένων.

Pag. 112. 22. Πεισθέντες δὲ ἡμεῖς] Scr. ὑμεῖς et deinde τοῦ Αντιγόνου, omnino legendum, τῷ Αντιγόνῳ.

Pag. 113. 2. χρυσίου τάλαντα β'.] Cedrenus numerat duo millia talentorum, παίγε ἐπύπωσαν χρυσίου τάλαντα δισχίλια: Dictis etiam eundem habet Talentorum numerum lib. 5. ad postremum binis millibus talentorum auri atque argenti rem decidunt. β'. itaque numerale, hoc loco Autoris nostri, virgulam subscriptam habere debuit, hoc modo, β'. ad δισχίλια notanda.

Pag. 113. 3. ἐπανήλθαμεν πρὸς ὑμᾶς] Scr. ἐπανήλθομεν: nisi quis ἥλθαμεν per syncopen formatum, ab ἥλεύθαμεν, Perfecto Med. ab inusitato ἔλευθω retinere malit.

Pag. 113. 5. τὸν δούριον ἵππον] Equum Ligneum Hesych. δοῦρα, δῶρα, πώπας, καὶ ξύλα inde δούριος et δονράτιος apud eundem, ξύλινος.

Pag. 113. 11. ἀποδώσομεν τὴν Ελένην] Scr. ἀποδώσωμεν.

Pag. 114. 7. βουλόμενος εἰς τὴν Ιθάκην πόλιν,] ἀποπλέειν, aut quid tale supplendum videtur. Caeterum Ithaca, non urbs, sed Insula erat, unde oriundus Ulisses. Stephan. de urb. Ιθάκη νῆσος πρὸς τῇ Κεφαληνίᾳ, ἀπὸ Ιθάκου, ἀφ' ἧς Οδυσσεύς.

Pag. 114. 9. εἰς χώραν λεγομένην Μαρωνίδα.] Μαρώνειαν vocat Isac. Tzetz. ad Lycophron. μετὰ τὴν Πίλον πόρθησιν, Οδυσσεὺς ἔξωθεις ἀνέμοις, παταίρει πρὸς Κίκονας, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν "Ισμαρον πορθεῖ, τὴν νῦν λεγομένην Μαρωνειαν, etc. Stephan. de urb. Μαρώνεια, πόλις Κίκονίας, πατὰ τὴν ἐν Θράκῃ χερβόνησον. Urbem vero quam Tzetzes Ismarum, Dictys Ζιμαρον vocat lib. 6. Quo pacto appulsus Ζιμαρον, multa inde per bellum quaesita praeda navigaverit.

Pag. 114. 2. *νῖονς γεναμένους*] Scr. *γενομένους*.

Pag. 115. 3. *τῶν λεγομένων Λεστρηγόνων*] Scr. *Λαιστρηγόνων*. Stephan. de urb. *Λαιστρηγόνες*, πρῶτοι μετὰ Κυκλωπῶν ὥκησαν Σικελίαν.

Pag. 115. 8. *μέγας τοῖς σώμασι*] pro *τῷ σώματι*, inusitata numeri ἐναλλαγῇ.

Pag. 116. 20. *ὄνόματι Ελπη*] Hanc Polyphemi filiam Arenen, et amasium ejus Elpenorem vocat Dictys: ex quo licet Author noster, de Bello Trojanos inter Graecosque, haec omnia se descriptissime supra asserat, autorem tamen hic alium, Sisyphum Coum profert.

Pag. 117. 19. *ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ*] Haec nullo modo congruere videntur; ideoque locum mutilum existimo. Infra enim eas Atlantis facit filias: Aeolum quidem duodena prole gaudentem praedicat Quintus Smyrnaeus, *Νόστων lib. his verbis.*

δόμοι δ' ἄγχιστα πέλοντα
Αἰόλον Ιπποτάδαο· πίχεν δέ μιν ἔνδον ἔοντα.

Σύν τ' ἀλόγῳ, καὶ παισὶ δυοπαίδενα.

Pag. 117. 22. *τῇ λεγομένῃ Εέᾳ*] Scr. *Αἰαίῃ*. ita insulam hanc vocat Apollonius Rhod. Argonaut. l. 4.

Αὔσονίης ἀπτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες
Ιξον δ' Αἰαίης λιμένα πλυτόν. ἐκ δ' ἄρα τηὸς
Πεισματ' ἐπ' ήϊόνων σχεδόθεν βάλον. ἐνθάδε Κίρκην
Εὖρον.

Aeolianam hanc vocat Tzetzes in Lycophron. *κώπαις δὲ πλέοντες*, *ἥλθον εἰς τὴν Αἰανήν*, *νῆσον τῆς Κίρκης*, *ἥτις ἐθηριοποιεῖ τὸν ἀνθρώπους*.

Pag. 118. 10. *ὑποταγὴν φίλτρου δεινοῦ*] locus mutilus: *ξυποιῶν αὐτοῖς*, aut quid tale deesse videtur, ut sensus plenus sit.

Pag. 120. 13. *μηδὲν ἔνφρασιν*] Vocabulum parum Graecum; quod *ἔνφρασιν* forte dixisset.

Pag. 121. 8. *λεγομένη ἡ Νεκύόπομπος*] Lacum hunc, *Νεκύοπον*, vocat Cedrenus: *εἴτα εἰς λίμνην τὴν καλούμένην Νεκύοπον*, *ἐν ᾧ διὰ φαντασμάτων ἔγνω τὰ μέλλοντα συμβαίνειν αὐτῷ*. Dictys Cret. rem narrans, de loci nomine silet. *Inde liberatus, pervenerit ad eum locum, in quo exhibitis quibusdam sacrī futura defunctorum animis dignoscerentur*. Nékueς, idem quod νεκροί, teste Hesychio. Mercurius etiam, *Νεκύόπομπος*, id est, *Manium ductor*, Luciano dictus: quia Manibus ad inferos ducendis praeest. Atque iste Ulissis cum magis hisce congressus, ejus ad Inferos descensus est apud Mythologos.

Pag. 121. 22. *καὶ διασώζοντας αὐτόν τινας*,] διασώζοντες hic, pro ὁδηγοῖς, viae ducibus, aut stipatoribus satellitibus custodibus, usurpati: ita etiam infra, in Joviano Imp. p. 321. Ἐλαβε μεθ' ἔαντοῦ ὁ βασιλεὺς Ιοβιανὸς ἔνα τῶν σατραπῶν etc. εἰς τὸ διασῶσαι αὐτὸν, καὶ τὰ ἔξπεδιτα αὐτοῦ, ἐκ τῆς Περσικῆς χώρας.

Constantin. Porphyrogen. de Administrand. Imper. cap. 7. ἡνίκα περάσῃ βασιλικὸς εἰς Χερσῶνα ἔνεκα τῆς τοιωτῆς διακονίας, ὁ φέλει εὐθὺς ἀπόστελλειν εἰς Παττιναῖαν, καὶ ἐπιχειρεῖν ὄψιδας παρ' αὐτῷν, καὶ διασώστας etc. Diasostes etiam a Latinis recentioribus, pro itineris duce frequenter occurrit. Luitprand. Legat. ad Nicephor. ad finem: *Michael vocatus est et Diasostes meus, etc.*

Pag. 122. 11. εἰς τόπον λεγόμενον Σήγον] Rheteum vocat hunc locum Dictys Cret. *Interim Neoptolemus, advecta ligni materia, Ajacem cremat: reliquiasque urna conditas, in Rhetaeo se peliendas procurat.*

Pag. 122. 16. τὴν γεναμένην τιμὴν] Scr. γενομένην.

Pag. 124. 6. ἐαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος δίψας] mallem, ἔρδιψε.

Pag. 124. 12. ἐπεσεν εἰς τὸν πόδας αὐτοῦ πλωτὸς] ad pedes ejus cecidit pronus, id est, membris natantium more explicatis; duriuscula licet vocabuli translatione: nisi quis πρωτος reponendum censeat: quod et Gregorio nostro visum est. Cedrenus habet, πάντας ἵνετενε προκυλινδούμενος, ad pedes eorum provolutus.

Pag. 125. 1. τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ἐννοήσας] ita etiam infra, in Romulo: τῆς τοῦ βίου ἡδονῆς ἐπεθύμησε.

Pag. 126. 13. τὸν δὲ ὄπλιτας ἀφανίζοντινοι οἱ Αἴλαντες] legendum ex praecedentibus videtur, τὸν δὲ ἵππεῖς: Equitibus enim Ajaces opposuit. Dictys tamen, unde forte haec sumpta, Peditibus eos adversos statuit: *Pedibus* (leg. *Peditibus*) Ajaces duo, Diomedes, Agamemnon, et Tlepolemus, et cum Jalmeno Ascalaphus opponerentur: de bel. Tro. I. 4.

Pag. 127. 9. ὁ Τίθων τις ὀνόματι] Hunc Memnonem vocat Dictys Tithoni et Auroraë filium: ita etiam infra Auctor noster.

Pag. 127. 18. καὶ σφενδόβολα] magis Graece σφενδόνας dixerit.

Pag. 129. 2. ἀνατρέπει τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ] Dictys Cret. I. 4. *Tum dux noster summa vi Umbonem scuti ejus telo aliquantum perforatum viribus ingruens, impulit, vertitque ei latus.*

Pag. 129. 6. γυμνωθέντος τοῦ τένοντος] Cedrenus: τὸ δόρυ βαλὼν εἰς τὸν Μέμνονος τραχῆλον γυμνωθέντα. Dictys etiam; et nudatum scuto hostis jugulum hasta transfigit. *Ténontα* etiam, pro cervice usurpatur, apud Lucian. in Cataplo: καὶ τὸν τένοντα τοῦ Τυράννου καταπατεῖ. Hesych. *Ténontα* τὸ ἐν τῷ τραχῆλῳ νεῦρον. Suidas etiam τὸν *Ténontας* vocat, τοῦ τραχῆλου τὰ διατεταμένα νεῦρα. Τεύρουν βαθὺν τένοντα. ὁ δὲ ταῦρος πλεγεὶς, καὶ διαποτεῖς τὸν τένοντας, ἥσυχη καὶ κοσμίως κατηνέχθη. Sibyllina Orac. lib. 5. ad fin. *Aίγονέρως* ἐπλήξει νέου ταύρου τένοντα. Galenus in Isagoge, cervicis posteriorem partem hoc nomine appellari asserit: τοῦ τραχῆλου τὰ μὲν ὄπισθεν ιδίως τένοντας ὀνομάζονται. Hippocrates tamen τένοντας appellare solet muscularum fines, quos ἀπονευρώσεις nominant Anatomici. *Tendines* Latinis dicti sunt.

Pag. 130. 11. πέμποντά τινα] Scr. πέμπει. Cedrenus: Εω-
ρωτῶς δὲ ὁ Πρίαμος τὸν Αχιλλέα, πέμπει τὸν Ιδαῖον πρὸς αὐτὸν
ἐν ἄλσει, etc.

Pag. 131. 20. δόλῳ εἰργάσαντό με] *fraudem mihi fecerunt.*
forte scribendum, δόλον εἰργάσαντό με, cum duplii accusativo,
quo pacto ἔργάζομαι, frequenter usurpatum tradit Moschopulus,
voc. Atticar. Collect: ἔργάζομαι σε πακόν, μετὰ δύο αἰτιῶν· καὶ,
ποιῶ σε πακόν. Adverbium etiam quandoque, loco Accusativi
alterius, eodem teste ponitur: καὶ μετὰ ἐπιδόγματος, ποιῶ σε
πακῶς, τὸ ἔργάζομαι σε πακᾶς.

Pag. 133. 2. ηὐρέθη ἐπὶ Κλαυδίου Νέρωνος] Ista tamen
infra referuntur, non ad Neronis, sed ad Claudii Neronis deces-
soris annum XIII.

Pag. 133. 7. ἐπὶ τὴν Μυκηναίων] supple πόλιν; uti habet
paulo inferius.

Pag. 133. 19. ἀπὸ τοῦ Σχυνέως] Hunc Σχοινέα vocat
Cedrenus.

Pag. 134. 2. συνανεγνωκότι,] Eodem sensu usurpatum ha-
bes hoc vocabulum infra, lib. 14. in Theodosio jun. ἀνεγίνωσκεν
ἔσω εἰς τὸ παλάτιον: *in Palatio interiore literis imbutus est;* et
deinde: συνανεγνωσκεν αὐτῷ ἄλλος νεώτερος, studiorum socium
habuit juvenem alium, etc.

Pag. 134. 22. εἰς ἔξιχίαν ἥλθεν] sensus loci istius, ex
Historia ipsa, satis notus: unde vero hoc monstruosum vocabu-
lum, ἔξιχία, non habeo dicere. Supra etiam quid tale occurrit,
de Menelao Helenae raptæ nuncium accipiente: καὶ ἀπέμεινεν
ἀνοίσας ὁ Μενέλαος, ὡς ἔξηχος. Cedrenus, de Orestis insania
loquens, haec habet; καὶ ποτὲ μὲν ἐν ἀνέσει διῆγε, ποτὲ δὲ τὰ
ἔξοχων ἐπετέλει: ubi ἔξιχίαν nostram per τὰ τῶν ἔξοχων ex-
primere videtur. Ego vero pro *mentis alienatione* ἔξιχίαν hic
poni existimo: adeo ut horum verborum εἰς ἔξιχίαν ἥλθεν ἀπὸ^{τῆς}
μανίας παρ' ἐαυτὸν γενόμενος sensus ad verbum sit; *in men-
tis alienationem* devenit propter furorem, praeter se existens.

Pag. 135. 4. οἱ ἱερεῖς ἀγνεύσαντες τὸν Ορέστην] Omnino
legendum; ἀγνίσαντες τὸν Ορέστην: eadem habes apud Dictyn:
Mnestheus liberatum Orestem a Parricidii criminis, purgatumque
more patrio cunctis remedius, quae ad oblivionem hujusmodi fa-
cinoris, adhiberi solita erant, Mycenas remittit.

Pag. 135. 6. ἐφ' ὦ ὁ Ἀρειος πάγος ὑπῆρχε] *Areios πάγος*
erat Forum Atheniense, in Acropoli, seu urbis parte superiore
positum. Hesych. *Areios πάγος*. ἐν Αθήναις διαστήμοιν ἐν τῇ
Αποροπόλει. Urbs enim εἰς τὴν ἄνω et εἰς τὴν πάτω πόλιν di-
videbatur. Stephano etiam ἀκρωτήριον Αθήνησιν dicitur, ex
Apollodoro, ἐν ὦ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ
σιδῆρου γιγνομένας μιαυφονίας: uti, licet ad caedes gladio tantum
perpetratas Areopagitarum censuram restringat Stephanus, ad

alias tamen quascunque voluntarias eam extendere infra videbimus. Forum hoc erat in Quarta urbis regione, in colle Tritonii Montis; uti nos docet Hilduinus, Dionysii Areopagitae vita, apud Jo. Meurs. de Fort. Athen. his verbis. *Quarta regio in eadem urbe est, ubi Idolum Martis, et simulachrum Herculis, in colle Tritonii montis, in medio urbis positi steterat, ad colendum multis immolationibus, et delusionibus, Martem et Herculem; quos illi deos maximos, et fortissimos, adorabant. Ubi etiam exercebantur judicia, et docebantur fora, ingenique omnis solertia etc.* Cognoscebat autem Areopagus de Incendiis, beneficiis, vulneribus, caedibusque praemeditatis: teste Jul. Polluce, lib. 8. cap. 10. *Δικαιστήρια Αθήνησιν, Αρειος πάγος ἐδίπαξε δὲ φόνου, καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, καὶ πυροῦ, καὶ φρουρᾶς, ἔνα τις ἀποκτέννη δούς.* De caedibus itaque quibuscunque voluntariis Athenienses coram Areopagitis causam dicebant; idque tribus diebus continuis per singulos menses: uti Idem testatur, loco citato: *καθ' ἕκαστον δὲ μῆνα, τριῶν ἡμερῶν ἐδίπαξον ἔφεξης, τετάρτη φθίνοντος, τρίτη, δευτέρᾳ: id est, xxvii. xxviii. xxix. cujusque mensis diebus.* Attici enim ultimi mensis δεκαμέρου dies, Latinorum more, ordine retrogrado numerabant; diem mensis ultimum ἔνην καὶ νέαν, penultimum φθίνοντος δευτέραν, antepenultimum, φθίνοντος τρίτην, et sic deinceps ad mensis diem vicesimum primum inclusive, vocantes. Fori hujus judices ὑπειθοι, sub Dio jus dicebant noctu etiam, non interdiu forum illic agi testatur Lucianus: *ώς μὴ ἐς τὸν λέγοντας, ἀλλ᾽ ἐς τὰ λέγομενα ἀποβλέποιεν:* ideoque Exordiis uti Orationibus, aut affectuum commotione, non licebat, teste Jul. Polluce lib. 8. cap. 10. *προοιμιάζεσθαι δὲ, οὐκ ἔξην· οὐδὲ οἰκτίζεσθαι.*

Pag. 135. 11. *Ταῦτα Δίκτυα*] Hujus Mnesthei pro Oreste latae sententiae apud Dictyn. lib. 6. Hyacis vero ibi mentio nulla.

Pag. 136. 1. *ἀργαλέως νόσου*] Scr. *ἀργαλέης*: uti habet Cedrenus.

Pag. 136. 2. *Σκυθίης τε γαῖαν παταλάβοις*] Scr. *παταλάβης*, cum Cedreno.

Pag. 136. 3. *Λύσαιδος δὲ χώραν*] Cedrenus, *Αὔλιδός τε χώραν*, uti et ipse infra habet. *Ταῦροι, et Ταῦροι*, aliis regio haec dicta: Isac. Tzetzes. *Ἐχογεις δ' ὁ θεός τῆς μανίας αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι, εἰ τὸ ἐν Ταύροις ξόανον τῆς Αρτέμιδος μεταπομίσει. οἱ δὲ Ταῦροι μοῖρα Σκυθῶν.* Tauri vero Scythiae pars.

Pag. 136. 4. *ἐν χθονίης Βαρβάρων*] *ἐκ χθονὸς βαρβ.* Cedrenus.

Pag. 136. 5. *Συρίης γαῖαν σειομένην*] seioménenη non habetur apud Cedrenum: et deinde, *αὐλῶνος Σιλπίου ὄρος*, legit. Porro Oraculum Syriam vocat *σειομένην*, ob frequentes ad

montem Silpium, partesque vicinas, terrae tremores, quos plurimos enumerat deinceps Auctor noster.

Pag. 136. 12. προσέσχεν δ Ορέστης ἵερὸν, ἐστῶτι] Scr. ἐστός. προσέσχεν hic pro ἔώσα ponitur locutione Barbara: Forte scribendum, προσέσχεν δ Ορέστης ἵερῷ ἐστῶτι. Infra etiam in Orestis historia, p. 109. οἱ δὲ Σύροι προσεσχηκότες τὸ σχῆμα τῆς στήλης.

Pag. 137. 15. καὶ ἀφώρισαν παραμίαν] vocabulum barbarum, pro καθ' αὐτὸν, seorsim.

Pag. 138. 9. γράψας εἰς δίπτυχον] Diptycha apud Scriptores Ecclesiasticos sunt Tabulae illae duplices, quibus Defunctorum, vivorumque nomina inscribebantur: Apud Auctorem etiam nostrum quandoque eundem habet sensum: ut infra, lib. 17. Justinus Imperator, i. Imperii anno Paulum quendam in Patriarchatum Antiochensem promovit, ὅστις τοὺς τῆς συνόδου Χαλκηδόνος ἑξακοσίους τριάκοντα ἐπισκόπους ἐνέταξε τοῖς διπτύχοις τῶν ἑκατησιῶν ἐκάστης πόλεως. Δίπτυχον vero, singulari numero, apud autorem nostrum ubique, fortasse etiam apud alios, *Tabulas scriptorias* communes denotat: ita in hoc loco: ut et infra, lib. 10. ubi Apollonius Tyaneus, ab Antiochensibus rogalus uti Telesima eis faceret adversus terrae motus, λαβὼν δίπτυχον, ἔγραψε ταῦτα. *Sumptis tabulis ista scripsit*: etc. Cedrenus etiam in hac Orestis historia, eodem utitur vocabulo: εἰληφὼς δὲ τὸ δίπτυχον, ἔξηλθε τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔλθων ὅπου Ορέστης ἐφρουρεῖτο, ἥτις αὐτο τοὺς φρουροὺς Σκύθας, καὶ εἰσελθὼν ἐπεδίδου τὴν πυκτὴν, οὔτως εἰπών: etc. ubi, quod prius, δίπτυχον dixerat, postea πυκτὴν, Pugillares vocat. Δίπτυχα etiam aliquando plurali numero, tabulas etiam scriptorias communes denotat. uti infra lib. 6. de Croeso Oraculum Delphicum consulente habetur: καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτοῖς γράψας τὸν χρησμὸν ἐν διπτύχοις.

Pag. 139. 1. ἐπὶ τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ τὸ δεξιόν] Scr. τὴν ὠμοπλάτην αὐτοῦ τὴν δεξιάν. Jul. Poll. 1. 2. τὰς δὲ ὠμοπλάτας, εἰσὶν οἱ καὶ ἐπινωτίους, καὶ πλάτας ἐκάλεσαν.

Pag. 139. 9. εἰς τὸ Σαρακηνικὸν λίμητον] ad Saracenicos fines: de voce λίμητον, quod quandoque per i scribitur, λίμιτον, pauca supra notavimus: consule etiam J. Meursium. Interim Cedrenus corrigendus, qui, ex Librariorum oscitantia, Regionem nescio quam Saracenicam, *Emet* dictam, nobis profert vocabulo scilicet ex λιμέτῳ corrupto: ἥλθον πρὸς ἀνατολὴν, ἐπὶ τὸ Σαρακηνικὸν Εμέτ: scribendum, ἐπὶ τὸ Σαρακηνικὸν λίμητον.

Pag. 139. 17. στήλην χαλκῆν τυχέας] forte scribendum, τύχης, aut εἰς τύχην.

Pag. 139. 21. δέχυνδο θεὰ πόα Νύσσα] Ita habebat Codex MS. quo unico usi sumus: nec loco huic obscuriori enucleando lucem aliquam nobis praestitit Cedrenus, qui Auctoris nostri vestigiis alioqui, per totam hanc Orestis historiam, diligenter

satis insistit. Investiganti itaque mihi, quodnam vocabuli sit hoc πτωα, subiit tandem suspicari, πτωα forte legendum esse. Certe hoc nomine vocatam fuisse tum Latonam, tum filium ejus Apollinem, filiamque Dianam, testatur Isac. Tzetzes in Lycophron. his verbis: Λητοὶ ἐν Δήλῳ γεννώσῃ Αρτεμιν, καὶ Απόλλωνα, σὺς μέγας ἄγριος ἔφανη. ίδουσα δὲ τοῦτον ἐπτοήθη, καὶ πτωα ἐκλήθη, δύοις δὲ καὶ η Ἀρτεμις, καὶ ὁ Απόλλων Πτωος. Iphigeniam itaque, Dianae sacerdotem, Numini huic novo a se ipsa sacrato, Divae suae ritus peragentem, etiam nomen ejus Πτωα adhibuisse baud prorsus incredibile est; quodque olim, Πτωα Αρτεμις, Πτωα Νύσσα nunc dixisse.

Pag. 140. 2. ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης] ἐκ τῆς χώρας ταύτης Cedrenus: rectius.

Pag. 140. 18. Σκυθῶν πόλιν] Cedrenus Σκυθόπολιν vocat, qui eam Βασάν olim dictam fuisse testatur p. 51. Stephan. de urb. Nyssae, prioris urbis nominis mentionem facit, his verbis. Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἡ Νύσσης ποίης Συρίας, Σκυθῶν πόλις πρότερον λεγομένων Βαίσων ὑπὸ τῶν Βαρθαρῶν. Ogi fuisse regiam olim, asserit Xylander, in Cedreni locum citatum; quem vide. urbs haec 600. stadiis distabat ab Hierosolymis, uti appareat ex Maccabaeor. lib. 2. cap. 12. ver. 29.

Pag. 141. 22. ὑπεράνω πίονος ὕσταται] Scr. ἶσ. ἔστησαν.

Pag. 142. 2. τοῦ Μελάντιον ὄφους τὸ ὄνομα Αμανον.] ita etiam Isac. Tzetz. in Lycophron. Orestis historiam recitans: Χειμασθέντες δὲ, ἐξώκειλαν περὶ τὰ τῆς Σελευκείας υῦν λεγομένης μέρη, καὶ περὶ Αντιόχειαν, καὶ τὸ Μελάντιον ὄφος, ὃ ἀπὸ τοῦ πανθῆναι τὸν Ορέστην ἐκεῖ τῆς μανίας, Αμανον ἐκλήθη. Eadem habentur apud Stephan. de urb.

Pag. 142. 8. προσεσχηκότες τὸ σχῆμα] hoc locutionis genus occurrit supra, p. 102.

Pag. 143. 13. ἵνι ἐκάλεσε Παλμοίραν] Πάλμυρα, Stephano, nostroque etiam infra, lib. 18. ubi haec ipsa repetita sunt, dicta est: verum quam absurde hic urbis a Salomone conditae nominis originem a Graeco fonte petit Auctor noster? Sed nec Goliathum hoc in loco prostravit David, sed in Judae partibus, ab Hierosolymis haud procul dissitis. Urbs vero haec, a Salomone quidem condita est, in deserto Syriae vicino, a Syria superiore dierum 2. itineris spatio, ab Euphrate unius, a Babylone sex dierum itineris spatio dissita: nomenque a Salomone datum habuit Thadmoram; licet Graecis, Palmira, dicta esset, Josepho teste Ant. Jud. 1. 8. c. 2. ταῦτην οὖν τὴν πόλιν οἰκοδομήσας, καὶ τείχεσιν ὀχυρωτάτοις περιβαλὼν, Θαδαμόραν ὄνομασε, καὶ τοῦτ' ἔτι υῦν καλεῖται παρὰ τοῖς Σύροις· οἱ δὲ Ελλῆνες αὐτὴν προσεγορεύουσι, Παλμυράν. Hebraice dicitur ρωτη Tadmor et Thadmor, 1. Reg. 9. et 2. Paralip. 8. item ρωτη, Tamar, Ezechiel. 47. Quidam hoc nomine urbem hanc vocatam volunt, quod eo loci Pal-

meta plurima sint, uti tradit Hieronymus de Loc. Hebr. την, *Tamar enim Palmam* significat.

Pag. 143. 17. ἐν οἷς ἔβασιλευσεν Αχαΐβ, βασιλεὺς Ιουδαίων] Ante hoc tempus regnum divisum fuerat in regnum Juda, et regnum Israel: in hoc vero, non in illo Salomonis successor erat Achabus.

Pag. 145. 15. βουλεύσασθε εὐλογηθῆναι] forte, βουλεύσατε. Septuag. leg. ποιήσατε μετ' ἔμοι εὐλογίαν.

Ibid. καὶ φάγεται] Scr. φάγετε.

Pag. 146. 15. ἡμέρα θλίψεως, δεσμοῦ etc.] Septuag. ἡμέρα θλίψεως, καὶ ἐλεγμοῦ, καὶ παροργισμοῦ ἡ ἡμέρα ταύτη.

Pag. 148. 22. Σαράχ τῶν πατράρχων] Scr. τὸν πάτρονον, ut habet Chron. Alexandrinum. Septuag. ἐν οἴκῳ Νεσεράχ θεοῦ αὐτοῦ.

Pag. 149. 9. στήλην χαλκῆν τῷ ἥλιῳ] στήλη, pro statua, frequenter occurrit apud recentiores: apud nostrum vero exemplis hujusmodi nihil usitatius. Inter alios vero Jo. Tzetzes, de Alexandri statua a Lysippo facta, verba faciens, haec habet, Chil. 8. Hist. 200.

Καὶ γὰρ καὶ παρατράχηλον ἐποίησεν ἐκεῖνον.

Δοκοῦντα βλέπειν οὐρανὸν, καὶ πᾶν ἡροιβωμένως,

Οποῖος ἦν Αλέξανδρος ὁ Μακεδών ἐκεῖνος.

Ωστε δοκεῖν τοὺς βλέποντας, Αλέξανδρον, οὐ στήλην.

Pag. 149. 10. ἡντινα ἐπάλεσαν Κολοσσὸν ὡς φοβερὸν θέαμα] Κολοσσοὶ statuae sunt praegrandes, atque inusitatae, stupendaque magnitudinis, teste Hesychio. Κολοσσοὶ, ἀγάλματα ὑπερομέγέθη. Erat autem Colossus iste 70. Cubitorum altitudine, uti testatur Philo Byzantius de 7. Orb. Spectacul. En ταύτῃ Κολοσσός ἐστι πηγέων ἔβδομήκοντα διεσπενασμένος εἰς Ήλιον: licet de cubitorum numero non convenit inter Auctores: de quo vide Leon. Allatii in Philon. Not. ubi obiter notandum, injuste ab Allatio vapulare Dalecampium, eo quod, Septuaginta cubitorum, et, pedum centum et quinque, idem esse asserere ausus sit. Licet enim pedes cv. nec cubitorum Geometricorum (si tamen Cubitus iste locum uspiam, praeterquam apud Origenem, haberit:) nec regiorum, nec communium; Cubitorum tamen Minorum, sive Sesquipedalium, (qui etiam Herodoto communis est) numerum exactissime implent. Herodot. I. 2. ἔξαπόδον μὲν τῆς ὁργυνῆς μετρεομένης, καὶ τετραπήγεος· τῶν ποδῶν μὲν τετραπτηλαίστων ἔοντων, τοῦ δὲ πήγεος ἔξαπαλαίστου. Passus, inquit, mensurae sex pedum, sive quatuor cubitorum: pedes autem, quatuor palmorum: Cubiti vero sex palmorum. Cubitum etiam Sesquipedalem facit Hesychius: Ηῆχυς, ὁ εἰς καὶ ἡμισυ ποῦς.

Pag. 150. 1. Ἐπὶ οὖν τῆς βασιλείας Ιωακείμ βασιλέως] Joakim iste, qui et Jechonias dictus est, quiique Babylonem captivus ductus est, Joakimi prioris filius erat. Vide 4. Reg. cap. 24.

Pag. 151. 3. πρῶτος ὁ Αρδεὺς] Αρδυσος hic Eusebio dictus est.

Pag. 151. 12. ἀστραγάλον χειρὸς ἀνθρώπου] ita etiam ex septuag. versione, Cedren. διὰ τοῦτο ἀπεστάλη ἀστραγάλος χειρὸς etc. Chron. Alex. καὶ ὁ βασιλεὺς ἔθεωρει τοὺς ἀστραγάλους τῆς χειρός. Constant. Manas.

Αστραγάλον εώραπε γράφοντα πρὸς τῷ τοίχῳ.

apud quos omnes — — ἀστραγάλος improprie sumitur, pro manus digito, seu articulo: apud Anatomicos enim Spinae vertebram, sive spondylum significat: pro Talo etiam quandoque ponitur, teste Hesychio: *Αστραγάλον, τὸν σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑποκάτω τοῦ σκέλους.* Jul. Pollux, lib. 2. c. 4. ἀστραγάλους Talos interiores esse testatur: οἱ δὲ ἀστραγάλοι, οὐ τὰ προῦχοντα, ἀλλὰ τὰ ἔνδοθεν κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν.

Pag. 152. 1. καὶ μεθ' ἡμέρας Δαρεῖος etc.] Ino eadem nocte occisum suisse Baltazarem, Assyriorum regem, testatur sacra Pagina Dan. cap. 5. Sed nec alias cum sacro textu concordat Auctor noster, in hac Baltazaris historia: inter alia vero cum Darius, apud Danielem, LXII. annos natus, regnum obtinuisse dicitur, noster sexagenarium tantum eum facit.

Pag. 152. 13. προειπόντος Θαλοῦ τοῦ φιλοσόφου τὴν ἔκλεψιν] De Thalete Eclipsem hanc praedicente, vide Herodotum lib. 1. Cedrenus asserit Thaletem Defectus solis, Lunaeque, et Aequinoctia primum deprendisse: καὶ πρῶτος τὴν ψυχὴν εἶπεν ἀνάρατον, ἔκλείψεις τε καὶ ἴσημερίας πατεῖληφε.

Pag. 152. 14. Πεισίστρατος πολεμῶν δημαρχογεῖ.] locum hunc suspectum habeo: Quid enim Pisistrato cum bello Astyagen inter Lydosque.

Pag. 152. 16. τοῦτο γνόντες οἱ Πεισαῖοι] Ser. Πισαῖοι. Stephan. de urb. Πίσα, πόλις καὶ κορήνη τῆς Ολυμπίας. ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἴδεται, καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἄγῶν τελεῖται.

Pag. 152. 18. τῷ κράτει τῆς δυνάμεως αὐτοῦ] αὐτοῦ, hoc loco, ad Solem referendum est; cuius Tutelae Pisaei se, resque suas commiserunt, Certamina haec Pythia ejus in honorem insti- tuentes.

Pag. 153. 1. τὰ Ισθμια τῷ Πλούτωνι] Certamina Isthmia, post Nemaea, instituta tradunt alii; ab Isthmo Corinthiaco, ubi primum celebrata sunt, sic dicta: nec Plutonis, ut Noster, sed Neptuni in honorem, qui Isthmius etiam inde vocatus: Stephan. de urb. in Ισθμός. ἔστι καὶ Κορίνθου Ισθμὸς, ἐν ᾧ Ισθμιος ὁ Ποσειδῶν.

Pag. 153. 20. καὶ δηλοῖ Κύρῳ] id est, *Literas Cyro mittit:* hoc sensu enim δηλῶσαι passim apud hunc nostrum usurpat. Ita infra, lib. 14. p. 353. Theodosius Junior Eudoxiae filiae, ob Roman ab ea Vandalis proditam, adeo infensus erat, ut nullam

omnino deinceps rationem ejus habuerit, sed nec per literas eam compellare voluerit; καὶ ἔσεν αὐτὴν ἐν τῇ Αφρικῇ, παρὰ Ζινζιόνω, μηδὲν αὐτῷ δηλώσας. Exempla hujusmodi passim occurunt.

Pag. 154. 2. τοσαύτην γῆν ἀφεστηκὼς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τῶν ἔμῶν βασιλειῶν] Miror quid Xylandro venerit in mentem ut haec ita redderet, apud Cedrenum: *qui a me et regno meo tantum terrae abstulit.* ἀφεστηκὼς enim *dissitus*, sive *disjunctus* est hoc loco significat; *abstulit* vero nullibi significare poterit.

Pag. 155. 13. Παιίζῃ δέ με πειρᾶται] Oraculum hoc integrum habetur apud Herodotum lib. 1. his verbis.

Οἶδα δ' ἔγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης,
Καὶ παφοῦ συνίμι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω.
Οδμή μ' ἔσ φρένας ἥλθε προτεινὴ οἴα χελώνης
Εψουμένης ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρνεῖσι πρέσσοιν,
Η χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸς δ' ἐπίεσται.
Aequoris est spatium, et numerus mihi notus arenae:
Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.
Venit ad hos sensus nidor testudinis acris,
Quae simul agnina coquitur cum carne lebete,
Aere infra strato, et stratum cui desuper aes est.

Pag. 155. 22. Κροῖσος Άλνν ποταμὸν διαβάς] ποταμὸν hic frustra inseritur, metrique rationem interturbat: Oraculum hoc inter Oracula Metrica, a Jo. Opsopoeo collecta, sic se habet.

Κροῖσος Άλνν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Pag. 156. 7. ἔβαλεν αὐτὸν εἰς λάκκον λεόντων] Imo nec ob hanc causam, nec ab hoc rege, sed a Dario Medo, Babyloniae rege, in foveam Leonum conjectus est Daniel. vide Dan. cap. 5.

Pag. 157. 13. ἐλήφθη αἰχμάλωτος αὐτὸς, καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ] Cedrenus habet, καὶ ἀπώλετο τὰ πλήθη αὐτοῦ, quod et in nostro supplendum videtur.

Pag. 157. 19. καὶ μετ' αὐτοὺς Ηρόδοτος] Forte scribendum, μετ' αὐτοῖς: Herodotus enim Polybio saltem Castoreque antiquior; forte etiam Auctoris nostri Thalete hoc, si modo idem sit hujus Thales cum Thallo illo ab Africano citato; quod facile crediderim. vid. Voss. de Hist. Graecis.

Pag. 158. 4. τὰ δὲ ἐννέα ἡμισυ ἐπανῆλθον] Imo duas tantum tribus, Judae scilicet et Benjamini, Judaeam repetierunt; reliquae x. in Perside remanserunt; uti testatur Josephus, Antiquitat. Judaicar. lib. 11. διὸ καὶ δύο φυλὰς εἶναι συμβέβηκεν ἐπὶ τε τῆς Ασίας καὶ τῆς Εὐρώπης Ρωμαίοις ὑπακονούσας· αἱ δὲ δέκα φυλὰ πέραν εἰσὶν Ενδρόποτον, ἔως δεῦρο μυριάδες ἄπειροι etc.

Pag. 158. 11. καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν χωραν αὐτοῦ, ἐσφάγη] Alii Cyrum, illato Messagetis Scythis bello, a Tomyride, eorum regina imperfectum volunt. Vide Justin. et Herodot. lib. 1. Euseb. alios.

Pag. 158. 7. ἄλλοι πολλοὶ ἐβασίλευσαν Ασσυρίων] Scr. Περσῶν. a Cyro enim regnum ad Persas translatum est.

Pag. 159. 20. ὡς παθεύδει μετ' αὐτοῦ νυκτὸς] Haec aliter narrantur Judithae lib. cap. 13.

Pag. 160. 6. διὰ δυνάμεως τινος τοῦτο ἐγένετο.] δύναμις pro spiritu quodam, seu Daemon, uti alias saepius apud nostrum, hoc loco sumitur.

Pag. 160. 8. ἐν ταῖς Εβραικαῖς ἐμφέρεται γραφαῖς] Nihil minus: Librum enim Judith Hebraeum Judaei nullum unquam habuerunt. vide Scalig. in Euseb. Chron. p. 89.

Pag. 160. 10. ἐβασίλευσεν Ασσυρίων Αρταξέρξης] Ασσυρίων etiam supra, pro Περσῶν ponit. Caeterum Artaxerxes ille, cuius Pincerna Nehemias erat, qui et Mnemon cognominatus est, post Cambysem quidem, quem Noster Darium hic vocat, Persis imperavit, non tamen immediate, sed interjectis regibus aliis sex.

Pag. 160. 13. καὶ ἄρχειν αὐτὸν τῶν εὐνούχων ἐποίησε] Ita etiam Cedrenus; nisi quod, pro nostri ἄρχειν, ibi ἄρχὴν legatur; mendose. Unde tamen Enuchorum praefecturam adeptus est Nehemias? Artaxerxis quidem οἰνοχόος, Pincerna, vel fortassis ἀρχιοινοχόος, ut Cedrenus alibi eum vocat, Princeps Pincernarum erat, atque hinc proculdubio Nehemiae praefectura a Graeculis recentioribus efficta est.

Pag. 161. 6. πρῶτος ἐβασίλευσεν ὁ Κραναός] Scr. Κρανάος. Caranus enim, non Cranaus regni Macedonici prima jecit fundamenta.

Pag. 161. 7. τὴν Αὐγῆν, τὴν Αλέου θυγατέρα] Cedrenus habet, τὴν Λύτρην, τὴν Ατλέτον θυγατέρα, mendose.

Pag. 162. 3. ἄλλοι πολλοὶ ἔως Δαρείου τοῦ νεωτέρου] Δαρεῖος ὁ νεώτερος nostro est Darius Nothus, ut infra appareret: inter quem tamen et Artaxerxem intervenerunt tantum Xerxes, qui mens. 2. et Sogdianus, qui mens. 7. regnarunt. vide Euseb. et Helvic.

Pag. 162. 7. τὸν Σκιτίνους παλούμενον] Hos Κτηταίους vocat Cedrenus, nomine uterque aequo ignoto.

Pag. 162. 17. ἀπὸ πόλεως μικρᾶς, λεγούμενης Χαρτίμας] Cedrenus, ἐκ μικρᾶς πόλεως Χαρτιῆς. hanc urbem Chartam vocat, de Carthagine verba habens, qui eam ita dictam asserit *a Cartha oppido, unde fuit Dido, inter Tyron et Berithon: atque hoc etiam ex historia Poenorum, uti ipse alibi testatur.*

Pag. 163. 3. καὶ βαστάζοντες βήναβλα.] βήναβλον *Venabulum* ut βηνάτωρ, Venator: atque haec recta est vocis hujus scriptura. Graeci tamen recentiores Μένανδρον scribunt, ex Vocabuli scilicet originis ignorantia, atque etiam ex Characterum horum, μ et β, similitudine; in MS. enim Codicibus, praesertim antiquioribus, vix inter se distingui possunt.

Pag. 165. 3. ὄνόματι Φορβᾶν] Fluvium hunc Εὔηρον antea dictum asserit Cedrenus; Plutarchus, Thestium a Thesio,

Martis et Pisidices F. Stephanus, Thoas: Stephan. de urb. Αχελώος ποταμὸς Ακαρναίας, ἀπὸ Αχελώου ἐλθόντος ἐκ Θετταλίας μετὰ Αλκυμαίωνος· ἐπαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός.

Ibid. καὶ φιβλωθεὶς ὁ Αχελῶος] vocabulum Graecobarbarum, apud Graecos recentiores frequenter usurpatum, a φιβλα, Latinis Fibula. φιβλωθεὶς, *transfixus*: φιβλοῦν, pro *transfigere*, supra habuimus, in Paridis a Philoctete occisi historia, lib. 5. p. 77. τὸν αὐτὸν πόδας φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφύρα., *pedes ejus juxta malleolos transfixis*.

Pag. 165. 11. ἥτις προποιήσασα τοξεύει τὸν σύαγρον] ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 7. Hist. 102.

Πολλῶν συναθροισθέντων δὲ συαγρευτῶν ἔκεῖτε,
Η Αταλάντη πρώτη μὲν ἔκεινον ἔκτοξεύει.
Εἴτα βαλὼν Μελέαγρος πτείνει τῷ συοκτόνῳ.

Pag. 166. 1. ὅσον χρόνον φυλάττετο] Scr. ἐφυλάττετο.

Pag. 166. 20. ὑπὸ τοῦ Τακος] Cedrenus hunc Αἴλανα vocat: de Nauplio, vero Graecorum Principum uxores uti moecharentur instigante, filii sui Palamedis in ultionem, vide Isac. Tzetzem in Lycophron.

Pag. 167. 5. τὴν μετακληθεῖσαν Βενέβεντον] ita etiam Cedrenus. Stephanus urbem hanc a Diomede, Αργος ἵππιον, dictam asserit. Διομήδης, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ιλίου, ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν, Αργος Ἵππιον: a Diomede itaque non condita, sed muro cincta tantum fuit. Procopius tamen Beneventum a Diomede conditam fuisse testatur, Gothicor. lib. 1. ταύτην Διομήδης ποτὲ ὁ Τυδέως ἐδείματο: qui etiam apri Calydonii dentes, tres spithamas in circuitu habentes avunculi sui Meleagri in memoriam a Diomede ibidem repositos, ad sua usque tempora in spectaculum asservatos fuisse testatur. οὐ καὶ εἰς ἐμὲ ἐνταῦθά εἰσι, θέαμα λόγου πολλοῦ ἴδειν ἄξιον, περίμετρον οὐχ' ἡσσον ἢ τρισπιθαμον ἐν μηνοειδεῖ σχήματι ἔχοντες.

Pag. 167. 21. καὶ ἥνεγκαν οἱ Ρουστοῦλοι τὰς ἐπάνω] id est, et Rutuli superiores evaserunt. Eodem rudi locutionis genere utitur, ad finem lib. 8. ἰδὼν δὲ Αννιβασὶλ τὴν τοῦ Σκιπίονος δύναμιν, καὶ ὅτι τὰς ἐπάνω φέρει etc.

Pag. 168. 5. ὅστις οἶκος ἐκλήθη τὸ Παλλάντιν] Παλλάντιν, pro Παλλάντιον; ut στηθάριν, pro στηθάριον, Librariorum ex recitantis ore scribentium errore frequentissimo.

Pag. 168. 6. ἀπὸ τότε ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ κατοικητήρια, Παλλάντιον.] Eadem habes apud Cedrenum, et Glycam, part. 2. Zonaras autem, Palatum, Domum Imperatoriam dictam vult, eo quod in Monte Palatino posita fuerit: η δὲ τῶν αὐτοκρατόρων κα-

τοικία παλάτιον ὀνομάσθη, ὅτι ἐν τε τῷ Παλατίῳ λεγομένῳ ὄρει, ἐν ὦ Φανστοῦλος ὕκει, καὶ ἐκεῖ τὸ στρατήγιον εἶχε.

Pag. 168. 15. *τὴν θυγατέρα τοῦ Λατίνου Αλβανίαν*] Scr. *Αλβινίαν*, et hic, et in sequentibus: Lavinia enim dicta fuit Latina filia; Laviniumque, urbs ab Aenea a nomine ejus condita. Verum cum nostro, in hac Aeneae historia, Romanisque primordiis ineptit etiam Cedrenus.

Pag. 168. 23. *καὶ ἔπιστε τὴν Αλβανίαν*] Alba, dicta est haec urbs ab Ascanio condita: caeterum cum quae profert hic Author Noster a vero ut plurimum aliena sint, atque alias etiam omnibus satis nota, errores singulos notare supersedebo.

Pag. 169. 6. *Ελιακείμ, ὁ νιὸς Ἰησοῦ*] Jesuae Pontif. qui cum Zorobabel Hierosolymas reversus est, filius quidem erat Joachimus, non Eliachimus: de hoc tamen Auctorem intelligendum esse puto.

Pag. 169. 7. *Ιππάσιος φιλόσοφος*] Forte hic idem est, quem Hesychius Illustr. περὶ σοφῶν, *Ιππασον* vocat: quem vide.

Pag. 169. 10. *μετὰ τοὺς προειρημένους φιλοσόφους* etc.] locus iste adeo mendoza est, ut sanus aliquis sensus exinde elici vix poterit. Stesichori duo fuerunt: quorum primus Thucydide multo antiquior: nec tamen Stesichorus alter ei contemporaneus erat; sed aliquanto junior; de quo vide Cl. Seldeni Marmor. Arundel.

Pag. 169. 18. *Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου τοῦ νεωτέρον,*] Ochus hic primo dictus, deinde Dariaeus, teste Ctesia: *Βασιλεύει Ωχος, καὶ μετονομάζεται Δαρεῖος*, cui in regno successit filius ejus, Arsaces, Artexerxes postea dictus: βασιλεύει δὲ Αρσάκης, ὁ μετονομασθεὶς Αρτοξέρξης.

Pag. 169. 21. *τὴν Σίλπιν πόλιν*] Nugae: urbem hanc statim Σίλβιν vocat; μεταγαγὼν ἐν τῇ Σίλβῃ πόλει καὶ τὸ Παλλάδιον: Cedrenus Σίλβαν appellat. Silvii Latinorum reges dicti sunt, non ab Alba nescio quo, urbeve ab eo condita; sed a Silvio, Aeneae ex Lavinia filio. Sed nec Albam regem agnoscit Historia Romana; Alba quidem urbs erat, ab Ascanio, Aeneae ex Creusa F. condita; ut supra diximus.

Pag. 172. 9. *χονσοῦν στηθάριον στήλην*] Meurs. Glossar. *Στηθάριον. Pectorale. Armatura pectoris equorum.* Apud nostrum tamen, et Chron. Alex. auctorem, pro *statua* ubique ponitur. Hujusmodi Imagines Graecis recentioribus etiam θώρακες et θωράκια dictae sunt, scilicet umbilico tenus ductae: has Graecia purior προτομὰς dixit. Hesychius: *Προτομὴ· εἰκὼν βασιλικὴ, ἔως τοῦ ὄμφαλοῦ τοῦ σώματος εἴδος.* Haec vero de Romulo omnia habentur, tum apud Chr. Alex. tum apud Cedrenum, qui ex nostro descriptsisse videntur, Chron. quidem Alex. auctor ipsa verba, Cedrenus sensum tantum secutus.

Pag. 173. 12. *μηνὶ Δύστροψ,*] Chr. Alex. *μηνὶ Σύστροψ,*

mendose. Mensibus Macedonicis passim utitur Auctor noster, quorum haec nomina.

<i>Δύστρος</i>	<i>Martius</i>
<i>Ξάνθικος</i>	<i>Aprilis</i>
<i>Αρτεμίσιος</i>	<i>Maius</i>
<i>Δέσιος</i>	<i>Junius</i>
<i>Πάνεμος</i>	<i>Julius</i>
<i>Λόος</i>	<i>Augustus</i>
<i>Γορπιαῖος</i>	<i>September</i>
<i>Τπερβερεταῖος</i>	<i>October</i>
<i>Δίος</i>	<i>November</i>
<i>Απηλλαῖος</i>	<i>December</i>
<i>Αὐδυνναῖος</i>	<i>Januarius</i>
<i>Περίττιος</i>	<i>Februarius,</i>

Pag. 173. 13. τῷ Ἡλίῳ Τιτᾶνι, ὡς ὑψομένῳ] Raderus ista vertit, apud Chr. Alex. *in solis, ut Titanis excelsi, cultum:* male omnino. ὑψομένος enim hic dictus sol, id est *Exaltatus* (non *Excelsus*) eo quod ad Aequatorem provectus, medium jam altitudinem suam, septentrionem versus attigerit. Sol enim semper *Excelsus* dici potest; *Exaltatus* vero eo magis, Septentrionalibus, quo a Tropico Capricorni longius dicensit. Martii itaque xxv. id est, Aequinoctio verno, Certamina haec ab Oenomao, solis jam sic satis Exaltati in honorem, instituta dicuntur.

Pag. 173. 17. καταγωνίσασθαι αὐτὸν] Chr. Alex. καταγωνίζεσθαι αὐτοῦ: καταγωνίζομαι hic pro ἀνταγωνίζομαι ponitur: καταγωνίζομαι enim proprie significat, *Certamine vincere*: Hesychius: καταγωνίζεται, νικᾷ.

Pag. 174. 22. ὁ Εννάλιος ἄρμασι διπώλοις ἐφεῦρε] Chr. Alex. ἄρμασι δὴ πολλοῖς: mendose.

Pag. 175. 2. ἐν τοῖς Ετησίοις αὐτοῦ,] Iterum forte corrigendum Chr. Alex. ubi pro *Eτησίοις* habet *Aτησίοις*: quod interpres *Aetis* vertit. *Ἄτια* quidem inscripti Callimachi operis, quo fabularum origines et causas exposuerat Poeta, meminit Servius in 7. Aeneid. et Martial. l. 10. Epigr. 4. Callimachum autem libros quamplurimos scripsisse, 800. numero, testis est Suidas; qui tamen multos eorum enumerans, nec nostri *Eτήσια*, nec dicta *Ἄτια* habet.

Pag. 175. 13. τὰ δὲ ἐπτὰ σπαθία] ita etiam Chr. Alex. mendose: *σπαθίον* enim *Gladiolum* significat: Legendum itaque cum Cedreno, *σπάτια*, quod vocabulum pure Latinum est. De Circi vero constructione, vide Onuphrium Panvinium, et Cl. Salmasii in Solinum Plinian. Exercitatione.

Pag. 175. 14. τὴν κίνησιν τῆς ἀστρονομίας τῶν ἐπτὰ ἀστέρων τῆς μεγάλης ἀρκτού.] Haec aliter leguntur apud Chr. Alex. hoc modo: τὴν κίνησιν τῆς ἀστρών (fort. τὴν ἀστρῶν) τῶν

ἐπτὰ ἀστέρων, καὶ τῆς μεγάλης ἄρκτου. Cedrenus habet tantum, τὸν δρόμον τῶν ἐπτὰ πλανητῶν.

Pag. 176. 3. πραισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν.] Cum Nostro etiam hic ineptiunt Cedrenus et Chr. Alex. Auctor, πράσινον, a πραισεντεύειν derivantes. Πράσινος enim est, Porraceus, sive Color viridis, qualis porri est.

Pag. 176. 5. τὸ δὲ Βένετον ἐκάλεσεν] Factiones hasce coloribus dispares, a Romulo institutas, Circumque ipsum ab eo extrectum fuisse, negant eruditii. Spectacula enim haec, Consualia, primo a Romulo; deinde, Circo a Tarquinio Prisco extructo, Circensia dicta sunt. Quin et apertis campis a Romulo celebrata fuisse testatur Cassiodorus, qui de Oenomai Ludis locutus, Quos ludos (inquit) postea Romulus in raptu Sabinarum, ne cum fundatis aedificiis, ruraliter ostentavit Italiae etc.

Pag. 176. 18. ἀφότε ἐπενόησεν αὐτοῖς τὴν τοῦ Ἰππικοῦ θέαν δὲ Ρώμηος.] Scr. ἀφότε ἐπενόησεν, etc. Caeterum haec mendose leguntur apud Chr. Alex. Lectio itaque, uti et interpunctio, ex nostro restituenda.

Pag. 177. 12. ὃς ἐκάλεσε Βρούτιδας] Βρούτιδας legit Chr. Alex. Has ego servas foeminas esse dixerim, a gente Brutiorum, sic dicta, quod eorum plerique omnes fugitiivi servi initio fuerint, ac bruta gens, hominum colluvione circa Lucaniam confluente; uti asserit Diodor. Sicul. Bib. Hist. l. 16. Brutides autem mulieres dicuntur; ut Prophetides; teste Suida: Βρούτιδες. γυναικες οὐτω καλούμεναι, οἵονει Σιβύλλαι, καὶ προφήτιδες.

Pag. 177. 17. ἐδόθη αὐτῷ δὲ χρησμὸς, ὥστε ἐπιτελέσαι] ob hoc Consilium ab Oraculo Romulo, hisce angustiis posito, datum, Consualia haec certamina Consi, id est, Consilii Dei in honorem celebravit. Valerius l. 2. c. 1. de Institut. antiq. Circense spectaculum primus Romulus, raptis Virginibus Sabinis, Consualium nomine celebravit. Consus vero, idem qui Neptunus: haud recte itaque Auctor noster, Solis in honorem a Romulo instituta fuisse haec certamina, supra affirmat.

Pag. 178. 13. ὥσαύτως δὲ καὶ Πλίνιος etc. ὅμοιως δὲ καὶ Αἰθιος. Latinorum Scriptorum nomina ista Chr. Alex. auctori parum nota fuisse videntur; ideoque pro Plinio Apollonium, pro Livio, Silvium, nescio quos supposuit.

Pag. 178. 16. εἰς Βούρδωνας.] In Burdone, vertit Rader. ac si nomen loci esset. Ego vero vocabulum hoc Latinum esse puto et ἡμιόνων Graecis sonare, id est *Mulis*, sicut 2. Reg. 5. 17. ubi vulgaris translatio habet, obsecro concede mihi, ut tollam onus duorum burdonum; septuag. habet: δοθήτω τῷ δούλῳ σου γόμος ζεύγους ἡμιόνων. Probabile autem est, Auctorem nostrum ad locum illum Servii in Virgil. Aeneid. l. 8. respexisse; ubi in haec verba *Magnis Circensibus actis*, haec habet Scholiastes: *Magnis*, quantum ad paupertatem pristinam pertinet. Nam legi-

mus, propter equorum inopiam, diversis eos hinc usos animantibus.

Pag. 178. 18. *Αμούλιος, ὁ αὐτῶν πάππος*] ita etiam Chr. Alex. auctor, contra Historiae Romanae fidem: non enim Amilius, sed Numitor avus erat Gemellorum.

Pag. 178. 21. *ἱέρεια οὐσα τοῦ Αρέως,*] Chr. Alex. habet *ἱέρανσα τοῦ Αρέως*, mendose, Iliam vero hanc; quae et Rhea Sylvia dicta est, non Martis, sed Vestae sacerdotem fuisse tradunt Historici Latini.

Pag. 179. 7. *τὰ λεγόμενα Βρουμάλια*] *Hinc Romulus appellavit, Brumalia, seu Saturnalia:* vertit Raderus, haud recte. Festum enim hoc non Saturno, sed Baccho celebrari solitum, bruma, sive hyberno tempore: uti testatur Ovidius, Fastor. l. 1.

Sacra Corymbiferi celebrabat Graecia Bacchi,

Tertia, quae solito tempore bruma refert.

Brumus etiam a Romanis Bacchus dictus est, unde Brumalia nomen accepisse vult Tzetzes ad Hesiod. op. et d. *τῷ τῶν ληνῶν αἵτινα Διονύσῳ ἐσοτὶν τὴν λεγομένην ἀμβροσίαν ἔτελονν, η παρὰ Ρωμαῖοις Βρουμάλια καλεῖται.* Βροῦμος γὰρ αὐτοῖς ὁ Διόνυσος.

Pag. 179. 16. *οἱ οὖν ἐκάστον ἀριθμοῦ πανδοῦροι* et deinceps, εἰς τὴν ἔξηνης ηὔλουν *ad sequentem usque lucem tibiis canebant*: ideoque Raderus, ob hanc nominis inconstantiam, *πανδούροις, Tibicines*, vertit. Panduram tamen instrumentum ἔγχορδον fuisse, tribus tantum Chordis instructum, Assyriorum inventum asserit Jul. Poll. lib. 4. cap. 9. *τρίχορδον δὲ, ὅπερ Ασσύριοι πανδοῦραν ὠνόμαζον.* Verum Hesychius ἐμπνευστὸν eam facit, adeoque Syringem, sive fistulam esse vult, in *Σύριγγες.* *Σύριγγες, ἐκ παλάμων πανδούρια:* cui etiam accinit Mart. Capella de Nupt. Philolog. lib. 9. Instrumentum hoc Hircipedi sive Pani, Fistularum inventorι attribuens his verbis. *Verum per medium quidam agrestes canores que Semidei, quorum hircipedem Pandura, Silvanum harundinis enodis fistulae sibilatrix, rurestris Faunum tibia decuerunt.* et quidem obstreperum quoddam ut esset, ideoque armorum strepitibus magis conveniens, ratio ipsa postulare videtur.

Pag. 180. 6. *τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς*] Convivia haec φιλιὰ ab eis quae συγγενιὰ dicta sunt, ita distinguit Plutarchus, ut illa eorum qui ejusdem sunt generis, seu sanguinis, haec vero, eorum qui affinitate tantum sibi juncti sunt, esse videntur. Plutarch. Sympos. lib. 4. ubi in Quaestione, *Cur in nuptiis plurimi ad coenam vocantur, haec habet: κάκενο πρόσθετος, εἰ βούλει, τὰς τοιαύτας ἐστιάσεις μὴ μόνον φιλικάς, ἀλλὰ καὶ συγγενιὰς εἶναι, παταμιγνυμένης εἰς τὸ γένος ἔτερος οἰκειότητος.*

Pag. 180. 11. *καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου Ρωμαϊστή, Βρουμάλιον· καθὼς etc.*] Chr. Alex. habet *καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τῆς κλήσεως αὐτοῦ Ρωμαϊστή Βρουμάλια.* [*Οὐ ἐστιν, τραφῆναι ἐπ τῶν ἀλλοτρίων·*] καθὼς etc. ubi verba illa uncis inclusa, ab au-

ctore de suo inserta sunt, inepte; et contra tum verbi sensum, tum Auctoris nostri, ex quo ista desumpsit, mentem.

Pag. 180. 22. ἐμοίχενσεν ὁ νῖος τοῦ Ταρκυνίου ὁ Αἰδόσωνς] Lucretia, non ab Arunte, sed a Tarquinio Sexto, Superbi F. natu minore stuprata fuit.

Pag. 181. 13. τῶν λεγομένων Κελεριανῶν] Κελεριανοὺς vocat, quos Plinius, *Celeres, Flexumines*, id est, Levis armaturae Equites.

Pag. 181. 14. τὸ τραπενθὲν πατ' αὐτοῦ] τραπενθόμαι et τραπταῖω, a Latino *Tracto*, Consilium de re quapiam ineo: occurrit saepiuscule infra apud Auctorem nostrum, ut lib. 12. p. 289. πάπει αὐτοῦ διάγοντος, παὶ τὰ τοῦ πολέμου τραπταῖσοντος, συνέβη etc. *Ubi per hyemem commoranti, quaeque ad bellum spectabant pertractanti, sive, de eis consultanti, accidit etc.*

Pag. 181. 20. ὁ δοῦλος τοῦ Βρούτου Βινδίκιος] Non Bruti, sed Aquiliorum conjuratorum servus erat Vindicius. Vide Plutarch. in *Publiloca*.

Pag. 182. 7. ψηφισάμενοι ἐν πρώτοις, et saepe etiam πρώτοις, infra apud auctorem nostrum, *in primis*; deinde διστυγντεύσαντες, designantes; δεσμγνατεύεσθαι scribuntur, in *Gloss. Basilicor.*

Pag. 182. 24. δεδωκὼς αὐτῷ παὶ ἀξίαν κόμητος etc.] Vides Lector, quam honorifice cum Vindicio agit auctor noster: miror tamen quo auctore, ista protulerit. Libertate quidem donatum, pecuniaque ex aerario remuneratum legimus, apud Latinos autores; nec aliquid amplius. Livius 1. 2. *Secundum poenam nocentium, ut in utramque partem arcendis sceleribus exemplum nobile esset, praemium indici, pecunia ex aerario, libertas, et civitas donata: et deinde; post illum observatum, ut qui ita liberati essent, in civitatem accepti viderentur.*

Pag. 183. 1. Κονσίλια, ἄπειρ ἔρμηνεύεται, παροχῆς ἡμέρα,] Nova haec vocabuli hujus interpretatio, Romanisque incognita. Quid si παροχὴ, non a παρέχω, sed a πάροχος deductum vellet auctor noster? adeo ut non, *Largitionem*, sed *Consessionem*, significet: throno enim eodem excelsa collocatum Vindictum, Bruto assidere facit. Atque in hoc sensu, *Consilium* aliquanto melius quadrabit cum data interpretatione. Verum de hoc videant eruditii.

Pag. 183. 12. τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι] τυραννῆσαι apud nostrum, pro *arma in aliquem sumere* sive *in aliquem insurgere*, passim usurpari, hic semel monuisse satis sit, exemplum unicum hic proferam, ex lib. 16. p. 392. ubi de Alexandrinis, qui tumultuantes Praefectum suum interfecerant verba faciens, deinde addit; ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, πολλοὺς ἐτιμωρήσατο ἐξ αὐτῶν τῶν Αλεξανδρέων, ὡς τυραννήσαντας τὸν ἀρχοντα αὐτῶν.

Hoc facto commotus Imperator, a mulis eorum, ob vim Praefecto suo illatam, poenas exegit.

Pag. 183. 14. ὄνόματι Μαλλίων Καπιτωλίνον] Manlii et Camilli gesta auctor hic misere confundit: non enim Manlius, sed Camillus in Gallos Senones cum exercitu dux missus est. Quae vero deinceps refert, de Regno affectato, Senatuque spreto, haec Manlii sunt.

Pag. 183. 21. παταγομένου ἐκ γένους τῶν Γάλλων] Infra etiam habet, οὗτος ἐκ γένους ἐστὶ τῶν Γάλλων. Cedrenus habet, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Γάλλων παταγόμενος, ubi interpres Xylander, nescio, inquit, quid sit istud παταγόμενος: in quem tamen recte animadvertis doctissimus Jac. Goar. in Notis suis Posterioribus ad Cedren. παταγόμεναι enim nihil aliud est quam descendō, et παταγόμενος ἀπὸ γένους, a genere descendens: quod nos Anglice etiam dicimus, Descended from such a Stock. Hujus autem exempla sexenta ex hoc nostro proferre licet: uti lib. 2. p. 13. de Perseο Jonitas visente haec habet: γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Αργεῖοι Ιωπολῖται, ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Αργείων πατάγεται, χαρέντες ἀνύμνουν αὐτόν. Ita etiam lib. 4. p. 39. de Cecrope verba habens, τῶν δὲ Αθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ τίς, ὅστις ἐξ Αἰγύπτου πατήγετο: Athenis regnavit Cecrops quidam, ab Aegyptiis originem ducens. Cecropem autem Aegyptium fuisse, testes habemus Suidam, Eusebium, aliosque.

Ibid. Εν κομβεντῷ γὰρ εἰσελθόντος] Κομέντῳ habet Cedrenus mendose. Κόμβεντον, et κομβεντιον, Conventus, sive Consilium, apud nostrum habemus frequenter.

Pag. 184. 16. φῆγα δυνατὸν ἐν πολέμοις] Reges, Principesque omnes minores, φῆγας, Imperatorem vero solum βασιλέα, vocatos supra monuimus: sed et Duces suos φῆγας vocasse Barbaros, tum ex hoc auctoris loco tum ex Procopio appareat, Goth. l. 1. ubi de Theuderico loquens, qui Gothorum, Italiaeque copias sibi subjicerat, βασιλέως tamen nomen, aut habitum sibi assumere noluit; deinde addit, ἀλλὰ φῆγες τε διεβίω παλούμενος. οὗτο γὰρ σφῶν τοὺς ἡγεμόνας οἱ βάρβαροι παλεῦν νενομίνασι. Sed φῆγες deinceps vocatus est; quo nomine Barbari Duces suos appellare solent.

Pag. 184. 20. νυκτὸς ἐν χειμῶνι] χειμῶν hic tempus, non hybernum, sed tempestuosum significat; uti patebit ex sequentibus caeterum suavissimae hujus de Februario Narratiunculae medullam excerpserunt eliam Suidas, et Cedrenus, hic de Manlio, ille vero de Camillo; instituta fabula. Unde vero hauserint, jam vides Lector.

Pag. 184. 23. ἐγένετο πτύχμα] πτύχμος, habet Hesychius: Πτύχμος φρίση, καὶ τὰ ὄμοια.

Pag. 185. 7. ἐγκάθητον στρατὸν] Scribendum, ἐγκάθητον a verbo κάθημαι, sedeo: ut de Praesidiariis intelligatur.

Pag. 185. 18. καὶ τὸν κόμητας αὐτοῦ] Hesychius: Κόμης ἄρχων, ἡγεμών. Verum Comitum varia erant diversaque munera, de quibus Vide Meursii Glossar.

Pag. 186. 4. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς ἡμέρας ἐπολόβωσεν.] hanc dierum mensis hujus decurrationis causam reperisse se in quibusdam Dionis Excerptis MS. refert Cl. Salmasius Plinian. Exercit. in Solin. ubi tamen haec omnia de Camillo, sicut et apud Suidam, non autem de Manlio, narrantur.

Pag. 186. 19. καὶ περιέώσας αὐτὸν σχοῖνον μάσσινον] Quid hoc vocabulum, μάσσινον, sit, non habeo dicere: nec enim invenitur apud Suidam, nec Cedrenum; qui tamen uterque hanc Februarii narrant historiolam: Suidas, καὶ διὰ τοῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν τῆς ἑσθῆτος, καὶ θρυῖνη περιβληθέντα ψιάθῳ, etc. Cedrenus, καὶ ἐκβαλὼν ἔξω τῆς πόλεως γυμνὸν, ψιάθῳ θρυῖνῳ περιβεβλημένον καὶ σχοινίῳ τὴν ὁσφὺν περιεζωσμένον, etc. forte vocabuli vim ignorantes, omiserunt.

Pag. 186. 23. τοῖς βερνάκιοις, τοῦτ' ἔστι, περιπόλοις,] βέρνακοι isti apud Suidam sunt οἱ ὑπηρετοῦντες τῷ δημάρχῳ, Tribuni Ministri: ὑπὸ τῶν ὑπηρετούντων τῷ δημάρχῳ τῶν καλουμένων βερνάκιοι.

Pag. 186. 24. βαλισσήνοις βάκλοις τύπτειν αὐτὸν,] βάκλον, Baculus frequenter occurrit apud Graecos recentiores: quid βαλισσήνοις vero sit, videant doctiores.

Pag. 187. 6. τὸ αὐτὸν σχῆμα τοῦ φορέματος] Scr. φορήματος.

Pag. 187. 13. Εκθεσις Βροννιχίου Ρωμαίου χρ.] En tibi fontem sacrum, ex quo fabulam hanc pulcherrimam hausit Auctor noster.

Pag. 187. 21. ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θείου αὐτοῦ] Quintilem mensem, Julium, ab Antonio nominatum ideo, quod isto mense C. Julius natus fuerat, asserit Cedrenus: ὁ Ιούλιος μὴν Κυντήλιος ἐλέγετο. μετωνομάσθη δὲ παρὰ Αντωνίου, διὰ τὸ γεννηθῆναι αὐτῷ Γάϊον Ιούλιον.

Pag. 188. 5. Αδδοῦς· ὅστις λερεὺς ἦν] aliquid hic deesse videtur; aut ὅστις redundant: deinde scribendum, Ιαδδοῦς; qui sextus erat Judaeorum Pontifex, et Jannaeum, non Joachimum, secutus est, teste Chr. Alex. Auctore.

Pag. 189. 3. τὴν Αταλάντην etc. εἰς ταῦνα] Argum quidem in Pavonem conversum legimus.

Pag. 189. 4. Φιλομήλαν θυγατέρα Πανδίσωνος εἰς χελιδόνα] Imo in Lusciniam, Progne vero soror in Hirundinem mutatae dicuntur.

Pag. 189. 6. εἰς λίθον μετεμψυχωθῆναι] Auctoris dictio nem secuti, de Animae tantum Transmigratione, ista reddidimus: pro μετεμψυχωθῆναι tamen rectius dixisset, μεταμορφωθῆναι: de corporis enim transmutatione, non de Pythagorica

animatorum transmigratione, loquuntur Fabularum istarum auctores.

Pag. 189. 9. ἐβασίλευσεν Ωχος, νιός αὐτοῦ] Artaxerxis filius quidem erat Ochus, sed Spurius. vide Ctesiam.

Pag. 189. 11. τοῦ ποιήσαντος λεπανομαντείαν] Ita etiam Glycas, Annal. part. 2. Quum autem per vaticinationem, quae pelvi solet fieri, futurum cognovisset, ut Aegyptus in hostium potestatem veniret, etc. Hujus praestigiarum etiam meminerunt Eusebius, Cedrenus, Chr. Alex. auctor, aliquie.

Pag. 189. 16. καὶ εἰς Πέλλην] Nectanebum alii Aethiopiam, alii Macedoniam se recepisse asserunt, teste Eusebio χρον. λογ. α'. φυγόντος Νεκτανεβῶ, ὡς τινες, εἰς Αἰθιοπίαν, ὡς δὲ ἔτεροι, εἰς Μακεδονίαν, ἥνικα καὶ Ολυμπιάδι μιχθεὶς διὰ γοντεῖς νιὸν ἔσχεν Αλέξανδρον etc.

Pag. 190. 3. ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ιουδαίων Ιούδας] Omnino legendum, Iaddonus: sub his temporibus enim floruit Jaddus, Judaeorum Pontifex sextus a coepito Pontificatu, post Captivitatem Judaeorum ex Babylone remissam. vide Chr. Alex. et Eusebium.

Pag. 190. 4. πατέσκεν οὖν ἡ Εβραιικὴ ἀρχιερωσύνη ἐτη ασβ'.] scilicet ab Israelitarum ex Aegypto egressu.

Pag. 190. 6. ἔπεσεν ἡ στήλη τοῦ Κολοσσοῦ] Sub Antiocho Magno, Syriae rege, accidisse hoc testatur Eusebius.

Pag. 190. 14. κώμην Θέρμας] Ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 10.
Η νῦν Θεσσαλονίκη μὲν πόλις η λαμπροτάτη
Τπῆρχε κώμη, Θερμή δὲ τὴν κλῆσιν ἐκάλειτο.
Καὶ μέχρι νῦν τὸ πέλαγος τὸ τῆς Θεσσαλονίκης,
Θερμαῖος κόλπος λέγεται, ἀπὸ τῆς Θέρμης κώμης.

Αλίαν primum dictam fuisse testatur Stephanus: Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἣτις ἄρα ἐκάλειτο Αλία, Κασσάνδρου πτίσμα· ubi etiam diversam a Nostro nominis Thessalonicae originem, ex Lucillo Tarraeo profert.

Pag. 191. 1. μετὰ τὸν Χόον] Scr. Ωχον. Ochum vero exceptit Arses, Ochi F. qui regnum tenuit annos II. cui successit Darius, Arsami F. teste Eusebio.

Pag. 191. 2. ὁ Μῆδος, ὁ Ασσαλάμον] Scr. ο Αρσάμον, uti habent Eusebius, Cedrenus, Glycas: auctor tamen noster ubique ο Ασσαλάμον habet.

Pag. 192. 8. καὶ δημόσιον] δημόσιον, simpliciter positum apud nostrum ubique significat δημόσιον λοντρὸν, Balneum publicum: atque hoc satis apparebit ex lib. 10. p. 243. ubi quod prius δημόσιον λοντρὸν vocaverat, deinde δημόσιον tantum dicit: καὶ οὕτως αὐτὸ τὸ δημόσιον λοντρὸν ἐκάλονν, etc. primo habet; deinde τὸ δὲ αὐτὸ δημόσιον ἦν κεπισμένον, etc. ita etiam lib. 13. p. 302. λύσας τὸ λεγόμενον Φιλίππου βασιλέως δημόσιον, λοντρὸν γάρ παλαιὸν ἦν, καὶ τῷ χρόνῳ φθαρὲν, καὶ μὴ λοῦν.

Caeterum exempla hujusmodi ubique occurunt. Itaque apud Chr. Alex. auctorem in Hadriano, Hierosolymas occupante; urbisque nomen immutante, ἔκτισε τὰ δύο δημόσια, quod Interpres vertit, *condidit duplex forum*, Ego potius vertendum censeo, *condidit duo Balnea publica*.

Pag. 192. 12. ὅνπερ ἐκάλεσε τὸ Στρατῆγον] Chr. Alex. auctor de Severo Imp. locum reficiente, verba habens, *Στρατῆγον* vocat: καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον, στρατῆγον, recentioribus scilicet Graecis usitata scriptio corruptela. *Praetorium* a Latinis hunc locum dictum asserit P. Gyllius, de Topograph. Constantin. lib. 3. quem vide. Hesychius Miles. in Patr. Constantinop. *Forum* vocat: καθὰ καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἐνθα ποτὲ οἱ στρατηγοῦντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ὑπεδέχοντο, ἐπὶ λιθίνης ἀνέγραψε στήλης.

Pag. 193. 5. καὶ μετεκάλεσε τὸ αὐτὸ ξυπόριον, Χρυσόπολιν] Dionysius Byzantius apud Stephanum de urb. aliā nomini originem tradit, his verbis: Κένηται δὲ Χρυσόπολις, ὡς μὲν ἔνιοι φασὶν, ἐπὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας, ἐνταῦθα ποιουμένων τοῦ προσιόντος ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμόν· οἱ δὲ πλεῖον, ἀπὸ Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσητὸς καὶ Αγαμέμνονος.

Pag. 193. 23. ἦσαν τῆς Αλεξανδρον τίκης, ἔτη εφνέ.] Haec sibi non constant. Auctor enim infra ab Adamo ad Alexandri mortem annos putat iοεδχcii: ubi etiam eum xxxvi annos vixisse asserit. xxxvi autem ex iοεδχcii deductis, manent iοεδdlii. Annus itaque iste Alexandri, non Victoriam, sed Natalem nobis exhibet.

Pag. 194. 11. τὴν Θυγατέρα Δαρείου] Roxanem quidem; non Darii sed Oxyartis Bactriani, Darii fratris, filiam, uxorem habuisse Alexandrum, testatur Arrianus.

Pag. 195. 9. ἥτις Κανδάνη ἀκούσασα] De Alexandri gestis vide Arrianum, Q. Curtium etc. Apud Arrianum. de Candace, nihil omnino.

Pag. 195. 15. ξῆσε δὲ ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος ἔτη λεῖ.] Eusebius Alexandrum annos xxxii. tantum vixisse asserit: χρον. καν. Αλέξανδρος λβ', ἔτος ἄγων, ἀναιρεθεὶς φραμάνῳ τελευτῇ ἐν Βαβυλῶνι. Caeterum ab Eusebio in omnibus his numeris dissentit auctor Noster. Eusebius enim Alex. xii. tantum annos, Noster xvii. regnasse vult: Eusebius eum in Asia belligerantem regnanteque introducit. annos v. Noster annos ix. ex quatuor scilicet vitae ejus annis superadditis orta differentia. Nicephorus Patriarcha Computum ab his diversum instituit; Alexandrum enim annos xxxvi. vixisse; an. xviii. regnasse, vi. nimirum ante devictum Darium, xii. vero postea, asserit, in Chronographia sua.

Pag. 195. 20. ἔτη εφξγ'.] Nicephorus annos ab Adamo usque ad Alexandri obitum, enumerat iοεclxvii.

Pag. 196. 3. Φίλιππον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ] Philippus hic,

Aridaens dictus, Philippi ex pellice filius erat: γεγονότα μὲν ἐκ γυναικὸς ἀδόξου καὶ ποιηῆς, dicit Zonaras. Philinam vocat Dexippus, gente Thessalam: Αριδαῖος, ἀδελφὸς αὐτοῦ πρὸς πατρὸς, ἐκ Φιλίννης τῆς Θεσσαλῆς. Philippum autem eum nuncuparunt Macedones, Philippi regis, patris ejus in honorem: uti idem Dexippus testatur, apud Euseb. χρ. λόγ. α.

Pag. 196. 13. Πτολεμαῖον τὸν Λάγον, τὸν ἀστρονόμον] De hujus in Astronomicis peritia apud alios mentio nulla: Historicum quidem fuisse eum, videtur ex Arriani Praefat. Histor. Alex. qui eum Alexandri M. res gestas scripsisse testatur; ex cuius praecipue, et Aristobuli Scriptis, ipse suam se compilasse historiam, professus est. Ptolomaeus ille Astronomus insignis tempore Marci Aurelii Imp. floruit; uti asserit Suidas. Nec tamen Aegypti rex erat; sed Philosophus.

Pag. 196. 15. ἔτη μβ'.] Quadraginta tantum annos eum regnasse testantur Eusebius, Nicephor. Patriar. Histor. Synag. Scaliger. aliquie praeter nostrum omnes.

Pag. 196. 22. Τοίτος Πτολεμαῖος, ὁ φιλάδελφος] Imo Secundus hic erat Ptolomaeus, idemque cum Auctoris nostri Ptolomaeo secundo, Ptolomaei Lagi filio; cujus etiam jussu Biblia sacra Hebraica in linguam Graecam a LXXII. Interpretibus translata fuerunt. Huic autem regnanti annos tribuunt XXXVIII. Eusebius, aliique; quos videsis: Noster enim regni annos in plurimis praetermittit, quos vero habet, numeri annorum, ut plurimum corrupti sunt.

Pag. 197. 7. τρισκαιδεκάτη βασίλισσα τῶν Πτολεμαίων] Cleopatra in serie Ptolomaeorum duodecima est, secundum Eusebium, et Nicephor. Patriarch. Chr. Alexandr.

Pag. 197. 12. ἔτη τ',] Numerus hic Africani computum duobus tantum annis superat; a Macedonici scilicet Imperii, Lagidarumque, origine numerando, ad xv. Augusti annum: μέχρι τοῦδε οἱ Λαγῆδαι καὶ σύμπας ὁ Μακεδονικῆς ἡγεμονίας χρόνος μετὰ ἔτη τ'. τῆς Περσῶν καθαιρέσεως δυοῖν δέοντα. Africanus apud Euseb. χρον. λόγ. α'.

Pag. 198. 1. Σέλευκον, τὸν Νικάνορα] In Seleuci hujus cognomine scribendo magna est inter Auctores varietas, aliis Νικάτωρ, aliis Νικάνωρ scribentibus. Νικάτωρ deinceps Auctori nostro ubique dictus est; quam scriptionem esse veriorem facillime crediderim, utpote Graeco Idiomati magis consonam: ex victoriis enim suis hoc cognomen adeptus est Seleucus, teste Dexippo, apud Eusebium: Σέλευκος δὲ ἀναβάς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ προτήσας τῶν Βαρθάρων, βασιλεύει ἔτη λβ'. διὸ καὶ Νικάνωρ ἐπενήθη. scribendum Νικάτωρ: ita enim ubique antea eum vocaverat. Hujus enim testem luculentissimum habemus Appianum Alexandrin. de bel. Syr. ubi de Seleuco verba faciens, haec habet. γενομένῳ δὲ αὐτῷ τὰ ἐς πολέμους ἐπιτυχεστάτῳ, Νικά-

τωρ ἐπώνυμον γίνεται. Atque hanc rectam esse nominis hujus scripturam clarissime appetet ex Numismate hoc, Seleuci Nicatoris nomine inscripto, apud J. Tristan. ad fin. Tom. I. Σελεύκου Βασιλέως Νικάτορος Επιφανοῦς. *ΝΕΙΣΙ*. quem vide, et Scaliger. in Euseb. p. 119.

Pag. 198. 7. *τῆς σατραπίας τὴν φροντίδα*] Scr. *σατραπείας*. Σατράπης, Praefectus, Dux, vox Persica est, teste Hesychio. Σατράπαι, ὀρχηγοὶ, στρατηλάται.

Pag. 198. 22. *ἔτη μγ̄.*] Eusebius Seleucum annos xxxii. tantum regnasse, affirmat.

Pag. 199. 5. *εἰς τὸ ὅρος τὸ Κάσιον*] Κάσος una est ex Cycladibus insulis: ex hinc vero deducta Colonia Montem hunc Syriae inhabitavit, Casiumque ab insula unde exierat, appellavit, uti asserit Stephanus de Urb. Κάσος μία τῶν Κυκλαδῶν. Et postea, ἀπόκτισται δὲ τῆς νήσου καὶ τὸ ἐν Συρίᾳ ὅρος Κάσιον.

Pag. 199. 10. λεγομένης *Πιερίας*] de Seleucia ἐν Πιερίᾳ, vide Tristan. Tom. I. p. 425.

Pag. 200. 9. *τόπῳ ἀσφαλῆ*] Scr. *ἀσφαλεῖ*.

Pag. 201. 6. *ποιήσας ἔκει τετραπιόνιν*] τετραπιόνιν, pro τετραπιόνιον, ut στηθάριν, pro στηθάριον, etc.

Pag. 201. 19. *οὐς ἔσεν ὁ Κάσος*] Scr. εἴασεν. Hi vero Casii montis, urbisque in eo positae incolae, censendi sunt: quos tamen Stephanus a Caso, una ex Cycladibus, huc devenisse inquit, ut supra monuimus.

Pag. 201. 20. *οὔτινες μετοικήσαντες*] aliquid hic deesse videtur ad sensum explendum: forte legendum οὔστινας μετωκισεν.

Pag. 202. 14. *ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων*] Procopius etiam Caesariensis Damascum, Syriae urbem, Jovis adversus Gigantes Trophaeum fuisse asserit, apud Isac. Tzetzem in Lycophr. ὁ μὲν Καισαρεὺς Προοπίος, τὴν Δαμασκόν φησι Διὸς τρόπαιον κατὰ γιγάντων. Caeterum ossa prodigiae magnitudinis in ipsis terrae visceribus, naturaliter quandoque producta, se vidisse testatur Goropius Becanus: atque ex hinc Gigantum fabulam ortum ducere potuisse suspicatur doctissimus Jacobus Gaffarellus, *Curiositez Inouyes part. 2.*

Pag. 202. 16. *καὶ κασσίδα πεχονσωμένην*] Κάσσις, κασσίδιον, et κασίδα, pro Casside, sive Galea, apud Graecos recentiores usurpantur. Vide Nec. Riquilt. et Jo. Meurs. Glossar.

Pag. 203. 1. *εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς*] Stephan. de urb. Laodiceam nomen accepisse dicit a Laodice, Seleuci Nicatoris non filia, sed matre. Λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, τῆς μητρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος; Ramitham vero primo, deinde Leucam Acten, vocatam fuisse.

Pag. 203. 2. *καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει*] forte αἰτησάμενον.

Pag. 203. 12. εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Απάμας] Hanc etiam urbem ab Apama, Seleuci matre, nomen accepisse vult Stephanus. Quot interim matres habebit Seleucus? Caeterum de istis, vide etiam Scaliger. in Euseb. p. 120. ubi a nostro longe dissentit.

Pag. 203. 15. μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν] Ita etiam Stephan. in Απάμεια. ἐκλήθη καὶ Χερῷόνησος, ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων· καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ.

Pag. 204. 14. ἦν κεντισμένη] Scr. ἐκτισμένη. Atque hic obiter notandus est Institutionis Graecae Grammaticae nostrae Westmonasteriensis auctor, Camdenus; qui in regulis suis de formatione praeteriti perfecti, verba a *ut* incipientia primam literam thematis repetere asserens, verbi *κτάομαι* κέντημai exemplo hoc confirmare nititur: cum verbum *κτάομαι* unicum sit, quod hoc facit; reliquis omnibus a simplici ε incipientibus: unde a *κτείνω*, occido, ἔκτανα habemus, a *κτῆμι*, occido, inusitato, ἔκταμαι, et particip. ἔκταμένος, post *κταμένος*: a *κτείξω*, pecto, ἔκτενικα, unde partic. ἔκτενισμένος, a *κτίζω*, condo, partic. pas. ἔκτισμένος, pro quo poetae dicunt, *κτίμενος*: a *κτιλώ*, cicuro, ἔκτιλωμένος: et siqua sint alia hujusmodi, eandem sequuntur formam.

Pag. 204. 15. μέσον ὄντα τοῦ ἄλσους] μέσον ὄν.

Pag. 204. 20. ἔτη εἴκοσι] Eusebium, et iστοριῶν συναγ. Scaligeriana, xix. tantum annos enumerant Antiochi Soteris.

Pag. 205. 2. τὸν ἐπικληθέντα Θεοειδῆ] Θεὸς, hic non Θεοειδῆς, Eusebio, Zonarae, aliisque dictus est.

Pag. 205. 5. ὁ Καλλίνικος ἔτη κδ.] ἔτη κ. habet Eusebius: qui etiam inter Seleucum Callinicum et Seleucum Philopatorem reges duos ponit, Seleucum Ceraunum, et Antiochum Magnum; cum Noster Alexandrum Nicatorem tantum habeat. Sed nec in numero annorum convenienter inter se.

Pag. 205. 11. προσέχοντα ἐπὶ τὴν πόλιν] Scr. προσέχον.

Pag. 205. 13. καλοῦσιν ἔως τῆς *) νῦν οἱ Αντιοχεῖς Χαρώνιον.] Charonis hanc faciem fuisse asserit Jo. Tzetz. Chil. 2. Histor. 59.

Λατιός τις φιλόσοφος ἐν χρόνοις Αντιόχου,
Καὶ τελεστῆς, καὶ μυστικὸς, καὶ τερατοεργάτης,
Λιμοῦ τὴν Αντιόχειαν μεγάλου πατασχόντος,
Σέβας ἐν πέτρᾳ πρόσωπον Χάρωνος, θεῖς τε πόλει,
Τὴν νόσον ἔξωστρακῆσε μακρὰν Αντιοχέων.

Narratiunculam hanc ex nostro desumpsisse videtur Tzetzes: interim versu tertio, pro λιμοῦ, legendum λοιμοῦ. et versu ultimo ἔξωστρακῆσε. Χαρώνεια etiam, sive Χαρνεῖα, sunt specus pe-

*) Sic ed. Ox., quae in textu τοῦ.

stiferum halitum evomentes: Est et Χαρωνεῖον, apud Polluc. lib. 8. Una Carceris janua, per quam ad mortem ducebatur. De quo etiam Ihesych. Χαρώνιον, θυρα μία τοῦ νομοφυλακίου, δι' ἣς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξήγορτο.

Strabo lib. 16. Antiochiam τετράπολιν fuisse scribit, et in modum 4. urbium distinctarum extractam: quarum I. Nicatoris erat. II. multitudinis habitatorum. III. Seleuci Callinici. IV. Antiochi Epiphanis. Harum vero singulae suo, et omnes communis muro circundatae erant.

Pag. 206. 12. καὶ φυγὼν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ λιμεῖον] Haec aliter omnino narrantur, 1. Maccab. 1.

Pag. 206. 21. καὶ τοὺς Μακκαβεῖς] Ita etiam Cedrenus; ἐφ' οὗ καὶ οἱ Μακκαβαῖοι ἔμεστύρησαν. Maccabaeus licet uni Judaei, Mattathiae F. cognomen fuerit, auctores tamen promiscue quibuslibet ex Judaeis, pro religione Patria dira passis, idem tribuere visi sunt: uti annotavit doctissim. Jos. Scaliger, in Euseb. Quos autem hic Maccabaeos vocat auctor noster, Eleazarus, septemque illi fratres qui una cum matre sua eodem die neci dati sunt, fuisse videntur. Vid. 2. Maccab. c. 6. et 7.

Pag. 206. 23. Σολομῶντος ὄντα] Scr. ὄν.

Pag. 207. 5. Αντίοχος ὁ Γλαυκός] Hic Antiochus Eupator, aliis autoribus omnibus dictus est.

Pag. 207. 6. ὁ Δημητριανὸς ὁ Σελεύκον] Demetrium alii vocant.

Ibid. ἔτη η'] Anno XII. huic assignant Euseb. et ιστοριῶν συναγ. Scaliger.

Pag. 207. 17. Αντίοχος ὁ ἔκγονος τοῦ Γρύπου] Hic Eusebio, Αλέξανδρος· ιστοριῶν συναγωγῆς auctori, Αλέξανδρος, ὁ τοῦ Βαλᾶ, dictus est.

Pag. 207. 22. μετὰ ἄλλα ἔτη ηνβ'.] ἄλλα, omnino redundat: caeterum locus iste totus mendosus esse videtur. A primo Seleuci regis anno, ad hujus annum octavum, Eusebius CLXIX. annos enumerat.

Pag. 208. 5. Αντίοχος ὁ Εὐεργέτης] Hic Demetrius, Eusebio, et ιστοριῶν συναγ. dictus est: a quibus maxime dissona sunt, quae hic profert Auctor noster. Quisnam vero sit Antiochus iste Dionicus, sive Dionicis F. quem proxime producit auctor, fateor me nescire.

Pag. 208. 19. φυγὼν ὁ Πύρρος, ἥλθε πλησίον πόλεως etc.] In his discrepat auctor a recepta Pyrrhi historia: non enim in Italia, belloque a Curio in Pyrrhum facto; sed apud Argos Graeciae hoc accidisse testantur Justinus, et Plutarchus: quos vide.

Pag. 208. 22. ὁ καὶ Παῦλος, ὁ Μακεδῶν] Hic Paulus Aemilius est, qui a Macedonibus, Perseque rege eorum superatis, Macedonicus dictus est. Μακεδῶν autem hic habet auctor, pro

Μακεδονικός quo sensu saepe usurpari asserit Stephanus de urb.
in *Μακεδονίᾳ*.

Pag. 208. 23. ὅστις ἐφόνευσεν ἐν πολέμῳ etc.] Imo Captivum abduxit, Triumphumque celeberrimum de eo egit: uti scribunt Historici Romani omnes.

Pag. 209. 2. περὶ οὐΣαλούστιος μέμνηται] Nominat quidem, in C. Caesaris oratione; nec aliquid amplius.

Pag. 209. 4. Περσεὺς ὁ Ἡπειρώτης, ὁ νεομάχος,] Quisnam tandem sit hic Perseus? Si Macedonicum illum supradictum vult, (qui quidem maximam Epiri, Thessaliaeque partem sibi subjuga-
verat,) unde nunc revixit? supra enim a P. Aemilio occisus tra-
ditur: aut quare haec repetita sunt? Neque enim Persem alium
ullum memorat Eutropius, quem citat Auctor noster. Deinde
cur *Νεομάχος* diceretur, non satis video: vocabulum enim hoc
nullibi apud Scriptores, quod sciām, occurrit. Persem quidem
classe sua Romanos crebris detrimentis afflicuisse testatur Zonaras,
Tom. 2. καὶ αὖθις ὁ Περσεὺς ἔθάρσησε, καὶ ἡ πατέσχεν ὁ Φίλιπ-
πος, ἀνεκήσατο, καὶ τῷ ναυτικῷ συγνὰ τὸν Ρωμαῖον ἔλύπει-
etc. Persei eliam navis Celeberrimae meminit Eutropius, lib. 4.
his verbis: *Romam* (Paulus) *cum ingenti pompa rediit, in nave*
Persei, quae inusitatæ magnitudinis fuisse traditur, adeo ut xvi.
ordines dicatur habuisse remorum. His itaque adductus, pro νεο-
μάχος, ναυμάχος lego, aut forte, νηομάχος, vertoque, *Navalibus*
pugnis celebris.

Pag. 209. 10. δῆξ τῶν Αφρων] Afrorum Rex, sive Dux:
hoc nomine enim Barbaros Duces suos appellare solitos esse, su-
pra monuimus.

Pag. 209. 13. καὶ σφάζει τὸν προειρημένον Παῦλον] Imo
supradicti Pauli Aemilii Macedonici pater fuit Paulus ille, qui ab
Hannibale occisus est. Bellum enim Punicum secundum, quod
Hannibale duce cum Carthagine habuit Roma, bellum Macedoni-
cum secundum, quo cecidit Perses, l. circiter annos praecessit.

Pag. 209. 18. ἐμπορήσας τὴν πόλιν etc. καὶ αἰχμαλωτίσας
αὐτὴν] Imo minus; obsidione enim eam cinxisse Scipionem, vix
dici potest: *denique non jam a tertio lapide, sed ipsas Carthaginis*
portas obsidione quatiebat: inquit Florus, lib. 2.

Pag. 210. 2. εἶχον δὲ, ἀπὸ Αλεξάνδρου etc.] Eodem modo
nugatur etiam libri hujus 8. initio, de Alexandro verba faciens,
Romanis ditiones eorum, ex Persarum manibus extortas, reddente:
quum Romani, non nisi longo post Alexandrum M. tempore,
post Italiam sero tandem totam subactam, in exteris arma move-
re coeperint.

Pag. 210. 9. τὸν ἀδελφὸν τοῦ πρώτου Σκηπίονος] Ut Sci-
pio alter Africanus, ob Africam subactam, ita hic Asiaticus, ab
Asiatico bello a se prospere gesto, cognominatus est, ut testatur
Eutropius: lib. 4. *Scipio Romam rediit, ingenti gloria triumpha-*

vit. Nomen et ipse, ad imitationem fratris, Asiatici accepit, quin Asiam vicerat; sicut frater ipsius propter Africam domitam Africanus appellabatur.

Pag. 210. 14. ἔαντῳ παραχρήσαμενος, πιπίσας ἀπέθανε] έαντῳ παραχρήσασθαι apud nostrum, pro, *Manus sibi infert*, usurpatur: supra ἀπεχρήσατο eodem sensu usurpavit, in Oenone, Paridis uxore priore, mortem laqueo sibi conscidente, ἔαντῃ ἀπεχρήσατο ἀγχόνη. lib. 5. p. 77: deinde πιπίσας, subaudiend. φάρμακον: ita Eutrop. lib. 4. *et cum tradendus esset Romanis, venenum bibit etc.* quod a Paeonio, Eutropii Graeco Metaphraste, redditur, φάρμακον σπάσας ἀποθνήσκει. Appianus tamen, de Bel. Syr. Annibalem ait a Flaminio, legatione ob aliam causam fungente, apud Prusiam, Bithyniae regem, veneno sublatum fuisse. πιπίσας vero, a πιπίζω, quod aliquando dicitur, pro πιπίσκω, uti tradit Hesychius: Πιπίζειν πατεμίμησιν (lego disjunctim, πατά μίμησιν) ή λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὁρνέων φωνῆς. Λέγονται δὲ τὸ πιπίζειν, η πιπίσκειν.

Pag. 210. 21. χρυσοῦ τάλαντα τέσσαρα, καὶ ἀργυροῦ] Pacis conditiones, uti asserit Eutropius lib. 4. hae fuerunt; *ut ex Europa et Asia (Antiochus) recederet, atque intra Taurum se contineret; Hannibalem concitatorem belli dederet.* Livius tamen x. millia talentum Romanos ab Antiocho exegisse scribit: quem vide.

Pag. 211. 11. διὰ τὸν Καίσαρα] Imo Tigranes a Ptolomaeo in ditionem acceptus, longe ante Pompeii et Caesaris discordiam. Verum infinitum esset Auctoris Rerum Romanorum imperitiam ubique notare.

Pag. 211. 18. χρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ] Eutropius lib. 6. de Pompeio M. *Et cum venisset in Syriam, Seleuciam vicinam Antiochiae civitatem libertate donavit, quod regem Tigranem non recepisset. Antiochenibus obsides reddidit: aliquantum agrorum Daphnensis dedit, quo locus ibi spatiösior fieret: delectatus amoenitate loci, et aquarum abundantia.*

Ibid. πεσότα γὰρ ἦν] „Puto Auctorem scrisisse, πεσόντα· itaque repono, πεσὸν, lapsum: ὅντα enim, pro ὅν frequentissime hic occurrit.

Pag. 211. 21. ἐνάλεσε Βύβλον, εἰς ὄνομα αὐτοῦ] Byblum, antiquissimam Phoeniciae urbem, a Saturno conditam fuisse, testatur Stephanus de urb. Βύβλος. πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου πτίσμα; Byblumque dictam, vel a Bybli, Miletii Crelensis Filia; aut, ἐκ τοῦ πάσης ἀρχαίας βιβλου φυλακὴν ἀσινέα ἐν ταύτῃ γενέσθαι, ob libros omnes antiquos ibidem tutissime servatos: aut denique, quod Isis, Osirim defens, Diadema suum ibi deposuerit; τοῦτο δὲ ἦν βιβλου: hoc autem Biblion erat, a Byblo Aegypti etc.

Pag. 212. 2. φοβερὸν ὄντα] Scr. ὅν.

Pag. 212. 13. Πομπήιος παραυληθεὶς ἀνέδωκεν αὐτῷ] Imo Antiochus, licet rogandi habuit audaciam, repulsam tamen tulit: ἐτόλμησε μὲν γὰρ Αντίοχος ἀπαιτῆσαι αὐτάς, οὐκ ἀπέλαβε δέ. Xiphilin. Epit. Dion. vide et Appian. Alexandr. in Syriacis.

Pag. 212. 18. οἱ σοφῶτας Ρωμαίων ποιηταὶ] Jo. Gregorius, *Scriptores*, verit; hoc scilicet Auctori indulgens: ego tamen vocabuli interpretationem genuinam retinere malui, nec enim tanti est, ut, in hoc Auctoris famae consulatur, in aliis inajoris momenti tam graviter peccantis. Salustum autem Poetam, nemo unquam dixerit: de Cicerone vero hoc ei concedi fortasse poterit: Poetam enim eum fuisse, licet vix laurea dignum, testem habemus Juvenalem, Sat. 10. ubi hunc ejus versiculum citat.

O fortunatam natam me Consule Romam.

Deinde addens:

*Antoni gladios potuit contemnere, si sic
Omnia dixisset. Ridenda poemata malo,* etc.

Certe Ciceronem Poeticae operam, juniores, impendisse, negari non potest; sed et etiam carmina scripsit: ex quibus Limonem, poema ejus sic dictum, citat Donatus, Pontium Glaucum aliud ita appellatum, Plutarchus; ipse etiam, de suis temporibus tres libros carmine se scripsisse testatur. Sed et multa ex Graeco transtulit; ut Arati Phaenomena: cujus etiam nunc pars extat, aliaque praeterea. Attamen Poetae nomine an dignus censendus sit, dubitari potest. Tacitus enim *Carmina Ciceronis forum redolere, potius quam Castaliam*, asserit, Cassii etiam Severi apud Senecam poeseos Ciceronianae censura haec est, *Virgilium illa felicitas ingenii, oratione soluta, reliquit: Ciceronem eloquentia sua in carminibus destituit.* Vide Gregor. Gyraldum de Poetar. histor. dialog.

Pag. 212. 21. μετὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν] Scr. αὐτοῦ. atque hic ignoti hujus Antiochi finis esto.

Pag. 213. 4. ἔτη σξγ'.] Syriae regnum Macedonicum ccl. tantum annos durasse, atque post Philippum, Antiochi Dionysii fratrem, defecisse, testes habemus Eusebium, et ἴστοριῶν συναγωγῆς Auctorem.

Pag. 214. 2. ἐπὶ ἔτη υξδ'.] De Consulatus duratione, a Regibus scilicet expulsis, ad C. J. Caesarem Dictatorem, magna est inter auctores opinionum diversitas. Chr. Alex. auctor annos enumerat tantum cccxciii. Eusebius, cccccxliii. Excerptiones Chronologicae ad Florum, an. DLXII. quod incidit in an. ab urb. Cond. ccvi. vid. Scal. de Emend. Temp.

Pag. 214. 4. διὸ Καῖσαρ ἐλέγετο] Ita etiam Cedrenus, Chr. Alexandr. Glycas, et Constantinus Manasses, qui tamen etiam alias nominis rationes profert. Zonaras vero vulgatam hanc nominis hujus rationem falsam esse asserit, his verbis, Tom. 2. *Ελέ-*

γέτο δὲ Καίσαρ, ὡς τινες οἴονται, οἷα δὴ τάχα τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐν τῷ τίκτειν θαυμόσης, καὶ αὐτοῦ δὶ' ἀνατομῆς προαχθέντος εἰς φῶς· οὐκ ἀληθὲς δὲ τοῦτο ἔστι. Deinde ad hoc confirmandum, Matrem eum, ad virilem usque aetatem, habuisse affirmat: rectissime. Hujus rei testem habemus Suetonium, in J. Caesares, cap. 26. *Eodem temporis spatio matrem primo, deinde filiam, nec multo post neptem amisit.* Sed et ante J. Caesarem multi etiam alii fuerunt Caesares: quorum catalogum nobis exhibit Jo. Glan-dorpius, in *Notitia familiae Caii Julius Caesaris* etc. J. Caesar itaque Caesareae quidem dignitatis auctor fuit; nominis non item. Licet autem probabile satis sit, primum Caesarem ab istiusmodi casu nomen habuisse, nostro tamen hoc competere non posse manifestum est. Vide Is. Casaubon. in Sueton.

Pag. 214. 9. παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν] omnino scriben-dum Περσῶν: Crassus enim bello Parthico interiit.

Pag. 214. 11. διαδεχθεὶς τῆς υπατείας, ἦτοι τῆς Τοιουμβ.] Haec verlit Chr. Alex. Interpres; *Consulutu, seu Triumviratu do-natus*, male. Διαδέχομαι enim hic passive, impropte licet, pro, διάδοχον ἔχων ponitur: Ita etiam infra frequentius, ut in Valen-tiniano Imp. Η μόνον δὲ ἔβασιλενσεν, εὐθέως διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἔπιαρχον Σαλούστιον, etc. In Zenone etiam Imp. Ο δὲ βασι-λεὺς Ζήνων πεισθεὶς, διεδέξατο αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς. Atque huic interpretationi suffragatur Florus, lib. 4. *De successione Caesaris Senatus, id est, Pompeius, agitabat, nec ille abnuebat, si ratio sui proximis co-mitiis haberetur.* *Consulatus absenti, quem decem tribuni plebis, favente Pompeio, nuper decreverant, tum, dissimulante eosdem, negabatur.* Veniret, et peteret more majorum: *ille contra flagi-tare decreta, ac, nisi in fide permanerent, non se remittere exer-citum.* Ergo ut in hostem decernitur. Apud Chr. Alex. vero Τοιουμβιατῶν scribitur, *Triumvir*; et Τοιουμβιατοῖς, *Trium-viratus* p. 438. Noster infra etiam habet, *Τοιουμβνοῖς*.

Pag. 215. 1. τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ] reponendum γεμφροῦ: Pompeius enim J. Caesaris filiam, Julianam, uxorem habuit. Sed et Caesar etiam Pompeii filiam in matrimonium petierat. Vide Sue-ton. in Julio, cap. 27.

Pag. 215. 5. ἀνελὼν πάντας τὸν συγκλητικὸν] Imo, Se-natoribus fuga elapsis, urbem potius vacuam invenit. Ita Florus, lib. 4. *Nec Pompeius ab Italia, quam Senatus ab urbe, fugatur pri-or, quam pene vacuam metu Caesar ingressus, Consulem seipse facit.*

Pag. 215. 11. ἀνεῖλεν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον] Pompeius a Caesare devictus in Aegyptum fuga evasit, auxilium a Ptolomeo rege petiturus; ubi a regis ministris Achilla, Pothino, aliis-que, occisus est. Atque in hoc, cum historicis aliis omnibus, concordat etiam Lucanus, a nostro citatus Pharsal. lib. 8.

Pag. 215. 22. ἐπὶ ἔτη ιη'.] Ita enim Excerptorum Latino-

rum ex i. lib. Chronolog. Eusebii etc. Auctor. *Quo tempore Romanorum primus Monarcha C. Jul. Caesar. Regnavit autem annos xviii. Glycas xii. annos enumerat. J. Caesar tamen v. imperii anno occisus est.*

Pag. 215. 23. τὸ Βίσεξτον ἔφηνδες] Suetonius in Jul. cap. 40. *Conversus hinc ad ordinandum Reip. statum, fastos correxit, etc. Annumque ad cursum solis accommodavit, ut CCCLXV. die rum esset, et intercalario mense sublato, unus dies quarto quoque anno intercalaretur. Dies autem hic quarto quoque intercalandus, Bisextus dictus est, eo quod ad xxiv. Februarii, sive ad vi. Kal. Martii, interponeretur; adeoque duplex esset Sextus Kalendas Martii, xxiv. scilicet, et xxv. Februarii.*

Pag. 216. 11. τῆς μετὰ ταῦτα ἐπινεμήσεως] A primo Jul. Caesaris anno, et Aera Antiochena, et Indictiones Antiochenae, omnium antiquissimae, initium suum habuerunt. Chr. Alex. Χοηματίζει οὖν τῆς μεγάλης Αντιοχείας, εἰς τιμὴν αὐτῆς, ἔτος α', καὶ πρώτον ἔτος τῆς ε'. καὶ δεκατηρίδος τῶν Ινδίκτων, ἀπὸ πρώτου ἔτους Γαῖον Ιουλίου Καίσαρος. Aera tamen Antiochena, Mensis Maii xii. Indictiones vero a primo Septembri die numerabantur. Chr. Alexand. Ἀπὸ πρώτου ἔτους τοῦ Γαῖον Ιουλίου Καίσαρος, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων, Δεπίδου καὶ Πλάγκου, ἥγοννιν ἡβ. καὶ αὐτῆς τοῦ Αρτεμησίου μηνὸς, Αντιοχεῖς τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι· καὶ αἱ Ινδικτοὶ ζηματίζειν ἥρξαντο, ἀπὸ πρώτης καὶ αὐτῆς τοῦ Γορπιαίου μηνὸς. Cedrenus haec, Bisextaque inventum, ad ii. Augusti Caes. annum refert; falso: apud quem etiam ridiculam habes Indictionum nominis originem. κα λεῖται δὲ Ινδικτῶν, τοντέστιν Ιανουαρίων, η περὶ τὸ Αντιον νίκη. Augustus quidem Bisextum reformavit, non tamen invenit. vide Jos. Scaligeri Canon Isagog. lib. 3.

Pag. 216. 17. εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς Ιούλιος Καίσαρ ὁ Δικτάτωρ ἐν Αντιοχείᾳ] Chr. Alex. legit: καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καίσαρ Ιούλιος Δικτάτωρ ἐν Αντιοχείᾳ. Ex his tamen, quae in nostro sequuntur, εἰσῆλθεν retinendum videtur, licet Caesarem Aegyptum prius, post victoriam Pharsalicam, Syriam deinde, adversus Pharnacem Mithridatis F. arma moventem petiisse constet. Sueton. in Jul. cap. 35. *Ab Alexandria in Syriam, et inde Pontum transiit, urgentibus de Pharnace nunciis. Sed nec eum, hisce difficultatibus positum, aedificationibus vacasse, probabile est. Verum, Auctori nostro solenne est, neminem Antiochiam venientem, nisi aliquo extracto, inde dimittere.*

Pag. 217. 3. μέλλοντα συμπίπτειν] Scr. μέλλον.

Pag. 217. 10. ὃν ἐπεκάλεσε Καισάριον] Caesariōnem hunc alii vocant: quem licet Auctor Noster parvulum interiisse asserat, Suetonius tamen eum ab Augusto (post victoriam Actiacam, quo tempore 17. minimum annos natus fuit,) retractuīt e fuga, supplicio affectum fuisse, testatur; in Octavio, cap. 17.

Pag. 218. 3. τὸν τοῦ Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ] γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ, *sororis maritus* est: Antonius enim Octaviam, Augusti sororem in uxorem duxerat. Ita etiam eum vocat Jo. Tzetz. Chil. 9. hist. 253.

*Αὐγούστος Οκταονίος Ρώμης κρατῶν τὰ σκῆπτρα,
Ανεψιός ὁν Καίσαρος Γαῖον Ιουλίου.*

Τὴν ἀνταρσίαν οὐδαμῶς τῶν Αἰγυπτίων φέρων,

Ἐπ' ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ κλῆσιν Οκταονία,

Ἐχων γαμβρὸν Αντώνιον, στέλλει πατ' Αἰγυπτίων.

Pag. 218. 9. ἐν Αλεξανδρείᾳ τὴν μεγάλην τὴν φαρὸν] Scr. τῇ μεγάλῃ: constans enim hoc, apud Nostrum, urbis hujus ἐπίθετον. Πόλις etiam, per excellentiam, dicta est, teste Stephano: ἐλέγετο δὲ κατ' ἔξοχὴν πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς. sicut Athienae etiam ἄστυ, et Roma, *Urbs*, vocatae sunt: nisi quis secundum τὴν superfluum esse putaverit. Caeterum a quo, quoniam tempore Pharos insula continentis Isthmo, ex ingentibus in altum molibus terrae jactis facto, conjuncta fuerit, non convenit inter auctores. Ammianus Marcellinus, Chr. Alex. auctor, Jo. Tzetzes, cum nostro, Cleopatram hujus operis Auctorem statuunt, adeoque ipsius Phari turris, ab insulae nomine sic dictae, conditricem. Verum et Pharon turrim, Isthmumque ante Cleopatrae tempora extorta fuisse, ex J. Caesaris et Strabonis testimoniis probare nititur Joseph. Scaliger, in Euseb. Chron. Animadversion. ad annum Eusebianum MDCCXXXIII. quem vide.

Pag. 218. 10. τὴν λεγομένην Καίονσαν] Pharos Καίονσα forte dicta fuerit, a luminibus ibidem nocturno tempore, navigantium in directionem, accendi solitis. Chr. Alex. *Προτεινσηλαμ* vocat; εἰς τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Πλωτέως. Ita etiam Ammianus Marcellin. lib. 22. *Insula Pharos, ibi Protea cum Phocarum gregibus diversatum Homerus fabulatur inflatus, a civitatis littore mille passibus disparata.* Vide Homer. Odyss. δ'.

Pag. 218. 11. ἀπὸ μιλῶν δύο] Chr. Alex. habet, ὡς ἀπὸ μιλῶν δ'. uterque falso: non enim milliare integrum a littore distabat. Jo. Tzetzes in contrarium lapsus est errorem, τετραστάδιον, spatium hoc vocans. Caeterum *Επταστάδιον* dictum fuisse, apparet ex Josepho, Antiq. Jud. l. 12. c. 2. ubi de LXX. Interpret. loquens, haec habet. παραλαβὼν αὐτοὺς δὲ Δημητρίος, καὶ διελθὼν τὸ ἐπταστάδιον χῶμα τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν νῆσον, καὶ διαβὰς τὴν γέφυραν etc.

Pag. 218. 14. διὰ Δεξιφάνους Κνιδίου] *Κνησίου*, habet Chr. Alex. mendose. Opus tamen hoc, non Dexiphanis fuisse apparet, tum ex Eusebii Chron. ad an. MDCCXXXIII. tum ex turris ipsius inscriptione, apud Strabonem. *ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ. ΚΝΙΔΙΟΣ. ΔΕΞΙΦΑΝΟΤΣ. ΘΕΟΙΣ. ΣΟΤΗΡΣΙΝ. ΤΙΕΡ. ΤΩΝ. ΠΛΑΩΖΟΜΕΝΩΝ.* Hujus etiam rei testem habemus Stephanum de Urb. in *Φάρος*. ἔστι καὶ νῆσος, η̄ πρὸς τῇ Αλεξανδρείᾳ,

ἐφ' ἦ δὲ Σωστράτου τοῦ Δεξιφάνους πύργος, ὁμονύμως λεγόμενος Φάρος.

Pag. 218. 17. ὀπλισάμενος πατὰ τῆς Κλεοπάτρας] Imo a Parthis repulsus, Aegyptum se tandem recepit, ubi Cleopatrae se totum dedidit. Flor. lib. 4. cap. 11. Quippe post Parthos, quum exosus arma in otio ageret, captus amore Cleopatrae, quasi bene gestis rebus, in regio se sinu reficiebat. Nugae itaque sunt, quae deinceps de Antonio et Cleopatra profert Auctor noster.

Pag. 219. 3. ὑπονοθούσασα αὐτὸν] forte, ὑπονοθεύονσα. Hesychius: Νοθεύει ἀπαλλοτριοῖ, ἀπατᾷ, πολακεύει.

Pag. 219. 6. καὶ μυστικὴ] μυστικὴ hic verto, *ingenio subtili*, seu solerti; praeter communem vocabuli usum: generosam vero ejus indolem et Jul. Caesar, et Augustus deinde, ille, ab exilio, stragulo involutae ad se introductae; hic, Triumphi sui spem maximam eludentis, admirati sunt. vide Zonar. Tom. 2. Jo. Tzetz. Chil. 9. hist. 253.

Καὶ Πτολεμαίον σύναιμος δέσποινα Κλεοπάτρα,
Οὖσα σοφὴ, καὶ εὐγλωττος, πανευμορφοτάτη, etc.

Pag. 219. 12. ποιήσας πλοῖα δρομόνων πολλῶν] Dromonibus, seu Liburnis Antonio Classem adornat Auctor noster: Florus tamen navium ejus magnitudinem praedicat lib. 4. his verbis *Nobis quadringentae amplius naves; ducentae non minus hostium: sed numerum magnitudo pensabat.* Quippe a senis in novenos remorum ordinibus, ad hoc turribus, atque tabulatis allevata, castellorum et urbium specie, non sine gemitu maris, et labore ventorum ferebantur.

Pag. 219. 23. καὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ] Scr. στρατιωτικαῖς δυνάμεσιν.

Pag. 220. 6. ὥστε τὰ ὄδατα τῆς θαλάσσης αἷμασι μηγέντα] Scr. μηγέντα. haec vero ex Aeneae Clypei, Vulcani operis, descriptione, Aen. lib. 8. desumpsit:

In medio classes aeratas, Actia bella.

Cernere erat, totumque instructio Marte videres

Fervore Leucaten, auroque effulgere fluctus etc.

et paulo post,

Stupea flamma manu, telisque volatile ferrum

Spargitur: arva nova Neptunia caede rubescunt.

Pag. 220. 7. ἐφόνευσε τὸν Αντώνιον] Imo Antonius ab Augusto navalii praelio devictus, in Aegyptum fuga evasit; ubi se ipsum interfecit.

Pag. 220. 15. ἐν τῇ Ρώμῃ σμυρνιασθέντα.] Scr. σμυρνιασθέντα. Auctoris nostri σμυρνιάζω, Jo. Tzetzes per ταριχεύω reddit Chil. 9. hist. 253.

Ο Καῖσαρ δ' Οκταονίος ἐκείνην ταριχεύσας,

Τῇ ἀδελφῇ τῇ ἐαυτοῦ πατήγαγεν εἰς Ρώμην.

Pag. 220. 19. μὴ συμφωνοῦντα etc.] Quosnam tandem scriptores Romanos, ab Alexandrinis de Cleopatrae cadavere hac in re discrepantes, hic Auctor noster intelligat, non video. Statuam quidem ejus, aspide brachio inhaerente, lecto traductam fuisse ab Augusto triumphante, asserit Zonaras: ἴστοριῶν etiam συναγωγῆς auctor, in Augusto; οὐ δὲ εὐπρεπεστάτη η πομπῇ, ἐν γὰρ η Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ αἰλίνῃ, ἐν τῷ τοῦ θανάτου μιμήματι, παρεπομέσθη, ως πομπεῖον. ipsam tamen eodem cum Antonio Sepulchro conditam fuisse, testem habemus Suetonium, in Octavio, cap. 17. *Ambobus communem sepulturae honorem tribuit, ac tumulum ab ipsis inchoatum perfici jussit.*

Pag. 220. 22. καὶ γαμβρῷ αὐτοῦ] Supra Agrippam Octaviani γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῆ, sororis maritum, vocavit: sororem enim ejus Octaviam uxorem habuit. Quia tamen Augusti γαμβρὸς hoc loco vocatur simpliciter Agrippa, quae vox *Generum* ut plurimum sonat, ideo γαμβρῷ αὐτοῦ, *Genero suo*, reddimus. Agrippa enim, relicta tandem uxore Octavia, Augusti sorore, Julianam, ejus filiam in uxorem habuit, Augusto ipso eum in hoc cogente.

Pag. 220. 25. ἀπὸ τῆς ιώμης Ηπείρου] forte legend. χώρας.

Pag. 221. 5. ἐκράτησε δὲ ὁ τῆς Αἴγυπτου πόλεμος ἔτη πολλὰ] Imo uno praelio Actiaco, et coeptum et finitum est hoc bellum: deinceps enim Aegyptus tributaria facta est.

Pag. 221. 10. ἐκ τῶν ίδιων αὐτοῦ ἀνθρώπων] ἄνθρωποι, pro *Militibus*, apud nostrum frequenter usurpatur. Ita lib. 16. καὶ ὡρμησεν εἰς τὸ πέραν, κατὰ Βιταλιανοῦ, καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ.

Pag. 221. 18. τετράρχην αὐτῆς.] τετράρχην hic, pro βασιλέα, ponit; Hesychius: Τετράρχαι, οἱ βασιλεῖς: scribendum τετράρχαι. Tetrarchai tamen proprie sunt, regni tetrarchas, seu partem quartam administrantes.

Pag. 221. 19. ἥντινα ἐκάλεσεν Αγκυραν, Stephanus, ex Apollonio in Caricis, Ancyram a Mithridate et Ariobarzane extactam fuisse tradit. Alii a Mida conditam volunt: verum hoc, de altera illa Phrygiae Ancyra, forte intelligendum. Jo. Tzetzes Chil. 1. cum nostro, Augustum Ancyrae Galatae statuit conditorem.

Τὴν Αγκυραν δ' ήν ἔφημεν, τῆς Γαλατίας, εὖρον
Κτίσαι τὸν Οιτανύιον Καίσαρα τὸν Ρωμαῖον,
Κτείναντα Δηϊόταυρον τετράρχην Γαλατίας.
Οὐδ' ἐξ ἀγκύρας σιδηρᾶς ἄρμα τοῦ Μίδου σχούσης
Κληθῆναι ταύτην Αγκυραν· ἀλλ' ὅτι μέση πεῖται
Ασιανῆς καὶ Ποντικῆς τῶν θαλασσῶν τῶν δύο.

Ancyra tamen haec, alterutro mari, longo satis distat intervallo.

Pag. 222. 1. *καὶ τὸν ποταμὸν, Γάλλον.*] Galatia provincia, Gallusque fluvius, sive a Gallo quodam, sive a Gallis Celticis, qui relicta patria sedes ibi fixerunt, uti vult Stephanus de urb. sic dicta fuerint; longe ante Augusti tempora sic appellata fuisse manifestum est.

Pag. 222. 5. *Φρυγίαν δὲ Παπατιανήν*] Phrygia Major in Salutarem, et Pacatianam, distributa est. Constantin. Porphyr. de Themat. Anatol. *Φρυγίαν Καπατιανῆς*, vocat, literarum transpositione: τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Κροινοῦ καὶ μέχρι τοῦ Αμωρίου, καλεῖται *Φρυγία Καπατιανῆς*: Caeterum hanc Phrygiae distributionem Augusto longe posteriorem esse non est dubitandum.

Pag. 222. 9. *νιοῦ τοῦ Κάπνος*, forte legend. *Κάπνους*. Verum, unde haec?

Pag. 222. 19. *καὶ διαταν οἰκημάτων*] Ista reddo, *aedificiorum seriem*, sive vicum, infra enim γειτνιαν vocat. *Διαταν* vero pro *οἰκημάτα* frequentius usurpatum occurrit: Menandi Protector. Eclog. Legation. τῇ ἔξης ἐν ἐτέρᾳ ἐγένοντο διατῇ, ἐνθα ἔντινοι κίονες ἥσαν τινες, ἐνδεδυμένοι χρυσῷ. Et paulo post: κατὰ δὲ τὸ ἐμπορόσθιον τῆς διατῆς ἐπὶ πολὺ, παρετέταντο ἄμαξαι, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπῆν, etc.

Pag. 222. 20. *βανιάριν*] *βανιάριν*, pro *βανιαριον*, hic scribi, nullus dubito. Sed quid tandem erit *βανιαριον*? Suspicor legendum *Balniarium*, *Balnearium*; quod tamen vix alibi inter Graecos occurrit. Nullorum autem quam *Balneorum publicorum aedificatorum apud nostrum*, mentio frequentior.

Pag. 223. 3. *ὄντα μικρὸν*] Scr. ὄν.

Pag. 223. 8. *οἵτινες ἐνίκησαν Τιγράνον, τοπαρχοῦντα αὐτῆς*] Lego, *Tigraνην*. Verum bella haec, a Lucullo, adversus Mithridatem et Tigranem, Caes. Augusto vix adhuc nato, gesta sunt. Tigranes vero, Armeniae rex, a Pompeio deinde devictus, se ei dedidit, ac diadema suum ad genua Pompeii procidens, in manus ejus tradidit: *quod ei Pompeius reposuit*, (inquit Eutropius, lib. 6.) *honorificeque eum habitum, regni tamen parte multctavit, et grandi pecunia: adempta est et Syria, Phoenice, Sophene*. Zonaras tamen haec illi a Lucullo adempta fuisse scribit, Tom. 2.

Pag. 223. 19. *στρώσας αὐτὴν λευκαῖς πλάκαις*] *πλάκαις*, tanquam a *πλάκῃ*, pro *πλαξῖν*.

Pag. 224. 3. *τὴν πρωτην λεγομένην Μάζαναν*] Jornandes etiam de Regn. success. eam a Cappadocibus Caesaream dictam fuisse scribit: *Cappadoces quoque sub Epaphra rege constituti, primum per Legatos suos Romanorum amicitias petierunt: dehinc Ariobarzane rege succedente, et a Mithridate expulso, ultro se Romano servitio tradiderunt, magnamque civitatem suam Mazacam, in honorem Caesaris, Caesaream appellaverunt*. Eutropius tamen, et ex eo etiam postea Jornandes ipse, Suidasque, nomen

hoc Mazacae urbi a Tiberio Imp. post temporis impositum fuisse prodiderunt. Eutrop. lib. 7. de Tiberio haec habet. *Quosdam reges per blanditias evocatos, nunquam remisit; in quibus Arche-laum Cappadocem. Cujus etiam regnum in Provinciae formam redegit, et maximam civitatem appellari nomine suo jussit, quae nunc Caesarea dicitur, cum Mazaca antea vocaretur.* Urbs haec etiam Eusebeia antea dicta fuerat, teste Strabone apud Stephanum: *Καισάρεια, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, ἡ πρὸν Εὐσέβεια, καὶ Μάζα, ὡς Στρατών.* Scribendum, *Μάζανα, uti postea etiam habet Stephanus: Μάζανα, πόλις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια.*

Pag. 224. 4. *ἡν γὰρ Καίσαρ Θεῖος τοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου*] Augusti avunculus major erat J. Caesar. Sueton. Postea *C. Caesaris, et deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum, testamento majoris avunculi: etc.* Parentes enim habuit Octaviam et Atiam, M. Atio Balbo et Julia, sorore *C. Caesaris, genitam: eodem Suetonio teste.*

Pag. 224. 12. *ὄνοματι Κορνήλιον Γάλλον*] Eutropius in Augusto. *Aegyptus per Octavianum Augustum Imperio Ro. adjecta est, praepositusque Cn. Cornelius Gallus.* *Hunc primum Aegyptus Romanum Judicem habuit. Αὐγούσταλιος autem Ae-pypti Praefectus peculiariter appellatur.*

Pag. 224. 20. *ἐπὶ τῆς ύπατείας Καλβισιανοῦ καὶ Πολλίωνος*] Consules hi nusquam apparent, per totum Aug. imperium, nec apud Eusebium, nec fastos Siculos.

Pag. 224. 25. *τοῦ ύπερβερεταίον μηνὸς*] Ad nostrum corrigendum est Chr. Alex. ubi pro *ὑπερβερεταίον*, *περιτίον* habemus. Vides autem nunc Lector, unde Chron. illius compilator, Auctoris sui nomen licet ubique suppressat, narrationem hanc de Sosibio, uti et plurima alia, desumpserit.

Pag. 225. 5. *ἐκ τῶν πρώτην φόβων*] *φόβος*, pro terrae motu, calamitateve alia tali, frequenter apud nostrum sumitur.

Pag. 225. 16. *ὑπῆρχε πονδοειδῆς*] De Augusti statura, vide Sueton. in Octavio Tit. 79.

Pag. 226. 1. *τῷ δὲ λθ'. ἔτει*] *Απογραφὴ* haec facta est XLII. Augusti Imp. anno, Augusto XIII. et M. Plautio Coss. teste Eusebio. Quos vero hic Auctor Consules nominat, nusquam apparet.

Pag. 226. 11. *ἐν ύπατείᾳ Κονίντον καὶ Λογγίνον*] Novos usque et inauditos Consules nobis exhibit Auctor.

Pag. 227. 5. *πλησίον οὖσαν τῆς Ιερουσαλήμ*] Scr. o'ση.

Ibid. *ἴτους κατὰ Αντιόχειαν τὴν μεγ. χρηματίζοντος μβ'* Annus Augusti XLII incidit in Aerae Antiochenae annum XLVII: ab anno enim primo J. Caesaris, qui v. annos regnavit, incipit Aera haec; uti etiam Auctor noster supra.

Pag. 227. 7. ὑπατεύοντος δὲ τοῦ αὐτοῦ Οκταβιανοῦ καὶ Σιλουανοῦ] Eusebius etiam hoc anno Coss. habet Augustum XIII et M. Plautium: Hunc M. Plautium Silvanum vocant Fasti Capitolini.

Pag. 229. 5. καὶ ἐνανθρώπησε *) φησὶ τῷ εφ' ἔτει] Ubina nam tandem hoc dicit Eusebius? certe in Chronicis suis ab Adamo ad Christum natum annos putat tantum 5199. Si autem ita ut Auctor vult calculum suum institueret, ubi fuerit inter illum et Theophilum aliosque memoratos discrepantia?

Pag. 230. 1. εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐλθόντες] Imo ἀπὸ ἀνατολῶν, ex regionibus Orientalibus, advenisse Magos testatur S. Scriptura, Mat.

Pag. 230. 13. ἐν ὑπατείᾳ Οὐνδικοῦ καὶ Οὐαλερίου] Chr. Alex. hos vocat, Indicum, et Varium. verum Coss. hos ponit ad an. Augusti XLII. quo anno noster supra Augustum XIII. et Silvanum Coss. fecit.

Pag. 231. 10. ἐν ὑπατείᾳ Λαμίᾳ καὶ Σεργελλιανοῦ] Lamiam et Servitium Coss. habent Ensebius, et Chr. Alex. Auctor; ut hic, anno Augusti XLIV. ille, anno ejusdem XLVI. uterque tamen annum integrum ponit, inter hos Coss. et Herodis obitum.

Pag. 231. 21. καὶ ἄιδος αὐθις ἵκεσθαι.] Cedrenus habet, καὶ ὅδὸν αὐθις etc. et versu sequente, ἐπ δόμων ἡμετέρων uti habet etiam Eusebius. Habes vero hoc Oraculum inter Oracula vetera, a Jo. Obsopoeo edita, ubi hoc modo legitur.

Παῖς Εβραιὸς πέλεται με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἄιδην αὐθις ἵκεσθαι.

Δοιπὸν ἄπιθι, σιγῶν ἐπ βωμῶν ἡμετέρων.

Ubi tamen versus ultimus claudicat: forte legendum ἡμετέρων.

Pag. 232. 7. ἐν τῇ Ρώμῃ ἐτελεύτησε] Hieronymus in versione sua Eusebiana Augustum Atellae in Campania mortuum asserit: uterque falso. Nolae enim diem suum obiit. Vide Suetonium, alias.

Pag. 232. 8. ἄπαις,] An de prole mascula intelligendus est Auctor? Filiam enim Julianam ex uxore Scribonia suscepisse eum, nemini non notum.

Ibid. καὶ σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἀμαρτίας] Itane vero? Audiamus tamen Suetonium in Octavio, Tit. 69. *Adulteria quidem exercuisse, ne amici quidem negant etc.* Et paulo post. *L. Antonius super festinatas Liviae nuptias objecit; et foeminam Consularem e triclinio viri coram in cubiculum abductam, rursus in convivium rubentibus auriculis, incomptiore capillo reductam.* Quem Paragraphum etiam petulantissima ejusdem Epistola claudit Suetonius: quam videsis. Sed et uxorem etiam suam sibi ha-

*) Sic ed. Ox.

buit lenam, eodem Suetonio teste, Tit. 71. *circa libidines hæsit; postea quoque, ut ferunt, ad vitiandas virgines promptior; quæ sibi undique etiam ab uxore conquirerentur.*

Pag. 232. 11. Σέξτον καὶ Σεκτιπάνων] Eusebius ad ultimum Augusti annum habet Sext. Pompeium, et Sext. Apuleium, Coss. Chr. vero Alex. ad annum Augusti antepenultimum, id est, **līv.** (annos enim **lvi.** tantum eum imperare facit;) Sextum et Sextum Coss. habet; anno vero sequenti, sive penultimo, Pompeium et Apuleium ponit, ac si diversi essent.

Ibid. ἐβασίλευσε Τιβέριος Καίσαρ ἔτη πεντακοστη.] Ita etiam Chr. Alex. Eusebius tamen annos Imperii **xxiii.** ei tribuit.

Pag. 232. 12. ἦν δὲ διμοιχιαῖος] Ita etiam Suetonius in Tiberio, Tit. 68. *Corpore fuit ampio atque robusto; statura, quæ justam excederet.* Reliquo tamen ejus Characterismo parum cum Suetonio congruit Auctor noster.

Ibid. λεπτανινός] vocabulum hoc nusquam mihi occurrit: forte scribendum λεπτακικός cui tamen scriptioni adversatur Suetonii Characterismus Tiberii.

Pag. 232. 18. ἔχοντας διαστήματα μιλίων δ'.] longissimam hic Plateam memorat; nisi forte error sit in numero. Quid si, pro μιλίων, legamus σταδίων.

Pag. 232. 21. χαλκουργήμασι καὶ ἀγάλμασι ποσμήσας] χαλκουργήματα ponit, pro statuis aereis. Ita infra lib. 14. ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκουργήματα δύο, ἅτινα καὶ αὐτά εἰσι τῶν θεαμάτων, ὁ Ικαρος, καὶ ὁ Δαιδαλος; id est, Icaro, et Daedali statuae aereae.

Pag. 234. 1. ὑπὸ Αντιόχου τοῦ ἐπιφανεστάτου βασιλέως] Antiochum Epiphanem dicit, qui aedificia quaedam a se extra urbem extrecta, a nomine suo, Epiphaniam vocavit: uti Auctor supra lib. 8.

Pag. 234. 3. ὁ λεγόμενος Φιλάδελφος] Antiochi hujus Philadelphi apud alios mentio nulla.

Pag. 234. 6. παρασχὼν προνόμια τοῖς παταφεύγονσιν] Hesych. *Προνόμια, τὰ ὄφειλομενα τῷ ἀξιώματι.*

Pag. 234. 21. μετεκάλεσιν Ορόντην τῇ Ρωμαικῇ λέξει] Ita etiam Eustathius, ad Dionysii περιηγητος locum hunc:

Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην πατασύρεται ὑγρὸς Ορόντης.

ubi Scholiastes post aliam nominis rationem assignatam, haec addit. *Ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Καίσαρ Τιβέριος ἐκ Δράκοντος αὐτὸν Ορόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ρωμαιστὴ τὸν ἀνατολικὸν.* ὅτι πᾶσα ἡ περὶ Αντιόχειαν χώρα λιπαρά τε παντας εὑρίσκεται, καὶ ἀγαθὴ μῆλα τρέφειν, καὶ δένδρεσι παρόνταν αὔξειν. Caeterum meras ineptias esse has, appetet ex Polybio, lib. 5. ubi Seleuciam et Antiochiam describens, Orontis etiam mentionem facit. Ο δὲ παλούμενος Ορόντης ποταμὸς οὐ μακρὸν αὐτῆς ποιεῖται τὰς ἐκβολάς· ὃς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕδατος λαμβάνων ἀπὸ τῶν πατά τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Αντιλίβανον τόπων, καὶ διανύσσας τὸ παλούμενον Αμύκης πεδίον,

ἐπ' αὐτὴν ἵκεται τὴν Αντιόχειαν etc. Polybius vero diem suum obiit, ante Tiberium Imp. anno circiter cxxxvi. anno nempe xvii. ante natum Ciceronem. Vide doctissim. J. Vossium de Histor. Gr. Strabo etiam, qui Tiberii σύγχρονος fuit, fluvium hunc ab Oronte quodam, qui pontem ei induxit, nomen accepisse testatur. Vid. Strab.

Pag. 235. 12. παρέχοντα τὴν χοῖσιν] Scr. παρέχον. Verum urbs haec, non a Tiberio, sed ab Herode Tetrarcha, Tiberii Imp. in honorem extracta est. Audi Eusebium: Chron. l. 1. Ηρώδης ἔκτισε Τίβεριάδα, εἰς ὄνομα Τίβερίου Καίσαρος. Stephanus etiam de Urb. Τίβεριάς πόλις τῆς Ιουδαίας, πρὸς τῇ Λευνεσιοτίδι λίμνῃ. ἔκτισθη δὲ ὑπὸ Ηρώδου.

Pag. 236. 3. τῷ δὲ ιε'. ἔτει τῆς ὑπατείας αὐτοῦ] Ίσ. βασιλείας. Ad annum vero Tiberii xiii. Coss. invenio Silanum et Nervam, apud Chr. Alex. Eusebius ibi ponit A. Pisonem, et M. Crassum; anno autem sequente, Silanum et Silium. Infra tamen Auctor Christum baptizatum asserit, Rufo et Rubellione Coss. recte: Hos enim Coss. proferunt ad an. Tiberii xv. et Chr. Alex. et Eusebius. Numerus itaque hic assignatus, atque ejus loco, τῷ δὲ ιδ. ἔτει, legendum: quo tempore Joannes Baptismum suum, supradictis etiam sub Coss. forte incepisset. Verum Fastorum in Coss. designandis errores ubique persecui, labor esset et insinitus et inutilis: manum itaque de tabula.

Pag. 236. 11. ὡρα νυκτερινῆ ί.] Chr. Alex. ὡρα ί. τῆς νυκτὸς· quam tamen lectionem Raderus rejicit, Librariiisque vitio imputat: idque merito. Nec enim verisimile est, officium hoc Salvatori Nostro a Baptista nocturno tempore praestitum fuisse.

Pag. 237. 4. ὀνόματι Βερονίκη] Βερνίκη, Jo. Damasceno est. Vide Jo. Gregorii de Auctore Prolegomena.

Pag. 237. 10. παρὰ Βερονίκης, ἀξιωματικῆς πόλεως Πανεύδος] ἀξιωματικῆς ad Bernicen, non ad urbem referendum; uti Godefredus Tilmannus, Jo. Damasceni interpres, sensisse videtur. Αξιωματικοὶ sunt, qui in dignitate aliqua constituti sunt, et a plebe remoti.

Pag. 238. 5. Καὶ προσεσχηκυῖα τὸ περιέχον αὐτὸν πλῆθος] Jo. Damascenus habet, τῷ περιέχοντι αὐτὸν πλῆθει, rectius: ceterum hoc ipsum loquendi genus barbarum apud nostrum frequenter occurrit.

Pag. 238. 11. καὶ σταλείσης μοῦ τῆς πηγῆς] Damascenus habet, σταθήσης, (pro σταθείσης) haud recte. Στέλλω hoc loco, reproto, sive sisto, significat: unde habemus apud Alexandr. Aphrodis. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quae alvum sistunt, sive adstringunt.

Pag. 239. 19. ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας η'.] suspicor legendum, ἐκλίνετο· aliter enim, nullus sanus sensus ex verbis hisce elici poterit. Herodem vero istum in exilio diem suum obiisse, quo ta-

men mortis genere incertum, dubitandum non est; nec enim eum unquam inde revocatum legimus. Vide Joseph. Antiquit. lib. 18.

Pag. 240. 7. Μαρτίῳ καὶ τῆς σελήνης ἐχούσης ἡμέραν καὶ.] Cedrenus, et Chr. Alexand. Auctor, Salvatorem nostrum Martii xxiii. crucifixum, xxv. vero resurrexisse, et ex consequentia, xxii. a Juda proditum, volunt: noster tamen horum numero, diem alium in his omnibus addit: in lunae tantum die cum eis conveniens.

Pag. 240. 11. τῇ πρὸ δὲ ηὔνα παλαινδῶν Απριλλίων.] Hic non sibi constat Auctor: viii. enim Calendas Apriles incidit, non in Martii xxiv. sed xxv. Quod enim Romani computantes, viii. Calendas (subaudi, ante,) Apriles, dicunt, Graeci recentiores, τῇ πρὸ δὲ ηὔνα παλαινδῶν Απριλλίων, efferunt. Ita etiam Auctor noster supra, Christi nativitatem assignans, τῇ πρὸ δὲ ηὔνα παλαινδῶν Ιανουαρίων, μηνὶ Δεκεμβρίῳ πέσει. ad Cal. Januarias, id est, Decembribus xxv. eam ponit; recte.

Pag. 240. 20. πλέον τῶν ἔγγωσμένων πρότερον] πλέον hoc loco redundat. Caeterum ipsa Phlegontis verba non producit Auctor noster; quae tamen habes apud Eusebium Chronic. lib. 1. Cum tamen alii Phlegontem hunc Trallianum appellant. unde Nostro Atheniensis dictus est; Phlegontem enim illum, qui Hadriani libertus erat, qui Olympionica, et Chronica scripsit, hoc loco intelligere eum, non est quod dubitemus.

Pag. 241. 9. ὑπατείᾳ Σουλπικίου καὶ Σωλᾶ] Scr. Συλλογῆς Sulpicius Galbam; et Syllam Coss. habent et Chr. Alex. et Eusebius; sed ad annum xix. Tiberii, anno scil. Christi passionem sequente.

Pag. 243. 1. ἐν τῷ παλατίῳ,] Imo in villa Luculliana mortem obiit, teste Suetonio.

Pag. 243. 2. ὃν ἐνιαυτῶν οἴηται.] Ita etiam Suetonius. Corrigendum itaque Chr. Alex. ubi haec ipsa ex nostro, corrupte licet, desumpta habes.

Pag. 243. 4. ἐβασίλευσεν Ηλίος Γάϊος] Helium, sive Ae- lium, dictum Caligulam nullibi invenio.

Pag. 243. 7. ἐπὶ τῆς ὑπατείᾳ Γάλλου καὶ Νονιανοῦ] Gallum et Nonianum quidem Coss. invenio apud Chr. Alex. et Eusebium etiam: sed ad annum Tiberii xx. biennio scilicet ante Caligulam Imp.

Ibid. ἐκράτησεν η βασιλεῖα αὐτοῦ ἔτη δ', καὶ μηνᾶς ἐπτά.] Imperavit Caius Caligula triennio, et x. mensibus, diebusque viii. uti testatur Suetonius, Tit. 59.

Pag. 243. 9. εὐχετούσ] Pallido colore fuisse ait Suetonius; qui etiam Characterem, a nostro longe diversum, ei tribuit.

Pag. 243. 16. πλησίον τοῦ ὄφου Γαῖον Καίσαρος] Propemontem C. Caesaris; id est juxta eam montis partem, ubi J. Caesar

Balneum publicum, Gladiatorium, Theatrum, aliaque Antiochenis olim extruxerat; de quibus Auctor supra lib. 9.

Pag. 244. 9. καὶ Τρίνυμφον εὐπρεπέστατον] Trinymphum hic vocat, quod postea saepius νυμφαγωγίαν, et νυμφαῖον, nuptiis quibuscumque celebrandis destinatum aedificium, ut ipse vult: Cedrenus tamen pauperibus solum virginibus, quaeque dominibus propriis carebant, eorum tribuit usum, in Leone Magno: καὶ τὸ νυμφαῖον, τὸ τοῦδε τοῦ οἴκου κείμενον ἀντικρὺ, ἐν ὧπερ οἱ γάμοι ἔγενοντο τῶν οὐκ ἔχόντων οἴκους.

Pag. 245. 11. οἴκους ἐτίλωσεν] id est, Regio Fisco addixit, Titularum tabellis, quas σανίδας vocat Agathias lib. 5. eisdem pro more affixis. Hoc vero privato nemini licitum, uti ex Justiniani Novella xxviii. videre est: Τὸ δὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦ Πόντου πλημμελούμενον φυλάξει, τὸ μηδενὶ δοῦναι παθόησιαν ἢ τίτλους ἐπιτιθέναι χωρίοις, ἢ οἰκήμασιν ἀλλοτρίοις· μόνον γὰρ ἦδιον τοῦτο τοῦ τε δημοσίου, τῶν τε βασιλικῶν οἴκων ἐστί, τῶν τε ἡμετέρων, τῶν τε τῆς εὐσεβεστάτης Αὐγούστης. Εἶ δὲ εἰς ἐτέρου τινὸς εὑροι προσηγορίας σανίδας ἀνατεθείσας, αὐτὰς εὐθὺς καθαιρήσει, ἀνιχνεύσει δὲ τὸν ταύτας καταπήξαντα.

Pag. 245. 14. πορθοῦντα τὴν πόλιν] Scr. πορθοῦντι. Unde vero Historiolam hanc petierit Auctor non habeo dicere.

Pag. 245. 19. ἐκόντευσεν ἔξω τῆς πόλεως] Kóntos et κοντάριον, Contus: inde κοντεύειν, Conto affigere.

Pag. 246. 4. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κασίου καὶ Σόλωνος] Coss. hi nusquam apparent.

Pag. 246. 5. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος Καῖσαρ ἔτη τοῦ, καὶ μῆνας θ'.] Claudium annos xiii. et menses ix. imperasse ait, a vero non procul: Nono enim Kalendas Februarii, id est, Januarii xxiv. Caligula occiso, Claudius imperare coepit; qui etiam xiv. imperii anno, iii. idus Octobris, sive mense supra annum xiii. Octavo, diem suum obiit: teste Suetonio.

Pag. 246. 8. Επιτισε δὲ καὶ Βρεττανίαν πόλιν] Ubinam tandem terrarum? Britanniam quidem nostram, nulli post Jul. Caesaris tentatam, Claudium Imp. armis suis petuisse, deque ea deinceps triumphum egisse maximum legimus: de Bretannia vero urbe maritima, ab eodem extorta, nihil omnino accepimus.

Pag. 246. 18. ἥν παρεῖχον ὑπὲρ καπνοῦ] Tributum hoc καπνικὸν aliis dicitur, quod pro numero fumariorum pendebat. Quo tempore vero primum populo impositum fuit haud temere dixero: longe tamen post Claudium institutum fuisse, non est dubitandum. Tributi hujus inventum pessimum Nicephoro Logothetae tribuit Zonaras, Tom. 3. Τούτου καὶ ἡ τοῦ καπνικοῦ ἐπίθεσις, ἐννόημα κάλιστον, ἐπαχθέντος τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ πτωχείων γηροκομείων τε, καὶ μοναστηρίων παροίκοις, καὶ παντὶ μήτε γῆν ἔχοντι, μήτε τέλος. Imperatore tamen hoc antiquius esse inde manifestum est, eo quod ab Auctore nostro memoratur,

quem Nicephorum hunc 200. ad minimum annis praecessisse, nos alibi probaturos non dubitamus.

Pag. 247. 3. προσωμιλήσαντος αὐτοῖς] Ουκίλα hoc loco accipio, eodem sensu quo Scriptores Ecclesiastici, pro concione, sive oratione in coetu fidelium habita. Caeterum Christianos dictos fuisse ante Claudiū Imp. dum S. Petrus adhuc Antiochiae versaretur, ex Actor 11. manifesto apparent.

Pag. 247. 9. ὄνόματι Φῆστος] Festus in Judaeam Procurator missus est, non a Claudio, sed a Nerone, Imperii sui anno II. vide Josephum, lib. 20. cap. 7.

Pag. 247. 17. μεθιστάμεθα ἐντεῦθεν] forte, μεθιστώμεθα. verba apud Josephum, de bel. Jud. I. 7. sunt ista. METABALINΩΜΕΝ ENTEYΘΕΝ. Corrigendus interim στορχιῶν συναγωγῆς Scaligeriana Auctor, qui ipso Dominicae Passionis die prodigium hoc accidisse asserit: deque hoc Josephum appellat testem; qui tamen Pentecostes festo accidisse hoc clare testatur. Suspicor etiam mendoza esse numerum annorum post Ascensionem Domini, a nostro positum, quo hoc accidisse scribit. Licet enim annum ipsum Josephus non ponit expresse, manifestum tamen est non longo temporis spatio templi devastationem hoc antecessisse. Hierosolyma autem capta est anno II. Vespasiani Imp. anno scilicet XXXIX. post Ascensionem Domini, uti Eusebius Auctor est. Scaliger hoc accidisse vult anno Christi LXXV, sexennio scilicet ante Jerosolymas captas, triginta duobus vero annis post Domini Ascensionem. Scalig. in Euseb. Chron. p. 171.

Pag. 248. 8. ἀπὸ τῶν Πισέων] Scr. Πισαίων secundum Stephanum tamen scriberetur, Πισαιέων: a Πίσα enim gentile facit, Πισάτης, et Πισαιένς.

Pag. 249. 3. οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι] πολιτευόμενοι licet Magistratus generatim significet, hoc loco tamen per Gymnasiarchas reddimus, Magistratus nempe eos dicentes, quibus Ludos hosce curare committebatur.

Pag. 249. 21. ὡς ἔὰν αὐτοῖς ἔδοξε] ὡς ἔὰν, pro ὡς ἄν.

Pag. 250. 4. η ἐκθεσις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου] Septimius, qui vitam Dictys Cretensis scripsit, hos belli Trojani annales XIII. Neronis anno repertos asserit.

Pag. 250. 12. ἀράστησας ἡμέρας δύο] Veneno extinctus est Claudio, teste Suetonio; Tit. 44. Et veneno quidem occisum convenit: ubi autem, et per quem dato discrepat. Diem vero supremum obiit, LXIV. aetatis anno, eodem referente.

Pag. 250. 13. Νέρων, ὁ νιὸς αὐτοῦ] Nero filius fuit Domiti et Agrippinae Germanici, Claudiī fratris, filiae: quem Claudio, matre ejus Agrippina in uxorem accepta, filium adoptione designavit.

Pag. 250. 14. ἐπὶ τῆς ὑπατίας Σιλονανοῦ καὶ Αντωνίνον]

Silanum et Antoninum Coss. invenio apud Eusebium; sed biennio ante Neronem Imperatorem: nempe ad an. vii. Claudii Imp.

Pag. 250. 17. ὀλοπόλιος] Nero sufflavo erat capillo, teste Suetonio: anno enim aetatis suae secundo et tricesimo mortuus est. Quis vero δασυπάγωνα cum fuisse crediderit, cum nondum moris erat barbam alere? Hadrianus enim Imp. Romanorum primus barbam aluit, uti Dio testatur. in Traiano: Αδριανὸς γὰρ πρῶτος γενεῖσην κατέδειξε. Neque hoc ornatus causa; sed ut faciem maculosam dissimularet; referente Ael. Spartiano, in Adriano: *Statura fuit procerus etc. promissa barba, ut vulnera, quae in facie naturalia erant, tegeret.* verum Characterem Neronis hic profert auctor a Suetonii penitus diversum; nisi quod ἀνθηροπόσωπον eum facit, uti et Suetonius, Tit. 51. vultu pulchro magis quam venusto.

Pag. 250. 18. ἀγνοήσας ὅτι ἔσταντος θη] ineptiae: quomodo enim Christum neci traditum ignorare potuerit, cum jam olim Pilatus ad Tiberium, Tiberius vero ad Seutatum de Christianorum dogmate, nimirum ut inter caetera sacra recipereetur, retulissent? ut testatur Eusebius, χρον. καν. Πιλάτου Τιβερίῳ τὰ κατὰ τὸν Σωτῆρα ἀναγαγόντος, καὶ τοῦ Χριστιανῶν δόγματος, Τιβέριος πρὸς τὴν σύγκλητον ἐκουνολογήσατο περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

Pag. 251. 7. ἀνήγαγε δι' Αξιμον] Ita habuit Cod. MS. forte legendum, διὰ Μαξιμον, uti supra. Verum hae nugae sunt: Pilatus enim, Caligula adhuc imperante, sibi mortem consciverat. Helvic. ex Josepho: quem vide.

Pag. 252. 2. ὁ ἀπὸ φιλοσόφων] *Qui Philosophus fuerat:* eodem modo dicitur, ὁ ἀπὸ ὑπάτων, apud recentiores, de viro Consulari; et ὁ ἀπὸ νοταρίων, infra apud nostrum, lib. 18. eodem etiam libro de Eulalio quodam, qui ex divite pauper factus fuerat, auctor verbā habens, eum ἀπὸ εὐπόρων vocat. Simili etiam locutionis genere apud Cedrenum Didymus caecus, ὁ ἀπὸ ὄμματων, dictus est in Constantio et Constante Impp. Τούτῳ τῷ ἔτει Δίδυμός τις, ἐλλόγιμος ἀνήρ, ἀπὸ ὄμμάτων, ἐγνωρίζετο.

Pag. 252. 8. ἀνήρχετο ἐν τῇ Ρώμῃ] Sub Claudio imp. Romanum venisse Petrum asserunt Eusebius et Zonaras.

Pag. 252. 10. Εὔδον τὸν ἐπίσκοπον] Ita etiam supra eum vocavit: scribendum tamen, *Eνόδιον:* uti ex Eusebio, et Nicephoro Patriarcha appetat.

Pag. 253. 14. καὶ ποιῆσαι αὐτῷ τὴν ἀπόκρισιν] ἀπόκρισις, ut plurimum, *Responsum*, hoc tamen loco *nuncium* significat; uti et alibi etiam apud nostrum: hinc ἀποκρισιάριος, apud recentiores, pro Legato. Ecclesiae primum hi, postea vero etiam privatorum, ministri sic dicti, quibus negotiorum quorūcumque tractandorum cura commissa fuit.

Pag. 254. 18. καρηκομάων ἐστὶ] Ser. καρηκομάων.

Pag. 255. 10. ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀγίων Αποστόλων] Acta Apostolorum dicit ea, quae sub Clementis nomine prodeunt.

Pag. 255. 13. ὅτι εἶπεν, ὅτι Χριστὸς ὁ Θεός σου ἀνεκήφθη] Lego, ἐφης, ὅτι Χριστὸς etc. uti habet Cedrenus.

Pag. 256. 12. σταυρωθεὶς πατανέφαλα] id est, capite deorsum verso: πατανέφαλα hoc idem est, ac πατὰ τῆς κεφαλῆς. Lucian. πατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, praeceps abiit. Hujusmodi vero compositionibus gaudet Auctor noster. Ita supra, Dictys de belli Trojani historia, in tumulo ejus reperta, verba faciens, ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δίκτωνος, inquit: ubi προσκέφαλα ponи videtur, pro προσκεφάλαιον, Cervical, seu pulvinar; quod sorte officium cadaveri praestitit volumen hoc.

Pag. 256. 15. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Απρωνιανοῦ καὶ Καπίτωνος] Apronianum Cos. sub Nerone non invenio: apud Eusebium quidem ad an. Neronis xiii. Capitonem et Rufum Coss. habemus: verum Persecutionem Christianorum idem rejicit in annum sequentem, id est, Neronis ultimum. Jos. Scaliger ante quinquecentum accidisse contendit; nempe ad Neronis annum ix. Memmio et Virginio Coss. quem vide, ad numerum Eusebianum MMLXXXIV.

Pag. 256. 17. ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι] Ita etiam Chr. Alex. p. 580. Glycas etiam, Annal. par. 3. qui tamen Pilatum non a Nerone, sed a Tiberio Imp. capitis damnatum vult. Cedrenus, et Zonaras, et ante eos Eusebius, (qui etiam se hoc ex Romanorum Historicis accepisse asserit,) eum multis circumseptum calamitatibus manus sibi intulisse, testantur; idque sub C. Caligula Imp.

Pag. 257. 2. τῇ πρὸ γ' παλαιδῶν Ιουλίων] Eodem nempe ipso die, quo D. Petrus cruci affixus est: quae constans ubique est Traditio. Quidam vero Petrum et Paulum eodem die, et anno, Martyrio coronatos ajunt; ex quibus etiam est Eusebius, qui Dionysium, Corinthiorum Episcopum, hujus rei testem appellat. Euseb. Ecclesiast. Hist. lib. 2. cap. 24. Alii tamen eodem quidem hoc die, anno vero diverso, factum volunt: e quorum numero Auctor noster esse videtur; ubi diversos etiam profert Coss. Neronem et Lentulum, qui Consulatum scilicet una gesserunt Neronis Imp. an. 7. secundum Helvicum.

Pag. 257. 13. διότι ἀπεκεφάλισε τὸν Πιλάτον etc.] Ridicula haec omnia: Judaeis rebellionis ansam praebuit Cestii sive Gessii Flori, Judaeae Praefecti, avaritia. vide Joseph. Antiquit. Judaic. lib. 20. et Cor. Tacitum, Hist. 5.

Pag. 257. 19. χώραν ἄλην ἐν τῇ Πόντῳ] Forte legendum ἄλην. Duae Provinciae a Nerone Imperio Romano adjectae memorantur ab Eutropio, et Suetonio; Pontus, et Alpes Cottiae: prior, concedente rege Polemone; non a Polemone nescio quo Neronis Ducis subjugata, Tit 18. Augendi, propagandique Im-

perii, neque voluntate ulla, neque spe motus unquam, etc. Ponti modo regnum concedente Polemone, item Alpium, defuncto Cottio, in provinciae formam redegit. χώραν vero ἄλλην forsan vocat, respectu habito ad Judaeam, quae etiam a Vespasiano, in illam a Nerone misso, tandem penitus subacta est.

Pag. 257. 20. *Πόντον Πολεμονιακὸν*] Scr. *Πολεμωνιακόν*. Stephanus, in *Πόντος*, ἔστι καὶ *Πόντος Πολεμωνιακὸς* ἐπαρχία.

Pag. 257. 21. *ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει*] Contrarium ex Suetonio colligi posse videtur, Tit. 22.

Pag. 258. 2. *τῶν ιερέων τῶν Ἑλλήνων πατασκευασάντων αὐτῷ*] Imo nihil minus: vide Suetoniu[m].

Pag. 258. 7. *ῶν ἐνιαυτῶν ξθ'*.] Ita etiam Chr. Alex. verum numerus in utroque mendoza: Anno enim aetatis suaee xxxiii. e vivis excessit Nero, teste Suetonio.

Pag. 258. 10. *γρυπόργυγχος*] vocabulum novum! forte auctor scripserit, *γρυπῶνυχος*; itaque reddidi, *ungues habens aduncos*: si quis tamen *γρυποδόνιος* legere malit, Suetonium sibi habebit astipulantem, qui eum *adunco naso fuisse* scribit. Alias etiam idem eum *acrem, vehementem, et in coercendis delictis vel immodicum*, fuisse idem perhibet: atque ob hoc forsan noster eum *μανικὸν* vocat.

Pag. 258. 11. *ταφῇ παρεδόθησαν τὰ σώματα etc.*] Hoc a Vespasiano Imp. factum vult Chr. Alex. auctor.

Pag. 258. 14. *ἰδίῳ θανάτῳ ἔξαιρψης φλεβοτομηθεὶς*] Praeciso scilicet a militibus jugulo: audi Suetonium in Galba Tit. 20. *Plures autem prodiderunt, obtulisse ultro jugulum, et ut hoc ageant, ac ferirent, quando ita videretur, hortatum.*

Ibid. *ῶν ἐνιαυτῶν μθ'*.] numerus mendoza: Galba periit tertio et septagesimo anno: teste Suetonio.

Pag. 258. 20. *ἀνιών ἐπὶ Ρώμην.*] Locus iste, quem Chr. Alex. auctor ex nostro descriptis, vitiosa interpunctione in Latinis laborat: interpres enim verba haec, *ἀνιών ἐπὶ Ρώμην*, quae ad Petrum referenda sunt, Jacobum respicere facit; male, penitusque contra mentem auctoris. Jacobus vero iste, lapidibus a Judaeis obrutus, interiit, anno Neronis septimo; septem scilicet annis ante Othonem Imp. vid. Euseb. Joseph.

Pag. 259. 3. *ἐτῶν νγ', ἀρρωστήσας*] Otho xxxviii. aetatis anno, et xciv. Imperii die, mortem sibi consivit: vide Suetonium.

Pag. 259. 4. *Βιτέλλιος Αὔγουστος ἐτη θ'. καὶ μῆνας η'.*] Imo viii. tantum mensibus imperium tenuit: τὰ ἐτη θ', igitur auctori nostro reponimus.

Pag. 259. 13. *ἔφονενσαν Κυρηναῖον*] Quis Cyrenaeus iste? Si Cyrenium, sive Quirinium illum intelligit, qui ad Descriptiōnem faciendam in Judaeam ab Augusto missus est, toto coelo errat: namque post hujus Romanum redditum, ante belli Judaici ini-

tiūm, multi missi sunt Praefecti, usque ad Gessium Florum; cujus oppressionibus, Iudaëi tandem irritati, arma in Romanos sumpserunt; uti supra monuimus.

Pag. 259. 16. πέμψας στρατηγὸν ἐκυροῦ Οὐεσπασιανὸν] Vespasianus, non a Vitellio, sed Nerone, in Iudeos missus est.

Pag. 259. 19. νόσῳ βληθεὶς, ὃν ἐνιαυτῶν μῆ.] Vitellius, religatis post terga manibus, injecto cervicibus laqueo, veste discissa, seminudus in forum tractus est; tandem apud Geminias minutissimis ictibus excarnificatus atque confectus est, et inde unco tractus in Tiberim; aetatis anno LVII. vide Sueton. in Vitel.

Pag. 259. 21. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ρούφου καὶ Καπιτιανοῦ] Rufum et Capitonem habemus Coss. apud Eusebium, sed ad annum Neronis XIII. qui ad an. Vespasiani I. Galbam Aug. II. et Vinium ponit; uti et Fasti Capitolini. Chr. Alex. hoc anno habet Galbam et Titum Rufinum Coss.

Pag. 260. 4. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Δεκίου καὶ Ρουστικίου] Consules hi nusquam apparent: Persecutionem autem secundam Domitiani Imp. an. XIII. factam esse tradunt alii.

Pag. 260. 7. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κομμόδου καὶ Ρούφου] Scr. Poúphou: Commodum enim, et Rufum Consules invenio apud Cassiodorum; sed ad Vespasiani annum VI. quadriennio scilicet post captas Hierosolymas. Anno enim Vespasiani II. capta est haec urbs; quo anno Eusebius ponit Vespasianum Aug. II. et Titum Coss. Chron. Alex. Vespasianum solum.

Pag. 260. 10. ξίφεσιν αὐτοὺς κατακόψας] Ita etiam Chr. Alex. Verba Josephi apud Eusebium Chr. lib. I. haec sunt. φησὶ δὲ Ιάσηππος, λιμῷ καὶ μαχαιρᾷ ωἱ μνιάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας τρεῖς μνιάδας διαπεπλάσθαι αἰχμαλώτων. λιμῷ itaque apud nostrum desideratur: deinde cum noster εἴ μνιάδας αἰχμαλώτων, Captivorum cl. Millia, habet, Josephus XXX. tantum Millia numerat.

Pag. 260. 18. μετὰ ταύτης πορθητείσης] post ταύτης, subaudi πορθήσεως, aut aliquid tale, quod cum vocabulo ταύτης conveniat. Devastationes enim tres, quas auctor menorat, sunt, I. sub Nabuchodonosore. II. sub Antiocho Epiphane, temporibus Maccabaeorum. III. vero atque ultima haec, sub Vespasiano, et Tito ejus F.

Pag. 261. 9. Εξ πραιδα Ιουδαία] Haec ipsa Latina Inscriptio suis videtur, Romanis Characteribus sic se habens: EX PRAEDA JUDAEA: quod apud Chr. Alex. Ita Graece dicitur: Εκ τῆς πραιδῆς τῶν Ιουδαίων.

Pag. 262. 1. Εὐρωπὴν δὲ ἀπὸ Θράκης ἐμέρισε] Idem ex veteribus asserit Eustathius, in Dionys. Perieg. Οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν, ὅτι Οὐεσπασιανὸς ἔχωρισε τὴν Θράκην ἀπ' αὐτῆς, nempe ab Europa: quae generali sensu accepta, omnes ab Hellesponto

provincias occidentales continet. Idem: *καὶ πεντηκόντα δὲ γνωστέον, ὅτι Εὐρώπη μὲν πάντα τὰ κατὰ δύσιν, ἀρξαμένους ἀπὸ Ελλησπόντου. Est et pars etiam quaedam Europae generalis, totius nomine appellata, eodem Eustathio teste: Σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ μέρος τῆς Αιβύνης τῆς χώρας ἐστὶν ιδίως οὕτω καλούμενον Αιβύνη. etc. deinde: τοιοῦτον δέ τι καὶ περὶ τῆς Ασίας ἐν τοῖς ἔξης φημίσεται· ἐπὶ μέντοι τῆς Εὐρώπης ἔμπαλιν γέγονεν· ἐκείνης γάρ μέρος τῇ ἔξηρέθη, τοῦ λέγεσθαι Εὐρώπην. Quaenam vero sit pars haec, non docet: probabile tamen est, sicut Africa minor, ea Africæ pars quæ Hispaniae obversa est; et Asia minor, ea Asiae pars, quæ Europæ ex opposio sita est, peculiari nomine dicta sunt; Graeciam etiam, Macedoniam, Thraciamque, ex adverso Asiae jacentes, Europam peculiariter dictas fuisse. Atque hoc confirmare videtur Auctor noster, in superioribus, de Augusto post bellum Actiacum Byzantium petente, his verbis. Ο δὲ Αὔγουστος Οκταβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶσαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα etc. Vid. Scalig. in Euseb. Chr. p. 183.*

Pag. 262. 2. *τὴν πρώην λεγομένην Περίωνθον]* Scr. Πέριωνθον. Eustathius in Dionys. Perieget. *οἱ δὲ μέροις τὶς αὐτῆς τὸ ἐντὸς Περίωνθον, ἦτοι Ηρακλείας, τῷ Ελλησπόντῳ ἀπένειμαν.*

Pag. 262. 5. *πάραιτος γενόμενος*] Quid hoc πάραιτος sit? Zonaras habet πυρετοῖς; Οὐέσπασιανὸς δὲ νοσήσας πυρετοῖς μετήλλαξεν. Verum febri eum extinctum non fuisse, testem habemus Suetonium; qui ex nimia alvi solutione eum interiisse dicit. Chr. Alex. auctor ipsissima nostri verba habet, sed corrupta, et pro πάραιτος legit παρενθύς. *Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ νόσῳ κλιθεὶς* [Scr. βληθεὶς] *οἱ Οὐέσπασιανὸς ὁ βασιλεὺς, παρενθύς τελευτῇ.* Suspicer itaque Auctorem nostrum scripsisse, πάρετος; ex quo nutans Librarius, τοῦ εἰς, in αἰ, mutatione frequentissima, πάραιτος fecit. πάρετος autem reddo, membrorum vi soluta. Suetonius, *Alvo repente usque ad defectionem soluta, Imperatorem ait stantem mori oportere, dumque consurgit; ac nittitur, inter manus sublevantium extinctus est.* Lectionem vero hanc confirmat Constantinus Manasses, in Vespasiano, ubi haec habet:

Παρέτον γινομένου δὲ τοῦ κράτος ἐκ γῆρους,
Καὶ νόσῳ καταλύσαντος τὸν βίον, καὶ τὸ κράτος,
Ἐτεσι βασιλεύσαντος οὐ πλείω τῶν ἐννέα,
Τίτος παρηλθεν εἰς αὐτὸν, etc.

Pag. 262. 5. *ῶν ἐνιαυτῶν οἱ.*] Sueton. Extinctus est XIII. Kalend. Julii annum gerens aetatis sexagesimum ac nonum, superque mensem ac diem septimum.

Pag. 262. 8. *ἀπλόθριξ, σπανὸς,*] σπανὸς ad crinem referendum existimo, et τὸ γένειον, aut quid tale subaudiendum: σπανὸς τὸ γένειον supra habuit, de Hippolyto.

Pag. 262. 11. *θειότατος Δομετιανὸς*] Quidni? seipsum

enim ἀπεθέωσε. Cum enim omni flagitorum genere polluisset, ξαντὸν ὁ ἄθεος τελευτῶν ἀπεθέωσε, inquit Cedrenus; *Deum se ipsum postremo appellari jussit.*

Pag. 262. 13. φιλόσοφος ἄνδρος] Imo μυιοθήρας solertissimus. Bibliothecas tamen impensisime reparandas curavit, licet libros neglexit. Vide Suetonium in Domitiano, Tit. 20.

Pag. 262. 16. καὶ ἔξαιτασεν αὐτὸν] Joannem Apostolum sub Domitiano Patrum insulam relegatum scribit Irenaeus, apud Eusebium; Romam vero accersitum fuisse nullibi invenio.

Pag. 262. 22. ἐψίλει τὸν ὀργηστὴν] uxori quidem ejus Domitiae percharus suisse perhibetur Paris Iste Histrio: hoc itaque occiso, eam repudiavit Domitianus teste Dione, et Zonara. Noster tamen de Paride a Domitiano muneribus aucto, et ad Antiochian incolendam ab eodem misso, ubi tandem mortuus et sepultus est, suavissimam statim profert narratiunculam. Paridem tamen istum Pantomimum, et Palatio, et urbi universae olim gratissimum, Romae sepultum jacere, testem habemus locupletem Martialem; in hoc in eundem Epigrammate.

*Quisquis Flaminiam teris viator,
Noli nobile praeterire Marmor.
Urbis deliciae, Salesque Nili,
Ars, et gratia, lusus, et voluptas,
Romani decus, et dolor Theatri:
Atque omnes veneres, Cupidinesque,
Hoc sunt condita, quo Paris, sepulchro.*

Pag. 263. 3. ὅστις βασιλεὺς ἔξωρισε τὸν αὐτὸν Ιουβενάλιον] Ipsissima haec habes apud Suidam, de Juvenale, in Pentapolim Libyae, vel ut alii, in Oasim Aegypti, ob Paridem, relegato. Unde eum, *Histrionis Exulem*, vocat Sidonius Apollinar. Carm. 9.

*Nec qui consimili deinde casu,
Ad vulgi tenuem strepentis auram,
Irati fuit Histrionis Exul.*

Pag. 263. 15. ἦν πεπτισμένον] Scr. ἐκπισμένον.

Pag. 263. 20. πανταχοῦ ποιῶν τελέσματα] Locum hunc ex nostro descriptis Chr. Alex. auctor; cuius interpres τελέσματα reddit *Vectigalia*; ridicule. De Apollonio vero hoc Telesta plurima etiam habes apud Jo. Tzetzem, Centur. 2. Hist. 60. De Telesmatum vero consciendorum modo, eorumque viribus, vide doctissimi Jac. Gaffarelli *Curiositates Inauditas*, ab ipso Gallice scriptas.

Pag. 263. 21. εἰς Βυζούπολιν] Chr. Alex. legit disjunctim, *Βυζοῦ πόλιν*: Cedrenus etiam urbem hanc a Byzo rege conditam vult; male: Byzantem enim, non Byzum, habuit conditorem.

Pag. 264. 4. καὶ τὸ τῶν ἵππων] *Ferocientes*, hoc loco supplevimus, ex Glyca, et Cedreno. Glycas Annal. par. 3. de Apollonio Telesta: *Et equos indomitos fraenis coercuit.* Cedre-

nus de eodem: καὶ τῶν ἵππων τὴν ἀταξίαν χαλινώσας, ἐν ταῖς συνελεύσεσι τῶν ἀρχόντων.

Pag. 264. 23. στηθάριν μολιβοῦν, ἔχοντα λεμὸν τοῦ Αρεως] Mendose haec omnia; quae ita restituenda videntur. στηθάριον μολυβοῦν, ἔχων λεμίον τοῦ Αρεως. Λεμὸς enim, idem quod λαιμὸς, apud Hesychium: Λεμὸς, λάρνξ, φάρνγξ, et supra; λαιμὸς δ φάρνγξ, δ τράχηλος, δ λάρνξ, δ βρόγχος. λεμίον vero diminutivum, a λεμός: unde corrupta scriptio: λεμὸν: ut a στηθάριον, στηθάριν. λεμὸς vero, licet *Guttur* proprie significet, pro *Stomacho* tamen ab Homero usurpatum tradit Jul. Pollux, lib. 2. cap. 4. Ομηρος μέντοι τὸν στομαχον, καὶ λαιμὸν, καὶ λανκανίαν παλεῖ. Hoc vero in loco *vultum*, seu *Effigiem*, sonare videtur.

Pag. 265. 2. παραμήριν ἀπὸ παλαμίου κρεμάμενον] Scr. iterum, κρεμάμενον, a κρέμαμαι. παραμήριν vero, pro παραμῆριον: quo vocabulo Graeci recentiores, Gladiolum designant; eo quod a femore pendeat.

Pag. 266. 5. πυρὶ καύσει ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Αρέντησι.] Locus iste pessime a Librario habitus est. Forte legendum, πυρὶ καύσεται ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ορέντης. Cedrenus legit: πλαύσεται δέ σε καὶ ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ορέντης.

Pag. 266. 13. ἥντινα ἐκάλεσε Δομετιανούπολιν] Corrigendus itaque Stephanus de Urbibus, qui Δομετιούπολιν habet: Δομετιούπολις, Ισαυρίας πόλις. Δομετιούπολις enim a Domitio, Δομιτιανούπολις vero a Domitiano nomen suum necessario accepit.

Pag. 266. 16. ὡς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσσαι,] Fabulosa haec omnia; in cubiculo enim suo a Stephano Domitillae procuratore, aliisque conjuratis, occisus est: vide Suetonium.

Pag. 267. 6. τῶν ὄντων ἐν τῷ ἱερῷ πανδήλων] Chr. Alex. legit: τῶν οὐσῶν ἐν τῷ ἱερῷ πανδήλων. Si tamen πανδήλα hic, foeminino genere, pro *Candela* ponitur, πανδηλῶν genitivo plurali scriberetur. Forte itaque vel neutrum est, vel masculinum; idemque signat Graecis recentioribus πανδηλάβριον, *Candelabrum*. Exempla tamen hujusmodi haud temere occurunt. πανδίλων, etiam infra habemus, lib. 12. in Commodo Imp. pro *Candelis* positum: λόγῳ λαμπάδων, καὶ πανδίλων, etc.

Pag. 267. 7. εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἥπατοῦντο] Scr. ἥπατῶντο.

Pag. 267. 17. παρασχὼν αὐτῷ ὅπτῳ πεντηνάρια] Modus iste per Centenaria numerandi ubique apud Graecos recentiores occurrit; quantum vero Centenarium sit, in incerto relinquit Suidas: Κεντηνάριον, νομισμάτων ποσότης. Procopius de bel. Pers. l. 1. Centenarium, Centum libras continere ait: ἔλειται λίτρας τὸ πεντηνάριον ἐκατὸν, ἀφ' οὗ δὴ καὶ ὠνόμασται. πεντὸν

γὰρ τὰ ἔκατὸν παλοῦσι Ρωμαῖοι. Et a *Centum* quidem, vocabulo Romano, nomen traxisse manifestum est: *centum* tamen Pondo praeceps non valuisse, ex Glyca appetet, Annal. p. 2. pag. 256. Ubi de Aethiopum regina Salomoni munera offerente verba faciens, haec habet. *Simul ei largita cxx. auri talenta cum aromatibus etc. ad suos est reversa. Talentum vero libras cxxv. continet. De quo colligi potest, eum a regina Centenarios auri nostros centum accepisse.* Si ergo cxx. talentis aequipollent c. Centenarii; talentum vero cxxv. libras continet; ex hinc appetet Centenarium libras cl. continere, adeoque Centenarium Procopianum semisse superare. Anne igitur Centenarius duplex? Minor, de quo Procopius, qui *centum libras* continet: et Major ille, a Glyca positus, qui *Minoris sesquialter* est, librasque habet cl, secundum itaque hunc computum, Imperator in urbis hujus instaurationem, si de Minore Centenario, eoque aureo, (aliter enim pecuniarum summa condenda urbi longe impar videtur:) intelligatur, Monetae nostrae Anglicanae, quam *Sterling* vulgo dicimus, 33600. libras; si secundum Glycae vero Centenarium numeremus, 50400. libras, largitus est: posito scilicet, argenti unciam v. Solidos valere; aurum vero ita se habere ad argentum, sicut L. ad xiv. qualis hodie est monetae nostrae valor.

Pag. 268. 2. καὶ μετεπάλεσεν αὐτὴν] Scr. μετεπάλεσαν, ut ad Cives referatur, et cum ἐπιστρέψαντες congruat.

Pag. 268. 4. Ανάξαρβον] Anazarban vocat Stephanus, qui ab Azarba conditore eam sic dictam innuit. Stephanus de urb. *Anāξαρβā*, πόλις Κιλικίας κένηται ἀπὸ τοῦ προκειμένου, ἢ ἀπὸ Αξάρβα τοῦ πτίσαντος.

Pag. 268. 17. καὶ ἐπενοήθησαν ἀντ' αὐτῶν, τῶν κυνηγῶν ἢ θέα.] Iudis quidem Gladiatoriis interdixit Nerva: Cynegetica tamen absurde in eorum locum substituisse dicitur Nerva; spectacula jam olim populo exhiberi solita.

Pag. 269. 6. ἀφανῆ ἔκατὸν ποιήσας] Opinionem hanc irridet Cedrenus, pag. 248. Edition. Paris. quem videsis.

Pag. 270. 8. Αρσάκην, ὅ ἐστι βασιλέα] Hesychius. *Αρσάκης*, οἱ βασιλεῖς Περσῶν. Inde est quod habemus infra, in Juliano Imp. Σαββουραρσάκης, quod disjunctim scriberetur, Σάπωρ *Αρσάκης*, Sapor Rex. Pro Περσῶν tamen, apud Hesychium, suspicor legendum Πάρθων: Parthici enim reges, *Arsacidae* dicti sunt. Procop. de bel. Pers. l. 2. εἰσὶ μὲν ἡμῶν πολλοὶ *Αρσακῖδαι*, ὃ δέσποτα, ἔκεινον *Αρσάκου* ἀπόγονοι· ὃς δὴ οὕτε τῆς Πάρθων βασιλείας ἀλλότριος ἐτύγχανεν ὄν, ἥνικα ὑπὸ Πάρθων ἔκειτο τὰ Περσῶν πράγματα. Persis vero Rex, Τορκίμ, sonat; ut ex nostro discimus.

Pag. 270. 14. τὸν Παραθεμασπάτην] Dio Παρθαμασίρην

eum primo, deinde Παρθαμασπάτην vocat; uti et noster etiam infra.

Pag. 270. 16. τῷ ιβ' ἔτει τῆς βασιλείας] Hieronymus apud Eusebium, bella haec Orientalia a Trajano gesta, ad annum ejusdem v. refert.

Pag. 270. 21. ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἀδελφῆ] Scr. ἀδελφιδῆ. Consobrinae. Trajano et sanguine, et affinitate junctus erat Adrianus, teste Ael. Spartiano, in Adrian. *Adriano pater Aelius Adrianus, cognomento Afer, fuit, consobrinus Trajani Imp.* Et paulo post. *Denique suffragante Sura, ad amicitiam Trajani pleniorē rediit, nepte per sororem Trajani uxore accepta.* Eadem fere habes apud Dionem in Adriano: *Ἄδριανὸς δὲ ὑπὸ μὲν Τραϊανοῦ οὐκ ἐσποιήθη· ἦν μὲν γὰρ πολύτης αὐτοῦ, καὶ ἐπετρόπευθη ὑπ' αὐτοῦ, γένους δ' οἱ ἔκουνάνει καὶ ἀδελφιδῆν αὐτοῦ ἐγεγαμήκει.*

Pag. 270. 22. εἰς δρόμον] Omnino legendum, εἰς δρόμωνα, ut ex sequentibus appareat. Cursum autem publicum et Equis, vehiculisque, et Navigiis etiam stetisse, appareat ex Sidonio Apollin. Epistol. lib. 1. Ep. 5. *Tricini Cursoriam (sic navigio nomen) ascendi; qua in Eridanum brevi delatus: etc.* Ubi Sidonius *Cursoriam*, (subaudi navem,) quam Graeci δρόμωνα vocant. Hanc vero Remiges δρομωνάριοι, Latinis etiam Dromonarii dicti: quibus Theodorici scripta Epistola extat, apud Cassiodorum, Variar. lib. 2. ex qua paucula haec, ad propositum nostrum spectantia, proferre non gravabor. *Et ideo Comiti Sacrarium Largitionum nostra praecepit auctoritas, ut in hostiliensi loco constitui debeatis; quatenus fiscali humanitate recreati, excursus cum veredariis per alveum Padi more solito faciatis, ut diviso labore, equis publicis beat subveniri: etc.* Hujusmodi autem navigio, relicta post se classe reliqua, celeritatis causa hic usum fuisse Trajanum, innuit Auctor.

Pag. 271. 16. ἀναιρεῖ οὖν ἔκαστος] Scr. ἀναιρεῖτο, sive ἀναιρῆ.

Pag. 271. 23. Φοντούνον, καὶ Γάργαρη] Ex Graecorum formatione nominum, Γαργάρος, scribendum esset: sed nec vocalis longa in ultima, accentum in antepenultima hoc loco pati potest.

Pag. 272. 16. τανχέας ἐπιτυπεῖν] τανχέη, seu τανχέη, (subaudi, δοξα) Pellis est Taurina: sumiturque pro quovis ex ea facto scutica, Clypeo, Casside, etc. Hoc vero loco, Tympanum quod ex pelle etiam taurina factum, signare videtur: quo etiam sensu habes apud Leonem Imp. Constitut. 7. et Mauricum strategic. lib. 1. vide Nic. Rigaltii, et Jo. Meursii Glossaria in *Tanχέα*. Non itaque assentiri possum Reinesio, Var. Lect. 1. 3. ubi animadvertis in Palladii Hist. Laus. interpretem Gent. Hervetum, eo quod *Tanχέαν* non *Scuticam*, sed *Taurinam pel-*

lēm verit. Palladii verba haec sunt, c. de Nathanaele abbatē: Παραγίνεται ὁ δαίμων ἐν νυκτὶ, τανχέαν κατέχων ὥσπερ οἱ δῆμοι, σχῆμα ἔχων στρατιώτου φανοδυτοῦντος, ψόφους ἐργαζόμενος τῇ τανχέᾳ. Quo in loco τανχέα manifeste ponitur pro Tympano, uti appareat ex istis, σχῆμα ἔχων στρατιώτου: quid enim Militi cum scuticis et flagellis, Lictoris armis? cui Tympano suo, praesertim terrorem alicui incussuro nihil convenientius. Aeris autem purgandi virtutem pulsatis Tympanis, Campanis, et hujusmodi sonoris inesse, jam olim invaluit opinio. Hujus rei exemplum habemus, apud Menandrum Protector. Excerpt. de Legationib. de Turcis Zemarchum, Justini minoris Legatum, excipientibus, verba habentem: haud multum hic facientibus praemissis, deinde addit: *Επιπαταγοῦντες δὲ πώδωνι τινι, καὶ τυπάνῳ ύπέρθεν τοῦ Φόρτου, περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ λακιζόμενον· καὶ ἂμα γινόμενοι μανιώδεις, καὶ ἐμβριμούμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν.* οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοι τινες εἶναι, καὶ ἀλεξίπακοι ἐδόκουν. Vide etiam Pomponiatum de Incantat. cap. 12. Hieron. Magium Miscellanear. lib. 4. cap. 14. et Angel. Roccham de Campanis.

Pag. 272. 19. διὰ τῆς χρυσέας τῆς λεγομένης] Subaudi, πόρτας; uti infra habet, in Theodosio Jun. Prochronismo autem hic utitur Auctor noster, Portam hanc nomine quod nondum habuit appellans: a Theodosio enim praedicto, auro tandem obducta Porta aerea Daphnelica, Aurea deinceps dicta fuit: uti nos docet auctor noster in Theodosio Min. his verbis. Ο δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ἐχρύσωσε Δαφνητικῆς πόρτας δύο θύρας τὰς χαλκᾶς, καθ' ὅμοιότητα ἡς ἐχρύσωσε πόρτας ἐν Κωνσταντινούπολει, ἣτις καλεῖται ἔτος ἄρτι, ἡ Χρυσέα πόρτα.

Pag. 273. 6. ἐμήνυσεν αὐτὸν ταῦτα.] *Eum per literas de his monuit;* vel, *literas has ei misit:* quo sensu μηνύω apud nostrum frequenter usurpatur. Mallem tamen, ἐμήνυσεν αὐτῷ.

Pag. 273. 15. τῷ ὑμετέρῳ ιράτει τροπαιοῦχοι] forte legendum, τροπαιούχω, ut referatur ad ιράτει: licet Principes pluri alii numero frequentissime compellatos, vel pueri norunt.

Pag. 274. 4. μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ] πλῆθος, pro exercitu, supra habuimus, in August. Imp. καὶ πατιὼν μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ, ὑπέταξε τὰς ἄλλας χώρας.

Pag. 275. 1. εἰς τὸν Δάνουβιν ποταμὸν] Δάνουβιν pro Δανούβιον. Eutropius, lib. 8. in Trajano: *Daciam Decebalo victo subegit, provincia trans Danubium facta, in his agris quos nunc Taiphali tenent, et Victophali, et Theruingi habent. Ea provincia decies centena millia passuum in circuitu tenuit.*

Pag. 275. 5. ζευς χρηματίζοντος φέδρ.] Terraemotus iste Antiochensis contigit Trajani Imp. anno xviii. nempe ad numerum Eusebianum MMXXXI. ut appareret ex Dione, de eis qui hac clade perierunt mentionem faciente, ὃν εἰς ὁ Πέδων ὁ

ὑπατος ἐγένετο: ex quorum numero erat Pedo Consul. M. autem Valerius Messala, et C. Popillius Caro Pedo Coss, fuerunt ad annum Trajani, Imp. penultimum, nempe Fastis Capitolin. xvii. Eusebio vero, et Chr. Alex. auctori xviii. qui obiter corrigendus: *Πόδωνος enim habet, pro Πέδωνος.* Haec cum ita sint, manifestum est haec contigisse ad annum Aerae Antiochenae clxiii. adeoque anno post Trajani in Antiochiam adventum vi. si modo, uti vult auctor noster, Imperii sui anno xii. Antiochiam venerit Trajanus; et non, ut ipse ait, anno post ejus adventum ii. unus itaque anni Metachronismus est. Evagrius etiam falsus est, Hist. Eccles. lib. 2. cap. 12. ubi cladem hanc Antiochensem contigisse asserit, *ἐννατον καὶ πεντηκοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἀγούσης τῆς ἱπόλεως ἔτος τῆς αὐτονομίας.* Urbis αὐτονομίας anno clxix, totius quadriennii prochronismo peccans.

Pag. 275. 12. *ἡ Ρόδος πόλις νῆσος οὖσα τῆς ἔξαπόλεως*] Locus proculdubio mendosus: Rhodus quidem urbs est Iberiae, sive Hispaniae, a Rhodiis condita, teste Eustathio in Dionys. Perieg. ex Strabone: *οὐ δὲ γεωγράφος φησὶ καὶ ὅτι πλεύσαντες οἱ Ρόδιοι μέχρις Ιβηρίας ἔπισαν ἐκεῖ πόλιν Ρόδον.* Est etiam Rhodopolis, urbs Lazica, de qua Procopius, de bell. Pers. lib. 2. et Goth. l. 4. Verum haec verba, *νῆσος οὖσα*, de Rhodo Insula loqui auctorem, clare docent. In Rhodo vero urbem etiam ejusdem nominis fuisse discimus ex Pomponio Mela de situ Orbis lib. 2. Locus itaque iste auctoris nostri hoc modo fortasse restituendus: *ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδος, πόλις Ρόδου νήσου οὖσα τῆς ἔξαπόλεως.* *Eodem tempore passa est etiam Rhodus, urbs Rhodi insulae sex urbibus insignis.* vel forte sic: *ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδος, sed quare ἔξαπολιν vocat Rhodium,* cum, ut ex Scylace Caryandensi habemus, in Periplo, *τριπόλις tantum fuerit?* Rόδος κατὰ τοῦτο νῆσος τριπολις ἀρχαία πόλις καὶ ἐν αὐτῇ πόλεις αἴδε, Ιάλυσος, Λίνδος, Κάμειρος; idem etiam testatur Eustath. in Dionys. loc. citat. Pomponius etiam Mela, l. 2. ubi post enumeratas maris Mediterranei insulas, deinde addit: *in Lycia Rhodos. in illis singulae iisdem nominibus urbes.* In Rhodo tres quondam erant, Lindos, Camiros, Jalyssos. Quae et Rhodus dicta est, teste Plinio Hist. Nat. l. 5. De hoc videant eruditii.

Pag. 275. 21. *νυμφαγωγίαν αὐτῇ ποιήσας*] *Νυμφαγωγίαν* hic, quod alibi *Νυμφαῖον* vocat aedificium, virginum pauperiorum nuptiis celebrandis destinatum: uti supra monuimus.

Pag. 276. 4. *ἀτελὲς ὄν,*] opus hoc a Tiberio inceptum ait Auctor supra, in Tiberio Imp.

Pag. 276. 5. *ἐν μέσῳ τοῦ νυμφατον τοῦ προσκηνίου*] *τοῦ νυμφαῖον omnino παρέλκειν* videntur.

Pag. 276. 10. *ἐμαρτύρησε δὲ ἐπὶ αὐτοῦ τότε ὁ ἄγιος Ἰγνάτιος*] Ignatium, Episcopum Antiochenum, ex Syria Romam

missum, ibique bestiis praedam projectum suisse constans scriptorum est traditio. Doctissimus tamen Josephus Scaliger in Eusebii Chron. certiora hujus rei testimonia, quam quae adhuc habentur, desiderat: atque equidem hic Auctoris nostri locus contrarium astruere videtur. Sed nec de Ignatii Martyrii tempore convenit inter Nostrum et Eusebium: hic enim ponit ad annum Trajani Imp. x. septem nempe annis, ante dictum terraemotum Antiochensem; quo tempore noster Ignatius Martyrio coronatum asserit.

Pag. 276. 21. ἔξηροτε βασταγμῷ] Tanquam onus a portatoribus, sublatu exiit.

Pag. 277. 3. ὑπέξιζον τοῖς Ελλησι] Forte legendum, ὑπάξιζον.

Pag. 277. 15. ὡν ἐνιαυτῶν ξεῖν.] Annos hic plus justo tres addidit: non totos enim LXIII. vixit Trajanus; teste Eutropio, lib. 8. *Obiit autem aetatis anno LXII. Mense IX. et die quarto;* nisi forte error sit in numero. Hieronymus enim, apud Eusebium, qui ista ex Eutropio descriptsse videtur, habet; anno LXIII. mense ix. die iv. Eusebii tamen Graeca habent, ἐτῶν ξείν, uti et Chron. Alex. Caeterum de hujus Imp. aetate nullo modo inter Auctores convenit: Sext. Aurel. Victor. enim Trajanum LXIV. annos vixisse affirmat; Dion. tamen LXI. an. mens. vi, dies xv. tantum ei attribuit.

Pag. 277. 17. ἐπὶ τῆς ὑπατεῖας Αποκοινωνοῦ] Scr. *Αποκοινωνοῦ*, uti habent Eusebius, et Chr. Alex.

Ibid. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη οὐβ'. καὶ μῆνας εἱναὶ.] Eutropius cum regnasse inquit annos XXI. menses x. dies xxix. Eusebius et Chr. Alex. an. XXI. Zonaras huic numero mensem adimit.

Pag. 278. 3. ποιήσας πίλας] *πίλα*, vocabulum Latinum; *Pila*.

Pag. 278. 21. ὡς γαμβρὸς αὐτοῦ] Generum Trajani eum vocat, quod Neptem ejus uxorem habuit.

Pag. 279. 8. ἔντα τῶν θαυμάτων] Orbis Spectacula vulgo septem numerantur; verum ex horum numero non est Cyzicenum hoc Adriani templum. De Miraculis hisce scripsit Philo Byzantius: apud quem ista sunt: *Horti pensiles*, *Pyramides Aegyptiae*, *Jovis Olympii simulachrum*, *Colossus Rhodius*, *Muri Babylonici*, *Dianae Ephesiae templum*, et *Mausoli Sepulchrum*. Alii alia his annumerant; de quibus vide Leonis Allatii Not. in Philon. Byzant.

Pag. 279. 15. ἦν πόλις Ρόδος νῆσος ἐπαθεῖ] Ita etiam supra scribit Auctor: verum πόλις, aut νῆσος, uti monuimus, redundare videtur.

Pag. 279. 16. κείμενον χαμαλ ἔτη τιβ'] Colossus Rhodius ruit, Antiochi Mag. Syr. Regis anno i. nempe ad annum Eusebianum MDCCXCIV. Olymp. CCCXXXIX. asserente Eusebio. Si ita-

que post cccxii. annos tandem erectus fuerit, hoc factum fuisse non ab Hadriano, sed Domitiani Imp. anno x. Chron. Alex. auctor. Colossum Rhodium excitatum fuisse scribit, Vespasiani Imp. an. vii. Vespasiano v. et Tito iii. Coss. Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐν Ρόδῳ ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη, μῆκος ἔχων ποδῶν φίλος. Eusebius hoc factum ait eodem Vespasiani Imperat. anno vi, Titi iv. consulatu. Ad hunc vero Vespasiani Imperat. annum ab Olympiadis cxxxix. anno ii. quo corruit Colossus, anni sunt cccvii. Jos. Scaliger eum a Nerone erectum vult, capite suo eidem imposito; a Vespasiano vero refectum, dempto Neronis capite, solique dicatum. Jos. Scalig. Annot. ad Chron. Eusebian. ad annum mmxcxi. Chron. Alex. auctor Colossum Rhod. Hadriani sub imperio primum motum esse scribit.

Pag. 279. 17. μὴ ἀπολομένου ἐξ αὐτοῦ] Strabo aliter: κεῖται δὲ νῦν ὑπὸ σεισμοῦ πεσὼν περικλασθεὶς ἀπὸ τῶν γονάτων. Ad eundem etiam sensum Plinius lib. 34. cap. 7. *Vasti specus hiant, deflectis membris*, etc.

Pag. 279. 22. Μανιχαϊκὸν μυσερὸν δόγματα] Scr. μυσαρὸν δόγμα. Manichaeorum tamen nomen nondum auditum est.

Pag. 280. 4. Αδριανοῦ θήρας] Mysiae urbs haec est; et a Cedreno, Αδριανοῦ θῆραι ἐν τοῖς μιτάτοις. Cedrenus in Adriano: οὗτος ἐν Μυσίῃ θηράσας, ὠποδόμησε πόλιν, καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν, Αδριανοῦ θῆρας ἐν τοῖς μιτάτοις.

Pag. 280. 5. ἦν ἐκάλεσεν Αντίνῳ] Antinóeia Stephano est, ab Antinoi, pueri Adriano in deliciis, nomine sic dicta. Stephan. de urb. *Αντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, Αντινόου παιδὸς*. Ib. ἐκλήθη ἡ πόλις καὶ Αδριανούπολις. Hieronymus apud Euseb. Chr. lib. 2. *Antinous puer regius eximiae pulchritudinis in Aegypto moritur: quem Hadrianus vehementer deperiens, (nam in deliciis habuerat) in Deos refert: ex cuius nomine etiam urbs appellata est.*

Pag. 280. 6. ὑδροπιάσας δὲ] Scr. ὑδρωπιάσας: Particium aor. 1. ab ὑδρωπιάῳ, ὑδρωπιῷ, *Hydrope laboreo*.

Ibid. τελευτὴ ἐν Βάταις] Ita Cod. MS. rescribo, ἐν Βαταις, ex Euseb. Chr. Can. Αδριανὸς ὑδρωπι τελευτὴ ἐν Βαταις τῆς Ιταλίας.

Pag. 281. 1. στρώσας τὴν διὰ μυλίτον λίθον] forte legendum, στρώσας αὐτήν. de Porticibus vero istis vide supra in Tiberio.

Pag. 281. 8. ἐν Εφέσῳ τῆς Ασίᾳ] Asiam hic intelligit proprie sic dictam, quae pars est Asiae Minoris, Europae proxime opposita, quo sensu etiam, Europae nomine, Graeciam frequenter indiget. Troadem autem, partesque vicinas, ab Asio quodam Philosopho Asiae nomen accepisse, supra lib. 5. ostendit: ubi etiam regnum Trojanum, et Ephesinum, idem esse statuit.

Plinius, ex Agrippa, Asiam proprie dictam in duas partes dividit, quarum prima Paphlagonia a septentrione, Phrygia et Lycaonia ab oriente, mari ab occidente, a meridie vero mari Aegyptio terminatur. Plin. Nat. Hist. lib. 6.

Pag. 281. 12. ἔκανες τοὺς χάρτας τοῦ ταμιείου] Factum hoc Antonini Imp. anno x. Largo et Messalino Coss. uti asserit Chr. Alex. Auctor. Τούτοις τοῖς ὑπάτοις ἄφεσις ἐγένετο τῶν χρεωφειλετῶν παρὰ Αντωνίου Εὐσεβοῦς, καὶ οἱ ταμιακοὶ χάρται δῷραν ἔκανθησαν.

Pag. 281. 14. τὸ ἥμισυ μέρος τῆς αὐτοῦ περιουσίας] Zonaras non dimidiā, sed aliquam bonorum certam partem ex Senatus consulto fisco adjudicatam, testatur, Tom. 2. in Antonino Pio: Περὶ τούτου τοῦ αὐτοκράτορος ἀδεται, ὅτε καὶ τὸ τῆς συγκλήτου κατέκανες ψήφισμα, ὃ καὶ ἐπιταγὴν τοῦ Ιουλίου γέγονε Καισαρος, Θεσπίζον, μηδενὶ ἐφεῖσθαι διαθήκην ποιεῖν, εἰ μὴ μέρος ὀρισμένον τῷ κοινῷ καταλείψει ταμίῳ. ὅθεν νομίζεται καὶ μέχρι τοῦδε ταῖς διαθήκαις ἐγγράφεσθαι, ὅτι καὶ τῷ βασιλικῷ ταμίῳ καταλιμπάνω τόδε.

Pag. 281. 18. ὡς ἔστιν ἐν Λωρίῳ] repono Λωρίῳ, ex Eutropio, lib. 8. in Antonino Pio, Obiūt apud Lorios, villam suam, milliariorum ab urbe xii. Haec ipsa ex Eutropio describens Hieronymus, Lorium, vocat villam, ubi mortuus est Antoninus.

Pag. 281. 21. ὁ νιὸς αὐτοῦ] Adoptitus erat filius; et filiam etiam ejus Galeriam Faustinam, uxorem habuit.

Pag. 282. 1. ὥστε καὶ ἐξ ἀδιαθήτων etc.] Hanc Marci Imp. legem habes apud Chr. Alex. ipsissimis fere verbis descriptam: ubi Interpres, non patres liberis, sed liberos patribus, ex hoc Edicto Imperat. succedere debere vult. Et quidem verba utrumque sensum prae se ferre videntur: Zonarae tamen auctoritate ductus, qui haec aliter exprimit, (atque Edictum etiam hoc, non Marco, sed Antonino Pio attribuit:) de Patrum in bonis liberorum, ex intestato morientium successione intellexi. Zonarae verba haec sunt, Tom. 2. in Antonino Pio. Τοῦτο λέγεται νομοθέτημα εἶναι, τὸ τῶν τέκνων ἀδιαθέτων τελευτώντων κληρονόμους ἀναφαίνεσθαι τοὺς γονεῖς καὶ διατιθεμένοις τοῖς παισὶν ἐν ἀπαδίᾳ, ἀνόγυην εἶναι τὸ νόμιμον μέρος τοῖς γονεῦσι καταλιμπάνειν. *Hujus lex esse fertur, ut parentes liberorum intestatorum haeredes sint: et qui testamento facto orbi decedant, necessario legitimam partem parentibus relinquant.*

Pag. 282. 2. τῷ ἀχαριστούμενῷ παιδὶ τὸ τέταρτον μέρος δίδοσθαι,] Chr. Alex. auctor legit, τῷ ἀχαρίστῳ παιδὶ, melius: quod vero noster τὸ τέταρτον μέρος vocat, Chr. Alex. reddit, τὸ τετραούγγιον. quod Raderus vertit Quadrantem; male. τετραούγγιον enim id est, iv. unicae, Assis non Quadrans, sed Triens est.

Pag. 282. 9. τὸ λεγόμενον Κεντηνάριον] Ita dictum for-

tasse, ab aedificationis impensa, qua eadem causa etiam Κεντη-
νάριον, dicta fuit Turris maxima Curiae Constantinopolitanae, a
Constantino M. extorta.

Pag. 282. 11. τὸ λεγόμενον, ὀκεανόν] Nomen hoc Nymphaeo huic datum fuit, non a Marco instauratore, sed post temporis a Probo Imp. qui id musivo opere, Oceanum imitante, adornavit, uti infra apparet ex nostro, in Probo Imp. Εν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπεκόσμησεν ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Μουσεῖον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Νυμφαῖον τὸ σιγματοειδῆς, γραφας ἐν αὐτῷ διὰ μουσαρίου τὸν ὀκεανόν. ubi, pro μουσαρίου, forte legendum, μουσανίου, uti alias scriptum habetur.

Pag. 282. 14. Αντωνῖνος Βῆρος, νῦν ἀντοῦ ἔτη η'.] Marcus Antoninus Verum generum imperii consortem habuit per annos xi. ut Julius Capitolinus vult, eosque Imperii sui primos: successorem itaque eum non habuit, sed Commodum filium.

Pag. 282. 17. κατὰ ἐνὸς ἔθνον τὸν Οὐννῶν] Bellum Marcomanicum forte intelligit periculosissimum illud, a Marco Imp. solo, idque non ἀκοντί, et ut auctor vult, δίχα πολέμου, sed sudore, sanguineque multo peractum..

Pag. 282. 19. ὅστις ἐσφάγη ἐν Προκοπήσῳ] Nihil minus: Altini enim ex Apoplexi mortuus est, aetatis anno xlvi. uti testatur Jul. Capitolinus.

Pag. 283. 2. ἔτη ιβ'. καὶ μῆνας η'.] Error manifestus in numero: suspicor legendum, ἔτη ιβ', κ. μ. η'. Ita enim Eutropius, lib. 8. in Commodo. *Obiit morte subita, adeo ut strangulatus, vel veneno imperfectus putaretur, cum annis xii. post patrem, et octo mensibus imperasset.* Ex quo noster haec forte descripserrit: auctorem enim hunc ei non incognitum suisce supra apparet.

Pag. 283. 7. τὸ λεγόμενον Ξυστὸν] Ξυστὸς, locus est Athletice destinatus. Hesychius: Ξυστὸς ὄμολως ἀνειμένος ἀδληταῖς τόπος. De Xysti vero fabrica, vide doctissimum Onuphr. Panvin. de Lud. Circens.

Pag. 284. 11. Θεσπίσας τὰ Ολύμπια ἐπιτελεῖσθαι] Reditus hi a Sosibio Antiochenis dati sunt, in Ludos omnifarios, quinto quoque anno Mense Octobri celebrandos: uti ex Auctore discimus, lib. 9. ad finem. Hic vero Comodus Imper. eos in sumptus ad Olympicorum celebrationem, Julio et Augusto Mensibus, faciendos decernit: mutato scilicet anni tempore, servata tamen eadem celebrationum recurrentium periodo. Auctoris enim χρόνος τετραετῆς intelligendus est de Ludorum post quartum annum expletum, quinto vero ineunte, celebratione: quod spatium etiam supra, in Claudio Imp. vocat τὸν καιρὸν τὸν πενταετῆ· quo modo etiam Olympia celebrari solita erant.

Pag. 285. 1. τὸν λεγομένον Μαιουμᾶ] Maiumae Festum, a Suida memoratum, de quo Jo. Meursius, Glossar. Graecobar. a Nostri diversum suisce videtur. Suidae enim annuum erat; No-

stri Triennale. Diversorum etiam in honorem celebratae sunt hae solennitatis: illa Maiae, Nostri vero, Bacchi et Veneris in honorem. Mense etiam eodem licet agitatae fuerint, Suid. *Μαιουμᾶς πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ρώμῃ, πατὰ τὸν Μάιον μῆνα.* Maiuma tamen, de quo ille loquitur, Diuma Celebratio, eaque Maii Kalend. celebranda, fuisse videtur: Nostri vero nocturna erat, et πανήγυρις τῶν λ'. ἥμερῶν τερπνῶν πανηγύριδων, per totas xxx noctes continuas agitanda.

Pag. 285. 8. *Τοιετηρικὰ Βακχετειχῶ ὄργιαν ὀκτουργονος κοὺς βωσκαν πλαμορε πιθαιρων.*] Locus iste Virgilii, ab imperitis Librariis Gracculis, ob Linguae Latinae ut videtur ignorantiam, pessime habitus, ab Auctore nostro hoc modo fortasse Graecis characteribus fuerit expressus.

— — — — — *Τοιετηρικὰ Βακχῷ
Οογια, νυκτουργούς κε βοκὰτ πλαμῶρε Κιθαιρῶν.*
Quae apud Virgilium ita leguntur, Aeneid. lib. 4.

Trieterica Baccho

Orgia; Nocturnusque vocat clamore Cithaeron.

Pag. 285. 14. *ἔως τῆς ἀποσφαγῆς]* ἀποσφαγὴ hoc loco non sensu vocabuli proprio, sed eodem quo ἀπόκρεως, usurpari videtur; nempe pro tempore, quo a mactatione abstinetur.

Pag. 285. 17. *ἀνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Αρταβάνιος]* Hujus munus erat, populo Ludos Theatrales edere, nempe Syriarcha, Antiochiae Syriae: ut etiam Ασιάρχαι dicti sunt, qui eodem munere Ephesi, Asiae urbis, fungebantur: quorum mentio occurrit, Actor. cap. 19. 31. Asiae etiam Praefectus, Ασιάρχης olim dictus est, uli testatur Constantin. Porphyrog. De Themat. lib. 1. cap. 3. *Τὸ δὲ νῦν καλούμενον τῶν Θρακησίων θέμα, πάλαι μὲν, καὶ πατ' αὐχάς, Ασία μικρὰ ἀνομάζετο· καὶ δ ταύτης προτῶν ἀνθύπατος, Ασιάρχης ἐλέγετο.*

Pag. 286. 9. *ἥγορασαν δὲ τὰ αὐτὰ Ολύμπια]* Facultatem hanc Olympicos Ludos a Pisaeis redimendi a Claudio Imp. Antiochensis concessam legimus supra lib. 10. in Claudio.

Pag. 286. 12. *Αλιτάρχης]* Infra scribitur, in Diocletiano, *Αλιτάρχης*, rectius. Est autem Alitarcha in Ludis Olympicis *Decoris Moderator*; uti ex Phavorino discimus. *Αλιτάρχης, δ τῆς ἐν τῷ Ολυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχων.* Ita etiam Etymologici magni Auctor; qui praeterea addit, *Αλιτάρχην sonare, Lictorum Principem: Αλύται enim Eleis, Lictores, dicuntur.* Ηλεῖοι δὲ, τοὺς ὁσιδοφόρους, ἦ μαστιγοφόρους, παρὰ τοὺς ἄλλοις παλουμένους, ἀλύτας παλοῦσι· καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα, *Αλιτάρχην.* Etymolog. Mag. in *Αλιτάρχης.*

Pag. 286. 16. *ἄλλ' εἰς ἔξαερον παθεύδων]* *Εξάερον* dicit, quod aliter ὑπαιθρον Locus subdialis, sive aeri expositus.

Pag. 286. 18. *στολὴν διάχρουσον ἀσπορην]* forte legendum, στολὴν ὀλοσηρικὸν ἀσπορον; quem Alytarchae habitum infra facit,

in Diocletiano: Τὴν στολὴν δὲ Αλύταρχος ἀσπρον, δλοσηρικὸν ἔφορει· δὲ βασιλεὺς, ἀντὶ τοῦ ἀσπρον, ἐφόρεσε πορφυροῦν.

Pag. 286. 20. κατεῖχε δάβδον ἐβελλίνην.] Scr. ἐβελλίνην. ἐβελος, sive ἐβενος, Ebenus; unde ἐβέλινος, et ἐβένινος. cuius lignum omnium gravissimum est, et colore nigro. Plinius, lib. 12. cap. 4. Duo ejus facit genera: alterum quidem rarum, *Enodi materiae nigri splendoris*, ac vel sine arte protinus jucundi: alterum fruticosum, etc.

Pag. 287. 8. Ο δὲ γραμματεὺς προεχειρίσθη] Gregorius noster Γραμματέα illum, Actor. cap. 19. v. 35. memoratum, non urbis scribam Ordinarium, sed hunc Auctoris Nostri, Olympicorum scribam, cuius forte munus fuerit, τὰ γράμματα τῶν ἵερονίκων curare, fuisse vult: in Not. et Observat. in quaedam Scriptur. loca Anglice scripta: quem videsis.

Pag. 287. 14. ὄνόματι Κάσιον Ἰλλούστριον] Eruditissimus Jo. Meursius in Glossario suo Graecobarb. et Notis ad Hesychium, Illustris, de Viris Claris, notam esse, non autem cognomentum; argumentatione sane satis probabili. Quod enim Latinis, *Vir Illustris*, Graeci Ἰλλούστριος reddidisse videntur: unde habemus, Προκόπιος Ἰλλούστριος, Ησύχιος Ἰλλούστριος, Χριστόδωρος Ἰλλούστριος, Εὐτόλιμος Ἰλλούστριος. exemplo scilicet a Latinis sumpto, apud quos, *Illustris*, appellatio in operum inscriptionibus et alibi etiam, frequenter occurrit: unde *Marcellus*, *Vir Illustris*; *Macrobius*, *Vir Clarissimus et Inlustris*; *Boethius*, *Vir Clarissimus et Inlustris*. Victor de persecut. Vandal. lib. 11. *Mittit ergo tunc ad Ecclesiam Alexandrum Illustrem, hujusmodi legationem deferentem.* Ex Latino vero, *Illustris*, fit Ἰλλούστριος, eadem forma, qua *Ἄνγονοςτάλιος*, ab *Augustalis*. Verum contra hoc facere videtur locus iste Auctoris nostri, ubi, ὄνόματι Κάσιον Ἰλλούστριον, nullo alio modo reddi potest, quam, nomine *Casium Illustrem*; adeo ut Ἰλλούστριος hic Casii cognomenum fuisse videtur. Nec enim penitus improbable est, Dignitatis notaculum quod primo fuit, in cognomenum quandoque transire potuisse: nisi forte quis ὄνόματι ad Κάσιον tantum respicere velit.

Pag. 288. 5. Οἱ δὲ ἑσάλπιξον] Licit σαλπίξειν, *Tuba canere*, proprie significet; latiore tamen sensu hoc loco, pro Instrumentis Musicis quibusvis certamine dictum puto.

Pag. 288. 6. ἐπίντενον πνεύνοις δακτύλοις] Pugillatus erat alius Gymnasticus; Hostilis alius: Hic caestibus crudis certabatur, crudo scilicet corio confectis, nodisque ferreis, plumbeisve munitis: Graecisque praecipue usitatum hoc Pugillatus genus. Virgil. Georg. lib. 3.

Crudo decernet Graecia Caestu.

Cruentus utplurimum hic pugillatus, cum non nisi auribus, nasisque mutilati, fere unquam recedebant Pugiles: adeoque tan-

dem, ob spectaculi crudelitatem, legibus vetitus fuit: uti testatur Ammianus Marcellinus, lib. 14. Mitius illud alterum Pugillatus genus Mollioribus loris, ἐπὶ ἱμάντων μαλακωτέον, ut inquit Pausanias Eliacor. lib. 2. apud Graecos; Sacculis vero, vel tomento farctis, aut alia re plenis, quae gravem ictum reddere non potuit, apud Latinos peragebatur. Unde habemus apud Trebelium Pollion. in Gallievis: *Pugiles sacculis, non veritate pugnantes.* Molliorem hanc Pugilum armaturam Pausanias in Arcad. μειλίχας, a Mollitie, vocat; quarum etiam formam exactam ibidem profert, his verbis. τοῖς δὲ πυκτεύουσιν οὐκ ἦν πον τηνικαῦτα ἱμάς ὁξὺς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἐπατέρας, ἀλλὰ ταῖς μειλίχαις ἔτι ἐπύκτενον, ὑπὸ τὸ κοῖλον δέοντες τῆς χειρὸς, ἵνα οἱ δάκτυλοι σφίσιν ἀπολείπωνται γυμνοὶ· οἱ δὲ ἐκ βοείας ὡμῆς ἱμάντες λεπτοὶ, τρόπον τινὰ ἀρχαιὸν πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἥσαν αἱ μειλίχαι. Pugiles vero *Digitis Buxeis*, sive Buxo munitis, certantes nusquam alibi invenio.

Pag. 288. 7. ἵπποις πρωτοβόλοις] ἵππος πρωτόβολος, *Pulillus Equinus*, seu *Equulus*, qui primos dentes emittit; παρὰ τὸ πρώτους βαλεῖν ὁδόντας, uti ex Aristotele tradit Eustathius, in *Il.* ε. καὶ τὸ βαλεῖν δὲ ὁδόντας· τοιοῦτον τι παρὰ Αριστοτέλει, ὅτε λέγει, βάλλειν ἄνθρωπον τοὺς ὁδόντας, ἢτοι ἐκβάλλειν, καὶ δίπτειν. ἀφ' οὗ καὶ η τοῦ πρωτοβόλου λέξις ἐπὶ ἀλόγων. Hoc vero loco, ἵππους πρωτοβόλους, pro *Equis injugibus*, necdum subactis, ponni existimamus.

Pag. 288. 10. μετὰ βομβωναρίων] Ignotum mihi penitus hoc vocabulum: vestis tamen genus quoddam signare videtur, exercitiis hisce proprium: quale erat *Campestre*, aut *subligar*, apud Romanos.

Pag. 289. 10. ἔως τῆς Μουδουπόλεως, καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σαγάρεως] *Mydopolis*, sive *Mudopolis* urbs nullibi, quod sciām, occurrit: forte legendum *Mιδουπόλεως*; Auctortque intelligat urbem illam, quae Straboni *Μιδάσιον*, Stephano *Μιδάειον* et *Μιδαὶ* dicta, Phrygiae, Midae olim regni, urbs erat. Pro Σαγάρεω vero, legerem *Σαγγαρίου*. Stephan. de Urb. Σαγγάριος, ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας. Eustathius in Dionys. Perieget. Sangarium Maximum vocat Bithyniae fluvium: ὃς δὴ Σαγγάριος καὶ νεωσίπορος ἐστι, καὶ μέγιστος τῶν ἐν Βιθυνίᾳ ποταμῶν· uterque recte: utramque enim regionem irrigans, in Euxinum effunditur. Procopius tamen de Justinian. Aedific. flumen hoc, Σαγγάριον vocat: Σαγγαρίς itaque genitivum format, Σαγγάριος, et Attice Σαγγάρεως, ut a πόλις πόλεως· quonodo Noster fortasse scripserit. Jul. Solinus, Sagarin, habet: uti et Ovidius, de Ponto:

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniusque Hypanisque, Cratesque.

Pag. 289. 16. καλαμίων συντόμια πολλὰ ἄρτων διαιωνιζόν-

τῶν.] Chr. Alex. habet, *καλάμια συντόμια διαιωνιζόντων* mendose: ex nostro restituendus locus iste.

Pag. 290. 4. ἀπὸ αἰματικοῦ χυμοῦ ἀθρόως ἐτελέντησε] Nihil minus: Aelius Lamprid. *Quintus Aelius Laetus Praefectus, et Martiae concubina ejus inierunt conjurationem ad occidendum eum.* Primum ei venenum dederunt: quod cum minus operaretur, per Athletam, cum quo exerceri solebat, eum strangulaverunt. Athleta iste, Narcissus, dictus fuit; ut ex Dione discimus, in Commodo.

Pag. 290. 6. ὁ καὶ Λούκιος Αὔγουστος] Ita etiam Chr. Alex. *Ρωμαίων ιερού εἴβασίλευσε Λούκιος Περτίναξ*: uterque de nomine falso: Eusebius in Chronic. Helvium Pertinacem vocat: recte: uti ex ejusdem aurei nummi inscriptione apparet, ubi haec leguntur. IMP. CAES. P. HELV. PERTIN. AUG. id est, *Imperator Caesar Publius Helvius Pertinax Augustus*.

Pag. 290. 8. ἐπίλινος] Suis frequenter vocabulis utitur Auctor noster: e quorum numero hoc esse suspicor. Forte itaque scripserit, ἐπίλινος, quo Nasum aduncum signare voluerit.

Pag. 290. 11. Σίδιος Ιουλιανὸς, ὁ καὶ Σέλβιος] Legendum, Σέλβιος. Eutropius lib. 8. *Post eum, (Pertinacem) Salvius Julianus remp. invasit, etc.*

Pag. 290. 14. τὸ λεγόμενον Πλεθρὸν] Πλεθρὸν pro Πλεθρὸν, ut Στηθάριν, pro στηθάριον: diminutivum a πλέθρον, Jugerum. Locus fuisse videtur Palaestrae destinatus; forte etiam et Cursui. Hesych. Πελέθρισμα, τὸ δρόμημα. Πέλεθρον autem more Poetico dicitur, pro πλέθρον: adeoque πελέθρισμα, pro πλέθρισμα.

Pag. 290. 21. ὑπὸ κοινβίκουλαρτον] Julianus ab omnibus derelictus, a Tribuno quodam, εἰς τῶν χιλιαρχούντων Herodiano dicitur, a Senatu ad id missus, in Palatio occisus est: teste Herodiano, lib. 2. Aelius tamen Spartanus eum per militem gregarium a senatu missum, interfectum tradit.

Pag. 291. 1. κατὰ συσκευὴν τοῦ μετ' αὐτὸν] Chr. Alex. habet τῶν μετ' αὐτοῦ. Eutropius: *Victus est a Severo apud Milvium pontem, interfectus in palatio.*

Pag. 291. 6. ἔτη iε', καὶ μῆνας θ'.] Eusebius Severo Imperanti annos tribuit solidos xviii, uti et Herodianus: Eutropius tantum xvi et menses iv. Chr. Alex. an. xix. Zonaras, an. xvi. mens. viii. dies iii. Dio eum imperare facit, annos xvii. mens. viii. et dies iii. cui computo proxime accedit Auctor noster.

Pag. 291. 8. πόδας στυφόμενος] Quaenam haec pedum sit affectio, non satis video, στυφῶ enim adstringo proprie sonat, diciturque de rebus adstringendi vim habentibus. Itaque στυφόμενον τοὺς πόδας, pedibus aegrum, sensu licet liberiore, reddimus. Atque Severum pedum infirmitate laborasse testem habemus Ael. Spartanum in Severo, *Idem cum pedibus aeger bellum*

moraretur, idque milites anxie ferrent, ejusque filium Bassianum, qui una erat, Augustum fecissent, tolli se atque in Tribunal ferri jussit. Quod vero Sparianus, pedibus aeger, Dio τοὺς τερσοὺς ὑποτετμηκὼς dicit, articulis pedum praeccisis. Idem tamen alibi morbum ejus Podagram distinctim vocat, his verbis: ἦν δὲ τὸ σῶμα βραδὺς μὲν, λιχνὸς δὲ, παιπερ ἀσθενέστατος ὑπὸ τῆς ποδάργας γενόμενος.

Pag. 291. 11. ὡς πολεμεῖ τοῖς Γηπέσι] Scr. Γήπαισι, vel Γήπεσι. Gepaedes vero Gens Gothicæ erat, sive Getica, juxta Danubium sedes habens, ut ex Procopio habemus, de bell. Vandali lib. 1. Γοτθικὰ ἔθνη πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρότερον τε ἦν, καὶ ταῦν ἔστι· τὰ δὲ δὴ πάντων μέγιστά τε καὶ ἀξιολογώτατα, Γότθοι τε εἰσὶ, καὶ Βανδίλοι, Ονισιγότθοι, καὶ Γήπαιδες. Et paulo post: οὗτος ὁ λεωφ (dictae nempe gentes Gothicæ, quas nomine tantum inter se differre, ipse loco citato, testatur:) ὑπὲρ ποταμὸν Ιστρον ἐν παλαιοῦ ὄψουν. ἔπειτα Γήπαιδες μὲν τὰ ἀμφὶ Σιγγηδόνα τε καὶ Σέρμιον χωρία ἔσχον, ἐντός τε καὶ ἐκτὸς ποταμοῦ Ιστρον, ἔνθα δὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἰδούνται. Ex Gepidibus vero istis Longobardi, atque Avares deinde ortum suum duxerunt: uti tradit Constantinus Porphyrogen. de administrand. Imp. cap. 25. οἱ μὲν Γήπεδες, ἐξ ἀντίστερον διηγείθησαν Λογγίβασδοι, καὶ Αβάρεις, τὰ περὶ Σιγγηδῶνα καὶ Σέρμιαν χωρία ὄχησαν.

Pag. 291. 12. αὐθεντῆσας τὴν σύγκλητον] αὐθεντεῖν Auctori nostro signat, potestate sive autoritate sua aliquid agere; et αὐθεντεῖν tunc de eo dicitur, qui alium in suam cogit sententiam. Hujus locutionis exempla adeo frequenter hic occurunt, ut ulla eorum hoc adducendi opus non est.

Pag. 291. 13. πατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σέβηρος ἐν τῇ Θράκῃ] Imo in Gallia; ubi etiam Albinus interfectus est. Eutropius in Severo lib. 8. Sub eo etiam Clodius Albinus, qui in occidendo Pertinace socius fuerit Juliano, Caesarem se in Gallia fecit, vicitusque apud Lugdunum, est interfactus.

Pag. 291. 18. ὑποκάτῳ αὐτῆς ἔγραψε] Chr. Alex. habet, ἔγραψε· forte legendum in utroque, ἔγραψῃ· inscriptionem enim hanc primitus habuisse statuam istam, manifestum est.

Pag. 291. 19. οἱ γὰρ Θράκες οὗτοις ἔλεγον τὸν ἥλιον] Hesychius Illustris, Patr. Constant. Zeuxippi nomen balneo huic inditum fuisse asserit, non a sole, sed ab Hercule, ob Diomedis equos ab eo ibi domitos: Heraclitus de Incredibil. cap. 31. de Diomedis Equis loquens, haec habet. φασὶ ταύτας ἀνθρωποφάγους εἶναι· ἄγριαι δὲ ἡσαν νομάδες· οὐδὲν δυναμένου δέ τιος αὐτὰς ὑφ' ἄρμα ἔσενται, ὁ Ηρακλῆς ἔζενται. unde Ζεύξιππος dicitur est.

Pag. 291. 20. οἱ δὲ τῆς πόλεως Βυζῆς] Chr. Alex. Βυζάντων rectius dixisset, Βυζαντος· Byzantium enim Byzantem, non

Byzum, aut Byzem, conditorem habuit. Vide Scaliger in Euseb. Chron. p. 75.

Pag. 292. 3. ὅπερ ἐν μέσῳ ἵστατο] Locus iste mendorosissimus habetur apud Chr. Alex. Sed nec adeo usque quaque sanus in nostro appareret: itaque reponendum censeo, οὐπερ ἐν μέσῳ, etc. Et deinde, pro προσέθηκε τῷ δημόσιον, lego προσέθηκε τῷ δημοσίῳ.

Pag. 292. 6. πλησίον τῶν ὄντων ἐκεῖ δύο ίερῶν] Chr. Alex. pro his habet, καὶ ἀντὶ τῶν ἄλλων δύο ιερῶν· leg. κατέναντι τῶν ἄλλων δ. l.

Pag. 293. 2. Νίγερος βασιλέα] Infra etiam *Nigero* habet barbare satis: scribend. *Nigera*, accusat. a *Nigro*, *Nigros*, quam vocabuli hujus formationem esse, ex sequentibus appetat.

Pag. 293. 4. καὶ φωστευός *)] φωστεύω, et apud nostrum φωστεύω, *Fossa munio*, vel obsidione cingo: φωστεύω plerumque scribitur cum duplice ὁ. ut et φωστάτον, *Castra fossa munita, exercitus*.

Pag. 293. 7. ἐν Θηβαΐδι τῆς *Αἰγύπτου*] Niger, ut tradit Zonaras, apud Issum Ciliciae; ut Eutropius vero, apud Cyzicum, Propontidis urbem, a Severo interfectus est. Eutropius in Sezero: *Pescennium Nigrum, qui in Aegypto et Syria rebellaverat, apud Cyzicum interfecit.*

Pag. 293. 11. τοῦ κυροῦ *Nigros*] κυροῦ, pro κυρὸν· ut paulo post, κύρις, pro κύριος; recentiorum Graecorum scribendi forma usitatissima.

Pag. 294. 16. πληδόνα γὰρ νίκης ἔδωκαν αὐτῷ.] πληδὼν, a πληίω. *Omen*, generaliter significat: ut plurimum tamen, *Omen faustum*. Glycas vero ex aliorum quorundam sententia, *Geniorum per excantationes certas attractionem, et e sublimi deductio-* nem, sonare vult: Annal. par. II. p. 273. atque hoc sensu, a verbo πλῶ, quod idem sit cum παλέω, significationem evocandi habente, deductum volunt vocabulum.

Pag. 295. 4. εἰς τὸ *Βαρβαρικὸν*] Novissimo bello in Britannia nostra suscepto, Eboraci mortuus est Severus: teste Eutropio.

Pag. 295. 6. ἐβασίλευσεν *Αντωνῖνος Γέτας*] Antoninus Caracallas et frater Geta, haud longe post imperium susceptum, ac fratre in ipso matris sinu occiso, Antoninus Caracallus dominationem sibi solam arripuit.

Pag. 295. 10. ὥν ἐνιαυτῶν νά'.] Maximus hic in numero error: forte Auctor scripsit, ἐνιαυτῶν κα'. sic enim vero proprius accederet: annos enim xxii. tantum mensesque ix. natus, Geta occisus est, teste Zonara.

Pag. 295. 15. ἐσφάγη δὲ ἐν τῷ παλατίῳ] Nihil minus, Edessa enim Syriae, Carras proficisciens, a milite quodam, a tribunis

*) Sic ed. Ox.

in id misso, cum ventris exonerandi causa equo, ut quidam volunt, descendisset, occisus est.

Pag. 295. 16. ὥν ἐνιαυτῶν μέρη] Alii XLIII. annos ei tribuunt, Chr. Alex LX. Dio tamen, qui eodem tempore vixit, et post eum Zonaras, XXIX. tantum annis eum vixisse tradunt.

Pag. 295. 17. ἔβασιλευσε Βαλεριανὸς ἐπη γένεται.] Miror, unde tot Imperatores Auctori nostro excidissent! ab Antonino enim Caracalla, usque ad Valerianum Imp. alii VIII. minimum intercesserunt. Quod autem Valerianum an. VI. Gallienum vero ejus successorem, an. XIV. regnare facit Auctor, notandum est annos hos non separatim computandos esse. Valerianus enim, Gallienum filium collegam habens, a Persis captivus VI. Imperii anno abductus est; Gallieno interim annum XIV. sive ut alii, XV. explente.

Pag. 295. 20. σκυνθός] Ἰσ. σκυντός.

Pag. 296. 3. προδίδειν αὐτῷ Αντιόχειαν] Scr. προδιδόναι, sive προδοῦναι.

Pag. 296. 5. διὰ τοῦ λιμίτου Χαλκίδος] Chalcis Syriae urbs est, a Monico Arabe condita, teste Stephano, in Χαλκίᾳ· τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, πισθεῖσα ὑπὸ Μονικοῦ τοῦ Αραβοῦ. Hujus etiam meminit Procopius, de Justin. Aedif. I. 2. inter Syriae urbes a Justiniano instauratas etiam hanc enumerans: ubi, quod post Antiochiam magnam ab eodem instauratam, pluribusque aedificiis de novo adornatam, de hac nostra statim addit, οὗτω δὲ καὶ Χαλκίδος πόλεως τὸν περίβολον, ὑπὸ τῶν ἐπών κατεργάκωμένον, σὺν τῷ προτειχίσματι ἀνανεωσάμενος, πολλῷ ἐχρωτερον κατεσήσατο, ab Antiochia haud procul dissitam fuisse eam, colligimus. Urbem hanc montanam fuisse discimus ex Strabone lib. 16. Μετὰ δὲ τὸν Μάκρου ἐστὶν ὁ Μαρσύας ἔχων τινὰ καὶ ὅρειν, ἐν οἷς ἡ Χαλκίς, ὡσπερ ἀκρόπολις τοῦ Μαρσύου· ἀρχὴ δὲ αὐτοῦ Λαοδικεία ἡ πρὸς Λιβάνῳ. *Chalcis ad Belum*, Plinio dicitur, atque inter Coelosyriae urbes enumerata. Plin. Nat. Hist. I. 5. c. 23.

Pag. 296. 9. χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Αντιοχείας δτί'.] Numerus inversus est: legendum τιδ'. Aerae enim Antiochenae annus CCCXIV. Valeriani et Gallieni Imp. anno XII, quo tempore Sappores Syria pulsus est, respondet.

Pag. 296. 13. ὁ λερεὺς τῆς Αφροδίτης ὄνόματι Σαμψιγέραμος] Narratiunculam hanc ex Domnino se descriptsisse, paulo infra satetur Autor.

Pag. 291. 21. ἐν ὑψηλῷ βωμῷ καθημένου] βωμὸς hic locum signat editorem, in quem ascendere, atque expatiari quis potest. Eustathio est, πτίσμα τι ἀπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἐστὶ βῆναι καὶ τεθῆναι suggestum, reddere possumus.

Ibid. τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Σαπώνη] Scr. Σαπώδον, tanquam a Σαπώρης; aut Σάπωρος, a Σάπωρ, uti mox habebimus.

Pag. 296. 21. ἔδριψεν εἰς τῶν ἀγροίκων σφενδοβόλων] Anne σφενδοβόλω ponitur pro σφενδόνῃ, Funda? an potius σφενδ-

βόλῳ habemus pro σφινδονοβόλῳ· quo vocabulo Auctor *Fundatores* forte expresserit? vox tamen et haec penitus inaudita.

Pag. 297. 5. Εναθος, βασιλεὺς Σεραπηνῶν] Scr. Οδέναθος. Hic vero Princeps erat Palmyrenorum, et Romanorum Socius. Trebellius Poll. *Nisi Odenatus Princeps Palmyrenorum, capto Valeriano, fessis Rom. Reip. viribus, sumpsisset imperium, in Oriente res perditae essent.* Saporem itaque Syria Odenathus expulit, atque ad Ctesiphontem usque insecurus est: ob haec vero praeclara ejus gesta, Augustus ab Imp. Gallieno deinde salutatus, totius orientis imperium obtinuit.

Pag. 297. 8. τὸν τῆς βοηθείας Σαπώρον] Scr. Σαπάρον.

Pag. 297. 21. Βαλεριανὸς βασιλεὺς ἔξελθων ἀπὸ Ρώμης] Qualis est haec ἀνιστορησία? Valerianus enim Imp. jam olim a Sapore in Persidem abductus, ignominiosissima servitute vitam transegit; vel, ut quidam, pelle detracta, ibidem mortem obiit. Haec vero de bello Mediolanensi, ac Imperatore ibi interfecto, ad Collegam superstitem magis spectant: hunc enim vitae exitum habuerunt Gallienus Imp. et frater ejus, Valerianus, Valeriani Majoris filii.

Pag. 297. 22. εἰς Μιζουλανὸν] Μεδιόλανον dicta est haec urbs Procopio, Μεδιολάνιον Eustathio.

Pag. 298. 3. ἐβασίλευσε Γαλιενὸς δ καὶ Λικινιανὸς] Scr. Λικίνιος. Gallienus enim Licinius, non Licinianus dictus est, ut ex nummis ejus videre est.

Pag. 298. 13. συνέβαλε πόλεμον τῷ Ενάθῳ] Nugacissima sunt haec omnia, quae de Gallieno Odenathum armis petente, profert Auctor: nec enim ab Imperatore, sed a fratri sui filio interfectus est Denathus, teste Zonara.

Pag. 298. 15. ὃν ἐνιαυτῶν ν'.] hoc nullo modo potest esse: novem enim tantum an. regnavit, ut Eutropius vult: aut si imperii sui anno 1. patre collega assumptus fuisset, adeo ut totos 14. annos regnasset: cum tamen Augustus adolescens factus esset, uti testatur idem Eutropius, quinquagesimum aetatis suae annum attingere non potuit.

Pag. 298. 18. Κλαύδιος Απολλιανὸς] Infra etiam Απολλιανὸς dictus est Claudius iste: quomodo cognominatum eum alibi non invenio.

Ibid. ἔτη 9'.] Claudium imperasse annum 1. mensesque ix. testatur Eusebius. Et quidem biennium non explevisse, auctorem habemus Eutropium, lib. 9. Forte itaque scribendum, ἔτη β.

Pag. 299. 1. ἦντος ποταμῶν καὶ Δανιβίξης] Δανιβίξη urba quaedam, sive oppidum maritimum Bithyniae, a Nicomedia haud longe situm esse videtur. Colligo ex Zonara, Tom. iii. in Valente Imp. ubi haec habet. Καὶ ποτε ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντι, προσῆλθον αὐτῷ εἰς πρεσβεῖαν ἐν τοῦ τῶν ὁρθοδόξων συστήματος,

ἄνδρες ἱερατικοὶ ὄγδοήνονται· οὓς ἀπαντας σὺν τῷ πλοίῳ δι' οὐ
ἐκουμίζοντο, πανθῆναι προσέταξε. καὶ πατεφλέχθησαν πάντες ἐν
μέσῃ τῇ θαλάσσῃ σὺν τῇ νηὶ, ἀχοὶ Δανιβίζης διαφεσάσῃ. Inter
Bithyniae etiam fluvios, qui una se in mare effundunt, Bizem
fluvium habemus, apud Ammian. Marcellin. l. 22. *Dextram*
igitur inflexionem Bosphori Thracii excipit Bithyniae latus etc.
per quae littora in sinus oblongos curvata, Sangarius, et Phyllis,
et Bizes, et Rhebas fluvii funduntur in maria. Haec itaque flu-
mina fuisse puto, de quibus hic loquitur Auctor.

Pag. 299. 11. ἔβασιλενσε *Κυντιλλιανὸς*] Ita etiam Zonarae
dictus est: Eutropius tamen et Eusebius Quintilium eum vocant;
quidam Quintillum; quam scriptionem confirmant hujus Imp.
Nummi.

Pag. 299. 14. ἡγδώστει γὰρ ὅτε ἀνηγορεύθη] Claudii morte
Romae audita, Senatus Quintilium, ejus fratrem, Imperatorem
elegit: Exercitus tamen Aurelianum Augustum salutavit. Quod
ubi audisset Quintilius, vena soluta, mortem sibi voluntariam
conscivit, diebus tantum xvii. imperio potitus.

Pag. 299. 18. ἔτη 5.] Aurelianus imperavit an. v. Mense
vi. teste Eutropio l. 9.

Pag. 299. 20. ἔφόρει δὲ διάδημα ἔχον ἀστέρα.] Aureliani
Mater erat solis sacerdos; quamobrem praecipuum stellae huic
cultum semper exhibuit. Imperator ejus etiam effigiem Clypeo
ferens insculptam, uti nummi ejus testantur: quibus etiam solem
nudi forma expressum, capiteque corona radiata insignito, cum
hac inscriptione, SOLI INVICTO, observare licet.

Pag. 299. 23. καὶ πληρῶσαι τὰ τείχη] Lego, καὶ πληρώ-
σας τ. τ. Anno vero imperii sui ii. Tacito et Placidiano Coss.
Aurelianum Murorum Romanorum instaurationem aggres-
sum esse testatur Chr. Alex. Auctor: non autem, uti Noster,
ipsis imperii initiosis. Eusebius tamen hoc ab Aureliano factum
asserit, sub dictis quidem Coss. anno tamen sequente, nempe im-
perii ejus iii.

Pag. 300. 19. ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν.] Hoc nemo alias un-
quam dixit. Zosimus quidem eam itinere mortuam tradit, fal-
sissime: Et Romam enim perducta est, et ibidem etiam cum lib-
eris, Romanarum more matronarum, vitam agens, summo ho-
nore consenuit: cujus rei testes habemus Trebellium Pollionem,
Eutropium, aliosque.

Pag. 301. 2. *Μονιάριοι Αντιοχείας*] *Μονήτα*, et *Μονίτα*
Moneta: unde *Μονηάριος*, et apud nostrum etiam *Monetarius*,
Monetarius. Insurrectio etiam Romae a Monetariis facta est;
gravis illa quidem, et periculi plena; et quam non nisi post se-
ptem suorum millia caesa Aurelianus compescere potuit; uti ipse
fatetur in Epistola sua ad Ulpium patrem, apud Flav. Vopiscum.

Pag. 301. 5. *Δακτιανέποιησεν ἐπαρχίαν*] Provinciam po-

tius transtulit, quam fecit. Vopiscus, in Aureliano: *Quum vastatum Illyricum, ac Moesiam desperditam videret, Provinciam trans Danubium Daciam a Trajano constitutam, sublato exercitu, et provincialibus, reliquit, desperans eam posse retineri; abductosque ex ea populos in Moesia collocavit, appellavitque suam Daciam: quae nunc duas Moesias dividit.* Ita enim Eutropius, lib. ix. in Aureliano: *Provinciam Daciam, quam Trajanus ultra Danubium fecerat, intermisit, vastato omni Illyrico, et in Moesia collocavit: et est in dextera Danubio in mare fluenti, cum antea fuerit in laeva.*

Pag. 301. 8. ὑπὸ τοῦ ἱδίου στρατοῦ ἐδολοφονεύθη)]* Mnesthei, servi sui fraude, libellum Caesaris manu scriptum fingenitis, quo multa neci destinatorum nomina continebantur, occisus est: uti rem habes copiosius narratam apud Vopiscum.

Ibid. ἐν τόπῳ καλονυμένῳ, Κενῷ Φρονοίῳ] Ita etiam Eutropius, lib. 9. *Interfectus est in itineris medio quod inter Constantinopolim et Heracleam est, stratae veteris locus Cenophrurium appellatur:* Ubi tamen sribendum, *Caenophrurium:* et apud nostrum, καινῷ φρονοίῳ, uti habet Eusebius et Cedrenus; qui etiam Castellum hoc ab incolis, *Κενοφλώσιον* vocari testatur.

Pag. 301. 11. μῆνας ξ'] Imo intra sextum Imperii sui mensem, militari tumultu oppressus, interiit. vide Eutrop.

Pag. 301. 13. Μανιχαῖος τις, ὀνόματι Κερδάν] Ita etiam Chr. Alex. Auctor. Verum quot Cerdones nobis proferunt scriptores isti? Supra enim habuimus Marcionem Haereticum, sub Hadriano Imperat. Marcion autem iste Cerdonis illius unici, quem producunt Historici, nominis hujus Haeresiarchae discipulus erat. Manichaeus itaque, quem hic Noster indiget, forte est Manes ipse, Manichaeorum Choregus, nominisque Auctor: quem circa haec tempora, impia sua dogmata disseminasse, ex scriptoribus Ecclesiasticis constat. Vide Eusebium, Hist. Eccles. l. 8. cap. 25. Cedren. Glycam, Annal. part. 3. Zonar. Tom. 2. Socrat. Scholast. Hist. Eccles. lib. 1. cap. 17. aliosque, Chr. tamen Alex. Auctor, unicus quod sciam, Manetem Haeresiarcham sub Nerva Imp. ponit.

Pag. 302. 3. Ήλιος Πρόβος] Probum Imp. Helium, sive Aelium dictum nullibi invenio. Sed nec nomen hoc agnoscent Imp. hujus nummi, qui ita inscribuntur: IMP. C. M. AUR. PRO-BUS. P. F. AUG. id est; *Imperator Caesar Marcus Aurelius Probus, Pius, Foelix, Augustus.* Antonius Piso, in Tractatu suo de Nummis Antiq. Gallice scripto, Imperatorem hunc, *Marcum Aurelianum Valerianum Probum,* appellat.

Pag. 302. 4. ἔτη γ', καὶ μῆνας γ'] Cedrenus, et Glycas, Probo Imperanti annos II, et menses IV. tantum tribuunt: Eutro-

*) Sic ed. Ox.

pius tamen, et post eum Jornandes, vi. annos et iv. menses eum imperasse testantur: cui numero Eusebius mensem unicum adimit. Itaque apud Nostrum scribendum videtur, ἔτη 5', καὶ μῆνες γ.

Pag. 302. 15. ἔσφαξαν αὐτὸν ἐν τῷ Σιρμίῳ] De loco, et mortis genere, Nostro cum aliis convenit Scriptoribus; de causa non item. Fl. Vopiscus tres Probi caedis profert causas: 1. quod milites nunquam ociosos permisit: 2. quod dixerat, brevi fore, ut nullis militibus opus sit: 3. quod in patria sua amplianda ad sordida, ac servilia ministeria milites coegisset.

Pag. 302. 16. ἐβασίλευσεν ὁ Θειότατος Κάρος ἔτη β.] Caro imperanti annos ii. tribuit Auctor noster; singulisque filiis ejus successive, totidem: Cum tamen Carus pater, et filii duo, una imperarint, nec imperii annum tertium expleverint, omnes.

Pag. 302. 19. ὑπέταξε χώραν, ἥντινα ἐκάλεσε Καρίαν] Ubinam tandem terrarum haec regio? Cariam quidem agnoscimus, Asiae minoris regionem; sed longe ante Carum Imp. hoc nomine vocatam.

Pag. 303. 3. ὁ ἐκάλεσεν εἰς Ἰδιον ὄνομα, Κάρας] Κάρας, ut cum nostro Cedrenus, et Procopius, sive Κάρδας, ut Stephanus, urbs est Mesopotamiae, quae Hebraeis Ἰρη Charan.

Pag. 303. 4. καὶ ἐσφάγη, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μαξίμου καὶ *) Ιαννουαρίου] Alii Carum, in Perside fulmine ictum interiisse scribunt; Verum his Coss. hoc fieri non potuit. Maximianum quidem, et Januarium Coss. habemus, apud Eusebium, et Chr. Alex. Auctorem; quos tamen hic ad Diocletiani annum iv. ille ad ejusdem an. iii. ponit.

Pag. 303. 5. ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς] Carus expeditione in Persas suscepta, Numerianum, filium natu minorem, optimae spei adolescentem, illuc secum duxit: Carino interim, filio natu majori, rerum Occidentalium cura commissa. Caro autem patri satis functo, Numerianus haud longe supersuit, Apri socii insidiis interfectus.

Pag. 303. 10. καὶ ὁ ἄγιος Βαβυλῶς] Persecutione sub Decio Imp. facta martyrium subiisse S. Babylam, testatur Eusebius, et post eum Zonaras: verum quae hic de S. Babylae Martyrio profert Auctor, ab Eusebii narratione longe recedunt.

Pag. 304. 1. καὶ ἀνεῖλαν τὸ πολὺ πλῆθος etc.] Ανεῖλα, aor. 1. inusit. ab Ἄλω· cuiusmodi frequenter utitur Auctor noster.

Pag. 304. 3. καὶ ἐκδείχαντες τὸ δέρμα αὐτοῦ etc.] Tale quid de Valeriano factum, memorant scriptores nonnulli: Numeriano vero haec non accidisse, ex probatis scriptoribus satis constat.

*) Sic ed. Ox.
Iohannes Malalas.

Pag. 304. 18. μετὰ τὸ συγκροῦσαι τοῖς Πέρσαις] Quas hic aniles fabulas profert Auctor? in Persas enim nunquam Carinus Imp. profectus est; utpote cui a Patre Caro in Persas proficiente, imperii Occidentalis cura commissa est.

Pag. 304. 21. ὡς κοπωθέντι] Scr. κοπηθέντος.

Pag. 304. 23. χώραν τῶν Κυρρηστικῶν] Scr. Κυρρηστικῶν. Cyrrhestica, regio Syriae, Antiochiae contermina, a Cyrrho urbe sic dicta. Stephan. Κύρρης, πόλις Συρίας, ἡ ἀρχόπολις Σίνδαρος. ὁ πολίτης Κυρρηστης, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ· καὶ Κυρρηστης ἡ Αθῆνα, καὶ ἡ χώρα, Κυρρηστική. Pro Σίνδαρος tamen repono Γίνδαρος, ex Strabone, lib. 16. Qui etiam Κυρρηστικὴ scribit, cum ἡ, quandoque etiam cum ι, et simplici ρ. εἴτα ἡ Κυρρηστικὴ μέχρι Αντιοχίδος. Et paulo infra: Ενταῦθα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, ἀρχόπολις τῆς Κυρρηστικῆς. Plinius Nat. Hist. lib. 5. cap. 23. de Coelesyria verba faciens, Cyrrhesticam vocat: *Et inde Cyrrhistica regio Cyrrhum, etc.*

Pag. 305. 9. καὶ συνεισῆλθαν ἄμα] ἥλθα, aor. 1. inusitat. ἥλθω, et paulo supra, εἴλα ab ἥλω.

Pag. 306. 7. Καρῆνος τελευτῇ τῷ*) ἰδίῳ θανάτῳ] Imo a Diocletiano multis praeliis tentatus, ab eodem tandem victus interficitur, teste Fl. Vopisco.

Pag. 306. 13. τῆς ὑπατείας Βάσσου καὶ Κυντιανοῦ] Bassum et Quintianum Coss. Eusebius ad Diocletiani Imp. annum iv. ponit; Chr. Alex. auctor, ad ejusdem annum v.

Pag. 306. 14. ἐγένετο σκότος μέγα.] De tenebris hisce apud alios altum silentium.

Pag. 306. 16. τὸν νέὸν αὐτοῦ Μαξιμιανὸν] Diocletiani gener, non filius erat Maximianus. vide Cedrenum.

Pag. 307. 3. λόγῳ ἀποθετῶν] forte scribendum, ἀποθητῶν.

Pag. 307. 7. ἐν ποτολύγαις] Ita etiam infra: καὶ μὴ ἵνα τοσοῦτον διάστημα ὅδον ἀπέρχωνται ἐν τῷ Αργυρῷ ποταμῷ ἐν ποτολύγαις τῆς Κιλικίας. Locus iste difficilis est, et cui enucleando me fateor imparem. Κοτολύγαις, Quadrigis, vertimus, nempe ob vocum similitudinem: nec enim vocabulum hoc usquam alibi invenire potui. Quid tamen Quadrigis cum fluvio? De hoc videant eruditii.

Pag. 307. 20. ἔκτισε δὲ καὶ φαβρικὰς] φαβρικὸν etiam neutrum infra habemus; ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Εδέσῃ φαβρικά. Justiniani Novell. 85. habet, φάβριξ: ὥστε διὰ θείας ἡμῶν ἀντιγραφῆς ἐν ἐπείνοις αὐτοὺς κατατάττεσθαι τοῖς τόποις, ἐν οἷς εἰσὶ δημοσίαι φάβρικες. Fabricae autem hae loci erant publici, armis consciendi destinati; artificibus etiam ex publico stipe consti-

*) Sic ed. Ox.

tuta, ut ex sequentibus, Justinian. Novel. citat. appareat: ἐφ' ὁ δημόσια αὐτοὺς ἐργαζομένους ὅπλα, καὶ τὰς ἐκ τοῦ δημοσίου στήσεις ποιέεσθαι.

Pag. 309. 7. ἔως τὸ γόνυ τοῦ ἵππου] ἔως, accusativo jumentum, alibi haud temere invenies.

Pag. 309. 10. καὶ ποιδάψαντα εἰς αὐτὸ] Novum plane, mihiique inauditum hoc vocabulum.

Pag. 310. 17. τοῖς νικῶσι παρεῖχε σάκρας] Σάκραι *Rescripta* sunt, sive *Literae Imperatoriae*: hoc vero loco Diplomata *Imperatoria*, sive Literas quas vocant *Patentes*, Victoribus Honores quosdam, sive dignitates confirmantes intelligi puto.

Pag. 310. 18. καθὼς Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος] Forte legendum, Δομενῖος ὁ. σ. De Ludis enim hisce Olympicis Antiochiae celebratis, quicquid profert Auctor noster, Domino Chronographo id omne se accepisse supra fatetur, lib. 12. in Commodo.

Pag. 311. 3. ἐβασίλευσε Μαξιμιανὸς, ὁ καὶ ἐπίκλην Ερκούλιος, ἔτη ιθ'.] Diocletianus et Maximianus collegae imperium una tenuerunt, unoque deinceps die, imperio abdicato, habitum privatum sumpserunt. Eutropius lib. 10. ad finem: *uterque uno die privato habitu imperii insigne mutavit, Nicomediae Diocletianus, Herculeus Mediolani, etc.*

Pag. 312. 7. ἐβασίλευσε Μαξέντιος, ὁ καὶ Γαλέριος] Scr. Μαξιμιανὸς, ὁ καὶ Γαλέριος. Maxentius enim Galerii cognomenum non habuit. Diocletianus autem, et Maximianus Herculius Imp. posito imperio, hic quidem sibi successorem designat Constantium Chlorum, Imperii parte occidentali ei commissa: Diocletianus vero Maximianum Galerium Orientalibus regionibus, sui in locum, praefecit. Maxentium tamen Maximiani Herculei filium Romani, sua auctoritate, Caesarem crearunt: contra quem Constantinus M. Constantii Chlori ex Helena filius, v. imperii sui anno arma movit, tandemque penitus devicit, ad Milvium pontem, teste Eutropio, lib. 10. Caeterum tempora haec, in se perplexa satis, implicatissima reddit. Auctor noster.

Pag. 312. 11. Ἰάμβλιχος ὁ φιλόσοφος ἐδίδασκε] Jamblichus duo fuerunt: alter Libertus; ita enim, ἀπὸ δούλων, apud Suidam, vertere possimus. Ἰάμβλιχος οὗτος, ὡς φασιν, ἀπὸ δούλων ήν. Suid. Floruit hic sub Antonino Pio: uti inquit Vossius: scripsit vero Babylonica, sive Rhodinis et Sinonidis Amores, lib. 39. teste Suida. Jamblichum alterum Chalcidensem, Philosophum, Porphyrii auditorem, de quo hoc loco noster, Suidas sub Constantino Imp. alii aliquanto sequius ponunt, Valentianino et Valente Imp.

Pag. 312. 15. ἐπεστράτευσε καὶ ἀντῶν ὁ αὐτὸς Μαξέντιος] Bellum hoc in Persas a Galerio Maximiano, Diocletiani Imp. anno xvii. gestum est. Vide Eusebii Chron.

Pag. 312. 17. ἐκ τῶν Περσαρμενίων] Persarmenii dicti sunt, qui Armeniam majorem incolunt; Romano Imperio olim subditam, a Philippo vero, qui Gordiano successit, Sapori Persearum regi proditam: uti testatur Evagrius, Eccles. Hist. l. 5. cap. 7.

Pag. 313. 3. ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ ἀνηρέθη] Mortis genus hoc Galerio non convenit.

Pag. 313. 4. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξεντίου etc.] Constantius, et Galerius Maximianus, quem hic Auctor intelligit, eodem tempore Caesares creati sunt, et in Reip. administrationem assumpti, a Diocletiano, et Maximiano Hercilio: uti supra dictum: solique deinceps, post purpuram ab his positam, simul imperarunt; Constantius quidem Gallis, Britaniisque contentus, reliquo imperio omni Galerio concesso.

Pag. 313. 8. Σαλαμίς, πόλις Κύπρου] forte, Σαλαμίς. Pomponius Mela, de situ Orb. l. 2. cap. 7. de Cypro insula, ejusque magnitudine verba habens, haec addit: *ut quae aliquando novem regna ceperit, et nunc aliquot urbes ferat; quarum clarissimae, Salamis, et Paphos, etc.* Stephanus etiam de urb. Κωνστάντεια, η ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς.

Pag. 313. 16. ἀπέστειλε Μάξιμον τὸν Καλλικανὸν] Scr. τὸν καὶ Λινινιανὸν uti infra; sive Λινίνιον. utroque enim nomine appellatus est: Maximum tamen hunc dictum, nusquam reperio. Nummi ejus Graece ita inscribuntur: ΑΓ. Κ. ΟΤΑΛ. ΛΙΚΙΝΙΑΝ. ΛΙΚΙΑΝΟΣ. ΣΕΒ. Αὐτοκράτωρ Καίσαρ Οὐαλέριος Λινινιανὸς Λινίνιος Σεβαστὸς etc. et Latine: IMP. C. VAL. LICIN. LICINIUS P. F. AUG. Imperator Caesar Valerius Licinianus Licinius Pius Foelix Augustus. Licinius vero non a Constantio, sed a Galerio Imperator factus, ideoque probabilius in bella ista Orientalia missus est. Eutropius lib. 10. *Per hoc tempus Licinius a Galerio Imperator est factus, Dacia oriundus, natus ei antiqua consuetudine, et in bello, quod adversum Narseum gesserat; strenuus laboribus, et officiis acceptus.*

Pag. 314. 6. ἐκέλευσεν ἄρμα πατ' αὐτῶν ἔξελθεῖν] Aarma, Singul. Num. et ἄρματα, plural. pro *Armis*, frequenter occurunt apud recentiores: hoc tamen loco pro *Exercitu*, sive *Armatis*, poni videtur.

Pag. 314. 11. τραχταῖστης] Cyrilli Lex. *τραχταῖστέα. σκοπτέα, ἔξεραστέα*. a verbo *τραχταῖσθαι*, Tracto. Infra etiam lib. 16. habemus *τραχτεύειν* et *τραχτεύης*, ab eodem fonte.

Pag. 314. 12. ἔχορίσατο ἐλευθερίαν τοῖς χριστιανοῖς] Vide Euseb. Eccles. Hist. l. 10. cap. 5.

Pag. 314. 15. ἦν γὰρ μίμος δεύτερος] Mīmos δεύτερον vocat, quem Cicero, *Actorem secundarum partium*. Cic. in Verr. *Ut in Actoribus Graecis fieri videmus, saepe illum qui est secundarum, aut tertiarum partium, quum possit aliquanto cla-*

rius dicere, quam ipse Primarum multum submittere, ut ille princeps quam maxime excellat. etc. Primarum nimirum partium actori, praecipuum fabulae recitandae onus incubuit. Histriones trium horum ordinum, πρωταγωνιστὴς, δευτεραγωνιστὴς, Graecis dicti sunt: ἀγὼν enim etiam actionem Fabulae in Scena significat: unde apud Hesychium, Αγωνιστὰς, οἱ ὑποκριταὶ, id est, *Mimi*, sive *Histriones*.

Pag. 314. 17. εἰς βοῦττιν μεγάλην βαλανέον] *Βοῦττις, Bovt̄t̄ion, βουτζίον, et Bovt̄zή, Butta, Dolium*: hic, pro *Labro*, ponitur.

Pag. 315. 7. ἔξω οὖσαν Δαμασκοῦ τῆς πόλεως] Chr. Alex. habet, ἔξω Ηλιού πόλεως, verisimilius: Mariamme enim vicus uti et Heliopolis, Phoeniciae; Damascus vero, Syriae urbs est. Mariamia Stephano dicitur: *Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων*.

Pag. 315. 10. χειροουργηθεὶς τελευτῇ] Licinius, a Constantino multis praeliis tentatus, ab eodem tandem penitus devictus, sese dedidit: deinde vero, ut Eutropius testatur, religionem sacramenti, Thessalonicae privatus occisus est.

Pag. 316. 3. Επὶ τῆς ὑπατείας Σεβήρου καὶ Μαξιμιανοῦ.] Chr. Alex. ad Constantini annum I. Constantium Caes. et Maximianum Jovium v. Coss. ponit; Eusebius vero nullos.

Pag. 316. 8. Καὶ ἡττηθεὶς ἐφοσcoύετο ὑπὸ τῶν Βασιλάρων] Alii omnino aliter ista narrant. Vide Euseb. de vit. Constant. lib. 1. qui haec Constantino, Maxentium Romae imperantem armis petenti, accidisse testatur: Cujus etiam rei narrationem se ab Imperatore ipso posthac accepisse, loco citato probitetur.

Pag. 318. 17. Εστὼς] Scr. ξετός.

Pag. 319. 6. Τοῦ τηγάνου χοηματίζοντος.] Aerae Antiochenae annus CCCLXXXIII. respondet anno Christi Eusebiano CCCXXVI, sive Dionysiano vulgari CCCXXV, qui Constantini Imp. secundum eundem Eusebium, annus erat XXIX. qui quidem annus in Chr. Alex. a Radero edito deest: idem tamen Chr. a Scaligero editum, ad hunc Constantini annum, Constantium Caes. vi. et Albinum Coss. exhibet, anno sequente ἦνεν ὑπάτων relieto. Eodem etiam anno dictos Coss. ponunt Fasti Capitolini.

Pag. 319. 8. Εγκάθετος.] Scr. ἐγκάθητος.

Pag. 319. 9. Δηληγάτω ἐπάθητο.] Δηληγάτω, *Delegatus*; uti et δηληγατίων, *Delegatio* apud Suidam. Hesychius etiam, δηληγατῶν, ἀφορίζων, qui causis determinandis praeest.

Pag. 319. 18. Κύρων Ελένην.] Κύρα, pro κυρίᾳ, *Damina*, apud recentiores frequenter.

Pag. 319. 20. Ανεκανίσθη τὸ ποτὲ Βυζάντιον ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γαλλιανοῦ καὶ Συμμάχου] Mallem ἐνεκανίσθη: Urbs enim haec licet annis ante aliquot, sub aliis Coss. exaedificari coepit fuerit, sub his tamen ad exitum tandem perducta est, atque dedicata; uti etiam testatur Chr. Alex. auctor: qui Coss. hos

ponit ad annum Constantini M. xxv. quo anno Hesychius Illustris in Patr. Constant. urbem dedicatam tradit: annus vero hic erat Christi vulgari cccxxxix, Aerae vero Antiochenae annus ccclxxix. Auctor tamen noster infra, urbis hujus dedicationem confert in ejusdem Aerae annum ccclxxviii. id est in annum Christi vulgarem cccxxx. qui Constantini Imp. est xxiv. Hieronymus etiam in supplemento suo ad Chr. Euseb. Encaenia haec ponit ad Constantini annum xxiv. quo anno Fasti Capitolini Gallicanum et Symmachum habent Coss. Verum de hac Urbis Constantinopolitanæ encaeniorum Epochæ, vide Jos. Scaliger de Emend. temp. lib. v. et ejusdem Can. Isagog. I. III.

Pag. 319. 22. Ποιήσαντος πρόκεσσον ἐπὶ πολὺν χρόνον.] *Πρόκεσσος*, et *πρόκενδος*, *Processus*: Quocunque Imperator, relichto palatio, proficiscitur apud recentiores πρόκεσσον ποιεῖ dicitur, sive terra, sive mari, sive voluptatis tantum, aut etiam religionis causa iter susceptum sit. Peregrinationes vero, sive secessus remotiores, longioresque, μακρόκενσα vocabant, id est, μακρότερα πρόκενσα. Constantinus de Administr. Imp. cap. 51. καὶ γὰρ εἰς μακρόκενσα ἀπῆγε ὁ μακάριος οὗτος βασιλεὺς, οἷον εἰς Νικομήδειαν, εἰς τὸν "Ολυμπὸν, εἰς Πύθια· καὶ διὰ τοῦτο ἐπετηδεύσατο τὰ δύο δρουμῶνια, εἰς ὑπηρεσίαν καὶ ἀνάπαυσιν αὐτοῦ τε, καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

Pag. 320. 9. Κτίσας καὶ φόρον μέγα.] Scr. μέγαν. ὁ φόρος, Forum, recentioribus.

Pag. 320. 13. Εἰς τὸ Ἰλιον ἔστηκώς.] Hieronymus in supplemento suo ad Chron. Euseb. numero MMCCCXLVI. *Constantinopolis dedicatur, pene omnium urbium nuditate.* Statuam vero hanc, Apollinis Iliaci suisse asserit Zonaras: λέγεται δὲ καὶ Απόλλωνος εἶναι στήλην τὸ ἄγαλμα, καὶ μετενεγέθηναι ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Φρεγγίᾳ πόλεως τοῦ Ιλίου. Statuae huic Constantinus nomen suum indidit, clavis etiam quibusdam Dominicæ crucis capitii insertis: uti idem Zonaras testatur, qui etiam eam ad suum usque tempus durasse asserit, Tom. 3. in Constantino.

Pag. 321. 8. Κτίσας ἤγγὺς καὶ βασιλικὴν.] *Βασιλικὴν*, proprie eadem est, quae Latinis Regia: sumitur tamen pro structura quavis ampla, et Regali, sive publici sive privati usus: Hoc loco, *Senaculum*, signat.

Pag. 321. 12. Καλέσας τὸν τόπον, Αὔγουστιῶνα.] Forum hoc *Augusti* vocat Procopius: Codino *Augusti* dicuntur.

Pag. 322. 10. Διοιγενομένην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.] Chr. Alex. habet δηογγενομένην. δηογγεύειν, et δηογγεύειν, vel ut noster habet διογγεύειν, *Dirigere* sonat; vocabulo Latino Graecanicam formam induente. Hinc δηογγεύμενος, et διογγεύμενος.

Ibid. Καὶ καμπάγιων] *Καμπάγια*, et *καμπάνια*, Calceamenti quoddam genus: de quo vide Jo. Vossium, de vitiis Serm. et Meursium in Glossario, et Ben. Baldwinum, de Calceo antiqu.

et Myst. Chr. Alex. habet γαμβαγίων; pro quo Raderus, λαμπαδίων, reponit; male. Verum locus iste ibidem pessime corruptus, ex nostro restituendus est.

Pag. 322. 13. Εγείρεσθαι.] *Εγείρεσθαι* hie, pro ἀναστῆνται, assurgere. Hesychius, *Εγείρω*, ἐγέρθητι, ἀναστηθῇ.

Pag. 322. 17. *Ἐν τῇ συμπληρώσει τῆς αὐτοῦ ὑπάτειας.*] Consules initio Magistratus sui, pecunias in populum spargere, mos erat: quod et Imperatores etiam facere consueverunt: idque non solum in coronatione, aut etiam consulatum ineuntes, sed quandoque deponentes etiam: ut ex hoc loco appareret: Fortè hoc factum, ob tam insigne opus ad exitum perductum, quale erat instaurata, ac dedicata Constantinopolis.

Pag. 322. 21. *Αφορίσας οἰνορέα, καὶ βεστία.*] *Lego*, οἴνον, κρέα, καὶ βεστία. *βέστης*, et *βεστίου*, *Vestis*: et *βεστιάριον*, *Res Vestiaria*, sive *Vestiarium*: *βεστιάριος*, *βεστιάρχης*, *Vestiarius*. Hesychius *βεστιάριον* habet, per i. *Βεστιάριον*, τόπος ἐν ᾧ τὰ χοήματα τίθενται, καὶ τὰ ἴματα τοῦ ποιοῦ.

Pag. 323. 20. *Κώμην λεγομένην Σουγάν.*] Drepanum, vel ut Stephanus et Cedrenus, Drepana, aliis omnibus dicta est urbs ista.

Pag. 324. 7. *Λεγομένῳ Αχνωῶνi*] Ita Hieronymus, Chr. Alex. alii. Eutropius villam vocat: *Nicomediae in villa publica obiit.*

Pag. 324. 10. *Ων ἐνιαυτῶν ξ, καὶ μηνῶν γ'.*] Constantium M. aetatis sua anno LXVI. obiisse asserit Eutropius, lib. 10. *Bellum adversus Parthos moliens, qui jam Mesopotamiam fatigabant, uno et trigesimo anno Imperii, aetatis sexto et sexagesimo, Nicomediae in villa publica obiit.*

Pag. 324. 14. *Ηνοέθη βασιλεὺς ὡν ἐν Ρώμῃ Κωνσταντῖνος.*] Constantino M. fatis defuncto, imperium inter tres ejus filios distributum est, hoc modo. Constantino, filio natu maximo, Occidentis imperium obtigit, id est Galliae, Hispaniae et Britanniae: Constanti, Italia et Illyricum: Constantio, Thracia, et Orientis totius imperium.

Pag. 325. 1. *Εβασίλευσεν ἐν τῇ Ρώμῃ ἔτη iβ'.*] Haec Constanti potius, Romae imperanti, competit. Constantinus enim junior imperii sui anno III. occisus est, uti testatur Hieronymus.

Pag. 325. 3. *Εσφάγη ἐν Μοθώνῃ.*] Quemnam hic locum memorat Auctor? Methonem quidem, Thraciae urbem, habemus apud Stephanum: aliam item ejusdem nominis in Macedonia, apud eundem: Laconiae, tertiam: Persidis, quartam: Euboeae denique quintam: Italiae tamen nullam: qua regione Constantium juniorem interemptum fuisse, tradunt Scriptores. Eutropius: *Constantium porro bellum fratri inferentem, et apud Aquileiam inconsulius praelium aggressum, Constantis duces interemerunt.* Eadem habes apud Hieronymum.

Pag. 325. 7. ἔτη τις] Eutropius Constanti Imperanti annos tribuit xvii; scriptores tamen alii xiii: aut xii. tantum.

Ibid. ὅστις ἀδόκωστήσας ἀπὸ δυσσεντερίας ἐτελεύτα.] Valentudine quidem parum prospera usus est Constans, ut qui morbo articulari obnoxius erat: ex quo tamen non interiit: Magnentii enim factio occisus est, in castro cui Helena nomen, haud longe ab Hispania, aetatis anno xxx. uti, praeter nostrum, alii omnes.

Pag. 325. 10. ἔτη λ'.] Constantius obiit xxiv. anno post Constantinum patrem mortuum: annis autem iv. ante mortem patris ad regnum provectus est: teste Hieronymo. Anni itaque imperii ejus omnes sunt xxviii: ideoque ubi apud Eutropium dicitur, Constantium obiisse anno imperii octavo et trigesimo, legendum, octavo et vigesimo.

Pag. 325. 10. Εξαινονίτης.] Ita etiam infra, lib. 15. de Atalaricho: ἦν δὲ Αρειανὸς τῷ δόγματι, ὁ ἔστιν, Εξαινονίτης. ap. Chr. Alex. scribitur, ξέωκιονίτης, rectius, ut Jo. Meursio videtur, qui ξέωκιόνιον, Monasterium fuisse putat, idque Arrianorum: quod ex his Nostri locis confirmari videtur. Pro quibusvis vero Arrianis vocabulum hoc postea positum fuisse videtur: unde legimus apud Chr. Alex. Theodosium Imp. templo Catholicis reddidisse, Numeris Exocionitis ubique expulsis, διώξαντα ἐξ αὐτῶν τοὺς λεγομένους ἀριθμοὺς Εξαινονίτας.

Pag. 325. 12. Αββονδραρσάκιος ὁ βασιλεύς.] Scribendum, Σαββονδραρσάκιος, sive Σαββονδραρσάκης, uti habetur infra, in Juliano. Compositum vero vocabulum est, quod disjunctim legitur, Σάπωρ Αρσάκης, id est, Sapor Rex, Persarum scil. ἀρσάκης enim, Rex sonat: uti supra edocti sumus, lib. XI.

Pag. 326. 1. Κωνστάντιος ἐπέραιστον οἶκον.] Scr. ἐπίγατον. Caeterum versus hi haud sani sunt. Forte legendum, Κωνσταντῖος, ut et versu tertio Κωνσταντίνον, uti metri ratio postulare videtur. Constantinus enim Magnus Ecclesiam hanc inchoavit, maximamque ejus partem absolvit: cui tandem sub Constantio F. ad exitum perductae, ista inscripta sunt.

Pag. 326. 2. πανφανόντα.] Lego, παμφανόντα. Hom. II. 8'.

"Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόντα.

Pag. 326. 4. Θαλάμη πόλον.] Lego, θαλαμηπόλος. θαλαμηπόλος, qui circa cubiculum versatur, Cubicularius.

Pag. 326. 10. Τοῦ Πυράμου ποταμοῦ] Leucosyrus olim dictus est, teste Stephano: Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μάλλῳ τῆς Κιλικίας. ἐπαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος.

Pag. 326. 11. Εἰσελθὼν ἐν Μαρψουεστίᾳ] Scr. Μοψουεστίῃ. Stephanus: Μόψου ἐστία, Κιλικίας, ἐπὶ τῷ Πυράμῳ ποταμῷ, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως. Urbs haec etiam Μόψου κρήναι dicta est: Cedren, in Constantio: παλ ἐλθὼν ἐν Μόψου κρή-

ναις, τελευτῇ μηνὶ Νοεμβρίῳ γ'. Hieronymus etiam. Constantius Mopsocrenis, inter Ciliciam Cappadociamque moritur, anno aetatis suae XLV.

Pag. 326. 12. ὃν ἐνιαυτῶν μ'.] Scribend. με'. aetatis enim XLV. mortem obiit, teste Eutropio: quem etiam sequitur Hieronymus.

Pag. 326. 13. *Ιουλιανὸς ὁ παραβάτης.*] Julianus iste Graecis Scriptor. παραβάτης, id est, *Transgressor*, passim vocatur: quod tamen nos, Epitheto aequo frequenter Juliano a Latinis imposito, *Apostatam*, reddimus.

Pag. 326. 15. ὅστις ἔβασιλενσεν ἔτη β'.] Julianus post Constantii mortem, imperium solus tenuit anno uno, et mensibus viii. uti Hieronymus, et post eum Jornandes. Eutropius tamen, eum imperium sui anno vii. mortem obiisse testatur: nempe annos illos v, quibus, a Constantio Caesar renunciatus, in imperii consortium adscitus est, annumerans.

Pag. 328. 1. *Εἰπὼν περὶ τῶν αὐτῶν Αντιοχέων λόγον.*] Λόγος iste a Juliano in Antiochenos scriptus, *Misopatōγων* inscribitur.

Pag. 328. 6. *Διὰ Κύρου τῆς πόλεως*] Scr. Κύρδον: a Cyrrho enim urbe, Cyrrhestica regio dicta est; uti supra monuimus.

Pag. 328. 12. διὰ δεφερενδάριον χοιστιανοῦ.] *Ρεφερενδάριος*, sive *φαιφερενδάριος*, a Suida exponitur ἀναφορεὺς, *Relator*. Vide Jo. Meurs. Glossar. et Jo. Vossium, de vit. Serm.

Pag. 328. 18. ἀναφραγῆναι τὸ σπίλαιον.] Ita etiam Chr. Alex. ἀναφράσσων tamen, *aperio*, significat, sensu plane opposito. Hesychius: ἀναφράξαντες (leg. ἀναφράξαντες) ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες. Forte itaque legendum, ἀποφραγῆναι.

Pag. 329. 3. ὁ Καρηνός.] *Lego*, *Καρήνος*. Stephanus: *Κάρδαι*, πόλις *Μεσοποταμίας* etc. τὸ ἔθνικὸν, *Καρήνος*. Pro *Κάραι* etiam, uti noster semper habet, scribendum, *Κάρδαι*.

Pag. 329. 7. τὸ λεγόμενον *Κιοκίσιον*.] De Castello hoc vide Procopium, Pers. lib. 2.

Pag. 329. 8. καὶ τοῦ *Αββορᾶ*.] *Αβόρδας* Procopio vocatur fluvius iste.

Pag. 329. 16. γεφύρης.] Scr. γεφύρας.

Pag. 330. 2. προηγεῖσθαι αὐτῶν πρὸς ποντικάτορας.] Scr. προσκονικάτορας, conjunctim. προσκονικεύειν, et ἐξκονικεύειν, *excubias agere*, *explorare*: inde προσκονικάτορες, et ἐξκονικάτορες, *Excubidores*, *Exploratores*. Vide J. Vossium de vit. Serm. et Jo. Meurs. Glossar. His adde Nic. Rigalt. Glossar. in *Σκονῆται*, et *Σκονικάτωρες*: licet enim voces hae diversam agnoscant originem, eandem tamen rem signare videntur.

Pag. 330. 3. *Τῶν λαγκιασίων, καὶ ματτιασίων.*] *Λαγκιάσιοι* sunt *Lancearii*: verum quinam sint Mattiarrii hi, non adeo facile est dictu. Vocabulum occurrit aliquoties apud Ammianum

Marcellinum, et Zosimum: quod tamen non explicant interpres. Certe Mattiarios cum Lanceariis ubique junctos invenimus: *Mater* autem, sive *Materis*, aut *Mataris*, teli quoddam genus erat, cuius meminerunt inter antiquos J. Caesar et Livius; quod etiam Lanceae longioris genus fuisse, conjicit doctissimus J. Vossius, de vit. Serm. An igitur *Matari* armatus fuerit Mattiarius noster, aliis inquirendum propono. Militum vero genus hoc Exploratio-nibus idoneum fuisse, etiam ex Ammiano Marcellino colligere licet: qui lib. 21. de Constantino Imp. haec habet: *Qua gratia in laetitiam Imperator versus, ex metu, concione mox absoluta, Arbelionem ante alios faustum ad intestina bella sedanda ex antea actis jam sciens, iter suum praeire eum Lanceariis et Mattiariis, et ceteris expeditorum praecepit.*

Pag. 330. 13. *Eις τὸν αὐτὸν Τίγρηντα ποταμόν.*] Scr. *Tī-ρηντα*, a *Tīgēns*, *Tīgēntos*: de qua vocis hujus formatione, vide Eustathium in Dionys. Periegesi.

Pag. 331. 7. *αὐτὸν φθασθῆναι.*] *φθασθῆναι*, aor. 1. pass. infinit. modi, a *φθάζω* inusitato: quam tamen vocem passive usurpatam, alibi haud temere invenies.

Pag. 331. 8. *φησίν.*] Scr. *φασίν*.

Pag. 332. 3. *Ιοὺς λόγου αὐτοῖς.*] *λόγος* hoc loco, *Indemnitas cautionem* significat: quo sensu aliquoties etiam infra occurrit; ut lib. 14. de Eudocia Imperatrice fratres suos accersente: *ἥνεγκεν αὐτοὺς ἐν τῇς πόλεως Αθηνῶν, ὑπὸ λόγου, ἐν Κωνσταντινούπολει:* et lib. 15. in Zenone: *καὶ ἐκβαλὼν αὐτὸν, καὶ τὴν γυναικαν αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὑπὸ λόγου ὅτι οὕτε ἀποκεφαλίζονται, οὕτε σφαγιάζονται, etc.*

Pag. 332. 10. *Βικάριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ.*] Quod Nostro *ἀριθμὸς*, aliis recentiorum *νούμερον* est; *Numerus*; *Cohors* scilicet: *Suidas*, *Νούμερος*, *σπείραι*, *πλήθη στρατευμάτων*, *φάλαγγες*, *νούμερος*, *λεγεών*. *Numerus* vero quantus fuit, ex Cedreno, cum Nostro collato, colligere licet. Ubi enim Noster, de Tzitta, a Justiniano in Armeniam misso Praefecto, habet, *ἀριθμοὺς τέσσαρες*. Cedrenus haec reddit, *χιλιάδας τέσσαρας*. *Βικάριος* vero, *Vicarius*; qui duplex erat, *Politicus* et *Militaris*: *βικάριος ἀριθμοῦ*, *Vicarius cohortis*, quem Galli, *Lieutenant*, appellant.

Pag. 332. 12. *Μονάς ιε ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη.*] Ita etiam infra lib. 18. *αλχμαλωτίσαντες ἐπὶ μονὰς δέκα.* *Μονὴ*, *Mansio*, sive *statio* est. Vocabulum hoc sensu usurpatum occurrit etiam apud Theophanem, in Justiniano: *ῶστε ἀπὸ δ' μονῶν τῆς θαλάσσης τὸν Γελίμερα αὐλίζεσθαι:* quo loco Anastasius Bibliothecar. *μονάς*, *Mansiones* vertit. *Et asseverabat omnem securitatem habere illos, et haud metuere quenquam illorum, quod adversus se moveretur exercitus, ita ut a quatuor mansionibus malis (l. maris) Gelimer moraretur.* Quod vero Theophani, *ἀπὸ δ' μονῶν*, Anastasio *a quatuor mansionibus*, est, apud Procopium scribitur, *ἡμε-*

ρῶν τεττάρων ὁδῷ. Lib. enim 1. de bell. Vandal. unde haec ipsa nobis protulit Theophanes, de Belisarii in Gelimerem expeditione verba faciens Procopius, haec habet: καὶ διὰ ταῦτα Γελίμερα πολέμιον, οὐδὲν ἐννοοῦνται, Καρχηδόνος τὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὠλιγωρηότα τῶν ἐπὶ Θαλάσσῃ χωρίων, ἐν Ερμιόνῃ διατοιβὴν ἔχειν, ἢ ἔστιν ἐν Βυζαντίῳ, ἡμερῶν τεττάρων ὁδῷ τῆς ἥμερος διέχουσα· ὥστε πάρεστιν αὐτοῖς πλεῖν οὐδὲν δειμαίνοντι δύσκολον, καὶ προσορμίζεσθαι ἔνθα ἢν αὐτοὺς τὸ πνεῦμα παλοίη. Itaque δ' μονάὶ Theophanis et Anastasii Quatuor *Mansiones*, sunt Quatuor dierum itinera; et Nostri idcirco μονάὶ εἰ, sunt, quod nos Anglice dicemus, **Fifteen dates march**, sive spatium illud quod exercitus diebus xv. emetiri solet. In Cursibus etiam Publicis Verediariorum erant σταθμοὶ, id est, *stationes*, sive *mansiones*, Ubi iter facientes Veredos sibi paratos habuerunt. Quae Persis etiam Parasangae erant, a Lazis ἀνάπαυλαι, sive *mansiones* vocatae sunt: uti nos docet Agathias lib. 2. Harum tamen *mansionum* neutra ad nostrum propositum facere videtur.

Pag. 332. 19. *Ἐνδεδυμένον ζάβαν.*] Chr. Alex. habet, ἐνδεδυμένον ὑπάτου σχῆμα. Ζάβα tamen indumentum est Militare, quod *Loricam*, reddit Suidas, in *Zεβαρεῖον*. Ζεβαρεῖον, ἐν ὧ αἱ ζάβαι, αἱ εἰσιν ὅπλα πολεμικὰ, ἀπόκεινται· ζάβα γὰρ τὸ λωρίκιον. Justinianus etiam Novell. lxxxv. πωλύομεν γάρ τοὺς ἰδιώτας ἐργάζεσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τόξα καὶ βέλη, σπάθας τὲ καὶ ξίφη, (ἄπερ παλεῖν εἰώθασι παραμήρια,) καὶ τὰς λεγομένας ζάβας, ἣτοι λωρίκια, etc.

Pag. 332. 20. *Ἐν πόλει λεγομένῃ Ασίᾳ.*] Chr. Alex. habet, ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ραδίᾳ.

Pag. 333. 4. ὡ Ἡλιε, ἀπώλεσας Ιουλιανόν] Alii eum blasphemam animam hisce tradunt evomuisse: *ΝΕΝΙΚΗΚΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΕ, Vicisti Galilae.*

Pag. 333. 5. ἔτους κατὰ Αντιόχειαν τὴν μεγάλην χορηγατίζοντος via'.] Annus Aerae Antiochenae ccccxi, anno Christi vulgariter ccclxii. respondet, id est anno Christi Eusebiano ccclxix: quo etiam anno Hieronymus Juliani ponit obitum.

Pag. 333. 8. *Κόμητος τῶν δομεστίκων.*] Δομέστικοι, præter alias multas significaciones, etiam cohortem significat, Imperatoris custodiae destinatam, ex equitibus ut plurimum constantem; unde Suidas: Δομέστικοι, οἱ τῶν Ρωμαίων ἵππεῖς· οἱ κατὰ Ρωμαίους οἰκειοκοὶ στρατιῶται. Zonaras etiam Annal. Tom. 2. de Diocletiani patre: ἄλλοι δὲ κόμητα δομεστίκων αὐτὸν γενέσθαι φαστοί δομεστίκους δέ τινες τοὺς ἵππεας νομίζουσιν, adeo ut Julianus, Imperatorii satellitii Praefectus fuisse videatur. Hieronymus, *Primicerium Domesticorum*, vocat.

Pag. 333. 13. *Πρὸ τοῦ διαφαύσει.*] Lego, διαφαύσαι. Chr. Alex. διασαρφᾶσαι, mendose.

Pag. 333. 14. *τὸ ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος ἀπληκεῦον.*]

*Απληκεύειν, applicare, Castra meatari: et ἀπληκτα, Fossata, Castra: vocabula haec a Latino *applico* formata, hoc sensu passim occurunt apud recentiores.*

Pag. 333. 17. ὃν ἐνιαυτῶν λγ'.] Legendum, λα'. Eutropius, lib. 10. testatur Julianum interfectum esse, anno aetatis altero et trigesimo. Chr. Alex. interim corrigendum, quod habet, ὃν ἐτῶν λς. Hieronymus tamen longissime omnium a vero abest, annos xl. ei tribuens.

Pag. 333. 20. *Ηνεῳγμένονς.*] Scr. ἀνεῳγμένους.

Pag. 334. 4. *Ο ἐπίσκοπος Βασίλειος διωνίσθη.*] Narrationculam hanc habes etiam apud Chron. Alex. Verum futilia sunt haec omnia: Basilius enim, Juliano superstitie, presbyter tantum erat; sub Valente vero Episcopus tandem factus est; cujus rei testes habemus locupletes Niceph. Hist. Eccles. lib. 11. cap. 17 et 18. Sozomen. lib. 6. cap. 15. Socrat. lib. 4. cap. 21.

Pag. 334. 5. *Ως συμπράκτορα αὐτοῦ.*] Raderus apud Chr. Alex. συμπράκτορα etiam vertit, *studiorum socium:* atque hanc interpretationem confirmare videntur, quae infra habentur in Chron. Alex. de Theodosio Jun. et Paulino, qui ibidem vocatur Theodosii συμπράκτωρ καὶ φίλος· non modo enim familiaritate conjuncti, sed et literis etiam una imbuti fuerant. Vide etiam Niceph. lib. 10. cap. 1.

Pag. 334. 11. *Εντρόπιος δ χρονογράφος ἐν τισι τούτων οὐχ' ἀμοφώνησεν.*] Nec mirum: Paganus enim erat Eutropius.

Pag. 334. 14. *Ιούβιανὸς, δ νιὸς Οὐρανιανοῦ.*] Zonaras habet, νιὸς Βαρωνιανοῦ, rectius: Varronianum enim filius erat: Varronianum etiam ipse filium habuit, quem Caesarem creavit: Οὐρανιανοῦ, itaque forte noster scripserit. Imperator vero iste Eutropio Jovinianus dictus est; Ammiano Marcellino, Juvianus dictus fuisse videtur: qui hoc nomen ideo exercitui arrisisse seribit, eo quod unica tantum litera a Juliano discriminatum erat: Marcellinus lib. 25. Scriptorum Graecorum, Latinorumque plurimi, Ιοβιανὸν vocant: noster Ιουβιανὸν, et Ιοβιανόν.

Pag. 334. 15. *Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σαλονίστιον.*] Julianus enim Imp. Salustii collega, jam mortuus est.

Pag. 335. 4. *Βασιλεὺς Περσῶν Σαββουραρσάποις.*] Qui alias Σάπωρ, et Σαπώρης, Nostro ut plurimum Σαββουραρσάποιος est, id est, Σάπωρ ἄρσακης, *Sapor Rex*, uti supra monuimus. Chr. Alex. habet, Λαβοναρσάποιος, mendose.

Pag. 335. 7. *ὄνόματι Σουζόραιεινᾶν.*] Chr. Alex. hunc, Σουζέναν, vocat.

Pag. 336. 1. *Πατρινίον Αρινθέτον.*] Scr. *Αρινθέον*, sive *Αρινθαίον*, uti habet Chr. Alex.

Pag. 336. 4. *τὴν λεγομένην Νιζτίβιος.*] *Nīztiβiς*, pro *Nisiβiς*; corrupta recentiorum scriptura. Nisibis vero a quibusdam, Antiochia Mygdoniae dicta est; asserente Theodorito Hist. Eccles.

lib. 2. cap. 30. Νίσιβις, ἦν Αντιόχειαν Μυγδονίας τινὲς ὄνομά-
ζουσιν, ἐν μεθοδίῳ πεῖται τῶν Περσῶν καὶ Ρωμαίων ἡγεμονίας.
Pro Nostri vero Νιξιβίος, Chr. Alex. habet Νησιβέων.

Pag. 336. 11. Καὶ καταφθάσας ὁ βασιλεὺς Ιουβιανὸς τὸ
Νιξιβίος πόλιν.] Scr. τὴν Ν. πόλιν. Ista vero supplenda sunt,
apud Chr. Alex.

Pag. 337. 3. χριστιανοῦς ἐνεχείριζε τὰ πράγματα.] Chr. Alex.
habet, ἐνεχείρησε, mendose. Verum ista, quae ibi depravatissi-
me leguntur, ex nostro restitnenda sunt.

Pag. 337. 11. Εν πώμῃ λεγομένῃ Διδάστανα.] Scr. Δαδα-
στανᾶ. Hieronymus: Jovianus cruditate, sive odore prunarum,
quas nimias adoleri juss erat, Dadastanae moritur. Vide et So-
cratem, Theodoritum, Sozomenum, alios.

Ibid. ὃν ἐνιαυτῶν ξ.] Mortuus est Jovianus anno aetatis suae
xxxii. teste Eutropio, lib. 10. ad finem: Decessit imperii mense
septimo, tertio decimo Kal. Martias: aetatis, ut qui plurimum, ac
minimum tradunt, tertio et trigesimo anno.

Pag. 337. 12. Εβασίλευσε Βαλεντινιανός, ἐν Νικαίᾳ πόλει.]
ἀναγορευθεὶς supplendum videtur. Cedren. Οναλεντινιανὸς ἀνη-
γορεύθη ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, etc.

Pag. 337. 13. ἔτη ισ'.] Valentinianus Imp. salutatus, fra-
trem Valentem in imperii consortium statim adscivit. Valens ta-
men iste, quo superstite diem suum obiit Valentinianus, xiii.
tantum annos imperasse infra dicitur: numerus itaque hic corru-
ptus. Forte itaque scribendum, ἔτη ισ'. xi. enim imperii anno
mortuum Valentinianum tradit Hieronymus.

Pag. 337. 18. Ἐπεμψεν εἰς Σαλαβρίαν.] Chr. Alex. habet,
Ολυμβρίαν. Caeterum Valentinianus, cum Juliano Imp. Praefectus
cohortis esset, ob spretos ejusdem ritus Gentilitionis, militia
exutus, et in Melitinam, Armeniae urbem, exul missus est, uti
testatur Sozomenus, Hist. Eccles. lib. 4. cap. 6.

Pag. 338. 3. διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἐπαρχον Σαλούστιον.] Haec
ita reddit Chr. Alexandrini Interpres: Salustum Praefectum praet-
orio recepit: male omnino, contraque verborum viim. Διαδέχε-
σθαι enim apud Authores hosce, sonat, διάδοχόν τινι δοῦγαι,
Successorem alicui dare, sive, Magistratu abdicare. Hoc maxi-
mum nimirum severitatis suae τεκμήριον exhibuit Imperator Va-
lentinianus, cum nec amico suo charissimo, modo injusti quid in
illum objiceretur, parci voluisse. Non itaque Valentinianus Vadimoni-
um pro Salustio promisit; hoc enim accusatorum omnium
propulsandorum occasio proculdubio extitisset: sed vadimonium
ab eo, criminibus quibuscumque respondendis, exegit.

Pag. 338. 16. διέσνηεν ἐπεῖ.] διασύρω, apud Nostrum, si-
gnificat Moros traho; uti etiam paulo infra: καὶ διατρίψαντος ἐν
Ρώμῃ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Αρκαδίου πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν, βα-
σιλέα Ογώριον. ὥσαντως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὅδον διασύραντος, etc.

Pag. 339. 22. Πραιπόσιτον τοῦ παλατίου.] *Praepositi*, imperio Graeco-Romano plurimi fuerunt: hic vero πραιπόσιτος τοῦ παλατίου, idem erat, qui et ἐπαρχος, sive ὑπαρχος πραιτωρίων, quo duplice nomine Procopio dictus est, Goth. 2. et 3. Evagrius ὑπαρχον τῆς αὐλῆς vocat: quem etiam summum fuisse magistratum asserit: τοὺς καλούμενους βινδικας ἐφ' ἐκάστη πόλει προβαλλόμενος, ἐσηγήσει φασὶ Μαρίνου τὸν Σύρον, τὴν κορυφαίαν διέποντος τῶν ἀρχῶν, ὃν οἱ πάλαι ὑπαρχον τῆς αὐλῆς ἐπάλουν. Evagrius Hist. Eccles. lib. 3. cap. 42. Idem πραιπόσιτος τῆς αὐλῆς, Simeoni Metaphrasti dictus est. Latinis, *Cura Palatii*, vocabatur, et *Curopalates*: Graecis etiam, mutuato vocabulo, *Kouqonpalatēs*. Vide Jo. Meursii Glossar. et doctissimi Fabroti Glossar. ad Cedren. ubi etiam ipsissimum hunc Auctoris nostri locum habes.

Pag. 340. 6. πλέξας αὐτῇ.] Hesychius: Πλέκει, μηχανᾶται. Infra etiam lib. 14. de Cyro Praefecto: καὶ πατεσκενάσθη λοιπὸν, καὶ ἐπλάκῃ ὡς Ελλην ὁ αὐτὸς Κῦρος, etc.

Pag. 340. 7. Καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ. ἦ μόνον δὲ ἐβασίλευσε, πατ' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς etc.] Locus mutitus: qui ex Chr. Alex. ita restituendus. Καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ, πατ' αὐτοῦ τοῦ πραιπόσιτον· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς etc.

Pag. 340. 14. ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἐκέλευσε τῇ αὐτῇ γυναικὶ προσελθεῖν αὐτῷ.] Chr. Alex. habet: καὶ ἀγανακτήσας ὁ Σαλούστιος, ἐκέλευσε τῇ γυναικὶ προσελθεῖν τῷ βασιλεῖ, etc.

Pag. 340. 7. τῷ πέμπτῳ βαῖω πρωτας.] Chr. Alex. habet, τῷ βαῖῳ πρωτῷ ubi Interpres, βαίον, *solum*, vertit: qua tamen ratione ductus, non video. Quomodo enim Imperator, dum Circensia spectaret, solus esse diceretur? πέμπτῳ, itaque supplexum, ex nostro. *Baīa* vero munera erant, non ab Imperatore, aut Patriarcha, septimana ante diem tantum Palmarum quotannis distributa; quod Jo. Meursio visum est; unde et nomen sumpsisse putat: sed etiam ἐπαθλα, βραβεῖα, Munera sive præmia quaecunque victoribus data. *Baīs* enim, sive βαῖον, *Palmae ramus*: Palma autem victores olim coronatos fuisse, omnibus notum. Hinc pro Dono, sive munere quoconque, vocabulum deinceps usurpatum. Male itaque Landulphum corrigit J. Meursius, Notis suis in Constantin. Porphyrog. de Administr. Imp. pag. 21. ubi in his verbis, *usque ad solutionem primi bravii calcavit*: pro *bravii*, *baīi*, reponendum contendit. *Braibium* enim hoc loco, τοῦ βαῖον Cedreni sensum optime exprimit: utrumque enim, tum βραβεῖον, tum βαῖον *Praemium victori datum*, sensu primo: metaphorice vero, id tempus, quo, certamine finito, præmium victori deferendum erat, significat. Atque hic vocabuli hujus sensus ubique est, apud nostrum. Certa-

men vero quodlibet ubi finiebatur, victori Bravium statim datum erat: unde habemus, apud Cedrenum, τοῦ πρώτου βαῖον, apud Nostrum hoc loco, τῷ πέμπτῳ βαῖῳ et infra, lib. 13. ἔως τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου βαῖον· id est, usque ad vigesimum secundum Certamen finitum. Praemia vero haec a Principe Victores petere solitos fuisse appetet ex nostro infra, lib. 18. ubi de Juliano Samarita, Tyranno, Circensia spectante verba faciens, haec habet: καὶ τὸ πρώτον βαῖον ἐνίκησε Νικέας τίς, ἡνίοχος χριστιανός· et paulo post: καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν τύραννον, ὀφείλων τιμηθῆναι, — — εὐθέως πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν ἡνίοχον ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ.

Pag. 341. 1. Μαριανὴν, τὴν ἑαυτοῦ γυναικα.] Valentianus Imp. duas simul uxores habuit; priorem hanc, quam Chr. Alex. Marinam, Jornandes et Zonaras, Severam vocant: ex qua, privatus adhuc, Gratianum filium habuit: alteram deinde, uxore sua eum ad id incitante, sibi sumpsit, nomine Justinam: uti testatur Paulus Diaconus: *Valentinianus, dudum laudante uxore sua pulchritudinem Justinae, sibi eam sociavit in matrimonio.*

Pag. 341. 10. Βαλεριανός.] Scr. Γρατιανός.

Pag. 341. 13. Εν καστελλίῳ Βιργιτίνων.] Locum hunc Brigionem vocat Paulus Diacon. qui etiam Quadorum oppidum fuisse asserit: *Dum apud Brigionem, oppidum Quadorum, legationi responderet, anno aetatis quinto et quinquagesimo, subita effusione sanguinis, quae Graece ἀπόπληξις vocatur, voce amissa, sensu integer, expiravit.* Eadem habemus apud Hieronymum; qui tamen locum hunc, *Brigionem*, vocat; Sext. Aurel. Victor, *Bergentionem*.

Pag. 341. 15. Επολησεν ὁ στρατὸς βασιλέα — — *Εὐγένιον.*] Eugenius anno tandem xvi, post Valentinianum mortuum, Valentiniani minoris scil. anno xiii, imperium sibimet usurpavit; quod ad ejusdem usque an. xvii. tenuit: quo tempore a Theodosio Imp. victus, et interemptus est; uti testatur Prosper Aquitanus. Vide etiam Marcellinum Comitem.

Pag. 342. 16. ἔπαθεν ὑπὸ θεουηνίας Νίκαια.] Accidit terraemotus iste tremendus, (quo, ut Hieronymus ait, *Nicaea, quae saepe corruerat, terrae motu funditus eversa;*) Valentiniani et Valentis Imp. anno iv, an. Christi vulgari ccclxviii, Indictione xi, ut Noster recte, Valentiniano Aug. ii, et Valente Aug. ii. Coss. Testem habemus Chr. Alexandrini Auctorem, qui terrae motum hunc accidisse asserit, μηνὶ Γορπιέω, πρὸς ἑιδῶν Οκτωβρίων, (*repono, Σεπτεμβρίων*) v. idus Septembres, sive Septembribus die ix.

Pag. 343. 3. Απελθὼν πτίσαι φαβζίκα ἐκεῖ οἴκον.] Nugae! Valens commisso cum Gothis bello illo in Thracia, quod Paulus Diaconus, Hieronymus, aliique, *lachrymabile*, nuncupant, penitus debellatus, in vilissimam quandam casulam, vulnere acce-

pto, a suis deportatus est: ubi deinde, Gothis supervenientibus, igneque supposito concrematus est. Vide Ammianum Marcellinum, lib. 31. Hieronymum, et Paulum Diacon. lib. 11. supplen. ad Eutrop. Histor. Caeterum Auctoris nostri locus iste aliter etiam satis perplexus est, nec adeo facilis explicatu.

Pag. 343. 8. *Ἐπὶ τῆς ὑπατεῖας Αυσονιανοῦ καὶ Ερμογένους.*] Scr. *Αυσωνίου καὶ Ερμογενιανοῦ.* Ad annum enim Valentis ultimum, Fasti Capitolini *D. Ausonium Magnum Poenium Gallum, et Q. Claudio Hermogenianum Coss.* habent. Chr. Alex. Gratiani Imp. anno primo, post patruum scil. Valentem mortuum, Ausonium et Olybrium habet Coss. uti et Socrates etiam Hist. Eccles. lib. 5. cap. 2. et Prosper Aquitan. in supplement. ad Euseb. Chron.

Pag. 343. 9. *Ἐτη ιξ.*] Ab anno scil. patris Valentiniani πι, quo in Imperii consortium ab eo assumptus fuit.

Pag. 343. 11. *Θέων ὁ σοφώτατος φιλόσοφος.*] De septem, quos Suidas enumerat, *Theonibus*, unum sub Theodosio M. ponit: cuius etiam scripta enumerat ista. *Μαθηματικά· Αριθμητικά· περὶ σημείων, καὶ σκοπῆς ὀργέων, καὶ τῆς τῶν ποράκων φωνῆς· περὶ τῆς χννὸς ἐπιτολῆς· περὶ τῆς τοῦ Νέλλου ἀναβάσεως· εἰς τὸν Πτολεμαῖον πρόχειρον κανόνα, καὶ εἰς τὸν μικρὸν ἀστρολαβον.* Theonem itaque hunc, nostrum esse, suspicor.

Pag. 343. 15. *Θεοδόσιος ὁ Σπανός.*] Scr. *Ισπανός.* Hispanus enim gente erat Theodosius, uti et noster infra habet: atque a Gratiano Imperator renunciatus, non ut Noster, imperii sui anno vi, sed (post Valentem patruum mortuum) primo, uti Prosper vult: Cedrenus tamen Gratianum tres annos solum imperasse, deinde Theodosium sibi imperii socium adscivisse asserit.

Pag. 344. 1. *Ἐτελεύτησε Βαλεριανός.*] Quemnam tandem hic habemus Valerianum, Gratiani fratrem natu majorem? Supra enim ab ipso Auctore nostro Gratianus, ὁ νιὸς Βαλεντινιανοῦ ὁ μείζων, vocatur, uti revera erat: sed nec filium ullum, Valerianum vocatum, habuit Valentinianus Imp.

Pag. 344. 4. *Ο συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντινιανός.*] Valentinianus iste Gratiani frater Consanguineus erat; ut qui ex eodem patre natus fuit.

Pag. 344. 8. *Εσφάγη, καὶ τελευτῆ.*] Eodem modo periisse Gratianum etiam tradit Chr. Alex. Auctor, falso uterque: a Maximo enim Tyranno, Andragathium ad id mittente, in Galliis interfectus est. Vide Zosimum, Prosperum, Paulum Diaconum, Zonaram, Cedrenum, alias.

Pag. 344. 10. *ώς ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν.*] Forte scribendum αὐτοῦ, ut ad affinitatem inter Gratianum et Theodosium, ex Gallae Gratiani sorore, a Theodosio in uxorem acceptae, con-

tractam respicere putetur Auctor. Quomodo enim Theodosius Senatui toti Constantinopolitano genere junctus diceretur.

Pag. 344. 13. *Γαμβρὸς Γρατιανοῦ.*] *Γαμβρὸς*, secundum Jul. Pollucem, lib. iii. sunt οἱ ἐν τῷ γῆμαντος οἰκίᾳς, qui ex Sponsi sunt familia. Hesychius ad *Generum* vocabulum restrinxit: *Γαμβρὸς* ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός. Hoc loco, pro *Sororis Mariio* ponitur; qui etiam Nostro, aliisque aliter, *γαμβρὸς* ἐπ' ἀδελφῆ, dicitur.

Ibid. ἔτη τε.] Theodosius in imperii consortium a Gratiano Imp. assumptus, una cum eo, et Valentiniano fratre ejus, miii. deinceps annis imperavit: quo utroque defuncto, cum filiis suis Arcadio et Honorio, iii. annis amplius regnat. Vide Prosper. Aquitan. et Marcellin. Comitem.

Pag. 344. 15. *Πανταχοῦ ποιήσας σάκρας.*] Eadem habemus apud Chr. Alex. quae Raderus ita vertit: *Imperator reddidit tempa Catholicis, ubique repurgata:* male. Quaenam Σάκρα sunt, omnibus jam satis notum.

Pag. 344. 17. *Απὸ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Γάλλης.*] Gallam quidem, Valentini majoris et Justinae filiam, uxore priore defuncta, conjugem habuit Theodosius: Arcadium tamen et Honorium filios ex Flacilla, ut Paulo Diacono, sive Flaccilla, ut in Nummis dicitur, ex uxore priore, suscepérat. Hanc Placillam, vocant Zonaras, et Cedrenus, male: ad quorum etiam mentem Chr. Alexandrini Interpres Auctorem suum pervertit, pag. 709. in margine.

Pag. 344. 21. *Τὸ διερὸν Ηλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον, τὸ λεγόμενον Τούλιθον.*] Heliopoleis multas enumerat Stephanus, inter quas Phoeniciae una est: atque hujus templum hoc loco ab Auctore indigetari ut credam, inducor ex Sozomeni lib. 7. cap. 15. ubi haec habet. *Εἰσέτι δὲ κατὰ πόλεις τινὰς προθύμως ὑπερεμάχοντο τῶν νεῶν οἱ Ελληνισταὶ, παρὰ μὲν Αραβῖοις, Πετροῖοι, καὶ Λεροπολῖται· παρὰ δὲ Παλαιστινοῖς, Ραφιῶται, καὶ Γαζαῖοι· παρὰ δὲ Φοινιξιν, οἱ τὴν ήλιον πόλιν οἰκοῦντες, εtc.* Balanii templum hoc vocatur apud Chr. Alex. Οὗτος ὁ Θεοδόσιος καὶ κατέλυσεν καὶ τὸ διερὸν Ηλιουπόλεως, τὸ τοῦ Βαλανίου τὸ μέγα καὶ περιβόητον, καὶ τὸ Τούλιθον, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ ἐκυλησίαν χριστιανῶν.

Pag. 345. 3. *Φοινίκην Αιβανισίαν.*] Stephano, *Αιβανούσια*, dicta est: "Εμισα, πόλις Φοινίκης Αιβανουσίας" ubi Emesae nominis variantem scriptiōnem observare est: quandoque enim etiam "Εμεσα, eodem teste, scribitur. Verum Εμέζη, uti hoc loco habemus, recentiorum sapit barbariem.

Pag. 345. 16. *ἡντινα ἐκάλεσεν Εμίμοντον.*] Scr. *Αἴμιμοντον.* Procopius de Justiniani aedific. lib. 4. ταῦτα μὲν οὖν Iουστινιανᾶς τῆς πεποίηται· καὶ ὅσα δὲ αὐτῷ ὄχυρώματα εἴσογασται ἀμφὶ τε την ἄλλην Θράκην, καὶ τὴν νῦν καλονμένην *Αἴμιμοντον*,

Ioannes Malalias.

ἐγώ δηλώσω. Άλιος vero mons Thraciae est; qui eam a Moesia disternans, ad Pontum usque Euxinum protenditur. A monte itaque isto, Provincia contermina, Haemimontus dicta videtur.

Pag. 345. 17. *Ἐποίησε ταβλοπαρόχιον τοῖς κοττίζουσιν.*] *Ταβλοπάροχος* est, qui tabulam Lusoribus exhibet: inde *Ταβλοπαρόχιον*, *Aleatorium*, sive locus Aleatoriae exercendae destinatus: *Κότος* vero recentioribus, idem quod *ἀνέβος*, *Alea*: unde *κοττίζειν*, *aleam ludere*.

Pag. 345. 18. *τὸ Ελάφιν*.] *Ελάφιν*, pro *Ελάφιον* diminutivum hoc est ab Ἑλαφος, *Cervus*; quae bestia Dianae propria erat.

Pag. 345. 19. *ἐποίησε παρονυχαρεῖον.*] *Καροῦχα*, *Currus* est, sive Carruca: Hesychius, *Ἄρμα*, *ὄχημα*, *παροῦχα*, *δίφρος*: inde *παρονυχάριος*, *Carrucharius*: *παρονυχαρεῖον*, *Carrucharium*, sive locus Carrucis recipiendis destinatus.

Pag. 345. 20. *πτίσας πέριξ ὁσπήτια.*] *ὁσπήτιον*, et *ὅσπιτιον* quandoque legitur; a Latino, *Hospitium*.

Pag. 346. 1. *Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μηδοβαύδου καὶ Σατονονίνον.*] Ad Theodosii Imp. annum v Coss. hosce nobis exhibent Prosper Aquitan. Marcellin. Com. et Chr. Alex. hujus tamen posterioris Codices impressi, *Μηδωβάνδου* habent, perperam.

Pag. 346. 10. *ἐπὶ μίλιον ἔνα.*] Scr. *ἔν. μίλιον*, et *μιλιάριον* dicunt Graeci recentiores, quod Latinis *Milliarium* est, sive spatum mille passuum.

Pag. 347. 8. *οἱ Τζέννοι περάσαντες.*] Pontica gens hi sunt, Macrones olim dicti; uti asserit Eustathius in Dionys. Perieg. qui *Σάννους* etiam, et *Τζάνους* eos vocari jussit.

Pag. 347. 13. *Διδόσαχειώ πόλει.*] *Διδόσαχιον* aliis dicitur: Eustath. in Dionys. *περὶ ὁ κεῖται καὶ ἡ τῆς νέας Ηπείρου μητρόπολις*, *ἡ ποτὲ καλομένη Επίδαμνος*, *ἥτοι τὸ Διδόσαχιον*. Alexander apud Stephan. de urb. *Δισδάχιον* eam vocat.

Pag. 347. 18. *διὰ μιτάτα ταραξάντος τὴν πόλιν.*] Ita etiam Cedrenus in Theodosio: *τῶν δὲ στρατιωτῶν αὐτοῦ ταραξάντων τὴν πόλιν διὰ μιτάτα, ἐστασίασαν οἱ Θεσσαλονικεῖς.* Theophanes etiam motum hunc Thessalonicae ortum scribit, *διὰ τὰ μιτάτα τοῦ στρατοῦ.* *Μιτάτα*, sive *Μετάτα*, *Metaiones* sunt; id est loca, et hospitia exercitui excipiendo designata. Nos Anglice **Quarters** dicimus. Tumultus vero hujus mentionem etiam faciunt Theodoritus lib. 5. cap. 17. et Zonaras, Tom. II. qui tam de causa silent. Sozomenus etiam, lib. 7. cap. 24. aliam tam hic a nostro ejus profert originem: quem vide.

Pag. 347. 21. *ἀπώλετο πλῆθος χιλιάδων δεκαπέντε.*] Ita etiam Zonaras: De numero tamen Thessalonicensium, a Theodosio neci datorum non convenit inter Scriptores: Theodoritus, et Glycas, vii tantum hominum millia hac clade cecidisse asserit:

Cedrenus utrumque numerum exhibet: *κατέκτανε χιλιάδας ἑπτά,*
ως δέ τινες, πεντεκαίδεκα.

Pag. 347. 23. ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὴ εἰσερχόμενος
εἰς τὴν ἐκκλησίαν.] Totos menses viii a coetu Christianorum pu-
blico secretum fuisse testantur Glycas, et Zonaras.

Pag. 348. 8. *Πισινοῦντι τῇ πόλει.*] *Πεσσινοῦς*, Stephano
scribitur. *Πεσσινοῦς*, πόλις Γαλατίας.

Pag. 348. 10. ἐν Μιζονιάνῳ ηδρώστησε.] *Μεδιόλανον Pro-*
copto, Stephano, aliisque dicta est haec urbs. Expeditio autem
haec, de qua Auctor noster, in Eugenium Tyrannum a Theodo-
sio suscepta est: post quem devictum, Mediolanum se recipiens
Imperator, ibidem haud longe post diem suum obiit. Vide So-
zomenum l. 7. cap. 28. Theodoritum lib. 5. cap. 25. et Socratem
lib. 5. cap. 24. et 25.

Pag. 348. 11. ὃν ἐνιαυτῶν ξε'.] De numero annorum qui-
bus vixit Theodosius, discrepant Auctores: Chr. Alex. cum no-
stro, annos lxv ei tribuit: Socrates, Sozomenus et Cedrenus,
lx; Paulus Diaconus l tantum.

Pag. 348. 12. ὅτι εἰς Ράμην ἦλθεν ὁ Αρκάδιος πρὸς Ονώ-
ριον etc.] Alii haec aliter omnino narrant; Theodosium nempe,
morti proximum jam se sentientem, Honorium filium Constanti-
nopolis accersivisse, atque imperii Occidentalis curam ei commen-
dasse. Vide Socratem lib. 5. cap. 25. et Sozomen. lib. 7. cap. 28.

Pag. 348. 21. τὸν Σπανοῦ.] Legendum, *Ισπανοῦ*, uti su-
pra monuimus.

Pag. 349. 1. τὰ πάντα ἐτη εἰκοσιτρία.] Annos nempe xii
cum Theodosio patre, annosque xiii post ejus excessum. Vide
Prosper Aquitan. et Jornandem.

Pag. 349. 5. οὓς ἐκάλεσεν Αρκαδιακούς.] Numeri hujus in-
fra etiam mentio, lib. 15. apud Cedrenum item in Arcadio:
ποτεὶ δὲ καὶ ἤδιον ἀριθμὸν ἐγ Κωνσταντινούπολει, οὓς ἐκάλεσεν
Αρκαδικούς.

Pag. 349. 8. ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ονώριος ἐν Ρώ-
μῃ ἐτη λα'.] Post Arcadium fratrem mortuum, annos tantum xv.
imperavit Honorius: Auctor itaque hoc loco de toto annorum
nuinero, quibus una cum patre Theodosio, et Arcadio fratre,
imperium tenuit, intelligendus est.

Pag. 349. 10. ἐκλεισε τὸ ίερὸν τὸν Σεράπιδος Ηλίου.] Tem-
plum hoc a Theodosio M. eversum fuisse testantur Socrates, So-
zomenus, alii; falso itaque hic ab Honorio clausum tantum fuisse
dicitur.

Pag. 349. 14. καὶ πέμψας ἥγαγεν Αλάριχον.] Eadem habet
etiam Zonaras; qui tamen Historicorum hac in re dissensionem
recte notat. Vide Paulum Diacon. lib. 13. Socratem lib. 7.
cap. 10. Sozomenum lib. 9. cap. 6, 7, 8, et 9. et Jornandem de
Regn. success.

Ibid. ἀπὸ τῶν Γαλίων.] Scr. *Γαλλίων*, cum duclici λ, uti ipse infra habet: Stephano tamen, et Procopio, *Γαλλία*, sive *Γαλλίαι*, *Gallia* est; et *Γάλλοι*, *Galli*.

Pag. 349. 19. Τὴν ἀδελφὴν Ονωρίου ἀπὸ πατρὸς, Πλανιδίαν] Ex uxoribus enim diversis eos suscepit Theodosius; nempe ex Flaccilla, uxore priore, Arcadium et Honorium: ex Galla vero posteriore, Valentini M. filio, Placidam. Caeterum Placidam hanc, post Alarichum jam mortuum, Athaulsus, affinis ejus, Gothorum rex constitutus, capta iterum Roma, inde abduxit, sibique connubio copulavit: quae postea Honorio fratri, post mariti obitum, Constantio id exigente, a Wallia Gothorum rege redditam est. Vide Paul. Diacon. lib. 14.

Pag. 350. 10. καὶ Κώνσταντον.] Mallem *Κώνσταντα*. Constans iste Constantini cuiusdam filius erat: qui ex infima militia cum esset, ob solam speciem nominis in Britannia tyranus exortus est: indeque in Galliam transiens, Constantem hunc filium suum ex Monacho Caesarem fecit. Quomodo ergo inter Senatorii ordinis viros eum Auctor enumerat? Vide Paul. Diacon. et Prosper. Aquitan.

Pag. 350. 13. ἥλθεν δὲ αὐτὸς Ονώριος ἐν Κωνσταντινουπόλει.] Nihil minus: Occidentis enim imperium, ad vitae suae exitum tenuit. Falso etiam Honorio superstite imperium sibi arripuisse infra dicitur Joannes tyrannus. Vide Jornandem, Paul. Diacon. et Marcellinum Comitem.

Pag. 350. 19. καὶ γνώς τοῦτο δὲ Ονώριος, ἔμανη.] Ineptiae: audi Paulum Diaconum, lib. 14. *Honorius vero postquam cum minore, de quo praemissum est, Theodosio, Arcadii Germani sui filio annis xv imperasset; cum jam antea cum fratre xiii annis, ac sub patre xii regnasset: Remp. ut cupierat pacatam relinquens, apud urbem Romam vita exemptus.* Vide Prosper Aquitan. et Jornandem.

Pag. 350. 20. ὃν ἐνιαυτῶν μέτρον.] Alii annos xl tantum eum vixisse scribunt: Zonar. ὑδέρῳ δὲ περιπεπτωνὸς δὲ Ονώριος, θνήσκει, ζήσας μὲν ἐνιαυτοὺς τεσσαράκοντα. Vide etiam Marcellin. Comit. et Prosper. Aquitan.

Pag. 351. 3. Επὶ τῆς ὑπατείας Στελλίχωνος, καὶ Αθριλιανοῦ.] Imo nondum natus erat Theodosius Jun. Stiliconem enim et Aurelianum Coss. habemus ad Arcadii an. v, ut Prosper, et Marcellinus Comes, vel ad an. vi, secundum Chr. Alex. Theodosius vero anno sequente, Vincentio et Fravita Coss. uti Auctores dicti testantur, Arcadio natus est. Hujus etiam rei testem locupletem habemus Socratem, lib. 6. cap. 6. ubi de Gainae Gotthi rebellione verba faciens, haec addit: τέλος δὲ ἔσχεν οὗτος δὲ πόλεμος ἐν τῇ ὑπατείᾳ Στελλίχωνος καὶ Ανδριλιανοῦ· τὴν δὲ ἔξης ὑπατείαν ἐδίδου Φραύπτος, Γότθος μὲν αὐτὸς τῷ γένει, μεγάλῃ δὲ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς Ρωμαίους χρησάμενος, μεγάλα δὲ καὶ ἐν τῷδε τῷ

πολέμῳ ἀγωνισάμενος· διὸ καὶ τῆς τοῦ ὑπάτου ἀξίας μετέσχεν, παθ' ἦν τίκτεται τῷ βασιλεῖ Αρκαδίῳ νῦν, δ' ἀγαθὸς Θεοδόσιος, τῇ δημάτῃ τοῦ Απριλλίου μηνός. Marcellinus tamen, et Chr. Alex. eum, non Aprilis x, sed iv idus mensis ejusdem, sive Aprilis die ix, natum volunt. Anno vero sequente, id est, aetatis suae secundo, Theodosius ab Arcadio patre Augustus creatus est, Arcadio Aug. V. et Honorio Aug. V. Coss. uti Marcellin. Com. et Chr. Alex. testantur. Biennii itaque hic Prochronismus est.

Pag. 351. 4. τὰ πάντα ἔτη ν'.] Id est, viii cum patre Arcadio, et xlii post ejus exitum. Vide Marcellin. Comit.

Pag. 351. 8. τοὺς τῆς πεδατούρας στρατιώτας.] Quid πεδατοῦρα hoc loco signet, haud temere dixero: Vocabulum hoc, pluriā licet numero, profert ex Mauricio Strateg. xi. cap. 3. et Leone, Constitut. xv, Nic. Rigaltius in Glossario suo; et ex eo, J. Meursius, Gloss. Graecobarb. nec tamen vocis vim explicant. Gloss. vett. apud Rigaltium: Πεδατούραι, Pedaturaes, Podismi. Caeterum videsis locos ex dictis Auctoribus ab eisdem citatos.

Pag. 351. 10. ἔχοντα μεσοστυλα ἔξ.] Scr. μεσοστύλια. μεσοστύλιον, Intercolumnium est, sive spatium inter duas columnas.

Pag. 352. 3. ἔπειψεν αὐτοῖς μαρδάτα διὰ τοῦ προτοκούρσορεος.] Μαρδάτον, Mandatum: hoc loco Nuncium sonat: ut sensus verborum sit; Per Protocursorem eis nuncium misit. sive, eis notum fecit, etc. Protocursor vero, Cursorum Praefectus est: voce hybrida, ex Graeco πρῶτος, et Latino Cursor, conficta.

Pag. 352. 16. εἴλατο.] Scr. εἴλετο.

Pag. 352. 19. συνδιάγονα αὐτῷ ἐν τῷ παλατίῳ] Corrupta haec habentur apud Chr. Alex. Auctorem, qui totam hanc historiam ex nostro descriptisit.

Pag. 353. 1. οὐ χρείαν ἔχω, οὔτε ἀξιωματικὴν, etc.] Locus mendosus: Chr. Alex. habet, οὐ χρείαν ἔχω οὔτε βασιλικοῦ αἵματος, οὔτε πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰτινος, etc. Forte legendum, οὐ χρείαν ἔχω οὔτε ἀξιωματικοῦ, οὔτε βασιλικοῦ αἵματος, οὔτε πλουσίου.

Pag. 353. 3. μόνον παρθένον, καὶ εὐπρεπεστάτην πάνν.] Legerem, μόνον παρθένος, καὶ εὐπρεπεστάτη πάνν. Chr. Alex. habet tantum, μόνον εὐπρεπῆς πάνν.

Pag. 353. 4. ἀκηροῦσα.] Scr. ἀκηρονία.

Pag. 353. 9. θυγατέρα γενομένην Λεοντίον τοῦ φιλοσόφου.] Ita dictus est Philosophus iste ab omnibus Scriptoribus, praeter unum Chr. Alexandrini Auctorem, qui Heraclitum eum vocat. Caeterum lectio haec nostra stabiliri potest ex Photio, Biblioth. num. clxxxiii, ubi de Imperatricis Eudociae Octateuchi Metaphrasi metrica verba habens, distichon hoc exinde profert.

Δεντέρην καὶ τήνδε θεοῦ θέμιδος κάμε βίβλον

Ενδονίη βασίλεια Λεοντίας εὐπατέρεια.

Pag. 353. 16. Οναλέριον καὶ Γέσιον.] Fratres hosce Zona-

ras, Valerium et Genesium, vocat; Chr. Alex. Valerianum et Gesium.

Pag. 354. 2. ὑμῶν] Leg. ἡμῶν, uti habet Chr. Alex.

Pag. 354. 3. εὐπορίας τύχην.] Supple, καὶ εὐπορ. τύχ. ex Chr. Alex. ubi etiam εὐπορίας τυχεῖν legitur; forte rectius. Interim Interpres, in sequentibus particulam οὐκ, desiderari, frustra suspicatur; absque hac enim expostulatio virginis multo est eleganter.

Pag. 354. 9. λαβοῦσαι αὐτὴν ποιῆσαι ἀξιωσιν.] ποιῆσαι ἀξιωσιν κατὰ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, Fratres ejus postulare, sive, contra fratres ejus actionem intendere, cum Radero vertimus: forte tamen ποιεῖν ἀξιωσιν hoc loco, Petitionem, sive, Libellum supplicem exhibere, rectius interpretaremur. Αξιώ enim, oro, peto: Hesychius. Αξιῶν, παρακαλῶν· unde ἀξιωσις. Petitio, Libellus supplex. Αξιοῦμαι etiam infra sensu haud multum assimili usurpatur, lib. 18. ubi de Indorum Auxumitarum Rege Romanorum Legatum excipiente narratione facta, verba haec a Rege prolata dicuntur: διὰ πολλῶν χρόνων ἡξιώθην μετὰ τοῦ βασιλέως Ρωμαίων κτήσασθαι φιλίαν· quo loco ἡξιώθην, petivi, sive desideravi, sonare videtur. Actorum etiam cap. 28. ver. 22. Αξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἢ φρονεῖς. Ceterum quod hoc loco ἀξιωσις, infra et apud Nostrum, et Chr. Alex. etiam, δέησις dicitur: adeo ut non sit amplius hac de re dubitandi locus.

Pag. 354. 17. γεναμένου.] Scr. γενομένου.

Ibid. διὰ λόγων πολλῶν φιλοσοφίας ἀναγθεῖσα.] Imperatricis hujus eruditio testimonia habentur plurima: quorum nonnulla extant Gr. et Lat. in Bibliotheca Patr. Tom. 8. Photius etiam Eudociae Imp. Metaphrasin Octateuchi metricam laudat, et ejusdem etiam Zachariae, et Danielis Prophetarum Metaphrasin. De Christo etiam Homero-centones, a Patricio quodam inchoati, sed non ad exitum perducti, uti Zonaras testatur, ab eadem deinde absoluti, digestique, in omnium manibus sunt.

Pag. 355. 4. ἐν τῷ αὐτῆς πονθικλείῳ.] πονθικλεῖον, et πονθικλεῖον, sive πονθικούλιον, vel ut apud Chr. Alex. scribitur, πονθικούλιον, Cubiculum est: unde πονθικούλαρις, Cubicularius, et πονθικλαρέα, Cubicularia, apud Graecos recentiores.

Pag. 355. 13. ὑπὸ λόγον] Chr. Alex. a Radero editum, habet ὑπολόγον, conjunctim, mendose: sed nec vocabuli sensum assecutus est Interpres. De hoc Auctoris loquendi genere, vide quae nos supra notavimus lib. 13. in Juliano Imp.

Pag. 355. 15. ἔπαιχον πραιτωρίων τοῦ Ιλλυρίων ἔθνους, τὸν δὲ Οὐαλέριον μάγιστρον.] Quaenam fuerint dignitates istae, in Glossariis, doctorumque virorum in Auctores Annotatis, copiose satis dictum est; ad quae Lectorem mittere potius, quam toties dicta hic inculcare malo.

Pag. 355. 19. τὴν οὖν ἐκ τῆς γενέσεως μον βασιλείαν.] ἐκ,

pro ἐκτὸς hoc loco poni putamus; itaque ἐκ τῆς γενέσεώς μου,
extra nascendi sortem, vertimus: Chr. Alexandrini tamen Inter-
pres ista reddit, *ab ipso natali meo*: quam quidem interpretatio-
nem omnino improbare haud ausim; rem itaque in medio re-
linquo.

Pag. 355. 20. ἀτυχεῖς.] Chr. Alex. habet, ἀπιθεῖς, rectius.

Pag. 356. 19. καὶ ἔξουσσεῦσαι.] Chr. Alex. habet, καὶ ἔξ-
κουσσεῦσαι, scriptione Latino vocabulo, magis conveniente: ἔξ-
κουσσεύειν enim, et ἔξουσσατεύειν, *excusare*, dicunt recentiores.

Pag. 357. 10. ὅτι οὐδενὶ αὐτὸ ἔπειψα.] Vel ἔπειψεν hoc lo-
co scribendum, vel in sequentibus, ἔφαγον.

Pag. 357. 22. ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθήσεται etc.] Optime! si modo Graece Davidus prophetatus fuisse, praetex-
tum speciosiorem ista singendi habuissent Graeculi hi.

Pag. 358. 11. ἵνα εὐτρεπήσῃς αὐτῷ.] Chr. Alex. habet, ἐν-
τρεπήσῃς mendose. Caeterum legationis hujusmodi apud Pris-
cum Rhetorem, (quem eundem fuisse cum Prisco illo Thrace, qui
bella haec inter Attilam et Romanos descriptsse ab Auctore in-
fra dicitur, probabile est) mentio extat nulla, in Legation. Ex-
cerpt. Theodosium quidem de Transfugis, et Tributis postulan-
di ansam frequentissime eum arripuisse, ibidem testatur Priscus:
a Valentiniano vero Imperatore, sororem ejus Honoriam in uxo-
rem, regnumque Occidentale, vel saltem dimidiā ejus partem,
dotis nomine, sibi poposcisse.

Pag. 358. 16. ἀπῆλθε πρὸς Αλάριχον, πρὸς τοὺς Γάλλους,
ὅντα ἔχθρον Ρωμαίων.] Eadem habes apud Chr. Alexandrini Au-
ctorem, qui etiam addit, διὰ Ονάριον. Caeterum haec a vero
aliena sunt: Alarichus enim, Honorio adhuc superstite, fatis de-
functus est. Forte itaque de Theoderico, Gothorum rege, ista
intelligenda sunt: hunc enim Aetius in Romanorum adversus At-
tilam societatem legatis suis adduxit. Vide Paul. Diacon. et Ida-
cii Chron.

Pag. 358. 18. ἐπολέμησε.] Chr. Alex. habet ἀπώλεσε, re-
ctius.

Pag. 358. 20. εἰς δὲ τὴν συμβολήν]. Raderus ista vertit,
atque ad fidem faciendam; male omnino.

Pag. 358. 21. ἀπὸ σαγίττας.] Σαγίττα, et σαγίττα, et tempo-
ribus etiam sequioribus σαΐτα, Sagitta dicta est.

Pag. 359. 2. διὰ τῶν δινῶν ἐνεχθεῖσα.] Scr. ἐνεχθείση· ni-
si quis legere mallet, παταφορᾶς αἵματος διὰ τῶν δινῶν ἐνεχθε-
σης. Chr. Alex. habet, παταφορῆς αἵματος διὰ τῶν δινῶν ἐνεχθεῖς.
Caeterum de Attilae mortis genere non convenit inter Scriptores.

Pag. 359. 13. Τπατείαν, τὴν περιβόητον φιλόσοφον etc.] Theonis Alexandri Philosophi filia haec fuit, quae ob eximiae suaे
rerum Astronomicarum peritiae invidiam, ab Alexandrinis disser-
pta est, uti testatur Hesychius Illustris, de Vir. Clar. his verbis:

Τπατία, ή Θέωνος θυγάτηρος τοῦ Αλεξανδρέως φιλοσόφου, καὶ αὐτὴν φιλόσοφος, διεσπάσθη ὑπὸ Αλεξανδρέων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυβρισθὲν, παθ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. τοῦτο δὲ πέπονθε, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας. Sed vide etiam Socratem lib. 7. cap. 15. ubi plenior Hypatiae hujus caedis narratio habetur.

Pag. 359. 16. *ἥτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσας πόλεις ἐκατόν.*] Pomponius Mela de sit. Orb. lib. 2. cap. 7. *Super eas jam in medio mari, ingens, et centum quondam urbibus habitata, Crete, ad orientem promontorium Samonium, ad occidentem χροῦ μέτωπον immittit, etc. Scylax etiam Caryandens. de hac insula verba habens; et quibusdam ejus urbibus enumeratis, addit; εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πόλεις ἐν Κρήτῃ λέγεται δὲ εἶναι ἐκατόμπολις. Unde Homerus Iliad. β.*

Ἄλλοι θ' οὐ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

Pag. 359. 17. *καθὼς περὶ τῆς αὐτῆς νήσου ἔξεδετο ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης.*] Nil tale apparet apud Euripidem quem habemus hodie.

Pag. 359. 20. *ἴχον ιδιάζοντα θόλα τοῖς.*] τὸ θόλον, neutrum, haud temere alibi invenies. Tholus vero aedificium est forma rotunda extructum, et in acutum fastigium desinens. Hesychius: Θόλος, στρογγυλοειδῆς οὖν, δι' ὀστράπων εἰλημμένος. Caeterum de his plura tibi suppeditabit Lexicon Vitruvianum, a Joanne de Laet recens editum.

Pag. 359. 21. *μία διόκησις θόλων παρεῖχεν.*] Locus mendosus: forte legendum, μίαν διόκησιν etc.

Pag. 360. 1. *ἐνὸς καμινίου μόνον.*] Κάμινος, καμίνη, et apud nostrum καμίνιον, Caminus est, sive Fornax.

Pag. 360. 20. *ἐν φυλόνῳ ἀπηγγέλθη ὁ θάνατος Βαλεντινιανοῦ.*] Quaenam habemus hic portenta? Valentinianus enim, post mortuum Theodosium, iv annis superstes erat. Consule, si placet, Prosperum Aquitan. et Marcellinum Comitem.

Pag. 361. 4. *ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρός.*] Alii haec aliter narrant; Antiochumque ab Isdigerde Persarum Rege, quem Arcadius Imp. moriturus, filii sui parvuli Theodosii Tutorem testamento constituerat, ad Imperatoris teneri curam suscipiendam missum volunt. Vide Zonaram et Cedrenum.

Pag. 361. 8. *ἐποίησε παπᾶν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.*] Zonaras Antiochum Ecclesiae Chalcedonensis clericum factum vult, in aede S. Martyris Euphemiae: ἀφαιρεῖται δὲ καὶ πᾶσαν τὴν ὑπαρξίαν, αὐτὸς δὲ πείρεται κληρικὸς εἰς τὸν ἐν Χαλκηδόνι ναὸν τῆς πανευφήμου μάρτυρος Ευφημίας. καὶ θνήσκει μετ' οὐ πολύ.

Pag. 361. 11. *μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς αὐτῶν στρατείας.*] Στρατεία hoc loco, uti et aliquoties etiam infra, pro Ordine, sive Dignitate quacunque, qua ab imo usque ad supremum ejus gra-

dum, sive Primiceratum, ordine ascendebat: atque hoc, τὸ πλήρωμα τῆς στρατείας, vocat Auctor noster. Vide infra, lib. 15. in Zenone: Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων, συνέσχε τὸν πατρίου Πελάγιον, τὸν ἀπὸ Σιλεντιαρίων, πληρώσαντα, (subaudi, τὴν στρατείαν αὐτοῦ) καὶ ἐλθόντα εἰς τὴν τοῦ πατρικού ἀξίαν, etc. Lib. etiam 18. in Justiniano: Εἴδοι δὲ ὄνομάζονται, διότι πάντας τοὺς προκόπτοντας ἐν ταῖς στρατείαις ὁ βασιλεὺς Ρωμαῖον ἐν ἀριστοδείπονις τρέφει ἐν τῷ αὐτοῦ παλατίῳ, χαριζόμενος ἐκάστῳ τὰ τοῦ ποιμικηράτου. Dorotheus etiam, Doctr. xxiii. Εν τῷ παλατίῳ εἰσὶ μεγάλαι καὶ λαμπραὶ στρατιαὶ, ὑπόθουν τὴν σύγκλητον, τοὺς πατρικίους, τοὺς στρατηλάτας, τοὺς ἐπάρχους, τοὺς σιλεντιαρίους· εἰσὶ γὰρ αὗται πολύτιμοι στρατιαὶ.

Pag. 361. 19. ἦν γὰρ καθαριώτατος.] Chr. Alex. habet, διότι καθαρὸς ἦν πάντα. Verum ab Auctore nostro longiuscule in hac narratione in aliis etiam discedit.

Pag. 361. 21. αὐτὸν ἐπὶ τόπον Αὔγουστε.] Ista vocabula, uncis inclusa, omnino redundant.

Pag. 362. 1. ἔχόλεσεν.] Scr. ἔχόλησεν.

Pag. 362. 6. ἐπίσκοπος γενάμενος εἰς τὸ λεγόμενον Κοτυάειον] Scr. γενόμενος. Alii vero Cyrum hunc, non Cotyaeensibus, sed Smyrnensisbus Episcopum datum volunt. Vide Zonar. Cedren. et Chron. Alex.

Pag. 362. 7. τὸ δὲ Κοτυάειον πόλις ἔστι τῆς Φρυγίας ἐπαρχίας Σαλονταρίας.] Καττυεύειον, urbs haec Eustathio in Dionys. Perieget. dicta est: qui etiam Phrygiae tertiae, Επιπτήτου, vocatae eam facit. Phrygia enim Antiquis triplex erat; Phrygia Major, ubi Midas regnavit; Phrygia Minor, Hellesponto contermina; καὶ τοίτη, ἡ λεγούμενη Επιπτήτος, ἐν ᾧ τὸ Καττυεύειον, καὶ τὸ Δορύλαιον, ὡς ὁ γεωγράφος ἴστορει. Stephanus tamen, qui etiam ex Strabone urbis hujus nomen profert, Κοτυάειον vocat: Κοτυάειον, πόλις τῆς Επιπτήτου Φρυγίας. Στραβων ιβ'. Itaque Κοτυάειον apud Eustathium omnino reponendum: uti hodie legitur apud Strabon. ipsum, l. 12. τῆς δι' Επιπτήτου Φρυγίας Αξαντὸν τε εἰσὶ, καὶ Ναπόλεια, καὶ Κοτυάειον, etc.

Pag. 362. 12. ἔκραξαν αὐτῷ προσομιλῆσαι.] προσομιλεῖν, et δημιλεῖν, recentioribus *concionem habere*, sonat: unde, Homilia, etiam Latinis Concio est.

Pag. 363. 2. καὶ ἐφονεύθη, ὡς μελετήσας τυραννίδα.] Quemnam hic memorat Rufinum Auctor noster? Rufinus quidem Praefectus Praetorio, ut Chr. Alexandrini Auctori, sive Praefectus Orientis, ὁ τῆς ἀνατολῆς ὑπαρχος, uti Evagrio dictus est, Arcadii Imperii sub initio, ob affectatae tyrannidis suspicionem, a militibus occisus est: uti legimus apud Marcellinum Comitem, Prosper. Aquitan. Paul. Diacon. et Evagrium: nec Rufinum illum alium, res novas sub Theodosio minore moliente, proferunt nobis Historici.

Pag. 363. 4. τὸν λεγόμενον Ζτρυμᾶν.] Cedrenus Ζουμνᾶν eum cognominatum vult.

Pag. 363. 13. καὶ τὰ θεάσαι.] Per θεάσαι intelligo loca Ludis spectandis destinata, sive Theatra, Circos, aut hujusmodi. Quandoque etiam ponitur pro Spectaculis ipsis; ut infra, lib. 17. in Justino Imp. καὶ ἐπήρθησαν τὰ θεάσαι, καὶ οἱ ὄρχισται ἐκ τῆς ἀνατολῆς, etc.

Pag. 363. 16. Περιτίφ.] Scr. Περιτίφ.

Ibid. ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου καὶ Ρωμορίδον.] Si modo his Coss. invasio haec ab Isauris facta est, ad Arcadii potius imperium referri debuit. Theodosius enim junior, bimus tantum, cum Rumorido Consulatum iniit, patris sui Arcadii Imp. anno viii, secundum Marcellinum Comit. vel ix, ut putat Chr. Alex. Auctor.

Pag. 363. 22. ἀπὸ τῶν λεγομένων Τροαδησίων συμβόλων.] Repono ἔμβόλων, ex Chr. Alex. Porticus vero hae Troadenses duae erant, ut ex Marcellino discimus, ad annum 448. Utramque Porticum Troiadensem, turresque portarum utrasque, ignis subditus exussit.

Pag. 364. 5. μετὰ ἔξπεδίτον πολεμῆσαι.] Εξπέδιτον, Expediitum, exercitus: frequenter occurrit apud recentiores.

Pag. 364. 11. ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Αθανάτων.] Equites lectissimi erant hi; totumque agmen, cetera in se continebat. Αθανάτοι. τάγμα ἵππεων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Socrates etiam, lib. 7. cap. 20. παρελθόντες οἱ παλούμενοι παρὰ αὐτοῖς ἀθανάτοι, (ἀριθμὸς δὲ ἦν οὗτος μυρίων γεννατῶν ἀνδρῶν) μὴ πρότερον ἔφασαν τὴν εἰρηνὴν προσδέξασθαι, ποὺν ἀν αὐτοῖς (ἰσ. αὐτοὶ) ἀφυλάκτοις οὖσιν τοῖς Ρωμαίοις ἐπιθῶνται. Caeterum Immortales hi, sub Theodosio Juniore, penitus excisi sunt. Vide Socratem loco citato. Sed nec Romani ab inani hoc titulo, imperio etiam jam languescente, temperabant sibi: unde apud Joannem Europalat. in Michaelae Ducae F. cognomento Parapinacio, ἀθανάτους hosce habemus. εἰ μὴ γὰρ ἦν τοῦτο, εὐκόλως ἀν τὸν Βρενένιον κατηγωνίσατο, στρατόν τε ἰδιαίτατον ἔχων, οὓς ὄνομάζουσιν ἀθανάτους, καὶ ἔτερον οὐκ ἀγενῆ ἀπὸ συγκλύδων ἀνδρῶν συγκείμενον.

Pag. 264. 12. Αρεόβινδόν τινα Γότθον.] De singulari hoc inter Areobindum et Persam certamine, paucis licet, meminit tamen Socrates, lib. 7. cap. 18.

Pag. 364. 13. νόμητα Φοιδεράτων.] Φοιδεράτοι, Foederati: hoc vero nomine dicti sunt Goths, sub Romanis militantes: ut appareat ex Jornande de Reb. Get. cap. 21. Nam et dum famosissimam et Romae aemulam in suo nomine (Constantinus) condiderat civitatem, Gothorum interfuit operatio; qui foedere inito cum Imperatore xl suorum millia illi in solatia contra gentes va-

rias obtulere; quorum et numerus, et millia usque ad praesens in Rep. nominantur, id est, Foederati..

Pag. 364. 14. ὁ δὲ Αρεόβινδος ἐβάσταξ καὶ σωκάρην.] σωκάρην, pro σοκάριν, hic ponit suspicor: σοκάριν vero ex σοκάριον fit, usitatissima scriptioris corruptela. Sic Σωσθένην apud nostrum habemus, pro Σωσθένιν, et hoc pro Σωσθένιον. Cae- terum quid tandem sit σοκάριν, sive σοκάριον; aut vocabula illa alia ejusdem familiae, quae infra occurunt, scil. σόκος et σοκ- κενώ, libentissime ab aliquo discerem. Certe adeo inauditae sunt hae voces, ut etiam eas suspectas habeant viri eruditissimi, atque ex Auctoribus expungant. Ita in hoc Olympiodori loco apud Photium: *Αδάουλφος τοῦτο μαθὼν, προϋπαντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιώτη, ἔχοντι ἄνδρας περὶ αὐτὸν Ασάρῳ ὀκτω- παίδεντα, η̄ καὶ εἴκοσιν· ὃν ἔργα ηρωϊκὰ καὶ θαυμάσαι ἕξι ἐπιδει- ξάμενον, μόλις * σάκκοις ἐξώρησεν, καὶ ὑστερον ἀναιροῦσι.* *Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, oc- currit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti; quem gesta heroica, et stupore digna edentem, * scutis adhibitis, vi- vum aegre capere potuerunt, tandemque occidunt.* Pro σάκκοις hoc loco, doctissimus Hoeschelius, licet, ut ipse fatetur, in H. Stephani codice veteri, σάκκοις scriptum invenerit, si quid aliud, σακκίοις tamen reponendum censem. Andr. Schottus, σάκκοις, vel σάκνοις, omnino legi vult: Scuta scilicet, quam sacculos, hostibus vivis capiendis accommodatoria existimans. Ista qui- dem parum arrident; verum unde saniora expectabimus? Mihi certe rem strictius perpendenti subiit tandem suspicari, σοκάριον, sive σόνον, Laquei quoddam genus esse, hostibus irretiendis, et ex equis deturbandis, idoneum, atque a Gothis, aliisque genti- bus barbaris in bella ferri solitum. Atque conjecturam hanc no- stram quodammodo stabilire videtur, quod legimus apud Isidorum de Originib. lib. 18. cap. 56. de Laqueariis Romanis, ver- bis hisce. *Laqueariorum pugna erat, fugientes in ludo homines injecto laqueo impeditos, consecutosque prostrare, etc.* A σόκος vero, sive σόννος, fit σοκκενώ, *Illaquo*, laqueo impedio, seu implico. Atque huic vocabuli significationi astipulatur Hesychius, ubi σοκῆ, interpretat, βροχήσει, ὄχλενει. βρόχος enim *Laqueus* est; ὄχλενς etiam, *Vinculum, Ligamen.* Hesychius: Οχλεύς μογλός, στρόφιξ, δεσμός, etc. Forte et his cognata est Latino-barbara vox ista, *Soga*, quae *Funis* explicatur a Glos- sar. Legg. Longobard. lib. 1. tit. 25. leg. 33. *si quis sogas fu- ratus fuerit de bove junctorio etc.* uti nos monet doctissimus Jo. Vossius de Vitiis sermonis. Vocabuli autem interpretatio ista loco huic Auctoris nostri optime convenit: ut et alteri illi, lib. 18. pag. 435. ubi haec habemus: καὶ παταδιώξαντες οἱ Οῦννοι, ἐσόκ- κενσαν φεύγοντας τοὺς ἐξάρχους Ρωμαίων· καὶ ὁ μὲν Γοδιλᾶς, ἀποσπάσας τὸ ἔδιον ξίφος, ἔκοψε τὸν σόκον, καὶ ἐξείλησεν. Η-

bemus hic Duces fugientes laqueis hisce irretitos; unumq[ue] eorum Godilam, stricto gladio laqueum discidentem, atque hoc pacto effugientem: nec omnino dubito, quin Adaulphi milites non sacculis, nec scutis, sed Laqueis hisce adhibitis, Sarum tandem vivum ceperint. Pro σάκκοις itaque, in Olympiodori excerptis Photianis, σάκκοις loco suo omnino restituendum. Nec me quicquam movet, quod locus iste aliter se habet apud Cedrenum, ubi haec legimus: ὅς Σώκιστρον πατέχων τὸν Πλέσσην, ἐσώπισε, καὶ πατενεγυὼν ἐν τοῦ ἵππου ἀπέκτεινε' mendosa enim esse haec, nullus dubito, et pro Σώκιστρον, (quod ab imperitis Librariis in Nomen proprium factum est; idque pari jure, quo supra apud eundem in Orestis historia, τὸ Σαραπηνικὸν λίμιτον, in Σαραπηνικὸν Εμετ, (nomen si Dis placet, loci nescio cuiusdam) transformarunt) σωκίστρῳ, quo vocabulo Cedrenus, pro Nostri σωκάδῳ, usus videtur, reponendum. Quid enim aliter de ἐσώπισε, quod proxime sequitur, quodque Xylander adeo caute missum fecit, statuendum est? Sed de his plus satis.

Pag. 365. 3. ἐνθα ἐστὶ Θεοῦ μυστήριον, πῦρ αὐτόματον.] De hoc igne in Lycia e terra sponte erumpente Cedrenus, ex B. Patricio, de Thermis et Inferis: ὅτι δὲ πῦρ ἐστιν ὑποκάτω τῆς γῆς, πειθέτω σε τὸ ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἐν Λυκίᾳ προφανῶς ἀναδιδόμενον, etc. Eustathius etiam in Dionys. Perieget. ἴστορεῖται δὲ καὶ ὅρος εἶναι περὶ Λυκίαν, τίκτον πῦρ αὐτόματον· τοῦτο δὲ μέχρι καὶ εἰσάρτη φαίνεται. Mons iste Chimaera dictus est, ut ex Solino discimus, cap. 42. Quod in Campania Vesuvius, in Sicilia Aetna, hoc in Lycia mons Chimaera est. Hic mons nocturnis aestibus fumidum exhalat: unde fabula triformis monstri in vulgum data est, quod Chimaeram animal putaverunt.

Pag. 365. 4. ἀπομερίσας.] Forte scribendum, ἀπεμέρισεν.

Pag. 365. 15. τὴν σύνοδον τῶν σμύκησκόπων ἐν Ἐφέσῳ.] De numero Episcoporum in hac Synodo congregatorum, non convenit inter Scriptores: Cedrenus ccxxx enumera; Noster ccxl: alii tamen, licet omnes plus ducentorum hanc Synodum faciant, numerum tamen in incerto relinquunt. Codex Conciliorum, a Binio editus, cliv tantum nomina hodie exhibit.

Pag. 365. 23. προετρέψατο δὲ Ζινζίοιχον.] Γιζέοιχος aliis Graecorum dictus est; et Latinis etiam Geizerichus, Gizerichus, et Genserichus. Vide Procopium de bel. Vandal. lib. 1. Cedrenum, Glycam, Jornandem, Paul. Diacon. Prosper. Aquitan. etc.

Pag. 366. 3. ἔως τῶν χαλκουργημάτων.] χαλκουργήματα hoc loco, aeneas statuas, vertimus; quo sensu etiam vocabulo hoc infra utitur Auctor noster. Vox tamen etiam opus aliud quocunque aeneum significat: sed nec ab his abstinuit praedo iste, teste Procopio, de bel. Vandal. l. 1. οὔτε χαλκοῦ, οὔτε ἄλλου ὄντονον, ἐν τοῖς βασιλείοις φεισάμενος· ἐσύλησε δὲ καὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου νεών, καὶ τοῦ τέγους τὴν ἡμισείαν ἀφεί-

λετο μοῖσαν. τοῦτο δὲ τὸ τέγος χαλκοῦ μὲν τοῦ ἀρίστου ἐτύγχανεν ὃν· χρυσοῦ δὲ αὐτῷ ὑπερχρυθέντος ἀδροῦ, ὡς μάλιστα μεγαλοπρεπές τε καὶ θαύματος πολλοῦ ἄξιον διεφαίνετο. τῶν δὲ μετὰ Γιζερίχου νεῶν μίαν μὲν ἵ τὰς εἰκόνας ἔφερε, φασὶν ἀπολέσθαι, etc.

Pag. 366. 4. λαβὼν αἰχμαλώτους τοὺς περιλειφθέντας συκλητικούς.] Captivorum quidem multa millia inde abduxisse Gensericum, memorant Scriptores; Nobiles tamen omnes effugisse, testem habemus Paul. Diacon. l. 15. *Percussis itaque Romanis tam terribili nuntio, nobilibusque simul, aut popularibus ex urbe fugientibus, urbem omni praesidio vacuam Gensericus obtinuit.*

Pag. 366. 11. Εὐδοκίαν τὴν μικράν.] Eudocia Minor, haec dicta est, respectu habito ad Eudociam Imperatricem, Theodosii minoris uxorem, hujus vero aviam: Eudocia enim Valentiniani filia erat natu major.

Pag. 366. 14. Θεοδόσιος μαθῶν ὅτι κατὰ γνῶμην Εὐδοξίας] Imo quinto tandem post Theodosium mortuum anno accidit hac Romae direptio. Vide Marcellin. Comit. et Chr. Alex.

Pag. 366. 21. εἰσῆλθε λεκτική.] Scr. λεκτική, uti habet Chr. Alexandrin. λεκτικίου, *Lectica* est.

Pag. 367. 8. στυφόμενος τοὺς πόδας.] Vide quae supra notavimus ad haec verba, lib. 12. in Severo.

Pag. 367. 14. πεσόντα.] Scr. πεσόν.

Pag. 368. 3. καὶ ἔτεκεν Ιουλιανόν.] Julianam quidem, Olybrio filiam ex Placidia Constantinopoli natam, memorat Chr. Alex. Forte itaque Ιουλιάναν etiam apud Nostrum legendum.

Pag. 368. 10. καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ.] Imo hoc, Marciano Imp. jam defuncto, a Leone M. successore ejus factum est. Vide Evagr. lib. 2. cap. 16.

Pag. 368. 15. μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους ἐκέλευσε.] Locus mendosus: forte legendum, μὴ πολ. Πρ. πελεύσας· aut καὶ μὴ πολ. Πρ. ἐκέλευσε, μήτε στρ. etc.

Pag. 368. 17. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρδωστήσας.] Morbone aliquo, an ex veneno, Asparis nutu ei dato, interierit Marcianus, dubium relinquit Zonaras: *Μαρκιανὸς δὲ θνήσκει ἐξ βασιλεύσας ἦτη καὶ μῆνας τινας, ὡς μὲν τινες λέγοντι, νοσήσας· ὡς δέ τινες, φραγμαχθεὶς νεύσει τοῦ πατρικίου Ασπαρος.*

Pag. 369. 2. Λέων ὁ μέγας, ὁ Βέσσος.] Ita etiam Jornandes, de Regnor. Success. *Leo Bessica ortus progenie, Asparis patricii potentia ex tribuno militum factus est Imperator.* Bessi autem Thraciae populus: vide Solinum, cap. 16. Strabo Bessos Illyrico adjudicat, Aemique montis partem maximam eos occupare scribit. Strabo lib. 7. Deinde vero, ὡς ἐβασίλευσε, aut quid tale deesse videtur.

Pag. 369. 4. ὑπὸ Μαρκιανοῦ στεφθείς.] Hoc falsum esse, supra notavimus.

Pag. 369. 10. Συμεὼν ὁ στυλίτης.] De Symone hoc Styli, vide Evagrium lib. 1. cap. 13, et 14.

Pag. 369. 17. κατηγόρεθη Ἰσοκάσιος ὁ Κοιαστώριος.] Forte scripserit Auctor, κατεργήθη, a κατερέουμαι, passive sumpto: κατερέω enim est, *Accuso*. Mallem tamen κατηγορήθη, uti habet Chr. Alex. Κοιαστώριος vero, sive, ut habet Chr. Alex. Κύεστόριος, non *Quaestor* est, uti vertit Raderus; sed *Vir Quaestoriū*, id est, qui *Quaestoris* munere aliquando functus est. Isocasium vero munere hoc defunctum fuisse apparet ex paulo infra sequentibus; ubi Jacobus Archiatrus ab Imperatore petit, uti Isocasius Constantinopoli, coram Senatu, et Praefecto Praetorio, non autem Provinciae Praefecto, causam diceret, ἐπειδὴ Κοιαστώρος εἶχεν ἀξίας, quoniam *Munere Quaestorio functus fuerat*. Si enim hoc tempore *Quaestor* fuisse, non εἶχεν, sed ἔχει potius scripsisset Auctor. Confirmantur haec ex ipsius etiam verbis hisce; ἀλλὰ διηγητικῶς δίκαιον ἐπ' ἐμοὶ, ὡς ἐδίκαιες σὺν ἐμοί. Ex quibus verbis apparet Isocasium Pusaei Κοιαστώρα, sive πάροδον, id est, *Assessorem* aliquando fuisse. *Quaestor* enim iste Principis, vel etiam Magistratum minorum *Assessor* erat. Procopius Goth. lib 1. Φιδελιόν τε πέμψαντες, ἀνδρας ἐν Μεδιολάνων δραμάμενον, ἢ ἐν Λιβούροις, (lego, Λιγούροις) πεῖται, διὸ δὴ Αταλαρίχῳ παρήδρεν πρότερον, (Κοιαστώρα δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην καλοῦσι Ρωμαῖοι) Βελισάριον εἰς Ρώμην ἐκάλουν, etc. *Missus itaque Fidelio, ex Mediolano, quae Liguriae urbs est, oriundo, hic vero Atalarichi olim assessor fuerat, (quam dignitatem Romani Quaestorem vocant) Belisarium ad Romanum vocant.* Belisarii vero *Assessor* erat Procopius iste, ex quo ista protulimus. Cedrenus tamen Isocasium hunc, Antiochiae *Quaestorem* facit.

Pag. 369. 19. Αἰγεάτης] Scr. *Aīgeátrēs*, ex Stephano.

Pag. 370. 5. τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν.] Raderus vertit, *accusationem ejus accepit: ego potius, Examimationem, vertendum, judicavi.*

Pag. 370. 10. αἰτῶν αὐτῷ ἐν Κωνσταντινούπολει ἔξαιτασθῆναι.] Scr. αἰτῶν αὐτὸν ἐν Κ. ἔξετασθῆναι. De Jacobo vero hoc Medico, vide Marcellinum, in Leone.

Pag. 370. 17. εἰσελθόντος πρὸ βήματος γυμνοῦ.] Corrige Chr. Alex. ubi scribitur, εἰς προδήλου γυμνοῦ.

Pag. 371. 5. τὰς κυριακὰς ἀποάκτους εἶναι.] Eadem habes apud Glycam, part. 4. in Leone I. Imp.

Pag. 371. 11. Αρδαβούριον, καὶ Πατρίμιον, τὸν τινὸς αὐτοῦ.] Corrige Zonaram, ejusque interpretationem; ubi Patricius, non pro nomine proprio, sed pro Dignitate, accipitur. Verba haec sunt: μέχοι δὲ τέλους ἀντέχειν μηδὲν οἶστε τε ὧν, εἴκων ἀνάγκη, Καίσαρα ποιεῖ, ἀπὸ πατριών, τὸν τοῦ Ασπαρος παῖδα, Αρδαβούριον δὲ ἀδελφόν. Omnino legendum, Καίσαρα ποιεῖ τὸν

Πατρίκιον, τὸν τοῦ Ασπαρος παῖδα etc. *Patricius enim, sive Patriciolus*, dictus est Asparis filius natu minor. Habemus ex Jornande, de Reb. Get. et Marcellino Com. quorum utriusque haec verba sunt: *Aspar primus Patriciorum, cum Ardabure et Patricio filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Caesare, generoque Leonis appellato, Arrianus cum Arriana prole Spadonum ensibus in palatio vulneratus interit.* Eodem modo peccat et Cedrenus olim Patricium fuisse ait Marcellinus, inde est, quia ad hunc Leonis Imp. annum xiv, (quo Marcellinus hoc factum vult) anni elapsi fuerant xxv, ex quo Consulatum gesserat Ardabures. Corrigendum etiam Chr. Alex. ubi haec mendozissima habentur. Christophorus etiam, Evagrii Interpres, Auctorem suum corruptit, ubi verba ejus pervertens, non Patricium, natu minorem, sed Ardaburium Asparis F. natu majorem, eum creare facit.

Pag. 371. 17. καὶ συμβολῆς γενομένης μετὰ τῶν ἔξκουβιτώρων.] Ista vertit hoc modo Chr. Alex. Interpres: *et communicato cum Excubitoribus consilio; pessime: nec in hoc ipso errore hic tantum est.*

Pag. 372. 6. ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινούπόλει πονίαν.] Accidit hoc Leonis Imp. anno xv, ex Vesuvii montis ignitis eruptionibus: uti ex Marcellino Comite discimus, ad dictum annum. *Vesuvius Mons Campaniae torridus intestinis ignibus aestuans, exusta vomit viscera, nocturnisque in die tenebris omnem Europae faciem minuto contexit pulvere.* *Hujus metuendi memoriam cineris Byzantii annue celebrant viii Idus Novemb.*

Pag. 372. 15. ὅπερ ἐκάλεσε νέον ἔμβολον.] De incendio hoc, vide Zon. et Cedren.

Pag. 372. 18. κατὰ Σινζηρίχον Ονανδαλούριγος τῶν Αφρων.] Lego, Ονανδάλον, δῆγὸς τῶν Αφρων. De praelio vero hoc naval i inter Gizerichum (ita enim aliis dictus est) et Basiliscum, vide Procopium, de bello Vandal. lib. 8.

Pag. 373. 2. ἦτοι λιβέρον.] *Liberorum sive libyron*, uti aliis scribitur, *Liburna*, est.

Pag. 373. 14. μετὰ τὴν ὑπατείαν αὐτοῦ, ἦν δέδωκεν ἄμα Ρουστινῷ.] *Τπατεία nummus dicitur, a Magistratibus in populum sparsus: uti supra dictum est.* Verum haec dissona sunt ab aliis historicis: Olybrius enim et Rusticus Consulatum gesserunt, Leonis Imp. anno vii; cum tamen Anthemius a Leone Romanus Imperator non constitutus fuerit, ante imperii sui annum x. Vide Marcellinum Comit. et Chr. Alex.

Pag. 374. 6. βασιλεύει.] Forte scribend. βασιλεύσει.

Pag. 374. 9. διὰ μαγιστριανοῦ.] *Μαγιστριανὸς, Magistriani*, dicti sunt, Officiales Magistri Officiorum. Vide doctissimi Fabroti Glossar. ad Cedrenum. Apud Nostrum tamen sensu latiore pro Legato quolibet, sive nuncio Regio accipi videtur: ita

infra lib. 18. Persis Officiales hujusmodi attribuit. ὅτε δὲ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Περσῶν Χοσδρόης, ἐδήλωσε τοῖς πρεσβυταῖς Ρωμαιῶν, διὰ Πέρσου Μαγιστριανοῦ, εἰσελθεῖν ἐν τοῖς Περσικοῖς, etc. Chosroes vero Persarum Rex factus, Romanorum Legatos per Magistrianum Persam monet, uti in Persidem venirent, etc.

Pag. 374. 11. ἐναντιοῦται.] Scr. ἐναντιῶται.

Pag. 375. 7. ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Ρεχίμερος ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ρώμης Μαιουρίνον.] Omnia hic pessime confundit Auctor noster: Majoranus enim, sive Majorinus, (ut noster, Graecique alii eum vocant) ante Olybrium, Occidentale habuit imperium; inter hos etiam duobus aliis intervenientibus. Regum horum Romanorum series haec est, ex Marcellino, et Jornande: Majoranus, a Marciano Imp. rex factus; Severus; Anthemius, a Leone Romam missus Imperator: Olybrius; Glycerius; Nepos; qui Glycerium, a regno dejectum, Episcopum fecit. Hunc Néponον, infra vocat Auctor, tanquam a Néponος, Néponον· eumque a Recimere Regem creatum asserit, falsissime: Recimer enim ante Olybrium, fatis concessit, teste Paulo Diacono, lib. 16. Post mensem tertium (occisi Anthemii) excruciatus languoribus et ipse (Recimer) interit. Mortuo Recimere, Olimbrius Imperator Gundibarum, ejus nepotem, Patrium efficit.

Pag. 376. 4. δυσεντερείας.] Scr. θυσεντερείας. De hoc vero Leonis morbo stupendo, vide quae Cedrenus habet.

Pag. 376. 10. ὁ αὐτοῦ πατήρ.] Chr. Alex. habet, ὁ αὐτοῦ πάππος, mendose: non enim avus, sed pater Leonis erat Zeno.

Pag. 376. 11. Περιτίον.] Scr. Περιτίον.

Pag. 376. 19. ὃν ἐνιαυτῶν ζ.] Quomodo hoc esse potuit, haud video: Chr. Alexand. tamen annos xvii. eum vixisse asserit: uterque proculdubio falso; uterque tamen Nestorianum eundem auctorem habet. Procopius enim eum, haud multos dies natum, Imperatorem salutatum fuisse, scribit: Τέλευτήσαντος δὲ καὶ Λέοντος ἐν Βυζαντίῳ, παρέλαβε τὴν βασιλείαν Λέων ὁ Ζήνωνός τε καὶ Αριάδνης τῆς Λέοντος θυγατρός, ἐς ημερῶν ἔτι ὀλίγων που ἥκινιαν ἦκαν. Auctor etiam noster supra, eum πατέριον μηκόν fuisse testatur. Imperium vero tenuit non anno toto uno. Procop. de bel. Vand. lib. 1.

Pag. 377. 4. τὸν παραμονάριον τῆς ἀγίας Ευφημίας.] Μονῆ recentioribus idem quod Monasterium; inde Παραμονάριος, Monasterii Minister; Mansionarium, vocat Anastasius. Petrum vero hunc, cognomento Κναφέα, sive Fullonem, non Euphemiae, sed S. Bassae Presbyterum fuisse; nec a Zenone Imp. Episcopum creatum, sed Leonis 1. anno septimo Episcopatum Antiochenum sibi arripuisse testatur Cedrenus.

Pag. 377. 12. ὡς ἔστι βασιλεύς.] Chr. Alexandrini Interpres ita vertit: atque inde Veredis, velut Imperator, properavit in Isauriam: ac si Imperatorium fuisse, nec exercitu, nec sa-

tellitio stipatum eum Veredis fugere. Immo summae potius Zenonis μικροψυχίας argumentum hoc ponit Auctor, eo quod, Imperator licet esset, ad laboriosum hunc, vilemque Cursum descendeleret, atque ἕπποις ταχυδρόμοις, sive Veredis, a socrus sua insidiis etiam se subduceret.

Pag. 379. 7. καὶ εἰς τὸ παλάτιον.] Verba haec, et praecedentia a Radero pessime vertuntur, cui in mentem non venit, εἰς, cum accusativo, hoc loco, ut et alibi frequentissime pro ἐν poni.

Pag. 379. 10. τὸν αὐτὸν Αρμάτιον.] Armatus iste, et Harmatius, a Scriptoribus varie dictus est.

Pag. 380. 4. Επὶ τῆς ὑπαρεῖας Θευδερίχου.] Nihil minus: Zeno enim ad Constantinopolim reversus est, vel Basilisco et Armato Coss. vel anno sequente, quo vel nulli erant Consules, ut Marcellinus Comes, vel Armatus solus Consulatum gessit, ut Victor vult; quum Theodoricus non ante septimum posthaec, vel octavum annum ad Consulatum provectus fuerit. Vide Chr. Alex. Victorem, et Marcellinum.

Pag. 380. 13. καὶ ἀνεχοίσθη ἡ θύρα.] ἀναχοίω hoc loco novo plane sensu accipitur, pro, obturo: quo etiam modo παραχοίω fere usurpatur a Jo. Tzete Chil. 1. Hist. 14.

Μόνον δὲ ταῦτας παρελθεῖν φασὶ τὸν Οδυσσέα,
Κήρω μὲν παραχοίσαντα τὰ τῶν ἔταιρων ὅτα.

Pag. 380. 23. Εἰς Εὐχάΐτα εἰς τὴν Ποντικήν.] Urbs haec varie dicta est, τὰ Εὐχάΐτα. ut hoc loco, et apud Cedrenum: ἡ Εὐχάΐτα, et Εὐχάντια etiam legitur, apud Zonaram. Theodropolis autem alio nomine deinceps vocata est, uti idem testatur Tom. 2. in Joanne Zimisca. Caeterum Cedrenus Petrum Fullonem a Zenone in Pityos relegatum, ad S. Theodorum vero in Eu-chaitis clam confugisse asserit.

Pag. 381. 2. ἐσώάγη ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος.] Eadem refert Evagrius, et ex eo Nicephorus; nisi quod, ubi Noster a Clero, illi a populo Antiocheno Stephanum occisum esse tradunt. Ubi obiter notandum, Nicephori Interpretē παιδες Αντιοχέων, qua voce Nicephorus cum Evagrio usus est, *Antiocheni pueri*, inepte reddidisse.

Pag. 382. 1. ὡς τῇ ἐμῇ βασιλείᾳ, φησὶ, πιστὰ φυλάξῃς.] Chr. Alex. habet, πῶς τῇ ἐμῇ βασ. πιστὰ φυλάξει. ad quam lectionem Codicem etiam nostrum MS. recenti manu correctum inveni. Caeterum ubi sensus aliquis inde elici poterit, lectionem veterem relinere satius est.

Pag. 382. 6. κατὰ τὸ Δέκιμον.] Chr. Alex. habet, κατὰ τὸ δέκιμον, corrupte: quod a Radero redditur, *in speciem*, etc. Caeterum τὸ Δέκιμον loci cuiusdam Circo vicini nomen fuisse videtur. Occurrit iterum infra, ubi de Illo ab Imperatrice insidiis petito mentio facta est: καὶ Ιππικοῦ ἄγομένον, ὡς ἀνέρχεται διὰ

τῶν πουλπιτῶν ἐπὶ τὸ Δέκιμον, ἔκρουσεν αὐτὸν δὲ προτραπεῖς σχολάριος, etc.

Pag. 383. 1. εἰς τὸ Γαργαζὶ ὅρος.] Chr. Alex. legit, εἰς τὸ παλούμενον Γαργαζίδην. Suspicor legendum τὸ Γαριζὶν ὅρος. Mons enim Garizin Samariae imminet; in quo celeberrimum erat templum illud a Samaritanis sacrificii, et Orationis causa frequentatum, atque causa tali extrectum. Tempore Alexandri Macedonis Manasses, Jaddi Pontificis Judaeorum frater, eo quod alienigenam duxisset uxorem, Nicasam nempe, Sanabelletis Mariae ducis filiam, ab altari pulsus est. Socero Manasses rem defert, qui ei pollicetur, si filiam suam retineret, se ei et sacerdotium conservaturum, atque etiam Pontificem, et ducem eorum locorum quibus ipse imperaret, eum creaturum. Annuit Manasses: extrecto itaque in Garizino monte templo, Sanabellet generum suum Pontificem ibidem constituit, cui exinde adhaesit populus Samaritanus. Vide Josephi Antiquit. Judaic. lib. 11. c. 8. Ad hunc montem respexit Samaritana, Joh. c. 4. dicendo, *Patres nostri in hoc monte adorarunt*, etc.

Pag. 383. 3. μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείτην.] Poenae hujus, qua Criminalibus aliquando Civili, quandoque Militari tantum, est et ubi alterutro munere fungendo interdictum fuit, frequens apud Auctores occurrit mentio. Noster etiam supra haec habet, in Marciano, qui tunultuantes Prasinos poena hujusmodi coercuit: ὅστις καὶ διάταξιν αὐτοῦ θελαν ἔξεφώνησε, (ταραχῆς γενομένης παρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους) μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους, μήτε στρατεύεσθαι, ἐπὶ ἑτη τοῖς.

Pag. 383. 5. ὁ νῖος Οὐαλέμερος.] Theuderichus, sive Theodericus, Theodemiris erat filius, Valemir vero ejus patruus erat. Vide Paul. Diac. lib. 16. et Jornand. de Reb. Get. cap. 52.

Pag. 383. 14. ὀδυήσας ἐπὶ τὴν Ρώμην.] Ista a vero aliena sunt: non Romam enim, sed Ravennam tenuit Odoacer: qua post triennalem tandem obsidionem capta, Theudericus Odoacreum, dolo licet, interemit tamen: uti testantur Procopius Gotthic. lib. 1. Paul. Diacon. lib. 16. Jornand. de rebus Geticis, cap. 57.

Pag. 383. 19. ἑτη μεζ'.] Triginta tantum annos eum regnasse asserit Jornandes, de Regn. Success. in Zenone.

Pag. 384. 1. καὶ τὰ πωδικιάλλια.] Scr. πωδικίλλια. πωδικέλλος, et πωδικίλλιον, codicillus.

Pag. 384. 3. καὶ τοὺς σηηπίονας δὲ τῶν ύπατων.] σηηπίον, et σηηπίων Scipio est; quo vocabulo Auctor Symbolum, sive Insigne Consulare signare videtur.

Pag. 385. 1. ὁ ἔγονος αὐτοῦ Αλάριχος.] Scr. Αταλάριχος. Theuderichum enim in regno exceptit nepos ejus Athalaricus, Amalasuenthae filiae, et Eutarici filius. Vide Jornand. de reb. Getic. cap. 69. Procopium etiam, Gotthicor. I. 1.

Pag. 385. 2. ὁ ἐστιν Εξαπονίτης.] Legendum, Εξαπονίτης, ut supra monuimus. Chr. Alexandrini Interpres ista Athalaricum respicere vult: Ego vero ad Theudericum potius referenda existimo, qui quidem Arianus erat: quum Athalaricus, ob aetatem teneram, (octennis enim tantum, ut Procopius Gotthic. l. 1. vel saltem vix decennis, ut Jornandes vult, ad regnum evectus est) de controversis fidei Articulis ut parum sollicitus fuerit, necesse est.

Pag. 386. 15. ὁρχηστὰς ἔμμαλους μικροὺς τέσσαρας.] Scr. ὁρχηστὰς ἔμμαλους; ut infra etiam habemus Χρυσόμαλλον, et Καράμαλλον· quae omnia a μαλλὸς, vellus, *Coma promissa*, composita videntur. Verum unde nomina ista saltatoribus, sive Pantomimis hisce indita fuerint, libenter ab aliquo ediscerem, utrum ab Insignis, sive Indumenti genere quodam, necne: propria enim eorum nomina haec non fuisse, ex Auctoris verbis sat is apparat, et quod unicuique eorum vocem ἔμμαλλον attribuit. Caramallum tamen, Pantomimum nobilem, a Scriptoribus variis memoratum invenio: inter quos Apollinaris Sidonius, Carm. 23. ad Consentium Narbonens. haec habet:

*Coram te Caramallus, aut Phabaton,
Clausis faucibus, et loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu,
Toto in schemate vel semel latebit.*

De altero illo χειρονόμῳ nihil alibi inveni; verum Caramallum hunc ipsum Auctoris nostri saltatriculum fuisse facile crediderim: hisce enim ipsis Zenonis Imp. temporibus, quo Caramallus Constantinopolim adductus est, floruit Apollinaris. Anne hunc etiam intelligat Speusippus, ad Panaretam Pantomimam scribens, apud Aristaenetus Epist. lib 1. ep. 26. his verbis: ἔνα δὲ μόνον προσφυῶς μιμονμένη τὸν Καράμαλλον τὸν πάνυ ἀπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀπειβῆ, videant Eruditii. Leontius etiam Epigrammatista Antholog. lib. 4. Caramallum quendam ὁρχηστὴν hoc celebrat carmine:

*Μονσάων δεκάτη, Χαρίτων Καράμαλλε τετάρτη,
Τερπωλὴ μεροπῶν, ἀστερος ἄγλατη.
Ομματά σοι, καὶ ταρσά ποδήνεμα, καὶ σοφά χειρῶν
Δάκτυλα, καὶ Μονσῶν ηρείσσονα, καὶ Χαρίτων.*

De Chrysomallo Saltatore nihil mihi alibi occurrit: Chrysomallam tamen saltatriculam quandam habemus, Theodorae Imperatricis, Justiniani uxoris, amicam familiarem, apud Procopium Caesariens. in Histor. Arcan. Χρυσομαλλὼ δὲ αὗτη πάλαι μὲν ὁρχηστρὶς ἐγερόνει, καὶ αὐθὶς ἐταίρα, etc. Eadem habes apud Suidam: Χρυσομαλλὼ ὄνομα ὁρχηστρίδος, εἰτα ἐταίρας. ἵκμαζεν ἐπὶ Ιουστινιανοῦ καὶ Θεοδώρας. Saltatorum autem horum usus erat ad populi oblectationem, sed praecepit ad sedandos Factionum tumultuantium frequentissimos motus. Discimus

ex Theodorici Regis ad Agapitum Urb. Praef. epistola, apud Cassiodorum Variar. lib. 1. ep. 32. ubi haec habentur: *Verum ne posthac ulla possit iterum furiosa contentio provenire, Helladius de medio voluptatem populo praestaturus introeat; habiturus aequalitatem menstrui cum caeteris Prasini pantomimis.* Vide et ejusdem lib. 1. ep. 20. ubi Helladium et Theodorum, Pantomimorum par, populi electioni proponit Theodoricus Rex. Helladius autem iste idem forsitan fuerit cum hoc ejusdem nominis saltatriculo, quem Auctor noster infra Russatis a Longino datum fuisse scribit: qui post Zenonem mortuum Romam se recipere potuerit: peregrinum enim eum illuc advenisse apparet ex dicta Theodorici Regis Epistola Cassiodor. Variar. lib. 1. ep. 20. Theodoricus autem Gothus hoc ipso erat tempore: Constantinopoli enim educatus, et a Zenone Imp. filius etiam adoptatus, ab eodem ad Italiam ab Odoacris, ejusque Barbarorum manibus liberandam missus est; quo bello post triennium absoluto, regnum Italiae longo deinde tempore tenuit: uti testatur Jornandes de Reb. Get. cap. 57. et 59. Vide etiam Paul. Diacon. lib. 16. de Gest. Roman.

Pag. 387. 3. καστελίου.] Scr. καστελλίου. κάστελλος, et καστέλλιον, pro Castello dixere Graeci recentiores.

Pag. 387. 14. ἔχοντεν αὐτῷ ὁ προτρόπεις σχολάριος.] Leg. αὐτόν. Scholarios vero, sive Scholares dictos fuisse militum manipulos quosdam, ad Imperatoris, et Palatii custodiam destinatos, non est, post tam multas doctorum virorum de hac re observationes, quod ego hic monerem.

Pag. 387. 16. ὁ σπαθάριος τοῦ Ιλλού.] σπάθη, et σπαθίον, Spatha, sive Ensis est: inde σπαθάριος, ensifer, satelles: ubique occurrit apud recentiores tum Graecos, tum Latinos.

Pag. 388. 13. καὶ κατῆλθεν ὁ πατρίνιος Ιλλούς.] Mallem, καὶ ἀπῆλθεν.

Pag. 389. 6. καὶ ἀνῆλθαν μετὰ Βησινης.] καὶ omnino redundat.

*Ibid. εἰς τὸ Παπύριος καστέλλιον.] Evagrius Eccles. Hist. lib. 3. cap. 27. rebelles hosce πρὸς τὸ Παπύριον λεγόμενον φρούριον se contulisse scribit. Jornandes etiam de Regn. Success. castellum hoc Papyrium vocat: *Additoque supersolito Isaurus dono, omnes simul conspirant contra Zenonem, cujus thesauris in Papyro castello munitissimo repertis desaeviunt.* Marcellinus item: *Leontius interrex, et Illus Tyrannus in Papyro Isauriae castello capti decollatique sunt.* Forte itaque Auctor noster scripserit, εἰς τὸ Παπύριον καστέλλιον.*

Pag. 389. 10. καὶ πρόσδον δεδωκότες etc.] Locum hunc pessime suspectum habeo, nec video quinam sensus clarus inde elici poterit: doctis itaque enucleandum permitto.

Pag. 389. 19. ἀγανακτηθεῖς.] Vocabulum hoc a nostro fre-

quenter usurpatur, diciturque de eo, qui in iram, sive offensam alicujus incidit. Ut lib. 18. μηνὶ Ιουντῷ ἐνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ ἔδεχθη ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης, Βιγίλιος, ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ ἀγανακτηθεὶς, καὶ προσφυγίᾳ χρησάμενος εἰς τὸν ἄγιον Σέργιον etc. Exempla passim occurunt. Quod autem hoc loco dicit, ἦν ἀγανακτηθεὶς, ad finem ejusdem lib. 18. inquit, ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν, de Belisario verba habens: καὶ ἀμφοτέρων συσχεδέντων, etc. κατεῖπον Βελισσαρίου τοῦ πατρικίου· καὶ ἐκ τούτου ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν.

Pag. 390. 7. διαδέχεται τις ἀπὸ Σιλεντιαρίων.] Verba haec sonant, ac si Anastasius Silentiarii officio dudum functus fuisset: quomodo etiam invenimus ὁ ἀπὸ ὑπάτων, ἀπὸ νοταρίων, de eis scilicet dictum, qui muneribus istis jamiam defuncti sunt: quod ei proprie etiam in sequentibus dictum est de Pelagio Patricio, qui Silentiariorum gradus omnes praetervectus, ad Patriciam jam dignitatem ascendisset. Omnes tamen Scriptores alii eum ex Silentario Imperatorem salutatum tradunt. Vide Marcellin. Zonar. Cedren. Chr. Alex. Victor. Tununens. alios.

Pag. 390. 17. παρεοχόμενος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.] Mallem διὰ τῆς ἐκκλ. uti habet Chr. Alex.

Pag. 391. 1. δυσεντερίᾳ ληφθεὶς.] Ita etiam Chr. Alex. Evagrius tamen Zenonem Imp. Comitali morbo correptum diem suum obiisse perhibet: τοῦ Ζήνωνος τοίνυν ἅπαιδος τελευτήσαντος ἐπιληφείας νόσῳ μετὰ ἔβδομον καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἥλπισε μὲν Λογγῖνος etc. Cedrenus tamen eum miro quodam modo sublatum perhibet.

Pag. 392. 8. Εν τῷ δεξιῷ ὄφθαλμῷ ἔχων τὴν κόρην γλαυκήν.] Eandein Anastasii τοῦ δικόδου appellati causam assignat Zonaras, licet singulo oculo colorem suum assignando a Nostro discrepet. Zonaras enim haec habet: δίνορος δ' ἐκαλεῖτο ὁ Αναστάσιος, ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρες τῶν ὄφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαιὰ πρὸς τὸ γλαυκότερον ἔχομάτιστο.

Pag. 393. 22. καὶ Λογγινίνην τὸν χωλόν.] Lilingis iste a Marcellino dictus est: *Dum bellum paratur Isauricum, dumque Isaurici imperium sibi vindicare nituntur, in Phrygia juxta Cotaeum civitatem, unde confluunt, Lilingis, segnis quidem pedes, sed eques in bello acerrimus a Romanis primus in praelio trucidatus: etc.*

Ibid. καὶ Κόνωνα τὸν Φουσκιανὸν τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Απαμείας.] Cononem hunc τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Απαμείας ideo vocat Auctor, quia Episcopali functione militari munere commutata, Longino Isauro, Isaurus et ipse belli hujus socium sese adjunxerat: vide Evagr. Histor. Eccles. lib. 3. cap. 35. et Nicephor. lib. 16. cap. 36. Conon vero iste et Longinines, sive Lilingis, de quo su-

pra, inter captivos numerandi non sunt; proximis enim verbis praelio eos cecidisse scribit Auctor noster: in versione itaque nostra verba haec, [aut occiderunt, aut] omnino supplenda judicavimus, quo Auctoris mentem clariorem redderemus.

Pag. 393. 24. ὅτε ὑπήντησαν] Forte scribendum, ὅτε γὰρ ὑπήντησαν. sensus enim aliter claudicare videtur.

Pag. 394. 8. ἐποίησε χρυσοτέλειαν τῶν λούγων.] Χρυσοτέλεια τῶν λούγων auri quantitas quaedam, pro jugeris singulis per imperium a Vectigalibus pensa fuisse videtur. De Tributo hoc, vide Evagr. Histor. Eccles. lib. 3. cap. 42. et Nicephor. lib. 16. cap. 44. Justiniani temporibus quandoque in specie, quandoque auro, pro loci cuiusque consuetudine, pendebatur; ut appareat ex ejusdem Novell. XVII. Αναγκάσεις δὲ τοὺς δημοσίους πρόσωπας, ἵνα τοὺς ἀπαιτητὰς, ἐν ταῖς ἑστῶν ἀπολαῖς φανερὰ ποιεῖν ἀπαντά ἐφ' οἷς αὐτὰς διδόσει, τοντέστι τότε ποσὸν τῶν λυγοκεφάλων, ἥτις λούγων, ἥτις λυγαλίων, ἥτις διπλωσθήποτε ἀνά αὐτὰ κατὰ χώραν καλοῦεν, καὶ ὑπὲρ τίνων αὐτὰ καὶ ποίων χρείων ἀπαιτοῦσι, καὶ τὸ τῶν δεδομένων ποσὸν, εἴτε ἐν εἰδεσεν, εἴτε ἐν χρυσοῖς.

Pag. 394. 10. καὶ διατρέφεσθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.] Novum prorsus locutionis genus; pro, καὶ ἀναλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, sive, καὶ ἀπ' αὐτῶν διατρέφεσθαι τοὺς στρατιωτας, aut quo simili.

Pag. 394. 15. ἐκέλευσεν ἄρμα πατ' αὐτῶν ἔξελθεῖν.] τὸ ἄρμα et τὰ ἄρματα plurali numero apud recentiores frequentissime occurunt: hoc tamen loco ἄρμα pro *Exercitu*, seu, *Militibus armis instructis*, ponitur.

Pag. 394. 19. τὴν τοῦ ἀνδρὸς τόλμαν.] Unum reliquis omnibus audaciorem hic immuere videtur Auctor: et quidem, Maurum, hunc dictum ait Chr. Alexandrini Auctor, his verbis: ἐν οἷς εἰς Μαῦρος ἔρδιψεν ἐπάνω τοῦ βασιλέως· καὶ ἔξεφ. etc. quae verba apud nostrum desiderari videntur.

Pag. 395. 4. προσχθέντος ἐπάρχον πόλεως.] Chr. Alexandrini Interpres hæc vertit, *Producto urbi Praefecto* etc. male. Caeterum textus ipsius lacuna ex hoc nostri loco suppleri potest.

Pag. 395. 8. χειμεντῆς ὑπάρχων.] Ita etiam Cedrenus: τότε καὶ ἀνήρ τις χειμεντῆς, ἐν τῷ τῆς χείμης τεχνῶν, etc. utrobiique per ει diphthongum. Salmasius tamen Plinian. Exercit. in Solin. per η scribendum contendit.

Pag. 395. 10. καὶ ἄλλα ἔωδα] Ser. ἔωδια, uti ipse etiam infra habet. Cedrenus legit, καὶ ἔτερα εἶδη χρυσά. ἔωδια vero hoc loca Idola, vel Imagunculas significat.

Ibid. θησαυρὸν γέμοντα τοιαῦτα ἔωδια ὄβρυζα.] Ita etiam infra habemus, καὶ ἔγόμωσεν αὐτὰ Οὐννικὴν καὶ Γοτθικὴν χεῖσα. Verum ista ἀσύνταcta sunt: dicendum, γέμοντα τοιούτων ἔωδιων ὄβρυζων.

Pag. 395. 12. καὶ ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα.] Infra habe-

mus, καὶ ἐκόμβωσε πάκει πολλοὺς ἀργυροποράτας· α κόμβος, κομβώ formatur. Κόμβος vero habemus apud Jo. Meurs. Glossar. Graeco-barb. qui tamen non explicat. Hesychio κόμβος est κόσμυμβος, ἔκπωμα, Nodus, Poculum: Crumenam quoque quandoque significare ex eodem colligere licet, unde Κομβολύτης, βαλαντιούμος, Crumeniseca, apud eundem. κομβώσασθαι tamen idem reddit στολίσασθαι, Vestire, ornare: quo sensu etiam occurrit 1 Pet. 5. 5. Πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε. Hoc Auctoris nostri loco κομβώ, Emungo, malis artibus lucifacio, sonare videtur.

Ibid. ὅτινι παρονύμην ἔθηκαν οἱ Αντιοχεῖς Βαγονλάν.] παρονύμην dicit, pro παρωνυμίᾳ. Quidnam vero vocabuli sit Βαγονλάν; Gregorius noster Bajulum, reddendum existimavit: quid si, Vagulum, legerenius, i. e. Circitorem, Circumforaneum? V, enim in B, frequentissime mutant Graeci, in dictionibus a Latinis mutuatis: unde Βαγεύειν dicunt, pro Vagari; βῆλον, pro Velum, βέντος, Ventus, βίγλα, Vigilia, aliaque similia quamplurima. Verum de his videant Eruditi.

Pag. 395. 17. διὰ μαργαρίτων ὡν τὸ κούρωμον αὐτοῦ.] Scr. ὃν κούρωμον, vel, ut alii habent, κούρωμον, Capistrum, est, sive Fraenum: Hesychius, ἐν κημῷ, ἐν κούρωμῳ. κημὸς vero species fraeni est, apud eundem: Κημὸς, πλευτὸν ἄγγειον, etc. καὶ γνιαικεῖον προκόσμημα, καὶ εἶδος χαλινοῦ· hoc tamen loco eam tantum fraeni partem significat, quod Capistrum vocant.

Pag. 395. 18. καὶ ἔξωρισεν αὐτὸν εἰς Πέτρας.] Palaestinae Tertiae est haec urbs, uti ex Auctore nostro discimus infra; Ομοίως δὲ καὶ ὁ πατριάρχης Αντιοχείας Φλαβιανὸς, ὡς Νεστοριανὸς, ἔξωρισθη εἰς Πέτρας, πόλιν οὗτω παλουμένην, οὗσαν τῆς τοιτης Παλαιστίνης. Evagrius etiam Eccles. Histor. lib. 3. cap. 31. ὁ Φλαβιανὸς ἐκβάλλεται παταποιθεὶς Πέτρας οἰκεῖν, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τῶν Παλαιστίνων κειμένας.

Pag. 395. 22. ἀπὸ φακτιονάριών Κωνσταντινουπόλεως.] Φακτιονάριοι, Factionarii, sunt Aurigae, qui Factionibus in Certaminibus Circensibus currus agitantes officium suum praestabant.

Pag. 396. 3. σταῦλον.] σταῦλος et σταῦλον, Stabulum. Vide Meursium.

Pag. 396. 13. τῶν ἀπὸ κομμερκιαρίων Προκόπιον.] Lego, τὸν ἀπὸ κομμερκιαρίων. κομμέρκιον, Commercium, Tributum: inde κομμερκιάριος, Commerciarius, qui Tributa colligit.

Pag. 396. 15. ἀπὸ θείου τύπου νυκτέπαρχον.] Nycteparchos, Praefectus erat Vigilum: Hujus potestas postea a Justiniano abrogata est, et pro eo Praetor substitutus; uti Auctor infra, lib. 18. περιηρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ Nycteparchον ἀρχὴ, καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Πραττωρ. Nycteparchi nomen Justinianus reprobans, eum πραττωρα τοῦ δήμου, Praetorem plebis vocare voluit. Vide Novell. Constitution. XIII.

Pag. 397. 8. λαβόντες εἰς προβαταρέαν.] *Infra etiam, lib. 18. τὸν δὲ Αλέξανδρον καυλοτομήσας, ἐπόμπευσεν εἰς προβαταρίαν· προβαταρέα, sive προβαταρία, Lecticula est, a πράβατος.*

Pag. 397. 19. εἰς Αλεξανδρείαν τὴν Καμβύσου.] *Ubinam tandem terrarum sita erat haec urbs? Alexandrias XII enumerat Chr. Alexandrini Auctor, XVIII Stephanus de Urbibus; hujus tamen Nostrae ibidem mentio nulla.*

Pag. 397. 21. ἔξεβαλον τὰ συκότια αὐτοῦ.] *Vocabulum hoc nullibi mihi occurrit; ob eam tamen, quae inter haec est, similitudinem, τὰ συκότια *Testiculos* vertere ausus sum. Certe Bacchum *Ficulna Pudenda*, sive *Testiculos*, et mentulam ex pelle cervina conjectam sibimet applicasse testatur Isac. Tzetzes in Lycophron. de Baccho, Polyhymno cuidam sui copiam facere, post inventam matrem suam, promittente, mentionem faciens his verbis: τελευτήσαντος δὲ Πολυνύμου, Διόνυσος θέλων πληρῶσαι τὴν ὑπόσχεσιν, σύκινα αἰδοῖα προσῆψεν ἔσυντῷ, καὶ φαλλοὺς δερματίνους ἔλαφων.*

Pag. 398. 3. Εἰρηναῖον τὸν Πενταδιαστήν.] *Irenaeus iste, ὁ Πενταδίας, a Theophane, et Chr. Alexandrini Auctore appellatur: Τούτῳ τῷ ἔτει (anno scil. Justiniani Imp. III) Σαμαριτῶν στασιασάντων, καὶ ποιησάντων ἔσυντος βασιλέα καὶ Καίσαρα, ἐπέμφθη Εἰρηναῖος ὁ Πενταδίας στρατηλάτης, καὶ ἐθανάτωσε πολλοὺς, etc. Chron. Alex. in Justiniano.*

Pag. 398. 5. τὴν λειτουργίαν τοῦ λεγομένου Χενσαργύρου.] *De Tributo hoc, ab Anastasio Imp. abolito copiose Evagrius, Eccles. Hist. lib. 3. cap. 38. et post eum Nicephor. lib. 16. cap. 40. Zonar. in Anastasio et Cedrenus.*

Pag. 398. 7. ἀντεισάξεις ταῖς Θείαις λαργιτιῶσι πρόσοδον ἀντ' αὐτοῦ.] *Θείαι λαργιτίωνες istae Fiscus erat, sive Thesaurus Imperatorius, ex quo sumptus in publicum impendebantur. Reditus enim Imperatoris trium erant generum, ut nos docet Scholiastes Basilic. Eclog. 7. πατριμόνια, *Patrimoniales*, ut Domus, Praedia, et quaecunque Jure haereditario ei obtigerunt; πριβάτα, *Privati*, ubi proventus publici Imperatori cesserunt in usum privatum; et λαργιτίωνες, τοντέστιν ὅπου αἱ δημοσίαι εἴσοδοι εἰς δημοσίας ἀναλίσκονται χρείας, καὶ τοῦ κοινοῦ. Et *Largitiones*, ubi Proventus Publici in usum Publicum impendebantur.*

Pag. 398. 10. κατὰ πόλιν τῆς Ρωμανίας.] *Ut Constantinopolis, *Nova Roma*, ita etiam Imperium Constantinopolitanum, *Romania*, dicebatur: et Imperio Orientali subditi omnes *Romanos* sese appellarent.*

Pag. 398. 13. ὑπὸ Κωάδου βασιλέως Περσῶν.] *Procopio, Cedreno, et quibusdam aliis, *Cabades*, dicitur.*

Pag. 398. 20. καὶ Πατρίουν στρατηλάτην — καὶ Τπάτην.] *Scr. *Πατρίουν*, — καὶ *Τπάτιον*. Vide Procop. Gothic. lib. 1. et Marcellini Chron.*

Pag. 399. 13. ἐτείχισε τὸ Αργάς, χωρίον ὄντα etc.] Scr. ὅν, uti et infra: Urbs vero Αργάς Procopio, Evagrio, Nicephoro, Cedreno, aliisque, praeter Chr. Alexandr. Auctorem, omnibus dicta est.

Pag. 399. 19. πόκειθεν ἔχει τὸ ὄνομα.] Eandem nominis hujus occasionem assignat, praeter alios, Evagrius etiam, Hist. Eccles. lib. 3. cap. 37.

Pag. 399. 20. λαβόντα] Legendum, λαβόν.

Pag. 400. 1. καθαιρέθη Ευφήμιος.] Scr. καθηρέθη, uti et in sequentibus: hunc vero *Euthymium* vocat Cedrenus, falso.

Pag. 400. 2. ὅστις καὶ αὐτὸς καθαιρέθη ὡς Νεστοριανός.] Imo tres hi Episcopi Orthodoxi, Euphemius, Macedonius et Flavianus, ab Imperatore Haeretico, (Synchyticorum enim sectator erat) ut Synodi Chalcedonensis defensores, thronis suis deturbati, et in exilium missi sunt. Vide Victor. Turonens. Marcellin. Zonaram et Cedrenum.

Pag. 400. 8. ἀπὸ μοναχόντων.] Marcellinus: *Severus Eutychetis perfidiae, Anastasio Caesare volente, sedem Flaviani Antistitis, ex Monacho Episcopus, occupavit.* Annus hic erat Christi vulgaris DXXIII, Clemente et Probo Coss.

Pag. 400. 13. ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων.] Notandum est, hanc dicendi formulam, ἀπὸ ὑπάτων, quandoque Consulem *Ordinariū*, eum scilicet qui jamdudum hac functus fuerit dignitate; quandoque vero *Codicillarem* tantum, sive Honorarium signare Consulem: uti nos monet doctissimus Alemannus, in Notis suis ad Procopii Histor. Arcan. quem vide.

Pag. 400. 15. καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτῶν τοὺς λεγομένους Βίνδιας.] *Vindex*, Vectigalium exactor. Inter ea quae ab Anastasio Imp. male gesta sunt, *Vindices* hosce in Remp. introductos, cum Vectigalium exactiones antea a Curialibus per singulas civitates fierent, ponit Evagrius, lib. 3. cap. 42. περιεῖλε δὲ καὶ τὴν τῶν φόρων εἴσπραξιν ἐκ τῶν βουλευτηρίων, τοὺς καλονυμένους Βίνδιας ἐφ' ἐκάστη πόλει προβαλλόμενος, ἐσηγήσει φασὶ Μαρίνου τοῦ Σύρου, τὴν κορυφαῖαν διέποντος τῶν ἀρχῶν, ὃν οἱ πάλαι ὑπαρχον τῆς αὐλῆς ἐκάλουν· ὅτεν κατὰ πολὺ οἵτε φόροι διεδρύνησαν, τάτε ἀνθη τῶν πόλεων διέπεσε, etc. Vide etiam Nicephorum, lib. 16. cap. 44.

Pag. 400. 17. προεκειρόσατο κόμητα λαρυτίονων.] Comitum in Imperio Orientali multiplex erat dignitas: Vox autem Primiariū quendam in re unaquaque signare videtur. Quae vero Λαρυτίωνες sint supra diximus.

Pag. 400. 19. ἐποίησε φολλεῷ προχωρεῖν.] De hoc Marcellinus, ad Anastasiī Imp. annum 7. *Nummis, quos Romani Terentianos* (leg. Teruntianos) *Graeci Phollerates* vocant, *Anastasius Princeps suo nomine figuratis, placabilem plebi commutationem distraxit.* φόλις autem, sive φόλλις, uti infra lib. 18. scribitur,

idem est, quod ὄβολός. Suidas: ὄβολοι εἰσιν ἃς καλοῦσι φόλλεις. Procop. etiam Arcan. Hist. ἀ δὲ καὶ ἐς τὰ πέριπτα τοῖς βασιλεῦσιν εἴργασται, οὐ μοι παριτέον οὔματι εἶναι. τῶν γὰρ ἀργυρωμάτων πρότερον δέκα καὶ διακοσίους ὄβολους, οὓς φόλλεις καλοῦσιν, ὑπὲρ ἐνὸς στατῆρος χρυσοῦ προτεσθαι τοῖς ἔνυμβάλλουσιν εἰωθότων, αὐτοὶ ἐπιτεγνώμενοι κέρδη οἰκεῖα, ὅγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν μόνονς ὑπὲρ τοῦ στατῆρος δίδοσθαι τοὺς ὄβολους διεπράξαντο. Erat autem Follis XII pars Siliquae: Siliqua vero Nomismatis, sive Aurei Solidi pars est XXIV. Vide Scholiasten Basilic. Eclog. 23. apud Meurs. in voce μιλιαρίσιον.

Pag. 401. 10. μὴ ποιεῖν τινα ἔγγραφον ποπιδερμίας.] Et in proximis, μήτε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποπιδέρμου ὄνομάζεσθαι. Nova prorsus, mibique inaudita sunt haec vocabula: a δέρμα tamen, quod *Cutem* signat, et ποπη, *Sectio*; *Incisio*, composita videntur: adeo ut ποπιδερμία, *Cuticidium*, reddi posse videatur. Quoniam vero Lege hac cautum fuit, ne quis *Liber homo Servus fieret*, Judaeos praecipue eam respicere existimo. Hos enim Servos emere, eosque circumcidere consuevisse, colligimus ex Lege quadam de hac re a Constantio et Constante Impp. lata, quam nobis exhibit Cedrenus, his verbis: *Κωνστάντιος δὲ καὶ Κάνστας ἐνομοθέτησαν, Ιουδαῖον μὴ ὀψεῖσθαι δοῦλον· ἐπεὶ ἀφαιρεῖσθαι αὐτὸν εἰς τὸν δημόσιον λόγον. εἰ δὲ καὶ περιτεμεῖν τολμήσει δοῦλον, ξίφει τιμωρεῖσθαι, καὶ τὴν τούτον δημεύεσθαι οὐσίαν. Constantius et Constans legem tulerunt, Ne quis Judaeus servum emeret: Emptum publicari jussérunt. Si quis circumcidere Servum ausus esset, gladio feriri, et bona ejus publicari.* Lex itaque ista, a Constantio et Constante Impp. primitus lata, ab Anastasio tandem denuo forte proposita fuerit.

Pag. 402. 3. ἐνωράννησε Βιταλιανὸς ὁ Θράξ.] Thracem hunc faciunt etiam Evagr. lib. 43. Nicephor. lib. 16. cap. 38. et Zonaras: Marcellinus tamen in Chronico, et Jornandes de Regn. Success. Scytham eum fuisse volunt.

Pag. 402. 5. καὶ Μυσίαν.] Scr. *Mysian*. Evagrius interim corrigendus, lib. 3. cap. 43. ubi legitur καὶ Μυδίαν.

Pag. 402. 12. Κύριλλος Ιουλλιουκιανός.] Forte scribendum, ὁ Ιλλυρικιανὸς, *Illyricus*, vel *Illyricianus*, quomodo recentiores locuti sunt. Ita habemus apud Marcellinum in Chron. ad annum 499. *Aristus Illyriciana ductor militiae: et ad an. 530. Mundo, Illyriciana militiae ductor, etc.*

Pag. 402. 19. πορταρίων.] πόρτα, *Porta*; inde πορτάριος, *Portarius*, qui portam custodit.

Pag. 402. 21. καὶ παρέλαβεν τὸν στρατηλάτην Θράκης Κύριλλον, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν.] Marcellinus in Chronico: *Cyrillum loquacem magis, quam strenuum militia ductorem, inter duas pellices Vitalianus reperit dormientem, eumque mox abstractum cul-*

tro Getico jugulavit. Vide tamen Evagrium etiam, lib. 3. cap. 43. et Nicephorum lib. 16. cap. 38. qui rem aliter narrant.

Pag. 403. 4. Σωσθένην.] Scr. Σωσθένιον de loco hoc vide quae supra annot. ad lib. 4.

Pag. 404. 19. ὁίπτετε.] Scr. ὁίπτητε.

Pag. 405. 1. καὶ ποντίζονται αὐτανδρα.] Hesychius: *Aυτανδρον*, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν.

Pag. 405. 5. ὅπου λέγεται τὸ Βυθάριν.] Scr. *Βυθάριον*. Evagrius de hac navalium pugna verba habens, lib. 3. cap. 43. καὶ ποῶτα μὲν ἀνεκάχενεν εἴτα μετὰ τοὺς ἔπιλους καὶ τοὺς ἀκροβολισμοὺς μεταξὺ τοῦ δυοῖν στρατοπέδοιν, ναυμαχίας καρτερᾶς συστάσης περὶ τὰ καλούμενα *Βυθάρια*, φεύγει μὲν προτροπάδην πρόμιναν κρουσάμενος ὁ *Βιταλιανὸς*, etc. *Bythias* etiam dictus est locus iste, ut ex Dionysii Anaplo nos docet Petr. Gyllius de Bosp. Thrac. lib. 2. cap. 9. *Deinde est Calamus, et Bythias: ille a Calamorum multitudine, hic ab alta protectione promontiorum circumcurrentium nominatur.* Idem tamen sui oblitus, de Topograph. Constantin. lib. 4. cap. 10. *Vitharia* locum hunc vocat, Vitaliani profligati historiam ex Evagrio recitans.

Pag. 405. 10. ὅτι ὑπὸ πυρὸς αἰφνίδιον ἀνάπτονται τὰ ἔστρων πλοῖα.] Navalis hujus victoriae, quam Anastasius Imp. Procli Mathematici ope adversus Vitalianum adeptus est, meminit etiam Zonaras: qui tamen non sulphure vivo navibus injecto, sed speculis Ustoriis eam effectam tradit: κατόπτρα γὰρ ἄδεται χαλκεῦσαι πυροφόρα ὁ *Πρόκλος*, καὶ ἐπὶ τοῦ τείχους ταῦτα ἀπαιωρῆσαι κατέναντι τῶν πολεμίων νεῶν. τούτοις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων προσβαλουσῶν, πῦρ ἐκεῖθεν ἐκπεσανοῦσθαι, καταφλέγον τὸν νηττῆτην τῶν ἔναντίων στρατόν. Nam specula ex aere fabricasse ustoria fertur *Proclus*, eaque de muro e regione hostilium navium suspendisse: in qua cum solares radii impegissent, ignem inde fulminis instar erumpentem classiarios, ipsasque naves hostium combussisse. Verum non satis video, quo pacto fidem istis adhibere possimus, Marcellinum legentes, hujusce aevi scriptorem; Justiniani enim adhuc Patricii cancelllos se egisse, testatur ipse. Hic itaque, de hac Vitaliani invasione verba faciens, haec habet: *Mis- si sunt ad Vitalianum Senatores, qui pacis cum eo leges componerent: nonaginta auri pondera, exceptis regalibus muneribus, pro precio tunc accepit Hypatii.* Et paulo post: *Magister militum Vitalianus per Thraciam factus, Hypatium quem captivum catenatumque apud Acres castellum tenebat, reversus suo remisit avunculo.* Victor etiam Turonensis, hujus aequalis, licet non precio Vitalianum amotum dicat, armis tamen propulsatum omnino negat: *Vitalianus Comes cum manu valida Barbarorum Constantinopolim veniens, in Sosthene sedet: qui non aliter postulatus pacem Anastasio Imperatori promittit, nisi prius defensores Synodi Chalcedonensis relegatos exilio sedibus propriis reddat,*

etc. Verum cum Victor haec Anastasii Imp. an. xxiv. gesta narrat, Marcellinus ad annum sequentem, Anthemio et Florentio Coss. ea refert.

Pag. 406. 5. ὅντα] Scr. ὅν.

Pag. 406. 10. ἔθνος πολεμικότατον.] Scr. πολεμικώτατον· de hac vero Hunnorum Sabirorum irruptione, vide Marcellinum, Victorem Turonens. Evagrium lib. 3. cap. 43. Nicephor. lib. 16. cap. 38. et Cedrenum. Munificentiae tamen hujus Imperatoris in Vectigales spoliatos, de qua Auctor paulo infra, apud istos ne verbum quidem.

Pag. 407. 3. ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς.] Τρισάγιος, Hymnus est, Graeca Ecclesia decantari solita. Verba autem erant haec: Αγιος ὁ Θεὸς, ἄγιος ἴσχυρὸς, ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς· his Petrus Fullo, Ecclesiae Antiochenae sub Leone Imp. antistes, clausulam hanc post ἄγιος ἀθάνατος, addidit; Χριστὲ βασιλεῦ, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς· postea vero in exilium pulsus, cum tandem denuo a Zenone Episcopatu suo restitutus fuisse, his omissis, Χριστὲ βασιλεῦ, reliqua retinuit, nempe ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. Cedrenus: πρότερον δὲ προσέθηκε [Πέτρος ὁ Κναφεὺς] τῷ τρισάγιῳ, Χριστὲ βασιλεῦ, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. ὕστερον δὲ ἐλθὼν. περιεῖλε τὸ, Χριστὲ βασιλεῦ. Deinceps itaque clausulae hujus additio apud Antiochenses, Ecclesiasque Orientales obtinebat; unde a Constantinopolitanis, et Occidentalibus, Theopaschitae, dicti sunt Orientales. Passianos eos vocat Marcellinus: *Die Dominico, dum jubente Anastasio Caesare per Platonem in Ecclesia pulpito insistentem in hymnum Trinitatis Dei Passianorum Quaternitas additur, multi Orthodoxorum pristina voce psallentes, perfidosque praeeones clamoribus objurgantes, in ejusdem Ecclesiae gremio caesi sunt.* Vide Evagrium lib. 3. cap. 44. Nicephorum lib. 16. cap. 45. Victorem, et Cedrenum.

Pag. 407. 14. πραιδεύσαντες τὰ αὐτοῦ δημόσια.] Δημόσια hic Aeraria vertimus: Τραπεζῆς enim, et Λογοθέτης, id est, Publicarum Rationum Minister, sive Vectigalium Curator, erat Marinus, uti Auctor noster supra: ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς πουφίσας Ιωάννην τὸν Παφλαγόνα ἐκ τοῦ τραπεζεύειν τὰ δημόσια χαρτία τῶν πραιτωρίου τῶν ἐπάρχων, ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπατῶν, ἀντ' αὐτοῦ ποιήσας τραπεζῆν, καὶ λογοθέτην Μαρίνον τὸν Σύρον.

Pag. 407. 21. παὶ ἀνελθών.] Scr. ἀνῆλθεν, uti habet Chr. Alex.

Pag. 408. 7. τοὺς δὲ ἔρευμάτισε.] Scr. ἔρυμάτισε. ἔρυμα, et ἔρυμα, Custodio; unde ἔρυμα, Custodia salva, sive Carcer. Hesychius: ἔρυμα, ὀχύρωμα, φυλακὴ, κάλυμμα, φύλαγμα· ab ἔρυμα vero Auctor noster verbum ἔρυματίζω formavit.

Pag. 408. 13. εὐσχήμων.] Chr. Alex. a Radero editum habet λευσχήμων corrupte: Chr. idem ex Jos. Scaligeri edi-

tione legit λευχείμων ad quam lectionem nostram emendandam censeo.

Pag. 408. 16. ἀπληστίαν σου.] Cedrenus habet, πακοπιστίαν σου.

Ibid. ἀπαλεῖφω δεκατέσσαρα.] Ita etiam Chr. Alexandr. Cedrenus legit, τέσσαρες καιδενα ἔτη. Constantinus Manasses:

Σὴν δὲ πακίαν μυσαχθεὶς καὶ βεβηλοτροπίαν,
Εκκόπτων ὑπεξέκουψε τοὺς χρόνους τῆς ζωῆς σου,
Καὶ χρόνους ἐκολόβωσε τέσσαρας πρὸς τοὺς δέκα.

Καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ἀπήλευθε τούτους ἀπὸ τοῦ χάρτου.

Pag. 408. 18. παὶ διυπνισθη ταραχθείς.] Chr. Alex. habet, παταράργαεις mendose.

Pag. 409. 3. ὅπισθέν μον ἔλθων χοῖρος.] Justinum, Anastasii in imperio successorem, ista notant: quem συφορβόν, subulcum fuisse vult Zonaras: Ανεῳδόηθη δὲ βασιλεὺς Ιουστῖνος ὁ Θρᾷξ, γονέων μὲν ἐκφύς ἀσήμων παὶ ἀφανῶν, αὐτὸς τὸ πρότερον αὐτονομῶν, ἦ βουνόλος τυγχάνων παὶ συφορβός. Certe loco humili, imo sordido natum, agrisque exercendis tantum assuetum fuisse eum, asserit Procopius, Arcan. Histor.

Pag. 409. 19. ὃν ἐνιαυτῶν ἐννεικόντα.] Zonaras dicit Anastasium octoginta octo tantum annos vixisse: uti etiam et Victor Turonens. Anastasius Imperator intra palatum suum tonitrurorum terrore fugatus, et coruscationis jaculo percussus, in cubiculo, quo absconsus fuerat, moritur, et cum ignominia absque consuetis exequiis ad tumulum ducitur, anno vitae suaे xxix. Marcellus vitae ejus annorum numerum incertum relinquit; octogenario tamen majorem obiisse testatur.

Pag. 410. 3. ὄντια ὁ στρατὸς τῶν φυλαττόντων τὸ παλάτιον πελεύσει Θεοῦ, ἔξονυβιτόρων.] Ita etiam Chr. Alexandr. Εξονυβιτορες, Excubitores, Milites erant Praetoriani, Palatio, atque Imperatori tutando destinati; atque ideo ὁ στρατὸς τῶν ἔξονυβιτόρων etc. ab Auctore dicuntur. Graecis σωματοφύλακες vocantur. Horum vero Praefectus erat Justinus. Evagrius lib. 4. cap. 1. de Justino Imp. haec habet: ὑπὸ τῶν βασιλικῶν σωματοφυλάκων ἀναδόηθεὶς, ὄντερ παὶ ἡρκεν, ἥγεμων τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τάξεων παθεστώς infra etiam nostro κόμης ἔξονυβιτόρων dicitur.

Pag. 410. 6. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη θ', παὶ ἡμέρας εἰκοσιδύνο.] Victor Turonens. annos viii, et menses ix. Justinum regnasse asserit: forte de annorum numero quibus solus imperavit intelligendus est: cum enim Justinus annos octo, menses novem, et dies tres regnasset, Justinianum sororis filium in Imperii societatem adscivit: ut Evagrius testatur, lib. 4. cap. 9. Post quod tempus menses etiam quatuor superfuit, ut ex eodem Evagrio discimus, loco citato; ubi etiam eum annos ix integros, cum tribus tantum diebus, regnasse affirmat: sibi scilicet hac in re parum constans. Julii enim die ix, Aerae Antiochenae DLXVI.

anno, Indictione scilicet xi, secundum Evagrium ipsum Imperator renunciatus est Justinus: Kalendis autem Augusti Aerae Antiochenae DLXXV, id est, Indictione v, secundum eundem, diem obiit. Totum itaque regni ejus tempus ix annos, diesque insuper xxii, uti Noster recte, complexum est. Marcellinus tamen ad novem imperii ejus annos, menses etiam duos addit.

Pag. 410. 8. ἀγράμματος δέ.] Hujus rei testem locupletem habemus Procopium, Justini coaevum, Arcan. Hist. ἐπειδή τε ὁ βασιλεὺς [Αναστάσιος] ἔξ ἀνθρώπων ἡφάντιστο, αὐτὸς [Ιουστῖνος] τῇτης ἀρχῆς δυνάμει τὴν βασιλείαν παρέλαβε, τυμβογέρων μὲν γεγονὼς ἥδη, ἀμάθητος δὲ γραμμάτων ἀπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος ὅν.

Pag. 410. 11. τὸν τοῦ αὐτοῦ Αμαντίου δομέστικον.] Δομέστικος, *Domesticus*: licet vero vocabulum hoc dignitatis etiam erat, hoc tamen loco οἰκεῖον sonare puto, uti habet Zonaras: μετὰ δέ γε τὴν τελευτὴν Αναστάσιον, βουλῆς γενομένης περὶ προζειρίσεως βασιλέως ὁ εὐνοῦχος Αμάντιος etc. Θέλων Θεοκριτιανόν τινα [Θεόκριτον alii] οἰκεῖον αὐτῷ ὄντα βασιλεῦσαι, χρήματα τῷ Ιουστίνῳ παρέσχε διανέμειν τοῖς στρατιώταις, etc. Constantinus Manasses Theocritum Amantii consanguineum fuisse vult, de Justino ista praeferens:

Λαβὼν γὰρ, ὡς φασι, πολὺν χρυσὸν ἔξ Αμαντίου,
Τηῆρχε δὲ πραιτόριος Αμάντιος ἐκεῖνος,
Καὶ κελευσθεὶς τοῖς τάγμασι τούτον κατακενῶσαι,
Ως ἀν περιποιήσαντο τὸ κράτος Θεοκριτῷ,
Τῷ ποινωνοῦντι τῶν αὐτῶν αἰμάτων Αμαντίῳ,
Ἐκ τῶν ὄθνείων ἔστηται τὴν βασιλείαν.

Vide etiam Evagrium, lib. 4. cap. 2.

Pag. 411. 1. εἴλατο.] Lego, εἴλοντο, uti habet Chr. Alex.

Pag. 411. 17. τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔφυγε Σέβηρος.] Victor. Tur. Severum Justini Imper. anno tandem vi, Justino et Appione Coss. asserit: *Antiochenae Ecclesiae Severus, Chalcedonensis Synodi obtrectator, quum a Justino Imperatore quaereretur ad poenas, fugit: et in ejus locum substituitur Paulus.* Evagrius tamen, et post eum Nicephorus, Severum Justini anno i, poenas deditisse, lingua ejus abscissa, testantur Evagr. lib. 4. cap. 4. Nicephor. lib. 17. cap. 2. Vide etiam Cedrenum, et Zonaram.

Pag. 412. 6. ἄνθρωπον ὑπερτέλειον πῆχυν ἔνα.] Locus proculdubio mendosus: forte legendum, ἄνθρωπον ὑπερέχονσα τέλειον πῆχυν ἔνα. Cedrenus: *Tῷ δ' αὐτῷ ἔτει [Justini vii] ἔφάνη γυνή τις ἐκ τῆς Κιλικίας γιγαντογενῆς, ὑπερέχονσα τῇ ἡλικίᾳ πάντα ἄνθρωπον τέλειον πῆχυν ἔνα, καὶ πλατεῖα σφόδρα. Mutileris hujus Giganteae meminerunt etiam Nicephorus, lib. 17. cap. 3. et Zonaras in Justino.*

Pag. 412. 10. ἐδισιγνάτευσεν ὑπετον.] Δισιγνατεύω, et δεσιγνατεύω, *Designo*, apud recentiores.

Pag. 412. 12. ἐν τῷ ὄπατεύειν αὐτὸν.] Hypatiae hae, sive Munera Consularia initio consulatus cujusque populo exhibebantur: verum Vitalianus septimo Consulatus sui mense interfectus est; cujus rei testem habemus, hujuscetemporis hominem, Marcellinum, in Chronicō: *Indictione XIII, Vitaliano et Rustico Coss. Vitalianus his Coss. VII mense Consulatus sui XVII Vulneribus confossum in Palatio, cum Cleriano et Paulo satelliis interemptus est.* Factum hoc Justiniani Patricii factione; ut ex Procopio discimus, Arcan. Histor. Victore etiam Turonens. qui tamen sub Maximi Consulatu, anno nempe Justini Imp. V, hoc factum vult, quod omnino falsum est: Consulatu enim suo, quem una cum Rustico, Justini Imp. anno II, gessit, interemptus est Vitalianus.

Pag. 412. 13. μάππαν.] Μάππα, *Mappa*, et μαππάριος, *Mapparius*, qui Mappam mittit; sive signum in Circo dat Aurgantibus. De Mappa vide, inter alios, doctissimum Jo. Vossium de Vitiis Sermon. lib. I. cap. 4.

Pag. 412. 16. Ζτάθιος.] Cedreno, et Zonarae, Τζάθος, Chronicō Alex. Τζάθιος, dicitur.

Pag. 413. 4. ὁ αὐτοῦ πατὴρ Ασμανάξης.] Chr. Alex. Tzathium facit τὸν νιὸν Ξαμνάξου, Xamnaxi filium.

Pag. 413. 9. τὴν ἐκγόνην Νόμου.] Chr. Alex. habet, ξηγονον Ονίνον.

Pag. 413. 12. ἔχον ἀντὶ πορφυροῦ ταβλίον.] Chr. Alex. habet ξχων, ac si Regem spectaret: si vero ad Chlamydem referatur, legendum, ξχονσαν. Ταβλία autem Clavi sunt: voce supra usus est Auctor, lib. 2. τὰς μὲν βασιλικὰς πορφύρας, ξχούσας ταβλία χρυσᾶ, τὰς δὲ τῶν συγκλητικῶν, etc. χλαμύδας ξχούσας σημαντρον τῆς βασιλικῆς φορεσίας ταβλία πορφυρᾶ.

Pag. 413. 14. ἀληθινὸν ξχοντα τὸν χαρακτῆρα.] Scr. ξχον. Caeterum ex nostro corrigendum Chr. Alex. uti habetur, ἀληθειδιν, reponendum, ἀληθινόν.

Pag. 413. 15. καὶ στιχάριον δὲ ἀσπον.] Στιχάριον propri erat vestis Sacerdotalis, albi coloris: uti nos docet Symeon Archiep. Thessalonicens. de Templo, etc. ὁ δὲ στιχάριον τὴν φωτεινὴν τῶν ἀγγέλων ἐμψαίνει περιβολήν· οὗτω γάρ πολλάκις φωτεινὴν ἐσθῆτα περιβεβλημένοι ὥφθησαν ἄγγελοι, ὡς καὶ ὁ ἐν τῷ μνήματι λευκὴν ἐσθῆτα ἐνδεδυμένος. Hoc loco *Tunicam* simpli citer sonat.

Ibid. Παραγαύδιον.] Trebell. Pollio in D. Claudio: *Albam subsericam paragaudem triuncem unam.* Parthica erat haec vestis. Hesychius: *Παραγώδας* [corrupte hodie editur, παραγωγάς, uti nos monet doctissimus Salmasius,] χιτῶν παρὰ *Πάρθοις Paragaudae*, lora sunt; *Paragaudiae* vero Vestes, quae loris au-

ratis circumtexebantur. Vide Clarissimi Viri Cl. Salmasii notas in Trebell. Poll. et in Flav. Vopisc.

Pag. 413. 16. ἔχον χρυσά πλονυμία βασιλική.] πλονυμίον, et πλοῦμπιν, *Pluma*: *Clavus* hic est. Procopius de Aedific. Justiniani lib. 3. χιτών ἐκ μετάξης ἐγκαλλωπίσματι [Scr. ἐγκαλλωπίσμασι] χρυσοῖς πανταχόθεν ὀραιούμενος, ἢ δὴ νενομίκασι πλονυμία καλεῖν. Sed vide etiam Salmas. loc. citatis.

Pag. 413. 17. τὰ γὰρ ζταγγία.] Scr. τζαγγία, uti habet Chr. Alex. addito litera T, verbis plerisque a ξ incipientibus, more recentiorum barbarico; ut τζικούριον, *Securis*; τζακκιζειν, quod Itali *Sacchegiare* dicunt. Τζάγκαι vero, sive τζαγγία, *Calceamenta* erant Regia: Latinis *Zanchae* dictae sunt: Trebellius Poll. in D. Claudio: *Zanchas de nostris Parthicis paria duo*: id est, *Calceos ex Parthica pelle confectos*.

Ibid. ἡ ἐφόρει, ἦν ἀγαγῶν.] Lego, ἡ ἦν ἀγαγῶν, etc. Sensus aliter mutilus est.

Pag. 414. 8. εἰς τὰ ἡμέτερα βασίλεια.] *Βασίλειον* proprie est *Regia*: apud nostrum, *Regnum*, ubique significat. Uti lib. 2. de Oedipode: καὶ ἀκούσας ὁ Οιδίποντος, ἔλαβεν ἥλους, καὶ πήξας τοῖς ἴδιοις ἀντοῦ ὄφραλμοῖς τελευτῆ, ἔσας τὸ βασίλειον τοῖς δυσὶν αὐτοῦ νιοῖς, etc. Et lib. 18. de Auxumitarum Rege, Homeritensem de injuriis regno suo ab eo illatis postulante, haec habemus: ὁ δὲ τῶν Αὐξουμιτῶν βασιλεὺς ἐδῆλωσε τῷ βασιλεῖ Αμεριτῶν, ὅτι κακῶς ἐποίησας, φρενύσας Ρωμαίους Χριστιανούς πραγματευτάς, καὶ ἔβλαψας τὰ ἔμα βασίλεια.

Pag. 414. 12. καὶ κωλύσαι τὸν βουλόμενον εἰς βελτίονα τάξιν ἐλθεῖν, καὶ γνῶναι θεόν.] Locum mulilum ex Chr. Alex. ita restituimus: καὶ κωλύσαι τὸν βουλόμενον εἰς βελτίονα τάξιν ἐλθεῖν οὐκ ἐνεδέχετο· καὶ γνῶναι θεόν etc.

Pag. 415. 10. ἐπηρώτησε τὸν Ζιλγιβίμ *) εἰρηνικῶς, ὅτι, δῶρα etc.] Chr. Alex. habet, ἐπηρώτησεν τὸν Ζιλγιβίμ εἰρηνικῶς αὐτῷ, ὅτι δῶρα etc. Verum cum alterutro modo locum hunc legere possimus, nihil omnino mutare statui. Hunc vero Anastasius Bibliothec. Zelichen vocat.

Pag. 415. 20. δηλάσας διὰ Λαβροῖον πρεσβευτοῦ.] Chr. Alex. Raderianum habet, διὰ Βροίου; Scal. διὰ Βροίου: ubi etiam πρεσβυτέρου corrupte legitur, pro πρεσβυτοῦ.

Pag. 416. 8. Θεοδότου ὑπάρχον πόλεως.] Mallem ἐπάρχον: De Theodoto vero hoc, *Urbis Praefecto*, vide Procopium, Arcan. Histor. pag. 43.

Pag. 416. 16. πελευσθεὶς ἐξελθεῖν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν.] Procopius eum Hierosolymam relegatum scribit; loco citato.

Pag. 417. 7. ἀλυτάρχησαν δὲ.] Scr. ἡλυτάρχησαν.

*) Sic ed. Ox.

Ibid. ἀπὸ Αφρανίου.] Lib. 12. Αφρόνιος iste dicitur.

Ibid. ἔως ὁγδόου ἔξηποστοῦ πεντακοσιοστοῦ, ἀφ' οὗ etc. Annus hic desideratur; suspicor legendum, ἔως ὡγ. ἔξη. πεντ. ἔτους κατὰ τὸν αὐτὸν Αντιοχεῖς, [uti vulgo loquitur Auctor noster,] ἀφ' οὗ ἐκαλύθη, etc. Incidit hoc in Justini Imp. annum III, qui erat Indictio XIII; ita ut a sequente Indictione XIV, Olympicorum Inhibitio ista deinceps locum habuerit: uti Auctor supra.

Pag. 417. 7. κατὰ πρεσβείαν Εφραμίου τοῦ Πατριάρχου.] δὲ particula, aut quid tale deesse videtur. Caeterum Ephraemius, licet postea, Euphrasio ruinis Antiochensibus obruto, Patriarcha creatus fuerit, adhuc tamen Antiochiae Praefectus tantum erat. Itaque omnino legendum, Εὐφρασίου τοῦ Πατριάρχου; nisi quis maluerit, Εφραμίου, καὶ τοῦ Πατριάρχου Αντιοχείας.

Pag. 417. 20. τὸ λεγόμενον Δυδάχιον.] Scr. Δυδάχιον.

Pag. 418. 3. ἥτις ποώην μὲν ἐλέγετο Επίδαυρος.] Scribo, Επίδαυρος. Stephanus de Urb. Δυδάχιον, πόλις Ιλλυριὴ, Επίδαυρος κληθεῖσα. Patria haec erat Anastasii Imp. uti testatur Evagrius, lib. 3. cap. 29. οὗτος δὲ Αναστάσιος πατοίδα τὴν Επίδαυρον ἔχων, Δυδάχιον νῦν προσαγορεύεται, etc. Epidaurus quidem Urbs est, sed alia. De hisce vero Cladibus, vide Evarium, lib. 4. cap. 5, et 8. Nicephorum, lib. 17. cap. 3. Cedrenum etiam, et Zonaram; apud quem tamen, pro Ανάζαρβος, mendose scribitur, Ανάβαρζος, sive Ανάβαρξα.

Pag. 418. 9. ὑδάτων ποταμιαίων.] Forte scribendum, ποταμείων.

Pag. 418. 11. αὔτανδροι σὺν τοῖς οἴκοις ἀπώλοντο.] Nova plane haec locutionis forma.

Pag. 419. 3. τὴν δὲ Εδεσαν μετωνόμασεν, Ιουστινούπολιν.] Tam Anazarbum, quam Edessam hoc nomine insignivit: Evagrius lib. 4. cap. 8. μετεκλήθησαν τοίνυν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ιουστίνου ἡ Εδεσσα, καὶ τούτων ἐκατέρᾳ τῇ αὐτοῦ προσηγορίᾳ πατεκοσμήθησαν.

Pag. 419. 6. ἐν μηνὶ Μαΐῳ ὑπατεῖας Ολυβρίου.] Accidit tremens iste Terraemotus Justini Imp. anno VII, et mense decimo, id est, VIII. ejusdem anno currente; quo Consulatum solus gessit Olybrius; ut ex Marcellino discimus. Itaque apud Autorem nostrum, post τῷ δὲ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, addendum, καὶ μηνὶ δεκάτῳ: Ut habet Evagrius, lib. 4. cap. 5. Nicephorus etiam, lib. 17. cap. 3. Justinus enim Imperator renunciatus est Julii die IX, Aerae Antiochenae anni DLXVI, id est, anni Christi vulgaris DXXVIII: decimus autem mensis, post expletum Justini annum VII, erat Maius, Aerae Antiochenae anni DLXXIV, anni Christi vulgaris DXXVI, quo anno Olybrius Consulatum solus gessit.

Pag. 420. 7. ἡν γὰρ η μεγάλη ἑορτὴ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν η τῆς ἀναλήψεως.] Non erat ipsa Assumptionis dies; haec enim perpetuo feria quinta est: sed postridie accidit tremens iste terrae motus, nempe Maii die xxix, qui tum feria sexta erat, sive dies Veneris: cuius rei testem habemus Evagrium, lib. 4. cap. 5.

Pag. 420. 13. καὶ ἡπήντουν αὐτοῖς γεωργοὶ.] Scribo, ἀπήντων.

Pag. 421. 20. καὶ πάντες οἱ συγκλητικοὶ καὶ πορφυρᾶ ἔφοροιν.] Quod noster πορφυρᾶ φοροῦντες, Cedrenus dicit, φαιὰν στολὴν ἐνδυσάμενοι, *Pullati*, sive Vestibus nigricantibus induiti. Purpura quidem Regum, et Magistratum. Insigne est: etiam et Luctui appropriatus color: nempe quod ad nigrum colorem proprius accedat: sed et quibusdam πορφύρεον, *Nigrum* est. Hesychius: Πορφύρεον πορφυροῦν, μέλαν· Πορφύρει, μελανίζει.

Pag. 422. 10. καὶ μηνῶν θ'.] Justinus Imperator salutatus est Julii die ix, ut supra diximus: Aprili itaque Justinianus in Imperii societatem a Justino adscitus est; is enim a Julio mensis erat nonus. Atque hujus rei testem habemus Marcellinum: *Anno Regiae urbis conditae cxcvii. Justinus Imperator, Justinianum ex sorore sua nepotem, jamdudum a se Nobilissimum designatum, regni quoque sui successorem creavit, Kal. Aprilis.* Evagrium etiam, lib. 4. cap. 9. Nicephor. lib. 17. cap. 7. et Chr. Alexandr.

Pag. 422. 16. ὅποιον δ' ἀν ὑπάρχωσι μέρους.] Immo insanissimum ei fuisse Venetorum studium, luculenter satis testatur Evagrius, lib. 4. cap. 31. Procopius etiam, in Arcana Hist. quos vide.

Pag. 423. 5. καὶ πιγστέρνας.] πιγστέρνα, πινστέρνα, sive, ut Hesychius habet, πιστέρνα, *Cisterna* est: Κιστέρνα, λάκκος φρέατος, βάραθρα, η βυθός.

Pag. 423. 20. ἀναγκασθεὶς προεχειρίσθη πατριάρχης.] Evagrius longe aliter, lib. 4. cap. 6. ὃν [*Ἐφραίμιον*] κάπτενθεν ἀγασάμενοι Αντιοχέων παῖδες, ἐξ ἵερέα ψηφίζονται· καὶ τὸν ἀποστολικὸν λαγχάνει θρόνον, ὥσπερ μισθὸν καὶ γέρας τῆς τοσαύτης προνοίας τοῦτον κληρωσάμενος: nempe ob summam ejus in urbe instauranda curam, Patriarchatum, tanquam benevolentiae, Prudentiaeque suae mercedem, ab Antiochenibus Episcopus delectus, reportavit. Vide et Nicephor. lib. 17. cap. 3. et Cedrenum.

Pag. 424. 4. τὴν γενομένην ἄλωσιν τῆς πόλεως.] Forte scribendum, πτώσιν, ut supra habet.

Pag. 424. 17. τελευτὴ δὲ ἐνιαυτῶν οέ.] Chr. Alex. duos praeterea vitae ejus addit annos: τελευτὴ δὲ ἐτῶν οέ. Moritur anno aetatis suae LXXVII.

Pag. 425. 5. Ήν δὲ τῇ ἰδέᾳ ποντοειδῆς.] Fasti Alexandrini a Scaligero editi habent πονδοειδῆς. Scr. πονδοειδῆς: nempe ποντὸς, vel πονδὸς, *Curtus* est recentioribus: Fasti dicti a Radero

edili κωνοειδῆς habent, mendose: quomodo enim τῇ ἥδει κωνοειδῆς quis esse possit? statura quidem erat curta, ut Noster; vel ut Procopius, non procera, nec pusilla nimis. Τὸ μὲν οὖν σῶμα [Justiniani] οὔτε μακρὸς, οὔτε πολοβός ἄγαν, ἀλλὰ μέτριος ἦν. *Corpo neque procero fuit, neque pusillo nimis, sed quo statu ram justam non excederet.*

Pag. 425. 9. καὶ αὐτὸς δὲ ὁν Θρᾷξ ἀπὸ Βεδεριανᾶς.] Justinus enim Imp. avunculus ejus, Thrax etiam erat, ab urbe Bederiana ortum suum dicens.

Pag. 426. 8. ὅστις Γολιάθ λιθῳ λαβὼν.] Subaudi, πληγήν.

Pag. 426. 14. ὡς γενομένην μοῖραν τῷ Γολιάθ.] De ridiculo hoc commento, vide quae supra notavimus ad lib. 5. ubi haec etiam habentur.

Pag. 426. 21. Ιουστινιανὸς δέδωκεν ὑπατείαν τῇ ἔκτῃ ἐπινεμήσει.] Secundus hic erat Justiniani Consulatus: priorem enim cum Valerio gesserat, Justini Imp. anno IV.

Pag. 427. 5. Γιλδέριχ, καὶ Κήρουνον, καὶ Ελοηναῖον.] Dux in hoc bello missos fuisse Belisarium, Cerycum et Irenaeum asserit Chr. Alex. Auctor. Cedrenus vero, Belisarium, Cerycum et Petrum: Gilderichi autem hujus ibidem mentio nulla.

Pag. 427. 12. καὶ λαβόντος τὰ ἔχοεδίτα.] Chr. Alex. habet τὰ ἔξπαιδίτα: scribendum, ἔξπέδιτα: ἔξπέδιτον, *Expeditum: Exercitus.*

Pag. 427. 18. ὁ δῆξ τῶν Ερούλλων, ὀνόματι Γρέπης.] Γρέπης, Cedreno dicitur. Ερούλλων vero scribendum, uti Procopius habet, Gothic. lib. 2. οὐ τινες δὲ ἀνθρώπων εἰσὶν Ερούλοι, καὶ οὐδεν Ρωμαίοις ἐς ξυμμαχίαν πατέστησαν, ἐφῶν ἔρχομαι, etc.

Pag. 427. 20. ἥτησεν ἔαντὸν γενέσθαι Χριστιανόν.] Imo maximis muneribus a Justiniano ad id allecti, Christianismum suscepereunt: ut ex eodem Procopio discimus, Goth. lib. 2. Επεὶ δὲ Ιουστινιανὸς τὴν βασιλείαν παρέλαβε, χώρῃς τε ἄγαθῃ, καὶ ἄλλοις χρήμασιν αὐτὸνς [Ερούλους] δωρησάμενος, ἐταιρίαν λέγεσθαι τα παντελῶς ἵσχυσε καὶ χριστιανοὺς γενέσθαι ἀπαντας ἔπεισε. Vide etiam Evagrium, lib. 4. cap. 19. Nicephorum lib. 17. cap. 13. et Cedrenum.

Pag. 428. 6. Τῶν λεγομένων Εξαπιονιτῶν Αρειανῶν.] Ita etiam Cedrenus. Εξαπιονιτῶν vero scribendum, uti supra notavimus, ad lib. XIII.

Pag. 428. 10. ἔτη φνθ'.] Annus DLIX. a Justiniani Consulatu II, retrorsum numerando, coincidit cum anno post I. Caesarem interfectum Decimotertio: qui tamen anni Augusto Imperanti a nonnullis attribuuntur; licet quidam ab Actiaca victoria, quae XII. post I. Caes. mortuum anno accidit imperium ejus initium sumunt, e quorum numero Auctor noster esse videtur.

Pag. 428. 12. ἔτη συντξ'.] Numerus iste pessime corruptus est: Auctorem enim adeo sui oblitum esse potuisse vix cre-

dibile est. Suprā enim, libro x, dicit Christum natum fuisse Augusti Imp. anno xxii. sive anno mundi 100, p, quomodo Graeci vulgo computant: quibus annis si dxxix, alias a Christo nato ad hunc Justiniani Consulatum ii. elapsos addas, colliges tantum 100 cīc xxix: adeo ut CCCCLXVIII. annos plus justo hic poni manifestum sit.

Pag. 428. 15. ἔως τῆς υπατείας Ιουστινιανοῦ.] Supplendum δεντέρας. Verum quomodo Eusebius computum annorum ad Justiniani Consulatum deduxisse dicitur, cum ducentis circiter annis Justinianum praecesserit? Itaque puto Auctorem intelligendum esse de calculo ab Eusebio ad Christi tantum Natalitia instituto: a quo tempore reliquus annorum numerus a quoquam nullo negotio deduci potest. Sed in istis nihil omnino sani est. Eusebius enim ab Abraham ad Christum Natum annos numerat MMXV, ab Adamo vero ad Abraham, secundum LXX seniorum, quae omnium maxime sunt, rationes, MMMCLXXXIV. quibus si addas dxxix, in quem Christi annum incidit Justiniani Consulatus ii, anni tantum colliguntur 100, DCCXXVII. Atque hic est verus calculus Eusebianus; qui tamen DCCIV. annis ab Auctoris nostri Eusebiano superatur.

Pag. 428. 18. πάντων οὖν τὰ συγγράμματα φέρει ἔπην χιλιάδα ἐνιαυτὸν] Scribo, ἐνιαυτῶν. Auctores vero suos supra prodidit, nempe Clementem, Theophilum et Timotheum. Caeterum non est, quod Graecorum ab Orhe Condito annorum Computatio nos moretur.

Pag. 429. 1. ἔτη φήσ'.] Encaenia urbis Constantinopolitanae, secundum nostrum, celebrata sunt Aerae Antiochenae anno CCCLXXVIII, id est, anno Christi vulgari CCCXXX, nempe Constantini Imp. anno xxiv. ex quo tempore ad hunc secundum Justiniani Consulatum anni excurrunt cxcix, uti Auctor recte. Vide quae supra notavimus ad librum xix.

Pag. 429. 5. ὁ οὖν χρονογράφος ἀνάγκην ἔχει] Mallem, ὁ γὰρ χρονογράφος.

Pag. 429. 12. Αλλάριχος, ἔγονος τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ] Scriptendum, Αταλάριχος. Athalaricus vero Eutharici erat filius, ex Amalasuontha, Theoderici filia: uti supra monuimus, ad libr. 15. Vide Jornandem de Reb. Get. Cap. 59.

Pag. 429. 13. Γιλδέριχ, ὁ ἔγονος Γινζιρίχον] ἔγονος, apud nostrum, quandoque Filium, aliquando etiam Nepotem significat. Gilderichus enim sive Ilderichus, ut habet Procopius, Honorici filius erat, Gensirichi vero, sive Gizerichi Nepos. vide Procopium, de Bel. Vandal. lib. 1.

Pag. 429. 17. ὄνόματι Ζτίττας.] Στίττας Procopio dicitur.

Pag. 429. 21. καὶ στοιχεύσας ἐντοπίους σκρινιαρίους] σκρινιάριος, Scriniarius. Suidas: Σκρινιάριος, ὁ χαρτολάριος τοῦ ἐπάρχου, ὁ αἴρων τὸ σκρίνιον, ἢτοι τὸ κιβώτιον.

Pag. 430. 4. καὶ τοὺς ὑπάτους αὐτῶν] Forte legendum ἀνθυπάτους. Armenia enim a Proconsulibus administrata fuit; ut appareat ex Justiniani Constitutione xxii, hanc habente Inscriptiōnem: Οἱ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀνακίριος τῷ μεγαλοπρεστάτῳ ἀνθυπάτῳ Ἀρμενίᾳς. Eiusdem etiam Constitutione xxxi. haec leguntur: ὥστε τεσσάρων Ἀρμενιῶν οὐσῶν, δύο μὲν εἶναι σπενταβιλίας τὴν τε τοῦ ἀνθυπάτου, τὴν τε τοῦ κόμητος· καὶ ἀνθύπατον μὲν εἶναι τὸν τῆς πρώτης ἡγούμενον Ἀρμενίᾳς, κόμητα δὲ τὸν τῆς τρίτης· τὸν δὲ τῆς δευτέρας, καὶ τετάρτης, ὁδιναρίους παθεστάναι.

Pag. 430. 7. ἀριθμὸς τέσσαρας.] Quod Nostro ἀριθμὸς aliis recentioribus plerumque νούμερον dicitur, vocabulo Latino. Suidas: Σπεῖραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες, νούμερα, λεγεών: quod vero militibus constabat, numerus non docet. Mille in se habuisse colligimus ex Cedreno: quod enim Auctor noster ἀριθμὸς τέσσαρας, Cedrenus χιλιάδας τέσσαρας, vocat, de Silla duce verba habens: δέδωκε δὲ αὐτῷ καὶ ἀπὸ ἀνατολῆς στρατὸν χιλιάδας τέσσαρας, καὶ γέγονε μεγάλη φυλακῇ καὶ βοήθεια Ρωμαίων.

Pag. 430. 10. ὄνοματι Κομητῷ] Scr. Κομιτᾶ: Theodorae Angustae soror erat natu major. De utriusque vero ortu, atque Educatione qui certior fieri vult, consulat Procopium, in Arcan. Histor.

Pag. 430. 14. εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐκαστος] Sensus imperfectus videtur: supplendum censeo ὥστε μὴ κληρονομεῖσθαι, εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐκαστος: quae verba apud Cedrenum habentur, atque hoc loco omnino desiderantur.

Pag. 430. 19. μετονομάσας αὐτὴν Ιουστινιανούπολιν] Chr. Alex. Stephanus, sive potius ejus breviator Hermolaus, Justinianas, vocat: Συναὶ, πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας Ρώμης, η̄ καθ' ήμας Ιουστινιαναὶ προσαγορευθεῖσα.

Pag. 430. 22. καὶ ὑπ' αὐτὴν χιλιάδες ἐκατὸν] Scr. χιλιάδας. De Historia vero hac convenit satis inter Auctorem Nostrum et Cedrenum: de nominibus non item. Regina enim haec vidua Cedreno Βαρηγή, maritus vero ejus Μαλάχ, dicuntur. Ex regibus vero Hunnicis ab eadem profligatis alterum Στύρακα, alterum Γλώρη vocat.

Pag. 431. 12. καὶ ἐφούλκισεν αὐτὸν] Infra etiam lib. 18. habemus τοὺς μὲν ἐφούλκισε, ἐτέρας δὲ ἀπενεφάλισε. φουρκίζειν, sive φουλκίζειν, utroque enim modo legitur, in furcam agere, significat. Nec enim doctissimo Meursio accedere possum, qui vocabula haec distinguit, et φουρκίζειν quidem in furcam agere, φουλκίζειν vero, Strangulare, significare contendit. Qua enim de causa Hunnus iste ad Sycas mitteretur, ut ibi tam privato mortis genere periret? Imo potius in opposito urbi litore Syceno in furcam agebantur; ut ibi in omnium oculis positi, si cives erant seditionis, vel flagitii cujuscunque alias rei, caeteris in ter-

rorem, si hostes in bello capti, eisdem jucundum essent in spectaculum. Exempla passim occurunt, tum apud nostrum, tum apud alios. Cedrenus, in Constant. Pogon. καὶ ἀποστεῖλας, ἐκράτησε τοὺς πρότους αὐτῶν, καὶ ἐφούλκισεν ἐν Συναις. sed nec totum Malefici hoc in loco furcae subjiciebantur, verum et capita etiam eorum contis affixa populo in spectacula proponebantur. Exemplum habemus ex Evagrio, de Longino et Theodoro in Anastasium Imp. rebellantibus: τῶν δὲ πεφαλῶν Λογγίνου, καὶ Θεοδώρου πρὸς Ιωάννου τοῦ Σκύθου σταλεισῶν ἀνὰ τὴν βασιλέως πόλιν, ὃς καὶ ἐν κόντοις περιμορτίσας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς παλουμέναις Συναις, ἀντιπέραν τῆς Κωνσταντίνου πειμένης ἐπηρῷησεν, ἥδη θέαμα τοῖς Βυζαντίοις, ἀνδ' ὃν πακῶς πρὸς Ζήνωνος καὶ τῶν Ισαύρων ἐπεπόνθεσαν. Longini vero, et Theodori capita, a Joanne Scytha Constantinopolim missa, Imperator palis alligata, in loco cui Sycae nomen est, e regione Constantinopolis in ulteriore maris litora sito suspendit: gratum sane spectaculum propterea Constantinopolitanis, quod ipsi a Zenone et Isauris gravibus ante effecti fuissent incommodis.

Pag. 431. 17. ὄνόματι Γρῳδ] Cedrenus habet; Γρῳδᾶς λεγόμενος.

Pag. 431. 21. καὶ τὸν Βόσπορον· ἥντινα πόλιν Ηρακλῆς ὁ ἀπὸ Ισπανίων ἔκτισε] Scribo, καὶ τὴν Βόσπορον: Urbis enim nomen est hoc loco; est etiam et Freti. Stephanus de urb. Βόσπορος, πόλις Πόντου, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων· καὶ πορθμὸς ὁ διμώνυμος. Bosporus vero duplex est, Thracius, et Cimmerius.

Pag. 431. 23. δεδωκὼς αὐτῇ τῇ πόλει ὄνομα, βοῶν φόρος] Ridiculum hoc commentum nobis obtrudit etiam Cedrenus; nisi quod suavissimam urbis hujus Conditoris, eandemque Romano imperio (quod tamen nondum erat in rerum natura,) tributariam facientis fabulam, praetermittat.

Pag. 432. 2. ἥτοι Ιταλῶν λεγομένων Ισπανῶν] Italos, apud Auctorem nostrum, pro Europae partium Occidentaliorum incolis frequenter usurpari, supra notavimus, ad lib. 2.

Pag. 432. 3. ἥν δὲ ἐν τῇ πόλει συναλλαγαῖ] Lego, συναλλαγὴ, ut cum verbo ἥν congruat.

Pag. 432. 8. καὶ ἥλεκτρινα] Electrum Metalli species quaedam est, ex Argenti cum Auro mixtione, confecta; ἥλεκτρος, et ἥλεκτρον dixerunt: Hesychius. Ηλεκτρον, ἀλλότυπον χρυσίον: et deinde; Ηλεκτρος, μέταλλον χρυσίζον. Electrum vero proprie dicebatur, quod Auri partibus tribus Argenti quartam admixtam habuit; ut inquit Isidorus: vel ut Plinius Nat. Hist. lib. 33. cap. 4. quod Auri portionibus quatuor Argenti quintam additam habuit. Metalli hujus apud veteres copia magna erat; eo quod eis (uti doctis videtur) Argenti ab Auro separandi modus saltem absque Argenti jactura, quae utique nimis magna fuisse, peni-

tus ignotus fuerit. Si vero quaeratur, unde igitur illis tantum auri puri erat quantum sufficeret ad nummos conficiendos; respondemus tum fodinas, tum flumina aurifera id illis suppeditasse; adeoque puri auri quam impuri majorem copiam inde eos hau-sisse. Atque in hac etiam sententia est Georg. Agricola, de Natura fossilium lib. 1. cap. 2. *Certe quoties animum refero ad eorum scripta, (de veteribus loquitur,) adducor, ut credam, plus puri auri semper repertum esse, quam confectum e terrarum, vel lapidum generibus, cum quibus solet esse permixtum, etc.* Sed vide Auctorem ipsum. Vel si hoc satis ad nummos feriendos habet suisset, aurum habebant metallis vilioribus, aere, plumbo, etc. permixtum, quod in hunc usum purgare potuissent. Ubique vero in eam metallorum mixturam, quod Electrum dicebatur, inciderunt, impurgatam omnino usui suo accommodarunt. Sed et virtutes quasdam peculiares, easque Electro genuino quam auro puro ipso majores attribuerunt. Ex eo enim, quod Naturaliter tale est, Venena deprehendi testatur Plinius, lib. 33. cap. 4. cui etiam concinit Isidorus de Origin. *Defaecatius est (inquit ille) hoc metallum omnibus metallis: et paulo post: Si ei infundas venenum, stridorem edit, et colores varios in modum arcus coelestis emitit.*

Pag. 432. 10. λαβόντες ἀντ' αὐτῶν μιλιαρίσια] *Miliarisium Nummi* genus est a Militia sic dictum, uti vult Cedrenus, p. 168. *Μιλιαρίσια* δὲ ἀπὸ τῆς μιλιτίας, ἥγονον στρατείας. Argenteum erat, atque duas siliquas, id est, partem duodecimam valebat. Scholiastes Basilic. Eclog. 23. χρὴ γιγνώσκειν, ὅτι τὸ ἐν περάτιον φόλλεις εἰσὶ δώδεκα, ἥτοι μιλιαρίσιον τὸ ἥμισυ. τὰ οὖν ιβ'. περάτιά εἰσι νομίσματος ἥμισυ. τὸ γὰρ ἀνέγαιον νόμισμα ἔχει μιλιαρίσια ιβ', ἥτοι περάτια. ιβ'. *Scendum est, siliquam unam folles xii. valere, sive Miliarisii dimidiā partem: siliquae igitur xii. Solidi aurei dimidia pars sunt. Solidus enim justus Miliarisia xii, sive siliquas xxiv. valet.*

Pag. 432. 12. τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Μοῦγελ] Hunc *Μογγέρων* vocat Cedrenus.

Ibid. πτοηθέντες Ρωμαίους] Inauditum hoc locutionis genus.

Pag. 432. 15. ἐν τῷ λεγομένῳ Ιερῷ] *Ierum*, Fānum est antiquissimum, Jovi Uriō sacrum ad fauces Ponti Euxini in terra Asiatica positum. De hoc vide P. Gyllium de Bosporo Thracio lib. 1. cap. 2. Et l. 2. cap. 19.

Pag. 433. 3. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη Ινδοὺς πολεμῆσαι πρὸς ἑαυτοὺς] Bellum hoc Indorum Cedrenus refert ad Justiniani Imp. An. xv.; Anastasius vero ad ejusdem annum xvi.: qui etiam Regum horum alterum Damianum, Homeritarum, alterum vero, Adadum, Auxumitarum Regem, vocant; quem tamen Procopius Persicor. lib. 1. *Ελλησθεαῖον* vocat.

Pag. 433. 6. ἐνδότερος ἔστι τῶν Αμεριτῶν] Scr. Ομηριτῶν. Homeritae Arabiae felicis incolae erant, Auxumitae vero Aethiopiae; qui etiam ab Homeritis sinu Arabico disternabantur. Vide Procopium, Persicor. lib. 1. et Nicephor. Eccl. Hist. lib. 9. cap. 18. et lib. 17. cap. 32.

Pag. 433. 10. βασιλεῖσι ἐπτά] Scr. βασίλεια: βασίλειον vero, pro Regno, ubique ponit Auctor noster.

Pag. 434. 1. ἐὰν νικήσω Δίμονον etc. χριστιανὸς γίνομαι.] Ita etiam Nicephorus lib. 17. cap. 32. Et Cedrenus. Rex tamen, Auxumensis, etiam ante hoc bellum, Christianus fuit, idque ferventissimus, χριστιανός τε ὅν, καὶ δόξης τῆσδε ὡς μάλιστα ἐπιμελούμενος, uti testatur hujusce aevi scriptor Procopius, Persicor. lib. 1.

Pag. 434. 22. Αλαμούνδαρος ὁ Σαρακηνὸς τῶν Περσῶν] Infra Alamundarum vocat βασιλίσκον Σαρακηνῶν: nempe Saracenicarum copiarum, quae a Persarum partibus steterunt, Dux erat Alamundarus iste. Vide Procopium, Persic. lib. 1.

Pag. 434. 23. ἐπιφύγας αὐτῷ τῷ φιλάρχῳ Ρωμαίων] Scr. φυλάρχῳ: infra etiam ἀρχίφυλος dicitur. Φύλαρχοι vero, Provinciarum confoederatarum Praefecti erant: Procopius Persic. lib. 1. Οὐδεὶς δὲ οὔτε Ρωμαίων στρατιωτῶν ἄρχων, οὐδὲ δοῦκας καλοῦσιν, οὔτε Σαρακηνῶν τῶν Ρωμαίοις ἐνσπόνδων ἥγονομενος, οὐ φύλαρχοι ἐπικαλοῦνται, ξὺν τοῖς ἐπομένοις Αλμονύδαρῳ ἀντιτάξασθαι, ἵπανθως εἰχεν. In sequentibus etiam habemus καὶ τοῖς τῶν ἐπαρχιῶν φυλάρχοις; item, τὸν φύλαρχον Παλαιστίνης.

Pag. 435. 5. εὐθέως ἀπελθόντες Αρέθας ὁ φύλαρχος, etc.] An a mortuis revixit? modo enim ab Alamundaro intersectum Aretham Phylarchum tradidit.

Pag. 435. 14. καμήλους δρομοναρίας] δρομοναρίας vocat Auctor, quos alii δρομέδας.

Pag. 435. 18. ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον] Chr. Alex. habet τὸ δημόσιον λοντρόν. δημόσιον tamen absolute, pro Balneo Publico, apud nostrum frequentissime occurrit.

Pag. 435. 20. τὸ μεσίαντον τῆς βασιλικῆς πιγστέρνας] μεσίαντον etiam habet Chr. Alex. et nostrum iterum infra. At lib. 13. μέσαντον scribitur; rectius: μαρμαρώσας δὲ ἐπάνω τῶν εἱλημάτων τοῦ χειμάρρου πᾶν τὸ μέσαντον, ἐπλήρωσε τὸν φόρον αὐτοῦ. Μέσαντον vero proprie locum quandam in media casa esse volunt; aut etiam januam, inter duas domus: ex hisce tamen locis inter se collatis ab auctore poni videtur pro Fornicatione quadam, sive opere Fornicario aquarum canaliculis, vel Cisternis superinducto. μεσίαντον habet Scaligeri Editio Fastorum Alexandrinorum mendose.

Pag. 436. 6. ἀπὸ Διὸς πόλεως] Leg. conjunctim, Διοσπόλεως.

Pag. 436. 11. ἐπόμπευσεν εἰς πραβαταρίαν.] Cedrenus ha-

bet, προσέταξε καὶ γυμνοὺς πατὰ τὴν ἀγορὰν θριαμβευθῆναι. Quod vero Theophanes in Justiniano II dicit, πομπεῦσαι πεποίησεν, Anastasius reddit, *Pompis fecit dehonestari*. Nempe mos iste malesicos populo per ludibrium spectandos per urbem circumferendi Justiniani temporibus, et deinceps frequentissimus erat. Caeterum vox et varie a nostro effertur: infra enim uno loco habemus, χειροκοπηθέντες περιεβωμβήθησαν ἐν καμήλοις: altero, καὶ περιεβωμισθέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν; et iterum, συσχεθέντες Ἐλληνες περιεβωμισθησαν: ubi περιεβωμίζομαι, et περιεβωμβέομαι, pro περιπομπενόμαι corrupte ponit nullus dubito. Hac vero severitate non in omnes ἀδρενοκοίτας, sed Prasinos tantum, et divites, eosque quicunque apud eum in offensa erant, initio usus est Justinianus: ut Procopius testatur in Arcan. Hist. τοὺς δὲ οὔτως ἀλισκομένους, τὰ αἰδοῖα περιηρημένους ἐπόμπενον· οὐκ ἐξ πάντας μέντοι τὸ πακὸν κατ’ ἀρχὰς ἤγετο· ἀλλ’ ὅσοι ἦν Πράσινοι εἶναι ἦ μεγάλα περιεβλῆσθαι χρήματα ἔδοξαν.

Pag. 436. 19. καὶ ἔχασθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως.] A χάος, Iliatus, verbum format χαώ, hisco; unde Aor. 1. pass. ἔχασθη. Cedrenus hunc terrae motum ad Justini Imp. annum ultimum refert.

Pag. 437. 17. ἐδωρήσατο τὸ Γοτθικὸν ἔντελαιον] Quid hoc ἔντελαιον sit, doctioribus inquirendum relinquimus: nos in hoc scrutinio frustrā adhuc sumus: stipendium quoddam fuisse videtur Gothis pendi solitum. Certe Justinianum Imp. imperium Romanum Barbaris tributarium fecisse, testem locupletem habemus Procopium, Arcan. Hist. idque Gothis praecipue, ut appareat ex Petro Patric. Excerpt. de Legation. ubi Corporum Legalus apud Monophilum, Mysiae Duce, introducit de hac re querentes, diemque sibi fieri postulantes, his verbis: Διὰ τί οἱ Γότθοι τοσαῦτα χρήματα παρ’ ὑμῶν λαμβάνοντιν, καὶ ἡμεῖς οὐ λαμβάνομεν; etc. et paulo post: καὶ δότω ἡμῖν τοσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ οὐείτονες ἔκεινων ἔσμεν. Quid autem, si συνέλεον legeremus? ξ pro c.

Pag. 437. 19. ἐπιδόξιψαντες μετὰ πλήθους] sensus hoc loco imperfectus est: forte legendum ἐπέδοξιψαν: ἐπιδόξιψαντες enim non habet verbum cum quo cohaereat. Caeterum hujusmodi ἀσυντάξια apud Auctorem frequenter occurrit.

Pag. 438. 23. καὶ γενομένου σιλεντίου πομπέντον] Utraque vox Latina est: πόμπεντος est Conventus: cui τὸ Σιλέντιον additum, innuit Conventum hunc factum esse in Palatio, in Imperatoris anteriore cubiculo, ob cujus reverentiam magnum ibi servabatur silentium. Cubicularii quibus haec cura commissa erat, Σιλεντιάροι, et ἡσυχοποιοὶ dicti sunt. Vide Jo. Meurs. Glossar. et Aleinann. in Procop. Arcan. p. 103.

Pag. 439. 14. ἡμερισίας ἀνὰ φόλεις τε.] Scr. ἡμερησίας. Caeterum Cedrenus factum hoc Justino Imp. tribuit.

Pag. 439. 19. διὰ τοῦ πονράτωρος] Curatorum duo erant

genera; alter, cui juniorum educandorum cura commissa erat. Hesych. *Κονδάτωρ, τροφεὺς, παιδοκράτωρ*: alter erat, qui Regiarum domorum atque possessionum praefecturam habuit. Unde infra legimus p. 236. *Μηνὶ Μαΐῳ ἀπεξώσθη Ζήμαρχος ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, καὶ κονδάτωρ τοῦ δεσποτικοῦ οἴκου τῶν Πλανίδας. Μῆνε Μαΐο Ζεμάρχος ξερπατός, et Curator domus Augustae Placidiae exauctoratus est. Κονδάτωρ τοῦ βασιλέως, hic dictus est; quem postea etiam τὸν λογοθέτην vocarunt; ut ex Harmenopulo notant viri docti. Atque hic est, de quo hoc loco Auctor noster.*

Pag. 440. 17. *πένητας ἔχοντας θυγατέρας*] De hoc Justiniani et Theodorae Imp. facto copiose Procopius de Justin. Aedific. lib. 1. cap. 3. Sed et Novellam etiam edidit Justinianus, *περὶ τοῦ μὴ εἶναι πορνοβοσκοὺς ἐν μηδενὶ τόπῳ τῆς Ρωμαίων πολιτείας*. Est haec Novella decima quarta.

Pag. 441. 9. *εἰς τὸ λεγόμενον Πύθιον*] Pythium quidem Macedoniae oppidum est; ut ex Stephano discimus: nonne igitur Auctor hoc loco Thermas illas intelligit potius, quas supra lib. 3. vocat, *τὰ Πύθια θερμά*. Thermae vero hae in Bithynia, a Byzantium haud procul sitae erant; Procop. de Justin. Aedific. lib. 5. *Πηγὰ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν, ἐν χώρῳ ὅνπερ ἐπονομάζουσι Πύθια· ταύτας ἔχοντι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ διαφερόντως Βυζάντιοι.*

Pag. 441. 16. *Περόζης, δὲ μείζων ὁ νιὸς αὐτοῦ*] secundum δ redundant. Caeterum inter Coadis, sive Cabadis filios, quos Procopius tres enumerat, neuter horum appetet. Hic enim natumajorem Kāqōn vocat, filium secundum Zāmēn: minimum Xoszōn: qui etiam regno Persico patri successit. Procop. de Bel. Pers. l. 1.

Pag. 441. 12. *ἐπὶ τὸ Σούρον*] Scr. *τὸ Σούρων*, nempe πόλισμα subauditur, ut ex Procopio discimus, qui urbem hanc semper vocat *τὸ Σούρων πόλισμα*, vel πόλιν Σούρων, Σύρων sive Σούρην, nullo proprio nomine eidem adhibito.

Pag. 443. 16. *μετεκλήθη Αντιόχεια Θεούπολις*] Accidit terrae motus iste Justiniani Imp. anno II. uti testatur Evagrius, lib. 4. cap. 6. Cedrenus etiam in Justiniano: quorum uterque de nominis etiam urbis mutatione mentionem fecit.

Pag. 443. 17. *κατὰ κέλευσιν τοῦ ἀγίου Συμεὼν τοῦ θαυματουργού*] Symones Miraculis clari duo fuerunt; alter στυλίτης ille, qui Leonis M. anno IV. diem obiit; alter sub Justiniano floscuit; quem Auctor noster hoc loco indicare videtur. Vide Evagr. lib. 4. cap. 33.

Pag. 444. 14. *καὶ τοῦ ἐπισπόπου τῶν Χριστιανῶν*] Miranda profecto est haec Bastagarii Persici, quam profert Auctor, Narratiuncula, de Manichaeis igni traditis, idque praesente Christianorum Episcopo: sed nec fide omnino ulla digna videtur. Persae enim jamdudum, Theodosii II. Imp. tempore, Christianae re-

ligionis hostes sese professi fuerant: Quin et hoc ipso tempore cum Manichaeis in quibusdam eos convenisse testatur Agathias, istius aevi scriptor, qui ex Archivis Persicis plurima se desumpsisse affirmat. Agath. lib. 2. et 4. vide etiam Nicephor. Hist. Eccl. lib. 14. cap. 19. et 21.

Pag. 444. 19. βασταγάριος Περσῶν] βασταγὴ, Onus est: Hesychius, *Bastagὴ*, βάρος. Hinc βασταγάριος, βασταγάρης sive βασταγιάριος, *Bastagarius*, *Bajulus*.

Pag. 445. 12. τοὺς λεγομένους Λυκονορανίτας,] Non Phrygiae, sed Pisidiae populus iste erat, a monte quodam, cui λύκον πρόσων nomen, ita appellatus, uti testatur Procopius de reb. Goth. l. 3. ἀλλὰ Λυκονορανίτας καλοῦσι τῶν Πισιδῶν τινάς· οὐχ ὅτι λύκων πεφαλὰς ἔχουσιν, ἀλλ᾽ ὅτι λύκον πρόσων ἔχουσιν, ὅτι λύκον πρόσων ἔχουσιν.

Pag. 447. 7. τὸ λεγόμενον Αργαρίζιν] Suspicor Auctorem scripsisse Αργαρίζιν; nempe pro Γαρίζιν: hunc enim montem hic intelligere eum non est quod dubitemus. Occurrit eadem vocis hujus corruptio apud Photium 564, 19. ὅτι ὁ διάδοχος Πρόσκλου, φησὶν, ὁ Μαρῖνος γένος ἦν ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Νέας πόλεως πρὸς ὃραι πατροισμένης τῷ Αργαρίζῳ καλούμενῳ· ἐν φέτος ἀγιώτατον ἔργον, ὃ καθιέρωτο Αβραμὸς ὁ τῶν πάλαι Εβραιῶν πρόγονος. In itinerario Burdegalensi scribitur, *Agaresen*. NEAPOLIS. Ibi est Mons Agarisen. Ibi dicunt Samaritani Abraham sacrificium obtulisse, etc. Utroque corruptio manifesta est a voce Garizim.

Pag. 447. 15. πρὸ τοῦ ἐπιφέρωσιν] Scr. ἐπιφέρωσιν. Cae-terum nova prorsus est haec loquendi forma: magis Graece di-xisset πρὸ τοῦ ἐπιφέρωσιν αὐτὸν etc.

Pag. 447. 17. διαδεξάμενος τὸν αὐτὸν δοῦκα ἀσχήμως] Scr. ἀσχημόνως.

Pag. 447. 22. δεξάμενος Ερμογένην] Sensus imperfectus est: verbum ἦν deesse videtur. vel potius legendum ἔδέξατο.

Pag. 449. 12. ἡγανακτήθη ὁ ἀπὸ ὑπάτων Πρίσπος] De Pri-sco hoc vide quid Procopius habet, Arcan. Hist. p. 71.

Pag. 450. 10. προφάσει τῆς ἐκείνου ἀπειθείας] Lego, ἐκεί-nων, ut ad Anastasium et Justinianum Imp. referatur.

Pag. 451. 2. καὶ πεισθεὶς ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν] Mundi, si-ve Mundonis hujus historiam aliter omnino narrat Jornandes de Reb. Get. cap. 58. quem videsis.

Pag. 451. 17. κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν] ejus-demi omnino sensus sunt, quae ex Chronographo quodam Anonymo profert Alemannus, in Not. suis in Hist. Arcan. Procop. Hist. verbis: ὁ βασιλεὺς Ιουστινιανὸς πέμψας εἰς Αθήνας ἐκέλευσε μηδένα τολμᾶν διδάσκειν φιλοσοφίαν καὶ ἀστρονομίαν. Sed vi-de quae habet Scaliger, in Euseb. p. 121.

Pag. 452. 6. τοῦ περιοδευτοῦ τῆς χώρας.] Περιοδευτῆς,

qui et ἔξαρχος postea vocabatur, is erat, cui Ecclesiarum omnium regionis, uniuscujusque visitandarum cura ac munus committebatur. Auctorem inter alios habeo Alexium Aristaenum, (quem apud me habeo ineditum,) in comment. suis in Canon. Concil. Graecor. Ubi ad Synodi Laodic. Can. LVII. haec habet. *Ἐν πόμη τινὶ, ἡ καὶ βραχεῖα πόλει, ἐν ᾧ καὶ εἰς πρεσβύτερος ἐπαρχοῖ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐπίσκοπον γίνεσθαι, ἵνα μὴ τὸ τοῦ ἐπίσκοπου κατευτελέξηται ὄνομα· ἀλλὰ περιοδευτάς, οὓς καὶ ἔξαρχους σήμερον ὄνομάζουσιν, εἰς διόρθωσιν τῶν ψυχικῶν σφαλμάτων στέλλεσθαι ἐν αὐταῖς.*

Pag. 452. 9. εἰς σαρίδα παραπλωθεὶς προσηλώθη, Particula καὶ hoc loco deesse videtur.

*Pag. 452. 16. τὸ μετακηθὲν Αναστασιούπολις] Scr. *Anastasioupolin*. Caeterum omnia barbare dicta sunt.*

Pag. 452. 21. τὴν ἀπόποισιν τοῦ βασιλέως Περσῶν δεχόμενοι] Omnino scribendum, δεχομένων.

Pag. 453. 16. ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ κύνα ξανθὸν] καὶ τυφλὸν, addit Cedrenus. Canis hujus mirandi mentionem etiam facit Zonaras.

Pag. 454. 6. πετὰ τὸ δυσικὸν μέρος] Scr. δυτικὸν. Commenta vero hic apparuit Justiniani Imp. anno IV, secundum Cedrenum: vel ut Zonaras vult, v. sed Procopius, cui fides hac in re potius est adhibenda, ad ejusdem annum XIII. eum ponit, De bell. Pers. lib. 2.

Pag. 456. 6. Ρωμαῖοι μόνοι κομίζονται etc.] Procopius rem aliter narrat, de Bel. Pers. l. 1. ubi reditus ex aurifodinis hisce non Romanorum, sed Persarum suisse plane testatur.

Pag. 456. 17. τὰ δὲ πεπραγμένα αὐτῶν ἀνεγνώσθη etc.] τὰ πεπραγμένα sunt Acta, vel Decreta super causa qualibet in Conventu agitata. Itaque paulo supra etiam habuimus, p. 171. λαβὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ πεπραγμένα ἔσχισεν etc.

Pag. 457. 11. διὰ πολλῶν χρόνων ηξιώθην etc.] Haec Regis Indici verba sunt; verum εἰπών, aut quid simile deesse videtur.

Pag. 457. 17. φορῶν σχιστὰς διὰ μαργαριτῶν] Puto legendum σχιστούς. Nam σχιστός χιτών erat Tunica soluta ab humeris ad lumbos demissa, quam superne fibula connectebat. Hesychius: Σχιτός, [Lego, σχιστός] χιτών τις ποιὸς γυναικεῖος, πατὰ τὸ στῆθος πόρπη συνεχομενος. Jul. Poll. lib. 7. cap. 13. ὁ δὲ σχιστός χιτών περόναις πατὰ τοὺς ὕμους διηρέοτο· ή δὲ πόρπη πατὰ τὰ στέργα ἐνήπετο.

Ibid. καὶ χρυσᾶ ψέλια] Scr. ψέλλια.

Pag. 457. 18. λινόχρυσον φακιόλιν, pro φακιόλιον, uti et in proxime sequentibus, μανιάνιν pro μανιάπιον, secundum scribendi morem recentioribus usitatum. Est vero φακιόλιον pilei genus vide I. Meurs. Glossar.

Pag. 458. 7. ἀναστῆναι με] Haec Legati ipsius verba esse videntur.

Pag. 458. 17. δ βασιλεὺς Ινδῶν Εἰλεσβόας] Supra Ανδᾶς vocatur Rex iste Auxumitarum.

Pag. 458. 21. καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν etc.] ἀσύντακτα sunt ista. Forte scriendum, ἐκπορθοῦντα.

Pag. 459. 4. πατερέμψιθη δέσησις παρὰ Θευδερίχου] scriendum Γιλδερίχου, uti ex sequentibus patet: vel potius Ιλδερίχου, uti Procopius habet, de Bell. Vandal. lib. 1.

Pag. 459. 6. καὶ πόλεμον τῶν Μαυρουσίων κατὰ τῶν Αφροδιν συμβαλόντων] Quos Auctor Afros vocat, Vandali sunt; qui Africam hoc tempore in potestate sua habuerunt. Maurusii vero, qui et Mauri dicti sunt, ortum duxerunt a Phoenicibus illis, Israelitico Palaestinam invadente, sedibus propriis relictis, in Africam se contulerunt; ubi arce constructa columnas duas erexerunt, quibus lingua Phoenicia haec inscripserunt. Ημεῖς ἔσμεν οἱ φυγόντες ἀπὸ προσώπου Ιησοῦ τοῦ ληστοῦ νιοῦ Νανῆ. Nos sumus qui fugimus a facie Jesu praedonis Navae F. Procop. de Bell. Vandal. lib. 2.

Pag. 459. 8. Λεπτωμά, καὶ Σαβαθά, καὶ τὸ Βιζάκιν] scribo Βιζάλιον, ex Procopio, de Justin. Aedif. lib. 6. ubi etiam Λεπτιμαγνάν, et Σαβαθράν inter Africæ urbes recenset; quas easdem esse puto cum Nostri Λεπτωμά, et Σαβαθά.

Pag. 459. 20. καὶ ἀπέλνεσεν αὐτὸν μεθ' ὑβρεως] Forte legendum, αὐτὸν, ut Legato, qui unicus erat, aptius conveniat.

Pag. 460. 1. πρὸς τὸν ἄηγα Αθαλάριχον] Procopius hunc vocalat Αταλάριχον. Erat hic Theuderici (quem Auctor noster supra Valemeriacum hic Alemeriacum, nescio qua causa, vocat,) ex Amalasuentha filia nepos.

Pag. 461. 11. ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ βάνδον βασιλικὸν] βάνδον vexillum est, ut Eruditi ubique nos monent.

Pag. 461. 13. διὰ τοῦ Κιρκισίου ἐλθὼν] Κιρκισίου, scribit Procopius: erat autem Castellum Romanorum munitissimum, in extremis imperii finibus, altera Euphratis parte situm.

Pag. 461. 16. ἀπελθὼν εἰς συμμαχίαν] Forte legendum, ἀπῆλθεν ε. σ. sensus enim aliter imperfectus est.

Pag. 461. 20. ἔχον παρακείμενον] Scr. ἔχοντος.

Pag. 461. 21. πέριξ τοῦ φοσσάτου τριβόλους σιδηροῦς] De Fossato supra diximus, ad lib. 12. Tribolus vero erat machina quaedam figuræ triangularis, ex quatuor acutis clavis ferreis constans, ita compositis, ut quacunque projiceretur, erectam semper cuspidem unam haberet, atque hoc modo impedimento erat tum peditum, tum equitum incursionibus. Horum descriptionem accuratam habemus apud Procopium, Gothic. lib. 3. his verbis. Οἱ δὲ τριβόλοι τοιοίδε εἰσὶν· σκολόπτων τεττάρων ισομήκων μάλιστα τὰ ὅπισθε πρὸς ἄλληλα ἐναρμοσάμενοι τριγώνου σχῆ-

μα τὰς αὐτῶν εὐθείας πανταχόθεν ἐργάζονται· καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν ὅπου παρατύχῃ ὁπτούσι. Ταῦτη τε τῶν σκολόπων οἱ μὲν τρεῖς ἔστι τὸ ἔδαφος ἵσχυρότατα ἐστήκασι πάντες, ὁ δὲ λειπόμενος ἀνέρων μόνος, ἐμπόδιον ἀνδράσι τε καὶ ἄνποις ἐσαεὶ γίγνεται. Οσάκις δέ τις τοῦτον δὴ κυλίνδει τὸν τρίβολον, ὁ μὲν τέως ἐπ τῶν σκολόπων τὴν εὐθὺν τοῦ ἀέρος ὕρδιον κληρωσάμενος χώραν, ἐσ τὸ ἔδαφος ἐστηκεν· ἄλλος δ' ἀντ' αὐτοῦ γιγνόμενος ἄνω, τοῖς ἐπιέναι βουλομένοις ἐμπόδιον ἐστιν.

Pag. 462. 8. ἔξελθὼν πρὸς Βελισάριον] Forte legendum, ἔξηλθον.

Pag. 463. 23. Τῆς γὰρ ἀμιξίας γενομένης] Forte scriendum ἀμιξίας. Legimus enim ἀμιγα, pro ἀνάμιγα; et ἀμιξίας, pro ἀναμίξας: atque hinc ἀμιξία, pro ἀναμιξία, quod *Com-mixtionem*, sive *Confusionem* sonat, formari potest.

Pag. 464. 7. δέδωκαν νῦντα] Scr. ἔδωκαν.

Pag. 465. 9. κελεύσας διὰ γραμμάτων Τζέττα] Forte scribendum ἔκελενσε.

Pag. 467. 17. ὑφῆψαν τὰ ξύλα] Scr. ὑφήψαντο, sive ὑφῆψατο.

Pag. 468. 5. ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ] *Επισκοπεῖον* dictum est Episcopi palatum: quod in proxime sequentibus πατριαρχεῖον etiam vocatur; scilicet quia Episcopus Antiochenus etiam Patriarchae titulo insignitus erat.

Pag. 469. 12. καὶ μηνυθὲν τῷ αὐτῷ Δωροθέῳ] Forte scribendum καὶ τούτου μηνυθέντος τῷ αὐτῷ Δ.

Pag. 469. 13. παρεφόσευσε τῷ κάστρῳ] Scr. παρεφόσευσε.

Pag. 470. 18. ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ] Forte scriendum, ἀλλὰ μένειν.

Pag. 470. 22. περὶ τῶν παρεχομένων σπορτούλλων] De *Sportulis* Romanorum non est quod hic aliquod dicamus, Auctoris nostri *Sportulae* erant Praemium a Clientibus Advocatis suis dari solitum.

Pag. 471. 3. τ' αὐτῷ δὲ καὶ τῷ Θέατρον etc.] Quid haec sibi volunt hoc in loco, non video.

Pag. 472. 15. Οὖννοι Σάβηρες] Σάβειροι Procopio, Agathiae, aliis vocantur.

Pag. 472. 19. καὶ τῶν Κηρουστικῶν] Scribend. Κυρδεστικῶν, uti supra monuimus ad lib. 13.

Pag. 473. 11. καὶ περιβωμισθέντων αὐτῶν] Scr. περιπομπευθέντων, uti de hoc vocabulo supra monuimus.

Pag. 474. 2. Εἴδοι δὲ ὄνομάζονται, διότι etc.] Quam suaviter hic ineptit Auctor. Quin et Socios hac in re habet Jo. Tzetzem Graeculum illum nugacissimum simul et confidentissimum

(uti recte monet doctiss. Is. Casaubonus) et Balsamonem etiam. Certe mira est Latinarum rerum imperitia, qua Scriptores Graeci, praesertim recentiores laborarunt; uti cuiquam observare obvium est.

Pag. 474. 4. τὰ τοῦ πριμικηράτου] *Πριμικήριος* dictus est, cujusque ordinis primus, cuius scilicet nomen loco primo in tabulis ceratis scriptum erat. Inde *πριμικήρατος* apud Nostrum, *Primiceratus*, sive *Primatus*. Ut supra notavimus ad lib. 14.

Pag. 474. 5. τῇ τρεισκαιδεκάτῃ τοῦ Ιαννοναργίου] Scr. *τρισκαιδεκάτη*.

Pag. 474. 12. ἐκ τοῦ λέγειν, *Νίκα*.] De victoriatorum seditione hac, quae ἡ τοῦ *NIKA* στάσις vocata est, a vocabulo scilicet hoc a seditionis, pro tessera, sibi invicem dato, abunde Procopius, de Bell. Pers. lib. 1. et ex eo Evagrius, lib. 4. cap. 13.

Pag. 474. 18. καὶ ἡ χαλκὴ τοῦ παλατίου] Chalca haec Regiae vestibulum erat; sic dictum, quod tegulis aereis et inauratis tectum erat. Hujus descriptionem accuratam habes apud Procop. de Justin. Aedif. lib. 1.

Pag. 475. 12. βαστάζων τὸ ἄγιον μεγαλεῖον] Ita etiam pag. ultima habemus *Εὐτυχίου τοῦ πατριάρχου κατέχοντος τὸ ἄγιον μεγαλεῖον*. Quod Noster *μεγαλεῖον*, Chr. Alex. Auctor vocat τὸ *Εὐαγγέλιον*, Sacrosanctum Evangelii Codicem.

Pag. 477. 17. τὸ μέρος τῶν φαραγγίων] *Φαράγγιον* erat locus praeruptus, Persarmeniae Montibus conterminus, ubi auri-fodinae erant, caeterum Persis subditus, quibus etiam pace hac inita a Romanis restitutus est, teste Procopio de Reb. Pers. lib. 1. Τότε καὶ Πέρσαι χωρία ἐν Περσαρμενίοις Ρωμαῖοι ἔσχον, φρούριόν τε τὸ Βῶλον, καὶ τὸ φαράγγιον καλούμενον, δύθεν δὴ τὸν χρυσὸν Πέρσαι ὀρύσσοντες βασιλεῖ ἔφερον. Et paulo infra: οὕτω τοίνυν τὴν τε ἀπέραντον καλούμενην εἰργήνην ἐσπείσαντο, ἕπτον ἥδη ἔτος τὴν βασιλείαν Ιουστινιανοῦ ἔχοντος. καὶ Ρωμαῖοι μὲν τότε φαράγγιον, καὶ Βῶλον τὸ φρούριον, σὺν τοῖς χρήμασι Πέρσαις ἔδοσαν· Πέρσαι δὲ Ρωμαῖοις τὰ Λαζικῆς φρούρια, etc.

Pag. 478. 22. μετὰ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς] Gelimerem dicit Vandorum Regem: de cuius tamen uxore, Constantinopolim captiva missa, apud alios mentio nulla.

Pag. 479. 18. περιηρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ *Νυκτεράρχου ἀρχῆ*] *Nycteparchi potestas abrogata est*, et pro eo Praetor creatus, Belisario Cons. ut appareat ex Justin. Novell. 13. Ergo factum est hoc triennio ante Joannis Cappadocis Consulatum. *Κοιαστωρ* vero, sive *Κοιασίτωρ*, ut eum *vocat* Procopius, Hist. Arc. non eodem anno, ut Noster vult in sequentibus,

sed triennio post, xii. scilicet Justiniani Imp. anno institutus est: uti videre est Novell. LXXX.

Pag. 480. 19. φρατριάσας μετὰ τινῶν ιπητόρων] A Juvenibus quibusdam conjuratis caedes haec perpetrata est, sceleris etiam nescio (ut hominum opinio erat) Joanne Cappadoce. Hujus historiam totam tibi exhibet Procopius ad calcem lib. 1. de Bell. Pers. Haec vero Justiniani Imp. anno xiv. acta sunt.

Pag. 481. 1. ἐξωρίσθη ἐν Αρτίνῳ] Procopius, loco citato habet: ἐς τὴν Αρτινόου πομίζεται.

Pag. 481. 3. Ἰνδικτιῶνος εἰς συνέβη γενέσθαι] Hic annus erat Justiniani xvi. caeterum de Muliercula hac Fatidica, quam memorat Auctor noster, nihil omnino alibi, quod sciam, occurrit.

Pag. 482. 11. η εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ] Alibi etiam Divinam Castigationem τὴν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, vocat. Quod Auctoris nostri locutionis genus imitatus est etiam Chr. Alex. Auctor. ad Justiniani Imp. annum II. τούτῳ τῷ ἔτει κατὰ θεοῦ φιλανθρωπίαν γέγονε τὸ μέγα θανατικόν. Ubi Interpres locum hunc suspectum habens, pro φιλανθρωπίᾳ, θεομηνίᾳ legi vult; sed frustra. Cedrenus etiam eodem loquendi genere usus est, ad Justiniani Imp. an. XXXI. ubi haec habet; καὶ ἐσείετο η γῆ μετὰ φιλανίας ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ ἐπὶ ἡμέρας δέκα. ubi φιλανίας contracte scribitur pro φιλανθρωπίᾳ, ut ἄνος ubique itidem occurrit pro ἀνθρώπῳ in Codicibus MS. recentioribus. Haec tamen ut videtur, Xyandro in mentem non venerunt; ideoque vocabulum hoc in tralatione sua praetermisit. Locum illum fortasse reslexerunt Apostoli ad Hebr. cap. 12. ver. 6. ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. Quem enim diligit Dominus, castigat.

Pag. 482. 16. πρώην οὖσα ἐν τῷ Ταύρῳ] Taurus, locus erat quidam Constantinopoli. Zonaras, in Nicephoro Boton. καὶ ἦσα τοῦ Ταύρου γενόμενοι προσωτέρω ἀπιέναι οὐκ ἀπεθάψουν. Locus hic erat in undecima urbis regione: de quo vide Pet. Gyl. de Topograph. Constantinop. lib. 4. c. 2.

Pag. 482. 19. διαστροφὴ ἐγένετο περὶ τῆς ἀποκρεωσίμου] Factum hoc anno Justiniani Imp. xix, uti testantur Theophanes, et Cedrenus.

Pag. 483. 3. Μηνὶ φεβρουαρίῳ, Ἰνδικτιῶνος δεκάτῃ etc.] Non in Februario mense, sed viii. Kalend. Februarii, sive Januarii die xxv. Constantinopolim ingressus est Papa Vigilius; uti testatur Marcellinus in Chronico, idemque istiusce aevi scriptor.

Pag. 483. 7. καθηρέθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης] Anastas. Bibliothec. inquit: *Excommunicationem 4. Mens. dedit* [Vigilius] *Mennae Constantinopolitano Episcopo in Epitimium.* Addit Theophanes: καὶ Μηνᾶς δὲ αὐτῷ τὸ αὐτὸ ἐπιτίμιον δέδωκεν. Menas vero et illi eandem poenam inflxit. Vide quae de hac re literis prodidit Nicephorus Callisti, Eccles. Hist. lib. 17. cap. 26.

Pag. 483. 10. ἀμιξία ἐγένετο] Scribo ἀμιξία, ut supra.

Ibid. ἐν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν] Forte scribendum, εξ ἀμφ. τ. μ. vel ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι.

Pag. 483. 16. εἰς τὴν ἄθλησιν τῶν ἀγίων Αποστόλων etc.] Locus iste mihi valde obscurus videtur; nec omnino conjectari possum, quid ἄθλησις hic significet. Quia tamen aliquid utcunque dicendum erat, *Monasterium*, meo licet periculo, reddidi. Fortasse enim ἄθλησις pro ἀσκησις hic ponitur, uti frequenter; et ἀσκησις pro ἀσκητήσιον, quod *Monasterium* signat. Certe Apostolorum templum magnisicūm a Constantino M. extrectum fuisse testes habemus multos, ex quibus Pet. Gyllius de Topogr. Constant. lib. 4. cap. 2. de eodem haec habet. *Circa Templum* (hoc Auctoris nostri περιτείχισμα esse suspicor) *aula illustris erat in aerem purum et apertum patens, cujus porticus dispositae in quadrum circumdabant aream sub dio expositam.* Juxta porticus distendebantur regiae aedes et balnea, et ἀνακαμπτήσια, aliaque permulta domicilia aeditimorum, aliorumque ministrorum *Templi commode aedificata.*

Pag. 484. 3. ἀπεπτελώθη μέρος] Vocabuli hujus ἀπεπτελώθη sensum capere ex praecedentibus haud est difficile; originem non item. Anne ἀπεπτιλώθη scripsiter Auctor? πτίκωσις est, *Defluvium pilorum e ciliis:* Forte itaque metaphoram hic, duriusculam licet, habemus. Nisi quis, ἀπεπτώθη, legere mallet.

Pag. 484. 4. τελευτῇ ή Αύγούστα Θεοδώρα] Vigesimus primus erat hic Justiniani annus, ut etiam testatur Procop. de bel. Goth. lib. 3. η δὲ βασιλὶς Θεοδώρα νοσήσασα, εξ ἀνθρώπων ἡφάντο, ἐνιαυτοὺς ἔνα τὲ καὶ εἴκοσι τῇ βασιλείᾳ ἐπιβιώσασα. Victor tamen Turunensis asserit eam obiisse post Consulatum Basili anno ix, id est, Justiniani anno xxiv. Cedrenus tamen, Theodoram non Junio mense, sed Julii die xi, mortuam esse tradit.

Pag. 484. 11. περιηρέθη τὸ ὄνομα Μηνᾶ etc.] Haec a Theophane aliter narrantur his verbis: κατεβιβάσθη τὸ ὄνομα Μηνᾶ πατριάρχου Κωνσταντινούπολεως· καὶ προεβιβάσθη τὸ ὄνομα τοῦ Βιγιλίου προτασσομένου ἐν τοῖς διπτύχοις. Quae sic verit Anastasius: *Suppositum est nomen Mennae Patriarchae Constantinopolitani et Propositum est nomen Vigilii praecellens in Diptychis.*

Pag. 484. 19. μὴ ἀγομένου τοῦ Ιππικοῦ] Cedrenus habet, Ιππικοῦ γενομένου.

Pag. 485. 5. καὶ προσφυγίῳ χρησάμενος] De hoc vide quae Nicephorus habet Hist. Eccles. lib. 17. cap. 26.

Pag. 485. 15. τοῦ ἐπίκλην Λιθοπροσώπου] Eadem omnino habes apud Cedrenum. Verum Pomponius Mela promontorium hoc, *Euprosopon*, vocare videtur, de situ Orb. lib. 1. cap. 12. *Ab ea ad promontorium Euprosopon duo sunt oppida, Byblos et Botrys.*

Pag. 486. 2. τῆς οὔσης πέραν ἐν Ιουστινιαναῖς] Suburbia haec litore Constantinopoli adverso sita, Συκαὶ olim dicta sunt. Stephan. de urb. Συκαὶ, πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας Ρώμης, η παθ' ήμερας Ιουστινιαναὶ προσαγορευθεῖσα. Procopio tamen Iουνονδιάναι, vocantur, de Aedif. Justin. lib. 1. nisi error Librarii sit. Hodie, *Galata*, vocatur hoc oppidum: de quo vide Pet. Gyllium de Topogr. Constant. lib. 4. cap. 10.

Pag. 487. 4. καὶ πατεπάρῃ ἐν τῇ γῇ] πατεπάρῃ aor. 2. Passiva vocis est a verbo πείρω: ideoque huic loco nullo modo convenire potest. Forte itaque legendum, πατέπειρε, penetravit: hoc enim Auctor dicere voluit.

Pag. 487. 6. Νικομηδεῖας μέρος παταπεσεῖν] συνέβη, aut quid tale, deesse videtur.

Pag. 487. 24. τοὺς μὲν ἐφούρκισε] Cedren. habet, ἐφύλκισε. Vide quae de hoc vocabulo supra notavimus; ad pag. 427.

Pag. 488. 8. ἐν Γενεθλίῳ] De urbis Natalitiis loquitur, quae quotannis Maii xi, jam olim a Constantini M. temporibus, celebrari solita sunt. Vide supra lib. 13.

Pag. 489. 2. τὰ ἐπέκεινα τοῦ Εβδόμου] Εβδομον Suburbum erat Constantinopolitanum, septimo ab urbe lapide dissimum: uti jamjam monuerunt viri docti, ex Procopio, alisque.

Pag. 489. 3. τοῦ δὲ Ρήγιον πάνυ πολλὰ] Ser. Ρήγιον, uti habet Cedrenus. Procop. de Aedisic. Justin. l. 4. τοῦ δὲ Ρήγιον ἐπέκεινα πόλις ἔστι πον, Αθύρας ὄνομα. Stephan. de Urb. Ρήγιον, πόλις Ελληνίς.

Pag. 489. 12. τῶν λεγομένων Αβάρων] De Abaribus hisce, eorumque origine, vide Nicephor. Hist. Eccles. lib. 18. cap. 30.

Pag. 489. 15. θνῆσις ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ βουβόνων] De morbo hoc pestilente, qui per τινα annorum spatium per orbem universum grassatus est, vide Evagrium, lib. 4. cap. 28. et Procop. de Bell. Persic. lib. 2. quorum uterque exactissimam ejus descriptionem tibi exhibet.

Pag. 489. 16. τὰ μεθόδια πάντα κραββάτους ἀργυροῦς ἐποίησαν] locus iste pessime corruptus est: neque, ut nunc se habet, sensus exinde commodus ullus elici potest. Pro μεθόδια itaque, μεθόδια, et pro ἀργυρούς, ἀργούς, legendum omnino judico. Certe durante hac lue adeo numerosa erat morientium multitudo, ut ad cadavera efferenda sandapilis non sufficientibus, Imperator mille alias fieri curaverit: Neque hae tamen mortuis sepeliendis satis fuerunt, uti testatur Cedrenus in Justiniano. τῷ δὲ φεβρουαρίῳ μηνὶ γέγονε θνῆσις ἀνθρώπων; καὶ μάλιστα τῶν νέων, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε μένειν ἀτάφους τοὺς ἀποθνήσκοντας ἐπὶ ήμέρας τρεῖς, διὰ τὸ μὴ ἔξαρκεῖν τοὺς κραββάτους τῶν ἐπικλησιῶν, καὶ τῶν εὐαγῶν οἴκων, πρὸς τὸ ἐκφέρειν τοὺς τελευτῶντας. ὅθεν ποιήσας ὁ βασιλεὺς ἔτερα κραββάτια χίλια, καὶ μηδ' οὔτως

ἔξαρκούντων ἀμάξις προσέταξε πλείστας εὐτρεπισθῆναι, καὶ ἄλογα δέδωκε μυρία πρὸς τὸ ἐκφέρειν τοὺς νεκρούς, etc.

Pag. 489. 19. φιλοκαλλουμένου τοῦ τρούλλου] Scr. φιλοκαλουμένου, uti habet Cedrenus. De Trullo vero et Ciborio, vide quae doctissimus Jac. Goar. ad hunc locum apud Cedrenum annotavit.

Pag. 489. 20. ὁ ἡξας γὰρ ἦν] Omnino legendum, διερόηγμένος, uti habet Cedrenus.

Pag. 490. 1. ἐργαζούμενων τῶν Ισαύρων] Isauros aedificationibus exercitatissimos fuisse colligere licet ex Procopio de Bell. Goth. l. 2. *Ἐν τούτῳ δὲ Βελισάριος Ισαύρους πέντε, τοὺς ἐς τὰς οἰκοδομίας ἐμπείρους, ξύν τε πελέκεσι καὶ ἄλλοις ὀργάνοις εἰς λιθῶν ἐπομάς ἐπιτηδείους, εἰς τὴν δεξαμένην ἀσπίδων πλήθει κρυπτομένους ἐσήγαγε.*

Pag. 490. 6. ἐπανέστησαν οἱ Οὖννοι, καὶ οἱ Σκλάβοι τῇ Θράκῃ] Cedrenus habet, οἱ Οὖννοι, οἱ καὶ Σκλάβινοι etc. ac si eadem gens esset. Eos tamen distinguit Procopius de Bell. Goth. l. 1. καὶ αὐτῶν οἱ πλεῖστοι Οὖννοι τε ἥσαν, καὶ Σκλαβηνοὶ, καὶ Ανται, οἱ ύπερ ποταμὸν Ιστρὸν οὐ μαρὰν τῆς ἐκείνης ὥχθης ἴδοντας. De hac Barbarorum in Thraciam irruptione vide quae Agathias literis prodidit lib. 5.

Pag. 490. 10. εὗρον δὲ τοῦ τείχους Κωνσταντινουπόλεως τόπους] Cedrenus habet, τοῦ Αναστασιανοῦ τείχους; rectius: per muri longi enim, ab Anastasio Imp. extucti, ruinas vetustate, negligentiaque factas, viam invenerunt.

Pag. 490. 13. ἀπεξώσθη Ζήμαρχος] Ζημαρχὸς hic Procopio dictus est; Hist. Arcan. Fuit autem Justini senioris commilito.

Pag. 491. 5. συνέβαλον καὶ ἐν τῇ Μέσῃ] Μέση, Forum est ut ex Glossis Graeco-barbaris notat Jo. Meursius. ἀγορὰ, ἡ μέση. et deinde, εἰς τὴν μέσην, ἡ ἀγορὰν, ἡ φόρον. Ita autem dictum vult ille, quia plerunque in medio urbium situū erat. Verum cum plura Constantinopoli Fora fuerint, quodnam ex illis hic intelligit Auctor? Anne Theodosii, sive Tauri Forum? Huic enim vicinum erat Aereum Tetrapylum. De his vide Pet. Gyllium, de Topogr. Constantinop. lib. 3. cap. 6.

Pag. 491. 11. τοῦ ἐνδοξοτάτου] Κουροπαλάτης erat, qui Palatii curam sibi commissam habuit. A Latinis, *Cura Palatii*, dictus est: unde factum, Κουροπαλάτη. Justinus vero iste Curopalata, Justiniani Imp. a Sorore nepos erat; qui etiam eidem in Imperio successit.

Pag. 491. 18. συσχεθέντες Ελληνες περιεβωμίσθησαν] Lēgo, περιεπομπέύθησαν. Vide quae de hac voce supra notavimus, haud procul hujus libri 18. initio.

Pag. 491. 20. εἰκόνες τῶν μυσερῶν θεῶν] Scr. μυσερῶν.

Pag. 491. 21. τὰ συνοδικὰ τοῦ Πάπα Ρώμης] De Synodi-

cis, sive Synodalibus Epistolis, vide Bernardum Ferrarium de antiquo Ecclesiasticar. Epistolar. genere.

Pag. 492. 4. πλησίον τῆς γεφύρης] Scr. γεφύρας.

Pag. 492. 5. καὶ πρόβλησις ἐν τῶν ἀργυροπορατῶν, καὶ φῶτα πάμπολλα ἔγένετο] Hujus rei occasionem narrat Cedrenus ad annum Justiniani Imp. XXXIV, his verbis ἐφημίσθη ἐν τῇ πόλει, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησε, διὰ τὸ πεφαλαλγεῖν, καὶ μηδένα θεωρεῖν. καὶ ἦν ταραχὴ, καὶ ἀρπαγὴ εἰς τὰς προβολὰς, καὶ τὰ μαγνηπεῖα. καὶ περὶ ὡραν θ', προσέταξε τῷ ἐπάρχῳ, καὶ ἀνῆψε φῶτα εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὅτι ὑγίανεν ὁ βασιλεὺς, καὶ συνεστάλη τὸ τῆς ταραχῆς.

Pag. 492. 8. ἐν τοῖς ἐπίκλην Πιττακίοις] Locus quidam erat Constantinopoleos, cuius semel atque iterum meminit etiam Cedrenus: ita fortassis dictus, quod Tabulae Scriptoriae ibi vaenum expositae fuerint. Πιττακίον enim Tabula est, e fusili pice ad exarandum confecta. Pro Tabula etiam simpliciter quandoque sumitur. Auctor Lexici Graecolat, vet. *Brevem* interpretatur. Πιττακίον *Pittacium, Brevis.*

Pag. 492. 14. καὶ ὁ τρίτος δὲ στόλος τῶν πλοίων οὐκ εἰσῆλθεν] τὸν σιταγωγὸν στόλον, Classem hanc vocat Procopius quae Frumenti ab Alexandria importandi causa quotannis emissis est; quaeque nisi a contrariis ventis impeditur, secundum, aut etiam tertium per aestatem redditum perficere consueverat. Vide Procopium de Aedific. Justin. lib. 5. haud procul ab initio.

Pag. 492. 19. Βεροίαν, καὶ Βοΐνας] Cedrenus etiam habet *Biglāv* καὶ *Βοΐγνας*. Corrupte uterque: nec enim urbes tales Italia habuit ullas. Caeterum pro his Anastasius Bibliothecarius habet, *Veronam* et *Brixiam*. Tricesimo sexto imperii Justiniani anno trophyea venerunt a Roma Narsis patricii: significantia comprehendisse illum urbes munitas Gothorum duas, *Veronam scilicet*, et *Brixiam*. Atque hanc genuinam hujus loci lectionem esse facile crediderim.

Pag. 493. 19. φορῶν βούγλιν] Et deinde, σύρας τὸ βούγλιν ὁ ἐφόρει, etc. Vocabulum hoc nullibi mihi occurrit. *Pugionem* tamen verbo; unde etiam forte corrupta vox est, Anastasius Bibliothec. reddit, *Gladium*. Et Marcellus quidem argenti venditor spe frustratus, et exempto gladio quem portabat, dedit sibi tres ictus, in triclinio comprehensus, et moritur.

Pag. 494. 5. ὁ ὑποπτίων Βελισσαρίου] Οπτίωνες dicti quibus annonae militibus erogandae cura commissa erat. Procopius de Bel. Vand. lib. 1. τῶν δ' ὑπασπιστῶν τριακοσίους ἀπολέξας ἄνδρας, ἀγαθοὺς τὰ πολέμια, Ιωάννη παρέδωκεν, ὃς οἱ ἐπειελεῖτο τῆς περὶ τὴν ἀνίαν (ita legendum contendit Jo. Meursius, non οἰνίαν) δαπάνης· ὄπτίωνα τοῦτον καλοῦσι Ρωμαῖοι. Curatorem Belisarii, eum vocat Anastasius Bibliothecar.

Pag. 494. 8. καὶ Ζηνοδόχου ἀσεκοῆτις, etc.] Ασεκοῆτις,

sive ἀσηκοῆτις, et ἀσημοήτης, a Latino *A secretis* facta sunt. Pro quo Latini recentiores etiam *A secreta*, unico vocabulo, quandoque dixerunt. Carolus M. de cultu Imag. lib. 4. cap. 9. *Mox ut Leontius A secreta conspexit, magnum se sui erroris emolumen- tum invenisse putavit.*

Pag. 495. 7. ὅτι, *Oὐ χρὴ μέτα τὴν ἔνωσιν etc.]* Haec Justiniani Confessio fidei, De Naturarum in Christo distinctione, non hoc tempore, sed sub Synodo V. Constantinopolitano Edicto Imperatorio promulgata est. Scilicet sub extrema vitae sua temporis in Aphthartodocitarum Haeresin delapsus est Justinianus: uti testantur Evagrius lib. 4. cap. 38. Nicephorus Call. lib. 17. cap. 29. Glycas Annal. part. 4. et Cedrenus; qui etiam eodem anno, de quo Auctor noster hic loquitur, Imperatorem Edictum suum *De Corruptibili et Incorruptibili*, proposuisse asserit: cui astipulatur Glycas, loco citato.

Pag. 495. 11. πόδες λ',] πόδας εἴκοσι, dicit supra; sicut et Cedrenus habet.

Ibid. τὸς δύο καμάρας] κάμαρα, sive κάμερα, *Camera* est Recentioribus; et καμεράριος, *Camerarius*, Praefectus Cubiculi.

HUMFREDI HODII

AD

ANNOTATIONES APPENDIX.

Pag. ed. Bonn. 3. 3. Θεῷ minus recte legit Transcriptor, quisquis is fuerit; in MS. nos legimus θεοῦ (θῦ) *).

Pag. 3. 6. Ασονάμ. in MS. hic loci Ασονάμ; inferius Ασονάμ. in Eclogis aliis MSS. ex Hamartolo, quae in eadem Bibliotheca Bodl. servantur, ubique Σονάμ.

Pag. 9. 10. πολάζηται. πολάξεται corrigit Chilmeadus; neque aliter legitur in MS. sic alia sunt complura a Chilmeado correcta, quae non MS. Codici, licet minime bono, sed ipsi exscriptori non satis attento sunt imputanda. Quod semel monendum duxi.

Pag. 12. 1. ὑστέρησε τὴν ἀρχαῖαν φωνήν. verbum ὑστερέω hoc sensu, quamvis alibi haud temere invenies, uti monet Chilmeadus, reperiatur tamen postea apud eundem Scriptorem, in MS. ubi de Aristotele providentiam negante, οὗτος (inquit) τὴν γῆν τῆς θείας κηδεμονίας ὑστέρησε.

Pag. 12. 15. Ωριγένης, ἐρμηνεύων ἐπ τῆς Συριακῆς Βίβλου, suspecta hujus loci interpretatio Chilmeadiana: videtur Autor non designasse *commentarios* ullos *Origenis super Biblia Syriaca*, sed tantum voluisse Origenem Hebraeam linguam Syriacam etiam appellatam fuisse attestari in loco quodam *Commentariorum* ubi textum Hebraeum citarit et ex eo S. Scripturae locum interpretatus sit.

Pag. 24. 12. τιμωρησάμενος. Chron. addit αὐτὴν.

*) Quas praeterea codicis iterum inspecti scripturas hinc usque ad p. 20. ed. Ox attulerat Hodius, in annotationes nostras receperimus.

Pag. 24. 20. Σώσεις. Chron. Σώσεις, alii Σώσης.

Pag. 24. 22. Θοῦλις. sic Chr. alii Θούλης alii Θονάχης.

Pag. 26. 3. μετανάστας. Chron. μεταναστὰς, pro quo Dufresnius in sua editione reposuit μεταναστάσαι.

Pag. 26. 6. Πάρθοι. Chron. corrupte παρθίδιοι, in Dufresniu's versione *Parthidis*.

Pag. 26. 7. Σκύθαι. Chron. mendose Σκύθες.

Pag. 27. 17. Φαραὼ, ὁ καὶ Μαραχὼ καλούμενος. Chron. ὁ καὶ Νάχωρ καὶ. Jo. Antiochenus MS. (annotante Dufresnio) ὁ καὶ Καραχὼ καὶ. Eusebius Scaligeranus Chr. l. 1. et Cedrenus ὁ καὶ Ναρεχὼ καὶ. Georgius Hamartolus MS. ὁ καὶ Ναραχώ. Theophilus Antioch. ad Autolycum lib. 2. Φαραὼ, ὃς καὶ Νεχαὼθ καὶ Αἴγυπτίους ὀνομάσθη. Difficile dictu quaenam verior sit lectio; utrum Ναραχὼ seu Ναρεχὼ vel Νάχωρ seu Νεχαώθ. Maeliana enim Ναραχὼ et Joannis Antiocheni Καραχὼ procul dubio falsa est. Magis placet Νάχωρ seu Νεχαώθ. sic enim apud Josephum de bell. Jud. l. 6. c. 26. Pharaonem illum qui Abrahami uxorem Saram surripuit et idem omnino videtur cum illo quem designant Autores citati, cognominatum suisse Νεχαώς perhibetur. In Graeco Codice quo usus est Josephi Interpres scribebatur Νεχίας vel Νεχείας; in aliis exemplaribus legitur Νεχώθ. Sic in serie Aegypt. Regum occurunt alia nomina, quae propius τῷ Νάχωρ seu Νεχαώθ, quam nominis Ναραχὼ seu Ναρεχὼ accedunt. Φαραὼ Νεχαὼ in S. Script. Apud Manethonem (in Syncello p. 75, 26ae. et Eusebii Chronicō) Dynastiae 2ae. Reges duo occurunt, nominati Νεχαώ. In serie Regum Aegypt. apud Syncellum p. 210. Reges iidem dicuntur Νεχαάβ. Apud Manethonem juxta Editionem Africani (in Sync. p. 56.) primus Rex Dynastiae tertiae nuncupatur Νεχερόφης, juxta Editionem Eusebii (ibid. p. 57.) Ναχέρωχις. In praedicta Serie Rex 5us. appellatur Νακεψώς, 8us. Νεκεψός. Paulinus

Quique magos docuit mysteria vana Necepsus.

Pag. 28. 5. ἦν ἐκάλεσεν Ἰόπολιν. Chron. Ιόπολιν. G. Hamartolus MS. qui lineas 7. praecedentes ad verbum habet: ἐν ᾧ πέλιν εἰς ὄνομα τοῦ ἥλιου πτίσας, ἐκάλεσεν Ηλιούπολιν.

Pag. 28. 8. μάκερα λαμπταδηφόρε. Chr. μάκαιρα λαμπταδήφορος.

Pag. 29. 16. Σίλπιον. Chron. Σήλπιον. sic inferius.

Pag. 29. 17. Ιόπολιν. Chron. Ιόπολιν.

Pag. 30. 2. Κρόνον. Chron. Κρονίωνος.

Pag. 30. 5. Ποσειδῶνι. Hamart. MS. Σιδόνη.

Pag. 30. 6. Βῆλος. Hamart. MS. Βήλ.

Ibid. Ενυάλιος, ab Hamartolo omittitur.

Pag. 30. 7. τῆς Ιοῦς. Chron. τῆς Ιῶ.

Pag. 30. 10. Σίδα. Hamart. MS. Σίδαν.

Pag. 30. 11. δύο. de Aegypto tantum meminit Hamartolus.

Pag. 30. 12. Τυρῶ. sic Hamart.

Pag. 30. 14. τὸν Κάδμον. hunc omittit Hamart. tres tantum Agenoris filios recensens.

Pag. 30. 23. λίμιτον. Chron. λίμητον.

Pag. 31. 3. πανήν ὄψινήν. Chron. Κάκεῖ ὄψινῆ. Et ibi sero sapit, vertente Dufresnio, qui monet legendum ὄψινοι.

Pag. 31. 6. Ενόρωπια. C. Ενόρωπεια.

Ibid. τὸν Μίνω. C. τὸν Μῆνον.

Pag. 31. 18. ἐνορίαν. C. συνορίαν.

Ibid. αὐτὸν. C. αὐτᾶν.

Pag. 31. 20. Συρίαν. sic Hamart. qui addit: ἀφ' οὗ Σύροι μετωνομάσθησαν οἱ πρώην Ιουδαῖοι καὶ Παλαιστηνοὶ καλούμενοι, καὶ Συρία ἡ Ιουδαῖα κέκληται.

Pag. 31. 21. Κίλιξ. C. Κῆλιξ.

Pag. 32. 1. Ἡρακλῆς. haec omnia de Hercule verbatim habet, quam paucissimis immutatis, Hamartolus MS. usque ad pag. seq. lin. 28.

Pag. 32. 3. ἐωριξόμενος. Hamart. cum Cedreno μετεωριξόμενος.

Pag. 32. 7. πόματος. Hamart. στόματος.

Pag. 32. 13. χρόας. C. χροιάς.

Pag. 33. 1. χρόας. C. χρωάς.

Pag. 33. 7. φίβλας χρυσάς. Dufresnius vertit fibulatas vestes.

Pag. 33. 16. δούσεα. C. δούσαια.

Pag. 34. 4. Τράγυνυλος. C. Σονετώνιος Στραγυνύαλος mendose. Intelligi videtur illius Liber de Re vestiaria, cuius meminit Suidas.

Pag. 34. 16. κατὰ. C. μετὰ post.

Pag. 35. 7. σκύφονς. σκύτονς reponit Chilmeadus. σκύφον habet C. ubi Dufresnius: videtur σκύφος hoc loco scutum seu clypeum sonare. Σκύφον non σκύτονς habent Symeon Logotheta, eodem citante, et Cedrenus. Sic et infra p. 43. τὴν τελετὴν τὴν μυσταροῦ καὶ ἀθέτου σκύφους.

Pag. 36. 3. Γοργόνα. C. Γοργόνην.

Pag. 36. 4. ὑπεναντίονς. C. ἐναντίους.

Pag. 36. 8. Ανδρομέδαν. C. Ανδρομήδαν.

Pag. 36. 12. Λυκαονίας. C. Λυκαωνίας.

Ibid. γνόντες. adde, οἱ Λυκαώνες, quae in C. habentur.

Pag. 36. 14. Λυκάονας. C. Λυκάωνας.

Pag. 36. 16. Γοργόνος. C. Γοργονίας pro Γοργόνῃ.

Pag. 36. 19. Ιηόνιον. C. Εἰνώνιον.

Ibid. διότι πρώτης νίκης εἰνόντα σὺν τῇ Γοργόνῃ ἔκει ἔλαβε. C. ex edit. Dufres. διότι πρὸ τῆς νίκης εἰνόντα τὴν τῆς Γοργόνης ἔκει ἔλαβεν, quae reddit Dufresnius: quod per Gorgonis imaginem ac figuram victoriam ibi esset adeptus;

Pag. 37. 3. Γοογόνος. C. Γοογόνης.

Pag. 37. 5. ἀδάην. C. ἀδεῆ.

Pag. 37. 8. τὸν ἐν τοῦ etc. locum hunc sic scribunt Symeon Logotheta MS. et Cedrenus annotante Dufresnio: καὶ τὸν Σαρδανάπαλον, καὶ τοὺς τοῦ γένους αὐτοῦ ἀπεκτονῶς. etc.

Pag. 37. 15. Μήδων. sic C. pro quo ex Cedreno Dufresnius reposuit Μηδίαν: quo modo habet etiam Hamartolus.

Pag. 37. 21. γνόντες αὐτὸν etc. Minus accurate haec redundunt: verte; Argivi quippe Jopolitae eum ex Argivis genus ducere certiores facti summa cum laetitia eum celebrarunt.

Pag. 38. 1. C. πλημμυρίσαντος.

Pag. 38. 4. Ορόντον. Cedreno Ορόντον, Logothetae Οροντος, Chronico Ορισεν. ubi Dufresnius Quod addit Autor Chronicorū Orientem nunc Ορισεν appellari spectare videtur eorum sententiam, qui Orientem etiam dictum volunt, in quibus est Hegesippus l. 3. et Isidorus l. 13. c. 21. unde facilis hic emendatio, si ex Ορισεν conficiatur Οριενς, quomodo appellatur a Lactantio lib. de mort. Perseq. p. 50. Non audio. ex nostro reponem Ορόντον.

Pag. 38. 7. εὐθέως ἀνῆψε πῦρ. germana habet G. Hamart. MS.

Pag. 38. 9. εἰς τὰ Ἰδια βασίλεια. haec male vertit Dufresnius: in Palatium.

Pag. 38. 12. Ιωνίταις. C. Ιωπολίταις.

Pag. 38. 18. C. Ανδρομήδας.

Pag. 39. 3. C. Γοογόνης ut et infra.

Pag. 65. 17. Εσται κατ' etc. Oraculum hoc mendosissimum sic corrigit Galaeus noster eruditus. Notis ad Iambl. de Myst. sect. 8. c. 12.

Εστὶ κατ' οὐρανίοι Θεοῦ μεγάλοιο βεβηκὸς
Φέγγος ὑπερβάλλον, καὶ ἀέννασον, ἀθάνατον πῦρ.

Ο τρομέει πᾶν, γαῖα καὶ οὐρανὸς ηδὲ θάλασσα

Ταρτάροι τε βυθοὶ, καὶ δαίμονες ἔβούγησαν
Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ τε, πατὴρ, υἱὸς αὐτὸς ἑαυτοῦ,

Αὐτοφυῆς, ἀδίσκοτος, ἀμήτωρ, ἀστυφυλάκτος

Οὖνομα μηδὲ λόγῳ χωρούμενον ἐν πυρὶ ναίων

Τούτῃ Θεὸς, μικρὸν δὲ Θεοῦ μέρος Αγγελοι ημεῖς.

Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν, ἐκ βωμῶν ημετερείων.

Pag. 93. 10. μηνὶ ξανθιῷ. praeceise! si superis placet. sic alius Nugator Jo. Tzetzes in allegorica Homericarum Fabularum Expos. MS. ait Paridem postquam in Pario exul egerat, in Trojam receptum fuisse 22° Apr. et in Graeciam missum a Patre Junii 18°. quod et scribit infra Noster.

Pag. 96. 6. τὸν πλοῦτον ὅλον] σὺν χρήμασι ποσότητι τριῶν πεντηναρίων, ait Jo. Tzetzes in MS. cit.

Pag. 97. 20. Μνημιδόνων τότε, νυνὶ δὲ λεγομένων Βούλ-

γάρων. Sic Jo. Tzetzes in Opere MS. cit. ait Achillem in Trojam duxisse Ούννων Βουλγάρων στρατευμα τῶν Μυρμηδόνων. ita legitur in Codd. 2. MSS. Bibl. Oxon. obscurius vero in Cod. quodam tertio: Tzetzes ipse fortasse scripsit τῶν νῦν. Idem postea in eodem Opere.

*Πυραίγμης τῶν Παιόνων δὲ τοιτέστι τῶν Βουλγάρων
Τῶν ἐξ Αἰσίου ποταμοῦ, τοιτέστι τοῦ Βαρδάρη.*

Pag. 103. 11. οεν ἐκ τῆς πινήσεως. hic desiderantur quorundam descriptiones, ut Agamemnonis, Menelai, Achillis, Diomedis, Ajacis, etc. de quibus, si placeant nugae, videre possit, praeter alios, Jo. Tzetzes in Opere MS. supra cit. qui a reliquis multum discrepat. De Achille inter alia sic habet: λευκὸς, ξανθόθριξ, καὶ σγουρὸς, δασύθριξ, καὶ μακρόφριν ubi vox σγουρὸς, quae non occurrit apud Cedrenum, Malelam, aut Is. Porphyrogenetum notatu digna. Apud Tzetzem occurrit ista saepius in illis descriptionibus. Ait Merionem fuisse εὐθριχα, σγουρὸν, εὐπώγωνα etc. Thoantem λεπτὸν, σγουρὸν, υπόγλυκον etc. Protesilaum εὐσύνθετον, σγουρόθριχα, ξανθόθριχα etc. Ajacem Locrensem σγουρομελάνθριχα καὶ στραβὸν καὶ τῶν μακροπροσώπων. Diomedem dicit respectu reliquorum Heroum brevis statura fuisse; deinde subnectit.

*Ἐπεὶ τούτου χωρίουν ὕστερον ἐφευρέθη
Εσωθεν λάρνακος τυνος ἐν τῇ Λογγιβαθοῖᾳ
Ανδρὸς μεγάλου μέγεθος, οὐ τῶν κομῶν το πάχος
Ἐτς ὅγκον ἦν ἴσομερον κονδύλῳ μεσαιτάτῳ
Ο ἵερῷ τῆς Αθηνᾶς ἐνρέμασσεν ὡς θαῦμα.*

Pag. 105. 5. μάντις, καὶ οἰωνοσόπος ἀριστος. De Calchante, quod magus fuerit et astrologus, et de ejus Virga prophética audi sis Tzetzem ex eodem libro.

*Τὴν μίαν φάρδον μαντικὴν, χρυσὴν γὰρ οὐχ' ὑπῆρχεν
Ἀλλὰ ξυλίνη καὶ κυρτὴ, χρησιμος δὲ μαντείας
Κατὰ τῆς γῆς γὰρ χέουντες τέφραν ἐκ τῆς ἐστίας
Τῇ φάρδῳ τεντη τεχνικῶς ἔγραφον τὰς μαντείας
Βλέποντες πρὸς τὸν ἥλιον καὶ λέγοντες τὸ μέλλον.
Ταύτην τὴν φάρδον Πλούταρχος λύτιον ὄνομάζει,
Λιτούνος δὲ Κοκκειανὸς Κάσσιος Λίος (l. Διων) λέγει.*

Pag. 105. 20. Πάρις etc. De Paridis forma, ut qui sub Venere Planeta natus fuerat, nescio quid Astrologicum nugatur Jo. Tzetzes op. cit.

Pag. 106. 4. ἀναφάλας. C. de Justiniano αναφαλάς.

Pag. 107. 13. νῆας λ. de numero navium adi si libet Jo. Tzetzem in op. cit.

Pag. 127. 18. σφενδόβολα. aliis σφενδοβόλα.

Pag. 154. 13. ἰδιάζει εἰς τὴν Μαραβίτιδα χώραν. Habetur haec fabula apud Hamart. MS. qui in hoc loco scribit εἰς τὴν Ινδικὴν ἰδιάζει χώραν.

Pag. 156. 15. *Ησαῖον*. sic quoque Hamartolus.

Pag. 157. 19. καὶ μετ' αὐτοὺς *Ηρόδοτος* ὁ ιστοριογράφος. Chilmeadus corrigit μετ' αὐτοῖς. Verum nihil mutandum, frouxit enim longe post Polybium *Herodotus* quidam ab antiquo alius Historicus.

Pag. 171. 5. *Βαλεντία*. Dufresn. in C. reponit *Βαλεντζία*.

Pag. 171. 7. *Παλαντίον*. παλάτιον apud Hamartolum qui et fabulas sequentes fere omnes, sed contractius, habet.

Pag. 171. 11. *Σιλβῆς*. Ita C^{ei}. editio Rader. et Codex MS. Vat. Dufresnius tamen substituit *Αλβῆς*.

Pag. 172. 5. συγκαθεσθῆ. C. συγκαθήση.

Pag. 172. 6. σταθῆ. C. στῆ.

Pag. 172. 22. *Ἄρη*. lege *Ἄρει*.

Pag. 172. 23. λεγ. *Πλεύμον*. Hamart. *Πλεῦμον*, ὃ ἔστιν *Ἄρεος*.

Pag. 173. 1. *Ἄρεως*. C. *Ἄρεος*.

Pag. 173. 3. *Μάρτιος*. Hamart. *Μάρτιον*.

Pag. 173. 11. ὁ γὰρ τῆς *Πισσαίων*. Haec et quae sequuntur de Oenomao et Erichthonio apud Hamartolum non leguntur.

Pag. 173. 12. μηνὶ *Δύστρω*. C. *Σύστρω*, et in Dufresnii Vers. *Systro*; quod mirum eum non correxisse.

Pag. 173. 13. ὡς ὑψονμένῳ hunc locum non intellexit Dufresnius, sic vertens: *in solis Titanis, vel excelsi, honorem*.

Pag. 173. 14. *Δημήτρας*. C. *Δήμητρος*.

Pag. 175. 14. τῆς ἀστρονομίας. C. τῆς ἀστροώας, pro quo Dufresnius reposuit τῆς ἀστρωθεσίας ex Anonymo MS. et ex Chronicō MS. ab Adamo ad Anastasium.

Pag. 176. 3. πραισεντεύειν. Eclogē MS. citante Dufresnio, ὃ ἔστι ἐμπαράμονον ἐκ τοῦ παρανσέντονιν, ὃ λέγεται τὸ παραμένειν. Sic quoque Chron. MS. ab Adamo ad Anast.

Pag. 176. 6. *Βενετζίαν*. C. *Βενεττίαν*.

Pag. 176. 7. *Ακυλήνα*. C. *Ακυλνία*.

Pag. 178. 20. *Ιλία*. C^{ei}. Editio Rader. et Codex Vat. *Σιλβία*, ubi tamen *Ηλία* corrigendum duxit Dufresnius.

Pag. 183. 21. *Φεβρουαρίου*. eandem fabulam legere est apud Hamart.

Pag. 188. 2. *Βροῦτος* ὁ μέγας. *Brutus magnus* ut vertit Interpres: malim *senior*.

Pag. 189. 9. *Ωχος* G. Hamart. *χόος*, ut et Autor infra p. 243.

Pag. 189. 11. *Νεκταναβώ* eandem fabulam Hamartolus MS. et alii multi.

Pag. 190. 14. Θεσσαλονίκην G. Hamart. Καὶ ἐν τῷ Ιλλυρικῷ πόλιν πτίσας (Φίλιππος) ἐκάλεσεν αὐτὴν Θεσσαλονίκην· καὶ τὴν Θετταλίαν ὑποτάξας, πατερούτησε.

Pag. 193. 1. *στρατήγιον*. G. Hamart. *στρατήγην*.

Pag. 193. 6. Χρυσόπολιν. Hamart. Χρυσούπολιν.

Pag. 194. 17. τῶν Ενδοτέρων Ἰνδῶν. sic Hamart.

Pag. 194. 19. Εθός εἶχεν. Haec *integra* periocha apud Hamart. ad verbum legitur.

Pag. 194. 23. σύσσημον. Hamart. σύσημον· sic infra σύσημων, pro eo quod habet Noster, συσσημάτων.

Pag. 195. 15. λέξι. Hamart. λέξι 32.

Pag. 195. 17. ιγέ. Hamart. ιγέ 12.

Pag. 196. 13. Πτολεμαῖον τὸν Λάγον, τὸν Αστρονόμον. confusum cum Claudio Ptolemaeo Astronomo: sic Arabes et alii eos solent confundere.

Pag. 201. 7. τετρακιόνιν. apud Epiphanium Hagiopol. de locis SS. τετρακιόνιν.

Pag. 201. 8. τῆς τύχης. de Tycheo, delubro *Fortunae* seu Genii publici Civitatis Antioch. in Ecclesiam S. Ignatii ab Imp. Theodosio mutato, meminit *Evagrius Hist. Eccles.* I. 1. c. 16.

Pag. 218. 7. πεντεκαιδεκάτῳ. C. δωδεκάτῳ.

Ibid. Τριουμβοίας. C. Τριουμβιοπορίας.

Pag. 218. 8. τυραννησάντων. C. τυραννισάντων.

Pag. 218. 10. Καίονσαν. C. Πρωτέως.

Pag. 218. 11. ἀπὸ μιλίων δύο.] ex eo quod in C. legatur ἀπὸ μιλίων δ' et a Jo. Tzetze spatium illud appellatur τετραστάδιον, conficit Dufresnius per μίλιον hoc loco designari non *milliare* sed *stadium*. At hoc significatu nusquam alibi legitur vox ista: nisi forsitan in quodam MS°. cui titulus; Οδοιπορίαι ἀπὸ Εδέμ τοῦ παραδείσου εἰς τὴν Ρώμαιαν, his verbis: *Απὸ Αντιοχίας εἰς Κωνσταντινούπολιν μονάς λέξι.* *Απὸ Κωνσταντινούπολεως ἔως Ρώμης μονάς πέντε.* ἀπὸ Ρώμης εἰς Γαλλίαν μονάς πέντε. ή μονή ἔχει μίλια ξένα. Apud Strabonem lib. 6. p. 277. ubi dicitur *Gaudum a Melite distare πέντε μίλια, Xylander in Latina Versione ponit 88 Stadiis;* interpretationem approbante doctiss. *Casaubono.* Male; ut liquet testimonio Juliani *Architecti* nondum editi, qui de ipso Strabone hoc scribit: *κατὰ δὲ τὸν Ερατοσθένην πέντε Στράβωνα γεωγράφους τὸ μίλιον ἔχει σταδίους ηγέτης, γ' οὐδὲν 8½ ηγέτοι δύογνιάς αλλ'.* Apud Malelam nostrum p. 300. l. 11. per μίλιον *stadium* designari quis facile crediderit: sed p. 257. l. 10. et 24. *στάδιον* et *μίλιον* aperte distinguuntur. Scriptorum quamplurimorum testimonia, de eo quod *μίλιον milliare* seu multorum *stadiorum* mensuram significat, vide apud Dufresnii Gloss. Graeco-barb. et clariss. Bernardi nostri Opus pereruditum *de Mens. et Pond.* *Μήλιον* *habet stadia* ξ ~ *pedes 4500. pes digitos 16.* ait incertus quidam Graecus in Cod. MS. Oxon.

Pag. 218. 17. Αντώνιος. sic C. ubi male Dufresnius ex Scaligeri autoritate substituit Αὔγουστος. vide Praef. §. 33.

Pag. 221. 6. ἔτη πολλά. peccat Malela in excessu, in defectu *Chilmeadus*; qui uno *praelio Aciaco et coepit et finitum*

*fuisse bellum inter Augustum et Antonium affirmat. Flagrare coepit hoc bellum Domitio Aenobarbo et C. Sossio Coss. Anno seq. Coss. *Augusto. et Messala*, iv. Nonas Sept. ad Actium pugnatum est, et anno proximo in Aegypto ab illis duo praelia commissa fuere.*

Pag. 224. 22. *Σωσίβιός τις.* C. omissio autoris nomine, quicunque is fuerit, *λέγεται Σωσίβιόν τινα* etc. Ubi vidit Raderus deesse Auctoris citati Nomen, *Dufresnius* perperam corrigit *Σωσίβιος*, id nomen Auctoris fuisse existimans.

Pag. 227. 11. *βρλγ̄.* corruptissime se habent et hic et in sequentibus hac pagina numeri. Si recte se habent, quomodo a nostro Auctore discreparunt *Eusebii* (supposititii) calculi, quem dicit annos ad Christum natum numerasse 5500? non enim audiendus *Chilmeadus* qui in *Eusebiano* esse mendum putavit. Nam constat aliunde, *Eusebium* istum quem designat *Autor* (supposititium) ad Christum natum posuisse annos 5500. Deinde si ad *Phalecum* numerentur anni 2533 et ab eo ad Christum natum supputentur anni 2967. qui fuerit *Phalecus*, quod hic asseritur, *temporis Christi futuri adventus dimidium?* Conseratur hic locus cum *Hesychii* fragmanto quod producitur cum variis lectionibus in *Prolegomenis* sect. 24.

Pag. 236. 12. *Απὸ τότε.* ab hisce verbis incipit frag. productum in *Orat. 3. pro Imag. Jo. Damasceno* ascripta. De quo adisis *Is. Casaubonum Exercit. ad Annal. Baronii* xiii. cap. 38.

Pag. 236. 13. *Ηρώδης ὁ βασιλεὺς* etc. frag. Damasc. *Ηρώδης ὁ τοπάρχης εἰς τὸ βασίλειον τῆς Τραχων.* etc.

Pag. 236. 16. διὰ *Ηρωδιάδα.* Damasc. intermediis omissis: διὰ τοῦτο λνπούμενος ὁ *Ηρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φιλίππου ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς Ιουδαίας*, καὶ προσῆλθεν αὐτῷ etc.

Pag. 237. 9. *Θεσμοδότη.* Dam. *Θεσμοθέτη.*

Pag. 237. 10. *τῆς Τραχωνίτιδος χώρας* etc. Dam. *Τραχωνίτιδος*, δέησις καὶ ἐκεῖστα παρά.

Pag. 237. 13. *ταῦτα* etc. Dam. *τοῦτο εἰδυῖα, σὺν ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι πάντως τευχομένη σοι γράφω ἡτις ἡ τοῦ.*

Pag. 237. 16. *πάθει.* Dam. *πάθη.*

Ibid. *κατανάλωσα.* Dam. *ἀναλώσασα.*

Pag. 238. 2. *καὶ τυφλοὺς.* Dam perperam desunt.

Pag. 238. 4. *Θεραπεύει.* rectius Dam. *Θεραπεύων.*

Pag. 238. 5. *δειλιάσασα.* etc. Dam. *δειλ. μὴ τὸν ἐκ τοῦ πάθους μολυσμὸν ἀποστρε.*

Pag. 238. 8. *πλέον.* Dam. *πλεῖων.*

Pag. 238. 10. *πάντως λαθ. et.* Dam. *σωθήσωμαι. οὗ καὶ ἀφαμένη καὶ σταθήσης μον.*

Pag. 238. 14. *ῳχοιῶσα.* Dam. *ῳχοιάσασα.*

Pag. 239. 1. *ὅξειαν.* Dam. *ὅξιαν.*

Pag. 239. 4. διὰ Dam. deest.

Pag. 239. 7. προθέσει Dam. deest.

Pag. 239. 8. αἰμόδρομος. Dam. αἷμοδροῦσα.

Pag. 239. 10. θερμελάτου etc. θερμηλάτου, μίξασα χρυσὸν καὶ ἀργόν.

Pag. 239. 13. πόλεως. etc. Dam. πόλεως Πανεάδος εἰς ἄγιον τόπον, εἰς οἶκον εὐκτήριον.

Pag. 239. 14. ηὗρον. Dam. quod notatu dignum, εὑρέθη inventum est.

Pag. 239. 16. ἐν οἴς. Dam. ἐν φ.

Ibid. ὁ βίος. etc. Dam. ὁ βίος τῶν βασιλευσάντων πάντων τῆς Ιουδ.

Pag. 258. 10. γρυπόρυγχος. nihil mutandum; licet voluit; *Chilmeadus*, γρυπώνυχος *ungues habens aduncos*, vel γρυπόρυγχος *aduncum habens nasum scribendum esse*. Isto enim vocabulo denotatur γρυπόρυγχος, a voce δύγχος, quae propriè *rostrum porci* significat, uti tradit Schol. Aristoph. *Acharn.* p. 407. et *Avibus* p. 558. ad vultum seu nasum hominis translata: id quod etiam fit in *Graeco Epigr.*

Pag. 260. 9. ἐν τῇ αὐτῇ τῇς ἔορτῆς ἡμέρᾳ ὅτε. C. rectius: ἦν δὲ ἡμέρα τῇς ἔορτῆς ὅτε.

Pag. 261. 1. τῇς πύλης. Ita C. ubi tamen *Dufresnius* ταῖς πύλαις sive τῇ πύλῃ reponendum censem.

Pag. 262. 5. πάραπος. lege πάρετος *mente captus*, non ut *Chilmeadus* et alii interpretantur, *membrorum vi soluta*.

Pag. 273. 8. Αὐτοκράτορι. etc. Epistola spuria, uti probat doctiss. *Dodwellus* Dissert. *Cyprian.* xi §. 23, 24.

Pag. 279. 18. σχοῖνα. σχοινία scribendum monet *Annotator*. Dubito: nam et σχοινὴ apud alios occurrit.

Pag. 286. 20. ἐβελλίνην. sic cum duplice l. apud alios scribitur: nihil itaque temere mutandum, quamvis *Annotatori* placuit ἐβελλίνη esse scribendum.

Pag. 291. 15. ἐωρακώς τὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως παλῆν. de urbis Byzantii situs praestantia et amoenitate audi sis Scriptorum anonymum nondum editum cuius extant Epistolae non inelegantes num. 24. in Cod. MS. Baroc. 131. Epistola 7. sic se habet. Οφθαλμὸς ἄρα τῆς οἰκουμένης ἐστὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ οὐκ ἄν τις οὕτω τούτῳ γνοίη, εἰ μὴ πέριξ διαδράμοι τὴν οἰκουμένην. παραλλάττει γὰρ εὐθὺς τούτῳ ἐκάστη τῶν ὄρων· ἀλλο, ἐπειδὰν βραχὺ τι τῶν ὄρων προέλθοι τῆς μητροπόλεως, οὐκ ἐπὶ τὸ ιερεῖτον, ἀλλ’ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβαλλόμενος. ὥσπερ γάρ ἐστὶ τις μεσαίτατος τόπος τῆς γῆς, (τούτο δὲ οὐδεὶς τῶν πάντων ἡγοίβωσεν, ἀλλὰ ψεύδονται οἱ τοῦ Διὸς ἀετοὶ, καὶ οἱ Λιένφοι μάτην αὐχοῦσιν ἐπὶ τῷ πλασματὶ) οὕτως ἐστὶ τις καὶ κάλλιστος οἶον ἐξηρμένος τέμενος τῷ Θεῷ· ἐσπείσαντο γοῦν τῇ πόλει, καὶ αἱ τῶν ἀνέμων φοραὶ, αἴγιαλοι τε, καὶ θάλαττα· καὶ ὁ ἀλλο ταῖς ἀλύποις τῶν ὄρων ποιότησι συγκραθεὶς προσηγνῶς αὐτῇ περικέχυται. ἐστι δὲ καὶ μίμημα τοῦ

παντὸς, ἀνατολαὶ τε γὰρ καὶ δύσεις, καὶ ἔρητοι καὶ νότοι, οἱ ἀφ' ἐπάστων κλιμάτων, θαυμασίως ἐν ταύτῃ συνδεδεμήσασι, ἢ μᾶλλον ἐπαστον τῶν μερῶν τῷ οἰκεῖῳ καὶ ἀκριβεῖ πρὸ ταύτην συμπεπρεσβεύνασιν. η δὲ βασιλὶς οἴτα τὴν δορυφορίαν ἡρεο μαπροσίεται, (lege ἡρέμα πρ.) καὶ η μὲν θάλασσα δεχομένη τὸν Αλφειὸν οὐ νοθεύει τῷ ἀλμυρῷ κύματι τὴν τούτου ιράσιν. η δὲ καλλίονς τοὺς Αποστόλους τῶν πρεσβειῶν παρὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν ἔργάζεται.

Pag. 292. 7. τῇ Αρτέμιδι σὺν τῇ ἑλάφῳ. C. Αρτεμιδίου ἑλάφῳ, ubi Αρτέμιδος Ελαφιαίας substitui placet Dufresnio. Vide ejus CP. Christ. sect 14.

Pag. 310. 18. Δομετιανὸς. Scriptor hactenus ignotus, sed eundem citatum legimus in alio quodam MS. Oxon, non itaque corrigendum Δομνῖνος, quod arrisit Chilmeado.

Ad Partem II.

Pag. 319. 23. τὸ πρώην τεῖχος. de muro hoc et omnibus aliis seu partibus seu Antiquitatibus Urbis Constantinopolis, quae in sequentibus commemorantur, vide omnino Dufresnum in CP. Christ. lib. 2. et 2. ubi multa de singulis legenda.

Pag. 322. 7. Καὶ τὴν πεχοσωμένην ἐκάλεσεν Ανθονσαν. haec videntur elidenda, cum antea idem referatur, nec apud C. hoc in loco compareant.

Pag. 325. 10. ἔξωιονίτης. Sic alii, et ipse Autor alibi: rectius vero Εξωιονίτης, quod et Chronicum Pas. et alii complures habent. Minus recte hariolatur Meursius, consentiente Chilmeado, ἔξωιόνιον fuisse Monasterium Arrianorum et inde postea pro quibusvis Arrianis vocabulum hoc positum fuisse. Sic enim appellati sunt Arriani, quod in Exocionium, locum ita appellatione extra muros Constantinopolis, una cum Demophilo Patr. a Theodosio Seniore exacti sese recepissent. Consulendus Dufresnius in Constantinopoli Christ. lib. 2. sect. 16. n. 38. et in Gloss. mediae et infimae Graec.

Pag. 328. 5. Κηρυστικῶν. Scr. Κυρεστικῶν uti habet C.

Pag. 330. 2. προσκονλκάτορας· a σκούλκαι Excubiae, unde et σκονλκεύειν Excubias agere; et naves Sculcatoriae; ut et Anglicum fortassis **to shulk** velociter se abscondere, aufugere.

Pag. 332. 21. Ασία. C. Ραδία. Ita hoc loco praeferit Cod. Vat. at infra Ρασσία, ad quam lectionem propius accedit Noster. Zonaras habet Φρογύια.

Pag. 333. 13. τῇ καὶ τοῦ Δεσίου. C. πρὸς Καλανδῶν Ιουλίων.

Pag. 334. 15. ὑπό. C. εἰς.

Pag. 337. 18. Σαλαβρίαν. C. Ολυμβρίαν· ubi Dufres. Σηλυμβρίαν reponit. dicitur ab aliis Σηλυβρία.

Pag. 340. 3. σφενδόνην. C. σφενδόνα.

Pag. 340. 16. πέμπτῳ βαίῳ πρωτας. in C. ubi legitur τῷ βαίῳ πρωτῷ, Dufresnius ex conjectura pro πρωτὶ reposuit πρωτῷ,

et vertit circa tempus primi Bravii. Vide ejus Gloss. Graeco-barb.

Pag. 341. 13. Βιογίτονων. C. Βεργίτινῶν.

Pag. 341. 14. Βαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου. Val. Magno ponit Interpres. Ego potius vertissem Seniore. Neque placet sane vulgaris consuetudo, qua *Theodosius*, *Leo*, *Justinianus* etc. *Seniores*, *Magnorum* titulo solent donari: cum enim a Graecis antiquioribus μεγάλοι appellantur, designatur tantum illorum *senioritas*, respectu habito ad illorum Nominum *Juniores* Imp. τοὺς μικρούς. Neque aliter quidem quam ex hujusmodi errore videatur apud Latinos et Graecos recentiores invaluisse mos iste *Constantinum Seniorem* cognomine *Magni* honorandi. Quod et monitum alicubi a clariss. *Dodwello*.

Pag. 347. 18. μίτατα. nonnullis μετάτα.

Pag. 349. 10. ἔκλεισε τὸ ἱερὸν τοῦ Σεράπιδος Ηλίου. fallitur omnino *Chilmeadus*, cum aliis, qui ex *Socratis*, *Sozomeni*, et aliorum auctoritate, templum hoc a Theodosio seniore *funditus eversum* fuisse contendit. Lege Evag. hist. Eccles. l. 2. c. 5. cui adjungi et alii complures possint. Sed id erit alterius loci.

Pag. 351. 8. τοὺς τῆς πεδατούρας στρατ. vim vocis *pedatuae* non intellexit Interpres. Sunt vero *Pedaturaes milites*, cohortes illae quibus assignabatur castrum aut alias loca, ubi considerent; et sunt *pedaturaes* certa quaedam loca seu locorum spatia, quae ad custodiam militibus assignari solebant.

Pag. 351. 11. μεσόστυλα. sic alii scribunt: non itaque reponendum μεσοστύλα, quod placet *Chilmeado*.

Pag. 362. 5. παπᾶς. Clericus. sic Graeci hodierni et Russi Clericum quemvis *papam* appellant.

Pag. 369. 19. Αἴγεατης. male corrigit *Annotator Aleyatης*. Quamvis enim apud Stephanum et alios *Aleyatης* scribatur, apud alios tamen, praeter *Malelam*, legitur *Aleyatης*.

Ibid. πτήτωρ. sic C. ubi male *Holstenius* ποιάστωρ reposuit.

Pag. 370. 11. ἔξαιτασθῆναι. C. recte ἔξετασθῆναι.

Pag. 370. 21. ἀλλὰ δίκη. sic scribendum in C. ubi deest vox δίκη.

Pag. 371. 18. πολλοὶ ἐκόπησαν. sic C. ubi Dufresnius ἐκόπησαν mavult.

Pag. 372. 2. Οστρος. In C. ubique Οστρος. Theophani Οστροις.

Pag. 372. 14. Μάμαντα. C. Μαμᾶν.

Pag. 372. 18. Σινζηοίχου. C. Δινζίοιχος.

Pag. 375. 14. βασιλέως. Regis in Lat. Vers. Magis apposite, *Imperatoris*.

Pag. 376. 13. Κοδισσέος. sic paulo ante p. 375. 15. C. Κοδισσένς, ubi Κουκουσσένς corrigit *Holstenius*, quomodo ab aliis appellatur.

Pag. 377. 7. Βερίνης. C. Βηρίνης.

Pag. 377. 12. ὡς ἔστι βασιλεὺς. C. ὡς ἦν βασ. ubi *Dufresnio* videtur legendum ἀφ' ἧς, ut est apud *Procopium* l. 1. *Vandal.* c. 7. εἰς Ισανδρίαν ἀφ' ἧς δὴ ἀρμάτῳ διαφυγόντος. i. e. unde ortus fuerat, ut scribit *Victor Tun.*

Pag. 380. 12. Λίμνας. sic C. Ubi vide Dufres.

Pag. 380. 13. ἀνεχοίσθη. C. ἀνωκοδομήθη.

Pag. 382. 6. Δέπιμον. de decimo vide *Dufresn.* in CP. Christi. lib. 2. sect. 1. n. 5.

Pag. 382. 11. Ιουστασὰν. C. Ιουστουσὰν Editio Scal. *Ιουστασὰν* semel ac iterum praeferit. Mox in C. *Οὐιστασᾶ* corrupte, et statim *Ιουστασᾶν*.

Pag. 382. 14. τὸν ἄγιον Προκόπιον. C. τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἄγιον Προύβον, mendose ut patet ex seq. ubi *Nostro* convenienter ἀνανεώσας καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἄγιον Προκοπίου.

Pag. 382. 16. ὁ Αηστοδιώκης. C. ὡς Αηστ. ubi legi placet *Dufresnio* καὶ Αηστ. vel ὡς καὶ Αηστ. de hoc Magistratu vide eundem in *Gloss. Med. Graecit.*

Pag. 382. 17. Αρκαδιακῶν. C. Αρκαδιανῶν. Sed Cod. Vat. cum nostro concinit.

Pag. 384. 9. δικολόγους. *Causidicos* vertit Interpres noster: haeret *Dufresnius*, nam si *Advocati*, inquit, seu *Causidici* sive *Patroni*, quae vis est vocabuli, intelligentur, ii non judicant; si *judices ipsi*, numerus videtur obsistere, tametsi ii satis indicantur voce καθίσαντες. Eum vide.

Pag. 384. 13. πηρούς. cum cereis accensis *Theodoricum* convenit *Senatrix illa*, quo ampliorem ei honorem exhiberet. De quo more videatur *Dufres.* ad locum.

Pag. 385. 1. Αλάριχος. C. Αταλλάριχος.

Pag. 385. 2. Εξαιτονίτης. C. hoc loco Εξωκιονίτης.

Pag. 394. 15. ἀρμα. sic. C. ubi *Holstenius* αὐτὸν perperam substituit, *Dufresnius* mavult ἀρμάτους· nihil mutandum.

Pag. 394. 21. χαλκὴν. Vide *Dufres.* CP. Christi. l. 2. sect. 4. n. 2.

Pag. 394. 22. ἔμβολος. V. ibid. sect. 3. n. 2.

Pag. 395. 1. Εξαιππίουν. V. ib. sect. 16. n. 46.

Pag. 395. 2. φόρουν K.] V. ib. sect. 24. n. 1. etc.

Pag. 398. 7. ταῖς θείαις λαργυτιῶσι. MS. quoddam *Oxon.* Πρίβατα ἔστι, τὰ τῇ βασιλείᾳ ἰδιαζόντως διαφέροντα. ἄλλα δή ἔστι τὰ δημόσια, οἷα τελῆ ὑπὸ τὸν Κομητα τῶν λαργυτιῶν ταῖς δημοσίαις ὑπουργοῦντα χρείαις. Άλι λαργυτιονές (sic hoc in loco MS.) εἰσι δύο· τὰ σάποια καὶ τὰ πρίβατα. δύο γάρ εἰσι βασιλικὸι θησαυροὶ, ὁ ἰδιάζων αὐτῆς βασιλείας οἶον ὁ τῶν λαργυτιῶν· καὶ δημόσιος, ὁ τοῦ φίσκου.

Pag. 399. 13. Δόρας χωρίου ὄντα. sic C. nisi quod Δωρᾶς *Ioannes Malalas.*

scribatur ut et infra. Cod. Vat. Αὐθεγάριον. Scalig. Αὐθαγώ
δύτα.

Pag. 407. 19. Ιουλιανῆς. cum hac voce incipit Narratio
apud C. p. 330. in princip. mutila.

Pag. 410. 2. ἀπὸ Βενδερίανας ὁ Θράξ. C. ὁ Βενδαρίτης ὁ
Θράξ. Erat urbs *Bederina* seu *Bederiana* in limitaneis Illyriae
Thraciaeque agris sita, hinc dicitur *Justinus* ab aliis *Thrax*, ab
aliis ex *Illyria* fuisse.

Pag. 410. 10. Θεόκριτον etc. Apud C. mutilate habetur hic
locus: ἀνεῖλεν Αμάρτιον τὸν Πραιπόσιτον αὐτοῦ καὶ Ανδρέαν τὸν
Κουβικούλαριον, τὸν τοῦ δηθέντος Αμάρτιον δομεστικόν· ὃν ήβού-
λετον (Cod. Vat. ἐβούλετο) ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Αμάρτιος.
Ubi non pro ὃν substituendum ὅτι, quod Dufresnio placitum, sed
post vocem κουβικούλαριον, inserenda sunt haec verba, καὶ Θέό-
κριτον τὸν κόμητα.

Pag. 411. 6. Απίωνα. C. Απίωνα.

Pag. 411. 7. Διογενιανὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς. Ita apud
Theophanem: et sic legendum apud C. pro eo quod inibi habetur
ἀπὸ στρατηλατῶν ἀνατολῆς· vel locus saltem sic interpungendus:
καὶ ἐποίησεν Απίωνα μὲν ἔπαρχον πραιτωρίων, Διογενιανὸν δὲ
ἀπὸ Στρατηλατῶν ἀνατολῆς· atque ita reddendus: et fecit qui-
dem *Apionem Praefectum Praetorio; Diogenianum vero Ex-Ma-*
gistrum militum, (sive qui fuerat Magister militum) Praefectum
Orientis, non ut vertit Dufresnius: *Diogenianum Ex-magistrum*
militum per orientem dixit. Non enim ab Imperatore dicitur seu
creatur aliquis *Ex-Magister militum*, sed ita is appellatur qui
Magister Militum aliquando fuerat. Sic antea sane de eo in
exilium misso, et a Justino revocato, loquens, *Ex-magistrum*
Militum eum appellat. *Ανεναλέσατο τὸν Πατρίου Απίωνα*, καὶ
Διογενιανὸν ἀπὸ Στρατηλατῶν, καὶ φιλόξενον, καὶ αὐτὸν ἀπὸ
Στρατηλατῶν.

Pag. 413. 3. Καβάδον. sic C. p. 333. quamvis p. 332. Κανά-
δης. Procopio, Theophani, aliis, Καβάδης.

Pag. 413. 5. Δαμνάξης. C^{ci}. Cod. Vat. et Editio Scalig.
Ζαμνάξης.

Pag. 413. 9. Νόμον. Theoph. Ομοῦ· C^{ci}. Editio Rader.
Ονίνον, Cod. Vat. Νομοῦ. Symeon Logotheta, citante Dufresnio,
Ρώμον.

Pag. 413. 12. χλαμύδα. C. χλαμύδην vel χλαμύδιν· Editio
Scal. χλανίδιν· Theophani χλανύδιν.

Pag. 413. 16. πλουμία. C. πλουμύλια.

Pag. 414. 18. Ζιλγιβή. C. Ζίλγη. Edit. Scal. Ζιλγή. In-
fra apud C. Ζιλγβίδος. ubi eadem Editio Scal. Τζιλγβίδος. Theo-
phan. et alii Ζιλγίδης.

Pag. 415. 9. οὐνῶν. sic Theoph. at C. ποινῶν· quod cor-
rectit ex Theophane Dufresnius. Holstenius Οῦνων substitui vo-

luit. Sed nihil mutandum: notum enim militare convicium, *Cannis.* Adi Dufres. p. 591.

Pag. 415. 11. εἰρηνικῶς. C. εἰρηνικῶς dicens.

Pag. 415. 20. Λαβροῖον. C. Βροῖον.

Pag. 422. 17. ὥστε. C. εἰστε, sed Edit. Scal. ὥστε.

Pag. 425. 5. Μαβορτίον. sic C. ubi perperam delevit *Holstenius.*

Pag. 427. 2. προσφυέντι. C. προσφυέντι.

Pag. 428. 6. δίχα τῶν etc. Constitutio fortasse, quae habetur Cod. I. 1. tit. v. num. 12. qua Gothi, qui secta fuere Arriani, excipiuntur.

Pag. 430. 18. Συκῶν. V. Dufres. CP. Christ. I. 1. sect. 22.

Pag. 433. 4. Αὐξονμῆται, καὶ οἱ Ομηρῖται. de illis videndus omnino Gothofredus ad Cod. Theod. to. 4. p. 582 etc.

Pag. 435. 20. Δαγισθέον. C. Δαγισθαίον. De eo vide Dufresn. CP. Christ. I. sect. 27. n. 13.

Ibid. μεσίανλον. sic C. ubi perperam μεσίκωλον Edit. Scalig. Infra p. 31. μέσανλον.

Pag. 436. 1. βασιλικῆς κιγστέρνης. V. Dufresn. CP. Christ. I. 1. sect. 28. n. 11. et lib. 2. sect. 9. n. 14.

Pag. 436. 2. τὸν ἀγωγόν. Vid. ibid. I. 1. sect. 25. n. 2.

Pag. 437. 15. περὶ δὲ τῶν μαρτ. Exstat hoc decretum Cod. tit. 20. et in Basilicis lib. 21. tit. 1. L. 39.

Pag. 449. 10. θεῖος τύπος. Decretum, ni fallor, deperditum.

Pag. 470. 22. θεσπίσας forte designatur *Novella* 82. c. 7. quae data est aliquot annis post tempus ab Autore designatum viz. Apione Cos. Caeterum et alia fuit ante super re eadem Constitutio, quae ibid. et in *Institut.* I. 4. Tit. 6. §. 24. memoratur, sed quae jam deperdita.

Pag. 478. 13. θεῖας προστάξεις. Edictum 6. Libri 1^{ml}. *Codicis*, quod sub ipso tertio Justiniani Consulatu emissum est, non paulo ante, quod Autor videtur innuere. Promulgarat antea Justinianus Edictum aliud ejusdem tenoris, quod in Codice proxime praecedit, sed editum id erat sub ipsis imperii primordiis, ut ipse in Edicto praedicto testatur.

Pag. 495. 6. περὶ τῶν διακονομένων. haec omisit Interpres, nec videtur intellexisse, verte; *De Diacrinomenis* sive *Eutychianis*: sic enim appellari solebant Sectarii Eutychiani, tanquam ab Ecclesiae communione segregati, vel, ut alii volunt, tanquam *haesitantes* cum Ecclesia communicare.

*Non incommodum erit subjungere hic Synopsin Chronographiae
Malelianæ de Vita et rebus gestis Justiniani, ut dignoscatur Le-
ctor ad quem annum illius imperii quae in singulis paginis con-
scribuntur pertineant.*

An.	Pag.	ed.	Ox.
— 2	Indict. 6.	mens. Oct.	151
— — —	—	Jan.	152
— — —	Indictionis sub exitu		153
— — 3	{ Indict. 7.	mens. Jun.	174
— — —	—	Jul.	180
— — —	Decio Cos.		182
— — 4	Lampadio et Oreste Coss.		186
— — —	Mens. Sept.		188
— — —	— Apr.		190
— — —	Mensia Sept.		199
— — 5	Indictio 10.	mensis Jan.	211
— — 6	Justin. 3.	Cos.	213
— — 7	Indict. 12.		220
— — —	Post Consul. Belisarii		ibid.
— — —	Jo. Cappadocie Cos.		221
— — 14	Indict. 3.	mens. Jun.	ibid.
— — —	— Aug.		222
— — 16	Ind. 5.		ibid.
— — 18	Ind. 7.	mens. Sept.	223
— — —	— Nov.		225
— — 21	Ind. 10.	mens. Feb.	ibid.
— — —	mens. Jun.		226
— — —	— Jul.		227
— — 24	Ind. 13.	mens. Apr.	ibid.
— — —	— Jun.		ibid.
— — 25	Ind. 14.		229
— — 26	Ind. 15.	mens. Sept.	230
— — —	— Aug.		ibid.
— — 27	Ind. 1.	mens. Mart.	231
— — 28	Ind. 2.	mens. Aug.	ibid.
— — 30	Ind. 4.	mens. Jul.	232
— — —	— Dec.		233
— — 31	Ind. 5.	mens Nov.	ibid.
— — —	— Apr.		ibid.
— — 32	Ind. 6.	mens. Dec.	234
— — —	— Feb.		ibid.
— — 33	Ind. 7.	mens. Mart.	235
— — —	— Mai.		236
— — —	— Jun.		238
— — 36	Ind. 10.	mens. Aug.	ibid.
— — 37	Ind. 11.	mens. Oct.	ibid.
— — —	— Nov.		239
— — —	— Jan.		243

RICHARDI BENTLEII
E P I S T O L A

A D C L . V .

JOANNEM MILLIUM S. T. P.

INDEX RERUM MEMORABILIU M,
ET SCRIPTORUM,
QUI IN EA EMENDANTUR.

15. 10. 1902.

Mr. & Mrs. H. C. W. and
the children were here
yesterday.

16. 10. 1902.

W. D. and I went to
the Zoo this morning.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

W. D. and I went to the

Zoo this afternoon.

J O A N N I M I L L I O, S. T. P.

RICHARDUS BENTLEIUS S.

Memini equidem, Milli doctissime, cum abhinc dies complusculos deambularemus una, strenueque de literulis nostris sermones caederemus; ibi forte fortuna de Joanne Antiochensi mentionem fuisse injectam: cumque me desiderium cepisset librum adhuc museum videndi, priusquam in lucem publicam, te curante, exiret; ea me lege id abs te impetravisse, ut siqua in tam depravato scriptore emendationem nostram accipere possent, ea in schedulas conjecta ad te mitterem. Duram^mprofecto conditio-
nem, quamque adeo multis de causis nollem acceptam. Nam ut omittam, quod ex illo fere tempore a meliori librorum et chartularum mearum parte, et (quod acerbius mihi accidit) a jucundissima tua consuetudine longe disjunctus sim; quodque semel duntaxat hunc Malelam properans percurrerim, nec ut secundas, quas sapientiores esse aiunt, curas et cogitationes adhiberem, ullo adhuc pacto potuerim animum inducere: ut illa, inquam, atque alia praeteream; pudet hercle, ut verum fatear, pigetque bonas horas, quae haud paulo melius collocari possent, in tam ingrato et ignobili labore consumere. Sed quid faciam? data est fides: promissa flagitantur. Video, quod mihi egomet intrivi, exedendum esse. Liceat modo, siquando in hac ἀναγκοφαγίᾳ fastidium mihi suborietur, aliunde petere quod fluentem nauseam coerceat. Dabitur itaque potestas et venia evagandi identidem longiuscule; dummodo ne plane ξέω τῶν ἐλατῶν, neque levibus de causis. Hoc autem scias velim in primis; non mihi consilium esse de Joanne isto qui cujasve fuerit, quando vixerit, aut a quibus laudatus sit, omnino verbum sacere: cum diu sit quod omnem istam controversiam suscepit amicissimus noster atque eruditissimus Hodius. Quippe aliud est, inquam, Scriptionis O 2

hujus institutum: quae vereor equidem ut satis ex voto et feliciter mihi vertat. Ita sane praesagit animus, ita in ipso limine conspicio, quod etiam fortissimo terrorem incutiat. Siquidem recte narrat Malelas pag. 90. edixisse nimirum atque interminatum esse Orpheus, ne quisquam mortalium palam fecerit τὰ Ερικεπεώ. οὐ, ait, ὄνομα δὲ αὐτὸς Ορφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἔξειπε, Μήτιν φάναι τὰ Ερικεπεώ, ὅπερ ἐμηγενέται τῇ ποινῇ γλώσσῃ, βουλῇ, φῶς, ζωδοτήρ. Ego vero cum haud sim nescius, quam acerbos olim vindices Deos hominesque habuerit, qui μυστήρια ἔξοχήσασθαι et Eleusinae Matris occulta proferre ausus sit; qui sciam, annon ipse similem in me noxam admittam, si Mysterium hoc Orphicum sacro hactenus silentio celatum evulgavero? Neque adeo clam me est, O Milli suavissime, quam audax impulsu tuo in me meosque facinus consciacum:

Sed tua me virtus tamen, et sperata voluptas

Suavis amicitiae quodvis discrimen adire

Suadet, et inducit dias in luminis oras

horribile illud arcanum protrahere. Bono vero animo eris, capitulo et aetati meae parces metuere; ubi μορμολυκείω isto detracto, putidisque illis μή τινα φάναι τὰ Ερικεπεώ in malam rem ablegatis aliquo, veterem illuc et veram lectionem quasi postliminio reduxero. Ea haec est: Οὐ (θεοῦ) ὄνομα δὲ αὐτὸς Ορφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἔξειπτε Μήτιν, Φάνητα, Ηρικεπαῖον. Orpheus, ait, per oraculum edocitus est Dei nomina Μήτιν esse et Φάνητα, et Ηρικεπαῖον, quae communi sermone interpretata hanc habent vim et sententiam, Βουλῇ, Φῶς, Ζωδοτήρ.

Porro hisce nominibus Deum Orphicum vocari non desunt mihi locupletes certissimique sane autores. Damascius περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν MS. in Bibliotheca Coll. Corporis Christi Oxonii p. 156. En μὲν τοίνυν ταῖς φερομέναις ταύταις φανῳδίαις Ορφεῖαις ή θεολογία δή τις ἔστιν ή περὶ τὸν νοητὸν (διάκοσμον) ἦν καὶ οἱ φιλόσοφοι διερμηνεύοντιν, ἀντὶ μὲν τῆς μᾶς τῶν ὄλων ἀρχῆς τὸν χρόνον τιθέντες, ἀντὶ δὲ ταῦν δυοῖν Αἰθέρα καὶ χάος, ἀντὶ δὲ τοῦ ὄντος ἀπλῶς τὸ Θὸν ἀπολογιζόμενοι, καὶ τριάδα ταύ-

O 3 την πρώτην ποιοῦντες. εἰς δὲ τὴν δευτέραν τελεῖν ἥτοι τὸ κυνούμενον καὶ τὸ κύον Θὸν τὸν θεὸν, η̄ τὸν ἀργῆτα χιτῶνα η̄ τὴν Νεφέλην, ὅτι ἐκ τούτων ἐκθρώσκει ὁ ΦΑΝΗΣ. ἀλλότε γὰρ ἀλλα περὶ τοῦ μέσου φιλοσοφοῦσι, τοῦτο μὲν ὅποιον ἂν η̄ ὡς τὸν νοῦν, ὡς δὲ πατέρα καὶ δύναμιν ἄλλα τινὰ προσεπινοῦντες οὐδὲν τῷ Ορφεῖ προσήκοντα· τὴν δὲ τοίτην τὸν ΜΗΤΙΝ τὸν ΗΡΙΚΕΠΑΙΟΝ ὡς δύναμιν, τὸν ΦΑΝΗΤΑ αὐτὸν ὡς πατέρα. Idem ibidem p. 106. ὅθεν πηγὴν μὲν πηγῶν αὐτὸν (τὸ Εν) Χαλδαῖων παῖδες ἀνευφημοῦσιν, Ορφεὺς δὲ μικτῇ σπέρμα φέροντα θεῶν, Φοίνικες δὲ αἰῶνα ποσμικὸν, ὡς πάντα ἐν ἑαυτῷ συνηρηκότα. Locus corruptus. Lego: Ορφεὺς δὲ ΜΗΤΙΝ σπέρμα φέροντα θεῶν — —

Et pag. 125. Οὐχὶ δὲ καὶ Ορφεὺς ἀπὸ τοῦ Θοῦ παράγει. καὶ τῆς Νεφέλης φαγείσης (hac modo occasione cogita, an in loco superiore pro ἀργῆτα reponi placeat τὸν φαγέντα χιτῶνα ἢ νεφέλην) τὸν πολυτίμητον φάνηται, πρόσοδον. καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ νῷ ὑποστησάμενος. ἢ διέτον πρὸς ταῦτα, et quae sequuntur. Lege et distinguere: τὸν πολυτίμητον ΦΑΝΗΤΑ, πρόσοδον καὶ ἐκεῖνος etc. Et praeterea p. 124.

Ενθεν ἀποθρώσκει γένεσις πολυπιδάκου ὑλης,

Καὶ ὅσα τοιαῦτα περὶ τῆς τάξεως ἐκείνης οἱ θεοὶ χρησμῳδοῦσιν. ἀλλὰ καὶ Ορφεὺς τὸν πολυτίμητον τοῦτον θεὸν ἀνευφήσαιμι τὸν σπέρμα φέροντα θεῶν κ' αὐτὸν ἡρικεπαῖον, καὶ ἐξ αὐτοῦ ποιεῖ προϊοῦσαν ἄπασαν τὴν τῶν θεῶν γενεάν. Enimvero non leviter mendis aspersa est haec φῆσις, quam ita constitues: καὶ Ορφεὺς τὸν πολυτίμητον τοῦτον θεὸν ἀνευφημεῖ

MHTIN σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν ΗΡΙΚΕΠΑΙΟΝ.

Pagina denique 164. Τοῖον ἀπέστιλβε χρόνος ἀθανάτοιο ΦΑΝΗΤΟΣ, ubi legendum χρός, ut quidem extat apud Proclum:

Θαύμαξον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον,

Τοῖον ἀπέστιλβε χρός ἀθανάτοιο Φάνητος.

Idem Proclus in Parmenidem MS. haec habet: ὁ μὲν γὰρ Ορφεὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ ΦΑΝΗΤΟΣ ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησίν. ἐπειδὴ πρότερον μὲν καὶ ἡνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακενομένως ἐν τῷ δημιουρῷ τὰ πάντα ἀνεφάνη τὰ τῶν ἔγκοσμημάτων αἴτια. et in Alcibiadem priorem MS. sic scribit: Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων εὑρὼν παρ' Ορφεῖ τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ Ερωτα καὶ Δαιμονα μέγαν ἀποκαλούμενον, ἀγαπῆσαι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Ερωτος τὸν τοιοῦτον ὕμνον. περὶ μὲν γὰρ νοητοῦ νοῦ λέγων ὁ Θεολόγος,

Ἄβρος Ερως καὶ MHTIS ἀτάσθαλος — — καὶ πάλιν. Ο 4

Οἶσιν ἐπεμβεβαώς Δαιμων μέγας αἰὲν ἐπ' ὑχνη.

περὶ δὲ τοῦ νοεροῦ νοῦ καὶ ἀμεθέκτου,

Καὶ MHTIS πρῶτος γενέτωρ καὶ Ερως πολυτεροπής.

Καὶ πάλιν.

Ἐν πρωτος, εἰς Δαιμων γένετο μέγας, ἀρχὸς ἀπάντων.

Multa prudens et sciens praetereo, quae ex Athenagora, Macrobius, Orphicis Hymnis, tum autem praecipue e Proclo in Platoni Timaeum adserre possem: ne forte qui me minus norunt, Pauli me Leopardi scrinia compilare existiment. Inde petere possunt, vel a Theodoro Cantero, qui plura de his rebus scire desiderent. Nam quid ego censeam de illorum sententia, qui significationem mendosi verbi Ερικεπεώ ex anilibus Cabbalistarum nugis conantur exsculpere? sed nolo aliquid inclementer dicere. Non nostrum est κειμένοις ἐπεμβαλνειν. Veniam etiam libenter dedero, si minus ea perspexerint, quae a multis saeculis homines latuerunt, caligine et tenebris circumfusa. Nam ut concedam haec, quomodo a me emendata sunt, ita a Joanne

fuisse concepta; quod equidem haud facile crediderim; Suidae tamen et Cedreni temporibus depravatum esse hunc Malelæ locum illud argumento est, quod hi interpretamenta duntaxat ex nostro afferant, de verbis Orphei οὐδὲ γράψαντες. Illud autem mihi videor satis certo scire, non Te expectare, ut vim verbi Ἡριπεπάῖος et naturam explicem: Tunc ut ineptas plerumque et cassas Etymologias consecutari me velis? Dabitur jusjurandum, ne ab Orpheo quidem ipso hoc fieri potuisse. Scire prius aveo, unde illa vulgaria, Διόνυσος, Ἡραιστος, Ποσειδῶν. Διόνυσος, ait Orpheus apud Macrobius, ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι originem dicit:

Πρῶτος δ' εἰς φάος ἥλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
Οὐνεια δινεῖται καὶ ἀπείρονα μαρῷον "Ολυμπον.

Ride, et ad hoc exemplum crede alia fuisse dicturum. Nec quidem de significatione τοῦ Ἡριπεπάῖον belle convenit scriptoribus. Secundum Malelam, Suidam et Cedrenum est ζωοδοτήρ. Nostis

O 5 hos tres, quam ad unum redeant denique. At Nonno in συναγωγῇ ἴστοριῶν Phanes est ζωοδοτήρ. Ericepaeus aliam vim habet nescio quam. Λέγουσι δὲ αὐτὸν τὸν Φάνητα ἔφορον, εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως, δύμοις καὶ τὸν Ἡριπεπάῖον λέγουσιν ἐτέρας

V 5 ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Quamobrem, si sapiam, non operam perdam in Etymologia hac inquirenda: magis ex usu fuerit, in quibus primum institi vestigiis pergere; et si qua restent Orphica apud Malelam, quae correctione opus habeant, pro virili restituere.

Sic igitur refingo locum, quem habes p. 89.

Ω ἄνα, Αητοὺς νῦν, ἐπατηβόλε Φοῖβε κραταιὲ,
Πανδερηὲς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
Ηέλιε, χρυσέαισιν ἀειδόμενε πτερούγεσσιν,
Δωδεκάτην δὴ τήνδε παρασι σεο ἔκλινον ὄμφην,
Σεῦ φαμένον, σὲ δέ γ' αὐτὸν, ἐκηβόλε, μάρτυρα Θείην.

Tertio autem versui similissimus et maxime geminus ejusdem scriptoris est aliis in Hymno ad Protagonum:

Πρωτογόνον καλέω διψυῆ μέγαν αἰθερόπλαγκτον,
Ωογενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερούγεσσιν.

At vir bonus Joannes, atque item Cedrenus, ne in librarios culpam hanc transferas, τὴν πτερούγα arbitrabantur esse generis vivilis. En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Multo vero gravius affectus est locus pag. 92. ita poëtae verba non modo cum interpretamentis Malelæ confusa sunt atque commixta; sed et insuper mendis obsita et cooperta. Illa quidem certe μὴ διὰ μηδὲν veritus est Cedrenus describere, quippe quae nullo prorsus modo intellexerit. At memini vidisse Excerpta quaedam manu Patricii Junii ex Chronico quodam penes Cl. Seldenum manuscripto: ubi inter alia ejusdem farinae haec Orphica habebantur, corrupta ea quidem et mutila; nihilominus in quibus extarent vestigia verae lectionis: si quidem ibi scriptum

erat μὴ διὰ μὰ μηδέν. Proinde de hoc loco mihi nulla dubitatio est, quin in versiculos reponi debeat ad hoc exemplum:

Θῆρές τ' οἰωνοί τε βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα
Αχθεα γῆς εἴδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδέν
Εἰδότες, οὕτε κακοῖο προσερχομένοιο νοήσαι O 6
Φοάδμονες, οὐτ' ἄποθεν μάλ' ἄποστρέψαι κακότητος,
Οὐτ' ἀγαθοῦ παρέοντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἔρξαι
Ιδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπονόητοι.

Ad hunc Orphicorum numerum non dubito adscribere quae extant p. 30. etsi ea Mercurio Trismegisto attribuant Malelas, Suidas, Cedrenus, Autor Chronici Paschalis et de quo postmodum plura MS. Baroccianus. Scilicet ab autoribus multo plus idoneis, S. Justino in Paraenethica ad Graecos, et S. Cyrillo adversus Julianum ad Orpheus ἐν τοῖς ὄροντις referuntur: ubi etiam veram hujus λέξεως scripturam offendes. Malelas enim cum suo grege antiquam adeo hic consuetudinem obtinent, ut nihil sentiant. Proxime autem ad Joannis verba accedes, si ita legeris:

Οὐρανὸν ὄρκίω σε θεοῦ μεγάλου δοφὸν ἔργον,
Ορκίω σ' αὐδὴν πατρὸς, ἦν ἐφθέγξατο πρῶτον,
Ηνίκα κόσμον ἀπαντα ἐῇ στηρίξατο βουλῆ.

Ficta illa et commentitia oracula quae habes p. 42. 79. et 172. adeo misere ac foede accepta sunt, ita verba poëtica in quotidianum sermonem immutata, ut vix invenias disiecti membra poetæ. Quamobrem in iis recolligendis redintegrandoque frustra operam conterere non libet; praesertim cum Joannes ipse sati aperte fateatur, se quae διὰ στίχων scripta fuerant, εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον immutasse. Verum, ut beem aliquos tam optimi nuncio, est liber Oxonii annos abhinc puto dc. calamo exaratus; in quo non pauca extant Oracula Malelanis his germanissima: quae si omnia hic in lucem proferam, quando bella occasio est, sane (quod in Graecorum proverbio est) patella videatur operculum invenisse. Spero etiam me gratiae aliquantulum initium ab hominibus illis perelegantis judicii, qui Oracula quae vulgo feruntur Sibyllina tanquam ab anu fatidica Noachi filia fusa venerantur. Adeste igitur O vere σιβυλλιῶντες, lotisque manibus sacra haec tangite.

Χρησμοὶ καὶ Θεολογίαι Ελλήνων Φιλοσόφων.

V 6
O 7

I.

Ἐρμοῦ μεγίστου περὶ Παντοκράτορος.

Ἀκοιμήτου πυρὸς ὄμματι γοῆγορε, δρόμον αἰθέρος ξωογονῶν, ήλιον θέματην κρατύνων, λαίλαπι μεθιστῶν νέφη, τούνομα μὴ χωρῶν ἐν κόσμῳ, ἀφθιτον ἀέννασον πανεπίσκοπον ὄμμα· πατέρα τῶν ὅλων θεὸν ὄντα μόνον, ἀπ' οὐδενὸς ἔχοντα ἀρχὴν ἔγινωνα. Ἐνα μετά σε ὄντα μόνον ἐπι σοῦ γεραίωντος, δὺν δώμῃ ἀποδέητω καὶ ὁξυτέρᾳ φωνῇ ἵδιον εὐθὺς ἀφθόνως καὶ ἀπαθῶς ἀπογεννήτως λόγον

Ἐγέννησεν (leg. ἐγέννησας) θεὸν ὅντα, τὴν οὐσίαν ἐκ τῆς οὐσίας, ἃς σου τοῦ πατρὸς τὴν εἰκόνα καὶ (leg. πατὰ) πᾶν ὅμοιαν φέρει, ὥστε ἐκεῖνος ἐν σοι, σὺ δὲ ἐν ἐκείνῳ, κάλλος ἔσοπτρον· ἀλληλεύθρων προσωπον.

(leg. ἀλληλευθρών προσώπων.)

II.

Toū αὐτοῦ περὶ Τριάδος.

Hn φᾶς νοερὸν ἐκ φωτὸς, ut apud Malelam habentur p. 29.

III.

Toū αὐτοῦ Προσευχή.

Oρκίζω σε, Οὐρανὲ, θεοῦ μεγάλου etc. Vide Mal. p. 30.

IV.

Ἄριστοτέλους.

Αιάματος φύσις θεοῦ, γενέσεως οὐκ ἔχουσα ἀρχὴν, ἐξ αὐτῆς δ' ὁ πανσθενῆς οὐσίωται λόγος.

V.

Σόλωνος Αθηναίου.

Οὐκ ἔφικτόν μοί ἐστι ταῦτα πρὸς ἀμυήτους εἰπεῖν, οὐτειδὲ φανερῶς παραδέσθαι· πλὴν τοῦ νοεῖν ἀκούεται (leg. τῷ νοεῖν ἀκούετε) ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ κατ' οὐρανὸν μεγάλου * φλογὸς ὑπερβάλλων, ὃν τρέμουσιν οὐρανοὶ γαῖα τε καὶ θάλαττα, αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, τρισόλβιος. Confer haec cum Malelanis p. 79.

VI.

Θουκυδίδου.

Tὸν τοία καὶ τὰ τοία ἐν, ἄσαρκον προσωπικόν. Γῆ τέτοια τὸν οὐρανοῦ γεννήτορα.

O 8

VII.

Χίλωνος.

Γόνος ἐκ γόνου πατελθὼν γόνιμον ὕδωρ ἐποίησε. Τὸ ὑπέρτατον τῶν ὄλων αἴτιον ἐπινοεῖται οὐ φωτὶ καὶ πνεύματι, ἀλλ' ὡς πάντων θεὸς καὶ κύριος καὶ πατήρ.

VIII.

Πλουτάρχου.

Ο παλαιὸς νέος, καὶ δὲ νέος ἀρχαῖος, δὲ πατὴρ γόνος, καὶ δὲ γόνος πατήρ.

V 7

IX.

Αντιόχου Κολοφῶνος περὶ Τριάδος.

*Hn νοῦς εἰς πάντων νοερώτερος * εἰ δέ γε ἔστιν Toū ἄπο παγγενέτης νοερὸς λόγος ἄφθιτος αἱεὶ Tίὸς ἀπανγασμὸς νοεροῦ πατρὸς, εἰς ἄμα πατρὶ, En μὲν ἐπωνυμίῃ * εἰ δέ γε ἔστιν ὡς ἀπὸ πατρὸς, Eἰς δὲ πέλων σὺν πατρὶ καὶ ἐξ ἐνὸς εἰς, μία τάξις,*

Πατρὸς δύοσούσιος ἄφθιτος αἰὲν

Πλεύματι σὺν πρώτῳ ἀγίῳ καὶ σπέρματος ἀρχῇ.

Uno verbo, ne nescias, te monitum velim in libro MS. sic legi: τοῦ ἀποπαγγενέτης νοερώτερος λόγος ἄφθιτος νίστις ἀπάνγασμα. Sed nihil erat facilius, quam in versus concinnare. Quisvis etiam emendare possit Κολοφωνίου vel ἐκ Κολοφῶνος. Illud fortasse plusculum habet difficultatis, quisnam sit ille Antiochus conjectura assequi. Et profecto nimis velim extaret Nicandri Colophonii liber περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν· mirum enim, ni ex animi sententia hoc negotium conficeremus. Nunc vero, quandoquidem iste liber, ut alia omnia καλὰ, vel flammis, vel humore, vel inertibus tineis consumtus est; eum optimum vatem arbitremur, qui illud in re tam ancipiti protulerit, quod sit veri simillimum. Opportune autem venit in mentem Xenophani illi Colophonio filium fuisse nomine Antiochum, quem res Siculas et Italicas scripsisse multi commemorant. Verum accidit perincommodo, quod is etsi patre natus Colophonio, tamen nescio qui Syracusius vocetur. Alius proinde quatiendus est funis. Placetne ut pro Antiocho reponatur Antiphanes? Athenaeus lib. 7. O 9 Μνημονεύει αὐτοῦ Αντιφάνης ὁ Κολοφωνίος ἐν τῇ Θηβαϊδὶ λέγων οὕτως,

Ἡ ὕπηρην, ἡ ἵππον, ἡ ὄν πίχλην παλέονσιν.

Sed mihi crede, nusquam fuit gentium Antiphanes ille Colophonius: Quippe, quod a doctissimo Casaubono non animadversum esse demiror, pro commentitio isto Antiphane repnendus est Antimachus, notissimus autor Thebaidos et Lydes, uti memorant ipse Athenaeus alibi, Etymologicon, Hesychius, Suidas, Quintilianus, aliquique bene multi. Huic autem Antimacho vix equidem dubito quin putidos hos versus affingere voluerint. Quo quidem consilio nihil inconsultius esse potuit aut dementius. Proclus in Commentario Timaei distinguens poeticam ἐνθουν ἀπὸ τῆς τεχνικῆς, illius exemplum τοὺς χρησμοὺς, hujus τὸ Αντιμάχειον ponit. Adeo ut Antimachum χρησμῷδούντα fingere, sit prorsus ἄνω ποταμῶν. Totus erat Antimachus in arte et opera: nihil habuit εἰς ἐνθουσιασμοῦ, nihil ex afflato furoris, et coelesti illo mentis instinctu, sine quo nullum poema sani coloris, nedum Oracula nasci possint.

X.

Ἐρώτησις Ιάσονος βασιλέως τῶν Αργειωντῶν εἰς τὸ Πύθιον τοῦ Απόλλωνος.

Προφήτευσον ἡμῖν, Προφῆτα Τιτάν et quae sequuntur; ut habet Malelas p. 94.

XI.

Πλάτωνος.

Τενετὸς οὐδεὶς ἴκανὸς γνώμης ἀφανοῦς ἰδεῖν αἰσθητήριον.

φύσις γὰρ μόνου θεοῦ ὡς αἰτίου τοῦ παντὸς γυμνὴν ψυχὴν δυνα-
μένου (leg. δυναμένη) λέειν· εἰς γὰρ αἴτιος τοῦ παντὸς, εἰς καὶ
ἔξ αυτοῦ ἀλλ’ οἶος (leg. ἄλλος) δὲ εἰς, καὶ ποτε οὐτος ὁ εἰς οὐκ
ἐν χρόνῳ, ἀΐδιος γὰρ ὁ εἰς καὶ συναΐδιος.

Ο 10

XII.

Τοῦ αὐτοῦ περὶ Χριστοῦ.

Οψὲ ποτέ τις ἐπὶ τὴν πολυσχεδῆ *) ταύτην ἐλάσσει γῆν, καὶ
δίχα σφάλματος σὰρξ γενήσεται, ἀπαμάτοις θεότητος ὅροις ἀνιά-
των παθῶν λύσει φθοράν, καὶ τοῦτο φθόνος γενήσεται ἐξ ἀπί-
στου λαοῦ καὶ πρὸς ὑψος κρεμασθήσεται ὡς θανάτοι παταδίκως (leg. θανάτῳ πατάδικος) πάντα πράσας (leg. πράξας sive δράσας)
πείσεται.

V 8

XIII.

Χρησμὸς τοῦ Απόλλωνος δοθεὶς ἐν Δειλφοῖς περὶ Χριστοῦ.

Εἴς με βιάζεται οὐρανίον φῶς, καὶ ὁ παθῶν θεός ἔστιν,
καὶ οὐ θεότης ἔπαθεν αὐτή, ἄμφω γὰρ βροτόσωμος καὶ ἄβροτος
αὐτὸς θεός ἥδη καὶ ἀνὴρ, πάντα φέρων παρὰ πατρὸς ἔχων τε τῆς
μητρὸς ἀπαντα, πατρὸς μὲν ἔχων ζώων ἄλλει, μητρὸς δὲ θνητῆς
σταυρὸν, τάφον, ὑβριν ἀνίητον καὶ ἀπὸ βλεφάρων ποτεγενεῖ τὰ δά-
κρυα θεῷμά δὲ πέντε χιλιάδας ἐκ πέντε πυρῶν κορέσαι (l. σας) τὸ
γὰρ θέλεν ἄβροτος ἄλλει. Χριστὸς δὲ θεός ἔστιν ἐν ξύλῳ τα-
νυθῆ ὃς (leg. τανυσθεὶς) θάνεν. ὃς ἐκ ταφῆς εἰς πολλῶν
ἄλλων.

Miris modis haec perturbata sunt; magnam tamen partem
in versus suos nullo negotio redigi possunt in hunc modum.

Εἴς με βιάζεται οὐρανίον φῶς — — —

Καὶ ὁ παθῶν θεός ἔστι, καὶ οὐ θεότης πάθεν αὐτή.

Ἄμφω γὰρ βροτόσωμος ἔην ἥδ' ἄβροτος αὐτὸς

— — — — θεός ἥδε καὶ ἀνὴρ,

Πάντα φέρων παρὰ πατρὸς, ἔχων τῆς μητρὸς ἀπαντα

Ἐπ πατρὸς μὲν ἔχων ζώην ἄλλει — — —

Μητρὸς δὲ θνητῆς σταυρὸν, τάφον, ὑβριν, ἀνίην.

Τοῦ καὶ ἀπὸ βλεφάρων ποτε χενατο δάκρυα θεῷμά.

XIV.

Αστάνου περὶ τῆς Θεοτόκου.

Τιμήσωμεν τὴν Μαριὰμ, ὡς καλῶς κρύψασαν τὸ μυστήριον.

Sine dubio loco Αστάνου emendandum est Οστάνον. Ostanes magus et Zoroastres etiam indoctis cognitissimi. Theodoro Meliteniota Praefatione in Astronomiam non Ostanes dicitur,
Ο 11 sed Οτάνης. Quae fortasse vera scriptura est: nam et apud Herodotum non unus est Otanes Persa: et vero Magus ille na-

*) πολυσχεδῆ Toupius Emend. vol. III. p. 431.

tione fuit Chaldaeus. Theodori locum describam, quod ibi plurimorum Magorum nomina videoas, quos alibi frustra quaesieris. *Ἐν οἷς* (Χαλδαῖοις) ἄλλοι τε πλεῖστοι γεγόνασιν ἀξιόλογοι ἄνδρες καὶ μάλιστα Ζωροάστροις καὶ μετ' ἐκείνον Οτάνης, ὁ τε Κιδηνᾶς, καὶ Ναβουνιανός, καὶ σύν αὐτοῖς ὁ Σουδῆνος, ἄλλὰ καὶ Σέλευκος ἀπὸ Σελευκίας Χαλδαῖος καὶ οὗτός ἔστιν.

XV.

Θοῦλις ὁ Αἴγυπτίων βασιλεὺς ἐπαρθεὶς τοῖς πατορθώμασιν ἥρωτησεν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Εὐριπίδου περὶ αὐτοῦ οὕτως.

Φράσον μοι πυρισθενὲς etc. ut Malelas p. 26.

Hominem sane festivum, qui Euripidem χρησμολογοῦντα nobis exhibuit. Quidni autem, inquies? cuius ex μαντείῳ hoc editum est,

Μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς,
oraculum quidem, quo nihil verius ac sapientius; quale nunquam aut Bacis fudit, aut Comicus iste Glanis, aut

Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque prosata est.

Sed extra jocum: sine controversia corrigendum est τοῦ Σαράπιδος· cui Canobi templa dicata sunt; etiam Alexandriae et Memphi. Narrat Strabo miris quosdam laudibus efferre τὰς ἀρετὰς τῶν τοῦ Σαράπιδος ἐν Κανώβῳ λογίων. Haec scripseram, cum sero animadverti apud Suidam in voce Θοῦλις ita legi αὐτολεξεῖ, ut prius ex conjectura emendaveram.

Dubitantem me et quo proxime me vertam circumspectantem ad se vocat Sophocles, indignis sane modis a Joanne acceptus p. 47. *O γὰρ σοφώτατος Δοφοκλῆς δρᾶμα ἔξεθετο καὶ ποιητικῶς εἰπεν* ὅτι δ' Τειρεσίας τὴν Παλλάδα εἶδε λονομένην καὶ γυνὴ ἐγένετο. Ego vero quovis pignore contendem nihil usquam de fabella ista profectum a Sophocle, quanquam ab aliis passim memoretur. Cum enim omnes fere titulos Sophoclearum Dramatum beneficio Grammaticorum veterum habeamus, nullum est ubi Tiresiae persona locum habere possit, praeterquam una Trilogia, Oedipus Tyrannus, Antigone, et Oedipus in Colono: sic enim sentio: sive Tetralogiam malis, accedo; ut fabula Satyrica, sicut omnes omnium praeter Cyclopem Euripidis, periisse videatur. Quanquam enim affirmet Suidas, ὅτι ὁ Δοφοκλῆς ἥρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἄλλὰ μὴ τετραλογίαν. scimus tamen ex Didascaliis non ex omni parte verum hoc esse. Vide modo Aristophanem Grammaticum in Argumento Medeae Euripidis. Atqui haud commēmī fabellam istam de Tiresia in trinis illis narrari, neque ibi reperiri posse arbitror. Prima haec est erga Sophoclem contumelia. Deinceps, Θεν, ait, ἔξεθετο Δοφοκλῆς ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ταῦτα ἀληθείας εἶναι. Εἰς ἔστιν δ' θεὸς ὃς τὸν οὐρανὸν etc. O hominis stuporem, et λιωτελαν meram! Apud autorem, unde haec habuit Antiochensis,

sine dubio scriptum erat ad hoc exemplum: Καθὼς δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν ταῖς ἀληθείαισιν εἰς ἔστι θεός. Homo stolidus interpunctione falsa jugulavit versum, misereque disperdidit. Nimirum ab ἀληθείαισι distinctionem posuit, cum oratio post εἶπε sustineri debuerit. Sed efficiam ut posthac hi versiculi sano saltem pede possint incedere. Sic igitur emendo:

Ἐν ταῖς ἀληθείαισιν εἰς ἔστιν θεὸς
Ος οὐρανὸν τ' ἔτενξε καὶ γαῖαν μακρὸν
Πόντου τε χαροπὸν οἴδμα καχένεμων βίᾳς.
Θυντοὶ τε πολλὸν καρδίῃ πλανώμενοι
Ιδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχὴν,
Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λιθῶν ἡ χαλκέων
Η χούσοτεύκτων ἡ λεφαντίνων τύπους.
Θυσίας τε τούτοις καὶ πενάς πανηγύρεις
Τεύχοντες οὐτῷς εὐσέβειν νομίζομεν.

Ita fere leguntur apud Justinum, Clementem, Eusebium, Theodoritum, et partim Athenagoram; adeo ut demirer interpretem Chilmeadum, hominem sane pereruditum, in luce tam clara minus solito perspexisse. Sed non te celabo, quod pace sanctorum virorum dictum velim, vehementer me suspicari non esse haec a Sophocle. Id adeo cur in animum inducam, si me interroges; dico, permirum mihi praeter alia videri, tam illustrem locum Ecclesiasticis solis incurrisse in oculos, aliorum omnium aciem

O 13 effugisse. Qui factum, uti dormitaret hic Plutarchi diligentia? Qui Porphyrium praeterire potuit περὶ ἀποκῆς ἐμψύχων tam insigne testimonium adversus τῶν Θυσιῶν τὰς παρανόμους σφραγὰς, ut ad hunc locum ait Theodoritus? Ubi tu, Stobaei, cessasti, literarum oblivio? tu, qui tot forulos Bibliothecarum excussisti, Sophoclis autem et Euripidis monumenta studiose praeter caetera lectitasti. Adeone paucos e Patribus, quid Patres autem dico? unumne aliquem tenebrionem, qui supposita persona librum ediderit (ut et olim et hodie nonnullorum opinio est, neque adeo injuria) caeteris omnibus perspicaciorem et diligentiorem fuisse? Clemens enim aperte et ingenue fatetur Hecataei se fidem secutum, apud ipsum Sophoclem omnino non legisse. Ο μὲν Σοφοκλῆς, ait Strom. V. ὡς φησιν Εκατοῖος δὲ τὰς ἵστοριας συνταξάμενος ἐν τῷ πατέρῳ Αβραμον καὶ τοὺς Αἰγυπτίους. Illud autem exploratum habeo tam a Justino et Clemente Patres alios accepisse, quam Justinum et Clementem commentitii ejus Hecataei autoritate tradidisse. Quem ad hominem demum, et quam nulla fide res redierit, vides. Ille ne ut Sophocli versiculos aliquot vereretur affingere, qui illum ipsum, quo eos adduxit, librum ediderit simulata persona Hecataei? Ipsa praeterea oratio de se facit indicium. Non agnosco illud χαλκέων, et πολλὸν sumptum, ut aiunt, adverbialiter, esse hominis Attici, aut in Tragoedia ferri posse. Qualis enim haec foret confusio dialectorum, et ut ait

ille, sartago loquendi? Oportuit enim πολὺ et χαλκῶν. Χαλκέων quidem a χαλκεὺς Attice dixeris; minime gentium a χαλκοῦς, non magis mehercule quam ἀγαπάει vel Αριστοτέλεος. Χρύσει, ait Phrynicus, ἀργυρεα, χνάνεα, χάλκεα ταῦτα Ιανὰ διαιρούμενα· χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, χνανᾶ τὸν Αττικόντα. Χρυσοῦς λέγε, τὸ γὰρ χρύσεος Ιανὸν, ὠσαύτως καὶ ἀργυροῦς, χαλκοῦς, χνανοῦς, καὶ τὰ δύοια. Rogo denique, cui personae haec oratio conveniat? Quave Sophocles fiducia die festo Ludorum (non alias enim in scena quam Panathenaeis ac trinis Liberalibus Tragoediae docebantur) illos ippos dies festos et Ludos solennes in contemplationem adduceret? Istuccine se impune laturum speraret? Nonne Aeschyli periculum cautiorem eum ficeret, qui, quod in Sisypho opinor πετρονυμίστη ad Cereris mysteria curiosus videretur alludere, nisi ad aram Bacchi confugisset, illico trucidatus esset in Scena: postea etiam in Areopago de capite suo causam dixit? Habes, amice, suspiciones nostras: tu tuique similes rem cognoscite, et sententiam fert; non Βενκεστέλληνος quidam, πολυμαθεῖς sine pectore et mente,

ἀνέρες ὁν τὸ κέαρ

Παλῶ σέσανται καὶ δυσεκνήπτω τρυγός.

Praeclare vero actum est cum Sophocle, quod a χρονοδράφῳ nostro non nisi semel ad falsum testimonium dicendum citatus sit: Euripides autem, qui Malelæ erat paulo familiarior, gravissimas istius consuetudinis poenas sustinuit; adeo quidem ut non minus incommodo hospite hoc Antiochensi, quam olim Promeri canibus usus esse videatur. Non erit, opinor, ab instituto nostro alienum, si locos omnes accuratius aliquantum examinem, in quibus Euripidis mentio fit: et quoad ejus facere potero, V 10 fabularum titulos, quo singuli quique loci referuntur, ostendam. Dabitur fortasse occasio ex interioribus literis aspergendi aliquid: memores tamen erimus, ut spondeo, verbi veteris, quo admonemur

Τῇ χειρὶ σπείρειν, μηδ' ὅλω τῷ θυλάκῳ.

Quae igitur habes pag. 39. Περὶ ἡς (Δανάης) ἐμνθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξῃ τοῦ αὐτοῦ δράματος et quae sequuntur, e fabula Danae desumpta sunt. Laudat hanc Pollux lib. 4. cap. 16. Stobaeus autem non semel, ut et aliam Sophoclis similiter inscriptam. Harum alterutram, magis tamen Euripideam, latine convertit Naevius, cujus Danae Nonio Marcello citatur. Plutarchus Consolatoria ad Apollonium: O δὲ παραμνθούμενος τὴν Δανάην δυσπενθοῦσαν Λίκτυς φησι

Δοκεῖς τὸν ἄδην σῶν τι φροντίζειν γόων

Καὶ παῖδ' ἀνησειν τὸν σὸν, εἰ θέλοις στένειν;

Παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ

Ράψων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις

Οσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν

O 15

Οσοι τε γηράσκουσιν ὁρανοὶ τέκνων
Τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
Τὸ μηδὲν ὄντας. ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

Erravit eruditissimus Grotius in Excerptis, cum in versu quarto reposuit, *Ράχον φέροις ἄν.* Nihil enim magis usu tritum, quam ὡρῶν εἶναι, melius habere, hilariore animo esse, convalescere. Etiam pueri hoc sciunt. Erravit, cum in versiculo quinto emendare conatus est ἐμμεμόχθηται. Non enim magis μοχθοῦμαι dixeris, cum μοχθῶ sit verbum neutrum, quam πάσχομαι aut κάμνομαι. Sine dubio scriptum oportuit,

Οσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχλευνται βροτῶν.

vel Οσοι τε δεσμοῖσι μεμόχλευνται βροτῶν.

Erravit denique, cum locum hunc ad hanc, de qua agimus, Danaen referendum putavit, qui omnino ex Euripidis Dictye accersitus est. de quo consule Stobaeum, et alios. Aristophanes Grammaticus in argumento Medeae. Εδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἀρχοντος πατὰ τὴν πέδη Ολυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφροίσων, δευτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερισταί. Σάτυρος οὐ σώζεται. Scribe Δίκτης, Θερισταὶ σάτυροι οὐ σώζονται. i. e. θερισταὶ δρᾶμα σατυριόν. Ita loqui solent. Cave enim credas τὸ σάτυροι esse partem inscriptionis. Ita Sophoclis fabula Κωφοὶ σάτυροι. Scholiastes Nicandri simpliciter Σοφοκλῆς ἐν Κωφοῖς. Sic ejusdem Ιχνευταὶ σάτυροι, quemadmodum apud Pollucem est legendum pro Ιχνευταὶ Σατύρων. Athenaeus non apposito fabulae discrimine, Σοφ. ἐν Ιχνευταῖς. Sic Ιοφῶν ἐν Αὐλωδοῖς σατύροις apud Clementem: sic Aeschylus ἐν Κήρυξι σατύροις apud Pollucem: ita enim emendo pro κήρυξι σατυριοῖς. Photius in Lexico manu scripto: Πυρσοκόροσον λέοντος, Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι σατύροις. Ex quo restituendus Hesychii locus: Πυρσοκονρσολέοντος πνέονεφάλον, ξανθοτείχον, lege, ut apud Photium. Cum autem nomen fabulae cuiuspiam sit numero singulari; tunc σατυρικὴ dicunt et σατυρός. Potuit autem Grotius erratum suum resciscere ex Fragmento illo Danaae, quod primus in lucem edidit de literis optime meritus Hieronymus Commelinus. Ibi dramatis personae sunt

O 16 Mercurius, Danae, Nutrix, Acrisius, Minerva, Nuncius, Chorus: Dictys autem minime comparet. In ἀποσπασματίῳ illo sic vulgo legitur non longe a principio.

— — — κάτα πως πείνῃ ποτε
Ευνήν πρυταναν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ
Τπότερον λέοντα τέξεται πατρόι.

Cum metri ratio, tum res ipsa flagitat, ut ὑπόπτεον scribamus, non ὑπόπτερον. Quis non alatum Perseum et in libris legit, et in pictis tabulis vidit? At interpres homo sane festivus ita convertit: sub saxo natum leonem. Nempe huic committas, siquid recte curatum velis. Et tamen is ipse est mi fallor, qui

bonam aetatis partem contrivit, ut Suidam foras extruderet mendis maculisque usquequaque obsitum, ut aliquando fortasse ostendemus.

Pag. 51. Λιὰ τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης τῶν Βακχῶν ἔξεθετο δρᾶμα, ὡς ἀπὸ Πενθέως εἰπὼν ταῦτα. Σεμέλη δὲ λοχευθεῖσα ἐκ βροτοῦ τινος, εἰς Ζῆνα φέρουσα τὴν ἀμαρτίαν λέγει. *Bacchae* Euripidis etiam nunc supersunt. Illud autem mentitur Malelas, ὡς ἀπὸ Πενθέως. non Pentheus enim, verum Semelae sorores Ινώ καὶ Αὐτονόα, ότι μαλοπάρηγος Αγαύα contumelias has ei dixerunt. *Bacchus* in prologo.

Ἐπει μ' ἀδελφαὶ μητρός ἂς ἥκιστ' ἔχοην
Διόνυσον οὐκ ἔφασκον εἶναι τοῦ Διὸς,
Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θυνητοῦ τινος
Εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἀμαρτίαν λέχους.

V 11

Pag. 58. Ο γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἔξεθετο δρᾶμα, ὡς ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἔφθειρε τὴν Αντιόπην. Censo supplendum esse, εἰς σάτυρον τρεφθεῖσας ἔφθειρε. Propter similitudinem duorum verborum accidit, ut fieri solet, ut librarius unum omitteret. Porro fabula *Antiopa* memoratur ab Hesychio, Stobaeo, aliis. Photius Patriarcha in Lexico MS. Εὔηρας εὔηρατος εὐήρυθροτοῖσιν. Εὔηρας οὐ γένοιτο ἀν ηδέως, ἐν Αντιόπῃ. Lege. Εὔηρας εὔηρατος. Εὐριπ. ἐν Αντιόπῃ. Βροτοῖσιν εὔηρας οὐ γένοιτο ἀν ηδέως. Suidas: εὔηραης, ἀντὶ τοῦ εὔηρατος. Scribe Εὔηρας, uti recte apud Etymologicon magnum. Antiope latine docuit Pacuvius, de Graeco Euripidis conversam: citantibus Charisio, Diomede, Servio et Marcello. In quo O 17 admiror, ait Cicero de Finibus, cur in gravissimis rebus non delectet eos patrius sermo, cum iidem fabellas Latinas ad verbum de Graecis expressas non inviti legant. Quis enim tam inimicus paene nomini Romano est, qui Ennii Medeam, aut Antiopeam Pacuvii spernat aut rejiciat? qui se iidem Euripidis fabulis delectari dicat, Latinas oderit? Nosti illud Persii,

Sunt quos Pacuviusque et verrucosa moretur
Antiopa, aerumnis cor luctificabile fulta.

Pag. 63. Ο γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἔξεθετο δρᾶμα περὶ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ιοκάστης καὶ τῆς Σφιγγός. Oedipus et Jocasta in Phoenissis ad partes vocantur: quin et ibidem de Sphinx mentio fit non semel. Potuit igitur Antiochenensis ad Phoenissas respicere, potuit ad fabulam Oedipum, quae laudatur ab Hesychio, a Stobaeo aliquoties, ab Erotiano.

Pag. 88. Καὶ μετὰ Αἰσχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν (τῶν Αθηναίων) Ακμαίων ἔτη δύο, περὶ οὓς Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος δρᾶμα ἔξεθετο· καὶ μετὰ Ακμαίοντα ἐβασίλευσαν αὐτῶν ἄλλοι ΙΗ'. Amabo te, Syrisce, serione haec an joco? quae te enim larvae atque intemperiae agitabant, cum haec scriberes? ποῦ τοι φρένες ἐκπεπότανται; Ακμαίων et Ακμαίοντα pro Αλημαίων et Αλημαίωνα?

Muli sunt illa, non hominis. Simile peccatum est, quod de Alcmaone Athenensi tragediam factam existimes. Siquidem ille est Alcmaeo Argivus, Amphiarai filius, qui, quod Eriphylen matrem occidisset, furii agitatus est. Inde scena argumentum est accersitum. Timocles Comicus:

Τὸν γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σόπει,
Ως ὥφελοῦσι πάντας· ὃ μὲν γὰρ ὅν πένης
Πτωχότερον αὐτῷ παταμαθὼν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἥδη τὴν πενίαν ἔχον φέρει.
Ο νοσῶν δὲ μανικῶς Αλκμαίων' ἐσκέψατο.

Antiphanes — — Μανάριόν ἔστιν η τραγῳδία
Ποίημα πατὰ πάντ' — — ἀν πάλιν
Εἴπη τις Αλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
Πάντ', εὐθὺς εἶρηχ, ὅτι μανεῖς ἀπέκτονε
Τὴν μητέρα.

O 18 Cicero Academ. 2. Quid? ipse Alcmaeo tuus, qui negat cor sibi cum oculis consentire, nonne ibidein incitato furore; Unde haec flamma oritur? et illa deinceps, *Incede, incede; adsunt, adsunt; me, me expetunt.* Quid, cum virginis fidem implorat? *Fer mi auxilium; pestem abige a me; flammiferam hanc vim quae me excruciat.* *Caeruleo incinctae angui incedunt;* *Circumstant cum ardentibus taedis.* Sed piget profecto in re certissima testibus usum esse non necessariis. Illud opinor auribus tuis, Milli, novum accedit; integrum hujus dramatis inscriptionem esse *Αλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος.* Nisi fortasse geminum Alcmaeonem Euripides ediderit, aut iterum eundem, correctum scilicet et διεσκευασμένον. Quicquid est hujus, solus adeo me docuit Hesychius noster, et fortasse solum: alios, qui depravata ejus verba non poterant intelligere, non item. *Αργαίνειν, λευκαίνειν.* *Εὐριπίδης Αλκμαίωνι, διὰ ψηφίδος ἀργαίνουσα, λευκαίνουσα, φοιτῶσα.* Censeno corrigendum esse: *Εὐριπίδης Αλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος* tum notam distinctionis ponendam + *Ἀργαίνουσα, λευκαίνουσα, φοιτῶσα.* *Παρὰ δὲ τὸ ἀργὸν,* ait Eustathius ad Odysseae secundum, καὶ ἀργάντες ταῦτοι παρὰ *Πινδάρων*, καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' *Εὐριπίδη* ἐν *Αλκμαίωνι.* Sive haec Eustathius ab Hesychio, sive ab alio quopiam uterque transtulit, appareat hunc locum a multis jam saeculis fuisse depravatum. Qui factum aliquin, ut Eustathius tragediae nomen mutulum protulerit, nisi quod in verbis sequentibus cerneret οὐδὲν ὑγίες. Idem Hesychius: *Ατενῆς.* *Ηνω δ' ἀτενῆς ἀπ' οἴνων.* *Εὐριπίδης Αλκμαίωνι τῷ διὰ ψωφίδος συντείνασσα.* Corrige sedes in hunc modum: *Εὐριπίδης Αλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος, συντείνασσα.* *Ατενῆς*, ait, est συντείνασσα, festinans summa cum virium contentionē. Cujus significationis exempla quod haud temere reperiantur, propterea verbi sedes a Grammaticis indicata est *Αλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος.* Rationem porro hujus inscriptionis non diu neque frustra

quaesiverit, qui in memoria habuerit Alcmaeonem, quem antea contortorum anguum et ardentium taedarum verbera nusquam consistere paterentur, aliquando tandem ad sanam mentem in V 12 Psophide Arcadiae rediisse. Videatur in Arcadicis Pausanias. Apollodorus lib. III. Αλκμαιώνα δὲ μετῆθεν Εριννὺς τοῦ μη- O 19 τρώου φόνου, καὶ μεμηνὼς πρῶτον μὲν εἰς Ασκαδίαν πρὸς Ολυκέα παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Ψωφίδα πρὸς Φηγέα· καθαρ- θεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ Αρσιώνην γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα. Jam monui emendandum esse Ψωφίδα syllaba secunda producta. Ovi- dius:

Usque sub Orchomenon, Psophidaque, Cyllenensemque.

Percommode autem hic locus Apollodori in memoriam mihi alium redigit, in libro primo; qui viros doctos in errorem hactenus induxit: deinceps tamen, uti spero, non faciet. Τυδεὺς δὲ ὡς φησιν ὁ τὴν Αλκμαιονίδα γεγραφὼς κτείνας τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβούλευνοντας Οἰνεῖ, Φηνέα etc. Quae sic latine expressit interpres: Is qui Alcmaeonidem tragoediam scripsit. Hominem sane liberalem, qui vocem illam Tragoediam benigne nobis de suo largitus est. Atqui, O bone, Αλκμαιών ea Tragoedia, nou Αλκμαιονίς inscribitur, ut Erotianus, Stobaeus, Priscianus, alii que testantur. Sicuti autem Philoclis Tragici tetralogia de Pandione Πανδιονίς, atque Aeschyli de Oreste Ορεστεία nominata est; Ita fieri potest ut Euripides tria dramata de Alcmaeone publicaverit, una cum quarto Satyrico argumenti omnino alieni: quam integrum tetralogiam Αλκμαιωνίδα vocarent. Sed oportet Epicharmi illud semper habeas in promptu,

Νάρε καὶ μέμνασ’ ἀποτεῖν· ἄρδος ταῦτα τὰν φρενῶν.
Quicunque enim humaniores has Musas colit, saepenumero so-
let usu venire ut .

Ισηη ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια.

Siquidem hae de Alcmaeonide suspiciones, aegri sunt somnia; cum is Scriptor, quicunque tandem fuerit, (neque enim de ae-
tate, neque de patria viri, aut nomine quicquam habeo comper-
tum) historicus sit, non tragicus. Ο δὲ τὴν Αλκμαιωνίδα γρά-
ψας (verba sunt Strabonis lib. 10.) Ικαρίου τοῦ Πηγελόπητης πα-
τρὸς νιοὺς γενέσθαι δύο Αλυξέα καὶ Λευνάδιον. δυναστεῦσαι δ'
ἐν Αιαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρός. Et quidem Euripide ve-
tustior. Scholiastes ad Orestem v. 1000. Ακολουθεῖν δοκεῖ ο
Εὐριπίδης τῷ τὴν Αλκμαιωνίδα (ο scribe etiam apud Apollodo-
rum, non ο.) πεποιηκότι εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύ-
σιος ὁ πυκλογράφος φησί. Φερενύδης δὲ οὐ καθ’ Ερμοῦ μῆντιν
φησι τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι. ο δὲ τὴν Αλκμαιωνίδα γράψας τὸν O 20
ποιμένα προσαγαγόντα τὸ ποιμνίον τῷ Ατρεῖ ἀνταποκαλεῖ. Quid
tibi dicam depravatum mihi videri verbum illud postremum?
χροῦ enim δῆλον, τὸ τοῦ Φερενύδου. leg. Ανταῖον ἀποκαλεῖ vel
Ανταῦδον καλεῖ vel Αντιφον, vel simile quippiam; cum sine

controversia desit nomen Pastoris. Haec habui, Milli jucundissime, quae de Alcmaeone et Alcmaeonide ore, ut opinor, alio indicta dicerem: non enim placet eorum ratio, qui cum merae corniculae sint, emendatis hinc inde plumis germanos pavones se pollicentur.

Pag. 104. Multa narrat Malelas de Proeto, Stheneboea et Bellerophonte, παθῶς συνεγράψατο Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ποιητὴς πληρώσας τὸ δρᾶμα. Intellige de fabula Stheneboea, cuius mentio fit apud Athenaeum, Stobaeum, alias. Julius Pollux lib. 3. cap. 4. Εἴρηται δὲ ξεναπάτη παρ' Εὐριπίδῃ. Nomen tragœdiae non commemorat; aliunde tamen scimus hanc esse de qua agimus, Stheneboeam. Ξεναπάτας, ait Photius MS. ίδιως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, δύοινι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενεβοία. Τίς ἀνδρας τινὰ ξεναπάταν. Scribe autem in Polluce ξεναπάτης. Apparet ita corrigendum esse, cum ex hoc loco Photii; tum ex Euripidis Medea, quae in extrema fabula sic Jasoni convitium facit, Τίς δὲ πλύνει σου θεός η̄ δάλμαν τοῦ φευδόρον παὶ ξεναπάτα; Aristophanes Vespis:

Ἐλτις ύμῶν, ὡς θεαταῖ, τὴν ἔμην ίδων φύσιν
Ἐλτα θαυμάζει μ' ὅρων μέσον διεσφηκωμένον,
Ητις ήμῶν η̄ πίνοια τῆςδε τῆς ἐγκεντρίδος,
Ρράδιως ἐγὼ διδάξω, πάν ἄμουσος η̄ τὸ πρίν.

Scholiastes annotat ad versum novissimum: ὁ στίχος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδον. Bene pol factum, quod nos docuerit, unde tralatus sit hic στίχος, quod quidem alias nesciremus. Atque ea gratia non leve peccatum ei condonabitur. Enimvero non totus versus; ut ille existimavit, sed pars tantummodo posterior ex Euripide est. Nam in his rebus verba mihi dari haud facile patior, qui, ut scis, fragmenta omnium Poetarum Graecorum

O 21 cun emendationibus et notis grande opus edere constitueram: nunc, ut aiunt, Άλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. Plutarchus Συμποσιακῶν 1. 5.

Πῶς εἴρηται τὸ — — — Μουσικὴν δ' ἔρα
Ἐρως διδάσκει, πάν ἄμουσος η̄ τὸ πρίν.

Quem ego locum admiror, cum sine dubio depravatus sit, nemini unquam in suspicionem venisse. Ita exhibent, ut vulgo

V 13 legitur, Erasmus et Jos. Scaliger in Proverbiis; ita Grotius in Excerptis. Spes tamen est, ut nunc jam dehinc tam turpe erratum ex libris et memoria hominum auferatur. Legent enim qui sapient, μουσικὸν, non μουσικὴν. Μουσικὸν διδάσκει, i. e. ποιητὴν ἀποδείκνυσι, poetam reddit: Quasi hoc senario Latine dixeris: Amor poetam vel facit, vel iuvenit. Ars Musica et studium musicum est poetica. Terentius: *Is sibi responsum hoc habeat; in medio omnibus Palmam esse positam, qui artem tractant Musicam.* Ea autem significatio τοῦ διδάσκειν elegantiōr

paulo est et rarer, propterea que fraudi fuit librariis: attamen non desunt exempla. Aristoph. Ranis.

Kαὶ σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐδίδαξας;
Sed et hic locus in vitio est; et legendum autore MS. Oxoniensi:

Kαὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναιούς ἐξεδίδαξας;

Vulgata lectio cum propter alia minus placet, tum ob hoc praeципue; quod τὸ τετραπόδιον sive iv. priorum pedum mensura non debet in dimidiatum verbum desinere. Idem Plutarchus Περὶ τοῦ μηχανῆ μυμετροῦ νῦν τὴν Πυθίαν. Ο δ' Εὐριπίδης, ait, εἰπὼν, ως διδάσκει ποιητὴν ἔρως, καὶ ἀμουσος ἢ τὸ ποίην, ἐνόησεν ὅτι et quae sequuntur. Nicias Medicus apud Schol. Theocriti Idyll. xi.

*Ην ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἔρωντες
Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς ποίην ἀμούσους.*

Sed quo me cunque recipio, omnia conspicio mendis et maculis inquinata. Ecce enim et huic medico medicina adhibenda est. Scribendum est, inquam,

— — — καὶ γὰρ Ερωτες
Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς ποίην ἀμούσους.

O 22

Pag. 106. Περὶ δὲ τῆς Πασιφάης ἔξέθετο δρᾶμα Εὐριπίδης ὁ ποιητής. Inanem, mihi crede, operam sumpserit, qui Euripidis Pasiphaen instituerit quaerere. Non temere dico atque equidem certe scio neminem ex scriptoribus vetustis hodie superesse, qui tale quidquam memoriae tradiderit. Hesychius tamen, Σαρδῶ, ait, ἐν Πασιφάῃ τὸ σαρδόνιον ἡ σφραγὶς εἴσηγται. quem si ad Euriptideam fabulam respexisse quispiam existimet; caveat moneo, et existimationi suae insidias parari cogite. Alcaei quidem comoedia Pasiphae inscripta est, ut scimus ex Didascalia Pluti Aristophánis: Εδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Αντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Αριστομένους δὲ Αδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Αδώνιδι, Αλκαίον δὲ Πασιφάῃ. Sed Euripidis Pasiphaen nusquam cuiquam laudari repertus. Quid igitur fiet? Num nam Antiochensis, cum haec scriberet, memoriola vacillavit γεοντικῶς, an mendacio conatus est fallere? Utrum libet sane fecerit, haud arbitrario vapulabit: atque adeo dudum est, quod homunculum video σπύτη βλέπειν. Verum hercle quanquam admodum nupera est inter nos notitia; me tamen et precatorem habebit et defensorem paratum: cum et alias soleam esse in amicitiis fidelis. Dico igitur Euripidem tragoeidiam quidem de Pasiphae publicasse, minime tamen Pasiphaen inscripsisse, sed Cretenses. Nec tu mihi de Κρήταις hoc per-

peram intelligas, quae ex Athenaeo, Stobaeo et aliunde satis in notitiam venerunt: sed de quibus hodie fortasse primum inaudivisti, Κοησί· quandoquidem et Joannis Meursii, qui de trium Tragorum fabulis accurate studioseque scripsit, diligentiam effugerunt. In Aristophanis Ranis his verbis compellat Euripidem Aeschylus:

Ω Κοητικάς μὲν συλλέγων μονῳδίας.
Γάμους δ' ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην.

Quo in loco haec annotat Scholiastes: *Ἐν γὰρ τοῖς ΚΡΗΣΙΝ Ικάρον μονῳδοῦντα ἐποίησε, καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ικάρον μονῳδίαν οἱ 23 ἐν τοῖς ΚΡΗΣΙ, θρασύτερον γὰρ δοκεῖ τὸ πρόσωπον. Απολλώνιος δὲ ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Αερόπολην τὴν ἐν τοῖς Κοήταις εἰρῆσθαι, ἦν εἰσήγαγε πορνεύονταν. Οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἴόλῳ. Τιμαχίδας δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς ΚΡΗΣΙ μίξιν ΠΑΣΙΦΑΗΣ πρὸς τὸν ταῦρον. Absolvimus, opinor, Joannem ab omni suspicione peccati: nunc et huic Scholiasti patrocinari oportet. Non enim deerunt, qui pervulgata via quorundam, qui germanos se putant esse Aristarchos, extemplo pro verbo Κοησί contendent esse reponendum Κοήσσαις. Pedetentim tamen, et aliquantis per, oro, manum abstineant; dum Tribunos adeam qui intercedant tantae temeritati. Ecce iterum Scholiastes ad haec verba Aristophanis,*

V 14 *Ἀλλ' ὁ Κοῆτες Ιδης τέκνα
Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε.*

Ταῦτα, ait, παρὰ τὰ ἐν ΚΡΗΤΩΝ Εὐριπίδον. Bina profecto sunt dramata Κοῆτες et Κοήσσαι, argumento longe dissimili. Personae omnino aliae inducuntur, scenae ponuntur in locis disjunctissimis maximeque diversis. Illic Icarum cernis et Pasiphaen: in Cressis Aeropen, Atrea, Thyestem. Hic Argis Peloponnesi, illic in Creta insula res aguntur. Aristophanes Vespis:

Τοῦτο δὲ

Ἄδης διακρινεῖ πρότερον ηγάπων πείσομαι.
ubi Scholiastes, *Ἐν Κοήσσαις, ait, Εὐριπίδον, ὁ Ατρεὺς πρὸς τὴν Αερόπολην * κοινεῖ ταῦτα. Unde perspicuum est, in superiore loco corrigendum esse, Αερόπολην τὴν ἐν ταῖς Κοήσσαις. Porphyrius lib. 4. de abstinentia: Μυροῦ με παρήλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον παραθέσθαι, ὃς τοὺς ἐν Κοήτῃ τοῦ Λιὸς προφητὰς ἀπέκεσθαλ φησι διὰ τούτων. λέγουσι δὲ οἱ κατὰ τὸν χρόνον πρὸς τὸν Μίνω.*

*Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας,
Τέκνον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου
Ζηνὸς, ἀνάσσων
Κοήτης ἐκατομπτολιέθρον·
Ηκιω ζαθέονς ναοὺς προλιπῶν,
Οὓς αὐθιγενῆς τμηθεῖσα δρῦς
Στεγανοὺς παρέχει καλύβιφ πελέκει,*

Καὶ ταυροδέτων πραθεῖ

σ' ἀτρεκοῦς ἀρμούς κυπαρίσσου. et quae sequuntur.

Ita locum hunc emendare conatus est Grotius in Excerptis ex co- O 24
moediis et tragoediis Graecis. Cujus autoritatem Cantabrigienses
in novissima Porphyrii Editione secuti sunt. „Hoc fragmentum
Euripidis (verba sunt Grotii) ἐν Κλειστὶ extare dicit Eroton, ut
quidem nunc legitur. At ex Cressis esse facile intelligitur, quod
verba sunt chori ad Minoa.“ Sed erravit in re levi gravioribus,
opinor, studiis intentus vir supra comparationem atque aemula-
tionem nostram longissime positus. Cum enim in Cressis, ut
jam docui, Atreus, et Aerope loquantur; scena autem sine con-
troversia sit Argos: vix aut nullo modo est, ut haec Porphyria-
na ex eodem dramate petita videantur. Quod si sint, demiror
equidem cur in Creta Minos cum his sacerdotibus sermonem in-
stituat. Quae enim hae praestigiae? quibusnam machinis haec
ἄνω καὶ νάτω? Eademne in fabula tam alienae historiae? duplex
ne scena, et geminus chorus? Modo Cretam spectemus, modo
regiam Atrei? modo chorus virilis, Mystae, inquam, Idaei Jo-
vis, modo grex foeminarum ad partes veniat? Inde enim fabula
Κρητῶν nomen accepit, quod in ea chorus sit mulierum Creten-
sium, videlicet quae Aeropem e Creta comitatae sunt. Similem
ob causam *Φοίνισσαι*, *Τρωάδες*, *Τραχίνιαι*, aliae bene multae
suis vocabulis nominantur. Nec tamen, quod chorus sit Creten-
sium, idcirco necesse est, ut in Creta scena sit posita: quando
et in Phoenissis res Thebis aguntur; chorum tamen constituant
mulieres Tyriae: *Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν Αγροθίνια Λοξία*
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Sed quid tergiversamur? Scimus Aero-
pen Catrei fuisse filiam, Minois neptem: et quo tempore res hae
transactae sunt, jam diu liberos suscepisse. Siquidem Agame-
mnonem et Menelaum patri fuisse conscos commemorant, cum
coenam illam feralem Thyestae apponeret. Non ergo de Minoe
proavo longa dubitatio est, quin e numero vivorum pridem ante
excesserit. Imo vero a filiabus Cocali trucidatus est: si Eusebio
fides, prius circiter triennio; sed secundum exactissimam ratio-
nem Gulielmi Lloidii Episcopi Asaphensis,

Ανδρὸς, ὃν οὐτ' αἰνεῖν τοῖσι πακοῖσι θέμις,

O 25

ante annis solidis quatuor et viginti, quam Atreus regnum capes-
seret. Quam ob rem haud facile patior, ut corrupta illa verba
Erotiani *Εὐφοιτίδης* ἐν Κλειστὶ magis magisque a Grotio depraventur: sed, quod ad vulgatam lectionem proxime accedit, au-
tor esse ausim, ut posthoc ἐν ΚΡΗΣΙ corrigatur. Ita totum
erit simplex et unum, omnia sibi constabunt, belleque conve-
nient: Minos, chorus Mystarum, Pasiphae, Icarus. Non opus
erit πλώθειν τὰ ἀσύγκλωστα. Restat, ut de loci hujus Porphy-
riani miris quidem modis mendosi lectione accurate quantum in
nobis est, et exquisite disputemus:

*Ηκω ξαθέους ναοὺς προλιπών,
Οὓς αὐθιγενῆς τμηθεῖσα δρῦς^{a)}
Στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει,
Καὶ ταυροδέτῳ^{b)} πραθεῖ—
Σ' ἀτρεκοῦς^{c)} ἄρμονς πυπαρίσσον.*

^{a)} Erotianus δοκοὺς, vetus Editio Porphyrii δορός.

^{b)} Porph. ταυροδέτῳ ποηθεῖσ'. Erot. τορολέτῳ πολληθεῖς.

^{c)} Porph. Ατρεκεῖς. Erot. ἀτρεκεῖς ἄρμας.

Quae ita vertit Cl. Grotius:

V 15

Sacra advenio templa relinquens :
Quas prisca domos dedit indigena
Quercus Chalyba secta bipenni,
Taurique sibi glutine jungens
De vera tigna cupressu.

Haud ita facere debet qui interpretis munere fungitur. Nolim eum in caeteris scriptis eodem modo indiligentem. Unde enim ἄρμοι sunt *tigna*? quid ista sibi vult *vera cupressus*? Cur spreta est vulgata Porphyrii lectio ἀτρεκεῖς? Cur Erotiani autoritas repudiata, qui locum hunc ideo citavit, ut ostenderet ἀτρεκεῖς ἄρμας non significare ἀληθεῖς *veras*, sed ἀνοιβεῖς, *arctas* nempe *et exacias compages*. Ejus verba sunt haec: *Καὶ Εὐρυπίδης ἐν Κλεούσι (leg. Κοησί) φησιν, Ηκω ξαθέους εtc. πολληθεῖς ἀτρεκεῖς ἄρμας· οὐκ ἐπεν ἀληθεῖς ἄρμας, ἀλλ' ἀνοιβεῖς*. Sic corrigendum esse facile videbit, cui ad manum est Erotianus: vulgo enim perperam, ἀλλ' ἀτρεκεῖς. Apagesis autem barbarum illud et so-

O 26 loecum ταυροδέτῳ, quo verbo nullus unquam scriptor est usus, aut per analogiam uti poterit. Quin etiam et versui consultum oportuit. Quis enim, qui non negligenter in his literis versatus est, illud omnino probare possit *Καὶ ταυροδέτῳ πραθεῖ — —*, dimetrum scilicet brachycataleum, ut proxime ante paroemiacum veniat. Affirmo tibi neminem unum Tragicum Comicumne in eo loco hoc metrum adhibere; multo etiam minus, quod Erotiani scriptura constituit *Καὶ ταυροδέτῳ πολληθεῖς*. Quid quod ne in Latinis quidem legitimi sunt numeri? in secundo versu *quas prisca domos dedit indigena* tribrachys est loco anapaestis vel cujuscunque pedis quatuor temporum. Quod vitium commune Grotio est cum Jos. Scaligero, Flor. Christiano, aliisque, opinor omnibus qui saeculo hoc et superiore vel Tragoedias Graecas latine verterunt, vel ipsi scripserunt novas: quibus solenne est anapaestos suos passim, ubi nulla clausula est neque interpunctum, tribrachi vel trochaeo vel cretico terminare; vel etiam vocali, aut litera M finire, versu proximo ab alia vocali vel H incipiente. Scilicet etiam hic ut alibi postremam in versu syllabam communem esse arbitrabantur. Nae isti, si olim stante re Graeca vel Romana suas fabulas edidissent, sibilis et ηλωγμοῖς e scena explosi fuissent. Non enim Graecis ea licentia permissa,

Nec data Romanis venia est indigna poetis.

Fas erat duntaxat versum illum, qui paroemiacus dicitur, trochaeo claudere. Eo usque non aliter continuari debebant anaesthesia vel pares anapaesto pedes, ac si unicus esset versus. Quin et Seneca Tragicus, ut scias eum de industria temperavisse, semel tantum atque iterum trochaeo anapaestos clausit, nec nisi finita sententia: qui scilicet paroemiaci locus esset, nisi is scriptor nescio cur versum illum repudiasset. Veteres tamen Latinos minime aspernatos esse Paroemiacum. sed et hic Graecorum vestigiis instituisse scire dabitur ex istis reliquiis, iisque, ni fallor, solis.

Attius Phinidis. Simul et circum magna sonantibus
Excita saxis saeva sonando
Crepitu clangente cachinnant.

O 27

Locus est apud Nonium in *Cachinnare*. Sed nemo a me impetrabit, ut verba Attii sana esse concedam. Quorsum enim pertinent *magna saeva*, et *sonantibus sonando?* Peccaturus sum, uti spero, intra veniam, si parum prospere medicinam experior. Ex ipso fabulae nomine magna suspicio est de Harpyiis verba fieri. Fallor itaque an sic legendum est?

Simul et circum stagna sonantibus
Excita saxis saeva Celaeno
Crepitu clangente cachinnat.

Illud *clangente* proprie et apte dictum est de Harpyiis.

Virgilius: At subitae horriflico lapsu de montibus adsunt
Harpyiae, et magnis quatunt *clangoribus* alas.

Quin et *stagna* bene reposui, approbante ibidem Virgilio:
Obscaenas *pelagi* ferro foedare volucres.

Attius Telepho: Jamjam stupido Thessala somno
Pectora languentque senentque.

Id. Eurysace: Super Oceani stagna alta patris
Terrarum anfracta revisam.

V 16

Pacuvius Niptris: — — Operite, abscedite, jamjam
Mittite: nam attractatu et quassu
Saevum amplificati' dolorem.

Attius Philocteta: Heu quis salsis fluctib' mandet
Me ex sublimi vertice saxi?
Jamjam absumor: conficit animum
Vis volneris, ulceris aestus.

Idem apud Cic. 2. Tuscul. „Unde ignis lucet mortalibus clam
divisus? cum doctus Prometheus clepsisse dolo poenasque Jovi
fato expendisse supremo.“ Qui locus sic ad anapaestos suos est
reducendus.

Unde igneis cluet immortalib'?

Clam divis nimi' † doctu' Prometheus
 †) vel catu' docta'

O 28

Clepsisse dolo, poenasque Jovi
 Furti expendisse supremo.

Ut ad Porphyrium revertar; illud utique scire cupio, quo auctore vir Illustriss. ταυροδέτωρ πρωθεῖσα de conglutinatione acceperebit. Nam πρωθεῖσα, nisi omnia me fallunt, est permixta et temperata, non conjuncta et compacta: ταυρόδετον autem, ut principio dixi, plane barbarum. Quin et ταυρόδετος non alibi reperio; neque vero intelligo, qui commode dici poterit. Ut ἀλυσίδετος est ἀλύσει δεθεὶς, πηρόδετος πηρῶν et siqua sunt alia: sic et ταυρόδετος fuerit ταῦρος δεδεμένος, [tauro compactus, non glutino taurino.] Nam quis obsecro ταῦρον usurpavit ἀντὶ τῆς ταυροκόλλας? Demiror tamen unde illa in Porphyrii et Erotiani codices irrepsent. Haud sane temere id factum videtur: itaque haeret haec res; neque prompte expedire possum. Ne tamen ἀσύμβολος huc veniam; donec aliquid melius succurrit, censeo ut ταυρόδετον de medio auferatur: (cum sine eo plena sit sententia, τῷ κολληθεῖσα ἄρματα, ex Homericō isto, ut videtur, adumbrata;

Κολλητὰς δ' ἐπέθημα θύρας πυκνῶς ἀραινίας.

Atque hoc pacto βάσις ista ἀναπαιστικὴ, versus videlicet qui paroemiacum antecedit, monometrum erit acatalectum; ut profecto plerumque est, et in hoc ipso quidem loco plus semel.) Caetera autem porro sic legantur:

Ηνω ξαθέους ναοὺς προλιπών
 Οἵς αὐθιγενής τμηθεῖσα δοκούς
 Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει,
 Καὶ κολληθεῖσ'
 Αρσεκεῖς ἄρματα κυπάρισσος.
Adsum a sanctis templis, validas
Quibus indigena est sueta cypressus
Praebere trabes, caesa securi
Chalybum, atque arctas
Compages glutine vincita.

Alibi nimis occupatum habuit animum ὁ πάρν, cum illud δοῦς comminisceretur. Cur enim quercus vocaretur αὐθιγενής? quid? non alibi tam frequens quam in Creta nascebatur? Ego vero, ut primum oculis verbum illud agnovi, continuo deprehendi κυπάρισσος a poeta scriptum esse non κυπαρίσσον. Eam enim illic memineram esse vere αὐθιγενῆ, et Creticam propterea appellari a Plutarcho: *H. Iσθμικὴν πίτυν ἡ Κρητικὴν κυπάρισσον*. sicut

O 29 et Idaeam, a Nicandro et Virgilio:

Σπέρματα βονπλεύρων τε καὶ Ιδαίης κυπαρίσσον.

Nec salici lotoque neque Idaeis cyparissis.

Plinius xvi. 33. de cupresso loquens; *Huic, ait, Patria in-*

sula Creta cum Cato Tarentinam eam appellat, credo quod pri-
mum eo venerit: et in Aenaria succisa regerminat. Simili sane
tralatione, quam Euripides Cretae indigenam vocat, ei patriam
esse Cretam Plinius commemorat. Sed in ejus verbis macula in-
est foedissima, quanquam haud valde δυσέπιλυτος. Quippe pro
ēaria non magna mutatione legendum est Tarra. Siquidem in-
terpretatur haec Theophrasti lib. 2. Hist. cap. 2. Κυπάριστος
δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀπὸ σπέρματος, ἐν Κρήτῃ δὲ καὶ ἀπὸ
στελέχους, οἷον καὶ ἀπὸ τῆς κονδῆς ἐν Τάρρᾳ παρὰ τούτοις γάρ
ἔστιν η̄ κυνηγούμενη κυπάριστος. Mihi quidem hoc certius est,
quam illa quae apud Sagram. Sed quia difficulter hoc nonnullis
atque aegre persuaderi video, agedum ex Solino πειθανάγκην
admoveamus θετταλικὴν, ut contra si quis sentiat, nihil sentiat. V 17
Ejus verba sunt cap. xvii. Mira soli Cretici indulgentia: arbora-
rīi proventus abundantes: nam in hujus tantum insulae parte re-
pullulant caesae cupressi. Profecto aut Tarra in Plinio suo legit
Solinus, aut Aenariam arbitratus est partem esse Cretae. Quam-
ne antea cap. vii. in insulis Italicas numeravit? Oris esse ferrei
oportet, qui hoc dixerit. Quis autem credit cupressos in Aena-
ria sponte nasci? Ecquisnam isthuc memoriae prodidit? non ma-
gis mehercule quam Batti Silphion aut auriferas malos Hesperi-
dum. Verum ut ulterius progrediamur, etiam Solinum non ab
omni parte sanum esse existimo. Valde enim suspicor ita scrip-
tum esse antiquitus: Nam in Tarra hujus insulae parte repullu-
lant: vel, in hujus tantum insulae Tarra repullulant. Nec enim
a vulgata lectione longe nimis abscedo: nec probabilem causam
reperi possum, cur abstineret eam partem insulae suo vocabulo
nominare. Dicerem etiam, si animus esset hariolari conjectura,
similitudinem verborum Catoni imposuisse, cum cypressum Ta-
rentinam appellaret. Siquidem urbs Cretae Τάρρα, Tarentum
autem Τάρρας vocatur. Lanam quidem, et purpuram, mel, sa-
lem, oleam, ceram, porrum, pectunculos, ostreas, nucem, ca- O 30
staneas, fucus Tarentinas animadverti suis in pretio: cypressum
Tarentinam cedo mihi unum, qui supra caeteras laudaverit, praे-
ter Catonem. Verum hoc obiter, et magis joco dictum existima,
quam quod in ea sim sententia. Jam quod Euripides istam arbo-
rem dicit firmissimas trabes templis praeibusse; firmat id adeo
emendationem nostram: cum cypressum omnes uno ore testen-
tur χρονιωτάτην esse atque ἀσπεστάτην: et quod caput est, egre-
gie praeter caeteras in Deorum aedibus locum et honorem inve-
nisse. Hermippus apud Athenaeum:

— — — ἐκ δ' Ἀλγύπτου τὰ κρεμαστὰ
 Ιστία καὶ βύβλους, ἀπὸ δ' αὐτὸς Συρίας λιβάνωτον.
 Η δὲ καλὴ Κρήτη κυπάρισσον τοῦτο θεοῖσι.

Theophrastus Hist. 5. 5. τούτων δὲ χρονιώτατα δοκεῖ τὰ κυπά-
 ρίττινα εἶναι. τὸ γοῦν ἐν Εφέσῳ, ἐξ ὧν αἱ θύραι τοῦ νεώ τεθη-

σανοισμέναι, τέσσαρας ἔκειτο γενεάς. μόνα δὲ καὶ στιλβηδόνα δέχεται. Fallor, an oratio haec soloniūzeti? Quo enim illud *tò referri possit?* lego: *τὰ γοῦν ἐν Εφέσῳ, ἐξ ᾧ αἱ θύραι τοῦ νεώ, τεθησανοισμένα τέσσαρας ἔκειτο γενεάς.* Dicit materiem istam cypressinam per 4. saecula sive cccc. annos, ex quo primum caesa est, reconditam fuisse; priusquam ad valvas Ephesini templi adhiberetur: et tamen incorruptam duravisse. Ea Theophrasti sententia est. Profecto nihil hinc emendatione certius et evidenter. Ausim equidem dejerare non aliter legisse Plinium, siquidem ad haec Theophrastea respexit, cum Ephesiae dicat Diana templum *tota Asia exstruente quadringentis annis peractum esse;* et, *valvas esse e Cupresso, et jam quadringentis prope annis durare materiem omnem novae similem.* Scilicet tunc fere materia caedi solet, cum aedificii fundamenta jaciuntur: valvae autem tum demum fieri, cum caetera omnia perfecta sunt atque absoluta. Hac quidem argumentatione Plinius videtur usus: rectene an perperam, nulla mihi quaestio est in praesentia. Illud adeo admiror, eruditis viris, qui tantopere locum hunc exagitaverunt, nihil hujus omnino suboluisset. Sed εἰς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὅρᾳ.

O 31 Porro etiam nostra aetate, ut referunt, qui ea Ioca viserunt, tanta cupessorum vis est in Creta, ut domorum omnium trabes contignationesque atque adeo navigia ex ea materia construantur.

Pag. 109. *Περὶ ἡς Φαίδρας ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης μετὰ ταῦτα συνεγόντω δράμα ποιητικῶς.* sine controversia respexit Malelas ad Euripidis Hippolytum: priorem ne an posteriorem nec possumus resciscere, nec sane multum refert. Scimus utrumque salvum extitisse per diversa tempora Erotiani, Pollucis et Stobaei. Quae Stobaeus ex Hippolyto citat, eorum ne dimidiā quidem partem hodie invenias. Frustra itidem quaeras, quae Erotianus affert et Pollux. Aristophanes Ranis:

*Τίς οἶδεν εἰ τὸ ξῆν μέν ἔστι κατθανεῖν,
Τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον.*

Taῦτα, ait scholiastes, ἐξ Ἰππολύτου δράματος. Age quaerat hoc, qui velit in investigando operam perdere. Verum aut librarii peccatum est, aut auctoris ἀμάρτημα μημονικόν. Aliunde enim cognoscimus tralata esse ἐκ Πολυίδου δράματος.

*Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ξῆν μέν ἔστι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ξῆν.*

Hippolytus secundus qui hodie superest, Στεφανίας sive Στεφανῷδος inscribitur: prior Καλυπτόμενος. Pollux ix. c. v. *Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ καλυπτομένῳ.* — — πρὸς ἄππων εὐθὺς ὅρμήσας στάσιν. Nec tamen omnino diversae erant fabulae, sicut Iphigenia in Aulide et in Tauris, Oedipus Tyrannus et in Colono, Prometheus Λεσμώτης et Λυόμενος. Vix, imo ne vix quidem hoc fieri potest, cum Drama posterius rem omnem, uti gesta est,

complectatur; ab eo tempore quo primum Θείλατον privigni amorem Phaedra conceperat, usque ad Hippolyti mortem: quaedam etiam ex priore citentur, quae et in altero reperias. Quin mihi V 18 persuasissimum est eam ob causam Καλυπτόμενον esse inscriptum; quod in extrema fabula sic loquatur Hippolytus moribundus:

Κεναρτέρηται τάμ': ὅλωλα γὰρ πάτερ,

Κούψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος, πέπλοις.

Proinde in utraque fabula comperiebantur hi versiculi. Similiter O 32 et alteri Στεφανηφόρου nomen est inditum, propter haec verba Hippolyti non longe a principio:

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου

Λειμῶνος, ὃ δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Non igitur δρᾶμα novum erat Hippolytus Στεφανίας, sed correttum duntaxat, atque interpolatum, διασκευὴ τοῦ προτέρου. Venetus Grammaticus Argumento Hippolyti. Eστὶ δὲ οὗτος ὁ Ἰππόλυτος δεύτερος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. ἔμφαίνεται δὲ ὑστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀποεπέκτης καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διαρθωται τῷ δράματι. Qui nescit quid sit διασκευὴ et διεσκενασμένον δρᾶμα, consulere poterit Casaubonum ad Athenaeum: Ejus ego scrinia non compilo; sed Hesychii locum emendatum curabo, quem nec ille nec aliis quisquam intellexisse videtur. Λυδίζων, χορεύων διὰ τοὺς Λυδοὺς, οἱ σώζονται μὲν, διεσκενασμένοι δ' εἰσίν. Ita lege locum, cuius haec est sententia: Magnes veteris Comoediae scriptor drama docuit Λυδοὺς, qui tunc superfuerunt, quo tempore Grammaticus qui primus haec dixit, in vivis fuit; sed sub incudem revocati, novaque lima perpoliti. Photius Patriarcha: Λυδιάζων, Λυδὸς Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκενάσθησαν. lege ut apud Hesychium, Λυδίζων. Castigandus etiam Suidas, qui Λυδιάζων habet absque interpretatione. Idem Hesychius: Ψηνίζων, τοὺς ψῆνας λέγει τοὺς τοῦ Μάγνητος. scribe τοὺς Ψῆνας τοῦ Μάγνητος. Siquidem ille etiam fabulam Ψῆνας publicavit. Aristophanes Equitibus:

Ταῦτα μὲν εἰδὼς ἦπαθε Μάγνης ἄμα ταῖς πολιαῖς πατούσαις,

Ος πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια,

Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων,

Καὶ Λυδίζων καὶ Ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βαροχείοις.

His verbis Magnetis fabulae Βαρβιτίδες sive Βαρβιτισταὶ, Ορνιθεῖς, Λυδὸς, Ψῆνες, et Βάτραχοι indicantur. Cogita autem, qui pax inter Hesychium Photiumque et Anonymum περὶ κωμῳδίας conciliari possit: Hic enim omnia Magnetis scripta deperiisse dicit, οὐδὲν σώζεσθαι. Μάγνης Αθηναῖος ἀγωνισάμενος Αθήνησι νίκας ἔσχεν ταῦτα. τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται· τὰ δὲ ἐπιφερόμενά ἔστιν ἔννεα.

Non nostrum inter eos tantas componere lites.

Pag. 148. Ο γὰρ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα ἐξέθετο περὶ τοῦ O 33

Κύκλωπος, ὅτι τρεῖς εἶχεν ὄφθαλμοὺς σημαίνων τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς et quae deinceps sequuntur. Os hominis! Hoc sine ut Euripides vel in somniis dixerit? Bene factum, quod etiam nunc Cyclops supersit. Quod si ita rem, prout narrat Joannes, se habere comperias: non recuso quin, quod gravissimae poenae loco fore putas, per omne vitae tempus noctes diesque versandi mihi sint et ediscendi adeo Annales hi Volusiani, Malelani volui dicere.

Pag. 210. Ως ὁ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα περὶ τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου ἔξεθετο. Meleagri Fabulae mentionem faciunt Macrobius, Stobaeus, Scholiastes Pindari cum aliis. Latine convertit Attius. Hesychius: Καθωσίωσε, κατέλυσε, κατέθυσεν. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ. Lego, καθωσίωσε, κατέθυσε. Vox altera non aliter quam litura sananda est. Nempe primo mendose scriptum est κατέλυσε postea librarius aliquis paulo doctior vel lector quispiam studiosus, in libri margine vel medio fortassis inter versiculos spatio veram emendationem dederat Κατέθυσε. Tandem evenit, ut utrumque vocabulum conjuncte in versu contexteque scriberetur. Hac sane ratione cum in aliis scriptoribus, tum in Lexicographis praecipue non raro peccatum est. Quae quidem peccata cum haud cuiusvis sit odorari; profecto opus est, ut exemplis aliquot confirmemus sententiam nostram, ne temere quidquam et inconsulte loco movisse videamur. Εξελεν, ἔβαλεν, ἔλαβεν. Ejiciendum est verbum posterius: ξέλλειν enim eidem Hesychio est βάλλειν. Εὐηρότατον, εὔδιον, καλὴ γῆ, εὐήροτον, εὔγειον. Postrema ista ab emendatore quodam profecta sunt; qui prima vitiosa non inepte quidem correxerat. Totus itaque locus sic constituendus est. Εὐήροτον, εὔγειον, καλὴ γῆ. † Φυρτοῖσιν, εἰκαῖοις, συμπεφυρομένοις. οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδεμένα συμπεφυρομένοις. Tam scio verbum ultimum a correctore quodam esse, quam me vivere. Nulla dubitatio est, quin ita scripsérat Hesychius: Φυρτοῖσιν, εἰκαῖοις, συμπεφυρομένοις. οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδεμένα. † Αντιδι. ἀν τινι ἐνέγμεθα, ἐναντιώμεθα.

O 34 θα. Cum vocabulum hoc veniat pone Αντιμίσθωτος, scire licet ex literarum serie sic autorem scripsisse. Αντινιενέγμεθα, ἐναντιώμεθα. Postea quidam, qui deprehendit erratum, supra emendavit

ἀντιδι

ad hoc exemplum, scriptionis compendium faciens. Αντινιενέγμεθα Scimus omnes ita fieri solere. Tandem autem ineptus quispiam librarius eam utriusque vocis continuationem fecit, quam hodie videmus. Εκλύτρισιν, ἐκλύσιον, κάλνψον. Illud ἐκλύ-

V 19 ρισον ex eadem est officina correctorum. Scripsit Hesychius Εκλύτρισον, κάλνψον ut ipse literarum ordo testimonio est. Media enim incedunt inter Εκλύτρος et Εκλωπίζει. Hoc non intelligens pusillus quidam Criticus, (qui enim id intellexerit, quod ne fando quidem unquam auditum est?) emendare conatus est

ἐκλύρισον, a verbo λυγίω. ὅνος mehercule πρὸς λύραν. Tantum enim τὸ ἐκλυρίζειν et τὸ καλύπτειν significatione differunt,

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano.

Alte profecto latet ulcus tetur et κακοηθέστατον quod nisi lacinata prius Hesychii existimatione, negat ad sanitatem perduci posse. Siquidem erubescendo prorsus errore posuit Εκλύτρισον pro Ελύτρωσον quod rectissime quidem interpreteris κάλυψον. Ipse Hesychius: Ελύτροις ΚΑΛΤΜΜΑΣΙ, σκεπάσμασιν. Ελυτροις κυριώς τὰ ἐνειλήματα ἢ ΚΑΛΤΜΜΑΤΑ. Ελυτρον, δέρμα, θήκη, λέπυρον, ἐνείλημα, ΚΑΛΤΜΜΑ, σκέπασμα. Inde έλυτρωσθαι apud Hippocratem, et προσελυτροῦν apud Athenaeum, involucro tegere: similiter ἔξελυτρωσαι, nudare, ex integumentis solvere. Hesych. Εξελύτρωσας, ἐγύμνωσας. Satin' hoc certum et exploratum est, ὡ φίλη κεφαλὴ Milli jucundissime? At eniū vero exclamat hic aliquis, O Juvenem confidentem et temerarium! tune illum Hesychium, doctissimum Grammaticorum Hesychium tantæ inscitiae affinem esse suspicari ausis, ut Εκλύτρισον scriberet; nisi verbum illud alicubi legisset, apud autores forte quos longa dies et nimia vetustas subtraxerunt notitiae nostræ? I jam et frontem nega de rebus periisse. Placide tamen amabo, O quisquis es: et reprime te tantisper, dum alia nonnulla profero, quae te quoque ipsum velis nolis in sententiam nostram cogent transire. Dum enim ex antiquis Scholiastis, Grammaticis, Lexicis, quae non contexebantur πατὰ στοιχεῖον, omni O 35 ex parte vocabula corradit, quibus hanc suam Συναγωγὴν locupletet et reseriat: saepe usu venit ut ab imperitis librariis, qui parum accurate scripserant, vel a sui similibus Ονοματοθήραις in errorem inductus sit: quaeque nusquam gentium vel lecta vel audita sunt, lectoribus suis obtrudat. Illud sis vide. + Δελεδώνη, ὁ μυλαῖος ἰχθύς. Suo loco hoc leges in litera Δ. Ego vero nugas has esse meras tibi denuncio: scriptum enim oportuit Ελεδώνη, ὁσμύλος ἰχθύς. Piscis est de polypodium genere; quem memorant Aristoteles, Athenaeus, alii. Idem Hesychius: Οσμύλαι τῶν πολυπόδων αἱ ὄξαιναι λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια ποιὰ ἀττα εὐτελῆ. Οσμύλαι βολβίτιναι θαλάσσιοι. Sic emendandi sunt hi loci. Videor autem mibi videre, quid errationis ansam Hesychio dederit. Nimirum in autore suo scriptum erat η δ' ἐλεδώνη vel μιαρά δ' ἐλεδώνη vel simile quippiam: ille miser, cum sua actate libri carerent signis accentus, δελεδώνην piscem effinxit, qualem neque Nereus, neque Neptunus, nec ipse pater Oceanus agnoverit. Ecce aliud huic geminum et germanum. + Θολκάξει χαλιναγωγεῖ. Nemo ut opinor inficias iverit, quin ita scriptum fuerit, absque tamen notis accentus: Ιππονς θ' ὄλκάξει, vel Νηάς θ' ὄλκάξει. Ipse Hesychius: Ολκάξει, ἐλκει, χαλιναγωγεῖ. Illud autem θολκάξει cedo quenquam mortalium qui legerit. + Ενδεκάτευσα, τήνδε πώπην ἐπαρξάμην. Recta serie hoc scriptum of-

Ioannes Malalias.

fendes, ut et alia quae deinceps a me proferentur: quod certo indicio est non a Librario, sed ab Hesychio ipso peccatum esse. Atqui ad hunc modum edidisse debuit: Εδεκάτενσα, τὴν δεκάτην ἐπρεξάμην. + Διατεύονται, μερίζονται. et Διατεύοντο, ἐμερίζοντο. Ea similitudo est δι et δι in libris calamo notatis, ut haud facile sit dignoscere. Inde est quod mendosa ea posuerit pro Διατέονται et Διατέοντο, quae legas apud Homerum. + Σινυλλιᾶν, τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσέεσθαι. Verbum hoc reperies inter Σιβόλης et Σιβύνη. Ipse literarum ordo satis argumento est ab Hesychio positum esse Σιβυλλιᾶν. idque errore manifesto pro Σιλλυβιᾶν. Hesychius Σίλλυνθα, κροσσοὶ. οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια καὶ ποροκόσμια. Pollux vn. c. xiv. τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυνθα οἱ παλαιοὶ κα-

O 36 λοῦσι ποιηται. Sic locus iste legendus est ex codice MS. qui suit Is. Vossii. Θύσανοι autem cum Polluci tum Hesychio sunt κροσσοί. + Ερεθέντα, ἐν ὑδατι ἀποπνιγέντα. Εραθέντι, ληφθέντι. Portentosi errores. Primo, oportuit scriptum Ερχθέντα. Ipse enim alibi: Ερχθέντα, ἐν ὑδατι πνιγέντα. Ita Photius Patriarcha in Lexico MS. Ita Suidas. Locus est in Φ. Iliadis:

Νῦν δέ με λευγαλέω πότυμ φίλμαρο ἀλῶνται
Ερχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ον δά τ' ἔναντος ἀπόέρσει χειμῶνι περῶντα.

Iterum, illud Εραθέντι librarii peccatum est pro Ερεθέντι. Constat hoc ex elementorum ordine. Qui quidem est error auctoris, pro Αἴρεθέντι. Αι et E apud Graecos non differunt pronunciatione; de qua re postea plura dicemus. Ecce alia monstra: + Επαλογῆς, σπουδῆς, ἀνταποδόσεως. Quam turpiter autem hic se dedit! adeo quidem ut hominis me pudeat pigeatque. Si quidem Ανταποδόσεως est ἐπαλλαγῆς, et Σπουδῆς est ἐπειγωλῆς. putidum autem suum ἐπαλογῆς Ipse habeat secum servetque sepulchro. + Αχινάων, τῶν ὄχιδάων. Hercules, tuam fidem! enimvero non ab omnibus portentis Graeciam liberasti. Erat hominis eruditio sic edidisse: Εχινάων, τῶν Εχινάδων. Verbi sedes in Homeri Boeotia est;

Οἱ δὲ ἐκ Λούλιχοιο Εχινάων θ' ιεράων.

V 20 + Ηθέσει, ἀνθεῖ, ἀγνοεῖ, παρορᾷ. Adeste huc conjectores et interpretes portentorum. Negant usquam quidquam monstruosius vidisse. Scilicet haec vera scriptura est, Αηθέσσει, ἀηθεῖ Ety-mologicon magnum. Αηθέσσειν, ἀγνοεῖν, ἀπείρως ἔχειν. Αηθεῖν, λανθάνειν, ἀνεπιστημονεῖν. Hesychius ipse: Αηθεῖν, μὴ ηθεῖσθαι, μὴ νοεῖν. lege. ἀηθεῖν, μὴ εἰδίσθαι. Αηθέσσον, (lege αἴθεσσον) ἀσυνήθεις ἥσαν. + Ελεντήν, ἔλαιον. Mira vero Grammatici eruditio. Poteras haud paulo melius, Ελεντήν, ἔλεον; siquidem Homericu illius meinisses:

Οὐκ ὅπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδὲ ἐλεητύν.

+ Ατρεμῆ, ὑγεία. Pace quod tua dicatur, Hesychi, in his verbis οὐδὲν ὑγίεις. Imposuit tibi depravatus aliquis codex: opor-

tuit enim *Αρτεμῆ*, ὑγιᾶ. Te ipsum arbitrum capio, qui hacc alibi: *Αρτεμῆ*, σῶον, ὑγιᾶ, σώφρονα. *Αρτεμέα*, ὑγεία, (lege ὑγιᾶ) ὑγιῆ. *Αρτελές*, (corrigere *Αρτεμὲς*) ὑγιές. Necdum pec- O 37 candi finis: Ecce enim de integro: + *Αρτηνεστέρων*, ὑγιεστέρων, ἐντιμοτέρων. Duplex erratum est, hoc librarii, illud autoris. Apparet enim cum ex ordine, tum ex interpretatione, non aliter scripsisse Hesychium quam *Αρτιμεστέρων* nempe vel scripturae mendum, vel minutae fugientesve literae, vel nimia festinatio in causa fuit, cur illud exhiberet pro *Αρτεμεστέρων*. Cum autem *ἀρτιμεστέρων* non multum absimile sit τῷ *Τιμηστέρων* ille secundam interpretationem liberalissime donavit de suo; prout error errorem generare solet. + *Ατισικινοῖς*, περὶ τὰ λινὰ ἔξαμπλάτων δέσεσιν. Dic sodes, annon *Aenigma* tibi videntur haec? Evidem non sum *Oedipus*: ausim tamen pro certo polliceri, rectam scripturam esse *Αψίσι λίνου*. Hesychius alibi: *Αψίσι λίνου*, ἄμμασιν ἀπὸ τῆς συναφῆς. Homerus quinto Iliadis.

Μήπως ὡς ἀψίσι λίνου ἀλόντε πανάγρον

Ανδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε.

Quid ego de istis dicam, quae pagella proxima mihi in oculos incurunt? + *Δριστῆραι*, δοῦλαι. Deceptus est similitudine literarum *Δ* et *Δ*. Siquidem oportuit *Δριστῆραι*. Ipse alio loco: *Δρηστῆναι*, διάκονοι, θεράπαιναι. lege *Δρηστῆραι*. Verbo monendum est *ι*, *ει* et *η* in Lexicis, praesertim apud hunc nostrum, promiscue usurpari: vera enim analogia requirit, ut δρήστειραι scribamus. Locus est *Odyss. T'*.

Τάσιν αἴ τοι δῶμα πάτα δρήστειραι ζασιν.

Vide tamen, ut magnifice de se loquatur ad familiarem suum Eu- logium. Οὐ γάρ, ait, ὀκνήσω μετὰ παρδόησίας εἰπεῖν, ὅτι τῶν *Δριστάρχον* καὶ *Απίσινος* καὶ *Ηλιοδάρχου* λέξεων εὐπορήσας, καὶ τὰ βιβλία προσθεῖς *Διογενιανοῦ*, ὃ πρῶτον καὶ μέγιστον ὑπάρχει πλεονέκτημα, ταῦτα δ' αὐτὸς ἵδιχ χειρὶ γράφων ἔγω μετὰ πάσης ὁδότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς πατά τὸν γραμματικὸν *Ηρωδιανόν*. Ego vero, qui *Theodosii MS^{tam}* ἐπιτομὴν τῆς *Καθόλου Herodiani* lectitavi, testiforcis parum huic promisso vel nullo modo satisfactum esse. + *Αργέσθορεν*, ἐπήδησεν. Vitiosius hoc quidem, quam illud alterum *Αρέσθορεν*, ἐπήδησεν. Sed ex utraque parte ostendit, non lautissimam doctrinæ supellectilem sibi domi fuisse. Quae enim haec conglutinatio verborum, quae O 38 dissolvi denuo divellique desiderant? Hom. Iliadis *M'*.

— — — ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος *Εκτωρ*

Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια.

Αρενοβοσκὸς, προβατοβοσκὸς. Mirifice quidem, ut nihil supra. Atqui ἀρήν ἀρήνος, puto, dicitur, non ἀρένος· unde πολύρηνες, et ὅις ὑπόρρηνος. Imo, quin Jambei principium fuerit apud Sophoclem *Αρηνοβοσκὸς* — — ne dubitandum est quidem. Me-

lius ipse alibi: *Αργηνοβοσκός, προβατοβοσκός, Σοφοκλῆς Τυροῖ.* καὶ γράφεται δὲ ἐξήνηνοβοσκός διά τε τοῦ * ἔω καὶ τῶν βόρων. Verum hic quidem locus a librario pessime acceptus est: ipse autor procul abest a noxa. Lege *Σοφοκλῆς Τυροῖ β.* γράφεται δὲ καὶ ἐξήνηνοβοσκός διά τε τοῦ εἰς καὶ τῶν βόρων. Scribitur, ait, ἐξήνηνοβοσκός per literam εἰς et duplicem φ. Etymologicum magnum: *Εξήνηνοβοσκός, ὁ προβατοβοσκός ἐν Τυροῖ β. Σοφοκλῆς.* † *Εμπήρους* et *Εμπηροῦ* vitium Exemplaris est pro *Εμμήρους* et *Εμμηροῦ*. Ipse alibi emendate: *Εμμήρους*, ἐν δημορείᾳ ὄντας, παρὰ τοὺς δημήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους. Totus autem locus ad hunc modum constituendus est: *Εμμήρους, Δημητριος ἐν Σικελίᾳ.*

*Δασεδαιμόνιοι θ' ἡμῶν τὰ τείχη πατέβαλον,
Καὶ τὰς τοιήδεις ἔλαβον Εμμήρους, ὅτως
Μημέτη θαλαττοκρατοῦντο Πελοποννήσιοι.*

Demetrius iste Comicus fuit; et illa fabula inscripta est Sicilia. Quare perperam hactenus judicarunt viri docti; qui scriptorem eum Historicum, orationem autem prosaicam esse censuerunt. Athenaeus lib. 3. *Δημητριος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομέ-*

V 21 νω δράματι Σικελίᾳ. Etymologici autor *Σικελοὺς* inscribit, non *Σικελίαν*: eum vide in *Εμμήρους*. † *Χωρονομεῖν*, ὀγιζεσθαι. Oportet ut conniventibus oculis haec legerit Hesychius. Ego quidem meis vix fidem habeo, cum ista lego. Proculdubio sic scriptum est a prima manu: *χειρονομεῖν*, ὀρχεῖσθαι. Ipse alibi: *χειρονόμος*, ὀρχηστής. Manuum iste motus cum certa lege et numero bonam partem olim constituebat. Plena sunt exemplorum omnia. Lucretius:

O 39 Quod superest, non est mirum simulachra moveri
 Brachiaque in numerum jactare et caetera membra.

Et postea:

Quid porro, in numerum procedere quum simulachra
Cernimus in somnis, et mollia membra movere,
Mollia mobiliter quum alternis brachia mittunt.

† *Κάλυψιν*, πάλυνα ἀντιστρόφως. Medium hoc verbum est inter *Καλυδώνιον* et *Κάλυνας*. Agnosco manum et ingenium Correctoris: qui videlicet, cum in Hesychio suo legerat *Κάλυψιν*, πάλυνα, idque animadverterat extra seriem et praepostere poni, adscripserat in margine e regione loci, *Αντιστρόφως*. nempe vice versa legi oportere *Κάλυνα*, πάλυνψιν. Postea illud ἀντιστρόφως per inscitiam librariorum insinuavit se in versum. Quis hujus rei ante nos suspicionem habuit? Quin et alibi post vocem *Προσβάλλοιντο*, quae et ipsa vitiosa est, haec leges: *Προσελθὼν*, προσβαλὼν ἐξ ἀντιστρόφως. Dele hoc novissimum, quod nimirum ab emendatore est, qui adnotaverat legendum esse e converso *Προσβαλὼν προσελθὼν*. Quo nihil verius dici potuisse censeo: sed in altero, quicunque fuit, longissime a vero abfuit.

Profecto plus toto coelo distant Κάλυξ et Κάλυψις. Ego vero pro explorato prorsus habeo sic scriptum esse ab Hesychio; Κάλυξν, πάλυνα· nempe depravate loco Κάλυξν· ξ pro ξ· quem errorem millies erravisse eum, si hic locus esset, nunc possem ostendere. Quam recte autem Κάλυξν interpretetur πάλυνα, melius est ut ipsum ad testimonium vocemus: Καλύξεις, φόδων παλύνια. Κάλυξις, πύσμος τις ἐκ φόδων. Habeo alia sexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle si unquam usus fuerit, ut nova Hesychii editio procuretur; qui, ut in pudendos errores crebro inciderit, utilissimus nihilominus et pene necessarius est omnibus, qui ad veram eruditionem viam affectant:

Id tibi de plano possum promittere, Milli,
quinque plus minus millia mendorum me correcturum esse, si libuerit; quae aliorum εὐστοχίαν et laboriosam diligentiam hactenus eluserunt. Ut, illuc unde abii, redeam: multos ubique Lexicorum locos contaminaverunt Correctiones illae in librorum O 40 marginibus: quod ex illo tempore verbum madosum cum altero junctim continuaretur in versu; non uti factum oportuit, litura tolleretur. Luculentum hujus rei exemplum extat apud Julium Pollucem lib. vii. cap. xxxiii. ubi inter varia nomina jactuum in Iudo talario nominantur ἄρτια et ἀρματίαι, ἀντίτευχος et ἀντίτινπος, ἐπιςένων et ἐπιφέρων. Sed ex hisce binis non nisi singula quaeque a Polluce profecta sunt, caetera qua dixi via insinuarunt se in orationem. Cui quidem sententiae non invitus accedit, qui jam primum a me didicerit Iambicos esse trimetros ex Eubuli fabula Aleatoribus. Locus hoc exemplo constituendus est. Ο μέν τοι Μίδας καὶ τῶν μέσων βόλων ἦν. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ εἰσιν, οὓς ὀνομάζει Εὔβουλος ἐν τοῖς Κυβενταῖς.

Κεντρωτὸς, ἵερος, ἄρμ' ὑπερβάλλον πόδας,
Κήρυνος, εὐδαιμών, πυρῶτος, ἄρτια,
Δάκνωνες, ἀντίτευχος, ἀργεῖος, δάκνων,
Τιμόκριτος, ἐλλείπων, πυαλίης, ἐπίθετος,
Σφάλλων, ἀγύρτης, οἰστρος, ἀναμάπτων, δορεὺς,
Δάμπων, πυκλωπες, ἐπιφέρων, σόλων, σίμων.

Horum autem versuum ignoratione tota via erravit Joannes Meursius, qui eos omnes inter jactus medios recenset. Nempe non Eubuli esse verba, sed Pollucis: et quia Midas esset τῶν μέσων βόλων, itidem et sequentes esse arbitratus est. Sed parum est dubitationis, quin boni fuerint Εὐδαιμών et ἄρμ' ὑπερβάλλον πόδας, qui nimis aliis jactibus tanto anteiret, quanto qui pedibus iter faceret, a curru vinceretur; πεξὸς, ut aiunt, ὅδενων παρὰ Λύδιον ἄρμα. Δάκνων autem et σφάλλων et ἐκλείπων merito opinor suo pro infelibus haberi possunt. Sed ad Antiochensem redeo: nam sero sensi longe longeque declinasse me a proposito,

Singula dum capti circumvectamur amore.

V 22 Pág. 172. Καθώς δ σοφώτατος Εὐριπίδης ἔξεθετο δρᾶμα ποιητικῶς, ὃν μέρος ὀλίγον ἔστι ταῦτα. Multa quidem transcripsit Malelas ex *Iphigenia in Tauris*; quae ex usu fuerit ad Euripidea exigere, quo de ejus doctrina et fide cognoscamus: si quis O 41 ilia tam dura habeat, ut eam molestiam devorare possit. Mibi enim, qui jam latus et fastidiosus esse coepi, dabis veniam; si plura rejiciens et aspernans, unumquidquid quod erit bellissimum carpsero. Velut illud p. 172. in Oraculo: *Ἐλ μὴ περάσας Πόντου κύματα Σκυθίης τε γαιῶν πατελέοις, Αὐλίδος τε χώραν.* et 173. *πατέφθασεν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα χώραν τῆς Σκυθίας.* Male vero sit vobis quantum est Geographorum. Rogo vos, an Scythicam illam Aulidem silentio praetermissam oportuit? quid? an ultra Cimmeriorum fines latitabit ἡέρι καὶ νεφέλῃ πεναλυμένη, adeo ut nemo vestrum usque eo potuerit oculis contendere? Euge vero, ὁ *Ιωαννίδιον* profecto aptus natus es ad omnia abdita et retrusa contemplanda: tam acri es acie et mentis et oculorum.

Sed tamen amoto quaeramus seria ludo.

Geminam Iphigeniam etiam pueri sciunt Euripidem docuisse, τὴν ἐν Ταύροις et τὴν ἐν Αὐλίδι. Joannes, cum Tauros esse Scythes ab aliquo didicisset, etiam Aulidem, quae Boeotiae oppidum est, regionem iis finitimam esse arbitratus est. P. 173. Τούτους δὲ ἔωρακότες βουνόλοι ἔδομον πρὸς τὴν Ιφιγένειαν λέγοντες αὐτῇ. *Αγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρας Κόρη,* ἥπασι δύο νεανίσκοι παρὰ τὴν κνανέαν· quae ex his Euripideis expressa sunt.

Βούκ. *Αγαμέμνονος, παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας πόρη,*
Ακούεις καὶ νῶν ἐξ ἐμοῦ ηγονυμάτων.

Ιφ. *Τί δ' ἔστι τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;*

Βούκ. *Ηκούσιν εἰς γῆν Κνανέαν συμπληγάδων*
Πλάτη φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.

Vides Antiochensem hunc ita ἐπαριστέως accepisse sententiam Euripidis; tanquam si εἰς γῆν Κνανέαν conjunctim dixisset. Vos iterum apello de terra hac Cyanea; vos qui Geographiae magistros vos pollicemini. Quid autem mussitatis? nam Joannem ea loca convisisse Cedrenus affirmat, prorsus οἶκοθεν διά μάρτυνς. Damno itaque stultitiam meam, qui Κνανέαν cum συμπληγάδων componebam hactenus. Atque hercle vero serio, nequid dissimulem, non placet iste locus: neque enim video cur ii bubulci O 42 sermone Dorico uterentur. Quid, malum, an Siculos se esse somniabant, non Tauro-Scylas?

Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσιν.

Atqui quantumvis esseint Dorienses, si πλατειάσδοισαν suam dialecton extra chorūm adhibuisserint, rus continuo vel in ultimas terras mandati essent non sine infortunio. Sciunt id qui harum literarum gustum aliquem habent. Adde Orationem soloecam esse; ut quidem nunc habetur: sed certe, si pro sano loculus est, sic scripsit Euripides:

*Ηκουσιν εἰς γῆν, κνανέας συμπληγάδας
Πλάτη φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.*

aut, si illud Knanéan antiquitatis causa servare velis, quandoquidem qua vixit Malelas tempestate jam in libris inveteraverat; in hunc modum:

*Ηκουσιν εἰς γῆν, κνανέαν συμπληγάδων
Πέτρων φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.*

velut postea loquitur, Κάγω σε σώσω κνανέας ξέω πέτρας. Eleganter autem κνανέαν πέτραν συμπληγάδων, ut nihil supra. Sic Virgilius:

*Quales Threicia cum flumina Thermodontis
et Lucretius: Pulverulenta Ceres, et Etesia flabra Aquilonum.
et iterum: Ut Babylonica Chaldaeum doctrina refutans.
et tertium: Impellant ut eam Magnesia flamina saxi.
Sic legendi sunt duo loci novissimi; in libris vulgatis minus emendati feruntur. P. 176. τοῦ Πελοπείου γένους σήμαντρον ἔχει, ἐλαῖαν ἐν τῷ ὄμῳ. Jam hoc pro explorato habeo, ἐλαῖαν ab hac pecude positam esse pro ἐλέφαντα. Cui enim fando auditum est, oleaginum humerum fuisse Pelopi?*

Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delos
Hippodameque humeroque Pelops insignis eburno?
Ἐπει νιν καθαροῦ λέβητος ξέλε
Κλωθὼ ἐλέφαντι φαίδιμον
Ωμον κεναδιένον.

V 23

Alia multa sunt apud Malelam ex eadem fabula tralata, quae mis- O 43
sa facio. Cur enim me mancipium faciam παραφρονοῦντος δεσπό-
τον? Majoris fuerit et voluptatis et fructus cognoscere, quae
summus poeta Ennius de priore Iphigenia convertit. Julius Ru-
sinianus de figuris sententiarum et elocutionis: *Aganactesis indi-
gnatio, quae fit maxime pronunciatione. Ennius in Iphigenia:
Menelaus me objurgat, id meis rebus regimen restat.* Dornitavit
hic vir summus Ger. Vossius. Nam, si unam syllabam addideris,
trochaicus erit catalecticus.

*Menelaus me objurgat: id meis rebū' regimen restitat
quod genus versus commodissime inservit τῇ ἀγανακτήσει* ut diu
est quod ipse in Tragicis Graecis observavi; prinsquam id de Scho-
liaste Hermogenis didicissem. Idem Rusinianus postea: *Syncri-
sis sive antithesis comparatio rerum atque personarum inter se
contrariarum: ut, ego plector, quod tu peccas: tu delinquis, ego
arguor pro malefactis: Helena redeat, virgo pereat innocens: tua
reconcilietur uxor, mea necetur filia.* Hunc etiam locum ad En-
niī Iphigeniam referit Italorum doctissimus Hieronymus Columna:
invito tamen et repugnante Vossio, partim quia autor non lauda-
tur, partim quia non vincta sed pedestris oratio est; ad quod
mirum, ait, non attendisse Columnam. Peccet Columna, et pec-
cat quidem, in versibus: ego vero, cum certis signis hunc Enniī

foetum cognoscam, non committam ut alium, quam quo natus est, parentem sibi inveniat. Versus enim sunt Trochaici, ex eadem puto scena petiti, qua superior est:

*Ut ego plectar, quod tu peccas; tu delinquis, ego arguar
Pro malefacis? Helena redeat, virgo pereat innocens?
Tua reconcilietur uxor, mea necetur filia?*

Non amplius, quod sciam, Euripides a Malela citatur praeterquam p. 35. *O Ταῦρος ἐκ τῆς Εὐρώπης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνω, παθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ σοφῶτας ποιητικῶς συνεγράψατο.* ὡς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἥρπασεν. Ηαec quidem unde accersita sint, non certo scio: nam credibile est

O 44 eum in non una tragœdia haec obiter attigisse; ut in Cretensibus fortassis, ubi Chorus ad Minoem; φοινικογενοῦς, παῖ, τῆς Τυρίας τένοντον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνός. veri tamen simile est ex Euripidis *Phrixo* tralata esse. Eratosthenes in *Katastereisomoi*. Ταῦρος λέγεται ἐν τοῖς ἀστροῖς τεθῆναι διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐν Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης ἐν τῷ *Φρίξῳ*. Profecto qui *Europam Tragoediam* esse volunt, narrant nobis insomnium ex eburnea porta.

Pag. 181. *Ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν Τροίας παρ’ Ελλησιν ἐθαυμάζετο πρῶτος Θέμις ὄνοματι. ἐξενῷρε γάρ οὗτος τραγικὸς μελῳδίας, καὶ ἔξεδετο πρῶτος δράματα, καὶ μετὰ τοῦτο Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας τραγικὸς χοροὺς δραμάτων συνεγράψατο.* Ulinam vero Malelæ cum praecursore suo melius conveniret! nam Jubal, si ei credimus, diu ante Trojae excidium tragœdias factitavit. Verba, ne te ludere videar, sunt p. 3. ὁ δὲ Ιονβάλ πιθαρῳδίας καὶ τραγῳδίας τοῖς δαιμονιοῖς ἐπιτηδεύμασι προσεπενόησεν. Quid quod ad soccum haud minus idoneus erat, si interpretein audis, quam ad Cothurnum. Nam πιθαρῳδία Chilmeado est *comoedia*; qui, cum ad alios ingenii cultus etiam Musicae studium adjunxerit; cur adeo ab artificio suo recederet, miror: clementer tamen, propter alia merita, suaque quasi lyra est increpandus. Vix equidem crediderim in Bibliotheca vestra Oxi-nii, quantacunque est, Jubaliana Dramata reperiri. Scilicet ea omnia perierunt olim;

Quando ex diluvio magno exivere rapaces
Per terras amnes, atque oppida cooperuere.

Quarum fabularum una cum ipsis etiam memoria occidisset; absque illo Hamartolo fuisse, qui omnia omnino meminit, Quae fuerunt, et quae nullo sunt tempore nata. Habeo tamen, quo desiderium meum et dolorem consoler; nam in mentem opportune venit fieri posse, ut locus iste vitiosus sit, et in hunc modum emendandus: *Ο δὲ Ιονβάλ πιθαρῳδίας καὶ λυρῳδίας τοῖς ἀρμονιοῖς ἐπιτηδεύμασι προσεπενόησεν.* Et profecto quam magis magisque cogito, nimirum acu rem tetigi; sin autem, nolim mihi

quenquam posthac ne jurato quidem credere. Tandem igitur aliquando lite hac composita, quantum est tamen quod prosecimus, si Joannes ipse pugnantia loquatur? Non enim jam ab Ilio capto primus mortalium Themis dramata fecit: siquidem ante O 45 istam memoriam Aegypti rex Pharao, ubi a negotiis et turbis re- V 24 quiescere volebat, solitus est comoedias scriptitare. Verba sunt Joannis p. 76. Τῶν δὲ Ἀλυπτίων ἐβασίλευσε Πετισσώνιος ὁ κωμῳδὸς Φαραὼ. Quid rides? Quasi vero novum nunc proferatur, Regem ad fabulas scribendas animum appulisse. Etiam Dionysius Tyrannus poeta fuit tragicus, et Augusti Ajax in spongiam incubuit. Quanquam, si emendate loqui velimus, κωμῳδὸς non comicus est, sed comoediae actor. Histrioniam igitur fecit Pharao; Thrasonis, opinor, vel Pyrgopolinicis partes agens; ut Nero postea Oedipodis vel Creontis. Verum haec ipsius Maleliae stultitiam superant; ut ea qui dixerit, non pro homine sano loqui, sed ad agnatos et gentiles deducendus esse videatur. Sine dubio vitium est exemplaris, quo tamen modo tollendum sit, minus id possum conjectura assequi. Quid si legamus, Πετισσώνιος, ὁ τῷ Μωσεῖ Φαραὼ. Petissonius, qui a Mose Pharao vocatur? Si caput scaberem fortasse aliud melius possem exsculpere: sed indignus est Joannes, cuius causa commentari velim quidquam, nisi si quid ex facili nascatur. Itaque ut ad Themini istum propius accedamus. Eadem cum Antiochensi narrat, et in eodem doctus est ludo *Scholiastes vetus* nescio quis apud Stanleium in vita Aeschyli: *Ἐν τοῖς χρόνοις Ορέστου ἐθαυμάζετο παρ' Ἑλλησι Θεόμυις, ὃς πρῶτος ἔξενθε τραγῳδιὰς μελῳδίας, καὶ ἔξενθετο πρῶτος δράματα. Καὶ μετ' αὐτὸν Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας χοροὺς τραγικοὺς συνεστήσατο.* Haec habet doctissimus noster Stanleius ex Bullengeri Theatro. Et tamen neuter de Themide, de Minoe vel Aulea, quod quam diligentissime factum oportuit, certiores nos facit. Concurrant jam omnes, quantum est βιβλιοτάφων, et capita inter se conferant: nunquam se expedient, neque quidquam de tergeminis hisce tragicis rescissent. Narrat Clemens Στρωματέων primo τὸ ἡρῷον τὸ ἔξαμετρον Θέμιν μίαν τῶν Τιτανίδων εὐοηκέναι, Minoem autem τοὺς νόμους: sed quod ad praesens negotium attinet, vacuum a se lectorem et hiantem dimittit. Quid enim νόμοι Minois ad nomos musicos? *Tί πρὸς τὸν Διόνυσον;* neque Heroes in Tragoediis heroos hexametros di- O 46 cebant. Itaque quantum video, perpetua jam Criticis sollicitudo et quasi crux constituta est: nisi Callimachi Πίνακας et Aristophanis Grammatici Commentarium longa nocte sepultos protrahere possunt in lucem. Verum heus vos! Ecquid erit pretii, si nodum hunc solvero? quod quidem ea lege et conditione faciam; ut dehinc mihi cum vestra natione nullum omnino commercium intercedat. Enimvero ab Antiochensi et sicutulo illo, quicunque est, Scholiaste gravissime peccatum est, cum in nominibus tum

in rebus ipsis. Prorsus quot verba, tot errata. Neque enim agnosco commentitios istos Theomin, Minoem, Auleam; quorum ego loco non dubia conjectura repono Thespin, Jonem, Aeschylum: neque Thespis ea, qua rentur, tempestate vixit; nam Solonis aequalis a Troicis temporibus longissime absuit: neque Ion Aeschylo prior fuit: neque primus Aeschylus Choros tragicos instituit; quod contra chorum, qui perpetua ante oratione totam fabulam decantabat, primus diverbiis et personis distinxit. Sed operae pretium fuerit accuratius haec omnia tractare. Ac de Thespide quidem minor est dubitatio, quia in discipulorum cathedralibus quotidie ista jactantur:

Ignotum tragicae genus invenisse Camoenae
Dicitur, et plaustris vexisse poëmata Thespis.

Suidas: Θέσπις ἐδίδαξεν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ἔ δύναμιάδος. μημονεύεται δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Αθλα Πελίου ἢ Φορβᾶς, Ιερεῖς, Ηἵθεοι, Πενθεύς. Pentheus fabula a Polluce laudatur lib. VII. c. XII. Tὸ ὄνομα ἐπενδύτης ληπτέον ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν, Πέπλους τενίσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας· καὶ Θέσπις δὲ που φησὶν ἐν τῷ Πενθεῖ· Εργῳ νόμιξε νευρίδας ἔχειν ἐπενδύτην. De quo versu cum nihil in praesentia succurrat, quod mihi satisficiat; ejus emendationem in aliud tempus differam: Sophocleum illum sine mora expediam. Neque enim cum Casaubono, Meursio et Gatakerio πτενίσαι substituerim; cuius media syllaba est brevis: versumque redderet una syllaba breviorem. Non enim diiambus est λινοπλυνεῖς, sed paeon quartus. Neque Gatakeri

O 47 νεοπλύντους ἐπενδύτας probaverim; nam sedes quarta spondaeum non admittit; poterat paullo rectius νεοπλύντους. Sed aliud quidam praetulerim, de quo ausim tibi firmissime asseverare:

Πέπλους τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Diversa ab illis, quas Suidas recenset, fabula habetur in veteri marmore Arundeliano; quod nunc est Oxonii: ΑΦ ΟΥ ΘΕΣΠΙΣ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΑΧΙ ... ΟΣ ΕΛΙΔΑΞΕΝ ΑΛ... ΣΤΙΝ. Supple ΑΛΚΗΣΤΙΝ, ἄλκηστιν· non ἀλκέστιν, ut minus recte Editores. Locus est illustris apud Clementem in Στρωματέων quinto; quem nefas quidem fuerit silentio praetermittere. Θέσπις μέν τοι ὁ τραγικὸς διὰ τούτων ἄλλο τι σημαίνεσθαι φησιν ὥδε πως γράψων.

Ιδε σοι σπένδω κναξέβι τὸ λευκὸν

Απὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν·

Ιδε σοι χθύπτην τυρὸν μίξας

Ερυθρῷ μέλιτι, κατὰ τῶν σῶν, Πάν δικέρως, τίθεμαι βωμῶν ἀγίων.

Ιδε σοι Βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν
Αείβω.

Haec narrat Clemens ex Thespide: Ex aliis alia, quae ad eandem

rem spectant. Persuasum est hactenus viris eruditis, magnam Symbolicae et aenigmaticae veterum Theologiae vim in barbaris illis vocabulis contineri. Rem igitur haud ingratam facturum me spero, si refregero haec claustra, quae a multis saeculis omnem ad haec sacra aditum praeclosurent. Quod autem Herculem ferunt dixisse, cum in delubro quodam conspexisset simulachrum Adonidis, Οὐδὲν λερὸν ὑπάρχειν idem mili jam usu venit, hoc adyto recluso. Videlicet erat olim ridicula et puerilis ratio; ut ex quatuor et viginti literis, semel duntaxat positis singulis, barba quaedam et infaceta verba conficerent, prout cuique libitum fuerit. Clemens hanc appellat στοιχειωτικὴν τῶν παιδῶν διδασκαλίαν. Postea certandum erat ingenio, ut sententiam istorum verborum aliquam omnibus vestigiis indagarent; non eam quidem omnino alienam et absonam, sed a propinquō si fieri potuit, et verisimili petitam. Tria profert Clemens exempla eorum υπο- O 48 γραμμῶν παιδικῶν· quorum unum hoc est:

Μάροπτε, σφῆξ, κλώψ, ζβυγθηδόν.

Ita scribi oportere res ipsa clamat; non ut in editis, μάροπτες et ζυγθηδόν. Calculum jam pone, et omnes omnino literas Cadmi, Palamedis, Simonidis, in quatuor istis vocabulis invenies. Ecce tibi secundum:

Βέδν, ξάμψ, χθώ, πλήκτρον, σφῆξ.

Ita legendum, non ut in vulgatis, ξάψ et χθών· nam eo pacto et M litera deesset, et N bis poneretur. Tamen ut Λάμβδα λάβδα, sic illud Ζάμψ autores Graeci ξάψ scripsisse et pronunciassse videntur. Sic κάψα dicunt et κάμψα· sic λήψεται in antiquissimis MSS. λήμψεται, et multa similia. Tertium denique est illud Thespidis:

Κναξζβὶ, χθύπτης, φλεγμὼ, δρόψ.

Male apud Clementem est editum, φλεγμὸς, δρόψ· ut liquido constabit, si digitis computans literarum numerum velis inire. Quam mirisice autem Clemens haec omnia quantumvis inepta et ludicra, interpretetur; malim ex ipso quam ex me audias. Aliter paullo haec ultima ab Hesychio proferuntur; nam pro κναξζβὶ χθύπτης, κνάξ habet et ζβὶχ et θύπτης. Κνάξ autem interpretatur γαλὰ λευκὸν, Ζβὶχ (ita lege, non ζεβὶχ) λευκὸν, et θύπτης ὁ τυρός. Atque hujus autoritate inductus Salmasius verba Thespidis ad hunc modum immutare voluit:

Iδε σοι σπένδω κνάξ ζβὶχ λευκόν,

et Iδε σοι θύπτην τυρὸν μλέξας.

Sed profecto non ea est Hesychii autoritas; neque plus habet momenti, quam Clementis et Porphyrii hominum multis partibus illo doctiorum. Non enim librarii culpa est apud Clementem: neque ulla similitudo veri est χ literam a verbo κναξζβὶ fortuito disjunctam fuisse, et tertio post versu repositam. Porphyrii autem hoc ἀποσπασμάτιον est ex libro MS^{to} Oxonii.

O 49

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Περὶ τοῦ Κναξέβη, χθύπτης, φλεγμὼ, δρὸψ ἐρμηνεία.

Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέρωσπαι τῷάγος ἵχθυς ἐπὶ δελφῖνος ἐπιτείμενος. Κνάξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τῷάγος κατὰ ἀποκοπὴν τῶν στοιχείων τοῦ κων (lege κων) καὶ πάλιν ἀφαίρεσιν (ιμο πρόσθεσιν) τοῦ ξ. κνάκον γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν βουκόλοις λέγει. οὗν τῷάγος καὶ ἵχθυς, ὁ μὲν φλεγόμενος, ὁ δὲ δρὸψ ὄψον. Λέγει δὲ ὅτι δὴ τῷάγος φλεγόμενός ἐστι πάντοτε ὑπὸ λαγήιας, ὅτι ἐάν τις τὰς ὥνιας αὐτοῦ ἀποσφαλίσῃ (leg. ἀπασφαλίσῃ), διὰ τῶν περάτων ἀναπνεῖ. Εχει δὲ καὶ ἐτέραν ἐρμηνείαν οὕτως. Τὸ κναξέβη γάλα ἐστὶν, τὸ δὲ χθύπτης τυρός, δρὸψ δὲ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἀνθρώποι λέγονται. Καὶ ἐτέρα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κδ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὑρομεν, οἷον· Βέδυ, ζάψ, χθὼ, πλῆκτρον, σφίγξ. ὁ ἐστιν οὕτως· Βέδυ ἐστιν η ὑγρὰ οὔσια, ζάψ η πυρώδης οὔσια, χθὼ η γῆ, πλῆκτρον δὲ ο ἀήρ, σφίγξ η τούτων φιλία διὰ τὸ συνεσφίγχθαι. Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ηρμήνευσε τὸ προκείμενον· ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ήλιος. Καὶ ἐτεροι τινες φιλόσοφοι τε καὶ ποιηταὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ηρμήνευσαν.

Non longe a principio sic scribe: κνάκον γὰρ καλεῖται, ὡς δὲ Θεόκριτος ἐν Βουκολικοῖς λέγει. Locus est Idyllio tertio:

V 26

— — — καὶ τὸν ἐνόρχεαν

Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸν ιορύψη.

Illud autem nimis festivum est, quod aliquanto post sequitur: Capras scilicet, si quis iis nares obturet, cornibus spirare. Sed pro περάτων certissime emendandum est οὐάτων vel ὥτων. Varro de Re Rustica: De quibus admirandum illud, quod etiam Archelaus scribit; Capras non, ut reliqua animalia, naribus, sed auribus spiritum ducere solere. Idem narrant Plinius et Aelianus. Clodius iste Neapolitanus librum composuit adversus eos, qui carne abstinerent; ut testis est ipse Porphyrius περὶ ἀποχῆς ἐυψύχων. neque alias quisquam illius meminit, quod sciām. Fidem id facit, minime ψευδεπίγραφα haec esse, sed ex Porphyrio bona fide excerpta.

P. 181. Καὶ μετὰ τοῦτο Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αἴλεας. Dixi meam sententiam: nimirum aut vitio codicis aut memoriae falsum esse Joannem; et ad hunc modum a prima manu scriptum videri, Καὶ μετὰ τοῦτον Ιων, καὶ μετὰ Ιωνα Αἰσχύλος. Porro

O 50 iste Jon poeta fuit Tragicus, natione Chius: de quo ideo plura dicemus, quia Thespide et Aeschylo aliquanto est ignotior; tum autem ut quasi specimen demus istius operis, cuius antea fecimus mentionem, quo Reliquias omnis Graecae Poeseos, Philosophicae, Epicae, Elegiacae, Dramaticae, Lyricaeque colligere voluimus. Sed haec fuerunt. Principio autem non injuria Chius

noster una cum Aeschylo memoratur, cui olim amicitia et familiaritate conjunctus fuit; ut ex Plutarcho constat in libro qui inscribitur *Ιωάννης τις αἰσθούστος ξαντοῦ προκόπτοντος ἐπ’ ἀρετῆς Αἰσχύλος*, ait, *Ισθμοῖ θεώμενος ἀγῶνα πυκτῶν, ἐπεὶ πληγέντος ἔτέρου τὸ θέατρον ἐξένεργε, νῦντας Ιωνα τὸν Χίον, Ορέας, ἔφη οἶον η ἄσκησίς ἐστιν· ὁ πεπληγὼς σιωπή,* οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι. Juvenis tamen cum sene versatus est; et in eo quidem non leviter peccatum est a Joanne, quod Jonem Aeschylo vetustiorem faciat. Utinam vero superesset iohdie Batonis Sinopensis liber: *Plura de Ionis aetate, et evidenter dici possent, nunc soli in obscuro lubricoque tramite magis reptamus, quam pedetentim ingredimur.* *Platonis est Dialogus, quo Socrates sermonem instituit cum Jone quodam Ephesio;* quem a Chio non esse diversum opinio est Lilii Gyraldi, Julii Scaligeri, Delrii, et Menagii: quae si vera est sententia, non opus est ut multa dicamus. Statim enim constabit Jonem Aeschylo fuisse natu minorem. Quippe Socrates natus Olymp. lxxvii. anno iv. tantummodo xiii. aetatis annum agebat, cum Aeschylus ex vita excessit, videlicet Olymp. lxxxii. an. i. Callia Athenis Archonte. Sed de Ephesio isto pugnant adversus Gyraldum et Scaligerum eruditissimi quidem homines Leo Allatius et Joannes Jonsius: ille contumeliis fretus, et eo quod nullo autore primus id dixerit Gyraldus, quodque Ephesi Rhapsodus fuerit, non Tragicus; hic autem acerrimo telo armatus, quia ratio temporum reclamat: scilicet Jonem Chium Olymp. lxxii. tragoeidas docuisse non minus annos viginti priusquam Socrates nasceretur, Olymp. demum lxxvii. iv. Mihi quidem idem est animus, non unum et eundem fuisse Chium et Ephesium: Chius enim et genere et opibus fuit clarus: qui cum Athenis quondam tragedia simul et dithyrambo viciisset, **Chii O 51** vini cadum viritim cuique civium dedit; ut memorant Athenaeus et Comici enarrator ad Pacem. Luculentae vero divitiae, quae tam eximiae liberalitati sufficere potuerunt. Ephesius homo mendicus et circumforaneus cantitando et gesticulando victum inopem quaeritans, ut mos erat Rhapsodis, quos Homerus suus misella stipe et esuritione pascebat. Ipse de se loquitur apud Platонem: *Δεῖ γάρ με παῖσι σφόδρ’ αὐτοῖς (τοῖς θεαταῖς) τὸν νοῦν προσέχειν, ὡς ἐὰν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς παθίσω, αὐτὸς γελάσομαι ἀργυρίον λαμβάνων· ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι ἀργύριον ἀπολλύσ.* Chius in omni literarum genere magnum nomen est consecutus: Ephesius praeter Homerum nihil doctus cantare: sicut de se fateatur; cum a Socrate interrogatus, utrum Homerum solum calleret, an etiam Hesiodum et Archilochum; respondit, minime quidem istos; sed Homerum solum: atque hoc satis esse. Et aliquanto post, *Οταν μέν τις, ait, περὶ τοῦ ἄλλου ποιητοῦ διαλέγεται, οὐδὲ προσέχω νοῦν, ἀδυνατῶ τε παῖσι ὅτιον συμβαλέσθαι λόγου ἄξιον, ἀλλ’ ατεχνῶς νυστάζω, et alia pluria in hanc senten-*

tiam. Sic igitur persuasum habeo, Chio illi et Ephesio patriam, genus fortunas, ingenium, studia, mores, omnia denique praeter nomen et aetatem disparia fuisse. Et aetatem quidem cum dico, cave cum Jonsio et Gerardo Vossio et Menagio ad Olymp. LXXII. Jonem Chium rejicias, qui in erubescendum errorem inciderunt insciis,

Et graviter magni magno cecidere ibi casu:

ab hominum sutilissimo Aemilio Porto decepti, qui Suidae verba, *Ηρξατο τὰς τραγῳδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς περιουσίας*, ita Latina fecit, tanquam si Ion Olymp. LXXII. scribere coepisset. Atqui, o bone, περιουσία sunt LXXXII: et Scholiastes Comici non numerorum notas, verum integra verba exhibet, ἐπὶ ὀγδοηκοστής καὶ δευτέρας Ολυμπιάδος. Facile igitur per aetatem licitum est, usum et consuetudinem Joni Chio cum Socrate fuisse. Quin ipse in suis scriptis Socratis mentionem fecit. Diogenes Laert. *Iων* δὲ ὁ Χίος πατέρα νέον ὄντα τὸν Σωκράτην εἰς Σάμον σὺν Αρχελάῳ

V 26 ἐπιδημῆσαι φησι. Quid Allatius, malevolentia et livor, non homo? quam falsus est animi, cum Gyraldum credit primum in

O 52 ea opinione fuisse? Ecce tibi e transverso Suidas: jampridem is in Λιθυραμβοδιδάσκαλοι idem cum Gyraldo senserat. Καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν. Portus haud praeter solitum perverse; ut nihil magis: *Exstat Socratis Philosophi oratio in ipsum scripta.* Sed de dialogo Platonis intellexit Lilius; et recte quidem: eo solum nomine culpandus, quod errantem ducem secutus est. Jam vero, cum illud exploratum sit de Olympiade LXXXII, quis dubitet quin Jonem Aeschylus anteierit aetate? siquidem obiit fere septuagenarius, triennio prius ad minimum quam Jon ad studium Tragicum se applicaret. Praeterea, narrat Jon (apud Athenaeum) convenisse se in insula Chio Sophoclem poetam, cum Praetor factus navigaret in Lesbum: et (apud Plutarchum) memorat solitum esse Periclem jactare se magnificentissime, quod Samios viceset. Ea vero gesta sunt Olymp. LXXXIV. IV. a morte Aeschyli annis quidecim. Didascaliae veteres in Argumento Hippolyti: *Η σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόπειται ἐν Θήβαις* (imo Τροιζήνι) ἐπὶ Αμείνονος ἀρχοντος Ολυμπιάδι πεζέτει δ. Πρῶτος Εὐρυπίδης, δεύτερος Ιοφῶν, τρίτος Ιων. Itaque Olymp. LXXXVII. IV. Jon fabula certavit annis septem et viginti posteaquam Aeschylus mortuus est. Denique haec sodes vide ex Aristophanis Pace:

Θε. Οὐκ ἡνὶ ἄρ' οὐδ' ἂλλογονσι περὶ τὸν ἀέρα,
Δεσμέτερος γινόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

Τρ. Μάλιστα. Θε. Καὶ τις ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἔκει;

Τρ. Ιων ὁ Χίος.

Scholiastes notat Jonem jam mortem obiisse: ὅτι δὲ μὲν Ιων ἥδη τεθνηκε δῆλον. addo, etiam eodem anno quo acta est ea fabula,

xiii. videlicet belli Peloponnesiaci, Olymp. xc. ii. uti constat ex ipsa Comoedia, ubi Trygaeus sic Pacem alloquitur:

*Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
Γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἔρασταις
Ημῖν, οἴ σου τρυχόμεθ' ἥδη
Τοῖς καὶ δέκ' ἔτη.*

Jam nusquam habet Malelas, quo abdat illud putidum et inhonestum caput. Tantum abest ut Ion Aeschylo natu fuerit grandior; O 53 ut superstes ei fuerit annos solidos xxxvii. Nunc tempus est ut de Ionis scriptis fidem liberemus. Et profecto non immerito propter multiplicem doctrinam a Callimacho laudatus est Ion. *Kαὶ Καλλίμαχος*, ait Suidas, ἐν χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. Nam ut Poemata prius recenseamus; deinde quae oratione prosa composuit: *Melica* Ionis laudantur et *Dithyrambica*. Schol. Aristophanis, et Suidas: *Iων διθυράμβων καὶ μελῶν ποιητής*. Haec pocation: ἔγραψε δὲ μέλη πολλά. Et dithyrambo quidem vicit, cum Atheniensibus viritim Chii cadum distribuit: ex Melicis carminibus extat Odae principium, *Αὐτὸν ἀμεροφοίταν.* *Αστέρα μείναμεν, ἀελίον Λευκοπτέρων γα πρόδομον.* Sic lege apud Scholiastem et Suidam: male in utroque ἀεροφοίταν, et in altero λευκῇ πτέρωγι. *Paeanes. Hymni, Scolia sive carmina convivia*lia. Schol. Aristoph. *Elegiaca*. Idem et Suidas. Ex Elegis non paucos versus adducit Athenaeus: ut lib. xi. c. 3. *Kαὶ Ιων δ' διώς φησι,*

*Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
Ημῖν δὲ πρητῆροι οἰνοχόοι θέραπες
Κιριάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· δ δὲ χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χειρῶν νιξέτω εἰς ἔδαφος.*

et quae sequuntur: ubi Casaubonum nequicquam aestuantem videas, ut eliciat ex istis sententiam commodam; nam prius correctionis indigent, quam a quoquam intelligi possint. Non longe aberrabimus a scopo, si sic legerimus:

— — — δ' δ' ἔκαστος
Οἶνον ἔχων χειρῶν νιξέτω εἰς ἔδαφος.

Comoediae ut Comici Schol. *Comoedia* ut Suidas. *Epigrammata* Idem Schol. et Anthologia Epigram. lib. 3. c. 26.

Ιωνος εἰς Εὔριπιδην.
Χαῖρε μελαυπέπλοις, Εὔριπίδη, ἐν γνάλοισι

Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.

*Ισθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὄν, διτὶ σοι οὐλέος ἄφθιτον ἔσται,
Ισον Ομηρεῖαις ἀενάοις χάρισιν.*

Sed omnino falsa est et ementita inscriptio: quam ratio tempo- O 54 rum refutat et rejicit. Mirificum vero poetam Ionom, qui Euripidem mortuum Epigrammate celebraverit, ipse jam annos tredecim extinctus. Decessit Ion Olymp. xc. ii. anno belli Peloponne-

siaci XIII. Euripides autem et Sophocles ejus belli XXVI anno, Olymp. XCIII. III. uti constat ex Aristophanis Ranis, quae actae sunt eo anno Dionysiis τοῖς πατέρεσσι αὐγούσι· ut alia argumenta mittam ab eruditis viris occupata. Itaque loco Ιωνος scribendum est fortassis Ιωάννου, vel Βίωνος vel Διώνος, ut cuique libitum fuerit. Tragoediae numero XII, ut alii volunt XXX, ut alii XL. σχολ. et Suidas. Tituli quidem undecim a veteribus Grammaticis adhuc servantur. *ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ*, Idem σχολ. et Athenaeus. Hesychius: Πεδανῷ ὑπνῳ, ἢ πεδανῷ κούφῳ, Ιων Αγαμέμνονι, τινὲς δὲ οὐ βεβαιώ. leg. ἡ πεδανῷ, κούφῳ. *ΑΛΚΜΗΝΗ*. Hesych. Pollux x. 23. Εν δὲ τῇ Ιωνος Αλκμήνῃ, ὃ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν ἦν, θυλακίσκη ὀνόμασται. Repone ex Cod. Vossiano, ὃ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν θυλακίσκος ὀνόμασται. *ΑΡΓΕΙΟΙ* Hesych. *ΜΕΓΑ ΔΡΑΜΑ*. Pollux x. 45. Hesych. in Ονοταξούμενῃ, et Μελάγχετον, μεγάλῳ δράματι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἷον ἀκμάζονταν. Lego: Μελαγχάταν, Ιων Μεγάλῳ δράματι. Homines ἀκμάζοντες aetate florentes capillito fere nigro sunt, proiecti canescunt. Sed verbum id inversum est ab Ione, et ad alia tralatum, quae sunt annis et viribus integris: quasi diceretur exempli gratia ἵππος μελαγχάτας equus florenti aetate juvencus. *ΦΡΟΤΡΟΙ*. Schol. Aristoph. Hesych. Athenaeus: *ΦΟΙΝΙΞ*. Julius Pollux: Ιων δὲ ἐν Φοίνικι σαφέστερον· Άλλ' ὁ θυρότρων τῶνδες κωμῆται θεοί. Enarrator Comici ad Ranas: Τοῦτο τοῦ Ιωνός ἔστιν ἐκ Φοίνικης ἢ καὶ Οἰνέως· Εἰ δ' ἔγω ὁ φθόδος ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιηταί. Ropone ex certissima conjectura ἐκ Φοίνικος ἢ Καινέως· et versus iste Heroicus est, non alienus a Tragoedia.

Εἰ δ' ἔγω ὁ φθόδος ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὃ πολιηταί.

sic Athenaeus lib. III. et IV. Ιων ἐν Φοίνικι, ἢ Καινεῖ. Itaque est *ΦΟΙΝΙΞ Η ΚΑΙΝΕΤΣ* et *ΦΟΙΝΙΞ ΔΕΥΤΕΡΟΣ*. vide Hesychium in Τιμαλφῆς. Athenaeus fine lib. IV. *Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ Ιων φησίν.* *Ἐκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι*

O 55 *φύνθυμον*, οὔτω λέγων τῷ Φρεγγίῳ. Non de nihilo est quod Codd. MSS¹ constanter exhibent τρέχοντα· ad quorum indicium sic legerim:

— — ἐκτυπον, ἄγων βαρὺν

Αὐλὸν, τρέχοντα φύνθυμον. — —

ut in Euripidis Rheso.

Πολλοῖσι σύν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.

ΤΕΤΥΚΡΟΣ. Hesychius: *Αἴδοοι, αἴδοιες, Ιων Τεύκρῳ + Αἴδοφῶντι, αἴδοιων ἀναιρετικῷ*. scribe Ιων, et illud alterum Hesychii peccatum est sculica dignum. Quicunque fuerit *interfector* iste *stultorum*, homo sane metuendus, sine dubio trucidasset Hesychium si occasionem hanc nactus fuisset. Vera scriptura est *Ανδρειφόντη*, ἀνδρῶν ἀναιρετικῷ, ex Homericō isto:

Μηδιόνης ἀτάλαντος Ενναλίῳ ἀνδρειφόντῃ.

Αμφιβώτης, περιβόήτος. Ιων Τεύκρῳ. lego περιβοήτου. Βώσας,

βεβωμένος Herodot. inde ἀμφίβωτος. Idem alibi, Αμφιρῶτις, περιβόητος. Iterum tibi, mi Hesychi, a stulticida illo cavendum est; nam cur non ego par pari referam, et barbariam tuam ulciscar nunc demum nato vocabulo? ΟΜΦΑΛΗ. Schol. Aristoph. Harpoecration. Hesychius: Εὐδώπιζομεν, Ιων Ομφάλη. τινὲς δωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχνεύεσθαι, καὶ ἀμαθεύεσθαι, (pro ἀμαθαῖνειν) πακῶς. Εστι γὰρ δῶπος ὁ λεπτὸς καὶ ποιίλος φόρτος, καὶ βέβαιος, καὶ τὰ ἔσω τῶν δωπῶν πλέγματα πανᾶ καὶ σεῖστρα πυρίως. Lego: ἀτεχνιτεύεσθαι. Et: Εστι γὰρ δῶπος ὁ λεπτὸς καὶ ποιίλος φόρτος, καὶ γέλγαι, καὶ τὰ ἐν τῶν δωπῶν πλέγματα πανᾶ καὶ σῆστρα πυρίως. Quanto haec meliora quam illa Palmellii! Hesychius alibi. Εριωπιζόμην, ἢ τεχνητεύόμην, ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Iterum a librariis deceptus est. Sana lectio est: Εὐδώπιζομεν, ἡτεχνιτεύομεν, ἢ σύμμικτα χρώματα εἶχομεν. Etymolog. magnum: Εὐδώπιζομεν, εῦμικτα καὶ συμπεφυροδημένα ἐποιοῦμεν· quod ferri quidem potest; sed emendatius fortasse proferatur ab Eustathio: Φέρεται δὲ καὶ δῆμα τὸ δωπίζειν, ὃ δῆλοι τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρομένα ποιεῖν. Quod ad βέβαιος attinet, terminatio ΟΣ in libris MSS. minuto apice signatur: illa vero non oppido dissimilia γέλγαι vel γέλγια et βέβαι. Aliis est potius γέληγη numero singulari. Eustathius: Ρῶπος, λεπτὸς καὶ ἀτελῆς (leg. εὐτελῆς) φόρτος, ὡς δὲ Άλλιος Διονύσιος λέγει, καὶ ποιίλος· γέληγη δὲ, φησὶν, αὐτὴν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Hesych. Γέληγη, ὁ δῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἄτροποι καὶ πτένες. Photius Patriarcha: Ρῶπος, μηδενὸς ἄξιον, Ρῶπος καὶ γέληγη, ὁ ποιίλος, λεπτὸς φόρτος. Jam σῆστρα certissima emendatio: ea sunt Canistra virgultis aut juncis contexta. Hesychius: Σῆστρα πόσινα ἢ κύμβαλα. duo verba confundit σῆστρα et σεῖστρα, quorum hoc ἀπὸ τοῦ σείειν formatur, illud ἀπὸ τοῦ σῆθειν. Achaeus vetustus tragicus docuit Omphalen Satyricam: quo de genere persuasum prorsus habeo etiam hanc Ionis fuisse. Hercules servivit Omphalae, Genio et Veneri assidue litavit: jussus et inter ancillarum greges pensa carpere, sicubi duro et indocto pollice fila rumpebat, e vestigio hominis caput Sandalium committigabat. Nihil hic triste neque tragicum: ludus jocusque omnia. Favent huic sententiae fragmenta, quotquot supersunt; quae nihil nisi convivia, comedationes, et symphonias pollicentur. Hesych. Μεσόμφαλοι, φιάλαι. Etym. Πίθι Πακτωλοῦ δοάς. Pollux: Καὶ τὴν μέλαναν στίμμιν ὄμματογράφον. Athenaeus:

— — — Οἶνος οὐκ ἔνι

Ἐν τῷ σκύφει — —

et Ενιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἐορτὴν ἄγειν.

et Λυδός τε μαγάδις αὐλὸς ἥγεισθω βοῆς.

et lib. x. Άλλ' εἴτα Λυδαὶ ψάλτραι, παλαιθέτων

Τυνων ἀοιδοὶ, τὸν ξένον ποσμήσατε.

Ita lege, non Άλλ' αἱ Λυδαὶ, quod versus recusat. Et eodem li-
Ioannes Malalias.

bro: Ιων δ' ἐν Ομφάλῃ ἐμφανίσας τὴν Ήρακλέους ἀδδηφαγίαν ἐπιφέρει.

Τπὸ δὲ τῆς Εὐφημιας

Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.

Casaubonus corrigere conatus est, τῆς εὐφαγίας. Nolle factum. Neque enim quisquam ita locutus est; neque, si fuerit locutus, eo magis conveniret huic loco; quia syllaba secunda foret brevis. Nihil aptius excogitari potest τῆς βούλιμας· adeo quadrant omnia, similitudo, mensura, sententia. Libet illud afferre cum probationis tum boni ominis causa,

Ἐξω τὰν βούλιμον, ἔσω τὰν πλονθυγίειαν.

Atque haec quidem de Omphale scripseram; cum Strabo mihi ad manum non esset. Posteaquam copia facta est eum adeundi, delectatus sum ejus suffragio confirmari sententiam meam. Verba

O 57 sunt lib. 1. de Insulis, quae continenti quondam adhaerentes, postea interfuso mari avulsae sunt. Ιων δὲ περὶ τῆς Εὐβοίας φησὶν ἐν Ομφάλῃ Σατυρεῖς.

Εὐβοϊδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων

Βοιωτίας ἔχώρισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν

Πρὸς Κρήτα πορθμόν.

Locum hunc, ait Casaubonus, *depravatum esse monere possum: emendare non possum sine ope codicum.* Ego vero nullis adjutus codicibus, nisi tamen in integrum restituero; nihil deprecor, ne dentatis Criticorum chartis et canina eloquentia consindar. Leggo autem sic:

Εὐβοϊδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων

Βοιωτίας ἔχώρισ', ἀκτὴν ἐκτεμὼν

Προβλῆτα πορθμῷ.

Homerus Od. ε.

Ἄλλ' ἀκτὰν προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.
et hymno in Bacchum:

— — Ως ἐφάνη παρὰ θῦν' ἀλὸς ἀτργέτοιο

Ακτῇ ἐπὶ προβλῆτι.

Nec minus recte illud πορθμῷ. Pomp. Mela: Sicilia aliquando continens, et agro Brutio adnexa, post *fretum* maris Siculi *abscissa* est. Idem Casaubonus legit Ομφάλῃ Σατυρικῇ, vel Σατυρικῷ videlicet δράματι· nam Ionis Omphalam, ut Achaei, Satyricam fuisse putat. Postea tamen oblitus est hujus loci, cum aureolum illum libellum de Satyrica composuit. Sic enim narrat p. 186. *Scripserat et Ion Chius poeta tragicus Omphalam: sed id drama fuisse Satyricum nusquam lego.* Tu revoca in memoriam quae scripsimus supra paullo in hac Epistola, et sine cunctatione lege ἐν Ομφάλῃ Σατύροις. Illud etiam notandum, cum numero singulari conjungi Σατύρονς· cuius rei exemplum tunc non habuimus. Sic Lycophronis Μενέδημον Σατύρονς laudant Athenaeus et Laertius. Jamque etiam in memoriam redeo luculentí loci apud Galenum Comm. i. ad vi. *Επιδημιῶν* ubi Sophocles citatur in

Σαλαμῖνι Σατύροις. Is ita se habet. Nuvil δὲ ἀροέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαινομένων. Δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς λέγειν. Απῆξε πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου. (lege)

Απῆξε πέμφιξ Ιονίου πέλας πόρου.

O 58

Sic Aeschylus Prometheo:

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
Σαφῶς ἐπίστασ', Ιόνιος κληθήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

V 30

Apollonius Rhodius lib. iv. loquens de Colchis:

Τῶς καὶ ὑπέφθη τούς γε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης
Κόλπον ἔσω πόντοι πανέσχατον Ιονίοι.

Vel ad hunc modum, si id minus placet, aequae commoda mutatione;

Απῆξε πέμφιξ ἐξ ἔω σελασφόρου.)

Καὶ αὐτὸς ἐν Σαλαμίνῃ Σατύροις· καὶ ταχ' ἂν περαύνια πέμφιξι
βροντῆς καὶ δυσοσμίας λάβοι. (lege — καὶ ταχ' ἂν Κεραύνια
Πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.) Άισχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ
Δεσμώτῃ (imo vero Λυομένῳ.)

Εὐθεῖαν ἐπε τὴνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοὰς, ἵν' εὐλαβοῦ
Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
Δυσχειμέρῳ πέμφιγι ξυστρέψας ἄφνω.

Ἐπὶ δὲ τῶν ἀπίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὄνόματι
Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς κατὰ τάδε τὰ ἔπη· κανὸν ἐθαύμασα τῇδε
σκοπῶν πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. (lege — Κἀπεθαύμασα Τηλέ-
σκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών.) οὕτω καὶ Άισχύλος. Εξαντιαίας
οὔτε πέμφιξ ἥλιον προσδέρκεται, οὔτ' ἀστερον στόμα λητώας κό-
ρης (lege Άισχύλος ἐν Ξαντοίαις).

Ἄς οὔτε πέμφιξ ἥλιον προσδέρκεται,

Οὔτ' ἀστερωπὸν ὅμια λητώας κόρης.

Ea fabula citatur in Catalogo Dramatum et Scholiis Eumenidum.
Pollux 10. c. 26. τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ Κάμακας εἴδοκεν ἔξαν-
τοίας Άισχύλος. MS. codex Is. Vossii habet ἐν ξαντοίαις· ut et
antea viri docti ex conjectura emendarunt. Porro Aeschylus in
his versibus se ipse imitatus est: nam haec habet in Prometheo
vincito de Graeis sive Phorcidiibus:

Μονόδοντες, ἀς οὐδ' ἥλιος προσδέρκεται

Απτῖσιν, οὐδ' η νύκτερος μήνη ποτέ.)

Ἐπὶ δὲ τῆς φαγίτιδος (lege φανίδος) ὁ αὐτὸς φησιν ἐν Προμηθεῖ. O 59
Εξευλαβοῦ δὲ, μή σε προσβάλλῃ στόμα
Πέμφιξ· πικρὰ γὰρ κού διὰ ζωῆς ἀτμοί.

Καὶ ἐν Πενθεῖ. Μηδ' αἷματος πέμφιγα πρὸς πέδω βάλῃς. Επὶ
δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τοδε τὸ ἔπος ἐν Σαλαμῆνῃ Σα-
τύροις παρὰ Σοφοκλεῖ. Πέμφιγι πᾶσαν ὀψιαγέλων πυρός. (scrib.

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.) καὶ παρ' Ιβύκῳ. Πυκνὰς πέμφιγας πιόμενοι. λέλεκται δὲ οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατά τινα παραβολὴν ἐπιχειμαζομένων (lege ἐπὶ χειμ.) εἰρημένην, διὸ καὶ τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰοῆσθαι φασι τὰς πέμφιγας. διὸ Καλλίμαχος φέδε. Μὴ διὰ πεμφίγων * ἐνάγουσιν ἔα. ὁ δὲ Εὐφροσίων οὗτος· εἶπε δ' ἄνθη πέμφιγες ἐπιτρύζουσι θανόντα. Versus est hexametru, *Eī πεδαναὶ, vel Ηπεδαναὶ πέμφιγες ἐπιτρύζουσι θανόντα.* i. e. murmure suo quasi lamentari videntur. Possis etiam legere, *ἐπιτρύζουσιν.* Quod ad Σαλαμῖνα Σατύρους attinet, cuius gratia caetera emendavimus; nemo me adduxerit, ut verbum mendo esse vacuum existimem. Aeschylus quidem fecit Σαλαμῖνα, sive Σαλαμινίας. Sophocleae fabulae, quae eo titulo inscripta sit, nemo alias meminit. Ausim pro certo dicere lectionem rectam esse Σαλμωνεῖ Σατύροις. Hesychius bis: *Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ.*

Quatuor hic inventus equis, et lampada quassans,
Per Graiūm populos, mediaeque per Elidis urbem
Ibat ovans, divūmque sibi poscebat honorem,
Demens! qui nimbos et non imitabile fulmen
Aere, et cornipedum pulsu simularet equorum.

Hactenus quidem argumentum est Satyris aptum, et conveniens ad hilarem et festum diem. Huc quoque fragmenta illa videntur pertinere; quae verba sunt cujuspiam qui facete et urbane irridet joculariem illam Simiam Tonantis:

Καὶ τάχ' ἂν Κεραύνια
Πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσσούσιας βάλοι.
*Forsan et petet Ceraunia
Odore tetra et vi corusca fulminis.*

O 60 Et illud alterum:

V 31

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.
Nimbo ora velans nuncio tonitru.

Atque hucusque Sophocles in eo drame processit: nam quae sequuntur, plane tragica sunt, et lamentabili carmine deploranda.

At pater omnipotens densa inter nubila telum
Contorsit, (non ille faces, nec fumea taedis
Lumina) praecipitemque immanni turbine adegit.

Et haec quidem conjectura probabili nituntur: sed extra controversiam rem statuit Athenaeus lib. xi. Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκός, ἀφ' οὗ (leg. ἐφ' οὗ) τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἐπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κα-ρα, λέγων οὕτως.

Ταῦ δ' ἔστι κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
Τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

Jam si potes, dubita, an drama Satyricum fuerit neene. Profe-

cto qui potest animum inducere, ut versus proximos autemet in Tragoedia posse dici; auctor ego sum, ut prius quid sit Tragoedia, quid Satyri discat, quam de rebus aliquantum a vulgari notitia remotis sententiam ferat.

Undecima Ionis fabula *EPTYTIAI*. Athenaeus lib. xi. Hesych. Ιήϊος θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωΐλω καὶ Ιων Ερυτίδαις. lege Εὐρυτίδαις. Αθίκτορας, ἀνεπάφους παρθένους, οἶνον Εὐρυτίδες. Pulchre fecisse sibi visus est, qui emendavit, οἶνον Εὐρυτίδης. Tu vero meo periculo repone, Αθίκτος πόρας, ἀνεπάφους παρθένους, Ιων Ερυτίδαις. Eurytidae autem, ne quis forte nesciat, sunt Euryti Oechaliensis filii, quos Hercules occidit. Habes Tragoediac argumentum. Non praetermittendus est insignis locus apud Schol. Soph. ad Trachinias. Διαφωνεῖται δὲ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ησίοδος μὲν γὰρ (in Ηοίαις, ut ru-
to, vel Ηρωικῇ Γενεαλογίᾳ) τέσσαράς φησιν ἐξ Εὐρυτού καὶ Αν-
τιόγης παιᾶς οὔτως.

*H δ' ὑποκυνσσαμένη παλλίζωνος Στρατονίκη
Ευρυτον ἐν μεγάροισιν ἔγείνατο φίλατον νέον.
Τοῦ δ' νιεῖς ἐγένοντο Αητών τε, Κλύτιος τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ηδ' Ιφιτος ὄζος Αρης.
Τοὺς δὲ μέθ' ὅπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ιόλειαν
Αντιόχη πρείουσα, παλαιὸν γένος Αύβολιδαο.*

O 61

Κρεόφιλος δὲ δύο· Αριστοκράτης δὲ τρεῖς, Τοξέα, Κλύτιον, Αητό-
να. Satis jam pernosti, qui sint Ionis Eurytidae. Sed haud ple-
ne satisfactum esset promisso nostro; si versus eos dimitteremus
ex manibus, et mendum tēterrimum silentio dissimularemus. Prin-
cipio legendum *Αντιόπη*. Schol. Apollonii: *Κλύτιος καὶ Ιφιτος οἱ τῆς Αντιόπης παιᾶς*. Hyginus: *Clytius et Iphitus Euryti et Antiope Pylonis filiae filius*. Quae quasi manu nos ducunt ad cae-
tera corrigenda. Jam enim Hygini autoritate scribo *Πύλωνος παλαιὸν γένος* atque adeo, ut pompam et prooemia missa faciam,
versum hunc integrum praestabo, sicut ab Hesiodo profectus est,

Αντιόπη πρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Nam cedo mihi unum, qui Auboli vel Aubolidae meminit. Naubo-
lus vero nemini ignotus esse possit, qui labris primoribus gusta-
vit literas humaniores. Apollonius Rhodius:

*Τῷ δ' ἐπὶ δὴ θείοι πίεν Δανάοιο γενέθλη
Ναύπλιος, ἢ γὰρ ἔην Κλυτονήν Ναυβολίδαο,
Ναύβολος αὐτὸν.*

Conveniunt aetas, locus: ut, quanquam de hac re nullum ver-
bum faciant alii scriptores, nihil tamen impedit, quo minus Py-
lon Nauboli filius esse potuerit. Denique pro Κρεόφιλος lege
Κρεώφυλος qui poema composuit Οἰχαλίας ἄλωσιν: ad quod re-
spexit Scholiastes. De Creophylo consultantur Appuleius, Por-
phyrius, Strabo, Sextus Empiricus, Suidas, Scriptor certaminis
Hesiodi et Homeri, Plato Πολιτειῶν x. Photius in Lexico MS.

Κρεώφυλος Πολιτείας ἡ. δὸς Κρεώφυλος, ὁ Σάκρατες, ἵσως ὁ Ομήρου ἔταιρος· τοῦτον τινες καὶ διδάσκαλον Ομήρου λέγουσι γεγονέναι, καὶ ἐστὶν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἄλωσις. ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστι, νεώτερος δὲ ἴκανως Ομήρου. Pausanias Messenicas:

V 32 Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς λέγουσιν, οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύτιον πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία· τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ηρακλείᾳ πεποίηνεν δμολογοῦντα. Heracleam hanc di-

O 62 versam esse totam ab Οἰχαλίᾳ ἄλωσει sententia est Ger. Vossii. Aegidius vero Menagius asseveranter affirmat pro ἐν Ηρακλείᾳ scribendum esse ἐν Οἰχαλίᾳ. Demiror equidem viros excellentes ingenio et doctrina morbo minime desperato medicinam non reperisse: quae, nisi me omnia fallunt, haec est. Τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώφυλος Ηρακλέα πεποίηνεν δμολογοῦντα. Euboeensium autem sententiae Creophylus Herculem induxit convenienter loquenter. Enimvero pars magna illius poematis fuit Hercules; ut pro pomedum jam illud audire mihi videar:

Tὸν δ' αὐτὲς προσέειπε βίη Ηρακλητῇ.

Similis locutio est in istis, quae occasione alia supra adduximus: *Ἐν τοῖς Κρησίν Εὐρυπίδης Ικαρον μονωδοῦντα ἐποίησεν*, et, *Ἐν ταῖς Κρήσσαις Αερόπην εἰσῆγαγε πορνεύουσαν*. neque opus est, ut plures testes excitemus. Sunt qui Οἰχαλίας ἄλωσιν ad Homerum referunt; sicut autor est Callimachus apud Strabonem et Sextum:

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ομηρον

Δεξαμένον· κλαίω δὲ Εὔρυτον ὅσσ' ἔπαθε

Καὶ ξανθὴν Ιόλειαν· Ομήρειον δὲ καλεῦμα

Γράμμα· Κρεωφύλω, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Suidas in Ομηρος. Αναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, Αιμαζόνια, Πλιὰς μικρὸς, Νόστοι, Επικυρίδες, Ηθίεπαντος ἦτοι Ιαμβοί, Σικελίας ἄλωσις. Sed pro Σικελίᾳ sine ulla dubitatione legendum est Οἰχαλίας. Addam illud quoque; quod, si bene Millium meum novi, praetermissum esse graviter tulisses: nimirum Ηθίεπαντος esse verbum nihil, et aliquanto inferius sic scribi, Επταπάντιος. Καὶ Επταπάντιον, ait, καὶ Επικυρίδες ἐποίησεν. Et prima quidem specie ea conjectura vera videbatur, ἐπτὸν scilicet Επίγονοι. Memineram enim et septem esse Epigonos, et ad Homericorum poematum numerum adscribi. Herodotus iv. Άλλ' Ησιόδῳ μὲν ἐστι περὶ Υπερβορέων εἰδημένα, ἐστὶ δὲ καὶ Ομήρῳ ἐν Επιγόνοισιν, εἰ δὴ τῷ ὅντι γε Ομηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. Sed repudiavi continuo illam sententiam, ubi animadvertis Epigonos esse ἔπη καὶ οὐκ Ιάμβονς; non Senarios, sed hexametros. Scriptor certaminis Homeri et Hesiodi: Ο δὲ Ομηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης, περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα· πρῶτον μὲν τὴν Θηβαϊδα ἔπη ζ., ἦς η ἀρχὴ,

Ἄργος ἔειδε, θεὰ, πολυδίψιον· ἔνθα ἄνακτες.

Εἴτα ἐπειγομένον (lege non dubitanter Επιγόνονς) ἔπη ζ ὡν τὸ ἀρχὴ,

Nῦν αὐτὸν ὁ πλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

Alii et Thebaidem et Epigonos attribuunt Antimacho Colophonio. De illa quidem res est vulgaris: de his testem habeo Scholiastem Aristoph. ad Pacem: *Παι. Nῦν αὐτὸν ὁ πλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα — σχολ. ἀρχὴ τῶν Επιγόνων Αντιμάχου.* Verum extra omnem controversiam rem posuit Joannes Tzetzes, qui utriusque scripti simul mentionem facit, in *Iliade interpretata allegorie*, quae nondum edita est:

*Τοῖα καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτην τε, καὶ Λίγα τε, καὶ τῶν Μνῶν τὴν μάχην
Τὴν Επιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα,
Τὴν Ολζαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς Θεούς τε Τυνους,
Καὶ τοὺς Επτὰ ἐπάντιον καὶ τὰς Επικιγλίδας,
Καὶ Επιγοάματα πολλὰ σὺν Νυμφικοῖς τοῖς Τυνοῖς,
Καὶ τὴν Οδύσσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ιλιάδος.*

In his etiam *Oechaliam* habes: sed aliud exemplar non τοὺς habet, verum τὴν ἐπτὰ ἐπάντιον. Aut ego plane desipio, aut legendum est

Καὶ τὴν Επταεπάντιον καὶ τὰς Επικιγλίδας.

postremam enim vocem non Suidas tantum, sed et Herodotus ita exhibet, et Athenaeus lib. 2. et xiv. Quin etiam apud Suidam illud ἐπταεπάντιον ad hoc exemplum corrigendum est: et pro ἡθιέπαντος scribendum videtur η̄ ἐπταεπάντιος, i. e. η̄ ἐπταεπάντιος. nam ξ̄ notat ἐπτά. Sic apud Hesychium: *Εννεῳδὸς θέτης·* lege θέτης, i. e. ἐνναέτης, quia θ̄ significat ἐννέα. et verbo uno interjecto, *Εννηής, σώφρων, ἀληθῆς, ἀγαθὸς, πατρῶος.* Librarii, ut compendium operae faciant, πηρο scribunt pro πατηρῷ, et V 33 pro πατρῶος, πρῶος quod in hoc loco depravatum est ex πρᾶος. vide Iles. in *Ἐνηῆς.* Caeterum de notione τῆς Επταεπάντιον, ut et illud attingam, facillimum est multa comminisci: proxime tamen, opinor, ad verum accedent, qui Homerum putaverint O 64 in opusculo illo lusisse de hominibus quibusdam numero septem, qui ἐπ' ἀκτῆς in litore cibo vel somno curabant corpora, vel aliud quid jocosi et ridiculi faciebant. Homerus ipse in Certamine cum Hesiodo: *Ανδράσι ληστῆροιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι.* et Odyss. v. *Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε παθήμενον.* Et Herodotus in vita Homeri: *Καὶ οὕτως ἀναλαβόντες αὐτὸν ἀνήγθησαν, καὶ ἵσχουσιν ἐπ' ἀκτῆς· οἱ μὲν δὴ ἀλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτραπησαν, ὁ δὲ Ομηρος τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ αλγιαλοῦ πατέμεινεν.* et aliquanto inferius: *Καὶ ἀναχθεὶς μετά τινων ἐγχωρίων ἀπηνέχθη εἰς τὴν Ιον· καὶ ὠρμίσθησαν οὐ πατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς.* Atque hanc vel illam rem verisimile est argumentum et occasio- nem poëmati dedisse. Venio ad ea, quae oratione prosa Ion

composuit. Nam in eo genere libros edidisse testis est Plutarchus De fortuna Romanorum: Ιων μὲν οὖν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρον καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις φησὶν, ἀνομοιότατον πρᾶγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὖσαν ὅμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν. et Suidas in Διδυρο. Εγραψε δὲ πωμῳδίαν καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην καὶ πρεσβευτικὸν λεγόμενον. Portus vertit barbare: *Et Epigrammata oratione soluta.* Libenter vero videre vellem nobilia illa epigrammata pedestri sermone facta. Vah! adeone exaruerat penitus benigna illa vena ingenii? et extincta erat prorsus ea mentis inflammatio, sine qua nemo sit bonus poeta? Quid? unane et generosum Ariusium in cellis evanuerat, quo memorant Ionem bene libenter plerumque esse usum? enimvero verissimum esse comperit, quod olim dixerat Epicharmus;

Οὐκ ἔντι διθύραμβος, ὥκη ὑδωρ πίησ.

Sed bene est, quod commoda mutatione propulsare possumus hoc dedecus a summo poeta. Sic enim Suidam emendo. Εγραψε δέ κ. καὶ ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην ΠΡΕΣΒΕΤΤΙΚΟΝ λεγόμενον. Schol. Aristophanis: Εγραψε σούλια, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, δὸν νόθον ἀξιοῦσι τινες εἶναι, οὐχὶ αὐτοῦ. Idem Scholiastes: Φαίνεται δὲ αὐτοῦ καὶ Κτίσις, καὶ Κοσμολογικὸς, καὶ ΤΠΟΜΗΜΑΤΑ, καὶ ἄλλα τινά. Depravatum hunc locum sic corrige: φαίνεται δὲ αὐτοῦ ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ. Etymologicon magnum: Λόγκας μερίδας Ιωνες λέγοντες. Ιων ἐν Κίου πήσει. Εκ τῆς Τέω λόγχης λόγκας ποιεῖν.

- O 65 Certissime legendum est Ιων ἐν Χίου Κτίσει Ion in Originibus Chii. Videlicet ipse fuit Chius natione, et insula Teos Chio propinqua est, non Cio. Athenaeus libro x. Περὶ δὲ ταύτης τῆς Κράσεως Ιων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χίου φησὶν, ὅτι εὑρών ὁ μάντις Παλαμήδης ἔμαυτεύσατο πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς Ελλησι πίνοντι τρεῖς πρὸς ἓνα κνάθοντς. Unum idemque est scriptum; sed rideo eos, qui haec perinde ediderunt, quasi essent versus Iambici, non oratio soluta: de mendo autem, quo contaminatus est locus, nihil suspicati sunt. Quorsum enim pertinet illud εὑρών? Quid reperit? quod pueri clamitant se in faba reperisse? Ego vero assim asseverare sic a doctissimo Grammaticorum fuisse scriptum: Οτι ὁ οἰωνόμαντις Παλαμήδης etc. Pausanias in Achaicis Ionis quaedam citat, ex hoc Originum libro, ut quidem conjicio: non tamen usquequaque servavit verba auctoris. Ion enim, ut hominem Chium facere par erat, in prosaicis scriptis Ionica dialecto est usus. Constat hoc ex superiore loco Etymologici, et Harpocrationis alio, et fragmento aliis operis, quod ΕΠΙΛΗΜΙΑΙ inscribitur. Athenaeus xiii. Ιων οὖν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Επιδημίαις γράφει οὔτως. Σοφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήντησα, ὅτε ἔπλει εἰς Λέσβον στρατηγὸς et quae sequuntur. Quanquam enim magnam partem perturbata ibi sunt verba, et

in communem sermonem immutata: non obscura tamen restant vestigia Ionismi: ut πάρτα δοκέον, ἀφαιρέοντα, ἀσσοτέρα, ἐπρησσε, φεκτήριος, ἐνωπήθη τῇ ἐπιδόσπισε. Is. Casaubonus ad locum; *Eνωπεῖσθαι*, ait, *si ita scripsit autor, nove usurpavit pro δυνωπεῖσθαι*. Nempe, quod mireris, existimavit verba Athenaei esse, non Ionis. Atqui ἐνωπεῖσθαι vox nihil est: ἐνωπήθη vero Ionica, et a νωπεῖσθαι formata. Hesychius: *Ἐνώπιηται, τεταπείνωται*. Antiquum obtinuit, cum depravatum illud protulit ex aliorum fide, nihil ipse suspicans vel sollicitus. Lege vero integre νενώπιηται, loco mutili istius. Idem alibi: *Νενώπηται, τεταπείνωται, καταπέπληται*. Lege hic quoque νενώπιηται. Patriarcha Photius in Lexico MS. *Νενώπηται, καταπέπληται καὶ κατεστύγνανεν*. Rectissime quidem Photius, ut ex hoc Ionis loco perspicuum est. Quid ego de Athenaei interprete dicam, qui *Ἐπιδημίας Peregrinationes* interpretatur: perinde ac si *Ἀποδημίας* inscriberentur? Verum alibi quoque ἐπιδημιῶν meminit Atheneus, ut l. iii. τῶν δὲ γημῶν μνημονεύει Ιων ὁ Χῖος ἐν *Ἐπιδημίᾳς*. Intellige *De adventibus clarorum virorum in Chium*, sive *De iis qui in Chio insula commorati sunt*. Similiter ac Polemo librum edidit, *De Eratosthenis adventu ad Athenas*. Enarrator Comici ad Aves: *Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Αθήνησιν Ερατοσθένους ἐπιδημίας*. Ex Epidemiis petita videntur vel *Τρομημάσι*, quae laudat Plutarchus in vita Periclis; et Cimonis etiam non longe a principio: *Ην δὲ καὶ τὴν ἰδέαν οὐ μεμπτός, ὡς φησιν Ιων ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ μέγας οὐλῆ καὶ πολλῆ τριχὶ κομῶν τὴν πεφαλήν*. Quae sine dubio est oratio pedestris, et magis Plutarchi verba, ut suspicor, quam Ionis. Magnus tamen Grotius ad Iambos Tragicos redigere conatus est:

Τὴν γὰρ ἰδέαν οὐ μεμπτός, ἀλλ᾽ ἔην μέγας,
Οὐλῆ τε πολλῆ τε τριχὶ τὴν πεφαλὴν κομῶν.

V 34

Haecce autem oratio, tam leves numeri Tragicum quid spirant, et cothurno dignum? Haud vidi magis. Quid illud ibidem, bene multis interjectis? O δ' Ιων ἀπομνημονεύει καὶ τὸν λόγον, ὃ μάλιστα τοὺς Αθηναῖον ἐκίνησε (Κίμων) παραπαλῶν μῆτε τὴν Ελλάδα χωλήν, μῆτε τὴν πόλιν ἐτερόζυγα περιῆδεν γεγενημένην. Grotius perinde haec accepit, tanquam si ex Tragoediae choro desumpta fuissent:

Μήτε τὴν Ελλάδα χωλήν,
Μήτε τὴν πόλιν ἐτερόζυγα
Περιῆδεν γεγενημένην.

Nos pusilli homunculi vix possumus carere venia; cum etiam maximi Heroes labuntur identidem et hallucinantur turpissime. Scripsit Ion et *Philosophica*, ut *ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΟΝ*. Schol. Aristoph. et, si Suidae credimus, *De meteoris*, et *compositas sive ornatas orationes*: οὗτος, ait, ἔγραψε περὶ Μετεώρων καὶ Συνδέτους λόγους. Quo nihil ineptius vel falsius dici potuit.

Imo neque magis contumeliose, si quis ἐπαριστέρως et perverse interpretari velit de sermonibus ad fraudem et fallaciam compositis, secundum illud Aeschyli in Prometheo.

— — Μηδέ μ' οἰκτίσας

Ἐνθάλπε μύθοις ψευδέσι, νόσημα γάδο

Αἴσχιστον εἶναι φῆμι συνθέτους λόγους.

- O 67 Error autem ortus est ex perperam intellecto loco Scholiastae Aristoph. ad Pacem. Poetae scilicet Dithyrambici verborum amant tralationes ἐκ τῶν μετεώρων, ex astris, nubibus, aliisque quae in sublimi sunt; libenter etiam vocabulis sesquipedalibus et coagmentatis utuntur. Demetrius περὶ Ερμηνείας. Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὄνόματα οὐ τὰ διθυραμβικᾶς συγκείμενα, οἷον Θεοπεράτους πλάνες, οὐδὲ Αστρων δορύπνυδον στρατὸν, ἀλλ' ξοικότα τοῖς υπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένοις. Et Horatii illud: *Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit.* Ipse Suidas alibi: Διθυραμβοδιάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συνθέτους δὲ λέξεις ἐποίουν καὶ ἔλεγον ἐνδιαερινερηγήτους· οὗτος ἦν Ιων ὁ Χίος ποιητής. Omnino vide Aristophanem in Pace, ejusque enarratorem. Itaque jam manifesto compertum et comprehensum est Suidae mendacium. *TPIATIMON.* Locus est illustris apud Harpocrationem; quem ex usu fuerit integrum describere. Ιων. Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Αντιδόσεως. Ιωνος τοῦ τῆς Τραγῳδίας ποιητοῦ μνημονεύον ἀν νῦν ὁ ὄντως (atqui nec in ea oratione nec in reliquis quae nunc extant, est ulla mentio Ionis, quod sciam) ὃς ἦν Χίος μὲν γένος, νῦν δὲ Ορθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθον. ἔγραψε δὲ καὶ μέλη πολλὰ καὶ τραγῳδίας, καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὥπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν, ὡς Επιγένους. Εν ἐντοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοί, καθάδη Δημήτριος ὁ Σκῆψιος καὶ Απολλωνίδης ὁ Νικαεύς. ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε. Αρχὴ δέ μοι τοῦ λόγου πάντα τοία, καὶ πλέον τοῦδε, πλέον ἐλάσσων τούτων τοιῶν ἐνὸς, ἐκάστου ἀρετὴ τριάς, σύνεσις καὶ κράτος καὶ τύχη. Male ista percepit Interpres; qui ita vertit: *velut ex eo Dem. Sc. et Ap. N. isia commemorant.* Ego vero sic interpungendum esse censeo: καθάδη Δ. ὁ Σ. καὶ Α. ὁ Νικαεύς. *Αναγράφουσι δὲ, nimirum aut Eratosthenes in Descriptionibus temporum, aut potius Callimachus in Tabulis omnis generis librorum.* Nam ἀναγράφειν est in tabulas recensere et mittere, in catalogum referre. Ipse Harpocration alibi: Εὐηνος. Λύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς, διμωνύμους ἀλλήλοις· καθάπερ Εραστόσθηνης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν. Atheneaus xv. Καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ρητορικῶν ἀναγραφῇ, in Catalogo librorum Rheticorum. Hunc autem morem in Tabulis istis tenebat Callimachus, ut cujusque O 68 libri prima verba describeret; sicut hic fit apud Harpocrationem. Unum tantummodo exemplum afferam, quia pridem haec ab eru-

ditis sunt occupata. Athen. lib. vi. Τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγχρονα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, γράφων οὕτως· Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν Κυρηνίωνι. εἰδ' ἔξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν. Επειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας. Στίχων τοε· Καὶ ὁ Κυρηνίων δὲ ὅτι παράσιτος, προείρηται. Ita locus iste corrigendus est. Chaerephon parasitus ad δόμοτεχνον suum Cyrebionem epistolam misit, in qua describit coenam quondam sine dubio opipare apparatam. Χαιρεφῶν Κυρηνίωνι. Επειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας etc. Quod si vulgatam lectionem servare velis; Χαιρεφῶν, Κυρηνίων· jam non Chaerephontis verba forent, quae Athenaei sententia est; sed Cyrebionis. Illud autem Exordium Τριαγμοῦ nondum a viris doctis emendatum esse demiror; qui, etsi dissimulant et mussant, juxta id intelligunt, ac si in Ovidii Getica incidissent. Me Autore sic lege: Αρχὴ δέ μοι τοῦ λόγου Πάντα τοία, καὶ οὐτε πλέον οὔτε ἔλασσον τούτων τριῶν Ενὸς ἐκάστου ἀρετὴ, τριάς σύνεσις, κράτος, καὶ τύχη. Ubi singula quidem verba sunt communia: qui tamen ex ipso Charactere et forma dicendi non sentit Jonismum, nihil sentit. De *Epigene* vero, quo me vertam nescio, ita res et hinc et inde magnam habet difficultatem. Nam ecce tibi Suidas: qui non Epigenem, sed Orpheum autorem faciat Τριαγμῶν. Ορφεὺς, inquit, ἔγραψε Τριαγμοὺς, λέγεται δὲ εἶναι Ιωνος τοῦ Τραγικοῦ. Cumque Epigenem video enarrationem Orphei fecisse, Clementi memoratam Στρωμ. I. Επιγένης V 35 ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Ορφέα ποιήσεως Κέρωπος εἶναι λέγει τοῦ Πυθαγορείου τὴν εἰς Άδον Κατάβασιν καὶ τὸν Ιερὸν λόγον. (Proclus tamen in Timaeum lib. 5. ipsum Pythagoram hujus autorem laudat. Αγάδη, ait, Ορφεὺς δι' ἀποδρότων λόγων μυστικῶς παραδέδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἔξεμαθεν, ὄργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρακίοις Αγλαοφάμω τελεστὰ μεταδιδόντος, ἦν περὶ Θεῶν Ορφεὺς σοφίαν παρὰ καλλιόπες τῆς μητέρος ἐπινύσθη. Ταῦτα γάρ φησιν ὁ Πυθαγόρας ἐν τῷ Ιερῷ λόγῳ. Unde constat Ιερὸν, ut alia scripta Pythagorica, dialecto Dorica suisse compositum) et v. Επιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ορφέως ποιήσεως τὰ ιδιάζοντα περὶ Ορφεῖς ἐπιτιθέμενός φησι, Κερκίσι παμπυλόχωσι, τοῖς ἀρότροις μηνύεσθαι etc. Cum haec, inquam, lego, propemodum adducor in eam opinionem, ut Harpocration hoc exemplo scripserit: ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν, ὡς καὶ Επιγένης. E di- O 69 verso ubi illud venit in mentem, Orphei ipsius et Pythagorae quoque mentionem factam esse in illis Τριαγμοῖς, continuo sententiam eam abjicio, et manifesti erroris Suidam arguo. Clethens Στρ. I. Ιων δὲ ὁ Χῖος ἐν τοῖς τριαγμοῖς καὶ Πυθαγόραν εἰς Ορφέα ἀνενεγκεῖν τινα ἴστορεῖ. et Diogenes Laert. Ιων δὲ ὁ Χῖος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς φησιν αὐτὸν (τὸν Πυθαγόραν) ἔνια ποιήσαντα ἀνενεγκεῖν εἰς Ορφέα. Itaque constat Suidam alterutrius verba per-

peram cepisse: et praestabilius est receptam Harpocrationis lectionem sartam et tectam tueri. Nempe ut suspicor libri Epigenis cum Ionis scriptis conjuncti ferebantur: Is enim commentarium fecerat in Ionis Tragoedias; quod scias ex Athenaeo lib. xi. cap. v. ut nihil miri sit, si librariorum qui omnia perturbant et miscent, alii tanquam Ionis *Τοιχυοὺς* inscripserint, alii ut Epigenis.

Pag. 181. Καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας τραγικούς χοροὺς δραμάτων συνεγράψατο. Permirus fortasse videatur, Milli doctissime, tenebrionem illum Auleam pro Aeschyllo a Joanne dici. Quid autem admirationis habet, cum in memoria quis teneat tot alias hallucinationes hominis? Etiam p. 73. citatur *Αὐλέας ὁ σοφώτατος* de Endymione, quem in monte Cariae Luna consopivit, ut eum dormientem oscularetur. Suspicor et hic quoque significari Aeschylum, qui in fabula *Caribus* sive *Europa* non potuit non eam historiam attingere. Illud autem quam longe abest a vero, quod Aeschylum narrat primum instituisse choros tragicos? E diverso partes chori, antea quam Aeschylus tragoedias ficeret, erant altero tanto longiores, quam post. Sed ea res nisi pluribus verbis explicari non potest: tota sere scenae ratio et historia est illustranda: complures autorum loci qua corrigendi, qua novo modo interpretandi: multi errores amovendi, jam ipsa vetustate cani et venerabiles. Nemo enim unus ex cohorte Eruditorum, qui in eo argumento tantopere laborarunt, scire adhuc potuit, quid Thespis, quid Aeschylus et Sophocles inventis addiderunt. Itaque tam odiosa disceptatione patienter carere possis in praesentia: immo vereor ut citra fastidium epistolam perle-

O 70 gas etiam absque ista concertatione nimium loquacem. Me quidem et morae pertaesum est et ineptiarum.

Pag. 214. Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης, οἱ ήσαν ὀρχήσεως εὑρεταὶ καὶ ποιηταὶ. Quid narras? nimirum nostra nos opinio fecellit, qui credidimus te Antiochiae esse natum. Siquidem auctor est Lucianus Antiochenses de saltatoribus optime omnium judicare potuisse: te autem cum aliarum omnium, tum hujus artis imperitissimum videmus. Rogo te, homo hominum ignavissime, nunquamne Sacras Scripturas lectitasti? nonne ibi frequens Saltationis mentio diu diuque, antequam Stesichorus nasceretur? quid? ne Homerum quidem per transennam aspexisti? jam ergo eum audias licet:

Ορχηστὺς, μολπή τε, τάπερ τ' ἀναθήματα δαιτός.

Αλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆσα ἔργα,

Αλλω δ' ὀρχηστὺν, ἐτέρῳ πιθαρὶ καὶ ἀοιδήν.

Scio tamen, quid in fraudem te impulit; nempe nomen Stesichori, tanquam si primus ἐστήσατο χορούς et poemata quaedam Bacchylidis, quae *Τριοχήματα* inscripta sunt, et a Stobaeo citantur, et Athenaeo lib. xiv. *Η δ' ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν γῇ*

ἄδων ὁ χρός ὀρχεῖται· φησὶ γοῦν ὁ Βαυχυλίδης· Οὐχ ἔδος ἔργον οὐδὲ ἀμβολᾶς. Locus aliquanto integrior est apud Dionysium Halicarnassensem. Οὐχ ἔδος ἔργον, οὐδὲ ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαίγιδος Ιτωνίας χρὴ παρ' εὐδαιδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόν τι δεῖξαι. Omnes Cretici praeter unum pedem qui in Paeonem solutus est; adeo ut, cum hunc locum lego, coram oculis videre videar ὑπορχουμένους et subsultantes. Nec tamen princeps et inventor hyporchematum Bacchylides; sed, ut quibusdam videatur, Pindarus; ut alii volunt, Xenodamus. Vide Clementem, Athenaeum, et Plutarchum περὶ Μουσικῆς.

Pag. 133. Γλαῦκος, ἴσχυρὸς, φρόνιμος, εὐσεβής. Atqui, O Malela, tantum abest, ut sapiens fuerit iste Glaucus, ut ejus nomen in proverbii consuetudinem venerit, de homine qualis tu es, qui nescit quid sit in rem suam; qui permuat

Χούσεα χαλκειῶν, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Sed est potius ut librarii hoc esse facinus existimem, (praesertim si non idem istud ἴσχυρὸς iterasses) et orationem esse continuandam ad hoc exemplum: Αἰνεῖας εὐπώγων, γλαυκὸς (caesi) φρόνιμος, εὐσεβής. Agnosco pium Aeneam; et ita plane Isaacius Porphyrogenitus.

Illud p. 329. Καὶ κατηνέκθη ὁ Σέμων ἐπὶ τὴν πλατείαν καὶ ἐψόφησε, satis quidem congruenter ad hellenismum vertit interpres, sed non apposite ad sententiam. Quid si interpretetur τὸ ἐψόφησε, ut, quod in N. T. de Juda Iscariota dictum est, ἐλάπησε μέσος, crepuit medius? Hesychius: Ελακεν, ἐψόφησεν· et Λακεῖν, φορῆσαι. Pagina autem 16. sane dormitavit interpres, ut in opere longo et ingrato facile queat somnus obrepere. Αχαΐα, Πεληνή, ή καλομένη Πελοπόννησος. Αχαea, Peleña, quae et Pelponnesus dicta est. Obsecro, quis istud vel fando audivit? Scribe Αχαΐα, Πελλήνη. et verte Αχαea, Pellene, et quae Peloponnesus vocatur. Πελλήνη est Achaea urbs. Vide Geographos. Apollonius Argon. I.

*Αστέριος δὲ καὶ Αμφίων Τπερασίου νήες,
Πελλήνης ἀφίκανον Αχαιόδος.*

Vereor ne putidum sit adnotare, Βούττιος, Βόττιος et Βώττιος vitiose dici apud Malelam pro Βρούττιος sive Βρέττιος. Hoc quidem exploratum est, cum eandem plane narrationem ex Brutio allerant Georgius et Hieronymus. Ita p. 200. Θάλης καὶ Κάστωρ καὶ Πολύβιος depravate pro Θάλλος. Similiter enim Castorem, Thallum et Polybium de rebus Assyriacis una citat Syncellus. Et adhuc p. 121. Callimachus ἐν Ετησίοις, pro Αἴτιοις. Neque enim Αἴτιαι inscribuntur, nequis erret, sed Αἴτια ut in Epigrammate lib. I. Anthol. cap. LXVII.

*Καλλίμαχος τὸ πάθαμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς,
Αἴτιος ὁ γράφας Αἴτια Καλλίμαχον.*

Appello ad elegantiorum hominum judicia, annon melior aliquanto sit lectio ex conjectura nostra:

Ἄλτιος, ὁ γράψας Άλτια, Καλλίμαχος.

- O 72 Caeterum homo Maleiae germanissimus Fulgentius Planciades, *Jentaculum*, inquit, *gustatio dicitur*. *Callimachus Intesia: Jentaculum proferre Jovi*. Diceris hunc a Joanne *Ετήσια* illa mutua petuisse. Illud vero incredibile videatur, Cyrenaeum illum Latine loqui et quidem versu: nam sic lego. *Jentaculum proferre Jovi* — — Sed minuit admirationem, quod Fulgentius et Mnaseae *Εὐρωπικὰ* et Demosthenis *Philippica* viderit Latino sermone conscripta. Sicut Ovidiana Ibis vetus Enarrator putidissimos versus eosque Latinos Eupolidi et (jocularem hominis confidentiam!) Democritō affingit.

Illud praeterea pag. 52. *Καθὼς Δήμαρχος ὁ σοφώτατος συνεγάψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου*, corrupte exhibetur loco *Δείναρχος*. Nam Georgius eandem historiam memorans, *Δείναρχος*, ait, ὁ ποιητὴς, οὐχ ὁ δήτωρ. et Hieronymus: *Dinarclus poeta, non Rhetor*. De quo in diversas sententias ierunt viri docti. Verba Demetrii Magnetis in opere *Περὶ τῶν Ομωνύμων* apud Dionysium Halic. *Δεινάρχοις* δὲ ἐνετύχομεν τέτταρσιν, ὡν ἔστιν ὁ μὲν ἐν τῶν δητόρων τῶν Αττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγήγοχε μυθολογίας· ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἀμφοῖν τούτοιν, *Δήλιος* δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα· τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ομῆδου λόγον συντεθεικός. Et Gerardus quidem Vossius in praeclaro opere de Historicis, *Dinarclus*, ait, *Delius Cretenses fabulas colligit, ut cognoscimus ex Dionysio Hal.* Videtur idem signari ab Eusebio, ubi de Bacchi gestis loquens, ait, Ως φησὶ *Δείναρχος* ὁ ποιητὴς οὐχ ὁ δήτωρ. Condonamus quidem ei ἀμάρτημα μνημονικόν· neque enim Delius fuit Cretensium Fabularum collector, sed secundus iste nescio quis; quem vix est ut existimem eas versibus edidisse, saltem hoc non exploratum est. Scaliger in Graeca Eusebii p. 31. *Viderint, ait, eruditi, an tertius Dinarchorum Δήλιος τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα, sit iste poeta, quem innuit Eusebius.* Nam sane mihi ignotus est. Hactenus quidem accedo, ut aut iste sit poeta, de quo Eusebius, aut nullus ex quatuor. Sed amabo, quid sibi vult illud πρᾶγμα? nam, quantum ego video, nulla ei subest sententia neque scientia. Latine sic vertas: *Dinarchus genere Delius, qui aliquid dixit, et aliquid fecit: sive, qui aliquid versu dixit, aliquid re ipsa.* Profecto non multum in Demetrio perdidimus, si omnia sic dixit. Sed opinor neminem inficias iturum, quin mutatione commoda et illi suus honos, et orationi sua sententia restitui possit, si legamus: *πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ γράμμα, id est, qui quaedam Heroico carmine conscripsit, alia oratione prosa: vel,*

- O 73 *fecit: sive, qui aliquid versu dixit, aliquid re ipsa.* Profecto non multum in Demetrio perdidimus, si omnia sic dixit. Sed opinor neminem inficias iturum, quin mutatione commoda et illi suus honos, et orationi sua sententia restitui possit, si legamus: *πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ γράμμα, id est, qui quaedam Heroico carmine conscripsit, alia oratione prosa: vel,*

(quia τὸ γράμμα quodvis scripti genus nonnūnquam significat,) τοῦτο δὲ δρᾶμα. qui et poemata Heroica et dramata edidit.

Dominus iste χρονογράφος non aliunde quam a Malela cognosci potest, a quo saepissime ad partes vocatur. Antiochensem fuisse certissimis signis deprehendes, ubi per otium licebit locos istos consulere: probabiliter etiam dixeris, deduxisse eum historiam ab exordio mundi usque ad Justiniani tempora. Itaque inclinat animus, ut hunc fuisse Domininum illum existimem, qui ea V 37 tempestate fuit ecclesiae Antiochensis Episcopus. Nam sane sicut hic a Joanne p. 265. Domnus vocatur: ita istum Patriarcham hi Domnum, illi Dominum appellant. Accedit huc, quod plerique omnes, qui aggressi sunt tempora describere, fuerunt Episcopi; Victor, Prosper, Theophilus, Eusebius, et Georgius Episcopus designatus.

Evidem nescio, utra res majorem admirationem attulerit, tot nomina hominum propria a Joanne corrupta esse, an ea mendata a doctissimo interprete dissimulata fuisse et silentio praetermissa: verbi gratia p. 101 et 171 Τυνδάριος pro Τυνδάρεως. Ανδρόγηνος 107 pro Ανδρόγεως. Πλησιώνης 121 pro Πλησίωνης; atque ea quidem non mater erat Atlantis, verum uxor. Ιωβάτης 103 pro Ιωβάτης. Μηδίαν τὴν τοῦ Αετοῦ 97 pro Μηδείαν τὴν τοῦ Αἰτοῦ. Πέλωψ et Πέλωπος 99 et 104 pro Πέλωψ et Πέλοπος. Αμφίωνα 55 pro Αμφίωνα. Αἰνειάδες pro Αἰνειάδαι. Ιωκάστη 59 pro Ιοκάστη. Ετεωκλέους 63 pro Ετεοκλέους. Αμφίαρος 63 pro Αμφιάρως. Δευκαλίων ὁ νιός Ελενος τοῦ Πήγκου, 84 pro Ελληνος. Nec tamen Deucalionis pater erat Hellen, sed filius. Αντιφάντην 145 pro Αντιφάτην. Τηλέφον Regis Latinorum 205 pro Τηλεμάχον, quorum hic Ulyssis et Penelopes filius, ille Herculis et Auges. Duorum verborum similitudine tota historiae ratio est perturbata. Sed propemodum omni fide majora sunt errata p. 135. ubi Graecorum duces recenset, qui O 74 contra Trojanos arma ceperunt. Nam ut de numero navium, etsi ea ratio longe vitiosissima est, nihil dicam; ecce tibi Μενέλαος καὶ Λήϊτος, pro Πηνέλαος καὶ Λήϊτος. Homerus:

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως, καὶ Λήϊτος ἥρχον,
Αρκεσίλαος τε, Προθοήνωρ τε Κλόνιος τε.

Μέγης ἐκ Δολίχης τῆς Ελλάδος ex Doliche Helladica pro ἐκ Δουλιγίου ἔξεναντις τῆς Ηλιδος.

Oī δ' ἐκ Δουλιγίοιο, Εχινάων θ' ἵεράων
Νήσων, αἱ ναίοντι πέροην ἀλὸς Ηλιδος ἄντα,
Τῶν αὐθ' ἥγεμόνενε Μέγης ἀτάλαντος Αρηγῆ.

Αγήνωρ καὶ Τευθίδης. Euge vero, Malela, qui de oppidi nomine Heroem consinxisti. Siquidem in Homero legimus Αγαπήνωρ ἐκ Τεγέης.

Oī τ' ἔχον Αρκαδίην καὶ Κυλλήνης ὅρος αἴπν,

*Kαὶ Τεγέην εῖχον καὶ Μαντινήν ἔρατεινὴν,
Τῶν ἥρχ' Αγραίοι πάσι ποτίων Αγαπήνωρ.*

Ex Tegea eum profectum esse Epitaphium satis indicat:

Αρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Αγαπήνωρ Αγραίου νιός

Κεῖθ' ὑπ' ἐμοῦ, Ταφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

Προόθωσ ταὶ Μαγνίτωρ. Enimvero apud Malelam facilius Heroes nascuntur, quam fungi post pluviam. O fortunatam Antiochiam tanto alumno! Ineptus adeo Homerus, qui pro isto Magnitore gregarios quosdam milites vilissima capita e Magnesia duxit:

Μαγνήτων δ' ἥρχε Πρόθοος Τενθηδόνος νιός.

Εὔμενος σὺν νησὶν ταὶ pro Εὔμηλος.

*Τῶν ἥρχ' Αδμήτοι φίλος πάσις ἔνδεια νηῶν
Ευμῆλος.*

Νηρεὺς ἐκ Μυκήνης, pro Νιρεὺς ἐκ Σύμης.

Νιρεὺς δ' αὐτὸν Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νηᾶς ἐΐσας

Χαλίας ἐκ Τρίκης σὺν νησὶν μ. Ecce tibi iam tertius Heros Chalias, qui a corrupto vocabulo Οἰχαλίας prodiit, non aliter ac vermes in putrescenti cadavere nascuntur.

O 75

Οἱ δ' εῖχον Τρίκην καὶ Ιθώμην πλωμαπόεσσαν,

Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εύρύτου Οἰχαλίης,

eos ducebant Podalirius et Machaon. Λεοντεὺς καὶ Πολυπήτης, scribe Πολυποίης. Αμφιγενεῖας ἐξ Πλίου σὺν νησὶν μν. Profecto si Troicis temporibus Malelas vixisset, non decem annos totos Graeci consumpsissent in unius urbis obsidione: tot iis terrae filios misisset auxilio. Αμφιγενεῖας et Πτελέον oppidorum meminit Homerus:

Οἱ τε Πλίου τ' ἐνέμοντο καὶ Αρήνην ἔρατεινὴν,

Καὶ Κυπάρισσήνεντα καὶ Αμφιγένειαν ἔναιον,

Καὶ Πτελέον καὶ Ελος καὶ Δώριον.

Αχιλλεὺς ἐκ τοῦ Αργούς τῆς Ελλάδος, ex Argis Helladis. Et Argos et Hellas Thessaliae sunt urbes, ut pueri sciunt: sed hic locus fatalis est ad Malelae hallucinationes.

V 38

Nῦν δ' αὐτὸνς (leg. αὐτὸνς) ὄσσοι τὸ Πελασγικὸν Αρ-

γος ἔναιον,

Οἱ τ' εῖχον Φθίην ἥδ' Ελλάδα καλλιγύναια,

Τῶν αὐτὸντα νεῶν ἥν ἀρχός Αχιλλεύς.

Φιλοκτήτης ἐκ Μοθόνης, vitiose pro Μηθώνης. et Σώρθης, Φιλιππος, Αντιφος σὺν νησὶν οη. Quis autem porro mirabitur e cerebello Jovis Minervam esse natam; cum Antiochenis hic ex insulso suo capite progeneret absque ope Vulcani

Ductores Danaūm delectos, prima virorum?

Sorhem heroem nominat pro insula Carpatho, ut et Philippum pro Phidippo.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρον τ' εῖχον Κράπαθόν τε Κάσον τε

Τῶν δ' αὐτὸν Φείδιππός τε καὶ Αντιφος ἡγησασθην.

Notum est jam a multis saeculis morem invaluisse apud Graecos, ut eodem sono esserrentur *αι* et *ε*, *οι* et *υ*. Tam captiosa pronuntiatio mendis infinitis libros opplevit: ut Mal. p. 47 et 49. τῷ νιῷ τοῦ Αἰχίονος τῷ Πλένθει, pro Εχίονος. et e diverso 49 et 55. ὅρος Κιθερώνιον pro Κιθαιρώνειον et 106. Αντέωνι pro Ανταῖῳ. et alia non pauca extant ex eo genere. sic 211 et 171. Τοῦ Τακος υἱοῦ τηῦ Ναυπλίου, pro Οιακος. et Σχυνέως 169. pro Σχοινέως. In codicibus manu notatis promiscuus fere est vocabulum horum usus. Hoc diligenter animadverso, deploratissimos locos emendabit nullo negotio, qui ingenium et judicium in numerato habuerit. Plutarchus de Iside et Osiride: Εμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν φιλότητα καὶ φιλίαν, πολλάκις δὲ ἀρμονίαν καλεῖσθαι μέροπι· τὴν δὲ χειρόνα, νεῖκος οὐλόμενον καὶ δῆριν αἰματόεσσαν. Frustra hic Plutarchus per annos ducentos criticorum auxilium imploravit. Tu verte *αι* in *ε*, et lege Αρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν. Possum excitare ipsum Empedoclem testem hujus correctionis, apud Plutarchum περὶ Εύθυμιας.

Ἐνθ' ἥσαν Χθονίη τε, καὶ Ηλιόπη ταναᾶπις,
Δῆροις δ' αἷματόεσσα, καὶ Αρμονίη ἐμερῶπις,
Καλλιστώ τ', Αἰσχοή τε, Θόωσά τε Δειναίη τε,
Νημερτής τ' ἐρόεσσα, μελάγκαρπός τ' Ασάφεια.

Ubi libenter legerim Δηναίη τε, ut contraria inter se comparentur. Scio nunc quid in animo iute tecum volutes: sed illud tibi confirmare possum syllabam primam verbi ἐμερῶπις esse productam atque longam. Primus id reposuit Henricus Stephanus ex conjectura quantum ego ex re ipsa conjecturam facio. Veteres editiones repraesentant καὶ ἀρμονίη γε μερῶπις. Itaque hic quoque legendum est ἀρμονίη θεμερῶπις. Hesych. Θεμερῶπις, ἐρασμία, ἄγχόνη. Lege ἐρασμία ἀρμονίη, autoritate Empedoclis: nisi si mavis ἐρασμία αἰσχύνη ex Aeschyli Prometheo: *Εκ δ' ἔπληηξέ μου τὴν θεμερῶπιν αἰδῶ.* Αἰδῶς est αἰσχύνη. Perperam huic lectioni Scholiastes, et Etymologici autor θερμερῶπιν vocem nihil anteponunt, tanquam θερμαλνούσαν τὴν ὄπα. Atqui eo pacto θερμῶπις esset dicendum: neque enim vel fando auditum est θέρμερος. Pollux tamen lib. 6. c. 40. Τὸ δὲ θερμερῶνεσθαι καὶ κυκλιδιῶν κωμικά. MSⁱ χλιδιῶν vel κυκλοιδιῶν. Iege θερμερύνεσθαι καὶ χλιδῶν, vel χλοιδῶν. vel κυλοιδῶν. Hesychius: Θέρμηρον, σεμνὸν, ἀρ' οὐ καὶ τὸ σεμνόνεσθαι, θερμερύνεσθαι. Θερμέρη, βεβαία, σεμνή, εὐσταθής. Θερμόφρονας, συνετοὺς, σώφρονας. Sed ut planissime constet; opus est ut strophē et antistrophē inter se conferamus: in quibus hi versus respondent ex adverso.

Εκ δ' ἔπληηξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ.

Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει.

Ubi pro ἀθέσμως ex necessitate metri conjeci legendum esse ἀθε-

τῶς. Quam conjecturam firmavit Hesychius. Αθετῶς, ἀθέσμως,

Ioannes Malatas.

ἢ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. *lege, οὐ συγκ. sine consensu et approbatione reliquorum deorum.* Respexit ad hunc locum: neque enim alibi in ea fabula occurrit. Plane jam imperitus sit oportet, aut ab inadvertia labore, qui de θεμερῶπιν contra veniat. Experiamur, quid in alteram partem possit haec observatio. Hesychius: *Εναστρος, * ὀστεμένας, ἀχαιός ἀλφεσίβοιαι ἀντὶ τοῦ ὑαστᾶς γὰρ βάνχας ὑάδας ἔλεγον.* Prodigiosa plane oratio. Nunc vicissim ει muta in αι, et lege. *Εναστρος ὄστε Μαινάς· Αχαιός Αλφεσίβοια.* ἀντὶ τοῦ Τάς. τὰς γὰρ Βάνχας Τάδας ἔλεγον. Agnoscis, opinor, principium senarii ex Aclaei fabula Alphesiboea. Similiter οι passim loco ν. Hesych. Κοίημα, γένημα. pro Κύημα. et vice versa Στυχιοῦσι, διατυποῦσι. pro Στοιχειοῦσι. Idem: Στοιχειωσις, διατύπωσις, η πρώτη μάθησις. Itaque Suidas in Lexico diplithongos αι et οι alieno loco proxime ante ε̄ et ν̄ collocavit. Extat in Bibliotheca publica Oxonii liber antiqua manu notatus, continens mille regulas de recta scribendi ratione: quarum xl docent quando αι scribere oporteat, et quando ν̄: totidemque ubi οι, et ubi ν̄. Eum codicem,

V 39 cum ante inter ἀδεσπότον ferretur, deprehendi ex prooemio versibus senariis scripto literis prae v̄tustate pene effugientibus obtutum oculorum, Theognoti esse Grammatici, quem laudat aliquoties Etymologici scriptor. Et quidem omnia ibi reperi, quae iste Theognoto accepta retulit. De aetate hominis rescisces ex praefatione, cuius initium est,

Τῷ δεσπότῃ μον, καὶ σοφῷ στεφηφόρῳ
Λέοντι, τῷ κρατοῦντι πάντων ἐν λόγοις,
Θεύγνωτος εὑγνωτός τις ὡς ὧν οἰκέτης.

Constitueram hic Epistolae finem imponere: sed intervenit amicus meus, aurum convitio rationem efflagitans, cur Joannes *Malelas* mihi dicatur, qui a Vossiorum utroque, Ussorio, aliisque omnibus qui in hunc usque diem ejus mentionem fecerunt, *Malela* nominatur. Ego vero, inquam, ne in virorum quidem maximorum verba juraverim: sed in aliam sententiam, ubi commōdum est, quanquam invitus, meo jure discedo. Roget igitur quispiam, cur *Malela* potius sit vocitandus? hoc scilicet ab iis responsum ferret; Apud Constantinum sic appellari, *Iωάννον τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα*, et apud Damascenum, *Iωάννον τοῦ καὶ Μαλέλα*. nusquam alibi commemorari, praeterquam apud Tzetzem *Iωάννης τις Μελέλης*. Atqui, si ita res se habet, vulgo et passim reperias τοῦ Σονίδα, τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Αριστέα, τοῦ Φιλητᾶ, τοῦ Τριόπα, τοῦ Σκόπα, τοῦ Κρατενά· nec tamen propterea vel *Suidas* grammaticus dicitur, vel *Thoma* Apostolus, vel *Aristea de lxxii. interpretibus*. Ratio videlicet linguae graecae vix aut nullo modo patiatur, ut in A literam virilia nomina casu recto terminentur. Atque ea causa est, cur peregrina virorum nomina, quae

in A exeunt, a Graecis inflectantur in *As*, *Γάλβας*, *Σύλλας*, *Νονυμᾶς*, *Σενένας*, *Αγρίππας*. Quod si adeo jam exploratum est, nominativum Graecum esse *Μαλέλας* nolim ego Latine vertens postremam literam abficere praeter morem et consuetudinem eorum temporum, quibus maxime viguit honos et gratia Latini Sermonis. Vetustiores quidem, ut autor est Quintilianus lib. i. c. v. *Non in A. et S. literas exire temere masculina Graeca nomina recto casu patiebantur.* Ideoque et apud *Caelium legimus*, Pelia Cincinnatus; et apud *Messallam*, Beneficit Euthia; et apud *Ciceronem*, Hermagora: *ne miremur, quod ab antiquorum plerisque Aenea et Anchisa sit dictus.* Priscianus lib. v. *Apud Graecos in As desinentia, apud nos in A terminantur; ut Μαρσύας, Σωστρας, Βυρόδιας, Χαιρέας, Τονγίας, Βαγράδας; Marsya, Sosia, Byrrhia, Chaerea, Turia, Bagrada.* Libri autem vi. p. 681 et 701. *plerumque ait et frequenter hoc fieri solere.* Et his fortassis auctoribus tueri se posse arbitrentur, qui e contraria parte dicunt. Mihi vero longe videtur secus: sed oportet haud jejune de hac causa, et tanquam in transitu, sed plene copioseque disputare. Principio nulla controversia est, quin indigena Latinorum sermo nullum habuerit nominativum in *As* cum Genitivo *Ιεοσυλλάβω*. Quapropter antiquitus, sive Graecus quispiam in Latina civitate vivet, sive Graeca scripta in Latinum converterentur, ejuscemodi nomina per A plerumque scribere et pronunciare placuit. Atque O 79 hoc quidem ex ingenio et consuetudine linguae vernaculae ab iis est facilitatum. Comici igitur in Graecis interpretandis eam rationem tenuerunt; *Chaerea, Sosia, Byrrhia, Phania, Clinia, Demea, Phaedria*, proferentes. Nimirum auribus vulgi ista dabantur. Nec tamen deerant etiam antiqua illa memoria, (pace Quintiliani dixerim) qui ad Graecorum exemplum instituerent loqui: quantum ex eorum reliquiis conjectura consequi possum. Apud Gellium lib. 3. c. 7. verba sunt Catonis Censoris, qui, ea tempestate in Rep. floruit, qua Plautus in scena: *Leonidas Lacedaemonius laudatur*: Plauto tamen in Asinaria servus dicitur *Leonida*. Claudius Quadrigarius apud Gellium l. 3. c. 8. *Ad nos venit Nicias familiaris tuus.* Lucilius apud Donatum:

*Ante fores autem et triclini limina quidam
Perditu' Tiresia tussi grandaevu' gemebat.*

Ubi legendum est *Tiresias*: nisi si syllabam natura brevem propter caesuram produci existimas. Priscianus lib. vi. *Hic Calchas Calchantis, quamvis hic Calchas hujus Calchae, antiquissimi declinabant.* Sed in his locis fortasse fides Exemplarium suspecta esse possit: in illo Plinii lib. xxxv. cap. x. nullus datur suspicio- ni locus. *Decet non sileri et Ardeatis templi pictorem, praesertim civitate donatum ibi et carmine, quod est in ipsa pictura his ver- sibus:*

*Dignis digna loca picturis condecoravit
 Reginae Junoni' Supremi conjugi' templum
 Marcus Ludius Elotas Aetolia oriundus,
 Quem nunc et post semper ob artem hanc Ardea laudat.
 Ea sunt scripta antiquis literis Latinis. Elotas est Εἵλωτας, εἱ-
 λώτης. Gruterus Epigrama hoc profert, tanquam a Boissardo
 visum in hortis Julii III. Pontif. Romani.*

V 40 DIGNE DOCTILOQUEIS PICTUREIS et quae sequuntur. Sine dubio falsarius aliquis in lapide inscribendum curaverat, a Plinio id mutuatus. Profecto male operam lusit in versu primo corrigendo. Editio Veneta anni MCCCCCLXXXIII. habet *Dignis di- gna loco.* Lego igitur:

O 80 *Dignis dignu' loco picturis condecoravit.*
 Lucilius: *Samnis spurcus homo vita illa dignu' locoque.*
Dignus loco est τῶν μέσων et in bonam vel malam partem capi potest. Nihil verius hac emendatione. In eadem est editione *Aetolia orundus*, longe quidem melius, quam quod in indice Scaligeri est, *Aetola oriundus*. Lucretius lib. 2.

Denique coelesti sumus omnes semine orundi. Sive mavis cum vulgatis libris, *oriundi*: certe trisyllabon sit necesse est. Sic igitur vetustis illis mos erat, ut interdum quidem in AS, frequentius in A Graeca nomina vellent exire. Postea vero, ut ait Quintilianus, *recentiores instituerunt Graecis nominibus Graecas declinationes potius dare.* Proinde hoc institutum tenuerunt

Lucretius, *Id quod Anaxagoras sibi sumit:*
 Varro de R. R. antiqui tamen ut qui maxime, amator sermonis: *Archytas, Hegesias, Athenagoras, Mnaseas.* et apud Nonium in Scaturex. *Ismenias, Thelogenes fluit Scaturex.* lege *Thebagenes, Θηβαγενής.* Et similiter Cicero, apud quem vulgo occurunt *Archias, Gorgias, Phidias, Cineas, Prusias, Arcesillas, Charmadas, Critias, Diagoras, Hippias, Lysias,* et siqua similia. Nam de *Hermagora Ciceronis*, vereor ne vilioso codice usus sit Quintilianus. Profecto enim omnes omnino, qui nunc supersunt MSS. constanter habent *Hermagoras*. Sed melius est ex ipsis locis experimentum judicii capere, libro primo De inventione: *Hujus constitutionis Hermagoras inventor esse existimatur:* et ibidem: *Quod si magnam in his Hermagoras habuisse facultatem.* Repone hic paulisper, *Hermagora inventor*, et *Hermagora habuisse;* non sentis vocalium concursum vaste hiantem? Ego vero Ciceronem ita scripsisse ne ipsi quidem Ciceroni affirmanti crediderim. Quid dicam de scriptoribus aevi Augustaei? quid de insequentium aetatum? nempe eadem tum consuetudo invaluit, ut in AS eaderent Graeca nomina. Spero mihi fidem apud te esse; ne necesse habeam infinita hic exempla enumerare. Quod tamen cum exceptione dictum velim; ut, quanquam eruditi homines cum,

quem dixi, morem servaverunt nomina tamen Servorum, aut quicunque, ut principio dixi, in Latina civitate vixerent, vulgaris O 81 usus, penes quem jus est loquendi, plerumque immutaverit ad Latinam consuetudinem. Inde est apud Ciceronem, *Phania Appii libertus*. Frustra enim graecissaret dominus; cum ab omnibus conservis et notis sine δ litera *Phania* is vocabatur. Sed a Plinio memoratur *Phanias physicus*: nempe is in Graecia vitam egerat, nullum habuerat Romae dominum aut patronum. Inde illud Horatii, *Credat Judaeus Apella*, id est, quivis Judaeus: ut locum explanem parum hac memoria intellectum. Judaci habitabant trans Tiberim, et multo maximam partem erant libertini, ut fatetur Philo in Legatione ad Caium. *Apella* autem Libertinorum est nomen, satis frequens in Inscriptionibus vetustis. Cic. Ep. 25. lib. 7. *Ne Apellae quidem liberto tuo dixeris*. Itaque *Credat Judaeus Apella*, quasi tu dicas, *Credat supersticiosus aliquis Judaeus Transtiberinus*. Inde illud alterum, *Obeundus Marsya*: quo modo etiam loquuntur Ovidius, Silius, Lucanus. Marsya scilicet in Foro collocatus et donatus quasi civitate Romana non potuit non in ore vulgi quotidie versari; et praeterea eo nomine fuerunt servi Phryges. In veteri marmore, M. HELVIUS M. L. MARSYA. Vulgi autem autoritatem libenter hic secuti sunt poetae; cum secundum Graecam pronunciationem *Marsyas* in hexametro non staret. Sic Cassius *Chaerea* tribunus plebis, notissimus ob Caii Caesaris caedem: alter apud Plinium statuarius, qui nunquam credo Italiam viderat; et apud Varronem tertius Atheniensis, qui de Re Rustica scripsit, *Chaereas*. Ita Persius, (priusquam Cornutus Stoicus versum immutaverat metu Neronis) *Auriculas asini Mida rex habet*; et ad id exemplum Justinus: nullam aliam ob causam, praeterquam quod id nomen frequenter mancipiis est inditum, praesertim ex Phrygia emptis. Terentius Phormione: *Puer ad me occurrit Mida*. Vetus lapis apud Spounum p. 289. MIDA CUBICULARIUS. Nequeo tamen conjectura augurari, cur qui Nepoti *Perdiccas*, Curtio et Justino et quibusdam aliis *Perdicea* nominetur. Siquidem apud utrumque caetera omnia Graeco more proferuntur, *Amyntas*, *Bagoas*, *Philotas*, *Ophellas*, *Jollas*, *Gobryas*, *Alcetas* frater Perdiccae. Nullus me mini Perdiccas inter Italorum servos aut libertos: neque quicquam aliud causae invenire possum. Nam cognomenta Libertinorum (ea ipsis nomina fuerunt, priusquam manu mitterentur) si Graece in $\alpha\varsigma$ caderent, Latinam terminationem plerumque ceperunt. Non tamen usquequa increbuisse eam consuetudinem ex antiquis Inscriptionibus animadverti. Nam ecce tibi haec nomina ex Graterno, Reinesio, Sponio. *Aχιλλᾶς*. M. Cornelius *Achillas*. L. Pontius *Achilas*. \mathbb{P} *Αλεξᾶς*, *ὑποκοριστικὸν* ab *Αλέξανδρος*. Q. Hortensius. Q. L. *Alexa*. *Suavettius Alexa*. \mathbb{P} *Ανδρέας*. C. Quinctius *Andrea*. \mathbb{P} *Απελλᾶς* (*Απολλᾶς* apud Atheneus)

O 82

naeum) ab Απολλόδωρος. T. Claudius *Apella*. ¶ Αρπονρᾶς
 V 41 ab Αρπονράτης vel Αρπονρατίων. M. Lollius *Arphocras*. C.
Herennius Harpocra. ¶ Αρτεμᾶς ab Αρτεμίδωρος. C. Caecilius
Artemas. *Cecilius Dexter et Artimas fratres*. Ae. Fl. *Artema*.
L. Laberius Artemas. ¶ Αθηναγόρας. *Vireius Athenagoras*.
 ¶ Κλεόπας. in N. Test. vel fortasse Κλεοπᾶς a Κλεόπατρος, vel
Κλεόφιλος. Ti. Clephas. ¶ Κλεινίας vel Κλινίας. Juli. *Clinias*.
 Q. Pomp. *Clinias*. ¶ Κτησίας. M. *Aur. Ctesias*. ¶ Sic *Dama*
 apud Persium, si Graecum est a Δαμᾶς vel Δημᾶς quod est di-
 minutivum a Δημήτριος. Mettius *Damas*. ¶ Επαφρᾶς ab Επα-
 φρόδιτος. G. *Avillius Epaphra*. M. *Cornelius Epaphra*. C. *Curtius Epaphra*. C. *Julius Epaphra*. P. *Nonius Epaphra*. C. *Prisci- lius Epaphra*. S. *Propertius Epaphra*. C. *Veiacus*. C. L. *Epaphra*.
 Et e diverso, *Epaphras postremum praestitit officium*. ¶ Γλαυ-
 κίας. *Glaucias Lib.* ¶ Γογγίας. *Gorgias Lib.* L. *Abuccius Gorgia*. Spon. 288. ¶ Ηρᾶς ab Ηρόδωρος. L. *Abuccius Hera*.
 M. *Petronius Heras*. P. *Sulpicius Hera*. P. *Valerius Hera*.
 ¶ Ηρακλᾶς ab Ηρακλεόδωρος Clem. *Stromat. v.* L. *Aemilius Heraclia*. C. *Annius Heraclia*. C. *Camelius Heraclia*. L. *Clodius Heraclia*. L. *Cornificius Heraclia*. Q. *Cornelius Heraclia*. L. *Cre- perius Heraclia*. L. *Licinius Heraclia*. F. *Longinus Heraclia*. C. *Stiminius Heraclia*. Q. *Petinius*. Q. L. *Heraclas*. ¶ Ερμᾶς ab Ερμόδωρος. *Herma accommodator*. L. *Aemilius Hermas*. P. *Annius Herma*. C. *Cassius Herma*. *Cornelius Hernia*. (vitiōse pro *Herma*.) M. *Junius Hernia*. (lege *Herma*.) Q. *Lollius Herma*. M. *Mag. Herma*. *Octavius Herma*. C. *Quinctius Herma*. P. *Stati- tius Herma*. P. *Turannius Herma*. Q. *Vibius Herma*. M. *Ulpius*
 O 83 Aug. *Lib. Herma*. ¶ Ερμαγόρας L. *Maecius*. L. F. *Hermago- ras*. ¶ Ερμείας. *Aurelius Hermias Aug. Lib.* T. *Didius Hermias*. M. *Helvius Hermias*. C. *Julius Hermia*. Sex. *Pompeius Sex. Hermia*. Spon. 221. lege *Sex. L. Her.* ¶ Λεοντᾶς for-
 tassee ὑπονομιστικὸν a Λεόντιος. L. *Arcius Leontas*. C. *Julius Leontas*. M. *Herennius*. M. L. *Leonta*. ¶ Λεωνᾶς. *Artemidorus p. 249.* Λεωνᾶς ὁ Σύρος ὁ παλαιστῆς. *Fabius Leonas*. C. *Oppius*. C. L. *Leonas*. ¶ Μηνᾶς a Μηνόδωρος. D. *Lallius Me- na*. ¶ Μητρᾶς a Μητρόδωρος. C. *Fyrminus Metras*. ¶ Νικίας. M. *Annius Nicia*. *Cluvius A. L. Nicia*. A. *Plautius Nicia*. ¶ Νικήτας. *Aur. Niceta*. ¶ Ονησᾶς ab Ονησίφορος. Q. *Virius Onesas*. ¶ Παπίας. C. *Marcius C. F. Papia*. *Munatius Papā* (an depravatum loco *Papia*, an a Πάπας) M. *Plutius M. L. Papia*. C. *Purellius Papia*. L. *Valerius Papia*. ¶ Φιλώτας. A. *Annius Philotas*. ¶ Φιλᾶς a Φιλόδημος. M. *Hirrius Phila*. ¶ Φιλέας. L. *Magius Phileas*. ¶ Φανίας. *Phania apud Teren- tium et Ciceronem: Fl. Phaneas*. M. *Tillius M. L. Phanias*. ¶ Θευδᾶς vel Θεοδᾶς a Θεόδωρος. A. *Faesonius Thuda*. Q. *Veio- nius Teuda*. ¶ Θεωνᾶς. *Alexandriae Episcopus, Theonas apud*

S. Hieron. *Livius Theona Aug. L. et Livius Theona ab Epistulis Graec.* Ρ Ζάβδας. Hierosol. Episcopus, Zabdas S. Hieron. et Zabdae in monumento L. Valerii: *Saufeius Sabda.* Ρ Ζηνᾶς α Ζηνόδωρος. L. Calpurnius Zena. *Enimvero jam percontari eos velim, qui sine S. litera Malela pronunciant, quo auctore didicent Joannem hunc Antiochensem captivum in Italiam abductum servitutem ibi serviisse; tandem autem, postea quam libertatem receperat, ad historiam scribendam se contulisse? Sin autem; cur obsecro, cum Evandri matre et cascis illis allium obolementibus, aut cum faece Romuli loqui malunt; quam cum Cicerone, et bonis auctoribus Latinitatis?* Mihi quidem non longa deliberatio est, utros imitari velim. Sed haec nimium fortasse studiose atque anxie: nisi quod omnino respondendum fuit iis, a quibus sum provocatus. Siquidem Gerardus Vossius, qui nescio an ab interprete Damasceni in errorem ipse inductus sit, certe aliis exemplo suo et autoritate viam ad errationem munivit, non certo judicio, sed inconsiderate praeterque morem videtur egisse. Quippe qui nunquam alias abjecerit S: ne tum quidem cum auctores haberet, O 84 quos etsi perverse, saltem aliquatenus imitaretur. Apud quem *Chaereas* vocatur *Historicus et Clinias*, *Marsyas Macedonicarum rerum scriptor et Delphicarum Apellas*: nec tamen *Chaerea et Clinia in Comoedia*, neque Horatii *Marsya et Apella* tenacissimam ejus memoriam fugere potuerunt.

Tantum quod haec scripseram, Milli jucundissime: cum ecce mihi nova res atque improvisa nunciatur, quae de sententiae meae statu propemodum dejicit. *Enimvero, quod in superiori causa probanda tantopere desudarem, nihil fuisse; meque in ea disceptatione prorsus ἄσχοτα τετοξευκέναι.* Nam apud Constantiū et Damascenū τὸν Μαλέλα posse nomen indeclinabile esse: neque abhorrente ab usu Graecorum, ut nomina barbara sine variatione casuum proferantur, τὸν Αμμοῦν, τὸν Αρούβη, τὸν Ασονῦμ, τὸν Βλάχη, τὸν Αψική etc. sexcenta dari masculina in A, ut ὁ Σισάρα, ὁ Σάλα, ὁ Φονά, ὁ Σιβά in *Vet. Test.* ὁ Ζαρά, ὁ Αβία in *Novo*: Syrorum nationem (*Syrum autem esse hunc Malelam*) amare nomina in A literam exeuntia, Maruta, Barsoma, et pleraque omnia: sic et Arabas quoque Abdalla, Elashalla, Taphala, et siqua sunt alia: occurtere denique apud Cantacuzenū Ιωάννης Ηεράλτα, et apud Theophanem Ιωάννης ὁ ἐπί-*πλην* Ημοῦλα, Joannem cognomento Hemula, secundum *Victorem Tununensem*. Ego vero, quanquam fortasse praestabilius esset, ut ex amicoruī consilio supersederem labore respondendi, libera esse judicia sinerem: constitui tamen devorare eam molestiam; et eo quidem animo, nullum ut certamen instituam, neque enim temperato calamo res agetur; sed ut semel defungar, nec tacendo committam, ut odiosae mihi de lana caprina lites succrescant in posterum. Dico itaque neque esse illud, de quo

viri docti asseverant, neque posse. Nam ecce tibi Joannes Tzetzes, qui cum Ἰωνικωτέρως πως protulerit Μαλέλης, certe secundum me judicasse videatur. Crebro enim eae syllabae permuntantur inter se, Λεωνίδας Λεωνίδης, Ερμᾶς Ερμῆς, Απελλᾶς Απελ-

V 42 λῆς, Μαλέλας Μαλέλης. Eodem accedit, quod in syllaba secunda statuit accentus, τοῦ Μαλέλα tanquam ab ὁ Μαλέλας, non Μάλελα neque Μαλέλα ut plerumque assolet in vocabulis

O 85 peregrinis. Verum illud in primis est admiratione dignum, quod ut de Graeco nomine cognitio habeatur, ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους et ad barbaras nationes provocant. Siquidem ex Hunnorum gente sunt Ασκούμ et Βλάχ, de quibus vide ipsum Malelam p. 159. et 170. Verum age quandoquidem sic agi placet, cedo quos volent arbitros. Stabimus etiam Hunnorum judicio: neque homines plebeii, sed reges et regibus proximi pronunciabunt. Verba sunt Malelae p. 59. Καὶ ἡνεγκεν ἄμα αὐτοῦ κατὰ Αττιλᾶ. Maxime regum, bona tua venia libenter rogaverim, qui Graece vocaris casu recto. Cur autem occupato molesti sumus? Respondebit pro eo Malelas ibidem: Ωσαύτως δὲ καὶ Αττιλᾶς ἐτελεύτησε. Sic omnes uno ore. Apud Priscum Thracem in Collectaneis Constantini Porphyrogeniti; corrugendus obiter Suidas, qui Πολύκος ait Παντης ἔργαψεν στοργίαν Βυζαντικήν καὶ κατὰ Ατταλον. lege haud cunctanter, Βυζαντικὴν καὶ κατὰ Αττήλαν vel Αττήλα. apud Priscum, inquam, aliquoties legas Αττήλας καὶ Βλήδας. Is Attilae frater erat, a Jornande Bleta dictus, a Prospero depravate Bleba, a Theophane Βδέλας. Αττιλᾶς, inquit, Ομνοδίου παῖς ἀποβέλων Βδέλαν τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Verbum illud dividuum facito, et scribe ὁ Μνονδίου παῖς vel fortasse Μοννδίου. Jornandes enim Mundzuccum nominat, et Sigebertus Mundzuch, perperam vero Nicephorus Callistus Νονιδίου. Quid Attilae patruus, Ρούα ne declinabile an Ρούας? De hoc statuet idem ille Priscus; cujus verba sunt, Ρούα βασιλεύοντος τῶν Ούννων et παρὰ τὸν Ρούαν ἀφινεῖσθαι. Ita Βάλας dux Hunnorum apud Procopium, Vandalorum Αμμάτας, Gotthorum Γρίππας et Βέσσας, et Μόδρας et Μαρκίας, et Αλβίλας et Ούσδρίλας. Eant nunc et ab Hunnis malum sibi mendicent. Apud Malelam repetitio p. 210. Τζίττα στρατηγάτον Ρωμαίων, et 202. κατὰ Σοννίνα καὶ Σίμμα, et 111. μετὰ τοῦ ἥνιοχον Καλλιόπα, et 165. μετὰ τοῦ φυλάρχον Αρέθα· plane ut apud Constantimum est τοῦ ἐπικλην Μαλέλα. Placetne jam, ut Joannem ipsum nobis arbitrum capiamus? aequa, opinor, et honesta postulatio est. Sententiam vero is suam ostendit p. 204. ὅστις Τζίττας 203. Σοννίνας δὲ καὶ Σίμμας 110. Καλλιόπας τις ἥνιοχος 166. Αρέθας τις ὁ φύλαρχος καὶ Γνούφας. Et adhuc dubitent, si possunt, utrumne qui haec

O 86 scripserit, ullo modo est ut ὁ Μαλέλα vocatus fuerit. Jam Σισάρα et Φονά quam inviti et recusantes in argumentum ducuntur! Recte quidem factum a LXXII. viris; quod cum vetusta illa

et Ogygia nomina literis Graecis mandarent, ad syllabam de sermone barbaro expresserunt. Nam qui annis ante permultis excesserant e vita, nulla, credo, iis futura erat consuetudo cum Graecis. Quod si alii juniores, quibus eadem quae veteribus illis nomina, usum et commercium cum Graecis habuerunt, sine dubio eorum nomina declinata sunt ad normam Graeci sermonis. Sic Paralip. i. cap. 8. est quidam *Anavīa* et cap. 12. *Bερχία*, vel, ut in MS^o Regio est, *Bαραχία*. Eadem occurunt nomina in Test. Novo: (Syrus enim interpres et hic et illic *Hhananio, Brachio*) cum Graeca tamen terminatione, *Anavīas, Barachīas*. Similiter antiqui illi *Ianōb, Iωσηφ, Σαούλ* perpetuo nominantur: juniores vero, qui cum Graecis rem habuerunt, *Iάνωβος, Ιώσηπος, Σαῦλος*. Quo exemplo etiam *Σισάρας* et *Σάλας* et *Φούας* essent dicti; si Antiochiae vixissent vel in alia quavis civitate Graeca, et memoriam rerum gestarum literis consignassent. Neque vero infior Syrorum, atque Arabum nomina frequenter in A litera terminari: servatam esse a Graecis eam terminationem perngeo. *Abdalla, Masalla, Taphala*. Ita quidem Arabes. Quomodo autem Graeci? Theophanes p. 294. *Μοναρέδ ὁ τοῦ Αβδελᾶ*. Perii equidem, in A hoc exit, et contra me facit. Sed nolo eos in laetitiam frustra conjicere. Illud enim perincommode intervenit ibidem ὁ Αβδελᾶς νιὸς, et apud Zonaram *Μασάλμας* ὁ τῶν Αράβων ἀρχηγὸς, apud Malelam *Ταφαρᾶς* ὁ φύλαρχος. Eadem mihi de Syriacis nominibus sententia est. Porphyrius apud Eusebium Scaligeri: *Πτολεμαῖος δὲ ἀγανακτήσας, ὅτι τῷ Πηλονοσίῳ προσέβαλεν ὁ Δημήτριος, ὅτε τῶν πατ' Αἴγυπτον πραγμάτων ἔχόμενος, πέμπει βασιλέα τῆς Ασίας Αλέξανδρον, ὃς νιὸν Αλεξάνδρου, ὃς διὰ τὸ ὡς ἀγοραστὸς εἶναι τοῦ Πτολεμαίου Ζερινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων. et Josephus: Αλέξανδρον τὸν Ζεβινᾶν ἐπιλεγόμενον.* Et eodem nomine Antiochensis Episcopus Ζεβινος Nicephoro, Ζέβεννος Zebennus Eusebio et Hieronymo vocatur. Atqui ἀγοραστὸς *emptus* Syriace est *Zbino* vel *Zbina*. Ita Graece dixeris, *Ιωάννης ὁ Αντιοχεὺς*, ὃς διὰ τὸ φιλολόγος O 87 εἶναι *Μαλέλας* ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων, vel, ut propius Syrorum pronunciationem subsequitur Damascenus ipse Syrus, *Μαλάλας*. Nam *Malolo* vel *Malala* est orator, eloquens, loquax. Non difficile est conjectura assequi, utram ob causam cognomento illo auctus fuerit Joannes, *Αλεῖν ἄριστος*, ἀδυνατώτατος λέγειν. Ipse Porphyrius a popularibus suis Syris *Malcho* sive *Malcha* vocabatur: Graece vero non *Μάλχα*, sed *Μάλχος*. Ita *Ciphā* saxum *Κηφᾶς*, *Thoma* gemellus *Θωμᾶς*, et siqua sunt alia. Mal. p. 41. *Αντίοχον τὸν ἐπίκλην Χούζωνα*. Mirum ni ex illorum sententia cognomentum Antiochi fuit *Chuzona* casu recto, ut *Malala*: cum ambo sint Antiochenses. Quid ergo sibi voluntista p. 65. *Αντίοχον τὸν Χούζωνα τὸν ἔγγονον Αντίοχον τοῦ Χούζωνος?* Quod si usquequaque Syriaca nomina imitari et exprime-

re debemus, cur, obsecro, Ιωάννης dicitur, non Ιωανὰν Μαλάλα? nam Syris est *Juhhanon*, ut lxxii. viris Ιωανάν. Sed ecce tibi Cantacuzenus, qui p. 874. Λατίνων τις, ait, Ιωάννης Περάλτα προσαγορευόμενος. Scias autem in quantas angustias adducti sunt, cum homines χθὲς καὶ πρώην γεγονότας saeculo demum xiv. post Christum natum inveterata jam barbaria, causae suae patronos adoptant. Rem sane lepidam et jocosam. Joannes hic Antiochensis bene Graece Μαλέλα dici potest, quia Italo cuidam nomen erat *Giovanni Peralta*. Sic enim Cantacuzenus p. 174. Μάλιστα δὲ Ντζιονὰν Περάλτα ὁ τούτων ἡγεμών. Graecus iste est sermo hodiernus: ita giosta τξοῦστρα, gingiva τξιντζίβα, jecur ντζηγάριον. Vah! qaam velim progrediantur longius, atque una opera probent Ντζιονὰν Μαλέλα dicendum! esse: facinus pol magnum et memorabile fecerint. Illud vero durum, quod apud Theophanem est Ιωάννης ὁ ἐπίκλην Ημοῦλα. Nec a Victore solum vocatur *Hemula*, sed Anastasio etiam, qui Theophanem in Latinum convertit: a Liberato Diacono Joannes Mela; nisi fortasse depravati sunt codices. Ex Graecis vero scriptoribus solus Theophanes et semel duntaxat cognominis ejus mentionem facit: caeteris simpliciter Joannes vocatur, Nicephoro

- O 43 Patriarchae, Nicephoro Callisto; sicut et Leontio Byzantio, Chronicus Orientali. Quo magis adducor, ut vitiosum esse illud verbum existimem; et istum apicem, qui in libris MSS. terminationem ας signare solet, ab indiligiensi librario mutatum esse vel praetermissum. Praesertim cum cuncta id genus nomina praeter hoc unum ab ipso Theophane per ας scribi videam; *Αγέθας*, *Αττίλας*, *Μασάλμας*, *Αβουλάβας*, *Κοντένας*, alia quamplurima. Itaque hoc in loco, ut mea fert opinio, facta est Theophani injuria. Nec, quod Anastasius et Victor *Hemula* Latine nuncupant, non *Hemulas*; magis id quenquam mouere debet, quam quod Attila a Latinis dicitur, qui Graecis est *Αττίλας*. Nam peregrina ejusmodi nomina Graeci Latinique neutri ab alteris, sed ab ipsis Barbaris utrique acceperunt. Toto igitur coelo erravit Priscianus, cum *Turia* et *Bagrada* (Africæ sunt ista flumina) declinari putat a *Τονοίας* et *Βαγράδας*. A Graecis quidem *Ιόβας*, *Μινίψας* et *Βάρκας* sunt dicti, qui a Latinis Juba, Micipsa, Barca. Nec tamen haec quae proxime nominavi, de Graecia petita sunt; sed ex Africa recto itinere deportata sunt in Italiam. Quid enim, cum illi *Αυλίκας*, *Αννίβας* proferunt, hi Hamilcar et Hannibal; non signi hoc satis est, unde utraque sunt accersita? Nempe hi masculina nomina Africana in A liberter retinebant; Graecorum aures tanquam absona et inconcinnia repudiabant. Sed ut concedam illud *Ημοῦλα* a Theophane profectum esse: non ego Monachum aliquem adversus omnium autoritatem magistrum dicendi capere velim; sed illum ipsum ad nationis suae exemplum, addo etiam suum, componere. Vir mul-
- V 43 ter retinebant; Graecorum aures tanquam absona et inconcinnia repudiabant. Sed ut concedam illud *Ημοῦλα* a Theophane profectum esse: non ego Monachum aliquem adversus omnium autoritatem magistrum dicendi capere velim; sed illum ipsum ad nationis suae exemplum, addo etiam suum, componere. Vir mul-

tiplici doctrinae copia praeditus Eustathius Thessalonicensis Episc. accurate disputans de Homericis illis ἵππήλατα Πηλεὺς et Ερμέιας ἀκάνητα etc. non Σισάρα et Σάλα, non Ημοῦλα ad partes vocat; nam *Giovanni Peralta* qui potuit, priusquam is nasceretur? quod contra ex omni memoria duo duntaxat memorat masculina Graeca in A, eaque minime a se lecta, sed Eudaemonis fide Pelusiota; ejus opinor, cuius librum de Oriographia Stephanus Byzantius, et Suidas et Etymologici scriptor citant. Horum unum Illyricum esse nomen, ex epigrammate quodam, *Πατήρ δ' ἔμ' ἔφυσε πόταινα, ἦτοι Κοπαίνης*. Syracusanum al- O 89 terum ex Sophrone, ὁ Μύριλλα. Democopum videlicet architectum, cum theatrum exaedificasset Syracusis, populo viritim unguentum distribuisse, et ex ea re cognomento vocatum esse Myrillam: nempe ἀπὸ τοῦ μύρου Μύριλλαν. Ego vero Eudaemonem illum jubeo κρόμμων' ἐσθίειν, ut hominem infortunio matrem: siquidem religio erat Pelusiotis cepas gustare. Nam profecto de Syracusiorum dialecto cras credo, hodie nihil. Theocritus Syracusanus, qui idiomate vernaculo perpetuo est usus (*Μοῦσαν δ' ὄθνεινην οὐποτ' ἔφειλκνσάμην*) annon Σ literam ubique servat, Λαμούτας, Μενάλης, Αμύντας, Διοκλείδας? Non Apollo Λαρνίτας Syracusis colebatur? Non *Hicetas* Syracusius Philosophus a Cicerone laudatur in Academicis? non eorum sermone γαφάγας *lumbricus* apud Etymologicon? non dissimulo apud Hesychium scriptum esse Γαφάτα, σκώληξ? sed vero dupli errorre. Nam excidit Σ litera, ut usu venire solet, cum proxime subsequatur altera: T. autem facillime mutatur in Γ. ut alibi Στένυτρον, εὐρυπαδέστερον, συριγγᾶδες. pro Στεννγὸν, εὐριπᾶδες, στενὸν, συριγγᾶδες. Ne ipse quidem Sophron aliter locutus est. Athenaeus lib. vii. Καὶ παρὰ Σώφρονι ὁ Θυννοθῆρας. et καρχαρίας aliquanto inferius p. 306. Σώφρων, Θυννοθῆρας δὲ γαστήρ καρχαρίας ὁ κάτινος δῆσθε. Priora verba, quae Casaubono molestiam creabant, sic lege: Σώφρων Θυννοθῆρα. A δὲ γαστήρ, id est, Θυννοθῆρα. Nimurum iste liber Θυννοθῆρας inscriptus est. Etymol. in *Hia*. Ως φησι Σώφρων ἐν Θυννοθῆρα. Male alibi ἐν Θυννοθῆραις. Quod si verum est illud de Democopo, vulgi joco cognomen suum adeptus esse videatur, quia fortassis ea tempestate Syracusis scorto cuiquam non ignobili nomen fuerit Myrilla. Nam mulieris id quidem nomen esse proprium certiores nos facit poeta nescio quis inter Lyricos II. Stephani, Στρατόκλεις φίλος Κυθήρης, Στρατόκλεις φίλος Μυρίλλης. Ιδε τὴν φίλην γνναῖα, Κομάει, τέθηλε, λάμπει. Ρόδον ἀνθέων ἀνάσσει, Ρόδον ἐν πόραις Μυρίλλα. Quod ad Κόπαινα attinet, etsi non facile fidem habeam, viderit de eo verbo epigrammatis author; qui fortasse, cum barbarum Illyrium βαρβαρίζοντα induxit, bene moratum carmen fecisse videatur. Quod si quis Illyriorum exemplo Ιωάννης ὁ Μακέλα proferre ve- O 90

lit; id quidem perinde est, tanquam si ὁ Κάτο dicens et ὁ Κίκη-
ρος, se egregie loqui Graece contendat; quia apud Aristophanem
Caris Cantilena est, Θρεπτανελὸ τὸν Κύκλωπα· et Scythaes istius
Attica elegantia:

V 44 Ως ἐλαπρὸς ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.

et Ω γράδι' ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάριο,

Kοῦ δύσοντος ἀλλὰ πρᾶο· ποῦ τὸ γράδιο.

Sed nimium diu, mi Milli, in litigiosa hac disputatione te demo-
ratus sum. Dabis autem veniam necessitati; nam postea, per
me licet, alii ut volent loquentur, non equidem invideo, neque
intercedo. Imo enimvero invitissimus haec scripsi,

Ως οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

A D D E N D A.

Ecce iterum Crispinus. Cum enim adhuc supersit chartae ali-
quantulum, ut narrat Typographus; uimirum ei parcere stulta,
ut ait ille, foret clementia. Percurram igitur Epistolam totam,
adnotaturus identidem, si qua vel retractari diligentius vel corri-
gi debeant.

Principio, bene quidem factum quod (pag. 4.) de Etymo-
logia τοῦ Ηρικηταῖον supersedi inquirere. Quamvis enim Ηρι-
κότη, ηριγένεια, ηριγέρων, ηριθαλές· nihilo tamen minus pere-
grinam esse vocem mihi videor certo comperisse. Siquidem νεπ
syllaba, quod jure mireris, plane aliena est atque absona a con-
suetudine cum Graeci tum Latini sermonis. Σηπτ quidem in
σηπτῶ, περισκεπῆς, σηπτάρον, etc. νεπ autem nusquam occur-
rit, quod sciām, praeterquam in Κέπφος. Eam ego vocem,
cum solitaria sit atque unica, vix dubito, quin olim pronuncia-
verint *Keffos* non *Kepfos*: prout hodie Σαπφώ *Saffo* dicimus,
non *Sapfo*. Apud Latinos autem νεπ syllabam brevem frustra
quaesiveris. *Conceptio*, *perceptio* et *similia*, νηπ̄ habent produ-
ctam a percépi, concépi. *Anceps*, *auceps*, *princeps* νεψ̄ in
scriptura exhibent, non νεπ̄: neque vero casibus obliquis faciunt
aucepis aut princepis.

O 91 Ep. p. 12. Ut egomet vineta mea caedam, falso credidi
tres istas Sophoclis fabulas ex una tetralogia fuisse, continuatio-

ne serieque historiae in eam opinionem adductus. *Ἄλλ' οὐ πε-
σών γε ἔκειμην.* Culpa enim postridie deprehensa etiam amoveri facile potuit, si per hypothetam licuisset. *Ἄλλὰ τὸ μὲν προτετύχθατ
ἔάσσουμεν ἀγνύμενοί περ.* Certum est eas tragoedias longo interjecto intervallo suisse editas. Antigenen ita placuisse ferunt, ut ea gratia praetura Sophocli decerneretur in bello adversus Samios. Ergo acta esse videtur anno III. Olymp. LXXXIV. aetatis Soph. XVI. secundum marmor Arundel. Oedipus vero Tyrannus secundas tantum obtinuit, et victus est a Philocle: quin et Oedipum Coloneum, quem extrema senectute fecit omnium novissimam, editionis tempore antecessit. Argumentum Oed. Tyr. *Εἰσὶ δὲ
καὶ οἱ Πρότερον αὐτὸν, οὐ Τύραννον ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς
χρόνους τῶν διδασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα.* Ita scribendus est iste locus, quem minus intellexit magnus Camerarius. Sunt qui hanc fabulam Oedipum Priorem inscribunt, non Oed. Tyrannum: quia prior erat cum tempore actionis, tum serie rerum gestarum. Ea hujus loci sententia est.

Ep. p. 14. vers. 3. Auget vehementer suspicionem nostram ipse Clemens in Protreptico, qui posteaquam versus eos tanquam Sophocleos protulit, *Οὐτοσὶ μὲν, ait, ἥδη καὶ παρα-
κεκινδυνευμένος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν ἀλήθειαν τοῖς θεαταῖς παρει-
σήγαγεν.* Ergo et Clementis judicio in capitibus venisset discrimen, quicunque eos olim in scenam detulisset. Ii alibi citantur hoc exemplo:

*Θυητοὶ δὲ πονηρεοδεῖχ πλανώμενοι
Ιδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχῆν,
Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων
Η χρυσοτευκτῶν ἦ λεφαντίνων τύπους.*

Quamobrem, quia nullus jam locus est censurae nostrae in πολ-
λὸν et χαλκέων, alia afferam argumenta oportet, cur subditissi-
sint. Multis sane nominibus non placet illud πονηρεοδεῖχ. Nam
quid, obsecro, facit πονὴν in tragediae diverbio? est enim ex
dialecto Ionica. Neque vero δεῖa spondaeus in sede quarta ferri O 92
potest contra morem consuetudinemque Tragicorum. Theocritus:
Καὶ φιλοκερδεῖη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν. Neque porro
πονηρεοδεῖα de avaritia possis accipere cum interprete Clementis:
verum ea sententia nimium quidem inepta atque inficita,
quasi si prudentia sive astutia homines in errorem inciderint.
Πολυπέρδεια enim est πολυνίδρεια: ut Ulysses Homericus:

Οὐκ ἔτα εἰπέμεναι, πολυνιδρείησι νόοιο,

Ἄλλ' οὐ μὲν ἦν ἄλοχον πολυνερδείησιν ἄνωγε.

Sed et alia fertur scriptura nihilo melior: *Θυητοὶ δὲ πολλοὶ καρ-* V 45
δίχ πλανώμενοι. Mihi quidem, salvo aliorum judicio, nos multi
mortales, parum ornate dici videtur pro elegantia *Ἄττικῆς μελτ-*
τῆς. Sed utecumque de ea re visum fuerit eruditis: rogatos eos
velim, qui luculenter Graece sciunt, utrum καρδίᾳ πλανώμενοι

domesticus sit sincerusque sermo Graecus, an potius peregrinus, et πονηροῦ πόμπατος? Nimisrum suo se indicio prodidit Judaeus iste sorex. Neque enim Hellenismus est, verum Hebraismus purus putus ex S. S. tralatus atque expressus. Psalm. xciv. (et Epist. ad Hebreos) Αεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· καὶ αὐτὸι οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὄντος μου. Esaias xxii. *H* παρδία μου πλανᾶται. Imo enim yero negamus ista, *H* χρυσοτεύκτων η' λεφαντίνων τύπων ab homine Graeco nedum a Sophocle proficisci posse. Tύπος hoc in loco est ipsa statua, αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, οὐκ εἶδος τοῦ ἀγάλματος, ut apud Isocratem in fine Euagorae: τοὺς μὲν τύπους ἀναγκαῖον παρὰ τούτοις εἶναι παρ' οἷς ἀν σταθῶσι. Dicerent vero Graeci *H* χρυσοτεύκτους η' λεφαντίνους τύπους Θεῶν, non χρυσοτεύκτων. velut εἰκόνας dicunt χαλκᾶς Ολυμπιονικῶν, non χαλκῶν. Artemidorus: χάλκεαι γὰρ εἰκόνες τῶν ἐλευθέρων ἀνατίθενται. Ita passim et vulgo, ut quidem testimoniis uti putidissimum foret. Neque vero aliter Latini. Lucretius: *Si non aurea sunt juvenum simulachra per aedes, non aureorum.* Plinius xxxiv. 7. *Lignea potius aut fictilia deorum simulachra.* Juvenalis: *Effigies sacri nitet aurea cercopitheci.* Horatius: *Quid referam, quo pacto in imagine cerea Largior arserit ignis.* Itaque τύπους ἐλεφαντίνων θεῶν nihil minus est quam Graeca oratio: ea tamen utitur Sibylla lib. III. ξυλίνων θεῶν εἴδωλα dicens pro ξύλινα.

O 93

Οὕτινες οὖν ἀπάτησι πεναῖς, οὐδ' ἔργον ἀνθρώπων,
Χρύσεα καὶ χάλκεια, καὶ ἀργύρου ηὸν ἐλέφαντος,
Καὶ ξυλίνων λιθίνων τε θεῶν εἴδωλα παρόντων,
Πήλινα, μιλτόχριστα, ζωγραφίας τυποειδεῖς,
Τιμῶσιν, ὅσα κέν τε βροτοὶ πενεόφρονι βουλῆ.

Eadem habet Protrepticus Clementis. Quis porro inficiabitur in eodem doctos esse ludo subjectorem hunc Oraculorum, et commentitium illum Hecataeum? Quod si vicero de versibus falso Sophocli attributis, etiam illud evidentissime constabit, quod olim Philo Herennius et patrum memoria Jos. Scaliger suspicati sunt: nempe librum illum *De Judaeis*, qui sub Hecataei nomine ferebatur, a Judaeo quodam Hellenista suis confictum: velut Aristeanum illum pari facinore, quem supposititium esse convincent post eundem Scaligerum alii bene multi, in quibus omnium doctissime et copiosissime Humfredus Hodius, cui multum olim debebit Historia Ecclesiastica.

Ep. p. 33. *Ευηρότατον*) Suidas in Lexico: *Ευηρότατον τὸ καλὴν ἔχον γῆν, τὸ κάλλιστον τῆς γῆς.* *Ευήροτον τὸ καλῶς ηροτριωμένον.* Vides eum utrumque vocabulum agnoscere, εὐηρότατον quidem comparativum, absolutum vero εὐήροτον. Quid igitur fiet? An supplex ad Hesychium adeam, pacem ejus oratum et peccati veniam? Imo enim satis ostendunt ea verba et mendi vetustatem, et emendationis meae praestantiam. Quippe, nisi ego plane desipio, sic in comparatione dicendum esset, *Εὐή-*

ροτον, εὐηροτώτερον, εὐηροτώτατον. Quod si reponere velis εὐηροτώτατον apud Suidam: jam ea vox inverso ordine post Εὐηροτον collocanda esset. Ergo quocunque te vertas, hallucinatio Suidae est, qui sine dubio sua male consinxit ex Hesychianis, vel ex illis unde sua transtulit Hesychius.

Ibidem. *Αντινι, ἀντιδιενέγμεθα*) Liquido possis dejerare, Hesychium scripsisse ἀντινι, id enim series literarum efflagitat; et illud ἀντιδι ex correctore natum esse, qui πακῷ πακὸν λάσατο. Scriptura a prima manu fuit in hunc modum: *Αντιηνέγμεθα, ἡναντιώμεθα*. Hesychius autem, qui, ut videtur, non leviter tum lippiebat, sic legit et scripsit: *Αντινινέγμεθα.* νι et η paulum oppido inter se differunt, et facillima sane erratio est. Nil O 94 hil hac conjectura probabilius dici potest. *Αντιηνέγμεθα* ab ἀντιφέρομαι, ἡναντιώμεθα. Ipse Hesych. *Αντιφέρεται, ἐναντιοῦται,* et *Αντιφέρεσθαι ἐναντιοῦσθαι*, et Suidas: *Αντιφέρονται, ἐναντιοῦνται*. Sed *Αντιδιαφέρομαι* nusquam lego.

Ep. p. 47. v. 4. Πέπλους τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας) vox ea bisariam accipi potest. Aut νῆσαι erit ὑφάναι· quemadmodum πέπλοι ἔνητοι ab Homero vocantur, *Ἐνθ' ἐν πέπλοι Λεπτοὶ ἔνητοι βεβλήσατο, ἔργα γυναικῶν.* qui a Sophocle ενύφεται vocantur in Trachiniis: *Οπως φέρεις μοι τόνδε γ' ενύφη πέπλον.* Aut erit νῆσαι, σωρεῦσαι, accumulare vestem, in arcis reponere, ut mos erat antiquorum. Homerus:

Ως φάτ'· δο δ' ύψοδόφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς
Ενρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς παλ χαλκὸς ἔκειτο
Εσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐώδες ἔλαιον.

Et alibi. — — — Ελένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίηλοι, οὓς πάμεν αὐτή.

Possis etiam, et magis quidem apposite ad nomen Tragoediae **V 46**
Πλυντρίας, νίψαι reponere, *Lavato* etc.

Πέπλους τε νίψαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Epist. p. 60. v. 29. adde: Idem Hesychius: Κυδρός, ἔνδοξος, παλ τὰ ὄμοια, γαυριῶν, πεποιθῶν * εὐρύτιδις συγκοπὸν δὲ τοῦ κύδρος Καλλίστρατος πεποιθώς. Nunquam quidquam vidi inquitatiū. lege γαυριῶν, πεποιθῶς, Ιων Ευριτίδαις. συγκοπῇ δὲ τοῦ ρ κύδος. Καλλίστρατος. verbum enim novissimum πεποιθώς est emendatio τοῦ πεποιθῶν. Vide Ep. pag. 33, 34, 39. Et Callistratus quidem κύδος a κυδρός deducit συγκοπῇ τοῦ ρ. alii vicissim κυδρός a κύδος derivant ἐπενθέσει τοῦ ρ. Etym. magn. Κύδος, κυδότερος, κυδότατος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ρ γίνεται κυδρός.

Ep. p. 78. v. 30. adde: Martianus Capella lib. 3. cap. de

Analogia: *Aeneas*, *Pythagoras*, *Lycas* faciunt Aeneae, Pythagorae, Lycae. Quando nostra ratione nomina, quae genitivo in E exeunt, nominativo A finiuntur; ut *Catilinae* Catilina. Sed haec Graeca sunt, ideo in Nominativo S literam retinent. Quae-dam tamen perdunt S literam in nominativo, ut *Nicaea*, *Medaea*. Ergo in his nominativis consuetudo servanda est. Ubi legendum est, *Nicia* et *Demea*. Vide Ep. pag. 83.

Ep. p. 75. v. 35. Sed nusquam alibi tam frequens earum O 95 vocalium inter se permutatio est, quam in 2. Codd. MSS. longe antiquissimis, ALEXANDRINO uno in Bibliotheca Regia, qui integra exhibet Biblia et epistolas S. Clementis ad Corinthios: Cantabri-gensi autem altero, mutilo quidem et decurlatu; quippe qui Acta duntaxat habeat et Evangelistas; verum idem e regione ostentat Interpretationem veterem Latinam ad verbum de Graeco expressam, dignissimam sane quae ex oblivione atque tenebris tandem aliquando in lucem edatur. Servantur etiam Oxonii Acta Apostolorum, vetustate quidem pari, sed versione multum di-versa; et in Gallia denique Epistolae S. Pauli, qui codex et antiquitate et Latina Versione atque adeo scripturae et voluminis forma Cantabrigiensi nostro simillimus est et germanissimus. Atque haec quidem talia exemplaria, cum aliis omnibus ubivis gentium, quod sciamus, longe longeque et dignitate et tempore antecedant, neque quidquam hodie supersit simile aut secundum, cum tineis (pro dolor) atque muribus luctantur, et utut iis incendia pepercerint, ipso senio intra annos paucos non dubie peritura sunt. Tu vero, Milli doctissime, qui omnium mortaliuum maxime in eo studio versatus es, non patieris hanc laudem tibi praeripi, sed maturabis veneranda illa pignora et monumenta vetustatis a situ et interitu vindicare. Scimus enim te horum omnium editionem instituere, quae una pagina et in uno conspectu Codicem Alex. qui familiam ducet, et Cantabrigensem cum versione sua, atque ubi hic deficit, Oxoniensem deinceps atque Gallicum repraesentet: quae singulas literas atque apices exemplarium, etiam ubi a librariis peccatum est, accurate et religiose subsequatur. Nihil illi purpurae assuetur discolor aut diversum; nullae interpunctiones, nullae notae accentuum, quorum omnis hodie ratio praepostera est atque perversa: adeo ut qui tuam Editionem sibi comparaverit, ipsa illa propemodum Archetypa versare manibus atque oculis usurpare videatur. Ea res olim, ut certum est augurium, et Britanniae nostrae splendori erit, et Ecclesiae praesidio: tuos vero utique labores amplissimis praemis atque immortali gloria compensabit. Macte ista pietate et diligentia esto. In te omnes ora atque oculos convertimus, te unum in hoc curriculum vocamus: ipsi codices celerem tuam opem implorant et flagitant: quid cessas per medias laudes et fa-

O 96

ventium plausus secundo rumore ingredi? Tu vero, ut polliceri de te possum, facies id sedulo; simulatque exibit Novum tuum Testamentum, jam sere ad umbilicum usque perductum: quo in opere, nisi vererer coram in os te laudare, dicerem quam longo intervallo aliorum omnium in eo genere labores post te reliqueris. Ea Typorum elegantia est et magniscentia; ea in Annotationibus eruditio eluet, in Variis Lectionibus industria: quippe etenim ad eam copiam comparandam omnia S. Patrum scripta, omnes antiquas Versiones, et infinitam vim Codd. MSS. curiose excussisti. V 47 O 97 Enimvero mihi stomachum subinde movent imperiti quidaū homines et nullo usu bonarum literarum praediti, qui omnem operam, quae in variis lectionibus colligendis impenditur, aut inutilem esse existimant aut Ecclesiae periculosam. Eorum ego sermones, quanquam indigni sunt quorum ulla ratio habeatur, uno in praesentia exemplo retundam: quo perspicuum erit minuta quaedam et prima utique specie levissima posse magnas difficultates expedire. Locus est Cap. iv. in Ep. ad Galatas, qui ab ineunte sere Christianismo usque ad hanc memoriam doctissimos viros exercuit.

22. Πέγραπται γάρ ὅτι Αβραὰμ δύο νιόντες ἔσχεν· ἔνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἔνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας.

23. Άλλ' οὐ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· οὐ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας.

24. Ατινάκης ἐστιν ἀλληγορούμενα· αὐτοὶ γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄφους Σινᾶ, εἰς δουκεῖαν γεννῶσα, ἡτις ἐστὶν Ἡγαρ. 25. Τὸ γάρ Ἡγαρ, Σινᾶ ὄφος ἐστὶν ἐν τῇ Αραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ιερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς.

26. Ή δὲ ἄνω Ιερουσαλήμ ἐλευθέρα ἐστὶν, ἡτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. Memini equidem, Milli, me non ita pridem a te rogatum, ut de perdifficili hoc loco judicium meum interponerem, vehementer approbasse sententiam tuam, quam in illa tua Editione posuisti: Neque enim eundem montem et Agarem vocatum esse et Sinam, neque vero ullum usquam gentium eo nomine notatum esse, neque porro Agarem servam (si de serva malit quispiam, quam de monte accipere) in eadem Allegoria et Monti respondere posse, et Legi quae ex monte promulgata est: atque his de causis in diversa consilia itum esse ab antiquis, quorum alii Σινᾶ, sed plures Τὸ γάρ Ἡγαρ e libris sustulerunt: quae autem nostra et patrum memoria viri magni commentati sunt, tantum abesse ut locum faciant explicatiorem, ut novis etiam obscuritatibus involvant. Qua quidem occasione, ne omnino ἀσύμβολος essem, conjecturam, ut scis, extempore in medium attuli, quae etiam tum visa est ad veritatem proxime accedere. Scilicet e regione verbi Σινᾶ adnotasse olim quempiam enarrationis causa, Σινᾶ ὄφος ἐστὶν ἐν τῇ Αραβίᾳ, *Sina iste*, quem memorat *Apostolus*, mons *Arabiae est*; ea autem verba non multo post, ut saepe usu venit, de libri margine in orationem ipsam irrepssisse: nam Apostoli

quidem ea non esse, sed παρεμβεβλημένα, ex ipso statim vultu et colore totiusque adeo corporis filo cognosci posse: et proinde me paratum esse ὅβελίζειν hunc locum, nisi quid tibi secus videatur. Cum autem tibi valde placere conjecturam meam praeferres: atqui, inquam, ut vera ista sit sive opinio sive adeo suspicio nostra, necesse est illud δὲ quod vocem συστοιχεῖ proxime subsequitur, pro supervacaneo auferatur. Dictum ac factum editionem tuam inspicimus, ibique quatuor ad minimum MSS. libros comperimus conjunctionem istam non agnoscere: quod sane non de nihilo est, neque ulla commode ratio reddi potest cur absuerit; si verba, de quibus haec quaestio est, nunquam non in codicibus extitissent. Tanta res tam pertenui indicio patefacta satis refellit voculas imperitorum aut malevolorum hominum, qui diligentiam istam minutas scripturae varietates sectantem, tanquam obscuram et sollicitam et nimiam in vituperationem adducunt. Quis enim dubitet quin melior multo et apertior fiat sententia, si autoritate Manuscriptorum expungatur δέ: tum autem Σινᾶ ὄρος ἔστιν ἐν τῇ Αραβίᾳ de medio discedat; et totus deinde locus sic legatur. Αἰνά ἔστιν ἀλληγορούμενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς

O 98 δονλείαν γεννῶσσα, ἡτις ἔστιν Αγαρ. Τὸ δὲ Αγαρ συστοιχεῖ τῇ νῦν Ιερουσαλήμ, δονλεύει γὰρ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς. hoc est, Agar autem respondet Hierosolymis, serviunt enim cum progenie sua. Γὰρ et δὲ locum inter se permutare jussi fide MS. Alexandrini, et aliorum: quinetiam dedita opera Hierosolyma dixi non Jerusalem; ut ex ipsa dictione foret perspicuum, quorsum illud δονλεύει pertineret. Ipsa enim flagilat sententia ut δονλεύει referatur ad Ιερουσαλήμ. Quod cum ita sit; cur, amabo, Apostolus tali usus est constructione verborum, qua δονλεύει cum Αγαρ necessario convenire videatur? aut quamobrem τὸ Αγαρ genere neutro posuit; quasi vero Αγαρ materialiter ac pro voce, non pro ancilla hic usurpetur? Hactenus opinor prospere mihi conjectura processit, ut mons iste Arabiae omnibus machinis loco movendus esse videatur: sed male vero me habent hi scrupuli, neque aliud habeo quod dicam aut conjectem; praeterquam ex quo tempore verba ista de margine in orationis textum adscita sunt, sicuti mox conjunctionem δὲ quosdam homines intrusisse, ita alia nonnulla mutavisse leviter et ad commentitiam eam sententiam accommodasse. Nam profecto facile animum induco, ut credam hoc modo scripsisse S. Paulum: Τῇ δὲ Αγαρ συστοιχεῖ ἡ νῦν Ιερουσαλήμ, δονλεύει γὰρ μετὰ τέκνων αὐτῆς. Η δὲ ἄνω etc. Agari autem respondet Jerusalem, servit enim cum liberis suis. Quae vero supra est Jerusalem libera est, quae mater est omnium nostrum: postea vero adulterina ista sese insinuasse hoc exemplo, Τῇ δὲ Αγαρ Σινᾶ ὄρος ἔστιν ἐν τῇ Αραβίᾳ συστοιχεῖ τὴν Ιερουσαλήμ. Cum autem haec oratio, ut cernis, in mani-

festum soloecismum cadat, simile sane vero est, ne dicam necessarium, verba ista $\tau\bar{\eta}$ et η sic brevi a scribis immutatum iri, quemadmodum hodie vulgo feruntur. Quis enim non incuset *imperitiam notariorum librariorumque incuriam*, ut S. Hieronymi verbis utar, *qui scribunt, non quod inveniunt, sed quod intelligunt; et dum alienos errores emendare nituntur, ostendunt suos?* Vale.

INDEX RERUM
MEMORABILIUM; ET SCRIPTORUM,
QUI IN EPISTOLA
RICHARDI BENTLEII
E M E N D A N T U R.

Aeschylus emend.	53, 76	Cicero em.	28
Aeschyli σχολ. not.	76	Clemens Alex. em. et explic.	47, 48
Ali et eodem sono efferuntur	36, 75	Clodius Neapolitanus	49
Al'ria Callimachi	71, 72	Κναξέβι, χθύπης, φλεγμώ, δρόψ.	48
Allatius not.	51		
ὁ τὴν Αλημασιωνίδα γράψας	19	Creophylus poeta scripsit Οἰχαλίας ἄλωσιν	61, 62
Anapaestorum ratio nunc demum ob-		Damascius περὶ ἀρχῶν MS. em.	3
servata	26	Demarchus apud Mal. pro Dinarcho	
Antimachus Colophonius	9, 63		
Judeus Apella	81	Demetrii Com. fabula Σινέλλα	38
Apoliodorus em.	19	Dinarchus poeta	72
Aristophanes Com. em.	21	Dionysius Halic. em.	72, 73
Arist. σχολ. not. 20, 23, 31. em. 53,	54, 64	Domninus Chron.	73
Aristoph. Grammat. em.	15	Empedocles em.	7
ΑΣ terminationem ubi servent Latini in Graecis vertendis, ubi mutent	77, etc.	Ennius em.	43
Athenaeus em. 9, 53, 55, 56, 60,	65, 68, 89	Ἐπίγοροι Homeri poema, vel Antimachi Colophonii	62
Attius poeta Trag. em.	27, 28	Epigramma falso inscriptum 53, em.	71
Auleas commentitius Tragicus pro Aeschylo	45, 69	Ἐπταεπάντιος Homeri poema.	62,
Βέδν, ζάμψ, χθώ, πλῆκτρον, σφίγξ,	48		63, 64
Εόττιος, Βούττιος, Βώττιος, apud Malelam pro Ερούττιος	71	Erasmus not.	21
Camerarius not.	91	Erotianus em.	25
Casaubonus Is. not. 46, 53, 56,	57, 89	Etymolog. M. not. 76, em. 55, 64,	
Kεπ. syllaba neque Graeca neque Latina	90	Eudaemon Pelusiota not.	88, 89
		Euphorion em.	59
		Euripidis Danae 14. em.	16
		Ἀλυμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος	18
		Stheneboea em.	20
		Κρήτες 22. em.	20

- Hippolytus δεσκενασμένος 81
 Iphigenia in Tauris em. 42
 In Eurip. Tragoediis perperam ponuntur Pasiphae 22
 et Europa 44
 Euripidis. Schol. em. 20
 Eustathius em. 55
Ηρικελαῖος deus Orphicus 3, 90
 Fulgentius Planc. not. et em. 72
 Galenus em. 57, 58, 59
 Gatakerus not. 46
 Grotius not. 15, 21, 24, 26, 66
 Gruteri Inscriptiones not. et em. 79,
 82
 Gyraldus not. 50
 Hamartolus em. 44
 Harpocration em. 67, 68
Ηεκατεύς Αβδερίτης deus Hellenista confitutus 13, 92, 93
 Hesiodus em. 61
 Hesiodi et Homeri certamen, em. 63
 Hesychius em. 15, 18, 32, 36, 38,
 54, 55, 60, 63, 65, 76, 77, 89,
 94
 Hesychii hallucinationes 34, 35, 36,
 37, 38, 39, 48, 55, 56, 65, 93,
 94
 In Hesychio παρεμβεβλημένα quae-
 dam 33, 34, 39, 94
 Homerus em. 75
 Horatius explicatur. 81
 Joannes Malelas. vide Malelas.
 Jonis Chii poetae tragicī aetas et
 scripta 50. et seqq. copiose.
 Jon Rhapson apud Platonem alias
 a Chio 50, 51
 Jonsius not. 51
 Liberatus Diaconus em. 87
 Lucretius em. 42
 Magnetis Comici fabulae 32
Ἀνδόν διεσκενασμένοι 32
 Malelas sive Malalas in casu recto,
 non Malela 77, et seq.
 Malelas em. 2, 5, 6, 12, 16, 45, 70,
 71
 Explic. 22, 43, 71
 Castig. 17, 33, 41, 42, 44, 69,
 70, 71, 72, 73, 74, 75
Μάρπτες, σφῆγξ, αλώψ, ξβυχθηδὸν,
 48
 Martianus Capella em. 94
 Menagius not. 50, 51, 62
 Meursius not. 40, 46
Μῆτης deus Orphicus 3
 Minos commentitius Trag. pro Jone
 45
 Nicias poeta em. 21
 Nonius Marcellus em. 27, 80
Νωπεῖσθαι vox Jonica 65
Ot et *v* inter se permutantur 75,
 76
 Omphale Jonis Chii fab. Satyrica
 56, 57
 Oracula subdititia Gr. Philosophorum
 ex MS^{to} hic edita et em. 7,
 8, 9, 10, 11
 Orpheus em. 2, 5, 6
 S. PAULI locus in Ep. ad Galatas
 em. et exp. 96, 97, 98
 Pausanias em. 61, 62
 Photii Patriarchae Lex. Gr. MS.
 15, 20, 36, 55, 61, 65. em. 16, 32
 Plinius em. 29, 79
 Plutarchus em. 15, 21, 76
 Pollux em. 15, 20, 35, 40, 46, 54,
 58, 76
 Porphyrius em. 28. ejus Fragmen-
 tum de *Κναξέβῃ* etc. ex MS. edi-
 tum et em. 49
 Priscianus not. 88
 Priscus Thrax de bello cum Attila
 85
 Proclus in Parmenidem MS. 3
 Prosper in Chronico em. 85
Φάνης deus Orphicus 3
 Quintilianus not. 80
 Julius Rufinianus em. 43
 Salmasius not. 48
Σαλμωνεὺς Sophoclis fabula Saty-
 rica 59, 60
Σάτυρος pro fabula Satyrica 15, 57
 Scaliger Jos. not. 21, 26, 72, 80
 Scal. Jul. not. 50
 Solinus em. 29
 Sophocles em. 46, 57, 58, 59
 Sophocles locus commentitius 12, 91,
 92
 Sophocles σχολ. em. 60, 61. explic.
 91
 Sophronis liber Θυννοθήρας 89
 Henr. Stephanus not. 76
 Strabo em. 57
 Suidas em. 53, 62, 63, 64, 69, 85,
 not. 52, 66, 93
 Novi TESTAMENTI editio gemi-
 na a Cl. V. Jo. Millio procuran-
 da 95, 96
 Thales apud Malelam pro Thallo 71
Θεμερῶπις 76
 Theognoti Canones de Orthographia
 MS. Gr. 77
 Theodosii Epitoma τῆς καθόλου
 Herodiani MS. 37

Theomis tragicus falso appellatus	Tzetzis Interpretatio Homeri allegorica MS. em.
pro Thespide	45
Theophanes em.	85, 88
Theophrastus em.	37
Thespis 46. em.	47
<i>Tοιαγμόλ</i> Jonis liber, vel Epigenis,
vel Orphei	68, 69
Varro em.	80
Vossius Ger. not.	43, 51, 62, 72,
	83
-

INDEX RERUM*).

b Partem posteriorem designat.

Abas Graeciae rex	112	Aelia nomen Hierosolymis ab Adriano	
Abares Hunnorum gens Constanti-		datum	365
nopolim veniunt	b 234	Aeneas ad Didonem profectus	206
Abbora fluvius	b 17	eius descriptio	133
Abburarsacius Persarum rex	b 13	Palladium a Diomede acceptum iu-	
Abgersatum Castellum captum	b 205	Italiam portat	212
Ablabius	b 240	Contra Rutulos bellum gerit	212
Achaeus filius Lapathi	100	Aeneadae qui, unde dicti	215
Achilles Thetidis filius	122	Aera Antiochena unde incepit	280
a Paride confossum	166	Aerae Alexandrinae initium	410
Achelous bellum Oeneo infert	208	Aeschines quando vixit	240
unde dictus Hippocentaurus	208	Aeschylus Athenarum rex	87
ab Hercule Polyphemo occisus	209	Aethra Menelai cognata	118
Achyron suburbia Nicomediae	b 10	Aetius quis, Attilam adoritur	b 59
Acmaeon Athenarum rex	88	Africæ rex et regina captivi Con-	
Acrisius Graeciae rex	104	stantinopolim adducuntur	220
Adami filiae Azura et Asua	2	Agamemnon dux contra Trojanos	113
Ejus sepultura in regione Hiero-		ab Aegistho et Clytemn. occisus	168
sol.	6		
Adriani Venationes urbs	366	Agenor Neptuni filius	34
Adrianopolis condita	366	Quaesitum Jō profectus	33
Aegaeus rex Thess. in mare se pro-		Agmen Immortalium	b 67
jicit	108	Agrippa gener Augusti	287
Aegyptii computandi per mens. igna-		eius Edictum	292
ri	25	Agrippianum balneum	287
suos praefectos occidunt	409	Agriculturæ leges docuit Bacchus	48
Aegialia Diomedis uxor vitiata	210		
Aelii Adriani Imp. descriptio	363	Ajacus descriptio	130
mors	366	eius oratio pro Palladio	139
Aelii Antonini Piī descriptio	366	Interitus	144
contra Aegyptios arma movet	367	Aides rex Molossorum	74
Legem latam ab Augusto de testa-		Alarichus Honorii hostibus se adjun-	
mento abrogat	368	git	b 46
Syngraphas fiscales comburit, obit		Thesaurum regium et Placidiam	
	368	avehit	b 46
Aelii Probi Imp. descriptio	400	Alamundarus Saracenus Syriam pri-	
bellum contra Gothos, Interitus ib.		mm depraedatus	b 170

*) Ab Hodio factus monstrat paginas Oxonienses.

Albania condita	213	stuprata	42
Albus Albanorum rex	215	Andromaches descriptio	133
Albinus Senator rebellis, imperator salutatus, interfectus.	384	Anganes rex Homeritarum	b 194
Aletes Corinthi rex	111	Antiochia a quo condita	32. 255
Alexandri Philippi filius	243	In terra gigantum sita	257
Alexandria ante Racustis dicta, ab eo condita	244	a Tigrane capta	270
Romanis quaecunque amiserant redit	246	Rom. Imperio subjicitur	270
Roxanen ducit	247	Terrae motu concussa, instaurata	313
eius descriptio	248	rursus	358
Barbarorum gentes subjugat	22	rursus	176, 7
	249	vastata a Phinea Judaeo	314, 15
Romano instructus exercitu	268	a Sanatrucio capta	353
Moritur	248	Coelesti igne correpta, instaura-	
Imperium ejus inter principes di-		ta	b 140
visum	249	rursus	b 142, 3, 4, 5, 6
Aleatores	40	rursus	b 126
eorum quidam blasphemii occisi	187	aliud ejus incendium	b 304
Altarcha qualis	376	Theopolis nominatur	b 177
quali habitu indutus	411	a Chosroë capta	b 222
Althaea ab Acheloo vitiata	208	columna et inscriptio ejus	344
Amandra vicus Lycaoniae	42	Ecclesia magna	b 3
Amazones a Graecis fusae	160	Antiochenses Persas noctu trucidant	354
Amantius quis, ejus visio	b 128	Templum Jovi Salvatori condunt	359
Amantius orientis comes	b 232		
Amasia urbs Ponticae ditionis		Antiochenses senatores pullati	b 146
terrae concussa, instaurata	b 183	Antiochenses captivi ab Alamundaro	
Ambrosius episcopus	b 43	redempti	b 198, 9
Amida Metropolis facta	358	Antiochus soter, nevercam duci	
Amicaliorum mos	228	Epiphanes	261
Amphion et Zethus expositi	55	Senaculum Antioch. extruit	262
ab Ordione educati	55	eius mors	264
reges Boeotiae constituti	57	Hierax	264
Amphion Lyricus	57	Grypi nepos	265
Amphithalis quali honore habitus	377	Evergetes, in Parthos arma mo-	
Amycus	95	vet	265
Amyca regio unde dicta	257	Dionicus Leprosus	266
Anaximander Philos. ejus placita		moriturus facultates suas legat	
	201	Romanis	272
Anazarbus urbs unde dicta	348	Nicomedis filius a Scipione victus	
motu terrae concussa	b 141		269
Anatolii Basilica ubi	b 61	tributarius fit	269
Anastasius Dicorus Imp. ejus	descr.	Chuzo magnus	b 41
	b 105	Antioipa solis sacerdos	53
Bellum infert Persis	b 114	vitiata in templo Solis	54
eius edicta	b 118	Enixa Amphionem et Zethum	55
visio	b 127	Antaeon quis	106
quaenam extruxit	b 128, 9	Antenoris descriptio	183
diem obit	b 129	Antiphantes	145
Anastasiopolis quae	b 115	Antigonus Poliorcetes	251
Anchialus urbs	b 124	occisus	252
Andas Indorum rex Christianus fa-		Antigonia condita.	252
ctus	b 157	Ab Atheniensibus habitatata	256
Andreas Lausiacus occisus	b 181	Eversa	256
Andromeda quae	45	Antonius Triumvir	280

contra Cleopatram missus	eius	Ariani et Christiani distincti	b 35
amore capitur	281		38
in Romanos arma convertit	282	Ariani ejecti	b 38
ab Augusto interfactus	283	ab illis Ecclesiae ademptae	b 221
Antoninus Verus Imp.	370	Ariadne Imperatrix Zenonis	uxor
ejus regnum et descriptio	370		b 99
Interfectus	370	Armatus contra Zenonem	missus
Antoninus Geta Imp.	389		b 88
ejus regnum et descriptio	389	Basiliscum Imp. prodit	b 89
interfactus	390	Occisus	b 92
Antinoe condita	366	Armenii rebelles subacti	
S. Anthimus	b 66	Arpanicis mons	b 181
Anthemius Rom. Imp.	b 74	Arsine urbs Ancyra dicitur	286
interfactus	b 83	Artaxerxes Assyriorum imp.	203
Anthemius Patriarchatu CP.	exutus	Mnemon appellatus	215
a Synodo CP.	b 221	Artabanus Syriarcha	374
Apamia condita Pella vocatur	259	Aruna Tarquinii Sup. F.	229
Aphronius Alitarcha	376	Ascanius Aeneae F.	214
Apotheoseos ritus	65	Asclepio neci datus	346
Apostolorum corpora sepulta	334	Ascum dux ab Hunnis captus	b 170
quando affligi a Judaeis coope-		Asius Philosophus	137
runt	318	Asiae unde nomen, antiquum	eius
Apollonius Tyan. ejus Telesmata	342. 3	nomen	138
quamdiu vixit	345	Aspar quis	b 56
Appio Patric. ab exilio rev.	b 132	interfactus	b 78
Apscal vir fortis occisus	b 203	Astronomiam quis adinvenerit	4
Arabia a Zenobia occupata	395	Astyanax Hectoris F.	157
Romanico imperio resubjecta	398	Astyages Persarum rex contra Ly-	
Arceuthas fluvius Japhtha dictus	254	dos bellum movet	193
Arcadius Constant. Imp. regnum		Asterius Patricius	b 146
ejus et mors	b 45	Atalanta quae	209
Ardeus Lydorum rex primus	191	Athenae post diluv. Att. sedes re-	
Ardens insula	280	gia	85
Ardazanes quis	b 67	Atheniens. quis leges dedit primus	
interfactus	b 69	87	
Ardaburius occisus	b 78	Athenais mulier quae et Eudocia	
Areopagus ubi situs	171	b 52	
Areobindus quis	b 67	ejus a fratribus fuga	b 53
Arethas Phylarcha	b 166	Theodosio juniori nupta	b 53, 4, 5
Argeus mons	43	Christiana facta	b 55
Argus Centumoculus dictus	84	Athenienses Antiochiam translati	256
Technicam occidenti monstravit		Athalerichus rex quis	b 198
	84	Atlas Astron. unde coelum gestare	
Argonautarum nomina	93	dicitur	84
illis oraculum de Trinitate et B.		Atridarum exped. in Troj.	122
Maria datum	94	Atticum diluvium	74
Illorum visio	95	Attica quam diu deserta	74
Colchidis vellus aur. surripiunt	97	Attalus Senator rebellis	47
Argivi Jd pro luna colunt	93	Attilae invasio	b 58
Agrippa Beneventum dicitur	211	Ejus superbus ad Theodosium Ju-	
Argyrus fluvius	407	niorem nuncius	b 59
Ariadne Minois filia	107	Fuga et mors	b 59
Aristophanes quando floruit	215	Augustus post Cons. regium impe-	
Aristoteles quando vixit	240	rium inducit	239
Arius	b 9	Cleopatram et Antonium vincit	
		aram primogenito deo extruxit	283

quas regiones subegit	286, 7, 8	in Limnas cum suis amandatus
illi datum oraculum de successore		b 90
sciscitanti	228	
Ejus tituli et descriptio	292	Basilius comes captus
mors	299	Bastagarius post baptismum Timo-
Augustus mensis ab eo institutus	239	theus dictus
Auleas poeta Tragicus	181	b 178
Aurum ejusque conflandi ratio in-		Bassus praefectura abdicatus
venta	22	b 180
Aureus deus quis	22	Belus
Aurea porta Antiochena	b 62	33
Aurelianii Imp. descriptio	396	Belisarius a Persis bis victus
Moenia Romae instaurat	396	b 175,
Aurelianios quos appellat	397	203
Interfectus	399	Magistratu exutus
Aurifodinae Pers. quando inventae	b 192	b 206
Romanis cedunt	b 192	quas regiones a Gothis diripiuit
Auxumitarum cum Homer. bell.	b 163	b 222
Eorum rex Christianae religionis		Bellerophon
rudimenta petit	b 164	102, 3
B.		
Baal quis	20	Beraea et Brincae urbes a Narsete
Babylonicae turris extruendae prea-		captae
fecti	72	b 239
Ejus vestigia ubi	13	Bessica gens
Babylon a quo condita	18	50
S. Babylas Martyrium passus	402	Biblus a Biblo extorta
Bacchus Dionysius et Nysius dictus	48	271
Carmine Magico mira efficit	48	Biblus statuas Antiochenas Romam
captus et vincetus	50	advenit
Boeotia a Lycurgo expulsus	52	271
Bacchae institutae	49	Blach Hunnorum rex
Bagula quis dictus	b 110	b 159
Balaneae ab Apamia divisae et pro-		Blasses Persarum rex contra Roma-
vincia factae	b 183	nos arma movet
Barsamanates ab Antioch. occisi	354	b 66
Basilicae domus quae	315	Boa Hunnorum Sabirorum regina se
Basilica Rufini condita, unde dicta		Romanis jungit
incensa	b 3, 4	b 159
instaurata	b 112	Bostra urbs ab Augusto condita
S. Basilii Epis. Caes. visio de Julia-		288
no	b 23, 4	Bosphorus urbs a quo condita, et
Basiliscus Patricius	b 80	unde dicta
a Zinzericho pecunia corruptus	b 80	b 161
Imperator fit	b 87	Botrys urbs ubi
Proditus	b 89	b 229
Imperatoriis insignibus privaturn	b 20	Bottia vicus
C.		
Cadmus Boeotiam occupat	45	Brennus dux Gall. occisus
Boeotos Phoenicum literas docet	46	236
Cadmia urbs condita	46	Briseis captiva
Caesarius J. Caesaris ex Cleop. F.		126
Caesarea urbs Cappadociae eadem		Brumalia cur instituta
cum Mazaca	189	228
Caesarium Antioch. conditum	278	Brutus filium suum occidit
Alexandrinum conditum	279	231
Cainus quaenam excogitavit	2	Brutus secundus Jul. Caes. jugulat
quo genere mortis occubuit	2	279

Ejus septemplices peccatum et poe-		245
na	3, 4	
Caii Caligulae Imp. descriptio	312	
mors	316	b 113
Calchas vates	123	b 65
Ejus descriptio	132	b 74
Calypso quae	153	293
Calandio Ep. Antioch. exterminatus		302
	b 91	336
Candace Indiae regina	247	Sub Domitiano
nupta Alexandro M.	248	340
Canis Sim. Magi loquitur humane	326	Sub Trajano
Canis Itali cujusdam mirificus	b 190	351
Capitol. Rom. a Gallis obsecsum	235	Sub Numeriano
Caput Charonium quid	262	402
Cappadocia Secunda a Prima divisa		a Valente pessime habiti
provincia facta	b 35	b 35
Amplificata et munita	b 125	multi interfecti
Romanico imperio subjecta	304	b 93
Carthago extorta	207	a Samaritis afflitti
Carthaginensis senatus captivus	269	b 180
Cari Imperatoria descriptio, et mors	401	Caesareae multi occisi
Carini Augusti descriptio	403, 4	b 232
mors	406	Indulgencia data
Cares subacti, civ. jure donati	401	Christianarum faem. ad Trajan. re-
Castor Leda filius	101	sponsio
Cassandrae descriptio	134	361
Cassius mons	253	Cicero quando floruit
Casus Inachi F. Amycen ducit	257	272
Castr. Anasarthum civ. jure don.		Cilicia prima a secunda divisa et
	b 178	provincia facta
Cecrops cur Διφνῆς dictus	85	b 69
Ejus lex pro Monogamia	86	Cinis ubi depluerit
Celeriani milites qui	230	b 79
Celer Illyricus vir fortis	b 115	Circe ejusque Philtrum
Census universus ab Agrippa prodit	292	149
Cepheus Persea occidit	45	Circensia instituta
Cerberus canis	75	218
Certamen Oenomai	219	Circus Antioch. a quo conditus
Enyalii	220	291
Cerycus Magistratu privatus	b 153	Circus incensus
Cestus Hymnus in laudem Veneris		b 109
	115	Cithaeron mons
Chamo quae regiones obvenerint	15	49
Chalca Constantinopolit. absoluta		Claudii Caes. descriptio
	b 221	317
Cherubim et Seraphim Jud. ad An-		Mors
tioch. portam collocantur.	337	392
Chiron Philosophus Thetidos pater	122	Claudii Apolliani descriptio et mors
Chlamydes apud Rom. in usu	38	315
Chronologi pro Historici	34	Claudiopolis condita
Chryseis ab Achille capta	125	37
Apollinis sacerdos	126	Cleopatra Reg. Aegypti
		251
		Jul. Caesaris amica
		279
		ab Augusto victa
		251
		eius descriptio
		282
		mors
		284
Clytemnestra Tyndari F.		Clytemnestra Tyndari F.
Agamemnoni nupta		101
Cum Aegistho consuetud. habet		101
nupta Aegistho		168
Coades Persarum rex		Cum Aegistho
eius literae ad Justin.		168
quo genere mortis occubuit		Coades Persarum rex
b 211		b 114
Coemeterium quid		eius literae ad Justin.
		b 185
Colossus Rhodi statua		quo genere mortis occubuit
		b 211
Colossenes qui		Coemeterium quid
		b 15
Columna Theodosii		Colossus Rhodi statua
		189
Colonisia statua		Colossenes qui
		189
Computatio per 12. menses incipit		Columna Theodosii
		b 117
Commodi Augusti descriptio		Colonisia statua
mors		b 113
Cometa barbatus		Computatio per 12. menses incipit
In Confusione linguae 72.		25
Conchyle quid		Commodi Augusti descriptio
		371
Consules Rom. primi		mors
		383
		Cometa barbatus
		b 132
		In Confusione linguae 72.
		12
		Conchyle quid
		36
		Consules Rom. primi
		231

quam diu Remp. ad ministrarint	274	Curius consul Rom.	266
Cono Fussiani F. Exepisc. Apamensis	b 107	Cuspis tormenti genus unde	59
Contentio inter Ulysem Ajacem et Diomedem	137	Cutzines Maurorum exarcha occisus	
Constantini M. descriptio	b 1	b 243	
a barbaris in occidente victus	b 1	Cuztis Damasci exdux captus	b 175
crucis illi apparentia et inscriptio	b 2	Cyclops quis	145
Christianus factus	b 2	Cygnus Priami F. Graecos adoritur	
quaenam extruxerit	b 3, 4, 5, 6, 7	ab Achille occisus	124
Ejus edictum	b 4	Cygnus alias, Ledam vitiatis	101
Primus ille corona gemmata usus	b 7	Cypri Antiochiam translati	256
Constans Senator occisus	b 47	Cyrus rex Persarum	194
Constantini Jun. regnum et obitus	b 11	eius cum Samiis bellum, mors	201
Constantis Imp. reg. et mors	b 12	Cyrus Patric. Clericus fit	b 64
Constantius Exocionita	b 12	Cyrrhestica regio	404
Ejus cum Persis bellum	b 13	Cyrillus Episc. Alexand.	b 60
interitus	b 14	Cyrillus Illyricianus	b 119
Constantius Comes Senator	46, 7	Cyzici terrae motus	364
Constantius Tars, Comes orien.	b 106	Cyzieenum Templum conditum	364
Constantiolus ab Hunnis captus	b 170		
Constantii Chlori descriptio		D.	
Constantia Cypri Metrop.			
Constantinopolis regia sedes Imper.		Dacia Parapotamia provincia facta	
Ro.	b 9		398
terrae motu concussa	b 66	Daedalus et mors ejus	105
iterum	b 96	S. Damianus neci datus	403
instaurata a Zenone	b 96	Damascenum templ. Chr. donatum	
penuriam panis passa	b 232	b 39	
defectum aquae	b 239	Damonius Antioch. submersus	b 80
pestem	b 224	Danae a Jove vitiata	89
terrae motum	b 231	Daphne urbs, eadem ac Heraclis	260
Conflagrationem	b 237	Daristhenorum dogma quid	
Luem	b 234	Darius Persarum rex	201
Corinthi terrae motus	338	eius cum Aethiopibus bellum	202
Corinthiorum reg. quam diu duravit	111	Deborius Philosophus	344
S. Cosmas neci datus	403	Deiphobi descriptio	132
Cotyaeus urbs Phrygiae Salutiferae	b 64	Dei quinam olim appellati	6
Chozroes Persarum rex	b 211	Deianira unde nata	208
eius literae ad Justin.	b 212	Herculi Polypheimo nupta	208
Fratri caput amputat	b 212	Democritus Philos. et ejus scripta	
eius cum Justin. induciae	b 212	104	
Cranaus primus Maced. rex	204	Demosthenes quando vixerit	215
Cretae terrae motus	322	Demetrius vicius	253
Cretenses mendaces	108	Demetrianus Seleuci f.	264
Antiochiam translati	256	Desius mensis, idem ac Junius	116
Croesus Lydorum rex	124	Deucalien diluvii particularis historiam sribit	85
superbae ejus ad Cyrus literae	195	Dianae aedes in Tabloparochium mutata	b 40
illi oraculum datum	197	Dido in Libyam fugit	207
victus et captus a Cyro	199	Didii Juliani descriptio	382
Crucis imago in coelis	145	mors	383

Diomedes Argivorum rex	210	Electra Plesionae f.	121
ad Troj. bellum profectus	210	Electra soror Orestis	170
reversus a primoribus a regno re-		Eleutherius seditiosus occisus b	112
pellitur	211	Elpe Polyphemi F.	148
Diospolis quae	290	ab Ulyssis socio Lione ablata	149
Dioscuri qui	302	Emessae jus Metropol. datum	b 42
Dionysius Areop. fit Christianus	324	Emisa urbs	391
Epiac. Athen. constitutus	325	Emmali Saltatores	b 189
adversus Graecos scribit	325	Enathus Romanorum socius	392
Diocasareae terrae motus	347	Encaenia Mag. Eccl. Antioch. celeb.	
ejus varia nomina	348	b 222	
Diocletiani descriptio	406	Endymionis Philos. somnium	72
Diogenianus Patricius	b 132	Enochus translatus	8
ejus mors	ibid.	Enyalius qui	220
Diomedes silentarius	b 167	Ephesi terrae motus	317
Dirce uxor Lyci Argiv. regis	55	Ephesinum reg. quam diu duravit	136
Tauro distracta.	57	Epimetheus Musicae autor	85
Dirce fons unde	57	Epiphania condita	262
Divisio Gentium	14	Epirus nova a vet. divisa et provin-	
Domitiani descriptio	340	cia facta	b 42
mors	346	jure Metropol. donata	b 42
eur in coelum raptus dicitur	346	Eriboea Tydei mater	207
S. Domitius in spelunca habitat		Erigone f. Aegisthi se occidit	168
b 16		Ericopeus vox	91
ejus responsio ad Julianum Apo-		Erythrius Senator	b 148
statam	b 16	Esdras libros sacerdot. ex memoria	
Martyrium	b 16	sua reparat	204
Domitianopolis condita	346	Eteocles occisus	63
Doras urbs Anastasiopolis vocata et		Ethnicorum tempa eversa	b 39
muro cincta	b 115	Euchais Ponti urbs	b 91
Dorotheus Militiae magister	b 209	Eudocia mortua	b 58
Draco fluvius idem qui Orontes	44	Eudoxia ejus filia	b 55
Draco primus Athen. legislat.	87	Eudaemon Antioch. praefectus	b 214
S. Drosoina se in ignem injicit	362	Magistratu privatus	b 216
Dictys Cretensis historia in arcula-		Eugenii regnum et mors	b 34
reperta	322	Eulalius quis, ejus testam. et mors	
Dynas Hecubae pater	121	b 171, 2	
Dynastia Aegyptiorum prima quam		Euphratesia a Syria divisa	b 3
diu duravit	242	Euphemius Patr. CP. abdicatus	b 116
Macedonica quam diu	243	Euphrasius Antioch. Patr.	b 138
Dyrrachium urbs terrae motu con-		Eurystheus Laced. rex	111
cussa	b 141	Euripides quando floruit	204
Epidaurus vocata	b 141	Europa Agenoris f.	8
 E.		a TAURO abducta	35
		regionibus Europaeis nomen fecit	
		35	
Ecclesiae Orthodoxis redditae	b 38	Europa a Thracia se juncta	338
Ecclesia Alexand. a Theodosio con-		Europa flumen	100
dita	b 60	Eusebius Ep. Cyzic. occisus	223
Edessa terrae motu concussa	b 141	Eusebii Argentarii conspiratio	b 242
Antiochia Mixobarbara	appell.	Eutychius patriarcha	b 243
a quo condita	b 142	Enarath Persarum rex regiones Rom.	
Eetion rex Lynnesi	125	invadit	b 199
Elda Lamechi uxor	3	Exocionitae iidem qui Arriani	b 12
		Exterminatio Antioch. constituta	
		b 207	

F.

Factionum Rom. distinctiones	222
Faelicius comes Orientis	b 4
Fanum Serapidis solis ab Alex. cond.	244
occlusum	b 46
Fanum Jovis Olympici	372
Faunus idem qui Merc. ejus inventa,	
Deus aureus dictus, et ab Aegyptiis adoratus	22
Misremo in Aegypto succedit	23
Februarius Senator caesus et Roma	
ejectus	238
ab illo mensis dictus	238
Festa Anathematum	138
Festum in Campo Martio	218
Festum Theophaniorum	b 43
Filii dei in libro Gen. qui	6
Floriani Augusti descriptio	399
Mors	400
Flavianus patr. Antioch. relegatus	b 116
Follerales nummi qui	b 117

G.

Gabala motu terrae concussa	b 88
provincia facta	b 183
Gainas rebellis occisus	b 44
Galatia unde dicta	286
Galbae descriptio, et mors	333, 4
Gallus flumen	286
Galieni descriptio et mors	394
Galatia prima a secunda divisa provincia et Metropolis facta	b 43
Galli a Romanis victi	233
Brenno duce Romam invadunt	235
Ganymedes Trois f.	98
a Tantalo oppressus	98
mors ejus et Epitaphium	99
unde raptus ab aquila fertur	99
Gargazi mons	b 93
Gelimer quis	b 197
S. Gelasini visio et martyrium	
S. Georgius Cappadox martyr	402
Gesius frater Eudociae	b 55
Gigantes unde nati	7
Gigantea mulier	b 133
Gilderichus magistratu priv.	b 153
Gindaropolis Syriae primae urbs	b 188
Githillia urbs Maritima	100
Glaucha igne consumpta	45
Glauci descriptio	133
Glom Hunnorum rex	b 160
Gobbororum Castellum	b 200

Godilas captus ab Hunnis fugit	b 170
Gorgon quae	41
igne absumpta	45
Gortyna urbs Cretae	107
Gratiani descriptio	b 36
mors	b 38
Graeci Geneathliogiam unde accepte	18
nefas putant vim illi inferre qui cum ederunt	104
eorum regnum Peloponnesiacum	
quam diu floruit	105
eorum in Troj. expeditio	123
eorum Primatum et navium in Troyanos profection catalogus	136
eorum literae inventae	70
Libri religiosi et simulachra combusta	b 237, 8
Graecae religionis professores persecutionem passi	b 184
Grepes Herulorum rex Christianus factus	b 154
Grod Hunnorum rex	b 160
Christianus fit	b 161
occisus	b 162
Gundabarius quis	b 83
H.	
Haeresis Nestoriana	b 116
Hannibal Afrorum dux	267
Italiae partem vastat	267
a Scipione secundo victus se veneno interficit	269
Heberus lingua sua in confusione non privatus	11
Hebrei ab Hiberio	12
Hebraea lingua ab Adamo usurpata	12
Hebraicae literae excogitatae	4
Hectoris et Heleni descriptiones	132
Hectoris mors	155
Hecubae descriptio	133
mors	135
Hecates templum subterraneum	408
Heliopolis urbs Aegypti	72
Helena Ledae filia	101
a Paride rapta	119
Helladici qui	83
Helena mater Const. M.	b 5
Helenopolis (Suga olim) unde dicta	b 10
civitatis jure donata	b 10
Terrae motu concussa	b 96
Helenoponti provincia	b 10
Heliopolitanum templum	366
Hercules Tyrius et purpura ab eo inventa	36
Hercules Heros	93

Antaeonem vincit	106	Jason quis	93
Hercules Theb. Jove Pico et Alcme-		Icarus, eius mors	106
na ortus	205	Iconium a Perseo conditum	42
Augen dicit	205	Idomenei descriptio	130
Italiae imperat	205	Idololatria abolita	68
eius ad Gades statuae	205	Ignis Aeternus	44
Hercules Polyphemus Acheloi patrem		Ignis in caelo apparet	b 233
interficit	208	S. Ignatius martyrum passus	360
Unde dicitur cornu Acheloo avul-		Ilium conditum unde dictum	97
sisse	208	Ilia mater Rom. et Remi	226
moritur	209	a milite compressa	226
Heracides quando vixit	204	Illus rex Phrygiae	99
Herodotus quando floruit	204	Illus patricius occisus	b 102
Heraclea condita	339	Inachus Argiv. imperator	31
Heraclis urbs eadem ac Daphne	260	Indarazar Manichaeus Episc. occi-	
ab Hercule Mysta condita	260	sus	b 178
Hermogenes Scytha	b 179	Indici regis habitus, descriptio	b 194
Hexastoon ubi	388	Indorum rex socius Romanus	b 194
Hiero solymae quam diu desertae	204	Indi a Baccho victi	49
ab Antiocho vastatae	264	Inscriptio Ecclesiae Antioch.	b 13
a Vespasiano	336	Interpretes 72	250
Aelia vocatae	365	Jocasta Oedipo nupta	61
Hierapolis urbs	b 17	D. Johannes ab exilio revoc.	349
Hierum ubi	b 162	Joh. Gibbus militiae magister	b 105
Hippolytus Privignus Thesei	109	Joh. Isthmeus Chym.	b 109
diris devotus	110	Joh. Paphlagon	b 116
mortuus	110	Jonitae qui	33
Hippodamia eadem ac Briseis	126	Jo a Jove Pico rapta	31
Hippodromi figura	221	Ejus fuga et mors	31
Homerus poeta	183	Jopolis condita	31
Homeritarum cum Auxumitis	bell.	Jothor Graecorum pontifex	76
	b 163	Joviani Imp. regnum	b 25
Honorii regnum	b 45	obit	b 28
mors	b 48	Iphigenia victimia destinata	123
Honorias pars Bithyniae provin. fa-		Aulide vivit	173
cta	b 69	Irenaeus Penta. comes Orien.	b 113
Hunni Gothique Europam populati		Irenopolis Ciliciae urba	b 40
	b 120	Isaacius conspirator	ibid.
Hunni Sabiri regiones Rom. invadunt		Isiodus quid invenit	70
	b 124	Isocrates quando vixit	214
Scythiam et Mysiam occupant		Isocasius Phil. Paganismi accusatus	b 76
	b 170	in Christianorum album refertur	
victi	170		b 78
Thraciam invadunt	b 235	Israeliticus pop. a Cyro cum sacris	
Hypasius Philos. quae invenit	214	eorum dimissi	199
Hyperberetaeus mensis idem	cum	Jubalus quae excogitat	83
Oct.	298	Judeorum a captivitate reditus	200
Hypaethrum Caesarium	376	a Graecis Antiochenis occisi multi	
Hypatius imp. creatus	b 217		315
occisus	b 218	a Caligula	316
Hypatia viva combusta	b 60	eorum fatalia tempora incipiunt	
			319
I.			
Jamblichus Philos. quando vixit	414	a Nerone strati	332
Jannes et Iambres magi	76	Contra Christianos conspirant	b 231
Japheto quaenam regiones obvenie-		Julius mensis unde	239
runt	16		

J. Caesar unde dictus	274	Lamechi duo	8
Triumviratu exutus	275	Lamechi Caino orti peccatum et poena	8
In Romanos arma sumit	275	Laomedon rex Ilii	107
Roma capta Senatores occidit	276	Laodicea a quo condita et dicta	253
Contra Pomp. arma movet	276	Eversa	386
ejus regnum	277	Jure Metropol. donata	387
Leges Romanis ponit	277	Laodicenses Septimii dicti	388
interfectus	279	Latini olim Scitini dicti	205
Julianus Apost. Imp.	b 14	Latinus rex interfectus	212
unde Apostata dictus	b 14	Lavinium conditum	214
ejus in Persas exped.	b 17	Lausus Bithyniae praefectus	285
visio per somnum	b 15	Leda Thestii filia Tyndaro nupta	100
oratio ejus Misopogon	b 15	a Cygno vitiata	101
ejus classis quanta	b 17	ejus partus Tergeminus	101
mortuus	b 21	Leges veteres Constantin. collectae	b 183
Julianus Latro Tyrannus occisus	b 180	Leius mysta	262
Julianici aurigae Christiani mors	b 243	Lenones circumforanei Antioch.	b 173
Juno quaenam	19	Leontius Philosophus Athen.	b 52
Jupiter Picus sororem ducit	19	ejus testamentum et mora	b 53
occidenti imperat	21	Leonis Magni regnum	b 75
Jupiter Asterius	118	ejus jussa de die Domin. servando	b 78
Casius	253	excionitas persecutus	b 79
Ceraunius	254	ejus literae ad Athemium	b 82
Bottius	255	Leontia filia Leonis M.	b 83
Justasas rex Samaritanus occisus	b 93	Leo Jun. Imperator	b 84
Justinus imperator	b 131	obit	b 85
ejus descriptio	b 131	Lepidus Triumvir	280
literae ad Coadem	b 137	Lex contra inceptum a Persis lata	19
Morti occumbit	b 150	Libya Pici Jovis filia Neptuno nupta	33
Justinianus Imp.	b 147	Libya regio unde dicta	221
ejus descriptio	b 151	Libanius Sophista Antioch.	b 14
Prasinæ factioni studet	b 152	Linus D. Petri successor	320
ejus edicta	b 158, 163	Lithoprosopus mons	b 229
Bellum cum Persis gerit	b 199	Livius cum vixerit	277
ejus literae ad Chozroen regem		Lomnas rex	186
Pers.	b 212	Longinus qui	b 97
Imperatoriis insignibus privatus	b 216	Lous mensis	373
ejus Institutiones sacrae	b 220	Lucullus contra Tigranem missus	228
ejus statua	b 225	Lucii Pertinacis regnum et descript.	
contra eum conjuratur	b 240	mors	382
Justinianopolis urbs unde dicta	b 154	Lucretia violata	229
Juventinus Martyrium passus	b 15	Ludus equestris a Romulo institutus	224
Juvenalia faemina	b 95	Lupae quaedam mulieres sic dictae	
L.			
Labyrinthus regio	108	Lycurgus vir sapiens	52
Laconia a Lacone dicta	100	Lycus Argivorum rex	53
Laconides pulcherrimae	100	bello moritur	58
Lacedaemonium regnum eversum	111	Lycaon ab Achille occisus	164
Laius Thebanorum rex	59	Lycia a Lycaonia divisa	b 69
interfectus	61		
Lamechi uxores Elda et Sela	3		

Lycocranitae qui	b 179	Persas vincit	408
Lydii regni duratio	194	obit	413
Lynceus bellum Danao infert	82	Maxentii regnum et descriptio	ib.
Lytagus urbs Syiae	b 42	Maximi imp. regnum descriptio et mors	
M.			
Macedonici regni duratio	249	Mauzanitarum regio	b 19
Macedonia Rom. Imp. subjicitur	266	Mausoleum Eudociae ubi	b 58
Macedones Antiochiam translati	257	Maurianus Comes vates	b 103
Macedonia secunda provincia facta	338	Mauritani Africae regiones occupant	b 243
Maccabaei interficti	264	Maurisii victi a Theudericho	b 197
eorum reliquiae ubi sepultae	264	Mazabda vicus, postea Laodicaea	258
Macedonius curator	b 172	Medi unde dicti	14
Magia a quo inventa	18	Medea a Jasone abducta	97
Magi	296	Medusa quae, truncata a Perseo	41
Magistratus Christiani Constantino- poli praepositi	b 9	Meerdotes bellum contra Rom. mo- vet	351
Majorinus Senat. Romanus	b 83	diem obit	351
D. Mamas	b 80	Melantium mons Amanus quoque di- ctus	179
Manumissionis ritus	232	Melantia fluenta	179
Manlius Capitolinus Gallos vincit	233	Meleager quis	208
ejus bona direpta	234	aprum Calydonium occidit	209
respub. illi soli administranda da- tur	236	moritur	209
Manichaeus Cerdus qui	399	Memnon Indorum rex, et mors ejus	162
Manichaei poenis affecti	b 148	Menelaus dux Graecus	113
illis sua Haeresis indulta	b 212	ad Priamum contendit Helenam petens	122
Manichaei Bundi dogmata	410	Menetes Legopolis rex	126
Mars qui	20	ab Achille interfactus	126
Marsyas Philosophus mente captus in fluvium se injectit	93	Mensium Macedonicorum nomina	219
Marsyas amnis unde	93	Menses Syrii Macedonicorum nomi- nibus dicti	257
Marcion Manich. dogma spargit	365	Menas qui	b 111
Marci Antonini Imperium	368	Menas Patriarcha Constantinop. a Papa excommunicatus, restitutus	
ejus regnum et descriptio	368	b 226	
Lex ejus	369	obit	b 230
interitus	370	Meropes unde	13
Mariades Magistratus Antioch. occi- sus	39	Mercurius quis	22
Mariana uxor Valentini. proscripta	b 33	Mercurius Trismegistus	29
Marciani Imp. regnum et descriptio	b 73	ejus opinio de Trinitate	29
Ejus edictum	b 74	ad Aesculapium de divina natura	
Martyropolis	b 154	Merionis descriptio	130
S. Marinus Martyr	b 187	Meran	b 174
Marcellus captus se occidit	b 241	Mesopotamia provincia facta	358
Maximianopolis terrae motum passa instaurata, Constantina dicta	b 10	Minos Europae filius Athenis bellum infert	105
Maximianus Martyr	b 15	Minotauros unde dictus	106
Maximus Senator rebellis	b 47	Minoi in regno succedit	107
Maximiani Imp. regnum et descrip- tio	413	e Labyrintho extractus et occisus	
Alitarcha fit	ib.	Minos Tragoedus quae invenit	181
Ioannes Malalias.		49	

Modestus Magistrianus	b 82	Nycteus rex Boeotorum	53
Monarcha Orientalis occisus	b 126	Nycteparchus, officium ejus	b 111
Mons ferreus	b 182	Nyssa urbs unde dicta	b 177
Montes aurei ubi	b 192	Nyssaei altaris inscriptio	b 177
Mopsuestia urbs Ciliciae	b 14		
Moschianorum porticus	b 236	O.	
Mothon urbs	b 11	Occidentis Jovis Pici tempore descrip-	
Mugel Hunnorum rex	b 162	ptio	21
Mulier fatidica Atheniensis	b 224	Ochus Artaxerxis filius	241
Mundus socius Rom.	b 186	Aegyptios populatus	241
Myrmidones Bulgari dicti	122	Odoacer occisus	b 95
Myra urbs Lyciae	b 69	Odyssus urbs	b 119
		Oedipus Laii et Jocastae fil. exposi-	
		tus	59
		a pastore eductus	59
Narses Gothos vincit	b 230	unde nomen cepit	60
Nazorei et Galilaei Christiani dicti	318	Sphinga occidit	61
Nebrodus gigas	18	Matrem ducit	61
Genethliologiae peritus	18	Thebanorum rex creatns	61
Magiae, Astronomiae et Astrolo-		mors ejus	62
giae Persis autor	18	Oeneus Aetolorum rex	207
a Persis Orion dictus	18	Oenomaus, qui certamen invenit	219
Nectanabus Aegyptius Imp.	241	interfectus a Pelope	220
cum Olympiade Alexandri M. ma-		Ogygis diluvium Atticum	74
tre concubuisse per illusionem		Olivae frons Meleagri tutela	210
fertur	242	Olympicum certamen institutum	112
Nemea certamina Baccho sacra	194	Olympias Alexandri M. mater	246
Nemesi templum sacram	407	Olybrius rex Romae, obit	b 83
Neronis Imp. regnum et descriptio	323	Oraculum datum Thuli de Trinitate	27
veneno interfectus	333		
Nervae Augusti Imp. regnum et de-		Perseo	42
scriptio	347	Pharaoni	79
mors	349	Argonautis de Trinitate et B. Ma-	
Nestor senex	122	ria	94
Nestorius quando floruit	b 69, 70	Priamo de Paride	114
Nicomedes et Nicanor Asiae praefec-		Romulo	217
cti	252	Croeso	197
Nicomedia terrae motu concussa, in-		Augusto	298
staurata	335	Oresti	169
Nicopolis terrae motum passa	347	Oreates Agamemnonis natus	169
instaurata et Nerva dicta	348	insanus matrem occidit	170
Nicaea terrae motu labefactata		victima destinatus ab Iphigenia	
	b 36	173	
Niceas occisus	b 180	quo signo sorori notus	176
Niger Senator orientem domat	386	cum illa Aulidem fugit	177
Niger imp. victus et occisus	387	drapetes ab Antiochenis dicitur	181
Ninus Saturni filius Syriæ rex	20		
Matrem ducit	20	Orgya quae, majumae dictae	374
Nisibis urbs	b 17	Orion quis	18
vicus Nisibenus	b 27	Orontes Typhon et Ophites dictus	
De Noa	9, 10		252
Novellae constitutiones Justiniani		Orpheus quando floruit	88
	b 163	quaenam docet	88
Numeriani Augusti regnum et descri-		ejus carmina	88, 92
ptio	401	ejus dicta de mundo	89
		Trinitatem agnovit	91

Orthodoxi affliti	b 138	Gorgone sua occaecatus interimitur	45
Osdroes Armeniae rex	352	Persae unde dicti	43
Osdroina urbs	358	Magog et Magusae dicuntur 18 unde Magiam et Astronomiam dicerunt 18	
Ostry Thraciam depraedatus	b 79	fusi a Romanis b 189 eorum in Romanos conspiratio b 193	
P.			
Palamedes quae invenit	129	victi b 208	
Palladium ablatum	141	foedus cum Romanis ineunt b 219	
in foro Antiocheno ponitur	b 6	eorum sub Maxentio invasio 414	
Palatia unde dicta	213	Persa Ztathio bellum infert b 153	
Palæstina provincia facta	b 5	Persarmeniae regiones Romano Imp. adjectae	
terrae motu concussa	b 229	Perithous a Tricerbero laniatus 75	
Palmyrae urbis fundator quis	b 152	Pericles quando vixit 214	
Paltus urbs et Gabala provincia facta	b 183	Perittius mensis qui 265	
Panduristæ	227	Perozes Persici regis filius b 174	
Panemus idem ac Julius mensis	373	Pessinuns urbs b 43	
Panis perpetuus qui	381	Pestis Constantinopolitana b 232	
Panes Palatini	b 9	Petrus Paramonarius S. Euphemiae Episc. Antiochensis constitutus b 86	
Paris Priami filius Alexander dictus	114	Euchaita relegatus b 91	
ab Agricola educatus	114	restitutus b 91	
Panegyrin in Venerem componit	115	D. Petri descriptio 380	
unde fabula de tribus deabus	113	Pharaoh Maracho Aegypti rex 30	
Helenam abreptam Trojam vehit	119	Petissonius, Comoedus 76	
eius descriptio	133	illi datum oraculum de deo 79	
Parmenius torrens	301	eius tabula lapidea 79	
Parathemaspates contra Romanos profectus	352	Phaedra Thesei uxor 108	
Persarum imperator fit	357	a viro amota 110	
Parium urbs conditum	115	se interimit 111	
Pasiphae uxor Minois	106	Philoctetis descriptio 130	
D. Pauli descriptio	331	Phineus Judaeus Antiochiam vastat 315	
Paulus Macedonicus occisus	267	interfectus 316	
Paulinus quis	b 51	eius caput in Orontem injectum 316	
interfectus	b 57	Philoxenus ab exilio revocatus b 132	
Paulus Patriarcha moritur	b 138	Phocas Patricius b 146	
Paulus Constantiop. conjurator captus	b 241	Phoenicia quae et unde dicta 36	
Pelops Graeciae rex	104	Phoenicia Libanesis a Maritima divisiva et provincia facta b 39	
Peloponnesus ab illo condita	104	Phoenix primus purpura indutus 37	
Pelena dicta	16	Phoenices arte in tinctoriam inveniunt 37	
Pelagius Patricius occisus	b 103	Phorbantes rex Lesbi occisus 125	
Pentheus filius Agaves	50	Phrygia salutaris provincia facta b 9	
cum Baccho pugnat	50	Phryx patricius b 121	
per insidias interemptus	51	Pilatus a Nerone truncatur 331	
Penthisilea quae	159	Pisistratus dux Lydorum 193	
interfecta	161	Planetarum antiqua nomina 27	
Perseus Jovis Pici filius	40	Plato agnoscit Trinitatem 240	
Persas docet Medusaea mysteria	43		
ignem aeternum in Persida fert	44		
arbores Persicas serit	43		

Placidia soror Gratiani Imperatoris	b 37	ab Iphigenia hospitio exceptus	176
rapta ab Alaricho	b 46	Pylae ubi	b 89
Plutarchi Philosophi de diis opinio	67	Pyrrhi descriptio	131
Plutarclius Christianus Syriae praefectus	b 3	eius ad patriam redditus	167
Polynices ab Eteocle occisus	63	Pythagorae Samii placita	201, 2
Pollux Ledae filius	101	quando floruit	204
Polymnestor quis	128	Pythium certamen Apollini sacrum	194
Polydorus Priami filius	128		
Polyxena ab Achille amata	165		
eius descriptio	134		
Polyphemus quis	145		
cur tres oculos habere fertur	148		
cur ab Ulyssse inebratus	148		
cur occaecatus	148		
Polydamus rex Phoenicum	161		
ab Ajace occisus	163	Ravenna urbs	b 46
Pompeius M. Tigranem vincit	270	Recimer quis	b 81
quas regiones subegit	270	interfectus	b 83
a Julio Caesare interemptus	270	Redemptorium Antiochense quid	301
Pompeiopolis terrae motu concussa	b 168	Regum formula, jussimus et sanc-	
instaurata	b 168	vimus, unde	217
Pondera mensurae et limites inventa	2	Remus a Lupa eductus	226
Pontous Senat. Romanus praedives	314	interfectus	217
Pontus Ptolemoniacus ubi	332	eius statua motuum civilium seda-	
Pontus Hemitontus vocatur, provin-		trix	217
cia fit	b 39	Rhodius colossus erectus	189
Porphyrius Syriae praefectus	b 93	Rhodii Colossenses dicti	189
Priamus IIII rex	113	Rhodus terrae motu concussa	242
oraculum illi de Paride datum	114	Rhodanus vir potens, praefectus	b 32
eius descriptio	130		
mors	136	Rhosus urbs a quo condita	253
Principes insulae	95	Rogathinus Cutzinem occidit	b 243
Proetus Graeciae rex	102	Romulus a Lupa nutritus	226
Proserpina a Tricerbero laniata	75	eius Alphabeticum convivium	217
unde a Plutone raptam dicitur	75	illius oraculum de Remo	217
Prometheus grammaticus	84	Romani unde	216
unde homines fingere dicitur	85	fines suos proferre incipiunt	293
Procla Pilati uxoris	309	ad Indorum regem Legatos mit-	
Procopius quis	b 67	tunt	b 194
Proclus Philosophus Antiochenensis	b 120	Romanum cum Persis bellum quam	
diem obit	b 124	diu duravit	b 199, 200
Probus patricius accusatus	b 171	Roma a Gothis capta	b 226
Proclianus interfectus	b 175	Rufinus Syriae praefectus	b 4
Ptolemaeorum series	250		
Ptolemaeus Secundus et Philadel-			
phus distincti	250		
Pulcheria Augusta	b 51		
mortua	b 75		
Pygmalion Sichaenum occidit	207		
Pylades Orestis socius	173		

S.

Sabinae virginis raptae	225
Sabborarsacius Persarum rex	b 19
Sacrae Scripturae translatae in Graec.	250
Sala filius Cainan tabulas Egregiorum in Chaldaea exscribit	10
Saltatoria ars inventa	214
Salustius quando vixit	272

Salamine terrae motu concussa, in-		eius puerperium	48
staurata, et Diopolis dicta	296	Serucus filius Ragavi Idololatriae au-	
Salamias motu terrae concussa	415	tor	63
instaurata	ibid.	Sergius Diaconus	b 206
Constantia dicitur	ibid.	Sergius laesae majest. postulatus	b 240
Sampsigeramus Veneris sacerdos	391	b 240	
Samosata Ephratesiae urbs	b 17	Sethus literas Hebraicas et Astrono-	
Samaritanorum a Romanis defectio	b 180	miam invenit	4
victi sunt	b 181	eius lapideae tabulae	5
Samaritae Coadi contra Rom. auxi-	b 192	deus appellatur	6
liantur		Severi Imp. regnum et descriptio	
Sanatrucius Meerdotis filius	351	383	
contra Romanos profectus	352	mors	389
a Trajano captus et interfectus	357	Severus Patriarcha Antioch.	b 132
Sappho Poetria	87	Sibylla Cumaea	229
Sapores Persarum rex Syriam et		Erythraea	97
Antiochiam vastat	391	Sicyoniorum respublica a sacerdoti-	
eius copiae profligatae	392	bus administrata	83
interficitur	392	Sicyonii Helladici dicti	83
Sardanapali luxuria mors et Epita-		Sichaeus interfectus	206
phium	21	Sidon urba a quo condita et dicta	
Sarabarus rex Persarum	b 3	69	
Saramannus fons	363	Silpius mons	32
Saturnus Gigas Orientis Imperator		Silvanus Comes	b 27
quae excoxitat	19	Simon Magus et ejus Canis	326
Scamander fluvius	161	eius miracula et mors	329
Schisma Antiochenum	b 133	Simnonium ubi	329
Scirti milites Bacchi	50	Simmas dux Rom.	b 202
Scipio Consul Rom. Carthaginem di-		Sindus mons	5
ruit	268	Smyrna terrae motum passa	317
Scipio secundus Hannibalem et An-		Socrates quando vixit	204
tiochum vincit	269	Sol Aegypti rex	26
Scirtus fluvius	141	Solis longa defectio	193
Scriba quali honore habitus	377	Solon Philosophus quando floruit	194
Scythopolis urbe unde dicta	179	Solennia Daphnes qualia	b 111
a Samaritis combusta	b 180	Sophocles quando vixit	204
Scytha in Persida translati	28	Sosibius Antiochenus Romae	obit
Parthi dicuntur	28	290	
Sebastianus Senator rebellis	b 47	Sostres Aegypti rex	28
Isaurorum dux creatur	b 174	quas regiones subegit	28
Sela Lamechi uxor	3	Sosthenium fanum ubi	96
Seleucus Palaeopolis dicta	180	Sphingis descriptio	60
a quo condita	254	mors	61
ab Isauris vastata	b 66	Stephanus Episc. Antioch. occisus	b 91
Seleucus tricator Asiae imperator		Stephanus praefectus Caesareae oc-	
	252	cisis	b 232
eius uxores Apame et Stratonica		Stellarum discursus	b 219
	253	Stheneboea uxor Proeti regis	102
in Perside LXXV. urbes condit		Antia dicitur	102
	259	Bellerophonem falso accusat	102
mors ejus et Sepultura	261	Strophius Orestis socius	169
Semo quae regiones obvenerunt	14	Strategium a quo conditum	245
Semiramis Saturni uxor Rhea dicta		Suga urbs	b 10
	19	Sulphur vivum quid	b 124
Semele Cadmi filia	47	Sunica dux	b 189

Persas superat	b 189	Theodosius Imp. Rom. Christianus	b 37
Surenas quis	b 26	Ecclesia interdictus	b 43
Susianum castrum Justinianopolis di- citur	b 179	eius mors	b 44
Syche urbs Neapolis dicta	84	Theodosius Jun. Imp. Rom.	b 49
Sycae urbs	b 120	Factioni Prasinae studet	b 50
Synagogae Judaeorum incensae	315	eius de Prasinis edictum	b 50
Synodus Nicena contra Arium	b 9	nuptiae cum Eudocia	b 55
Synodus a Theodosio vocata et quae in ea agebantur	b 41	Theophilus Bithyniae praefectus	b 76
Ephesina contra Nestorium	b 70	Theuderichus Consul Rom.	b 90
Chalcedonensis	b 73	contra Zenonem arma capit	b 94
Constantinopolitana ab Agapeto Epi- scopo Romano convocata	b 221	Arianismi sectator	b 96
Synodica Papae Romani	b 238	Theodosius Augustalis interfector	b 119
Syria pro Judaea	12	Theocritus comes occisus	b 181
unde dicta	36	Theodotus praefectus	b 139
Syriaca lingua pro Hebraea	12	Theodorus Teganistes	b 139
Syrus Agenoris filius	33	Theodora Augusta crucem gemma- tam Hierosolymam mittit	b 148
Arithmetican docet.	39	Lenones circumforaneos prohibet	b 174
T.			
Taciti Augusti Imp. regnum, descri- ptio et Mors	399	Ecclesiastis multas locupletat	b 174
Taizanes Sarazenus	b 198	diem obit	b 227
Tantalus Mycenarum rex	98	Theocritus Episc. Caesariensis	b 234
Tarsus urbs a quo condita, unde dicta	43	Theopolis quae	b 177
Tarquinius Superbus expulsus	229	Theodorias urba	b 178
Taurus rex Cretae Europam abducit	35	Theobous quis	53
Taurus Notarius Pasiphaes	106	Antiopam vitiat	54
Telephus Italiae rex	205	Thobelus quae excogitat	3
Templum Salomonis Jovi dicatur	264	Thoas Scytharum rex	178
Templa Dianae Herculis et Martis motu terrae dirupta	317	Thuras Assyriorum rex Baal et Mars dictus et a Persis adoratus	20
Tenebrae per integrum diem	406	Thules Aegyptiorum rex	26
Thales Philosophus	193	illi datum de Trinitate oraculum mors eius	27
Milesius Atheniensibus Legislator	87	Thymbraeus Apollo	139
Thara statuarius	65	Tiberius Rom. Imp. regnum et de- scriptio	299
Thebae conditae unde dictae	58	quaenam Antiochiae destruxit	300
Thebanorum bellum civile et ejus causa	61	in Persas bellum movet	300
Thestius Laconiae rex	100	moritur	312
Theseus Aegei Thessaliae regis fi- lius	107	Tiberias exstructa	303
Phaedram ducit	108	Tiberia urbs Thraciae	304
Themis Graecus quaenam invenit	181	Tigranes Armenus a Pompeio victus	270
Thessalonica quae, et a quo condi- ta	243	Tindarus maritus Ledae	100
Thermae olim dicta	243	Tiresias Boeotorum Philosophus quae docuit	45
Thebais Aegypti urbs	387	relegatus	46
Thermus quis, bonis spoliatus	387	Titus Vespasianus Palaestinam va- stat	336
Theon Philosophus quae docet	b 37	Imperator fit	339
		eius regnum et descriptio	339
		mors	340
		Torcis Persice regem insignificat	351

de Transmigratione animarum opinio a quibus inducta	240	Vitellii regnum, descriptio et mors	
Trajanus Imp. regnum et descriptio	350		335
ejus bellum cum Persis	352	Vitalianus Thrax quas regiones occupavit	b 114
mors	362	ejus classis vivo sulphure combusta	b 122
Trachonitis	b 182	victus	123
Triptolemus Inachi filius	32	in Gratiam a Justiniano receptus	b 132
Trinitatem Orpheus agnovit	91	occisus	134
Tricomitae qui	177	Vitus conjurator captus	b
Tributum fumarium exactum	317	Vites a Baccho inventae	48
Tripolis terrae motu concussa, et instaurata	b 73	Ulyssis oratio pro Palladio	139
Tribonianus Quaestor Antioch. magistratus privatus	b 216	a Cyclope captus fugit	148
Tros Phrygiae rex	97	a Polyphemo captus evadit	149
Trojani belli causa	113	apud Circen commoratus	151
Troili descriptio occiditur ab Achille	132	ejus socii in Porcos mutati	152
Trocondes dux	b 88	apud Calypsonem manet	153
Troja condita	97	in Charybdim incidit	154
Tyana urbs	342	Ithacam pervenit	155
Tydeus Diomedis pater	207	Vox audita a Judaeis sacerdotibus in sancto Sanctorum.	319
Tyrannus Hunnorum rex	b 159		
in furcam actus	b 160	X.	
Tzanni quas regiones diripuerunt	b 42	Xanthicus mensis idem cum Aprili	
Tzittas militiae magister	b 204		116
	V.	Xenophon quando vixit	240
Valeriani Imp. regn. et descriptio	390	Xerxes Coadis filius	b 174
mors	393	Xylelaeus Gothicus	b 169
Valentiniani Severi regnum	b 28		
uxore relegat	b 33, 4	Z.	
obit	34	Zacharias Tyrius Patriarcha factus	
Valerianus Valentiniani f. Imp.	b 37		b 149
Valerius frater Eudociae	b 55	Zamanazus Iberorum rex	b 159
Valeriana quea	b 185	Zarbus vir Senatorius Romae	347
Valentis regnum	b 35	Zenobia uxor Enathi	392
Varius Senator Romanus	314	captiva fit ab Aureliano	397
Venetus color unde	222	interfecta	398
Veronica mulier Judaea fluxu sanguinis a Christo curata	306	Zeno Imperator	b 84
Christo statuam ex aere ductili fngit	308	ejus regnum	b 86
Verina Augusta	b 87	contra Constantinopolitanos	arma
Vespasiani regnum et descriptio	336	movet	b 89
Templum ventorum condit	339	ejus edictum	b 94
Vigilius Papa Rom.	b 228	mors	b 104
ejus nomen e sacris diptychis ex punctum	b 228	Zethus Antiopae filius	55
Vindicius Bruti servus manumissus	230	Zilgibis Hunnorum rex contra Rom.	
Vindice qui	b 116	arma capit	b 137
Virgiliius quando floruit	277	occisus est	b 138

INDEX Scriptorum.

- Acta apostolorum 255, 11.
Africanus 53, 14. 62, 6. 69, 3. 72,
14. 90, 7., 17. 158, 14. 269, 8.
Alexandrinarum rerum scriptores
220, 17.
Apollonius 79, 17.
Archilochus 68, 5.
Arianus 274, 17.
Auleas 61, 12.
Auleas 143, 1.
Brunichius 187, 14.
Buttius 34, 22. 193, 17. 262, 21.
Callimachus (88, 3.) 175, 1.
Castor 157, 19.
Cephalio 40, 9. 45, 9. 49, 11. 90,
1. 165, 5.
Charax 81, 14. 175, 5.
Clemens (*Kλήμης*) 34, 10. (*Kλή-*
μης) 228, 18. 231, 11. 240, 2.
242, 21. 280, 2. 429, 13.
Cyrillus 27, 12. 58, 12. 188, 12.
Democritus 85, 3.
Deucalion 70, 8.
Dictys 107, 1., 6. 119, 23. 122, 2.
132, 22. 135, 12. 250, 3.
Didymus 81, 8. 86, 17. 166, 22.
Dinarchus 45, 3.
Diodorus 54, 13. 68, 10.
Dionysius 190, 15.
Dienysius 252, 2.
Domitianus 310, 18.
Dominicus 88, 16. 142, 19. 235, 7.
266, 10. 273, 3. 287, 18. 297, 9.
18. Domnus 208, 2.
Epigramma in Sardanapallum 19,
11.
Euripides 31, 6. 34, 19. 43, 18. 49,
11. 53, 12. 72, 11. 84, 16. 86,
11. 88, 13. 117, 1., 14. 136, 14.
137, 1. seq. 143, 3. 166, 4. 359,
18.
Eusebius 53, 17. 57, 9. 70, 9. 150,
11. 190, 18. 197, 16. 207, 15.
228, 20. 256, 10. 260, 15., 19.
429, 14.
Eustathius 399, 3.
Eutropius 209, 6. 334, 11.
Eutychianus 332, 9.
Florus Epitoma Livii 211, 2.
Hermes Trismegistus 26, 14. 343,
12.
Herodotus 26, 9.
Herodotus 157, 19.
Homerus 24, 14. 117, 16. 119, 23.
132, 21. 143, 21.
Ioannes 58, 12.
Iosephus 6, 20. 7, 4. 58, 11. 247,
20. 248, 4. 260, 13.
Irenaeus 160, 8. 190, 2. 269, 8.
Iulianus 328, 2.
Juvenalis 263, 2.
Licinius 180, 12.
Livius 178, 14. 183, 10. 215, 19.
Lucanus 215, 12. 224, 20.

- Lucianus 77, 1.
Magnus 329, 2. 332, 8.
Manetho 25, 11. 59, 14.
Minos 143, 1.
Nestorianus 324, 12. 376, 19.
Ninus 76, 21. v. Addenda.
Origenes 12, 16.
Orpheus 72, 17. seq. 73, 17. 74, 1.
75, 2., 6. 76, 6. 343, 13.
Palaephatus 24, 17. 33, 9. 41, 18.
53, 11. 63, 2. 83, 4. 209, 7.
Paris 92, 11. 93, 3.
Pausanias 38, 15. 197, 17. 203, 22.
204, 5., 8. 248, 15.
Phidias 117, 14. Phidalius 120,
5. 121, 1.
Philochorus 45, 5.
Philostratus 297, 10.
Phlego 240, 18.
Plato 85, 21. 188, 7.
Plinius 178, 13.
Plutarchus 56, 4.
Polybius 157, 19.
Porphyrius 56, 11.
Priscus 359, 4.
Pythagoras 158, 12. 159, 2.
Rheginus 54, 7.
Sallustius 209, 2.
Scriptura sacra 1. 4. 5. saepius. 7,
1., 7., 13., 14. 9, 1., 5., 14. 10,
4. 17, 11. 19, 5. 34, 12. 61, 2.
65, 10. 67, 6. 75, 2. 81, 17. 156,
15. 160, 8. 228, 6., 9., 11., 13.
229, 11. 231, 7. 236, 18. 241, 5.
321, 19. 357, 22.
Servius 162, 14. 181, 2.
Sisyphus 117, 1. 119, 22. 132, 19.
Sophocles 40, 13., 16. 41, 3.
Sotates (Sotades) 25, 16.
Symmachus 7, 17.
Tatianus 242, 21.
Thales (Thallus) 157, 18.
Themis 142, 22.
Theophilus 29, 4. 59, 17. 85, 9.
157, 20. 195, 20. 220, 17. 228,
18. 252, 16. 429, 13., 17.
Timotheus 158, 5. 159, 2. 228, 18.
232, 6. 429, 13., 17.
Tranquillus 34, 4.
Virgilius 132, 21. 162, 13. 178, 13.
216, 3. 220, 2. 295, 6.

INDEX GRAECUS.

- ἀβροχία 492, 11.
ἀγανακτήσεις πατέρει τοῦ νιοῦ 88,
22. 152, 5. 156, 6. 166, 3. 205,
23. et alibi. ἡγανακτήθη 438, 21.
455, 11. 449, 12.
ἀγαπῆσαι φιλίαν 467, 4.
ἀγενν. ἡγάγετο πρὸς γάμον Κομιτώ
430, 10. ὁγάγαι 110, 1. ἀναγά-
γαι 250, 21. 457, 20. συναγάγαι
476, 14. ἄξεις 123, 21. ἄξετε 98,
18. ἀντεισάξεις 398, 7. εἰσάξεντας
217, 14. κατάξεις 185, 14. συν-
άξαι 185, 6. συνάξεις 119, 5.
177, 19. 206, 15. συνδιηγεῖν
167, 8.
ἀγνοιόρινος 106, 7.
ἀγνεύσαντες active 135, 4. 207, 14.
ἀγνώστως 131, 3.
ἀδρανεῖς 215, 15
ἀηδισθέντα 356, 19.
ἄθλησις τῶν ἀγίων ἀποστόλων 483,
16.
αἰρειν. ἄρον 240, 13. ἐπαρόντες
462, 19.
αἱρετίζεσθαι. ἡρετίσατο 4, 14.
αἱψιδίον 245, 6. 405, 11. 471, 6.
αἱψιδίως 490, 1.
αἰχμαλωσία captivi 150, 10. 151,
20. 154, 9. 406, 13.
ἀκολουθοῦντες τῆς ανούδον 412, 11.
ἀκούει δέ τόπος dicitur 255, 19.
ἀκούειται ἀλλοτριοφάγοι 180, 10.
ἀκηκοῶσα 355, 4.
ἀκριβοῦν. ἡκριβωσαι τὸν Ἀγαμέμνο-
να 138, 3. ἡκριβώσατο παρ' αὐτῶν
τὸν χρόνον 230, 14.
ἀκριβῶς οὐτός ἔστιν δέ Χριστὸς
254, 12.
ἀκροπολῖται 216, 23.
ἄκται 443, 20.
ἀκώνωπα 265, 4.
ἄλαστόρων δαιμόνων 473, 6.
- "Αλβον μέρος 176, 1.
ἀλεκτρούνων. μετὰ ἀλεκτρούνων 275, 5.
ἀληθινὸς πυρπυρεὺς 33, 12. 413, 14.
ἀλλοτριοφάγοι 180, 10.
ἀλυτάρχησε 311, 17. ἀλυτάρχησαν
417, 7.
ἀλυτάρχηση 286, 12., 14. 289, 14.
310, 10. al.
ἀλυτάρχητα 312, 2.
ἀλύταρχος 310, 10. 417, 8.
ἀλωσις τῆς πόλεως de terrae motu
424, 4.
ἄμα cum genitivo 95, 10. cum geni-
tivo et dativo 219, 22.
ἄμιξις 464, 1. 483, 10.
ἄμυνασθαι τινι pro τινα 62, 16.
ἄμφιεννυσθαι. ἡμφιεσμένον ὅχημα
χρυσέοις πετάλοις 457, 22. ὁχή-
ματά ἀργυρῷ ἡμφιεσμένα 458, 1.
ἄμφιθαλην? 287, 13., 17.
ἄμφοτέρος. τῶν ἀμφοτέρων 220, 3.
225, 19. 384, 9., 18. 399, 2. 478,
1. 491, 12.
ἄν. ἐπηρωτησεν ποίας ἀν εἴη χώρας
137, 18. ὅσα ἀν ἡτήσατο 363, 5.
ἀνά. ἡμερησίας ἀνά φύλεις μέ 439,
14.
ἀναβάθμα τοῦ ἵππικοῦ 474, 22.
ἀναβλύζοντα λεπτίδας χρυσοῦ 456,
3.
ἀνάγειν. ἀνήγαγον τῷ Φαραὼ 63,
15. 230, 6. 254, 3. 346, 8. 393,
2. 416, 14. 440, 1. al.
ἀναγινώσκων litteris operam dans 92,
12. 352, 9. ἀναγνοῦς καὶ ἀνατρα-
φεῖς ἐν Κανταντινούπολει 383, 6.
ἀνάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο τοῦ ἀχράν-
τον βαπτίσματος 427, 21.
ἀναδυῆναι. ἀναδυέντα πρὸς τὰ δό-
ξαντα μεταξὺ αὐτῶν 455, 9. ἀ-
νεδύνη περὶ τὸ ποιῆσαι τὰ πάκτα
20.

- ἀνακείραντες αὐτὸν 397, 20.
 ἀνακύπτειν. τὰ ἀνακύπτοντα even-
 tūs? 205, 18.
 ἀναποδίκευσις 448, 6.
 ἀναλίτικαι Μαρῖνον 404, 15. ἀνή-
 λωσέ με 409, 5.
 ἀνάλογουμένην, i. q. ἀνάλογον 285,
 19.
 ἀναμεταξὺ 414, 2.
 ὀνταπατεῖν 130, 12.
 ἀνάπλους ὁ πέραν Κωνσταντίνου-
 πόλεως 403, 2. 405, 12, 17.
 ἀνάπτεσθαι. ἀνήφθη (amore) 130,
 14.
 ἀναδύνεσθαι. ἀνεῳδύσθησαν 461, 6.
 ἀνάδυνσις 39, 14. 460, 16.
 ὀνταπεναγμός 63, 21.
 ἀνατρέψεσθαι. ἀναθρεψάμενον 52,
 13. 83, 14. 453, 17, 18.
 ἀναφίειν. ἀνηνίχθησαν 251, 5.
 ἀνήνηγκεν 262, 15. ἀνενέγναι
 386, 5.
 ἀναφραγῆναι 328, 18.
 ἀνοχοίειν. ἀνεχρίσθη ἡ θύρα 380,
 13.
 ἀνδρεῖος. ἀνδρεῖα καὶ πλήθει καὶ
 φρονήσει 430, 21.
 ἀνδροκοῖται 436, 14.
 ἀνεντέρισεν 115, 16.
 ἀνεπηρεάστως 383, 17.
 ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ κατακλύ-
 γει πάντας 481, 9. 19.
 ἀνέχεσθαι. τῶν πρεσβευτῶν μὴ ἀνα-
 σχεδίειν εἰλελθεῖν 471, 14.
 ἀνθηροπρόσωπος 257, 7. 425, 7.
 ἀνθρωπιστὲ 253, 14.
 ἀνθρώπος. γυναικῶν καὶ ἀνθρώ-
 πων 66, 10. τὸν ἀνθρώπον ho-
 mines 228, 17. τῶν ἀνθρώπων
 τοῦ ἀδελφοῦ 325, 3. al.
 ἀνταίρειν. ἀντῆρεν ὁ πατρίκιος 385,
 9.
 ἀντεικόνισμα 36, 16.
 ἀντέχεσθαι. οὐν ἀντεχόμεθα διοι-
 κειν 274, 12.
 ἀντιπεράσας 80, 12. 95, 12. 139, 7.
 ἀντιποιεῖσθαι. ἀντεποιοῦντο τοῦ
 Ὁδυσσέως 113, 15. 176, 15. 351,
 5.
 ἀντιφρόνον 397, 23.
 ἀντιφωνήσαντος ὑπὲρ αὐτῶν Ταῦ-
 γάνου 460, 18.
 ἀνήνειν. ήνυσαμεν πλέον οὐδὲν 450,
 7.
 ἀξίας κοιαίστωρος εἶχεν 370, 13.
- ἀπάγειν. ἀπήγαγον τὴν ἀπόκρισιν
 154, 18, πιστή ἀνήγαγον legendum.
 ἀπολλαγῆν de iudicibus 448, 9.
 ἀπολλάτειν de iudicibus 384, 10.,
 12., 16.
 ἀπατεῖν. ἡπατοῦντο 267, 7.
 ἀπειλή malum 142, 12. ἀπειλῆς
 πεπληρωμένα πολλὰ ἐγένοντα 454,
 10. ἀπειλὴ φοβερὰ θεοῦ de ter-
 rae motu 420, 2. 498, 7., 18.
 ἀπιηκεῦνον 333, 15. 358, 19. 452,
 20, 24.
 ἀπλοῦν. ἀπλώσαντες ἔαντονς 472,
 17. ἡπλωμένων εἰς ἔδαφος νε-
 κοῶν 453, 11.
 ἀπὸ σπαθίον 493, 20. ἀπὸ τῆς
 γυναικὸς ἥμονσαν 481, 18. ἀπὸ
 νομίσματος ἐνὸς 441, 7. ἀπὸ
 διαλαλιᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν 389,
 11. ἀπὸ ἐπάρχων 286, 13. ὁ
 ἀπὸ φιλοσέφων 252, 3. al. ἀπὸ
 cum passivo 20, 2. 26, 6., 13. 69,
 6. 74, 2. 87, 20. 153, 18. 154,
 16., 17. 159, 7. 199, 21. 220, 10.
 222, 3.
 ἀποδιόναι. ἀπέδωκαν τὰς ψυχὰς
 380, 16. τὸ πνεῦμα 409, 19.
 ἀποζωννύναι. ἀποζωσθεὶς τῆς ἀ-
 ἔξιας αὐτοῦ 370, 3. ἀπεξώσθη
 480, 16. 490, 13.
 ἀπόθετα 477, 3. ἀποθέτων εἰτον
 307, 3. 399, 17. 467, 21.
 ἀποκαθαρίσαντες 135, 4.
 ἀποκαθαρισμός 37, 5. 221, 22. 275,
 20.
 ἀποκαθιστάναι. ἀπεκατέστη 485,
 22.
 ἀποκειμένην fictam 89, 15.
 ἀπονιήσαντος αὐτοὺς τῆς ἔξαρχίας
 427, 11.
 ἀποκρεωσίμον 482, 19.
 ἀποκριθεῖς 370, 19.
 ἀποκρισιάριος 486, 13.
 ἀποκρύψει 101, 20.
 ἀποκρύπτειν. φυγεῖν καὶ ἀποκρυπῆ-
 ται τὴν τοῦ δήμου δργὴν 407, 8.
 ἀπολύσαντες τοῦ ἱππικοῦ 474, 11.
 ἀπολύθη ἀπὸ καστελλίου 387, 3.
 ἀπομένειν. ἀπέμεινεν 385, 20. ἀ-
 πομεινάντων ἐν αλχμαλωσίᾳ 460,
 11.
 ἀποπίμπειν. ἀπέπεμπεν ὁ χαρακτήρ
 αὐτοῦ ἀστραπὰς 454, 7.
 ἀποπληρωθῆναι τοὺς ἐμοὺς δανει-
 στὰς 439, 16. 440, 8.

- ἀποπτιλοῦν. ἀπεπτιλώθη 484, 3.
 coni. Ch. codex ἀπεπτελώθη.
 ἀποσπᾶν latrocinari 420, 13, 15, 21.
 ἀποσχίζειν. ὀπέσχισεν absolute 309,
 20. 327, 17.
 ἀποτάττειν. ἀποταξάμενος τῇ αὐ-
 τῷ γυναικὶ 219, 9 ἀπετάξατο
 τῆς βασιλείας 312, 4.
 ἀποτέμνειν. ἀπετηγόθησαν 491, 16.
 ἀποτιναξάμενος τὴν σῆς δου-
 λείας τύχην 182, 20.
 ἀποφέρειν. ἀπηγέγοθησαν πρὸς τὸν
 στρατηλάτην 456, 15.
 ἀπόχειρίζεσθαι. ἀπεχειρίσθη 492,
 9.
 ἀποχρήσαι. ἀπεχρήσατο ἔαντῃ
 89, 22. 111, 8. 220, 10.
 ἀπρόσιτον 356, 19.
 ἀρετῇ πάσῃ κοσμήσας 320, 5. 339,
 10. 401, 2. ἀρετῇ tinctura 32,
 9.
 ἀριθμὸς militum 332, 10. 337, 18.
 349, 5. 426, 3. 432, 1.
 ἀργυροπορατία 395, 9.
 ἀριομόρφους 120, 4.
 ἄρμα 314, 6. 394, 15.
 ἀρδάνης 270, 8.
 ἀρσενοκοιτοῦντες 436, 5.
 ἀρχαῖοις archivis 449, 21.
 ἀρχεινοῦνχον 340, 2.
 ἀρχιμάγοι 444, 7.
 ἀρχίψυλος 460, 19.
 ἀσεκρῆτις 494, 8.
 ἀσκητικὴ 106, 17.
 ἀσπονη στολὴν 286, 18. σανδάλια
 ἀσπρα 287, 1. ἀσπρον στολὴν
 287, 10., 15. 310, 4. al.
 ἀσπόκονυρος 302, 5.
 ἀστρονομία τῶν ἐπτὰ ἀστέρων τῆς
 μεγάλης ἀρκτον 175, 14.
 ἀσφαλισθέντα φυλάττεσθαι αὐτὸν
 ἐκέλευσεν 447, 18.
 ἀσχολουμένων εἰς τὰ πλήθη 128,
 10.
 αν̄γος. αν̄γονς 123, 12. 160, 4.
 243, 12. 289, 11. 378, 14. 477,
 11.
 αν̄γουστάλιος 224, 12. 280, 17. 401.
 21. 434, 11.
 αν̄θεντήσαντες τὸν ἡγεμόνα 257,
 15. 291, 12. 341, 15. 359, 13.
 462, 12.
 αν̄θεντία 215, 9.
 αν̄ταρκτεῖν 440, 5. 482, 7.
 αν̄τοματιστὴς Epicureus 251, 1.
- αὐτὸς pro articulo 20, 6. 182, 12.
 et passim. αὐτῆς εἷς 78, 1.
 ἀφαιρεῖσθαι. ἀφειλάμενος 211, 9.
 468, 21. 475, 18.
 ἀφανίζει τὴν χώραν πραιτεύων
 100, 12.
 ἀφιλοεικως 477, 22.
 ἀφρία 278, 6.
 ἀχαριστεῖν. τῷ ἀχαριστονμένῳ πα-
 ñι 282, 2.
 ἄχρι τῆς αὐτοῦ ἥωῆς per vitae tem-
 pus 210, 22. βασιλείας 244, 17.
 ἀψίς. οὐδανίαις ἀψίαι 326, 2.
- Βαγονιάν 395, 13.
 βάιον 340, 16. 446, 5. 474, 8.
 βάκλοις 186, 24.
 βαλισσήνοις βάκλοις 186, 24.
 βάλλειν. ἐκβάλλαι 60, 23. 475, 22.
 ἐβαλον πῦρ 397, 15. βληθείς
 ἔφωτι 219, 4. ἐβλήθη εἰς ἔφωτα
 αὐτῆς 45, 21. 165, 14. βληθείς
 νόσῳ 48, 22. 86, 8., 16. 232, 7.
 259, 19. 262, 5. πάθει ἀνιάτῳ
 262, 9.
 βάνδον 461, 11. 464, 3., 11. 468,
 21.
 βανιάριν 222, 20.
 βαρζαμαράτας 271, 7. βαρσαμα-
 νάτας 22.
 βαρόύπονς 225, 10.
 βασιλεύειν. ἐβασίλευσιν ἡ Μακεδο-
 νία χώρα 161, 5. μετὰ τὸ βασί-
 λεῦσαι Εὐζάντιον 78, 21. τὴν
 βασιλεύονταν πόλιν (Cpolin) 353,
 11. 323, 8. (Roma) 254, 4.
 βασιλεὺς βασιλεύοντων 449, 19.
 βασιλίσκος Σαρακηνῶν 461, 13.
 466, 20.
 βασταγάριος 444, 19.
 βερέδοις 377, 11.
 βερνάκλοις 186, 24.
 βέστια 322, 21.
 βῆλον 355, 5. 380, 5. 474, 21.
 βῆναβλα 163, 3.
 βικάριος 332, 10.
 βινδιας 400, 16.
 βίσεξτον 215, 23.
 βοήθεια Γοτθική 374, 16. τὴν σύν
 αν̄τῷ βοήθειαν 299, 8. πολλῆς
 β. 308, 20. 314, 2.
 βοήθημα copiae 403, 23.
 βομβωναρίων 288, 10.
 βορεῖς πολλοὺς φυσῆσαι 492, 12.
 βοττίον 314, 20.
 βούγλιν 493, 19., 21.

- βονλόμενος εἰς τὴν Ἰθάκην 114, 7.
 βοντιν 314, 17. βοντιώ 315, 1.
 βραδύς. βραδείας γενομένης ὡρας
 474, 14.
 βρέχειν. ἔβρεξεν κονίαν ἀντὶ βρο-
 χῆς 372, 6.
 βρονμάλιον 180, 12.
 βροχαὶ καὶ ὄμβροι 456, 2. ἔβρεξε
 κονίαν ἀντὶ βροχῆς 372, 7.
 βρύνονται φιλοσοφίας διδάγματα
 251, 15.
 βυθάνιν 405, 5.
 βύθιος 65, 20.
 βωμίσιν 482, 17.
- γαλακτοροφῆναι 92, 7. γαλακτο-
 ροφέντας 178, 18.
 γαμοστολεῖσθαι 244, 10.
 γειτνία 222, 20.
 γεγόνος 47, 4. 92, 7.
 γελᾶν. οὐκ ἀρέσκει μοι τύχη πολλὰ
 γελῶσαι 362, 1.
 γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς
 106, 12.
 γέμοντα θησαυρὸν τοιαῦτα ἥσθια
 395, 10. γέμοντα πλοῖα στρα-
 τιωτῶν 432, 19.
 γενεθλιαλογία 17, 5.
 γενήτης 282, 16.
 γενναῖα τείχη 299, 21.
 γήινα 86, 14. 103, 13.
 γίνεσθαι. γενναμένη 109, 19. 114,
 21. 122, 16. 354, 17. 362, 5.
 γλυφεῖσαν πέτραν αὐτῷ τάφον 452,
 9.
 γνησίως ὑμᾶς ἀγαπώντων 455, 1.
 γομοῦν. ἔγόμωσεν αὐτὰ Ούννικην
 γεῖδα 404, 12.
 γονατίσαι 309, 11.
 γρυπόρυγχος 258, 10.
 γυμνὴν σὺν τείχεσι μόνοις 336, 4.
- δαπνοῦσθαι 307, 13.
 δέ. ἐιδὼν — ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν
 446, 9. post relativa. ὃντοι δ'
 ἀν 422, 16. δὲ δ' ἀν 437, 13.
 ὡς δ' ἀν 274, 14.
 δειλιῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὠμότητα
 116, 2.
 δεῖν. δεδέσθαι πινδαῖς τιμωρίαις
 460, 12.
 δεξιοκοπεῖν. ἐδεξιοκόπησε 488, 1.
 δεσμεῖν. ἐδέσμησεν 253, 23.
 δέσποινα 352, 14. 353, 4. 366, 6. al.
 δεσποτικῷ κονιτικῷ 440, 11.
 δεξάμενος τὰ γράμματα *allatis lit-*
teris 185, 9. 387, 2. 460, 4. 471,
 20. δέχνυσσο 189, 21.
 δηληγάτωρ 319, 9., 10.
 δηλοῦν. ἐδηλωσε τῷ βασιλεῖ διει-
 κακῶς ἐποίησας 433, 18. ἐδή-
 λωσεν εἰσελθεῖν 471, 11. δηλώ-
 σας τοῦ δέξασθαι καὶ ἐπιοθῆ-
 σαι 458, 19. 460, 2. δηλωσάν-
 των τοῦ ἐτοίμως ἔχειν 463, 1.
 δηλωθὲν ἦν τοῦ συναφθῆναι 3.
 δημεύειν. ἐδημεύθη 362, 4. 480, 17.
 τοῦ κονιτικονλάριον ἀπενεφάλισε
 καὶ ἐδήμευσε 368, 6. ἐδήμευσεν
 αὐτὸν 390, 20. 488, 1.
 δημοκρατεῖν de tumultu populi 244,
 16. 393, 6. 416, 21. Sic δημο-
 κρατία 246, 10. 416, 10., 22.
 δῆμος. οἱ δῆμοι Ἀλεξανδρείας 401,
 20. 422, 21.
 δημόσιον *batneum publicum* 192, 8.
 291, 21. 292, 4. 295, 1. 318, 5.
 363, 12. al.
 δημοτῶν τῶν τοῦ Βενέτου μέρους
 397, 13.
 δημοτικὴ ἀταξία 244, 22, 24.
 ἐπανάστασις 406, 22. μάζῃ 491,
 22. τὰ δημοτικὰ εἰρήνεσσαν 389,
 19. δημοτικοὶ φόνοι 454, 9.
 διὰ de 102, 1. 133, 4. 184, 18.
 367, 1. 390, 14. 407, 20. 466,
 20. διὰ τὰ ἀνατολικὰ μέ-
 ρη φυλάξαι τὰς ἐπιδομάς 423,
 15. διὰ τῆς αὔριον 384, 9.
 διὰ τῶν δύο ἡμερῶν καθίσαντες
 11. διὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης ἀ-
 γωνισασθαι βονλόμενος 460, 8.
 διὰ μαραγαριτῶν δύν 395, 17. 413,
 19. 423, 10. 457, 17.
 διαδέχεσθαι. διεδέξατο αὐτὸν αβ-
 dicavit 338, 3. διεδέξατο αὐτὸν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς 388, 6. διεδέξατο
 Βελισάριον τῆς στρατηλασίας
 466, 16. διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας
 214, 11. διεδέχθη ὁ κόμης 389,
 18. 445, 15. al.
 διάθεσις. τῆς πατρικῆς ὑμῶν δια-
 θέσεως 454, 18. 455, 6.
 διαθήκας εἰς βασιλέα συνεστήσατο
 439, 12.
 διαυτικόντων ὅρτων 289, 17. 322,
 19. 398, 5.
 διάκονος 467, 7. 480, 18.
 διακρινομένων *haereticorum* 495, 6.
 διαλαλιά 389, 11.
 διανύειν. διήνυσεν ἀρχὰς πολλὰς

- μετὰ δόξης 370, 1. διανύσας τὴν ἀρχὴν 480, 17. 491, 7.
 διασυρειν. διέσυρεν ἐκεὶ 338, 16.
 348, 17.
 διασφραγῆς τοῦ ὅρους 346, 17.
 διασώζοντας viæ monstratores 121,
 22. 336, 8.
 διατίθεονται εἰς αὐτὸν 437, 8.
 διατιμᾶν. διετιμήσατο 341, 4.
 διατρέχειν. διαδραμούσαν ἡμερῶν ὄλιγων 129, 19. τοσούτων διαδραμόντων χρόνων 134, 4. 429, 7.
 διατρίβειν. διέτριψε πρὸς αὐτὸν 451, 3.
 διατυπωθέντα ληγάτα 440, 9.
 διαφανύσης οὐριακῆς 369, 6.
 διαφανῆς 333, 13.
 διαφέρειν ἥρξαντο τοὺς γενομένους ὑπὸ τὴν τῶν ἀστρῶν κίνησιν 17, 6. τὰ διαφέροντα τοῦ Αντιγόνου 198, 6. 245, 11. τοῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατοῦ 101, 15. 115, 2., 6., 9. 116, 8., 10. 163, 7. 184, 15. 371, 15.
 διαφρονούμενος τοῖς τέκνοις 35.
 15. 59, 22. 163, 1. 118, 2. 273, 22.
 διάφωτον βασιλικὴν 360, 7.
 διαχαράττειν. διεχάραξεν τὰ θεμέλια τοῦ τείχους 200, 14. διεχάραξε τὰ τείχη 203, 7.
 δίδυμα ἔγεννης, οὓς 46, 22.
 διδόναι. δοῦναι τὴν πόλιν 219, 1. δέδωκε τῷ Συγχαίρῳ κατὰ τοῦ νότου 163, 4. ἔδωκε τῷ βασιλεῖ κατὰ τοῦ μετώπου 296, 2. ἔδωκε τὴν φυγὴν 111, 7. δέδωκαν οἱ Πέρσαι νῶτα 463, 16. 464, 7. δέδωκαν 438, 10. προδίδειν 87, 9. 296, 3. ἔδιδονν 190, 8. διδοῦντες 443, 21. δόσας 26, 4. ἔδοσαντος 328, 14. διενδικεῖ 154, 4.
 δίκασον δίκη καθαρῷ ἐπ' ἐμοὶ 370, 21.
 δικολόγους 384, 9., 15., 18.
 δικτάτωρ 214, 2. 215, 21. 216, 7. al.
 διμερὲς γέγονεν ἐκ τῶν Βενέτων 492, 7.
 διμόδια 278, 5.
 διμοιριαῖος 103, 20. 106, 10.
 διοικεῖν. ἔδιοικον 69, 2. ἔδιοκει 69, 8. ἔδιφκοῦντο 127, 14. 214, 7.
 διοικησις 20, 1.
 διορίζοντα μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαριλωνίας 15, 15.
 διοργὴν 466, 5., 8.
 Διόσκουροι (Amphion et Zethus) 234, 19.
 διριγενούμενην 322, 10.
 δισιγνιτεύσαντες (leg. δισιγνατ.) 182, 8. ἔδισιγνάτευσαν 410, 10.
 δινπνίσθη 316, 12. 334, 4. 408, 18.
 δοκεῖν. τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις 384, 12.
 δομεστίκων κόμης 333, 8. 439, 8. δομεστικὸν 410, 11.
 εἰς δουλικὴν τύχην ἔγεσθαι 401, 14.
 δοντίδων 86, 6. 95, 12.
 δούκας 299, 7. 308, 19. 373, 4. al.
 δρόμαξ 105, 19.
 δρόμος ἀστέρων 477, 10.
 δρόμων 270, 22. 271, 10. 404, 9. 481, 14. δρομόνων πλοῖα 219, 12. 404, 3., 17.
 δρομωναριάν κάμηλον 300, 12., 15. 435, 14.
 δύνασθαι. πείσας ἡδυνήθη προτεψήμενος 35, 2. 350, 3. δυνηθέντες opportunitatem nacti 185, 5.
 δύναμις spectrum 78, 13., 17., 18. 79, 5., 7. 151, 16. δύναμις vis magica 160, 6.
 δυνατὸν ἐν πᾶσι μάλιστα δὲ ἐν πολέμοις 209, 15. δυνατὴν στρατείαν ἐπεστρατεύεις 327, 5.
 δυνατῶς ἐστασίασαν 407, 5.
 δύο. εἰς δύο αὐτὸν κόψαι 387, 15.
 δύσπαρις 92, 4.
 δώρων τῆς ἀναγορεύσεως 448, 1.
 δωρεὰν gratis 302, 11. 345, 21.
 ἐὰν pro ἀν 10, 4. 94, 17. 144, 16. vid. εἰ. ἐὰν — ἥβούλετο 71, 8.
 ἐὰν σωθησόμεθα 136, 16.
 ἐᾶν. εἰλασse reliquerat 284, 9. 440, 13.
 ἐγγαστρῶσαι 178, 22.
 ἐγείρεσθαι surgere 322, 13.
 ἐγκάθετος 319, 8. 329, 13.
 ἐγκανοτικὰ χρῆματα 294, 20.
 ἐγκολπωσάμενος χρυσίον 20, 17.
 εἰ. οὐδεὶς εἰ μη 372, 2. εἰ cum coniunctivo 140, 9. 172, 5. 174, 12. 352, 20. 404, 20. εἰ τις ἐὰν ἔβούλετο 63, 17. εἰ τις ἐὰν ἔβον-

- λήθη 160, 23. εἰ τι ἀν ἐκέλευς
172, 13. εἰ τας ἐὰν ἐλούετο 276,
20.
τίδος. διὰ τὸ μὴ ἀπαιτεῖσθαι τὰ
εἰδη 394, 9.
εἰλήνας ἄψιδας 339, 2. 16.
εἰληματα 400, 4. τοῦ χειμάρρου
339, 8.
εἰλιγήναι 47, 17. εἰλιγέντος 89, 7.
τίμι. ἡμεθα 404, 6. ἦν πρ ἡσαν
432, 4. 470, 1.
εἰπεν omissum 137, 2., 9. 138, 2.
et fortasse 98, 17. εἰπω dicam
111, 21.
εἰς. ἐνὸς μὲν — καὶ ἐτέρου 473,
13. παρὸς μίαν 137, 15. ἐνα
πρ ἐν 279, 8. 280, 13. 346, 11.
εἰς. εἰς ἀξίνας ἔκοπτον τὸν ἀργυ-
ρον 407, 15. εἰς τὸ Σιλπιον
ὅρος φκησαν πρ ἐν 29, 16. et
alibi saepissime.
εἰσακούσῃ 146, 17.
εἰσδύνασα 238, 10.
εἰσελασία 396, 7.
εἰσφέρειν. εἰσηγέζθησαν τῷ βασι-
λεῖ 230, 4.
εἰ τινος δῆποτέ ἐστι 353, 3.
ἐκ. ἐκ τῶν — στίχων ἐξέθετο 73,
17. ἐκ νηπιόθεν 117, 21. ἐκ
παιδόθεν 429, 4.
ἔκαστος. καθ' ἔκάστην sc. ἡμέραν
177, 14.
ἔκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρή-
μου χώρας deducant 332, 3.
ἔκγονη 413, 9.
ἔκγονος περος 42, 9.
ἔκδενδρος 292, 13.
ἔκδυσάμενος ὕγρὸν 182, 21.
ἔκεισος πρ ἐκεὶ 299, 10. 330, 19.
473, 20. 480, 18. 492, 2.
ἔκθαμβος 230, 11.
ἔκκουσαενσαι 356, 19.
ἔκλαμψάνοτος τὰς αὐτῶν ἀποκλε-
σεις 494, 9.
ἔκλειπειν. ἐκλειψαι 59, 10. 152,
12. 248, 2.
ἔκτύπωμα 172, 8., 11.
ἔκπαιδεύειν. ἐξεπαιδευσεν τοῖς ἀλ-
λοις τὴν αὐτὴν ἐκτοπίαν 11, 6.
ἔκσελλιζειν. ἐξεσέλλισθη 89, 6.
ἔκτιθεσθαι. ἐξέθετο τὴν τῆς πά-
λης τέχνην 204, 16. ἐξέθετο
θείον τύπον ὁ βασιλεὺς 401, 15.
ἔκτυπειν 272, 16.
- ἐκφεγγόντων ἐκπεροῦν τὸν ποταμὸν
468, 22.
ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα 333, 4.
ἐκχολίζειν. ἐξεχόσει τὰ χώματα 225,
4.
ἐκχόσιν 436, 21. 443, 14.
ἐκλαισικάδων 272, 21.
ἐλασία 48, 15.
ἐλάφιν 345, 19.
ἐλληνίζειν gentilium religionem sequi
449, 7.
ἡ Ἑλλήσποντος 77, 7. 78, 7. 204.
17.
ἐμμάλους ὁρχηστὰς 386, 15., 18.
ἐμπαράμονος 176, 3.
ἐμπληθῆς γενόμενος 239, 18.
ἐμφανίζειν. ἐνεφανίσθη ὁ θεῖος
τύπος ἐν πάσαις ταῖς ἔξωτικαις
πόλεσιν 449, 10.
ἐμφρενον 120, 13.
ἐν cum genitivo 483, 10. ? v. Reisk.
ad Constantin. Caer. p. 92. ἐν ἦ
ἐβάσταξεν ἀξίνη ἐκλασει τὸ ξύλον
50, 11. σκενῶν διαφρόων ἐν
ἀργυρῷ 431, 4. ἐν δυνάμει
166, 16. ἐν πλήθει πολλοὶ 47,
21.
ἐναντιοῦτο 168, 11.
ἐνάρετος venenatus tinctura 32, 19.
ἐνδοθεν. οἱ ἐνδοθεν 469, 14.
ἐνδοτέρῳ 308, 20.
ἐνδρανῆς 344, 14. 349, 2.
ἐνδύσασι θώρακα 182, 21. ἐνδεδυ-
μένον ζάβας 332, 19.
ἐνθουσιασμένος 257, 9.
ἐνορία 31, 18. 264, 14.
ἐντυχών γράμματα ἐπι τινων διακε-
χαραγμένα πετρῶν? 11, 4.
ἐνυψρίζων αὐτοὺς 267, 4.
ἐξάερον 286, 17. 287, 1.
ἐξαισιονίτης 342, 8. 325, 10. 372,
4. 385, 2.
ἐξαρχίας 427, 12.
ἐξάψιεις 206, 13.
ἐξειλήσας 121, 13. ἐξειλησεν 438,
13.
ἐξέρχεται 394, 1. 399, 11. 445, 16.
ἐξέρχεσθαι. ἐξῆλθεν ἐν γάλλῳ πολέ-
μῳ Ούννους 303, 3.
ἐξενγένισε τὰ τένα 71, 22.
ἐξηγία 134, 22.
ἐξηχος 95, 22.
ἐξιεώσαντο αὐτὸν τοῦ μητρόφον
φόνου 185, 5. ἐξιεώσασθαι τὴν
υβριν 180, 11.
ἐξκονβιτώρων 371, 18. 394, 16., 19.

- 410, 4., 5. 474, 13. 483, 11. 491,
9. 495, 4.
- ἔξπεδίτον 98, 22. 309, 6. 336, 8.
364, 6., 7. 373, 5. 427, 12. 478,
1.
- ἔξυπνισθη 332, 22.
- ἐπαλοειν. ἐπήρθη τὸ βασίλειον 180,
17. 198, 11. 200, 2. 203, 18. 245,
10. 267, 2. 7. 318, 18. 349, 18.
374, 19. al.
- ἐπανορθοῦντες τῷ τείχει κλίμακας
470, 5.
- ἐπείηρχετο τοῖς Πρασίνοις 393, 10.
- ἐπί. ἐβασίλευσε ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ 143,
4. ἐσήρχετο ἐπὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν 397, 3. ἐπεστράτευσεν
ἐπὶ τῆς Ῥώμης 184, 17.
- ἐπιβῆναι τῷ βασιλεῖ 493, 15.
- ἐπιθέτης impostor 395, 8. 13.
- ἐπιμένειν. ἐπέμεινεν βασιλεύων τῆς
Τατλίας 19, 17. al.
- ἐπινέμησις i. q. *indictio* 216, 11.
376, 2, 12. 425. 10.
- ἐπίοντος 290, 8.
- ἐπιδότηψι αὐτῷ 434, 23. 437, 19.
441, 15. 447, 15. 451, 10. 453, 1.
- ἐπίστασθαι. οὕτε γὰρ ἐπιστάμεθά
σε βασιλέως Περσῶν 472, 1.
- ἐπεστράτευσε πατέρα τῆς συγκλήτου
215, 3., 10. al. ἐπεστράτευσε πό-
λεμον ναυμαχίας φοβερόν 372, 17.
- ἐπιτίθεσθαι. ἐπετέθησαν αὐτῷ οἱ
Πέρσαι 303, 22.
- ἐπιτρέπειν. ἐπιτρέψαντος τὰ πλοῖα
— ἐστάναι 463, 10. ἐπιτραπέν-
τες iussi 476, 18.
- ἐπιτρέπεται πληρῷν 131, 9.
- ἐπιφωσκούσης 241, 14.
- ἐπομοσάμενος εἰς τὸ ἄγιον βάπτι-
σμα 381, 20.
- ἐρευγόμενον πῦρ ὅμβον 419, 15.
- ἐρευνάτο sine augm. 374, 16.
- ἐρχεσθαι. ἥλθαν 465, 20. 305, 9.
ἐπανήλθαν 113, 3. ἀνήλθαν
389, 6.
- ἐτέρος. ἐτέρον pro τοῦ ἐτέρου 473,
13.
- εὐδοκεῖν. εὐδοκήσαντος οὗτως τοῦ
Θεοῦ 493. 12.
- εὐηγγίλει 104, 9.
- εὐθαλῆ γῆν 335, 2.
- εὐλαβεῖς ἄνδρας οὓστινας ἐπάλεσε
μάγους 38, 15. εὐλαβῆ i. q. εὐ-
σεβῆ 434, 15.
- εὐλύτωσον 384, 8. εὐλυτώμη τῆς
δίκης 384, 14.
- εὐποίεια. ἐν εὐποίειαις πολλαῖς
419, 2.
- εὐφίσκειν. ηὔραμεν 449, 20. τὰς
ἐπὶ μοιχείαιν εὐφίσκομένας 21, 15.
ηὔρεθη i. q. ἦν 21, 20. 334,
1. 372, 9. 379, 13. 387, 16.
405, 4. 412, 8. 461, 17. οἱ εὐφί-
σθέντες ἐν τῷ φόνῳ τοῦ ἐπι-
σκόπου 483, 18. εὐρέθη εἰσ-
ερχόμενος 493, 17.
- εὐρυχώρους πλατείας 160, 18.
- εὐσεβὲς θέλοντα ποιῆσαι 440, 7.
- εὐσηλτός 299, 19.
- εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ 482, 11.
- εὐτέλεια 219, 18.
- εὐχαράκτηρος 91, 9.
- εὐχαρῆς δ, η 91, 10. 106, 1., 18.,
21.
- εὐχεσθαι. ηὔξαντο τὸν Θεόν 63,
21. 65, 3.
- ἐφετμέω 77, 20.
- ἔχειν. τι ἔχω ποιῆσαι τῷ κυνι;
403, 7. τριάντα τη̄ ἔτη ἔχω δικα-
ζομένη 384, 7.
- ἐποθινός. τὰ ἐποθινα preces ma-
tutinae 334, 7.
- ἐωριζόμενος 32, 3. ἐωρισθῆναι
95, 2.
- ἔως τὸ γόνον 309, 7. ἔως τῆς σή-
μερον 309, 15. ἔως τῆς νῦν 26,
5. 48, 17. 50, 7. 61, 9. 66, 5.
76, 18. 78, 20. 142, 1. 165, 5. al.
- ξάβαν ἐνδεδυμένον 332, 19.
- ξτ pro τξ 301, 16. 363, 4. 368, 5.
386, 21. 412, 16. 413, 17. 414,
8. 416, 12. 429, 17. 442, 3. 427, 2.
496, 3.
- ξταγγία 413, 17.
- ξυγόν. ἐν ξυγῷ δουλείας 401, 13.
- ξωγοεύσας 78, 1.
- ξωσθεῖς στρατηλάτης 480, 2.
- η̄ μόνον 70, 25. 116, 1. 118, 18.
et saepissime.
- η̄δικτον 216, 14. 478, 14. 495, 6.
- η̄θη pro ἥθῃ 413, 4.
- η̄θικος 257, 8.
- η̄καπεν 136, 15. 137, 16. η̄καπι
137, 2.
- η̄ξαι 111, 11.
- η̄λικία statura 103, 5. et saepissime.
- η̄μερότης. πρεσβευταὶ οἱ πρός τη̄
σὴν σταλέντες η̄μερότητα 454, 16.
455, 1.

- ἥμισυ. ἐννέα ἥμισυ 158, 4. δόνο
ἥμισυ 158, 2. al.
Ἡρακλεῖδα 204, 9., 13.
ἥχος τὸ 121, 12. 436, 20.
- Θαλαμηπόλον ἔργον 326, 4.
Θαρρῶν εἰς 271, 17. 379, 19. ἐθάδη
ἔργον Εὐσεβίῳ 493, 13. θαρρῶν
τινὶ τι 60, 14. ἐκαντὸν τοῖς
βαρεβάροις 130, 19. θαρρούμε-
νος παρ' αὐτοῦ 385, 14.
- Θεατρίσας 314, 21.
- Θεῖκης ὁργῆς 417, 11. θεῖκον πά-
θον 420, 4.
- Θεῖος. θεῖα κέλενσις de edicto im-
peratoris 248, 7. 249, 3. al.
- Θείον ἀπνορ 403, 17. 404, 9., 16.
406, 6.
- Θέλω. ἔγα σε θέλω 387, 11.
- Θεμελίων 409, 15. 418, 16. 420, 5.
οἱ θεμέλιοι 419, 12. θεμελίων
199, 11. 306, 21. τὰ θεμέλια
τοῦ τείχους 200, 15. 207, 21.
- Θεομηνία de terrae motu 249, 17. al.
- Θεός. ἀπὸ θεοῦ δοὺς αὐτῇ δί-
καιον βασιλείας 323, 5.
- Θεοχολωτήσεις 76, 15.
- Θεομοδότη 237, 9.
- Θεοπίκειν de edictis imperatoris
172, 13., 15., 16. 226, 2. al.
- Θέσπισμα de edicto imperatoris 273,
10.
- Θεώριον βασιλικάν 320, 5. 363, 13.
417, 2.
- Θηρολέτης 40, 4.
- Θλᾶν. τεθλασμένην δάβδον 144,
15.
- Θηνῆσις 481, 12. 482, 6. 488, 4.
489, 15.
- Θόλα 359, 20. 360, 1.
- Θηροκεία 446, 9.
- Θηροτεύειν 472, 4.
- Θριαμβεύσας τὴν νίκην 221, 2. 222,
14. 223, 4. 224, 9.
- Θρίαμβος loci nomen 300, 17.
- ἐθρογήθη 41, 12. 409, 18.
- Θρύλος 254, 1. 407, 6.
- ἴδικῆς 427, 19.
- ἴδιω θανάτῳ 250, 11. 258, 14.
270, 7. 306, 8.
- ἴθύνοντες 168, 3. 221, 11.
- ἄλλονστροιος 416, 13. 444, 4.
- ἶνα. κελεύσας ἴνα 264, 18. ἐπι-
τρέψας ἴνα 264, 22. λέγει ἴνα
ἀπολύτῃ 64, 7. ἴνα cum indicativo
Iuanes Malalas.
- 284, 7. 300, 1. ἴνα cum indicativo
i. q. imperativus 334, 19. 374, 11.
404, 19.
- ἴνδον λιγενίας 293, 15. 309, 12.
ἴονγων 394, 9.
- ἴστασις pro στάσις 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
ἴσταται stat. 36, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. ἴστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ξῶν-
τος καὶ ἴστωτος 204, 6.
- ἴαγκελλον 255, 19.
- ἴαθειται αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς
365, 16.
- ἴαθαρίζειν. ἐκαθαρίσθη ὁ λιμὴν
486, 8.
- ἴαθέεσθαι. ἐκαθέξετο ἐν ἀσφα-
λείᾳ ἡ πόλις 199, 19. οἰαθεσθεὶς
475, 23.
- ἴαλ abundat 99, 4. 100, 2. 120, 16.
128, 8. 131, 7. 166, 13. καὶ ὅμιλος
pro ὅμιλοι 110, 16. καὶ μόνος 12,
15. 54, 10. 62, 4. al. καὶ post
participium 387, 2. 389, 6.
- ἴανοιώνιστος 187, 16.
- ἴαποράγμονας 340, 23.
- ἴαλαθάσας τὰς ὑποροφώσεις 339, 6.
- ἴαλάμια 381, 3.
- ἴαλαμονος 203, 5.
- ἴαμέρας 495, 11.
- ἴαμινίον 360, 1.
- ἴαμπαγίων 322, 11.
- ἴαμπυλόνιος 314, 10.
- ἴαν. οἷαι οὖν ἴσαν 33, 2.
- ἴανδήλων 267, 6. 285, 4.
- ἴανδιδάτοι 327, 15.
- ἴανονιώς 424, 1.
- ἴαραν 35, 22., 23. 36, 2. al.
- ἴαρηκομόνων 254, 18.
- ἴαρονχαν 301, 17.
- ἴαρονχαρεῖον 345, 19.
- ἴάσος 163, 13.
- ἴαστέλλιον 386, 7. 387, 3. 388, 18,
389, 7. 469, 7., 8., 16., 17. 470,
14.
- ἴαστρον 303, 1. 308, 17., 20. 329,
12., 13. 330, 6. 380, 12. al.
- ἴαστροιανούς 430, 5.
- ἴατά. φόβος ἐγένετο οὐατὰ τῶν νο-
σούντων τὴν τῶν ἀρρένων ἐπι-
θυμίαν 436, 15. οὐαθὸς οὐ ηὐπό-
ρει τις μετεδίδον 460, 22. 461,
5. οὐατ' αὐτῶν συνεγράφατο de-
iis scriptis 262, 21. νίκην οὐα-

- αύτοῦ 212, 11. κατὰ μέσου 264, 3. 286, 5.
 καταβασίαις 416, 4.
 καταγόμενος ἐκ γένους τῶν Γηπέδων 450, 20. κατήγετο ἐκ γένους Αἰγαίτης 369, 18. καταγόμενον ἀπὸ Ἀντιοχείας 401, 22.
 καταθέσεις τας τούτων ἀναγνωσθῆναι 494, 15., 18., 19.
 κατακέφαλα 256, 12.
 κατακράζοντες ὑβριστικάς φωνάς 468, 6. κατέκραξε τὸ πλήθος Ἰωάννου 475, 3.
 καταλαβεῖν πρὸς ὑμᾶς 472, 1. κατέλαβε τὸ Βυζάντιον 263, 21. κατέλαβεν Ἀντιόχειαν 327, 6. καταλαβεῖν τὴν πόλιν 353, 11. al.
 κατάλοσφ τόπῳ 78, 12.
 κατάμασθος 50, 16.
 καταμάσσοντα 32, 7.
 καταμένειν. κατέμεινεν commorabatur 252, 20., 21. 481, 4. ἐνθα
 κατέμεινεν ὁ Εὐλάλιος 439, 20.
 κατανήλισκον ἔψεισι τοὺς ὑπεισερχομένους 466, 7.
 κατανυχθεῖς 460, 23. κατενύγησαν οἱ ἄνθρωποι 489, 8.
 καταπείρειν. κατεπάρῃ ἐν τῇ γῇ 487, 4.
 καταποντισθεῖσα εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν 363, 11. καταποντισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν 313, 9.
 καταρῷμενος τὸν νίὸν 89, 2.
 κατασιγῆσαι τὰ στασιάζοντα πλήθη 475, 3.
 κατασκευάζειν. κατεσινάσαν αὐτῷ 181, 8. 183, 22. 186, 7., 13. 258, 3.
 κατασκευὴ insidiae 84, 6.
 κατάστασις. εἰς πᾶσαν τὴν Ἐρωματῆν κατάστασιν 400, 20. τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως 457, 14.
 καταστέλλειν. κατεσταλμένος 105, 8.
 κατατίθεσθαι. κατέθετο δὲ σύνοιδες 494, 2.
 καταυθεντῶν τοῦ Θεοδοσίου 361, 6.
 καταφέρειν. κατενεγκάλων deducens de homine 300, 17. 396, 14. κατηρέχθη πάντα ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντα 397, 17.
 καταφθάνειν. κατέφθασεν αὐτοὺς 66, 14. κατέφθασε τὰ Ἰνδικά μέρη 457, 9. advenit. 101, 8. al. κατέφθασεν ἔξειθαν 112, 12.
 κατεψήθη ὡς Ἐλλην 369, 17.
 κατερχομένων τὸν ἥμβολον 490, 19.
 κατέσχον ἔως τῆς Εὐφρατησίας 472, 17. κατέχει τῆς Μυκηναῖων χώρας 142, 8.
 καυλοτομεῖσθαι 436, 11. καυλοτομεῖσθαι 436, 13., 14.
 κελεύειν. ἵνα μὴ ἐπάνω σον κελεῦῃ 374, 12. κελεύοντι πάσῃ τῇ χώρᾳ 163, 2. ἐκέλευσος καὶ ἐκαύθη i. q. καυθῆναι 39, 8. 251, 4. 255, 2. 279, 1. 340, 17. 444, 11. 488, 10.
 κεντηνάρια 267, 17. 279, 19. 406, 2. 417, 19. 422, 2. 424, 10., 13. 443, 15.
 κέρωμα 400, 19. 486, 19., 21.
 κιβούριον 490, 3.
 κιβώτιον τῇ στήλῃ 233, 13., 18.
 κινηθέντων πολλῶν 113, 1. μεταξὺ αὐτῶν 113, 18.
 κινστέρνας 423, 5. 436, 1.
 κιστέρνας 399, 17. 477, 2. 482, 2.
 κίσιν. κίσινα μεγάλην 339, 11.
 κιλαΐα 457, 17.
 κιλῆρος. ὁ κιλῆρος ἐκάλει τὸν Οἰνόμασιν ἀγωνίσασθαι 173, 18. ὁ κιλῆρος ἦνεγκεν 173, 21.
 κιλῆρος sacerdotes 334, 8. al.
 κιληρικοὶ 362, 10. al.
 κιληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα 182, 2. κιληρονομεῖν τὴν οὐσίαν 401, 18.
 κινιπόνες 454, 2.
 κόγχη 339, 8.
 κοιαστώριος 370, 13. 479, 20. 494, 8., 22.
 κοινόν. τί γὰρ κοινὸν βούκόλου ἐν θαλάττῃ 137, 10. ἐπὶ κοινοῦ τῆς συγκλήτου 439, 3.
 κοινωνοῦντας ταῖς ἀγίαις ἐκκλησίαις 468, 2.
 κοίτη. ἀπεκατέστη ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην 485, 22.
 κοκκία 103, 14.
 κομβεντίφ 183, 23.
 κομβεντρῷ 102, 6. 371, 12. 494, 12.
 κομβεντρούν 438, 23.
 κομβοῦν. ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα

- 395, 12. ἐκόμβωσε πολλοὺς ἀρ-
γυροπόράτας 395, 14. 18.
κομετάτον 319, 6.
κόμητας 185, 19. κόμης ἀνατολῆς
319, 8. κόμης τῶν δομεστίκων
333, 8. 352, 12. φοιδεράτων
364, 13.
κομερκιαρίων 396, 14.
κονδάφαντα 309, 10.
κονδοειδῆς 100, 17. et saepissime.
κονδόθριξ 88, 18. 232, 13.
κοντεύειν. ἐκόντευσεν 245, 19. κον-
τεύθεῖσαν 160, 16.
κόπτειν. ἔκοψε τὴν ὄδὸν ἔλαφος 98,
15. κοπεῖσα ὡχοῖνος rupta 48, 15.
κοπιδεμίας 401, 10.
κοπιδέμον 401, 11.
κοπωθεὶς ἐν πολέμοις 410, 8. κο-
πωθέντι 304, 21.
κορασίων 440, 23. 447, 10. κορα-
σίων παρθένων 352, 17.
κόρη Molossumor dialecto 62, 12.
κόσμια 66, 12.
κοσμικὸς λιμός 302, 13.
κόσμος. τῶν δύο κόσμων 454, 22.
κοτρίγαις 307, 7., 11.
κοττίζοντων 345, 17.
κοττιστῶν 451, 20.
κόττον 451, 18.
κονθικεῖώ 239, 19. 355, 4. 440,
11.
κονθικονλαρίων 95, 12. 246, 1.
290, 21. 332, 22. 343, 5. al.
κονθιουκλείφ 35, 1. 86, 5.
κονθάτωρος 439, 19. 440, 3., 4.
490, 13. 493, 6.
κονοεύσας 361, 8. κονρευσάμενος
189, 13.
κονύρωμον 395, 17.
κονδοπαλάτον 491, 11.
κοῦσπος 50, 7.
ἐκούφισε τὴν λειτονργίαν 398, 5.
κονυφίσας Ἰωάννην ἐν τῷ τρα-
κτευειν 400, 11. ἐκούφιζετο μι-
νερε se abdicavit 319, 10. κον-
φισθεὶς ἵπο τῶν ἀνθρώπων αὐ-
τοῦ 387, 20.
ἐκόχλαξε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς 419, 11.
κόχλιον 320, 9.
κραβαταρέαν 397, 8. 436, 12.
κραβάτοις 482, 8.
κραββάτους 489, 17.
κρατῶν τὴν δύσιν 20, 4.
κρηπίς τοῦ προοιμίου 237, 15.
κρόνεύειν. ἔκρουσε τῇ δάβδῳ τοῖς
θαλασσίοις ὥδαις 66, 19. 387, 14.
κτήσασθαι φιλίαν μετὰ τοῦ βασι-
λέως Ῥωμαίων 457, 12.
κτῆμα vicus 47, 18. 51, 9.
κτητόρων 205, 17. 244, 14. al.
κτίζω. κεκτισμένη 204, 14. 263,
15.
κυανόν 175, 23. 176, 7.
κυκλευθῶσιν 470, 15.
κυκλώσῃ χάρακα 148, 14.
κυρά 319, 15.
κυριακὴ 371, 5.
κύρις 293, 14.
κυροῦ 239, 11., 13.
κυδικίλλια 384, 1.
κύλιμα. ἐποίησεν αὐτὸν ὑπὸ κώ-
λυμα 347, 23.
κυμοδρομῶν 453, 16.

λαγυαρίων 330, 3.
λαμβάνειν. ἀνέρχεται ἡ Θάλασσα
καὶ πάντας λαμβάνει 481, 9. λα-
βῶν λιθφ ἐπεσε 426, 8. ἔλαβεν
αὐτὴν εἰς γυναικα 355, 8. λα-
βόντες εἰς κραβαταρέαν 397, 8.
ἔλαβεν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν
459, 13.
λαμπαδίαν 454, 8.
λαργιτιῶσι ταῖς θείαις 398, 7.
κόμητα λαργιτιῶνων 400, 17.
λέγεσθαι. ἔνθα λέγεται τὰ Πύθια
θερμά 77, 15.
λείπειν. ἔλειψαν 167, 12. vid. ἐκ-
λείπειν. ἔλποντο τροφῶν 331,
18. nisi ἔλειποντο legendum. λι-
πόμενον 396, 3.
λείψανον 45, 2. τὰ λείψανα de
uno homine 122, 16.
λειτονογία διαιτωνίζοντα 398, 5.
λεκτικώρ εἰσηλθε 366, 21.
λεμὸν 265, 1.
λεπταινός 232, 12.
λεπτίδας χρυσοῦ 456, 3.
λεπτοχαράκτηρος 103, 6. 243, 9.
269, 3.
ληγάτα 440, 2., 5., 8.
ληθαργοῦντες τῆς ἔσαντῶν πατοίδος
118, 13. ἐληθαργήσαμεν διὰ τὸ
ῆλθομεν 155, 3., 9., 15.
λῆσταρχος 382, 11. 446, 2.
λῆσταρχοῦντες 363, 15.
λῆστοδιώκτης 382, 16.
λιβέρον 373, 2.
λιθοπροσώπον 485, 15.
λιμενάριον 372, 15.
λιμενάρέους στρατιώτας 308, 19.
426, 3.

- λίμιτον 30, 23. 143, 12. 206, 12. μέλλειν. ἀκούσασσα τὴν μίλλονδεν
 231, 1. 296, 5. 297, 2., 5. 302, ἐπὶ τὴν Μυκηναῖων παρονοῖεν
 22. 308, 17, 22. 426, 1. 434, 133, 7.
 21. 445, 6. 463, 7.
 λιμοκονηθεῖς 380, 15.
 λιμός ἡ 60, 11.
 λινόχορυσα ἱμάτια 457, 16., 18.
 λογοθέτην 400, 14.
 λόγος. ὑπὸ λόγον ὅτι 380, 10.
 εἰς λόγον ἀποτροφῆς 107, 13.
 276, 7. 284, 12. 21, 285, 12.,
 20. 289, 19. 360, 5. 406, 21. λό-
 γῳ θεωριῶν 284, 5., 7. 285, 3.
 307, 3. λόγον κτισμάτων 369,
 9.
 λογικοδρεπάνῳ ἔιφει 35, 21.
 λύειν. ἐποίησεν αὐτὸν λύσαι 386,
 17.
 λύκαινα, foemina oves pascens 179, 5,
 λυπεῖν ἐλυπήθη πρὸς αὐτὸν 43,
 14, 88, 22. 102, 2. 217, 8. πρὸς
 τοῦτο 80, 4. λελυπημένους 176,
 19.
 λωρίου 89, 7.
 μαγιστριανοῦ 374, 9., 17. 459, 21.
 471, 12.
 μαγιστρον 329, 20. 355, 16. al.
 μανεῖν. μανέντες irati 432, 10.
 μακροχαράτηρος 106, 12.
 μᾶλλον 84, 12. 238, 13.
 μανδάτα 108, 10. 178, 4. 352, 3.
 474, 12. 475, 14.
 μαρδὺς 33, 7.
 μανιάκιν 457, 20.
 μανιάκιον 475, 19.
 μαντίον 421, 20.
 μάππαν 412, 12.
 μαρμάροις 479, 16.
 μαρμαρώσας 339, 8.
 μάσσινον σχοῖνον 186, 20.
 μαστιγόπληγτον 123, 13.
 ματίαριον 330, 4.
 μεγαλεῖον 495, 14. τὸ ἄγιον 475,
 13.
 μεγιστᾶνες 64, 13. 154, 15. 305,
 11., 16. 335, 7.
 μεθοδομεῖν. ἐμεθῶρμησαν 116, 5.
 μεθύσας οἴνῳ τὸν Κύκλωπα 117,
 5., 6.
 μειζότερον 490, 9.
 μελετῶν τυραννίδα 371, 9. ἐμελέ-
 των προδοσίαν 456, 16. ἐμελέ-
 τησαν δόλον τινὲς 493, 1., 4., 13.
 495, 3. ἐμελέτουν 247, 8.
 μελέτη insidiae 493, 6.
- μέλλειν. ἀκούσασσα τὴν μίλλονδεν
 ἐπὶ τὴν Μυκηναῖων παρονοῖεν
 133, 7.
 μελλοφανῆς 85, 9.
 μέλος. κατὰ μέλος αὐτὸν ἐκοψαν
 394, 20.
 μὲν. ὁ δὲ μὲν 4, 11.
 μένειν 245, 21. ποῦ μένει 252,
 19. ἔνθα ἔμενε 439, 10.
 μερικοὺς πολέμους 478, 6. μερι-
 κῶν 487, 12.
 ἐμεσάζετο 199, 19. ἐμεσάσθη 331,
 3. μεσασθεῖς 298, 1. μεσασ-
 ντα 356, 1. al.
 ἐν τῷ μεσημβρίῳ 396, 19. nisi
 legendum μεσημβρινῷ, ut 397, 6,
 μεσιανον 435, 20. 482, 2.
 μέσην forum 491, 5.
 μέσον τῶν ἵππεων ὑπῆρχεν ἡ Πεν-
 θεσίλεια 126, 5. μέσον τοῦ Ιου-
 λιανοῦ λιμένος 479, 5. τὸ μέσον
 ἐστῶτι 397, 23. εἰς μέσον αὐ-
 τῶν ἀπάλιτο 464, 2. διὰ μέ-
 σον τῶν βασιλέων 110, 14.
 μεσόστυλα 351, 11.
 μετὰ postea 143, 6. μετὰ δύο ἔτη
 τοῦ κατακλυσμοῦ 10, 11. 88, 14.
 al. μετὰ καὶ 466, 23. μετὰ καὶ
 τῶν ἀλλων αὐτῆς ἀγαθῶν ἐποίη-
 σε καὶ τοῦτο 440, 14. τὰ
 μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως εἰ-
 οημένα 131, 5. 371, 18. μετὰ
 cum accusativo pro genitivo 5, 14.
 61, 16. μετὰ cum genitivo pro
 accusativo 187, 14. 362, 13. 384,
 1. μετὰ ἀλλήλων ἐπολέμησαν 52,
 21. εἰρήνην ἔχειν μετὰ Ρωμαίων
 317, 19. μετὰ τοῦ βασιλέως κτή-
 σασθαι φιλίαν 457, 12. πάντα εἰ-
 οήνης μετά Περσῶν 337, 7. 338, 16.
 μετ' αὐτοῦ συνάλλαγμα ποιῆσαι
 458, 13. al. δικαιομένη μετὰ τοῦ
 πατρικίου 384, 7.
 μετανάστας 26, 3.
 μεταξύ. συμβαλόντων τῶν Σαμα-
 ρειῶν μεταξὺ χριστιανῶν καὶ
 Ιουδαίων 445, 20. μεταξὺ τῶν
 δύο κόσμων εἰρήνη γενέσθαι
 454, 22.
 μεταχειρίζεσθαι. μετεχειρίσατο τὰ
 πλήθη διὰ προσφωνῆσεως 408, 2.
 μετεγκλίνων 25, 4.
 μετεωριζομένη ἐν προαστείῳ 82,
 20.

- μή. διὰ τὸ μὴ τοῦτο ἐποιήσατε 476,
17.
μηνιάσας 412, 17.
ἐμήνυσεν αὐτὸν ταῦτα 273, 6. ἐ-
μηνύθη 300, 6.
μηνυσιν δεξάμενος 471, 21.
μῆτε δὲ 305, 20. 401, 10. 460, 3.
μητρικὸς 41, 16.
μιαίνω. μεμιαμμένος 303, 18.
μῆγμα. τοιβῆναι εἰς μῆγμα λεπτόν
403, 18.
μιγγνύμενος μετ' αὐτῆς 47, 10. διώ-
ρυγος τῆς μισγουσῆς τῷ Τί-
γρητι 330, 12.
μικρὸν brevi 382, 2.
μικρόσιμος 106, 20.
μιλιαρίσια 432, 10.
μιτάτα 347, 18.
εἰς μνημόσυνον τῆς νίκης 183, 5.
μόδιον 278, 18.
μοιχογέννητος 87, 6.
μοναχόντων monachorum 400, 8,
407, 16.
μονάς εἰς κατελθῶν 332, 12. ἐπὶ
μονάς δέκα 459, 9.
μόνητα 308, 1., 2.
μονομαχεῖον 339, 17. 346, 18. μο-
νομάχιον 217, 2. 263, 15. nisi le-
gendum μονομαχεῖον.
μονοπατίον ὄδόν 469, 9.
μον. πλέον μον 110, 4.
μονοσάριον 302, 9. μονσαρίον
χρυσέον 360, 13.
μονσίων κοσμητεῖσα 479, 16.
μονσώσας 223, 4.
μονσώσει 232, 20. 339, 7.
μυλλίτης λίθος 281, 1.
μυσεφὰ 39, 8. μυσεφὰς 35, 24.
μυσεφὸν 279, 22. μυσεφὸν 35,
7. 37, 14. μυσεφῶν 491, 20.
μυστήριον θεοῦ πῦρ αὐτόματον
365, 3.
μυστικός αἰνιτος 21, 12. 219, 6.

νέκρωσις 354, 4.
νεομάχος 209, 5.
νεοφωτίστον 379, 7.
νήπια 421, 6.
νικήσας τὸν πόλεμον 486, 17. ἐν-
νήθησαν τὸν πόλεμον 168, 13.
νομίγμα mediae orationi interpositum
110, 1. nisi legendum ἀρκεῖν.
νομοθετεῖν. ἐνομοθέτει Ἀθηναῖον
72, 6. ἐνομοθέτησε τὴν χώραν
αὐτῶν 194, 7.

νοσούντων τὴν τῶν ἀρρένων ἐπι-
θυμίαν 436, 15.
νοταρίων 449, 13.
νούς. νοός 26, 20. 76, 16., 20.
νοῦ 26, 19. 27, 2.
νυμφαγωγία 275, 21.
νύξ. νυκτῶν 24, 9.
νῦτα ἔδωκε 210, 15. vid. δίδωμι.

ξενίζεσθαι. ἔξενίσθη 457, 11.
ξηρά 66, 19.
ξηροψις 306, 10.
ξυλέλαιον 437, 17.

ὅ. τὴν οἰανδήποτε 422, 17. γνοὺς
τὸ τὸ πέροαχαν 206, 17. ἐπηρώ-
τησε τὸ διὰ τὸ 231, 17. τῶν pro-
ῶν 95, 8. τοῦ 102, 3, 4.
ὄβρεντα ξάδια 395, 11.
ὄδεντσαι 374, 7.
όδοστρωσία 223, 18.
οἰδάνειν 50, 13.
οἰνοκρέα 322, 21.
οἰνοπαής 256, 5. οἰνοπαεῖς ὁφθαλ-
μοὺς 105, 15. 259, 23. 280, 10.
301, 20.
οἶος. ἀπὸ οἴας εἰσὶ χώρας 187, 5.
όλοκαύτωσις 200, 3.
όλοπόρφυρον μίονα 320, 10.
όλοσηρικὸν 287, 15., 17. 310, 11.
413, 12.
όλορ. ὅλων sine articulo 229, 1.
όλόσφυρον 264, 23.
όμιθος καμίνων φοβερῶν 419, 15.
όμιλῆσαι concessionari 362, 13.
όνόματα capita 60, 20. 276, 18.
456, 14.
όνομασάντων ἑαυτοὺς ἀδελφοὺς εἰ-
ναι 477, 19.
όξυλαβη 21, 18.
όπισθαρκωνα 370, 18.
όπλικῆς 110, 16.
όπιλοι καὶ στρατῷ κεκοσμημένον
43, 1.
όποιος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος δυνατός;
256, 20.
όπτασία 452, 6.
όραν. ἐωρακοῦσα 111, 7.
όργιζεσθαι ὠργίζετο κατὰ τοῦ Πεν-
θέως 43, 16. 102, 3. 165, 17.
192, 10.
Ορέντης 266, 3. annot. cum Addend.
όρνεοθνσίαν 202, 20.
όρνοσκόποι 199, 9. 200, 6.

- δρος. δώσετε αὐτοῖς τὸν ὄφον 344,
10., 12.
δοσ. πάντα δοσ ἐποιεῖτε κατὰ
γνώμην αὐτοῦ 383, 20.
όσπτια 345, 19.
όστις is igitur 78, 15. 79, 12. 207.
11. 157, 20. 171, 11. 174, 17.
187, 11. 206, 8.
οὐ μὴν ἀλλὰ mediae orationi inser-
tum 249, 15. 250, 2. 257, 14.
al.
οὖν in media oratione et duplex 29,
19. 59, 16. 101, 13. 195, 4. 238,
4. 362, 12. 380, 1.
οὔτε γάρ 110, 4. 472, 1. οὔτε δὲ
200, 8.
όφειλοντα πεῖσαι 97, 8. 199, 22.
415, 7. 446, 8. 455, 5. ὁφείλων
τὴν ἀλήθειαν μαθεῖν 465, 15.
468, 18.
ῶγλει τῷ ἀνδρὶ 97, 5. 352, 14.
ὅψις. ἐπ' ὅψειν αὐτοῦ 186, 9.
444, 13. 458, 17.
- παιγνίδιον 314, 16.
πεπαιδευμένοι σοφίᾳ μυστικῇ 43,
3. cum accusativo 63, 13.
παιζειν με 155, 13. τὸ θεῖα 15.
πάντα εἰρήνης 232, 15. 271, 2., 5.
286, 11. 292, 22. 298, 11. al.
παλατίῳ 89, 9. 94, 15. al.
παλατῖνοι ἄρτοι 322, 20.
παλλάντιον 168, 6.
πανδούροι 179, 16.
πάννυ εὐπρεπεστάτῃ 28, 11.
πάπι 483, 7. 484, 13. 486, 5. 491,
21. παθᾶν 361, 8. 362, 5.
παπυλεῶν 101, 21. 114, 2. 160, 2.
307, 20. 332, 7., 20., 23. 333, 2.,
8., 10.
παρὸ τῇ Αὐγούστῳ Θεοδώρῳ ἀχθῆ-
ναι 440, 10.
παραβαλεῖν appellere 99, 2.
παραβασίαν 415, 5.
παραγανύδιον 413, 15.
παραδίδωμι. παρεδίδοντας ψυ-
χὰς 420, 17. παρέδωκε τὴν ψυ-
χὴν 333, 5.
παρακαλεῖν. παρεκλήση concessit
394, 14. 460, 18.
παραμένοντας αὐτοῖς ἀνθρώπους
371, 14. παραμένουσαν 36, 7.
παραμένουσι αὐτῷ στρατιώταις
50, 3. παραμένοντες 468, 6.
παρεμπονάριον τῆς ἀγίας Εὐφημίας
377, 4. 434, 14.
παραπλανθεῖς εἰς σανίδα προσηλώ-
θη 452, 9.
παραπυλίον 159, 22.
παρασκευῆς ἡμέρα 240, 16. 241, 8.
παρασκευή 241, 2.
παραστάσιμος 256, 22.
παρερόσσενσε 469, 13.
παραχρήσθαι. ἔαντῳ παραχρησά-
μενος 210, 14.
πάρδαλις. ὡς πάρδαλις ὁρμήσας
193, 12.
παρενθής 41, 13.
παρθένος de viro 3, 12. 288, 2.
494, 1.
παρενθεῖς τὰ δεξιὰ μίον 471, 6.
τὰ παριστάμενα τῷ ὑμετέρῳ ηράτει
273, 14.
παροδικὸς 175, 10.
παροχῇ 121, inser. 183, 2.
παρωνύμην 395, 12.
πάσχειν. παθούσα ὑπὸ θεομηνίας
259, 10. 261, 19. al.
πατρικίων 352, 17. al.
πάτρων 363, 7. 368, 8. 395, 4.
πατρώός 134, 22.
πεδατούρας στρατιώται 351, 8.
πειράζονταν ἀλλήλους τοῖς δόρασι
129, 2.
πέλαγος. Ἰφνης θάλασσα εἰς τὸ πί-
λαγος 485, 21.
πέλμα 175, 10.
πέμπων ἀκτῖνα λευκὴν ἀστήρ
454, 6.
πενταμόδιον 278, 14.
πέραμι Cpolit. 407, 21.
πέραν ἀπῆλθε 388, 1. πέραν
ἐν Σύναις 389, 14. 431, 13. τὸ
πέραν Κωνσταντινουπόλεως 403,
2., 14. 404, 3. seq.
περὶ. ἐνιαυτῶν περὶ πον λγ' 240, 4.
περιάγειν. περιηγησθεὶς 440, 16.
περιαρεῖν. περιηρέθη ἡ τοῦ νν-
κτεπάρχον ἀρχῇ 479, 18. τὸ
ὄνομα Μηγᾶ ἐκ τῶν ἀγίων διπτύ-
χων 484, 11.
περιβλεπόμενοι πένητας ἔχοντας
θυγατρέας 440, 16.
περιεβαμβήθησαν 451, 21. περιε-
βαμίσθησαν 491, 18. περιεβ-
μισθέντων 473, 11.
περιγόρογος 35, 5. 103, 18. al.
περιειλήσας αὐτὸν φίασθον 186, 19.
περιεργασάμενος ἀπὸ τῶν ἀγιερέων
ποὺ ὁ Χριστὸς γεννᾶται 231, 4.

- περιεργασαμένη περὶ παρθένων 352, 16.
 περιέχον οὔτως 216, 15. περιεργό-
 σας οὔτως 449, 18. 454, 15. 478,
 13. περιέχοντα γράμματα ὥστε
 458, 11.
 περιλαμβάνειν πρὸ παραλαμβάνειν
 477, 8. 485, 2.
 περιωδενέτο curabatur 387, 23. y.
 Reiskius ad Constantin. p. 503. ed.
 Bonn.
 περιτηθήσεις 254, 13.
 περιπολεύων 263, 19.
 περίστασις. διὰ τὸ ἐν περιστάσεσιν
 ἔχειν ἀπόθετα 477, 3.
 περιχαράξας τὰ τείχη 199, 10.
 τῆς περιχώρου 448, 4.
 περσέαι 37, 12., 13.
 πιάσαι 24, 6. 98, 17. πιάσαντες
 τὸν υγραπτόν 397, 19.
 πίλας στερεάς 278, 3.
 πιμπλάναι. πλησθέντες. Θάρσους
 129, 9. ἄγνοια 54, 17.
 πίνειν. ἔπια 234, 15.
 πιπίσας 210, 14.
 πίπτειν. ἔπεισαν φόνοι πολλοί 484,
 8.
 πιστὰ ἐφύλαξε τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ
 182, 15.
 πλαγιάσας 364, 16.
 πλάκαις 223, 19.
 πλάκωσις 280, 20.
 πλατύνειν. ἐπιλάτυνε τὸ δόγμα
 279, 22.
 πλεθρίν 290, 14., 17.
 πλείω πάντων αὐτῆς ἀντείχετο 97,
 2. πλείω πρὸ πλείους 126, 3.
 πλέκειν. πλέξας αὐτῇ 340, 6. ἐ-
 πλάκην καὶ πατεσκευάσθη 362, 3.
 πλέον. μεγιστὴ πλέον τῶν ἐγνωμό-
 νῶν πρότερον 240, 20.
 πληγάτος 442, 3. πληγάτους 305,
 1.
 πληροῦντα τὸν τόπον τοῦ ἐπάρχον
 319, 3. πληρώσαντα καὶ ἐλθόν-
 τα εἰς τὴν τοῦ πατρικοῦ ἀξίαν
 390, 9. πεπληρωμένα ἀπειλῆς
 454, 10.
 τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν 458,
 13.
 πλουμία 413, 16.
 πλοῦς. πλοὸς 94, 18.
 πλούσιον καὶ χρήματι καὶ ἀξίᾳ καὶ
 σοφίᾳ 40, 4.
 πλωτός? 124, 12.
 ποιεῖν. ἐποίησεν αὐτῇ ἀπὸ ὅψεως
 89, 17. ποιήσας ὑπὸ ἐγγύας 383,
 4. ὑπὸ κώλυμα 347, 23. ποίη-
 σεν ὡς θέλων εὐξασθαι 390, 18.
 ποιήσαντες τὸ ἐν εἰς ἀλλήλους 487,
 11. πολλὰ ποιήσασα τῷ Πενθεῖ
 ἐπεισεν αὐτὸν 43, 13. οὐδεὶς
 ποιεῖ βασιλέα Ρωμαίων ὡς οὗτος
 333, 2. ἡβουλῆθησαν ἐκβαλεῖν
 αὐτοῦ τῆς βασιλείας καὶ ποιήσαι
 ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ
 472, 7. ἐποίησεν ἐκεῖ 372, 14.
 ἡμέρας πολλὰς 383, 13. ὀλίγον
 χρόνον 358, 16.
 πολεμικὴν χεῖρα 469, 5.
 ἐποιτευσάμην μετ' ἔρωτος 19, 12.
 πολιτίσης 294, 23.
 πολὺ εὐπόρῳ 163, 1.
 πολυοχλίαν 120, 7.
 πομπένσας αὐτὴν 300, 12.
 πόνημα 133, 1.
 πόρτα 79, 8. 184, 22. 202, 20. 235,
 3. al.
 πορταρίους 184, 22. 402, 19.
 ποτέ. μὴ ἔχοντα ἐπάνω τί ποτε 265,
 11. ποτὲ μὲν — ποτὲ 289, 6.
 πουλπιῶν 387, 13.
 πραγματεῖαν ποιήσασθαι 433, 13.,
 17. 469, 11.
 πραγματευτῆς 50, 21. 433, 7., 12.,
 19. 469, 10.
 πραΐδαν 108, 19. 260, 22. al.
 πραιδεύσας 30, 21. 99, 21. 100,
 12. al. πραιδεύοντες ἐπὶ τὴν
 Λαμενίων χώραν 472, 16.
 πραιόσιτος τοῦ παλατίου 339, 22.
 340, 5., 9., 11. al.
 πραισεντεύειν 176, 3.
 πραισέντον 375, 16. 379, 5. 465,
 9. μεγάλον πραισέντον 378, 9.
 πραιτωρ 479, 19. al.
 πραιτωρίων ἔπαιχος 318, 9. 319,
 3. 323, 6. 329, 20. 337, 15. al.
 πραιτωρίου ὑπατικοῦ 338, 23.
 ἐπὶ πρᾶξεως ὑπομνημάτων 439, 1.
 πράττειν. τῶν πεπραγμένων πάν-
 των ὑπαναγνωσθέντων 439, 1.
 τὰ πεπραγμένα ἔσχισεν 4. πέ-
 πραχαν 206, 18.
 πριμικηράτον 474, 5.
 πρέμος 172, 23. 187, 20.
 πρὸ τοῦ ἐπιφύλωσιν 447, 15.
 προάγειν. προηγάγετο κόμητα 393,
 3. 424, 2. 425, 11. προαχθέντος
 ἐπάρχον 395, 4.

- προβαλνειν.** προέβη εἰρήνη σὺν θεῷ
εἰς ὡφέλειαν τῶν δύο πολιτειῶν
454, 20. προβάντων 458, 22.
477, 22.
- προβάλλειν.** προεβλήθη κοιαίστωρ
479, 20. 482, 1.
- προδόχεσθαι.** προῆλθεν ὑπατος 182,
13. 376, 1., 14.
- προηγούμενος** τὸν λαὸν 66, 18.
- πρόδημα** 216, 10. 338, 4.
- προθέσει εχεῖν** 239, 7.
- προθεσμίαν.** 449, 8. 450, 13.
- προίστων** 440, 19.
- προναθημένη τῆς ἀνατολῆς** de Antiochia 216, 16.
- πρόκεννον** 343, 2. 348, 9. 366, 16.
- πρόκεσσον** 319, 22. 324, 6. 325, 3.
372, 15. 405, 20.
- προκούλλιος** 298, 19.
- προλαμβάνειν.** τῶν προλαβόντων
βασιλέων 437, 4.
- προνόμια** 234, 6.
- πρόοδον δεδωκότες** 389, 10.
- προποιήσας praeveniens** 123, 6. 165,
11.
- πρός.** ἡ πρὸς Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρεια 309, 17. πρὸς ἄπαξ 178,
12. πρὸς μικρὸν ἐμειναν ἐκεῖ 29,
10. πρὸς ὅλιγον 488, 7. 489, 8.
- προσεσχηκὼς μὴ εἶναι αἷμα** 32, 8.
προσεισχηκὼς τὴν κώραν ἀνθιστα-
μένην 166, 22. προσεισχηκὼς τῷ
ἐκτυπώματι 79, 2. 95, 4. 128,
20. προσεχόντων ἐπὶ τὴν Ἱερου-
σαλήμ 261, 17. προσέχοντα ἐπὶ
τὴν πόλιν 138, 21. 205, 11. προ-
σεισχηκὼς τὸν ἀναστιναγμὸν 63,
20. sine accus. 132, 5.
- προσθήκη κοημάτων** 362, 20.
- προσκαρτεροῦτες λιταῖς** 489, 9.
- προσκέφαλα** 250, 5.
- προσκόλλησε τὸ νέον τῷ παλαιῷ**
τείχει 233, 1.
- προσκονικάτορας** 330, 2.
- προσομιλῆσαι concionari** 362, 12.,
14.
- προσποιητὴ οὐσία simulans** 159, 14.
- προσρήναι.** προσεδόνη τῷ βασι-
λεῖ 414, 21. 427, 2., 18. 430, 20,
431, 17. 450, 19.
- προσφεύγων** 373, 12. προσφυγῶν
362, 4.
- προσφυγή** 485, 6. 493, 23.
- προσφωνήσας τῇ συγκλήτῳ** 186, 11.
- 329, 21. 334, 17. προσεφάνησεν
αὐτοῖς μαγδᾶτα 475, 14.
- πρόσωπα διάφορα ἔξετάσαντος** 473,
9. εἰς πρόσωπον τοῦ ἴδου ἀ-
δελφοῦ 338, 11.
- προτρεψάμενος** 35, 2. 41, 9. 44,
18. 53, 3. 80, 3. 87, 7. 97, 12.
100, 19. al.
- προύποστοι** 490, 2.
- προχωρεῖν** 400, 20. τῶν προχω-
ρούντων ἐπὶ τὴν πανήγυριν 285,
4.
- προχωρόν κέομα** 400, 19.
- τὸ πρόθινον** 305, 16. 426, 15.
- τῇ πρῷ πρῷ** 114, 3. τῷ πρῷ 140, 3.
τῷ πρῷ 148, 19.
- πρωίας** 340, 16. 474, 20.
- πρωτοβόλους ἕπποις** 288, 7.
- πρωτοκονόρροος** 352, 3.
- πρώτος.** ἐν πρώτοις 182, 7. 321, 17.
πρώτοις 286, 6. 287, 8. 319, 1.
363, 20.
- πτοηθήντες Ἐρυμαῖος** 432, 12.
- πτῦνομα** 184, 23.
- πτῶσιν ἀνθρώπων ἐπήγαγε κύριος**
482, 5.
- πυντικὰς συμβολὰς** 288, 6.
- πυλεόν** 252, 20.
- πυρδάκης** 106, 3. 259, 6., 23.
- πυρδακῆς** 280, 11. 302, 5.
- πυρισθενές** 25, 3.
- πυριφόρον τόξον** 77, 22.
- πωγωνίαν** 411, 13.
- ὅδειμα Cpolis** 405, 5., 8.
- ὅδειματίζειν.** ἔρευμάτισε 408, 7.
- ὅδειρενδαρίον** 328, 12.
- ὅδηγισσα** 430, 20. 431, 8., 15.
- ὅδηγόνναι.** ὁδηγέντων τῶν ἔύλων 473,
13. ὀδήξας ἦν 489, 20.
- ὅδηξ.** ὁδηγεῖς 33, 6. 184, 16. al.
- ὅδηγενετ.** ἔρρόδηγενσε 186, 10. 193,
5. 322, 20. 404, 16. 410, 13. 411,
1. 476, 4.
- ὅδύσεα** 33, 7., 16.
- Ῥόνσιον μέρος** 175, 23. al. **ὅνσιον**
δέρματος 265, 2.
- σαγίττας** 52, 3. 111, 1. 424, 16.
σαγίττας 358, 21.
- σάκρα** 430, 1. σάκρας 310, 18.
317, 11. 344, 15. 348, 3. 374, 19.
388, 21. 389, 1.
- σανδάλια** 286, 20.
- Σάτυρος Boeotorum dialecto** 49, 16.
- σηνάτφ** 339, 12.

σιγματοειδές 302, 8.
 σίγνω 126, 5. 316, 12. 317, 7. 453,
 6. σίγνα 330, 5. 475, 19. τὸν
 σίγνον 317, 6.
 σιδηροδεσμίους 245, 13.
 σιλεντιάριος 420, 18. 434, 20.
 σιλεντίου 444, 9. σιλεντίου κομ-
 βέντου γενομένου 438, 23. 494, 12.
 σιτωνικὰ χρήματα 294, 7.
 σκαλῶν ἀναφέντων 343, 5.
 σκάμμα 322, 12.
 σκάνδαλον 242, 19.
 σκέμμα ἵnsidiae 44, 5.
 σκεψάμενός κατὰ βασιλέως 494, 2.
 σκέψις τὴν σκέψιν τῆς ἐπιβούλης
 μελετήσαντες 493, 3, 14., 18.
 σκηπίονας 384, 3.
 σκῆπτρα de tribubus Iudeorum 158,
 1.
 σκίστοι 43, 1.
 σκυριός 295, 20.
 σκορπίζειν. ἐσκορπίζοντο 447, 17.
 ἐσκόρπισαν 461, 21.
 σκοντάριον 265, 12. 458, 2.
 σκρινιαρίους 429, 21. 430, 1.
 σκύφους 37, 15.
 σκωληκόβρωτος 231, 8.
 σμρνηιάσαντες 304, 4. σμυρνια-
 θέντα 220, 15.
 σκοκένειγ. ἐσκοκενσαν 438, 11. ἐσκό-
 κενσεν 364, 17.
 σόκον 438, 13.
 σπαθαρίων 246, 1. 332, 23. 343, 6.
 359, 5. 476, 4, 18.
 σπαθίῳ 387, 14. 493, 20.
 σπανός 262, 8. 304, 9.
 σπάτα 175, 13.
 σπερμολόγε 251, 19.
 σπλαγχνισθεὶς ἐπ' ἔμοι 238, 17.
 σπορτούλων 470, 22.
 σταῦλον 396, 3.
 στενούμενοι 466, 3. ἐστενώθησαν
 οἱ ἄνθρωποι 488, 7.
 τὸ στεφάνιον τῶν Ὀλυμπίων 289,
 15. 413, 11.
 στηθάριον 172, 9., 18. 279, 9. 413,
 14. στηθάριν 264, 23. 265, 16.,
 19. 287, 16.
 στιχάριον 413, 15.
 στοιχήσας 460, 5.
 στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου 193,
 1. 292, 18. στρατηγήσας τὸν
 στρατόν 301, 1.
 στρατηλασίας 466, 16.
 στρατηλατιανοὺς 430, 1.

στρατιᾶς πεζικῆς ἀπειρον πλῆθος
 398, 23.
 στρατοπεδάρχη 97, 21.
 στρεβλόστομος 298, 20.
 στρέφει τὴν πόλιν 296, 11. ἐστρε-
 φαν τὸ τεῖχος 462, 18. ἐστρε-
 φαν τὴν χώραν 363, 17.
 στρωννύται. ἐστρωσε τὸ μεσίαν λον
 482, 2.
 στρυφόμενος τοὺς πόδας 291, 8. 367,
 8. ἐστρυφθη τοὺς πόδας αὐτοῦ
 368, 17.
 συγγενεύς 326, 14. συγγενία 325,
 13. 356, 12. 392, 13. 393, 16.
 συγγενεύσιν 94, 6. συγγενέως 100,
 4.
 συγγενίδος 95, 2., 20. 96, 10. Add.
 ad p. 42, 16.
 σύγκρουσιν δευτέραν συμβαλόντες
 468, 16.
 συγκαθεσθῆ 172, 5.
 συγκρούειν. συνέρρουσ τῷ Ἀγω-
 νῷ πόλεμον 219, 24.
 συγχωρεῖν. συνεχώρησε ταῖς ἐπαρ-
 χαῖς τὰς συντελέας 406, 17.
 συκότια 397, 21.
 συλλαμβάνειν. συνελάβετο active
 185, 16., 19. 194, 17. 271, 21.
 274, 6. 293, 8. 399, 19. 416, 12.
 431, 5., 11. 462, 4. 476, 11.
 συμβαλόντων πόλεμον κατὰ τῶν Ἀ-
 φρῶν 459, 6.
 συμβολαιογράφοι 268, 2.
 συμβούλευειν. συνεβούλευέτο pro
 συνεβούλευε 184, 3.
 συμμένειν. ἔνθα συνέμενεν αὐτοῖς
 354, 6.
 συμμιγήσεται τῇ μητὶ 50, 3. συμ-
 μιγεῖς αὐτῇ πρὸς γάμον 119, 21.
 121, 6. συμμιγέντι αὐτῇ ἀνδρὶ¹
 71, 15. συμμιγνύμενοι 120, 19.
 συμμιγνύμενος μετά γυναικῶν
 20, 16. συμμιγνυμένην Ἄρει 24,
 15.
 συμπίπτειν. συνέπεσεν ἐκ τοῦ ἡ-
 πον 366, 20.
 συμποιησαμένων μετ' αὐτοῦ 217,
 19. συμποιησαμένων αὐτοῖς 181,
 8. 350, 18.
 σύμπτωμα. ἐκ τῶν συμπτωμάτων
 Νικομηδείας μεθ' ἡμέρας τινὲς
 ζῶντες ἀνηνέχθησαν 487, 8.
 συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων 207, 11.
 245, 1. 261, 10. al.
 συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ
 458, 13.

- συνανεγγυωτόι *condiscipulo* 134, 2.
 252, 11.
 σύναξις 381, 4.
 συναριστοῦντα 356, 1.
 συνάψις φιλίαν μετ' αὐτῶν 459,
 12.
 συνέργειον 299, 22.
 συνεγγία 246, 16.
 συνέχειν. συνεχεδέντες τῇ ἔριδι 491,
 3.
 συνήθειαι τῶν Ὀλυμπίων 396, 5.
 συνιστάναι. συνεστήσατο αὐτῷ εἰ-
 κόνα 370, 9.
 συννεώτερον 181, 17.
 συνορᾶν. συνίδη *censcat* 274, 15.
 συνετέλεσθησαν εἰς τὸ παντελὲς 419,
 25.
 συντέλεια 456, 7.
 συντόμια 289, 16. 322, 19.
 συρέντων ξιφῶν 492, 9. σύρας τὸ
 βοῦγλιν 493, 21.
 συσκευάζειν. συνεσκευάσαντο αὐ-
 τὸν 40, 7. 87, 6. συσκευασθεὶς
 25, 9.
 συσκευὴ 291, 1. 295, 22.
 συσημάτων 195, 4. nisi legendum
 συσημάτων *cum Georgio apud Ho-*
dium.
 σφαγέντα ἐκυτὸν κατὰ τῆς μασχά-
 λης 333, 1.
 ἐσφάληντο οἱ αὐτοῦ πόδες 50, 12.
 In Excerptis ex Porphyrio apud
 Bentleium Epist. ad Millium p. 49.
 non ἀπασφαλίσῃ sed ἀποεφαλίσῃ
 correndum est.
 σφενδοβόλα 127, 18. 296, 14., 21.
 σφενδόνας τοῦ κυνηγίου 339, 15.
 340, 3., 19.
 σφενδονίζειν. ἐσφενδονισμένον φα-
 κιόλιν 457, 19.
 σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς 259, 1. τὸ
 αὐτὸ σχῆμα de terrae motu 418,
 16.
 σχιαστὰς 457, 17.
 σχίζω. ἐσχισμένοι τοὺς χιτῶνας
 146, 9.
 σχοῖνα 279, 18.
 σχολάξειν. ἐσχόλαξον λιταῖς 456, 20.
 σχολάριος 387, 14.
 σχολῆ. σχολῶν 474, 18. 494, 14.
 σωκάρην 364, 14.
 σῶμα. τοῖς σώμασι de uno homine
 115, 8.
 σωματικῆς ἀμαρτίας 232, 8. πακῶς
 βιοῦντες περὶ τὰ σωματικὰ 436,
 4.
- τὸ σωτήριον 236, 7.
 σωφρονήσας ἀπὸ σωματικῆς αμαρ-
 τίας 232, 8.
 τάβλαιν 103, 13.
 ταβλία 33, 19., 21. 413, 13.
 ταβλοπαρόγιον 345, 17.
 ταρτάριος 65, 19.
 ταυρόεις 272, 16., 22.
 τεκνοποιεῖδαι 401, 17.
 εἰς τέλειον ὑγιάνας 388, 1. 406, 18.
 ἐτελειώθη 256, 14. 306, 5. 315, 5.
 409, 10.
 τελέσματα 263, 20. 264, 1., 6. al.
 τερρόθεντες τῆς τοποθεσίας 140, 15.
 222, 16. 338, 19.
 τετρακιόνιν 201, 7.
 τετραμόδιον 278, 4.
 τέτρασι 175, 21. 339, 9. 441, 10.
 τηγανιστής 416, 20.
 τίθημι. θήσας 247, 3. 264, 9. 276,
 3. ἀπετίθουν 469, 11.
 τιμᾶν. ἐτίμουν 39, 18. 54, 11.
 τιμητικός 343, 10.
 τίμιος σταυρός 396, 11. 421, 10.
 τὸ τίμιον λείφανον τοῦ ὄγην
 Μαρτίνου 452, 4. 484, 18. 486,
 7.
 τις. ὁ Τιθών τις 127, 9. τοῦ
 πονηροῦ τινος 279, 22.
 τις. τὶ τοῦνομα ἔχοντιν οἱ ἔνοι
 137, 3.
 τίτλοις σανίδαιν 471, 2.
 τιτλοῦν. ἐτίτλωσεν *fisco, addixit*
 245, 11.
 τιτρώσκειν. ἐτράσθη εἰς αὐτὴν
 91, 7.
 τόγαν 450, 17.
 τόπος. ἐπὶ τόπῳ 382, 4. ἐσφάγη
 ἐπὶ τὸν τόπον 387, 19.
 τορκίμι 270, 9.
 τρακταῖσοντος 305, 3.
 τρακταῖστῆς 314, 11.
 τρακτάτῳ φυγῆς χρησάμενοι ἐδό-
 κουν φευγεῖν 468, 17.
 τρακτευθὲν 181, 14. 400, 12.
 τρακτευτὴν 400, 13.
 τράπεζα ἀγία 490, 3.
 τριβαύνοντος 432, 3. 367, 2. τριβοῦ-
 νον ἀριθμοῦ 337, 18.
 τρικλίνω 493, 15. 494, 15.
 τριμόδιον 278, 5.
 τριομβνοροσία 214, 11. τριομ-
 βνορία 218, 7.

- τριομβούστωρ 214, 6. 218, 4. 221, 5.
 τρούλλου 489, 19. 490, 5. 495, 10.
 τύπος. στέφανον τύπῳ φυλλοδα-
 φων 287, 11. ἵνα τύπος δοθῆ-
 τίνι κεὶ δοθῆναι 113, 21.
 τυπῶσαι φόρους 225, 10. τυπον-
 μένοις 335, 15. ἐτυπώθη 335,
 18. τυπονέμων χρημάτων 112,
 20. τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῶν
 χρημάτων 112, 22. 113, 1., 4.
 τῆς παρ' αὐτοῦ τυπωθείσης πο-
 στήτησ 471, 1.
 τυραννεῖν. ἐτυράννησε τὴν Ῥώμην
 bello petiit 209, 10. 211, 12. 215,
 2. 219., 8. al. τυραννήσαντος τοῦ
 ξεαδέλφου κατ' αὐτοῦ 459, 5., 13.
 τυραννίς rebellio 218, 16. 219, 16.
 247, 8. 257, 12. 459, 20.
 τύραννος rebellis 245, 18.
 τύχη πόλεως 36, 17. al.
 ὑπαγγειωσθέντων 439, 2.
 ὑπατᾶν. ὑπήντουν 420, 13.
 ὑπατεῖαν ἔδιψε 478, 18.
 ὑπεισελθεῖν τῇ κληρονομίᾳ 439, 19.
 440, 3., 6.
 ὑπέξιζον 277, 3.
 ὑπερασπιῶ τῆς πόλεως 148, 15.
 ὑπερηφανῶν πάντας 20, 20.
 ὑπηρετεῖν εἰς τὰ ιερατικὰ σκεύη
 τῶν Ἰουδαίων 151, 7.
 ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν 494, 10.
 ἔμεινεν 495, 5. ὑπὸ κώλυμα
 ἐποίησεν 347, 23.
 ὑποδηματος 326, 3.
 ὑποκλίμενος δανείοις 439, 11.
 ὑπομηστικῶν 477, 5.
 ὑπονοθενός ἐφθειρεν αὐτὴν 46,
 2. 95, 7. 181, 16. 219, 3. 274,
 1., 3. 350, 11. 359, 6.
 ὑποπτῶν 494, 5.
 ὑπορόφωσις 339, 6.
 ὑπόστασις. τὴν διατίμησιν τῆς
 ὑποστάσεως 400, 1., 12. ἀνα-
 γοραφὴν τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ
 439, 21. 444, 15.
 ὑπόστροφος 258, 9.
 ὑπτιώθη 153, 13. 190, 9. 224, 15.
 ὑστέρησα τῷ Ἐρεῳ τὴν φωνὴν 12,
 1.
 ὑφαίνειν. θαλαμηπόλον ἔργον ὑ-
 φανε 326, 4.
 ὑψωθεῖς ἐπὶ πόδας εἴκοσι 490, 5.
 φαβρίτα 343, 3. φαβριτάς 307, 21.
 φαβριτά 307, 22., 23.
 φαεθόντα 25, 14.
 φακιόλιν 457, 19.
 φακτιοναριτῶν 395, 22.
 φανεροὶ quidam 108, 21. 130, 2.
 184, 24. 246, 15. 284, 14., 20.
 285, 3., 12. 326, 6. 367, 17. 443,
 4. 464, 7. 485, 20. 489, 20.
 φανερωθείσης τῆς ἐπιβούλης 493,
 16. τὴν ἐπιβούλην φανερώσας
 493, 19. 494, 16.
 φέρων τὴν συγγένειαν ἐκ τοῦ Οἰ-
 νέως 164, 1. ἡνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ
 Σαλαβρίας 338, 1. 370, 14., 15.
 375, 1. 384, 3. al. περὶ οἵ με-
 γάλα ἐφέρετο 359, 14. φερόμε-
 ρος συμπαθῶς 121, 21. εὐτυ-
 χῶς φέρονται εἰς τοὺς πολέμους
 173, 10. ἡνεγκαν οἱ Ρουστεῦλοι
 τὰς ἐπάνω 167, 21. τὰς ἐπάνω
 φέρει 210, 13. 304, 18.
 φενύειν. ἔφυγαν 66, 13. ἔφυγε
 θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος 485, 21.
 φενύγων τῆς φρουρᾶς 86, 9.
 φησίν πετρε 24, 15. 43, 1. 51, 10.
 56, 5. 61, 13. 63, 1. 85, 21. 118,
 3., 10. 159, 15. 173, 7. 14. 176,
 9. 179, 8. 287, 12. 288, 14. 297,
 18. 331, 8. 336, 20. 354, 19.
 373, 13., 15. 385, 20. 388, 4.
 389, 17. 402, 4. 408, 18. 415, 5.,
 17. 440, 17. 460, 17. 495, 1.
 φημισθέντος τούτου ὡς 455. 10.
 φθάσας πλησίον ἵππον αὐτῆς 126,
 16. ἐφθασε τὴν Κιλικίαν 326, 9.
 φθάσας Ἀλεξανδρειαν 218, 21.
 219, 23. φθασθῆναι 331, 7.
 φίβλας 33, 7.
 φιβλοὶ 111, 1. φιβλωθεὶς 165, 2.
 φιλανθρωπευσαμένον τοῦ θεοῦ
 372, 9.
 φιλανθρωπευθῆναι 474, 7.
 φιλανθρωπία. ἐκ τῶν γεγονότων
 κατὰ φιλανθρωπίαν θεοῦ φόβων
 490, 1. φιλανθρωπία θεοῦ de
 terrae motu 421, 17.
 φιλιασαντα τὰ πλήθη κατῆλθον
 474, 11.
 φιλεῖν. ἐφίλει ἔρωτι 363, 3.
 ἐν φιλίᾳ προσεβίας πεμφθέντα 448,
 1.
 φιλικὰ συμπόσια 180, 6.
 φιλοκαλήσας αὐτὰ μαρμάροις 232,
 20. φιλοκαλονυμένον τοῦ τρούλ-
 λον 489, 19.
 φιλοκαλία 418, 17.

- φοιβερὸν κάλλος 83, 1. 91, 23.
 11. φοιβερὸν ἄγαλμα 212, 2, 4.
 218, 14. 225, 19. φοιβερὸν ἔρ-
 γον 278, 10. 395, 8.
 φόβος de terrae motu 420, 6. 442,
 21. 443, 9., 11. 487, 3. 489, 16.
 490, 1.
 φοιδεράτων 364, 13. 493, 14.
 φόλαις 439, 14. φόλλιν 412, 9.
 φορεσία 32, 20., 22. 33, 21. 431,
 3. 475, 22.
 φόρος forum 80, 14. 320, 9. 15.
 338, 20. 339, 9. φόρφ 475, 17.
 478, 9. 487, 4., 6.
 φόρος βοῶν 431, 23.
 φοστὰ 309, 2.
 φοσατένσας 293, 4.
 φοσαπτὸν 461, 21., 22.
 φοσσεύσαντες 304, 2. 465, 20.
 ἐφοσσεύστο 316, 8. φοσσευθέντες
 389, 9. 470, 7.
 φονικίζειν. ἐφούλκισεν αὐτὸν 431,
 12.
 φουρκίζειν. ἐφούρκισεν 487, 24.
 φρατριάσας μετά τινων πτητόφων
 480, 19.
 φύλαχοι 435, 4., 5., 10. 441, 24. al.
 φυλλοδαφνῶν 272, 15. 287, 11.
 φυσικοὶ παιδεῖς 437, 10.
 φωνασκεῖν. ἐφωνάσκουν 311, 20.
 ἐφωνάσκουν τραγικὰ μέλη 288, 7.
 φωνή. τὰς φωνᾶς αὐτοῦ Ἰλαβεν
 370, 5.
 φωτεὴρ 56, 6.
 φωτισθῆναι 251, 21. 253, 23. al.
 φωτίσμα 431, 19.
 φωτιστήριον 380, 3.
 γαίοις. ἐγαίοις τῷ Βενέτῳ μέρει
 257, 21. ἐγαίοις τῷ Πρασίνῳ μέ-
 ρει 298, 21. γαίοις τοῖς τῷ Πρά-
 σινον 263, 3. 295, 15.
 γαληνία 276, 19., 22.
 γαοῦν. ἐγαώθη τὸ ἥμισυ τῆς πό-
 λεως 436, 19.
 γαράκηρ i. q. πρόσωπον 172, 8.
 257, 8. 413, 16. 454, 7.
 γάρων οἰκον 47, 3.
 γάρτας τοὺς 281, 11.
 γαρτία 400, 14. 443. 20.
 γειμεντῆς 395, 8.
 γειοὶ συνελάβετο 476, 11. γειοὶ λα-
 βόντες τινᾶς ἐξάρχοντας 468, 20.
 γειρουργῆτες 315, 10.
 γειρουργίας κοπτόμενοι 420, 16.
 γηδαμαλός 194, 23.
 γηλιοντασία 7, 2.
 γηλοδέσης σχῆμα 173, 22. 174, 12.
 175, 22. 176, 4.
 γηόλεσεν 362, 1.
 γηλλατίζειν. περιλλαγμένα ἔχοντα
 τὰ βλέψαρα 101, 18.
 γοῦν. τὸν γοῦν τῶν ὀστέων 276,
 17. 277, 1., 4.
 γηραστεῖν. ἐγηράστηται 109, 17.
 γηῆθαι. κεχρῆσθαι cum accusativo
 5, 4. γηησάμενοι τακτικῶς 464,
 17. γηησάμενος φυγῇ διεσώθη
 442, 4.
 γηηματίζειν. ἔτονς γηηματίζοντος
 μβ 227, 7. al. ἐγηηματίσεν δρομά-
 γεσθαι 309, 15. ἐγηηματίσθη ταῦτα
 διτ 36, 22. γηηματίζει η Ἀντιόχεια
 ἔτος πρώτον ἀπὸ Καίσαρος 217,
 21. ἐγηηματίσεις τὸ θέατρον 471,
 3. ἐγηηματίζειν ἀνατὸν οὐτως
 225, 13. 268, 3. γηηματισθέντες
 ἐν δράματι 29, 12. γηηματισθεὶς
 oraculo accepto 35, 17. 231, 1.
 γηηματισμὸς aera 309, 17.
 γηημοδοτηθὲις 50, 2. γηημοδο-
 τηθὲις τοῦτο 136, 9.
 γηησοδήντων 455, 21. γηησόδην-
 τα δῃ 23.
 γηησοτελειαν τῶν ιούγων ἐποίησε
 394, 8.
 γηημὸς αἰματικὸς 290, 4.
 γάλλειν. ἐγάλλετο, "Ἄρατε πύλας
 495, 14.
 γηηφίζειν computare 23, 3., 4., 5.
 428, 18. 429, 2.
 γηηφόβιον 105, 13.
 γηηθίον φορέματος 187, 6.
 γηηας 457, 15.
 γηηη. πᾶσα γηηη 62, 4.
 γηηηοίστουν 370, 6.
 ὀμοπλάτην αὐτοῦ τὸν δεξιὸν 138,
 21.
 ὀνεικὰ 233, 19.
 ὀρεῖα 60, 8. 307, 3. 399, 17. 477, 2.
 ὀφολογεῖν 479, 17.
 οἰς οἴα 494, 2. 495, 1.
 ὕστε post ἀναγκάζειν 112, 7. ἐβον-
 λεύσατο ὕστε ἐκβιηθῆναι τὴν
 πενθερὰν 385, 16. γράφων ὕστε
 21. δεόμενος ὕστε λαβεῖν 434,
 8. ἔδοξεν ὕστε λαβεῖν 113, 19.
 οτίον τοῦ Ἰλλοῦ 387, 19.

INDEX LATINUS.

articulus. vide Ind. Gr. v. δ. positus sic ut τὸν Ἐνῶς ἔτερον 6, 7. casus diversi coniuncti 128, 19. cum annotatione. 226, 5. constructiones verborum notabiliores. οἰκήσασιν μεθ' οὐδὲ κατήγορε Σέλευκος 347, 2. ἐν καστελλίῳ Βιργιτινών 341, 13. τοῦ λεγομένου ἄγιον τῶν ἀγίων 247, 16. conf. 12, 2. συνίθη — ἔξεσελλίσθη 89, 6. ἐγένετο — ἀνέβη 144, 4. 146, 10. ἔξέθετο — ἔθηκε 204, 2. forma dativi ἐσι pro εὗσι 412, 4. forma neutri in ντα pro ν 38, 11. cum annotatione. 60, 22. 74, 20.

forma nominativi pluralis in ες nominum in ης exeuntium. Αἶνειάδες 170, 3. Πέρσες 331, 7. indicativus pro imperativo 271, 16. infinitivus cum genitivo articuli 5, 13. 71, 22. 160, 1, 15. 156, 6. 266, 1. 357, 18. 387, 12. 408, 6, 417, 1. 422, 7. 424, 11. 440, 11, 21. 452, 17. 458, 19. 460, 2. 461, 3. 463, 1. 467, 3, 13. 468, 3. 472, 11. 491, 1. 493, 2. v. δηλοῦν. optativus pro futuro 266, 4. participium pro indicativo 102, 13. — 20. 124, 5. seq. 14. 313, 11. seq. 407, 22. 435, 5. 446, 16. 468, 12. 473, 9. 495, 12.

A D D E N D A.

- P. 12, 19. οἰκοδομήθη] Confer οἶκει p. 420, 21.
- P. 15, 1, 16, 3. In annot. pro Theodorus scribe Theodosius.
- P. 19, 18. Scribe Σαρδανάπαλλος hic et 37, 8. cum Chronicus Paschalensis codice Vaticano, et cùm eodem 25, 10 τὰ παλατία et 26, 18. ξητήσοντες. Iuvabit etiam reliquos locos qui Chronicus et Malalae communes sunt ad codicem Vaticanum exigere, cuius varietates accepi absoluto Malala, quando singula persequi serum fuit.
- P. 30, 8. εἰπειρ εἰσίν] Fortasse praestat εἰ περίεισιν.
- P. 36, 19. τὴν in Chronicus tacite intulit Ducangius: codex Vaticanus et editio Raderi σὺν τῇ Γογύόνης.
- P. 38, 5. Inutilis Chilmeadi conjectura κεραυνίον.
- P. 42, 16. συγγενιάς] Scribe συγγενίδας.
- P. 49, 6. Cum conjectura nostra Ἐγγέλειαν componi potest Diodorus XIX. 53.
- P. 50, 23. τῶν delendum videtur.
- P. 76, 21. Νίρος] Λίρος Fabricius Bibl. Gr. vol. VII. p. 449. ed. Harl.
- P. 88, 11. Scribe ἐθνούλειτο. Sic et 89, 13. 189, 18. 230, 3. 254. 1.
- P. 139, 140. Malleum Νῦσα scripsisse.
- P. 167, 14. Tolle ed. Oxoniensis vitium reposito αὐτῷ.
- P. 173, 1. ἔθος] Scribe ἔτος.
- P. 179, 8. εἴδομοφοι repone ex Chronicus.
- P. 182, 8. δισηγνυτεύσαντες] Scribe δισηγνατεύσαντες.
- P. 187, 13. Brunichius quis sit quaerit Niebuhrius Hist. R. vol. II. p. 688.
- P. 189, 20. ὑπό] Immo ἀπό.
- P. 218, 5. ἔτοντο] Immo ἔτος.
- P. 222, 9. Κάπνος] Haud dubie scribendum Κάπνος.
- P. 233, 7. 8. ὄμφαλός — ὄφθαλμον] Idem utroque loco reponendum videtur.
- P. 256, 5. γένειον] Scribe ad aliorum locorum exemplum τὸ γένειον.
- P. 266, 3. Novum formae Ὁρέντης testimonium præbet Chronicus codex Vaticanus, qui ubi in editionibus est p. 40. C "Ορισεν τοῦ καλονυμίουν scribit Ὁρεν τοῦ καλονυμένον, i. e. Ὁρέντον.
- P. 268, 4. Conf. Wesselinkius ad Diodorum XVIII. 62. p. 303, 69.
- P. 308, 12. χρόνων] Scribe χρόνον, ut est p. 482, 7. Conf. ad p. 181, 1.
- P. 315, 10. Scribe Λικινιανός.
- P. 322, 2. οἰνόφρεα cum ἔνδειλαιον p. 437, 17. et similibus comparat Reiskius ad Constantiū p. 502. ed. Bonn.
- P. 329, 16. Annotationem Chilmeadi inter ipsius annotationes positam dele.
- P. 347, 12. Fugit me monere hic quoque πόλεως in μητροπόλεως μυτandum esse, ut dixi pag. seq.
- P. 362, 1. ἔχολεσεν] Scribe ἔχολησεν cum Chilmeado.
- P. 368, 7. Dele καὶ.
- P. 390, 17. τῆς ἐκκλησίας] Vid. Reiskius ad Constantiū p. 862.
- P. 395, 9. ἀργυροπορατία] ἀργυροπορατεῖα scribendum videtur.
- P. 410, 10. Ἀνδρός] Vide Reiskium ad Constantiū p. 624.
- P. 457, 1. παρὰ fortasse expungendum.
- P. 459, 6. κατὰ] Hoc quoque μετὰ scripserim.
- P. 466, 5. 8. διωργήν] Immo διωργήν. Conf. ad p. 330, 11.
- P. 493, 3. Scribe ἐν τῷ παλατίῳ ἐν ἐσπέρᾳ. οἱ δὲ τὴν σκέψιν.

C O R R I G E N D A.

In textu. P. 5, 6. scribe στεῖρα 10, 9. dele comma
12, 14. οὐδεμιᾶς 36, 14. Ἀμανδραν 39, 22. Κλεανθῶ
80, 18. Θυσίας 88, 17. μάκροψις, et similiter ubi similis
accentus ex Oxoniensi in nostram transiit 112, 2. βωμὸν
120, 5. dele comma 167, 7. πολλῆ 168, 23. Αἰνεῖον,
172, 13. εἰ τι 15. Ἐθεσπίσαμεν 197, 14. dele comma
238, 18. θύγατερ 268, 4. Κύνιδα 319, 15. κυράν
330, 11. διώρυγος 344, 12. comma adde post μέγας
425. summa excidit margini O 151 430, 5. αὐτῶν 434, 20.
441, 15. dele commata 463, 12. Μάραντος 473, 7.
comma pone ante Εὐδαιμονος 495, 1. ὡς

In annotatione. P. 14 ubi est 13. scrib. 15. et ubi 15. *ibid.*
30, 12. adde: 14. 66, 10. dele annotationem 77, 18.
Cedrenus] adde: p. 119. C 20. dele p. 119. C. 88, 3. adde
ξέριψεν Ch. 125, 7. πότον 160. adde: 6. ὑποενόη-
σαν Ox. 265, 9. scribe: καὶ ιστορεῖν post Ἀντιόχειαν ponen-
da sunt 270, 5. Ἐφρατ. 22. Ἀπηλλαῖφ Ch. 298,
14. ἀλιτάρχης 298. adde 3. Γαλιενὸς Ox. 317, 18.
B] adde: 8. D. 319, 15. dele annotationem 344
adde: 17. αὐτοῦ Ch., αὐτοὺς Ox. 346, 13. Φιλοναύτου
350. adde: 1. Γαλιενὸς Ox. 385, 7. Ελληνούπολις 20. Ιλλονς
402, 12. ὁ] adde: cum Ch. 420, 23.] 21. 477, 1.
καυθέντας Ch. 485, 17. Ch.

60

728

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

